Giới thiệu

Trong một thời đại loạn lạc nơi dị năng giả hưng thịnh, Bách tộc không ngừng chinh chiến, máu chảy thành sông.

Các bậc tiên hiền của Nhân tộc luôn khao khát một thiên tài tuyệt đỉnh sẽ xuất hiện, thống nhất thiên hạ, chấm dứt chuỗi ngày giao tranh vô tận.

Nhưng khi một sức mạnh cổ xưa và siêu việt thực sự giáng thế, thứ nó mang đến không phải hy vọng, mà là nỗi kinh hoàng tột độ.

Không ai muốn trên đầu mình có một chúa tể tuyệt đối vô địch, không thể so sánh, không thể truy đuổi.

Vì vậy, họ đã liên thủ hủy diệt mầm mống đó ngay từ khi nó mới chào đời.

Đó là những lời tuyệt bút của Tổng hội trưởng Hiệp hội Dị năng, hé lộ một bí mật kinh thiên động địa.

Bí mật đó xoay quanh Lục Minh, một người đàn ông mang danh hiệu "Khi trá sư" (Kẻ Lừa Dối).

Ba năm trước, anh là nỗi khiếp sợ của cả thế giới.

Sức mạnh thiên phú độc nhất vô nhị của anh, "Biến giả vi chân" (Biến giả thành thật), được xếp vào cấp Vô thượng, có khả năng biến mọi lời nói dối thành sự thật, miễn là có đủ người tin tưởng.

Sức mạnh này kinh khủng đến mức đã phá vỡ mọi quy tắc, khiến Bách tộc phải tạm gác lại hận thù, hợp sức cùng Nhân tộc để chống lại anh.

Họ đã tạo ra Vô Gian Ngục – một nhà tù tuyệt đối, một không gian hư vô không ánh sáng, không vật chất, không âm thanh, không trọng

lực, nơi ngay cả thần minh cũng phải tuyệt vọng.

Để phong ấn Lục Minh, họ đã phải trả một cái giá đắt đỏ: hy sinh hàng trăm Vương giả và Hoàng tọa, cùng với sức mạnh của Không Đế, để thanh tẩy toàn bộ dị năng mà Lục Minh đã tạo ra từ năng lực "Biến giả vi chân".

Lục Minh, từ một tồn tại đỉnh cao, bị biến thành một người thường, bị giam cầm trong bóng tối vĩnh hằng, chờ đợi cái chết từ từ vì đói khát và cô độc.

Ba năm đằng đẵng trôi qua.

Viêm Đế, một trong những Đại đế mạnh nhất của Nhân tộc, quyết định tiến vào Vô Gian Ngục để kiểm tra tình hình.

Cuộc gặp gỡ định mệnh này đã khởi đầu cho một ván cờ kinh thiên động địa.

Trước sự kinh ngạc của Viêm Đế, Lục Minh không những không chết mà còn giữ được tinh thần minh mẫn.

Bằng một nụ cười bí ẩn, Lục Minh bắt đầu trò chơi tâm lý của mình.

Hắn tiết lộ rằng, trong môi trường không có bất cứ ai để lừa gạt, hắn đã lừa gạt chính bản thân mình.

Hắn tự thuyết phục mình rằng chỉ cần trầm tư suy ngẫm trong tĩnh lặng tuyệt đối cũng có thể trở nên mạnh mẽ.

Và thế là, nhờ năng lực "Biến giả vi chân", một dị năng cấp SSS mới mang tên "Minh" đã được khai sinh, giúp hắn duy trì sinh mệnh và tiếp tục mạnh lên.

Viêm Đế hoảng sợ tột độ và vội vàng bỏ trốn, mang theo thông tin chấn động này.

Nhưng hắn không hề biết, đây mới chỉ là bước đầu trong kế hoạch của Lục Minh.

Bằng cách gieo rắc nỗi sợ hãi và sự tò mò, Lục Minh đã khiến các Đại đế tin rằng hắn sở hữu một "dị năng thứ ba" bí ẩn.

Niềm tin của họ, dù chỉ là nghi ngờ, đã trở thành mảnh đất màu mỡ cho "Biến giả vi chân", tạo ra một nguồn năng lượng "tự do" để Lục Minh chuyển hóa, giúp dị năng "Minh" tăng tiến vượt bậc.

Ngay giữa lúc kế hoạch báo thù đang dần thành hình, một biến số không ai ngờ tới xuất hiện.

Một chiếc điện thoại thông minh bí ẩn xuyên qua kết giới Vô Gian Ngục,闯 vào thế giới trong mơ do Lục Minh tự tạo ra để chống chọi với sự cô độc.

Chiếc điện thoại mang theo một hệ thống "Nhóm chat Chư thiên", kết nối các nhân vật từ vô số thế giới khác nhau.

Với bản chất của một kẻ lừa dối, Lục Minh lập tức nắm bắt cơ hội.

Hắn lừa gạt hệ thống, gia nhập nhóm chat với thân phận "Thiên" – ý chí của một thế giới, và bắt đầu một kế hoạch mới táo bạo hơn.

Lợi dụng kiến thức từ kiếp trước về câu chuyện của các thành viên trong nhóm (Hùng Bá, Cửu Thúc, Chu Chỉ Nhược...), Lục Minh đóng vai một đấng toàn tri, ban phát "tiên đoán" và "cơ duyên", đổi lấy những bảo vật, công pháp từ thế giới của họ.

Thông qua dị năng "Toàn tri quyền hành" cũng do "Biến giả vi chân" tạo ra, hắn phân tích những vật phẩm này, từ đó tái tạo và hấp thụ chúng thành sức mạnh của riêng mình.

Từ những bộ võ công của Hùng Bá, hắn đã lĩnh ngộ được các dị năng mới như Tật Phong, Băng Phong và Tam Phân Quy Nguyên Khí.

Lục Minh đã biến nhà tù tăm tối nhất thành nơi tu luyện mạnh nhất, biến nhóm chat thành kho tài nguyên vô tận.

Tuy nhiên, nguy hiểm không chỉ đến từ bên ngoài.

Trong lúc Lục Minh đang từng bước lấy lại sức mạnh, một âm mưu còn thâm độc hơn đang được hé lộ.

Viêm Đế sau khi rời khỏi Vô Gian Ngục đã tìm đến Không Đế - vị Đại đế từng tước đoạt sức mạnh của Lục Minh và cũng là sư phụ cũ của anh.

Tưởng chừng đã suy tàn, Không Đế lại chính là kẻ giật dây đằng sau, nuôi dưỡng Lục Minh như một món "thực phẩm" béo bở, chờ ngày đủ lớn mạnh để nuốt chửng.

Thoát khỏi gông cùm, đối mặt với âm mưu của kẻ thù cũ và sự phản bội của người thầy đáng kính, Lục Minh – Kẻ Lừa Dối vĩ đại nhất – bắt đầu hành trình báo thù và khuấy đảo chư thiên vạn giới.

Ván cờ của hắn chỉ mới thực sự bắt đầu.

Mục lục

Giới thiệu

Chương 1

Chương 2

Chương 3

Chương 4

Chương 5

Chương 6

Chương 7

Chương 8

Chương 9

Chương 10

Chương 11

Chương 12

Chương 13

Chương 14

Chương 15

Chương 16

Chương 17

Chương 18

Chương 19

Chương 20

Chương 21

Chương 22

Chương 23

Chương 24

Chương 25

Chương 26

Chương 27

Chương 28

Chương 29

Chương 30

Chương 31

Chương 32

Chương 33

Chương 34

Chương 35

Chương 36

Chương 37

Chương 38

Chương 39

Chương 40

Chương 41

Chương 42

Chương 43

Chương 44

Chương 45

Chương 46

Chương 47

Chương 48

Chương 49

Chương 50

Chương 51

Chương 52

Chương 53

Chương 54

Chương 55

Chương 56

Chương 57

Chương 58

Chương 59

Chương 60

Chương 61

Chương 62

Chương 63

Chương 64

Chương 65

Chương 66

Chương 67

Chương 68

Chương 69

Chương 70

Chương 71

Chương 72

Chương 73

Chương 74

Chương 75

Chương 76

Chương 77

Chương 78

Chương 79

Chương 80

Chương 81

Chương 82

Chương 83

Chương 84

Chương 85

Chương 86

Chương 87

Chương 88

Chương 89

Chương 90

Chương 91

Chương 92

Chương 93

Chương 94

Chương 95

Chương 96

Chương 97

Chương 98

Chương 99

Chương 100

Chương 101

Chương 102

Chương 103

Chương 104

Chương 105

Chương 106

Chương 107

Chương 108

Chương 109

Chương 110

Chương 111

Chương 112

Chương 113

Chương 114

Chương 115

Chương 116

Chương 117

Chương 118

Chương 119

Chương 120

Chương 121

Chương 122

Chương 123

Chương 124

Chương 125

Chương 126

Chương 127

Chương 128

Chương 129

Chương 130

Chương 131

Chương 132

Chương 133

Chương 134

Chương 135

Chương 136

Chương 137

Chương 138

Chương 139

Chương 140

Chương 141

Chương 142

Chương 143

Chương 144

Chương 145

Chương 146

Chương 147

Chương 148

Chương 149

Chương 150

Chương 151

Chương 152

Chương 153

Chương 154

Chương 155

Chương 156

Chương 157

Chương 158

Chương 159

Chương 160

Chương 161

Chương 162

Chương 163

Chương 164

Chương 165

Chương 166

Chương 167

Chương 168

Chương 169

Chương 170

Chương 171

Chương 172

Chương 173

Chương 174

Chương 175

Chương 176

Chương 177

Chương 178

Chương 179

Chương 180

Chương 181

Chương 182

Chương 183

Chương 184

Chương 185

Chương 186

Chương 187

Chương 188

Chương 189

Chương 190

Chương 191

Chương 192

Chương 193

Chương 194

Chương 195

Chương 196

Chương 197

Chương 198

Chương 199

Chương 200

Chương 201

Chương 202

Chương 203

Chương 204

Chương 205

Chương 206

Chương 207

Chương 208

Chương 209

Chương 210

Chương 211

Chương 212

Chương 213

Chương 214

Chương 215

Chương 216

Chương 217

Chương 218

Chương 219

Chương 220

Chương 221

Chương 222

Chương 223

Chương 224

Chương 225

Chương 226

Chương 227

Chương 228

Chương 229

Chương 230

Chương 231

Chương 232

Chương 233

Chương 234

Chương 235

Chương 236

Chương 237

Chương 238

Chương 239

Chương 240

Chương 241

Chương 242

Chương 243

Chương 244

Chương 245

Chương 246

Chương 247

Chương 248

Chương 249

Chương 250

Chương 251

Chương 252

Chương 253

Chương 254

Chương 255

Chương 256

Chương 257

Chương 258

Chương 259

Chương 260

Chương 261

Chương 262

Chương 263

Chương 264

Chương 265

Chương 266

Chương 267

Chương 268

Chương 269

Chương 270

Chương 271

Chương 272

Chương 273

Chương 274

Chương 275

Chương 276

Chương 277

Chương 278

Chương 279

Chương 280

Chương 281

Chương 282

Chương 283

Chương 284

Chương 285

Chương 286

Chương 287

Chương 288

Chương 289

Chương 290

Chương 291

Chương 292

Chương 293

Chương 294

Chương 295

Chương 296

Chương 297

Chương 298

Chương 299

Chương 300

Chương 301

Chương 302

Chương 303

Chương 304

Chương 305

Chương 306

Chương 307

Chương 308

Chương 309

Chương 310

Chương 311

Chương 312

Chương 313

Chương 314

Chương 315

Chương 316

Chương 317

Chương 318

Chương 319

Chương 320

Chương 321

Chương 322

Chương 323

Chương 324

Chương 325

Chương 326

Chương 327

Chương 328

Chương 329

Chương 330

Chương 331

Chương 332

Chương 333

Chương 334

Chương 335

Chương 336

Chương 337

Chương 338

Chương 339

Chương 340

Chương 341

Chương 342

Chương 343

Chương 344

Chương 345

Chương 346

Chương 347

Chương 348

Chương 349

Chương 350

Chương 351

Chương 352

Chương 353

Chương 354

Chương 355

Chương 356

Chương 357

Chương 358

Chương 359

Chương 360

Chương 361

Chương 362

Chương 363

Chương 364

Chương 365

Chương 366

Chương 367

Chương 368

Chương 369

Chương 370

Chương 371

Chương 372

Chương 373

Chương 374

Chương 375

Chương 376

Chương 377

Chương 378

Chương 379

Chương 380

Chương 381

Chương 382

Chương 383

Chương 384

Chương 385

Chương 386

Chương 387

Chương 388

Chương 389

Chương 390

Chương 391

Chương 392

Chương 393

Chương 394

Chương 395

Chương 396

Chương 397

Chương 398

Chương 399

Chương 400

Chương 401

Chương 402

Chương 403

Chương 404

Chương 405

Chương 406

Chương 407

Chương 408

Chương 409

Chương 410

Chương 411

Chương 412

Chương 413

Chương 414

Chương 415

Chương 416

Chương 417

Chương 418

Chương 419

Chương 420

Chương 421

Chương 422

Chương 423

Chương 424

Chương 425

Chương 426

Chương 427

Chương 428

Chương 429

Chương 430

Chương 431

Chương 432

Chương 433

Chương 434

Chương 435

Chương 436

Chương 437

Chương 438

Chương 439

Chương 440

Chương 441

Chương 442

Chương 443

Chương 444

Chương 445

Chương 446

Chương 447

Chương 448

Chương 449

Chương 450

Chương 451

Chương 452

Chương 453

Chương 454

Chương 455

Chương 456

Chương 457

Chương 458

Chương 459

Chương 460

Chương 461

Chương 462

Chương 463

Chương 464

Chương 465

Chương 466

Chương 467

Chương 468

Chương 469

Chương 470

Chương 471

Chương 472

Chương 473

Chương 474

Chương 475

Chương 476

Chương 477

Chương 478

Chương 479

Chương 480

Chương 481

Chương 482

Chương 483

Chương 484

Chương 485

Chương 486

Chương 487

Chương 488

Chương 489

Chương 490

Chương 491

Chương 492

Chương 1

Trong thời đại dị năng hưng thịnh, trăm tộc tranh chiến không ngừng nghỉ, máu chảy thành sông.

Mỗi vị nhân tộc tiên hiền đều khát vọng sẽ có một thiên kiêu với thiên phú tuyệt đỉnh quật khởi, kết thúc cuộc chiến tranh vô tận và thống ngự trăm tộc.

Nhưng khi sức mạnh cổ xưa đó thực sự xuất hiện, điều đầu tiên tôi cảm thấy lại là nỗi sợ hãi.

Không ai muốn trên đầu tất cả mọi người xuất hiện một Chúa tể tuyệt đối vô địch, không thể tưởng tượng, không thể so bì, không thể đuổi kịp.

Vì vậy, tôi đã liên thủ hủy diệt nó khi nó vừa mới ra đời. — Bút tích của Tổng hội trưởng Hiệp hội Dị năng Trong một thế giới tĩnh mịch, ngoài bóng tối vĩnh hằng ra, không còn bất kỳ sự vật nào khác.

Không có ánh sáng, không có tinh tú, không có âm thanh, tất cả những gì hữu hình và vô hình về lý thuyết đều không tồn tại, bởi vì đây là một địa ngục còn khủng khiếp hơn cả vực sâu.

Trong Vô Gian Ngục, đến cả trọng lực cũng mất đi, không có bất kỳ phương hướng nào.

Thân thể đó chỉ tùy ý trôi nổi, không có trên dưới, không có đông tây nam bắc, thậm chí không có phân chia trời đất.

Ở nơi như thế này, ngay cả thần minh cũng sẽ cảm thấy tuyệt vọng!

Nơi khiến người ta tuyệt vọng này, chính là nhà tù mạnh nhất do hàng trăm dị năng giả mạnh nhất từ khắp thế giới liên thủ tạo ra, Vô

Gian Ngục!

Thế giới này vô cùng rộng lớn, dị năng giả vô số kể, cường giả có thể dễ dàng hủy thành diệt địa.

Lại thêm hàng trăm dị tộc tranh đấu lẫn nhau, máu chảy thành sông, chiến tranh không ngừng nghỉ.

Tuy nhiên, ba năm trước, tất cả các dị tộc đều đồng loạt ngừng chiến, quên đi hận thù giữa họ, tập hợp sức mạnh của hàng trăm dị tộc và nhân tộc, liên thủ tạo ra một Vô Gian Ngục.

Chỉ vì một mục đích: phong ấn triệt để một người đàn ông!

Một người đàn ông được mệnh danh là Khi Trá Sư!

Sâu trong Vô Gian Ngục, một bóng người đang khoanh chân ngồi.

Người đó mặc một bộ hắc sam đơn giản, khoanh chân giữa hư không, một tay chống cằm, đôi mắt hơi híp lại, nửa mở nửa nhắm, tựa như nửa tỉnh nửa mê.

Ngũ quan không quá tinh xảo, nhưng toát ra một sức hút trầm luân đặc biệt, bất kỳ ai nhìn vào dường như cũng không thể kìm lòng sinh lòng thiện cảm, và sâu sắc tin phục y.

Ánh sáng thỉnh thoảng lộ ra giữa đôi mắt nửa mở nửa nhắm đó, càng giống như ẩn chứa tinh không, mênh mông, sâu thẳm, thần bí.

Người đàn ông này đã duy trì trạng thái bất động suốt ba năm.

Trong môi trường khiến ngay cả thần minh cũng phải tuyệt vọng này, y vẫn kiên trì suốt ba năm mà không hề thay đổi sắc mặt.

Đột nhiên, từ một nơi xa xăm không thể phân biệt trời đất, sau ba năm, lần đầu tiên xuất hiện sự vặn vẹo bất thường.

Kèm theo một trận vặn vẹo, giây tiếp theo, một bóng người bước ra từ đó.

Mặc dù chỉ là một bóng người, nhưng quanh thân lại bốc lên thần quang rực rỡ, cả người tựa như một vầng mặt trời vô thượng, hiển hóa vô cùng thần huy, nhìn qua giống như một vị thần linh đang bước đi giữa nhân gian.

Lục Minh chậm rãi mở đôi mắt, một nụ cười nhàn nhạt hiện lên khóe môi, như đang chào hỏi một người bạn cũ, nói: "Đến rồi à?" Sự tồn tại vĩ đại như mặt trời đó, lúc này, chỉ thấy khóe miệng Lục Minh khẽ động, cả người y lại không kìm được lộ ra một tia kinh hãi.

Y phải dùng tâm thần đã được tôi luyện hàng chục năm của một Đế quân để đè nén sự bất an trong lòng, mới miễn cưỡng không lùi bước.

Chú ý đến biểu cảm trên khuôn mặt của vị Chúa tể kia, nụ cười trên mặt Lục Minh càng thêm rạng rỡ: "Cần gì phải vậy chứ, Viêm Đế?

Rõ ràng ông biết nơi đây bị thi triển cấm địa tuyệt đối cấm thanh, rõ ràng không nghe thấy lời tôi nói, tại sao lại phải sợ hãi tôi?

E rằng có hơi mất đi uy nghiêm của Đế quân rồi đấy nhỉ?" Trong Vô Gian Ngục, tất cả đều là cấm địa tuyệt đối cấm thanh.

Một vị Bán Đế đã lấy sinh mệnh của mình làm cái giá để thi triển quy tắc này, bất kỳ âm thanh nào cũng không thể truyền ra ngoài.

Vì vậy, dù Lục Minh vẫn luôn nói chuyện, âm thanh cũng không thể truyền ra một phần nào.

Nhưng, không nghe được thì không nghe được, đối với dị năng giả cấp Đế quân, đừng nói là tâm thần, thần niệm giao lưu, ngay cả chỉ quan sát khẩu hình của đối phương, cũng có thể dễ dàng phân biệt được đối phương muốn nói gì.

Vì vậy, sự tồn tại được gọi là Viêm Đế kia, dứt khoát phong bế

ngũ quan, nhắm chặt đôi mắt.

Lần này, trước đây vì muốn xác định một chuyện, bây giờ đã biết đáp án.

Mặc dù đáp án không hề làm người ta hài lòng, nhưng cũng đủ rồi.

Nếu không phải bất đắc dĩ, y thề chết cũng không bước vào nơi đây nửa bước.

Y xoay người, chuẩn bị rời đi.

Nhưng, đúng lúc đó, Lục Minh lại lần nữa mở miệng.

"Viêm Đế, ông không tò mò, vì sao ở nơi như thế này tôi có thể kiên trì được ba năm sao?" Một nơi không có bất kỳ âm thanh, không có bất kỳ vật chất, không có bất kỳ thức ăn và nước uống cơ bản để con người tồn tại, về lý thuyết căn bản không nên có sinh mệnh nào có thể kiên trì nổi.

Đừng nói những vật chất cơ bản giúp người ta sống sót, chỉ riêng sự cô độc và tĩnh mịch đó cũng có thể khiến người ta phát điên.

Nhưng, người trước mặt lại quái dị như vậy.

Ngay cả khi người đàn ông đó được xưng là sự tồn tại đáng sợ nhất từ xưa đến nay cũng không nên như vậy, bởi vì, ba năm trước, với cái giá là sinh mệnh của hàng trăm sinh mệnh cấp Vương tọa, dưới sức mạnh của một Đế quân loại quy tắc nắm giữ năng lực thanh trừ, tất cả dị năng trên người đối phương đáng lẽ đã bị thanh tẩy hoàn toàn.

Nói cách khác, về lý thuyết, Lục Minh hiện tại chỉ là một người bình thường, không còn là Khi Trá Sư khiến cả thế giới sợ hãi năm đó.

Bước chân của Viêm Đế khẽ khựng lại, một cử động nhỏ cũng bị Lục Minh nhìn thấy.

Khóe miệng Lục Minh càng lúc càng cong lên.

Ngay cả khi biết nơi đây là cấm địa tuyệt đối cấm thanh, y cũng biết rằng kẻ này, lần đầu tiên xuất hiện sau ba năm, nhất định sẽ có một thủ đoạn nào đó để hiểu được những gì Lục Minh nói.

Dù sao thì, bản tính không phải như vậy sao?

Đối với sức mạnh của y, tất cả mọi người vừa sợ hãi, vừa khát vọng.

Sự tham lam bản năng của lòng người, không ai có thể chịu đựng được.

"`Biến giả vi chân`?

Nếu tôi nhớ không nhầm thì đó là cái tên mà Hiệp hội Dị năng đã đặt cho năng lực của tôi.

Thật ra, cái tên này không tệ, tôi khá thích." Lần này, Viêm Đế hít sâu một hơi, không tiếp tục nghe nữa.

Bước chân y sải ra, kiên định và mạnh mẽ, không chút do dự, thấy chỉ cần vài bước nữa là có thể đi đến lối đi hắc động vừa xuất hiện kia.

Lục Minh, vẫn không nhanh không chậm nói.

"Hiệp hội Dị năng đã định cấp năng lực này của tôi là Vô Thượng cấp, được gọi là ý nghĩa 'vô song vô đối, chí cao vô thượng' từ xưa đến nay.

Vậy nên, ông thật sự cho rằng, chỉ bằng năng lực của Không Đế, có thể thanh trừ cả dị năng khởi thủy này của tôi sao?" Viêm Đế không hề phản ứng, chỉ là bước chân dường như trong khoảnh khắc đó đã nhanh hơn rất nhiều.

"`Biến giả vi chân`, mỗi người đều biết năng lực của tôi.

Chỉ cần có đủ người tin lời tôi nói, tất cả điều hư giả đều sẽ trở thành sự thật, bất kể có khoa trương và khó tin đến đâu.

Vì vậy, mới sợ hãi tôi, kiêng dè tôi, cuối cùng liên thủ phong ấn tôi." "Phế bỏ tất cả năng lực của tôi, các ông vẫn sợ hãi tôi, không dám để dù chỉ một chút vật chất xuất hiện trong Vô Gian Ngục này.

Thậm chí, ba năm qua, không một ai dám tiến vào nơi đây, dù cho ngày ngày có người mong tôi chết, cũng không một ai dám vào xem tôi đã chết hay chưa.

Mãi cho đến bây giờ, mới có một vị Đại Đế mạnh nhất nhân tộc dám liều mình vào nhìn một cái." "Thấy tôi chưa chết, thất vọng lắm nhỉ?

Khó tránh khỏi cũng sẽ nảy sinh lòng hiếu kỳ, hiếu kỳ một phàm nhân như tôi lúc này, vì sao lại không chết?" Bước chân của Viêm Đế càng lúc càng nhanh, như thể phía sau có hồng thủy mãnh thú đang đuổi theo vậy.

"Thật ra thì… ông chỉ sai một điều.

Trong không gian không có bất kỳ vật chất nào đó, tôi có thể lừa dối một người, đó chính là tôi… Tôi!" Bước chân của Viêm Đế đột nhiên dừng lại.

"Tôi tự lừa dối mình.

Trong môi trường tuyệt đối tĩnh mịch, trầm tư cũng có thể trở nên mạnh mẽ.

Tôi đã đặt tên cho sức mạnh đó là – `Minh`." "Sự chết chóc, cô độc, hư vô, tất cả những thứ này, chỉ sẽ một lần nữa mang lại sức mạnh cho tôi!" Hô hấp của Viêm Đế trở nên cực kỳ dồn dập và nặng nề, thần quang quanh thân như mặt trời cũng bắt đầu bất ổn, sức mạnh đủ để đốt trời nấu biển trong cơ thể cuồn cuộn sôi trào.

Giây tiếp theo, một bàn tay khổng lồ đột nhiên vươn ra từ hắc động, tóm lấy Viêm Đế, rồi chạy trốn khỏi Vô Gian Ngục như thể đào tẩu.

Nhìn đối phương vội vàng chạy trốn, và cả cái lối đi đang đóng lại với tốc độ nhanh nhất kia, Lục Minh lại không kìm được nở một nụ cười rạng rỡ trên mặt.

"Viêm Đế, tin rồi…" Danh xưng: Lục Minh Biệt danh: Khi Trá Sư Thiên phú: `Biến giả vi chân` (Vô Thượng cấp) Dị năng: Hỏa cầu thuật dị năng cấp C (đã xóa), Băng nhận dị năng cấp C (đã xóa), Phong đông chi phong dị năng cấp B (đã xóa), Trác nhiệt xạ tuyến dị năng cấp B (đã xóa), Viêm long gào thét dị năng cấp A, Băng thiên tuyết địa dị năng cấp A (đã xóa), Băng thiên bách long trận dị năng cấp S (đã xóa), Môn không gian dị năng cấp S (đã xóa), Vẫn thạch thiên hàng dị năng cấp SS (đã xóa), Dung nham chi thần dị năng cấp SSS (đã xóa)… Nhìn giao diện thuộc tính trước mặt, và hàng trăm dữ liệu từng dày đặc giờ đều hiển thị trạng thái "đã xóa", sắc mặt Lục Minh không hề thay đổi chút nào, bình tĩnh như thường.

Ánh mắt y kéo xuống, hai dòng dị năng sáng hơn so với những lựa chọn mờ tối phía trên. `Thương Thiên Chi Tử` (Siêu cấp S): 30% `Thương Thiên Chi Tử`.

Lục Minh đã dùng năng lực của mình để giả lập một 'thân phận': Thiên tứ chi tử, đứa con của kỳ tích sinh ra từ bản nguyên thế giới.

Bản thân sự tồn tại này vốn là một phần của thế giới.

Cách làm này cực kỳ khoa trương, nhưng lại có người tin tưởng không chút nghi ngờ, bởi vì từ đầu đến cuối luôn có người nghi ngờ rằng thiên phú dị năng của Lục Minh căn bản không nên xuất hiện trên người một nhân loại.

Ngược lại, càng có người nghi ngờ, thì lại càng có người tin vào

thân phận này của Lục Minh.

Cũng chính vì lý do này, năm xưa trăm tộc hợp lực phế bỏ phần lớn sức mạnh của y, nhưng lại không dám giết.

Giết chết con của thế giới, giết chết một phần của thế giới, vậy kết quả sẽ thế nào?

Dẫn động sự trừng phạt bạo động của thế giới?

Gây ra sự sụp đổ của thế giới?

Không dám công khai giết chết Lục Minh, điều duy nhất họ có thể làm là giam cầm Lục Minh trong Vô Gian Ngục và chờ đợi y tự nhiên chết đi.

Sinh lão bệnh tử là lẽ thường tự nhiên, kiểu chết này, ngay cả khi y thực sự là Con của Trời Xanh, cũng không nên trách tội ai được, phải không?

Thân phận `Thương Thiên Chi Tử` là địa vị, chứ không phải sức mạnh.

Trong Vô Gian Ngục, `Thương Thiên Chi Tử` không thể mang lại sự giúp đỡ cho Lục Minh. `Minh` (Dị năng cấp SSS): 0.02% Nhìn con số phía sau `Minh` từ 0.01% biến thành 0.02%, Lục Minh khẽ mỉm cười.

Đúng như đã nói, năng lực `Biến giả vi chân`, một sức mạnh khiến cả thế giới phải kiêng dè và sợ hãi.

Chỉ cần có đủ người tin lời y nói, chuyện khoa trương đến mấy cũng sẽ trở thành sự thật, không có bất kỳ giới hạn nào.

Chỉ có vài chi tiết mà người khác không biết. `Biến giả vi chân`, lời nói càng khoa trương, huyễn hoặc thì cần càng nhiều người tin tưởng mới biến thành sự thật.

Như `Minh` hiện tại, năng lực `Minh` này không giống với `Minh` trong tu luyện ma pháp. `Minh` của ma pháp là dùng phép tắc của `Minh` để tăng cường nguyên tố ma pháp cho bản thân.

Còn `Minh` này chỉ cần tĩnh tâm lại, có thể tự động hấp thụ năng lượng giữa trời đất để cường hóa bản thân, thật nghịch thiên biết bao, nên cấp bậc mới đạt đến cấp SSS khoa trương như vậy.

"0.02%, độ hoàn thành rốt cuộc vẫn còn hơi thấp.

Không, không vội, duy trì sinh cơ của tôi là đủ rồi." Lục Minh khẽ híp mắt lại.

Dù Viêm Đế có như thế nào cũng sẽ không biết, thực ra Lục Minh sắp chết rồi.

Năng lực `Minh` rất mạnh.

Nếu thực sự có thể hoàn thành 100%, hình thành dị năng cấp SSS thực sự, hoàn toàn có thể dễ dàng khôi phục sức mạnh cấp Vương trở lên trong môi trường tĩnh mịch.

Cái gọi là cấp Vương, còn được gọi là Thần Tinh Vương Giả, là một cấp độ phân chia trong giới dị năng giả.

Giới dị năng phân cấp dị năng giả thành mười hai cấp độ: cấp 1-3 là dị năng giả sơ cấp, cấp 4-6 là dị năng giả trung cấp, cấp 7-9 là dị năng giả cao cấp, cũng được gọi là Dị năng Tông sư.

Cao hơn nữa là một nhóm tồn tại cao cao tại thượng, lăng giá trên phàm trần.

Dị năng giả cấp 10 được phong Thần Tinh Vương Giả, hiệu là Vương, như những vì thần tinh phủ khám chúng sinh.

Cường giả cấp này khi toàn lực xuất thủ như sao băng rơi xuống, một đòn đủ sức hủy diệt một thành phố!

Dị năng giả cấp 11 được phong Huy Nguyệt Hoàng Tọa, hiệu là Hoàng, địa vị còn cao hơn một bậc, vạn vạn người mới có một vị.

Một đòn đủ sức gây ra sự phá hủy lớn trên bề mặt địa cầu, Hoàng giả giao chiến, động một cái là cải thiên hoán địa.

Dị năng giả cấp 12 được tôn hiệu Hi Nhật Đại Đế, là chúa tể tối cao của các tộc.

Những tồn tại như vậy không thể quyết đấu trên mặt đất, muốn toàn lực xuất thủ chỉ có thể đến tinh không ngoài vực.

Cũng chia dị năng thức tỉnh theo độ hiếm và uy lực thành: D, C, B, A, S, SS, SSS.

Cấp D là loại không đáng kể, thường là những năng lực tạp nham vô dụng như thuật làm sạch, có thể làm sạch mặt đất, hoặc bàn tay phát triển, có thể cố định kiểu tóc… Dị năng cấp C có thể giúp dị năng giả bước vào hàng ngũ dị năng giả sơ cấp cấp 1-3.

Dị năng cấp B có thể cung cấp cho dị năng giả bước vào hàng ngũ dị năng giả trung cấp cấp 4-6, cứ thế mà suy ra.

Người sở hữu dị năng cấp S có tư cách bước chân vào Thần Tinh Vương Giả.

Chương 2

Dị năng cấp SSS, khi trưởng thành hoàn toàn, đủ sức giúp một người bước vào lãnh địa Hi Nhật Đại Đế.

Nhưng, đó chỉ là trên lý thuyết thôi!

Độ hoàn thành 0.02% chỉ có thể phát huy một phần năm nghìn sức mạnh của dị năng `Minh` thực sự mà Lục Minh đã thiết lập.

Hiện tại, lượng dị năng trong cơ thể Lục Minh hoàn toàn bị phế, y chỉ là một người bình thường.

Mức độ `Minh` này, thậm chí còn không đủ để cung cấp năng lượng tiêu hao cần thiết để y sống sót.

Theo dự đoán của Lục Minh, trong tình huống này, y cùng lắm có thể miễn cưỡng duy trì được sáu đến bảy năm, sau đó sẽ chết hoàn toàn.

Vì vậy, y đã tạo ra một ván cờ nhỏ, một ván cờ không phiền phức, chỉ cần cố gắng duy trì sinh cơ của mình là được.

Vô Gian Ngục được tạo ra bởi sự hy sinh của hàng trăm dị năng giả cấp Vương trở lên.

Để duy trì nó cũng cần tiêu hao năng lượng khổng lồ, điều mà ngay cả Đại Đế cũng khó có thể chịu đựng lâu dài.

Mặt khác, đối với cơ thể của Lục Minh, những người bên ngoài kia, e rằng có hứng thú không hề nhỏ.

Sợ hãi, nhưng lại khát vọng, mong đợi cái chết của y, sau đó tranh giành, ý đồ chiếm đoạt một chút sức mạnh của Lục Minh.

Có vô số dị năng có thể sử dụng sức mạnh của người chết.

Sợ hãi và khát vọng, vốn là thái độ chung của trăm tộc.

Nhân tộc không làm, luôn sẽ có dị tộc khác làm.

Lục Minh cần phải làm là sống sót chờ đợi đối phương.

Hiện tại, mục đích đã đạt được rồi.

"Tiếp theo, cần phải từ từ chờ đợi, chờ đợi nó khuếch tán, đủ rồi…" Lục Minh nở nụ cười khó hiểu, chống đầu, một lần nữa chìm vào trạng thái nửa tỉnh nửa mê.

Điều khiến Lục Minh, Khi Trá Sư, thực sự đáng sợ nằm ở khả năng khuếch tán của năng lực y.

Dù là khi xưa hay bây giờ, ngay cả khi mỗi người đều biết y đáng sợ, nhưng đối với thông tin về y, mỗi người vẫn duy trì sự tò mò và khát vọng mãnh liệt.

Giống như phàm nhân biết chạm vào Chúa sẽ gây ra đại hồng thủy, nhưng nếu có cơ hội, mỗi người trong lòng đều sẽ ấp ủ một con rắn cám dỗ, muốn chạm vào lãnh địa thuộc về Chúa.

Sự khác biệt chỉ là, có người dám làm, có người không dám làm mà thôi.

Viêm Đế rất mạnh, là Đại Đế mạnh nhất nhân tộc, nhưng tuyệt đối không dám một mình tùy tiện đi gặp Lục Minh.

Bên ngoài, chắc chắn có một lượng lớn Hoàng tọa, Đại Đế đang chờ đợi.

Khi những Hoàng tọa, Đại Đế đó nhận thấy Viêm Đế bỏ cuộc, lúc đó, ha ha… Trong không gian bao la, từng đạo thân ảnh đối lập nhau.

Mỗi người đều dũng động lượng dị năng kinh người.

Dưới tác động của sóng dị năng, ngay cả không gian cũng gợn sóng, gần như vặn vẹo.

Khác biệt là, hình thái của những người này mỗi người một vẻ: có người đầu có sừng, có người thân sư tử đầu người, có người lưng mọc đôi cánh, có người trông như người bình thường.

Điểm chung là mỗi người đều mạnh mẽ!

Họ đều là Vương giả, Hoàng tọa đến từ trăm tộc, mỗi người thống ngự một phương, quyền hành thông thiên, uy lực kinh người.

Ở bên ngoài khó thấy được, nhưng ở đây lại có gần trăm vị.

Trên vô số Vương giả, Hoàng tọa đó, lại là từng vòng tồn tại như mặt trời, tổng cộng mười hai vị.

Mỗi vị đều tỏa ra sức mạnh nghiền nát hư không, thần uy kinh người.

Những Vương giả, Hoàng tọa phía dưới thậm chí không dám nhìn thẳng, không dám có chút bất kính nào đối với họ, bởi vì họ là Đại Đế, những tồn tại đỉnh phong nhất của toàn bộ giới dị năng!

Ba năm trước, giới dị năng có ba mươi tám vị Đại Đế, nhưng giờ đây chỉ còn mười hai vị.

Trong mười hai vị Đại Đế, có hai vị mới thăng cấp gần đây, có thể thấy trận chiến ba năm trước khốc liệt đến mức nào.

Số lượng Đại Đế ít đi, nhưng quyền hành lại càng kinh người, phần chia bớt đi, quyền thế tự nhiên càng thịnh vượng!

Trong số đó, một vị Đại Đế, cũng là vị có uy thế mạnh nhất trong các Đế, là một bà lão đầu mọc một chiếc sừng trắng, là Đại Đế của tộc Bạch Quỷ, một trong những chủng tộc đỉnh cấp.

Bạch Quỷ Đại Đế đột nhiên ánh mắt ngưng lại, vội vàng vươn một tay, tức thì chìm vào hư không.

Trong chớp mắt, liền đưa Viêm Đế trở về từ trong đó.

Viêm Đế bước ra khỏi lối đi, thần quang hộ thể ngày xưa quanh thân y lúc này lại chập chờn không ngừng, biểu hiện tâm thần bất ổn của y.

Bạch Quỷ Đại Đế sắc mặt trầm xuống, mở miệng nói: "Viêm Đế, theo thỏa thuận trước, ông chỉ có mười tức thời gian, vậy mà lại ở trong đó đến mười một tức, còn cần lão thân tự mình mang về.

Có chuyện gì xảy ra sao?" Viêm Đế cúi đầu, sắc mặt không ngừng biến đổi, nhưng không nói một lời.

Thái độ của Viêm Đế khiến sắc mặt các vị Đại Đế khác cũng trầm xuống theo.

Trong đó, một vị Đại Đế thân hình như tảng đá trầm giọng nói: "Chẳng lẽ tên đó… chưa chết?" Vừa thốt ra lời này, không khí trong toàn bộ không gian lập tức ngưng trệ, biểu cảm trên mặt vô số người đột nhiên thay đổi.

Sở dĩ y xuất hiện ở đó, chính là vì y là một trong số ít những người sống sót sau trận chiến đó.

Đối với sức mạnh của vị Khi Trá Sư kia, không ai rõ hơn y.

Ngay cả các vị Hi Nhật Đại Đế cao cao tại thượng, từng người cũng biến sắc.

Một lát sau, một vị Đại Đế nghi ngờ nói: "Không thể nào, năng lực của y đã bị Không Đế và Đồng Đế liên thủ thanh trừ hoàn toàn rồi." "Mỗi một loại dị năng đều cần hy sinh một dị năng giả cấp độ tương ứng.

Vì điều đó, đã hy sinh hàng trăm Vương giả, Hoàng tọa, và cả vài vị Đại Đế.

Tuyệt đối không thể nào y còn sở hữu bất kỳ dị năng nào khác!" "Một phàm nhân, làm sao có thể tồn tại ba năm ở nơi như vậy!" Một

vị Đại Đế khác lưng mọc đôi cánh sắc mặt nặng nề nói: "Đừng quên, y còn giữ hai loại sức mạnh.

Không Đế động dụng pháp tắc thanh trừ của mình, cần hy sinh một dị năng giả phẩm cấp tương ứng.

Trên người tên đó, có tới hai loại năng lực siêu việt cấp SSS đó!" "Điều đó cũng không thể!" Vị Đại Đế vừa đưa ra nghi vấn vẫn ngoan cố nói: "Năng lực khởi thủy quả thực rất mạnh, mạnh đến phi thường, nhưng bản thân nó căn bản không có bất kỳ uy lực nào.

Trừ khi có người khác tiếp tục tin tưởng, nếu không thì hoàn toàn vô dụng." Vừa nói, y dường như nhớ ra điều gì đó, lạnh lùng nhìn xuống các Vương giả, Hoàng tọa phía dưới.

"Chúng ta, năm xưa Mộng Đế đã lấy toàn bộ sức mạnh làm cái giá, tiến hành thanh lý ký ức trên diện rộng cho toàn bộ giới dị năng.

Bây giờ, toàn bộ giới dị năng, những người biết về sự tồn tại của tên đó, chỉ còn lại chúng ta, các Đại Đế, và các vị đang có mặt tại đây." "Chẳng lẽ, có vị nào đang có mặt tại đây đang tin phục y, cung cấp sức mạnh cho y sao?" Vừa nói, một luồng sát ý lạnh lẽo từ vị Đại Đế kia tản ra, toàn bộ hư không bắt đầu bị đóng băng từng tấc, trong tích tắc, trực tiếp biến thành một vùng băng thiên tuyết địa!

Thấy vị Đại Đế nóng tính kia sắp nổi cơn thịnh nộ, một vị Đại Đế đối diện đã ra tay, phất tay một cái, vạn vật hồi xuân, toàn bộ vùng trời đất bị đóng băng bắt đầu ấm lên nhanh chóng: "Thanh Đế, đừng có hồ đồ nữa.

Các vị ở đây đều là những người sống sót sau trận đại chiến đó, há lại không biết sự khủng bố của y sao?

Không ai muốn tên đó một lần nữa phục hồi, lăng giá trên chúng ta cả." Thanh Đế ánh mắt ngưng lại, nhìn sâu vào vị Đại Đế đã dễ dàng

giải trừ sức mạnh của mình, sau đó nói: "Nếu đúng như vậy, chẳng lẽ y có thể dựa vào `Thương Thiên Chi Tử` mà sống sót sao?" "`Thương Thiên Chi Tử` quả thực nghịch thiên, nhưng đó chỉ là một loại địa vị.

Nó có thể mang lại thiên phú vô song, cơ duyên vô tận, v.v., tác dụng không hề nhỏ, nhưng trong Vô Gian Ngục không có bất kỳ sự vật nào, căn bản không có tác dụng gì." Lời vừa nói ra, các Đại Đế khác đều im lặng.

Quả thực, tuy rằng đối với địa vị `Thương Thiên Chi Tử` khá kiêng dè, nhưng họ cũng biết, `Thương Thiên Chi Tử` chỉ là một loại địa vị, tương đương với một thân phận cao cả, chứ không có năng lực thực tế.

Nó tương đương với `Biến giả vi chân`, cực kỳ nghịch thiên, nhưng lại vô dụng trong Vô Gian Ngục.

Vậy rốt cuộc là sao?

Các vị Đại Đế không hiểu, lập tức đồng loạt nhìn về phía Viêm Đế.

Dưới ánh mắt của các Đế, Viêm Đế cuối cùng cũng thoát khỏi sự im lặng.

"Tôi không tự mình nghe những lời đó, nhưng, trước khi tiến vào Vô Gian Ngục, tôi đã mang theo một con Viêm Linh, mượn Viêm Linh để theo dõi tên đó phòng trường hợp bất trắc." Lời vừa nói ra, sắc mặt các Đế đều khác nhau.

Phòng trường hợp bất trắc.

Họ không biết, không dám nghe Khi Trá Sư mở miệng, nên đã mang một con Viêm Linh đi theo dõi đối phương.

Nếu lời nói của vị Khi Trá Sư kia không quan trọng, chỉ cần một chưởng đánh chết Viêm Linh là được.

Vạn nhất có thông tin quan trọng, cũng có thể mượn Viêm Linh để biết.

Chỉ có thể nói là một kế sách hay.

"Rồi sao nữa?" Bạch Quỷ Đại Đế lại lần nữa mở miệng, không quan tâm đến Viêm Linh hay kế sách gì, chỉ muốn biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Viêm Đế hít sâu một hơi: "Điều mà tất cả chúng ta đều không ngờ tới một chút nào, ngay cả khi Vô Gian Ngục không có bất kỳ vật chất nào, nhưng vẫn có một người, có thể… lừa dối!" "Hắn hiện tại, một lần nữa có được sức mạnh thứ ba, không chỉ sống sót, mà còn có thể tiếp tục trở nên mạnh mẽ hơn!" "Sức mạnh thứ ba…" "Im miệng!!!" Bạch Quỷ Đại Đế đột nhiên quát to, cắt ngang lời của Viêm Đế.

Sau đó, y lớn tiếng giận dữ quát: "Viêm Đế, ông đã bị lừa rồi!" "Một khi thốt ra tên của loại sức mạnh đó, nó sẽ như hạt giống nảy mầm trong lòng chúng ta.

Hắn sẽ mượn đó để một lần nữa có được sức mạnh.

Có lẽ hắn căn bản không hề thực sự có được sức mạnh thứ ba!" Viêm Đế nghe vậy, sắc mặt đột nhiên biến đổi, nhưng nhanh chóng lại nhíu mày nói: "Chưa chắc.

Vô Gian Ngục tuy miễn dịch tất cả sự khuếch tán của lực tinh thần, nhưng tôi có thể cảm nhận được trạng thái của hắn hiện tại không hề đến mức dầu hết đèn tắt.

Hắn thực sự đã sống sót bình thường, thậm chí có khả năng sẽ tiếp tục sống sót!" Những lời này của Viêm Đế bị Bạch Quỷ Đại Đế cắt ngang một cách mạnh mẽ.

Chương 3

“Thôi được rồi, đừng tiếp tục nữa.

Vì hắn chưa chết, vậy chúng ta tiếp tục hợp lực gia trì Vô Gian Ngục, không theo kế hoạch ban đầu của chúng ta.” “Viêm Đế, sau khi xong việc, hãy quay về tìm người thanh lý ký ức.

Đừng nghe gì cả, đừng tin gì cả, nếu không nhất định sẽ rơi vào bẫy.

Bây giờ rất nguy hiểm!” Sắc mặt Viêm Đế không ngừng biến ảo.

Thực tế, y sao lại không biết hậu quả của những lời mình nói ra?

Nhưng y không thể không nói.

Việc Khi Trá Sư có thể tiếp tục sống sót, mượn một loại sức mạnh mới để không ngừng lớn mạnh, là một chuyện quá nghiêm trọng.

Nếu chỉ mình y gánh chịu, y không gánh nổi.

Vạn nhất có một ngày Khi Trá Sư thoát khỏi Vô Gian Ngục, liệu y có tha cho những cường giả nhân tộc này vì tội phản bội không?

Là một Đại Đế nhân tộc, y không thể cho phép khả năng đó xuất hiện, dù khả năng đó chỉ là một phần vạn vạn.

Vì vậy, dù biết không thể nói, y vẫn phải nói.

Nói ra không phải để mọi người hiểu, mà để mọi người nảy sinh áp lực, sau đó nhân lúc đối phương chưa hoàn toàn khôi phục, triệt để chấm dứt Khi Trá Sư, đó mới là mục đích thực sự.

Địa vị `Thương Thiên Chi Tử` đáng sợ, nhưng trước khả năng Khi Trá Sư có thể khôi phục, nó không còn quan trọng nữa.

Đáng tiếc, lời y chỉ nói được một nửa, không thể nói tiếp.

Bạch Quỷ Đại Đế đã bắt đầu cảnh cáo.

Tuy thực lực không tệ, nhưng y cũng không thể chống lại các vị Đại Đế có mặt tại đó.

Viêm Đế lúc này, lòng lạnh như băng. … Trong Vô Gian Ngục tối tăm không ánh mặt trời, Lục Minh chống đầu chậm rãi mở đôi mắt, khóe môi cong lên một nụ cười: "Ngăn cản sự khuếch tán của `Minh` ư?

Đáng tiếc, các ngươi căn bản không hiểu gì cả…" Y một lần nữa kéo giao diện thuộc tính của mình ra.

Giao diện thuộc tính này do thiên phú dị năng `Biến giả vi chân` diễn sinh, sẽ không bao giờ biến mất.

Danh xưng: Lục Minh Biệt danh: Khi Trá Sư Thiên phú: `Biến giả vi chân` Dị năng: `Thương Thiên Chi Tử` siêu cấp S (30%), `Minh` cấp SSS (0.02%) Lục Minh đã xóa bỏ tất cả những năng lực khổng lồ từng bị thanh trừ nhưng vẫn còn lưu lại ghi chép trước đó.

Giờ đây, trên giao diện thuộc tính, ngoài hai loại năng lực kia ra, không biết từ lúc nào lại xuất hiện một loại năng lực mới.

Năng lực thứ ba (phẩm cấp chưa biết): 86% Thiên phú dị năng của Lục Minh có thể biến tất cả lời nói thành sự thật.

Nhưng nếu y nói ra những lời nghịch lý hoặc mơ hồ thì sao?

Ví dụ, hiện tại y chỉ có hai loại năng lực, nếu y khiến người khác tin rằng có năng lực thứ ba thì sao?

Trong trường hợp này, năng lực `Biến giả vi chân` được kích hoạt, sẽ hình thành một năng lực mới không ghi tên.

Giống như năng lực thứ ba mới xuất hiện này, loại năng lực

không ghi tên đó, độ hoàn thành hiển thị phía sau, là một loại độ hoàn thành hoàn toàn tự do, do Lục Minh khống chế.

Lục Minh thích gọi nó là: điểm tự do!

Những kẻ bên ngoài kia tưởng mục đích của Lục Minh là để Viêm Đế khuếch tán loại năng lực mới có được của y.

Ai ngờ, ngay khoảnh khắc Viêm Đế mở miệng, mục đích của Lục Minh đã đạt được rồi.

Dù có nói ra sự tồn tại của `Minh` hay không, đối với Lục Minh, đều không có ảnh hưởng gì.

Nhìn màn hình trước mặt, ý thức Lục Minh khẽ động, độ hoàn thành phía sau năng lực thứ ba bắt đầu giảm nhanh chóng, cuối cùng về không.

Đồng thời, độ hoàn thành của `Minh` bắt đầu tăng trưởng nhanh chóng.

Cuối cùng, độ hoàn thành 0.02% của `Minh` đã tăng lên 8.66%.

"Tăng trưởng 8.64%, tỷ lệ chuyển đổi một phần mười.

Thú vị.

Xem ra những kẻ đó không những tin vào năng lực thứ ba này của tôi, mà còn cho rằng phẩm cấp của năng lực này không hề thấp." Năng lực thứ ba là một khái niệm không xác định, mơ hồ.

Bản thân nó thay đổi dựa trên các yếu tố như độ tin cậy của các sinh mệnh khác nhau.

Đối với loại khái niệm không rõ tên này, dựa trên tiêu chuẩn phán đoán của thiên phú dị năng `Biến giả vi chân`, cuối cùng sẽ lấy một giá trị trung bình.

Ví dụ, có người cho rằng năng lực này là cấp D, có người cho

rằng cấp B, vậy thì giá trị trung bình cuối cùng sẽ là cấp C. `Minh` là năng lực cấp SSS.

Tỷ lệ chuyển đổi một phần mười, nghĩa là cấp độ năng lực thứ ba này cuối cùng có giá trị trung bình là cấp SS.

Kết quả này, thật sự nằm ngoài dự đoán, nhưng cũng trong lý thuyết.

Cấp độ cao như vậy, e rằng trong tâm lý những người bên ngoài kia, một người như Lục Minh, kỹ năng bảo mệnh của y cũng không thể nào thấp được.

"Độ hoàn thành 8%, đại khái có thể phát huy hiệu quả tương đương dị năng cấp S.

Cũng đủ dùng rồi." Lầm bầm, Lục Minh nhắm mắt lại, lần này hoàn toàn nhắm mắt.

Trước đây, một mặt y cần ngủ say để vượt qua môi trường đủ sức khiến người ta phát điên của Vô Gian Ngục, mặt khác lại phải tránh vì ngủ say mà dẫn đến việc bị 'chết đói' một cách sống sượng.

Bây giờ thì không cần nữa.

Mức độ `Minh` này đủ để giải quyết những vấn đề đó. `Minh`, chủ yếu là dị năng dùng để tôi luyện tinh thần, nhưng cũng không chỉ tôi luyện tinh thần, mà còn hỗ trợ tôi luyện nhục thân.

Bổ sung vật chất dinh dưỡng cần thiết cho bản thân chỉ là tác dụng cơ bản nhất.

Dù sao, nếu không có đủ nhục thân, làm sao có thể gánh vác được tinh thần mạnh mẽ hơn?

Đương nhiên, chủ yếu vẫn là lực tinh thần.

Lục Minh lúc này, thông qua tự thôi miên mà đi vào trạng thái ngủ

say, sau đó thông qua năng lực `Minh` hấp thụ năng lượng xung quanh.

Một mặt duy trì nhu cầu của cơ thể, mặt khác, lực tinh thần không ngừng nghỉ, dưới sự khống chế của Lục Minh, bắt đầu xây dựng một giấc mơ đặc biệt.

Giới dị năng không thiếu những dị năng về lực tinh thần.

Dị năng giả hệ tinh thần mạnh mẽ, thậm chí có thể xây dựng một giấc mơ cực kỳ chân thực để khiến người ta hoàn toàn chìm đắm trong đó, trở thành một người sống mà như đã chết.

Phương pháp Lục Minh lựa chọn tương tự như vậy.

Y đang xây dựng một giấc mơ, và dùng sức mạnh `Biến giả vi chân` để ban cho giấc mơ đó đặc tính chân thực, sau đó dùng tự thôi miên để khiến mình tin rằng thế giới trong giấc mơ đó tồn tại thật, hình thành một thế giới giấc mơ ảo ảnh chân thực gần như tồn tại thật.

Bằng cách này, nó hình thành một tồn tại tương tự như một trò chơi mạng ảo.

Chính nhờ phương pháp này, Lục Minh mới vượt qua ba năm.

Bên ngoài, thời gian chậm rãi trôi qua.

Không biết đã trôi qua bao lâu, một đạo lưu quang đột nhiên từ trên trời giáng xuống, dễ dàng phá vỡ bức tường ngoài của Vô Gian Ngục được xây dựng bởi sự liên thủ của hàng trăm cường giả cái thế, rồi biến mất đột ngột trước mặt Lục Minh.

Giây tiếp theo, Lục Minh đột nhiên mở choàng mắt, lưu quang lấp lánh trong con ngươi.

“Có thứ gì đó xâm nhập vào giấc mơ của tôi!” Lầm bầm, ý thức

Lục Minh một lần nữa quán nhập vào giấc mơ.

Dùng sức mạnh `Biến giả vi chân` để ban cho thế giới giấc mơ này đặc tính chân thực.

Vì vậy, giấc mơ này không đơn thuần là một giấc mơ.

Nó sẽ không biến mất khi y tỉnh dậy, mà trở thành một thế giới giấc mơ tồn tại thật.

Mặc dù, vẫn chỉ là một giấc mơ, có lẽ có thể diễn sinh thành thế giới chân thực, nhưng hiện tại, đại khái chỉ tương đương với một trò chơi thực tế ảo lớn.

Trong thế giới giấc mơ, một đạo lưu quang đột ngột xâm nhập vào thế giới giấc mơ, sau đó lượn lờ trong hư không một vòng, cuối cùng đột nhiên chọn một mục tiêu, rồi nhanh chóng lao xuống mục tiêu đó.

Đột nhiên, từ bầu trời trong xanh vạn dặm, một bàn tay khổng lồ che trời bất ngờ vươn ra, đuổi theo đạo lưu quang kia.

Trong tích tắc, nó đập mạnh xuống mặt đất.

Khi bàn tay khổng lồ tan đi, cả đạo lưu quang và mục tiêu đều biến mất tăm.

Trên Cửu Thiên, Lục Minh xòe tay, hai ngón tay bóp nát con người nhỏ bé trong giấc mơ kia, để lộ ra đạo lưu quang đã ẩn mình trong cơ thể con người nhỏ bé đó.

Khi nhìn rõ thứ bên trong đạo lưu quang đó là gì, ngay cả Lục Minh điềm nhiên cũng không khỏi sững sờ.

Hóa ra là một chiếc… điện thoại?

Một chiếc điện thoại, đã phá vỡ bức tường Vô Gian Ngục?

Chương 4

Rồi chui vào giấc mơ của mình??

Lục Minh chìm vào im lặng.

Chuyện này có chút quái dị.

Đúng lúc đó, một giọng nói máy móc truyền vào tai Lục Minh.

"Ting, phát hiện một thành viên cũ đã chết, có thành viên mới được chọn, có muốn gia nhập Nhóm Chat Chư Thiên không?" "Nhóm Chat Chư Thiên…" Lầm bầm vài từ, biểu cảm của Lục Minh dần trở nên mơ màng.

Thật là một danh từ quen thuộc đáng hoài niệm.

Chớp mắt đã hai mươi mốt năm ở thế giới này, những chuyện kiếp trước dường như đã hơi mơ hồ rồi.

Cũng không phải là không thể quay lại, chỉ là không cần thiết.

Thế giới này thật rực rỡ, quay về thế giới và cuộc đời tầm thường kiếp trước, thật sự không có thú vị gì.

Một lát sau, ánh mắt Lục Minh khôi phục vẻ cổ ba bất kinh thường ngày.

"Nhóm Chat Chư Thiên, thứ thường thấy trong mấy tiểu thuyết mạng kiếp trước.

Lại… thú vị rồi đây." Điều khiến Lục Minh cảm thấy hứng thú không chỉ là nhóm chat này, mà còn là phương thức giáng lâm của nó.

Nhóm chat này ban đầu tìm kiếm mục tiêu lẽ ra phải là nhân vật trong thế giới giấc mơ của Lục Minh.

Thú vị thay, thế giới giấc mơ của Lục Minh đã được dị năng ban

cho đặc tính chân thực.

Vì vậy, về lý thuyết, thế giới trong giấc mơ này, là chân thực!

Thực ra không có ý nghĩa gì, dù sao thế giới giấc mơ có chân thực đến mấy thì vẫn là giấc mơ.

Nhưng trùng hợp thay, nhóm chat này dường như không thể phân biệt được.

Đối với nhóm chat, dường như thế giới trong giấc mơ cũng là thế giới?

Một sự trùng hợp tinh tế đến kỳ diệu.

Lục Minh bấm chấp nhận.

Y rất hứng thú với nhóm chat này, cũng như phương pháp của nó.

"Ting, chúc mừng bạn đã gia nhập Nhóm Chat Chư Thiên.

Dựa trên đặc điểm của thành viên nhóm, đã tạo ra một vài danh thiếp, xin hãy tự chọn một cái làm biệt danh nhóm." "Khi Trá Sư, Lục Minh, Kẻ Thù Thế Giới, `Thương Thiên Chi Tử`, Ý Chí Thế Giới, Thiên." Nhìn hàng biệt danh đó, trên mặt Lục Minh đột nhiên hiện lên vẻ chơi đùa.

Vài biệt danh đầu không xa lạ, đều liên quan mật thiết đến y.

Ngược lại, hai cái cuối cùng thì khá thú vị.

Ý Chí Thế Giới, Thiên!

Lục Minh tự nhiên không phải là tồn tại như vậy.

Nhưng nhóm chat lại trực tiếp đưa ra hai biệt danh đó.

Rõ ràng, trong mắt Nhóm Chat Chư Thiên, thế giới giấc mơ đang được Lục Minh tạo ra, cũng là một thế giới.

Về mặt đó, Lục Minh, người sáng tạo, quả thực xứng đáng với

danh xưng Ý Chí Thế Giới, Thiên.

Nói cách khác, thiên phú dị năng `Biến giả vi chân` của Lục Minh, trong một số trường hợp, đã lừa dối nhóm chat này!

"Càng lúc càng thú vị rồi…" Nụ cười trên mặt Lục Minh càng lúc càng rạng rỡ, tùy tay bấm một cái.

Giây tiếp theo, một dòng chữ xuất hiện trong nhóm.

Thành viên nhóm 'Thiên' đã gia nhập nhóm, mọi người hoan nghênh.

Nếu đã có thể sơ bộ lừa dối nhóm chat này, vậy thì, nhân tiện chơi lớn một lần!

Thiên Hạ Hội Bang Chủ: Thành viên mới, báo danh đi.

Thế giới của ngươi là loại thế giới gì?

Nga Mi Đệ Tử Chu Chỉ Nhược: Hoan nghênh người mới, người mới đừng sợ, có thể tiến vào nhóm của chúng ta, đối với ngươi tuyệt đối là một kỳ ngộ vĩ đại khó mà tưởng tượng được.

Mao Sơn Cửu Thúc: Ha ha, cuối cùng lại có người mới rồi.

Nếu không phiền, lần này để bần đạo giới thiệu nhóm của chúng ta cho người mới nhé.

Mao Sơn Cửu Thúc: Nhóm này là Nhóm Chat Chư Thiên, đúng như tên gọi, là một nhóm liên lạc các chư thiên vạn giới.

Các thành viên trong nhóm đều đến từ các thế giới khác nhau.

Chẳng hạn như Thiên Hạ Hội Bang Chủ, là bang chủ của một thế giới võ đạo cực kỳ mạnh mẽ, thống ngự một phương, thực lực càng thâm bất khả trắc, bá khí phi phàm.

Ngoài ra còn có Nga Mi Đệ Tử, thì là đệ tử của phái Nga Mi ở một

thế giới khác.

Có… Lục Minh chỉ lướt qua giao diện nhóm chat một lần, rồi chuyển sang nghiên cứu các giao diện khác.

Chỉ vài giây sau, Lục Minh đã có kết quả.

"Chức năng khá đơn giản, hiện tại chỉ có giao lưu nhóm, điểm danh nhận điểm, hồng bao nhóm, tải lên tài liệu nhóm và vài chức năng khác." Lục Minh tùy ý lật xem tài liệu trong nhóm, một số thứ rất quen thuộc từ kiếp trước liền xuất hiện trước mắt y.

Bài Vân Chưởng: 800 điểm Thiên Sương Quyền: 800 điểm Phong Thần Thối: 850 điểm Mao Sơn Phá Tà Phù: 50 điểm Mao Sơn Kinh Quỷ Chú: 30 điểm Mao Sơn Trảm Yêu Kiếm: 75 điểm Nga Mi Tâm Kinh: 20 điểm … Những thứ này đa dạng và không thiếu, rõ ràng trong nhóm không có kẻ ngốc, ngay từ đầu đã hiểu rõ ý nghĩa của điểm, đang cố gắng hết sức để thu thập điểm bằng nhiều cách khác nhau.

Tuy nhiên, những thứ này đối với Lục Minh không có ý nghĩa lớn, y chỉ lướt qua một lần rồi không còn hứng thú nữa.

Cuối cùng, y đặt ánh mắt vào danh sách thành viên nhóm.

Thiên Hạ Hội Bang Chủ, Nga Mi Đệ Tử Chu Chỉ Nhược, Mao Sơn Cửu Thúc, Vịnh Xuân Trương Thiên Chí, Thành viên GUTS Daigo.

Thành viên không nhiều, chỉ có năm người.

Hai người thuộc về phe võ hiệp, một phe linh dị, một thế giới quốc thuật, một thế giới Ultraman ảo tưởng.

Đều là những nhân vật để lại ấn tượng sâu sắc trong ký ức y.

Lục Minh chống cằm, ánh mắt lướt qua danh sách các thành viên.

“Dựa theo việc tôi chọn biệt danh trước khi vào nhóm, mỗi người chỉ có thể chọn biệt danh liên quan đến bản thân, vì vậy những người này sẽ không có trường hợp giả mạo, đều là bản thân họ.” “Lại không có những thế giới hiện đại hóa đặc biệt nào…” Ánh mắt y khẽ lóe lên: “Đây là một cơ hội, một cơ hội tốt!” Cái gọi là thế giới hiện đại hóa đặc biệt, chỉ những thế giới có đủ các loại tiểu thuyết, điện ảnh, hoạt hình… Ở những thế giới đó, hầu như mỗi người đều có ít nhiều hiểu biết về các thành viên trong nhóm.

Nhưng hiện tại trong nhóm lại không có những nhân vật như vậy.

Thế giới công nghệ hiện đại hóa duy nhất, thuộc hệ Nhật Bản, không tồn tại những kinh điển võ hiệp.

Có lẽ sau này sẽ xuất hiện những thế giới thuộc loại ảo tưởng hoặc hoạt hình tương tự có thể khiến họ minh bạch về nhau, nhưng hiện tại thì không có.

Đây chính là cơ hội của Lục Minh, một cơ hội để phát động chiến tranh thông tin.

Một cơ hội để làm khách mời dự ngôn gia, lừa gạt các thành viên nhóm, đoạt lấy `Toàn Tri Quyền Hành`! `Toàn Tri Quyền Hành`, chỉ trong một niệm, liền biết chuyện thiên hạ, một trong những năng lực cấp Bug thực sự.

Chỉ cần y sớm hơn một bước đoạt lấy `Toàn Tri Quyền Hành`, thì dù sau này có xuất hiện những thành viên đến từ những thế giới hiện đại hóa đặc biệt đó, cũng hoàn toàn không sao cả.

Thậm chí, khi có người với thái độ cố đoán ra sự thật để vạch trần mọi thứ, lúc đó y sẽ thể hiện `Toàn Tri` thực sự, khiến đối phương trợn mắt há hốc mồm, dường như… cũng rất thú vị.

Trong lòng, vẻ chơi đùa trên mặt Lục Minh chợt lóe lên.

Rút khỏi giao diện chức năng, một lần nữa trở lại giao diện trò chuyện ban đầu.

May mà mọi thứ đều ổn.

Nga Mi Đệ Tử Chu Chỉ Nhược: Kỳ lạ, người mới vì sao lại không xuất hiện?

Chẳng lẽ vì chưa hiểu rõ năng lực của nhóm sao?

Mao Sơn Cửu Thúc: Ha ha, thực ra cũng không kỳ lạ.

Lần đầu tiên bần đạo vào nhóm cũng mất rất lâu mới hiểu rõ cách sử dụng nhóm này.

Chúng ta cứ chờ thêm chút nữa, cho người mới một ít thời gian.

Vịnh Xuân Trương Thiên Chí: Tôi không hứng thú với chuyện này.

Cô Chu, Trương mỗ gần đây thực lực lại có tiến bộ, cảm ơn cô Chu.

Thiên Hạ Hội Bang Chủ: Lão phu chỉ hy vọng thế giới của người mới có thể mạnh mẽ hơn một chút, thú vị hơn một chút, có thể khơi gợi hứng thú của lão phu.

Thế giới của các ngươi quá yếu, hừ!

Thành viên GUTS Daigo: … Mao Sơn Cửu Thúc: … Nga Mi Đệ Tử Chu Chỉ Nhược: … Vua gây nhạt mở lời, nhóm đang khá sôi nổi lập tức chìm vào yên tĩnh.

Chương 5

Đúng lúc đó, Lục Minh mở miệng.

Thiên: Thú vị.

Nó có thể bình định một phần `Toàn Tri Quyền Hành` của Ngô.

Nhóm chat này… có lẽ đã chạm đến lãnh địa của chí cao vô thượng Thiên.

Vịnh Xuân Trương Thiên Chí: ???

Ý gì vậy??

Nga Mi Đệ Tử Chu Chỉ Nhược: `Toàn Tri Quyền Hành`… Lãnh địa của chí cao vô thượng Thiên… Tuy không hiểu rõ ý nghĩa, nhưng… hình như rất lợi hại!

Thành viên GUTS Daigo: `Toàn Tri Quyền Hành`?

Cái `Toàn Tri` này là ý chỉ toàn tri toàn năng sao?

Chẳng phải đó là từ dùng để hình dung Thượng Đế, Thần Minh sao?

Chẳng lẽ người mới là một vị… Thần Minh??!!

Thiên Hạ Hội Bang Chủ: Thần Minh?

Thú vị!

Mao Sơn Cửu Thúc: Đợi đã, đợi đã, đợi đã!!!

Mao Sơn Cửu Thúc: Lúc trước xem biệt danh của người mới, bần đạo cứ tưởng đó là một ngoại hiệu của cao thủ võ lâm nào đó.

Toàn tri toàn năng, nghi là một sự tồn tại như Thần Minh, chẳng lẽ người mới thực sự là một tôn Thiên, một tôn… Thiên Đạo!!!

Thiên Hạ Hội Bang Chủ: Thiên Đạo, có ý gì?

Mao Sơn Cửu Thúc: Người có nhân đạo, quỷ có quỷ đạo, tiên có tiên đạo.

Chúng sinh tam giới, vạn tượng vạn vật, đều ở dưới Thiên Đạo.

Cái gọi là Thiên Đạo, dùng một câu tục ngữ để hình dung, chính là Thương Thiên, lão Thiên Gia!

Vịnh Xuân Trương Thiên Chí: Đạo trưởng, xác định chứ?

Trong nhóm lại gia nhập một lão Thiên Gia??

Khoảnh khắc này, ngay cả vị hán tử chỉ biết tu luyện hoặc đánh đấm cũng bắt đầu cảm thấy mông lung.

Lão Thiên Gia, cái thứ này thực sự tồn tại?

Lại còn gia nhập nhóm?

Trong Vô Gian Ngục, nhìn giao diện nhóm chat trở nên cực kỳ sôi nổi vì một câu nói.

Ánh mắt y liếc sang, nhìn thấy một năng lực mới xuất hiện trên giao diện thuộc tính bên cạnh. `Thương Thiên Hóa Thân`: 0.0001% Độ hoàn thành thấp đến đáng thương, nhưng không có còn hơn không.

Dù sao thì cũng mới quen biết, những kẻ này cũng không thể ngay lập tức trăm phần trăm thành tâm tin phục.

Tiếp theo, nên triển khai bước tiếp theo rồi.

Vừa hiển thánh trong nhóm, đoạt lấy `Toàn Tri`, vừa hoàn thiện `Thương Thiên Hóa Thân`! … Nga Mi Đệ Tử Chu Chỉ Nhược: Khó mà tin được, ngay cả khi đã gia nhập một nhóm giao lưu có thể gọi là kỳ tích, tôi vẫn không thể tin rằng, Thượng Thiên, cũng có trí tuệ, có thể gia nhập nhóm?

Thành viên GUTS Daigo: Thật ra, cũng không hoàn toàn không thể tin được.

Trong thế giới của tôi, có một thuyết gọi là Ý Thức Gaia, hẳn là gần giống với vị… 'Thiên' tiên sinh này.

Thiên Hạ Hội Bang Chủ: Lão Thiên cũng có ý thức và trí tuệ sao?

Lão phu Hùng Bá xưng bá thiên hạ hơn mười năm, có thể nói là biết rộng khắp thiên hạ, nhưng vẫn có chút không thể lý giải những chuyện như vậy.

Thế giới Phong Vân, Thiên Hạ Hội.

Hùng Bá ngồi trên ghế bang chủ, ngẩng đầu nhìn bầu trời xanh biếc.

Trong mắt y có sự nghiêm trọng, nghi ngờ, và cả vài phần kiêng dè… Mặc dù tự hào là 'thụ mệnh bởi trời', nhưng trong lòng không thiếu khí phách 'mệnh của ta do ta chứ không do trời'.

Chỉ là kiêu ngạo thì kiêu ngạo, Hùng Bá cũng không ngốc.

Nếu Thiên thực sự có trí tuệ, nghịch thiên chẳng phải trò đùa sao?

Chỉ là… nếu trên đầu thực sự có một sự tồn tại cao cao tại thượng, thống ngự tất cả, cảm giác này không hề tốt chút nào, đặc biệt đối với một kiêu hùng bá đạo vô cùng như y.

Im lặng một lúc lâu, ánh mắt Hùng Bá một lần nữa quay về giao diện nhóm chat.

Giây tiếp theo, hai mắt y đột nhiên co rụt lại.

Chỉ thấy, vị thành viên mới thần bí vô cùng, nghi là lão Thiên Gia, lại lần nữa đăng một câu nói.

Thiên: Vì sao không thể lý giải?

Thế giới của các ngươi, vốn dĩ đã bắt đầu sản sinh ý thức phiến diện, chưa chắc đã không có tư cách tiến hóa thành Thiên.

Hàng loạt dấu hỏi xuất hiện trong đầu Hùng Bá.

Hùng Bá biết câu nói này là dành cho mình, bởi vì nó nằm ngay dưới câu nói cuối cùng của y.

Nhưng, cái gì gọi là thế giới bắt đầu sản sinh ý thức phiến diện?

Cái gì gọi là có thể tiến hóa thành Thiên tư cách?

Thiên, chẳng lẽ không chỉ đơn giản như y nghĩ?

Trầm tư lát, Hùng Bá thận trọng nhập lời.

Thiên Hạ Hội Bang Chủ: Xin hỏi vị… Hùng Bá có chút do dự, không biết nên thêm xưng hô gì.

Cao nhân thì có vẻ xa cách, tiền bối thì lại không phù hợp lắm, còn Đại nhân thì… Hùng Bá đường đường là Bang chủ, không cần sĩ diện sao?

Không thể gọi ra được!

Thôi rồi, y đành học theo một người khác vậy.

Thiên Hạ Hội Bang Chủ: Xin hỏi vị 'Thiên' tiên sinh, lời này có ý gì?

Cái gọi là ý thức phiến diện, cái gọi là có thể tiến hóa thành Thiên, ngoài ra, tiên sinh lại làm sao mà biết được?

Thật ra Hùng Bá hỏi như vậy có chút phóng túng.

Nếu thực sự là một lão Thiên Gia, thì khoảng cách giữa y và Hùng Bá là một trời một vực, một thần, một kiến.

Kiến làm sao dám hỏi Thần Minh, hơn nữa lại còn hỏi không ngừng.

Về điểm này, Hùng Bá cũng không quá để ý.

Một mặt, y biết đối phương và mình không ở cùng một thế giới, nếu thực sự tức giận thì chẳng lẽ lại chạy đến đánh mình sao?

Mặt khác, trong lòng Hùng Bá vẫn không thiếu sự nghi ngờ.

Đối với một kiêu hùng như y, khó mà có thể đơn giản hoàn toàn tin tưởng một chuyện.

Vì vậy, y chuẩn bị thăm dò một chút.

Lần này, đối phương không lập tức trả lời.

Thời gian, chậm rãi trôi qua.

Cả nhóm chìm vào sự tĩnh lặng kéo dài.

Không phải tất cả mọi người đều không ở đó, mỗi người đều đang dán mắt vào màn hình, chờ đợi câu trả lời của vị nghi là lão Thiên Gia kia.

Đối với một sự tồn tại nghi là Thiên, trong lòng mỗi người đều tràn ngập chút nghi ngờ, bởi vì chuyện đó thực sự vượt quá dự liệu của con người, còn huyền ảo hơn yêu ma quỷ quái vô số lần.

Một lão Thiên có trí tuệ, lại còn gia nhập cùng một nhóm, ai dám tin?!!

Trong Vô Gian Ngục, Lục Minh bình tĩnh chờ đợi.

Ngôn ngữ là một môn học vấn.

Nóng vội trả lời đối phương, dù trả lời có toàn diện đến mấy, cũng chỉ khiến người ta nhìn thấu.

Thứ dễ dàng đạt được luôn không được trân trọng.

Chương 6

Lục Minh cần phải tạo ra một vị Thiên cao cao tại thượng, đối xử lạnh nhạt, ít khi trả lời, để sự trả lời hiếm hoi trở thành một vinh hạnh.

Đợi thêm một lúc nữa, cảm thấy thời gian đã vừa đủ, Lục Minh mới một lần nữa mở lời.

Thiên: Thế giới vô trí cấp thấp, ý thức phiến diện, ý thức hoàn chỉnh, Thiên.

Thiên: Cấp độ thế giới của ngươi khá ổn.

Khi Ngô dùng `Toàn Tri` để thám trắc, đã cảm nhận được sự tồn tại của ý thức phiến diện.

Lời nói có dễ hiểu không?

Dễ hiểu.

Nhưng một câu nói đơn giản lại khiến da đầu Hùng Bá tê dại.

Y gọi đó là dùng `Toàn Tri` để quan trắc, chẳng lẽ vị nghi là lão Thiên Gia kia vừa mới quan trắc một lượt thế giới của y sao?

Rõ ràng lúc đó là giữa mùa hạ nóng bức, nhưng Hùng Bá lại cảm thấy sống lưng lạnh toát.

Một lần nữa ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, cổ y không kìm được rụt xuống một chút.

Trong mơ hồ, dường như cảm thấy trên bầu trời kia, có một đôi mắt vô tri của Thương Thiên, đang phủ thị toàn bộ thế giới.

Lần này, Hùng Bá mất đến nửa khắc công phu mới bình tĩnh lại.

Y không phải là không còn để tâm, mà là trái tim bất an đó một lần

nữa nảy sinh nghi ngờ.

Đối phương nói như vậy, nhưng ai có thể chứng minh đó là thật?

Trong lòng Hùng Bá nảy sinh một ý nghĩ táo bạo, y muốn làm, nhưng lại chần chừ không dám ra tay.

Cuối cùng, y cắn răng: "Đối phương không biểu hiện ác ý.

Cứ hỏi thêm đi.

Lão phu chú ý thêm một chút, chưa chắc đã sao cả." Thiên Hạ Hội Bang Chủ: Xin hỏi vị 'Thiên' tiên sinh, thần thông quả nhiên kinh người.

Xin hỏi tiên sinh, nếu Hùng mỗ không hiểu lầm lời của tiên sinh, tiên sinh thông qua quan trắc thế giới của Hùng mỗ, có phải đã biết rõ tất cả mọi thứ trên thế giới này như lòng bàn tay không?

Lại một lần nữa chìm vào chờ đợi kéo dài.

Lần chờ đợi này, còn khó chịu hơn lần trước.

Không biết đã trôi qua bao lâu, trên màn hình mới lại xuất hiện một dòng chữ.

Thiên: Phải.

Hô hấp của Hùng Bá đột nhiên trở nên dồn dập.

Một sự tồn tại biết rõ mọi thứ trên thế giới này như lòng bàn tay, nếu là thật, thì chẳng phải y có thể dễ dàng biết được những bí mật mà người thường căn bản không thể tiếp cận sao?

"Không vội, không được vội, phải bình tĩnh, nhất định phải bình tĩnh.

Khả năng vị đó thực sự là Thiên càng lúc càng lớn.

Một niệm có thể quan trắc thế giới của lão phu, những tồn tại như

vậy tuyệt đối không thể chọc giận, dù có vội đến mấy cũng không được.” Hùng Bá là một người có thể kiềm chế tính tình.

Một câu ‘kim lân khởi trì trung vật, nhất ngộ phong vân biến hóa long’ (cá chép hóa rồng khi gặp phong vân), y có thể nhẫn nhịn hơn mười năm để nuôi dưỡng Phong Vân trưởng thành.

Sự kiên nhẫn như vậy, người bình thường tuyệt đối không thể so bì.

Thiên Hạ Hội Bang Chủ: Xin hỏi vị ‘Thiên’ tiên sinh, không biết tiên sinh có cảm nhận gì về thế giới của lão phu?

Ngữ khí đó gọi là cẩn trọng hết mực, ngay cả khi năm xưa bái sư Tam Tuyệt lão nhân cũng không có thái độ như vậy.

Thiên: Thế giới của ngươi, Pháp tắc thú vị.

Ngô muốn tấn công Chí Cao Thiên, cần phân tích Pháp tắc che phủ.

Đáng tiếc, nếu Ngô cưỡng ép độc chiếm thế giới sơ cấp, tất sẽ chiêu trí thế giới sơ cấp sụp đổ.

Địa vị của nhóm chat này cao hơn Ngô, Ngô không muốn vi phạm quy tắc của nhóm.

Lời vừa nói ra, toàn bộ nhóm chìm vào tĩnh mịch.

Bất kể là Hùng Bá hay những người khác, chỉ cần vẫn luôn theo dõi nhóm chat, đều có một cảm giác, da đầu muốn nổ tung!

Đặc biệt là Hùng Bá, người đã đặt câu hỏi, mái tóc đen mượt của y trực tiếp dựng đứng như người tái áp, toàn bộ lưng y lúc này đều ướt đẫm mồ hôi.

Lời nói quá dễ hiểu rồi.

Địa vị của nhóm chat cao hơn đối phương, đối phương nể mặt

nhóm chat nên không động đến thế giới này.

Nếu không, thế giới này đã sớm không còn rồi.

Hùng Bá hít vào khí lạnh liên tục, tuổi đã cao rồi, đặc biệt không chịu nổi những cú giật mình, chuyện này cũng quá kích thích rồi!

Trong Vô Gian Ngục, nhìn giao diện nhóm chat gần như chết cứng, Lục Minh khẽ mỉm cười.

Sự sợ hãi, kinh hãi, thường dễ khiến người ta tin phục hơn là thủ đoạn.

Với thân phận đã được Lục Minh thiết lập, dù muốn lợi dụng Toàn Tri để lừa gạt những kẻ này, hắn cũng không thể ba hoa chích chòe như người thường, làm ra đủ loại lời tiên tri như một tên thần côn, điều đó chỉ khiến người khác nghi ngờ.

Có câu nói: "Vô sự hiến ân cần, phi gian tức đạo!" Lục Minh lựa chọn để đối phương phải cầu xin hắn tiên tri, và từ tận gốc rễ tin vào năng lực Toàn Tri của hắn.

Mao Sơn Cửu Thúc: Tiền bối, dám hỏi, nếu ngài muốn giải tích quy tắc thế giới, liệu có phương pháp nào không?

Trong nhóm, người thân cận nhất với sự tồn tại của Thiên có lẽ là Cửu Thúc, dù sao ông cũng là đệ tử Đạo giáo, trong pháp đường vốn thờ phụng các vị đại thần, Đạo giáo Tam Thanh cũng nằm trong số đó.

Trong truyền thuyết thần thoại, sư phụ của Tam Thanh, Đạo Tổ Hồng Quân, chính là người phát ngôn của Thiên Đạo.

Do đó, theo kiểu yêu ai yêu cả đường đi, ông ấy có phần thân cận với Thiên hơn những người khác.

Hiện tại, cũng chỉ có ông ấy dám đặt câu hỏi, không hỏi không được.

Ai mà biết vị đó bây giờ nể mặt nhóm chat mà không ra tay, sau này có ra tay hay không?

Ai dám đảm bảo?

Tham gia nhóm lâu như vậy rồi, thật sự chưa thấy nhóm chat ngăn cản thành viên nào làm việc gì.

Việc nể mặt này, không ai dám khẳng định có thể duy trì bao lâu.

Nếu không tìm được thế cục lớn khác, thật sự khiến người ta không có cảm giác an toàn.

Nửa lúc sau, một câu trả lời xuất hiện trên màn hình.

Thiên: Có thể!

Thiên: Trong thế giới, tất cả những vật ký thác thiên mệnh, vật siêu phàm thoát tục, vật độc nhất vô nhị, đều có thể giúp Ngô giải tích quy tắc thế giới.

Nga Mi Đệ Tử Chu Chỉ Nhược: Vậy, thưa ngài 'Thiên', tôi có thể cống hiến một vài thứ để đổi lấy sự bình an cho thế giới của tôi không?

Tiểu cô nương hỏi một cách cẩn trọng, mỗi từ ngữ đều được suy đi nghĩ lại nhiều lần mới gửi đi, một câu nói đơn giản mà cứng nhắc mất gần nửa chén trà.

Thiên: Không.

Chu Chỉ Nhược lập tức tái mặt.

Thiên: Không cần, đã gia nhập nhóm này, Ngô sẽ không ra tay với thế giới của các ngươi.

Mặt Chu Chỉ Nhược lập tức từ trắng chuyển hồng, trong lòng như trút được gánh nặng ngàn cân.

Thiên: Dựa theo pháp tắc cân bằng chí cao, Ngô không thể dùng những việc Ngô không làm để đổi lấy vật phẩm từ thế giới của các ngươi, phải tuân thủ pháp tắc trao đổi bình đẳng.

Nga Mi Đệ Tử Chu Chỉ Nhược: Không, không sao cả, tôi chủ động tặng cho ngài, chắc không vấn đề gì đâu.

Thiên: Pháp tắc nhân quả cũng là một trong những pháp tắc chủ tu của Ngô, có nhân tất có quả, nhân quả phải cân bằng.

Thành viên GUTS Daigo: Thượng Thiên, ngài thấy thế này thế nào, tôi sẽ dâng lên những thứ ngài cần, sau đó ngài có thể kể cho tôi một số bí mật liên quan đến thế giới của tôi, như vậy, hẳn là phù hợp với quy tắc trao đổi bình đẳng rồi chứ?

Trong Vô Gian Ngục, Lục Minh mỉm cười.

Không tệ, không hổ là thể nhân của Ultraman Tiga, phản ứng nhanh đấy ~ Đây chính là mục đích thực sự của Lục Minh, khiến mọi người trong nhóm dùng vật phẩm từ thế giới của họ để đổi lấy thông tin và tin tức về thế giới của họ.

Nếu dùng thủ đoạn thông thường, Lục Minh nên kể một số bí mật để đổi lấy sự tin tưởng, sau đó dựa vào lòng biết ơn của đối phương mà chủ động đưa ra một số vật phẩm.

Nhưng thủ đoạn đó đầy rẫy yếu tố bất ổn, độ tin cậy của đối phương có thể không cao, bởi vì năng lực và mục đích có tính tương phản rất lớn.

Đã Toàn Tri toàn năng rồi, cần gì vật phẩm của thế giới tôi?

Nếu không có mục đích, vậy tại sao lại muốn kể cho tôi nhiều chuyện như vậy?

Chương 7

Chỉ vì ở chung một nhóm ư?

Lục Minh chọn làm ngược lại: trước tiên dùng sự sợ hãi để gây áp lực, sau đó tiết lộ một số manh mối để họ tự ghép hình, suy ra quy tắc trao đổi.

Lúc đó, để bảo đảm sự tồn tại của thế giới, họ không thể không cắn răng lấy ra một số bảo vật, rồi đổi lấy các loại thông tin hoặc tình báo về thế giới.

Trong trường hợp này, thực ra bản thân họ không quá coi trọng thông tin Lục Minh biết, chủ yếu là vì tự vệ.

Khi họ với tâm thái thờ ơ mà nhận được một số tin tức bí mật từ Lục Minh, rồi phát hiện tất cả mọi thứ đều chính xác, và có thể mang lại lợi ích to lớn, thì sự tin tưởng đó chắc chắn sẽ bùng nổ theo kiểu phun trào!

Lúc đó, họ sẽ nghi ngờ năng lực Toàn Tri của Lục Minh sao?

Không, lúc đó thậm chí họ sẽ không chút nào nghi ngờ thân phận Thiên của Lục Minh, đối với Toàn Tri của hắn, họ càng cho là hiển nhiên, tin tưởng ở mức độ cao nhất.

Đây là thủ đoạn "trấn áp rồi nâng lên".

Thủ đoạn chứng minh một việc gì đó là đúng là đưa ra chứng cứ, tự chứng minh, rồi khiến người khác tin phục.

Lục Minh thì trực tiếp bỏ qua tất cả các bước mà đến thẳng bước cuối cùng: dí súng vào đầu đối phương, không tin ta thì chết, có dám đánh cược không?

Trong trường hợp này, ai dám không tin?

Rồi đợi đến khi người ta vì không dám phản kháng mà không thể không tin, hắn mới đưa ra từng chứng cứ một.

Thiên Hạ Hội Bang Chủ đã gửi một hồng bao độc quyền.

Thiên Hạ Hội Bang Chủ: Dám hỏi Thượng Thiên, vật này, không biết có thể thỏa mãn yêu cầu của ngài không?

Tuy đã hiểu tình hình, nhưng phải nói, Hùng Bá tuyệt đối là người tích cực nhất, lập tức bắt đầu hành động.

Cũng không lạ, Hùng Bá hiện tại có lẽ là người có địa vị cao nhất trong nhóm, và chính vì địa vị cao nên ông ta càng rõ hơn vấn đề mà sự mất cân bằng địa vị mang lại, ví dụ như việc có thể tùy ý xử lý những kẻ chướng mắt mà không cần theo tâm trạng.

Trong tình huống này, không thể không tích cực, bởi vì phương pháp kiểu nộp phí bảo kê này ông ta không hề xa lạ.

Cả giang hồ có quá nhiều người cần nộp phí bảo kê cho Thiên Hạ Hội, bây giờ chẳng qua là đến lượt mình phải nộp cho người khác mà thôi.

Vì càng hiểu rõ, ông ta càng không có ý kiến phản đối.

Thiên: Hiểu chưa?

Lục Minh không lập tức nhận hồng bao, không vội.

Phong thái cần phải duy trì, và đối với cái gọi là hồng bao, hắn thực ra cũng không có hứng thú lớn.

Kết quả không quan trọng, quá trình ngược lại càng quan trọng.

Hùng Bá suy nghĩ một lúc, thực ra ông ta cũng chẳng biết nên đưa cái gì.

Dù sao, với tư cách là Bang chủ Thiên Hạ Hội, trong cả giang hồ, những việc ông ta chưa làm cũng không còn nhiều.

Không, vị Thượng Thiên kia muốn tuân theo pháp tắc bình đẳng, không đưa ra yêu cầu thì không được.

Thôi vậy, Hùng Bá tùy tiện hỏi một câu.

Thiên Hạ Hội Bang Chủ: Dám hỏi Thượng Thiên, lão phu so với Nam Kiếm Thánh, Bắc Vô Danh, ai mạnh ai yếu hơn?

Thiên: Yếu nhất, nhưng không giết được.

Thiên Hạ Hội Bang Chủ: Dám hỏi Thượng Thiên, vì sao?

Thiên: Do ảnh hưởng của Phàm Ý Thức, cá chép há phải vật trong ao, một khi gặp Phong Vân sẽ hóa rồng.

Mười năm trước Phàm Ý Thức đã hướng ánh mắt về ngươi, ban cho thế giới sự ưu ái, khiến ngươi làm gì cũng gặp dữ hóa lành, không ai giết được.

Kiếm Thánh ra tay với ngươi, chỉ có thể chết.

Vô Danh sẽ không ra tay với ngươi, vì hắn coi trọng việc duy trì thiên hạ bình ổn.

Phong Vân, Thiên Hạ Hội.

Ngồi trên ghế đại bang chủ, mặt Hùng Bá biến sắc.

Thật ra, việc nói ông ta yếu nhất trong ba người khiến ông ta có chút không phục, nhưng điều đó không quan trọng.

Điều thực sự khiến ông ta để tâm là: Phàm Ý Thức ưu ái ư?

Điều này nằm ngoài dự đoán nhưng lại hợp lý.

Dù sao ông ta vẫn luôn nghĩ thiên mệnh tại ngã, nhưng tại sao lại chỉ có mười năm?

Mười năm trước được ưu ái, vậy mười năm sau thì sao?

Mười năm ư?

Chắc chắn không phải từ nhỏ đến lớn, tuổi của ông ta đã vượt xa con số đó rồi.

Vốn chỉ định hỏi một câu tùy ý, ai ngờ lại hỏi ra nhiều chuyện phiền lòng hơn.

Thôi, lại quay về nhóm chat.

Thiên Hạ Hội Bang Chủ: Dám hỏi Thượng Thiên, vì sao lại là mười năm?

Mười năm đó, được tính như thế nào?

Thiên: Muốn biết quá nhiều, không phù hợp pháp tắc trao đổi bình đẳng.

Hùng Bá thở phào nhẹ nhõm.

Ông ta không ngại đối phương ra giá, cái ông ta lo lắng là đối phương không chịu ra giá.

Làm Bang chủ Thiên Hạ Hội nhiều năm như vậy, bên người ông ta không thiếu bảo vật.

Ông ta chọn lựa một chút, rồi nhét tất cả vào một hồng bao độc quyền.

Thiên Hạ Hội Bang Chủ: Dám hỏi Thượng Thiên, những thứ này, có đủ không?

Thiên: Phàm Ý Thức, Hoàn Chỉnh Ý Thức, hoặc như Thiên chúng ta, để đảm bảo thế giới đi đúng hướng, đều sẽ lựa chọn một hoặc vài người làm người được chú ý.

Loại người này, thông thường được gọi là Thiên Mệnh Chi Tử, được ban cho cơ duyên, phụ trợ trưởng thành, khiến họ tiến bước theo con đường chính xác.

Sự tồn tại của ngươi, bản thân chính là một nhân tố ảnh hưởng

đến Thiên Mệnh Chi Tử, trước khi Thiên Mệnh Chi Tử trưởng thành, ngươi sẽ không chết. *Sịt*. ...

Lời này vừa ra, Hùng Bá mạnh mẽ hít sâu một hơi, sắc mặt vô cùng khó coi.

Hắn, đường đường Hùng Bá!

Bang chủ Thiên Hạ Hội!

Bá chủ võ lâm của cả võ lâm, vậy mà chỉ là một quân cờ!

Một quân cờ có nhiệm vụ dẫn đường cho người khác!

Phẫn nộ, tức giận, sỉ nhục, không cam lòng...

Đủ loại cảm xúc dâng trào trong lòng, thậm chí đến cuối cùng, một cỗ sát ý kinh người từ trên người ông ta bộc phát, cả đại sảnh Thiên Hạ Hội lập tức nhiệt độ giảm mạnh.

Nắm đấm siết chặt, sát ý trên người Hùng Bá gần như không thể kìm nén.

Hùng Bá dứt khoát, trực tiếp đem những thứ quan trọng nhất trên người mình: Tam Phân Quy Nguyên Khí và Tam Phân Thần Chỉ, cùng nhét vào hồng bao gửi lên, sau đó hỏi câu hỏi cuối cùng.

Thiên Hạ Hội Bang Chủ: Dám hỏi Thượng Thiên, Thiên Mệnh Chi Tử là ai?

Thiên: Thành cũng Phong Vân, bại cũng Phong Vân.

Trong mắt Hùng Bá, hàn quang bùng phát.

Ra là vậy!

Thiên Hạ Hội Bang Chủ: Dám hỏi Thượng Thiên, lão phu, có thể giết chúng không?!

Thiên: Mạng của ngươi. *Rắc*, tay vịn của ghế đại bang chủ bị

bẻ gãy một cách thô bạo!

Hiểu được ý nghĩa của câu nói đó: vào khoảnh khắc chuẩn bị ra tay với Phong Vân, khi "thiên mệnh" trên người ông ta rời đi, cũng chính là... ngày ông ta sụp đổ và chết!

Quân cờ hoàn thành nhiệm vụ, liền không còn giá trị!

Chương 8

Thiên Hạ Hội Bang Chủ: Dám hỏi Thượng Thiên, có cách nào giải quyết cảnh khốn cùng này không?

Lần này, không đợi được tin nhắn trả lời.

Vị Thiên cao cao tại thượng đó, không đáp lời.

Hùng Bá sắc mặt trầm xuống: "Cũng phải, muốn giải quyết chuyện này, cần phải đối kháng với cái gọi là Phàm Ý Thức.

Đối với Thượng Thiên mà nói có lẽ không khó, nhưng Thượng Thiên tuân thủ pháp tắc trao đổi bình đẳng, vật thường chắc chắn không thể đáp ứng yêu cầu của Ngài ấy." Hùng Bá bắt đầu nhắm mắt trầm tư, nên lấy ra thứ gì để đổi lấy phương pháp giải quyết đây.

Lúc này, những người khác đang ẩn mình theo dõi, sắc mặt cũng mỗi người một vẻ.

Mao Sơn Cửu Thúc đứng tại chỗ ngẩn ngơ.

Ông ấy, dường như có không ít lần cũng vô duyên vô cớ gặp hung hóa cát, vậy nên, thực ra có khả năng ông ấy cũng giống như Bang chủ Thiên Hạ Hội, là một quân cờ sao??

Nghĩ đến đó, lão đạo sĩ lập tức hoảng sợ.

Không được, không thể chờ đợi nữa.

Nhất định phải tìm một vài thứ tốt để cầu chứng mới được.

Vịnh Xuân Trương Thiên Chí cũng nhíu mày, bởi vì một người: Diệp Vấn!

Trong giới võ thuật Quốc gia hiện nay, người có danh tiếng lớn nhất không ai khác chính là Diệp Vấn.

Vịnh Xuân của Diệp Vấn, rõ ràng trong mắt ông ta căn bản không phải chính tông.

Ông ta vẫn luôn chuẩn bị đại chiến một trận với Diệp Vấn, kéo hắn xuống khỏi thần vị, chứng minh mình mới là người Vịnh Xuân số một!

Vậy thì vấn đề là, rốt cuộc Diệp Vấn là cái gọi là quân cờ, hay mình mới là cái gọi là quân cờ?

Trầm mặc nửa lúc sau, Trương Thiên Chí bước ra khỏi nhà, cũng cần đi tìm một vài thứ để cầu chứng.

Thành viên GUTS Daigo gãi đầu.

Cái vụ Thiên Mệnh Chi Tử này anh ta cũng khá hứng thú, nhưng dường như không tìm được thứ gì phù hợp với yêu cầu của Thượng Thiên.

Chẳng lẽ lại đem mấy món đồ công nghệ cao làm hồng bao mà gửi lên sao?

Có lẽ, cũng có thể thử xem sao??

Chu Chỉ Nhược khẽ vuốt tóc, là người bình tĩnh nhất trong nhóm.

Nếu một thế giới tất nhiên có Thế Giới Chi Tử, thì trong thế giới của cô ấy, ngoài vị ở Võ Đang ra thì còn có ai nữa?

Không, tìm cách cầu chứng dường như cũng không tệ.

Trong Vô Gian Ngục vĩnh viễn không thấy mặt trời, Lục Minh thoát sự chú ý khỏi nhóm chat.

Thuần thục kéo giao diện thuộc tính ra, sự thay đổi xuất hiện trên đó khiến Lục Minh hơi khựng lại.

"Bảng thuộc tính đang cập nhật....." "Đang cập nhật....." Nhìn hạng mục mới xuất hiện trên giao diện thuộc tính, mặt Lục Minh lộ ra

vẻ ngưng trọng.

Đời trước của Lục Minh, mười sáu tuổi kích hoạt dị năng Biến giả vi chân ban đầu, năm sau phong vương, thêm một năm nữa, ở tuổi mười tám bước vào cảnh giới Đại đế, có thể xưng là thiên cổ đệ nhất nhân.

Sau đó, cùng năm đó bị liên quân Bách tộc vây công, bị trấn áp trong Vô Gian Ngục cho đến nay đã ba năm.

Hai năm phong quang, lại bị phong ấn ba năm, tổng cộng năm năm thời gian.

Vốn dĩ hắn cho rằng đã hiểu rõ ràng năng lực Biến giả vi chân, thẳng đến bây giờ mới phát hiện, còn xa mới thám thính được giới hạn của năng lực này.

Năng lực Biến giả vi chân đủ để kinh thế hãi tục, vậy mà còn có thể tiếp tục cập nhật?

Biến giả vi chân là con át chủ bài lớn nhất của Lục Minh.

So với nó, trong mắt Lục Minh, nhóm chat cũng kém hơn không chỉ một bậc.

Vì vậy, một khi nhận thấy năng lực Biến giả vi chân có vấn đề, hắn không còn tâm trạng chú ý đến những thứ khác.

Trong Vô Gian Ngục, ngay cả cảm giác về thời gian và không gian cũng yếu ớt mơ hồ, căn bản không cảm nhận được sự thay đổi.

Lục Minh cứ thế lẳng lặng nhìn giao diện thuộc tính, không chớp mắt.

Cũng không biết bao lâu, cuối cùng, biểu tượng cập nhật trên giao diện thuộc tính bắt đầu nhấp nháy.

Cuối cùng, một dòng chữ hiện ra.

Cập nhật hoàn thành!

Chỉ nhìn thấy bốn chữ này, Lục Minh mới thở phào nhẹ nhõm, khẽ nhắm vài lần đôi mắt mệt mỏi.

Đợi sau khi tỉnh táo hơn một chút, hắn mới mở mắt ra lần nữa, chú ý đến sự thay đổi của giao diện thuộc tính.

Danh xưng: Lục Minh Xưng hiệu: Khi Trá Sư Thiên phú: Biến giả vi chân (cấp Vô Thượng) Dị năng: Minh cấp SSS (8.66%), Dị năng thứ ba (45%) Thần thông: Thương Thiên Chi Tử (30%), Thương Thiên Hóa Thân (0.003%), Toàn Tri Quyền Hành Sơ (0.1%) Thay đổi trên giao diện thuộc tính không lớn, chỉ đơn thuần là có thêm một hạng mục Thần thông.

"Thần thông, là phân loại lại năng lực vượt cấp SSS sao ~" Chỉ liếc qua một cái, Lục Minh đại khái đã có chút manh mối.

Chỉ tùy ý liếc qua hạng mục dị năng ban đầu, sự chú ý chính của Lục Minh tập trung vào hạng mục Thần thông.

Lướt qua Thương Thiên Chi Tử, hắn nhìn Thương Thiên Hóa Thân, lúc này nó đã tăng trưởng đáng kể so với ban đầu.

Hơi chần chừ một chút, Lục Minh vươn một tay ra, lặng lẽ ra lệnh: "Tải Thần thông Thương Thiên Hóa Thân." Biến giả vi chân có thể thu được vô số loại sức mạnh, nhưng trong số những sức mạnh này, đôi khi sẽ xuất hiện những sức mạnh hoàn toàn tương phản.

Những sức mạnh tương phản tự nhiên không thể sử dụng đồng thời, vì vậy một số năng lực dù có trong danh sách thuộc tính nhưng cần phải kích hoạt mới có thể sử dụng.

Cũng không có gì lạ, gặp phải loại năng lực này, Thương Thiên Hóa Thân trước mặt cũng cần phải tải lại để kích hoạt.

Lời vừa dứt, một cỗ sức mạnh mênh mông cuồn cuộn, uy nghiêm,

vô tận từ trong cơ thể Lục Minh thức tỉnh.

Một luồng ánh sáng hỗn độn không màu bao phủ Lục Minh, khiến hắn càng trở nên thần bí, khó có thể nhìn thấu thật giả.

Thương Thiên Hóa Thân, không thể nhìn thẳng, không thể thám tra.

Khẽ nắm chặt tay, lập tức, cả khoảng hư không vang lên tiếng nổ khí.

Không khí dường như bị Lục Minh bóp nát bằng tay không.

Sau một khắc, Lục Minh nở nụ cười nhạt.

"Không tệ, chỉ với ba phần mười vạn sức mạnh mà đã không kém gì thực lực của Dị năng Tông sư hệ sức mạnh đỉnh cấp, thậm chí có thể ngang hàng với Vương giả thông thường.

Theo tỷ lệ này suy đoán, khi độ hoàn thành của năng lực Thương Thiên Hóa Thân đạt 1%, có lẽ tôi sẽ có sức mạnh trực tiếp đánh xuyên Vô Gian Ngục!" Trong Vô Gian Ngục, hàng trăm Dị năng giả cấp Vương giả trở lên đã dùng sinh mệnh của mình làm cái giá để thi triển các loại cấm chú, phong ấn, v.v.

Để phá vỡ Vô Gian Ngục, Đại đế mạnh nhất thời xưa cũng không làm được, cần phải là tồn tại trên cấp Đại đế mới có khả năng.

Một phần trăm sức mạnh đã vượt qua Đại đế, không uổng công khi thiết lập thần vị của Thiên cao cấp đến vậy.

Về lý thuyết, trong tình huống bình thường, Thiên của thế giới vô ma cũng là Thiên, Thiên của thế giới siêu vũ cũng là Thiên.

Nhưng Lục Minh lại trực tiếp nâng cao địa vị của Thiên lên trên tầng thứ siêu vũ, chỉ có như vậy mới xứng được gọi là Thiên.

Thế giới vô trí: Thế giới không có bất kỳ trí tuệ nào, chỉ có thể vận

hành theo cơ chế bản năng.

Thường thấy ở các thế giới cấp thấp, cấp võ đạo thấp, cấp ma pháp thấp, công nghệ thấp.

Thế giới Phàm Ý Thức: Thế giới trung đẳng, thế giới võ đạo khá cao cấp, thế giới huyền huyễn, tiên hiệp, anime ở tầng thứ phổ thông.

Thế giới Hoàn Chỉnh Ý Thức: Thế giới xuất hiện khái niệm chân chính về thần, sở hữu sức mạnh có thể phá hủy một thế giới.

Thiên: Thiên Đạo của thế giới siêu vũ, thần ma không chỉ một vị, thế giới có thể bùng phát thần chiến.

Còn về Chí Cao Thiên cao hơn, thì đó hoàn toàn là do Lục Minh bịa đặt.

Trong đại não hắn, hiện tại cũng không tồn tại khái niệm cụ thể về Chí Cao Thiên, điều đó không quan trọng.

Ban đầu hắn dùng từ này để lừa gạt đám thành viên nhóm chat, sau này có thể từ từ hoàn thiện cũng được.

Cảm thụ sức mạnh của Thương Thiên Hóa Thân một lúc, ánh mắt Lục Minh lại rơi vào giao diện thuộc tính, lộ ra vẻ chần chừ.

Ẩn ẩn cảm thấy, hai loại năng lực Thương Thiên Hóa Thân và Thương Thiên Chi Tử, dường như có thể dung hợp?

Hơn nữa, hai loại năng lực này dường như cũng thực sự thuộc cùng một nguồn gốc.

Tâm thần vừa động, hai năng lực này vậy mà thật sự dần dần bắt đầu dung hợp.

Chẳng bao lâu, sự thay đổi mới xuất hiện.

Danh xưng: Lục Minh Xưng hiệu: Khi Trá Sư Thiên phú: Biến giả vi chân (cấp Vô Thượng) Dị năng: Minh cấp SSS (8.66%), Dị năng

thứ ba (45%) Thần thông: Thương Thiên Hóa Thân (0.033%), Toàn Tri Quyền Hành Sơ (0.02%) "Vậy là Thương Thiên Chi Tử đã hoàn toàn dung nhập vào Thương Thiên Hóa Thân rồi sao?

Tỷ lệ chuyển đổi này, thật đúng là kinh người." Thương Thiên Chi Tử có độ hoàn thành tới 30%, hoàn thành gần một phần ba, vậy mà chỉ đổi lấy 0.033% năng lực Thương Thiên Hóa Thân.

"Không, thu hoạch cũng rất lớn....." Lục Minh cúi mắt mỉm cười.

Chương 9

Ban đầu Thương Thiên Chi Tử chỉ có vị cách.

Làm sao có thể so sánh với Thương Thiên Hóa Thân vừa có vị cách vừa có sức mạnh?

Lục Minh có thể cảm nhận rõ ràng, sức mạnh hiện tại càng thêm cường hãn, vượt xa trước đây gấp mười lần.

"Cỗ sức mạnh này, đã vượt qua một phần Hoàng tọa." Thích ứng một lúc, Lục Minh giải tán sức mạnh của Thương Thiên Hóa Thân, ánh mắt chuyển sang một năng lực khác.

"Toàn Tri Quyền Hành Sơ?" Lục Minh lộ ra ánh mắt hứng thú.

Rõ ràng hắn chỉ định ra Toàn Tri thôi mà, đây là lần đầu tiên năng lực được thiết định lại bị giao diện thuộc tính thêm vào phân loại cấp bậc "Sơ" rõ ràng như vậy.

Có lẽ là do sau khi cập nhật mới xuất hiện sự thay đổi này.

Khi Lục Minh tập trung sự chú ý vào đó, lập tức, một luồng tin tức truyền vào não hắn.

Lục Minh nhắm mắt lại, bắt đầu từ từ tiếp nhận luồng tin tức đó.

Nửa lúc sau, Lục Minh lại mở mắt ra, tuy bình tĩnh nhưng trong khoảnh khắc đó, hắn cũng không kìm được mà lộ ra vẻ kinh hãi.

Toàn Tri Quyền Hành được chia thành nhiều tầng thứ.

Toàn Tri Quyền Hành Sơ: Toàn tri một phương thế giới.

Toàn Tri Quyền Hành Trung: Lấy cá thể thế giới làm trung tâm phóng xạ ra thế giới vũ trụ, đạt đến Toàn Tri đơn thể vũ trụ.

Toàn Tri Quyền Hành Cao: Lấy đơn thể vũ trụ phóng xạ ra Đa

nguyên vũ trụ, đạt đến Đa nguyên Toàn Tri.

Và cái cuối cùng, đủ để gọi là kinh hoàng, một khái niệm chỉ tồn tại trong ảo ảnh: Lấy đơn nhất chiều không gian phóng xạ ra vô hạn chiều không gian, được gọi là...

Vô Hạn Toàn Tri!

Vô Hạn Toàn Tri, vô hạn chiều không gian, chỉ cần vài chữ đó, trong mắt Lục Minh không kìm được mà lộ ra ánh sáng cuồng nhiệt.

Trong một niệm, có thể thấu hiểu tất cả mọi thứ trong vô hạn chiều không gian.

Dùng sức mạnh Toàn Tri, đặt chân vào lĩnh vực Toàn Năng.

Toàn Tri Toàn Năng, lúc đó, thần, ma, thiên đạo, tạo vật chủ... tất cả đều không đáng nhắc đến!

Trong khoảnh khắc đó, lần đầu tiên trong đời hắn có một mục tiêu, một mục tiêu cuối cùng cần phải dốc hết tất cả để hoàn thành.

Nửa lúc sau, hắn hít sâu một hơi, đè nén lại nội tâm đang không ngừng kích động.

"Toàn Tri Toàn Năng, rốt cuộc có lẽ hơi xa vời một chút, bây giờ không phải lúc để suy nghĩ về điều đó." Trầm tư một lúc, Lục Minh lại lấy điện thoại ra.

Lần này không tiếp tục trò chuyện nữa, mà bắt đầu mở từng hồng bao độc quyền một.

Hồng bao tổng cộng chỉ có ba cái, nhưng vật phẩm thực sự không ít.

Chỉ trong chốc lát, vô số thứ đã chất đống quanh Lục Minh.

Vài chục quyển bí tịch, hơn mười thanh binh khí, mỗi thanh đều tỏa ra hàn khí lạnh lẽo, nhìn qua là biết không phải binh khí tầm

thường.

Có vài cành dược liệu khá hiếm, tất cả đều là những thứ Hùng Bá dâng lên.

Nhìn những thứ lơ lửng trong không trung, Lục Minh nghiêng đầu, ánh mắt hơi lơ đãng, đang suy nghĩ một điều gì đó.

Việc giải tích thế giới cấp thấp dẫn đến thế giới sụp đổ, ban đầu chỉ là thủ đoạn để dọa dẫm các thành viên nhóm chat, nhưng dường như cũng không phải hoàn toàn là giả.

Lục Minh có một suy đoán: trước đây, trong sự hiểu biết của hắn, Toàn Tri đáng lẽ là biết tất cả, hiểu tất cả, cùng lắm là một loại năng lực thấu hiểu, có thể giúp tiên tri tiên giác, rồi tiện lợi cho việc sắp đặt cục diện.

Nhưng bây giờ, sau khi hiểu khái niệm Vô Hạn Toàn Tri, Lục Minh ẩn ẩn có một loại cảm ngộ.

Dường như, đối với hai chữ Toàn Tri, hắn đã hiểu một cách nông cạn hơn một chút.

Toàn Tri, dường như chưa bao giờ chỉ đơn giản là hiểu tất cả mọi việc.

Hiểu tất cả mọi việc trong một thế giới, dường như là Toàn Tri.

Vậy còn tất cả mọi sự vật thì sao?

Biết tên một sự vật là Toàn Tri ư?

Đương nhiên không phải!

Toàn Tri chân chính nên là hiểu tất cả mọi thứ về một sự vật!

Toàn Tri, Toàn Tri theo ý nghĩa chân chính, nên là hiểu vạn sự vạn vật, tất cả mọi thứ!

Vì vậy, Toàn Tri Quyền Hành, nên là minh xác vạn sự, minh tích vạn vật, mới xứng đáng là Toàn Tri chân chính!

Trong trường hợp này, có lẽ những lời hắn tùy tiện bịa đặt trước đây, chưa chắc đã không thể trở thành hiện thực!

Giải tích những sự vật độc nhất vô nhị của các thế giới, tăng cường tính Toàn Tri, chưa chắc đã không thể là thật.

Mang theo ý niệm đó, Lục Minh lại kéo giao diện thuộc tính ra, sau đó trực tiếp tải Toàn Tri Quyền Hành.

Khoảnh khắc tiếp theo, hai mắt Lục Minh đột nhiên lóe lên tinh quang, tinh quang lấp lánh, trong mắt tựa hồ ẩn chứa một mảnh tinh không, mênh mông vô bờ.

Tầm mắt đầu tiên rơi vào những dược liệu không mấy bắt mắt kia.

Lập tức, năng lực Toàn Tri kích phát.

Từ trong con mắt Toàn Tri dường như có thể nhìn xuyên thấu mọi thứ, đột nhiên bắn ra một đạo thần quang, bắt đầu quét qua từng cành dược liệu.

Sau một khắc, sắc mặt Lục Minh chấn động kịch liệt.

Khoảnh khắc tiếp theo, Lục Minh khẽ búng tay.

Lập tức, "Rầm" một tiếng, tất cả dược liệu đều nổ tung, vỡ vụn thành vô số mảnh nhỏ.

Tất cả những mảnh vụn này trong hư không lại tái tổ hợp, cuối cùng hình thành một viên đan hoàn tỏa ra hương thơm quyến rũ.

“Thì ra là vậy, đây mới là Toàn Tri chân chính!

Đây mới là Toàn Tri chân chính a!!” Thấu hiểu, giải tích, đây mới là năng lực chân chính của Toàn Tri Quyền Hành!

Thấu hiểu mọi sự việc, trong một niệm có thể biết tất cả những gì cần biết.

Giải tích vạn vật, minh xác mọi cấu thành của vật chất.

Cuối cùng, nếu có hứng thú, còn có thể thử tái tổ hợp!

Viên đan hoàn trước mặt này, là do Lục Minh tái tổ hợp những vật chất hữu ích trong tất cả dược liệu mà thành.

Cả viên đan hoàn chỉ chứa đựng dược tính và vật chất sinh mệnh bàng bạc, sau khi được phối hợp tối ưu, có thể phát huy hiệu quả lớn nhất!

Chỉ cần dùng một viên đan hoàn này, uống vào có thể lập tức bổ sung toàn bộ dược tính và sinh mệnh lực cần thiết cho một người sắp chết.

Cải tử hoàn sinh, đắp thịt xương trắng, tuyệt không phải là lời nói suông!

Đợi sự hưng phấn tan đi, Lục Minh không chút do dự mà nuốt một viên đan hoàn.

Viên đan hoàn do chính tay hắn tổ hợp thành, đương nhiên không có bất kỳ tác hại nào.

Trong khoảnh khắc, một cỗ sinh mệnh lực kinh người tản ra trong cơ thể, bắt đầu nhanh chóng tư dưỡng cơ thể Lục Minh vốn gần như khô kiệt.

Rốt cuộc bị phong ấn ba năm, ở một nơi không có bất kỳ vật chất nào như vậy, dù Minh có thể miễn cưỡng duy trì sinh cơ, nhưng việc cơ thể thiếu hụt nhiều chất dinh dưỡng là điều không thể tránh khỏi.

Cơ thể khô héo được tư dưỡng trở lại, cả cơ thể như cây khô gặp mùa xuân.

Hơn nữa, nó chỉ tiêu hao một phần mười viên đan hoàn.

Sinh mệnh lực còn lại tiếp tục khuếch tán khắp cơ thể.

Chẳng bao lâu, cơ thể Lục Minh bắt đầu phát ra tiếng "bình bình bình", như thể có thứ gì đó được đả thông trở lại.

Nửa lúc sau, Lục Minh nhảy lên, chân nhanh chóng hành động giữa không trung, ra quyền như rồng, bước chân như gió, mỗi quyền mỗi cước đều mạnh mẽ, tạo thành vô số quyền ảnh trên trời, mang theo một cỗ cảm giác áp bách không nhỏ.

Đợi vô số quyền ảnh tan đi, Lục Minh lại quay về chỗ cũ.

“Cuối cùng, tôi đã lại bước vào hàng ngũ Dị năng giả ~” Cấp độ của Dị năng giả, thực tế là quá trình tầng thứ sinh mệnh không ngừng đột phá.

Thông qua quá trình rèn luyện dị năng của bản thân, hấp thụ năng lượng dị năng giữa trời đất để cường hóa bản thân, khiến tầng thứ sinh mệnh của bản thân đạt được thuế biến.

Vừa rồi, nhờ viên đan hoàn hoàn mỹ kia, trên cơ sở bổ sung đầy đủ cho cơ thể Lục Minh, sau đó lại giúp hắn trở lại hàng ngũ Dị năng giả cấp một.

Dị năng giả cấp một, đối với Lục Minh ở thời kỳ toàn thịnh mà nói, còn không bằng một con kiến.

Nhưng, việc hồi phục ở cái nơi chết tiệt không có bất kỳ vật chất nào trong Vô Gian Ngục này, cảm giác đó hoàn toàn khác biệt.

Chương 10

Lục Minh yên lặng đứng tại chỗ, đợi cho năng lượng trong cơ thể lại hồi phục bình tĩnh, và bị hắn triệt để nắm giữ.

Sau đó, Lục Minh mới đặt sự chú ý vào vật phẩm thứ hai, hơn mười thanh binh khí kia.

Toàn Tri Chi Nhãn lại mở ra, tinh quang rực rỡ bao phủ tất cả binh khí.

Lần này, dường như tốn thời gian hơn lần đầu không ít.

Mặc dù trong Vô Gian Ngục không thể xác định được thời gian trôi qua, nhưng Lục Minh vẫn có thể miễn cưỡng xác định được độ dài đại khái của nó.

Đương nhiên, cũng có thể là do cảm giác mong đợi mạnh mẽ hơn một chút.

Khi càng mong đợi một việc gì đó, thời gian thường trôi càng chậm.

Cuối cùng, giải tích hoàn thành, Toàn Tri Chi Nhãn khép lại.

Hơn mười thanh binh khí lơ lửng giữa không trung bắt đầu từ từ tiêu tán, hóa thành hư vô.

Đợi tất cả binh khí hoàn toàn biến mất, thay thế vào đó là một khối quang đoàn, một khối quang đoàn màu trắng bạc.

Lục Minh ngoắc ngoắc tay, khối quang đoàn ngoan ngoãn bay về phía hắn.

Không chút do dự, Lục Minh trực tiếp há miệng, một ngụm nuốt khối quang đoàn xuống.

Khoảnh khắc tiếp theo, một cỗ đau đớn kịch liệt truyền đến từ tứ chi bách hài, mọi ngóc ngách.

Cả cơ thể dường như đang bị xé nát, cảm giác này, sánh ngang với lăng trì.

Thế nhưng, đối mặt với loại đau đớn này, Lục Minh lại không hề biến sắc, như thể hoàn toàn không cảm giác gì.

Ba năm trước, Bách tộc vây công, lúc đó trên người Lục Minh làm sao có thể không có năng lực hồi phục, thậm chí phục sinh?

Thất bại cuối cùng của hắn, không phải vì bị trọng thương không thể chữa khỏi, cũng không phải vì đã bị đánh bại thành công.

Mà là hàng trăm Dị năng giả cấp Vương giả trở lên, bao gồm ba mươi tám vị Đại đế, liên thủ đã tiêu hao cạn kiệt tất cả năng lượng dị năng của hắn.

Cái cảnh cơ thể bị xuyên thủng, đầu bị đánh nát, tứ chi đứt lìa, Lục Minh đã cảm nhận qua bao nhiêu lần, hắn cũng không rõ.

Ba năm kinh nghiệm trong Vô Gian Ngục, tuy vẫn sống sót, nhưng mỗi ngày mỗi giờ đều phải chịu đựng sự đói khát.

Ba năm cảm giác đói khát, cảm giác đó đủ để khiến cả thánh nhân cũng phát điên, nhưng hắn vẫn nhẫn nhịn được.

Một người đàn ông như vậy, chút đau đớn của lăng trì căn bản không đủ để lay động thần kinh của hắn.

Cuối cùng, cơn đau dần dần rút đi.

Đợi mọi dị thường trở lại bình tĩnh, Lục Minh thám tra sự thay đổi trong cơ thể.

Sau vài hơi thở, một luồng sáng trắng bạc lóe lên, toàn bộ cơ thể Lục Minh trong nháy mắt biến thành màu kim loại trắng bạc sáng

bóng.

Hai nắm đấm chạm vào nhau, có thể nghe thấy tiếng kim loại "đông đông đông" giòn tan.

Khóe miệng Lục Minh cong lên một nụ cười: "Cương Thiết Chi Khu ~" Dị năng này, không hề xa lạ, thậm chí là khá quen thuộc.

Nó thuộc số ít những dị năng đặc biệt có khả năng thăng cấp.

Cương Thiết Chi Khu, ban đầu là dị năng cấp C, nhưng có thể thông qua tôi luyện mà không ngừng thăng cấp.

Phương pháp tôi luyện có phần đáng sợ, có một từ ngữ gọi là "luyện cương".

Luyện cương là đặt sắt sống vào lò cương, bỏ đi tạp chất, lấy tinh hoa, tôi luyện thành thép.

Phương pháp thăng cấp Cương Thiết Chi Khu cũng tương tự như vậy, đặt cơ thể con người vào lò cương, trong tình huống duy trì sinh cơ bằng dược tề sinh mệnh đặc biệt, đem những vật liệu thép cường đại cùng nhau nấu luyện.

Chịu đựng được đau khổ mà sống sót, Cương Thiết Chi Khu sẽ thăng cấp.

Ai thất bại, sẽ vĩnh viễn không dám tiến hành tôi luyện lần thứ hai.

Cương Thiết Chi Khu, được xưng là dị năng tự tàn tốt nhất, không có cái thứ hai!

Ba năm trước, dưới sự gia trì của đủ loại phương pháp gian lận, Cương Thiết Chi Khu của Lục Minh cũng chưa đạt cấp S.

Dù vậy, chỉ xét riêng cường độ nhục thân, hắn có thể lọt vào top ba toàn thế giới! "Ha ha, bây giờ chỉ cần giải tích các loại binh khí, tôi có thể giải tích ra vật chất thép trong đó, tôi có thể dễ dàng siêu việt!"

Đã có sự kinh hỉ từ viên đan hoàn trước đó, thu hoạch lần này tuy cũng phi phàm, nhưng Lục Minh lại bình tĩnh nhanh hơn.

Ánh mắt hắn chuyển sang đống đồ cuối cùng, đó là những bí tịch nguyên bản từ thế giới Phong Vân, trong đó thậm chí có vài quyển tuyệt học đỉnh cấp.

Thiên Sương Quyền, Bài Vân Chưởng, Phong Thần Thối, và cả Tam Phân Quy Nguyên Khí mạnh nhất!

Ban đầu, hắn không mấy hứng thú với những công pháp này.

Dù sao, thế giới Phong Vân có thể phi phàm trong mắt người khác, nhưng trong mắt hắn cũng chỉ có vậy.

Giới dị năng có cấp độ cao hơn nhiều, với thực lực của Hùng Bá, e rằng còn chưa chắc đánh lại một Dị năng Tông sư mạnh một chút, đừng nói đến Vương giả, Hoàng tọa v.v.

Chỉ là, Toàn Tri Chi Nhãn đã mang lại quá nhiều thu hoạch, vì vậy, ngay cả khi đối mặt với những công pháp ban đầu không hứng thú này, lúc này hắn cũng khá hứng thú.

Toàn Tri Chi Nhãn lại mở ra, tinh quang rực rỡ bao phủ các công pháp.

Chỉ trong vài hơi thở, sắc mặt Lục Minh khẽ động. "....." Lúc này, trong tầm nhìn của Lục Minh, những bí tịch này đã trở nên hoàn toàn khác biệt, uyển như những hàng phù hiệu kỳ dị, nổi lên trong hư không.

Có những phù hiệu phức tạp vô dụng, có những cái lại mang theo một loại ánh sáng đặc biệt, có cái hiện ra màu lam, có cái hiện ra màu xanh, các loại sắc thái đều khác nhau.

Trầm tư một lúc, một ý niệm dâng lên trong lòng.

Lục Minh mang theo một loại kỳ vọng, bắt đầu điều chỉnh những phù hiệu này.

Thời gian, cứ thế trôi đi mà không hề hay biết.

Trong Vô Gian Ngục, thời gian là thứ kém giá trị nhất.

Cũng không biết bao lâu, những bí tịch trước mặt bắt đầu phân giải, biến mất.

Lại qua một khoảng thời gian, Lục Minh hai mắt khẽ mở, vươn một tay ra.

Năm ngón tay khẽ nắm, trong lòng bàn tay hắn, xuất hiện một luồng lốc xoáy nhỏ bé.

Hắn phất tay một cái, lốc xoáy nhỏ bé trong tay bị ném bay đi, sau đó từng tấc một bành trướng.

Trong vài hơi thở, nó biến thành một cơn lốc xoáy khổng lồ thông thiên triệt địa, cuồng phong gào thét, tựa hồ muốn hủy diệt trời đất.

Khoảnh khắc tiếp theo, Lục Minh lại vươn tay ra, nhẹ nhàng phất một cái, một cỗ hàn ý phun trào.

Trong nháy mắt, hư không phía trước bắt đầu bị đóng băng từng tấc một.

Chỉ trong chớp mắt, cơn lốc xoáy trước mặt cũng bị đóng băng lại, biến thành một cảnh tượng kỳ ảo như thật.

Lục Minh mỉm cười.

Giải tích dược liệu, có thể trực tiếp chiết xuất vật chất sinh mệnh trong đó.

Giải tích binh khí, có thể thu được vật chất thép, cường hóa nhục thân.

Hai loại tác dụng này mạnh mẽ, nhưng trước mặt việc giải tích công pháp, đều không đáng kể.

Võ đạo công pháp, là do cường giả võ đạo sáng tạo ra.

Công pháp võ đạo cường đại càng ký thác ý cảnh võ đạo của cường giả võ đạo.

Giải tích công pháp, trực tiếp giải tích ý cảnh võ đạo trong đó, sau đó trực tiếp tinh luyện, tinh chế thành sức mạnh thuần túy nhất.

Vừa rồi hai loại sức mạnh này, Lục Minh đã chiết xuất từ Thiên Sương Quyền và Phong Thần Thối: Tật Phong, Băng Động!

Bài Vân Chưởng kém hơn một chút, là Ngự Thủy, cần phải ở nơi có nước mới có thể sử dụng.

"Thì ra là vậy..." Lục Minh lại lần nữa xòe một bàn tay ra.

Giữa các đầu ngón tay, ba đạo ánh sáng khác nhau chiếu rọi lẫn nhau.

Khoảnh khắc tiếp theo, ba luồng sức mạnh giao dung vào nhau, cuối cùng, hình thành một khối năng lượng thuần trắng vô cùng, uyển như trong suốt.

Lục Minh cong ngón tay búng một cái, khối năng lượng đó bắn ra.

Vài hơi thở sau..... *Ầm!!!* Một đám mây hình nấm từ từ bốc lên, sức mạnh cuồng bạo vô tình công kích tất cả mọi thứ trong phạm vi vài chục mét xung quanh!

"Không tệ, với tầng thứ Dị năng giả cấp một hiện tại của tôi, thi triển ra sức phá hoại đủ để sánh ngang với Dị năng giả cấp ba.

Khi được tăng phúc, nó có thể sánh ngang với dị năng cấp S.

Chương 11

Rõ ràng Tật Phong và Băng Động trước đó chỉ tương đương với dị năng cấp Chuẩn A, Tam Nguyên Hợp Nhất tăng phúc không nhỏ." Hài lòng ư?

Đương nhiên là hài lòng.

Phải biết rằng Phong Vân cũng không phải là một thế giới võ đạo quá mạnh mẽ, những thế giới mạnh hơn Phong Vân nhiều vô kể.

Huống hồ, ngay cả trong thế giới Phong Vân, Hùng Bá cũng không phải là tồn tại mạnh nhất.

Nếu có được những công pháp mạnh hơn nữa trong Phong Vân, phân tích, tinh luyện.....

Lục Minh liếc nhìn vị trí của điện thoại, khoảnh khắc đó, hắn ẩn ẩn thấy một con đường thông thiên xuất hiện!

Sau một khắc, Lục Minh siết chặt nắm đấm, khớp xương kêu "rắc rắc".

Hắn ngẩng đầu nhìn về một hướng, ánh mắt dường như có thể xuyên thấu Vô Gian Ngục, nhìn về nơi xa xôi đó.

"Cái ngày chúng ta gặp lại, không còn xa nữa." "Viêm Đế, Bách Quỷ, Thanh Đế, Thường Sơn...." "Và, lão sư mà tôi kính yêu nhất ~~" "Tôi thực sự mong chờ biểu cảm của ông khi gặp lại tôi.

Lúc đó, nhất định sẽ rất tuyệt vời và thú vị." "Sắp rồi, sắp rồi.

Đợi tôi nhé, ha ha, ha ha ha...." Trong Vô Gian Ngục tĩnh mịch, tiếng cười thoải mái, phóng túng vang vọng mãi không tan, khuếch tán ra xa.

Danh xưng: Lục Minh Xưng hiệu: Khi Trá Sư Thiên phú: Biến giả vi chân (cấp Vô Thượng) Dị năng: Minh cấp SSS (8.66%), Dị năng thứ ba (46%), Tật Phong cấp Chuẩn A, Băng Phong cấp Chuẩn A, Ngự Thủy cấp Chuẩn A, Tam Phân Quy Nguyên Khí cấp S, Cương Thiết Chi Khu cấp C (20%) Thần thông: Thương Thiên Hóa Thân (0.033%), Toàn Tri Quyền Hành Sơ (0.2%) "Ơ ~" Lục Minh đột nhiên kinh ngạc thốt lên.

Lần này phần lớn thu hoạch đều đã hấp thu xong, vốn định làm thêm chút công việc kết thúc để bắt đầu đợt lừa gạt tiếp theo, nhưng chỉ liếc mắt cuối cùng, hắn lại chú ý đến một thay đổi thú vị.

Dị năng thứ ba, dị năng không tên đặc biệt nhất kia, độ hoàn thành phía sau lại một lần nữa phát sinh thay đổi, có chút quỷ dị.

Mặc dù hiện tại bên ngoài có lẽ không ít người tin rằng hắn có dị năng thứ ba, nhưng thực tế theo sự hiểu biết của Lục Minh về những người bên ngoài đó, những kẻ đó đã đạt đến cực hạn của sự kiêng kỵ, lại hiểu sâu sắc năng lực của hắn.

Vì vậy, khi biết có khả năng không rơi vào bẫy mà Lục Minh giăng ra, họ nhất định sẽ tìm cách bình phong ký ức của mình ngay lập tức.

Những kẻ đó, ngoại trừ một số thông tin cơ bản về Lục Minh ra, căn bản không dám ghi nhớ bất kỳ thông tin thừa thãi nào khác về hắn, chỉ sợ trở thành nguồn sức mạnh mới cho Lục Minh.

Trong tình huống này, trừ đợt thu hoạch đầu tiên, và đợt thu hoạch sau đó chưa kịp xử lý, về lý thuyết đáng lẽ sẽ không tiếp tục tăng trưởng nữa.

Nhưng hiện tại, loại tình huống không nên xuất hiện này lại thực sự hiện ra trước mặt Lục Minh.

Trên mặt Lục Minh lộ ra một nụ cười đầy ẩn ý: “Thú vị, có người không lập tức bình phong ký ức của mình...” Ánh mắt Lục Minh không ngừng biến đổi, nhìn một lúc, Lục Minh đột nhiên "phụt" cười một tiếng.

Bởi vì, độ hoàn thành của dị năng thứ ba lại một lần nữa tăng trưởng, đạt 47%.

“Thú vị, thực sự quá thú vị.

Tôi tuy không thể xác định chính xác thời gian, nhưng đại khái cũng có chút manh mối.

Giải tích những dược liệu, binh khí kia phải dùng mất vài ngày.

Thời gian lâu như vậy, kẻ nào cần bình phong ký ức thì đáng lẽ đã bình phong xong từ sớm rồi.

Bây giờ độ hoàn thành vẫn tiếp tục tăng trưởng, chỉ có một khả năng: có người cố ý không bình phong ký ức của mình.” Thú vị, khả năng này thực sự quá thú vị.

Đầu danh trạng ư?

Khi trước dốc hết tất cả cũng muốn giết, bây giờ ngẫu nhiên nghe tin Lục Minh có cơ hội lật ngược tình thế, lại lập tức chủ động dâng lên đầu danh trạng sao?

Cho rằng như vậy vạn nhất Lục Minh thật sự thoát khốn, sẽ tha cho ư?

“Ngoài ra, có thể duy trì tần suất tăng trưởng như vậy, thực lực của kẻ đó hẳn không thấp.” Biến giả vi chân của Lục Minh có quy tắc thu thập độ hoàn thành: thực lực của mỗi người khác nhau, mức độ tin tưởng khác nhau, đều sẽ dẫn đến độ hoàn thành thu được khác nhau.

Điều này có chút tương tự như tín ngưỡng.

Tín ngưỡng của một cường giả, có thể sánh với tín ngưỡng của vô số kẻ yếu.

Một tín đồ cuồng nhiệt, lại hơn hẳn nhiều tín đồ bình thường.

Dị năng thứ ba, dựa theo tỷ lệ chuyển hóa suy đoán ra phẩm cấp có thể sánh với cấp SS.

Trong tình huống này, để độ hoàn thành có thể thăng cấp với tốc độ rõ ràng có thể thấy được, thực lực của kẻ đó, thấp nhất cũng là một Hoàng tọa đỉnh cấp, thậm chí có thể là... một vị Đế nào đó!

"Quá thú vị, tôi thậm chí còn muốn lập tức gặp mặt kẻ thú vị này." Trên mặt Lục Minh dâng lên nụ cười khó hiểu.

Trong căn nhà tranh không tên, Đại đế mạnh nhất nhân tộc Viêm Đế, thu liễm toàn thân thần quang, như một người bình thường, hơi mang vẻ tôn kính nhìn đối diện, một lão giả trông tầm thường đến cực điểm, cẩn thận kể lại chi tiết biến cố trong chuyến đi Vô Gian Ngục.

Đợi Viêm Đế kể xong, lão giả đối diện không nhịn được ho khan vài tiếng, sau đó cố nhịn đau, xoay người, từng bước từng bước, lảo đảo đi về phía mép giường.

Nhìn bóng lưng già nua, lảo đảo của lão giả, trong lòng Viêm Đế dâng lên chút vị đắng chát.

Đường đường Không Đế, năm xưa vĩ ngạn vô song đến nhường nào, nay lại biến thành bộ dạng này.

Không sai, vị Đại đế từng phụ trách thanh trừ dị năng của Lục Minh đó, năm xưa là Đại đế số một nhân tộc.

Lúc đỉnh phong, thực lực trong toàn Bách tộc cũng đủ xếp vào top năm, nhưng vì đích thân chủ trì việc thanh trừ dị năng của Khi Trá Sư,

đã phải chịu phản phệ nghiêm trọng.

Hiện tại không những thực lực hoàn toàn không còn, ngay cả tuổi thọ cũng chẳng còn bao nhiêu.

Trong lòng Viêm Đế trăm vị tạp trần, hắn thầm thở dài một hơi.

Bước chân của Không Đế chậm rãi nhưng ổn định.

Ông ta ổn định đi đến cạnh giường, ổn định mở một cái hộp, sau đó ôm một vật gì đó, lảo đảo trở lại trước mặt Viêm Đế.

Đợi nhìn thấy vật phẩm trong tay Không Đế, Viêm Đế lập tức kinh hãi: "Chẳng lẽ?" Trên khuôn mặt già nua của Không Đế lộ ra nụ cười khó coi: "Ngươi đoán đúng rồi, không sai.

Chính là một nửa bản nguyên của tiểu tử đó năm xưa." Nghe vậy, sắc mặt Viêm Đế càng thêm phức tạp.

Trận chiến ba năm trước, tuy kết quả là thắng, nhưng nói thật, thắng không mấy vẻ vang.

Khi Trá Sư năm đó, không những thực lực khủng bố, trí tuệ cũng không hề kém.

Trong tình huống bình thường, hắn đương nhiên sẽ không ngu xuẩn mà đối đầu trực diện với liên thủ của ba mươi tám vị Đại đế Bách tộc, cùng với hàng trăm cường giả cấp Vương giả trở lên.

Vừa thấy tình hình không ổn, chỉ cần không phải kẻ ngốc, kẻ thiếu mưu trí, thì đều biết sẽ bỏ chạy.

Kẻ đó năm xưa tuy kiêu ngạo, nhưng không hề ngốc.

Khi Trá Sư năm đó, bị ép buộc không thể không cứng rắn chiến đấu mà không lùi bước.

Truy cứu nguyên nhân, chính là thứ trong tay Không Đế: một nửa bản nguyên của Khi Trá Sư.

Năm xưa, liên quân Bách tộc ẩn nấp trong một bí cảnh.

Do Không Đế dẫn Khi Trá Sư đến đó, sau đó thừa cơ đánh lén, cướp đi một nửa bản nguyên của đối phương.

Sau đó các cường giả mới hiện thân vây công.

Thứ đó tương đương với nửa trung tâm năng lượng, cộng thêm nửa trái tim.

Mất đi một nửa bản nguyên, không chỉ khiến thực lực sụt giảm đáng kể, mà quan trọng hơn, khi có một nửa bản nguyên trong tay, Khi Trá Sư căn bản không thể chạy thoát.

Hắn chạy đi đâu cũng sẽ bị người ta dựa vào mối liên hệ giữa một nửa bản nguyên và bản thể để tìm ra.

Vì vậy, cuối cùng mới bùng nổ trận đại chiến kinh thiên động địa đó.

Kết quả, kẻ đó bị phế trừ tất cả dị năng và phong ấn vào Vô Gian Ngục.

Giờ đây lại thấy thứ này, sắc mặt Viêm Đế làm sao có thể không phức tạp.

Mang theo tâm tình phức tạp, Viêm Đế cẩn thận nhìn về một nửa bản nguyên kia, lông mày theo đó mà nhíu lại.

Quả cầu thủy tinh lớn bằng nửa lòng bàn tay đó, hiện ra trạng thái trong suốt, bên trong chỉ có một tia lửa nhỏ yếu ớt, gần như sắp tắt bất cứ lúc nào.

“Chuyện gì vậy?

Năng lượng bản nguyên bên trong, sao lại chỉ còn lại một chút xíu như vậy?” Viêm Đế hỏi.

Không Đế nghe vậy, thở dài một hơi, nói: "Nói thật, sự tồn tại của

kẻ đó bản thân đã là một kỳ tích.

Lão phu cũng không hiểu rốt cuộc là chuyện gì.

Theo lý mà nói, một nửa bản nguyên đã tách khỏi cơ thể hắn thì sẽ không bị ảnh hưởng của hắn.

Nhưng thực tế, từ khi hắn thất bại bị phong ấn, một nửa bản nguyên này dần dần bắt đầu khô héo, thẳng đến bây giờ, chỉ còn lại một chút xíu yếu ớt như vậy." Viêm Đế chỉ khẽ nhíu mày.

Chuyện này tuy có chút quái lạ, nhưng cũng không phải không thể chấp nhận.

Điều khiến hắn tò mò là, Không Đế tại sao lại phải lấy thứ này ra cho hắn xem.

Không Đế dường như nhìn thấu Viêm Đế, mở miệng nói: "Thực tế, không lâu trước đây, bản nguyên bên trong còn yếu hơn bây giờ.

Hiện tại ngược lại đã mạnh hơn một chút rồi." Viêm Đế chần chừ, suy nghĩ, đột nhiên sắc mặt biến đổi, đồng tử co rút lại.

Chương 12

“Ý ngài là, chẳng lẽ...” Không Đế cười gật đầu: "Không sai, ngươi hẳn đã đoán đúng rồi.

Bởi vì một nửa bản nguyên này sẽ yếu đi theo sự yếu đi của tên đó.

Vậy bây giờ đột nhiên mạnh lên, lại là vì sao?

Lại là điều gì đã khiến bản nguyên của tên đó mạnh lên chứ ~" Sắc mặt Viêm Đế càng ngày càng khó coi.

Hắn đã hiểu câu trả lời.

Gần đây đột nhiên mạnh lên, ngoài hắn ra, căn bản không ai tiến vào Vô Gian Ngục.

Hiển nhiên, tên đó mạnh lên là vì hắn.

Thấy sắc mặt Viêm Đế tối tăm đến mức sắp vắt ra nước, Không Đế mỉm cười: "Không có gì, cho dù là vì ngươi trúng kế mà tăng thêm sức mạnh của hắn cũng không quan trọng.

Bản nguyên của hắn tuy mạnh hơn một chút, nhưng vẫn còn hạn chế." "Chỉ cần ngươi nhanh chóng xóa bỏ ký ức của mình, sau đó liên hệ những người khác cùng nhau nhanh chóng xóa bỏ ký ức, thì năng lực tăng trưởng sẽ dừng lại.

Bản nguyên của hắn hiện tại tuy mạnh hơn một chút, nhưng thực ra vẫn còn hạn chế, hắn cũng không thể sống lâu trong Vô Gian Ngục đâu.

Ta chỉ cần chờ đợi là đủ rồi." "Chỉ là, lần này, thời gian chờ đợi có lẽ sẽ dài hơn một chút.

Trước đây đã chờ ba năm, lần này có chuẩn bị, có lẽ có thể kiên trì mười năm?

Cũng có thể hai mươi năm?

Ai mà biết được.

Không, cũng không sao, Vương giả Thần Tinh đều có năm trăm năm tuổi thọ, Đại đế lại có vạn năm tuổi thọ, hà tất phải bận tâm một hai chục năm đó." "Chỉ là, nhất định phải nhớ kỹ, trong khoảng thời gian này, nhất định đừng bao giờ tiến vào Vô Gian Ngục nữa, nhất định!" Cuối cùng, sắc mặt Không Đế trở nên ngưng trọng.

Viêm Đế cũng ngưng trọng gật đầu: "Ngài yên tâm, tôi đã hiểu.

Tôi sẽ đi liên hệ xóa bỏ ký ức.

Thực tế, với sự sợ hãi của những kẻ đó, việc xóa bỏ ký ức e rằng đã làm từ sớm rồi.

Nhưng để đề phòng vạn nhất, tôi vẫn phải tự mình đi một chuyến." Nói xong, Viêm Đế một tay xé rách hư không bước vào, thân hình biến mất không dấu vết.

Đợi bóng Viêm Đế hoàn toàn biến mất, lại qua một khoảng thời gian, vị Không Đế vừa rồi còn già yếu không ra thể thống gì, đột nhiên đứng thẳng người dậy.

Vẻ suy tàn, già nua trên mặt ông ta lúc này cũng tan biến không dấu vết.

Ông ta vươn tay ra, vuốt ve quả cầu thủy tinh trong tay, khuôn mặt già nua cười toe toét như một đóa cúc hoa.

“Ngoan đồ nhi, ngươi thật sự có tài.

Trong tình huống này mà vẫn có thể tìm cơ hội lật ngược tình thế, không hổ là đồ đệ ưu tú nhất của lão phu.” “Đã cần sức mạnh, vậy

lão phu sẽ cho ngươi sức mạnh vậy ~~" Vừa nói, nụ cười trên mặt Không Đế càng thêm rạng rỡ, những nếp nhăn như hoa cúc trên mặt gần như khiến đôi mắt ông ta không còn nhìn thấy được nữa.

Ông ta cúi đầu, nhẹ nhàng ngửi quả cầu thủy tinh rõ ràng lẽ ra không có mùi vị gì đó, Không Đế đột nhiên thở dốc kịch liệt.

Hô hấp của Không Đế dồn dập như một chiếc bễ thổi, trên mặt lại hiện lên một vệt hồng quang quỷ dị.

"Cái, cái mùi vị mỹ diệu này, quả thực là mùi vị tuyệt vời nhất trên thế giới!" "Ngoan đồ nhi, vi sư thật sự, thật sự rất muốn... một ngụm nuốt chửng ngươi a!" Đi kèm với những lời lầm bầm thì thầm, một cỗ dao động khủng bố khuếch tán ra.

Toàn bộ ánh sáng giữa trời đất đều bị nuốt chửng hoàn toàn, trở về với bóng tối vĩnh cửu.

Một giọng nói thì thầm như rắn độc vang vọng trong bóng tối.

"Không đủ, không đủ.

Hiện tại quá gầy gò rồi.

Lão phu cần chờ đợi, chờ đợi..." Mao Sơn Cửu Thúc: Ai ~ Nga Mi Đệ Tử Chu Chỉ Nhược: Đạo trưởng làm sao vậy?

Mao Sơn Cửu Thúc: Bần đạo trong lòng có khúc mắc, không biết nên xử lý thế nào.

Vốn định mạo hiểm làm phiền Thượng Thiên một chút, nhưng tiếc là Thượng Thiên mấy ngày nay không thấy online.

Nga Mi Đệ Tử Chu Chỉ Nhược: Ấy, Đạo trưởng không ngại cứ nói ra nỗi lòng.

Chỉ Nhược tuy không có thần uy như Thượng Thiên, nhưng làm người lắng nghe và đưa ra chút ý kiến nhỏ thì chắc là được.

Mao Sơn Cửu Thúc: (cười khổ.jpg) Mao Sơn Cửu Thúc: Không phải bần đạo không muốn nhắc đến, nhưng...

Mao Sơn Cửu Thúc: Thôi vậy, dù sao cũng không phải chuyện không thể nói.

Thực ra, bần đạo đang lo lắng.

Nga Mi Đệ Tử Chu Chỉ Nhược: Ồ, không biết Đạo trưởng đang lo lắng điều gì?

Mao Sơn Cửu Thúc: Không giấu Chu cô nương, mấy ngày trước nghe lời của Thượng Thiên nói, bần đạo lập tức cảm thấy tình cảnh của bản thân khá tồi tệ.

Mao Sơn Cửu Thúc: Bần đạo là truyền nhân đời thứ ba mươi của Mao Sơn.

Đệ tử Mao Sơn đương đại không nhiều, nhưng cũng không ít.

Trong số các đệ tử, bần đạo có thiên tư kém nhất, theo lý mà nói, đáng lẽ phải là người có thành tựu thấp nhất.

Mao Sơn Cửu Thúc: Nhưng, theo bần đạo được biết, hiện nay trong số các đệ tử đương đại, có lẽ chỉ có Đại sư huynh có tu vi thuật pháp nhỉnh hơn bần đạo một chút.

Nhưng phải biết, Đại sư huynh lớn hơn bần đạo mười tuổi, lại là Lôi Linh Thể cực kỳ hiếm có, bẩm sinh phi phàm.

Vịnh Xuân Trương Thiên Chí: ????

Vịnh Xuân Trương Thiên Chí: Không phải chuyện tốt sao?

Nga Mi Đệ Tử Chu Chỉ Nhược: Đúng vậy, không phải chuyện tốt sao?

Mao Sơn Cửu Thúc: (cười khổ.jpg) Mao Sơn Cửu Thúc: Bần đạo vốn cũng cho là chuyện tốt, nhưng bây giờ, tại sao?

Tại sao bần đạo có tư chất kém nhất, mà thành tựu lại không hề kém?

Bần đạo tuy nỗ lực, nhưng các huynh đệ khác cũng đều không phải kẻ bất tài, thiên tư lại đều ở trên bần đạo.

Nga Mi Đệ Tử Chu Chỉ Nhược: Ơ, nếu nói như vậy, hình như đúng là có chút kỳ lạ.

Vịnh Xuân Trương Thiên Chí: Vậy, ý của Đạo trưởng là sao?

Mao Sơn Cửu Thúc: Bần đạo cũng không rõ nguyên nhân, nhưng thẳng đến mấy năm trước, nghe được cuộc nói chuyện giữa Thượng Thiên và Bang chủ Hùng Bá, bần đạo mới bừng tỉnh.

Tình huống của bần đạo, chẳng phải có chút tương tự với Bang chủ Hùng Bá sao?

Mao Sơn Cửu Thúc: Bần đạo không cho rằng mình sẽ là Thiên Mệnh Chi Tử gì đó.

E rằng, khả năng cao sẽ giống như Bang chủ Hùng Bá... ai ~ Nga Mi Đệ Tử Chu Chỉ Nhược: Ấy, nếu là vậy... cũng không biết nên nói gì.

Vịnh Xuân Trương Thiên Chí: Có lẽ Đạo trưởng suy nghĩ nhiều rồi cũng không chừng.

Dù sao Thượng Thiên hình như, hình như chỉ những thế giới cường đại như của Bang chủ Hùng Bá mới có thể xuất hiện loại Phàm Ý Thức như Thượng Thiên nói.

Mao Sơn Cửu Thúc: Chắc chắn không?

Trương Thiên Chí im lặng.

Chuyện này ai mà khẳng định được, anh ta cũng đang định hỏi Thượng Thiên đây.

Thiên Hạ Hội Bang Chủ: Không sao, không cần lo lắng.

Hai đồ đệ nghiệt súc kia của lão phu ngày ngày nhảy nhót trước mắt lão phu mà lão phu còn không sợ, sợ gì chứ?

Thành viên GUTS Daigo: Hùng Bá tiên sinh, đã lâu không gặp.

Gần đây hình như ông không xuất hiện nữa.

Thiên Hạ Hội Bang Chủ: Bận.

Lão phu dạo này đều đang thu thập các loại bảo vật.

Thiên Hạ Hội Bang Chủ: Nói thật, lão phu chắc có chứng ám ảnh cưỡng chế mạnh.

Nhìn hai con kiến hôi nhảy nhót trước mặt, không vỗ một chưởng đập chết thì trong lòng không thoải mái.

Thành viên GUTS Daigo: .....

Thiên Hạ Hội Bang Chủ: Hiện tại, lão phu đang đợi Thượng Thiên online đây.

Mao Sơn Cửu Thúc: Bần đạo cũng vậy, ai ~ Thành viên GUTS Daigo: Tôi thì cũng khá hứng thú với chuyện kiểu Thiên Mệnh Chi Tử này, mặc dù thế giới của tôi chỉ là một thế giới bình thường.

Chương 13

Thiên: Không, thế giới của ngươi sở hữu Hoàn Chỉnh Thế Giới Ý Thức.

Thành viên GUTS Daigo: ????

Daigo có hơi mơ màng.

Thượng Thiên ngài đột nhiên xuất hiện thì không lạ, nhưng thế giới của tôi sở hữu Hoàn Chỉnh Thế Giới Ý Thức cái quỷ gì?

Thế giới của tôi cấp độ cao hơn thế giới của Hùng Bá tiên sinh ư?

Nhưng mà điều đó tuyệt đối không phải tin tốt!

Tuy làm thành viên GUTS thì mỗi ngày khá bận rộn, nhưng cũng đâu có nguy hiểm ngay lập tức?

Cứ nhìn thế giới Phong Vân mà xem, cách ba bữa lại diệt môn, đồ sát môn phái, tùy tiện đi trên đường, ngẫu nhiên có hai ba cao thủ như thần tiên đánh nhau, rồi bị dư ba chiến đấu san thành tro bụi, điều đó cũng không có gì lạ.

Thành viên GUTS Daigo: Quay lại chuyện cũ, Thượng Thiên, chẳng lẽ thế giới của tôi cũng có cái gọi là Thiên Mệnh Chi Tử ư?

Thiên: Đúng.

Thành viên GUTS Daigo: *Phụt*. ...

Thế giới này trâu bò hơn thế giới của Hùng Bá đã đành, Thiên Mệnh Chi Tử cái quỷ gì?

Tôi không hề cảm thấy ông trời ưu ái mình chút nào!

Thi đậu GUTS rõ ràng là thành quả của nỗ lực!

À, hẳn là... vậy mà?

Thiên: Là một trong số đó.

Thành viên GUTS Daigo: ????

Thành viên GUTS Daigo: Cầu Thượng Thiên cho biết.

Daigo hiện tại hoàn toàn mơ hồ.

Thiên Mệnh Chi Tử, được thôi, miễn cưỡng có thể tin.

Nhưng "một trong số đó" là cái quỷ gì?

Lần này, Lục Minh không tiếp tục mở miệng.

Thời gian trôi qua một lúc, đối phương lại mãi không trả lời.

Daigo có chút khó chịu: ngài đã khơi gợi đầu mối rồi, lại không nói rõ kết quả, thật sự khiến người ta vô cùng khó chịu mà.

Đương nhiên, trong lòng thì dám than vãn một câu, chứ công khai khiêu khích thì anh ta không có lá gan đó.

Thôi, tiếp tục gõ chữ.

Thành viên GUTS Daigo: Thượng Thiên, xin hỏi có thể dùng một số công nghệ cao để đổi lấy đáp án của ngài không?

Thiên: Hai thứ.

Ngô có hứng thú với hai thứ trong thế giới của ngươi.

Giúp Ngô lấy được.

Lấy một thứ, Ngô sẽ trả lời ba câu hỏi.

Lấy hai thứ, Ngô sẽ ban tặng một thức Thần thông.

Ánh mắt Daigo lập tức sáng lên.

Là người trẻ tuổi, ai mà không khát vọng bay lượn độn thổ, ai mà không mong chờ các loại võ công thần kỳ!

Anh ta cũng từng tranh thủ, dùng tích phân tích lũy nhiều ngày, đổi từ chỗ thành viên Chu Chỉ Nhược một quyển bí tịch cơ bản.

Sau đó, mặt đầy ngơ ngác.

Kinh mạch, cái thứ quái quỷ gì vậy?

Đan điền, lại là cái gì?

Có những thứ khó hiểu như vậy.

Rõ ràng mỗi chữ tôi đều biết, nhưng ghép lại thì lại là một thứ cổ ngữ không hiểu nghĩa?

Tóm lại, chỉ xem chưa đầy một phút, anh ta đã hoàn toàn từ bỏ.

Thứ đó còn khó hiểu hơn cả thiên thư!

Nay, Thượng Thiên mở miệng, đích thân ban Thần thông.

Thần thông của Thượng Thiên a!

Một vị tồn tại như Thượng Đế ban tặng Thần thông, làm sao có thể là thứ bình thường được chứ!!

Thành viên GUTS Daigo: Thượng Thiên ngài cứ nói, chỉ cần tôi có thể làm được, tôi nhất định sẽ lấy về cho ngài.

Thiên: Kim tự tháp, tượng đá người khổng lồ, mỗi bên một cái.

Tại tổng bộ GUTS, Daigo cào cào đầu, có chút mơ màng nhìn tin tức trên màn hình.

Kim tự tháp, tượng đá khổng lồ, mấy thứ này là cái gì??

Tuy nhiên, Daigo cũng không ngu, sau khi cân nhắc tại chỗ lập tức quay người đi về một hướng.

Kim tự tháp, tượng đá khổng lồ, nghe tên đã biết không phải thứ nhỏ nhặt, với quyền năng của vị Thiên kia, lời y nói chắc chắn không giả, vậy tìm kiếm hẳn là dễ dàng.

Với thần thông đó, Daigo quyết tâm phải có được!

Trở lại nhóm chat, lúc này nhóm vẫn đang sôi nổi.

Nga Mi đệ tử Chu Chỉ Nhược: Kính hỏi Thượng Thiên, Chỉ Nhược đã tìm kiếm một số công pháp cao siêu của phái Nga Mi, không biết có thể thỉnh cầu Thượng Thiên giảng giải về thế giới của Chỉ Nhược, liệu có Thiên Mệnh Chi Tử hay không?

Thiên: Có.

Mắt đẹp của Chu Chỉ Nhược tức thì sáng lên, Thượng Thiên không hề do dự, trực tiếp trả lời câu hỏi của cô, hiển nhiên là đã đồng ý giao dịch của cô.

Ngay lập tức, Chu Chỉ Nhược không chút do dự, gửi một phong bao đỏ lên.

Thiên: Thiên mệnh của thế giới cô là Trương Vô Kỵ, bạn thuở nhỏ của cô, bản thân cô lại là Thiên Mệnh Nữ Chủ.

Chu Chỉ Nhược thần sắc khẽ động, lộ vẻ vui mừng, Thiên Mệnh Chi Tử lại là bạn thuở nhỏ của mình?

Thiên Mệnh Chi Tử là con cưng được thế giới chú ý, là kỳ tích chi tử, gặp hung hóa cát, gần như chắc chắn sẽ bước lên đỉnh cao nhân sinh, có một người bạn như vậy đều là chuyện tốt.

Chỉ là, Thiên Mệnh Nữ Chủ... danh xưng này khiến Chu Chỉ Nhược động tâm tư, chẳng lẽ cô cũng là nhân vật tương tự Thiên Mệnh Chi Tử sao?

Nga Mi đệ tử Chu Chỉ Nhược: Kính hỏi Thượng Thiên, Thiên Mệnh Nữ Chủ, lại có ý nghĩa gì?

Thiên: Cô âm bất trưởng, cô dương bất sinh, Thiên Mệnh Chi Tử tất nhiên bên cạnh sẽ không thiếu nữ tử, phàm những nữ tử ưu tú tất

nhiên sẽ vì đủ loại nguyên nhân, cơ duyên mà yêu đối phương, đó là số mệnh của cô.

Số mệnh...

định trước sẽ yêu Thiên Mệnh Chi Tử...

Chu Chỉ Nhược vừa nãy còn có chút vui mừng, đôi mày thanh tú bỗng nhíu chặt lại.

Nga Mi phái không cấm kết hôn, nên Chu Chỉ Nhược không có ác cảm với việc gả cho người khác, nhưng nếu nửa kia đã được người khác sắp đặt sẵn thì đó không phải là chuyện nhỏ.

Giống như đi xem mắt, người thực sự thích xem mắt không nhiều, thậm chí đa số đều có tâm lý bài xích, tình huống của cô càng nghiêm trọng hơn, không chỉ là xem mắt do ông trời sắp đặt, mà nhất định sẽ thành công, vô luận thế nào cũng sẽ thành công.

Cảm giác như một quân cờ, bị người ta thao túng để đi con đường nên đi, để yêu người nên yêu, cảm giác này khiến cô bé ngây thơ lúc này cảm thấy một sự khó chịu khó tả, càng thêm bực mình, không ai thích làm người công cụ, đặc biệt là khi dù phản kháng thế nào cũng không thoát khỏi thân phận người công cụ.

Cô bé tuy đơn thuần, nhưng trong xương tủy lại ẩn chứa một sự ngoan cường, nếu không phải vậy thì sau này cũng sẽ không hắc hóa nghiêm trọng đến thế!

Nga Mi đệ tử Chu Chỉ Nhược: Kính hỏi Thượng Thiên, vận mệnh của Chỉ Nhược có thể thay đổi không?

Thiên: Có thể.

Chu Chỉ Nhược mím môi, trong đôi mắt đẹp lộ ra ánh sáng hy vọng.

Nga Mi đệ tử Chu Chỉ Nhược: Kính hỏi Thượng Thiên, có thể cho Chỉ Nhược biết phải làm thế nào không?

Chương 14

Lần này, phản hồi không xuất hiện ngay lập tức, theo thời gian trôi đi, thần quang trong mắt đẹp của Chu Chỉ Nhược dần dần ảm đạm.

Trong Vô Gian Ngục, nhìn tin tức trên màn hình điện thoại, Lục Minh rơi vào suy tư.

Thật ra mà nói, hiện tại trong nhóm năm người, Hùng Bá và Daigo có không ít tác dụng, Cửu Thúc có chút tác dụng, còn lại Chu Chỉ Nhược và Trương Thiên Chí thì gần như vô dụng.

Lục Minh ban đầu trả lời Chu Chỉ Nhược cũng chỉ là để duy trì hình tượng của mình, thể hiện sự toàn tri mà thôi.

Chỉ là, ngay tại khắc này, Lục Minh bỗng lóe lên một ý niệm.

Không, Chu Chỉ Nhược và Trương Thiên Chí cũng không phải vô dụng, dù sao thì cả hai đều ở những thế giới khác nhau, và những thế giới khác nhau đương nhiên đều có số lượng dân cư khổng lồ.

Những thứ này, đều là tài nguyên a!

Chỉ là, hiện tại nhóm chưa mở chức năng xuyên qua thế giới, Lục Minh cũng không thể đến thế giới của đối phương.

Hiện tại, Lục Minh đang suy nghĩ là, làm thế nào để thông qua việc ảnh hưởng đến Chu Chỉ Nhược, sau đó ảnh hưởng đến thế giới mà cô ấy đang ở, cuối cùng hoàn thành bố cục, và có được sức mạnh mới.

Lục Minh gõ ngón tay trong hư không, tĩnh lặng trầm tư.

Từng ý niệm hiện lên trong đầu.

Phong thần, kiến lập tín ngưỡng, dường như là một lựa chọn không tồi, nhưng thân phận hiện tại lại không quá thích hợp.

Một mặt, thân phận Thiên này không thích hợp để thu thập tín ngưỡng, mặt khác, hiện tại dù sao cũng còn quá sớm.

Những người trong nhóm này chỉ muốn phản kháng vận mệnh, chứ chưa toàn tâm toàn ý dâng hiến cho người khác, chưa chuẩn bị để thu thập tín ngưỡng cho một vị thần duy nhất.

Nói cách khác, mỗi người đều có một nhân vật thiết lập khác nhau, nhân vật thiết lập hiện tại của Lục Minh là Thiên, một người cần phân tích Thiên Đạo của các thế giới để hướng tới chí cao Thiên Đạo.

Nếu tùy tiện làm ra những chuyện không phù hợp với nhân vật thiết lập của mình, chỉ sẽ khiến người khác nghi ngờ, không ai là kẻ ngốc.

Chu Chỉ Nhược hắc hóa từng xưng bá võ lâm, Hùng Bá xưng bá võ lâm mấy chục năm, Cửu Thúc hành tẩu thiên hạ, chuyên môn đối phó các loại yêu ma quỷ quái.

Nếu những người này không đủ thông minh, đã sớm bị nghiền nát rồi.

Đợi đến giai đoạn sau khi cụ hiện một năng lực liên quan đến điều này thì làm cũng không muộn.

Trong nhóm chat sau này, chắc chắn sẽ không thiếu những thế giới mà bản thân thực lực tầng thứ không cao nhưng số lượng người đông đảo.

Về việc phong thần, thu thập tín ngưỡng, cần phải lên kế hoạch từ từ, không thể vội vàng được.

Một lát sau, mắt Lục Minh sáng lên, có rồi!

Thiên: Thế giới của cô không có phiếm ý thức, cho nên sự chú ý mà Thiên Mệnh Chi Tử nhận được có giới hạn.

Phá vỡ giới hạn này có thể nghịch thiên cải mệnh.

Nga Mi đệ tử Chu Chỉ Nhược: Cầu hỏi Thượng Thiên, vậy phải làm sao để phá vỡ giới hạn?

Thiên: Ngô ban cho cô một pháp môn, có thể giúp cô tung hoành thiên hạ, trở thành Võ Đạo Thần Thoại.

Nếu có thể siêu thoát giới hạn của thế giới mình, trở thành người mà tiền nhân không có, hậu nhân không có, cô có thể thay thế đối phương, trở thành người được Thiên Mệnh ký thác.

Thiên: Như một giao dịch, sau khi thành công, Ngô sẽ thu về bảy thành Thiên Mệnh được ký thác.

Không thể ép buộc đối phương trở thành người công cụ một cách trắng trợn, nhưng không có nghĩa là không thể gián tiếp được a.

Tặng một công pháp, công pháp không có tên, gọi là "Thượng Thiên Ân Tứ Bản Nguyên Kinh", "Tiên Thụ Mật Lục".

Đợi Chu Chỉ Nhược đánh khắp thiên hạ vô địch thủ, người trong võ lâm không tò mò về tên của bảo điển sao?

Rồi lại nhìn thấy đối phương thể hiện thực lực tuyệt cường siêu việt cổ kim, những người đó có tin vào sự tồn tại của cái gọi là...

Tiên nhân không?

Ngoài ra, khi truyền pháp cũng không thể không dùng chút thủ đoạn, như là hiệu ứng đặc biệt, tạo ra dị tượng kinh thiên...

Chỉ cần đầu óc xoay chuyển nhanh, phương pháp luôn nhiều hơn khó khăn ~ Thế giới Ỷ Thiên Đồ Long Ký, núi Nga Mi, một trong những danh sơn đỉnh cấp, mây xanh bao phủ, sừng sững uy nghi, đúng như hình dáng hàng mày dài, tinh tế và mỹ lệ của con gái, vì thế mà được gọi là Nga Mi.

Phong cảnh Nga Mi sơn đẹp đẽ, mang ba phần khí phái tiên gia, nên những người trong núi cũng hơn người thường ba phần linh khí.

Phái Nga Mi trong Nga Mi sơn, trong toàn bộ võ lâm đều chiếm giữ một địa vị không tầm thường.

Thường nói "một cây nở năm hoa, năm hoa tám lá phù", "một cây" chính là chỉ võ thuật Nga Mi.

Bởi vậy, một buổi sáng sớm, đã có rất nhiều đệ tử mới nhập môn của Nga Mi bắt đầu luyện võ từ sớm.

Từng đạo thân pháp uyển chuyển như múa, mang vẻ đẹp yêu kiều của tiên nữ múa giữa những đóa hoa.

Phía trên các đệ tử đang hăng say luyện tập, là một nữ ni trung niên.

Quan sát ngũ quan của bà, cũng còn giữ được chút phong vận, chắc chắn khi còn trẻ cũng là một mỹ nhân tuyệt sắc.

Chỉ là, vẻ lạnh lùng trên khuôn mặt đã phá hủy hoàn toàn vẻ đẹp ấy.

Chính là chưởng môn phái Nga Mi, Diệt Tuyệt sư thái!

Việc đệ tử mới nhập môn luyện tập sáng sớm vốn không phải chuyện lớn, tùy tiện một đệ tử thân truyền cũng có thể đứng ra chỉ đạo, nhưng bà lại tự mình đốc thúc.

Có thể thấy sự cường thế và chuyên quyền của Diệt Tuyệt, gần như tất cả mọi chuyện trong phái Nga Mi đều do bà tự tay xử lý.

Phía trong Nga Mi phái, nơi ở của các đệ tử thân truyền.

Đệ tử thân truyền thường là những người nhập môn từ năm năm trở lên, những đệ tử loại này đều đã thành thạo các công pháp nhập môn.

Mặc dù không cần phải luyện tập sáng sớm, nhưng cũng không cần phải nhập vào đại đội, có thể tự mình lựa chọn luyện tập hoặc lĩnh ngộ trong sân.

Võ lâm, võ lâm, võ học thượng thừa, điều quan trọng nhất cuối cùng vẫn là chữ "Ngộ".

Lúc này, trong một sân viện thuộc về đệ tử thân truyền, một nữ tử tóc đen dài xõa vai, khí chất thoát tục như tiên, so với các đệ tử Nga Mi khác thì bất luận khí chất hay tư thái đều đẹp hơn ba phần, chính là Chu Chỉ Nhược.

Lúc này Chu Chỉ Nhược đang cầm một vật hình khối vuông đặc biệt, yên lặng nhìn chằm chằm, đôi mày không khỏi khẽ động, cho thấy tâm trạng không hề bình tĩnh.

Cuối cùng, màn hình sáng lên, thứ đã chờ đợi từ lâu cuối cùng cũng xuất hiện trên màn hình.

Lòng Chu Chỉ Nhược nổi sóng, không chút do dự, cô mở phong bao đỏ rực trên màn hình.

Không có gì đáng nghi ngờ, vì cô thực sự không thể tưởng tượng được Thượng Thiên đó có gì đáng phải tính kế, bởi vì không có gì cả, ngược lại càng không bận tâm, càng thêm tiêu sái.

Hơn nữa, như lời Thượng Thiên nói, đây là một giao dịch, một giao dịch không có chút tổn thất nào, vậy còn lo lắng gì.

Ngay khoảnh khắc Chu Chỉ Nhược mở phong bao đỏ, một đạo quang mang mênh mông vọt thẳng lên trời.

Trong chớp mắt, bầu trời xanh thẳm vốn có đã nứt ra...

Trên vòm trời, nứt ra hai vết nứt khổng lồ không nhìn thấy độ sâu, không thể dò xét, hệt như những vết nứt của trời, nhìn không thấy điểm cuối.

Nhìn hai vết nứt trên trời, Chu Chỉ Nhược ngây người.

Không chỉ Chu Chỉ Nhược, trong khoảnh khắc đó, toàn bộ phái Nga Mi, phàm là những người chú ý đến cảnh tượng này, đều dừng mọi việc trong tay, ngẩng đầu nhìn lên bầu trời.

Ngay cả Diệt Tuyệt sư thái vốn nghiêm khắc, vô tình cũng không la mắng ai ngay lập tức, ngược lại cũng ngẩng đầu, nhìn bầu trời đang biến đổi.

Theo thời gian trôi qua, càng ngày càng nhiều người chú ý đến kỳ cảnh trên trời, số lượng người ngẩng đầu nhìn trời không ngừng tăng lên, nhanh chóng lan rộng ra bốn phía.

Nga Mi sơn, dưới chân núi, xung quanh Nga Mi, các môn phái khác...

Chỉ trong chốc lát, hơn nửa võ lâm đã chú ý đến bầu trời nứt toác.

Có người kinh ngạc, có người kính sợ tột độ, thậm chí có người trực tiếp cho rằng tiên thần giáng lâm, quỳ rạp trên đất khóc lóc cầu xin.

Khoảnh khắc tiếp theo, vòm trời nứt ra đó, từ từ mở rộng.

Khi mở rộng đến một góc độ cực hạn, nó đột nhiên mở toang, lộ ra một đôi mắt trải dài hàng trăm dặm trên bầu trời!

Đôi mắt của Thượng Thương kia, mênh mông như tinh không, không hề có chút màu sắc nhân tính nào, thuần túy, thần bí, đạm mạc, chỉ cần nhìn vào, khiến người ta cảm thấy sợ hãi trong lòng, như đang đối mặt với trời xanh.

Từ đôi mắt mênh mông của Thượng Thương, một đạo thần quang rọi xuống, trong nháy mắt đi vào một nơi vô tri, dường như là trung tâm của toàn bộ thế giới.

Trong khoảnh khắc đó, phàm là những kẻ bị thần quang quét qua, đều có cảm giác toàn thân bị nhìn thấu, dường như dưới đôi mắt của Thượng Thương kia, mọi bí mật cá nhân đều rõ ràng như ban ngày, không thể trốn thoát.

Nhanh chóng, mọi bí ẩn của toàn bộ thế giới dường như không thể trốn tránh trong đôi mắt đó.

Đạo thần quang đó thu hồi lại, khoảnh khắc tiếp theo, đôi mắt của Thượng Thương kia hóa thành một dải khói xanh, từ từ hạ xuống, cuối cùng biến mất vào một hướng.

Minh Giáo, Đại Giáo chủ Dương Tiêu sắc mặt vô cùng ngưng trọng: "Hướng đó, hình như là Nga Mi.

Chẳng lẽ thiên tượng không thể tin nổi này, lại vì Nga Mi sao?" Phái Không Động, Không Động Ngũ Lão nhìn nhau. "Sẽ không sai đâu, đó là Nga Mi?" "Có cần phái người đi điều tra không?" "Đương nhiên, lập tức, ngay!" Phái Võ Đang, một lão già tóc bạc da hồng hào như tiên nhân, mặt đầy ý cười, nụ cười thuần khiết. "Thượng Thương khai nhãn, như đối diện thiên uy, uy nghiêm như vậy, thật sự vượt quá sức tưởng tượng của lão hủ ~" Khác với những người khác, lão già này khi thấy dị tượng đáng sợ lại không hề có bất kỳ sự e dè hay ngưng trọng nào, chỉ có sự hân hoan như đứa trẻ nhìn thấy điều mới lạ.

Chương 15

Dù sao, đối với một người đã vô địch thiên hạ năm mươi năm mà nói, có thể tận mắt nhìn thấy con đường ở tầng thứ cao hơn, xa hơn, thực sự là một điều đáng mừng ~ Ở trung tâm của cơn bão, trong sân viện của đệ tử thân truyền trên núi Nga Mi, Chu Chỉ Nhược nhìn bí điển xuất hiện trong tay, da đầu cô tê dại. ???

Chẳng phải chỉ nhận một phong bao đỏ thôi sao, cần gì phải làm lớn chuyện thế này??

Cô chỉ là một đệ tử bình thường của Nga Mi thôi mà, động tĩnh oanh động nửa võ lâm như vậy, thực sự có chút vượt quá khả năng chịu đựng của cô bé.

Mặc dù trong lòng có rất nhiều điều muốn than thở, nhưng điều đó không ngăn cản Chu Chỉ Nhược đặt ánh mắt lên quyển bí điển đó.

Chỉ thấy, trên đó viết bốn chữ lớn: Thiên Thụ Bí Điển!

Chỉ liếc nhìn một cái, Chu Chỉ Nhược không lập tức tu hành, mà lập tức trở lại nhóm chat, trước tiên gõ ra một loạt ký hiệu.

Nga Mi đệ tử Chu Chỉ Nhược: ???????

Nga Mi đệ tử Chu Chỉ Nhược: Thượng, Thượng Thiên, kính hỏi, vì sao lại... như vậy?

Mao Sơn Cửu Thúc: Chu cô nương, sao vậy?

Có chuyện gì sao?

Vịnh Xuân Trương Thiên Chí: Tiểu Chu cô nương, chẳng lẽ pháp môn Thượng Thiên ban cho có chỗ nào không hiểu?

Nga Mi đệ tử Chu Chỉ Nhược: Không không (liên tục lắc đầu.jpg.)

Nga Mi đệ tử Chu Chỉ Nhược: Pháp môn không có vấn đề, chỉ là, chỉ là... cô cũng không biết nên nói thế nào, chẳng lẽ pháp môn gây ra động tĩnh quá lớn, dọa người rồi?

Không muốn mất mặt sao!

Lúc này, có người lên tiếng.

Thiên: Pháp môn của Ngô có tầng thứ cao, thế giới của cô không đủ sức chịu đựng linh khí cần thiết cho việc tu hành pháp môn.

Vì vậy, Ngô đã dùng một tia hình chiếu, phân tích một phần quy tắc của thế giới cô, từ đó tinh luyện ra một đạo pháp môn để cô tu hành.

Thiên: Thế giới của cô hiện tại không có phiếm ý thức, sẽ không phát sinh kháng cự, ngược lại cũng sẽ không vì vậy mà sụp đổ.

Nga Mi đệ tử Chu Chỉ Nhược: .....

Mao Sơn Cửu Thúc: .....

Vịnh Xuân Trương Thiên Chí: .....

Thiên Hạ Hội Bang Chủ: ??.....!!!!!

Hùng Bá bang chủ vĩnh viễn là pháo hoa không giống ai ~ Nga Mi đệ tử Chu Chỉ Nhược: Thượng, Thượng Thiên, giao dịch này của con, hình như... không công bằng chút nào.

Sau nửa ngày do dự, Chu Chỉ Nhược vẫn không nhịn được mở miệng hỏi một câu.

Cô bé chưa hắc hóa, chỉ là một cô bé đơn thuần, trong tình huống không cảm nhận được ác ý của người khác, cô sẽ không kìm nén lời muốn nói.

Thiên: Hiếu kỳ, thử nghiệm.

Vị Thiên cao cao tại thượng kia, dường như cũng không hề che giấu, hoặc có lẽ, trong mắt y, căn bản không cần thiết phải che giấu.

Với hai từ ngữ ít ỏi làm câu trả lời, khoảnh khắc tiếp theo, avatar của Thiên liền tối đi, biểu tượng offline.

Trong nhóm chat im lặng một lúc, cho đến khi dường như hoàn toàn xác định vị Thiên kia đã offline, mới có người lại lên tiếng.

Vịnh Xuân Trương Thiên Chí: Tại hạ thực sự rất tò mò chuyện gì đã xảy ra, nếu có thể, tại hạ nhớ hình như có chức năng tải video lên, có thể tải cảnh tượng đã nhìn thấy lên nhóm.

Không biết Chu cô nương có thể cho chúng ta xem một chút không.

Mao Sơn Cửu Thúc: Thật ra, bần đạo cũng có chút tò mò.

Nga Mi đệ tử Chu Chỉ Nhược: Cái này...

Chu Chỉ Nhược hơi chút do dự, Thượng Thiên hình như không nói là có thể tùy tiện tải lên, không, Thượng Thiên hình như cũng không bận tâm, dù sao y cũng đã nói thẳng trong nhóm rồi.

Sau khi do dự, Chu Chỉ Nhược đã chọn tải lên.

Một đoạn video không quá lớn, thời gian phát cũng không dài.

Nhưng nó lại mang đến một khoảng lặng kéo dài, cả nhóm như bị kẹt lại, rất lâu không ai nói gì.

Thế giới Phong Vân, Thiên Hạ Hội, đại đường.

Sắc mặt Hùng Bá vô cùng trầm trọng, đôi lông mày nhíu chặt, không biết đang suy nghĩ gì.

Nửa buổi sau, hắn mới ngẩng đầu, nhìn lên bầu trời, lẩm bẩm nói ra. "Thì ra y, cuối cùng cũng có ý đồ với thế giới của chúng ta." "Thử nghiệm, e rằng không chỉ đơn thuần là thử nghiệm..." Thật ra, đối với

vị Thiên kia, Hùng Bá thừa nhận, có e ngại, cũng có kính sợ, nhưng nếu nói tin tưởng một trăm phần trăm thì đó là chuyện vô lý.

Kẻ kiêu hùng thì đa nghi nhất, sự nghi ngờ đối với vị Thiên kia chưa bao giờ tan biến trong lòng Hùng Bá.

Chỉ là, hắn sẽ không thể hiện ra mà thôi.

Vị đó vừa lên tiếng, đã tạo ra một sự chấn nhiếp khổng lồ, khiến đa số người trong nhóm căn bản không dám đánh cược, không dám nghi ngờ lời y nói có thật hay không.

Dù sao, nếu thực sự đánh cược, thắng cược cũng chẳng có lợi gì, cùng lắm là khiến đối phương mất mặt.

Vạn nhất thua cược, chọc giận đối phương, thì cả thế giới sẽ bị hủy diệt!

Trong tình huống như vậy, ai dám đánh cược?

Thay vì chọn một cuộc đánh cược mạo hiểm vô nghĩa, chi bằng thuận theo đối phương, như vậy không chỉ loại bỏ nguy hiểm, mà còn có thể thông qua việc dò hỏi và những chi tiết nhỏ nhặt để nhìn thấu bộ mặt thật của đối phương.

Đó là cách nghĩ thực sự của Hùng Bá, chỉ là hiện tại, cách nghĩ đó có chút thay đổi.

Đôi mắt to lớn như vết nứt trên trời kia, gần như bao trùm cả bầu trời xanh thẳm, chỉ cần nhìn qua video, đã khiến Hùng Bá nảy sinh một cảm giác khó mà chống cự, không thể chiến thắng.

Thân phận Thiên của đối phương, trong khoảnh khắc đó, hoàn toàn hiện rõ. "E rằng, ngoài sự hiếu kỳ và thử nghiệm, trong đó, cũng không thiếu việc thể hiện một số thủ đoạn, để chấn nhiếp chúng ta..." Thủ đoạn này Hùng Bá quá quen thuộc rồi, hắn thường xuyên phái các đường chủ dưới trướng hành tẩu thiên hạ, liệu có phải chỉ để đi chơi

sao?

Không, là trong lúc hành tẩu thiên hạ, thể hiện sự cường đại của Thiên Hạ Hội, chấn nhiếp giang hồ, đồng thời khiến những kẻ có ý đồ xấu, nên rụt về thì rụt về, nên nằm yên thì nằm yên, đừng gây chuyện.

Mặc dù nói vậy, Hùng Bá cũng không có ác cảm, ngược lại, trong mắt hắn tinh quang không ngừng lóe lên.

Vì vị Thiên kia đã thể hiện ra thủ đoạn phi phàm thực sự, vậy thì, những lời y nói đương nhiên cũng là thật.

Vậy nên, vấn đề của hắn, đối phương có thể xử lý.

Vấn đề duy nhất là, bang chủ Thiên Hạ Hội này, có thể lấy ra đủ bản tiền hay không.

Ngoài ra, so với vị Thiên mạnh mẽ kia, nhưng thực tế lại không cùng một thế giới, Hùng Bá càng e dè hơn, lại là phiếm ý thức của thế giới.

Hắn không có cách nào hủy diệt phiếm ý thức, hoặc hủy diệt cả thế giới, nhưng, có lẽ có thể mượn cơ hội này, để phiếm ý thức cao cao tại thượng vô hình kia, nhận thức được phía sau mình cũng có chỗ dựa.

Giữa hai bên, nắm bắt tốt tiết tấu, tìm cách thu được lợi ích lớn nhất, đó mới là bản sắc của kiêu hùng. .....

Trong Vô Gian Ngục, Lục Minh vẫn duy trì tư thái như cũ, trước mặt hắn lơ lửng một quyển bí điển, tỏa ra ánh sáng nhạt.

Bản bí điển mà Lục Minh vừa tặng cho Chu Chỉ Nhược đương nhiên không phải được giải thích và chiết xuất từ thế giới của cô ấy một cách độc lập, đó chỉ là nói bừa.

Thứ đó chỉ là Lục Minh đã tinh luyện công pháp lấy được từ thế

giới của Chu Chỉ Nhược, sau đó so sánh nó với vài bản công pháp cơ bản tương đối dung hòa mà hắn có được từ Hùng Bá, lấy tinh hoa bỏ đi cặn bã, rồi dung luyện thành.

Dù vậy, bản bí điển này cũng có thể coi là không tệ.

Thực lực bản thân của Hùng Bá đại khái tương đương với dị năng giả cấp sáu trong giới dị năng của Lục Minh.

Tam Phân Quy Nguyên Khí mà hắn chủ tu, dù không được Lục Minh phân tích và tái tổ chức, đó cũng là công pháp cấp cao đủ để tu luyện đến tầng thứ dị năng tông sư cấp bảy.

Công pháp do Hùng Bá ở cấp độ này lấy ra, tự nhiên thấp nhất cũng có thể tu luyện sánh ngang với công pháp của dị năng giả cấp ba hoặc bốn.

Với công pháp ở tầng thứ đó, sau khi được dung luyện và thăng hoa với công pháp của thế giới Ỷ Thiên, bộ công pháp này, nếu tu luyện đến tầng thứ đỉnh phong, thậm chí có thể khiến Chu Chỉ Nhược không thua kém Hùng Bá lúc này, đạt đến tầng thứ cấp sáu.

Thế giới Ỷ Thiên là một thế giới tương đối sơ cấp, chưa nói đến thực lực cấp sáu, thực lực cấp bốn e rằng đã đủ để hoành hành thiên hạ, Trương Tam Phong mạnh nhất cũng nhiều nhất là thực lực cấp ba.

Đương nhiên, những điều này thực ra không quan trọng, điều thực sự khiến Lục Minh quan tâm là hắn đã phát hiện ra một loại sức mạnh thú vị trên đó. "Lực lượng tín ngưỡng..." Mặc dù lúc này còn yếu ớt, nhưng thực sự có tồn tại một loại lực lượng tương tự lực lượng tín ngưỡng.

Lực lượng tín ngưỡng Lục Minh không hề xa lạ, thậm chí còn rất quen thuộc.

Bởi vì, năm xưa sở dĩ hắn có thể một năm nhập Vương giả, hai năm thành Đại đế, một mặt là vì thiên phú dị năng bản thân cường đại, mặt khác, là hắn có thể hấp thu lực lượng tín ngưỡng.

Chương 16

Trong giới dị năng, dị năng giả cấp mười hai, thế nhân thường gọi là "Hi Nhật Đại đế", nhưng thực tế, không phải ai cũng thích cách gọi đó.

Có một số người, thích gọi cảnh giới này là - Thần!

Thực sự có một số chủng tộc đặc biệt, sau khi thần hóa dị năng giả cấp mười hai, thông qua một số phương thức thu thập tín ngưỡng kỳ lạ, đã thôi sinh ra dị năng giả cấp mười hai đặc biệt!

Loại dị năng giả này vì không phải tu luyện mà thành, nên yếu hơn dị năng giả cấp mười hai thông thường một chút, nhưng dù yếu hơn cũng là cấp mười hai, đủ để nghiền ép Hoàng tọa cấp mười một.

Dưới cơ duyên xảo hợp, Lục Minh phát hiện ra rằng mình có thể trực tiếp hấp thu loại lực lượng tín ngưỡng này, và lực lượng tín ngưỡng đã hấp thu có thể trực tiếp chuyển hóa thành một loại điểm số tự do tương tự như dị năng thứ ba không rõ tên.

Chỉ là sau này vì Lục Minh gây ra đủ loại tàn phá, dị năng giả chơi tín ngưỡng rất ít, thậm chí rất lâu cũng không tìm được lực lượng tín ngưỡng mới.

Hiện tại, hắn không chỉ nhìn thấy lại loại sức mạnh này, mà dường như... còn có được một "nguyên tuyền" có thể liên tục sản sinh ra lực lượng tín ngưỡng.

Phát hiện này, thậm chí còn khiến Lục Minh cảm thấy thú vị hơn cả việc mức độ hoàn thành của Thương Thiên Hóa Thân tăng vọt vì một màn hiển thánh. "Nói đi, trong thế giới võ hiệp, một Võ Lâm Thần Thoại vĩ đại, khi còn tại thế cố nhiên có thể hoành hành thiên hạ, uy thế vô song, nhưng đợi sau khi chết, lại có bao nhiêu người còn nhớ?

Theo thời gian trôi đi, cuối cùng sẽ hoàn toàn hóa thành một đống đất vàng, công pháp thì khác..." Một bộ công pháp, một bộ công pháp cường đại, chỉ cần còn tồn tại trên đời, chỉ cần có người tu luyện, sớm muộn gì cũng sẽ lại chấn uy thiên hạ.

Võ giả của thế giới võ hiệp, mức độ quan tâm đối với công pháp, còn vượt xa mức độ quan tâm đối với mỗi Võ Lâm Thần Thoại.

Một bộ công pháp, trừ khi bị một kẻ não tàn nào đó triệt để hủy diệt, nếu không đủ để thiên thu bất diệt, vĩnh thế lưu truyền.

Vì vậy, bản bí điển trong tay Lục Minh cũng có thể trở thành một nguyên tuyền tín ngưỡng không ngừng nghỉ, liên tục cung cấp sức mạnh cho Lục Minh.

Gây ra một chuyện ồn ào ở thế giới của Chu Chỉ Nhược, vốn chỉ để thu thập một chút độ hoàn thành, sau đó tiện tay bố trí một cục diện, không ngờ vô ý lại tìm được một đường đi chính xác nhất.

Tiện tay thu lại bản bí điển gốc, Lục Minh khẽ cười: "Xem ra, thế giới của Chu Chỉ Nhược, cần phải đầu tư thêm một chút ánh mắt rồi ~~ Danh xưng: Lục Minh.

Xưng hiệu: Khi Trá Sư.

Thiên phú: Biến giả vi chân (Vô Thượng cấp).

Dị năng: SSS cấp Minh (8.66%), Dị năng thứ ba (51%), Chuẩn A cấp Tật Phong, Chuẩn A cấp Băng Phong, Chuẩn A cấp Ngự Thủy, S cấp Tam Phân Quy Nguyên Khí, C cấp Cương Thiết Chi Khu (20%).

Thần thông: Thương Thiên Hóa Thân (0.098%), Toàn Tri Quyền Hành sơ cấp (0.3%).

Thời gian từ từ trôi đi, Lục Minh nhìn chằm chằm vào giao diện thuộc tính, mắt không chớp, dõi theo mức độ hoàn thành của Thương Thiên Hóa Thân tăng trưởng từng chút một.

Xem ra, mức độ hoàn thành sắp vượt qua một tầng thứ mới.

Đối với dị năng thông thường, một phần trăm, mười phần trăm, một trăm phần trăm, những mức độ hoàn thành này đều sẽ xuất hiện một số biến hóa mới.

Thương Thiên Hóa Thân có phẩm cấp cao, vì vậy Lục Minh đoán rằng, khi hoàn thành đạt 0.1%, hẳn sẽ có một loại biến hóa nào đó.

Sự oanh động gây ra ở thế giới Ỷ Thiên Đồ Long Ký vẫn đang tiếp tục lan rộng.

Kiểu lan rộng này, chỉ có thời gian mới có thể làm dịu đi.

Trong quá trình này, chính là giai đoạn mức độ hoàn thành tăng trưởng nhanh chóng.

Cuối cùng, dưới sự chờ đợi tĩnh lặng của Lục Minh, mức độ hoàn thành của Thương Thiên Hóa Thân đã đột phá ngưỡng 0.1%. "Thêm vào Thương Thiên Hóa Thân ~" Lực lượng mênh mông quen thuộc kia lại xuất hiện trong cơ thể, Lục Minh nhắm mắt lại, tĩnh lặng thưởng thức sức mạnh tăng vọt, từ từ cảm nhận những biến hóa đang xảy ra. "Cường độ sức mạnh đã tăng cường, cỗ sức mạnh này, đủ để khiêu chiến Đại đế.

Ngoài ra..." Đột nhiên, Lục Minh khẽ nhíu mày, mở mắt ra, đưa tay sờ lên vị trí ngực. "Thương Thiên Hóa Thân, Thương Thiên, ý chí thế giới, chủ tể, nắm giữ tất cả mọi thứ của cả thế giới, duy trì sự cân bằng của thế gian.

Vậy nên, nó đã tăng cường lực khống chế của tôi, lực khống chế của tôi đối với cơ thể..." "Tôi đã cảm nhận được... một nửa bản nguyên còn lại của tôi ~" Ánh mắt khẽ nhướng lên, trong hư không vốn không có gì, lúc này dường như có thể nhìn thấy một đường thẳng, một đầu là cơ thể hắn, đầu còn lại, ở nơi xa, cách rất rất xa.

Hắn cứ nhìn như vậy, nhìn mãi, nửa buổi sau, hắn híp mắt lại, trong đôi mắt dài hẹp lóe lên hàn quang lạnh lẽo. "Cách làm phù hợp, chạy cũng đủ xa rồi ~" Im lặng một lúc, Lục Minh lại mở giao diện thuộc tính.

Danh xưng: Lục Minh.

Xưng hiệu: Khi Trá Sư.

Thiên phú: Biến giả vi chân (Vô Thượng cấp).

Dị năng: SSS cấp Minh (8.66%), Dị năng thứ ba (51%), Chuẩn A cấp Tật Phong, Chuẩn A cấp Băng Phong, Chuẩn A cấp Ngự Thủy, S cấp Tam Phân Quy Nguyên Khí, C cấp Cương Thiết Chi Khu (20%).

Thần thông: Thương Thiên Hóa Thân (0.101%), Toàn Tri Quyền Hành sơ cấp (0.3%).

Ánh mắt Lục Minh quét qua từng loại năng lực, cuối cùng, dừng lại ở "Minh", năng lực cực kỳ quan trọng đối với hắn, và cũng có mức độ hoàn thành cao nhất. "Minh là một kỹ năng bình thường, mức độ hoàn thành đạt 10% hắn sẽ hình thành biến hóa.

Năng lực này bản thân tăng cường tinh thần lực, là dị năng hệ tinh thần chính tông nhất, cho nên biến hóa phát sinh cũng liên quan đến tinh thần lực.

Các năng lực liên quan đến tinh thần lực không nhiều, mà Minh lại không mang theo các đặc tính như mộng cảnh, ảo thuật.

Nếu tôi đoán không sai, hắn là có khả năng không nhỏ sẽ diễn sinh ra loại năng lực đó, cái đó... kỹ năng chiêu bài của kẻ đã dùng dị năng hệ tinh thần thuần túy để chứng đạo Hi Nhật Đại đế." Nghĩ vậy, Lục Minh không còn do dự, ý thức khẽ động, mức độ hoàn thành của dị năng thứ ba nhanh chóng giảm xuống, tương ứng với đó, mức độ hoàn thành của Minh lại tăng vọt.

Một lát sau, mức độ hoàn thành của dị năng thứ ba hoàn toàn về 0, mức độ hoàn thành của Minh thì bạo tăng 13.76%.

Hắn nhắm mắt, ngưng thần, tĩnh lặng cảm nhận những biến hóa mà Minh mang lại.

Một lát sau, khóe miệng Lục Minh cong lên một độ cong mơ hồ: "Quả nhiên là như vậy... loại năng lực này." Giữa lúc tâm thần khẽ động, một tia ý chí, chìm vào hư không.

Trong căn nhà tranh quen thuộc, Không Đế vẫn giữ dáng vẻ già nua suy yếu như cũ, đang ngồi bên một cái ao nhỏ trước nhà tranh, yên lặng câu cá.

Đột nhiên, từ một cái túi trong nhà bỗng phát ra một loại quang mang nhàn nhạt, như có thứ gì đó muốn vọt ra.

Không biết từ lúc nào, thân ảnh Không Đế đã biến mất khỏi chỗ cũ, như dịch chuyển tức thời xuất hiện trong phòng.

Nhìn cái túi đang nhô cao, đôi mắt Không Đế nặng nề và lạnh lùng.

Một lát sau, ông phất tay, cái túi liền biến mất không dấu vết, chỉ còn lại một quả cầu thủy tinh lơ lửng giữa không trung, phát ra ánh sáng lung linh.

Khoảnh khắc tiếp theo, quang mang nhàn nhạt bốc lên, trong chốc lát, hình thành một thân ảnh mờ ảo không rõ ràng.

Theo thời gian trôi đi, thân ảnh mờ ảo bắt đầu dần dần trở nên rõ nét.

Trong quá trình này, Không Đế cũng không làm gì, cứ yên lặng nhìn.

Một lát sau, thân ảnh đó hoàn toàn cụ thể hóa, hiện ra bộ dạng của hắn.

Khoảnh khắc đó, Không Đế cười: "Quả nhiên không hổ là đệ tử ưu tú nhất của ta.

Đồng ý là hình chiếu ý chí, xem ra năng lực mới mà ngươi có được là một loại dị năng hệ tinh thần thuần túy." "Loại năng lực này cũng khá tốt, chỉ cần mượn sức mạnh của bản thể mình là có thể tùy ý hình chiếu, đối với ngươi mà nói thì hoàn hảo.

Chỉ tiếc là, lão phu đã sớm phái người hủy diệt tất cả những thứ liên quan đến ngươi trên thế giới này, bây giờ chỉ còn lại một vật trước mắt." "Lão phu, tự nhận là người hiểu ngươi nhất trên thế giới này, muốn lừa gạt lão phu, không dễ dàng như vậy đâu." Khác với sự sợ hãi và e dè của cả thế giới đối với Lục Minh, vị Không Đế đã tự tay đánh đệ tử mình xuống phàm trần năm xưa này, dường như không hề có sự sợ hãi đó, ngược lại, tràn đầy một sự tự tin khó tả, một loại tự tin có thể khống chế mọi cục diện.

Lục Minh ngưng hình trong không trung, chắp tay đứng, nhìn lão già đối diện, trên mặt cũng lộ ra nụ cười rạng rỡ. "Quả nhiên không hổ là lão sư, không có sơ hở nào.

Tuy nhiên, ông đã hấp thu phần lớn sức mạnh trong một nửa bản nguyên của tôi, cộng thêm lợi ích thu được sau trận đại chiến đó, thực lực của lão sư sắp vượt qua cảnh giới Đại đế rồi phải không?" Trên mặt già nua của Không Đế, nụ cười càng thêm rạng rỡ, ông cười nói: "Ngoan đồ nhi, `Biến giả vi chân` của ngươi vẫn chưa bị thanh trừ.

Khen ngợi lão phu như vậy, chẳng lẽ ngươi không sợ lão phu mượn năng lực của ngươi mà trở nên mạnh hơn sao?" "Ồ, vì sao không thể?

Có lẽ, đó cũng là điều tôi mong đợi cũng không chừng ~" Lục Minh trêu chọc một tiếng, nói.

Mắt Không Đế trầm xuống, nửa cười nửa không nói: "Ngoan đồ

nhi, quả là một tiểu ác ma mê hoặc lòng người a, xem ra, không thể giữ ngươi lại được nữa..." Nói rồi, Không Đế ngẩng đầu, chuẩn bị trực tiếp nghiền nát đạo hình chiếu này.

Nụ cười trên mặt Lục Minh không hề tắt, dường như hắn không hề bận tâm liệu một đạo hình chiếu có bị nghiền nát hay không, chỉ là trước khi chưởng đó giáng xuống, hắn không nhanh không chậm nói: "Lão sư, ông sắp không khống chế được vấn đề cơ thể rồi phải không ~" Chưởng của Không Đế chợt ngừng lại giữa không trung, ánh mắt biến đổi không ngừng.

Một câu nói trúng tim đen của ông ta.

Không sai, cơ thể ông ta thực sự đã có vấn đề, nếu không phải vậy, với thực lực lúc này không thua kém bao nhiêu so với Lục Minh thời kỳ toàn thịnh ban đầu, sao lại cứ mãi ở trong căn nhà tranh nhỏ này?

Ông ta khao khát thống trị thiên hạ, thống nhất trăm tộc, trở thành Đại đế chí cao thực sự!

Ánh mắt Không Đế lảng tránh không ngừng, biểu cảm càng lúc càng u ám, ông ta gắt gao nhìn chằm chằm Lục Minh, thần sắc càng lúc càng lạnh, lạnh đến mức sắp đông cứng người.

Đối mặt với ánh mắt lạnh lẽo như băng của Không Đế, Lục Minh lại như tắm trong gió xuân, mặt tươi cười ôn hòa. "Sự biến hóa của cơ thể tôi, có liên quan đến cậu?!!" Không Đế từng chữ từng chữ một, lạnh lùng nói.

Lục Minh khẽ cười ha hả, đưa một ngón tay khẽ búng, quả cầu thủy tinh đại diện cho một nửa bản nguyên kia từ từ bay đi, rơi vào tay hắn.

Chương 17

"Lão sư, dị năng thiên phú SSS cấp của ông, trải qua một loại kỳ ngộ nào đó, đã phá vỡ giới hạn.

Cho nên, ông ngây thơ cho rằng dị năng của bản thân đã đạt đến tầng thứ tương tự tôi, vì vậy, không còn sợ tôi nữa, và cũng vì thế, đã hấp thu sức mạnh của tôi mà không chút do dự, biến nó thành một phần của ông.

Nhưng... thực sự là trên SSS cấp, trên SSS, là Vô Thượng cấp sao?" Ánh mắt Không Đế chợt thay đổi lớn, bí mật ẩn giấu sâu nhất của ông ta, giờ đây lại bị Lục Minh nói toạc ra.

Một luồng sát ý kinh người từ trên người Không Đế tuôn trào, giữa trời đất, trong nháy mắt tuyết trắng bay lả tả, lạnh lẽo thấu xương.

Sắc mặt Lục Minh không hề biến đổi, dường như hắn căn bản không cảm nhận được sát ý của Không Đế, vẫn thản nhiên nói. "Lão sư, ngũ giác của con người, nhìn, nghe, ngửi, nếm, chạm, không phải ý thức nắm giữ.

Tôi ngay cả ý thức cũng có thể lừa gạt, vậy thì ông chắc chắn rằng thứ đó, thực sự chỉ là một nửa bản nguyên của tôi, không... phải là thứ tôi cố ý để lại cho lão sư sao?" Lục Minh cười một cách khó hiểu nhìn Không Đế.

Hô hấp của Không Đế trở nên cực kỳ nặng nề, ông ta lại vươn một bàn tay ra, không định tiếp tục nghe nữa.

Đối với năng lực của Lục Minh, trên cả thế giới không ai hiểu rõ hơn ông ta, dù sao thì bản chất đó đã bị lộ ra rồi. "Lão sư, ông không biết cách giải quyết sao?" Lục Minh lại không nhanh không chậm nói

thêm một câu, một câu nói này, lại lần nữa chặn lại bàn tay sắp giáng xuống của Không Đế.

Không Đế cố gắng áp chế sát ý trong lòng, lạnh lùng nói: "Ngươi sẽ hảo tâm nói cho ta sao?" Lục Minh nhún vai: "Vì sao không chứ?

Thật thú vị, không phải sao?" "Lão phu không nghe lời vô nghĩa!" "Được thôi, được thôi, đúng là một lão già nóng nảy ~" Sắc mặt Không Đế tối sầm, suýt nữa thì không nhịn được trực tiếp đánh nát hư không trước mặt.

Nếu không phải vì muốn nghe phương án giải quyết của đối phương, ông ta nhất định sẽ cho tên này biết, thế nào mới là thực sự nóng nảy!

Lục Minh thong thả đưa ra hai ngón tay: "Phương pháp, có hai loại, ông có thể chọn một trong hai ~" "Nói!" "Loại thứ nhất, đơn giản, cơ thể ông căn bản không đủ sức chịu đựng sức mạnh của tôi, chỉ cần có một cơ thể đủ sức chịu đựng cỗ sức mạnh đó là được rồi.

Cách đơn giản nhất, tiến vào Vô Gian Ngục, giết tôi, luyện hóa cơ thể tôi vào cơ thể ông, đơn giản thôi." Lục Minh nhìn Không Đế, nửa cười nửa không nói. "Chỉ là, ông dám sao?" Không Đế nhíu chặt mày, một lát sau nói: "Loại thứ hai?" "Loại thứ hai, càng đơn giản hơn, vì đã gánh chịu sức mạnh không nên gánh chịu, vậy thì thanh trừ cỗ sức mạnh đó là được." "Chỉ là, ông có nỡ sao?" Vẻ mặt trêu đùa của Lục Minh càng lúc càng đậm.

Nói rồi, hắn đưa một ngón tay thon dài ra, chỉ vào ngực Không Đế: "Lão sư, một khi ông vứt bỏ sức mạnh của tôi, mất đi sự giúp đỡ của sức mạnh của tôi, vết thương âm thầm mà tôi để lại trên người ông sẽ triệt để bùng phát, ông sẽ 'bùm' một tiếng... biến thành pháo hoa rực rỡ, chắc chắn rất đặc sắc ~" Bùm!

Toàn bộ hư không, bị một chưởng của Không Đế đánh nát, lần

này, không còn do dự, không còn lưu thủ. "Lão phu, có thể để ngươi biến thành pháo hoa trước!" "Ha ha, ông lo lắng rồi ~" "Vậy, ông sẽ chọn gì đây?

Lão sư đáng kính nhất của tôi?" "Dốc hết sức, đến Vô Gian Ngục cùng tôi liều chết một trận, tự sát sao?

Hay là thanh trừ tất cả ký ức, sống lay lắt, tìm kiếm phương pháp?" "Cuối cùng, tôi sẽ nói cho ông một bí mật nhỏ, cỗ lực lượng kia trong cơ thể ông, tôi gọi nó là `Chủng Ma Chuyển Sinh Pháp`.

Đây là một loại năng lực đặc biệt mà tôi có được khi được giao nhiệm vụ trấn áp Ma Già Vực năm đó.

Ông thử đoán xem, đó lại là loại năng lực gì nữa chứ ~" Không Đế vốn đang chuẩn bị thanh trừ ký ức, nghe lời này, sắc mặt chợt tái nhợt.

Ma Già Vực, tộc Ma Già, một chủng tộc đã bị Lục Minh tự tay diệt vong năm đó.

Sở dĩ diệt vong chủng tộc này, là vì chủng tộc này có một loại sức mạnh đáng sợ - đoạt xá trọng sinh! "Không, ngươi lừa ta, nhất định là vậy!" Không Đế điên cuồng gào thét, mặt mày vặn vẹo. "Nếu, nếu là thật thì sao?" "Không, nhất định là giả!

Năng lực `Biến giả vi chân` của ngươi đang lừa gạt ta, khống chế ta!" "Thanh trừ ký ức, phải nhanh chóng thanh trừ ký ức, chỉ cần thời gian đủ ngắn, ảnh hưởng của ngươi sẽ có hạn, đúng, phải vậy!" Không Đế đột nhiên ngẩng đầu, gần như điên cuồng vung một chưởng xuống đầu mình.

Nhìn tư thế đó, dường như ông ta chuẩn bị trực tiếp đánh nát đầu mình!

Nhìn thấy chưởng đó sắp giáng xuống, cuối cùng, khi gần chạm

vào sợi tóc, nó dừng lại. "Chỉ là, vạn nhất thì sao, vạn nhất điều đó là thật thì sao..." Đánh cược, có dám đánh cược không?

Chuyện thống khổ nhất trên đời, là trước mắt có một ván cờ không thể từ chối.

Thắng cược sẽ không có bất kỳ lợi ích nào, thua cược, mọi thứ đều tan biến!

Mặc dù biết ván cờ này bản thân có vấn đề, nhưng, có dám đánh cược không?

Vạn nhất thì sao? "Ma quỷ, đúng là ma quỷ!!" Trong không gian tĩnh lặng, đột nhiên vang lên một tiếng gào thét xé lòng, tràn đầy tuyệt vọng, đau khổ, dần dần truyền đi xa...

Khoảnh khắc tiếp theo, toàn bộ trời đất chợt dũng động năng lượng dị năng khủng bố, từng đạo long quyển quét qua bầu trời, lửa cháy thiêu rụi vạn vật, hàn băng đóng băng đại địa, ngay cả hư không cũng bị từng đạo lợi nhận đáng sợ cắt xé.

Ở trung tâm của năng lượng bạo động, là một người điên đầu tóc bù xù.

Đột nhiên, người đầu tóc bù xù đó chợt ngẩng đầu, lộ ra một đôi mắt hung bạo điên cuồng.

Trong đôi mắt đó, một luồng sắc đỏ kỳ dị lóe lên. .....

Trong Vô Gian Ngục vĩnh hằng bất biến, Lục Minh thu hồi lại tia ý chí đó, hắn ngẩng đầu, nhìn sự biến hóa trên giao diện thuộc tính, khóe miệng hiện lên một độ cong kỳ dị.

Danh xưng: Lục Minh.

Xưng hiệu: Khi Trá Sư.

Thiên phú: Biến giả vi chân (Vô Thượng cấp).

Dị năng: SSS cấp Minh (13.76%), Chuẩn A cấp Tật Phong, Chuẩn A cấp Băng Phong, Chuẩn A cấp Ngự Thủy, S cấp Tam Phân Quy Nguyên Khí, C cấp Cương Thiết Chi Khu (20%).

Thần thông: Thương Thiên Hóa Thân (0.108%), Toàn Tri Quyền Hành sơ cấp (0.3%).

Đặc thù: Chủng Ma Chuyển Sinh (1%). "Lão quỷ đó, cuối cùng cũng tin rồi ~~" "Xem ra, cơ hội để tôi thoát ly lại có thêm một loại." "Không, theo như tôi hiểu về lão già đó, nếu không phải là tuyệt cảnh cuối cùng, ông ta tuyệt đối sẽ không, cũng không dám xuất hiện trước mặt tôi." Lục Minh lẩm bẩm, trên mặt lại không lộ ra vẻ thất vọng rõ ràng.

Ngược lại, sau khi liếc nhìn điểm thuộc tính trên giao diện thuộc tính, nụ cười càng thêm vẻ trêu đùa. "Lão quỷ đó không còn xa nữa là sẽ nhập ma rồi ~" Tình huống của Không Đế, người khác không thể nhìn ra, nhưng Lục Minh với Toàn Tri Chi Nhãn thì làm sao lại không nhìn ra.

Cưỡng ép nuốt chửng nhiều loại sức mạnh không thuộc về bản thân, sức mạnh trong cơ thể ông ta gần kề bạo tẩu, sắp sửa đi vào con đường tẩu hỏa nhập ma.

Trong tình huống này, Lục Minh lại thêm một nắm củi vào lửa.

Chủng Ma Chuyển Sinh, thực sự ông ta nghĩ "chuyển sinh" mới là phần chính sao?

Không, "Chủng Ma" ở phía trước mới là cốt lõi!

Dùng hai chữ "chuyển sinh" để khiến lão già đó rơi vào sợ hãi, sau đó vô ý, khắc hai chữ "Chủng Ma" vào xương cốt, khắc vào linh hồn ông ta, cuối cùng gieo một "ma chủng" vào trong lòng ông ta!

Không Đế vốn đã sắp tẩu hỏa nhập ma, lại được gieo thêm một

ma chủng, thì sẽ như thế nào?

Hạ gục lão già đó, chưa bao giờ là mục tiêu cuối cùng của Lục Minh.

Việc báo thù, cần phải từng chút một mới có thể tận hưởng trọn vẹn vị ngọt của nó. "Năm đó liên thủ phong ấn tôi, lão già đó cũng mượn đó mà trở thành anh hùng." "Bây giờ, dũng sĩ diệt rồng đã trở thành một con rồng ác hơn, thì sẽ được xử lý thế nào đây?

Viêm Đế, Bách Quỷ, Thanh Đế, Thường Sơn, Vô Đạo...

Hãy hưởng thụ món quà mà tôi tặng cho các ông đi ~" Lục Minh chìm đắm trong vị ngọt của sự trả thù, cười sảng khoái.

Nếu lúc này trong tay hắn có thêm một ly rượu mỹ tửu có thể lắc nhẹ, thì cảm giác đó chắc chắn sẽ càng say đắm hơn.

Mao Sơn Cửu Thúc: Hiện tại chư vị trong nhóm, gần như đều có chút liên hệ với Thiên Mệnh Chi Tử.

Một khi sản sinh liên hệ, phúc họa khó lường a.

Thiên Mệnh Chi Tử, quả thật là một thứ khiến người ta không thể không thận trọng.

Nga Mi đệ tử Chu Chỉ Nhược: Không sai a, bằng bản cô nương bị định trước phải gả cho một người nào đó, thật sự rất tức giận.

Cho dù người đó là ông trời của thế giới tôi, cũng không thể tùy ý sắp đặt cuộc đời Chỉ Nhược!

Thiên Hạ Hội Bang Chủ: Lão phu bây giờ chỉ muốn biết làm thế nào để giết chết hai tiểu quỷ đó, càng nhìn càng khó chịu!

Mao Sơn Cửu Thúc: (cười khổ.jpg) Mao Sơn Cửu Thúc: Hùng bang chủ ít nhất còn biết Thiên Mệnh Chi Tử là ai, một lòng đối phó Thiên Mệnh Chi Tử cũng được, tìm cách thoát ly cũng được, dù sao

cũng có thủ đoạn rồi.

Bần đạo bây giờ mới thực sự lo lắng đến cực điểm a.

Thiên: Thiên Mệnh Chi Tử.

Mao Sơn Cửu Thúc: ????

Mao Sơn Cửu Thúc: Thượng Thiên, ngài nói gì?

Chương 18

Có, Thiên Mệnh Chi Tử của tôi?

Thiên: .

Thế giới Cương Thi, Cửu Thúc mặt chữ điền, dung mạo nghiêm cẩn túc mục tức thì khẽ thở phào một hơi.

Không nói hai lời, ông nhét một đống phù chú đan hoàn vào một phong bao đỏ rồi ném vào.

Ai mà biết được khoảng thời gian này bị thứ Thiên Mệnh Chi Tử kia làm cho tâm trạng rối loạn đến mức nào, tóc cũng rụng bớt không ít, trong lòng uất ức khó tiêu.

Mỗi ngày không chém hai con cương thi yêu quái thì ngay cả giấc ngủ cũng không ngon.

Bây giờ yêu ma quỷ quái trong phạm vi trăm dặm đều sắp bị chém sạch rồi.

Ai, đã lâu không đi hạng, có lẽ đã đến lúc chuyển nhà, sống ở Nhậm Gia Trấn bên kia cũng không tệ.

Ngay sau phong bao đỏ của Cửu Thúc, Hùng Bá cũng tương tự ném một phong bao đỏ lên.

Thiên Hạ Hội Bang Chủ: Kính hỏi Thượng Thiên, những bảo vật này có đủ để Thượng Thiên cho biết cách đối phó Phong Vân không?

Nếu không đủ, xin Thượng Thiên không tiếc chỉ giáo, Hùng mỗ lập tức đi tìm kiếm!

Thiên: Ở thế giới của ngươi, sự tồn tại của Phong Vân rất phức tạp, bản thân chúng, có lẽ có thể xem như một phần của ý thức thế

giới. ???

Hùng Bá một bụng đầy dấu hỏi, bản thân là một phần ý thức thế giới quỷ gì?

Cũng không phải hoàn toàn nói bừa, lai lịch của Phong Vân Lục Minh không xa lạ.

Theo thiết lập lớn, Phong Vân ban đầu là do Nữ Oa đại thần hóa ra trong một hơi, nắm giữ lực lượng Phong Vân.

Nữ Oa đại thần, một thần ma đỉnh cấp xuất hiện trong thế giới võ hiệp, ngoài việc dùng để trang bức phong hào, khả năng lớn hơn là một loại biểu hiện nào đó của thế giới, một loại nhân vật tương tự như hóa thân của thế giới.

Thiên Hạ Hội Bang Chủ: Kính hỏi Thượng Thiên, vậy phải làm sao mới tốt!!!

Vội rồi, vội rồi, vị Hùng đại bang chủ này rõ ràng đã vội rồi, cảm thán hào cũng bắt đầu thành chuỗi.

Thiên: Hỏa Kỳ Lân Lăng Vân Quật, Thập Cường Võ Đạo, Long Mạch, Hiên Viên Kiếm.

Tứ đại thần thạch: Hắc Hàn, Bạch Lộ, Thần Thạch, Băng Phách.

Vấn đề của Hùng Bá không nhận được câu trả lời có ý nghĩa thực sự, ngược lại nhận được một chuỗi những thứ kỳ lạ.

Chỉ nhìn chằm chằm một lúc, Hùng Bá liền động tâm, sau đó cả người trở nên phấn khích.

Đó hẳn là điều kiện mà vị Thượng Thiên kia đã đưa ra.

Vì đã đưa ra điều kiện, vậy ý nghĩa không phải đã rõ ràng sao, tìm những thứ này, vị Thượng Thiên kia sẽ giúp mình!

Làm sao mà Hùng Bá, người một lòng muốn giết chết hai nghiệt

đồ đó, lại không phấn khích chứ!

Hùng Bá vội vàng nói hai câu cảm ơn, offline, rồi vội vã chạy đi lung tung.

Vịnh Xuân Trương Thiên Chí: Kính hỏi Thượng Thiên, trong tay tại hạ chỉ có vài quyển Quốc Thuật, không hề có những điều huyền bí như thế giới khác.

Không biết có thể từ chỗ Thượng Thiên đổi lấy tin tức của Thiên Mệnh Chi Tử không?

Thiên: Diệp Vấn.

Vịnh Xuân Trương Thiên Chí: Tại hạ đã rõ.

Nga Mi đệ tử Chu Chỉ Nhược: Trương tiên sinh sao lại điềm tĩnh như vậy?

Vịnh Xuân Trương Thiên Chí: Tại sao phải kích động?

Thế giới của tại hạ không giống như thế giới khác, không hề có lực lượng siêu phàm, chỉ có Quốc Thuật thuần túy nhất, Công phu!

Luyện đều là những thuật cận chiến thuần túy nhất.

Vịnh Xuân Trương Thiên Chí: Công phu, hai chữ, một ngang một dọc, thắng thì đứng, thua thì nằm.

Ngay cả không có lời của Thượng Thiên, tại hạ sớm muộn cũng sẽ có một trận chiến với Diệp Vấn.

Bây giờ lại càng thêm một phần chiến ý trong lòng.

Vịnh Xuân Trương Thiên Chí: Cho dù Diệp Vấn là Thiên Tứ Chi Tử, hai mươi năm khổ luyện quyền đầu của tại hạ, cũng không hề e ngại nửa phần!

Mao Sơn Cửu Thúc: Thật là một phần chiến ý bất khuất, không hổ

là một đại tông sư công phu!

Nga Mi đệ tử Chu Chỉ Nhược: Chỉ Nhược đã nghiên cứu công phu của thế giới Trương tiên sinh, không hoa lệ, cũng không có đủ loại lực phá hoại kinh người, nhưng sát phạt giữa từng tấc bước chân, tư sát giữa những lần xoay chuyển, nguyên thủy, bạo lực, quả thật kinh người!

Mao Sơn Cửu Thúc: Không sai, công phu của thế giới Trương tiên sinh, thật ra có chút tương tự với công phu của thế giới bần đạo.

Nếu Trương tiên sinh không ngại, chúng ta có thể giao lưu một chút.

Mỗi một pháp sư đều có một cái tâm muốn chơi cận chiến, thật sự cho rằng Cửu Thúc chỉ biết dùng vài món pháp khí và phù chú sao?

Năm đó cũng từng có lúc tay không đánh cương thi, vác kiếm đi khắp thế giới tìm yêu quái để chém đấy!

Vịnh Xuân Trương Thiên Chí: Đương nhiên không ngại, tôi chỉ giao lưu công phu trên tay mà thôi.

Mặc dù trong nhóm có nhiều pháp môn, nhưng tại hạ tín phụng nhất vẫn là công phu trên tay.

Vịnh Xuân, có lẽ không thể sánh bằng sự cường đại của các công pháp khác, nhưng lại là công phu mà tại hạ tâm đắc nhất.

Tại hạ tự tin, rồi sẽ có một ngày, có thể phát triển Vịnh Xuân lên một tầng thứ mới, sẽ không thua kém gì các công pháp khác!

Thiên: Quốc Thuật công phu không kém.

Vịnh Xuân Trương Thiên Chí: Thượng Thiên, chẳng lẽ ngài cũng công nhận Quốc Thuật công phu sao?

Thiên: Ngô từng phân tích một phương thế giới, biết được một ít

tư liệu Quốc Thuật cao cấp.

Trương Thiên Chí da đầu hơi tê dại.

Vị đại nhân vật này, mỗi lần nói chuyện đều dễ khiến người ta phấn khích.

Ngài nói ngài biết Quốc Thuật, đã phân tích một phương thế giới, vậy thế giới đó bây giờ còn tốt không?

Thiên: Làm một giao dịch đi.

Ngô tuy có được một ít tin tức, nhưng chưa từng thấy tận mắt Quốc Thuật cao cấp thực sự.

Ngô ban cho ngươi một tư cách để có được Quốc Thuật cao cấp, đi tu luyện, sau đó cung cấp cho Ngô đủ vật phẩm có thể giúp Ngô phân tích Quốc Thuật cao cấp.

Vịnh Xuân Trương Thiên Chí: Tại hạ xin cảm tạ Thượng Thiên đã ban cho cơ duyên này.

Mặc dù đối với Thượng Thiên chỉ là một loại giao dịch, nhưng đối với tại hạ mà nói, có thể nhìn thấy được điện đường chí cao của Quốc Thuật đã là một ân tứ lớn lao của trời, Trương Thiên Chí sẽ không dám quên.

Lục Minh cũng không phải rảnh rỗi vô vị, có một vấn đề là, thứ Quốc Thuật này tuy giới hạn về lực phá hoại thấp, nhưng thực tế cũng có chỗ phi phàm.

Quốc Thuật, không pha tạp thành phần siêu phàm, nhưng luận cập đối với việc khai thác và sử dụng cơ thể, các pháp môn tu hành của nó, thực sự không có mấy cái có thể sánh bằng.

Nếu có thể thông qua Trương Thiên Chí mà có được một số tinh túy của Quốc Thuật, có lẽ có thể tăng cường khả năng khống chế cơ

thể của Lục Minh.

Thương Thiên Hóa Thân hiện đang không ngừng cường hóa khả năng khống chế cơ thể, liệu có thể mượn Quốc Thuật để thúc đẩy quá trình này không?

Dù sao cũng không phải chuyện lớn, có suy đoán thì thử xem sao.

Hơn nữa, nhân cơ hội này, quậy phá một chút thế giới của Trương Thiên Chí, lại có thêm một khoản độ hoàn thành, một công đôi việc!

Thế giới Quốc Thuật, trong một căn nhà bình thường, Trương Thiên Chí với khí chất nghiêm túc, ánh mắt sắc bén cầm điện thoại, nhìn phong bao đỏ xuất hiện trên màn hình, không chút do dự, trực tiếp mở ra.

Đối với Quốc Thuật, hắn yêu thích đến tận cùng, ngay cả khi trong nhóm có rất nhiều pháp môn khác, hắn cũng chỉ tham khảo, dùng làm phần mở rộng cho Quốc Thuật.

Đối với hắn mà nói, chuyên tu pháp môn khác là phản bội Quốc Thuật.

Bây giờ, có được cơ hội nhìn thấy cảnh giới chí cao của Quốc Thuật, hắn không hề bận tâm.

Ngay cả khi gây ra động tĩnh lớn, hắn cũng hoàn toàn không bận tâm.

Tuy nhiên, khi Trương Thiên Chí mở phong bao đỏ, lại ngoài dự kiến không có bất kỳ hiện tượng kinh người nào, xuất hiện trước mặt chỉ là một quyển sách, một quyển sách trông bình thường vô kỳ.

Trương Thiên Chí hơi chút nghi ngờ, lật sách, nhưng tình huống quỷ dị xuất hiện, quyển sách này lại không thể lật được, ngược lại ngón tay hắn như bị điện giật, không nhịn được rụt lại.

Đồng thời, một luồng tin tức đặc biệt, trực tiếp xuất hiện trong đầu Trương Thiên Chí.

Sau khi hiểu rõ những tin tức kỳ lạ vừa xuất hiện, nửa buổi sau, Trương Thiên Chí mới ánh mắt sáng rực. "Thì ra là vậy, thật kỳ diệu, quả không hổ là thủ đoạn của Thượng Thiên!" Vùng đất chí cao của Quốc Thuật chân chính, Thượng Thiên cũng chỉ từng nghe nói, chứ chưa từng thực sự thấy.

Đương nhiên, nếu dùng lời của vị đó để giải thích, quyển sách này cũng chỉ là một sản phẩm chưa hoàn thành, đúng như lời vị đó nói, chỉ là một cơ hội!

Chương 19

Một quyển sách kỳ tích, chỉ cần Trương Thiên Chí cầm quyển sách này, sau đó tìm cách tổ chức một 'võ lâm đại hội' bao trùm toàn bộ giới Quốc Thuật, quyển sách kỳ tích này có thể hấp thu niềm tin võ đạo của tất cả võ giả Quốc Thuật, diễn sinh ra Quốc Thuật cao cấp chân chính!

Điều đáng sợ nhất là, quyển sách kỳ tích này không có giới hạn sử dụng, điều đó có nghĩa là, Trương Thiên Chí hoàn toàn có thể sử dụng tuần hoàn liên tục!

Sau lần đầu tiên, thôi sinh ra phiên bản Quốc Thuật cao cấp đầu tiên, có thể truyền thừa thiên hạ.

Đợi đến khi toàn bộ võ giả giới Quốc Thuật phồn hoa nở rộ, lại tổ chức 'võ lâm đại hội', hấp thu ý chí võ đạo của các võ giả Quốc Thuật mới, có thể lại lột xác, lại truyền thừa, lại lột xác...

Cứ như vậy, toàn bộ giới Quốc Thuật sẽ không còn giới hạn, không những sẽ tiếp xúc với ngày càng nhiều Quốc Thuật chí cao, mà còn trở thành Võ Đạo Thần Thoại rải khắp thiên hạ!

Quốc Thuật mạnh hơn, danh tiếng, địa vị, tất cả những gì một quyển sách kỳ tích mang lại, đại diện cho tất cả!

Trong khoảnh khắc đó, ngay cả một người đàn ông thẳng thắn, sắt đá chỉ một lòng theo đuổi Quốc Thuật cũng có chút khí huyết dâng trào, nhiệt huyết sôi sục.

Mở nhóm chat, Trương Thiên Chí lập tức nói.

Vịnh Xuân Trương Thiên Chí: Cảm tạ cơ duyên Thượng Thiên đã ban cho, ân tình trời biển này, tại hạ sẽ vĩnh viễn không dám quên!

Vịnh Xuân Trương Thiên Chí: Tại hạ tự biết thực lực cạn mỏng, nhưng, chỉ cần Thượng Thiên có nhu cầu, lên trời xuống đất, đao sơn hỏa hải, tại hạ sẽ không nhíu nửa phần mày.

Nếu thề sai lời này, trời tru đất diệt!

Thiên: Không cần.

Xong, avatar của Thiên lại tối đi.

Mỗi khi đến lúc này, các thành viên trong nhóm như một đám husky mất đi xiềng xích, tức thì trở nên ồn ào.

Nga Mi đệ tử Chu Chỉ Nhược: Hi hi, Trương tiên sinh, mau mau, lại có kỳ ngộ gì rồi?

Mao Sơn Cửu Thúc: Bần đạo cũng cảm thấy hứng thú.

Thiên Hạ Hội Bang Chủ: Lão phu cũng có chút hứng thú.

GUTS thành viên Daigo: Không sai, không sai, mau mau, mọi người đều rất hứng thú.

Trương Thiên Chí cũng không do dự, lập tức giải thích về những gì Thượng Thiên đã ban cho trong nhóm.

Thiên Hạ Hội Bang Chủ: Tuy không có động tĩnh kinh thiên động địa như Chu cô nương, nhưng một lần ban thưởng như vậy, ngược lại càng khiến người ta kính sợ.

Mao Sơn Cửu Thúc: Không sai, sự tiến hóa vô hạn, khả năng vô hạn, ai...

Nga Mi đệ tử Chu Chỉ Nhược: Con cũng muốn!

GUTS thành viên Daigo: .....

GUTS thành viên Daigo: Tê, cố gắng, cố gắng, tôi cũng phải nỗ lực gấp bội!

Thần thông mà Thượng Thiên ban cho, tôi quyết phải có được!!

Mao Sơn Cửu Thúc: Nhân tiện, Daigo tiểu hữu đã tìm thấy kim tự tháp mà Thượng Thiên yêu cầu chưa?

Kim tự tháp, là thứ gì vậy?

Là tháp làm bằng vàng sao?

GUTS thành viên Daigo: Kim tự tháp không phải là tháp làm bằng vàng, mà là một loại kiến trúc đặc biệt có hình dáng ba chiều.

GUTS thành viên Daigo: Giống như thế này, hình ảnh, hình ảnh, hình ảnh...

GUTS thành viên Daigo: Loại kim tự tháp này không thiếu, nhưng muốn tìm kim tự tháp có tất cả tượng đá khổng lồ mà Thượng Thiên yêu cầu, thật sự không dễ dàng như vậy.

Tôi hiện tại đang tìm một số bạn bè quen biết giúp đỡ tìm kiếm đây.

Mao Sơn Cửu Thúc: Vì loại thứ này có không ít, Thượng Thiên đã mở kim khẩu rồi, vậy khẳng định cần loại đặc biệt nhất.

Có lẽ có thể dựa vào một điểm nào đó để tìm kiếm chuyên biệt.

GUTS thành viên Daigo: Loại đặc biệt nhất sao, tôi biết rồi, đa tạ đạo trưởng đã gợi ý.

Trái Đất, tổng bộ quốc tế liên hợp TPC.

Daigo đặt điện thoại xuống, trong mắt không ngừng dũng động vẻ nhiệt thiết.

Bất kể là mắt của Thượng Thương ở thế giới Chu Chỉ Nhược, công pháp ngưng luyện từ việc phân tích quy tắc thế giới, hay quyển sách kỳ tích trưởng thành vô hạn trong tay Vịnh Xuân Trương Thiên Chí, không chỉ đều là những thủ đoạn thần hồ kỳ thần, mà còn có thể

mang lại những biến đổi long trời lở đất cho mấy vị thành viên trong nhóm.

Lúc này khắc này, tuy không rõ người khác, nhưng Daigo đối với vị Thượng Thiên kia, không còn một chút nghi ngờ nào.

Hiện tại hắn chỉ muốn tìm hai tượng đá mà Thượng Thiên yêu cầu, để nhận thưởng của Thượng Thiên.

Thần thông a, đó lại sẽ là thủ đoạn kinh thiên động địa như thế nào đây.

Đột nhiên, trong phòng vang lên tiếng báo động dồn dập, sắc mặt Daigo biến đổi, vội vàng chạy về phía phòng họp.

Đó là tín hiệu cảnh báo có cuộc họp quan trọng sắp bắt đầu.

Không lâu trước đó, một thiên thạch từ không gian bên ngoài đã rơi xuống từ trời.

Trái Đất sắp xảy ra biến động lớn, dấu hiệu đầu tiên là Godzilla khiến mặt đất rung chuyển và quái thú Melba khiến bầu trời chấn động cùng nhau hồi sinh.

Để bảo vệ Trái Đất khỏi tai họa biến đổi, chỉ có một cách để đánh thức người khổng lồ trong kim tự tháp, đó là...

Đi kèm với giọng nói của người tự xưng là Uli Liên, trưởng đoàn cảnh vệ Trái Đất, cả phòng họp chìm vào một sự tĩnh lặng kỳ lạ, sau đó là những tiếng bàn tán ồn ào.

Trong một góc phòng họp, Daigo lại khác biệt so với những người khác, cậu không tham gia vào cuộc thảo luận, nắm chặt tay, sắc mặt không ngừng biến đổi.

Quái thú xuất hiện, hòa bình bị phá vỡ.

Vậy nên, đây chính là lúc 'Thiên mệnh chi tử' lên tiếng sao?

Áp lực thật lớn, không ai có thể không cảm thấy bị đè nén khi đối mặt với thân thể quái thú cao lớn hơn cả tòa nhà!

Nhưng, không đến mức tuyệt vọng!

Thần thông, thần thông do trời ban!

Tượng đá trong kim tự tháp!

Sau một lúc, Daigo đột nhiên đi về phía đám đông, lớn tiếng nói: "Mọi người, có lẽ, tôi biết tiếp theo nên làm gì!

Tôi cần lập tức đi tìm người khổng lồ trong kim tự tháp!" Với tư cách đội trưởng, Iruma Megumi nhìn chằm chằm vào Daigo, nói: "Daigo, cậu biết cách hồi sinh người khổng lồ sao?" Daigo lắc đầu, rồi lại gật đầu: "Tôi không biết, nhưng tôi biết có người sẽ biết.

Mọi người, làm ơn hãy tin tôi, chỉ cần tìm được người khổng lồ trong kim tự tháp, mọi chuyện sẽ được giải quyết, làm ơn!" Không khí im lặng trong chốc lát, một lúc sau, giọng nói không thể nghi ngờ của Iruma Megumi vang lên: "Được, truyền lệnh của tôi, mọi người dốc toàn lực tìm kiếm vị trí của người khổng lồ trong kim tự tháp!" .....

Cửa trụ sở từ từ mở ra, hai chiếc Phi Yến Hào Chiến Thắng bay ra, sau đó bay vút lên trời, tốc độ cực nhanh!

Theo chỉ thị của trụ sở, hai chiếc Phi Yến Hào Chiến Thắng bắt đầu tìm kiếm tung tích kim tự tháp ở một vùng núi lớn.

Daigo lại không giống những người khác, cậu tùy tiện tìm một nơi để ẩn mình, sau đó mở điện thoại ra. **Thành viên GUTS Daigo:** Thượng Thiên, tôi đang ở gần kim tự tháp, không biết ngài có thể ban cho tôi một vài chỉ dẫn không ạ. **Thành viên GUTS Daigo:** Xin Thượng Thiên đừng hiểu lầm, tôi không cố ý làm phiền ngài.

Tôi cùng các thành viên khác vừa mới xuất phát, nếu không thể tìm

thấy kim tự tháp và tượng người khổng lồ trước, có lẽ sẽ không có cách nào đưa đồ vật đến cho ngài sớm được.

Trong Vô Gian Ngục, Lục Minh nhìn tin nhắn trong nhóm chat, ánh mắt hơi lóe lên.

Xem ra, cốt truyện Ultraman Tiga sắp bắt đầu.

Hai bức tượng đá cố nhiên rất thú vị, nhưng đối với cốt truyện, hắn cũng không phải không có cách.

"Có lẽ, có thể lợi dụng cơ hội này, làm một màn lớn thật hoành tráng~" Vừa nghĩ, hắn thuận tay nhấn vào một phong bì đỏ, đưa một thứ gì đó vào đó.

Nhìn thấy phong bì đỏ đột nhiên xuất hiện trên màn hình, Daigo trong lòng vui mừng, vội vàng mở phong bì đỏ, một luồng sáng lập tức bay ra từ đó, nhanh chóng bay về một hướng, rồi nhanh chóng biến mất.

Daigo không hề do dự, trực tiếp đuổi theo, chỉ là, tốc độ của luồng sáng đó thực sự quá nhanh, thoáng chốc đã biến mất.

Daigo nhíu mày khổ sở tìm kiếm khắp nơi, đột nhiên, một tiếng gọi kỳ lạ truyền vào tai cậu.

"Thượng Thiên chỉ dẫn?" Tuy rằng âm thanh nghe có vẻ giống giọng nữ hơi kỳ lạ, nhưng sự tin tưởng tuyệt đối vào Thượng Thiên khiến Daigo hoàn toàn không để ý đến những điều đó, lập tức đi theo chỉ dẫn.

Khi bóng dáng Daigo hoàn toàn biến mất, một luồng sáng nhàn nhạt hiện lên giữa không trung, mơ hồ có thể thấy đó dường như là một bóng người hư ảo.

Một sợi ý thức của Lục Minh, đi theo phong bì đỏ.

Nhìn về hướng Daigo rời đi, Lục Minh khẽ mỉm cười: “Daigo đã xuất phát, hai con quái thú cũng nên xuất hiện rồi.” Cùng với một tiếng búng tay nhẹ nhàng, Godzilla đang ngủ say dưới lòng đất, cùng Melba, đồng thời mở đôi mắt hung tợn của chúng.

Theo chỉ dẫn vô hình, Daigo đi qua những nơi mặt đất đột nhiên nứt nẻ, cuối cùng đến một thung lũng khổng lồ.

Ngay lập tức, cơ thể cậu đột nhiên đứng yên tại chỗ, đồng tử co rút lại.

Khổng lồ, thần thánh, rực rỡ!

Chương 20

Hiện ra trước mặt Daigo là một kim tự tháp vô cùng to lớn, hoàn toàn được tạo thành từ ánh sáng!

Daigo phấn khích: "Chính là nó, chắc chắn là nó, tượng người khổng lồ nhất định ở bên trong!" Tuyệt đối không có kim tự tháp nào thần kỳ hơn cái này!

Với sự kích động và phấn khích, Daigo mấy lần nhảy vọt, đến bên cạnh kim tự tháp, vươn tay, cẩn thận chạm vào kim tự tháp.

Lập tức, một lực hút truyền đến, toàn bộ cơ thể Daigo trực tiếp bị hút vào trong.

Khi tầm nhìn trở lại, hiện ra trước mặt cậu là ba pho tượng người khổng lồ vĩ đại như thần, mỗi pho đều to lớn như núi, con người dưới chân họ chẳng khác gì kiến.

"Ba pho?

Sao lại là ba pho?" Ánh mắt Daigo lộ ra một tia nghi ngờ.

So với lời nói thần thần bí bí của Uli Liên về việc hồi sinh người khổng lồ, trong mắt Daigo, việc trực tiếp dâng tượng người khổng lồ cho Thượng Thiên, sau đó đổi lấy thần thông để đánh giết quái thú thì thích hợp hơn nhiều.

Chỉ là, điều cậu không ngờ tới là Thượng Thiên rõ ràng chỉ muốn hai pho, nhưng ở đây lại có ba pho tượng!

Daigo không ngốc, hoặc nói, người có thể gia nhập GUTS đều không ngốc.

Cậu chỉ suy nghĩ một chút, rồi im lặng.

Thiên mệnh chi tử của Thượng Thiên, Uli Liên lại cần hồi sinh người khổng lồ, Thượng Thiên lại chỉ muốn hai pho người khổng lồ.

Vậy kết quả hiển nhiên là dễ thấy, pho người khổng lồ còn lại dùng để hồi sinh.

Người hồi sinh người khổng lồ, đương nhiên chính là cậu!

Im lặng một lúc, Daigo lấy điện thoại ra lần nữa. **Thành viên GUTS Daigo:** Thượng Thiên, tôi đã tìm thấy tượng người khổng lồ trong kim tự tháp, xin dâng lên ngài. **Thành viên GUTS Daigo:** Chỉ là, xin Thượng Thiên có thể cho tôi biết, tượng người khổng lồ, nên hồi sinh như thế nào ạ? **Thiên:** Hy sinh, biến thành quang.

Hy sinh?

Biến thành quang??

Hai từ đều hiểu, nhưng ghép lại thì lại không thể lý giải được.

Nhưng điều đó cũng không quan trọng, vì đã biết câu trả lời, từ từ nghiên cứu sau.

Bây giờ cần chú ý không phải điều đó.

Daigo mở chức năng phong bì đỏ với tốc độ nhanh nhất.

Ngay lập tức, hư không vặn vẹo, một hố đen vô cùng đen kịt xuất hiện trước mặt Daigo.

"Phát phong bì đỏ của nhóm chat lại có hình dạng như thế này sao~" Khác biệt, nhưng cảm giác khá thú vị.

Chỉ là, ngay lập tức, Daigo trực tiếp cứng đờ, hóa đá đứng nguyên tại chỗ.

Đối với việc phát phong bì đỏ trong nhóm chat thực ra khá đơn giản, mở chức năng phát phong bì đỏ, hố đen sẽ xuất hiện, sau đó chỉ cần đặt đồ vật vào hố đen là được.

Hố đen này thần kỳ, dù đồ vật có lớn đến đâu cũng sẽ tự động biến nhỏ khi đặt vào, nên không cần lo lắng tượng người khổng lồ không vừa.

Nhưng... vấn đề đã xảy ra!

Hố đen không di chuyển, tượng người khổng lồ cũng không di chuyển.

Vậy... làm sao mà đưa cái thứ này vào được??

Daigo ngẩng đầu nhìn pho tượng người khổng lồ khổng lồ, khóe miệng bắt đầu co giật điên cuồng.

Cái thứ này, ước tính khối lượng ít nhất cũng hơn vạn tấn~ Việc này thực sự hơi khó khăn đối với một thành viên GUTS bình thường, nên Daigo đã mở phong bì đỏ, chuẩn bị hỏi Thượng Thiên nên làm thế nào.

Ầm ầm!

Núi rung đất chuyển, chấn động đột ngột suýt nữa hất ngã Daigo.

Daigo cũng không kịp chú ý đến nhóm chat, lập tức ngẩng đầu nhìn về phía phát ra dị động, ngay lập tức, trong lòng cậu dậy sóng!

Chỉ thấy, kim tự tháp ánh sáng nguyên bản hoàn chỉnh, lúc này không biết vì sao lại vỡ một góc.

Bên ngoài kim tự tháp vỡ, lộ ra một cái đầu quái vật khổng lồ, chỉ riêng đôi mắt đã lớn hơn cả một người, một cái đầu còn lớn hơn cả một căn nhà, những chiếc răng nanh mỗi chiếc đều dài hơn một mét, bề mặt cơ thể còn phản chiếu ánh kim loại, trông vô cùng đáng sợ và kinh hãi!

"Quái thú Godzilla khiến mặt đất rung chuyển!" Daigo cảm thấy da đầu tê dại, nó lại, lại xuất hiện ngay bây giờ, rõ ràng chỉ cần đợi

thêm một lát là được rồi!

Ầm ầm!

Một tiếng nổ lớn gần như tương tự như lần trước vang lên, phía bên kia kim tự tháp cũng bị vỡ ra, lộ ra một cái mỏ giống như một con chim quái vật khổng lồ.

Không cần ai giải thích, Daigo cũng có thể đoán được.

Quái thú Melba khiến bầu trời tan vỡ!

"Chết tiệt, chết tiệt, chết tiệt, sao lại cùng lúc xuất hiện vào lúc này!" Không kịp lãng phí thời gian, Daigo lập tức cúi đầu, muốn tìm Thượng Thiên!

Nhưng, vừa cúi đầu, chấn động dữ dội lại truyền đến.

Hai con quái thú cùng lúc ra sức, bắt đầu điên cuồng phá hủy kim tự tháp.

Hai con quái vật khổng lồ như núi tấn công kim tự tháp, động tĩnh lớn đến mức có thể tưởng tượng được.

Đừng nói cúi đầu gửi tin nhắn, Daigo căn bản còn không thể đứng vững!

Rất nhanh, kim tự tháp ánh sáng hoàn toàn bị hai con quái thú phá hủy, ba con quái vật ẩn giấu trong đó hoàn toàn lộ ra!

Hai con quái vật vừa nhìn thấy tượng người khổng lồ, căn bản không hề do dự, lao lên, mỗi bên một con, đi về phía tượng đá.

Nhìn thế này, căn bản không cần đoán cũng biết chúng muốn làm gì!

Nhìn thấy cảnh này, mắt Daigo đỏ ngầu!

Một khi tượng đá bị phá hủy, cậu sẽ không thể có được thần

thông nữa, không những thế còn có thể đắc tội Thượng Thiên.

Đó chắc chắn là một chuyện đáng sợ hơn vạn lần so với hai con quái thú!

"Không, không thể nào!" Không biết sức mạnh và dũng khí từ đâu ra, Daigo đột nhiên bò dậy từ mặt đất, không hề sợ hãi lao đến trước tượng người khổng lồ, muốn chặn đường quái vật!

Một bàn chân khổng lồ từ trên trời giáng xuống, đó là bàn chân của Godzilla, bàn chân như ngọn núi nhỏ đó, giống như giẫm một con kiến, một cước đã bao phủ Daigo!

Ngay lập tức, ánh sáng mênh mông bùng lên, một luồng sáng lập tức lao ra từ dưới chân Godzilla.

Daigo toàn thân được bao bọc bởi ánh sáng, nhìn vào bàn tay mình.

"Thì ra, đáp án, không ngại hy sinh, mình có thể... biến thành quang~" Không có thời gian suy nghĩ nhiều, Daigo điều khiển bản thân, như bay về phía tượng người khổng lồ!

Không chọn pho tượng gần nhất, mà là pho tượng nhỏ nhất ở giữa.

Daigo lúc này vẫn ghi nhớ sâu sắc Thượng Thiên muốn hai pho tượng kia.

Quái thú Godzilla khiến mặt đất rung chuyển, mỗi bước tiến, với khối lượng hàng vạn tấn, đủ để gây ra địa chấn sơn lở, mang theo động tĩnh đáng sợ, đến trước tượng người khổng lồ.

Một móng vuốt khổng lồ giơ cao, vồ lấy tượng người khổng lồ.

Binh một tiếng, kết quả lại hơi ngoài dự liệu.

Một móng vuốt không những không phá hủy tượng người khổng lồ, mà ngược lại, thân thể Godzilla liên tục lùi về sau, giẫm ra từng hố

sâu khổng lồ trên mặt đất.

Cùng lúc đó, một bóng người khổng lồ xuất hiện ở vị trí ban đầu của Godzilla, đó chính là người khổng lồ xen kẽ xanh đỏ, Ultraman Tiga, người đã hồi sinh nhờ sinh mệnh lực của Daigo!

Ultraman Tiga một quyền đánh bay Godzilla, sau đó không hề ngừng lại, tung người đá bay cả Melba.

Tận dụng cơ hội này, Ultraman Tiga mới quay người, kiểm tra xem hai pho tượng có bị sao không.

Sau đó, với lực lượng ánh sáng, cậu tái tạo một kim tự tháp, bảo vệ chặt chẽ hai pho tượng người khổng lồ bên trong, rồi mới hoàn toàn yên tâm, quay người, lạnh lùng nhìn hai con quái thú.

Một trận đại chiến, lập tức bùng nổ!

Ultraman Tiga lấy một địch hai, chính diện đại chiến với hai con quái thú.

Ở một sườn núi, một sợi ý thức của Lục Minh đứng chắp tay, lặng lẽ nhìn ba phe đang đại chiến ở xa, trong đôi mắt, vô tận tinh quang mênh mông cuồn cuộn.

Một lát sau, tinh quang mênh mông tan đi, khóe miệng Lục Minh cong lên một nụ cười đầy hứng thú.

Chương 21

"Thú vị, Ultraman tượng trưng cho ánh sáng của thế giới này, cơ thể hoàn toàn được cấu tạo từ lực lượng ánh sáng.

Quái thú, lại hoàn toàn ngược lại, là bóng tối, được cấu tạo từ vật chất tối." Quái thú và Ultraman, vốn là hai thái cực, trách sao vừa gặp mặt đã đại chiến.

"Được rồi, giải thích xong rồi, cũng nên tiến hành bước tiếp theo, màn kịch hay, sắp bắt đầu rồi~" Vừa dứt lời, một sợi ý thức của Lục Minh hoàn toàn nổ tung, hóa thành một luồng sức mạnh thuần túy, bay lên, sau đó phân thành hai, lập tức nhập vào cơ thể hai con quái thú.

"Gào! !!!" "Gào! !!!" Hai tiếng gào thét điên cuồng vang vọng lên trời, hai con quái thú vốn bị Ultraman Tiga đánh bại thảm hại, đột nhiên, bắt đầu phát sinh biến hóa lớn!

Bề mặt cơ thể Godzilla có một luồng nhiệt sóng cuồn cuộn bốc lên, trong lồng ngực xuất hiện từng đạo vật chất màu đỏ sẫm, giống như dung nham.

Đôi cánh Melba đột nhiên to thêm một vòng, thân hình trở nên càng đáng sợ hơn, trong đôi mắt, dường như có một cơn bão đang cuộn trào, trên lồng ngực hiện lên những hoa văn giống như gió hung tợn.

Cùng với sự thay đổi hình thái, khí thế của hai con quái thú điên cuồng tăng vọt, nhanh chóng vượt xa trước đó.

"Gào! !!!" Godzilla gầm lên một tiếng giận dữ, phun ra một tia xạ tuyến nóng rực, biến cả khu vực thành một vùng dung nham nóng chảy.

Melba chấn động đôi cánh, cuộn lên từng cơn gió lốc khổng lồ,

quét ngang trời đất!

Đối mặt với hai con quái thú không chỉ thay đổi hình thái, mà khí thế còn trở nên khác biệt một trời một vực, Ultraman Tiga lập tức bị áp chế, mấy hiệp đã bị đánh bay ra ngoài.

Lúc này, tại trụ sở liên hợp quốc tế TPC, Iruma Megumi, với tư cách đội trưởng, đột nhiên ngất xỉu.

Cùng lúc đó, bóng ảo Uli Liên hiện ra, nhìn những con quái thú biến dị trên bầu trời, mặt đầy vẻ chấn kinh.

“Tại sao, tại sao Godzilla và Melba lại đột nhiên thay đổi hình thái?

Khác với lời tiên tri!” Đại chiến tiếp tục, Godzilla và Melba sau khi thay đổi hình thái thực sự quá mạnh, vượt xa Tiga lúc này.

Bất đắc dĩ, Tiga nhảy lên, lao thẳng lên bầu trời.

Cùng lúc đó, ý thức bắt đầu kết nối với nhóm chat. **Thành viên GUTS Daigo:** Mọi người, tôi cần giúp đỡ!

Sau đó là một đoạn video theo sau, chính là video Tiga đại chiến với hai con quái thú.

Trong nhóm chat, các thành viên đang online, nhìn thấy cảnh tượng đó, ai nấy đều hít một hơi lạnh. **Mao Sơn Cửu Thúc:** Cái gì! !

Daigo tiểu hữu, thế giới đó, không phải chỉ là một thế giới bình thường sao?

Sao lại xuất hiện quái vật khủng khiếp như vậy! ! **Nga Mi Đệ Tử Chu Chỉ Nhược:** Đáng sợ quá, thân hình to lớn như một ngọn núi rồi.

Loại quái vật này mà ở thế giới của tôi, e rằng đủ để hủy diệt cả thế giới! **Thiên Hạ Hội Bang Chủ:** Thực ra cũng không kỳ lạ, dù sao, thế giới của Thượng Thiên, thế giới của tên nhóc đó, là thế giới

duy nhất trong nhóm lúc này có ý thức thế giới hoàn chỉnh.

Nói cách khác, thế giới đó là thế giới mạnh nhất trong nhóm chat lúc này! **Thành viên GUTS Daigo:** Đừng nói chuyện đó nữa, mọi người, tôi cần giúp đỡ, hai con quái thú đó bây giờ quá mạnh, tôi không phải đối thủ! **Mao Sơn Cửu Thúc:** Cái này, tìm tôi cũng vô dụng, loại đối thủ đáng sợ như vậy, trong nhóm e rằng chỉ có Thượng Thiên mới có thể giải quyết được. **Nga Mi Đệ Tử Chu Chỉ Nhược:** Lúc này, nên @Thượng Thiên~ **Thiên:** Không cần.

Sau đó, một phong bì đỏ trực tiếp xuất hiện, dứt khoát đến mức không thể nào hơn được nữa.

Thiên: Sau đó, nhớ kiếm vài cái xác quái thú đưa cho Ngô. **Thành viên GUTS Daigo:** Cảm ơn Thượng Thiên, xác quái thú ạ, tôi nhớ rồi!

Đọc xong, Daigo trực tiếp chọn offline.

Bây giờ không có thời gian buôn chuyện trong nhóm, dù buôn chuyện vui thật, nhưng cái mạng nhỏ còn quan trọng hơn.

Ý thức quay trở về, mở phong bì đỏ, ngay lập tức, một luồng ánh sáng thần thánh mênh mông, rực rỡ, từ trên người Tiga bốc lên trời, trong nháy mắt, lao thẳng vào bầu trời.

Chỉ trong vài hơi thở, bầu trời, ầm một tiếng nứt ra...

Toàn bộ bầu trời bị một luồng sức mạnh vô song xé toạc, sau đó, hiện ra một cảnh tượng kinh thiên động địa.

Đó là một bàn tay, một bàn tay vô cùng to lớn, khó có thể dùng ngôn ngữ để diễn tả nó lớn đến mức nào, có lẽ ngàn mét, có lẽ vạn mét, có lẽ, còn lớn hơn nữa??

Chỉ là bàn tay của Thượng Thương, xé rách bầu trời, sau đó, một chưởng ấn xuống mặt đất!

Cả trời đất tĩnh lặng, ngay lập tức, không có vụ nổ kinh thiên động địa, không có chấn động đủ để gây ra lở núi sóng thần, cả trời đất dường như mất hết mọi âm thanh.

Một lát sau, bàn tay của Thượng Thương bắt đầu trở nên hư ảo, cuối cùng hoàn toàn biến mất.

Cùng lúc đó, vị trí ban đầu của quái thú, cả khu vực, trong vòng ngàn dặm, mọi thứ đều biến mất sạch sẽ, thay vào đó, chỉ còn lại một dấu bàn tay vô cùng lớn.

Lúc này, tất cả những người đang theo dõi trận chiến giữa người khổng lồ và quái thú bằng vệ tinh đều mất tiếng, thậm chí quên cả thở.

Trong trụ sở liên hợp quốc tế TPC, Uli Liên, người từng một tay lên kế hoạch thay đổi cục diện chiến tranh thời thượng cổ, nhìn chằm chằm vào cảnh tượng trong video, há hốc mồm.

Tiga, đáng sợ như vậy sao?

Lại có năng lực đó!

Lão nương năm đó rốt cuộc đã lừa gạt một tên như vậy sao?

Trong Vô Gian Ngục, lúc này xuất hiện thêm vài thứ.

Hai pho tượng đá, hai con quái thú đang trong trạng thái hôn mê.

Trong phong bì đỏ Lục Minh đã ký thác một đòn toàn lực, cũng không quên thu hoạch những thứ quan trọng nhất, sau đó thông qua phong bì đỏ để Daigo gửi lại. `Toàn Tri Chi Nhãn` bắt đầu, khả năng phân tích được tối đa hóa.

Khác với việc chỉ phân tích sơ bộ trước đây, lần này là phân tích hoàn toàn, triệt để thấu hiểu mọi thứ bên trong cơ thể quái thú.

Hai pho tượng người khổng lồ tỏa ra ánh sáng thuần túy, còn hai

cái xác quái thú thì một con biến thành một mặt trời nhỏ, một con biến thành trung tâm bão tố.

Quá trình phân tích quái thú và người khổng lồ diễn ra chậm rãi.

Loại sinh vật khổng lồ hóa này, xa xa không đơn giản như vẻ ngoài, thậm chí có thể nói, là tác phẩm của một phép màu nào đó.

Trong Vô Gian Ngục, thời gian và không gian không có bất kỳ ý nghĩa nào.

Bốn quả cầu ánh sáng, cùng với chính Lục Minh, giao hòa ứng đáp lẫn nhau, trở thành vĩnh hằng.

Không biết thời gian trôi qua bao lâu, chỉ cảm thấy, rất lâu~ Cuối cùng, vào một khoảnh khắc nào đó, tinh quang mênh mông trong mắt Lục Minh bùng nổ đến cực đại, bốn cái xác bắt đầu tan biến từng chút một.

Đầu tiên là Melba, dường như ở một mức độ nào đó, nó vẫn được coi là yếu nhất, tiếp theo là Godzilla, rồi đến hai pho tượng người khổng lồ.

Lại trải qua một khoảng thời gian không biết là bao lâu, bốn cái xác hoàn toàn biến mất không dấu vết, thay vào đó, bốn quả cầu ánh sáng xuất hiện tại chỗ.

Một quả cầu màu đen pha đỏ, giống như một quả cầu lửa đỏ sẫm, một quả cầu màu đen pha xanh, hoàn toàn đối lập với quả cầu trước, hai quả cầu còn lại thì là ánh sáng vô tận, thuần túy, thần thánh.

Thần niệm vừa động, bốn quả cầu ánh sáng từ từ bay lơ lửng, cuối cùng từng cái một nhập vào cơ thể hắn.

Lục Minh nhắm mắt lại, bắt đầu nghiên cứu kỹ lưỡng sức mạnh mới có được.

Nửa lúc sau, Lục Minh mở mắt ra lần nữa, không khỏi lộ ra vẻ thán phục.

"Thì ra là vậy, ánh sáng và bóng tối, tượng trưng cho vĩnh hằng và vô hạn.

Ultraman và quái thú, vốn là sản phẩm được sinh ra từ con đường tiến hóa bản năng của thế giới đó." Thế giới, hành tinh, vũ trụ, cũng có giới hạn tuổi thọ của chính mình, chỉ là độ dài khác nhau.

Sinh linh bình thường, cho dù là chủng tộc trường sinh, cũng hoàn toàn không thể so sánh được.

Sự tồn tại vĩnh viễn, trường sinh, giống như sự theo đuổi bản chất nhất của vạn vật trên thế gian, vũ trụ cũng vậy.

Vì trường sinh, vì tồn tại vĩnh viễn, cũng vì tiến hóa, tiến hóa mạnh hơn, vũ trụ đó tự phát sinh ra hai loại con đường, có thể gọi là `vĩnh hằng chi quang`, và `vô hạn chi ám`.

Hoàn toàn phân tích hai người khổng lồ và hai con quái thú, Lục Minh thu hoạch không nhỏ, có được bản chất của hai phần `vĩnh hằng chi quang`, và `vô hạn chi ám`.

Tâm niệm vừa động, trong nháy mắt, cơ thể Lục Minh bắt đầu từ từ lớn lên, không lâu sau, một vị cự thần chống trời đứng thẳng, tỏa ra ánh sáng thần thánh vô tận, giống như cự thần ánh sáng thời viễn cổ, xuất hiện tại chỗ.

"Hình thái `vĩnh hằng chi quang`, hình thái thuần túy nhất, cũng có thể nói là mạnh mẽ nhất.

Chương 22

Đáng tiếc, chỉ là trên lý thuyết, nếu thôn phệ tất cả Ultraman của vũ trụ đó, hóa thân thành `vĩnh hằng chi quang` hoàn chỉnh, thì đó là tồn tại cấp đỉnh phong của vũ trụ đơn nguyên.

Đáng tiếc, điều này hơi khó thực hiện, cũng không phù hợp với tôi~" Trong lúc nói, Lục Minh đã giải trừ sự biến thân này.

Hắn không mấy hứng thú với loại biến thân này, vì bản thân không chấp nhận nó.

Nếu `vĩnh hằng` và `vô hạn` là hai con đường mà tất cả mọi thứ cùng tồn tại, nhưng chỉ có thể chọn một, thì Lục Minh có khả năng lớn hơn sẽ nghiêng về `vô hạn`.

Ngay lập tức, cơ thể Lục Minh lại xuất hiện biến hóa, hóa thân thành trạng thái `vô hạn chi ám` hoàn toàn đối lập, sau đó, từ từ co rút cơ thể, cuối cùng, cả người hắn trực tiếp hóa thành một hố đen thôn phệ tất cả.

Một lát sau, hố đen cũng theo đó tan đi, chân thân của Lục Minh lại hiện ra.

Ngồi xếp bằng giữa hư không, Lục Minh hơi ngẩn người, một lát sau, hắn mỉm cười.

"Thú vị, thực sự thú vị. `Vô hạn chi ám`, thôn phệ tất cả vật chất, và theo đó sản sinh ra sức mạnh tương ứng.

Hắc ám cực hạn, thậm chí ánh sáng cũng có thể thôn phệ." `Vĩnh hằng chi quang` tự nhận thức là sự tồn tại hoàn hảo nhất. `Vĩnh hằng chi quang` mạnh, nhưng chính vì vậy, nó mất đi khả năng tiến hóa. `Vô hạn chi ám` ban đầu không mạnh bằng `vĩnh hằng chi quang`,

nhưng `vô hạn chi ám` tiến hóa đến cực hạn, đủ để thôn phệ `vĩnh hằng chi quang`.

Vì vậy, trên lý thuyết, quái thú thực ra có tiềm năng hơn Ultraman.

Chỉ là, Ultraman ở cùng một tầng thứ mạnh hơn quái thú quá nhiều.

Thêm vào đó, bốn Ultraman truyền kỳ: Noa, Legend, Ultraman King, và một sự tồn tại kỳ tích khái niệm là Saga (cái cuối tương đối yếu hơn, ba cái trước là hình thái tối cao của `vĩnh hằng chi quang`), thực lực quá mạnh, đã áp chế 99% khả năng của quái thú.

Legend hóa thân thành ý chí đại vũ trụ, giám sát toàn vũ trụ.

Noa là ánh sáng nguyên thủy, siêu thoát không gian và thời gian.

Cả hai liên thủ, tất cả quái thú vượt ngoài khả năng đều không có khả năng sống sót.

Nhưng tất cả những điều đó, đối với Lục Minh mà nói, đều không thành vấn đề.

Hắn dứt khoát chủ động khu tán `vĩnh hằng chi quang`, khiến nó hoàn toàn bị `vô hạn chi ám` trong cơ thể thôn phệ.

Ngay lập tức, toàn bộ cơ thể Lục Minh hơi rung lên, dường như một loại sức mạnh nào đó trong cơ thể đã phát sinh biến hóa kỳ lạ.

Một lát sau, thần sắc Lục Minh trở nên rạng rỡ.

“Sức mạnh của `vô hạn chi ám`, lại có thể sản sinh ra một mối liên hệ nào đó với `Thương Thiên Hóa Thân`, diễn sinh ra một con đường tiến hóa khá độc đáo~~” “Thôn phệ tất cả vật chất, mỗi hạt, mỗi tế bào của bản thân đều đạt được tiến hóa.

Cuối cùng, ban cho mỗi hạt, mỗi tế bào, sức mạnh và khả năng mới, đạt đến cực hạn.

Mỗi hạt, mỗi tế bào đều là một khả năng mới.

Chỉ cần tôi có một hạt, một tế bào sống sót, tôi có thể hồi sinh~~ Không phải ở một mức độ nào đó chính là `lượng tử vĩnh sinh` sao?" `Lượng tử vĩnh sinh` là chuyển hóa cá thể của bản thân thành một tổng thể vô hạn, mỗi phút mỗi giây đều sẽ sản sinh ra một nhánh và khả năng mới.

Ngay cả khi bị giết chết, cái chết cũng chỉ là một trong những nhánh và khả năng đó, không phải bản thân.

Loại tồn tại này, sẽ không bao giờ bị giết chết thật sự.

Nhược điểm duy nhất của khái niệm này là làm suy yếu đáng kể cái tôi và bản ngã, khó phân biệt đâu mới là cái tôi thật sự.

Thậm chí đến cuối cùng, ý thức sẽ dần dần trở nên mờ nhạt, xóa bỏ tất cả cảm xúc, trở thành một loại tồn tại đặc biệt, tương tự như một vị...

Thiên thực sự.

Lục Minh, không có sự bối rối đó.

Với sức mạnh của `Thương Thiên Hóa Thân`, hắn có quyền kiểm soát tuyệt đối, hoàn toàn có thể thu hồi tất cả các khả năng về bản thân, dung nhập vào mỗi hạt vi mô.

Khi đó, ngay cả khi có người giết chết hắn, cũng chỉ là giết chết khả năng ký thác trong một hạt vi mô của bản thân hắn, thực hiện một loại `lượng tử vĩnh sinh` độc nhất vô nhị... của riêng mình!

"Kế hoạch trường sinh độc nhất của mình sao, có vẻ... thú vị đấy." "Vậy thì, tiếp theo, cần một đợt lừa gạt mới~" Mở nhóm chat, nhìn nhóm chat đang sôi nổi, Lục Minh lại không chọn trực tiếp mở lời lừa gạt.

Những lời lừa gạt nhỏ có thể nói tùy tiện, nhưng những lời lừa gạt lớn lại cần phải định vị chính xác, thời cơ thích hợp.

Chỉ khi nói ra những lời thích hợp nhất vào đúng thời điểm, mới có thể khiến người ta không thể không tin phục, đó là nghệ thuật của một Khi Trá Sư.

Suy nghĩ một chút, Lục Minh mở lời. **Thiên:** Đồ vật Ngô rất hài lòng, muốn loại thần thông gì?

Nghe thấy lời này, Daigo lập tức phấn khích. **Thành viên GUTS Daigo:** Thượng Thiên, xin hỏi, tôi có thể chọn loại thần thông nào ạ? **Thiên:** Thần thông bản nguyên của Ngô, phi thân thể phàm tục có thể chịu đựng.

Chỉ có thể chọn những thần thông đã được giải tích gần đây. **Thiên:** Tật phong, băng đông, ngự thủy, dung nham, hắc ám.

Ngay lập tức, một đoạn video xuất hiện.

Một thế giới đầy sức sống, đột nhiên, gió lốc cuồn cuộn, trong chớp mắt đã hình thành một cơn bão khủng khiếp hủy thiên diệt địa.

Mặt đất từng tầng bị lật tung, vô số hoa cỏ cây cối thậm chí cả sinh linh trong nháy mắt bị cuốn vào đó, nghiền nát thành tro bụi, sau đó ầm ầm đâm vào một ngọn núi lớn, phá hủy hoàn toàn ngọn núi đó.

Màn hình chuyển cảnh, tuyết hoa từ trên trời rơi xuống, mặt đất băng phong từng tấc.

Chỉ trong vài hơi thở, đã biến thành một vùng băng thiên tuyết địa.

Lực lượng ngự thủy, biển cả sôi trào, sóng lớn ngút trời, trong chớp mắt nhấn chìm một quốc gia.

Lực lượng dung nham, mặt đất cháy sém, vạn dặm tiêu điều, tất cả mọi thứ bị nung cháy thành tro.

Lực lượng hắc ám, bầu trời vốn trong xanh vạn dặm, đột nhiên tối sầm lại, không có ánh sáng, không có bất kỳ âm thanh nào, cuối cùng quy về sự diệt vong vĩnh viễn.

Không biết từ lúc nào, một hố đen xuất hiện tại chỗ, cuối cùng hoàn toàn biến mất.

Lúc này, tất cả mọi thứ ban đầu, đều biến mất sạch sẽ. **Mao Sơn Cửu Thúc:** Hít, thần thông! !Đây mới thực sự là thần thông của tiên gia, phân sơn chử hải, hủy thiên diệt địa, chỉ trong một niệm a! !!!

Vị lão đạo sĩ hoàn toàn chìm vào trạng thái cuồng nhiệt.

Trên đời này, có gì hơn việc một tu đạo giả có ngày được thấy thần thông chân chính của tiên gia?

Có đạo rằng 'triêu văn đạo tịch tử khả hĩ' (sáng nghe đạo chiều chết cũng cam), Cửu Thúc lúc này chính là có cảm giác đó. **Nga Mi Đệ Tử Chu Chỉ Nhược:** Điều đáng sợ nhất, chắc không phải là cái này đâu nhỉ.

Cô không dám nói hết câu sau.

Thượng Thiên đã tự miệng nói, đây chỉ là, không, không đúng, phải là những năng lực mà y vừa mới có được.

Chứ không phải sức mạnh thực sự của Thượng Thiên.

Vậy sức mạnh thực sự của ngài ấy rốt cuộc đáng sợ đến mức nào, đơn giản là không thể tưởng tượng được! **Thiên Hạ Hội Bang Chủ:** Thực sự không tầm thường, nếu đó là thần, tiên, lão phu cách cấp độ đó, còn kém xa lắm a. **Thiên Hạ Hội Bang Chủ:** Chỉ là, tại sao lão phu luôn cảm thấy, mấy loại năng lực phía trước, có hơi quen thuộc? **Thiên:** Chúng vốn là những thứ được giải thích từ thế giới của ngươi, sau khi được Ngô dùng lực lượng thăng hoa mà có được sức mạnh. **Thiên Hạ Hội Bang Chủ:** ???!!!

Bang chủ Hùng Bá ngớ người, phong, sương, thủy, ba loại tuyệt học chết tiệt đó lại được giải thích ra sao?

Tôi chết tiệt không biết ba loại tuyệt học đó mạnh đến mức nào? !!

Thăng hoa...

Ngài làm cái này thực sự quá đáng rồi đấy!

Thăng hoa mà, trực tiếp biến thành hai loại sức mạnh rồi chứ!

Chương 23

Võ công bình thường lại bị biến thành tiên gia thần thuật một cách sống sượng!

Bang chủ Hùng Bá gào thét, nhưng không dám nói ra.

Cần phải sống đủ lâu, cuộc sống bây giờ tốt đẹp lắm mà~ Trương Thiên Chí: Loại thần uy này, đơn giản khiến người ta khó tin, không biết võ thuật quốc gia khi nào mới có thể đạt được bước này. **Nga Mi Đệ Tử Chu Chỉ Nhược:** Không thể không nói, tôi ghen tị rồi, rất ghen tị với tiên sinh Daigo, có thể nhận được ban thưởng của Thượng Thiên như vậy. **Thành viên GUTS Daigo:** Ha ha, mọi người cũng có cơ hội thôi, Thượng Thiên từ ái, thương xót chúng ta, chỉ cần nỗ lực, đều có khả năng. **Thành viên GUTS Daigo:** Ngoài ra, Thượng Thiên, tôi khá hứng thú với tật phong, có lẽ nó có thể khiến tôi trở nên nhanh hơn. **Thiên:** Được. **Mao Sơn Cửu Thúc:** Ai, thế giới của bần đạo, đáng tiếc không có những vật đặc biệt như tượng người khổng lồ.

Cơ duyên này, không có cơ hội rồi~ **Thiên:** Chưa chắc. **Thiên Hạ Hội Bang Chủ:** Nga, xin hỏi Thượng Thiên, chẳng lẽ thế giới của chúng tôi, cũng có những vật mà ngài rất hứng thú?

Có thể nhận được ban thưởng của ngài sao??

Thấy Thượng Thiên trả lời, bang chủ Hùng Bá với tốc độ tay mà hai mươi năm độc thân cũng không thể sánh bằng, nhanh chóng hỏi. **Thiên:** `Toàn Tri Chi Lực` của Ngô, cảm nhận được một luồng sức mạnh kỳ dị, đang trưởng thành, lan rộng.

Có lẽ sẽ ảnh hưởng đến thế giới của các ngươi, cũng chưa biết chừng.

Trước tiên đặt một nền tảng tốt, sau này mới tiện làm việc lớn.

Mao Sơn Cửu Thúc: Sức mạnh kỳ dị?

Ảnh hưởng đến các thế giới??!!!!

Mao Sơn Cửu Thúc: Xin hỏi Thượng Thiên, đó là loại sức mạnh gì ạ? **Thiên:** Ngô phi `Chí Cao Thiên`, chỉ có thể bằng `Toàn Tri Chi Lực` mà cảm nhận được một góc mơ hồ. **Thiên:** Luồng lực lượng kia, vị cách có lẽ không kém `Chí Cao Thiên`.

Lời vừa dứt, cả nhóm chat đều im lặng.

Gia nhập nhóm chat một thời gian, thông qua những gì Thượng Thiên truyền dạy, họ mơ hồ hiểu được một số phân chia cấp độ cao nhất.

Thế giới bình thường, thấp vũ thấp ma, thế giới phi ý thức (vũ lực tương đối cao, có thể có tồn tại một kích toàn lực có thể hủy diệt một ngọn núi).

Thế giới ý thức hoàn chỉnh, hiện tại không rõ lắm, nhưng thông qua hai con quái thú ở thế giới của Daigo có thể suy đoán một phần.

Chúng giậm chân có thể thay đổi địa hình, thế giới đó tuyệt đối thâm sâu khó lường, không chừng phía sau sẽ xuất hiện những tồn tại mạnh mẽ như thế nào!

Thượng Thiên, là tồn tại siêu việt hơn tất cả những điều này! `Chí Cao Thiên`, lại là cảnh giới mà ngay cả Thượng Thiên cũng chưa đạt tới.

Theo lời Thượng Thiên, nhóm chat có lẽ chính là cấp độ đó.

Nhóm chat là một tồn tại như thế nào?

Một nhóm chat, giao tiếp chư thiên vạn giới, hoàn toàn là tồn tại tối cao coi thời gian, không gian như hư vô.

Một tồn tại có vị cách tương đương với nhóm chat, có khả năng sẽ ảnh hưởng đến các thế giới.

Chỉ cần nghĩ đến, họ có thể cảm nhận được một áp lực sâu sắc.

Trương Thiên Chí nắm chặt tay, chạm vào cuốn sách kỳ tích trước ngực, cậu cần phải tăng tốc độ.

Cửu Thúc xoa xoa vầng trán, nhất thời không biết nên làm thế nào.

Daigo hít một hơi thật sâu, tâm trạng đang kích động lập tức bình tĩnh lại, sau đó, là áp lực nặng nề.

Hùng Bá xoa xoa vầng trán, tiếp đó sắc mặt trở nên vô cùng nghiêm túc: "Xem ra, tiếp theo lão phu phải đi tranh đoạt chỗ đó rồi." Những thứ Thượng Thiên nói trước đó, thực tế đa số hắn đều biết ở đâu.

Chỉ là biết thì biết, đối với Hỏa Kỳ Lân trong Lăng Vân Quật, Hùng Bá khá là kiêng dè, vốn định thu thập đủ Tứ Đại Thần Thạch trước để Thượng Thiên vui lòng, sau đó nghĩ cách nhờ ngài ấy giúp tăng cường sức mạnh rồi mới đi tìm Hỏa Kỳ Lân.

Bây giờ xem ra không ổn.

Hiện tại, bang chủ Hùng Bá không định chờ nữa, chuẩn bị ra tay với Hỏa Kỳ Lân trước.

"Hừ, chẳng qua chỉ là một con súc sinh mà thôi, lão phu có gì phải sợ!" Ừm, đi tìm vài người giúp đỡ, liên thủ diệt con súc sinh đó~ Thế giới Phong Vân, Vô Song Thành.

Hùng Bá thân mặc trường bào bá khí, thân hình hóa thành một đạo gió, trong tình huống không ai phát hiện, lặng lẽ tiến vào biên giới Vô Song Thành, sau đó, đến một khu vực đặc biệt của Vô Song Thành.

Một khu rừng, xung quanh là những ngọn núi lớn ngăn cách hoàn

toàn khu vực này với thế giới bên ngoài.

Nhìn vào trong, rừng trúc xanh tươi, hoa cỏ sum suê, chim chóc bay lượn, phong cảnh khá là đẹp.

Hùng Bá lại không đặt sự chú ý vào những thứ đó, mà nhìn về phía một căn nhà tranh.

Một căn nhà tranh bình thường, thậm chí cách xây dựng còn không thể gọi là ưu tú, chỉ được xếp chồng tùy tiện, e rằng chỉ cần một trận gió mưa lớn hơn một chút cũng có thể khiến căn nhà tranh này tan tành.

Một căn nhà tranh tuyệt đối có thể coi là thô sơ kém chất lượng như vậy, lại khiến sắc mặt Hùng Bá trở nên cực kỳ nghiêm trọng.

Hắn không những đích thân đến, mà còn dừng lại ở vị trí cách nhà tranh trăm mét.

Bởi vì, đó là khoảng cách an toàn cuối cùng!

Hùng Bá khí trầm đan điền, trầm giọng nói: "Lão phu Hùng Bá, xin Kiếm Thánh không ngại hiện thân tương kiến!" Trong nháy mắt, cả trời đất đột nhiên thay đổi lớn, kiếm ý, kiếm ý khủng khiếp, không, không chỉ là kiếm ý!

Lấy nhà tranh làm trung tâm, trong phạm vi trăm mét dường như hóa thành một thế giới kiếm.

Một cọng cỏ, một cái cây, một con chim nhỏ, một hòn đá, tất cả mọi thứ, vào lúc này dường như đều hóa thành kiếm, và trung tâm của mọi thứ, rõ ràng đều chỉ thẳng vào Hùng Bá!

Hùng Bá cực kỳ cảnh giác, hai tay chắp sau lưng, Tam Phân Quy Nguyên Khí tràn đầy giữa hai tay, sẵn sàng tung ra một đòn kinh thiên động địa bất cứ lúc nào.

Ngay lập tức, một giọng nói già nua, thậm chí có thể nói là khô héo, truyền ra từ trong phòng.

"Đường đường là bang chủ Thiên Hạ Hội, lại đến tiểu ốc của lão phu, thật đáng ngạc nhiên." "Vậy thì, bang chủ Hùng Bá, đặc biệt đến đây tìm lão phu, có việc gì?" Kiếm giả một lòng xích thành, không bao giờ suy nghĩ những chuyện quanh co.

Vì đã có, vậy thì trực tiếp hỏi.

Hùng Bá cũng hiểu rõ tính cách của Kiếm Thánh này, nên dứt khoát mở lời: "Lão phu đến đây, chỉ vì một việc: Lạc Sơn Đại Phật, Lăng Vân Quật, Hỏa Kỳ Lân.

Lão phu thành tâm mời Kiếm Thánh huynh cùng trừ con nghiệt súc đó." "Khặc khặc, thú vị, lão phu bây giờ mới biết, Hùng Bá lại là người biết hy sinh vì người khác như vậy." Hùng Bá lắc đầu.

Bá giả, tuy tâm tư sâu sắc, nhưng cũng có kiêu ngạo của riêng mình, căn bản không thèm nói dối lừa gạt người.

"Lão phu đối với cái gọi là hy sinh vì người khác không có bất kỳ hứng thú nào.

Muốn trừ Hỏa Kỳ Lân, chỉ vì làm như vậy có thể đạt được lợi ích to lớn." "A a, cũng đáng gọi là một tiểu nhân chân chính, so với những ngụy quân tử kia thì thuận mắt hơn nhiều." "Nhưng, lão phu không có hứng thú~" "Lão phu cả đời, chỉ có một việc dùng cả đời để theo đuổi, ngoài ra, lão phu không có hứng thú với bất cứ việc gì~" Hùng Bá lại cười sảng khoái: "Cả đời theo đuổi của Kiếm Thánh huynh, chắc chắn là đánh bại võ lâm thần thoại Vô Danh, trong Nam Kiếm Thánh Bắc Vô Danh rồi." Kiếm Thánh im lặng, sau đó thốt ra một từ: "Đúng!" Nam Kiếm Thánh Bắc Vô Danh, có lẽ đối với bất kỳ ai mà nói, đều là lời khen ngợi không thể tả.

Nhưng, duy chỉ đối với một người, đó là một sự sỉ nhục, đó chính là Kiếm Thánh!

Kiếm Thánh và Vô Danh được gọi là Nam Bắc tương xứng, trên lý thuyết nên ngang hàng.

Nhưng thực tế, Kiếm Thánh cả đời, chưa từng thắng Vô Danh, chưa từng một lần!

Hai người đại chiến lớn nhỏ hơn mười trận, chưa từng thắng một lần!

Kiếm Thánh khao khát chiến thắng Vô Danh, thậm chí gần như trở thành một chấp niệm!

Vì vậy, ông đã từ bỏ vị trí thành chủ Vô Song Thành, từ bỏ vinh hoa phú quý, từ bỏ tất cả, thậm chí từ bỏ Vô Song Kiếm, ẩn cư bế quan ở đây, chỉ hy vọng có thể ngộ ra Thiên Nhân Chi Kiếm siêu việt Vô Danh, đó là sự theo đuổi cuối cùng trong cuộc đời còn lại của ông.

"Kiếm Thánh huynh chí thành với kiếm, từ bỏ tất cả ẩn cư trong núi sâu chỉ để ngộ được kiếm đạo thượng thừa, thực lòng lão phu rất khâm phục.

Nhưng, liệu có thực hiện được không?

Nếu lão phu không đoán sai, tuổi thọ của huynh chắc không còn nhiều nữa phải không~" Lần này, Kiếm Thánh lại chìm vào im lặng, thậm chí còn lâu hơn lần trước.

Ngộ đạo là một việc cực kỳ hao tổn tâm lực.

Thêm vào đó, bản thân ông lại lớn hơn Vô Danh mười hai mươi tuổi, đó là một khuyết điểm, cũng là điều bất lực nhất.

Vào lúc này, Hùng Bá lại mở lời.

"Vậy thì, nếu lão phu có lẽ có cách giúp huynh kéo dài tuổi thọ,

thậm chí giúp Kiếm Thánh huynh khôi phục trạng thái đỉnh phong nhất, cho huynh một cơ hội đủ để dốc toàn lực chiến đấu với Vô Danh, không biết Kiếm Thánh huynh, liệu có bằng lòng đi cùng lão phu một chuyến không?" Ngay lập tức, cả căn nhà tranh ầm ầm vỡ nát, một bóng người già nua gần như không thể đi lại, từ trong đó bước ra.

Thấy cảnh này, Hùng Bá trong lòng mỉm cười, việc này, thành rồi!

So với Vô Danh ẩn mình siêu thoát thế gian, vị Kiếm Thánh nổi danh nhưng lại có khuyết điểm chí mạng này, dễ thuyết phục hơn nhiều. .....

Thiên Hạ Hội Bang Chủ: Hùng mỗ đang muốn đi Lăng Vân Quật trấn sát con nghiệt súc Hỏa Kỳ Lân đó.

Chương 24

Xin hỏi Thượng Thiên, đối với Lăng Vân Quật, ngài có vật gì hứng thú không?

Ngoài ra, Thượng Thiên từng nói đến Hỏa Kỳ Lân, không biết ngài muốn Hỏa Kỳ Lân sống, hay chỉ cần xác Hỏa Kỳ Lân? **Mao Sơn Cửu Thúc:** Bang chủ Hùng Bá chuẩn bị ra tay chém giết Kỳ Lân sao?

Kỳ Lân a, đó là linh thú trong truyền thuyết~ **Nga Mi Đệ Tử Chu Chỉ Nhược:** Kỳ Lân, dường như là một loại thần thú uy vũ.

Có lẽ, có thể bắt nó làm tọa kỵ cho Thượng Thiên, e rằng cũng chỉ có tồn tại như Thượng Thiên, mới có tư cách sử dụng loại tọa kỵ như vậy.

Hùng Bá nhìn màn hình, lộ ra vẻ trầm tư.

Mặc dù Thượng Thiên chưa trả lời, nhưng lời cô bé Chu kia nói cũng không phải không có lý.

Con Hỏa Kỳ Lân đó tuy hơi hung dữ, nhưng quả thực uy vũ.

Bắt nó làm tọa kỵ, Thượng Thiên chắc sẽ vui lòng?

Vậy, có được ban thưởng vì thế không?

Với khả năng này, Hùng Bá thậm chí còn cảm thấy hơi thở trở nên nóng rực, hận không thể lập tức lao đến Lăng Vân Quật.

Lúc này, Lục Minh lại không chú ý đến nhóm chat.

Trong Vô Gian Ngục, Lục Minh nhìn bóng đen tuyền hiện ra trước mặt, hơi nhíu mày.

Bóng đen tuyền đó rất mạnh, thực lực đã đạt đến cảnh giới

Vương giả.

Lục Minh đã tôi luyện và thăng hoa sức mạnh của hai con quái thú đến cực hạn, sau đó tạo ra thứ này, giống như một phân thân.

Bước tiếp theo Lục Minh chuẩn bị lừa gạt các thành viên trong nhóm, cụ thể hóa `lượng tử vĩnh sinh pháp`.

Đây không phải là một việc đơn giản.

Trước hết, Lục Minh hiện tại định vị là Thượng Thiên, nhân vật thiết lập là giải thích quy tắc chư thiên vạn giới, đạp vào chí cao.

Loại thiết lập nhân vật này tự nhiên không thích hợp để thêm năng lực `lượng tử vĩnh sinh`, vì hai loại thiết lập không khớp.

Vì vậy, Lục Minh chuẩn bị tạo ra một 'boss'.

Lần trước lừa gạt các thành viên rằng có một luồng sức mạnh đang ảnh hưởng đến chư thiên vạn giới, để dọn đường cho sự xuất hiện của 'boss' này.

Lần trước Lục Minh gửi phong bì đỏ và một sợi ý thức vào thế giới Tiga cũng không chỉ đơn thuần là để tạo ra một màn kịch hay, mà là để thăm dò nhóm chat.

Kết quả khá tốt, nhóm chat dường như không bận tâm đến những thủ đoạn kiểu "bug" như vậy.

Vấn đề hiện tại là 'boss' này đã được tạo ra, mọi thứ đã sẵn sàng chỉ thiếu gió đông, nhưng vấn đề là 'boss' này không hoàn chỉnh, thiếu một thứ quan trọng.

Vừa đúng lúc, tiếng tin nhắn nhóm chat vang lên, Lục Minh tùy ý liếc nhìn, sau đó không khỏi mỉm cười.

"Hỏa Kỳ Lân, con thần thú bị ma hóa đó, đúng là buồn ngủ có người đưa gối." Nghĩ xong, một dòng chữ theo đó được gửi đi.

Thiên: Con sống ~.

“Gào!

Gào!” Trong Vô Gian Ngục, một con Hỏa Kỳ Lân với khí thế cuồng bạo, trong đôi mắt tràn ngập dã tính và hung tính vô tận, nhìn chằm chằm về phía xa, không ngừng phát ra tiếng gầm rít đầy uy hiếp.

Lục Minh ngồi xếp bằng, cười tủm tỉm nhìn con Hỏa Kỳ Lân trước mặt.

Bên cạnh Hỏa Kỳ Lân, có một Long Mạch, một Thần Kiếm, một Bí Điển, tất cả đều là những thứ Hùng Bá vừa mới thu thập xong, sau đó gửi qua phong bì đỏ.

Ba thứ còn lại tạm thời bị Lục Minh bỏ qua, chỉ chú tâm vào Hỏa Kỳ Lân.

Đột nhiên, bóng dáng Lục Minh biến mất tại chỗ.

Ngay lập tức, một bàn tay mạnh mẽ, trực tiếp xuất hiện trên đỉnh đầu Hỏa Kỳ Lân, hoàn toàn phớt lờ ngọn lửa bao quanh Hỏa Kỳ Lân, nhẹ nhàng xoa bóp.

Hỏa Kỳ Lân lập tức xù lông, lão tử đường đường là Kỳ Lân, không phải chó! !

Nó ngẩng đầu, há cái miệng lớn từng cắn chết vô số cao thủ võ lâm, muốn cắn Lục Minh.

“Thứ bé nhỏ, nếu là tôi, cậu sẽ ngoan ngoãn lộ ra mặt hiền lành, những tiểu gia hỏa biết vâng lời mới có kẹo ăn, ...đúng không?” Giữa tiếng cười khẽ, Lục Minh tùy ý nghịch cái đầu chó Kỳ Lân.

Con Hỏa Kỳ Lân vốn hung hăng, nghe lời đó, không hiểu sao toàn thân rùng mình một cái.

Ngẩng đầu nhìn, chú ý đến đôi mắt sâu thẳm mà dửng dưng của Lục Minh, đột nhiên, toàn thân nó dường như bị một nỗi kinh hoàng lớn bao trùm, từng tế bào dường như đều đang than khóc, kêu la.

Không thể làm càn, nếu không, sẽ chết! !!!

Hỏa Kỳ Lân suy tư mất đúng 0.01 hơi thở.

Biểu cảm hung ác ban đầu đột nhiên dịu lại, cái miệng lớn đang há rộng cũng biến thành ngậm lại, cẩn thận tránh né bàn tay lớn của Lục Minh.

"A a, cũng khá có cảnh giác. ..." "Đáng tiếc, thần trí bị ma tính che mờ, sự ngoan ngoãn lúc này, cũng chỉ vì sợ hãi mà thôi." Lẩm bẩm, Lục Minh một chưởng vỗ bay cái miệng lớn của Hỏa Kỳ Lân, sau đó đặt tay lên đầu đối phương lần nữa, nghịch cái đầu chó Kỳ Lân.

Hỏa Kỳ Lân nghiến răng, rồi lại nhanh chóng thu lại, biểu cảm trở nên thú vị: hờn dỗi, tức giận, nhưng không dám phản kháng, trông đáng thương vô cùng, khá thú vị.

Dáng vẻ của Hỏa Kỳ Lân khiến Lục Minh bật cười.

Trong Vô Gian Ngục suốt ngày, không có bạn đồng hành, thậm chí không có bất kỳ âm thanh nào.

Lục Minh tuy có thể chịu đựng sự cô độc, nhưng chắc chắn là không thú vị.

Có một tiểu gia hỏa thú vị như vậy bầu bạn, cũng khá hay.

Chính vì vậy, ý định ban đầu là trực tiếp luyện Hỏa Kỳ Lân thành công cụ, cũng theo đó được gác lại.

Không chỉ vậy, bàn tay đang nghịch cái đầu chó Hỏa Kỳ Lân, dần dần hiện ra một luồng tinh quang nhàn nhạt.

Dưới bàn tay tinh quang đó, dần dần, một luồng khí đen u ám, tử

tịch, lạnh lẽo, bạo ngược, giống như tất cả mặt tối của ý chí, tràn ngập ma tính, từ từ bị rút ra khỏi cơ thể Hỏa Kỳ Lân.

Cuối cùng, nó hình thành một quả cầu ánh sáng đen tuyền, được Lục Minh nghịch trong tay.

"Ma khí thuần túy, đường đường là linh thú, lại bị một luồng ma khí bám vào, biến thành một con hung thú chỉ biết giết chóc, thật đáng thương." Hỏa Kỳ Lân ngây ngốc nhìn quả cầu ma khí đó.

Nó đã bị luồng ma khí này dày vò mấy ngàn năm, dày vò đến nỗi nó phát điên không biết bao nhiêu lần.

Hỏa Kỳ Lân sao lại không quen với luồng ma khí đó!

Bây giờ, luồng ma khí đã dày vò nó mấy ngàn năm, lại bị rút ra dễ dàng như vậy sao? !

Mọi chuyện hạnh phúc đến quá đột ngột, đến nỗi Hỏa Kỳ Lân muốn khóc thét... không, không đúng, nó cúi đầu, bắt đầu cọ vào cánh tay Lục Minh như một con chó ngoan ngoãn.

Hỏa Kỳ Lân không ngốc, ngược lại, nó cực kỳ thông minh.

Thậm chí có thể nói, trong Tứ Đại Linh Thú của thế giới Phong Vân, Hỏa Kỳ Lân đứng đầu hoặc thứ hai về trí thông minh.

Nếu không phải vậy, nó sẽ không phải là linh thú bị uống máu thì uống máu, bị phân xác thì phân xác.

Hỏa Kỳ Lân xuất hiện nhiều nhất, lại vẫn luôn sống tốt.

Cái tên tùy tiện rút ra ma khí trong cơ thể mình này, e rằng còn đáng sợ hơn cả cái tên đã để lại ma khí trong cơ thể nó trước đây.

Loại người này, không thể chọc giận!

Nhìn một bên giả vờ như chó ngoan ngoãn cọ xát, một bên ánh mắt nhỏ lại lộ ra vẻ tinh ranh của linh thú, ánh mắt nhỏ đó không chịu

khuất phục của Hỏa Kỳ Lân khiến Lục Minh bật cười, cười rất vui vẻ, đã lâu rồi hắn không cười vui như vậy.

"Tiểu gia hỏa thú vị, nhìn vào sự thú vị này, coi như là ban thưởng~" Lục Minh tùy tay nhéo một cái, một quả cầu ánh sáng nhỏ màu đỏ lửa xuất hiện trên đầu ngón tay, tùy tiện, một ngón tay đánh nó vào cơ thể Hỏa Kỳ Lân.

"Đây là một quả cầu bản nguyên Kỳ Lân thuần túy nhất, có thể từ từ cải tạo cơ thể của cậu, khiến cậu trở thành một Kỳ Lân thật sự, chứ không phải một thần thú Kỳ Lân như bây giờ." Con Kỳ Lân trước mặt chỉ có vẻ ngoài của Kỳ Lân, thực ra căn bản không phải Kỳ Lân thật sự.

Kỳ Lân thật sự là thần thú bẩm sinh, tồn tại có thể thành thần khi trưởng thành.

Con này có lẽ còn không đánh lại mấy cao thủ võ lâm.

Đôi mắt to tròn của Hỏa Kỳ Lân lộ ra vẻ ngẩn ngơ.

Bản nguyên Kỳ Lân thuần túy?

Thật hay giả?

"Pạch~" Lục Minh hơi dùng sức, một chưởng vỗ vào đầu chó Hỏa Kỳ Lân.

Chương 25

"Sao, không tin lời chủ nhân sao?

Có tin chủ nhân một chưởng vỗ chết cậu không!" Hỏa Kỳ Lân lập tức nhận thua, vội vàng gật đầu, tin, tin, không dám không tin~ Cùng với ý niệm đó dâng lên, đột nhiên, một luồng sức mạnh kỳ dị từ trong cơ thể Hỏa Kỳ Lân tuôn ra, chạy khắp mọi nơi trong cơ thể nó.

Thực lực của Hỏa Kỳ Lân, lại tăng lên một bậc với tốc độ mắt thường có thể thấy được.

Phát hiện này khiến Hỏa Kỳ Lân đột nhiên mở to mắt.

Cái thứ đó, lại thật sao? !!

Liếc nhìn giao diện thuộc tính trên đầu Hỏa Kỳ Lân, Lục Minh lại xoa đầu chó Hỏa Kỳ Lân.

Tên gọi: Hỏa Kỳ Lân, Huyết mạch thuần độ: 2%.

Quả cầu đó tự nhiên không phải bản nguyên Kỳ Lân thật sự, Lục Minh cũng không có thứ đó.

Nhưng, chỉ cần con Hỏa Kỳ Lân ngốc nghếch tin tưởng, thì đủ rồi.

Hỏa Kỳ Lân lần này thực sự học được bài học, ngoan ngoãn dựa vào bên cạnh Lục Minh.

Đùi đủ to, nhận thua cũng không mất mặt Kỳ Lân.

Vô thanh cười thầm, một bên nghịch đầu chó Hỏa Kỳ Lân, Lục Minh một bên chuẩn bị nghiên cứu những thu hoạch khác.

Đột nhiên, thần sắc Lục Minh hơi động, lập tức mở giao diện thuộc tính của mình, chỉ thấy, trên đó có một mục, đột nhiên phát sinh

biến hóa lớn. `Ma chủng chuyển sinh` (10%) Nhìn biến hóa trên giao diện thuộc tính, ánh mắt Lục Minh hơi lóe lên.

"Thú vị, đột nhiên phát sinh sự lột xác lớn như vậy, xem ra tên đó, đã tiến một bước lớn vào con đường nhập ma~" Phần lớn dị năng, khi đạt đến 10% hoàn thành sẽ xuất hiện hiệu quả mới.

Sự biến hóa của `Ma chủng chuyển sinh` sau khi đạt 10%, Lục Minh chỉ hơi cảm nhận được, ánh mắt hắn sáng lên.

Khẽ búng tay, một hạt giống màu đen tuyền, bề ngoài trong suốt tinh xảo, xuất hiện trên đầu ngón tay Lục Minh.

Một `ma chủng`, `ma chủng` thật sự, `chuyển sinh ma chủng` với nhiều công dụng thần kỳ.

Trong khoảnh khắc `ma chủng` xuất hiện, đột nhiên, bóng đen tuyền đã thành hình giữa không trung, ma khí được tinh luyện từ cơ thể Hỏa Kỳ Lân, và `ma chủng`.

Ba thứ này lại chiếu rọi lẫn nhau, sản sinh ra một mối liên hệ nào đó.

Lục Minh hứng thú nhìn cảnh tượng này.

Ngay lập tức, ba thứ cùng lúc vụt lên không trung, sau đó, mạnh mẽ va vào nhau, bùng phát ra ánh sáng đen chói lọi.

Thời gian, từng chút một trôi qua.

Không biết đã bao lâu, ánh sáng tan đi, bóng đen cũng vậy, ma khí cũng vậy, tất cả đều biến mất không dấu vết.

Một thứ mới xuất hiện tại chỗ, một hạt giống trong suốt.

Lục Minh khẽ khẽ vẫy tay, hạt giống trong suốt rơi vào lòng bàn tay hắn.

Cùng lúc đó, một danh từ, theo đó xuất hiện trong đầu Lục Minh:

`Kỳ Vật - Vô Hạn Ma Chủng`!

Thế giới cương thi, sắc mặt Cửu Thúc hơi nghiêm trọng, ngẩng đầu lên, đôi mắt không ngừng đánh giá phương xa.

"Kỳ lạ, cảm giác này, rốt cuộc là gì..." Hai ngón tay vuốt nhẹ giữa lông mày, linh mục mở ra, sắc mặt Cửu Thúc ngược lại càng khó coi hơn.

Linh mục không nhìn thấy bất kỳ thứ gì, nhưng cũng chính vì vậy, ngược lại khiến hắn bất an hơn.

Quá yên tĩnh, quá bình thường, lại trở nên bất thường.

Trong tình huống bình thường, với tu vi đạo thuật của hắn, một khi linh mục được mở ra, trong phạm vi mười dặm, tất cả các loại khí tức dị loại, như yêu khí, quỷ khí, v.v., đều sẽ cảm nhận được một chút vấn đề.

Không phải đại diện cho việc có yêu tà chi vật, có thể có yêu tà kinh, cũng có thể có người vô tình tiếp xúc với yêu tà chi vật.

Tóm lại có nhiều khả năng, trong tình huống bình thường, đều cần đích thân đến điều tra một phen mới có thể đưa ra kết luận.

Vì vậy, trong thế giới linh mục, luôn nhìn thấy một số thứ không sạch sẽ.

Nhưng bây giờ, không còn nữa, tất cả mọi thứ đều không còn nữa!

Giống như có thứ gì đó, cố ý diệt sạch tất cả mọi thứ!

"Không, không phải vậy ~~" Ánh mắt Cửu Thúc đột nhiên biến đổi, sau đó, từ từ ngẩng đầu, nhìn lên bầu trời.

Không phải có thứ gì đó đã quét sạch, mà là có một luồng sức mạnh khủng khiếp không thể biết trước, đã áp chế tất cả yêu khí, ma

khí, xuống dưới!

Có đạo nói ‘phổ thiên chi hạ mạc phi vương thổ’ (khắp gầm trời không đất nào chẳng là đất vua), trước uy quyền của đế vương, những tồn tại khác đều sẽ bị áp chế thấp kém, yêu tà chi vật cũng vậy.

Nếu có yêu tà thượng vị cực kỳ mạnh mẽ giáng thế, trên lý thuyết cũng sẽ áp chế tất cả yêu khí, quỷ khí không đáng kể.

Với suy nghĩ đó khiến tim Cửu Thúc đập mạnh, hắn ngẩng đầu lên.

Phụt...

Lập tức, một ngụm máu tươi phun ra trời, đôi mắt mở to như bị mù.

“Không, không ổn, yêu vân che kín bầu trời, có tuyệt đại yêu tà chi vương giáng thế!” Nhóm, nhóm chat!

Bây giờ, chỉ có nhóm chat mới có thể giúp đỡ hắn!

Không kịp để ý đến việc bị đạo thuật phản phệ, Cửu Thúc vội vàng lấy điện thoại ra, mở nhóm chat.

Cùng lúc đó, cách đó trăm dặm, đoạn bích tàn viên, thi sơn huyết hải, nơi đó là những thi thể tàn phá, cùng với mùi máu tanh nồng nặc.

Ở trung tâm của nơi tàn sát đó, là một vật thể rắn hình trứng u ám và bí ẩn.

Vật thể rắn hình trứng này, lúc này đang hấp thụ sát khí, tử khí, cùng với huyết khí tinh thuần nhất từ toàn bộ khu vực.

Cùng với sát khí, tử khí, huyết khí như thực chất không ngừng dũng mãnh nhập vào, bên trong vật thể rắn hình trứng đó, không ngừng phát ra tiếng thở dốc hổn hển, gấp ráp, giống như tiếng thở dốc dữ dội của dã thú.

Cho đến một khoảnh khắc nào đó, như cảm nhận được, từ bên trong vật thể rắn hình trứng đó, đột nhiên sáng lên hai luồng hồng quang, tinh hồng, bạo ngược, chỉ có hung thú bạo ngược nhất mới có ánh sáng bạo liệt đó.

Hai luồng hung quang hướng lên bầu trời, như có thể xuyên thủng giới hạn không gian.

“Thú vị, cách trăm dặm, lại có thể cảm nhận được sự tồn tại của ta.

Ở thế giới này, có được thực lực đó, là Cửu Thúc, một đại quỷ vương sao~” “Chậc chậc, thôn phệ hắn, thôn phệ nhân vật chính của thế giới này, tuyệt đối có thể thu được lượng lớn điểm thôn phệ.

Ta, cũng sẽ trở nên mạnh hơn!” “Hệ thống thôn phệ trong tay, mượn cơ hội này, phá vỡ bức tường chắn của tộc cương thi, hóa thân thành Sơ Đại Cương Thi, chấp chưởng sức mạnh không gian.

Ta có thể phá vỡ hư không, quay về thế giới ban đầu đó, sau đó... báo thù!” “Gào! !!!” Nghĩ đến sự phấn khích đó, nó ngửa mặt lên trời gào thét.

Tiếng gào thét bạo liệt chấn động hàng chục dặm, một luồng sát khí ngút trời bốc lên, khuếch tán ra xung quanh.

Hoa cỏ cây cối, trong nháy mắt bị rút cạn sinh cơ.

Động vật bị luồng sát khí đó bao trùm còn trực tiếp hóa thành một đống xương khô.

Sông ngòi bắt đầu cạn khô, đá bắt đầu phong hóa.

Cả khu vực, một cảnh tượng tận thế! .....

Thị lực của Cửu Thúc bị tổn thương nghiêm trọng, chỉ có thể mượn linh mục để nhìn điện thoại, vội vàng gõ một dòng chữ.

Mao Sơn Cửu Thúc: Chư vị, thế giới của bần đạo nghi ngờ có yêu tà khủng khiếp giáng thế, không phải bần đạo có thể chống lại.

Xin chư vị giúp đỡ một phen.

Trong khoảnh khắc Cửu Thúc gửi lời này, toàn bộ nhóm chat lóe lên ánh sáng đỏ dữ dội.

"Ding, phát hiện sự kiện đặc biệt, nhóm chat bật cập nhật bắt buộc." "10, 9, 8..." "Cập nhật kết thúc, mẫu chức năng mới chính thức kích hoạt, mẫu nhiệm vụ mở ra." "Phát hiện dị biến có thể kích hoạt nhiệm vụ trong tất cả các thế giới của thành viên, đang tạo nhiệm vụ." "Tạo nhiệm vụ hoàn tất, có thể xem trong mẫu nhiệm vụ." Thế giới nhiệm vụ: Thế giới của thành viên Mao Sơn Cửu Thúc.

Độ khó nhiệm vụ: Trung đẳng.

Số lượng người tham gia nhiệm vụ: 3-5 người.

Giới thiệu nhiệm vụ: Có sinh linh dị loại vượt giới giáng lâm, đang tàn sát cả thế giới.

Đánh giết sinh linh dị loại, thu hồi vật phá giới mà sinh linh dị loại mang theo.

Lưu ý đặc biệt: Thành viên của thế giới này có thể tạm thời kích hoạt quyền hạn xuyên toa thế giới, mời các thành viên khác vào thế giới của mình.

Phần thưởng nhiệm vụ: Mười vạn điểm tích phân, mở chức năng nhóm mới ngẫu nhiên.

Chương 26

Nga Mi Đệ Tử Chu Chỉ Nhược: ???? **Nga Mi Đệ Tử Chu Chỉ Nhược:** Sinh linh dị loại giáng lâm, tàn sát cả thế giới, lạy trời, sao lại xảy ra chuyện như vậy! ! **Thiên Hạ Hội Bang Chủ:** Không kỳ lạ, vì đã có thần vật giao tiếp chư thiên như nhóm chat, tự nhiên cũng có khả năng xuất hiện những sức mạnh hoặc thần vật tương tự khác.

Lão phu càng quan tâm đến một điểm khác, chẳng lẽ, đó là luồng sức mạnh bao trùm chư thiên vạn giới mà Thượng Thiên đã cảm nhận được trước đây? **Thành viên GUTS Daigo:** Chắc không phải đâu, hoặc nói cách khác, có lẽ chỉ là một sự khởi đầu.

Dù sao, để thực sự được gọi là bao trùm chư thiên vạn giới, thì cũng phải là tồn tại cấp Thượng Thiên.

Nếu thực sự là loại tồn tại đó, thế giới của đạo trưởng có lẽ đã không còn từ lâu rồi. **Mao Sơn Cửu Thúc:** Chư vị, chư vị! !!!

Mao Sơn Cửu Thúc: Bây giờ không phải lúc thảo luận chuyện này, điều quan trọng nhất bây giờ là giúp bần đạo giải quyết vấn đề hiện tại chứ! !

Mao Sơn Cửu Thúc: Bần đạo có thể mời 3-5 người, xin chư vị không ngại giúp đỡ! **Thiên Hạ Hội Bang Chủ:** Lão phu một suất. **Thành viên GUTS Daigo:** Đạo trưởng, tôi cũng có thể một suất, vừa hay được Thượng Thiên ban cho, gần đây muốn thử sức mạnh mới. **Nga Mi Đệ Tử Chu Chỉ Nhược:** Tuy tôi cũng muốn đi, nhưng loại đại chiến này, tôi chưa chắc đã giúp được gì. **Mao Sơn Cửu Thúc:** Vô phương, vô phương, Chu cô nương hiện tại thực lực cũng không yếu, nhiều một người nhiều một phần sức mạnh.

Lão đạo sĩ thực sự gấp rồi, bất kể hữu dụng hay vô dụng, cứ mời trước rồi tính. **Thành viên GUTS Daigo:** Nói, vấn đề lớn nhất hiện tại là chúng ta không rõ thực lực thật sự của đối phương.

Nhưng, có thể tàn sát một thế giới, chắc chắn không yếu.

Dựa vào mấy chúng ta, e rằng chưa chắc đã giải quyết được.

Lúc này, tôi có lẽ cần... **Mao Sơn Cửu Thúc:** Đúng đúng đúng. @Thượng Thiên. **Mao Sơn Cửu Thúc:** Thượng Thiên, bần đạo bái cầu Thượng Thiên giúp đỡ! !

Lúc này, Lục Minh đang nghịch `kỳ vật - vô hạn ma chủng` mới có được trong tay, mỉm cười đầy ý vị.

"Thú vị, vừa định tìm người thử nghiệm tiểu gia hỏa mới có được, mục tiêu đã tới~" Mặc dù đã có cách, nhưng Lục Minh lại không lập tức đồng ý.

Hắn nhìn lại nhóm chat, cẩn thận xem xét phần giới thiệu nhiệm vụ một lần.

Nửa lúc sau, khóe miệng hắn cong lên một nụ cười đầy ý vị.

"Yêu cầu hoàn thành nhiệm vụ, điều quan trọng nhất, không phải là đánh giết mục tiêu, mà là thu lấy thứ trên người đối phương.

Xem ra nhóm chat này, mục đích cũng không thuần túy~" Duy trì sự an toàn của các thành viên, bảo vệ thế giới, đều là trò cười.

Chỉ có lợi ích, mới là chân lý vĩnh hằng bất biến.

Hơn nữa, đối với Lục Minh mà nói, đây lại là một tin tốt.

Có mục tiêu, có lợi ích, có mục đích, ngược lại có thể lý giải được.

Nếu thực sự xuất hiện một nhóm chat một lòng vì việc chung, không có bất kỳ mục đích nào, đợi đến khi thực lực của Lục Minh đạt

đến một cấp độ nào đó, hắn sẽ phải suy nghĩ kế hoạch ra tay với nhóm chat này rồi.

Trên đời này làm gì có tình yêu vô duyên vô cớ.

Càng nhìn có vẻ không có bất kỳ cái giá nào, đôi khi cái giá phải trả lại càng nặng, cuối cùng, thậm chí có thể cái giá đó nặng đến mức vượt ngoài sức tưởng tượng của tất cả mọi người.

Suy nghĩ một lát, cuối cùng, Lục Minh trả lời một chữ. **Thiên:** Được!

Tách... tách... tách...

Dưới màn đêm tĩnh mịch, một tiếng bước chân rõ ràng vang vọng, khiến cả khu vực chỉ còn duy nhất âm thanh đó, tĩnh lặng đến đáng sợ.

Một lúc sau, ở rìa rừng, một bóng dáng hiện ra, một tồn tại cực kỳ cao lớn.

Bề ngoài trông giống người, nhưng toàn thân khoác giáp đen, đôi mắt tinh anh như hồng mã não càng tăng thêm vẻ yêu dị, tà tính toát ra khắp người, rõ ràng không phải là con người.

Y không phải người, mà là cương thi.

Không phải loại cương thi thông thường nhảy nhót, mà đã tiến hóa đến một trình độ kinh người, siêu thoát giới hạn cương thi.

Y không chỉ lấy lại sức mạnh đi lại tự do, mà còn sở hữu nhục thân khủng bố, thần thông mạnh mẽ.

Tiến thêm một bước nữa, y có thể trở thành Hạn Bạt.

Người xưa nói, Hạn Bạt xuất hiện, đỏ lửa ngàn dặm.

Tồn tại đó đã gần như thần, bất tử bất diệt, gây họa tam giới lục đạo.

Đôi mắt hồng mã não của Yêu Tà Chi Vương nhìn xuống thôn trấn phía dưới, hiện lên một nụ cười tà dị: "Ha ha~" Y dang hai tay, đôi mắt tà dị quét qua bên dưới.

"Đi đi, những thú cưng nhỏ của ta, cho vị Quỷ Vương kia một bất ngờ!" Y không chọn trực tiếp ra tay, dù tự tin sức mạnh của mình tuyệt đối có thể nghiền nát vị Quỷ Vương kia.

Nhưng có lẽ vì cẩn trọng, hoặc có lẽ muốn tận hưởng niềm vui đùa giỡn con mồi, y đã chọn cách thăm dò trước.

Gào!

Gào!

Gào! ...

Từng tiếng gào thét hung tợn mang tính thú vật vang lên trong màn đêm.

Ngay sau đó, mặt đất từng tấc nứt toác, từng con cương thi cứng cáp, toàn thân đầy lông, móng vuốt sắc nhọn từ lòng đất trỗi dậy.

Chúng bước đi lảo đảo, lộ ra ánh mắt hung ác khát máu, tiến về phía trấn nhỏ bên dưới.

Bên dưới, trong trấn, gương mặt già nua của Cửu Thúc cực kỳ ngưng trọng.

Dù đã mời các thành viên nhóm chat giáng lâm, nhưng thật lòng, bần đạo cũng không rõ nhóm chat sẽ cần bao lâu để triệu hoán.

Khoảng thời gian chênh lệch này có thể là một hiểm cảnh đoạt mạng.

Vì vậy, Cửu Thúc không lãng phí thời gian.

Ông lập tức lấy ra tất cả những gia tài cất giấu bấy lâu, các loại phù chú, pháp khí, không tiếc tiền mà đặt khắp người, bố trí thành

từng trận pháp Mao Sơn.

"Cho dù có phải liều cái mạng già này, hôm nay bần đạo cũng nhất định phải giữ chúng ở lại!" Cửu Thúc nghiến răng thề trong lòng.

Không giống như các thành viên khác trong nhóm chat – Thiên thì cao cao tại thượng, vô tranh với thế gian; Trương Thiên Chí chuyên tâm vào quyền pháp, chỉ nghĩ đến quốc thuật; Hùng Bá thống trị một phương, xưng vương xưng bá...

Cửu Thúc chỉ là một người bình thường, cùng lắm là một người bình thường biết vài phép đạo thuật.

Ông có thể đánh quỷ, nhưng cũng có khả năng bị quỷ đánh chết.

Trừ yêu diệt ma, cũng sẽ bị yêu khí xâm nhiễm thân thể!

Thậm chí, sau nhiều năm trừ yêu phục ma, cơ thể ông đã bị xâm thực không nhẹ.

Bề ngoài không có thương tích, nhưng bên trong đã chịu ảnh hưởng sâu sắc, thậm chí có thể ảnh hưởng đến tuổi thọ của ông.

Cửu Thúc biết rõ, tuổi thọ của mình nhiều nhất sẽ không quá năm mươi.

Đối với một đạo nhân đã đạt tới một bước nhất định mà nói, đây là một điều tuyệt đối khó tin.

Nhưng ông chính là như vậy!

Chương 27

Một đạo sĩ chân chính tâm hoài chính đạo, một người không vì lợi ích, chỉ một lòng dựa vào sức mình để mang lại chút bình an cho thế giới hỗn loạn này!

Ông có thể tấu hài, có thể ồn ào, bề ngoài lạnh lùng nhưng nội tâm lại một lòng thành kính.

Ông cũng biết đùa giỡn, cũng có vướng bận, nhưng chưa bao giờ sợ chết.

Nếu sợ chết thì sẽ không đi con đường này!

Cửu Thúc, một đạo sĩ chân chính với niềm tin chưa bao giờ thay đổi!

Ngay cả việc triệu tập các thành viên nhóm chat ngay từ đầu cũng không phải vì sợ chết, hay lo lắng không giữ được đối phương, để quái vật đó đồ sát thiên hạ vô cớ.

Bên tai không ngừng truyền đến tiếng gào thét bạo ngược, âm thanh đó trong đêm tối càng trở nên rõ ràng và đáng sợ!

Cửu Thúc nghiến răng, tung tay vỗ mạnh xuống đất.

Lập tức, hàng trăm đạo phù chú bay lên trời, tạo thành một trận pháp bao trùm cả trấn nhỏ, bảo vệ trấn một cách kiên cố.

Xong xuôi, ông cầm pháp khí của mình, từng bước một, không chút do dự đi ra ngoài trấn.

Đại trận không thể kiên trì quá lâu.

Trốn trong trận pháp cố nhiên có thể chờ đến khi các thành viên nhóm chat giáng lâm, nhưng khả năng lớn hơn là trận pháp sẽ bị phá

vỡ, tất cả mọi người trong trấn sẽ trở thành cá trong chậu.

Vì vậy, ông chọn nghênh chiến, đổi lấy thêm chút thời gian, thêm chút cơ hội cho các thành viên nhóm chat và cho trấn nhỏ này.

Khi Cửu Thúc bước ra khỏi trấn, ông thấy một cảnh tượng tĩnh lặng đến cực điểm, không một tiếng động, yên tĩnh một cách quỷ dị.

Cửu Thúc không hề thả lỏng, ông mở linh nhãn, cẩn thận quan sát bốn phía.

Đột nhiên, sắc mặt Cửu Thúc biến đổi.

Một bàn tay vươn ra, khắc vài đạo văn giữa hư không, rồi một chưởng vỗ xuống đất.

Với một tiếng "Oanh!", mặt đất nổ tung.

Một bóng người trực tiếp bị đánh bật ra khỏi đó, gào thét một tiếng, lao về phía Cửu Thúc.

Cửu Thúc không hề sợ hãi, tay cầm mộc kiếm giao chiến với quái vật.

Sức mạnh của Cửu Thúc không hề yếu, giờ đây ông dốc toàn bộ đạo pháp, chỉ trong vài hơi thở, đã trực tiếp đánh chết quái vật đó.

Tuy nhiên, ngay sau đó, mặt đất khẽ rung chuyển.

Không lâu sau, từng chỗ mặt đất nổ tung, từng bóng đen nhảy ra.

Một con, hai con, ba con... mười con... một trăm con... hai trăm con...

Cuối cùng, số lượng đã vượt quá ba trăm!

Hơn ba trăm con cương thi từ từ bao vây Cửu Thúc.

Trong số đó, có những loại phổ thông như Hắc Cương, Bạch Cương, nhưng cũng không thiếu những cương thi biến dị như Ngân

Giáp Thi, Đồng Giáp Thi.

Với thực lực của Cửu Thúc, gặp một con Ngân Giáp Thi đã có phần khó khăn, huống chi là số lượng nhiều đến vậy.

Nhiều cương thi như thế vây công, chắc chắn sẽ chết không nghi ngờ gì!

Sợ hãi ư?

Lo lắng ư?

Có lẽ có chút.

Dù sao chết không đáng sợ, nhưng bị những tên này cắn biến thành cương thi gây họa cho thế gian, đó sẽ là tội nghiệt của ông, cũng là sỉ nhục của Mao Sơn.

Nhưng Cửu Thúc không hề do dự hay lùi bước nửa phần.

Ngược lại, ông siết chặt cây kiếm gỗ đào trong tay, chủ động phát động tấn công!

Khoảnh khắc đó, lòng Cửu Thúc tràn ngập hào khí ngút trời.

Đối với tướng sĩ, việc chiến tử sa trường, da ngựa bọc thây là sự lãng mạn lớn nhất.

Vậy thì, đối với đạo sĩ chúng ta, chiến đấu với yêu ma đến chết, chẳng phải cũng là sự lãng mạn lớn nhất sao!

Lão đạo sĩ trong khoảnh khắc đó, không hề sợ hãi!

Giữa núi rừng hoang dã, bên vách núi, trên một ngai vàng hoàn toàn làm từ xương trắng, Yêu Tà Chi Vương với đôi mắt đỏ ngầu đang nhìn xuống trận chiến bên dưới.

Trong con ngươi đỏ thẫm của y hiện lên một tia vô vị.

“Cái gọi là một đại Quỷ Vương ư, yếu thế này sao?” “Dù sao cũng

bị ảnh hưởng từ những thước phim kiếp trước của ta." "Hoặc là, đổi cách nói khác..." Yêu Tà Chi Vương nâng tay, khẽ siết lại, từng tiếng khí bạo giòn tan vang lên theo đó.

"Không phải là y quá yếu, mà là ta... quá mạnh rồi!" Y vô vị lắc đầu, giơ một ngón tay lên, định ra lệnh cho những thú cưng nhỏ kia tiêu diệt đối phương.

Trong khoảnh khắc, ánh sáng, vô tận ánh sáng tràn ngập toàn bộ tầm nhìn.

Màn đêm vốn có bỗng chốc hóa thành ban ngày.

Sự thay đổi đột ngột này đã thu hút sự chú ý của Yêu Tà Chi Vương, khiến ngón tay đang định vung ra của y dừng lại.

"?" Ngay sau đó, một bóng hình cao chọc trời xuất hiện trong màn đêm, cao tới mấy chục mét, tựa như một người khổng lồ bất hủ, sừng sững giữa trời đất.

Toàn thân y có ba màu xanh lam, đỏ và trắng xen kẽ, trên ngực có một đèn cảnh báo màu xanh lá cây sáng rực nhấp nháy.

Sau khi nhìn rõ hình dáng của người khổng lồ, Yêu Tà Chi Vương dụi dụi mắt, rồi lại dụi dụi mắt, rồi lại dụi...

Đến mức suýt chút nữa đâm móng tay nhọn hoắt vào mắt mới dừng động tác lại, sau đó buột miệng chửi thề một tiếng.

"Đậu má, Ultraman Tiga?

Quỷ quái gì thế này!!!" Theo những gì y đã tra cứu trong một thời gian, đây rõ ràng chỉ là một thế giới cương thi bình thường, không phải tổng hợp võ hiệp hay thế giới hỗn hợp.

Nhưng, ai có thể giải thích được tình huống Ultraman Tiga quỷ quái này chứ?!!

Sợ hãi thì chưa đến mức sợ hãi, chỉ là y đã bị kinh ngạc mà thôi.

Đợi một lát bình tĩnh lại, ngay sau đó, sắc mặt của Yêu Tà Chi Vương càng trở nên "tinh tế".

Trong hư không, từng hố đen hiện ra.

Đầu tiên là một thiếu nữ trẻ tuổi, xinh đẹp, nhưng không cần bận tâm.

Tiếp theo là một trung niên nam nhân khá bá khí.

Nhìn thấy người trung niên này, Yêu Tà Chi Vương suýt chút nữa phun một ngụm nước bọt ra.

“Chiba Makoto...

Không, không đúng.

Loại sinh mệnh lực này, loại khí tràng bá đạo này, tuyệt đối không phải một diễn viên.

Vậy thì, Hùng Bá?” Khóe miệng Yêu Tà Chi Vương bắt đầu co giật, co giật, rồi lại co giật, hoàn toàn mất đi vẻ uy nghiêm như thần ma thường ngày.

Ở một bên khác, Ultraman Tiga vừa xuất hiện, đôi mắt rực rỡ ánh sáng liếc nhìn đám cương thi bên dưới.

Không chút do dự, một chân y trực tiếp giẫm xuống.

Với tiếng “Bùng!”, đất rung núi chuyển, mấy con cương thi, bất kể là Hắc Cương, Bạch Cương phổ thông, Ngân Giáp hay Đồng Giáp, tất cả đều bị một cước giẫm nát.

Hùng Bá trực tiếp hóa thân thành một luồng cuồng phong, tựa như cây bèo dạt giữa gió, tốc độ nhanh như chớp.

Chỉ trong vài hơi thở, ông đã cuốn sạch khu vực xung quanh Cửu

Thúc, từng con cương thi trong chớp mắt bị đá văng tứ tán.

Ông nắm lấy vai Cửu Thúc, nhìn những vết thương lật thịt trên người lão đạo sĩ, trên đó rõ ràng tỏa ra mùi thi khí hôi thối đen kịt.

Hùng Bá nhíu mày, một ngón tay như chuồn chuồn đạp nước mà điểm vài cái vào ngực Cửu Thúc.

"Lão đạo sĩ, lão phu chỉ có thể dùng phép điểm huyệt để tạm thời trì hoãn vết thương, cầm máu.

Nhưng thứ đen xì, trông như một loại độc tố này, lão phu không có cách nào.

Dù sao lão phu chỉ tu võ đạo, không tinh thông thủ đoạn của đạo sĩ." Mặc dù toàn thân đầy thương tích, nhưng tinh thần của Cửu Thúc không hề yếu đi chút nào, ngược lại, mắt ông có thần thái, cứ như chưa hề bị thương.

Chương 28

Nghe vậy, Cửu Thúc chỉ lắc đầu: "Không sao, đa tạ Hùng Bang chủ quan tâm.

Chỉ cần cho bần đạo một khoảng thời gian, bần đạo có thể xử lý được thi khí này." Hùng Bá nói đầy hứng thú: "Ồ, làm sao lão đạo sĩ đoán được thân phận của lão phu?" Cửu Thúc lườm một cái, tên ngốc nào lại không biết chứ?

Ba người, người khổng lồ kia rõ ràng là Daigo, cô bé kia chắc chắn là Chu Chỉ Nhược.

Vậy thì người này không thể là Thiên được, kết quả hiển nhiên rồi.

Đương nhiên, nói thì nói vậy, nhưng trên miệng tuyệt đối không thể nói ra như thế.

"Nhìn khí thế của các hạ, bá đạo phi phàm, lại không mất đi vài phần khí độ quân chủ, có phong độ như vậy, tự nhiên chỉ có thể là Hùng Bang chủ~" "Ha ha, có mắt nhìn!

Lão đạo sĩ không phải người thô tục.

Không ngại khen thêm vài câu nữa đâu, lão phu không bận tâm, ha ha..." Hùng Bá cười đắc ý, trông như một kẻ ngốc nghếch.

Cửu Thúc lại khẽ động thần sắc không thể phát hiện, ông chú ý thấy Hùng Bá đang đưa mắt ra hiệu.

Hiểu ý, ánh mắt ông biến đổi một lúc, rồi tiếp tục mở miệng, khen ngợi Hùng Bá bằng đủ loại từ ngữ không biết xấu hổ liên tiếp tuôn ra, khiến cho Cửu Thúc, một người thật thà chất phác như ông, cảm thấy da mặt không thoải mái, có chút co giật.

Người thật thà thích nói thật.

Nói những lời không biết xấu hổ như vậy khiến cổ họng lão đạo sĩ khó chịu, có chút buồn nôn.

Hùng Bá lại như thể hoàn toàn không nhìn ra tâm tư của Cửu Thúc, cười vô cùng sảng khoái.

Tuy nhiên, trong chớp nhoáng, thần sắc của Hùng Bá đột nhiên thay đổi.

Tam Phân Quy Nguyên Khí nhanh chóng hình thành trong tay ông.

Sau đó, ông nắm chặt luồng nguyên khí như nước kia, một chưởng đánh xuống đất.

Toàn bộ mặt đất trong phạm vi mấy chục mét lập tức lõm xuống.

Một bóng người bị ép phải bật ra từ đó.

Nhìn về phía bóng người bị đánh bay, ánh mắt Hùng Bá khẽ co lại.

Ông sớm đã nhận ra có thứ gì đó dưới lòng đất, vì vậy đã phối hợp diễn một màn kịch với Cửu Thúc để dụ đối phương ra, sau đó đột ngột ra tay, đánh cho đối phương trở tay không kịp.

Chỉ là, kế hoạch đã thành công, nhưng tên này lại cứng rắn đỡ một kích Tam Phân Quy Nguyên Khí mà trông như không hề bị thương.

Y chỉ lộn một vòng trên không trung, rồi đứng lơ lửng giữa không trung.

Yêu Tà Chi Vương lắc lắc đầu: “Tam Phân Quy Nguyên Khí ư?

Dùng để gãi ngứa thì không tồi~” Đột nhiên, cả bầu trời tối sầm lại.

Vừa ngẩng đầu lên, y đã thấy một nắm đấm khổng lồ như ngôi nhà từ trên trời giáng xuống, trực tiếp giáng mạnh.

Trong đôi mắt hưng phấn của Yêu Tà Chi Vương không hề có chút sợ hãi nào, ngược lại tràn đầy hứng thú.

Y không lùi bước, nắm chặt nắm đấm, một quyền đánh lên.

Hai nắm đấm, một lớn một nhỏ, tựa như trời đất cách biệt, va chạm vào nhau.

Kết quả lại khiến người ta bất ngờ.

Ultraman Tiga cao mấy chục mét kia lại bị một quyền đánh lùi hơn mười bước, còn Yêu Tà Chi Vương thì chỉ lùi lại một bước chân.

"Sức mạnh của Ultraman Tiga cũng chỉ đến thế thôi sao~" Hùng Bá hít sâu một hơi, vứt Cửu Thúc về phía sau cho Chu Chỉ Nhược, rồi đầy vẻ ngưng trọng nhìn Yêu Tà Chi Vương.

"Tại sao ngươi lại biết lão phu, biết thân phận của Tiga?" Yêu Tà Chi Vương lộ ra hai hàm răng sắc nhọn: "Biết chứ, nhưng đáng tiếc, thực vật không có tư cách biết quá nhiều." "Ăn ngươi xong, tất cả sẽ thuộc về ta.

Để ta xem, những kẻ này rốt cuộc có bí mật gì!" Y rất có hứng thú với những kẻ xuất hiện một cách khó hiểu trong thế giới cương thi này.

Chư Thiên Thành?

Vạn Giới Thương Điếm?

Hay nhóm chat?

Bất kể là loại nào, đều là cơ duyên lớn tày trời!

Bản thân y đã sở hữu hệ thống, nếu lại có được một loại cơ duyên xuyên suốt chư thiên vạn giới, khi đó, ai sẽ là đối thủ của y?

Còn về sợ hãi ư?

Hoàn toàn không tồn tại.

Y há lại không biết rằng, bất kể là hệ thống vạn giới nào, về cơ bản đều tìm kiếm một quy tắc cơ bản: thực lực của các thành viên tổ chức đại khái đều cân bằng ở một đẳng cấp, sẽ không xuất hiện chênh lệch quá lớn.

Những kẻ kiểm soát hệ thống vạn giới đó, như thành chủ, chủ tiệm, quản lý viên, căn bản không dám cho người có thực lực quá mạnh gia nhập.

Mấy tên ở hiện trường, dù có thăng cấp thêm vài cảnh giới nữa, y cũng không hề sợ hãi!

Vì vậy, đây chính là món ăn bày sẵn thơm ngon và hấp dẫn, y chắc chắn sẽ ăn gọn!

Tốc độ của Yêu Tà Chi Vương kinh khủng đến mức, dù Hùng Bá đã sớm phòng bị, ông vẫn bị đánh bay ra ngoài chỉ trong một hơi thở.

Ngay sau đó, một bóng người lóe lên.

Yêu Tà Chi Vương há to cái miệng đầy răng nanh, định cắn Hùng Bá một miếng.

Hùng Bá toàn thân hoảng sợ, căn bản không kịp né tránh.

Trong đầu ông chỉ còn lại một ý niệm: "Mệnh ta xong rồi!" Lúc này, Daigo bị một quyền đánh bay mới vội vàng quay lại.

Cửu Thúc giãy giụa muốn giúp đỡ, nhưng căn bản không kịp!

Tất cả mọi người đều trợn mắt kinh hãi, chỉ có thể trơ mắt nhìn Hùng Bá sắp bị sát hại.

Trong khoảnh khắc đó, dị biến giáng lâm!

Một hố đen khổng lồ xuất hiện trên bầu trời, sức mạnh đáng sợ từ đó tràn ra.

Trong nháy mắt, bầu trời sụp đổ, mặt đất bắt đầu tan rã, vô số vì sao rung chuyển.

Cả thế giới dường như đều sắp sửa hủy diệt!

Ngay sau đó, một tiếng thở dài bất lực truyền ra từ hố đen.

"Ngay cả sự giáng lâm của Ngô cũng không thể chịu đựng được sao?" Những người bên dưới đều ngây người ra, Chu Chỉ Nhược, Cửu Thúc, ngơ ngác nhìn lên bầu trời.

Dù sớm đã biết thần uy của Thiên là phi phàm, nhưng giờ đây vẫn có chút khó hiểu.

Thiên, chỉ giáng lâm thôi mà thế giới này đã không thể chịu đựng được sao?!!

Nếu những người kia phản ứng như vậy, thì phản ứng của Yêu Tà Chi Vương lúc này càng khoa trương hơn.

Y không còn bận tâm đến Hùng Bá nữa, nghiêng người lùi lại vài bước, rồi chết dí nhìn chằm chằm vào cái hố đen không ngừng rò rỉ năng lượng khủng khiếp trên bầu trời.

"Đậu má, lại có thứ gì nữa??" "Chỉ giáng lâm thôi mà đã khiến thế giới sụp đổ, rốt cuộc là loại tồn tại gì?

Khí Thiên Đế??" Sắc mặt Yêu Tà Chi Vương không ngừng biến đổi.

Sau đó, y thầm gọi hệ thống trong lòng.

"Hệ thống, kẻ bên trong đó là loại tồn tại gì?

Có thể dò xét được không?" "Bắt đầu kiểm tra, đang kiểm tra..." "Kiểm tra kết thúc, thân phận đối phương: Thiên Đạo Hóa Thân!" "Hệ thống kiến nghị: CHẠY! !!!" Bốn chữ lớn cuối cùng, toàn thân màu đỏ máu, ý vị cảnh báo nồng đậm không cần nói cũng hiểu.

Yêu Tà Chi Vương suýt nữa thì phát điên.

Quỷ, tình huống tổ chức vạn giới này là sao?

Kẻ kiểm soát, thành chủ, chủ tiệm, hay quản lý viên của tổ chức đó bị điên hết rồi sao!!!

Dựa vào các nhân vật không khó để xác định rằng tổ chức vạn giới thần bí kia đã đạt tới bước nào.

Rõ ràng chỉ là cấp độ sơ cấp, mà tổ chức vạn giới ở cấp độ này lại dám đi trêu chọc Thiên Đạo Hóa Thân ư?!!

Thiên Đạo đấy!

Một tồn tại ở cấp bậc như vậy, sao có thể dùng hai từ để xưng hô đơn giản được?

Đại Đế, Tiên Thần, đối với Thiên Đạo mà nói đều chỉ là đàn em!

Kẻ kiểm soát phía sau đó không sợ bị loại tồn tại này một chưởng đánh chết sao??

Vấn đề kẻ kiểm soát phía sau có bị thiểu năng hay không, Yêu Tà Chi Vương không cách nào tiếp tục suy đoán được nữa.

Chương 29

Bây giờ, y cần phải chạy!

Không nói hai lời, Yêu Tà Chi Vương lập tức lấy ra một lá bùa, định xé nát.

Đó là một vật bảo mệnh mà y đã từng có được, Phù chú phá hủy.

Sau khi xé nát, có thể tự mình lưu đày, đày y vào hư không vô tận.

Còn về việc cuối cùng sống chết ra sao, hoặc sẽ giáng lâm ở đâu, thì hoàn toàn tùy thuộc vào số phận.

Đây là vật báu dùng để đánh cược mạng sống vào thời khắc nguy hiểm nhất.

Tuy nhiên, ngay khoảnh khắc Yêu Tà Chi Vương vừa lấy ra lá bùa, trên cửu tiêu vang lên một giọng nói nhàn nhạt.

"Chạy ư?

Chạy thoát được sao?" Vừa dứt tiếng nói gần như thì thầm, Yêu Tà Chi Vương đã kinh hãi phát hiện ra rằng, toàn bộ khu vực y đang đứng dường như đã bị phong tỏa trong khoảnh khắc đó.

Ý thức của y vẫn có thể hoạt động, nhưng thân thể, tứ chi, mỗi bộ phận, thậm chí mỗi tế bào, dường như đều rơi vào trạng thái đứng hình.

Cảm giác đó khiến người ta tuyệt vọng!

Lúc này, trên bầu trời, lại có biến hóa.

Hố đen khổng lồ kia không ngừng kéo dài, ẩn ẩn bên trong, dường như có thể nhìn thấy bóng dáng vô cùng hạo hãn kia.

Y cuộn tròn trong vô tận tinh vực, xung quanh y là từng ngôi sao

lớn bao quanh, mỗi ngôi sao lớn đều có thể sánh ngang với một thế giới.

Trên đó, vô tận dị tượng hiển hóa, vạn vật muôn loài trên thế gian, vạn tượng đều hiện rõ.

Ngay sau đó, ánh mắt y hạ xuống, rơi vào thế giới cương thi.

Trong chớp mắt, cả thế giới dường như đều bị nhìn thấu, cái cảm giác thông suốt khó chịu đó mỗi người đều có thể cảm nhận được.

Sau đó, y động rồi~ Vô tận thần quang tuôn trào quanh thân, cả tinh vực tràn ngập thần quang, mênh mông cuồn cuộn.

Ngay dưới sự chú ý của vô số người, trong thần quang huy hoàng hạo hãn kia, trên bóng hình cao chọc trời kia, một bóng hình nhỏ bé hơn vô số lần đang từ từ ngưng tụ thành.

Đó hoàn toàn là một hóa thân ánh sáng, tràn ngập một cảm giác tôn quý và thần thánh khó tả.

Ngay sau đó, hóa thân ánh sáng đó bước đi, tiến xuống phía dưới.

Đồng thời, hình ảnh vĩ ngạn khiến người ta rung động tâm thần phía sau cũng dần tiêu tán.

Cùng với việc hóa thân ánh sáng càng ngày càng đến gần, hố đen trên trời càng ngày càng nhỏ lại, cuối cùng thu hẹp thành một hố đen bình thường.

Tách, tách, tách...

Tiếng bước chân rõ ràng càng lúc càng lớn.

Cuối cùng, hóa thân ánh sáng đó, xuyên qua hố đen, xuất hiện trước mặt mọi người.

Ánh sáng trên người dần tiêu tán, lộ ra một dáng vẻ con người.

Trên người hắn khoác một bộ hắc sam đơn giản, ngũ quan không quá tinh xảo, nhưng lại vừa vặn, kết hợp với nhau tạo cho người ta một cảm giác thân thiện kỳ lạ, khiến người ta không nhịn được mà sinh lòng thiện cảm.

Nếu gặp một người như vậy trên đường, e rằng người ta sẽ không nhịn được mà bắt chuyện.

Nhưng giờ đây, không ai dám xen vào việc gì, bởi cảnh tượng vừa rồi, họ đã tận mắt chứng kiến.

Cửu Thúc hít sâu một hơi, tiến lên một bước, chắp tay nói: "Xin hỏi vị tiền bối, chúng tôi nên xưng hô ngài thế nào?" Vị này rõ ràng có liên quan đến Thiên, thậm chí có thể được sinh ra từ Thiên.

Vậy nên, có lẽ nên gọi là Thiên Chi Tử?

Chỉ là, loại tồn tại như Thiên không phải thứ họ có thể hoàn toàn lý giải được, nên không ai dám tùy tiện nói bừa về cách xưng hô.

Lục Minh nhìn Cửu Thúc, mỉm cười ôn hòa: "Không cần như vậy, ta không phải y, cũng không phải không phải y." "Thế giới của các ngươi không thể chịu đựng được sự giáng lâm của bản thể ta, nên bản thể đã phân tách một phần bản chất, hạ cấp một phần thân phận của mình thành thánh linh, liền hình thành nên ta." Cửu Thúc lập tức hít một hơi khí lạnh.

Cha mẹ ơi, ông cứ tưởng vị này là do Thiên tạo ra, hóa ra nửa ngày lại là một phần của Thiên.

Còn về việc hạ cấp thánh linh, phân tách bản chất, ông là kẻ cô lậu quả văn, có hơi không hiểu lắm, nhưng đại khái cũng có thể lý giải một chút.

Dù sao thì cũng kiểu như quá mạnh, nên tự biến yếu đi một chút, chắc là vậy...

đúng không?

Cửu Thúc cúi người hành lễ, thái độ càng thêm cung kính: "Kính chào Thiên." Lục Minh khẽ mỉm cười: "Không cần như vậy, ta là thánh linh, trên lý thuyết, cùng đẳng cấp sinh mệnh với các ngươi." Mặc dù nói vậy, nhưng hắn cũng không ép buộc họ phải thay đổi quan điểm.

Ánh mắt hắn chuyển động, rơi vào Yêu Tà Chi Vương đang bị định cách.

Trong con ngươi, tinh quang lóe lên.

Chưa thấy Lục Minh có động tác nào, Yêu Tà Chi Vương đã cả người bay ngược ra ngoài, trong miệng phun ra lượng lớn máu cương thi đỏ thẫm, cuối cùng xuyên thủng từng ngọn núi lớn rồi va mạnh vào sâu trong lòng đất.

Đồng thời, một hạt giống vô hình, theo ánh mắt đó, đã đánh vào trong cơ thể Yêu Tà Chi Vương.

Lúc này, tại hiện trường, Hùng Bá, Daigo, Cửu Thúc và những người khác, từng người một, đều giật giật mí mắt.

Yêu Tà Chi Vương có yếu không?

Đương nhiên không yếu.

Mấy tên đàn em của y suýt chút nữa đã giết chết Cửu Thúc, y một chiêu đã giết Hùng Bá trong nháy mắt, một quyền đánh lùi Ultraman Tiga, thực lực mạnh đến không thể tin nổi.

Một tồn tại như vậy, lại không thể chịu nổi một ánh mắt của vị này.

Quan trọng hơn, người trước mặt này không phải là Thiên thực sự, nhiều nhất, có lẽ cũng chỉ là một phần sức mạnh không thể dò xét

của Thiên mà thôi.

Kính sợ, lúc này trong lòng mọi người tràn ngập sự kính sợ nồng đậm.

Họ đã có một nhận thức ban đầu về sự cường đại của Thiên.

"Ồ~" Đột nhiên, Lục Minh khẽ thốt lên một tiếng kinh ngạc, thu hút sự chú ý của mọi người.

Cửu Thúc ở gần Lục Minh nhất, không nhịn được hỏi: "Thiên, ngài đã phát hiện ra điều gì sao?" Lục Minh không trả lời.

Trên khuôn mặt ôn hòa vốn dĩ khiến người ta dễ chịu như gió xuân kia, thầm lặng hiện lên vài phần ngưng trọng.

Phát hiện này khiến cả trái tim Cửu Thúc thót lại.

Thế giới này, có ai có thể khiến Thiên cảm thấy khó xử sao?

Không thể nào!!

Nhìn theo ánh mắt Lục Minh, mọi người thấy ở cuối chân trời, không biết từ lúc nào, đã xuất hiện một bóng hình lảo đảo chập chờn.

Cùng với việc bóng hình đó càng ngày càng đến gần, cảnh tượng nó tạo ra khiến Cửu Thúc và mọi người đều giật bắn mí mắt.

Đó là một bóng hình đặc biệt cao lớn, trông chừng cao khoảng ba mét, trên người phủ một lớp lông trắng, hai chiếc răng nanh chìa ra khỏi miệng, trên đầu đội một chiếc sừng thẳng tắp lên trời, hung tợn xấu xí vô cùng.

Điều thực sự khiến Cửu Thúc và mọi người kinh hãi không phải là vẻ ngoài của tên này.

Kẻ quái vật đó, bất kể đi đến đâu, mọi thứ đều bị phong hóa, tiêu tán.

Động vật, hoa cỏ, núi đá, sông ngòi, cây cối... tất cả mọi thứ, trong khoảnh khắc nó đi qua, đều bắt đầu phong hóa, bắt đầu biến mất.

Nhìn từ xa, cứ như thể bất cứ nơi nào quái vật đó đi qua, mọi thứ đều bị nuốt chửng hoàn toàn, trông cực kỳ kinh hãi.

Lục Minh không chớp mắt nhìn chằm chằm vào con quái vật đó.

Một lúc sau, hắn sắc mặt ngưng trọng, từng chữ từng câu nói: "Sinh vật tối thượng - Lượng Tử Chiến Ma!" Bóng hình lảo đảo chập chờn kia càng ngày càng đến gần, Lục Minh cuối cùng cũng ra tay.

"Phong!" Một từ vừa dứt, giữa trời đất bỗng nhiên cuộn lên cơn gió lốc trăm trượng, vô số phong nhận như mưa sa gió giật phun trào ra.

Trong chớp mắt, mặt đất bị xẻ nứt từng mảnh.

Bóng hình lảo đảo kia, giây thứ nhất, cánh tay biến mất; giây thứ hai, đầu biến mất; giây thứ ba, một nửa cơ thể biến mất; giây thứ tư... bắt đầu phục hồi!!

Dường như thời gian quay ngược lại, cơ thể bị vô số phong nhận xé nát đang từ từ hồi phục.

Chỉ mất vài hơi thở, không chỉ hoàn toàn khôi phục bình thường, mà ngay cả chiều cao cũng tăng thêm một đoạn.

Không chỉ vậy, trên người đối phương dường như còn xuất hiện thêm một chút hương vị của gió.

Cơn gió lốc tiếp tục cuộn lên, nhưng sau đó, có thể thấy rõ bằng mắt thường, lực sát thương của phong nhận lại giảm xuống cực nhanh.

Ban đầu có thể dễ dàng xé nát cơ thể đối phương, dần dần cần vài đạo phong nhận mới xé được cơ thể đối phương.

Đến cuối cùng, thậm chí vô số phong nhận chém vào người đối phương cũng chỉ phát ra tiếng keng keng keng, như kim loại va chạm.

Chương 30

Chứng kiến toàn bộ quá trình, Cửu Thúc và những người khác đều hít một hơi khí lạnh.

Daigo, người đã lộ ra thân thể con người, càng không nhịn được lẩm bẩm: "Đây là 'Sinh vật tối thượng' mà Thiên nói sao?" Thật là một kẻ đáng sợ.

Không những không thể giết chết, mà còn có thể thích nghi hoàn toàn với các cuộc tấn công của kẻ địch.

Loại này thì phải đối phó thế nào đây?

Sắc mặt Lục Minh càng thêm ngưng trọng, hắn lại thốt lên một từ.

"Hỏa!" Trong chớp mắt, bầu trời vốn đen kịt bỗng trở nên đỏ rực.

Ngay sau đó, từng quả cầu lửa khổng lồ có đường kính cả trăm mét, như những ngôi sao băng vụt qua, rơi xuống đất.

Oanh!

Oanh!

Oanh!...

Trên mặt đất, tiếng nổ lớn liên tục vang lên, nhiệt độ cực cao khiến không khí như bị thiêu đốt.

Tuy nhiên, dưới sức phá hoại kinh khủng như vậy, cảnh tượng trước đó lại chỉ đơn thuần lặp lại.

Giây thứ nhất, cơ thể bị phá hủy; giây thứ hai, toàn bộ cơ thể bị đánh nát; giây thứ ba, cơ thể bắt đầu phục hồi.

Sau đó, một lực ức chế được tạo ra, trên bề mặt cơ thể xuất hiện

những đường vân hình ngọn lửa như trước.

Nhiệt độ cực cao đã biến mặt đất thành địa ngục dung nham đỏ rực.

Tồn tại được gọi là Lượng Tử Chiến Ma kia, vẫn kiên cường bước đi trong đó, tiến về phía trước, coi những dung nham xung quanh như không có gì.

Thấy Lượng Tử Chiến Ma càng ngày càng đến gần vị trí của đoàn người, Lục Minh dường như đã nghiêm túc.

Hắn lần đầu tiên thực sự ra tay.

Năm ngón tay xòe ra, trong lòng bàn tay, ba loại sức mạnh phong, sương, thủy bắt đầu hội tụ.

Sau đó, chúng diễn sinh thành một loại năng lượng không màu không vị, tựa như chất lỏng.

Chứng kiến cảnh này, mí mắt Hùng Bá giật thót.

Nếu không nhầm, đây hẳn là năng lực được phân tích từ Tam Phân Quy Nguyên Khí.

Việc ông ấy vận dụng lực của phong, sương, thủy đã đủ kinh thiên động địa rồi, sức mạnh Tam Nguyên Hợp Nhất không biết sẽ có lực phá hoại kinh thiên động địa đến mức nào.

Vừa nghĩ đến đây, hô hấp của Hùng Bá khẽ nóng rực.

Có lẽ, ông có thể từ đó mà nhìn trộm một cơ hội về hướng đi của Tam Phân Quy Nguyên Khí cũng không chừng.

Ba loại sức mạnh tập kết hoàn thành, Lục Minh búng tay một cái.

Khối năng lượng mới hình thành liền bắn ra, tốc độ nhanh đến mức mắt thường gần như không thể nhìn rõ.

Trong chớp mắt, nó rơi xuống cơ thể Lượng Tử Chiến Ma, trực tiếp đánh Lượng Tử Chiến Ma bay lên vạn trượng hư không.

Ngay sau đó, một đám mây hình nấm từ từ bốc lên, sức mạnh cuồng bạo xé nát toàn bộ mây trắng trên trời.

Hư không dường như cũng không thể chịu đựng được sức mạnh đó, xung quanh nứt ra từng vết nứt không gian khiến người ta giật bắn mí mắt.

Đợi mọi thứ tan đi, tất cả dị tượng trở lại yên bình, cơ thể Lượng Tử Chiến Ma lúc này dường như đã biến mất không còn dấu vết.

Trong lúc Cửu Thúc khẽ thở phào, cảm thán Thiên càng mạnh hơn, giữa hư không, một khối chất lỏng không quy tắc lại đột ngột xuất hiện.

Nó vặn vẹo, khuếch tán, dần dần bắt đầu ngưng hình, lột xác thành dáng vẻ con người.

Chứng kiến cảnh này, mặt già của Cửu Thúc cứng đờ tại chỗ.

Kiểu này mà cũng không thể đánh chết được sao!!!

Khoảnh khắc đó, ông đã có một sự hiểu biết ban đầu về vài chữ "Sinh vật tối thượng", đó quả thực là một loại sinh vật khiến người ta tuyệt vọng.

"Thôi vậy..." Lần này, dường như ngay cả Lục Minh cũng có chút bất lực, chỉ có thể lắc đầu, vươn một bàn tay.

Bàn tay đó dường như hóa thành một phương thế giới, phong tỏa toàn bộ vị trí của Lượng Tử Chiến Ma.

"Chỉ có thể giao toàn bộ thứ này cho nhóm chat thôi, xem thử với sức mạnh của nhóm chat, liệu có thể triệt để giết chết nó không." Nói xong, hắn cầm khối Lượng Tử Chiến Ma đó, quay người mở ra một

lối đi xuyên không, bước vào trong.

Chỉ còn lại mọi người ở đó, từng người một nhìn nhau, sắc mặt đặc biệt ngưng trọng.

Một lát sau, một tiếng thông báo đột nhiên vang lên theo.

"Đinh, nhiệm vụ đã hoàn thành, phần thưởng bắt đầu phát.

Dựa trên đánh giá hoàn thành nhiệm vụ, thành viên Thiên nhận được tám vạn điểm tích phân, thành viên GUTS Daigo nhận được một vạn điểm tích phân, thành viên Cửu Thúc nhận được năm nghìn điểm tích phân, thành viên Hùng Bá nhận được ba nghìn điểm tích phân, thành viên Chu Chỉ Nhược nhận được hai nghìn điểm tích phân." Chu Chỉ Nhược ngớ người: "Tôi cũng có điểm tích phân sao?" Rõ ràng cô chỉ đi hóng hớt, công dụng duy nhất, ngoài việc nhìn Cửu Thúc ra, là tiện tay đánh chết mấy con cương thi tấn công.

Hai nghìn điểm tích phân, hoàn toàn là thu hoạch bất ngờ mà!

Hùng Bá nhíu nhíu mày: "Chỉ có ba nghìn điểm tích phân thôi ư?" Ông cũng có thể hiểu được.

Ngoại trừ việc ban đầu dùng Phong Thần Thối xử lý vài con cương thi ra, sau đó ông cũng không giết cương thi nào nữa.

Những gì ông làm thực sự rất bình thường.

Ngược lại, phần lớn cương thi, hầu như đều chết dưới tay Daigo.

Như vậy, chế độ phân phối phần thưởng này cũng có thể lý giải được.

Daigo lại quan tâm đến một chuyện khác.

Kẻ đáng sợ như Lượng Tử Chiến Ma kia, đều bị nhóm chat triệt để giết chết.

Sự tồn tại của nhóm chat, quả nhiên đáng sợ vượt xa tưởng

tượng.

Lúc này, Lục Minh, người tiện tay bóp chết Lượng Tử Chiến Ma hoàn toàn do mình tạo ra, lại đang nhìn chằm chằm vào nhóm chat, ánh mắt không hề nhúc nhích.

Lần này, việc cải tạo mục tiêu nhiệm vụ thành Lượng Tử Chiến Ma, một mặt cố nhiên là để lừa gạt mọi người, lấy được năng lực `Lượng tử vĩnh sinh pháp`, nhưng đồng thời, còn có một tác dụng quan trọng, đó là... thử dò xét nhóm chat!

Nhiệm vụ quả thật đã hoàn thành, thứ nhóm chat muốn cũng đã được giao.

Chỉ là, Lục Minh đã khiến toàn bộ nhiệm vụ trở nên khó khăn hơn vô số lần.

Trong tình huống này, nhóm chat sẽ ra tay trừng phạt Lục Minh không trung thực, hay... hoàn toàn không bận tâm?

Nếu là trường hợp trước, hiện tại Lục Minh đã nắm chắc phần thắng.

Nếu là trường hợp sau, đợi đến khi kế hoạch của Lục Minh hoàn toàn thành hình, dù cấp bậc của nhóm chat có cao đến đâu, cũng sẽ... không thể giết chết hắn được nữa!

Một ván cược, đáng để đánh cược một lần!!

Một giây, hai giây...

Lục Minh thầm đếm thời gian trong lòng.

Một giờ sau, một nụ cười dần hiện lên trên khóe miệng Lục Minh.

"Đã thắng cược~" Trong Vô Gian Ngục, Lục Minh khoanh chân ngồi.

Bên cạnh, Hỏa Kỳ Lân với đôi mắt lim dim đang ngáp ngủ một

cách vô vị.

Trong Vô Gian Ngục cực kỳ nhàm chán, Hỏa Kỳ Lân lại không có điện thoại, nên ngủ say trở thành lựa chọn duy nhất.

Lại vì nguyên nhân của Lục Minh, tên gia hỏa này căn bản không dám ngủ thật, nên cứ luôn mơ mơ màng màng ngáp ngủ, trông khá giống một học sinh tiểu học buồn ngủ nhưng không dám ngủ gật trong lớp, khá thú vị.

Lục Minh lại không chú ý đến Hỏa Kỳ Lân, sự chú ý của hắn lúc này đang dồn vào một vật khác.

Lúc này, một hạt giống tinh xảo trong suốt đang lơ lửng giữa không trung.

Hạt kỳ vật – Vô Hạn Ma Chủng này, lúc này đã rất khác so với trước.

Sự khác biệt không nằm ở vẻ ngoài, mà ở bên trong.

Lục Minh đánh một hạt Vô Hạn Ma Chủng vào cơ thể dị loại kia, biến nó thành Lượng Tử Chiến Ma, không chỉ để lừa gạt các thành viên nhóm chat, thu được năng lực `Lượng tử vĩnh sinh pháp`.

Mà đồng thời, nó còn có một tác dụng quan trọng, đó là...

Vô Hạn Ma Chủng, bản thân nó có sự thần diệu phi phàm.

Chương 31

Nó là kỳ vật, vật kỳ tích, bản thân nó chỉ được sinh ra nhờ cơ duyên trùng hợp trong kỳ tích, không thể sao chép, nên hiệu dụng cực kỳ bất phàm.

Công dụng của Vô Hạn Ma Chủng tổng cộng có ba: Ma hóa, Chưởng khống, Phục chế.

Đánh Vô Hạn Ma Chủng vào cơ thể một sinh linh, đợi nó trưởng thành, có thể tùy ý khống chế cơ thể đối phương, thậm chí khống chế đối phương tiến hành Ma hóa.

So với hai năng lực trước, năng lực thứ ba nghịch thiên nhất: Phục chế!

Đúng như tên gọi, phàm là kẻ bị Vô Hạn Ma Chủng ký sinh, tất cả sức mạnh trong cơ thể cuối cùng đều sẽ bị sao chép, sao chép hoàn toàn!!

Vì vậy, hiện nay, trong một hạt Vô Hạn Ma Chủng, có tất cả năng lực của dị loại kia.

Hắn vung tay một cái, Vô Hạn Ma Chủng từ từ rơi vào lòng bàn tay Lục Minh, ý thức của hắn chìm vào trong đó.

Một lát sau, ánh mắt Lục Minh lóe lên tia gợn sóng.

"Thú vị, thứ mà nhóm chat thực sự có hứng thú ư... một cái hệ thống~" Không sai, Vô Hạn Ma Chủng không chỉ sao chép toàn bộ sức mạnh và năng lực của dị loại Yêu Tà Chi Vương kia, mà ngay cả hệ thống trong cơ thể đối phương cũng sao chép luôn. `Toàn Tri Chi Nhãn`, mở!

Tinh quang hạo hãn, bắt đầu từng chút một giải thích những

huyền bí bên trong.

Thời gian từ từ trôi qua.

Sau khi giải thích đại khái về hệ thống, biểu cảm trên mặt Lục Minh càng thêm ngạc nhiên.

"Cái gọi là hệ thống, là một phần quy tắc được vật chất hóa sao?" Bản chất của hệ thống, đơn giản hơn Lục Minh tưởng tượng.

Đó là một loại quy tắc, quy tắc Thôn Phệ.

Nghĩ đến đó, biểu cảm Lục Minh lập tức sáng bừng.

Lá bài tẩy lớn nhất trong tay Lục Minh hiện nay, ngoài `Biến giả vi chân` ra, là `Thương Thiên Hóa Thân`. `Thương Thiên Hóa Thân`, về bản chất là hóa thân thành Thiên Đạo.

Thiên Đạo là ý thức thế giới, là tập hợp của tất cả quy tắc đại đạo!

Hiện nay, Thiên mà Lục Minh hóa thân, chỉ có sức mạnh của Thiên, thực tế căn bản không sở hữu quy tắc.

Muốn cụ thể hóa những quy tắc này không hề dễ dàng.

Cùng với việc độ hoàn thành của `Thương Thiên Hóa Thân` không ngừng tăng lên, hắn có khả năng lĩnh ngộ, nhưng điều đó cần độ hoàn thành của `Thương Thiên Hóa Thân` đạt đến một cấp độ cao.

Ngay cả khi có `Biến giả vi chân` làm nền, thời gian Lục Minh tiếp xúc với quy tắc cũng sẽ không ngắn.

Nhưng bây giờ, một cơ hội đi ngược đạo lý lại xuất hiện trước mặt Lục Minh.

Thay vì dựa vào `Thương Thiên Hóa Thân` khó khăn lĩnh ngộ quy tắc, sao không trực tiếp thôn phệ những quy tắc đã thành thục, rồi phản hướng gia tăng cho `Thương Thiên Hóa Thân`?

Chẳng phải quá tuyệt vời sao?

Vù vù!

Sức mạnh `Thương Thiên Hóa Thân` được gia tăng, sức mạnh Thiên không ngừng tuôn vào Ma Chủng, luyện hóa quy tắc Thôn Phệ bên trong.

Khi Lục Minh không ngừng luyện hóa một phần quy tắc Thôn Phệ, bên ngoài không gian và thời gian vô định.

Trong chiều kích địa ngục chân chính, nguồn gốc của khái niệm địa ngục trong chư thiên vạn giới.

Sâu thẳm trong địa ngục, tại một vực sâu tối tăm không thấy ánh mặt trời, một đôi mắt đỏ thẫm sánh ngang với cả một tinh vực bỗng nhiên mở ra, phát ra tiếng gầm giận dữ chấn động trời đất.

"Ai, đã cướp đi một phần quy tắc Thôn Phệ của Ngô!!" Đôi mắt đỏ thẫm luân chuyển, từng khung hình cuối cùng của hệ thống hiện ra trong tầm nhìn của y.

"Lượng Tử Chiến Ma?

Một khái niệm vĩnh sinh thú vị~" "Khí tức Thiên Đạo, một Thiên Đạo nào đó đã xâm thực vật chủ quy tắc của Ngô, bổ sung thêm một khái niệm mới." "Kẻ Ngô, một tên gia hỏa thú vị, để Ngô xem rốt cuộc đó là Thiên nào." "Ngô, đã lâu không được nếm thử tư vị của Thiên~" Giọng nói âm lãnh đáng sợ, liên tục bật ra, sức mạnh `Toàn Tri` được mở ra, vượt qua thời gian và không gian, đổ về phía nguồn gốc của mọi chuyện.

Đột nhiên, một luồng sức mạnh hạo hãn thần bí bùng phát, trong chớp mắt cắt đứt sự dò xét `Toàn Tri` của y.

"Có thể ngăn chặn sự dò xét của Ngô, hẳn là `Đa nguyên Toàn Tri`." Im lặng, một khoảng thời gian dài im lặng.

Loại tồn tại đó, y, cũng không muốn tùy tiện trêu chọc.

“Thôi vậy, dù sao cũng chỉ là một phần quy tắc~” Đôi mắt sánh ngang với tinh vực lại nhắm nghiền.

Đồng thời, bên trong nhóm chat, lấy điện thoại làm vật chủ, đột nhiên vang lên vô số mã lỗi.

“Cảnh báo, cảnh báo, cảnh báo!” “Phát hiện có sinh mệnh cấp đỉnh phong vũ trụ đơn nguyên phát động dò xét toàn tri.” “Bắt đầu kích hoạt bình phong toàn tri.” “Bình phong toàn tri hoàn thành~” ...

Lúc này, Lục Minh đang luyện hóa quy tắc Thôn Phệ đột nhiên toàn thân run lên, sau đó, hai mắt bỗng nhiên trợn trừng.

Trong cảm nhận của hắn, sức mạnh của mình lúc này đang tăng lên nhanh chóng với một tốc độ hoàn toàn không hợp lý.

Quy tắc Thôn Phệ trước sức mạnh `Thương Thiên Hóa Thân` đang bùng nổ đã bị luyện hóa trong nháy mắt.

Mở giao diện thuộc tính.

Danh xưng: Lục Minh.

Xưng hiệu: Khi Trá Sư.

Thiên phú: `Biến giả vi chân` (cấp Vô Thượng).

Dị năng: SSS cấp Minh (13.76%), Chuẩn A cấp Tật Phong, Chuẩn A cấp Băng Phong, Chuẩn A cấp Ngự Thủy, S cấp Tam Phân Quy Nguyên Khí, C cấp Cương Thiết Chi Khu (20%).

Thần thông: `Thương Thiên Hóa Thân` (5%), `Toàn Tri Quyền Hành` Trung (1%), `Lượng tử vĩnh sinh pháp` (?%).

Đặc thù: Chủng Ma Chuyển Sinh (15%).

Lục Minh nhất thời ngây người, `Thương Thiên Hóa Thân` vậy

mà lại đột nhiên đạt 5% độ hoàn thành một cách khó hiểu. `Toàn Tri Quyền Hành` còn khoa trương hơn, trực tiếp đầy vạch, trực tiếp thăng cấp thành `Toàn Tri Quyền Hành` Trung.

Hít sâu một hơi, Lục Minh dần dần bình phục tâm thần.

"Độ hoàn thành không thể vô duyên vô cớ tăng vọt.

Ngay cả khi có một lượng lớn tín đồ, độ hoàn thành cũng chỉ tăng từng chút một.

Loại tăng vọt đột ngột như thế này, chỉ có một khả năng, đó là có một tồn tại cực kỳ mạnh mẽ đã tin tưởng ta." "Chỉ là..." "Rốt cuộc là loại tồn tại nào, lại có thể khiến độ hoàn thành tăng vọt một bước như vậy?!!" `Thương Thiên Hóa Thân`, hóa thân Thiên Đạo, chấp chưởng lực lượng Thiên Đạo.

Loại tồn tại đó, vượt xa cái gọi là Tiên Thần, vượt qua `Toàn Tri` sơ cấp để đạt đến `Toàn Tri` trung cấp, có thể tương ứng với lãnh địa `Toàn Tri` vũ trụ.

Dựa trên kinh nghiệm trước đây, ngay cả khi một Đại Đế tương ứng với dị năng SSS tin tưởng Lục Minh, cũng khó có thể khiến dị năng SSS mà Lục Minh thiết định tăng thêm 1% độ hoàn thành.

Trừ khi là Đại Đế đỉnh phong.

Dựa theo quy luật này, kẻ đột nhiên khiến độ hoàn thành của Lục Minh tăng vọt, hẳn là một tồn tại cấp đỉnh phong vũ trụ đơn nguyên!

Bộ óc của Lục Minh hoạt động như một cỗ máy.

Chỉ trong chốc lát, hắn đã có một vài suy nghĩ.

"Tồn tại cấp đỉnh phong vũ trụ đơn nguyên, bắt đầu xung kích cấp độ `Đa nguyên`, có khả năng đột nhiên biết đến ta.

Chỉ có kẻ nghi ngờ là người tạo ra hệ thống đó, cũng chính là...

chủ nhân của một phần quy tắc Thôn Phệ kia~" "Vậy nên, chủ nhân quy tắc kia, phát hiện quy tắc bị luyện hóa, liền dò xét một phen, rồi nhờ cơ duyên trùng hợp mà biết đến ta sao?" "Không, không chỉ như vậy.

Nếu chỉ đơn thuần biết đến ta, e rằng y đã sớm tự mình ra tay rồi.

Vì y không ra tay, vậy chắc chắn là vì nhiều nguyên nhân khác nhau mà từ bỏ ý định ra tay." Suy nghĩ một lát, Lục Minh liền có một vài tính toán.

"Nhóm chat, nhóm chat đã chặn đứng sự dò xét của đối phương, khiến đối phương e ngại, và khiến đối phương từ bỏ ý định ra tay." Nghĩ đến đó, ánh mắt Lục Minh sáng bừng.

"Vậy thì, đối với ta mà nói, thực ra nhóm chat mới là cách sử dụng chân chính ư?

Một bộ `bình phong tín hiệu` cấp MAX?" "Trêu chọc sinh mệnh cấp cao, nhóm chat sẽ bình phong, tiện thể lừa gạt một phen, quả thực... hoàn mỹ!!" Danh Trinh Thám Mori Kogoro: Vậy rốt cuộc là thứ gì, đã lôi bản trinh thám này vào đây, lại có âm mưu gì nữa?!!

Tác Giả Bán Chạy Nhất: Đại khái đã hiểu về nhóm chat này.

Ồ, tôi hình như đã nhận ra một chuyện không hề đơn giản.

Tác Giả Bán Chạy Nhất: Ngoài ra, người bạn trên lầu kia, thật sự là Mori Kogoro?

Thám tử cứng đầu, ngủ gật não tàn, bị chích kim hơn ngàn lần mà không chết?

Danh Trinh Thám Mori Kogoro: !!!!

Chương 32

Danh Trinh Thám Mori Kogoro: Làm ơn vị bạn không rõ tên, nghi là côn đồ kia, hãy giải thích cho tôi.

Ai là ngủ gật não tàn, ai là thám tử cứng đầu?

Nếu không rõ, cẩn thận tôi kiện tội phỉ báng đấy!

Danh Trinh Thám Mori Kogoro: Có lẽ cô không rõ, vợ tôi là luật sư đại tài nổi tiếng đấy.

Tác Giả Bán Chạy Nhất: Không phải Kisaki Eri sao?

Được mệnh danh là nữ hoàng bất bại của giới luật pháp.

Chỉ là, chẳng phải hai người đã ly thân rồi sao, ngài Kogoro não tàn!

Danh Trinh Thám Mori Kogoro: .....

Danh Trinh Thám Mori Kogoro: Là ai?

Tôi đã tìm cô bấy lâu nay.

Cô có mục đích gì?

Mao Sơn Cửu Thúc: ????

Mao Sơn Cửu Thúc: Hai vị ư?

Vịnh Xuân Trương Thiên Chí: Là tân binh vừa gia nhập nhóm chat, chỉ là, tại hạ cảm thấy, có chút kỳ lạ.

Mao Sơn Cửu Thúc: Ha ha, lần này trực tiếp gia nhập hai tân binh sao?

Nhóm chat của chúng ta ngày càng náo nhiệt rồi.

Vịnh Xuân Trương Thiên Chí: Không, không phải hai vị, mà là ba

vị.

Có một người tên là Đội Trưởng Đội Năm, vẫn chưa nói lời nào.

Nga Mi Đệ Tử Chu Chỉ Nhược: Lần này vậy mà lại có nhiều người gia nhập thế, xem ra nhóm chat của chúng ta cuối cùng cũng bước vào thời kỳ phát triển nhanh chóng rồi.

Danh Trinh Thám Mori Kogoro: Này, này, này, các vị, các vị, có thể giải thích trước xem, rốt cuộc là chuyện gì không?!!

Thành Viên GUTS Daigo: Trong nhóm chat không phải có một số lời giải thích rồi sao?

Tác Giả Bán Chạy Nhất: Một số thám tử chân tay đơn giản, đầu óc càng đơn giản, không cần mong đợi họ có thể hiểu.

Thành Viên GUTS Daigo: À, hiểu rồi.

Để tôi giải thích đơn giản nhé.

Đây là một nhóm chat có thể giao tiếp với chư thiên vạn giới, mỗi thành viên trong nhóm đều đến từ những thế giới khác nhau.

Tác Giả Bán Chạy Nhất: Vậy, anh thật sự là Ultraman Tiga sao?

Kẻ tra nam đã vứt bỏ Camilla, lao vào vòng tay của Yulian kia?

Thành Viên GUTS Daigo: ????

Thành Viên GUTS Daigo: Tôi đúng là Ultraman Tiga, còn về việc vứt bỏ Camilla, lao vào vòng tay Yulian, quỷ quái gì thế?

Thành Viên GUTS Daigo: Tôi không có, không phải tôi, đừng vu oan cho tôi!

Thành Viên GUTS Daigo: Ngoài ra, Yulian chỉ là một khối hình ảnh ký ức, ai lại lao vào vòng tay của một hình ảnh ký ức chứ?

Tác Giả Bán Chạy Nhất: Vậy thì không sai rồi.

Quả nhiên là tên tra nam chết tiệt, đồ heo ngu ngốc!

Nga Mi Đệ Tử Chu Chỉ Nhược: Ơ, có phải tôi nhầm không?

Sao tôi lại cảm thấy tân binh này hình như rất hiểu Daigo tiên sinh nhỉ?

Mao Sơn Cửu Thúc: Bần đạo cũng có cảm giác đó.

Về lý mà nói, là một tân binh thì không nên như vậy.

Chẳng lẽ tân binh cũng sở hữu năng lực `Toàn Tri` giống như Thiên sao?

Tác Giả Bán Chạy Nhất: Mao Sơn Cửu Thúc?

Vị đạo nhân nổi tiếng kia sao?

Xin lỗi, tôi không hiểu nhiều về phía Đông quốc đó, chỉ biết cái tên thôi.

Tác Giả Bán Chạy Nhất: Còn về việc hiểu tên tra nam chết tiệt kia, chẳng phải là điều hiển nhiên sao?

Là một tác giả nổi tiếng, tôi đương nhiên cần nghiên cứu các loại tư liệu.

Ultraman Tiga là đề tài phim ảnh hot như vậy, tôi đương nhiên biết.

Thành Viên GUTS Daigo: Khoan đã, khoan đã!...

Đề tài phim ảnh Ultraman Tiga??

Quỷ quái gì thế!

Tác Giả Bán Chạy Nhất: Này, không chỉ vậy, cái tên Kogoro não tàn ngủ gật kia, vị Cửu Thúc, cả cô bé Chu Chỉ Nhược, tôi đều có chút hiểu biết.

Còn về Vịnh Xuân Trương Thiên Chí, người này tôi không rõ,

nhưng tôi biết Vịnh Xuân là một loại võ thuật của Đông quốc.

Ngoại trừ một vị ra, những người còn lại đều đã xuất hiện trong các tác phẩm điện ảnh, hoặc hoạt hình.

Mao Sơn Cửu Thúc: ????

Chúng tôi, đều là nhân vật trong các tác phẩm ư?

Không thể nào!

Thiên: Không kỳ quái. `Toàn Tri` cấp độ cao, có thể thấu hiểu mọi thứ, rồi chiếu xạ những sự vật đã biết vào một số thế giới, hình thành cái gọi là tác phẩm.

Đó là thủ đoạn cao thâm.

Mao Sơn Cửu Thúc: Kính chào Thiên, bần đạo kính chào Thiên.

Vịnh Xuân Trương Thiên Chí: Kính chào Thiên.

Nga Mi Đệ Tử Chu Chỉ Nhược: Hi hi, kính chào Thiên.

Thành Viên GUTS Daigo: Kính chào Thiên.

Thành Viên GUTS Daigo: Ngoài ra, như Thiên đã nói, tôi không phải nhân vật trong tác phẩm như tôi vẫn nghĩ.

Có người đã biến kinh nghiệm của tôi thành tác phẩm sao?

Thiên: (Im lặng) Tác Giả Bán Chạy Nhất: Này, này, này, có nhân vật lớn trong nhóm chat xuất hiện sao?

Lời giải thích này, lợi hại thật đấy bạn, vậy mà lại rất hợp lý.

Mao Sơn Cửu Thúc: Xì, tân binh đừng có hồ đồ.

Trước mặt Thiên phải giữ lễ nghi và sự kính sợ nhất định.

Thiên là một tồn tại `Toàn Tri Toàn Năng` chân chính.

Tác Giả Bán Chạy Nhất: `Toàn Tri Toàn Năng`???

Thôi nào, kiểu thần côn gì thế này?

Chẳng phải là vai trò mà những nhân vật thường xuyên lừa gạt người khác trong một số đề tài hot đảm nhiệm sao?

Tác Giả Bán Chạy Nhất: Nói thật, chẳng lẽ ngài cũng là một tác giả giống tôi, rồi lợi dụng cái tên `Toàn Tri Toàn Năng` để lừa gạt các thành viên nhóm chat khác, mượn đó để tiến lên đỉnh cao nhân sinh sao?

Thiên Hạ Hội Bang Chủ: Phóng Tứ!!

Thiên Hạ Hội Bang Chủ: Tiểu nhi ngu dốt, cũng dám hồ ngôn trước mặt Thiên ư!!

Tác Giả Bán Chạy Nhất: Oa oa oa, Thiên Hạ Hội Bang Chủ?

Hùng Bá sao?

Ngay cả ngài cũng bị lừa gạt rồi ư?

Lợi hại thật đấy, bạn!

Chương 33

Thiên: Cách nói thú vị.

Tác Giả Bán Chạy Nhất: ?

Chẳng lẽ thật sự là `Toàn Tri Toàn Năng` sao?

Tôi không tin!

Thần minh cũng không dám thực sự `Toàn Tri Toàn Năng`.

Một nhóm chat giao tiếp với chư thiên vạn giới, mà lại `Toàn Tri Toàn Năng` thì càng khoa trương!

Thiên: Ngô không phải thần, Ngô là Thiên!

Thiên: Ngô cũng chưa từng thực sự `Toàn Tri`.

Kẻ có thể ngăn chặn `Toàn Tri Quyền Hành` của Ngô không ít, nhóm chat này chính là một trong số đó.

Tác Giả Bán Chạy Nhất: Thế thì `Toàn Tri` một phần thôi sao?

Vậy không ngại, ngài đoán xem tôi đang làm gì?

Hi hi.

Trong một căn khuê phòng của nữ tử, một thiếu nữ tóc đen mềm mượt, thân hình bốc lửa hơn cả phụ nữ trưởng thành, một tay cầm điện thoại, một tay cầm một ly sữa.

Vừa nhâm nhi sữa một cách khoái trá, cô vừa nhìn màn hình điện thoại với vẻ thích thú.

“Chậc chậc, xem tôi vạch trần bộ mặt giả dối này! `Toàn Tri Toàn Năng`, quá giả tạo rồi thân yêu~” Thiên: Trong ly sữa có một con sâu.

Phụt...

Kasumi Utako vừa uống một ngụm sữa liền phun thẳng ra.

Sữa?

Của mình sao?

Cô vô thức liếc nhìn vào ly sữa, lập tức, Kasumi Utako cả người ngây ra ở đó.

Bên trong, vậy mà thật sự có một con sâu nhỏ.

Vì phân tâm nên lúc nãy cô hoàn toàn không để ý.

Nuốt ực~~ Cổ họng Kasumi Utako bắt đầu cuộn, da đầu có chút tê dại.

Mình hình như đã trêu chọc một tồn tại không hề tầm thường rồi!

Thiên: Thú vị.

Cố ý dùng danh nghĩa của Ngô để chọc giận các thành viên nhóm chat, mượn đó để thu thập một số thông tin bí mật.

Bất kể chỉ số thông minh hay chỉ số cảm xúc, đều thuộc hàng thượng đẳng.

Chỉ đáng tiếc, trong ba kẻ mới gia nhập nhóm, hai kẻ còn lại đều ở trên ngươi.

Kasumi Utako không vui rồi.

Ngay cả khi ngài thật sự là một tồn tại như thần minh, cũng không thể vũ nhục người khác như vậy chứ!!

Kẻ não tàn cứng đầu bị chích kim hơn ngàn lần kia, lại ở trên tôi sao??

Tác Giả Bán Chạy Nhất: Ngài có lẽ thật sự là nhân vật lớn không tầm thường, nhưng, cái người Đội Trưởng Đội Năm mà ngài cho rằng tôi biết đó ở trên tôi, tôi phục.

Nhưng nếu nói cái tên não tàn ngủ gật kia cũng ở trên tôi, thì tôi, không phục!

Đội Trưởng Đội Năm: Tiểu cô nương, chẳng lẽ cô không phát hiện ra, cái người được nhận định là não tàn kia, chỉ bằng vài câu nói tùy tiện, đã khiến đối phương không chút nghi ngờ, và thoải mái kể ra suy nghĩ trong lòng sao?

Đội Trưởng Đội Năm: Vì sao không?

Theo cô nghĩ, chẳng lẽ nhất định phải như vậy sao?

Tác Giả Bán Chạy Nhất: .....

Tác Giả Bán Chạy Nhất: ????

Thế giới Tử Thần, Seireitei, đội xá Đội Năm.

Aizen Sōsuke với cặp kính trên mặt, đôi mắt hơi híp lại, vẻ mặt ôn hòa như một quý ông tốt bụng, đẩy nhẹ gọng kính của mình.

"Nhóm giao lưu vạn giới, chat group chư thiên, mỗi thành viên đều đến từ những thế giới khác nhau, thú vị~" Trong mắt Aizen lấp lánh một loại ánh sáng, loại ánh sáng chỉ xuất hiện khi một thợ săn ưu tú nhìn con mồi.

"Người nghi ngờ sở hữu `Toàn Tri Toàn Năng`, đại hiệu là Thiên, cùng với tác giả nghi ngờ đã xem tác phẩm về hầu hết các thành viên nhóm chat, điều này bất lợi cho sự che giấu của ta.

Có lẽ, hiện tại họ đã có một sự hiểu biết không nhỏ về ta." "Vì đã không thể che giấu, lại bị nhìn thấu bản chất, cách làm an toàn nhất là cần kéo một người nào đó ngang hàng với ta.

Con người ta sợ hãi từ kẻ 'đệ nhất thiên hạ vô đối thủ', không ai sợ kẻ 'đệ nhị' cả~" Cặp kính tinh xảo của Aizen lóe lên.

Hắn nhìn câu nói mà vị Thiên kia đã gửi: "Nếu trong ba kẻ mới gia

nhập nhóm, hai kẻ còn lại đều ở trên ngươi.” Ánh mắt Aizen chuyển động, tầm nhìn rơi vào một tên trong danh sách thành viên nhóm chat: “Vậy thì, Mori Kogoro~” Thế giới Danh Trinh Thám, Văn phòng Thám tử Mori, lầu ba.

Mùi rượu nồng nặc bao trùm khắp căn phòng.

Trên sofa, một người toàn thân nồng nặc mùi rượu, hai mắt mơ màng đang nằm nghiêng.

Trên bàn chất đống chai rượu, ước chừng không dưới hai mươi chai.

Mori Kogoro một tay cầm chai rượu, thỉnh thoảng lại tu một ngụm.

Tay còn lại thì cầm điện thoại, đôi mắt mơ màng lướt nhìn mọi thứ trên màn hình.

Trước mặt hắn, có một cuốn sổ ghi chép, trên đó viết nguệch ngoạc một số thứ.

Nếu những thứ này mà để Kasumi Utako, người đã biến hắn thành kẻ não tàn cứng đầu kia, nhìn thấy, chắc chắn cô sẽ kinh ngạc lớn.

Danh xưng: Vịnh Xuân Trương Thiên Chí Giới tính: Nam Phân tích tính cách: Thuần túy, ít lời Nghề nghiệp: Võ giả Mức độ nguy hiểm: Một sao Danh xưng: Tác Giả Bán Chạy Nhất Phân tích tính cách: Độc miệng, phúc hắc, có chút thông minh vặt Nghề nghiệp: Tác giả Mức độ nguy hiểm: Nửa sao (có thể sơ bộ lợi dụng, mượn cơ hội tìm hiểu chân tướng nhóm chat). ...

Mới gia nhập nhóm chat không lâu, mà cái tên trông như một gã say này, lúc này lại đã có một sự hiểu biết đại khái về tất cả các thành viên nhóm chat.

Mori Kogoro vốn dĩ mắt say lờ đờ, đột nhiên nhướng mày.

“Bị vị Thiên kia nhìn thấu rồi sao? `Toàn Tri Toàn Năng`... thật là, bất lực quá đi~” Mặc dù nói vậy, nhưng Mori Kogoro không hề lộ ra vẻ kháng cự, ngược lại vẫn bình tĩnh, tiện thể lại uống thêm một ngụm rượu nhỏ.

Đối với hắn, loại chuyện này không hề xa lạ.

Chẳng phải thằng nhóc thối Conan ngu xuẩn nhà mình, đã bị sắp xếp rõ ràng rành mạch đó sao?

Ở một mức độ nào đó, hắn cũng `Toàn Tri`, kiểm soát mọi thứ của thằng nhóc thối đó.

Nếu không phải vậy, hơn ngàn cây kim chích vào cổ, thật sự coi hắn là kẻ ngốc sao?

Mỗi lần ngủ gật đều có thể phá án chính xác, thật sự coi cảnh sát Megure là kẻ đần sao?

Hắn và Megure đã làm đồng nghiệp hơn mười năm, ai mà không hiểu ai, chẳng phải đều đã được sắp xếp từ trước sao?

Có thể kiểm soát mọi thứ của thằng nhóc thối kia, việc mọi thứ bị người khác kiểm soát, cũng không có gì kỳ lạ.

Huống hồ, đó là một tồn tại tựa như thần, hoặc còn cao vị hơn cả thần minh.

Đối với việc bị vị Thiên kia nhìn thấu, hắn không có ý kiến.

Ngược lại, lời giải thích của Aizen phía sau lại khiến hắn nhíu mày.

Trong đôi mắt mơ hồ bỗng có thêm vài phần sắc bén.

“Tên gia hỏa này, gia nhập nhóm chat cùng lúc với mình, từ nãy đến giờ không nói một lời nào, vừa mở miệng đã vạch trần mình.

Tại sao?” Trên thế gian này chưa từng có tình yêu vô duyên vô cớ,

tự nhiên cũng không có sự nhắm vào vô duyên vô cớ.

Ánh mắt hắn lại lướt qua tin nhắn nhóm chat, tư duy với tần suất vượt xa người thường, cực nhanh phân tích những mối liên hệ có thể phát sinh.

Một lúc sau, Mori Kogoro bĩu môi, ngửa ra sau, lại tu thêm một ngụm rượu: "Thì ra là vậy~~" "Tên này từ trước đến giờ không xuất hiện, đợi đến khi vị Thiên kia lộ ra `Toàn Tri`, và cô bé kia lộ ra bí mật về tác phẩm rồi mới ló mặt.

Xem ra, cái tên gọi Aizen kia, trong cái gọi là tác phẩm của hắn, hẳn là một loại nhân vật phản diện tà ác, kiểu đại boss, mức độ nguy hiểm cao." "Vạch trần mình, cố ý dẫn dắt người khác suy đoán về mình là 'chỉ số thông minh cao', 'kẻ âm mưu', 'lão làng'.

Từ đó kéo mình ngang hàng với hắn, gián tiếp hạ thấp tính bài xích của các thành viên nhóm chat.

Chương 34

Quả là một tên gia hỏa đầy ác ý~" "Tên khốn kiếp đó, nếu không cho mình một chai rượu ngon chưa từng thấy, mình sẽ không tha thứ đâu!" Mặc dù miệng thì lẩm bẩm như vậy, nhưng trên thực tế, Mori Kogoro căn bản không hề có chút biểu cảm tức giận nào, thậm chí, hắn còn đang cười.

Đã bao lâu rồi, đã bao lâu rồi mình không gặp chuyện thú vị như vậy, những kẻ thú vị như vậy~ Đôi khi, cá muối không phải là cá muối thực sự, chỉ là vì... mọi thứ, quá đơn giản rồi~~ Nếu không phải vì quá vô vị, ai lại rảnh rỗi mỗi ngày chơi trò "gia đình" với thằng nhóc thối kia chứ! ...

Tác Giả Bán Chạy Nhất: Không thể nào, không thể nào!!

Kẻ não tàn cứng đầu kia, thật sự âm hiểm đến vậy sao??

Đội Trưởng Đội Năm: Có lẽ là thật, có lẽ là giả.

Lòng người khó lường, ai mà biết được kết quả cuối cùng chứ~ Đội Trưởng Đội Năm: Đương nhiên, đối với vị 'Thiên' mà nói, có lẽ, cái gọi là lòng người, cũng chỉ là bụi trần dưới chân, chỉ cần, có thể dễ dàng nhìn thấu cũng không chừng.

Trong Vô Gian Ngục, Lục Minh chống cằm, đầy hứng thú nhìn tin nhắn trong nhóm chat.

"Cái tên Aizen này, thật sự thú vị.

Vừa tính toán xong Kogoro, lại muốn thử dò xét ta sao?" "Mấy tên gia hỏa mới gia nhập lần này, thật sự là tên nào cũng thú vị hơn tên nào." Kẻ yếu mới sợ kẻ mạnh.

Đối với Lục Minh hiện tại mà nói, những kẻ như Aizen, không hề

khiến hắn cảnh giác hay e ngại, chỉ cảm thấy thú vị mà thôi.

Thiên: Aizen Sōsuke, cũng rất thú vị.

Yếu ớt như kiến hôi, nhưng lại có không ít ý tưởng về Ngô.

Ngô mong chờ sự trưởng thành của ngươi.

Aizen khẽ đẩy gọng kính.

Quả nhiên bị nhìn thấu.

Không, câu trả lời còn thân thiện hơn hắn tưởng tượng không ít.

Đội Trưởng Đội Năm: Tại hạ được các hạ kỳ vọng sao?

Vậy thì, liệu các hạ có thể không tiếc mà cho tại hạ biết, khoảng cách từ thứ nguyên của tại hạ đến thứ nguyên của các hạ là bao xa?

Thiên: Đợi khi ngươi sở hữu sức mạnh một kích hủy diệt cả thế giới, sẽ có tư cách trực thị bản thể của Ngô.

Đồng tử Aizen đột nhiên co lại, sau đó dần trở lại bình tĩnh.

"Trực thị, chứ không phải trực diện.

Tức là dù có sức mạnh hủy diệt thế giới, cũng chỉ thoát ly khỏi phạm trù kiến hôi thôi sao?" "Khoảng cách, còn lớn hơn ta tưởng tượng.

Không, như vậy mới thú vị~" Đinh!

Nhiệm vụ thành viên đã đầy đủ, mở khóa tính năng mới.

Tính năng ① Lò Luyện Trời Đất: Tiêu hao tích phân, có tỷ lệ nhất định nâng cao tất cả năng lực.

Cấp độ năng lực càng cao, tích phân tiêu hao càng nhiều.

Tính năng ② Không Gian Ngộ Đạo: Tiêu hao tích phân, tiến vào không gian ngộ đạo, tăng cường đáng kể ngộ tính bản thân, có tỷ lệ nhất định nhận được cơ duyên nhập đạo.

Tính năng ③ Trường Đấu Võ Trụ: Tiêu hao tích phân, mở đấu trường, cung cấp cho các thành viên lấy chiến dưỡng chiến.

Lắng nghe tiếng nhắc nhở bên tai, Lục Minh khẽ híp mắt: "Cuối cùng thì cũng tới rồi." Tôi có khá nhiều việc phải làm, sở dĩ vẫn ở lại nhóm chat tán gẫu với mấy thành viên này là vì muốn đợi tính năng mới của nhóm chat.

Sức mạnh của nhóm chat sẽ vượt xa bây giờ, việc kịp thời nắm bắt những tính năng mới xuất hiện trong nhóm chat là điều vô cùng quan trọng, không cần phải nói cũng hiểu.

Chỉ là, tôi ban đầu cứ nghĩ tính năng mới sẽ xuất hiện trực tiếp, không ngờ lại là hình thức bỏ phiếu lựa chọn, xem ra lại có thêm một phần tự do, cũng không tệ.

Mao Sơn Cửu Thúc: Chư Thiên, ba loại tính năng này dường như đều không tệ, chúng ta nên chọn loại nào đây?

Thiên Hạ Hội Bang Chủ: Lão phu cảm thấy, tính năng thứ ba không tệ, luôn có vài tiểu bối quá mức phóng túng, có thêm tính năng này, lão phu có thể khiến những người mới hiểu ra vài đạo lý cần phải hiểu.

Nhiệt Mại Đại Tác Gia: Ê ê ê, đại bang chủ, chi bằng cứ đọc thẳng chứng minh thư của tôi luôn đi!

Ngoài ra, tôi đâu có đắc tội với đại bang chủ đâu!

Thiên Hạ Hội Bang Chủ: Đắc tội lão phu, lão phu sẽ không để tâm, nhưng không tôn trọng Thượng Thiên, thì lão phu không thể tha thứ!

Kasumi Utako cười méo mặt, chuyện này, trên mạng nói vài câu, pha trò vài câu không phải là thao tác bình thường sao?

Lại còn đòi PK offline ư!!

Ngoài ra, một đại bang chủ đường đường, gần như là minh chủ võ lâm, lại đòi nhỏ mọn như vậy hả, ê!

Trong lòng có vạn vạn câu muốn thổ lộ, nhưng không dám nói thẳng, không dám nói thẳng.

Tôi chỉ là một người bình thường, còn Hùng Bá lại là một tồn tại có thể đánh bại nửa giang hồ vô địch thủ, e rằng một chiêu cũng có thể đánh tôi thành tro bụi.

GUTS thành viên Daigo: Được rồi, được rồi, tiên sinh Hùng, đừng dọa cô ấy nữa, cô ấy cũng không cố ý, với lại, Thượng Thiên cũng không trách tội, tha thứ một lần đi, hạ không vi lệ.

Ngoài ra, nếu là tôi, tôi cảm thấy tính năng thứ nhất khá tốt, tiêu hao tích phân để nâng cao năng lực.

Nga Mi đệ tử Chu Chỉ Nhược: Daigo tiên sinh, năng lực của anh tựa như thiên phú, chắc chắn sẽ thiên về tính năng thứ nhất nhiều hơn.

Đối với người luyện võ như chúng tôi, thực ra tính năng thứ hai phù hợp hơn một chút, tăng cường ngộ tính, nhanh chóng lĩnh ngộ pháp môn cao thâm.

Nếu có thể nhập đạo, thực lực sẽ thay đổi long trời lở đất.

Mao Sơn Cửu Thúc: Bần đạo cũng đồng ý với lời này, tuy có chút không phải với tiểu hữu Daigo, nhưng quả thực tính năng thứ hai có lợi hơn cho đa số tu hành giả trong nhóm.

Danh Trinh Thám Mori Kogoro: Cái đó, tuy lời tôi nói có chút không thích hợp, nhưng, chẳng lẽ mọi người không cảm thấy hai tính năng thứ nhất và thứ hai quá giống nhau sao?

Độ thiên hướng hơi cao một chút.

Nhiệt Mại Đại Tác Gia: Ngủ say. ..... khụ khụ, chú Kogoro, có một câu hỏi, tôi có thể hỏi không?

Danh Trinh Thám Mori Kogoro: Không có, tôi không biết, tôi chỉ là một con cá muối đơn thuần.

Nếu dùng từ của cô thì tôi là một thám tử vô dụng não tàn bị châm hơn một nghìn mũi kim.

Nhiệt Mại Đại Tác Gia: Ưm. ..... chú biết tôi muốn hỏi gì sao!

Quả nhiên!!

Chú căn bản không hề ngu xuẩn!!

Oa oa oa, bây giờ nghĩ lại cực kỳ khủng khiếp, Conan cái thằng nhóc tử thần kia, không phải vẫn luôn nằm trong sự khống chế của chú sao, đáng sợ quá đi mất, chẳng lẽ chú Mori là thủ lĩnh của tổ chức Áo Đen?

Danh Trinh Thám Mori Kogoro: Được rồi, cô bé phiền phức với tư duy nhạy bén, cô bé, không bằng phân tích hai loại tính năng đi, với tư duy linh hoạt của cô, có lẽ có thể phân tích ra vài điều.

Nhiệt Mại Đại Tác Gia: Ưm, hai loại tính năng sao?

Theo tôi thấy, loại thứ nhất là tăng cường trực tiếp, loại thứ hai là thông qua tu luyện mà trở nên mạnh hơn, về bản chất thì thực ra không khác biệt là bao, cùng lắm thì một cái nhanh một cái chậm.

Có lẽ, sự khác biệt lớn nhất thực ra nằm ở mức tiêu hao tích phân?

Nhìn cô bé bắt đầu nghiêm túc phân tích, Mori Kogoro bĩu môi, nhấp một ngụm rượu ngon.

Quả nhiên chỉ là một cô bé, đối phó quá đơn giản rồi ~ Thiên: Chọn loại thứ nhất.

Chưa Thượng Thiên mở lời, khiến cả nhóm chat im lặng.

Mao Sơn Cửu Thúc: Cảm vấn Thượng Thiên, liệu ngài đã nhìn ra sự khác biệt thực sự giữa hai tính năng đó chưa?

Thiên: Thời gian không còn nhiều, tiếp theo cần phải nhanh chóng trở nên mạnh hơn.

Nói xong, một tập tin trực tiếp được Thượng Thiên tải lên nhóm chat.

Các thành viên trong nhóm không phải là kẻ ngốc, thấy một loạt thao tác của Thượng Thiên, trong lòng không khỏi "lộp bộp" một tiếng, sau đó đồng loạt đi xem tập tin mà Thượng Thiên đã tải lên.

"Lượng tử chiến ma" và "Lượng tử vĩnh sinh pháp", đó là tiêu đề.

Phía dưới là phần giải thích vô cùng chi tiết.

Lượng tử vĩnh sinh pháp chia làm bảy giai đoạn.

Giai đoạn thứ nhất: Có đặc tính thôn phệ như hắc động, thông qua thôn phệ mọi vật chất, tăng cường đáng kể cường độ nhục thân và cường độ tinh thần của bản thân, cuối cùng đạt được những năng lực kỳ lạ như siêu tốc tái sinh, niệm lực.

Chương 35

Giai đoạn thứ hai: Nhục thân đạt đến giới hạn của con người, hoàn mỹ khống chế từng phân tử, lực điện từ giữa các nguyên tử trong cơ thể, có thể tùy tiện tung ra cú đấm phân hạch nguyên tử, có thể đạt đến tái sinh đoạn chi, bạo phát toàn lực có thể di sơn đảo hải.

Giai đoạn thứ ba: Vật chất trọng tổ, khiến tế bào bản thân bắt đầu sơ bộ có tính bất hủ, không chỉ có khả năng hồi phục cực nhanh, có thể nhanh chóng thích nghi với dị biến bên ngoài, tiến hóa ra năng lực ứng phó.

Nếu cơ thể bị phân liệt, các phần cơ thể bị phân liệt vẫn có hoạt tính sinh mệnh.

Giai đoạn thứ tư: Ý thức trọng tổ, khuếch đại hiệu ứng lượng tử của mỗi nguyên tử trong bản thân từ vi mô lên vĩ mô, dù bản thể bị giết chết, chỉ còn lại một tế bào, cũng có thể dần dần khôi phục.

Giai đoạn thứ năm: Lượng tử vĩnh sinh, giai đoạn Lượng tử chiến ma đại thành, thăng cấp thành Lượng tử vĩnh sinh chiến ma.

Bản thân hóa thành trạng thái xếp chồng khái niệm, tất cả hạt của bản thân được giải phóng hoàn toàn, hóa thành vô số khả năng.

Theo thời gian trôi qua, khả năng của bản thân tăng lên vô hạn, dù bị giết chết, cái chết cũng chỉ là một trong số những khả năng đó, đạt đến chân chính thế giới diệt ta bất diệt, vũ trụ băng diệt ta bất tử!

Giai đoạn thứ sáu: Đa nguyên vĩnh sinh, chưa biết.

Giai đoạn thứ bảy: Vô hạn vĩnh sinh, chưa biết.

Lưu ý đặc biệt: Lượng tử chiến ma chỉ có một phương pháp trưởng thành, đó là thôn phệ mọi vật chất!

Tài liệu không dài, nhưng đoạn tài liệu không dài này lại khiến mỗi thành viên trong nhóm, tại cùng một thời khắc, sắc mặt đồng loạt biến đổi!

Nhiệt Mại Đại Tác Gia: Vậy xin hỏi Thượng Thiên đại nhân, nguyên nhân ngài gửi đoạn tài liệu này là gì?

Mao Sơn Cửu Thúc: Trước khi gia nhập nhóm chat, chúng ta vừa mới thực hiện một nhiệm vụ nhóm chat.

Mục tiêu nhiệm vụ đó, chính là một tồn tại như vậy, được gọi là Lượng tử chiến ma thể sinh mệnh tối thượng!

Nhiệt Mại Đại Tác Gia: ????

Vậy, kẻ địch của chúng ta là thứ đáng sợ đến vậy sao?

Ê ê ê, tài liệu đó ghi rõ ràng rồi mà, Lượng tử chiến ma sau giai đoạn thứ năm thì căn bản không thể giết chết được, làm sao mà đối phó đây!!!!

Nga Mi đệ tử Chu Chỉ Nhược: E rằng, chỉ có thể thỉnh giáo Thượng Thiên mà thôi.

Danh Trinh Thám Mori Kogoro: Này, cô bé, thực ra cũng không cần quá lo lắng.

Bản chất của sự tiến hóa sinh mệnh là truy cầu, đã nói Lượng tử chiến ma tổng cộng có bảy giai đoạn, vậy chứng tỏ cái gọi là bất tử ở giai đoạn thứ năm đó chỉ là tương đối, chưa đạt đến cấp độ hoàn hảo.

Về mặt lý thuyết thì thực ra có thể giết chết.

GUTS thành viên Daigo: Tài liệu của Thượng Thiên có nhắc, vũ trụ sụp đổ cũng không chết, tồn tại như vậy làm sao mà giết được?

Ngũ Phiên Đội Đội Trưởng: Theo phân tích tài liệu này, Lượng tử chiến ma giai đoạn thứ năm có thể phân liệt vô hạn, mỗi một cá thể

đều là một loại khả năng.

Điều đó là điểm mạnh, nhưng cũng chính là điểm yếu.

Danh Trinh Thám Mori Kogoro: Cái tôi, ý thức tự ngã yếu ớt phải không.

Đã có vô hạn cá thể phân liệt, vậy thì phải chứng minh cái nào mới là bản thể thực sự, một loại nghịch lý.

Vậy, chuẩn bị ly gián sao?

Ngũ Phiên Đội Đội Trưởng: Ly gián, dù thành công cũng chỉ thành công một cá thể.

Chi bằng đổi một cách suy nghĩ khác, đưa ra một lý do, để chúng giữa chúng ta có thù hận, đối địch lẫn nhau, tự tương tàn sát.

Danh Trinh Thám Mori Kogoro: E rằng cần một chút thủ đoạn, để một tồn tại chỉ biết tiến hóa như vậy triệt để đối địch giữa các cá thể với nhau, vậy thì chỉ có thể lấy truy cầu bản chất nhất làm mồi nhử, đó chỉ có thể là lấy danh nghĩa tiến hóa.

Có thể nghĩ ra phương pháp này, không thể không nói, quả là một kẻ đáng sợ!

Ngũ Phiên Đội Đội Trưởng: Cũng vậy thôi, có thể theo kịp suy nghĩ đáng sợ của tôi như vậy, cũng không tệ đâu nha ~ GUTS thành viên Daigo: Hai người. ..... là quỷ sao?

Tâm trạng của Daigo phức tạp, rõ ràng là những kẻ đáng sợ khiến người ta dựng tóc gáy, nhưng hai kẻ này phân tích như vậy, đột nhiên cảm thấy không còn đáng sợ đến thế nữa.

Thậm chí, có chút. .....

đáng thương?

Quái vật, hai siêu cấp quái vật đáng sợ!

Nhiệt Mại Đại Tác Gia: .....

Ngũ Phiên Đội Đội Trưởng, chắc là Aizen rồi, tôi đã nghi ngờ rồi, chỉ là không dám chắc lắm, bây giờ thì có thể xác định rồi.

Một kẻ có tất cả những phương pháp siêu nguy hiểm, thích vạch kế hoạch cho mọi thứ, kẻ thống trị Hueco Mundo, Tử Thần mạnh nhất!!

Ngũ Phiên Đội Đội Trưởng: Xem ra, tiểu thư Tác giả có ấn tượng sâu sắc với tôi ~ Nhiệt Mại Đại Tác Gia: Sao mà không sâu sắc được chứ, anh là một trong những siêu đại boss nổi tiếng nhất trong thế giới 2D, được vô số bệnh nhân trung nhị giai đoạn cuối tôn sùng điên cuồng.

Câu nói đó nổi tiếng mà. .....

Không ai từ đầu đã đứng trên trời, bất kể là anh, hay tôi, ngay cả thần cũng vậy.

Nhưng ngai vàng của thiên đường trống rỗng đến không thể chịu đựng được cũng sắp kết thúc rồi.

Từ bây giờ, do tôi đứng trên đỉnh cao!

Đoạn lời thoại này có thể khiến vô số thiếu niên trung nhị nhiệt huyết sôi trào đấy!

Danh Trinh Thám Mori Kogoro: Tên này, quả nhiên là nguy hiểm đến mức không thể nào hình dung được.

Ngũ Phiên Đội Đội Trưởng: Mỉm cười.jpg So với tôi, một 'boss' ai cũng biết, còn một kẻ ngay cả 'độc giả' cũng không biết tồn tại, thì sao nhỉ?

Danh Trinh Thám Mori Kogoro: Phì phì phì, cái tên đáng ghét này, lại gài bẫy tôi nữa rồi, tôi mới không có nhiều suy nghĩ như vậy.

Đứng trên đỉnh cao, tôi không có hứng thú, tôi chỉ thích làm một con cá muối thích uống rượu mà thôi.

Ngũ Phiên Đội Đội Trưởng: Thích rượu ngon ư?

Seireitei có một loại rượu ngon không tệ, nghe nói có thể khiến người uống cả linh hồn cũng vì nó mà đắm say.

Danh Trinh Thám Mori Kogoro: Cho tôi!!!!

Cho tôi mười bình loại rượu đó, tôi sẽ cân nhắc tha thứ cho anh!!!!

Ngũ Phiên Đội Đội Trưởng: Thành giao!

Mỉm cười.jpg.

Thiên: Phân tích xuất sắc, chỉ là không đủ toàn diện.

Ngũ Phiên Đội Đội Trưởng: Ồ, vậy xin hỏi các hạ, có cần bổ sung gì không?

Thiên: Không, chỉ phương pháp đó không có tác dụng, các ngươi đã đánh giá quá thấp Lượng tử chiến ma rồi.

Có một cách duy nhất để giết Lượng tử chiến ma giai đoạn thứ năm, đó là trong khoảnh khắc hủy diệt một vũ trụ, diệt tuyệt tất cả khả năng của cả vũ trụ!

Hãy tận dụng tính năng Lò Luyện Trời Đất, nhanh chóng trở nên mạnh hơn đi.

Nói xong, Lục Minh ngay lập tức chọn thoát khỏi nhóm.

Mở lại giao diện thuộc tính, chỉ thấy lúc này "?% Lượng tử vĩnh sinh pháp" bắt đầu nhanh chóng thay đổi.

Trước đó sở dĩ mức độ hoàn thành là dấu chấm hỏi, là vì bản thân Lục Minh căn bản không lý giải Lượng tử vĩnh sinh pháp.

Dù có sản sinh mức độ hoàn thành thì đó cũng là mức độ hoàn

thành của Lượng tử chiến ma.

Lục Minh chỉ cần đặt dấu bằng giữa hai cái, mức độ hoàn thành của Lượng tử chiến ma thuận lợi chuyển đổi thành mức độ hoàn thành của Lượng tử vĩnh sinh pháp.

Cuối cùng biến thành Lượng tử vĩnh sinh pháp tầng thứ nhất (70%).

Mấy tầng cấp đầu tiên của Lượng tử vĩnh sinh pháp không quá khoa trương, thậm chí có không ít năng lực có công hiệu tương tự.

Lượng tử vĩnh sinh pháp chỉ bắt đầu trở nên đáng sợ từ tầng thứ tư, nên việc mức độ hoàn thành tăng nhanh ở giai đoạn đầu cũng không có gì lạ.

Các thành viên trong nhóm chat tiếp theo, nếu không có vấn đề lớn gì, gần như trăm phần trăm sẽ chọn Lò Luyện Trời Đất.

Tính năng đó là tính năng duy nhất có chút tác dụng với Lục Minh.

Trường Đấu Võ Trụ, Lục Minh đối đầu với các thành viên hiện tại trong nhóm chat chắc chắn sẽ là kết cục bị miểu sát, không có chút ý nghĩa nào.

Ngộ đạo, với năng lực Biến giả vi chân của tôi, không có hứng thú tu luyện gì cả.

Vậy nên, chỉ cần hơi dụ dỗ một chút, để họ chọn cái đó là được.

Chương 36

À không, với năng lực hiện giờ của Lục Minh, năng lực cấp thấp có dùng hay không cũng không khác biệt lớn.

Năng lực cấp cao, dù có hữu dụng hay không, nếu thực sự hữu dụng, thì số tích phân cần thiết e rằng cũng sẽ là một con số thiên văn, nên Lục Minh không vội sử dụng Lò Luyện Trời Đất, trước tiên cứ tham khảo tình hình sử dụng của các thành viên trong nhóm cũng không muộn.

Nhìn dòng chữ trên giao diện thuộc tính, Lục Minh ngẩng đầu, nhìn về một chỗ hư không.

"Với sức mạnh hiện giờ của tôi, chắc đủ để xuyên thủng Vô Gian Ngục." "Cũng đến lúc, tôi nên ra ngoài xem sao rồi ~" Với cái địa ngục đã giam cầm mình suốt ba năm, tôi sẽ không tiếp tục ở lại nữa.

Khoảnh khắc tiếp theo, sức mạnh Thương Thiên gia trì, một quyền giáng xuống!

Hư không vặn vẹo, cả Vô Gian Ngục suýt chút nữa bị một quyền đánh nổ, từng vết nứt đáng sợ bị xé toạc.

Tùy tiện tìm một khe nứt, Lục Minh một bước mại nhập vào đó ~ Một con đường nhỏ giữa rừng cây, xung quanh cây cối um tùm, ánh nắng nhàn nhạt xuyên qua những cành cây cổ thụ rọi xuống mặt đất, tạo thành vô số đốm sáng lốm đốm.

Vài chú chim nhỏ và động vật nhỏ đang nhìn chằm chằm, thỉnh thoảng phát ra tiếng kêu chiêm chiếp.

Đột nhiên, hư không vặn vẹo, tạo thành một con đường không gian dài ngoằng.

Tạch!

Tạch!

Tạch. .....

Tiếng bước chân rõ ràng truyền ra từ bên trong, không lâu sau, một nam tử trẻ tuổi, bước ra.

Nam tử này, không có ngũ quan tinh xảo đẹp hơn cả phụ nữ, nhưng khi kết hợp lại, lại mang đến cho người ta một cảm giác vô cùng hài hòa, khiến người ta nhìn vào thấy dễ chịu.

Đặc biệt là nụ cười ấm áp trên gương mặt, càng khiến người ta không kìm được mà nảy sinh thiện cảm.

Y mặc một bộ áo xanh, trên vai, đang nằm một con thú nhỏ, hình dạng tựa như chó con, nhưng đầu có sừng, thân phủ vảy, nhìn có vẻ oai phong hơn nhiều so với chó con bình thường.

Lúc này, con thú nhỏ đang gật gật đầu, ngáp ngủ, trông bớt đi vài phần oai phong, thêm vài phần đáng yêu.

Chính là Lục Minh đã thay một bộ quần áo khác, và Hỏa Kỳ Lân đã ẩn giấu ngọn lửa của mình.

Những chú chim và động vật nhỏ xung quanh phát giác có người đến, gần như đồng loạt lùi lại vài bước.

Chỉ là, khi nhìn rõ diện mạo của người kia, cảm nhận được luồng khí ôn hòa dễ chịu như gió xuân trên người đối phương, những tiểu gia hỏa vốn nhút nhát này, đột nhiên gan lớn hơn một chút.

Nhờ cành cây hoặc lá rụng che chắn, chúng bắt đầu cẩn thận quan sát đối phương.

Sắc mặt Lục Minh ôn hòa, cũng không đi quấy rầy những con thú nhỏ kia, chỉ bước chân không nhanh không chậm tiến về phía trước.

Dần dần, cũng không biết là con thú nhỏ nào dẫn đầu, vài con thú nhỏ gan dạ hơn một chút, cẩn thận đi lên, lại gần bên cạnh Lục Minh.

Cuối cùng, còn có một con thú nhỏ, trực tiếp mạnh dạn chặn đường Lục Minh đang đi.

Lục Minh cũng không tức giận, động tác nhẹ nhàng khẽ cúi người xuống, sau đó đưa một bàn tay ra, nhẹ nhàng xoa xoa con thú nhỏ gần nhất, một chú sóc nhỏ, lông xù xù, cảm giác tay khá tốt.

Bị Lục Minh khẽ vuốt ve, chú sóc nhỏ thoải mái híp cả mắt lại, phát ra âm thanh cực kỳ dễ chịu.

Thấy cảnh này, càng ngày càng nhiều động vật nhỏ, chim chóc, buông bỏ sự bài xích và sợ hãi đối với Lục Minh, dồn hết can đảm tiến lên, vây quanh Lục Minh.

Theo càng ngày càng nhiều động vật nhỏ vây quanh, không biết vì sao, trên người của nhân loại này, cái cảm giác khiến động vật nhỏ buông bỏ sự bài xích và nảy sinh lòng tin càng lúc càng đậm.

Trong tầm nhìn của Lục Minh, lại là một cảnh tượng hoàn toàn khác.

Mặt nạ của kẻ giả trang (45%) Khẽ mỉm cười, ánh mắt Lục Minh quét một vòng xung quanh, cuối cùng dừng lại trên một con thú nhỏ khác.

Khác với những con thú nhỏ khác, đây là một dị năng thú, bởi vì có thể khống chế dị năng, phát huy ra sức mạnh dời núi lấp biển.

Các loài thú trên thế gian cũng có thể làm được như vậy, dị năng thú là loài thú đã khống chế được dị năng.

Lục Minh vẫy vẫy tay, con dị năng thú đó trước tiên do dự, sau đó, nhảy lên người Lục Minh, được Lục Minh nhẹ nhàng ôm vào lòng.

Tay Lục Minh như có một loại ma lực nào đó, chỉ vuốt ve vài cái, con dị năng thú có sức chịu đựng mạnh hơn nhiều so với thú nhỏ bình thường này, hoàn toàn chìm đắm, ngoan ngoãn cuộn mình trong vòng tay Lục Minh, phát ra âm thanh thoải mái.

Không biết từ lúc nào, trên tay Lục Minh, hiện ra một luồng sáng nhàn nhạt, theo sự vuốt ve không ngừng, ánh sáng hòa vào cơ thể con thú nhỏ.

Nửa khắc sau, trong mắt Lục Minh hiện lên vẻ hiểu rõ.

"Chẳng trách cảm thấy khu vực này tràn ngập cảm giác xa lạ, hóa ra đây là một thế giới hoang tàn sau chiến tranh ~" Dị năng thú có thực lực mạnh hơn nhiều so với thú loại bình thường, tự nhiên cũng có trí tuệ cao hơn, tuổi thọ lâu dài, nên suy đoán ký ức của dị năng thú có thể hiểu được không ít bí mật.

Một hành tinh bi kịch, giới dị năng xa hơn nhiều so với tưởng tượng của người thường.

Dị năng tông sư cấp chín đã có sức phá hoại cực kỳ mạnh mẽ, Vương giả, Hoàng tọa lại càng như những vũ khí hạt nhân hình người.

Đại đế thậm chí có thể bằng sức mạnh một người gây ra tổn thương gần như không thể phục hồi cho hành tinh đang sống.

Nên trong tình huống đó, các dị năng giả từ Vương giả trở lên, bình thường căn bản không thể tùy ý ra tay.

Lúc này, các dị năng giả lại không chọn cách kiềm chế sức mạnh của mình, mà rời khỏi Địa tinh, đi xâm chiếm, đi công lược các thế giới khác!

Vương giả có thể tạm thời sinh tồn trong không gian, Hoàng tọa lại càng có thể bỏ qua môi trường khắc nghiệt ngoài không gian.

Còn Đại đế, tùy tiện xé rách hư không, muốn đi đâu thì đi đó.

Có xâm lược, tự nhiên có chiến tranh, tự nhiên cũng không thiếu sự phản kháng.

Có thế giới bị giới dị năng chinh phục, có thế giới chọn cách dung hợp với giới dị năng, có thế giới thì lấy thái độ kháng cự ngoan cường, cuối cùng bị giới dị năng triệt để hủy diệt!

Thế giới trước mặt này, chính là một thế giới như vậy!

Cả thế giới suýt chút nữa bị đánh sụp, bản nguyên tan nát, sinh vật trên bề mặt hàng tỷ con không còn một mống, hoàn toàn trở thành một thế giới phế thải.

Nhưng, bản thân thế giới là một loại kỳ tích, loại thế giới phế thải này theo thời gian trôi qua, sẽ một lần nữa khôi phục sinh cơ, sinh ra sinh mệnh.

Tình hình của thế giới trước mặt này là như vậy.

"Theo ký ức mơ hồ của con thú nhỏ này, khi thế giới này bị công hãm, nó đã thấy trời đất tai họa giáng xuống, là thủ bút của Viêm Đế ~" Thế giới bị công hãm tự nhiên thuộc về kẻ công hãm.

Trong tình huống bình thường, ít có ai thần kinh đi công hãm một thế giới cách xa vạn dặm.

Đại đế bình thường đều sẽ hình thành một khu vực thống trị lấy thế giới mà mình cai trị làm trung tâm, mở rộng ra xung quanh.

Loại khu vực này, có thể do Đại đế sở thuộc đặt tên là Vực.

Vậy nên, lý, lý thuyết là khu vực thống trị của Viêm Đế.

"Vừa mới ra ngoài, đã có cơ hội đụng 'người bạn cũ', thật. ..... một tin tốt đáng kể a ~" Nụ cười của Lục Minh mê hoặc, theo ký ức của con thú nhỏ, y sải bước đi về phía trung tâm thế giới.

Khi kẻ thống trị cai trị một thế giới, tự nhiên sẽ lợi dụng nó, xây dựng thành trì của riêng mình.

Ngay cả khi thế giới bị tổn hại nghiêm trọng, vẫn sẽ có một số tài nguyên.

Có thành trì, tự nhiên sẽ có trận truyền tống.

Lục Minh cố nhiên có thể xé rách hư không, trực tiếp đi tìm Viêm Đế, nhưng, gây ra động tĩnh lớn như vậy, đối phương bỏ chạy thì sao?

Lén lút đi vào, tiến vào hậu hoa viên của đối phương.

Khi Viêm Đế phát giác có gì đó không đúng, Lục Minh sẽ xuất hiện trước mặt Viêm Đế.

Lúc đó, bất ngờ không, kinh ngạc không?

Nghĩ vậy, cảm thấy vô cùng thú vị.

Lục Minh, có chút không thể chờ đợi được nữa ~ Viêm Dương Chi Đô, nơi này, là thánh địa trong lòng tất cả các dị năng giả hệ hỏa trên thế gian, bởi vì người trấn giữ nơi đây, chính là Đại đế mạnh nhất thuộc tính hỏa - Viêm Đế!

Bị ảnh hưởng bởi Viêm Đế, năng lượng dị năng thuộc tính hỏa của toàn bộ Viêm Dương Chi Đô đặc biệt hoạt động.

Trên bầu trời Viêm Dương Chi Đô, còn có một vầng Pháp Luân tựa như mặt trời, bức xạ khắp Viêm Dương Chi Đô.

Đó là Đế khí bản mệnh của Viêm Đế, khi bùng nổ hoàn toàn có thể dẫn động lửa hạt nhân mặt trời, có thể dễ dàng hủy diệt một quốc gia.

Trung tâm Viêm Dương Chi Đô, trong Đế tháp.

Viêm Đế đang ngồi trên Đế tọa, chỉ riêng việc y ở đó, vị Đại đế

này đã giống như một nguồn lửa nguyên thủy, xung quanh y, năng lượng dị năng hệ hỏa gần như hóa thành vật chất.

Dị năng giả bình thường, nếu không đạt đến cấp bậc Dị năng tông sư, e rằng chỉ cần tiếp cận với vị Đại đế này, sẽ bị năng lượng dị năng hệ hỏa gần như hóa thành vật chất đó thiêu thành tro bụi, đó là uy nghiêm của Đại đế.

Lúc này Viêm Đế, tay đang cầm một phần tài liệu, biểu cảm trên mặt có chút ngưng trọng.

"Trong khoảng thời gian gần đây, dưới trướng của bổn đế có hơn hai mươi vị Dị năng tông sư mất tích một cách kỳ lạ, thậm chí bao gồm cả hai vị Vương giả, một vị Chuẩn Hoàng!" Dị năng tông sư, với tư cách là tồn tại đỉnh cao nhất dưới Vương giả, Dị năng tông sư đỉnh cấp, dù dưới trướng Đại đế, cũng được xếp ở vị trí cao, trấn giữ một thành, làm thành chủ.

Vương giả, dù dưới trướng Đại đế, số lượng cũng cực kỳ có hạn, một vị ngã xuống, Đại đế cũng phải đau lòng, huống chi lại có một vị Chuẩn Hoàng.

Chương 37

Ngay cả Viêm Đế, nhìn phần tài liệu này, cũng không kìm được mà nảy sinh phẫn nộ.

Kèm theo ngọn lửa giận trong lòng Viêm Đế, nhiệt độ trong cả Đế tháp đột nhiên bắt đầu tăng lên.

Đột nhiên, Viêm Đế ngẩng đầu.

Một luồng sáng từ trên cửu thiên rơi xuống, mục tiêu rơi xuống, chính là Đế tháp nơi Viêm Đế đang ở.

Không có bất kỳ sự phẫn nộ hay kiêng dè nào, sắc mặt Viêm Đế bình tĩnh như nước.

Ở đây là địa bàn của y, trong Đế tháp, dù hai vị Đại đế liên thủ tấn công, y cũng không hề e ngại.

Trong tình huống này, chỉ một luồng sáng, căn bản không nằm trong phạm vi kiêng dè.

Huống chi, trong luồng sáng đó, y ẩn ẩn cảm nhận được một luồng khí tức quen thuộc.

Một bàn tay thò ra, năng lượng dị năng hệ hỏa mênh mông trong chớp mắt hội tụ thành một bàn tay lửa khổng lồ cao trăm trượng, dễ dàng đón lấy luồng sáng đó.

Đợi ánh sáng tan đi, một bóng người hiện ra.

Sau khi nhìn rõ diện mạo của người đó, sắc mặt bình tĩnh ban đầu của Viêm Đế, lập tức biến mất.

Kinh ngạc, y vội bước tới.

“Tiền bối Không Đế, ngài?” Toàn thân Không Đế cuộn tròn thành

một cục, khí tức cực kỳ yếu ớt, trông như một con mèo già sắp chết vậy.

Nghe lời Viêm Đế, y mới khó khăn ngẩng đầu, để lộ mái tóc bạc trắng, và khuôn mặt nhăn nheo, già nua như hoa cúc, đôi môi mấp máy, nói đứt quãng.

"Viêm Đế, lão phu. ..... cuối cùng cũng tìm thấy ~" Viêm Đế không thể kiềm chế được nữa, sải bước tiến lên, đỡ Không Đế dậy, vội vàng hỏi: "Tiền bối Không Đế, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, sao ngài đột nhiên biến thành bộ dạng này?

Lần trước gặp ngài, rõ ràng không phải như vậy?" Nghe vậy, sắc mặt Không Đế đột nhiên thay đổi, trong đôi mắt già nua lộ ra vẻ sợ hãi rõ ràng: "Y, tên ác ma đó, đã trở lại. ....." Vừa nói, vì quá sợ hãi, vị Đại đế từng là chí cường của nhân tộc này, lại giống như một con thú nhỏ bị thương, rúc vào lòng Viêm Đế.

Lúc này, Viêm Đế lại không để ý đến hành động như con gái nhỏ của Không Đế.

Đột nhiên nghe tin tức đó, y giống như bị sét đánh ngang trời, cả người ngây ra tại chỗ, toàn thân không kìm được, khẽ run rẩy.

Người đàn ông đó, đã trở lại!!!

Kẻ ác mộng của tất cả mọi người năm xưa, đã trốn thoát khỏi Vô Gian Ngục sao?

Không dám tin, sợ hãi, hoảng loạn. .....

đủ loại cảm xúc trào dâng trong lòng.

Đột nhiên, một tiếng "phụt" xé rách da thịt vang lên, cắt đứt sự sợ hãi vô thức nảy sinh trong lòng Viêm Đế.

Viêm Đế toàn thân đại chấn, cúi đầu, dùng một ánh mắt vô cùng

khó tin, nhìn Không Đế lúc này bị một bàn tay đâm xuyên lồng ngực.

Khó tin, y lẩm bẩm hỏi: "Tiền bối, tại sao?" Lúc này, Không Đế cười, nụ cười đó Viêm Đế chưa từng thấy, quỷ dị, lạnh lẽo, huyết tinh, bạo ngược, đó căn bản không phải nụ cười của nhân loại, càng giống một ma vật.

"Tại sao?

Câu trả lời đơn giản thôi ~" "Kẻ đó là một ác ma, muốn thực sự chiến thắng y, chỉ có cách tự mình trở thành ác ma." "Vậy nên, lão phu. ..... không làm người nữa!" Lời vừa dứt, bàn tay xuyên qua lồng ngực Viêm Đế đột nhiên dùng sức, cưỡng ép moi trái tim của Viêm Đế ra, sau đó, dưới ánh mắt oán độc của Viêm Đế, nhét vào miệng mình, chậm rãi nhai nuốt, thưởng thức, trên mặt tràn đầy thỏa mãn và vui vẻ.

"Mùi vị của Đại đế, quả nhiên ngon hơn nhiều so với mùi vị của mấy tên Vương giả, Hoàng tọa rác rưởi kia." Nói xong, ánh mắt đầy tham lam và thèm thuồng từ từ chuyển sang Viêm Đế.

Lúc này, Viêm Đế vì mất đi trái tim, rơi vào trạng thái suy yếu chưa từng có, căn bản ngay cả chạy trốn cũng không thể.

Đại đế mạnh, nhưng suy cho cùng vẫn thuộc về sinh mệnh bình thường, mất đi trái tim, cũng đồng dạng chí mạng.

Ý thức của Viêm Đế bắt đầu mơ hồ.

Hóa ra, tất cả đều là do lão già này làm!

Tại sao. ..... lại như vậy?

Lúc đó, tên kia dường như cũng bị ám toán bằng phương pháp tương tự. ..... báo ứng sao?

Vô vàn ý niệm phức tạp dâng trào trong lòng, khoảnh khắc tiếp

theo, một cái miệng rộng dữ tợn khủng khiếp, đủ để xé nát thiên địa, xuất hiện trước mặt y.

Vị tiền bối Không Đế lúc này, đâu còn vẻ ôn hòa từ ái như bình thường, căn bản là một quái vật, một đầu ma thú!

Sắp lâm vào cái chết, một sự ngoan cường dâng trào trong lòng.

Lão già khốn kiếp, bổn đế chết, cũng phải kéo theo ngươi xuống mồ!!!

Nhật Quang Thần Luân - Bạo!!!

Dùng chút sức lực cuối cùng, câu động Nhật Quang Thần Luân treo lơ lửng trên bầu trời Viêm Dương Chi Đô.

Nhật Quang Thần Luân bùng nổ ra ánh sáng thần thánh chói lọi, nhiệt độ cao chói mắt làm vặn vẹo hư không, trông như trong chớp mắt hóa thành một mặt trời nhỏ.

Sau đó, Nhật Quang Thần Luân liền ầm ầm lao thẳng về phía Đế tháp.

Như mặt trời muốn chìm vào biển, nơi nó đi qua, mọi thứ đều bị nhiệt độ cao mà Nhật Quang Thần Luân mang theo nung chảy thành hư vô, mắt thấy sắp đâm vào Đế tháp.

Không Đế có vẻ hơi nhàm chán nói: "Cần gì phải thế chứ, ngoan ngoãn hóa thành thức ăn của lão phu, giúp lão phu đạt đến tầng thứ cao hơn, đó là vinh hạnh của ngươi ~" Nói xong, thấy Nhật Quang Thần Luân càng lúc càng gần, lúc này Nhật Quang Thần Luân đã hoàn toàn biến thành màu trắng chói, nhiệt độ cao trên đó đủ để sánh ngang với nhiệt độ hạt nhân mặt trời, ngay cả hư không cũng bị nhiệt độ cao làm vặn vẹo.

Nhật Quang Thần Luân đáp xuống, Không Đế không tránh né, trái lại há miệng rộng dữ tợn, cắn một cái.

Khoảnh khắc tiếp theo, một tiếng ‘cạch cạch’ giòn tan vang lên, cùng lúc truyền đến là mùi vị thỏa mãn kèm theo tán thán của Không Đế.

“Mùi vị Đế khí, tốt hơn tôi tưởng ~” Chỉ vài hơi thở, toàn bộ Nhật Quang Thần Luân hoàn toàn đi vào bụng Không Đế.

Viêm Đế chỉ còn lại tia ý thức cuối cùng, mang theo vẻ kinh hãi, trân trân nhìn, khoảng cách càng lúc càng gần, càng lúc càng gần. .....

Sau đó, cảm giác đau đớn xé rách truyền đến, toàn bộ Đế tháp chìm vào sự tĩnh mịch.

Âm thanh duy nhất, thỉnh thoảng truyền ra, là tiếng nhai nuốt khiến người ta rợn tóc gáy.

Lục Minh bước đi trên mặt đất, bước chân của y trông không nhanh, nhưng mỗi bước, lại trực tiếp vượt qua không gian, như dịch chuyển tức thời, một bước chân, mấy dặm đường.

Nhanh chóng, y đến gần một thành trì ở thế giới hoang tàn này.

Vừa mới đến gần tòa thành trì, y có thể thấy một luồng sáng, bao phủ toàn bộ thành trì kín mít.

Nhìn cảnh này, Lục Minh thì thầm đầy hứng thú: “Trận pháp năng lượng hộ thành đều đã được mở, phong thành giới nghiêm, xem ra đã xảy ra đại sự rồi, thú vị đấy ~” Không chần chừ, Lục Minh tiếp tục tiến lên, như dịch chuyển tức thời lao nhanh trên mặt đất.

Khi y đến gần trận pháp năng lượng hộ thành đó, toàn bộ trận pháp năng lượng hộ thành gần như không tồn tại vậy, không gây ra chút cản trở nào cho Lục Minh.

Bước vào thành, từng đội hộ vệ chỉnh tề, toàn thân tràn ngập sát khí, đang tiến hành tìm kiếm nghiêm ngặt.

Lục Minh ôm Kỳ Lân, áo xanh bay phấp phới theo gió, tùy ý đi ngang qua từng người hộ vệ.

Rõ ràng động tác không nhanh, nhưng các hộ vệ xung quanh lại như bị mù, hoàn toàn không nhìn thấy y, dường như nơi Lục Minh đi qua, căn bản là một chiều không gian song song khác.

Cuối cùng, Lục Minh đến trước trận truyền tống, một bước, mại nhập vào đó.

Ánh sáng lóe lên, càn khôn dịch chuyển, đợi đến khi nhìn rõ mọi thứ trước mặt lần nữa, cảnh vật đã trở nên hoàn toàn khác biệt.

"Ai!" Vừa mới ra khỏi trận truyền tống, lập tức có người phụ trách trấn giữ trận truyền tống đi đến.

Lục Minh khẽ liếc mắt một cái.

Ngay lập tức, người phụ trách đó hoàn toàn dừng lại tại chỗ.

Mãi cho đến khi Lục Minh đi được một lúc lâu, người đó mới hoàn hồn, quay trở lại vị trí của mình.

Mọi thứ xảy ra trước đó, dường như đã biến mất khỏi ký ức.

Lục Minh đi trên một đại lộ khá quen thuộc, gần Đế tháp, khẽ cảm nhận một chút, lông mày y liền nhíu lại.

Chương 38

"Khí tức của Viêm Đế đã biến mất, Đế khí bản mệnh của y cũng biến mất rồi, đã rời đi sao?" Sở dĩ tôi không xé rách hư không mà trực tiếp giáng xuống, là lo lắng tên đó bỏ chạy mất.

Không ngờ cứ thong thả đi, đối phương vẫn biến mất tăm tích.

"Đợi đã, không đúng ~~" Lục Minh đột nhiên phát giác, ngẩng đầu, trong đôi mắt, Toàn Tri Nhãn khởi động, tinh quang mênh mông tràn ngập trong đôi mắt y.

Trong đôi mắt Lục Minh, từng khung cảnh bắt đầu đảo ngược.

Nếu Toàn Tri Quyền Hành của Lục Minh đạt đến cấp trung cấp, chỉ cần một niệm, y có thể biết tất cả mọi thứ trong toàn bộ thế giới đơn thể.

Chỉ là việc toàn tri mọi lúc mọi nơi rất phiền phức, tất cả suy nghĩ và ý niệm của chúng sinh không ngừng tuôn trào vào đầu y, cảm giác đó không hề thoải mái, nên trừ khi cần thiết, Lục Minh bình thường sẽ không bật Toàn Tri Nhãn, quá phiền phức.

Không chỉ vậy, toàn tri, toàn tri theo nghĩa chân chính, ngay cả quá khứ, vị lai, Lục Minh cũng có thể biết.

Chỉ là có một số hạn chế, y có thể biết quá khứ và vị lai trong thời gian ngắn, nhưng nếu kéo dài vô hạn khoảng thời gian đó, thì phản phệ của Trường Hà Thời Không là điều y không thể chịu đựng được.

Tóm lại, có Toàn Tri Quyền Hành, y có thể biết những sự việc đó, nhưng thực lực không đủ để hỗ trợ việc hoàn thành toàn tri vượt qua thời gian quá dài, nhưng, trong thời gian ngắn thì không thành vấn đề lớn.

Cuối cùng, khung cảnh quay ngược lại khoảnh khắc không lâu trước đây, Không Đế giáng lâm, Viêm Đế bị moi tim, cuối cùng bị xé nát, ăn sống, cảnh tượng tàn bạo đó hoàn toàn xuất hiện trong đôi mắt y.

Nửa khắc sau, Lục Minh tắt Toàn Tri Nhãn, không kìm được mà nảy sinh một tia kính phục.

"Lão quỷ đó không hổ là lão quỷ, vậy mà lại có thể dùng phương pháp này để áp chế vấn đề của cơ thể." Trước đó, để ám hại lão quỷ Không Đế một phen, Lục Minh cố ý đưa ra ba lựa chọn hoàn toàn không có lối thoát, không ngờ lão quỷ lại từ ba con đường cụt đó mà cứng rắn tìm ra một con đường sống cho riêng mình.

Triệt để nhập ma, mượn sức mạnh của ma, thôn phệ các dị năng giả mạnh mẽ, luyện hóa sức mạnh nhục thân của họ để tăng cường cơ thể của y.

Ngay cả khi cơ thể y không thể chịu tải sức mạnh của Lục Minh, thì y vẫn sẽ liên tục cường hóa cơ thể của mình, cho đến khi có thể chịu được mới thôi.

Lão quỷ đó, bất kể là bây giờ, đều chưa bao giờ thiếu quyết đoán.

"Không, đã triệt để nhập ma như vậy, nguy hại của nhập ma, có lẽ còn nằm trên cả vấn đề cơ thể ~" Vì Viêm Đế đã chết, tiếp tục ở lại tự nhiên không có ý nghĩa.

Thân hình Lục Minh hóa thành một làn gió, thoắt cái biến mất tại chỗ.

Một khu vực bị bóng tối bao phủ, toàn bộ khu vực không thấy một chút ánh sáng nào, ngay cả ánh sáng mặt trời, khi rọi xuống khu vực này, cũng sẽ bị lớp sương mù đen tối quỷ dị trên bầu trời khu vực này nuốt chửng.

Ở trung tâm khu vực bóng tối, cơ thể Không Đế lơ lửng giữa không trung, hai mắt nhắm chặt, đang chậm rãi luyện hóa sức mạnh của Viêm Đế và sức mạnh của Nhật Quang Thần Luân.

Trong cơ thể y, luồng ma vụ thôn phệ mọi thứ, và một luồng sức mạnh màu đỏ rực khác, dũng động nhiệt độ cao nóng bỏng, đang không ngừng quấn lấy nhau, đối kháng lẫn nhau.

Luồng sức mạnh màu đỏ rực đó tự nhiên thuộc về sức mạnh của Viêm Đế và Nhật Quang Thần Luân, một Đế khí cộng thêm toàn bộ sức mạnh của một Đại đế, luồng sức mạnh đó tự nhiên cực kỳ mênh mông, nhưng trước ma lực trong cơ thể Không Đế, nó chỉ là cá thịt mặc sức bị hóa giải, đang từng chút một bị thôn phệ hoàn toàn, hóa thành sức mạnh của bản thân Không Đế.

Đột nhiên, một bóng người đột ngột xuất hiện trên không trung, lớp ma vụ mà ngay cả Đại đế cũng phải kiêng dè, được dùng làm phòng hộ xung quanh, trực tiếp bị xem như không tồn tại.

Lục Minh khoanh chân ngồi trên không trung, Hỏa Kỳ Lân ôm trong lòng, một bên vuốt ve Hỏa Kỳ Lân, một bên lẳng lặng nhìn chằm chằm Không Đế phía dưới.

Lục Minh cứ lẳng lặng nhìn Không Đế phía dưới như vậy, ánh mắt không ngừng biến hóa.

Có hận lão quỷ đó không?

Đó đương nhiên là lời vô nghĩa, ba năm ở Vô Gian Ngục, một trong những trụ cột lớn nhất giúp Lục Minh sống sót chính là báo thù.

Nhưng, khi cơ hội báo thù bày ra trước mắt, chỉ cần động ngón tay, y có thể giết chết 'lão sư' đã phản bội mình, đã dẫn đầu đẩy mình xuống địa ngục, khoảnh khắc đó Lục Minh lại có chút chần chừ.

Không phải là tâm thái thánh mẫu, mà là vì sao phải giết y, không.

..... có hơi quá dễ dàng sao?

Ngay cả khi Không Đế bây giờ chết, Lục Minh ngoài việc cảm thấy sảng khoái một chút, còn có thu hoạch gì sao?

Vị Không Đế đó vẫn là bậc tiền hiền của nhân loại, vẫn được vô số người kính ngưỡng.

Ngay cả khi nhập ma, ngay cả khi tự tay giết Viêm Đế, ai biết chứ?

Tên đó, tự tay đẩy Lục Minh xuống địa ngục, tự tay biến Lục Minh thành ác ma lớn nhất thế gian, phản bội Lục Minh, giành được sức mạnh mạnh hơn, trở thành anh hùng được mọi người kính ngưỡng.

Nếu Lục Minh báo thù chỉ đơn thuần giết chết y, thì đó là loại báo thù gì?

Suy tư một lúc, một nụ cười tà khí lạnh lẽo, từ khóe miệng Lục Minh nhếch lên.

"Vì an toàn, trước tiên hãy bắt đầu từ những nhân tộc quen thuộc, đợi đến khi có đủ sự nắm chắc mới ra tay với các chủng tộc khác.

Tôi, nhất định phải khiến ngươi không thể toại nguyện ~" Năm xưa lão quỷ lấy đại thế làm danh nghĩa, liên kết bách tộc ra tay với tôi, là dũng sĩ, cũng là anh hùng.

Cho đến ngày hôm nay, Lục Minh vì sao không thể lấy cách của người đó mà trị lại thân người đó, tuyên truyền rộng rãi chuyện lão quỷ nhập ma giết Viêm Đế, khiến lão quỷ thân bại danh liệt đồng thời, gây ra sự hoảng loạn trong bách tộc, sau đó, tập hợp sức mạnh của bách tộc, cùng nhau vây giết lão già đó!

Trong quá trình đó, tôi cũng không ngại đảm nhiệm một vai anh hùng 'cứu thế chủ' gì đó, dẫn dắt mọi người, trải qua 'thiên tân vạn

khổ', cuối cùng tự tay chém giết ác ma!

Vào phút cuối, khi mọi người tung hô y lên cao, ăn mừng chiến thắng, Lục Minh sẽ lại hiện thân.

Lúc đó. .....

Chỉ cần nghĩ đến cảnh tượng thú vị có thể xảy ra đó, cơ thể Lục Minh khẽ run lên.

"Đó sẽ. ..... thú vị đến mức nào a!" "Ha ha, ha ha ha. ....." "Người!" Có lẽ vì quá phấn khích, y vô thức tiết lộ một tia khí tức, Không Đế vốn đang yên lặng luyện hóa sức mạnh của Viêm Đế trong chớp mắt tỉnh dậy, đôi mắt đỏ rực mở ra, năng lượng dị năng nhập ma hùng hồn, ma tính trong chớp mắt khuếch tán, năng lượng cuồn cuộn dâng trào xung quanh.

Sức mạnh đó mạnh đến mức ngay cả Đại đế cũng phải biến sắc.

Lục Minh đang ngồi khoanh chân trên không trung thò một ngón tay ra, gõ nhẹ vào hư không, chỉ nghe thấy một tiếng 'bộp', Không Đế vừa rồi còn kiêu ngạo như ma thần thức tỉnh, hai mắt tối sầm, trực tiếp bị gõ choáng váng.

Không Đế hiện tại rất mạnh, thậm chí ẩn ẩn vượt qua cấp độ Đại đế.

Nếu ước tính sức chiến đấu ở cấp độ Đại đế là 1-10 (1 là Đại đế tân tấn, 10 là Đại đế đỉnh phong), thì thực lực hiện tại của Không Đế là khoảng 10.1.

Vượt qua cấp độ Đại đế một chút, nhưng chưa hoàn toàn đặt chân lên trên Đại đế.

Lục Minh thì khác, Thương Thiên Hóa Thân đạt 5% hoàn thành độ, khiến Lục Minh có sức mạnh tương đương năm lần sức mạnh trên cả Đại đế tân tấn, nên việc một ngón tay gõ choáng Không Đế,

không có chút áp lực nào.

"Bây giờ ngươi, ngoan ngoãn luyện hóa sức mạnh của mình đi ~" Sau đó, y thò một bàn tay ra, vuốt nhẹ vào đầu Không Đế trong hư không, tiện tay xóa đi ký ức vừa rồi của đối phương.

Làm xong những điều này, thân hình Lục Minh liền biến mất tại chỗ.

Không biết bao lâu sau, Không Đế bị Lục Minh một ngón tay gõ choáng tỉnh lại uể oải, trong mắt lộ ra vẻ mờ mịt.

"Lão phu lại ngủ thiếp đi ư?" "Chẳng lẽ, lão phu vẫn giữ lại bản năng sinh vật 'ăn no ngủ kỹ' ư?" "Sao lại có thể thế được, lão phu phải tiếp tục nỗ lực, phải triệt để thoát khỏi xiềng xích của nhân loại, giới hạn của nhân loại quá thấp rồi!" Trở lại Viêm Dương Chi Đô, Lục Minh nhìn một cái về phía Đế tháp, sau đó trong chớp mắt hóa thành một làn gió nhẹ lẩn vào bên trong.

Lúc này, trong Đế tháp vô cùng lạnh lẽo.

Sự lạnh lẽo này, không chỉ đơn thuần là do ảnh hưởng của việc Viêm Đế biến mất, mà quan trọng hơn, lúc này, trên Đế tọa vốn Viêm Đế thường ngồi, có một bóng người đang ngồi.

Một nữ tử cực kỳ xinh đẹp, mặc một bộ váy dài màu xanh băng, ngũ quan tinh xảo cao quý, giữa lông mày có một ký hiệu bông tuyết màu xanh lam.

Thân hình nữ tử cực kỳ cân đối, bộ váy dài màu xanh băng ôm sát cơ thể, đường cong mềm mại vô không hiển thị vóc dáng quyến rũ của nàng.

Nhưng, lại không có một ai dám lén nhìn dù chỉ một chút.

Không chỉ vì năng lượng dị năng hệ băng gần như đóng băng cả không khí xung quanh nữ tử này, mà quan trọng hơn, khí chất của nữ

tử, giống như một nữ vương băng tuyết, cao quý, thần thánh, khiến người ta ngay cả nhìn thẳng cũng cảm thấy tự ti hổ thẹn, càng đừng nói đến việc nảy sinh những suy nghĩ ô uế.

Lục Minh chắp tay đứng trong hư không, dùng sức mạnh Thương Thiên che giấu bản thân, ngay cả Không Đế còn không phát giác được chút nào, huống chi là những kẻ dưới đây ngay cả Đại đế cũng không bằng.

Ánh mắt y lướt qua nữ tử đang ngồi trên Đế vị, trong đôi mắt không khỏi hiện lên một tia dị sắc, không phải vì nàng sinh ra tuyệt mỹ, mặc dù, Lục Minh biết, nữ tử này trong bóng tối có danh xưng 'Nữ thần thứ nhất'.

Cái gọi là 'Nữ thần thứ nhất', là một danh hiệu khá đặc biệt.

Người thường thường gọi nữ tử đẹp nhất đương thời là 'Đệ nhất mỹ nhân thiên hạ'.

Trong giới dị năng, danh hiệu đó nếu đặt trong số dị năng giả dưới Vương giả thì được, nhưng nếu đặt trong số cường giả từ Vương giả trở lên, cái gọi là 'Đệ nhất mỹ nhân thiên hạ' không còn là một lời tán dương, mà ngược lại là một sự sỉ nhục.

Vương giả cao cao tại thượng, vượt xa phàm trần, sao có thể dùng danh xưng 'mỹ nhân' mang chút ý trêu ghẹo như vậy.

Vì vậy, 'Đệ nhất mỹ nhân' sẽ không dùng cho cường giả từ Vương giả trở lên. 'Nữ thần thứ nhất' liền vì thế mà rơi vào người nữ tử trước mặt này.

Nữ thần thứ nhất của giới dị năng, Băng Hoàng - Tiết Khinh Hàn!

Điều thực sự khiến Lục Minh nảy sinh dị sắc, lại không phải những điều đó.

Lục Minh biết, vị Băng Hoàng này, thực tế là vị hôn thê của Viêm

Đế.

Nhìn khuôn mặt tinh xảo tuyệt mỹ của Băng Hoàng, ánh mắt Lục Minh, dần dần có thêm vài phần trêu tức, ánh mắt không ngừng biến đổi, dường như đang ấp ủ một ý nghĩ nào đó.

Lúc này, Băng Hoàng phía dưới, đôi mắt xanh biếc nhìn xuống các cao tầng của Viêm Dương Chi Đô, chỉ lẳng lặng nhìn, đã có một áp lực vô hình giáng xuống.

Chương 39

Những tồn tại cấp bậc Dị năng tông sư phía dưới, từng người một đều cúi đầu, thậm chí cúi thấp hơn nữa, sắp chạm xuống mặt đất.

Nửa khắc sau, Băng Hoàng thu hồi ánh mắt của mình.

"Bây giờ, hãy cho ta một câu trả lời, ta cần một lời giải thích!" Giọng Băng Hoàng không lớn, ngược lại còn rất dễ nghe, nếu không để ý đến áp lực đáng sợ đó, và hàn khí lạnh lẽo gần như đóng băng cả đại điện xung quanh.

Không một ai mở lời, cũng không một ai chủ động biện giải.

Vị Băng Hoàng này tuy chỉ là Hoàng tọa, nhưng áp lực mà nàng mang lại, thậm chí khiến người ta có cảm giác còn lớn hơn cả Đại đế, căn bản không dám nói năng lung tung.

Mà không nói lung tung, ma quỷ mới biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Dị tượng lúc đó mọi người đều chú ý, nhưng, từ lúc Nhật Quang Thần Luân bùng nổ đến khi biến mất, chỉ vỏn vẹn mười mấy hơi thở đã kết thúc.

Sau đó Viêm Đế biến mất không dấu vết, ai có thể hiểu rõ đã xảy ra chuyện gì?

Đừng nói đến những cao tầng của Viêm Dương Chi Đô, ngay cả hệ thống thân tín của Viêm Đế trong Đế tháp cũng căn bản không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Đôi mắt đẹp xanh biếc của Băng Hoàng, lướt qua từng người một, như từng nhát dao băng, khiến mỗi người đều không kìm được mà rùng mình.

“Phế vật!” “Cho ba nghìn thời gian, phát bố toàn vực thông cáo, phàm ai có thể điều tra rõ tung tích của Viêm Đế, thưởng một triệu dị năng tử thủy tinh!” Dị năng thủy tinh, là một loại quặng chứa năng lượng dị năng phong phú, có thể dùng để hỗ trợ dị năng giả tu luyện, tương tự như linh thạch trong truyền thuyết.

Dị năng tử thủy tinh, lại là loại cao cấp nhất trong dị năng thủy tinh.

Một viên dị năng tử thủy tinh đủ để cung cấp cho Thần Tinh Vương giả tu luyện một năm.

Một triệu dị năng tử thủy tinh, gần như vượt quá toàn bộ gia tài của chín thành Vương giả, không thể không nói là một bút tích lớn.

“Nếu không làm được thì. .....” Băng Hoàng không nói hết lời đe dọa, thậm chí khi nàng nói được nửa câu đầu, bóng dáng nàng đã biến mất tại chỗ.

Chỉ là, ngay khoảnh khắc bóng dáng biến mất, toàn bộ đại điện, trong chớp mắt biến thành một thế giới băng tuyết, ngoại trừ những người có mặt ra, tất cả mọi thứ khác, đều biến thành những khối băng tinh sống động như thật.

Ý nghĩa trong đó, không cần nói cũng hiểu.

Bá đạo, lạnh lùng, so với việc là một nữ thần, chi bằng nói nàng là một nữ đế lạnh lùng cao cao tại thượng, nắm giữ quyền sinh sát!

Băng Hoàng rời đi, Lục Minh chắp tay đứng tại chỗ quan sát một lúc, thân hình sau đó biến mất không dấu vết.

Viêm Dương Chi Đô, trong một đình viện xa hoa, Lục Minh ngồi ở vị trí chủ tọa trên cao.

Chủ nhân của đình viện ban đầu, một Dị năng tông sư cấp tám mạnh mẽ, lúc này lại giống như một tiểu phó nhân cung kính thị

phụng bên cạnh y.

Những phó nhân khác, hoặc hộ vệ của y, lại không cảm thấy bất kỳ điều gì không ổn, dường như mọi thứ vốn dĩ phải như vậy.

Lục Minh tự nhiên tùy ý vẫy tay một cái, đối xử với vị Dị năng tông sư cấp tám đó không khác gì đối xử với một người hầu.

Vị Dị năng tông sư cấp tám đó cũng tuân lệnh, vội vàng cúi đầu khom lưng, dẫn một đám phó nhân rút lui.

Cuối cùng, trong phòng chỉ còn lại Lục Minh một mình.

Y nâng chén trà trên bàn, nhấp một ngụm trà trong chén, sau đó, lấy điện thoại ra.

Tận mắt chứng kiến hành động của vị Băng Hoàng kia, trong lòng Lục Minh, đột nhiên nảy sinh một ý tưởng.

Muốn diễn một màn 'lấy chi đạo của người mà trị lại thân người', nhưng có một tiền đề, cần có đại thế gia trì, càng cần một danh nghĩa đường đường chính chính.

Không thể nào tùy tiện một người, có thể khiến tất cả mọi người đều tin tưởng được, không ai là kẻ ngốc.

Vị Băng Hoàng kia, đã cung cấp cho tôi một cơ hội, một cơ hội tốt hơn so với việc ban đầu tôi dự định từ từ mê hoặc một cường giả đỉnh cấp.

Viêm Đế đã chết, Băng Hoàng nắm quyền, hiện tại tin tức về Viêm Đế là điều được quan tâm nhất.

Trong tình huống này, đây vừa vặn là một tin tức tốt ngàn năm khó gặp.

Chỉ là, muốn mượn tay Băng Hoàng, để khởi động kế hoạch, trước tiên cần một tiền đề, Lục Minh cần một thân phận.

Thân phận không quá quan trọng, quan trọng là năng lực phù hợp với thân phận đó.

Thực lực của Lục Minh thực sự mạnh, khi khởi động Thương Thiên Hóa Thân, có thể miểu sát vô sai biệt tất cả mọi người trên thế giới này, nhưng không thể dùng công khai.

Công khai, hiện giờ tôi cũng chỉ là một dị năng giả cấp ba mà thôi.

À, gần đây đã thăng hai cấp, từ dị năng giả cấp một lên cấp ba.

Theo năng lượng dị năng trong cơ thể, Lục Minh thực sự là cấp ba.

Mặc dù cấp ba này, có thể tùy lúc miểu sát cấp mười ba, nhưng, người khác sẽ không nhìn thấy những điều đó, cũng không thể nhìn thấy, nên Lục Minh cần một thực lực công khai.

Trong thời gian ngắn mà trực tiếp nâng thực lực bề mặt từ cấp dị năng giả cấp ba lên cấp Thần Tinh Vương giả, hoặc Huy Nguyệt Hoàng tọa thì căn bản không thực tế.

Nhưng Lục Minh có cách khác, cách đó, cần sự giúp đỡ của nhóm chat.

Mở nhóm chat, lúc này các thành viên trong nhóm đang trò chuyện rất sôi nổi.

Nhiệt Mại Đại Tác Gia: Tra nam Daigo, tôi nói cho anh biết, nếu anh không tìm cách đoạt lại Camearra, anh sẽ bị tôi chém bằng dao rựa đấy, tôi nói cho anh biết!

Đừng thấy bây giờ anh mạnh, lại còn được Lò Luyện Trời Đất cường hóa thành công, nhưng Camearra cũng không hề yếu, nàng là Ultraman nữ mạnh nhất đấy!

GUTS thành viên Daigo: Đau khổ.jpg., đau khổ.jpg., đau khổ.jpg.

Cái đó, tôi thực sự không quen Camearra.

Theo lời cô nói, người đó đối với Camearra. ..... dường như cũng chỉ có Tiga thôi.

Tôi chỉ là người kế thừa sức mạnh mới của Tiga, không phải vị Tiga nguyên thủy kia.

Trách nhiệm đó, lẽ ra. ..... không nên do tôi gánh vác chứ?

Nhiệt Mại Đại Tác Gia: A a, nhìn biểu cảm của tôi này, tra nam, lè lưỡi lè lưỡi. .....

Mao Sơn Cửu Thúc: Khụ khụ. .....

Bần đạo cũng có chút tò mò về những cái gọi là 'kịch tình', 'đề tài' mà cô nương Tác giả nói đến.

Không biết cô nương Tác giả, có thể tải những câu chuyện liên quan đến bần đạo lên nhóm chat không, để bần đạo cũng có thể xem xét.

Nga Mi đệ tử Chu Chỉ Nhược: Ách ách ách, thực ra, tôi cũng cảm thấy hứng thú, tác giả muội muội, không biết có thể không keo kiệt giúp đỡ không.

Nhiệt Mại Đại Tác Gia: Này, không phải là chuyện lớn đâu, tôi sẽ tìm thật kỹ, rồi tải tất cả lên nhóm chat.

À mà, có ai hứng thú muốn biết những câu chuyện liên quan đến mình không?

Cứ nói thẳng đi, tôi đều có thể làm được, giúp đỡ miễn phí.

Trừ tên tra nam Daigo ra, hắn phải trả tiền!

GUTS thành viên Daigo: Cười khổ.jpg.

Những chuyện đó, thực sự có liên quan đến tôi. .....

Được rồi, tiểu thư Tác giả, xem ra là như vậy.

Thế giới của tôi ngoài Ultraman ra chỉ có quái vật.

Quái vật cần giao cho Thượng Thiên xử lý, sức mạnh của Ultraman không thể cung cấp.

Ngoài ra, về mặt khoa học công nghệ, cũng không có điểm sáng đặc biệt nào.

Hay là, tôi tặng cô một viên kim cương lớn?

Nhiệt Mại Đại Tác Gia: Kim. ..... kim cương??

Làm!!

Chương 40

Tra nam tôi nói cho anh biết, bổn cô nương tuyệt đối, tuyệt đối không thể chấp nhận quà của một tra nam!

GUTS thành viên Daigo: Đau đầu.jpg.

Chỉ là kim cương thôi, không phải nhẫn kim cương, cô hiểu lầm rồi.

Tôi có được từ một con quái vật, có khá nhiều.

Tôi sẽ tìm một viên lớn nhất, sáng nhất tặng cô, làm vật trao đổi, có được không?

Nhiệt Mại Đại Tác Gia: Ưm. ..... nếu vậy thì cũng được, nhưng, tôi muốn hai viên!

GUTS thành viên Daigo: Cười khổ.jpg.

Được rồi, thành giao.

Vậy, có thể phiền cô cũng tải những câu chuyện liên quan đến tôi lên được không?

Thực lòng, về những chuyện đó của tôi, tôi thực sự rất muốn biết chân tướng.

Sao mà không tò mò được chứ, ngày nào cũng bị người ta mắng là tra nam, mà trên thực tế, lại chẳng biết chuyện gì, thật bất lực.

Ngũ Phiên Đội Đội Trưởng: Vị tiểu thư Tác giả này, liệu có câu chuyện của tất cả thành viên trong nhóm không?

Hay chỉ một phần?

Nhiệt Mại Đại Tác Gia: Phần lớn đều có cả.

Tôi gần đây đã tra cái tên Trương Thiên Chí, phát hiện cũng có vài bộ phim liên quan.

Vịnh Xuân Trương Thiên Chí: Cả tại hạ cũng có sao?

Nhiệt Mại Đại Tác Gia: Ừ ừ, anh muốn xem không?

Vịnh Xuân Trương Thiên Chí: Làm phiền rồi.

Nhiệt Mại Đại Tác Gia: Không có gì, khách khí quá rồi.

Đợi một lát, tôi đi chuẩn bị, một lát nữa sẽ tải lên.

Lúc này, kính của Aizen lóe lên: "Không phải tất cả sao. ....." Thực ra, tôi không hứng thú với câu chuyện của người khác, thậm chí không hứng thú lắm với câu chuyện của thế giới mà tôi đang ở.

Dù sao, đối với tôi mà nói, bí mật của thế giới này, không có bao nhiêu thứ tôi không biết.

Điều tôi thực sự muốn biết, là câu chuyện liên quan đến vị 'Thượng Thiên' kia.

Chỉ tiếc, vị đại tác giả đó gần như đã điểm tên chín thành viên trong nhóm, nhưng vẫn chỉ là phần lớn, vậy thì người mà nàng không biết, hiển nhiên là ai rồi.

Đột nhiên, khóe mắt Aizen giật giật.

Chỉ thấy, trong nhóm chat xuất hiện một câu nói.

Thiên: Thăm dò tin tức của Ngô, không phải là không thể.

Aizen có chút trầm mặc, lại một lần nữa bị nhìn thấu, khoảng cách giữa hai người, thực sự lớn đến mức ngay cả khoảng cách cũng không thể nhìn rõ.

Trầm mặc một lúc, Aizen bắt đầu trả lời.

Ngũ Phiên Đội Đội Trưởng: Vậy, xin hỏi Thượng Thiên các hạ,

có cần tại hạ phải trả giá gì không?

Thiên: Ngô là Thiên, muốn trưởng thành, cần giải tích pháp tắc của chư thiên vạn giới.

Pháp tắc của thế giới ngươi đang ở rất thú vị, có thể giao dịch một phen.

Ngũ Phiên Đội Đội Trưởng: Giải tích pháp tắc thế giới tại hạ không hiểu lắm, nhưng nếu cần một số vật phẩm đặc biệt, Zanpakuto có được không?

Thiên: Có thể!

Avatar của Lam Nhiễm tức khắc tối sầm lại, hiển nhiên là đã đi thu thập Zanpakuto.

Lục Minh cũng không lãng phí thời gian, trước tiên tùy ý liếc nhìn group chat, bên trong toàn là mấy lời nhảm nhí giết thời gian, dứt khoát thoát ra ngoài.

Tôi không hứng thú với chuyện phiếm, hơn nữa, với nhân cách của tôi, cũng không thích hợp để xen vào những chuyện đó.

Lục Minh không trực tiếp thoát khỏi group chat, chỉ thoát khỏi giao diện trò chuyện rồi đi vào mục chức năng khác của group chat.

Lúc này, Lục Minh bước vào chức năng mới xuất hiện trong group chat: Thiên Địa Dung Lô.

Để nâng cấp cảnh giới bề mặt trong thời gian cực ngắn, đi theo con đường bình thường rất khó, ngay cả khi có sự trợ giúp của group chat và thiên phú của tôi cũng vậy.

Nhưng sức mạnh bề mặt không chỉ giới hạn ở cảnh giới, tôi có thể dùng một phương pháp khác.

Mở chức năng Thiên Địa Dung Lô, hiện ra trước mắt Lục Minh là

một lò bát quái.

Không có dị tượng đặc biệt hay sự thần kỳ nào, nhưng khi Thiên Địa Dung Lô được kích hoạt, một danh sách các năng lực sẽ tự động xuất hiện bên cạnh.

Dị năng SSS cấp Minh (13.76%): Cường hóa cần 5.000.000 tích phân (tỷ lệ thành công 80%) Dị năng chuẩn A cấp Tật Phong: Cường hóa cần 200 tích phân (tỷ lệ thành công 99%) Dị năng chuẩn A cấp Băng Phong: Cường hóa cần 180 tích phân (tỷ lệ thành công 99%) Dị năng chuẩn A cấp Ngự Thủy: Cường hóa cần 150 tích phân (tỷ lệ thành công 99%) Tam Phân Quy Nguyên Khí S cấp: Cường hóa cần 6.500 tích phân (tỷ lệ thành công 95%) Cương Thiết Chi Khu C cấp (20%): Cường hóa cần 70 tích phân (tỷ lệ thành công 100%) Trên người Lục Minh, những năng lực có thể cường hóa không nhiều, chỉ có vài năng lực cấp thấp.

Các năng lực như Toàn Tri Quyền Hành, Thương Thiên Hóa Thân hoàn toàn không có trên bảng cường hóa.

Tôi cũng không biết là do phẩm cấp quá cao không thể cường hóa nên bị loại trừ, hay vì lý do nào khác.

Trong số những năng lực có thể cường hóa, trừ Minh có mức tiêu hao lớn và tỷ lệ thành công thấp, còn lại đều có tỷ lệ thành công khá cao và tiêu hao không đáng kể.

Lục Minh hiện tại có không ít tích phân, 80.000 tích phân thu được từ nhiệm vụ lần trước, cộng thêm số tích phân kiếm được hàng ngày, tổng cộng là 81.367 tích phân.

Số tích phân này hoàn toàn đủ để cường hóa quy mô lớn.

Ánh mắt Lục Minh không tập trung vào những năng lực mạnh hơn, mà lại dừng lại ở năng lực yếu nhất toàn thân: Cương Thiết Chi

Khu!

Để Lục Minh có đủ thực lực bề mặt trong thời gian ngắn, Cương Thiết Chi Khu là lựa chọn thích hợp nhất.

Cương Thiết Chi Khu, không chỉ được giới Dị năng xưng là dị năng tốt nhất, mà còn là một loại dị năng khá đặc biệt.

Các dị năng thông thường, ví dụ như dị năng nguyên tố, dù là C cấp hay SSS cấp, đều cần phải phát triển từng chút một từ đầu.

Sự khác biệt ở giai đoạn đầu không đáng kể, càng về sau mới càng thấy rõ sự khác biệt giữa các cấp độ dị năng.

Cương Thiết Chi Khu thì khác, loại dị năng này không có giai đoạn đầu.

Sau giai đoạn sau, bản thân Cương Thiết Chi Khu sở hữu phẩm cấp nào, người sở hữu dị năng sẽ có thực lực tương ứng.

Ví dụ, dị năng hệ nguyên tố SSS cấp, cần phải hoàn toàn bước vào cấp độ Đại đế mới có thể phát huy hết uy lực của loại dị năng này.

Cương Thiết Chi Khu thì hoàn toàn ngược lại, một khi Cương Thiết Chi Khu đạt đến SSS cấp, người sở hữu dị năng sẽ có thực lực cấp Đại đế.

Xét cho cùng, Cương Thiết Chi Khu không phải là một loại dị năng thân thể, mà trọng tâm của dị năng là cường hóa thân thể.

Cường hóa thân thể, thực chất hoàn toàn có thể giúp một bước lên trời.

“Phải tiêu hao 70 tích phân, cường hóa Cương Thiết Chi Khu.” “.” “Đinh, chúc mừng cường hóa thành công.” “Phải tiêu hao 700 tích phân, cường hóa Cương Thiết Chi Khu?” “.” “Đinh, chúc mừng cường hóa thành công.” “Phải tiêu hao 7.000 tích phân, cường hóa

Cương Thiết Chi Khu." "....." Lục Minh hoàn toàn không coi tích phân là tích phân, liên tục nhấn nút cường hóa.

Hàng loạt thông báo cường hóa thành công, cùng với rất ít thông báo thất bại, nối tiếp nhau.

Cuối cùng, cùng với một tiếng nhắc nhở: "Đinh, tích phân của bạn không đủ." Lúc này, Lục Minh mới hoàn toàn dừng lại.

Lúc này, Cương Thiết Chi Khu của Lục Minh đã đạt đến: SS!

Cương Thiết Chi Khu SS cấp, có thể dùng thân thể huyết nhục đối đầu Hoàng tọa, một cảnh giới mà ba năm trước tôi chưa từng đặt chân đến.

"Cương Thiết Chi Khu SS cấp, tạm thời cũng đủ dùng rồi, tiếc là không thể tiến thêm một bước nữa." Nếu tiến thêm một bước nữa, đạt đến Cương Thiết Chi Khu SSS cấp, sở hữu sức mạnh thân thể có thể thách thức Đại đế, thì sẽ hoàn hảo hơn rất nhiều.

Tiếc là, mọi việc thường không như ý muốn.

Lục Minh cũng không thất vọng, dù sao thì chỉ cần đối phó với thực lực bề mặt của đối phương, sự khác biệt thực tế cũng không lớn.

Lúc này, màn hình đột nhiên hiển thị một tin nhắn @.

Lục Minh nhướng mày, thoát khỏi Thiên Địa Dung Lô, quay lại giao diện trò chuyện.

Thiên Hạ Hội Bang Chủ: @Thượng Thiên, xin hỏi Thượng Thiên có ở đây không?

Thiên Hạ Hội Bang Chủ: Thượng Thiên, Hùng mỗ đã thu thập đủ Tứ Đại Thần Thạch mà ngài cần, xin hỏi ngài có muốn nhận ngay bây giờ không?

Ánh mắt Lục Minh khẽ sáng lên, đây là một tin tức tốt.

Tứ Đại Thần Thạch là những viên thần thạch do Nữ Oa để lại khi vá trời trong truyền thuyết thế giới Phong Vân.

Chương 41

Mỗi viên đều thần kỳ, đương nhiên, Lục Minh không quan tâm chúng có thần kỳ hay không.

Điều hắn quan tâm là một nửa trong số Tứ Đại Thần Thạch đã được chế tạo thành thần binh đỉnh cấp.

Nếu phân tích toàn bộ Tứ Đại Thần Thạch, có lẽ tôi có thể nâng cấp Cương Thiết Chi Khu thêm lần nữa.

Hơn nữa, Tứ Đại Thần Thạch có liên quan đến việc Nữ Oa vá trời.

Sau khi phân tích, có lẽ sẽ có thu hoạch bất ngờ nào đó cũng không chừng.

Thiên: Đưa đây.

Hùng Bá cũng không do dự, lập tức gửi một hồng bao lên, sau đó, thận trọng mở lời.

Thiên Hạ Hội Bang Chủ: Thượng Thiên, không biết lời ngài đã hứa với Hùng mỗ trước đây...

Thiên: Ngô gần đây cần bế quan vài ngày, đợi khi xuất quan, nếu muốn ra tay, hãy hô hoán Ngô.

Thiên Hạ Hội Bang Chủ: Tốt, tốt, tốt, Thượng Thiên ngài cứ bế quan trước.

Chuyện của Hùng mỗ không quan trọng, cứ hoãn lại.

Thực tế, có thật sự không quan trọng ư?

Hoàn toàn là chuyện nhảm nhí!

Thượng Thiên cần nhiều thứ như vậy, chỉ mất chút thời gian đã

thu thập đủ.

Xem ra cũng không phải không quan trọng, chỉ là, có làm được không?

Có thể không để Thượng Thiên bế quan mà giúp lão phu trước không?

Hùng đại bang chủ không ngu đến mức đó.

Phong Vân không làm lão phu bận tâm, giết sớm hay giết muộn cũng vậy.

Đắc tội với Thượng Thiên mới là tai họa lớn nhất.

Nhận hồng bao, tiện tay mở ra, trước mặt Lục Minh là bốn vật phẩm: một đao, một kiếm, một cái bát sắt, một băng thạch.

Bốn vật phẩm lơ lửng trong hư không, chiếu rọi lẫn nhau, ẩn ẩn có một luồng sức mạnh kỳ dị.

Toàn Tri Chi Nhãn được kích hoạt, ánh sáng tinh tú mênh mông lại xuất hiện.

Từng luồng Tinh Quang Toàn Tri bao bọc bốn vật phẩm, bắt đầu phân tích bản chất của chúng.

Hiện tại, Toàn Tri chi lực của Lục Minh đã đạt đến trình độ trung cấp, năng lực phân tích tự nhiên được nâng cao đáng kể.

Tứ Đại Thần Thạch đường đường của thế giới Phong Vân, gần như là một trong những vật phẩm có phẩm cấp cao nhất, nhưng trước mặt Lục Minh, tốc độ phân tích nhanh hơn rất nhiều so với những vũ khí thông thường trước đây.

Không lâu sau, bốn vật phẩm mất đi hình dạng ban đầu, thay thế vào đó là bốn quang đoàn.

Bốn quang đoàn, một đen, một trắng, một lam, một tím, bốn màu

sắc giao thoa, ẩn ẩn tạo ra một mối liên hệ nào đó giữa chúng.

Lục Minh không hành động, cứ thế lẳng lặng quan sát.

Bốn quang đoàn, dưới mối liên hệ huyền ảo đó, dần dần bắt đầu di chuyển về cùng một hướng.

Không lâu sau, bốn quang đoàn va chạm vào nhau, sau đó bắt đầu dung hợp.

Quá trình dung hợp không kéo dài, chỉ mất hơn mười hơi thở, bốn quang đoàn hoàn toàn dung hợp vào nhau, hình thành một quang đoàn gồm năm màu lam, trắng, tím, đen, vàng.

Thuận tay vẫy một cái, quang đoàn gồm năm màu bay đến bên cạnh Lục Minh, sau đó, từ từ chìm vào cơ thể hắn.

Ban đầu là sự bình tĩnh, không có phản ứng nào xảy ra.

Tại một khoảnh khắc nào đó, toàn bộ cơ thể Lục Minh đột nhiên bắt đầu phát ra hào quang ngũ sắc.

Cùng lúc đó, trong cơ thể hắn, tốc độ lưu thông máu bắt đầu tăng nhanh, ẩn ẩn truyền ra tiếng róc rách, xương cốt không ngừng phát ra tiếng cọ xát ken két.

Xương cốt của tôi dường như có vấn đề, nhưng Lục Minh vẫn giữ thần sắc bình tĩnh, tự tin kích hoạt Toàn Tri Chi Nhãn, bắt đầu quan sát những thay đổi bên trong cơ thể.

Sau khi đoàn năng lượng ngũ sắc phân tích từ Tứ Đại Thần Thạch tiến vào cơ thể Lục Minh, chúng trực tiếp hóa thành từng chùm ánh sáng năng lượng ngũ sắc nhỏ, bám vào xương cốt của hắn, từ từ lan rộng, cuối cùng khiến tất cả xương cốt của Lục Minh đều phát ra hào quang ngũ sắc.

Tiếng ken két đó chính là âm thanh phát ra từ dị biến khi hào quang

ngũ sắc bám vào xương cốt.

Theo tiếng ken két không ngừng vang lên, Lục Minh rõ ràng có thể cảm nhận được sức mạnh của mình đang trở nên mạnh hơn, mạnh lên rất nhanh!

Quá trình thuế biến diễn ra nhanh chóng, dường như vì cơ thể của Lục Minh vốn đã khá mạnh.

Dị biến này bản thân nó cũng là một dạng cường hóa, một dạng cường hóa thân thể, nên với nền tảng của Lục Minh, mức độ cường hóa có thể đạt được là có hạn.

Đợi một lát nữa, cảm giác sức mạnh tăng nhanh bắt đầu rút đi, không lâu sau, hào quang ngũ sắc cũng hoàn toàn biến mất.

Dưới sự quan sát của Toàn Tri Chi Nhãn, xương cốt của Lục Minh lại biến thành màu lưu ly đặc biệt.

"...

Xương lưu ly trong truyền thuyết?" Trong truyền thuyết, khi cường giả luyện thể rèn luyện thân thể đến một trình độ nhất định, bản thân họ sẽ phát sinh thuế biến, xương cốt như lưu ly, máu tựa kim tương.

Đương nhiên, đây không phải là truyền thuyết của giới Dị năng, mà là lời giới thiệu tôi từng đọc trong tiểu thuyết kiếp trước.

Khẽ nắm chặt nắm đấm, cảm nhận sức mạnh đang tăng vọt, sau đó Lục Minh tung một quyền.

Một tiếng nổ khí bạo vang lên, hư không phía trước bắt đầu vặn vẹo, cuối cùng hình thành một khe nứt không gian cực nhỏ.

Nhìn thấy cảnh này, Lục Minh mỉm cười.

Cương Thiết Chi Khu SS cấp trên lý thuyết có chiến lực sánh

ngang với Huy Nguyệt Hoàng tọa, có thể xé rách hư không, nhưng đó cũng là lãnh địa độc quyền của Đại đế.

Vậy nên, Lục Minh sở hữu Cương Thiết Chi Khu SS cấp và Lưu Ly Bảo Cốt, hiện tại chỉ riêng về thân thể, đã có thể uy hiếp đến cấp độ Đại đế ở một mức độ nhất định.

"Nếu tiến thêm một bước nữa, để Cương Thiết Chi Khu đạt SSS cấp, e rằng trong số các Đại đế cũng đủ để xếp vào hàng đầu." "Hơn nữa, tôi còn có thêm một năng lực khá thú vị." Tứ Đại Thần Thạch trong truyền thuyết là những viên đá do Nữ Oa vá trời để lại.

Nữ Oa trong thế giới Phong Vân đương nhiên không phải là Nữ Oa đại thần thật sự, nhưng bốn viên thần thạch này cũng sở hữu những đặc tính phi thường.

Muốn vá trời, đương nhiên cần có hai đặc tính: Một là phải kiên cố, bền bỉ, nếu không vừa vá xong đã vỡ lại thì chẳng phải trò cười sao?

Vì vậy, sức mạnh của bốn viên thần thạch mới khiến xương cốt của Lục Minh thuế biến thành Lưu Ly Bảo Cốt.

Năng lực còn lại là biến hóa, chính xác hơn là biến lớn!

Nữ Oa vá trời, trời xanh rộng lớn biết bao, làm sao vài khối đá có thể che lấp được?

Vì vậy, những thần thạch này mới có năng lực biến lớn, nhờ đó mới có thể vá lại trời xanh bao la.

Lục Minh, sau khi luyện hóa Tứ Đại Thần Thạch, cũng có được năng lực này, tương tự như đại thần thông Pháp Tướng Thiên Địa trong truyền thuyết, không chỉ có thể điều khiển bản thân biến lớn biến nhỏ, mà còn có thể nhận được tăng phúc.

Chỉ là... liếc nhìn trần nhà, Lục Minh từ bỏ ý định thử nghiệm.

“Chỗ này quá nhỏ, không đủ để tôi tung hoành.” Dù không thử nghiệm, Lục Minh cũng có cách hiểu rõ năng lực này.

Kéo mở giao diện thuộc tính, năng lực mới rõ ràng xuất hiện trên đó.

Danh xưng: Lục Minh Xưng hào: Khi Trá Sư Thiên phú: Biến giả vi chân (Vô Thượng cấp) Dị năng: SSS cấp Minh (13.76%), Chuẩn A cấp Tật Phong, Chuẩn A cấp Băng Phong, Chuẩn A cấp Ngự Thủy, S cấp Tam Phân Quy Nguyên Khí, SS cấp Cương Thiết Chi Khu (40%) Thần thông: Thương Thiên Hóa Thân (5.01%), Toàn Tri Quyền Hành trung cấp (1.0004%), Lượng tử vĩnh sinh giai đoạn thứ nhất (90%), Pháp Tướng Thiên Địa sơ cấp (100%) Pháp Tướng Thiên Địa sơ cấp (100%): Thần thông Pháp Tướng Thiên Địa sơ cấp, thân thể biến lớn gấp mười lần, sức mạnh, phòng ngự tăng cường gấp mười lần!

Nhìn giới thiệu trong giao diện thuộc tính, Lục Minh khẽ mỉm cười.

Không ngờ, phân tích và luyện hóa Tứ Đại Thần Thạch, thu hoạch lớn nhất lại chính là điều này.

Tốt rồi, vốn dĩ Cương Thiết Chi Khu cần đạt SSS cấp, nhưng hiện tại hoàn toàn không cần thiết.

Cương Thiết Chi Khu SS cấp cộng thêm Lưu Ly Bảo Cốt, đã có đủ tự tin để khiêu chiến Đại đế.

Kích hoạt thêm thần thông Pháp Tướng Thiên Địa, thân thể tăng phúc gấp mười lần, tuyệt đối có thể dùng bạo lực đấm chết một Đại đế!

Tiền đề là đối phương không chạy trốn ~ Với thực lực này, đủ để Lục Minh triển khai kế hoạch tiếp theo.

Trên bầu trời Viêm Dương Chi Đô, tràn ngập một luồng khí tức áp

bức quỷ dị.

Bề mặt dường như không có thay đổi gì, nhưng trong bóng tối, thực chất là sóng ngầm đang cuộn trào.

Sự thay đổi có thể nhìn thấy bằng mắt thường là sức mạnh phòng thủ của toàn bộ Viêm Dương Chi Đô đã tăng gấp đôi.

Thỉnh thoảng, lại có từng đội vệ binh trang bị đầy đủ, thần sắc nghiêm nghị đi tuần tra.

Táp!

Táp!

Táp...

Chương 42

Đột nhiên, một bóng người cao lớn xuất hiện trên đại lộ Viêm Dương Chi Đô.

Một người đàn ông cực kỳ tráng kiện, cao hơn hai mét, chỉ khoác một bộ trường bào thô sơ, toàn thân tràn ngập một luồng khí tức hung hãn, hoang dại, bạo ngược như mãnh thú.

Ngũ quan cực kỳ góc cạnh, vuông vức, dưới lớp trường bào thô chế là những khối cơ bắp cuồn cuộn không thể che giấu, tựa như rễ cây cổ thụ bám sâu.

Nhìn tổng thể, hắn ta giống như một chiến thần từ thời viễn cổ bước ra, hung hãn, mạnh mẽ, không ai địch nổi!

Điều duy nhất không phù hợp với khí thế đáng sợ đó là trên vai hắn có một con thú nhỏ.

Con thú nhỏ màu đỏ lửa đó có sừng trên đầu, vảy trên thân, mặc dù hình thể nhỏ nhắn nhưng lại mang một vẻ uy nghiêm đặc biệt.

Không sai, sự kết hợp này chính là Lục Minh và Hỏa Kỳ Lân.

Chỉ là, Lục Minh lúc này đã thay đổi ngoại hình, không còn là hình tượng ôn hòa như quân tử, dễ gây thiện cảm ban đầu, mà đã biến thành một gã cơ bắp lực lưỡng, còn Terminator hơn cả Terminator!

Hình tượng này càng có lợi cho kế hoạch tiếp theo của Lục Minh.

Lục Minh hành tẩu trên đại lộ Viêm Dương Chi Đô, không nói một lời nào, nhưng dưới áp lực từ luồng khí tức hung hãn, thô lỗ quanh thân, không ai dám lại gần trong vòng mười bước.

Viêm Dương Chi Đô có lượng dân cư thường trú không ít, bình thường trên đường phố xe ngựa tấp nập, người qua lại không ngớt.

Thế nhưng lúc này, một con đường rộng rãi đã tự động tách ra, nhường lối cho kẻ nhìn khá đáng sợ đó đi qua.

Khi Lục Minh lại gần, sự ồn ào vốn có của đô thành cũng bất giác im bặt.

Chờ khi hắn, với mỗi bước đi vững chãi, đã rời đi, mới có người cẩn thận lau đi vầng trán ướt đẫm mồ hôi.

"Quá đáng sợ!

Luồng khí tức đó, e rằng ít nhất cũng là tồn tại cấp Vương giả!" "Vương giả ư, e rằng không chỉ vậy.

Lão phu may mắn từng chứng kiến một Vương giả giáng lâm, cũng không có uy thế đến vậy.

Quá đáng sợ rồi, chỉ vì hắn ta đi ngang qua lão phu, toàn thân lão phu đã bất giác cứng đờ, không dám nhúc nhích." "Vừa nãy người đó liếc nhìn tôi một cái, tôi suýt nữa đã sợ đến tè ra quần!" "....." Từng tiếng nghị luận đứt quãng không ngừng vang lên.

Biến cố trên đường phố nhanh chóng thu hút sự chú ý của vệ binh, không lâu sau, từng bóng người mang khí tức cường đại đạp không đến, bao vây Lục Minh.

Những vệ binh tinh nhuệ của Viêm Dương Chi Đô, thuộc cận vệ của Viêm Đế, mỗi người đều sở hữu thực lực Dị năng Tông sư cấp Bảy.

Thủ lĩnh của họ, thậm chí còn có một luồng hào quang tinh sắc nhạt nhòa bao quanh, khí tức mạnh mẽ và sâu sắc.

Vì người đó là phó thống lĩnh trong số các vệ binh của Viêm Đế tại toàn bộ Viêm Dương Chi Đô, đã sơ bộ lĩnh ngộ đặc tính của Vương giả, có thể gọi là: Chuẩn Vương!

Vị phó thống lĩnh đó tiến lên một bước, thẩm thị Lục Minh, trầm giọng nói.

"Các hạ hẳn không phải người trong Viêm Dương Chi Đô của chúng ta.

Với thực lực như các hạ, đột ngột bước vào Viêm Dương Chi Đô mà không thông báo trước một tiếng, xem ra, ý đồ không tốt!" Cùng với cường độ không ngừng tăng lên của vị phó thống lĩnh, không khí trên toàn bộ đại lộ chợt ngưng trọng.

Những vệ binh cấp Dị năng Tông sư cấp Bảy kia, từng người từng người một ánh mắt trở nên nghiêm khắc, một số thậm chí đã âm thầm nắm chặt vũ khí.

Bước chân của Lục Minh dừng lại, hắn từ từ ngẩng đầu, ánh mắt lạnh lùng bình thản nhìn những vệ binh đó.

Một ánh mắt bình thản như vậy, lại khiến tất cả vệ binh tại hiện trường đồng loạt lùi lại một bước.

Đó là một đôi mắt như thế nào?

Lạnh lùng, tàn nhẫn, tựa như ánh mắt của một hung thú hoàng đế vô tình.

Chỉ một ánh nhìn, khiến người ta cảm giác như một con rồng khổng lồ đang nhìn xuống những con côn trùng dưới chân, khiến người ta không kìm được mà sinh ra nỗi sợ hãi.

Chỉ nhìn một cái, Lục Minh liền cúi đầu trở lại, tiếp tục tiến bước.

Bị ánh mắt đó chấn nhiếp, những vệ binh cấp Dị năng Tông sư cấp Bảy xung quanh, không một ai dám ngăn cản.

Duy chỉ duy nhất vị phó thống lĩnh cấp Chuẩn Vương kia nghiến

răng, tạm thời đè nén nỗi sợ hãi trong lòng, toàn bộ dị năng cường đại cấp Chuẩn Vương trên người y tức khắc phóng thích ra ngoài, tiến lên một bước, lớn tiếng quát: "Không được..." Nhưng, chưa kịp quát xong, chỉ nghe thấy một tiếng "Cút!!!" Một chữ quát ra, kinh thiên động địa, âm thanh xé nát hư không, thậm chí hình thành một luồng khí lãng khủng bố.

Lập tức, tất cả vệ binh đều bị chấn bay ra ngoài.

Vị Chuẩn Vương phó thống lĩnh kia còn bị chấn đến mức thổ huyết điên cuồng.

Không chỉ vậy, toàn bộ mặt đường, trong nháy mắt như trải qua một trận động đất cấp 18 tàn phá, hỗn loạn thành một mảng.

Trong Đế Tháp, Băng Hoàng cao cao tại thượng, tựa như một nữ hoàng đế, đang họp.

Đôi mắt xanh băng lãnh của cô khiến mỗi một cao tầng Viêm Dương Chi Đô đều phải cúi đầu tôn quý.

Đột nhiên, một chữ "cút" vang vọng hư không, luồng âm thanh khủng bố thậm chí trực tiếp truyền vào trong Đế Tháp.

Băng Hoàng ngẩng đầu, đôi mắt xanh lam nhìn ra ngoài Đế Tháp.

"Cử một người đi tra xem đã xảy ra chuyện gì." Một trong số các cao tầng Viêm Dương Chi Đô phụ trách vấn đề trị an bước ra một bước, cung kính nói: "Vâng mệnh Đế chủ!" Đế Tháp tọa lạc tại trung tâm Viêm Dương Chi Đô, chủ nhân của Đế Tháp đương nhiên là Đế chủ.

Ban đầu, Đế chủ là Viêm Đế, chỉ cần tôn xưng Viêm Đế là được.

Nay Băng Hoàng lên ngôi, xưng hô Hoàng tọa lại có chút bất kính, nên đành dùng Đế chủ để xưng hô.

“Không, không cần đâu ~” Nhưng lúc này, Băng Hoàng đột nhiên thay đổi lời nói.

Trong đôi mắt xanh lam nhìn ra ngoài Đế Tháp, đột nhiên hiện lên vẻ ngưng trọng.

“Đến rồi!” Lời vừa dứt, một bóng người cao lớn khôi ngô xuất hiện trước mặt tất cả mọi người.

Đôi đồng tử lạnh lùng và đôi mắt xanh lam của Băng Hoàng, lúc này va chạm vào nhau trong hư không.

Trong khoảnh khắc, dường như hư không sản sinh điện, toàn bộ đại điện tràn ngập những dao động khủng bố khiến người ta kinh sợ.

Một lát sau, Băng Hoàng thu lại ánh mắt, trong lòng rùng mình, người này, thật mạnh!!

Im lặng một lúc, Băng Hoàng mở lời nói.

“Người, đến đây, có chuyện gì?” “Viêm Đế, sư đệ của tôi!” Lục Minh nói câu thứ hai.

Băng Hoàng khẽ cau mày, với tư cách là vị hôn thê của Viêm Đế, cô không hề biết Viêm Đế có sư huynh.

Không, cho dù vậy, Băng Hoàng cũng không lập tức lên tiếng phản bác, nói: “Làm sao để chứng minh?” Lời vừa dứt, hào quang màu bạc quanh người Lục Minh lóe lên, cả người hắn trong nháy mắt dường như biến thành một người sắt.

Một cước đạp nát mặt đất, hắn ta xuất hiện trước mặt Băng Hoàng như dịch chuyển tức thời, tung ra một quyền!

Áp lực khủng bố bao trùm toàn thân Băng Hoàng.

Dưới luồng áp lực đó, Băng Hoàng thậm chí không thể phản kháng, chỉ có thể trơ mắt nhìn nắm đấm hủy diệt mọi thứ giáng

xuống.

Một chữ 'chết' khổng lồ, tại khoảnh khắc đó, bao trùm trong lòng Băng Hoàng.

Khoảnh khắc tiếp theo, nắm đấm đáng sợ đó hơi lệch đi một chút, sượt qua mái tóc xanh băng của Băng Hoàng, một quyền đánh thẳng vào bức tường tháp phía sau Đế Tháp.

Rắc!

Trên bức tường tháp của Đế Tháp, công trình được Viêm Đế tốn vô số năm tháng tạo ra, thậm chí quan trọng hơn cả Đế Khí bản mệnh, một dấu quyền rõ ràng xuất hiện.

Sau đó, lấy dấu quyền đó làm trung tâm, từng vết nứt lan rộng ra xung quanh, cuối cùng, toàn bộ bức tường tháp "Ầm" một tiếng, hoàn toàn sụp đổ!

Cú đấm còn sót lại hình thành quyền phong tuôn ra từ khe nứt, xông thẳng lên trời, xé toạc cả những đám mây trắng trên bầu trời!

"Một quyền, đủ chưa?" Giọng nói lạnh nhạt như nước, lại khiến mỗi người trong lòng đều khẽ rùng mình.

Ánh mắt nhìn về phía Lục Minh tràn đầy kiêng kỵ.

Loại đàn ông thô lỗ động một tí là ra tay đánh đấm này, người thường sẽ không quá để ý, nhưng khi gã thô lỗ đó sở hữu sức mạnh có thể nghiền nát mọi thứ bằng một quyền, thì hắn sẽ trở thành kẻ đáng kiêng kỵ nhất.

Dù sao thì, ai dám chắc mình sẽ không vì vô ý nói sai một câu mà bị đối phương vặn cổ chứ?

Duy chỉ riêng Băng Hoàng, ánh mắt vẫn lạnh lùng như trước, không hề lộ ra nửa phần giận dữ hay phẫn nộ, trái lại cô ta bình thản

mở lời nói.

"Không tồi, với thực lực như vậy, quả thực không cần phải lừa dối tôi." "Các hạ đã là sư huynh của vị hôn phu tôi, tự nhiên cũng là sư huynh của tôi." "Xin hỏi sư huynh, đột nhiên đến đây, là vì chuyện gì?" Lục Minh thu lại nắm đấm, khẽ liếc nhìn Băng Hoàng một cái không thể nhận ra, sau đó ngữ khí lạnh nhạt nói: "Hồn đăng của sư đệ tôi đã vỡ rồi, tôi biết, ai đã giết hắn!" Đôi mắt đẹp của Băng Hoàng chợt co rút, lần đầu tiên, cô ta xuất hiện sự biến đổi cảm xúc rõ rệt.

Viêm Đế...

đã chết ư??

Đường đường là Đại đế số một nhân tộc hiện nay, lại chết một cách không rõ nguyên nhân?

Băng Hoàng đoán rằng Viêm Đế có thể gặp chuyện, nhưng hoàn toàn không nghĩ Viêm Đế sẽ chết, ngay cả khi Đế Khí đã biến mất, cô ta vẫn tin như vậy.

Cũng không có gì lạ, Đại đế ngày xưa, tồn tại đỉnh phong nhất giới Dị năng, mỗi vị Đại đế đều là bá chủ thực sự của một phương, quyền thế, sức mạnh, thậm chí cả tuổi thọ, không có gì không phải là tồn tại đỉnh cấp nhất.

Ngay cả một Đại đế muốn giết một Đại đế khác, cũng cực kỳ khó khăn, thậm chí gần như không thể làm được!

Phải biết rằng, phần lớn các Đại đế, quanh năm đều ở trong Đế Tháp.

Cố gắng phá vỡ Đế Tháp, rồi sống sờ sờ tiêu diệt Đại đế bên trong, gần như là điều không thể, trừ khi có hơn năm vị Đại đế trở lên mới có khả năng.

Chương 43

Ngay cả khi không ở trong Đế Tháp, nếu có Đại đế giao chiến ở ngoại vực, khả năng Đại đế vẫn lạc cũng rất thấp.

Bởi vì, ngay cả khi một Đại đế yếu thế, muốn chạy trốn, phàm là Đại đế tất nhiên có thể xé rách hư không.

Nếu thực sự không thể xé toạc không gian để trốn, thì cho dù muốn truy sát, trong hư không vô tận có vô số dòng hỗn loạn không gian và khe nứt hư không.

Đại đế chạy trốn chỉ cần tùy tiện chui vào một cái, sẽ nhanh chóng biến mất không tăm hơi, tìm kiếm sẽ vô cùng phiền phức.

Vì vậy, để một vị Đại đế vẫn lạc, khó, khó lắm!!

Trong lịch sử, phàm là Đại đế có chiến tích chém giết Đại đế, đều được xưng tụng là Đại đế mạnh nhất, loại Đại đế đỉnh cấp này, đôi khi một thời đại cũng khó mà xuất hiện một người.

Cũng chính vì vậy, vị Khi Trá Sư từng một mình chính diện chém giết hơn mười vị Đại đế ngày xưa, mới khiến người ta kinh sợ đến thế!

Giờ đây, đột nhiên nghe tin Viêm Đế đã chết, không ai có thể chấp nhận.

Gần như ngay lập tức, những cao tầng Viêm Dương Chi Đô, những người trước mặt Băng Hoàng như cái bóng, đã náo loạn kịch liệt.

Đôi mắt xanh lam của Băng Hoàng quét một vòng xuống phía dưới, lạnh giọng thốt ra hai chữ: "Đủ rồi!" Lập tức, toàn bộ đại điện trở nên yên tĩnh.

Lúc này, Băng Hoàng lại một lần nữa hướng ánh mắt về phía Lục Minh, giọng nói lạnh lùng nói.

“Đại đế vẫn lạc, thực sự khiến người ta khó mà tin được.

Có lẽ, cần phải điều tra lại một lần nữa, mới có thể đưa ra kết luận.” Hồn đăng, tôi biết đó là thứ gì, nó tương đương với một mảnh hồn phách của một người.

Khi chủ thể vẫn lạc, hồn đăng sẽ tắt.

Nhưng trên đời này dị năng nào chỉ có vạn chủng, chưa chắc đã không có loại dị năng nào có thể lừa dối hồn đăng, tạo thành hiện tượng giả chết.

Biểu cảm của Lục Minh vẫn lạnh nhạt như trước: “Tôi không cần tin, nói cho tôi biết, vị trí cuối cùng sư đệ tôi xuất hiện ở đâu ~” Đôi mắt đẹp xanh lam của Băng Hoàng khẽ nheo lại, ánh mắt rơi vào một người trong số đó, một lão giả, lão bộc thân cận của Viêm Đế, cũng là quản gia đại quán của Đế Tháp.

Lão giả đó hiểu ý ánh mắt của Băng Hoàng, liền mở lời nói.

“Vị trí cuối cùng Viêm Đế đại nhân xuất hiện, hẳn là trong đại điện này.

Lão nô từng đích thân dâng lên món trà điểm mà Viêm Đế đại nhân yêu thích nhất.

Một canh giờ sau, Đế Khí bạo động, Viêm Đế đại nhân liền biến mất theo đó.” Nghe vậy, Băng Hoàng gật đầu, lại nhìn Lục Minh: “Các hạ đã nghe rõ chưa?” Lục Minh lại không thèm nhìn cô ta lấy một cái, ánh mắt vẫn đảo quanh, dường như đang tìm kiếm điều gì đó.

Sau đó, hắn xòe tay ra, một tấm bảo kính màu xanh dần dần thành hình trong lòng bàn tay.

Thuận tay ném một cái, bảo kính liền lơ lửng giữa không trung, rải xuống vạn đạo thần quang.

Khoảnh khắc tiếp theo, trong bảo kính, bắt đầu xuất hiện từng khung cảnh hư ảo.

"Cái gì vậy?" Băng Hoàng nhìn những cảnh tượng đó, đột nhiên mở lời hỏi.

Lục Minh không quay đầu lại, chỉ thốt ra vài chữ để trả lời: "Tố Quang Thần Kính." Sau đó, hắn không thèm để ý đến Băng Hoàng, chăm chú nhìn vào những cảnh tượng trên bảo kính.

Gần như theo bản năng, Băng Hoàng cũng hướng ánh mắt về phía bảo kính giữa hư không.

Những cảnh tượng trên bảo kính không ngừng biến hóa, dần dần, có người tại hiện trường kinh hô thành tiếng.

"Ơ, cảnh tượng trong kính, dường như là cảnh tượng không lâu trước đây." "Không, không chỉ vậy, mọi người không nhận ra sao?

Cảnh tượng trong bảo kính đang không ngừng truy tìm những hình ảnh quá khứ, bảo kính đó, đang truy tố cảnh tượng quá khứ!!" "Truy tố cảnh tượng quá khứ, hít, trên đời lại có kỳ vật như vậy, đơn giản là chưa từng nghe thấy!" Trong mắt Băng Hoàng hiện lên một tia ngưng trọng, có thể truy tố cảnh tượng quá khứ, tấm bảo kính này, quả thực huyền diệu khó lường, xứng đáng là kỳ vật đỉnh cấp.

Khoảnh khắc tiếp theo, không khí trong toàn bộ đại điện đột nhiên tĩnh lặng.

Lúc này, trong cảnh tượng, rõ ràng bắt đầu xuất hiện bóng dáng Viêm Đế.

Sau đó, dưới ánh mắt của mọi người, từ việc Viêm Đế ra tay mượn vật ngoài trời, rồi bị tập kích bất ngờ móc tim, Đế Khí bạo

động, Viêm Đế bị sống sờ sờ... tất cả các cảnh tượng đều xuất hiện trọn vẹn trong bảo kính, không sai một chi tiết nào.

"Hít, có lẽ nào, Viêm Đế lại thật sự..." "Không, không thể nào, Viêm Đế sao có thể chết dưới tay người đó?

Người đó rõ ràng là vị tiên hiền của nhân tộc chúng ta!" "Đôi mắt đỏ ngầu, ăn thịt người sống, uống máu người tươi, đó căn bản không còn là tiên hiền của nhân tộc chúng ta, mà là ma quỷ!" "....." Lúc này, một tiếng nổ "rắc" vang lên, sau đó, một luồng sát ý ngạt thở bao trùm toàn bộ đại điện.

Lúc này, tóc của Lục Minh không gió tự bay, trong đôi mắt hắn hiện lên ánh nhìn bạo ngược đáng sợ.

Ánh mắt bạo ngược đó, rơi vào một trong số các cao tầng.

"Nói cho tôi biết, người đó, là ai!!!?" "Lão tử muốn đích thân giết hắn!" Lục Minh dường như tức giận đến cực điểm, trong lời nói dường như không còn áp chế sức mạnh.

Người bị hắn chú ý đó, thậm chí trực tiếp ngất xỉu dưới áp lực của Lục Minh.

"Đủ rồi!!" Băng Hoàng đột nhiên quát lên.

Nghe vậy, ánh mắt bạo ngược của Lục Minh chuyển hướng về phía cô ta.

Sát ý đáng sợ ẩn chứa trong đó, ngay cả Băng Hoàng cũng không khỏi thấy da đầu tê dại.

Băng Hoàng hít một hơi thật sâu, dùng giọng nói vẫn lạnh lùng như trước nói.

"Dừng tay đi, cứ thế này cũng không phải là cách.

"Vì đã biết ai là kẻ ra tay với Viêm Đế, tôi đương nhiên sẽ báo thù.

“Chỉ là, có một điểm chắc hẳn sư huynh cũng đã nhận ra, kẻ ra tay kia có thực lực cực kỳ khủng bố, ngay cả Đế Khí cũng bị hắn hủy diệt.

Thực lực của hắn e rằng đã vượt qua phạm trù Đại đế thông thường, dù có trực tiếp tìm đến cũng chỉ là tự tìm cái chết.” Thấy ánh mắt Lục Minh đã dịu bớt sự bạo ngược và sát ý, dường như đã nghe lọt tai lời cô ta, ngữ khí của Băng Hoàng mềm mại hơn rất nhiều.

“Viêm Đế là sư đệ của sư huynh, cũng là vị hôn phu của tôi.

Tôi đều sẽ báo thù cho hắn, nhưng, cần phải tính toán lâu dài, sư huynh thấy sao?” Lục Minh cúi đầu, dường như phải tốn không ít sức lực mới đè nén được sự phẫn nộ trong lòng.

Sau đó hắn lại ngẩng đầu lên, giọng nói băng lãnh: “Vậy, cô muốn làm gì?” Băng Hoàng trầm mặc một lúc, nội tâm lúc này của cô ta cũng khá phức tạp.

Viêm Đế lại chết, chết thảm như vậy, quan trọng hơn, kẻ ra tay là một vị tiên hiền nhân tộc được tất cả mọi người kính ngưỡng, chuyện này quá nghiêm trọng.

Sau một thời gian dài suy tư, cô ta mới mở lời nói.

“Nhân tộc chúng ta, hiện tại trong thời đại này có tổng cộng ba vị Đại đế.

Trừ kẻ đã ra tay với Viêm Đế, và Viêm Đế ra, còn lại một vị Đại đế.

Tiếp theo, tôi sẽ chủ động liên hệ với vị Đại đế đó, cùng thương lượng cách xử lý.” Nghe vậy, Lục Minh trầm tư một lúc, mới gật đầu.

Lúc này, đôi mắt đẹp của Băng Hoàng lóe lên, đột nhiên mở lời nói.

“Sư huynh, trước khi đó, không bằng sư huynh cứ ở lại đây, được chứ?

Một mặt, có thể chờ đợi kết quả thương lượng.

Mặt khác, Viêm Đế vẫn lạc, tiếp theo Viêm Dương Chi Đô có lẽ sẽ gặp không ít rắc rối.

Sư huynh, hẳn là cũng không muốn nhìn cơ nghiệp của sư đệ mình gặp vấn đề chứ.” Lục Minh nhíu mày suy nghĩ rất lâu, biểu cảm của hắn rối rắm, trầm tư rất lâu rất lâu, mới nhíu mày, có chút không kiên nhẫn nói.

“Được, nhưng, bình thường không có việc gì thì đừng làm phiền tôi, tôi cần tu luyện!” Nhận được lời hồi đáp của Lục Minh, khoảnh khắc đó, không chỉ các cao tầng bên dưới, mà cả Băng Hoàng, trong lòng đều dâng lên chút vui mừng.

Viêm Đế gặp chuyện, không cần nói cũng biết tiếp theo Viêm Dương Chi Đô nhất định sẽ xảy ra hỗn loạn.

Có thêm một cao thủ vĩ đại gia nhập, một cường giả đỉnh cấp có tình cảm rõ ràng với Viêm Đế nhập trú, quả thực là một chuyện đại hỷ.

Quan trọng nhất là, tính cách của vị này rõ ràng có thể nhìn thấy ngay.

Loại người thẳng thắn, thích dùng nắm đấm giải quyết mọi việc, một gã thô lỗ dường như ghét rắc rối, không thích quyền thế, cũng sẽ không xen vào những biến động quyền lực của Viêm Dương Chi Đô, thật sự hoàn hảo.

Khoảnh khắc đó, Lục Minh, gã đàn ông thô lỗ, thẳng tính trong mắt mọi người, trên vẻ ngoài lạnh nhạt lại che giấu một thái độ thưởng thức, quan sát mỗi người như thể đang xem một vở kịch.

Để Không Đế hoàn toàn thân bại danh liệt, bị bách tộc hợp lực vây giết, Lục Minh trước tiên cần một thân phận đủ uy tín, một danh phận đường đường chính chính.

Và, còn thân phận nào tốt hơn là sư huynh của Viêm Đế đã vẫn lạc?

Với thân phận đó, trong thời kỳ nhạy cảm này, sẽ ít nhất gây ra sự bài xích.

Đương nhiên, hiện tại tôi là loại người bá đạo, thô lỗ, lại có thực lực mạnh mẽ và thẳng thắn.

Nói về diễn xuất, tôi là chuyên nghiệp đấy!

Tất cả mọi người đều lui xuống, chỉ còn lại một mình Băng Hoàng tại chỗ.

Dáng người thon dài của Băng Hoàng thẳng tắp, đôi mắt đẹp xanh lam tĩnh lặng chú thị vào vết nứt trên bức tường Đế Tháp.

Kiến trúc như Đế Tháp, phần lớn Dị năng giả cấp Đại đế đều sẽ xây dựng.

Nguyên mẫu của nó bắt nguồn từ một thế giới mạnh mẽ từng bị giới Dị năng công phá, một thế giới văn minh ma pháp.

Thế giới đó gọi Dị năng giả là Pháp sư, bản thân thế giới đó không quá mạnh, nhưng lại sở hữu những phát minh độc đáo xuất sắc, trong đó, đặc biệt là kiến trúc Pháp sư Tháp, thu hút sự hứng thú nhất của các cường giả giới Dị năng.

Pháp sư Tháp có thể hoạt động như một loại máy khuếch đại, tăng cường hiệu quả ma pháp.

Chương 44

Một pháp sư sở hữu Pháp sư Tháp, lực chiến đấu sẽ vượt xa một pháp sư dã chiến không có Pháp sư Tháp.

Một vị Đại đế của giới Dị năng cảm thấy hứng thú với Pháp sư Tháp này, sau khi học hỏi nó, rồi cải tạo quy mô lớn, liền sáng tạo ra Đế Tháp.

Công hiệu của Đế Tháp tương tự Pháp sư Tháp, chỉ là bất kể phẩm cấp hay tác dụng, đều vượt xa cái gọi là Pháp sư Tháp.

Sau khi xây dựng Đế Tháp, Đại đế ở trong Đế Tháp có thể dễ dàng hơn trong việc kiểm soát dị năng giữa trời đất, có thể với cái giá của một phần dị năng lượng, phát huy ra ba phần hoặc thậm chí nhiều hơn sức phá hoại của dị năng lượng.

Trong toàn bộ khu vực Đế Tháp tọa lạc, thực lực của Đại đế được nâng cao đáng kể.

Một Đại đế sở hữu Đế Tháp, và một Đại đế không có Đế Tháp, bất kể là về lực chiến hay khía cạnh nào khác, đều không thể so sánh được.

Chính vì vậy, Đế Tháp đối với Đại đế cực kỳ quan trọng.

Mỗi tòa Đế Tháp, đều cần Đại đế tiêu hao vô số tài nguyên, cùng với việc không ngừng sử dụng lượng lớn dị năng giới để nuôi dưỡng.

Kết quả cuối cùng là, một tòa Đế Tháp, trong tình huống bình thường, ngay cả Hoàng tọa dốc toàn lực ra tay, cũng khó mà phá hủy Đế Tháp một chút nào.

Băng Hoàng đưa một bàn tay ngọc thon dài ra, nhẹ nhàng vuốt ve vết nứt trên Đế Tháp, đôi mắt xanh lam của cô khẽ gợn sóng.

“Một quyền đánh nứt bức tường Đế Tháp, sức mạnh đó ẩn chứa sự vượt trội hơn Hoàng tọa.

Loại biến thân đó không thể sai được, Cương Thiết Chi Khu, có lẽ đã đạt đến Cương Thiết Chi Khu SS cấp.” Cương Thiết Chi Khu là loại thiên phú tăng trưởng không hiếm, thậm chí có thể nói là nhan nhản, nhưng những người thực sự có thể nuôi dưỡng loại dị năng này trưởng thành thì rất ít.

Dù sao thì, sự trưởng thành của Cương Thiết Chi Khu thực sự quá khắc nghiệt.

Trong giới Dị năng, những người đạt đến Cương Thiết Chi Khu S cấp đã hiếm lại càng hiếm, mỗi người đều là những kẻ thực sự ngoan cường.

Chính vì khó xuất hiện Cương Thiết Chi Khu cấp cao, từng có người dự đoán rằng, sau S cấp, mỗi lần Cương Thiết Chi Khu thăng cấp đều sẽ tạo ra biến hóa cực lớn.

Giờ đây, kẻ đột nhiên xuất hiện này, lại chứng thực một điểm.

Cương Thiết Chi Khu S cấp có chiến lực chỉ tạm ổn ở cấp Vương giả, nhưng Cương Thiết Chi Khu SS cấp của kẻ này lại ẩn chứa sức mạnh vượt trội hơn Hoàng tọa.

Nếu đạt đến Cương Thiết Chi Khu SSS cấp nghịch thiên, e rằng chiến lực còn đạt đến trình độ kinh thiên động địa.

Lát sau, trên gương mặt tinh xảo của Băng Hoàng hiện lên một nụ cười tuyệt mỹ khuynh quốc khuynh thành.

“Lần này, lại có một món quà lớn từ trời ban cho tôi đây ~” Món quà đầu tiên, đương nhiên là toàn bộ Đế Tháp, cùng với quyền hành tối cao thuộc về Viêm Đế.

Cùng với sự biến mất của Viêm Đế, mọi thứ tự nhiên đều thuộc

về tôi.

Chỉ là, không thể chỉ có chừng đó.

Dị năng giả thì tham lam, Dị năng giả mạnh mẽ còn tham lam hơn.

Vương giả có lẽ không dám nhòm ngó Đế Tháp, vậy còn những Hoàng tọa thì sao?

Đế Tháp đối với Đại đế còn có tác dụng không thể thay thế, huống chi là Hoàng tọa.

Thậm chí, hoàn toàn có thể nói, một Hoàng tọa đỉnh cấp chiếm giữ Đế Tháp, thậm chí có tư cách khiến Đại đế phải kiêng dè.

Trong tình huống Viêm Đế đột nhiên biến mất không rõ nguyên nhân, ngay cả Đế Khí cũng quỷ dị biến mất theo, thì sẽ có bao nhiêu Hoàng tọa cảm thấy hứng thú với tòa Đế Tháp này?

Dùng đầu ngón chân cũng đếm không hết, thậm chí, có lẽ ngay cả các Đại đế khác cũng sẽ nảy sinh ý định gì đó không chừng.

Dù sao thì, xây dựng Đế Tháp không hề dễ dàng, không phải Đại đế nào cũng đủ giàu có để xây dựng một Đế Tháp hoàn chỉnh, đặc biệt là những Đại đế mới tấn thăng.

Trong tình huống này, việc xuất hiện một sư huynh có thực lực ẩn chứa sự vượt trội hơn cấp độ Hoàng tọa, sư huynh của Viêm Đế đương nhiên cũng là sư huynh của tôi.

Có thêm một trợ lực như vậy, quả thực là một chuyện đáng mừng.

Vấn đề duy nhất hiện tại là tính chân thực của thân phận vị sư huynh thần bí kia ~ Về điểm này, Băng Hoàng ngược lại không mấy để tâm, trên gương mặt lạnh lùng của cô hiện lên một nụ cười mỉm.

Một kẻ không biết kiềm chế cảm xúc, bạo táo, thô lỗ, bá đạo.

Loại người này có lẽ là một yếu tố bất ổn, nhưng nếu nói là âm

mưu, khả năng rất thấp ~" Cũng không phải Băng Hoàng ngốc nghếch.

Trong tình huống này, về lý thuyết, tất cả các cường giả xuất hiện đều nằm trong diện nghi ngờ.

Nhưng giữa một người ôn hòa nhã nhặn, một người mặt mày âm trầm đầy mưu kế, và một gã cơ bắp lực lưỡng động một tí là dùng nắm đấm, thì ai là người đáng nghi ngờ nhất?

Hai loại đầu đều có khả năng, duy chỉ có loại cuối cùng, khả năng ngụy trang rất thấp.

Người ta thường nói 'đầu óc đơn giản, tứ chi phát triển'.

Loại gã thô lỗ cứng rắn này thường không có quá nhiều chiêu trò, mà những người có tâm tư thâm sâu cũng chẳng mấy ai có thể kiên trì với phương thức cường hóa Cương Thiết Chi Khu đến mức khiến người ta rùng mình như vậy.

Vì vậy, trong lòng Băng Hoàng, tính chân thực của vị sư huynh Viêm Đế to lớn kia, ít nhất là chín phần, một phần khả năng còn lại thì để dự phòng ~ "Huống hồ, cho dù thật sự là một quân cờ của cường giả nào đó, hoặc là một kẻ tâm tư thâm trầm hoàn toàn không phù hợp với vẻ ngoài, thì sao chứ ~~ "Chung quy cũng chỉ là đôi bên lợi dụng lẫn nhau thôi.

Hắn có mục đích của hắn, còn tôi, cũng cần thời gian ~~" Trong lúc cô ta khẽ nói, một vầng trăng tròn vành vạnh như mâm, hư ảo hiện ra phía sau Băng Hoàng.

Thần Tinh Vương giả, Vương giả lấy thần tinh làm tiền tố, bởi vì muốn phong Vương, nhất định phải hấp thụ lực lượng tinh thần từ ngoài trời.

Tinh quang quanh thân càng đậm đặc, càng đại biểu cho tu vi càng

thâm sâu.

Còn Huy Nguyệt Hoàng tọa, thì diễn hóa lực lượng nguyệt hoa, từ trăng non, trăng khuyết, từng bước từng bước thăng cấp.

Như Băng Hoàng, nguyệt ảnh phía sau tròn vành vạnh như một, không hề thấy nửa phần khuyết thiếu, đó là Hoàng tọa đỉnh phong, một tồn tại có thể phát động xung kích lên Đại đế ~~ Điểm này, từ trước đến nay không ai biết, ngay cả Viêm Đế cũng không rõ thực lực của cô.

Bước đi đó, ngay cả khi vừa nãy suýt phải chịu cú đấm kia, cô cũng không hề lộ ra thực lực chân chính của mình.

Kẻ làm Đế giả xưng 'cô đạo quả', tâm tư thâm trầm, vĩnh viễn không nên để người khác nhìn thấu bài tẩy.

Chỉ riêng điểm này, cô ta, thậm chí còn vượt qua cả Viêm Đế!

Đế Tháp, đã mang tên Tháp, tự nhiên có nhiều tầng.

Tòa Đế Tháp mà Viêm Đế xây dựng đồ sộ, toàn bộ Đế Tháp có đến mười tám tầng, tầng tầng lớp lớp.

Số tầng càng cao, đối với Đế Tháp lại càng quan trọng.

Căn phòng Băng Hoàng sắp xếp cho Lục Minh ở tầng mười bảy, trừ tầng mười tám bị Viêm Đế biến thành cấm địa ra, đây là tầng cao cấp nhất, cũng là đãi ngộ cao nhất.

Dù sao thì, tầng mười tám tương truyền có liên quan đến những bí mật của toàn bộ Đế Tháp, nếu đoán không sai, trung tâm điều khiển Đế Tháp hẳn là ở tầng mười tám.

Đối với môi trường sống, Lục Minh thực ra không có yêu cầu quá cao, nên hắn không hề để tâm đến sự xa hoa trang trí của tầng mười bảy.

Hắn tùy ý tìm một vị trí, liền đi vào trạng thái tu luyện.

Đương nhiên, trong mắt người khác, thực tế là hắn chỉ ý thức tiến vào group chat mà thôi.

Điện thoại group chat dù là vật mang theo, nhưng bản thân nó cũng là một loại kỳ vật, có thể dung nhập vào cơ thể.

Vì vậy, lúc bình thường rảnh rỗi có thể dùng điện thoại, còn trong những thời kỳ đặc biệt thì có thể dung nhập điện thoại vào cơ thể, dùng ý thức để điều khiển group chat bên trong.

Mở group chat ra, không ngoài dự đoán, cùng với việc số lượng thành viên trong group chat tăng lên, lúc này group chat càng trở nên náo nhiệt hơn.

Nhà Văn Bán Chạy Nhất: Tên khốn nạn, giờ biết mình khốn nạn đến mức nào rồi chứ, đồ đầu heo!

Thành Viên GUTS Daigo: Khụ khụ...

Lần này, Daigo hiếm khi không phản bác.

Sau khi xem hết toàn bộ cốt truyện Tiga, cậu mới phát hiện, dường như mình cũng không ngây thơ như trong tưởng tượng.

Là chuyện của thời siêu viễn cổ, sau này Camilla, lại trực tiếp bị Tiga trong cốt truyện giết chết?

Giết chết!

Giết chết á?!!

Daigo lại không biết mình có thể thẳng tay tàn nhẫn đến vậy!

Đương nhiên, nếu đứng từ góc độ của Tiga trong cốt truyện, thì cũng không có gì đáng trách.

Ba Dark Ultraman, không chỉ muốn hủy diệt thế giới, mà còn

muốn biến Tiga trong cốt truyện thành một Dark Ultraman chỉ biết phá hoại.

Trong tình huống đó, để bảo vệ thế giới, thậm chí để bảo vệ người trong lòng, việc ra tay với ba Dark Ultraman bản thân không có nhiều vấn đề.

Nhưng, Daigo hiện tại thì khác.

Tiga trong cốt truyện bị ép vào tuyệt cảnh, căn bản không có cơ hội suy nghĩ có phụ lòng người khác hay không.

Đã vào tuyệt cảnh rồi thì làm gì có thời gian nghĩ nhiều như vậy.

Nhưng, Daigo hiện tại thì khác, không những nhận được thần thông Tật Phong từ Thượng Thiên, mà còn được Thiên Địa Dung Lô cường hóa, thực lực tăng lên đáng kể.

Trong tình huống này, Daigo căn bản không sợ hãi bất kỳ biến cố nào, nên cũng sẽ không có tuyệt cảnh.

Bước ra từ tuyệt cảnh, dùng góc nhìn của Thượng Đế để quan sát trận chiến cuối cùng, không thể không nói, Daigo trong lòng cảm thán rất nhiều, thậm chí, ẩn ẩn nảy sinh một nỗi áy náy.

Camilla, thực tế vẫn luôn không có hại, cũng chưa bao giờ thực sự hận Tiga.

Chương 45

Điều Camilla thực sự hận, chỉ là vì Tiga đi về phía ánh sáng mà không đưa cô ta đi cùng.

Từ đầu đến cuối, cô ta vẫn luôn chỉ yêu sâu sắc Tiga.

Một người như vậy, thật sự khó khiến Daigo hận.

Chỉ là, không hận thì không hận, day dứt thì day dứt, nhưng cậu ta cũng không thể làm gì được, dù sao thì trong lòng Daigo, đã sớm có người mình thích rồi.

Rối rắm, vô cùng rối rắm!

Nhà Văn Bán Chạy Nhất: Hết nói nổi rồi, tên khốn nạn, đồ đầu heo, tên tra Daigo!

Mao Sơn Cửu Thúc: Khụ khụ, chuyện tình cảm, đôi khi, quả thực không dễ giải quyết như vậy.

Thám Tử Lừng Danh Mori Kogoro: Chuyện tình cảm ư, giống như loại rượu phức tạp nhất trên đời.

Lúc tốt đẹp thì ngọt hơn rượu trái cây, lúc phiền não thì đắng hơn cả rượu khổ qua.

Đội Trưởng Đội Năm: Chuyện tình cảm hai chữ này, ngay cả loại người như hắn cũng không thể nhìn thấu sao?

Thám Tử Lừng Danh Mori Kogoro: Nhìn thấu?

Vì sao phải nhìn thấu?

Đôi khi, nhìn quá rõ chưa chắc đã là chuyện tốt.

Chuyện tình cảm mà, không đen không trắng, nóng lạnh tự biết.

Đội Trưởng Đội Năm: Nếu vậy, có lẽ có thể coi đây là một đề tài thú vị mới.

Thám Tử Lừng Danh Mori Kogoro: Kẻ này, thật khiến người ta bất lực mà ~ Thám Tử Lừng Danh Mori Kogoro: Tôi lại khá tò mò, một kẻ như vậy khi đắm chìm vào vòng xoáy tình cảm sẽ ra sao, ừm, đó hẳn sẽ rất thú vị.

Thế giới Tử Thần, khóe miệng Lam Nhiễm khẽ nhếch lên.

"Đắm chìm vào tình cảm sao?

Tôi cũng tò mò, nhưng tiếc thay, đó là một mệnh đề không có lời giải." Lam Nhiễm không phải là không có tình yêu, chỉ là, trong mắt hắn, những Tử Thần kia không khác gì một lũ khỉ, căn bản không phải là sinh mệnh cùng một cấp độ.

Con người, làm sao lại có thể nói chuyện tình cảm với loài khỉ?

Thành Viên GUTS Daigo: Khụ khụ, chư vị, hay là chúng ta tạm thời bỏ qua chủ đề này đi.

Thật lòng mà nói, hiện tại tôi cũng không biết nên xử lý thế nào.

Thành Viên GUTS Daigo: Camilla quả thực đáng thương, nhưng, thật lòng mà nói, trong lòng tôi đã có người rồi.

Nếu tôi chọn Camilla, đó lại là một sự bất công khác với cô ấy.

Hiện tại tôi cũng không biết rốt cuộc nên xử lý thế nào.

Thành Viên GUTS Daigo: Theo tôi, phương pháp tốt nhất có lẽ là để Camilla hiểu rõ.

Nhà Văn Bán Chạy Nhất: Chậc chậc chậc, để một cô gái đáng thương đã chờ đợi mấy triệu năm hiểu ra ư, cô nói xem có thể hiểu ra được không?

Nhà Văn Bán Chạy Nhất: Để cô ta gia nhập group này ư?

Vượt ra khỏi giới hạn ban đầu, nhìn thấu triệt bản tính tra nam của hắn?

Sau đó lấy củi đao ra, hoàn toàn nhân đạo hủy diệt?

Thành Viên GUTS Daigo: Ờ, cái này... hơi quá đáng rồi ~ Thành Viên GUTS Daigo: Thật sự không được, tôi có một cách là đưa Camilla ra khỏi Trái Đất, rời khỏi môi trường hiện tại, cô ấy hẳn sẽ nghĩ thoáng ra thôi?

Nhà Văn Bán Chạy Nhất: Quả nhiên không có kẻ khốn nạn nhất, chỉ có kẻ khốn nạn hơn!

Bây giờ tôi càng mong Camilla có thể vào group, để cô ta nhìn rõ bộ mặt tên khốn nạn chết tiệt này!

Thành Viên GUTS Daigo: Khụ khụ, cái này chắc sẽ không đâu, dù sao vừa mới có ba thành viên mới gia nhập, về lý thuyết thì gần đây sẽ không...

Nhưng, lời chưa nói xong, Daigo lại ngây người tại chỗ.

Chỉ thấy, trong group xuất hiện một thông báo mới.

Ultraman Camilla đã gia nhập group, mọi người hoan nghênh ~~ Thám Tử Lừng Danh Mori Kogoro: Tôi đã dự liệu được một hiện trường thảm khốc, còn thảm khốc hơn cả hiện trường hỏa hoạn!

Vịnh Xuân Trương Thiên Chí: Cố gắng lên, sống sót!

Đội Trưởng Đội Năm: Lúc rảnh rỗi có một vở kịch hay như vậy, cũng thú vị.

Mao Sơn Cửu Thúc: Khụ khụ, tiểu hữu Daigo, bây giờ chạy, hẳn là còn kịp.

Thành Viên GUTS Daigo: .....

Nhà Văn Bán Chạy Nhất: Oa ha ha ha, tuyệt vời quá, xem ra group

chat cũng không thể chịu nổi hành vi của tên khốn nạn này rồi.

Nhà Văn Bán Chạy Nhất: Tiểu thư Camilla, bây giờ phiền cô hãy xem ngay cốt truyện Ultraman Tiga mà tôi đã đăng tải, cuối cùng, hãy lướt lại toàn bộ lịch sử trò chuyện một lần.

Nhà Văn Bán Chạy Nhất: Sau đó, hãy để tôi từ từ chờ đợi cảnh tượng chém giết mà ai cũng mong chờ đi, haha...

Di tích siêu viễn cổ Rerurora, nơi những người khổng lồ siêu cổ đại đang ngủ say.

Vừa bước vào, liền thấy khắp nơi là hài cốt của những người khổng lồ siêu cổ đại đã hóa đá, mỗi cái đều vô cùng to lớn, đầu lâu sánh ngang với căn nhà, thân thể tàn khuyết hình dạng như ngọn núi nhỏ.

Dù ba mươi triệu năm đã trôi qua, trên những thi hài tàn khuyết đó, vẫn còn mang theo một luồng khí tức chiến tranh thảm khốc thuộc thời siêu viễn cổ, một luồng chiến ý còn sót lại của các chiến binh siêu viễn cổ vẫn đang lượn lờ trên mảnh di tích này.

Bước vào sâu nhất trong di tích Rerurora, điều đầu tiên đập vào mắt là ba thi thể người khổng lồ hoàn chỉnh, hoàn toàn khác biệt so với những hài cốt bên ngoài.

Ba mươi triệu năm đã trôi qua, chúng hoàn toàn hóa đá, trông như đã mất đi dấu vết sinh mệnh.

Chỉ là, trong tư thế nhe nanh múa vuốt đó, vẫn còn sót lại luồng khí tức bạo ngược năm xưa.

Đột nhiên, ở giữa ba thi hài người khổng lồ, cũng là người khổng lồ nữ tính duy nhất có tư thái yêu kiều, ẩn chứa vị trí thủ lĩnh trong ba người khổng lồ, tượng đá đó đột nhiên có một luồng ánh sáng tinh hồng hiện lên trong đôi mắt hóa đá.

Từng chút ý thức, tại khoảnh khắc đó lại bắt đầu phục hồi.

Đợi một lát, ý thức của Camilla đã hoàn toàn phục hồi.

Đương nhiên, phục hồi cũng chỉ là ý thức, thân thể hóa đá vẫn chưa được giải trừ, vẫn cố định tại chỗ.

Nhưng thật thần kỳ, ý thức của cô ta, lại dần dần tiến vào một thứ kỳ lạ, một cái kỳ lạ... group chat?

Dark Ultraman Camilla, thậm chí là một trong những Dark Ultraman mạnh nhất ba mươi triệu năm trước, làm sao lại biết sợ hãi?

Cô ta nở một nụ cười quyến rũ, dường như không hề e ngại mà chìm đắm vào group chat.

Cũng vào lúc đó, lời hô hoán của Kasumi Utako hiện lên trong tầm mắt cô ta.

"Tiểu thư Camilla?

Kẻ này, dường như đối với tôi, rất quen thuộc?" Thời gian không biết đã trôi qua bao lâu, cái xưng hô "tỷ tỷ" này, có chút xa xôi ~~ Lần đầu tiên vào group chat, trong một thứ xa lạ đến cực điểm này, Camilla nhất thời cũng không biết nên làm gì.

Dứt khoát, cô ta mang theo chút tò mò, làm theo hướng dẫn của kẻ tự xưng là "tỷ tỷ" kia.

Từ lời nói của kẻ tự xưng Nhà Văn Bán Chạy Nhất, cô ta cảm nhận được một tia ác ý đặc biệt.

Là một Dark Ultraman, không ai hiểu rõ điều này hơn cô ta.

Vì vậy, thú vị ~ Kasumi Utako đã đăng tải dữ liệu hoàn chỉnh, bên trong còn có video cốt truyện Ultraman Tiga hoàn chỉnh.

Camilla theo hướng dẫn của Kasumi Utako, mở video ra.

Từ ban đầu thờ ơ, đến khoảnh khắc nhìn thấy tượng đá Tiga, biểu cảm của cô ta hoàn toàn đọng lại.

“Tiga?” “Tiga!” Trong không gian ý thức, ngực Camilla phập phồng kịch liệt.

“Tiga, Tiga...” Dù đã qua hàng vạn năm, hai chữ này vẫn như sở hữu ma lực nào đó, dễ dàng phá vỡ trái tim tưởng chừng như nước lặng của cô ta.

Sự chú ý của Camilla trở nên cực kỳ tập trung.

“Tiga trở nên yếu ớt như vậy sao?

Chiến binh Dark mạnh nhất ngày xưa, lại phải chật vật đến thế để đánh một con quái vật nhỏ.” “Chậc chậc, tên ngốc này, ngay cả kỹ năng quang tuyến mà Ultraman tinh thông nhất cũng gần như quên sạch rồi.” “Đồ ngốc, đồ ngốc!

Kinh nghiệm chiến đấu như vậy, căn bản còn không bằng một Ultraman sơ sinh non nớt, thật sự ngu xuẩn!” “Tiga tên ngốc này, theo Urena ả tiện nhân kia bước vào ánh sáng, đổi lấy loại sức mạnh lố bịch như vậy sao?” “Thậm chí là Cijela...” Cùng với sự trôi qua của thời gian, Ultraman Tiga trưởng thành nhanh chóng với tốc độ có thể nhìn thấy bằng mắt thường.

Trong đôi mắt đẹp của Camilla dần hiện lên vẻ tán thưởng, cuối cùng cũng có được phong thái của chiến binh Dark mạnh nhất năm nào.

Mãi cho đến khi Cijela xuất hiện, thần sắc Camilla mới đột ngột thay đổi.

Cijela không mạnh, Camilla có thể dễ dàng giết chết đối phương.

Chương 46

Nhưng sự xuất hiện của Cijela đại diện cho chủ nhân của nó, tên đó, sắp hồi sinh rồi, đó mới thực sự là nỗi kinh hoàng tột cùng.

Cuối cùng, không ngoài dự liệu, bóng dáng đáng sợ mà Camilla vô cùng quen thuộc đã xuất hiện trong tầm mắt cô ta: Kẻ Thống Trị Bóng Tối - Tà Thần Gatanothor!

Kẻ từng là thủ phạm hủy diệt văn minh siêu viễn cổ, ngay cả Camilla, chiến binh tinh nhuệ nhất trong Dark Ultraman, cũng phải kiêng dè.

Cô ta không kìm được mà nắm chặt nắm đấm.

Khi nhìn Tà Thần Gatanothor dễ dàng đánh bại Tiga, cuối cùng còn sống sờ sờ hóa đá, trong tay Camilla vang lên tiếng khí bạo của không khí vỡ tung.

“Ngươi dám giết hắn ta!!

“Tà Thần Gatanothor... ta muốn đích thân giết ngươi!!!” Tiếng gào thét phẫn nộ vang vọng khắp không gian ý thức.

Năng lượng Dark trong cơ thể cô ta chấn động dữ dội, lớp hóa đá trên cơ thể Camilla thậm chí ẩn ẩn bắt đầu có dấu hiệu tan rã!

Một lát sau, trên gương mặt tinh xảo của Camilla hiện lên vẻ bất lực.

Năm xưa, Tiga đích thân đánh bại ba người bọn họ, sau đó phong ấn tại đây, đồng thời rút cạn tất cả sức mạnh, khiến họ hoàn toàn hóa đá.

Với sức mạnh hiện tại, Camilla căn bản không thể thoát khỏi phong ấn hóa đá, chỉ có thể chờ đợi sức mạnh hóa đá dần suy yếu,

mới có thể hoàn toàn thoát khỏi cảnh khốn cùng.

Không thể thoát khỏi hóa đá, dù có tức giận đến đâu cũng không có cách nào.

Trong tình thế bất đắc dĩ, Camilla đành tiếp tục theo dõi cốt truyện.

Chỉ là, khác với việc trước đó chú ý đến vẻ anh tuấn của Tiga, lúc này, Camilla dồn toàn bộ sự chú ý vào Tà Thần Gatanothor.

Ánh mắt cô ta sắc bén đến mức, hận không thể dùng ánh mắt giết chết Tà Thần Gatanothor.

Cho đến khi Tiga phục sinh, sự sắc bén trong mắt Camilla mới từ từ tan biến, thay vào đó là ánh sáng mềm mại vô cùng.

Chứng kiến Tiga không chỉ phục sinh, mà còn hóa thành hình thái quang huy, hoàn toàn đánh bại Tà Thần Gatanothor, Camilla tại khoảnh khắc đó mới nảy sinh một tia đồng tình với việc Tiga phản bội bóng tối, đi về phía ánh sáng để có được sức mạnh.

Chỉ là, tia đồng tình đó không kéo dài bao lâu.

Ánh mắt Camilla nhanh chóng trở nên sắc bén trở lại, thậm chí còn sắc bén hơn cả lúc Tà Thần Gatanothor đánh giết Tiga trước đó.

Bởi vì cô ta đã nhìn thấy, sự phục hồi của di tích Rerurora, sự hồi sinh của ba Dark Ultraman, và...

Tiga ra tay không chút lưu tình, hoàn toàn đánh giết ba người bọn họ!

Không khí, rơi vào trạng thái đông cứng chưa từng có.

Không có tiếng gào thét, không có sự điên cuồng, chỉ có sự tĩnh mịch lạnh lẽo đến rợn người.

Trong vô thức, Camilla thoát khỏi video cốt truyện Ultraman Tiga,

quay lại group chat.

Cô ta bắt đầu từ từ lướt lên xem tất cả mọi thứ trong group chat, từ xa lạ đến quen thuộc, chỉ mất vài phút.

Từng dòng chữ hiện ra trước mắt.

Camilla không hề ngốc nghếch, ngược lại còn rất thông minh.

Trong chốc lát, cô ta đã hiểu rõ đại khái mọi chuyện.

Vẫn không có giận dữ, gào thét, điên cuồng.

Chỉ có luồng khí tức tĩnh mịch lạnh lẽo bao trùm quanh người cô ta, ngày càng đậm đặc.

Rắc!

Rắc!

Rắc...

Lần đầu ý thức phục hồi, Camilla không thể thoát khỏi hóa đá.

Khi Tiga bị đánh chết, Camilla vô cùng phẫn nộ, nhưng vẫn không thoát khỏi hóa đá.

Tại khoảnh khắc này, tất cả hóa đá, lại bắt đầu tự động tan rã, thoát khỏi cảnh khốn cùng!

Cảm giác bị giam cầm trên toàn thân biến mất không còn chút nào, nhưng Camilla lại không cử động cơ thể đã lâu không hoạt động.

Cô ta tiếp tục nhìn chằm chằm vào group chat, sau đó, hơi bỡ ngỡ gõ ra một dòng chữ.

Ultraman Camilla: Nếu ánh sáng không chấp nhận tôi, vậy tôi sẽ hoàn toàn bước vào bóng tối, tôi sẽ đội vương miện, trở thành Vương Giả Hắc Ám!

Cùng với câu nói đó, biệt danh của Camilla, cũng âm thầm thay

đổi, biến thành hiện tại – Nữ Vương Hắc Ám Camilla!

Nữ Vương Hắc Ám Camilla: Tiga, là chiến binh mạnh nhất của ánh sáng, từ hôm nay, hãy chấp nhận lời tuyên chiến từ bóng tối đi!

Ba mươi triệu năm chờ đợi, đổi lại không phải là sự cứu rỗi, mà là cú đấm xuyên tim.

Nếu đã như vậy, vậy thì hãy hoàn toàn chìm đắm vào bóng tối, sau đó đập chết tên khốn nạn đó!

Vịnh Xuân Trương Thiên Chí: "Vị tân nhân Camilla tuy là nữ tử, nhưng xem lời nói thì cũng không thiếu khí phách." Trương Thiên Chí có chút tán thưởng, Camilla này đủ bá khí, đủ dứt khoát, nói thật còn thuận mắt hơn nhiều so với Daigo tính tình ôn thuận kia.

Mao Sơn Cửu Thúc: "Khụ khụ, vấn đề này, xem ra có hơi nghiêm trọng." Mao Sơn Cửu Thúc: "Đúng rồi, @Thám tử lừng danh Mori Kogoro, vị Kogoro tiên sinh này, bần đạo hình như nhớ lúc giới thiệu ngài có một văn phòng thám tử, có thể giúp người khác xử lý một vài vấn đề thường ngày." Thám tử lừng danh Mori Kogoro: "Xin lỗi, tôi tuy là thám tử lừng danh, nhưng không có kiêm luôn việc xử lý vấn đề tình cảm gia đình, hơn nữa, tôi không cho rằng đây là vấn đề thường ngày đơn giản."...

Mori Kogoro đầu óc có chút đau, cố tình làm khó nhau à?

Đây rõ ràng là câu chuyện truyền kỳ về một nữ cường nhân sau khi thức tỉnh đã quyết chí trở thành Nữ Vương, sau đó đi đánh bầm dập gã tra nam.

Nhân vật chính mạnh kinh khủng, tôi đây Mori Kogoro chỉ là một người bình thường, xử lý chuyện này, xin lỗi, tôi chưa muốn chết.

Thám tử lừng danh Mori Kogoro: "Mà này, tiểu huynh đệ Daigo, nếu cần rượu thuốc xoa bóp thì chỗ tôi có một ít, hiệu quả không tồi

đâu." GUTS thành viên Daigo: "Tôi cảm ơn anh nhé (khóe mắt giật điên cuồng.jpg)." Im lặng một hồi, Daigo lại lên tiếng.

GUTS thành viên Daigo: "Camilla, trong ấn tượng của tôi không có Tiga, ngoài ra, về chuyện cuối cùng trong kịch bản Tiga đó, tôi xin lỗi, nếu cô oán hận tôi, tôi chấp nhận!" GUTS thành viên Daigo: "Nhưng!!

Nếu vì vậy mà hoàn toàn chìm vào bóng tối, gây họa cho thế giới, thì với tư cách là thành viên GUTS, tôi sẽ không cho phép!" Nga Mi đệ tử Chu Chỉ Nhược: "....." Nga Mi đệ tử Chu Chỉ Nhược: "Ờm, vị tác giả tiểu thư này, có phải là 'thẳng nam sắt thép' không nhỉ?" Tác giả ăn khách: "Không, phải là 'tra nam sắt thép' mới đúng!" Tác giả ăn khách: "Ngoài ra, Camilla tiểu thư, tôi vĩnh viễn ủng hộ cô, đánh chết gã tra nam, làm tốt lắm!" Nữ Vương Bóng Tối Camilla: "Không cho phép?

Bằng ngươi bây giờ sao? (khinh thường.jpg)." Camilla đã xem lịch sử trò chuyện nên biết rõ, Tiga hiện tại mới hồi sinh không lâu, dựa theo biểu hiện trong kịch bản Tiga, nói không khách khí thì Tiga lúc này, Camilla dùng một tay cũng có thể đánh ba người!

GUTS thành viên Daigo: "Camilla, đoạn kịch bản đó chỉ mang ý nghĩa tham khảo thôi, nếu không gia nhập nhóm chat, có lẽ mọi chuyện sẽ phát triển theo hướng đó, nhưng từ khi gia nhập nhóm, những thứ đó chỉ có thể dùng làm tham khảo." GUTS thành viên Daigo: "Tôi của hiện tại, cũng không yếu hơn Tiga Quang Huy bao nhiêu đâu." Lần trước Daigo nhận được một vạn điểm tích lũy, một khoản điểm lớn như vậy đã khiến hắn xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Camilla rơi vào im lặng.

Sau khi hiểu được sự tồn tại của nhóm chat này, cô biết rõ nó sẽ thay đổi sự việc.

Nhưng, điều đó không thể thay đổi tín niệm của cô.

Camilla đang suy nghĩ làm sao để mình nhanh chóng trở nên mạnh mẽ, đuổi kịp khoảng cách giữa hai người.

Thiên: "Trở thành Nữ Vương Bóng Tối thực sự?" Nga Mi đệ tử Chu Chỉ Nhược: "Oa, Thượng Thiên xuất hiện rồi, hoan nghênh Thượng Thiên." Mao Sơn Cửu Thúc: "Ra mắt Thượng Thiên, lần này Thượng Thiên bế quan nhanh hơn tưởng tượng không ít." Vịnh Xuân Trương Thiên Chí: "Ra mắt Thượng Thiên." Trong mắt Camilla hiện lên vẻ khác lạ.

Tuy gia nhập nhóm chưa lâu, nhưng cô rõ ràng có thể nhìn ra một vài điều.

Nhóm này rất thần kỳ, quy tụ sinh linh từ khắp các thế giới, bất kể là cường giả hay người thường, đều có thể tự do giao lưu, thậm chí trêu chọc nhau.

Đây là lần đầu tiên cô thấy chỉ vì một câu nói mà nhận được sự hồi đáp của tất cả mọi người trong nhóm.

Cái cảm giác kính sợ đó, cho dù cách qua màn hình, cũng có thể cảm nhận được.

Đây là tồn tại cấp cao thực sự trong nhóm sao~ Nữ Vương Bóng Tối Camilla: "Tôi cần phải trả giá gì?" Tuy không rõ tại sao vị nhân vật có vẻ là cấp cao thực sự này lại hỏi mình, nhưng với tư cách là chiến sĩ bóng tối, Camilla chưa bao giờ tin vào những thứ từ trên trời rơi xuống.

Đối phương đã chủ động nói chuyện với mình, tất nhiên phải có mục đích nào đó.

Thiên: "Ngươi của hiện tại, không trả nổi cái giá cần phải trả." Thiên: "Ngô giúp ngươi trở nên mạnh mẽ, chỉ cho ngươi con đường,

điều ngươi cần làm, chỉ là khi đạt đến tầng thứ Ngô yêu cầu, hãy làm cho Ngô một việc." Nữ Vương Bóng Tối Camilla: "Tầng thứ ngài yêu cầu là tầng thứ nào?

Còn nữa, cần tôi làm chuyện gì?" Camilla không bị chuyện tốt đột ngột làm rối loạn tâm trí, trong lòng vẫn giữ một phần cảnh giác.

Thiên: "Hoàn thành Vô hạn chi ám, bước lên đỉnh thế giới của ngươi, sau đó, giúp Ngô phân tích Vô hạn chi ám." Nữ Vương Bóng Tối Camilla: "Vô hạn chi ám?" Thiên: "Thế giới Ultraman là một thế giới ý thức hoàn chỉnh, muốn tiếp tục đột phá có hai phương pháp, một là để ý thức thế giới tự thân phát sinh lột xác, tấn cấp như Ngô trở thành một 'Thiên', hoặc là ý thức thế giới đem khả năng lột xác ký thác lên người sinh linh trong thế giới đó, hình thành con đường tấn cấp đặc định, mượn sự đột phá của sinh linh để thúc đẩy bản thân tấn cấp." Thiên: "Thế giới Ultraman, có hai con đường tiến đến cấp bậc tối cao: hội tụ tất cả quang minh để hình thành Vĩnh hằng chi quang, và thôn phệ tất cả để hình thành Vô hạn chi ám." Đây là lần Thượng Thiên nói dài chưa từng có.

Nhìn đoạn giải thích dông dài này, người đầu tiên không nhịn được lại không phải Camilla, mà là Daigo!

GUTS thành viên Daigo: "Thượng Thiên, chuyện này tôi cũng có thể làm được!" Daigo hoàn toàn sốt ruột, không sốt ruột sao được, với thái độ của Camilla đối với hắn hiện tại, nếu đợi Camilla thật sự hoàn thành Vô hạn chi ám, Daigo cảm thấy ngày tháng của mình có lẽ sẽ không dễ chịu.

Không, không chỉ như vậy, không chỉ là vấn đề không dễ chịu, đến lúc đó thật, Daigo cảm thấy có lẽ mình nên cân nhắc việc chạy sang thế giới khác sống rồi.

Thiên: "Không được, Vĩnh hằng chi quang cần phải tước đoạt tất

cả quang minh, cần hấp thu sức mạnh của tất cả Ultraman." Với cái tâm thái bán thánh mẫu của Daigo, bảo hắn đi diệt hết tất cả Ultraman để làm tài nguyên trưởng thành, hắn mà làm được mới là lạ.

Camilla thì khác, một nữ cường nhân bị tra nam đâm thấu tim, sự phản phệ của cô ấy rất đáng sợ.

GUTS thành viên Daigo: "Thượng Thiên, cho dù như vậy..." Daigo còn đang giằng co, nhưng người khác không cho hắn cơ hội.

Nữ Vương Bóng Tối Camilla: "Thành giao!" Nữ Vương Bóng Tối Camilla: "Nếu ngài thật sự có thể giúp tôi trở thành cái gọi là Vô hạn chi ám, ngạo nghễ đứng trên đỉnh vũ trụ, đừng nói là giúp ngài phân tích nguồn sức mạnh đó, tôi, Camilla, xin lấy đó lập thệ, nguyện ý trở thành chiến sĩ của ngài, vì ngài quét sạch mọi trở ngại!" Thấy nhân gian thể của Tiga ngày càng hoảng hốt lo lắng, Camilla liền trực tiếp quyết định.

Có thể khiến gã tra nam này đau khổ, hoảng loạn, quả thực là chuyện tuyệt vời nhất trên đời!

Chương 47

Còn về đoạn lập thệ cuối cùng, là vì Camilla đã hiểu ra một chuyện, vị được gọi là Thiên này, có lẽ là một tồn tại mạnh mẽ vượt xa sức tưởng tượng!

Khi địa vị và thực lực không tương xứng, muốn nhận được nhiều hơn thì phải trả giá nhiều hơn, đây là quy tắc sinh tồn của chiến sĩ bóng tối, cũng là trí tuệ sinh tồn của chiến sĩ bóng tối!

Thiên: "Thú vị, tín niệm không tồi." Nữ Vương Bóng Tối Camilla: "Vậy, bây giờ tôi nên làm gì?" Lần này cô không nhận được câu trả lời, một bao lì xì xuất hiện trong nhóm chat, bao lì xì chuyên thuộc.

Thiên: "Cầm lấy phần sức mạnh này, đánh thức các chiến sĩ của ngươi, mở ra con đường chinh phục của ngươi." Nữ Vương Bóng Tối Camilla: "Được!" Vô hạn chi ám và Vĩnh hằng chi quang của vũ trụ Ultraman, nói thật Lục Minh đều khá hứng thú.

Độ hoàn thành của Thương Thiên Hóa Thân ngày càng cao, kiến thức của Lục Minh cũng ngày càng rộng lớn.

Trước đây, hắn chỉ cho rằng Vô hạn chi ám và Vĩnh hằng chi quang là năng lực cấp đỉnh của vũ trụ đơn thể, đó là ảo giác do nhận thức không đủ.

Trên thực tế, đây là bước đầu tiên để tiến từ vũ trụ đơn thể lên vũ trụ đa nguyên, gọi là Pháp tắc thăng hoa!

Vũ trụ Ultraman lúc này vẫn chưa có tồn tại thực sự bước vào cấp độ đa nguyên, nhưng bản thân vũ trụ này không phải là vũ trụ đơn nguyên, mà có nhiều vũ trụ song song, vũ trụ này đang thật sự bắt đầu lột xác hướng tới đa nguyên.

Lúc này, có thể gọi nó là tiểu đa nguyên, hoặc ngụy đa nguyên.

Với tư cách là cội nguồn của tất cả: Vô hạn chi ám và Vĩnh hằng chi quang, Lục Minh sao có thể bỏ qua được.

Camilla, chính là nước cờ đầu tiên của hắn!

Chứng kiến hai người đạt thành giao dịch ngay trước mắt mọi người, lúc này, Hùng Bá bang chủ vốn im lặng như người vô hình cuối cùng cũng không nhịn được lên tiếng.

Thiên Hạ Hội Bang Chủ: "Dám hỏi Thượng Thiên, ngài bây giờ có rảnh không?" Thiên: "Ra tay đi~" Chỉ ba chữ hồi đáp, lại khiến toàn bộ tinh thần của Hùng Bá phấn chấn hẳn lên.

Khác với các thành viên khác trong nhóm, vừa ung dung cường hóa, vừa rảnh rỗi tán gẫu, chém gió, vô cùng thoải mái.

Duy chỉ có Hùng Bá là khác, trên đầu hắn lúc nào cũng treo một thanh đao, mà thanh đao đó sắp rơi xuống rồi.

Có thể nhẫn nhịn đến bây giờ mà không bị bức đến phát điên, sức chịu đựng tâm lý của Hùng Bá quả thực đủ mạnh.

Thế giới Phong Vân, chính điện Thiên Hạ Hội.

Nhận được hồi đáp của Thượng Thiên, lúc này Hùng Bá trong lòng đã yên tâm, đôi mắt hổ uy phong lẫm liệt, tràn ngập một cảm giác áp bức mạnh mẽ.

Nhiệm vụ lần trước thu hoạch không phải lớn nhất, nhưng cũng tuyệt đối không nhỏ.

Dựa vào điểm tích lũy thu được từ nhiệm vụ, cộng thêm điểm tích lũy có được từ việc điểm danh hàng ngày, hắn dễ dàng phá vỡ cực hạn tu vi trước kia, bước vào một cảnh giới khác.

Lại thêm khổ tu thường ngày, càng hoàn thiện triệt để Tam Phân

Quy Nguyên Khí.

Hùng Bá hiện tại, rất mạnh, phi thường mạnh!

Nếu không phải kiêng kỵ ý chí thế giới đứng sau Phong Vân, hắn đã sớm bóp chết hai tên nghiệt đồ kia rồi. "Người đâu, mau triệu tập Phong, Vân hai vị đường chủ đến đây." Giọng Hùng Bá chấn động hư không, khuếch tán ra ngoài đại điện. "Vâng, bang chủ!" Theo sau câu trả lời của một đệ tử Thiên Hạ Hội, không lâu sau, hai người liền xuất hiện trong đại điện.

Người bên trái, thần sắc lạnh lùng, mặt không biểu cảm, như băng giá ngàn năm không tan, Bộ Kinh Vân.

Người bên phải, tao nhã bất quần, có phong thái quân tử, Nhiếp Phong.

Nhìn hai vị đệ tử thân truyền đắc ý, đôi mắt già nua của Hùng Bá biến đổi không ngừng.

Nói thật, đối với hai vị đệ tử này, bản thân hắn không có ý kiến gì lớn.

Bộ Kinh Vân tính tình lạnh lùng, nhưng ra tay quyết đoán, chỉ cần Hùng Bá ra lệnh, bất kể là phụ nữ già yếu không sức trói gà, hay trẻ nhỏ, đều dám giết!

Nhiếp Phong thì ôn văn nho nhã, khá thông minh, có nhiều cách hay, thường có thể hoàn thành nhiệm vụ bằng phương pháp đơn giản hơn.

Hoàn toàn có thể nói, Thiên Hạ Hội phát triển đến bước này, công lao của hai người không thể không kể!

Thậm chí, trước đó, Hùng Bá còn có ý định giao Thiên Hạ Hội vào tay hai người.

Chỉ tiếc là, một câu "thiên mệnh khó trái", đã khiến hai người hoàn toàn đứng ở vị trí đối lập với hắn.

Càng ưu tú, sẽ càng nguy hiểm, phần nguy hiểm này đã xóa sạch mọi sự tán thưởng.

Nhiếp Phong và Bộ Kinh Vân vừa xuất hiện liền cùng chắp tay với Hùng Bá. "Sư phụ, gọi chúng con đến, có việc gì không?" Hùng Bá ngồi trên đại tọa, mắt hổ uy phong, tựa như có một cỗ khí phách kiêu hùng!

Nhìn Phong Vân hai người phía dưới một lúc, sát ý trong mắt Hùng Bá dần dần trở nên thuần túy, ngưng đọng, dần dần, cả đại điện chìm trong một cỗ khí tức túc sát. "Phong nhi, Vân nhi, đừng trách lão phu!" Nhiếp Phong lộ vẻ khó hiểu, nhưng Bộ Kinh Vân đã hành động.

Với tư cách là Tử Thần Lạnh Lùng, bản thân hắn vốn không có lòng trung thành với Hùng Bá, theo bên cạnh Hùng Bá, vốn là để có một ngày có thể tự tay báo thù!

Nay thấy Hùng Bá sát ý nổi lên, tuy không biết vì sao, nhưng, thế là đủ rồi, không cần phải nhẫn nại nữa, tiên hạ thủ vi cường!! "Bài Vân Chưởng!" Bộ Kinh Vân nội lực cuộn trào, trong nháy mắt, từng bình rượu ngon trong đại điện tức khắc vỡ tung, vô số rượu ngon hóa thành dòng sông cuồn cuộn, cuốn về phía Hùng Bá.

Hùng Bá bình tĩnh nhìn dòng sông rượu sắp ập tới: "Thủ đoạn vặt, không đáng nhắc tới!" Một tay đưa ra, nắm hư không, dòng sông rượu trước mặt liền bị Hùng Bá đoạt lấy quyền khống chế, sau đó, dòng rượu cuồn cuộn dưới sự điều khiển của hắn hóa thành một bàn tay khổng lồ màu hồng, một chưởng vỗ xuống Bộ Kinh Vân. "Ầm!!!!" Bộ Kinh Vân lập tức bị một chưởng đánh bay, giữa không trung điên cuồng phun máu tươi, xem ra hít vào nhiều hơn thở ra.

Một chưởng miểu sát Bộ Kinh Vân, ánh mắt Hùng Bá chuyển sang

Nhiếp Phong, nhàn nhạt nói: "Phong nhi, Vân nhi đã ra tay, ngươi còn đợi gì?

Chẳng lẽ không cảm nhận được sát ý của lão phu?" Thần sắc Nhiếp Phong phức tạp, nghe vậy, nói: "Sư phụ, con không hiểu~" Nhiếp Phong không giống Bộ Kinh Vân, Bộ Kinh Vân và Hùng Bá luôn có mối thù sâu như biển máu, nên ra tay không chút do dự.

Nhiếp Phong thì khác, tuy năm đó cha ruột của Nhiếp Phong thua trong trận quyết đấu với Hùng Bá và rơi vào tay Hỏa Kỳ Lân mà chết, nhưng, trong giang hồ, luận võ công bằng là thiêng liêng nhất!

Đối với Nhiếp Phong mà nói, Hùng Bá tuy gián tiếp hại chết cha hắn, nhưng đó là một trận luận võ công bằng không tính đến sống chết.

Sau đó, Hùng Bá còn đưa hắn về Thiên Hạ Hội, tự mình bồi dưỡng thành tài.

Có lẽ có chút oán hận, nhưng lớn hơn là ơn dưỡng dục, tình dạy dỗ!

Nhiếp Phong bản tính quân tử thực sự, cho dù cảm nhận được sát ý của Hùng Bá, vì ơn dưỡng dục và tình dạy dỗ, cũng không muốn chủ động ra tay.

Hùng Bá thở dài một hơi: "Có những chuyện, không phải ngươi, ngay cả lão phu cũng không hiểu, chỉ là, hôm nay Phong Vân hai người phải chết, các ngươi không chết, lão phu sẽ chết!" "Đây là mệnh, cũng là mệnh của lão phu!" "Phong nhi, ngươi và lão phu chung một kiếp thầy trò, lão phu cho ngươi một cơ hội, ra tay đi, không cần lưu thủ." Vẻ mặt Nhiếp Phong càng thêm phức tạp, có thể thấy, Hùng Bá dường như có một nguyên nhân nào đó phải giết họ.

Cắn răng, chân vừa động, hóa thành gió cuốn mây tan!

Nhưng, hắn không chọn tấn công, mà vận Phong Thần Thoái, nhanh chóng đào ly khỏi Thiên Hạ Hội.

Bất kể nguyên nhân là gì, bảo hắn lúc này ra tay với Hùng Bá, hắn không làm được, nhưng cũng không muốn ngồi chờ chết, cho nên, chỉ có thể chạy!

Hùng Bá thở dài một hơi: "Hà tất phải thế~" Khoảnh khắc tiếp theo, trong mắt hắn lộ rõ vẻ sắc bén, sát ý đã thành, sẽ không lưu thủ, bất kể thế nào!

Hai tay hợp lại, Thiên Sương Quyền, Phong Thần Thoái, Bài Vân Chưởng, ba loại nội lực hội tụ lại một chỗ, hình thành một đoàn nguyên khí vô sắc, nguyên khí vô sắc vừa thành, Hùng Bá liền đẩy một chưởng ra.

Đoàn nguyên khí vô sắc lướt nhanh trên mặt đất, nơi nó đi qua, để lại một rãnh sâu không lường được, rộng hơn một trượng.

Cuối cùng, theo sau một tiếng nổ kinh thiên động địa.

Trên khoảng đất trống trước đại điện Thiên Hạ Hội, xuất hiện một cái hố khổng lồ đường kính hơn năm mươi mét.

Một bên hố, Nhiếp Phong vốn chuẩn bị chạy trốn, lúc này toàn thân đẫm máu, trông có vẻ bị thương rất nặng.

Hùng Bá không hề lưu tình, giơ một tay lên, nội lực tràn đầy lòng bàn tay, định một chưởng đánh chết Nhiếp Phong.

Đột nhiên, trên người Nhiếp Phong tỏa ra một luồng ánh sáng kỳ dị, khoảnh khắc tiếp theo, cả thân hình Nhiếp Phong trực tiếp hóa thành một luồng gió, lao thẳng lên trời.

Cùng lúc đó, Bộ Kinh Vân bị Hùng Bá một chưởng miểu sát, lúc này cũng xảy ra biến hóa, biến thành một luồng mây mờ ảo, mây bay lên, hội tụ cùng với gió.

Khoảnh khắc tiếp theo, một giọng nói uy nghi như trời, lãnh đạm như thần vang lên từ trong khí Phong Vân. "Biến số, đáng tru diệt!" Theo sau một giọng nói uy nghi như trời, cả khoảng không gian, trong nháy mắt rơi vào trạng thái đứng yên, gió ngừng thổi, chim chóc đứng im giữa không trung, cả thế giới rơi vào sự yên tĩnh tuyệt đối, phảng phất như đang ở trong một vùng chân không lạnh lẽo.

Thân hình Hùng Bá cũng bị định tại chỗ, ngay cả nhãn cầu cũng không thể động đậy, thứ duy nhất có thể hoạt động, chỉ có tư duy, ý thức của hắn. "Đây... chính là sức mạnh của 'Thượng Thương' trong thế giới của lão phu sao?" "Quả nhiên, căn bản không phải thứ mà võ giả như lão phu có thể chống lại, căn bản là khác biệt một trời một vực!" Có chấn động, có kinh ngạc, có kiêng kỵ, nhưng nhiều hơn là một loại cảm giác bất lực từ sâu trong nội tâm.

Đúng lúc này, trong nhóm chat đột nhiên vang lên tiếng cảnh báo gấp gáp. "Đang kiểm tra tất cả các nhiệm vụ có thể kích hoạt tại vị trí của thành viên nhóm, đang tạo nhiệm vụ." "Tạo nhiệm vụ hoàn thành, có thể vào mục nhiệm vụ để xem." Thế giới nhiệm vụ: Thế giới của thành viên nhóm Thiên Hạ Hội Bang Chủ.

Độ khó nhiệm vụ: Cao.

Số người tham gia: 1-2 người.

Giới thiệu nhiệm vụ: Thành viên nhóm Thiên Hạ Hội Bang Chủ bị ý thức thế giới bản địa nhắm vào, xin hãy lập tức đến, cứu viện thành viên nhóm Hùng Bá, và nhân cơ hội đoạt lại vật chất vị nguyên.

Phần thưởng nhiệm vụ: 10,000 - 1,000,000 điểm tích lũy, quà tặng thần bí ngẫu nhiên.

Nga Mi đệ tử Chu Chỉ Nhược: "Nhiệm vụ của Hùng bang chủ!

Xem ra, Hùng bang chủ cuối cùng cũng đã gây ra sự phản phệ."

Tâm trạng của Chu Chỉ Nhược có chút phức tạp.

Chương 48

Trong nhóm hiện nay, Hùng Bá là người xui xẻo nhất, có hai Thiên mệnh chi tử bên cạnh, lúc nào cũng có thể giết chết ông ta.

Ngoài Hùng Bá ra, nói về thảm thì có lẽ đến lượt cô.

Tuy không phải chết, nhưng bị sắp đặt phải yêu một người mà hiện tại cô không hề có hứng thú, thủ đoạn bá đạo này khiến Chu Chỉ Nhược rất khó chịu, cũng muốn phản kháng!

Hùng Bá là người chỉ đường cho cô, nếu lần này Hùng Bá có thể bình an vượt qua, vậy thì khi cô có hành động, tự nhiên cũng có phương pháp xử lý để tham khảo.

Mao Sơn Cửu Thúc: "Hít, độ khó nhiệm vụ lại là cao, còn khó hơn lần trước.

Bị ý thức thế giới nhắm vào, Hùng bang chủ gặp phiền phức lớn rồi..." Mao Sơn Cửu Thúc: "Nhiệm vụ cấp độ này, tôi đi cũng chẳng có tác dụng gì, e là lại phải phiền Thượng Thiên ra tay rồi." GUTS thành viên Daigo: "Phần thưởng lần này kỳ lạ thật, tại sao chênh lệch lớn như vậy, phần thưởng thấp nhất còn thấp hơn lần trước, mà phần thưởng cao nhất lại gấp mười lần trước!" Đội trưởng đội 5: "Có thể đi hai người sao?

Nếu không phiền, tại hạ cũng muốn đi xem thử." GUTS thành viên Daigo: "Tốt nhất là không nên, cậu chưa tham gia nhiệm vụ, căn bản không hiểu được sự nguy hiểm của độ khó này, một chút bất cẩn là dễ toi mạng lắm." GUTS thành viên Daigo: "Lần này, có lẽ chỉ có thể dựa vào Thượng Thiên thôi." Lúc này, Thượng Thiên được các thành viên nhóm gửi gắm hy vọng, lại đang nhìn màn hình với vẻ mặt đầy thích thú. "Nhóm chat thú vị, thật đúng là biết tính toán." Người khác

không biết, chẳng lẽ hắn không biết sao?

Nhóm chat căn bản không quan tâm đến việc thành viên nhóm chết hay không, dù sao thì, cái điện thoại ban đầu Lục Minh cũng cướp từ tay người khác, lần này, căn bản là mượn danh nghĩa của Hùng Bá để gây chuyện mà thôi.

Nhưng điều thú vị hơn là, nhóm chat biết chuyện này chỉ có hắn mới xử lý được, cho nên, nó đang giở trò.

Phần thưởng nhiệm vụ sở dĩ chênh lệch lớn như vậy, gần như là nói thẳng với Lục Minh, nếu chỉ cứu Hùng Bá về, thì sẽ cho 10,000 điểm tích lũy chiếu lệ, nếu đi lấy cái vật chất vị nguyên kia, cao nhất có thể nhận được phần thưởng 1,000,000 điểm tích lũy!

Điều thú vị hơn nữa là, nhóm chat có lẽ lo lắng Lục Minh nhân cơ hội chiếm luôn vật chất vị nguyên đó, nên dứt khoát mở ra cái gọi là chức năng trực tiếp, danh nghĩa là vì nhiệm vụ lần này đặc thù, để các thành viên khác quan sát, thực tế là để Lục Minh lộ ra ngoài sáng, không thể giở trò được. "Làm ra nhiều trò mèo như vậy, tôi thật sự có chút hứng thú với cái gọi là vật chất vị nguyên rồi đấy." Vốn dĩ Lục Minh, hứng thú ra tay thực tế không lớn lắm, nhiều nhất là tiện tay cứu Hùng Bá là xong, bây giờ, hứng thú của Lục Minh ngược lại đã bị khơi dậy hoàn toàn.

Chỉ là, trước đó, có một vấn đề nhỏ. "Màn hình trực tiếp, lấy thế giới Phong Vân làm chủ, hay lấy tôi làm chủ?" Lục Minh hỏi như vậy, giọng điệu bình tĩnh, không nghe ra được ý tứ bên trong. "Nếu lấy thế giới Phong Vân làm chủ, tôi chấp nhận, nếu không, mời người khác giỏi hơn đi~~" Chỉ mất mấy hơi thở, giao diện nhiệm vụ của nhóm chat xuất hiện một chút thay đổi nhỏ, phía sau có thêm một dòng chữ, trực tiếp lấy thế giới Phong Vân làm chủ. "Thế mới phải chứ~~" Nếu trực tiếp lấy Lục Minh làm chủ, vậy một số thủ đoạn sẽ không

tiện thi triển, đã lấy thế giới Phong Vân làm chủ, vậy thì tiện hơn nhiều rồi.

Tiện tay điểm một cái, nhận lấy nhiệm vụ.

Cùng lúc đó, Hùng Bá đang bị định trụ, trong đầu vang lên một tiếng thông báo của nhóm chat. "Thành viên nhóm 'Thiên' đã tiếp nhận nhiệm vụ, có cho phép thành viên nhóm 'Thiên' giáng lâm thế giới này không?" "!!!!" Nghe thấy âm thanh, Hùng Bá mừng như điên, sao có thể từ chối được!!

Xem ra tốn rất nhiều thời gian, thực tế từ lúc Phong Vân xảy ra dị biến, thế giới bị định trụ, đến khi hình thành nhiệm vụ, vang lên thông báo của nhóm chat, tất cả chỉ hoàn thành trong mấy hơi thở.

Lúc này, trên bầu trời trong khí Phong Vân, cùng với giọng nói phán xét uy nghi như trời, một luồng sức mạnh hủy thiên diệt địa bắt đầu thai nghén, thành hình, sắp sửa giáng xuống phán quyết!

Đúng lúc này, trong hư không, đột nhiên xuất hiện một lỗ đen khổng lồ.

Cùng lúc đó, một luồng sức mạnh vĩ ngạn vô biên, sâu như vực thẳm từ trong đó tuôn ra.

Rắc, rắc!

Hư không bị định trụ, dưới luồng sức mạnh đó, bắt đầu vặn vẹo, thậm chí bắt đầu nứt ra từng tấc!

Khí Phong Vân giữa không trung, cảm nhận được sức mạnh tuôn ra từ trong lỗ đen đó, lập tức sức mạnh phán quyết dừng lại một chút.

Sau đó, là tiếng gầm giận dữ kinh thiên động địa! "Dẫn dắt tà thần dị vực giáng lâm, đáng chết!!!" Sức mạnh phán quyết vốn chuẩn bị phán xét Hùng Bá, trong nháy mắt tăng vọt gấp mười lần!

Nếu nói, sức mạnh phán quyết trước đó, chỉ là để cho Hùng Bá một bài học, vậy thì bây giờ, nó chuẩn bị triệt để xóa sổ hoàn toàn khu vực mà Hùng Bá đang ở!

Dường như có chút kiêng kỵ sự tồn tại trong lỗ đen kia, sức mạnh phán quyết gấp mười lần bắt đầu tích tụ với tốc độ vượt xa trước đó, trong khí Phong Vân, một luồng ánh sáng trắng uy nghiêm mênh mông ngưng tụ.

Đó phảng phất như sự phán xét của Thượng Thiên, tràn ngập uy nghiêm thần thánh vô song, trong nháy mắt bao trùm toàn bộ Thiên Hạ Hội trong phạm vi tấn công!

Khoảnh khắc tiếp theo, ánh sáng trắng thần thánh rực rỡ tuôn xuống!

Cảm nhận được sức mạnh vô song đó, và ánh sáng rực rỡ như mặt trời, Hùng Bá gần như theo bản năng nhắm mắt lại.

Một giây, hai giây, ba giây.....

Cơn đau dự liệu vẫn chưa tới, Hùng Bá trong lòng vui mừng, vội vàng mở mắt ra.

Sau đó, hắn thấy một thân ảnh anh tuấn thẳng tắp, đứng chắn trước mặt hắn, dùng một bàn tay thon dài, dễ dàng chặn lại một đòn đủ để hủy diệt cả Thiên Hạ Hội.

Trong nhóm chat, màn hình trực tiếp đồng bộ mở ra.

Thám tử lừng danh Mori Kogoro: "Tuy sớm đã xác định nhóm này không phải do một đám ảo tưởng trung nhị tạo thành, phần lớn người trong nhóm đều có đủ loại dị năng, nhưng bây giờ tận mắt chứng kiến cảnh này, vẫn khiến người ta có chút khó chấp nhận a." Nga Mi đệ tử Chu Chỉ Nhược: "Thám tử tiên sinh, tại sao lại có cảm giác này?" Thám tử lừng danh Mori Kogoro: "Này, nếu đã nhóm này có thể kết

nối các thế giới, vậy tự nhiên cũng nên có những tồn tại tương tự chứ nhỉ, không thể nào chỉ có một cá thể đặc biệt, mà lại vừa hay để tôi gặp được." Thám tử lừng danh Mori Kogoro: "Một khi có những thứ khác, mượn một sức mạnh nào đó, đến thế giới của tôi, nếu cũng có những tồn tại như vậy..." Thám tử lừng danh Mori Kogoro: "Tôi rõ ràng chỉ muốn làm một con cá mặn nhàn rỗi, tại sao bây giờ lại phải lo lắng cho cả thế giới, rõ ràng đó nên là công việc của các nguyên thủ quốc gia mới đúng, thật phiền phức....." Vịnh Xuân Trương Thiên Chí: "Vậy thì cố gắng trở nên mạnh mẽ đi, nếu mạnh như Thượng Thiên, tất cả vấn đề đều không còn là vấn đề!" Thám tử lừng danh Mori Kogoro: "Cái này à, để sau đi." Thám tử lừng danh Mori Kogoro: "Mà này, có cách nào chỉ cần ăn ăn uống uống là có thể trở nên mạnh mẽ không?" Tác giả ăn khách: "Đương nhiên có, có một bộ manga khá nổi tiếng tên là Thợ Săn Ẩm Thực, những người đó thông qua việc săn bắt các loại mỹ thực, không ngừng ăn ăn uống uống, cuối cùng sẽ trở nên mạnh mẽ!" Thám tử lừng danh Mori Kogoro: "mắt trợn tròn mồm há hốc.jpg." Thám tử lừng danh Mori Kogoro: "Lại có nghề nghiệp như vậy, ghen tị quá!" Đội trưởng đội 5: "Nếu các hạ không ngại thay đổi một hình thái sinh mệnh khác, tôi có thể giúp một tay, để các hạ dễ dàng có được sức mạnh không tồi." Đội trưởng đội 5: "À, đạt đến trình độ của đòn tấn công trong video trực tiếp kia, chắc là được." Thám tử lừng danh Mori Kogoro: "Thôi bỏ đi, tuy không biết đó là thủ đoạn gì, nhưng so với sức mạnh, tôi thấy làm người vẫn tốt hơn~" Nữ Vương Bóng Tối Camilla: "Có thể im miệng được không!

Đây là trực tiếp, không phải nhóm chat, yên tĩnh quan sát trận chiến của cường giả, mở rộng tầm mắt, vốn là một phúc duyên lớn lao!" .....

Thế giới Phong Vân, Thiên Hạ Hội.

Lúc này, Lục Minh một tay chắp sau lưng, từ từ thu lại bàn tay

còn lại đã chặn đòn tấn công của đối phương.

Khí Phong Vân trong hư không kịch liệt rung động, sau đó bắt đầu biến hóa nhanh chóng, không lâu sau, ảo hóa thành một hình người.

Một người phụ nữ cực kỳ xinh đẹp, ngũ quan tinh xảo, mặc một bộ cung trang, trông giống như một quý nữ cổ điển.

Vấn đề duy nhất là, biểu cảm quá lạnh lùng, thậm chí không chỉ gọi là lạnh, mà giống như một sự lãnh đạm vô nhân tính!

Một nam một nữ, một trái một phải, khoảnh khắc tiếp theo, hai luồng khí tức, gần như đồng thời dâng lên.

Ầm!!!

Chỉ trong một khoảnh khắc, hai luồng sức mạnh vô hình va chạm trong hư không, mặt đất dưới chân bắt đầu nứt ra từng tấc, toàn bộ Thiên Hạ Hội bắt đầu sụp đổ, vô số đệ tử Thiên Hạ Hội trực tiếp bị chấn chết, dư chấn của va chạm không ngừng khuếch tán, lan đến một ngọn núi lớn không xa, ngọn núi bắt đầu rung chuyển dữ dội, cuối cùng bắt đầu sụp đổ.

Va chạm tiếp tục lan rộng, mười mét, trăm mét, mười dặm, trăm dặm..... từng vùng địa hình bắt đầu thay đổi, từng mảng rừng bị hủy diệt, sông ngòi đổi dòng, núi non sụp đổ, cả khu vực, một cảnh tượng như ngày tận thế!

Cuối cùng, cuộc va chạm khí tức kết thúc!

Không phải vì phân ra cao thấp, mà người phụ nữ mặc cung trang đã chủ động dừng lại, Lục Minh sau đó cũng chọn dừng tay.

Lúc này, người phụ nữ mặc cung trang đột nhiên ngẩng đầu lườm Lục Minh một cái. "Thần ngoại vực, ngươi nếu tiếp tục, có dám ra ngoài thiên ngoại một trận!" Lục Minh nhìn người phụ nữ mặc cung trang một cái, rồi bất chợt mỉm cười. "Thú vị, tôi vốn tưởng nên là

một loại ý chí nào đó của thế giới này, xem ra không phải vậy, Tiên thiên thần thai linh sao?" Tuy là một câu hỏi, nhưng ngữ khí trong lời nói lại là ngữ khí khẳng định.

Tiên thiên thần thai linh, không phải là thần minh theo ý nghĩa thực sự.

Tiên thiên thần thai linh, chính xác hơn là một loại sinh linh bẩm sinh, một loại sinh mệnh thể ra đời đầu tiên sau khi trời đất sinh ra.

Tiên thiên thần thai linh nổi tiếng nhất là nhóm đại năng tiên thiên trong thế giới Hồng Hoang, như mây hóa hình, linh căn hóa hình v.v.., hầu như mỗi người đều cực kỳ mạnh mẽ!

Tiên thiên thần thai linh của thế giới Hồng Hoang, mạnh hơn nhiều so với cái gọi là thần minh!

Thế giới Phong Vân không phải Hồng Hoang, sẽ không sinh ra Tiên thiên thần thai linh cấp độ đó, nhưng dưới cơ duyên xảo hợp, cũng có khả năng sinh ra Tiên thiên thần thai linh cấp thấp hơn.

Đương nhiên, cho dù là Tiên thiên thần thai linh cấp thấp nhất, cũng tuyệt đối không yếu, dù sao cũng mang chữ 'thần linh'.

Phàm là Tiên thiên thần thai linh, hầu như đều có thể dễ dàng đạt đến hàng ngũ đỉnh phong của một thế giới.

Lục Minh sở dĩ đoán người này là một vị Tiên thiên thần thai linh, là vì thế giới này có lưu truyền thần thoại Nữ Oa tạo người, và có không ít bằng chứng chứng minh, điều đó có lẽ là thật.

Trong trường hợp này, nếu người phụ nữ trước mặt thật sự là Tiên thiên thần thai linh, vậy tất nhiên là vị Nữ Oa trong truyền thuyết của thế giới này.

Nữ Oa tạo người, tất cả nhân loại đều là con dân của y, có lẽ y sẽ không quan tâm đến sự sống chết của một cá nhân nào đó, nhưng khi

nhân loại xuất hiện số lượng lớn tử vong, cũng sẽ sinh ra một loại cảm xúc nào đó, đây cũng là nguyên nhân y chủ động dừng tay vừa rồi.

Nếu người này là một hình thức biểu hiện nào đó của ý chí thế giới, thì căn bản sẽ không quan tâm đến những điều này, đối với một thế giới mà nói, sinh linh là thứ không đáng tiền nhất, chết hết rồi, tốn một khoảng thời gian là có thể thai nghén lại là đủ.

Người phụ nữ mặc cung trang đối với lời của Lục Minh lại không có bất kỳ phản ứng nào, lãnh đạm như một cỗ máy. "Thú vị, mất đi tất cả tình cảm, không có sinh linh nào nguyện ý chủ động mất đi ý thức của mình, cho nên là vì một nguyên nhân nào đó mà chọn hợp đạo với thế giới này?" "Một lựa chọn rất có khí phách, giữa thế giới và chúng sinh có một khoảng cách không thể vượt qua, muốn thay đổi khoảng cách này gần như là không thể.

Hợp đạo, sau đó phệ đạo, đoạt lấy quyền hành của cả thế giới, dùng ý thức của bản thân thay thế ý thức thế giới, luyện hóa cả thế giới thành nội thế giới, quả thực là phương pháp có khả năng thành công nhất hiện nay." Người phụ nữ mặc cung trang lần này không còn bình tĩnh được nữa, lạnh lùng nhìn Lục Minh: "Ngươi... căn bản không hiểu gì cả!" "Không....." Lục Minh lại lắc đầu, biểu cảm chứa đựng một ý vị khó hiểu. "Nếu tôi nói không đúng, ngược lại ngươi sẽ không có biến đổi cảm xúc.

Dáng vẻ bây giờ của ngươi, chính là biến đổi cảm xúc sinh ra do bị tôi nói trúng tim đen." ".....Ngươi nóng nảy rồi~~" Ánh mắt của người phụ nữ mặc cung trang lạnh lẽo, bị nói trúng tim đen sao?

Là bị những lời này làm cho buồn nôn thì có!

Hợp đạo vốn không phải ý nguyện của y, nhưng đã hợp đạo, liền là người phát ngôn của ý thức thế giới, nói là con rối có lẽ hơi quá,

nhưng về một ý nghĩa nào đó, cũng không khác là bao!

Trong tình huống này, đột nhiên có một người, thề thốt chắc nịch nói rằng hợp đạo chỉ là thứ yếu, mục đích là phệ đạo, thật sự coi sếp lớn đã chết, coi y sẽ không nổi điên sao?!

Cho dù vì hợp đạo mà mất đi rất nhiều cảm xúc cá nhân, nhưng lúc này, người phụ nữ mặc cung trang cũng không khỏi sinh ra một cỗ tức giận! "Chết đi!" Gió vô hình, mây vô tướng, Phong Vân hợp bích, Ma Ha Vô Lượng!

Chương 49

Kỹ năng hợp kích vốn của Phong Vân hai người, nay được thi triển trong tay người phụ nữ mặc cung trang, uy năng mạnh hơn gấp ngàn vạn lần!

Bầu trời cả thế giới Phong Vân, gió đang gào thét, mây đang rít gào, sức mạnh Ma Ha kinh khủng tuôn xuống, cả thế giới trong khoảnh khắc này rung chuyển, dường như muốn hủy diệt tất cả!

Đối mặt với đòn tấn công này, Lục Minh xòe bàn tay ra, giữa lòng bàn tay, ba loại sức mạnh diễn hóa ra, sức mạnh của gió, sức mạnh của mây, sức mạnh của sương!

Ba loại sức mạnh dung hợp vào nhau, hội tụ thành một luồng sức mạnh vô sắc mới!

Khẽ búng tay một cái, luồng sức mạnh vô sắc bắn ra, va chạm với sức mạnh Ma Ha trong hư không.

Không có tiếng nổ kinh thiên động địa, chỉ có sự hủy diệt thuần túy đến cực hạn, cũng nguy hiểm đến cực hạn!

Lấy Thiên Hạ Hội làm trung tâm, trong phạm vi ngàn dặm, tất cả mọi thứ, trong nháy mắt bị hai luồng sức mạnh triệt để hủy diệt!

Hồi lâu sau, luồng sức mạnh hủy diệt tất cả nhanh chóng tiêu tan, thay vào đó, trong hư không trống rỗng, hiện ra hai thân ảnh.

Một là Lục Minh, một tay chắp sau lưng, áo xanh không nhuốm một hạt bụi, một là người phụ nữ mặc cung trang, lúc này cũng không bị thương, chỉ là một góc áo bị rách, rõ ràng đã chịu thiệt.

Hai mắt của người phụ nữ mặc cung trang, đột nhiên biến thành một màu trắng thuần, hỗn độn, hùng vĩ, thần bí, vĩ ngạn, phảng phất

như đôi mắt không phải của người phàm, mà đã biến thành Thiên Chi Mục!

Khoảnh khắc tiếp theo, người phụ nữ mặc cung trang đưa một tay ra, trong lòng bàn tay xuất hiện một quả cầu, quả cầu vặn vẹo, kéo dài, lớn lên, cuối cùng, từ từ hình thành một cái... thế giới hư ảo!

Tuy là một thế giới hư ảo, nhưng trên đó lại có nhân văn, có sinh linh, có nhật nguyệt tinh thần, nhìn xuống, giống như một bản sao của thế giới Phong Vân.

Trong khoảnh khắc thế giới hư ảo này xuất hiện, một luồng lực hút mênh mông truyền ra, dường như muốn hút Lục Minh vào trong đó. "Chưởng trung thế giới, thủ đoạn không tồi~" Lẩm bẩm, không hề giãy giụa, thậm chí chủ động bước vào thế giới hư ảo đó.

Sau đó, trong màn hình trực tiếp, chỉ còn lại một người phụ nữ mặc cung trang, và thế giới trong lòng bàn tay đang từ từ xoay chuyển.

Trong nhóm chat, thảo luận không ngừng.

Mao Sơn Cửu Thúc: "Thượng Thiên đi vào rồi?!

Đó rõ ràng là thủ đoạn của đối phương, chủ động đi vào đó, chẳng phải sẽ có nguy hiểm sao?" Nga Mi đệ tử Chu Chỉ Nhược: "Có lẽ, Thượng Thiên có cách của ngài ấy." Thám tử lừng danh Mori Kogoro: "Thực ra, không kỳ lạ, chẳng lẽ mọi người không phát hiện, vị Thượng Thiên đó, nói hơi nhiều sao?" GUTS thành viên Daigo: "Nói nhiều, ý anh là sao?" Thám tử lừng danh Mori Kogoro: "Chỉ là một phỏng đoán, tuy tôi vào nhóm không lâu, nhưng cũng nhìn ra được, vị Thiên mạnh mẽ đó, bản thân không phải là người như chúng ta." Thám tử lừng danh Mori Kogoro: "Ngài ấy có lẽ trông khá ôn hòa, nhưng thực tế, có một loại siêu phàm từ trong xương cốt, sẽ không tán gẫu, không nói nhảm, có cách sẽ nói thẳng, căn bản sẽ không lằng nhằng với người khác lâu như vậy, thậm chí có lúc một chữ là đủ

biểu đạt tất cả thái độ.

Lần này, ngài ấy nói hơi nhiều, tồn tại như vậy, tự nhiên biết nói nhiều sẽ lỡ lời, cũng không có tâm tư nói nhiều." Thám tử lừng danh Mori Kogoro: "Thêm vào đó là phần thưởng khổng lồ của nhiệm vụ lần này, có lẽ, vị đó đã nhìn thấy những thứ mà người bình thường chúng ta không thấy được.

Ngài ấy, đang cố ý dẫn dắt, mọi thứ bây giờ, có lẽ đều nằm trong tầm kiểm soát của ngài ấy, cũng không chừng." Mao Sơn Cửu Thúc: "Phân tích của cậu cũng khá có lý, nhưng..... chẳng lẽ cậu không biết sao?

Hơn nữa, Thượng Thiên vốn không phải người phàm mà?" Mao Sơn Cửu Thúc: "Thiên, là Thiên cao cao tại thượng, là người chưởng quản quy tắc và thế giới, Thiên Đạo, Lão Thiên Gia, đều là danh xưng của ngài ấy." Thám tử lừng danh Mori Kogoro: "Ý ông là?

Vị Thượng Thiên đó, là cái loại 'trời' mà chúng ta thường nói?

Cái loại trên đầu chúng ta ấy?" Vịnh Xuân Trương Thiên Chí: "Anh nghĩ sao?" Thám tử lừng danh Mori Kogoro: "Tôi cứ tưởng đó là đại danh của một tồn tại mạnh mẽ nào đó~" Thám tử lừng danh Mori Kogoro: "Thôi được rồi, chân tướng luôn không thể tưởng tượng nổi như vậy!" Đội trưởng đội 5: "Sức mạnh đó, cũng không hổ là tồn tại được xưng là Thiên." Nga Mi đệ tử Chu Chỉ Nhược: "Ha ha....." Nga Mi đệ tử Chu Chỉ Nhược: "Vị đội trưởng tiên sinh, ngài sẽ không cho rằng, đó là toàn bộ thực lực của Thượng Thiên chứ?" Nga Mi đệ tử Chu Chỉ Nhược: "Không thể nào, Thánh linh, tương đương với hóa thân bị giảm chất lượng của Thượng Thiên.

Bản thân Thượng Thiên không có cách nào giáng lâm xuống thế giới cấp thấp, một khi thật sự giáng lâm, cả thế giới sẽ có xu hướng hủy diệt!" Nga Mi đệ tử Chu Chỉ Nhược: "Cho nên, khi Thượng

Thiên làm nhiệm vụ, đều dùng một tia bản chất giáng lâm vào thế giới nhiệm vụ để hoàn thành.

Dù vậy, có lúc thế giới cũng không thể chịu đựng được, cho nên cần Thượng Thiên phải giảm chất lượng bản chất, giáng cấp thành Thánh linh, như vậy mới có thể thành công giáng lâm vào thế giới nhiệm vụ." Nga Mi đệ tử Chu Chỉ Nhược: "Tư thái thật sự của Thượng Thiên, tôi từng có duyên được thấy một lần, đó là sự chấn động hoàn toàn không thể dùng ngôn ngữ để hình dung.

Một vị thần khổng lồ ngủ say trong tinh không, mỗi một hạt vi lạp trên người, đều là một thế giới.

Thậm chí, tôi nghi ngờ đó có thể còn không phải là toàn bộ của Thượng Thiên." Thế giới Tử Thần, tóc mái của Aizen rủ xuống, đối với một người đàn ông lúc nào cũng vuốt tóc ngược tự nhiên mà nói, đây tuyệt đối là một cảnh tượng khó tin.

Nhưng bây giờ, hắn lại không có tâm trí để ý đến tóc của mình, trong đôi mắt bình thường lạnh lùng như băng, lúc này tràn ngập những cảm xúc chấn động, cuồng nhiệt mà bình thường không bao giờ nên xuất hiện.

Sở dĩ nói ra câu có vẻ như tán thưởng đó, bản chất không phải là tán thưởng thật sự, mà là đang thăm dò, thăm dò tự nhiên là các thành viên trong nhóm!

Aizen gia nhập không lâu, hiểu biết về vị Thiên đó, thực sự quá phiến diện.

Cảnh tượng hôm nay, nói thật thì cũng mạnh, nhưng cũng không thực sự mạnh đến mức khiến người ta tuyệt vọng, cảm thấy không thể đuổi kịp!

Cho nên, hắn chọn tán thưởng!

Trông như tán thưởng, thực tế là chất vấn.

Nếu các thành viên nhóm đồng ý với quan điểm của hắn, không đưa ra phản bác, nếu vị Thiên đó thật sự chỉ có trình độ này, vậy thì, chưa chắc hắn đã không thể đứng trên đỉnh trời!

Kết quả, ngoài dự liệu, các thành viên nhóm đã thẳng thừng phản bác, sau đó đưa ra một khái niệm, hoàn toàn phá vỡ nhận thức của hắn!

Bản thể giáng lâm thế giới, sẽ gây ra sụp đổ thế giới, một tia bản chất giáng lâm thế giới, còn cần phải tự mình giảm chất lượng, biến thành tồn tại yếu hơn, mới có thể đi làm nhiệm vụ!

Tất cả những điều này, trong lòng Aizen hiện lên bốn chữ: Cẩn thận dè dặt!

Không ngừng hạ thấp vị thế của mình, chỉ sợ vô tình hủy diệt hoàn toàn một thế giới.

Thế giới, đối với vị Thiên kia mà nói, lại yếu ớt đến mức cần phải cẩn thận dè dặt như vậy, thế thì bản thể thực sự, thực lực chân chính của vị Thiên đó, phải mạnh mẽ đến mức không thể tưởng tượng nổi nào nữa!

Lúc này, Aizen mơ hồ nhìn thấy mục tiêu theo đuổi cả đời!

Cái cảm giác khiến toàn thân kích động đến mức không nhịn được run rẩy này, giống hệt như lúc hắn chỉ là một bình dân, nhìn thấy tổng đội trưởng Tử Thần mạnh nhất ngàn năm Yamamoto Genryuusai Shigekuni vậy.

Hồi lâu sau, Aizen bình ổn tâm trạng, một tay vuốt lại lọn tóc rủ xuống, ánh mắt rực lửa nhìn về phía màn hình trực tiếp.

Hắn cần, cần nhiều hơn nữa, nhiều hơn nữa hiểu biết về vị Thiên đó, đó sẽ là ngọn đèn sáng chỉ đường cho hắn tìm kiếm con đường

phía trước!

Trong thế giới hư ảo, Lục Minh chắp tay đứng thẳng, ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, nơi có bóng dáng cung trang thanh lệ kia.

Lúc này, khí tức của người phụ nữ cung trang sâu thẳm hơn vô số lần so với trước đây.

Thế giới hư ảo này vốn do người phụ nữ cung trang diễn hóa mà thành, thậm chí có thể gọi là hình chiếu sao chép của thế giới Phong Vân.

Là người tạo ra một thế giới giả, một chúa tể của thế giới này, về lý thuyết cô ta có thể làm mọi thứ. "Mỗi người đều có chiêu sát thủ của riêng mình.

Chiêu sát thủ thật sự thường là sự thăng hoa của đạo lý mà bản thân đã lĩnh ngộ, là niềm tin của chính mình.

Chiêu sát thủ của cô lại là một phương thế giới, thật đáng buồn, đáng tiếc thay." "Ban đầu tôi cứ nghĩ cô là một linh thể thần thai tiên thiên cực kỳ bá đạo, nhưng giờ xem ra, cô sắp bị thế giới này đồng hóa hoàn toàn, trở thành con rối của nó rồi." Lục Minh tiếp tục thản nhiên nói.

Nghe Lục Minh nói, người phụ nữ cung trang trên cao lại càng lười đáp lời.

Thân hình cô ta đột nhiên bành trướng, mỗi một hơi thở đều biến hóa gấp mười lần.

Chỉ trong chớp mắt, cô ta hóa thành một cự thần chống trời, đứng sừng sững giữa đất trời, đầu đội nhật nguyệt, chân đạp hoàn vũ.

Sau đó, cô ta nhấc một bàn chân khổng lồ vô biên vô tận, giẫm mạnh xuống Lục Minh.

Oanh!!!

Cả đại địa hoàn toàn vỡ nát, mọi thứ bị một cước hủy diệt.

Không chỉ vậy, thế giới hư ảo cũng chấn động, dường như không thể chịu nổi uy năng của một cước này. "Ồ, một đòn này, cũng có chút bài bản đấy!" Bên cạnh thân thể cự thần của người phụ nữ cung trang, lại vang lên giọng nói khiến cô ta phải nhíu mày của Lục Minh.

Lục Minh hiện thân, không biết từ lúc nào đã xuất hiện trên vai người phụ nữ cung trang.

So với thân hình khổng lồ của cô ta lúc này, Lục Minh nhỏ bé như con kiến, nhưng giọng nói lại không hề nhỏ chút nào.

Mỗi câu, mỗi chữ đều có thể rõ ràng lọt vào tai cô ta. "Thú vị, thú vị..." Lục Minh không hề che giấu sự tán thán. "Chưởng trung thế giới, hiển hóa bản thân, về lý thuyết thì không thành vấn đề.

Nhưng sức mạnh hiện tại của cô hẳn phải đến từ một thế giới giả, vậy thì về lý thuyết không nên vượt qua giới hạn của thế giới đó.

Thế nhưng đòn đánh vừa rồi lại khiến thế giới này trở nên bất ổn.

Vậy nên, loại sức mạnh này không phải đến từ thế giới này, mà đến từ chính cô." "Thế giới này, về lý thuyết không thể tồn tại pháp môn hóa thân thành cự thần chống trời như vậy.

Lẽ nào cô là một vị thần linh thượng vị nào đó đã sa sút vị cách?

Trọng sinh ở thế giới này hợp đạo, vì muốn triệt để luyện hóa và thôn phệ thế giới này để khôi phục bản thân ư?" "Câm miệng!" Người phụ nữ cung trang với thân hình cự thần chống trời gầm lên giận dữ.

Trên trán cô ta đột nhiên hiện ra một con mắt độc nhãn, một luồng khí tức thương mang, vô ngần, hùng vĩ cuồn cuộn trào ra từ đó.

Ngay sau đó, một dòng hồng lưu Hỗn Độn phun ra từ con mắt độc

nhãn kia, trong nháy mắt xóa sổ hoàn toàn mọi thứ nơi nó đi qua.

Nhưng không lâu sau, giọng Lục Minh lại vang lên.

Lần này, cô ta nhíu mày, trong giọng nói đầy vẻ... "Kỳ lạ, kỳ lạ.

Nếu thôn phệ đạo đã thành công, cô lý ra phải bắt đầu nắm giữ quyền hành của phương thế giới này, trở thành chủ nhân của thế giới.

Nhưng vì sao Thương Thiên Chi Đồng lại trở thành một phần của cô?" "Không ai lại trực tiếp luyện hóa sức mạnh bên ngoài thành một phần của mình, trừ khi...

Chương 50

cô đã khống chế thế giới, chứ không phải thế giới khống chế cô." "Lạ lùng thay, lạ lùng thay.

Rốt cuộc là cô chuẩn bị thôn phệ thế giới, hay thế giới đang thôn phệ cô?

Vì sao trên người cô lại có nhiều thứ mâu thuẫn đến vậy?" Người phụ nữ cung trang dường như đã hoàn toàn nổi giận, vung tay tạo ra cơn bão hủy diệt mọi thứ, bắt đầu điên cuồng oanh kích toàn bộ thế giới không phân biệt. "Kỳ lạ, loại sức mạnh này hẳn không thuộc về cô?" "Kỳ lạ, thứ đó lại nằm trên người cô?" "Kỳ lạ, kỳ lạ, thực sự quá kỳ lạ rồi!" Giữa trời đất, không ngừng vang lên tiếng oanh minh kinh thiên động địa, xen lẫn giọng lải nhải gần như liên tục của hắn.

Người phụ nữ cung trang từ chỗ phẫn nộ dần trở nên tê dại.

Cuối cùng, cô ta lại dừng tay, đờ đẫn nhìn Lục Minh, lạnh nhạt nói: "Dị vực chi thần, ngươi thắng rồi!" Nói rồi, cô ta muốn tan biến thân ảnh rời đi.

Không đánh nữa, chiến đấu với một dị vực chi thần như tên này, đơn giản là một loại giày vò!

Nhưng, chưa đợi người phụ nữ cung trang hoàn toàn tan biến thân thể cự thần, giữa không trung đột nhiên vang lên một thân ảnh giận dữ như sấm. "Không được, không thể đi!" Thân ảnh Lục Minh lại hiện ra.

Lúc này Lục Minh đâu còn vẻ vân đạm phong khinh như trước, ánh mắt vô cùng nghiêm túc, như thể đã biến thành một người khác. "Nói cho tôi biết, rốt cuộc là chuyện gì!

Vì sao trên người cô lại có nhiều dấu hiệu hoàn toàn tương phản đến vậy?!" "Tôi đã xuyên qua vô số thời không, chứng kiến vạn ngàn thế giới, chưa từng thấy loại hiện tượng này!" "Nói cho tôi biết, rốt cuộc là cô đang thôn phệ thế giới, hay thế giới đang thôn phệ cô!" Câu cuối cùng đã biến thành chất vấn gay gắt, thái độ kiên quyết, dường như nếu không có được đáp án thì tuyệt đối sẽ không bỏ cuộc!

Người phụ nữ cung trang đột nhiên đứng khựng lại, bất động.

Khí tức quanh người cô ta bắt đầu dao động lên xuống, lúc cao lúc thấp, thoắt thì uy nghiêm như trời, thoắt thì lại như người bình thường.

Sự biến hóa càng lúc càng nhanh, bắt đầu như một chiếc đèn flash, càng lúc càng nhanh, càng nhanh, càng nhanh!

Cho đến cuối cùng, đột nhiên, mọi thứ đều dừng lại.

Đùng!

Đùng!

Đùng...

Lúc này, người phụ nữ cung trang hiện ra thân hình ban đầu, đôi mắt nhắm chặt.

Sau đó, trên lồng ngực cô ta bắt đầu vang lên tiếng tim đập dữ dội.

Đùng!

Đùng!

Đùng...

Tiếng động từ chỗ dồn dập lúc ban đầu, dần dần bình ổn lại, cuối cùng hoàn toàn biến thành tần suất đập như người bình thường.

Vào lúc này, người phụ nữ cung trang một lần nữa mở đôi mắt ra.

Trước tiên là vẻ mơ màng trong mắt, sau đó cô ta cúi đầu, nhìn một chút mũi chân mình lộ ra.

Cô ta đưa một tay ra, vẻ mặt phức tạp từ từ dò xét, lật qua lật lại.

Sau đó, cô ta đưa tay còn lại ra, nhẹ nhàng vuốt ve, trong ánh mắt có một loại ánh sáng tinh oánh đang lấp lánh. "Chúc mừng, cô đã thoát ly khỏi sự khống chế của thế giới này, tự do rồi đó!" Lúc này, Lục Minh vẫn với vẻ ôn tồn nhã nhặn đó, lẳng lặng nhìn người phụ nữ cung trang.

Trong mắt người phụ nữ cung trang lộ ra một tia nghi hoặc, một lát sau mới hỏi: "?" "...Là ngươi làm sao?" Lục Minh chỉ cười mà không nói.

Đây mới thật sự là một chiêu sát thủ chân chính.

Không thuộc về Thương Thiên Hóa Thân, cũng không phải năng lực kỳ dị nào, mà là một chiêu sát thủ được diễn hóa từ thiên phú bản mệnh Biến giả vi chân!

Biến giả vi chân là một năng lực phụ trợ, nhưng không có nghĩa là nó không thể diễn hóa ra chiêu sát thủ.

Thiết lập một nghịch lý, khiến một người đồng thời tin vào cả hai mặt của nghịch lý, cuối cùng đối phương sẽ hoàn toàn sa vào vòng xoáy nghịch lý, thống khổ không chịu nổi!

Lấy ví dụ, một nhà nghiên cứu đột nhiên một ngày nào đó nghiên cứu 1 cộng 1 nhất định phải bằng 2, vì sao không thể bằng 3?

Anh ta bắt đầu áp dụng đủ loại công thức để tính toán, cuối cùng phát hiện, dùng công thức A để luận chứng thì kết quả là 2, nhưng dùng công thức B lại thực sự có thể luận chứng ra kết quả là 3.

Nhà nghiên cứu kinh ngạc, đồng thời cũng sẽ sa vào vòng xoáy nghịch lý: rốt cuộc là phải bằng 2 hay bằng 3?

Để nghiên cứu cho rõ ràng, anh ta bắt đầu dùng nhiều phương pháp hơn để chứng minh, tính toán!

Càng nghiên cứu càng thống khổ, vì anh ta phát hiện, luôn sẽ có một kết quả bằng 2, một kết quả bằng 3, rõ ràng chỉ nên có một kết quả chính xác mới đúng, rốt cuộc là nên bằng 2 hay bằng 3? ...Cứ thế không ngừng nghiên cứu, nghiên cứu, càng nghiên cứu càng sa vào vòng xoáy nghịch lý, cuối cùng, hoàn toàn bị ép cho điên loạn, rơi vào trạng thái tự kỷ!

Tình huống trước mắt lại tương tự như vậy.

Đối mặt với những chất vấn không ngừng của Lục Minh, ý thức thế giới đằng sau người phụ nữ cung trang này, từ chỗ ban đầu cho rằng hắn nói xằng bậy, dần dần nửa tin nửa ngờ.

Lực Biến giả vi chân không ngừng làm tăng thêm tính xác thực của sự thật đó.

Theo Lục Minh liên tục chỉ ra từng loại tình huống, nó bắt đầu suy nghĩ, rồi càng lúc càng tin, phát hiện ra càng nhiều vấn đề, càng tin càng mê hoặc, cho đến khi hoàn toàn sa vào vòng xoáy nghịch lý: rốt cuộc là ý thức thế giới thôn phệ người phụ nữ cung trang này, hay người phụ nữ cung trang này luyện hóa thế giới!

Suy tư, không hiểu, hỗn loạn, sợ hãi, cuối cùng cứ thế rơi vào trạng thái tự kỷ!

Ý thức thế giới còn tự kỷ, người phụ nữ cung trang vốn đã bi kịch trở thành con rối trước mắt, tự nhiên cũng thoát khỏi ràng buộc. "Những điều đó không quan trọng, quan trọng là cô đã tự do.

Tự do là thứ quý giá nhất, phải không?" Nghe vậy, người phụ nữ cung trang im lặng một lúc, sau đó chậm rãi gật đầu. "Không sai, tự do là quý giá nhất, cảm ơn ngươi." Sau khi suy nghĩ, cô ta lại nhìn Lục

Minh. "Ngươi hẳn là cũng có mục đích gì đó phải không?" "Giúp ta giành lại tự do, đối với ta mà nói, chẳng khác nào được sống lại.

Nếu có mục đích, cứ nói thẳng, ta có thể làm được thì nhất định sẽ báo đáp." Ánh mắt thanh lệ của người phụ nữ cung trang nhìn thẳng vào Lục Minh, không có phong mang bức người, chỉ có sự thẳng thắn.

Mặc dù không rõ vì sao kẻ trước mắt này lại giúp đỡ mình, nhưng đã giúp thì chính là có ân!

So với ân tình này, ngay cả Hùng Bá với cái biến số của hắn cũng chẳng là gì.

Lục Minh im lặng.

Giúp đỡ đối phương đương nhiên có mục đích, nhưng việc này, có chút phiền phức.

Chỉ suy nghĩ một chút, Lục Minh liền mở lời. "Thế giới này, vốn không nên sinh ra một linh thể thần thai tiên thiên như cô.

Không chỉ sinh ra, mà còn vướng víu không rõ với ý thức thế giới này, chắc chắn là vì một nguyên nhân nào đó." "Tôi không hỏi nguyên nhân, nhưng, tôi muốn thứ đã dẫn đến biến cố lớn nhất của thế giới này." Nhóm chat muốn cái thứ gọi là 'vật chất vị nguyên'.

Đã gọi là vị nguyên thì tự nhiên không ai biết rốt cuộc nó là cái gì.

Hỏi ư?

Hỏi đối phương có thứ mà ngay cả họ cũng không nhận ra sao?

Làm vậy sẽ để lộ sơ hở.

Bình thường thì không sao, nhưng trước mặt người phụ nữ cung trang này thì không được.

Mục đích của Lục Minh không chỉ có một.

Người phụ nữ cung trang rơi vào im lặng thật lâu, biểu cảm có chút phức tạp, có chút rối rắm!

Cuối cùng, cô ta cắn răng, lấy ra một vật từ trên người.

Vệt sáng đó hiện lên màu trắng sữa dịu nhẹ, lơ lửng trong lòng bàn tay người phụ nữ cung trang.

Không có dị tượng, cũng không nhìn ra bao nhiêu điểm đặc biệt.

Một vật phẩm như vậy, lại ngay lập tức khiến nhóm chat kích động, thậm chí đưa ra một lời nhắc nhở. "Đinh!

Nhiệm vụ đã hoàn thành, phần thưởng bắt đầu phát!" Mắt Lục Minh dao động.

Nhóm chat lần này thực sự có chút kỳ lạ, có chút quá vội vàng. "Cái gọi là vật chất vị nguyên?

Một vệt sáng ư?" Thứ có thể khiến nhóm chat vội vàng đến vậy, chắc chắn không phải thứ đơn giản.

Nhóm chat hiện tại không có chức năng giám định.

Toàn Tri Chi Nhãn của Lục Minh giải tích cũng không thể biết tên thứ đó, trừ khi triệt để giải tích đối phương, sau đó hấp thu.

Chương 51

Không, nhìn bộ dạng nhóm chat, nếu Lục Minh thực sự làm vậy, khả năng nhóm chat trở mặt không hề thấp.

Nhưng, không có nghĩa là không thể biết.

Lục Minh nhìn chằm chằm người phụ nữ cung trang, lại nhìn vệt sáng trong tay cô ta, nụ cười dần trở nên thú vị. "Thì ra, là thứ này sao..." Người phụ nữ cung trang trong lòng kinh hãi.

Lục Minh đối với cô ta thực sự quá thần bí.

Ngay cả bảo vật bẩm sinh của cô ta, đối phương cũng có thể hiểu biết.

Im lặng một lúc, người phụ nữ cung trang lắc đầu nói: "Ngươi... ngay cả Tiên Thiên Bất Diệt Linh Quang cũng nhận ra.

Ta cứ nghĩ vật này chỉ thuộc về mình ta chứ." Sâu trong mắt Lục Minh đột nhiên co rút không thể nhận ra.

Hắn không nhận ra vệt sáng đó, nhưng không có nghĩa là không biết Tiên Thiên Bất Diệt Linh Quang.

Bất luận trong ký ức truyền thừa của Thương Thiên Hóa Thân, hay trong một số tác phẩm ở kiếp trước mà hắn từng đọc, đều có ghi chép về Tiên Thiên Bất Diệt Linh Quang.

Tiên Thiên Bất Diệt Linh Quang sinh ra từ tiên thiên, chỉ những linh thể chí linh tiên thiên cực kỳ thượng đẳng mới ẩn chứa.

Hiệu dụng phi phàm, có thể bổ sung khuyết thiếu cho bản thân, thuế biến bản chất sinh mệnh, chuyển hậu thiên thành tiên thiên, đạt được tư chất siêu phàm.

Những thứ như tẩy kinh phạt tủy, đối với Tiên Thiên Bất Diệt Linh Quang mà nói, đều là rác rưởi!

Nó là thần vật có thể giúp người bình thường một bước siêu việt thiên kiêu, có thể giúp người ta dựng dục ra thần thai tiên thiên.

Hiệu dụng phi phàm.

Có thứ này, tương đương với việc có được một tấm vé thông hành đến chí cao điện đường.

Nhóm chat có thể kết nối chư thiên vạn giới, chắc chắn không cần chuyển hậu thiên thành tiên thiên, vậy nó cần... bổ toàn!

Nhóm chat có khiếm khuyết!!!

Chẳng trách, chẳng trách lại đặt tên thứ này là 'vật chất vị nguyên'.

Nhóm chat vội vàng như vậy không phải là không nhận ra thứ này, mà là lo lắng sẽ bị Lục Minh nhìn thấu, nên mới cố ý đặt tên là vật chất vị nguyên.

E rằng, theo dự tính ban đầu của nhóm chat, Lục Minh sẽ trực tiếp ra tay sát thủ, bạo lực hủy diệt người phụ nữ cung trang, sau đó đoạt lấy Tiên Thiên Bất Diệt Linh Quang.

Không có người phụ nữ kia giải thích, Lục Minh tự nhiên không thể biết rõ thân phận thật sự của thứ đó.

Ai mà ngờ được, Lục Minh căn bản không chơi theo lẽ thường.

Hiểu rõ mọi chuyện, Lục Minh thầm vui mừng.

Biết nhóm chat có khiếm khuyết, vậy sau này không cần quá cẩn thận nữa, có những lúc, có lẽ có thể bước đi mạnh dạn hơn một chút.

Người phụ nữ cung trang trầm tư hồi lâu, mới cắn răng, chia Tiên Thiên Bất Diệt Linh Quang trong tay làm đôi, một nửa thu hồi vào cơ thể, một nửa ném cho Lục Minh. "Vật này cùng ta đồng sinh đồng tồn,

nếu mất toàn bộ, ta sẽ vẫn lạc.

Vì vậy, ta đưa ngươi một nửa, làm báo đáp ân tình này, thế nào?" "Được." Lục Minh gật đầu, không có bất kỳ dị nghị nào.

Tiên Thiên Bất Diệt Linh Quang quả thực là thứ tốt, chỉ là, Lục Minh không cần thứ này.

Đối với việc chuyển hóa thành sinh linh tiên thiên cũng không có cách nào, bản thân cũng không cần bổ sung.

Có Biến giả vi chân trên người, bất kỳ pháp môn về tư chất nào cũng không còn ý nghĩa.

Có một nửa này, mang đi đối phó nhóm chat, hẳn là cũng đủ rồi.

So với đó, Lục Minh lại có hứng thú lớn hơn với người phụ nữ cung trang trước mắt!

Tiên Thiên Bất Diệt Linh Quang, thứ khiến nhóm chat cũng phải kích động, nhưng không phải sinh linh nào cũng có thể sở hữu.

Cái suy đoán trong lòng hắn, vào khoảnh khắc này, gần như có hơn chín phần nắm chắc.

Tiện tay đón lấy một nửa Tiên Thiên Bất Diệt Linh Quang kia, Lục Minh xoay người, dường như chuẩn bị rời đi.

Đúng lúc đó, một câu nói không thể hiểu nổi đột nhiên thoát ra từ miệng Lục Minh, truyền vào tai người phụ nữ cung trang. "Than ôi, buồn thay, Thánh Nhân cũng không phải là vĩ đại." "Nếu tiền đồ vô lộ, có lẽ có thể đổi một lối suy nghĩ khác." Xoẹt một cái, người phụ nữ cung trang đột nhiên cứng đờ tại chỗ.

Ánh mắt cô ta đột nhiên trở nên hỗn độn, cảnh vũ trụ sinh diệt vô tận, hoàn vũ sụp đổ tuần hoàn trong đó.

Giọng nói phiêu miểu như tiên, lại lạnh lùng như thần. "Hừ, kẻ

trộm!" Lục Minh khẽ cười một tiếng, cũng không giải thích, chỉ một luồng khí tức lặng lẽ tản ra.

Thần sắc người phụ nữ cung trang càng thêm lạnh lùng, một tay vươn ra, vượt qua thời không và không gian, muốn tóm lấy Lục Minh.

Nhưng, mọi thứ như ảo ảnh trong mơ, lập tức vỡ vụn.

Thân ảnh Lục Minh cũng lặng lẽ biến mất tại chỗ.

Nhìn vị trí Lục Minh rời đi, thần sắc người phụ nữ cung trang càng thêm hờ hững, lạnh lùng thốt ra một chữ. "Thiên~~" Vạn vật thế gian đều chia tam lục cửu đẳng, thế giới cũng vậy.

Có thế giới thấp võ thấp ma, khó tìm trường sinh; có thế giới, có sinh linh lại sinh ra đã trường sinh!

Phương thế giới này, chính là một thế giới cực kỳ cao đẳng, thậm chí trong chư thiên vạn giới, kẻ có thể sánh bằng cũng chỉ đếm trên đầu ngón tay.

Trên thế giới rộng lớn, giữa Hỗn Độn vô tận, có một phương thế giới đặc biệt, tên là: Oa Hoàng Thiên!

Trong Oa Hoàng Thiên, có một kiến trúc chí cao chí quý, gọi là Oa Hoàng Cung!

Trong Oa Hoàng Cung, có một chiếc giường gấm thêu dài, trên đó có một thân ảnh tuyệt mỹ nghiêng mình nằm.

Dung nhan người đó nhìn không rõ, người thường liếc mắt nhìn qua, chỉ thấy một mảnh sương mù.

Không phải là một loại chống cự cố ý nào, mà là Thánh Uẩn tự thu liễm.

Người có tầng thứ sinh mệnh chưa đạt đến một trình độ nhất định, nếu trực diện dung nhan chí cao chí quý đó, sẽ bị Thánh Uẩn

kinh người kia trực tiếp đồng hóa mà chết!

Ngay cả như vậy, chỉ dựa vào những đường nét nửa hư nửa thực, nửa che nửa mở đó, cũng có thể cảm nhận được một tia tuyệt mỹ kinh thế hãi tục, dường như là sự hiển hóa bản chất nhất của mọi từ ngữ ca ngợi vẻ đẹp!

Một khắc nào đó, người đẹp không thể hình dung kia, mở đôi mắt mơ màng ra.

Vẫn không thể thấy rõ vẻ phong hoa cụ thể, nhưng trong khoảnh khắc đó, cả tòa cung điện dường như trở nên dịu dàng.

Tự lẩm bẩm thì thầm, quyến rũ như mèo con, lại đường hoàng đại khí như nữ hoàng, khiến người ta phải kính sợ.

Chỉ cần cô ta thì thầm mấy chữ, cũng đủ khiến người ta hồn xiêu phách lạc. "Một 'Thiên'..." "Một 'Thiên' sở hữu trí tuệ và tình cảm..." "Có thể ngăn cách cảm tri của bản cung, thú vị." "'Thiên' thú vị này, đang mượn hình chiếu của bản cung để thăm dò bản cung." "Giúp một tia hình chiếu của bản cung thoát khỏi gông cùm thế giới, có thành ý.

Hắn muốn hợp tác với bản cung." "Có lẽ, có thể thử một lần." Trong lúc lẩm bẩm, đôi mắt đẹp mơ màng lại khép hờ.

Cả đại điện lại rơi vào tĩnh lặng. ...

Lục Minh trở về Dị Năng Giới, xoa một cái vào lưng lạnh lẽo, khóe miệng hiện lên một nụ cười nhạt. "Xem ra, suy đoán của tôi không sai.

Nữ Oa của thế giới Phong Vân, căn bản chỉ là một tia hình chiếu của vị đại thần kia!" Để tồn tại ở đỉnh cao của Đơn nguyên vũ trụ muốn vượt qua Đa nguyên, hoặc Đa nguyên muốn tiếp tục mạnh lên, phương pháp không nhiều.

Trong đó, một loại phổ biến nhất là hình chiếu chư thiên, khắc ấn

bản thân vào mỗi thế giới.

Đợi đến thời cơ thích hợp, chư thiên quy nhất, hình chiếu trong ức vạn thời gian tuyến trở về bản thể, có thể một bước đạp vào một tầng thứ vô thượng!

Những người đi con đường này không hề ít.

Lục Minh biết không ít, như Tam Thanh Đạo Tổ, Nữ Oa, Phục Hy, thậm chí Ngọc Hoàng Đại Thiên Đế, v.v.

Chỉ có như vậy, mới có thể giải thích vì sao một thế giới Phong Vân nhỏ bé lại có thể sinh ra linh thể thần thai tiên thiên, sở hữu Tiên Thiên Bất Diệt Linh Quang - một loại thần vật đỉnh cấp.

Có một suy đoán, Lục Minh nảy ra một ý tưởng táo bạo: có lẽ có thể thông qua lừa dối hình chiếu đó, đồng thời ảnh hưởng đến bản tôn đằng sau đối phương, sau đó giúp mình nâng cao thực lực đáng kể.

Phương pháp này táo bạo, nhưng may mắn thay, Lục Minh đã thành công!

Hắn lau đi một chút mồ hôi nhẹ trên trán: "Suýt chút nữa thì toi rồi." Câu nói cuối cùng của Lục Minh hiển nhiên đã kích phát một tia ý chí bản thể trên người Nữ Oa của thế giới Phong Vân.

Khoảnh khắc cô ta ra tay, Lục Minh suýt nữa thì tạch ở đó.

Chương 52

Cảm giác đó, thực sự quá mạnh mẽ, mạnh mẽ vượt xa sức tưởng tượng! "Chỉ là bản thể ý thức vừa thức tỉnh, một tay nghiền ép, đã cho tôi cảm giác gần như cả vũ trụ trực tiếp bao phủ.

Loại áp lực này, có chút khoa trương!" "Tôi vốn tưởng Nữ Oa Phong Vân đằng sau, hẳn là Nữ Oa Hồng Hoang gì đó.

Nhưng giờ xem ra, tôi có lẽ đã đánh giá thấp rồi." "Thần thoại Nữ Oa?

Thánh Nhân Nữ Oa?

Hay là Nguyên Đầu chân chính của tất cả Nữ Oa đại thần?" Nữ Oa là một đại thần chân chính, có quá nhiều thần thoại liên quan đến cô ta.

Thậm chí có truyền thuyết nói, Nữ Oa từng thay Bàn Cổ khai thiên.

Nếu thật sự là Nguyên Đầu của tất cả Nữ Oa, vậy thì cô ta mạnh mẽ đến mức nào, đơn giản là không thể tưởng tượng nổi, e rằng ở tầng thứ Đa nguyên cũng có thể xưng là cự đầu! "Không, so với rủi ro, thu hoạch cũng đủ lớn.

Một lần mạo hiểm này, hoàn toàn đáng giá!" Danh xưng: Lục Minh Hiệu: Khi Trá Sư Thiên phú: Biến giả vi chân (Cấp Vô Thượng) Dị năng: Minh cấp SSS (13.76%), Tật Phong Chuẩn A cấp, Băng Phong Chuẩn A cấp, Ngự Thủy Chuẩn A cấp, Tam Phân Quy Nguyên Khí S cấp, Cương Thiết Chi Khu SS cấp (40%) Thần thông: Thương Thiên Hóa Thân (???%) (Đang thăng cấp), Toàn Tri Quyền Hành (40%), Lượng Tử Vĩnh Sinh giai đoạn một (90%) Đặc thù: Chủng Ma Chuyển Sinh (45%) Độ hoàn thành của năng lực Thương Thiên Hóa

Thân trực tiếp biến thành dấu hỏi, phía sau còn xuất hiện thêm một dấu hiệu đặc biệt cực kỳ hiếm hoi - "Đang thăng cấp".

Loại dấu hiệu này, kể từ khi kích hoạt năng lực Biến giả vi chân đến nay, Lục Minh mới chỉ thấy một lần.

Đó là một sự trùng hợp.

Trong tình huống bình thường, để Lục Minh có được một năng lực, ngay từ khi tin đồn về năng lực đó bắt đầu lan truyền, phẩm cấp sẽ được định vị.

Khi vừa có được lực Biến giả vi chân, Lục Minh không hề có dũng khí lớn như sau này, thậm chí còn có chút cẩn trọng và lo lắng, sợ rằng năng lực sẽ có khuyết điểm.

Vì vậy, ban đầu hắn chỉ nghĩ ra một năng lực S cấp.

Nhưng, Lục Minh không ngờ, người quản lý khu vực đó năm xưa lại là một kẻ ngu xuẩn thích khoa trương.

Tên đó không hề biết sự thật, nhưng vì đã công khai tuyên truyền rằng năng lực của Lục Minh không chỉ đơn giản là S cấp, mà còn nói phét rất thật, khiến không ít người tin vào.

Kết quả, sự việc càng truyền càng lớn, cuối cùng truyền đến tai một vị Đại đế.

Lúc đó, năng lực của Lục Minh, không biết bằng cách nào, đã bị thổi phồng thành năng lực SSS cấp!

Quan trọng nhất, vị Đại đế đó lại thật sự tin!

Không chỉ tin, mà còn đích thân hạ phàm, thu Lục Minh làm đồ đệ!

Không sai, vị Đại đế đó chính là Không Đế!

Sự kiện này cũng dẫn đến việc năng lực mà Lục Minh đã nghĩ ra hoàn toàn bạo tẩu, đạt được thăng cấp, trực tiếp thăng lên dị năng SSS

cấp, cũng là dị năng SSS cấp đầu tiên mà Lục Minh từng sở hữu: Dung Nham Chi Thần!

Đó cũng là năng lực đặc thù duy nhất trên người Lục Minh từng xuất hiện trạng thái thăng cấp.

Yêu cầu thăng cấp cực kỳ cao, cần một lượng lớn sự tín nhiệm, quan trọng nhất là phải có được sự tin tưởng của một nhân vật tuyệt đối cao đẳng.

Năm xưa, Không Đế đường đường là Đại đế, Lục Minh chỉ là một học đồ dị năng mới sinh.

Dưới sự chênh lệch lớn như vậy, dị năng mới phát sinh thăng cấp.

Thương Thiên Hóa Thân, năng lực này bản thân đã cao không tưởng tượng nổi, lúc này lại cũng phát sinh thăng cấp.

Có thể hình dung, vị đứng sau lưng Nữ Oa Phong Vân kia, rốt cuộc khủng bố đến mức nào.

Thời gian chậm rãi trôi qua, mãi đến gần nửa ngày trôi đi, Thương Thiên Hóa Thân mới kết thúc thăng cấp.

Thương Thiên Hóa Thân (Đa nguyên) (????%): Do sự chấp thuận của một tồn tại chí cao nào đó mà được thăng hoa.

Khi độ hoàn thành đạt một trăm phần trăm, có thể đạt được lực lượng Thương Thiên Hóa Thân ở tầng thứ Chân Cảnh Đa Nguyên!

Nhìn giới thiệu năng lực mới, Lục Minh khẽ nhíu mày.

Thương Thiên Hóa Thân tấn cấp Đa nguyên, có chút ngoài dự liệu của Lục Minh.

Hắn vốn tưởng rằng, Thương Thiên Hóa Thân mà hắn nghĩ ra ban đầu, bản thân đã nên là sức mạnh tầng thứ Đa nguyên rồi.

Thế giới vô ý thức, thế giới phiếm ý thức, thế giới ý thức hoàn

chỉnh, Thiên!

Lục Minh đã thiết lập hoàn thiện: thế giới vô ý thức là loại thế giới cấp thấp ma cấp thấp võ.

Thế giới phiếm ý thức là thế giới bản thân bắt đầu có ý thức sơ bộ, trong hệ thống thế giới bắt đầu xuất hiện sức mạnh pháp tắc.

Tiếp tục trưởng thành, đợi đến khi ba ngàn pháp tắc toàn bộ dựng dục hoàn thành, sẽ trở thành thế giới ý thức hoàn chỉnh, cũng là hàng ngũ đỉnh phong của Đơn nguyên vũ trụ!

Tiến thêm một bước nữa, pháp tắc thăng hoa, từ Đơn nguyên bắt đầu thuế biến thành Đa nguyên! 'Thiên' nằm trên thế giới ý thức hoàn chỉnh, theo lý mà nói, nên là tồn tại cấp Đa nguyên.

Hiện tại, Thương Thiên Hóa Thân sau khi thăng cấp, lại chỉ hiển thị là Đa nguyên.

Điều đó chứng tỏ, nhận thức ban đầu của Lục Minh căn bản là sai lầm.

Bởi vì nhận thức sai lầm, nên thứ mà hắn tạo ra tự nhiên cũng sai.

Giống như một tấm kim loại, Lục Minh nhận thức tấm kim loại đó nặng bốn mươi cân, Biến giả vi chân có thể biến trọng lượng tấm kim loại đó thành đúng bốn mươi cân.

Nhưng thực tế, tấm kim loại đó vốn dĩ phải nặng năm mươi cân, đó là sự khác biệt giữa nhận thức sai lầm và sự thật.

Lục Minh đã có nhận thức sai lầm về lực lượng Đa nguyên của Thiên, do đó dẫn đến năng lực này căn bản là Đa nguyên sai lầm.

Vị Nữ Oa mạnh mẽ kia, đã thăng hoa nhận thức sai lầm này thành chính xác.

Mọi thứ, đều chỉ là suy đoán của Lục Minh, chân tướng rốt cuộc

thế nào, cần phải tìm hiểu thêm.

Thương Thiên Hóa Thân giờ đã thăng cấp hoàn thành, nhưng độ hoàn thành chưa hiển thị rõ ràng, đại khái cần một chút thời gian điều chỉnh, tiện thể chuyển hóa thành độ hoàn thành mới.

Lần này thời gian không dài, đại khái chỉ mất vài phút.

Độ hoàn thành vốn là dấu hỏi đã hoàn toàn ổn định lại - 10%!

Sự thay đổi bề ngoài không quá lớn, chỉ tăng gấp đôi mà thôi.

Nhưng sự thay đổi thực sự không thể như vậy.

Giữa 9% và 10% độ hoàn thành của một năng lực thường là một rào cản, tương đương với việc phá vỡ một tầng thứ nhỏ.

Loại thuế biến này, tất nhiên là kinh người!

Không chút do dự, Lục Minh trực tiếp tải xuống lực lượng Thương Thiên Hóa Thân mới.

Trong nháy mắt, một luồng sức mạnh cuồng bạo như bão táp tràn vào cơ thể Lục Minh.

Luồng sức mạnh này so với trước đây không chỉ gấp mười, gấp trăm lần, hoàn toàn không cùng một tầng thứ!

Sức mạnh gần như vô tận, đến mức khó có thể khống chế.

Sức mạnh vô tận cuồn cuộn trong cơ thể, muốn phát tiết, muốn ngửa mặt lên trời gào thét!

Một tay cuồng bạo xé rách hư không, cả người Lục Minh độn nhập vào trong, thân thể bay nhanh trong tinh không, đến một tinh vực hoang vu!

Cuối cùng, Lục Minh đã nhẫn nại đến cực hạn!

Gầm!!!

Một tiếng gào thét, dường như trút bỏ toàn bộ bạo ngược trong cơ thể.

Trong nháy mắt, một luồng sóng khí khủng bố bắt đầu lan rộng khắp tinh vực!

Từng ngôi sao khổng lồ, lúc này như những hạt bụi nhỏ bé, bị từng mảng từng mảng hủy diệt!

Một ngôi, hai ngôi, mười ngôi, trăm ngôi...

Trong chớp mắt, hàng ngàn hàng vạn ngôi sao bị tiếng gào thét của Lục Minh nghiền nát thành hư vô!

Một tiếng gào thét này cũng nhờ đó mà trút bỏ toàn bộ sự bạo táo trong cơ thể Lục Minh.

Sức mạnh trong cơ thể dần dần bình ổn lại.

Lúc này, Lục Minh ngẩng đầu, nhìn cảnh tượng do mình gây ra trước mắt, trầm mặc hồi lâu không nói.

Sự biến hóa, sao chỉ là lớn!

Thương Thiên Hóa Thân ngày trước, sau khi độ hoàn thành đạt 5%, một đòn có thể dễ dàng nghiền nát sức mạnh của một ngôi sao.

Nhưng hiện tại, năng lực thăng hoa, cộng thêm độ hoàn thành đột phá bình cảnh, lại trực tiếp khiến sức mạnh của hắn thuế biến đến mức vượt xa quá khứ, không còn là sức mạnh cấp tinh thể, mà nên gọi là: cấp tinh hệ!

Sức mạnh trong cơ thể, có thể sánh ngang với một tinh hệ!!

Lâu thật lâu, Lục Minh không nói một lời, chìm đắm trong sức mạnh mà mình đang sở hữu!

Chương 53

Đột nhiên, thân thể Lục Minh biến mất tại chỗ.

Ngay sau đó, một khối khổng lồ vô cùng, như một khối quang đoàn xuất hiện, mơ hồ hiện ra hình thái con người.

Xung quanh hình thái người như khối quang đoàn đó, lắng đọng vô số vi hạt.

Nhìn kỹ, đó đâu phải vi hạt, căn bản là từng ngôi sao thật sự.

Chỉ vì so với hình người như quang đoàn kia mà quá nhỏ bé, nên mới nhìn giống như từng hạt vi hạt.

Một lát sau, hình người quang đoàn hùng vĩ kia tan biến, Lục Minh hiện ra thân hình ban đầu, nắm chặt tay, cảm nhận sức mạnh trong cơ thể, cảm thán lên tiếng. "Từng nghĩ tạo ra hình thể này, giờ đây cũng đã thành hiện thực!" Lúc trước ở bên ngoài thế giới cương thi, Lục Minh đã hiện ra hình ảnh vạn thiên thế giới vây quanh, nhưng thực tế đó chỉ là ảo hóa bằng lực Thương Thiên.

Khi đó, hắn chỉ sở hữu lực Bạo Tinh, không thể thực sự khiến vạn thiên thế giới vây quanh.

Hiện tại, hắn thực sự có một loại sức mạnh!

Hình thái vừa rồi, chính là tư thái chân chính của Thương Thiên Hóa Thân.

Thương Thiên Hóa Thân, cố danh tư nghĩa, quan trọng nhất là hóa thân thành Thiên.

Thân thể hùng vĩ vạn thiên tinh thần vây quanh kia, mới chính là Thương Thiên Chi Khu chân chính!

Đợi đến khi hoàn toàn quen thuộc với sức mạnh đang sở hữu, Lục Minh mới từ từ kiểm tra ký ức truyền thừa về lực Thương Thiên trong đầu.

Giờ đây, truyền thừa trở nên phức tạp hơn, Lục Minh mất trọn một khắc (khoảng 15 phút) mới hoàn toàn tiêu hóa được truyền thừa mới.

Một lần nữa mở mắt, trong mắt lộ ra vẻ phức tạp. "Thì ra là vậy, tầng thứ Đa nguyên, phức tạp hơn tôi tưởng nhiều..." Lục Minh suy nghĩ.

Hoặc có lẽ, suy đoán của hắn về Đa nguyên bản thân không quá sai, chỉ là sai một chút.

Một tồn tại cấp đỉnh phong của Đơn nguyên vũ trụ, muốn thuế biến hướng Đa nguyên, có hai con đường, đại khái có thể gọi là: Chân Cảnh Đa Nguyên, và Hư Cảnh Đa Nguyên!

Nếu ví chư thiên vạn giới như một vòng tròn lớn khổng lồ, bên trong có vô số vòng tròn nhỏ, có một số lớn hơn, là cấp đỉnh phong của Đơn nguyên vũ trụ.

Những thế giới hay cường giả ở tầng thứ đỉnh phong Đơn nguyên vũ trụ đó, muốn đặt chân vào Đa nguyên, cần phải phá vỡ vòng tròn bên ngoài vốn có, thứ có thể gọi là bức tường ngăn cách vũ trụ!

Chỉ khi phá vỡ được một bức tường ngăn cách, mới có thể thực sự từ Đơn nguyên bắt đầu thuế biến thành Đa nguyên.

Tuy nhiên, bức tường ngăn cách đó không dễ phá vỡ đến vậy, thậm chí rất khó để phá vỡ!

Trong tình huống này, một số kẻ cấp đỉnh phong Đơn nguyên vũ trụ bắt đầu tìm kiếm đường tắt. "Nếu không thể phá vỡ bức tường ngăn cách, thực sự xung kích Đa nguyên, vậy ta khai mở vũ trụ mới

trong vòng tròn của mình, khiến vòng tròn của ta lớn hơn, chẳng phải cũng có thể đặt chân vào Đa nguyên sao?" Đó chính là Hư Cảnh Đa Nguyên!

Chân Cảnh Đa Nguyên là mở rộng ra chư thiên vạn giới chân thực.

Hư Cảnh Đa Nguyên là thông qua việc khai mở vũ trụ mới trên địa bàn của mình để đạt đến Đa nguyên.

Cả hai loại đều có thể gọi là Đa nguyên, nhưng trên thực tế, sự khác biệt rất lớn, vô cùng lớn!

Tầng thứ chiến lực tạm thời không đề cập tới, dù sao bất luận là Chân Cảnh Đa Nguyên hay Hư Cảnh Đa Nguyên, đều đã siêu việt cấp số của Đơn nguyên vũ trụ.

Loại tồn tại khủng bố đó, chiến lực không thể bàn chi tiết, nhưng sinh tử thì có thể nhìn ra sự chênh lệch.

Chân Cảnh Đa Nguyên là khuếch tán bản thân khắc ấn trong chư thiên vạn giới chân thực, hình chiếu chư thiên.

Chỉ cần có một đạo hình chiếu còn sống, Chân Cảnh Đa Nguyên có thể phục sinh.

Một vị Chân Cảnh Đa Nguyên, quỷ mới biết đã hình chiếu đến bao nhiêu thế giới, cho nên về lý thuyết căn bản là không thể giết chết!

Hư Cảnh Đa Nguyên là tạo ra vũ trụ mới trong vòng tròn của mình, vĩnh viễn ở lại trong vòng tròn đó.

Thậm chí, cùng với việc vũ trụ mới trong vòng tròn càng ngày càng nhiều, bức tường ngăn cách bên ngoài sẽ càng ngày càng dày, càng khó phá vỡ, cuối cùng dễ dẫn đến việc vĩnh viễn không thể thoát ra.

Hư Cảnh Đa Nguyên không thể ra ngoài, nhưng Chân Cảnh Đa Nguyên lại có cách đi vào.

Dù sao, họ đều từng là tồn tại phá vỡ bức tường ngăn cách, có một số thủ đoạn đặc biệt cũng không có gì lạ.

Lúc này, Hư Cảnh Đa Nguyên coi như tận thế.

Hư Cảnh Đa Nguyên không có hình chiếu Đa nguyên chân chính, bị giết trong vòng tròn thì đó là chết thật.

Một khi bỏ mạng, vòng tròn bị chiếm giữ, ngay cả phục sinh cũng không thể.

Đó chính là một trong những khác biệt mà hai loại Đa nguyên không thể vượt qua!

Một tay xé rách hư không, hắn trở về căn phòng trong Đế Tháp.

Sau đó, hắn lấy ra một vật, chính là một nửa Tiên Thiên Bất Diệt Linh Quang kia.

Trong tay nắm lấy một vệt Tiên Thiên Bất Diệt Linh Quang, Lục Minh lộ vẻ suy tư.

Nhóm chat sở hữu trí tuệ, hoặc giả có quy tắc vận hành nhất định, sẽ chủ động theo đuổi một số thứ.

Bây giờ, bị Lục Minh phát hiện ra bí mật lớn nhất có lẽ đang ẩn giấu, tiếp theo nhóm chat sẽ làm gì đây?

Sau khi có được một vệt Tiên Thiên Bất Diệt Linh Quang, liệu có đá Lục Minh ra ngoài, hay... dụ dỗ?

Đối với kết quả này, hắn thực sự rất tò mò.

Mở nhóm chat ra, chọn nộp nhiệm vụ.

Không ngoài dự liệu, năm mươi vạn điểm tích phân lập tức nhận được.

Lục Minh chỉ khẽ liếc mắt một cái liền không còn để ý nữa.

Điểm tích phân là thứ gì đó, đối với hắn mà nói, có cũng được, không có cũng không sao.

Có tác dụng, nhưng cũng hữu hạn.

Thứ hắn thực sự hứng thú là phần thưởng ngẫu nhiên phía sau của nhóm chat, hay chính xác hơn là phần thưởng lộ ra từ nhóm chat, ý nghĩa sâu xa mà nó thể hiện.

Uy hiếp, hoặc là dụ dỗ, coi trọng, kiêng kỵ...

Một lát sau, trong nhóm chat lại vang lên lời nhắc nhở. "Đinh!

Nhiệm vụ của quần viên Thiên hoàn thành, đánh giá: Ưu tú, bắt đầu phát phần thưởng đặc biệt." "Đinh!

Chúc mừng quần viên Thiên nhận được phần thưởng đặc biệt: Quyền hạn quản lý nhóm." Lục Minh không hề ngẩng đầu, thần sắc không chút phấn khích hay biến đổi.

Một cái gọi là 'suất quản lý viên' hoàn toàn vô nghĩa.

Nếu nhóm chat chỉ biểu thị như vậy, kết quả sẽ thất vọng.

Vào lúc này, tiếng nhắc nhở của nhóm chat lại vang lên. "Đinh!

Quần viên Thiên nhận được phần thưởng đặc biệt: Pháp Tắc Chi Chủng." Lục Minh nhíu mày.

Pháp Tắc Chi Chủng??

Mặc dù không biết thứ này là gì, nhưng đã liên hệ với pháp tắc thì chắc chắn không phải vật tầm thường.

Pháp tắc, quy tắc, là quy luật vận hành của vạn vật.

Chư thiên vạn giới, các loại phương pháp tu luyện, các loại con đường trở nên mạnh mẽ, các loại thần thông sát chiêu, suy cho cùng đều là các loại ứng dụng của pháp tắc.

Pháp tắc có thể hữu hình, cũng có thể vô hình, nhưng thứ này không thuộc về sinh mệnh, cũng không thuộc về thực vật.

Pháp Tắc Chi Chủng, hạt giống pháp tắc, về lý thuyết không nên tồn tại loại thứ này mới đúng.

Khoảnh khắc này, sự tò mò của Lục Minh có chút bị khơi gợi.

Lĩnh thưởng, ngay sau đó, một viên cầu tinh oánh trong suốt, lớn bằng nắm tay, xuất hiện trên tay Lục Minh.

Vật phẩm: Pháp Tắc Chi Chủng Chủng loại: Kỳ vật cấp Đa nguyên Giới thiệu: Kỳ vật cấp Đa nguyên, cực kỳ trân quý.

Nuốt vào một loại sự vật nào đó, thông qua việc đánh giết hoặc mục tiêu kỳ dị, thu được tất cả pháp tắc liên quan đến thành viên mục tiêu.

Cuối cùng có thể trưởng thành thành một pháp tắc hoàn chỉnh, không giới hạn ở một pháp tắc cụ thể nào.

Pháp Tắc Chi Chủng vừa vào tay, một đoạn giới thiệu tự động xuất hiện trong đầu hắn.

Giới thiệu đơn giản, hiệu dụng cũng vô cùng đơn giản, dường như chỉ cần không ngừng đánh giết mục tiêu là có thể hình thành một pháp tắc hoàn chỉnh.

Chương 54

Đây là một bảo vật không tệ, nhưng cũng không phải loại nghịch thiên, chí cường gì, không hề có chút liên quan nào.

Nhưng một thứ đơn giản như vậy, lại khiến Lục Minh khẽ nhíu mày.

Pháp Tắc Chi Chủng loại thứ này, ngay cả trong truyền thừa lực lượng Thương Thiên, cũng không có một chút giới thiệu nào.

Điều đó chứng tỏ nó không phải là một loại bảo vật có ý nghĩa rộng rãi, thậm chí có khả năng, là thứ mà nhóm chat độc quyền sở hữu.

Quan trọng nhất là trong giới thiệu của Pháp Tắc Chi Chủng, không có hạn chế phạm vi, tức là, về lý thuyết một viên Pháp Tắc Chi Chủng có thể dựng dục ra tất cả pháp tắc.

Thật đáng sợ!

Pháp tắc là thứ không phải không thể kiêm tu.

Thậm chí một người vừa lĩnh ngộ Thủy chi Pháp tắc, vừa khổ tư Lôi chi Pháp tắc cũng hoàn toàn không có vấn đề gì.

Nhưng, nếu một thứ như thế này có thể không có bất kỳ hạn chế nào, có thể dung luyện ra tất cả pháp tắc mà không có bất kỳ bài xích nào, thì thật kinh người.

Có câu thủy hỏa bất dung.

Kẻ mạnh đến cực hạn, có thể cưỡng ép dung luyện những pháp tắc tương khắc vào cơ thể cũng không có vấn đề gì.

Nhưng trong tình huống bình thường, loại quy tắc cơ bản này vẫn

có hiệu lực.

Một vật phàm, hoặc một sinh linh bình thường, khi còn yếu ớt mà không có ngoại lực thì căn bản không thể dung hợp hai loại pháp tắc tương khắc lại với nhau.

Một viên Pháp Tắc Chi Chủng không nhỏ, thậm chí Lục Minh còn có cảm giác có thể dễ dàng bóp nát thứ này.

Vì vậy, tự động loại trừ khả năng nó mạnh đến mức có thể chịu tải được hai loại pháp tắc tương khắc.

Vậy thì, chỉ còn lại một khả năng duy nhất: một viên Pháp Tắc Chi Chủng, bản thân nó đã có khả năng thích ứng với tất cả pháp tắc.

Nói cách khác, một viên Pháp Tắc Chi Chủng, vốn dĩ là một thứ có thể chịu tải tất cả pháp tắc.

Nhóm chat có thể liên kết chư thiên vạn giới, bản thân chắc chắn là chí bảo cấp Đa nguyên, thậm chí có thể là bảo vật cấm kỵ trong số các bảo vật cấp Đa nguyên.

Có được bảo vật có thể chịu tải tất cả pháp tắc là điều có thể lý giải, nhưng ngay cả như vậy, cũng không đến mức tùy tiện lấy ra một bảo vật tầng thứ này.

Trong tình huống này mà lấy ra bảo vật như vậy, đối với nhóm chat mà nói, hẳn cũng không quá dễ dàng.

Hay là, Lục Minh bản thân có chút đánh giá thấp nhóm chat? "Nhóm chat trong trạng thái tổn hao, vẫn có thể dễ dàng lấy ra bảo vật tầng thứ này sao?" Lục Minh rơi vào trầm tư, một tay bắt đầu nhẹ nhàng gõ vào tay vịn bên cạnh.

Pháp Tắc Chi Chủng, theo lý mà nói quý giá hơn nhiều so với nửa vệt Tiên Thiên Bất Diệt Linh Quang kia.

Có lẽ vì hiệu dụng khác nhau, đối với nhóm chat hiện tại mà nói, nửa vệt Tiên Thiên Bất Diệt Linh Quang kia quan trọng hơn.

Nhưng, ngay cả như vậy, bảo vật tầng thứ này cũng không nên dễ dàng lấy ra được.

Phần thưởng vượt xa nhiệm vụ, thu hoạch lớn hơn trả giá.

Những chuyện bất thường, thường thường đều có nguyên nhân. ...

Đột nhiên, mắt Lục Minh khẽ sáng lên. "Thì ra là vậy, dụ dỗ, đồng thời phô bày tài lực." Với sự thần bí của nhóm chat, không thể nào không biết rằng Lục Minh đã nhận ra vấn đề của nó.

Trong tình huống này, cho một chút "kẹo ngọt", sau đó phô bày vài phần tài lực của bản thân, thu mua Lục Minh.

Kế hoạch này, trong mắt Lục Minh dị sắc khẽ lóe lên. "Nếu vậy, thì có thể mạnh dạn hành động hơn một chút rồi." Trong lúc lẩm bẩm, Lục Minh kéo giao diện thuộc tính của mình ra, nhìn kỹ năng "Minh" xếp đầu tiên trong số các dị năng.

Kỹ năng "Minh" này vốn là kỹ năng cứu mạng của Lục Minh.

Lúc ban đầu ở Vô Gian Ngục, đương nhiên hiệu dụng phi phàm.

Nhưng sau khi thoát khỏi cảnh khốn khó, dị năng này gần như trở thành đồ bỏ đi, ăn không ngon vứt thì tiếc.

Lục Minh vốn định tìm cách cải thiện năng lực này, hiện tại, cơ hội đã đến.

Pháp Tắc Chi Chủng cộng với Minh, một phương pháp không tệ, tự động hiện ra trong đầu Lục Minh.

Thiên: Nhận thấy thực lực của các quần viên trong nhóm thăng tiến chậm chạp, đặc biệt sáng tạo một pháp môn, ban cho các ngươi.

Tiếp đó, một tập tin được tải lên nhóm.

Ngay lập tức, cả nhóm chat trở nên sôi động chưa từng có.

Phàm là những người khao khát trở nên mạnh mẽ, gần như tất cả đều đồng loạt nhấp vào tập tin vừa được tải lên.

Vừa mở ra, một dị tượng kinh người liền ập tới.

Trong tinh không bao la, một cự thần vô lượng không thể dùng ngôn ngữ hình dung đang tọa thiền giữa tinh hải.

Xung quanh thân thể có từng ngôi sao vây quanh.

Những ngôi sao vốn vô cùng khổng lồ kia, trước mặt cự thần vô lượng đó, lại nhỏ bé như hạt bụi.

Đột nhiên, cự thần vô lượng đó động.

Một ngón tay điểm xuống, lập tức các ngôi sao quanh người hóa thành đầy trời sao băng, rải rác khắp nơi lao xuống phía dưới.

Từng ngôi sao, mỗi ngôi đều mang theo một đặc tính.

Có ngôi sao toàn thân bốc cháy ngọn lửa hừng hực, đó là một phương thế giới hỏa diễm.

Có ngôi sao lạnh lẽo thấu xương, đó là một thế giới băng giá...

Từng ngôi sao không ngừng rơi xuống, hóa thành từng phương thế giới: hỏa diễm, băng giá, lôi đình, thời gian, không gian...

Đủ ba ngàn cái, vừa vặn ứng với ba ngàn Đại Đạo!

Cảm giác áp bách như thể cả thế giới trực tiếp đè xuống, khiến một số kẻ ý thức yếu kém hơn thậm chí không nhịn được mà vã mồ hôi đầy đầu.

Nếu không phải có Thiên nhắc nhở, đây là một pháp môn, e rằng sẽ có người trực tiếp bị cảm giác áp bách này ép buộc phải thoát khỏi tập tin.

Cho đến khi ba ngàn thế giới hoàn toàn rơi xuống, một hàng chữ lớn tỏa ra thần uy hùng vĩ, thần quang rực rỡ hiện lên trong lòng mỗi người.

Chí Cao Quan Pháp: Nhất Niệm Tam Thiên Giới!

Mỗi ngôi sao rơi xuống, đều là một phương thế giới pháp tắc.

Quan tưởng thế giới pháp tắc tương ứng với thuộc tính của bản thân, có thể lĩnh ngộ chiến pháp thượng thừa.

Lĩnh ngộ đến cực hạn, có thể hiển hóa ra một phương thế giới, ngự dùng để giết địch!

Nếu ba ngàn Đại Thế Giới cùng lĩnh ngộ, có thể lĩnh ngộ Chí Cao Thần Thông: Nhất Niệm Tam Thiên Giới.

Trong một niệm, ba ngàn pháp tắc Đại Giới cùng đến, toàn lực một kích, có thể phá diệt một phương tinh vực!

Cho đến khoảnh khắc này, tất cả thông tin kết thúc.

Gần như quá nửa số người mới vô thức thở phào nhẹ nhõm, sau đó, hai mắt nóng rực gần như muốn bốc cháy.

Quan tưởng một phương thế giới pháp tắc hoàn chỉnh, đó chính là một thế giới hoàn chỉnh!

Pháp tắc, là căn nguyên của mọi thuật pháp.

Trực tiếp quan tưởng căn nguyên, từ đó lĩnh ngộ pháp môn của mình, đó là thần thông gì, thủ đoạn gì, chúc phúc kinh thiên động địa gì chứ!!

Hơn nữa, nếu tu luyện một đạo quan pháp đến cực hạn, một niệm hóa ra ba ngàn thế giới, điều khiển ba ngàn thế giới để đối địch, đó sẽ là thủ đoạn gì chứ!!

Ngay cả tiên thần tại thế, lão yêu lâm phàm, dưới sức mạnh đó,

cũng có thể yếu ớt như kiến rồi!

Tạo hóa, tạo hóa ngập trời!

Những người khao khát trở nên mạnh mẽ, gần như ngay lập tức muốn bắt đầu tu luyện Nhất Niệm Tam Thiên Giới!

Nhưng, vào lúc này, thứ hiện ra trước mặt mọi người, lại là một con số khiến người ta chết đứng.

Nhất Niệm Tam Thiên Giới - Điểm tích phân cần để đổi: Ba trăm vạn!

Ba trăm vạn, một cái giá khiến gần như tất cả mọi người đều muốn thổ huyết!

May mắn thay, trước hàng giá đó, có một dòng giới thiệu khác.

Đổi đơn nhất thế giới - Điểm tích phân cần: Một ngàn.

Phúc lợi khởi đầu của quần viên: Lần đầu tiên đổi có thể hưởng thụ một trăm điểm tích phân.

Chương 55

Nếu cái giá một ngàn điểm tích phân có thể nói là nhân tính hóa, thì phúc lợi khởi đầu giảm giá sau đó, đủ để quần viên bắt đầu phát cuồng rồi!

Phải biết rằng, bình thường điểm danh, mỗi ngày có thể nhận được từ 1 đến 100 điểm tích phân. 100 điểm tích phân, nếu vận khí tốt thì một ngày là đủ.

Vận khí kém hơn cũng không quá mười ngày.

Nếu vận khí thực sự xui xẻo đến cực điểm, mỗi ngày điểm danh một điểm tích phân, thì cũng tối đa không quá một trăm ngày là có thể có được một pháp môn độc nhất vô nhị đỉnh cấp!

Không chút do dự, mua mua mua, không mua không phải người!

Mori Kogoro đánh giá Nhất Niệm Tam Thiên Giới, bắt đầu tìm kiếm pháp môn muốn quan tưởng theo ý mình.

Là một Âu Hoàng (người may mắn) chân chính, dù mới vào nhóm chưa được mấy ngày, hắn cũng đã sớm gom đủ số điểm tích phân cần thiết. "Cái này phiền phức, cái này nguy hiểm quá, cái này quá ồn ào...

Ai, không có công pháp nào ăn ăn uống uống mà mạnh lên được sao?" Khoảnh khắc ý niệm đó nảy sinh, một thế giới đơn nhất xuất hiện trong ý thức hắn.

Ngay lập tức, đôi mắt Mori Kogoro mở to.

Thế giới pháp tắc Thôn Phệ: Quan tưởng có thể lĩnh ngộ pháp tắc Thôn Phệ, thôn phệ vạn vật thế gian để tăng cường bản thân.

Cái này, cái này! !

Kẻ lười yêu thích nhất, phúc âm của cá mặn!

Mori Kogoro gần như không chút do dự quyết định chọn thế giới muốn quan tưởng.

Lúc này, Cửu Thúc lại đang phiền não, một loại phiền não hoàn toàn hạnh phúc.

Thân là đệ tử Mao Sơn, ông tu luyện đạo pháp tự nhiên, nhưng đạo pháp không phải là một loại pháp tắc.

Vì vậy, ông cần pháp tắc để khắc chế cương thi và tà vật.

Nhưng, pháp tắc khắc chế tà vật thì quá nhiều.

Ba loại thuần túy nhất là: Thánh Quang, Lôi Đình, Thái Dương!

Những thứ khác, cũng có thể liên quan đến một số phương diện năng lực, càng nhiều không đếm xuể!

Nhất thời, Cửu Thúc rơi vào hội chứng khó lựa chọn!

Mãi đến cuối cùng, sau khi do dự rất lâu, ông mới cắn răng, chọn thế giới pháp tắc Thái Dương!

Pháp tắc Thái Dương chưa chắc đã là sắc bén nhất trong ba loại pháp tắc, nhưng là một pháp tắc thuộc về Âm Dương.

Biết đâu lại có cơ hội Âm Dương hợp nhất, Âm Dương sinh Thái Cực, đó mới là Khang Trang Đại Đạo chân chính!

Cuối cùng, Tiga chọn thế giới pháp tắc Quang Minh, Camilla đương nhiên chọn thế giới Hắc Ám, Chu Chỉ Nhược chọn thế giới pháp tắc Thủy.

Các quần viên khác mỗi người đều có thế giới quan tưởng ưng ý!

Chỉ trong nửa giờ, cả nhóm chat xuất hiện một sự im ắng hiếm thấy.

Gần như tất cả mọi người đều offline đi tu luyện pháp môn mới có được!

Lúc này, người duy nhất online, chỉ có hai người!

Một người đương nhiên là Lục Minh không cần tu luyện, người còn lại lại có chút đặc biệt, là Lam Nhiễm!

Là chiến lực thứ hai trong nhóm hiện tại, một kẻ muốn đứng trên đỉnh cao.

Theo lý mà nói, hắn đã sớm đi tìm kiếm bí mật trở nên mạnh mẽ rồi, nhưng thực tế lại không.

Hắn đang nghiêm túc quan sát từng thế giới.

Lục Minh đã ban cho một chút phúc lợi nhỏ, bởi vì mỗi người chưa chắc đã biết thế giới phù hợp nhất.

Cho nên khi chọn thế giới muốn quan tưởng, có thể tạm thời quan sát mỗi cái, thời gian không dài, chỉ có vài phút.

Người khác chỉ coi đó là một cài đặt tiện lợi cho việc lựa chọn, duy chỉ có Lam Nhiễm, thực sự đã triệt để lợi dụng điểm này.

Hắn nghiên cứu từng thế giới một cách nghiêm túc.

Người khác mượn cơ hội này để sưu tầm, nhưng hắn lại mượn những thế giới này để nghiêm túc quan sát, nghiên cứu, tận dụng tối đa vài phút ít ỏi đó để biến thành của riêng mình.

Lục Minh chú ý đến cảnh này, cũng không nhịn được lộ ra một tia tán thán.

Tên Lam Nhiễm này, trên người hắn thực sự hội tụ đủ mọi yếu tố để trở nên mạnh mẽ!

Loại người này không mạnh lên, đó mới là điều không thể tưởng tượng nổi nhất. "Sau này có cơ hội, có thể bồi dưỡng tên này." Lục

Minh nghĩ.

Sau này là sau này, hiện tại thì không.

Tên này mặc dù có phương pháp không tệ, nhưng đáng tiếc làm sao hắn biết được, từng thế giới pháp tắc kia, hiện tại căn bản chỉ có một lớp vỏ mỏng manh, hiện tại căn bản không thể quan sát ra được thứ gì.

Cùng với việc người quan tưởng càng ngày càng tin tưởng vào Nhất Niệm Tam Thiên Giới, đạo pháp môn này mới càng ngày càng chân thực, mới càng ngày càng dễ dàng lĩnh ngộ được một số thứ từ đó.

Trong quá trình này, Pháp Tắc Chi Chủng được Lục Minh đặt vào bên trong, lại vừa hay sao chép sự lĩnh ngộ của các quần viên, hóa thành chất dinh dưỡng cho bản thân trưởng thành.

Kết quả cuối cùng là, cùng với việc không ngừng quan tưởng, đạo pháp môn này cũng sẽ càng ngày càng chân thực, cuối cùng trực tiếp trở thành Nhất Niệm Tam Thiên Giới chân thực, từ đó diễn hóa ra ba ngàn pháp tắc hoàn chỉnh!

Đồng thời, nó cũng sẽ hóa thành căn cơ để Lục Minh đăng lâm đỉnh phong cấp Đơn nguyên vũ trụ!

Muốn đạp nhập đỉnh phong cấp Đơn nguyên vũ trụ, hai yếu tố không thể thiếu một: năng lượng cấp đỉnh phong Đơn nguyên vũ trụ, và ba ngàn pháp tắc hoàn chỉnh!

Nhất Niệm Tam Thiên Giới, về lý thuyết đương nhiên càng nhiều người tu luyện càng tốt, tốt nhất là dưới danh nghĩa miễn phí, truyền rộng cho chúng sinh, để chúng sinh thay Lục Minh tu luyện.

Nhưng, những thứ miễn phí, lại có mấy ai thực sự trân trọng?

Ngay cả lấy danh nghĩa Lục Minh làm đảm bảo ban đầu cũng vậy.

Vì vậy, ngay cả Lục Minh bản thân không hề bận tâm đến cái gọi là điểm tích phân đó, cũng phải thu lấy tích phân.

Chỉ khi có trả giá, người ta mới trân trọng.

Khi ở giai đoạn đầu tu luyện không thấy kết quả, người ta mới vẫn kiên trì không bỏ cuộc.

Dù sao, đã trả giá rồi, vì sao không tiếp tục thử?

Bỏ cuộc ngay thì chẳng phải lỗ sao?

Đây chẳng qua là một loại tâm lý thông thường. "Đợi đến giai đoạn sau, có thể dần dần tìm cách giảm bớt chi phí.

Giai đoạn đầu thì không cần, cái giá một ngàn điểm tích phân này, ngay cả hiện tại có quần viên muốn thực sự khuếch tán rộng rãi ra ngoài, cũng không phải là không thể làm được, tạm thời thì vừa đủ." Lục Minh lại lướt qua nhóm chat vài lần, một lát sau, hắn cũng chọn offline rời đi. ...

Trong một phòng họp, lúc này chỉ có hai người.

Một lão giả ngồi ở ghế chủ tọa, sự già yếu của ông khác với sự già yếu do phản phệ mà Không Đế gánh chịu, mà là một loại khô héo từ tinh thần.

Một thân thanh y giản dị, vẻ ngoài hạc phát đồng nhan (tóc bạc da trẻ), nhưng ánh mắt bình hòa ôn nhuận, nhìn không hề giống một cường giả, càng giống một lão nhân bình thường.

Vị lão nhân này, chính là vị Đại đế cuối cùng của Nhân tộc hiện tại, phong hiệu: Thanh Y Đế!

Thanh Y Đế, vị Đại đế cổ lão nhất của Nhân tộc, đã bảo hộ Nhân tộc cho đến nay hơn năm nghìn năm.

Trong từng thời đại, bất luận có đế hay không có đế, ông vẫn luôn

là trụ cột cuối cùng của Nhân tộc.

Cũng chính vì vậy, ông đã cận kề giới hạn tuổi thọ.

Quả thực, tuổi thọ của Đại đế là vạn năm, nhưng đó là sự tồn tại bình thường.

Thanh Y Đế bảo hộ Nhân tộc năm nghìn năm, trong năm nghìn năm đó, những thời đại Nhân tộc không có tân đế không hề ít, tất cả đều dựa vào một mình ông chống đỡ, trải qua vô số đại chiến nhỏ chiến.

Lúc mới thành đế đương nhiên không có, nhưng về sau áp lực đối với tinh khí thần cực kỳ mạnh, tuổi thọ của ông tự nhiên hao tổn cực kỳ nghiêm trọng.

Bên cạnh Thanh Y Đế là Băng Hoàng, vị lão đế đã ẩn cư không xuất thế, chính do ông đích thân mời đến.

Đột nhiên, cửa phòng họp bị đẩy tung ra một cách bạo lực.

Một thân ảnh cao lớn vạm vỡ xuất hiện trước mặt hai người.

Thể phách cường hãn, khí huyết hùng hậu, vừa gặp đã mang đến cho người ta một cảm giác áp bách cực mạnh.

Chương 56

Ánh mắt ôn nhuận của Thanh Y Đế nhìn về phía cửa, không nói gì, chỉ lẳng lặng chú ý đến Lục Minh, dường như có chút dò xét.

Lục Minh ngẩng đầu, gương mặt cương nghị đầy vẻ lạnh nhạt.

Trong khoảnh khắc, một luồng áp bách như hung thú, trực tiếp nghiền ép về phía Thanh Y Đế.

Trong khoảnh khắc đó, sắc mặt Thanh Y Đế biến đổi không thể nhận ra, sau đó khẽ cười một tiếng, phẩy tay xua đi cảm giác áp bách của Lục Minh, với tư thái vân đạm phong khinh.

Nhìn cảnh này, Lục Minh chỉ lạnh lùng hừ một tiếng. "Đại đế, cũng chẳng ra sao!" Thanh Y Đế cũng không tức giận, ngược lại còn than thở một câu: "Quả thật phi phàm, không hổ là vị Cương Thiết Chi Khu SS cấp đầu tiên của Nhân tộc ta.

Chiến lực đã cận kề cực điểm của Hoàng Tọa.

Lão phu có thể mơ hồ cảm giác được, trong cơ thể ngươi dường như ẩn chứa một luồng sức mạnh khiến người ta kinh thán, nếu luồng sức mạnh đó bùng phát ra, đủ sức khiêu chiến Đại đế!" Băng Hoàng bên cạnh nghe vậy, đôi mắt đẹp khẽ biến đổi không thể nhận ra, nhìn sâu vào Lục Minh một cái.

Lục Minh thần sắc bình tĩnh, hoàn toàn không có vẻ hoảng hốt hay phẫn nộ khi bị người khác nhìn thấu bài tẩy, chỉ lạnh nhạt nói: "Vậy thì sao, vẫn không thể báo thù cho sư đệ của tôi!" Thanh Y Đế nghe vậy, không khỏi thở dài một tiếng.

Thật ra, vừa mới biết chuyện lão hữu Không Đế nhập ma xong, ông căn bản không tin.

Ngay cả sau khi có tin tức Long Khứ Mạch, ông vẫn bán tín bán nghi.

Cho đến bây giờ, ngay cả trong lòng vẫn còn nghi ngờ, cũng không thể nói rõ.

Bởi vì, sự mất tích của Viêm Đế là có thật.

Căn cứ vào tin tức cử người đi điều tra, Không Đế cũng đã mất tích.

Mọi dấu hiệu đều cho thấy, đó có thể là sự thật. "Cũng không cần vội vàng.

Ngươi đã có thể rèn luyện Cương Thiết Chi Khu đến SS cấp, chưa chắc đã không thể tiến thêm một bước nữa, đạt đến Cương Thiết Chi Khu SSS cấp chưa từng có trong lịch sử, chỉ tồn tại trong truyền thuyết.

Đến lúc đó, tuyệt đối có thể một bước nhảy vọt lên đỉnh cao của Đại đế!" Cuối cùng, Thanh Y Đế còn trở nên nhiệt tình.

Từng có lúc, cả Nhân tộc đều cần một thiên kiêu cái thế có thể giúp Nhân tộc bước lên đỉnh cao của Bách tộc.

Sau đó xuất hiện kẻ yêu nghiệt kia, không phải thiên kiêu, mà là quái vật, khiến mỗi người đều cảm thấy khủng bố, đó căn bản không phải hy vọng.

Trên người kẻ trước mắt này, Thanh Y Đế đã nhìn thấy loại hy vọng đó, đó mới là hy vọng chân chính của Nhân tộc.

Một khi đột phá có thể thống trị đỉnh điểm của Đại đế, với bài tẩy sâu kín, có lẽ có thể hoành hành trong tầng lớp Đại đế.

Mọi thứ rõ ràng, quan trọng nhất là có thể hiểu được.

Đây mới là thiên kiêu cái thế mà Nhân tộc cần, là người bình định

loạn thế!

Không ngờ, nghe lời đó, Lục Minh lại chế nhạo một tiếng.

Thanh Y Đế lập tức có chút nghi hoặc nhìn Lục Minh: "Xin hỏi các hạ, vì sao lại cười?" "Cương Thiết Chi Khu SSS cấp, không giống trong tưởng tượng đâu.

Thực tế, nó căn bản không tồn tại!" "Không thể nào!" Sắc mặt Thanh Y Đế biến đổi. "Vì sao không thể?

Luận về sự hiểu biết về Cương Thiết Chi Khu, ai có thể vượt qua tôi?" Thanh Y Đế lập tức rơi vào trầm mặc.

À, Cương Thiết Chi Khu có thể đạt SSS cấp chỉ là suy đoán cổ xưa của một số cường giả mà thôi.

Những kẻ đó suy đoán, làm sao có thể sánh bằng sự hiểu biết chân chính của dị năng giả đã đạt Cương Thiết Chi Khu SS cấp trước mắt này đối với Cương Thiết Chi Khu?

Nhìn Thanh Y Đế sắc mặt biến hóa không ngừng, lúc tiếc nuối, lúc lộ ra vẻ bất đắc dĩ, Lục Minh trong lòng không ngừng cười lạnh.

Trên thực tế, Cương Thiết Chi Khu SSS cấp đương nhiên tồn tại.

Thậm chí, hiện tại Lục Minh muốn có thể tùy thời đạt được, nhưng hắn không đột phá.

Hắn từng hiểu rõ Nhân tộc và vị Đại đế này đến mức nào.

Không nói các Đại đế khác, vị Đại đế trước mắt này, kiên trì năm nghìn năm, đã sớm mất đi tất cả huyết tính.

Điều ông ta quan tâm, vĩnh viễn chỉ là duy trì hiện trạng của Nhân tộc, hoặc là sự cân bằng.

Nhìn thấy hy vọng Lục Minh có thể đột phá Cương Thiết Chi Khu SSS cấp trên người hắn, thực tế ông ta có ý đồ, một chút cũng không

khó đoán.

Dồn nén chuyện Viêm Đế mất tích, Không Đế nhập ma xuống, sau đó đợi Lục Minh đột phá, trực tiếp đi tìm Không Đế quyết chiến báo thù!

Như vậy, một là có thể giữ gìn danh tiếng của Không Đế.

Hai là không cho Bách tộc thấy được hiện thực suy yếu của Nhân tộc.

Ba vị Đại đế đã đi mất hai, hiện tại Nhân tộc chẳng phải là lúc dễ bị bắt nạt nhất sao?

Chỉ là, ông ta tính toán không tồi, nhưng Lục Minh lại không chiều ý. "Muốn dồn nén mọi chuyện xuống, vậy tôi sẽ cắt đứt khả năng đột phá trước.

Mất đi hy vọng cuối cùng, xem ông ta làm gì." Lục Minh liếc nhìn Băng Hoàng một cái, lạnh nhạt nói: "Trước đây, ngươi đã thông báo cho mấy vị Đại đế kia, sau đó bàn bạc chuyện Bách tộc vây giết tên ma đầu đó, có kết quả chưa?" Thần sắc Băng Hoàng khẽ biến đổi.

Trước đây nếu chỉ coi tên này là một chiến lực Hoàng Tọa đỉnh cấp, thì cũng chỉ tạm thời kéo dài thời gian với hắn.

Nhưng giờ thì không thể như vậy.

Thanh Y Đế đã đích thân nói tên này bùng phát có thể khiêu chiến Đại đế.

Một chiến lực có thể khiêu chiến Đại đế, áp lực để lừa dối không hề nhỏ.

Quan trọng nhất, bà ta chưa hề báo cáo phương pháp này với Thanh Y Đế.

Vừa rồi chỉ mới cùng Thanh Y Đế thương lượng phương án xử lý

thôi.

Liên quân Bách tộc, nói thật, phương pháp này là bất đắc dĩ, là phương pháp ít được sử dụng nhất, không có gì hơn, vì nó gây ra quá nhiều ảnh hưởng xấu đến Nhân tộc.

Băng Hoàng đang suy nghĩ nên đối phó với Lục Minh thế nào, Thanh Y Đế bên cạnh liếc nhìn Băng Hoàng một cái, dường như liếc mắt đã nhìn thấu những tính toán nhỏ nhặt của bà ta, sau đó vẫy tay, chủ động chuyển đề tài. "Chuyện này Tiểu Khinh Hàn và lão phu đã thương nghị, nhưng lão phu có chút do dự." "Ngươi hẳn phải hiểu, ta cũng muốn báo thù cho sư đệ ngươi.

Không chỉ là sư đệ của ngươi, mà là Chí Cao Đại đế của Nhân tộc ta.

Đại đế của Nhân tộc ta, không thể cứ tùy tiện mất tích như vậy..." "Binh!" Một tiếng nổ vang phá tan lời Thanh Y Đế đang nói, Lục Minh cười lạnh liên tục. "Mất tích?

Quang Thần Kính hiển hiện tất cả mọi thứ ra, vậy mà sư đệ tôi lại 'mất tích'.

Tôi hiểu rồi, ông căn bản không muốn báo thù!" "Được thôi, đã vậy, tôi sẽ dùng cách của tôi!" Nói xong, hắn quay người bỏ đi, không hề cho một hoàng một đế chút mặt mũi nào.

Vừa đi đến cửa, bước chân hắn dừng lại: "Bây giờ cứ dồn nén mọi chuyện xuống đi.

Đến khi tên ma đầu đó muốn ăn, hy vọng ông vẫn có cách dồn nén như vậy." Lời vừa thốt ra, sắc mặt Băng Hoàng và Thanh Y Đế đồng loạt biến đổi.

Loại khả năng này không phải là không có.

Dồn nén mọi chuyện xuống, chỉ vì ngọn lửa chưa cháy đến lông

mày mà thôi.

Một khi lửa lớn cháy đến tận chân, có bao nhiêu người có thể giữ được thái độ của người ngoài cuộc?

Vào khoảnh khắc hai người đó nảy sinh sự kiêng kỵ và bán tín bán nghi, ở một thung lũng xa vạn dặm, Không Đế hóa thân thành ma đột nhiên ngẩng đầu, đôi mắt đỏ thẫm đáp lại, nhìn về hướng Viêm Dương Chi Đô. "Kỳ lạ, vì sao lão phu đột nhiên muốn đến Viêm Dương Chi Đô ăn một bữa lớn nhỉ?" Trầm tư một lúc. "Thôi vậy, lần trước chưa ăn đủ.

Viêm Dương Chi Đô là thánh địa của Nhân tộc hiện nay, lương thực không thiếu.

Đi thêm một lần nữa cũng không phải là không được." ...

Đồng thời, tại Viêm Dương Chi Đô, trong phòng họp của Đế Tháp.

Cùng với việc Lục Minh rời đi, cả phòng họp rơi vào một mảnh tĩnh mịch.

Nửa lúc sau, Băng Hoàng lên tiếng trước. "Đại đế, loại chuyện này không phải là không thể.

Nhất định phải chuẩn bị sớm mới được!" Thanh Y Đế trầm mặc hồi lâu, sau đó thở dài một tiếng. "Lão phu không sợ chết, nhưng hiện tại không thể chết.

Hiện tại Nhân tộc không có tân đế, Nhân tộc cần lão phu, cho nên lão phu không thể chết." "Lão quỷ à, vì sao ngươi nhất định phải đi bước đó chứ??!!" Xung quanh lại một lần nữa rơi vào trầm mặc.

Một lúc sau, Thanh Y Đế với ngữ khí nghiêm túc nói: "Tiểu Khinh Hàn, nhân danh lão phu, đi gửi lời mời đến vài vị Đại đế quen biết với lão phu đi.

Chương 57

Kế hoạch liên quân Bách tộc không thể thi hành trừ khi vạn bất đắc dĩ.

Nếu liên tục hai lần đều do Nhân tộc ta phát động, đối phó cường giả của Nhân tộc ta, ngay cả thắng lợi, các tộc khác sẽ nhìn Nhân tộc ta thế nào?

Con cháu Nhân tộc sẽ nhìn các tiền bối ra sao?" "Thật ra, chuyện này thật giả chưa thể biết.

Nói thật, đối với Viêm Đế sư huynh kia, lão phu cũng không tin tưởng.

Lời hắn nói chưa chắc đã thật, tấm thần kính kia cũng chưa chắc đã thật." "Chỉ có thể trước tiên cùng mấy lão hữu kia thương lượng một phen, sau đó mới tính đến bước tiếp theo." Giữa hư không, Lục Minh, người vừa tức giận bỏ đi trước đó, lúc này đang đứng thẳng giữa hư không.

Một đế một hoàng bên dưới căn bản không hề phát giác được sự tồn tại của hắn.

Nghe kế hoạch của Thanh Y Đế, Lục Minh chắp tay đứng thẳng, thản nhiên nói. "Lão già này, không thể hạ quyết định ư?

Vậy để tôi giúp một tay." Ánh mắt hắn chuyển động, nhìn về phương xa. "Hiện tại tên lão quỷ kia, hắn đang trên đường tới đó rồi." "Đợi lão già này mời mấy vị Đại đế bằng hữu của các tộc khác đến, sau đó bị tên lão quỷ kia hốt gọn một mẻ, xem ông ta còn che đậy kiểu gì nữa!" Trong một võ quán Quốc thuật thế giới, Diệp thị võ quán.

Hai bóng người đan xen nhau, mỗi cử động đều mang theo kình

lực cuồng bạo, tựa như cuồng phong bão táp.

Một lát sau, hai bóng người dừng lại, một người trực tiếp bay ra ngoài, sau đó thực hiện một cú nhào lộn trên không tiêu chuẩn, hạ cánh vững vàng.

Trong vẻ chật vật, không thiếu vài phần phong thái độc đáo, chỉ là, khóe miệng lúc này rỉ ra một chút máu tươi, hiển nhiên, ngoại thương không đáng kể, nội thương mới thực sự là vấn đề.

Đối diện, Trương Thiên Chí, một tông sư khí phách, đứng yên không nhúc nhích, một tay chống sau lưng, một tay đưa ra bình ổn.

Thấy đối phương hạ cánh vững vàng, Trương Thiên Chí thu tay về, bình tĩnh nói: "Diệp sư phụ, đã thua rồi, chuyện kia, có thể đáp ứng tôi được chứ?" Nghe vậy, Diệp Vấn cười khổ một tiếng, chắp tay: "Bội phục, bội phục, công lực của Trương sư phụ quả nhiên thâm bất khả trắc." "Chỉ là, Diệp mỗ có chút tò mò, với công lực của Trương sư phụ, e rằng đủ sức hoành hành thiên hạ, vì sao lại cố chấp với cái gọi là đại hội Quốc thuật?" Trương Thiên Chí hơi chần chừ, nhưng vì thân phận đặc biệt của Diệp Vấn, cũng như địa vị của ông trong giới Quốc thuật, cuối cùng đã mở lời giải đáp.

"Diệp sư phụ, có biết cảnh giới Quốc thuật không?" Diệp Vấn gật đầu: "Tự nhiên biết rõ, tiên sinh Tôn Lộc Đường quyền pháp thông thần, đã phân chia quyền thuật thành ba giai đoạn, gọi là Minh Kình, Ám Kình, Hóa Kình." "Minh Kình là gì, là khi thân thể chuyển động phải hòa thuận không được trái ngược, tay chân đặt xuống phải chỉnh tề không được tán loạn, khi xuất quyền nhất khí a thành, quyền xuất mang tiếng động.

Người ta thường nói ngàn vàng khó mua một tiếng vang, chính là nói đến điều này." "Ám Kình là gì, là khi luyện thì thần khí phải thư triển không được gò bó, vận dụng phải viên thông hoạt bát không

được trì trệ, ẩn kình bên trong lâu ngày, quyền chưa đến, kình đã hành.

Diệp mỗ khổ tu hơn mười năm, mới vừa hé thấy được cảnh giới này!" "Còn về Hóa Kình cuối cùng, luyện đến mức thân thể tứ chi chuyển động, đặt xuống, tiến lùi đều không cần dùng lực, chuyên dùng thần ý để vận dụng.

Cảnh giới này thần kỳ khó lường, Diệp mỗ khổ tư lâu ngày vẫn không thể thấy, ắt hẳn, Trương tiên sinh đã thành công bước vào cảnh giới này rồi?" Trương Thiên Chí gật đầu, rồi lại lắc đầu: "Đúng cũng không đúng." "Tiên sinh Lộc Đường đã phân chia cảnh giới quyền pháp thiên hạ thành ba cảnh giới, từ đó, giới Quốc thuật đều lấy ba cảnh giới này làm chủ, khổ luyện." "Nhưng, có một vấn đề, tại sao lại là ba cảnh giới?" Diệp Vấn bị hỏi đến có chút mơ hồ, hỏi chuyện khác thì tôi có thể trả lời, nhưng hỏi tại sao lại là ba cảnh giới, giống như một cộng một bằng hai vậy, biết kết quả rồi thì không thể không suy nghĩ tại sao lại bằng hai được?

Không, Diệp Vấn dù sao cũng là một nhân vật cấp tông sư, sau sự mơ hồ ban đầu, ông liền chìm vào trầm tư.

Nửa ngày sau, trên mặt Diệp Vấn đột nhiên hiện lên vẻ vô cùng chấn kinh, kinh hãi nhìn Trương Thiên Chí.

"Chẳng lẽ, anh cho rằng trên Hóa Kình, còn có cảnh giới?!" "Anh muốn tổ chức đại hội Quốc thuật, vì muốn quảng bá võ giả thiên hạ, ý đồ mượn luận võ, để nhìn trộm một tầng thứ cao hơn??" Lần này, Trương Thiên Chí vẫn gật đầu, rồi lại lắc đầu.

Nhưng lần này anh không nói nhiều, đi sang một bên, một bộ Vịnh Xuân Quyền trực tiếp được tung ra, quyền pháp như rồng, trong hư không vang lên tiếng nổ bành bành bành.

"Minh Kình!" Động tác của Trương Thiên Chí đột nhiên trở nên chậm, rất chậm, thậm chí động tác mềm mại vô lực, nhưng, sàn nhà

dưới chân anh, lại đang từng tấc từng tấc nứt vỡ, như thể bị một lực lượng vô hình xé nát.

"Ám Kình!" Khoảnh khắc tiếp theo, động tác của Trương Thiên Chí bắt đầu trở nên vô cùng kỳ lạ, Vịnh Xuân pháp dường như trở nên có chút khác biệt, tâm tùy ý động.

Nắm đấm ban đầu chỉ đơn thuần là nắm đấm, lúc này trên người Trương Thiên Chí, như thể có một luồng sinh cơ, lưu loát, tùy ý.

"Hóa Kình, dùng ý vận hành, Vịnh Xuân của tất cả mọi người, sẽ biến thành Vịnh Xuân của tôi." Trong mắt Diệp Vấn liên tục hiện lên dị sắc, cảnh giới mà ông vẫn luôn theo đuổi.

Thế nhưng khoảnh khắc tiếp theo, đôi mắt Diệp Vấn đột nhiên trở nên ngây dại, bởi vì, sau khi Trương Thiên Chí tung ra Hóa Kình, anh ta vẫn chưa dừng lại.

Cuồng bạo, vô cùng cuồng bạo, Diệp Vấn chưa từng thấy, cũng chưa từng nghĩ Vịnh Xuân có thể cuồng bạo đến thế.

Trong sự cuồng bạo lại không mất đi sự hài hòa, mỗi một quyền mỗi một thức đều như cuồng phong bão táp, xông tới liền có một luồng khí tức hung hãn vô thất, khiến người ta không thể đối mặt, không kìm được mà lùi bước dữ dội.

Khoảnh khắc tiếp theo, động tác của Trương Thiên Chí đột nhiên dừng lại, tất cả quyền thế, tất cả sự cuồng bạo, trong nháy mắt tan biến như băng tuyết tan chảy, tất cả phong mang thu liễm, tinh khí thần ẩn giấu bên trong không lộ ra ngoài.

"Động thì quyền thế tận xuất, như cuồng phong bão táp; chỉ thì tọa ngọa viên dung, hàm bất lộ, Đan Kình!" Diệp Vấn không phải nhân vật hai chiều, nên trên đầu ông sẽ không hiện ra một hàng dấu hỏi, nhưng trong đầu ông lại là một chuỗi dấu hỏi.

Tôi cứ tưởng anh ta mượn áp lực của võ giả toàn quốc, buộc mình bước vào tầng thứ cao hơn.

Chuyện tuy không thể tin, nhưng cũng coi là có khí phách, coi là một hảo hán.

Kết quả anh ta đã đột phá từ sớm rồi ư?!!

Tiên sinh Tôn Lộc Đường định ra cảnh giới quyền pháp mới được mấy năm, tôi biết anh ta mạnh, nhưng mạnh đến mức này thì hơi quá rồi!

Lúc này, Trương Thiên Chí dừng lại, Diệp Vấn liền vội vàng hỏi điều trong lòng.

"Kể từ khi Trương sư phụ đã đột phá tầng thứ cao hơn, xin Diệp mỗ nói thẳng, cả giới Quốc thuật e rằng không còn một đối thủ nào nữa, vậy vì sao anh lại muốn tổ chức đại hội Quốc thuật?" Trương Thiên Chí từ từ quay người, ánh mắt có chút xuất thần.

"Tôi chưa từng tổ chức đại hội Quốc thuật vì muốn luận võ, điều đó không có bất kỳ ý nghĩa nào." "Vậy rốt cuộc là vì sao?" "Truyền pháp!" Trương Thiên Chí trầm tư nửa buổi, thốt ra hai chữ.

Đôi mắt Diệp Vấn đột nhiên sáng rực, sau đó, lông mày lại không khỏi nhíu lại.

"Quyền pháp của Trương sư phụ cao thâm, đã vượt xa tiền nhân, truyền pháp thiên hạ càng là hành động của thánh nhân.

Nhưng xin Diệp mỗ nói thẳng, mục đích thực sự của Trương sư phụ là gì?" "Diệp mỗ cũng không phải là không tin nhân phẩm của Trương sư phụ, nhưng việc đời luôn có nhân có quả, Trương sư phụ không thể nào chỉ đơn thuần vì muốn giới Quốc thuật hoàn toàn náo nhiệt lên được?" Trương Thiên Chí đột nhiên quay người, dùng một ánh mắt kỳ dị nhìn Diệp Vấn.

Diệp Vấn hơi bối rối: “Trương sư phụ vì sao lại nhìn Diệp mỗ như vậy?” “Đúng, cái tôi muốn là giới Quốc thuật hoàn toàn náo nhiệt!” Lần này, không đợi Diệp Vấn tiếp tục đặt câu hỏi, Trương Thiên Chí đã chủ động mở lời, với giọng điệu như đang hành hương nói.

“Có một cường giả tuyệt thế đã nói với tôi, Quốc thuật không có giới hạn, tiền nhân định ra cảnh giới, chỉ vì cảnh giới có hạn, nên dừng lại ở đó.” “Minh Kình, Ám Kình, Hóa Kình, Đan Kình, anh cho rằng là tất cả sao?” “Không, trên Đan Kình có Cương Kình, trên Cương Kình lại có Đả phá hư không kiến thần bất hoại.

Ngay cả khi đạt đến bước đó, trong mắt một số tồn tại hùng mạnh, vẫn chỉ là tồn tại như kiến hôi!” “Nhưng, Quốc thuật là vô hạn, vốn không nên bị giới hạn bởi điều này.

Tôi muốn tổ chức đại hội Quốc thuật, vì muốn truyền lại tất cả những gì tôi đã học được và lĩnh ngộ, để giới Quốc thuật hoàn toàn náo nhiệt.

Chỉ có náo nhiệt, mới có tranh đấu, có cạnh tranh.

Chỉ có như vậy, mới có thể bùng phát ra một tia linh cảm.” “Võ giả chúng ta, chỉ có trong tranh đấu, mới có thể không ngừng tiến bộ.

Từ tôi bắt đầu, sẽ đưa cả thế giới hoàn toàn bước vào thời đại Quốc thuật, truyền thừa Quốc thuật, phát dương Quốc thuật.

Từ hàng ức vạn người, chọn ra những tinh anh chân chính, từng bước tiến bộ, từng bước mở rộng, từng bước leo lên cảnh giới Quốc thuật chí cao!” Trương Thiên Chí đột nhiên quay người, ánh mắt rực rỡ nhìn Diệp Vấn: “Diệp sư phụ, tôi cần anh giúp đỡ, hãy giúp tôi, cùng tôi xây dựng Quốc thuật thịnh thế!” Anh cần địa vị của Diệp Vấn, cũng cần sự ủng hộ của Diệp Vấn!

Lâu sau, lâu sau, Diệp Vấn hít một hơi thật sâu, cúi lạy Trương Thiên Chí ba lạy liên tiếp.

"Chí hướng của tiên sinh cao hơn trời, Diệp Vấn này, sao dám không tuân lệnh!" Ban đầu Trương sư phụ biến thành tiên sinh, trong giới Quốc thuật, chỉ có những tiền bối tiên hiền chân chính, mới có thể xưng là tiên sinh.

Điều này cũng thể hiện thái độ của Diệp Vấn.

Trong một phòng luyện công, Trương Thiên Chí đang luyện tập quyền pháp của mình.

Kể từ khi Diệp Vấn bị những lời thành chí kia làm cho nhiệt huyết sục sôi, ông ta đã hoàn toàn không thể dừng lại, không chỉ bao thầu tất cả các công việc liên quan đến đại hội Quốc thuật, mà còn trực tiếp tặng cho Trương Thiên Chí một căn nhà lớn.

Trương Thiên Chí do dự một chút rồi nhận lấy.

Mặc dù hiện tại một tay anh có thể đánh chết Diệp Vấn, nhưng anh ta nghèo.

Diệp Vấn, không chỉ là nhân vật đứng đầu Quốc thuật hiện nay, mà còn là người thực sự có tiền, không thiếu tiền!

Chỉ là, vừa mới tu luyện một lúc, bên ngoài truyền đến tiếng gõ cửa cộc cộc cộc.

Trương Thiên Chí mặt mày bình tĩnh thu quyền, điều tức, rồi đi ra ngoài.

Người gõ cửa là Diệp Vấn, lúc này Diệp Vấn có vẻ mặt cổ quái, chấn kinh, khó tin, không hiểu, đủ thứ cảm xúc tích tụ trên mặt, không còn chút phong thái tông sư ngày nào.

Thấy Trương Thiên Chí, ông ta nói một câu với vẻ mặt cổ quái.

“Trương tiên sinh, trước đây, thế gian thực sự tồn tại những nhân vật tựa như tiên thần, chỉ là chúng ta, những người bình thường, không có duyên được thấy.

Hôm nay, tôi dường như đã thấy rồi.” Khuôn mặt bình tĩnh của Trương Thiên Chí đột nhiên thay đổi, đôi mắt sắc bén như chim ưng.

Lời nói đó thì đúng, nhưng, cái thế giới này vốn là một thế giới Quốc thuật thuần túy, nói gì đến những nhân vật tựa tiên thần kia, ở thế giới của họ, các nhân vật trong nhóm chat, liệu thế giới này có thể có những nhân vật như vậy không!

Vốn dĩ không nên xuất hiện mà lại xuất hiện, vậy, khả năng lớn nhất… dị loại!

Thậm chí có thể… Lượng Tử Chiến Ma!!

Với khả năng này, gân cốt toàn thân Trương Thiên Chí trong nháy mắt căng cứng, khí tức trên người vô cùng sắc bén.

Diệp Vấn bị hành động của Trương Thiên Chí làm cho kinh ngạc, nhưng chưa đợi ông nói gì, Trương Thiên Chí lạnh lùng mở lời: “Ở đâu nhìn thấy, đưa tôi đi!” Diệp Vấn bây giờ vô cùng kính trọng Trương Thiên Chí, đương nhiên không thể từ chối, liền dẫn Trương Thiên Chí đi.

Trương Thiên Chí theo sau Diệp Vấn, đồng thời, không chút bận tâm lấy điện thoại ra, bắt đầu thao tác.

Anh cũng không bận tâm bị người khác nhìn thấy, dù sao cái thế giới này không có điện thoại hay những thứ như vậy.

Người khác nhìn thấy, nhiều nhất cũng chỉ nghĩ là bảo vật đặc biệt, có lẽ sẽ gây ra một loại đố kỵ nào đó, nhưng với thực lực của anh, hoàn toàn không sợ hãi.

Vịnh Xuân Trương Thiên Chí: Chư vị, thế giới mà tại hạ đang ở,

có lẽ đã xảy ra vấn đề.

Mao Sơn Cửu Thúc: Ồ, vấn đề gì?

Vịnh Xuân Trương Thiên Chí: Không lâu trước đây, Diệp Vấn, người đã bị tôi đánh bại, đã nhìn thấy nhân vật cấp tiên thần.

Diệp Vấn cũng được coi là một đại tông sư, hành tẩu giang hồ nhiều năm, tự nhiên sẽ không bị những kẻ tạp nham giang hồ lừa gạt.

Đã nhìn thấy tiên thần, ắt hẳn đã thực sự nhìn thấy điều gì đó không thể tưởng tượng được, vì vậy tại hạ nghi ngờ đã xảy ra vấn đề.

Chương 58

Vịnh Xuân Trương Thiên Chí: Đại tác gia cô nương dường như cũng biết, thế giới này của tôi, chỉ là một thế giới Quốc thuật thuần túy, về lý thuyết không nên xuất hiện loại tồn tại đó mới phải.

Đại Tác Gia Bán Chạy: Chính xác, cốt truyện của thế giới đó lấy Diệp Vấn làm trung tâm, các loại chiến đấu, cốt truyện cũng xem qua, về lý thuyết sẽ không xuất hiện hệ thống nào ngoài Quốc thuật.

Vịnh Xuân Trương Thiên Chí: Vậy đúng rồi, tại hạ đang trên đường đi tới đó.

Nếu không lâu sau thực sự xảy ra vấn đề, xin chư vị không tiếc giúp đỡ!

Mao Sơn Cửu Thúc: Giúp đỡ chắc chắn không có vấn đề, nhưng hiện tại trong nhóm chat, dường như không có chiến lực cấp cao nào, Thượng Thiên không trực tuyến, Tiểu hữu Daigo có nhiệm vụ, vị đội trưởng kia cũng không có mặt.

Nữ Hoàng Bóng Tối Camilla: ?

Lặn lâu quá, trực tiếp bị loại khỏi phạm trù chiến lực cấp cao rồi sao?

Mao Sơn Cửu Thúc: Khụ khụ, cô Camilla đang ở đây mà, vậy thì không sao rồi.

Chỉ cần không xuất hiện tồn tại đáng sợ như Lượng Tử Chiến Ma, bằng thực lực của cô Camilla, đủ sức đối phó.

Vịnh Xuân Trương Thiên Chí: Cô Camilla nếu có thể giúp đỡ, tại hạ vô cùng cảm kích.

Nữ Hoàng Bóng Tối Camilla: Không sao, vừa hay để thư giãn.

Trương Thiên Chí yên tâm, cất điện thoại đi, theo Diệp Vấn không ngừng tiến lên, thẳng đến... trước cửa một cửa hàng.

Khoảnh khắc nhìn thấy cửa hàng đó, vẻ mặt Trương Thiên Chí trở nên ngưng trọng.

Rõ ràng trông chỉ là một cửa hàng bình thường, nhưng lại như có một ma lực đặc biệt, không ngừng hấp dẫn anh muốn bước vào xem thử.

Anh ngẩng đầu nhìn tấm bảng hiệu phía trên, bốn chữ lớn đập vào mắt.

CHƯ THIÊN QUÁN TỬ THƯƠNG ĐIẾM!

Khoảnh khắc nhìn thấy bốn chữ đó, đôi mắt Trương Thiên Chí đột nhiên co rụt lại lần nữa.

Cửa hàng hũ thì không rõ, nhưng hai chữ Chư Thiên, ấn tượng quá sâu sắc.

Group chat, cũng có chung tiền tố tương tự.

Chẳng lẽ nó có thể sánh ngang với sự tồn tại như group chat?

Trong khoảnh khắc đó, Trương Thiên Chí vô cùng ngưng trọng.

Không lấy điện thoại ra nữa, anh chọn cách bình thường ít dùng hơn là dùng ý thức kết nối group chat, lặng lẽ chụp một bức ảnh cửa hàng trước mặt, gửi vào nhóm.

Mao Sơn Cửu Thúc: Chư Thiên??

Cửa hàng hũ?

Mao Sơn Cửu Thúc: Với Chư Thiên làm tiền tố, hừm, e rằng mức độ nghiêm trọng của vấn đề phải vượt xa dự đoán của chúng ta.

Nữ Hoàng Bóng Tối Camilla: Nhiệm vụ chưa kích hoạt, tôi không

thể đi.

Lời vừa dứt, một tiếng nhắc nhở liền vang lên.

“Đang kiểm tra tất cả nhiệm vụ có thể kích hoạt trong thế giới của thành viên nhóm, đang tạo nhiệm vụ.” “Tạo nhiệm vụ hoàn tất, có thể xem trong bản mẫu nhiệm vụ.” Thế giới nhiệm vụ: Thế giới của thành viên nhóm Vịnh Xuân Trương Thiên Chí Độ khó nhiệm vụ: Trung đẳng Số lượng người tham gia nhiệm vụ: 3-5 người Giới thiệu nhiệm vụ: Thu được Chư Thiên Thương Điếm đang có trên người thương nhân vị diện Chư Thiên.

Nhắc nhở đặc biệt: Thành viên nhóm trong thế giới này tạm thời có thể kích hoạt quyền hạn xuyên không gian thế giới, mời các thành viên khác vào thế giới đang ở.

Phần thưởng nhiệm vụ: 15 vạn điểm tích phân, kích hoạt chức năng cửa hàng nhóm.

Mao Sơn Cửu Thúc: Độ khó trung đẳng!!

Cô Camilla, phải cẩn thận đấy, một mình cô, chưa chắc đã có thể… Thiên: Thú vị đây ~ Lúc này, Lục Minh tình cờ mở group chat, vừa hay nhìn thấy nhiệm vụ mới trong nhóm.

Chư Thiên Quán Tử Thương, cũng là một cơ quan Chư Thiên có tiếng tăm không nhỏ.

Tiếp xúc với nó, có lẽ cũng khá thú vị.

Đã có một vị Thượng Thiên mở lời, đoàn người làm nhiệm vụ đương nhiên cũng không lo lắng.

Bất kể nhiệm vụ độ khó trung đẳng hay cao đẳng, đến nay chưa từng gặp phải tồn tại nào có thể khiến vị đó phải toàn lực ra tay.

Vịnh Xuân Trương Thiên Chí: Thượng Thiên, chư vị, vì đã mang

tên là cửa hàng hũ, ắt hẳn là một loại cửa hàng bán một loại hũ nào đó, có cần tại hạ đi thăm dò trước một phen không?

Thiên: Cứ đi đi ~~ Hơi thở phào nhẹ nhõm một chút, Trương Thiên Chí thoát khỏi group chat, rồi kiên quyết theo Diệp Vấn bước vào trong đó.

Lý Dương lười biếng ngồi ở vị trí chủ cửa hàng, trăm phần nhàm chán, trong tay đang cầm một cuốn truyện tranh đọc giết thời gian.

Không sai, Lý Dương là chủ nhân của Chư Thiên Quán Tử Thương Điếm.

Cái gọi là Chư Thiên Quán Tử Thương Điếm, chính là một cửa hàng đặc biệt được tạo ra nhờ hệ thống đặc biệt trên người anh ta, hệ thống Chư Thiên Thương Điếm.

Anh ta đặt một số vật phẩm có giá trị vào trong hũ, để những 'người có tiền' đó mua hũ, mở hũ để nhận phần thưởng.

Mỗi người đều tiềm ẩn một sự ham muốn cờ bạc, anh ta muốn phóng đại sự ham muốn cờ bạc đó một cách không kiêng dè!

Chỉ là, phương pháp của anh ta tốt, cách bố trí cửa hàng cũng không tệ, nhưng có một vấn đề, thế giới này quá sơ cấp, những người có tư cách mua hũ thực sự quá ít, quá ít.

Để mua hũ trong cửa hàng hũ của anh ta, cần hai loại tiền tệ.

Một loại là Khí vận tệ được ngưng tụ từ khí vận của bản thân, loại còn lại là vật phẩm có giá trị siêu phàm, thông qua việc bán cho hệ thống, đổi lấy Khí vận tệ, rồi mua hũ.

Bất kể là loại trước hay loại sau, thế giới này đều quá bình thường.

Vật phẩm siêu phàm cơ bản là không tồn tại, người có khí vận thì

lại ít ỏi vô cùng.

Vốn dĩ, nửa ngày trước khó khăn lắm mới xuất hiện một người.

Để lừa gạt người đó một chút, Lý Dương đã cố ý phô diễn một chút thủ đoạn, không ngờ đối phương sau khi bị chấn kinh tại chỗ, rồi… người đó lại trực tiếp bỏ chạy?

Bỏ chạy!!!

Lý Dương suýt nữa tức đến hộc máu tại chỗ!

Không có khách hàng, hiện tại càng lúc càng nhàm chán.

Nếu không tích lũy đủ Khí vận tệ thì không thể rời khỏi thế giới này, gần như rơi vào vòng tuần hoàn ác tính.

Ông trời khốn kiếp, có dám cho tôi một khách hàng không?

Vừa chán nản nghịch cuốn truyện tranh mới nhất mà anh ta đã mua bằng một Khí vận tệ trong tay, Lý Dương vừa thầm than vãn.

Lúc đó, đột nhiên có hai bóng người xuất hiện ở cửa cửa hàng hũ, Lý Dương theo bản năng liếc nhìn, ánh mắt đột nhiên sáng lên.

Hai người, một người không quen biết, người kia thì quen chứ, chẳng phải kẻ đã chạy trối chết lúc nãy sao!

Anh ta lật tay, vô tình cất cuốn truyện tranh giết thời gian trong tay đi, Lý Dương tiện tay mở một loại năng lực đặc biệt mà anh ta đã mua, Chân Tiên Chi Tư (sơ cấp), một loại năng lực trường khí đặc biệt, khiến người khác cảm thấy phiêu diêu, thần bí, không thể nhìn thấu.

Là một thương nhân thành công, việc để người khác nhìn thấu trong nháy mắt không phải là chuyện tốt.

Diệp Vấn và Trương Thiên Chí bước vào cửa hàng, cả hai gần như theo bản năng nhìn về phía chủ cửa hàng.

Một thanh niên hơi tuấn tú, khóe miệng nở một nụ cười khó hiểu, khí chất toàn thân đặc biệt, dù không có y phục lộng lẫy, cũng khiến người ta có cảm giác phiêu phiêu dục tiên, siêu phàm.

"Chắc hẳn, chân tiên giáng trần, cũng phải có phong thái như vậy." Ngay cả khi đã thấy một lần trước đó, Diệp Vấn trong lòng vẫn không khỏi cảm thán, chưa từng thấy người nào có khí chất siêu phàm như vậy.

Trương Thiên Chí bên cạnh, vẻ mặt không hề thay đổi.

Đã chứng kiến dáng vẻ hùng vĩ như Thiên, đừng nói đến Lý Dương có khí chất không tệ, dù là tiên thần chân chính giáng lâm, nhiều nhất anh ta cũng chỉ có một suy nghĩ: Hả?

Khóe miệng Lý Dương nở một nụ cười vừa thân thiện, lại vừa có chút xa cách.

"Hai vị, đến cửa hàng này của tôi, chính là cơ duyên.

Các vị, sẽ hoàn toàn có được cơ hội thay đổi vận mệnh." "Đặc biệt, tiên sinh Diệp Vấn." Mặc dù gọi Diệp Vấn, nhưng Lý Dương lại dùng ánh mắt liếc nhìn Trương Thiên Chí.

Thực sự là phản ứng của người này có chút đặc biệt, quá bình tĩnh rồi.

Anh ta rõ ràng dáng vẻ hiện tại, khí chất đã đạt đến cực điểm, trông cũng là phong thái của một đại lão.

Những người bạn COSPLAY kiếp trước của anh ta, và những kẻ rác rưởi kia, phàm là người bình thường, thấy người có khí chất siêu phàm, có chút cao thâm khó lường như vậy, lẽ ra đều sẽ có một số phản ứng mới phải.

Người này, lại như nhìn một người bình thường vậy.

“Chẳng lẽ thế giới này ẩn chứa cao thủ?” “Cũng đúng, Diệp Vấn là nhân vật chính, nhưng không có nghĩa là anh ta thực sự vô địch.

Có lẽ có những cao thủ thực sự không thích khoa trương, mạnh hơn anh ta một chút cũng không có gì lạ.

Với việc có thể bước vào cửa hàng hũ này, có nghĩa là trên người đối phương có đủ Khí vận tệ để giao dịch, đủ để….” Lý Dương, nụ cười trên khóe miệng Lý Dương rõ ràng hơn rất nhiều, vô tình kích hoạt năng lực giám định độc quyền của hệ thống.

Tên: Diệp Vấn Khí vận tệ: 1800 Tên: Trương Thiên Chí Khí vận tệ: 32800 Lý Dương trong lòng rít một hơi khí lạnh, nếu không phải để duy trì phong thái cao thâm khó lường, anh ta nhất định phải hét to vài tiếng “Đệt!” Đặc biệt là quỷ dị!

Chương 59

Vì sao Diệp Vấn, một nhân vật chính, chỉ có 1800 Khí vận tệ, mà Trương Thiên Chí, một nhân vật phụ trong cốt truyện gốc, lại có hơn ba vạn Khí vận tệ?!

Điên rồi sao!

Nếu không chắc chắn hệ thống sẽ không sai, anh ta nhất định sẽ nghĩ là đã xảy ra lỗi.

Khó khăn lắm mới kìm nén sự chấn kinh trong lòng, tiếp đó là sự kích động.

Dù thế nào đi nữa, 'khách hàng lớn' như vậy, tuyệt đối không thể để tuột mất!

Nghĩ đến đó, Lý Dương thầm cắn răng, từ hệ thống mua một bảo vật có giá trị lớn, bỏ vào trong hũ.

Muốn câu cá, không có đủ mồi thì không được, không nỡ bỏ con thì không bắt được sói.

Xong việc đó, Lý Dương tiếp tục giữ phong thái cao thâm khó lường nói: "Hai vị, có lẽ có thắc mắc, có nghi kỵ, đều không sao cả, chỉ cần mở hũ, tất cả cơ hội thay đổi vận mệnh đều nằm trong đó.

Vấn đề duy nhất, là các vị có thể nắm bắt được đuôi của vận may, có được cơ hội thay đổi vận mệnh đó không." Diệp Vấn theo bản năng liếc nhìn Trương Thiên Chí một cái.

Trước đây đã chứng kiến thủ đoạn thần bí của chủ cửa hàng Lý Dương, hiện tại ông ta vẫn giữ một sự kính sợ nhất định đối với Lý Dương.

Thực lòng, ông ta muốn thử những chiếc hũ thần kỳ khó lường

này.

Chú ý ánh mắt của Diệp Vấn, Trương Thiên Chí suy nghĩ một chút, sau đó gật đầu.

Hiện tại nhìn thấy dường như không có nguy hiểm, để Diệp Vấn thử cũng không sao, cùng lắm thì xảy ra chuyện sẽ trực tiếp gọi viện trợ.

Diệp Vấn lập tức yên tâm, bước lên phía trước, nói với Lý Dương: "Vị chủ cửa hàng, chỉ cần tùy ý mở một chiếc hũ là được phải không?

Vậy thì phí tổn là bao nhiêu?" Lý Dương với phong thái cao thâm khó lường: "Yên tâm, cứ mở đi, còn về phí tổn, trong khoảnh khắc mở hũ, tôi sẽ tự động rút ra từ trên người các vị.

Yên tâm, không phải là những thứ như tuổi thọ, mà là Khí vận tệ được ngưng tụ từ khí vận của bản thân." Khí vận thứ này cũng có thể làm tiền tệ sao?

Diệp Vấn chần chừ, sau đó kiên quyết cầm lấy một chiếc hũ, mở ra xem thử rồi tính.

Nếu không thần kỳ như vậy, cái gọi là Khí vận tệ chỉ là nói suông.

Nếu thực sự đủ thần kỳ, thì chút Khí vận đó, bỏ ra cũng coi như đã bỏ ra.

"Giao dịch thành công, hũ cấp Thanh Đồng, một nghìn Khí vận tệ một cái, chỉ có thể mua một cái." "Ngoài ra, nếu khách hàng không ngại, có thể trực tiếp mở tại cửa hàng.

Là chủ cửa hàng, việc giới thiệu sản phẩm trong hũ cho khách hàng, cũng là một phẩm chất nghề nghiệp cần có." Diệp Vấn gật đầu, sau đó dùng lực vỗ một cái, cả chiếc hũ trực tiếp vỡ nát.

Chiếc hũ vỡ nát hóa thành vô số tinh quang từ từ biến mất, cuối cùng, trong tay Diệp Vấn chỉ còn lại một cuốn sách.

Cảnh tượng thần kỳ khó lường này, trực tiếp khiến Diệp Vấn trong lòng kinh ngạc, ngay cả Trương Thiên Chí, trong khoảnh khắc đó, cũng hơi liếc mắt nhìn.

Những chiếc hũ này, có chút môn đạo.

Lật mở sách ra, một dòng chữ xuất hiện trước mặt Diệp Vấn: "Thanh Thành Kiếm Pháp Tứ Thức Đầu".

"?" Diệp Vấn hơi ngẩng đầu nhìn Lý Dương, hy vọng vị chủ cửa hàng có thể giải thích một chút.

Lý Dương cười hàm súc một tiếng: "Bốn thức đầu của một môn kiếm pháp.

Xé cuốn sách đó ra, sẽ trực tiếp học được, được coi là một bộ kiếm pháp khá thượng thừa, có thể có tác dụng không nhỏ đối với anh." Diệp Vấn nghe vậy, trực tiếp xé cuốn sách trong tay.

Một cảnh tượng kỳ lạ xuất hiện, cả cuốn sách trực tiếp hóa thành vô số tinh quang, từ từ dung nhập vào cơ thể Diệp Vấn.

Đồng thời, trong đầu ông ta xuất hiện một số thông tin, lòng bàn tay ông ta cũng theo đó xuất hiện một lớp chai kiếm dày cộp.

Ông ta tiện tay múa vài đường trong không trung, cảm thấy một sự thông thạo như đã luyện kiếm vài chục năm, chỉ cần, lúc này ông ta có thể tùy ý sử dụng cái gọi là Thanh Thành Kiếm Pháp.

"Thần kỳ, thực sự thần kỳ!" Diệp Vấn vừa phấn khích, lại vừa thất vọng.

Thứ này thực sự thần kỳ, nếu không có sự hướng dẫn của Trương Thiên Chí trước đó, có lẽ ông ta sẽ cảm thấy hứng thú với

loại năng lực này.

Nhưng hiện tại, loại thủ đoạn không thuộc về Quốc thuật này, đối với ông ta không có ý nghĩa lớn, thậm chí còn khiến ông ta phân tâm.

Thần kỳ, nhưng cũng vô dụng, Diệp Vấn không thể làm gì.

Lúc này, Lý Dương chuyển ánh mắt sang Trương Thiên Chí, cười hàm súc nói: "Vị tiên sinh này, có muốn thử không?

Những chiếc hũ này thần kỳ, tuyệt đối sẽ không làm anh thất vọng.

Cửa hàng Chư Thiên của chúng tôi, giao thương khắp Chư Thiên, trong hũ có những bảo vật tuyệt đối siêu việt tưởng tượng của anh, ngay cả thần thông tiên gia trong truyền thuyết, thuật thần minh, cũng chưa chắc đã không có cơ hội có được.

Tất cả, chỉ xem vận mệnh có chiếu cố anh không." Lúc này, Trương Thiên Chí lại không nói gì, quay người bỏ đi, đi rất nhanh, trong chớp mắt đã biến mất tăm.

Chủ cửa hàng Lý Dương lập tức sững người, mẹ nó, lại bỏ đi như vậy, người ở cái thế giới này đều tùy hứng thế sao?!

Rời khỏi cửa hàng hũ, Trương Thiên Chí đi đến một nơi khá kín đáo, bắt đầu giao tiếp với group chat, kể lại tất cả những gì mình đã biết và tìm hiểu.

Nữ Hoàng Bóng Tối Camilla: Dường như rất thú vị đây, tôi muốn đi xem thử.

Mao Sơn Cửu Thúc: Bần đạo cũng muốn một suất, tên này dường như không nguy hiểm lắm.

Thám Tử Lừng Danh Mori Kogoro: Vậy tôi cũng một suất.

Vịnh Xuân Trương Thiên Chí: Tổng cộng có thể năm người,

Thượng Thiên không nói, hiện tại bốn vị, có ai muốn một suất nữa không?

Đội Trưởng Đội Năm: Nếu không ngại, có thể cho tôi một suất không?

Vịnh Xuân Trương Thiên Chí: Đương nhiên có thể.

Thực lòng mà nói, đối với vị đại boss theo đúng nghĩa đen này, mọi người thực sự không có nhiều ác cảm, dù sao sức hút nhân cách của Lam Nhiễm là không thể phủ nhận.

Chỉ cần anh ta không lộ ra vẻ mặt coi thường hay âm mưu gì, người bình thường thực sự sẽ không có ấn tượng xấu về anh ta.

Trong nhóm chat có Thượng Thiên trấn áp tất cả, những tật xấu của Lam Nhiễm đương nhiên không dám lộ ra chút nào, nên hiện tại Lam Nhiễm, cảm giác mà anh ta mang lại thực sự giống như một ông lão tốt bụng vậy.

Năm người đã đủ số lượng, Trương Thiên Chí vội vã đi vào một khu rừng, sau đó trực tiếp kích hoạt chức năng xuyên việt.

Khoảnh khắc tiếp theo, từng hố đen liên tiếp xuất hiện, sau đó là từng tiếng bước chân rõ ràng.

Đầu tiên xuất hiện trước mặt Trương Thiên Chí là Cửu Thúc trong bộ đạo bào, tiếp đến là Mori Kogoro lười biếng, dáng vẻ như một con cá muối, tiếp đến là Camilla trong bộ hắc bào vẫn không che giấu được thân hình bốc lửa, cuối cùng là Lam Nhiễm đeo kính, nụ cười ôn hòa.

Bốn người xuất hiện, trong hư không chỉ còn lại một hố đen.

Mọi người nhìn hố đen cuối cùng đó, vẻ mặt khác nhau, ai cũng biết ai sẽ bước ra từ hố đen đó.

Khoảnh khắc tiếp theo, đông!

đông!

đông… Tựa như một loại hung thú khổng lồ đang đi trên mặt đất, âm thanh trầm đục như sấm, kinh người.

Sau đó, khoảnh khắc tiếp theo, xuất hiện trước mặt mọi người, là một tồn tại tựa như một tiểu cự nhân.

Cao hơn hai mét, chỉ đơn giản khoác một bộ áo choàng thô sơ, toàn thân tràn ngập một luồng khí tức man hoang, cổ xưa, bạo ngược như hung thú.

Ngũ quan cực kỳ góc cạnh, vuông vức.

Dưới bộ áo choàng thô sơ, cơ bắp cuồn cuộn không thể che giấu, tựa như rễ cây cổ thụ vậy.

Cả người trông như một hung thần bước ra từ thời kỳ viễn cổ, áp lực ngút trời!

Đôi mắt sắc bén, chỉ quét qua mọi người, khiến mọi người có cảm giác như bị dao cắt.

Cửu Thúc nuốt nước bọt, sau đó không kìm được mở lời: "Ngài… Thượng Thiên ư?" Người có thân hình vạm vỡ, từ từ gật đầu.

"Đây là Thánh Linh Chi Khu thứ hai của Ngô, do lực lượng Titan giáng cấp tạo thành, không cần bận tâm." Thực tế, Lục Minh đã sử dụng dáng vẻ này trong Đế Tháp.

Sở dĩ anh giáng lâm với phong thái này hoàn toàn là để thể hiện không chỉ có một hình thái giáng cấp.

Nếu mỗi lần xuất động đều là phong thái bản thể ôn văn nhĩ nhã đó, lâu ngày chẳng lẽ người khác không nghi ngờ sao?

Trong nhóm chat, chưa từng thiếu người thông minh, Mori

Kogoro, Lam Nhiễm, từng người một, đều là những bậc trí tuệ siêu phàm.

Lục Minh ánh mắt lướt qua mọi người một lượt.

Đến khi ánh mắt dừng lại trên người Camilla, anh không khỏi nhíu mày.

Thân thể nhân gian của Camilla, bất kể nhan sắc hay vóc dáng đều rất đẹp, nhưng trên mặt cô lại có một loại hoa văn kỳ lạ, khiến người ta nhìn vào không thoải mái.

Vì cảm thấy không thoải mái, Lục Minh trực tiếp ra tay.

Hư không lướt qua, Camilla chỉ cảm thấy toàn thân nhẹ bẫng, tất cả hoa văn kỳ lạ trên người hoàn toàn biến mất sạch sẽ.

"Sau này, nếu còn làm ra những thứ kỳ quái như vậy, ta sẽ bóp nát đầu cô!" Camilla lại không tức giận, chỉ là, vẻ mặt có chút phức tạp, nhìn về phía ánh mắt Lục Minh, lộ ra sắc thái kỳ dị.

Cửu Thúc lập tức rít một hơi lạnh, vị này, thật bá đạo, thật hung tàn!

Mặc dù cùng là hóa thân của Thượng Thiên, tính cách khác biệt dường như rất lớn a!

Chương 60

Mori Kogoro trong đôi mắt say lờ đờ lóe lên một tia tinh quang, hoàn toàn khác với lần trước gặp, thú vị ~ Lam Nhiễm đôi mắt hơi híp lại, hoàn toàn như đã thay đổi một nhân cách, Thiên?

Thiên nhân thiên diện, Thiên, lại có vô số loại phong thái?

Quả nhiên là tầng cấp sinh mệnh phi phàm.

Chú ý đến độ hoàn thành của Thương Thiên Hóa Thân đột nhiên tăng vọt một đoạn nhỏ, Lục Minh rất hài lòng.

Sau đó, anh đưa một tay ra, một luồng năng lượng tuôn trào, nhanh chóng hình thành từng chiếc mặt nạ, tiện tay vung một cái, mặt nạ bay vào tay mỗi người.

"Đeo vào, có thể che giấu một phần sự dò xét nhất định." Mấy người không có ý kiến, ngoan ngoãn đeo mặt nạ vào.

Mặt nạ vừa chạm vào má, liền trực tiếp hòa vào khuôn mặt, khiến mỗi người đều có thêm một số thay đổi kỳ dị.

Thay đổi này không lớn, nhưng ngay cả người quen thuộc nhất, lúc này nhìn thấy người đeo mặt nạ, e rằng cũng không thể nhận ra, càng giống một loại quy tắc đặc biệt.

"Đi thôi, đi gặp cái thứ nhỏ thú vị kia ~" Một hàng người, liền cùng nhau đi về phía cửa hàng.

Trong Chư Thiên Quán Tử Thương Điếm, lúc này chủ cửa hàng Lý Dương đang rối rắm, một con cừu béo lại lẳng lặng chạy trốn khỏi mí mắt anh ta, đau lòng quá, gầy rộc cả người!

Lúc đó, Lý Dương đột nhiên cảm thấy trời đất tối sầm lại, gần như theo bản năng ngẩng đầu nhìn lên, biểu cảm lập tức trở nên vô

cùng đặc sắc.

Một hàng người, tổng cộng sáu người, mỗi người đều phong thái bất phàm, có một đạo sĩ trông như một cao nhân, có một cô gái thân hình bốc lửa, ở giữa nhất thì là một kẻ khổng lồ tựa như Terminator, nhìn một cái khiến Lý Dương da đầu tê dại.

May mắn là, khi Lý Dương chú ý đến một bóng người quen thuộc, trong lòng lập tức trấn định lại, Trương Thiên Chí.

Khoảnh khắc đó, Lý Dương cuối cùng cũng biết vì sao Trương Thiên Chí lại quay người bỏ chạy, hóa ra là đi tìm người đến.

Một Diệp Vấn, một Trương Thiên Chí, từng người một, đều thích bày trò, và sẽ mang đến cho người ta những bất ngờ ~~ Không sai, bất ngờ, tận sáu vị khách hàng có tư cách bước vào cửa hàng hũ a, hiện tại Lý Dương chỉ còn lại một suy nghĩ, sắp phát tài rồi!

Gần như theo bản năng, Lý Dương kích hoạt chức năng giám định, sau đó, khoảnh khắc tiếp theo, ánh mắt đột nhiên ngây dại.

Tên: Chú Nghê Khí vận tệ: 8300 Tên: Cửu Thúc Nghê Khí vận tệ: 13200 Tên: Chị Hai Nghê Khí vận tệ: 76500 Tên: Anh Lam Nghê Khí vận tệ: 103600 Tên: Chủ Nhân Nghê Khí vận tệ: **5……??

Dữ liệu bị lỗi, dữ liệu bị lỗi, dữ liệu bị lỗi…… Điều chỉnh hoàn tất, dữ liệu khôi phục!

Tên: Chủ Nhân Nghê Khí vận tệ: Vô hạn đại!

“Mẹ nó!!!” Lý Dương im lặng rất lâu, trong lòng gào thét.

Nếu lúc này hệ thống có bản thể, Lý Dương nhất định sẽ nắm đầu cái thứ chó chết đó mà đập bôm bốp vào mặt, rồi ấn xuống đất mà chà xát, rồi đánh, rồi chà xát, rồi đánh… không đánh cho cái thằng khốn đó gọi ba ba không ngừng nghỉ thì thôi!

Đặc biệt là mấy cái ý nghĩa gì!

Cái thứ chó chết Chú Nghê, cái thứ chó chết Anh Lam Nghê, cái thứ chó chết Chủ Nhân Nghê!

Đùa người sao!

Ai lại đặt những cái tên ngu ngốc như vậy chứ?!!

Hoặc là hệ thống chó chết bị hỏng rồi, hoặc là hệ thống chó chết bị điên rồi!

Hơn nữa, những Khí vận tệ này, đùa tôi sao, động một cái là mấy vạn, mấy vạn.

Diệp Vấn đường đường là một nhân vật chính mà lại không có chút phong độ nào sao?!

Một hai người vượt trội thì thôi, vượt trội một chút cũng có thể hiểu được, cái này đặc biệt là gấp mấy chục thậm chí hàng trăm lần chênh lệch!

Còn về cái Chủ Nghê… Phi phi phi, cái tên Terminator hơn cả Terminator kia, Khí vận tệ vô hạn đại là cái quỷ gì??!!

Khí vận tệ là do khí số và mệnh số của con người, do trời ban, mặc dù cũng có phương pháp thay đổi, nhưng đa phần sinh linh cả đời cũng đừng hòng thay đổi được!

Khí vận tệ vô hạn đại, chẳng lẽ là Thiên Đạo không thành?

Đùa tôi sao!

Có vấn đề, chắc chắn có vấn đề!

Bất kể thế nào, hôm nay làm ăn không được rồi, hệ thống chó chết đã hỏng rồi thì chơi cái búa gì nữa.

Ngay lập tức, Lý Dương lộ ra vẻ mặt xin lỗi chân thành, nói:

“Thật ngại quá, chư vị, hôm nay hàng hóa của tôi xuất hiện một chút vấn đề, không tiện tiếp đón chư vị, xin mời….” Lời chưa nói hết, liền dừng lại đột ngột!

Bởi vì, cái kẻ khổng lồ hơn cả Terminator đó, lúc này, lặng lẽ ngẩng đầu lên, một ánh mắt chiếu tới, trong khoảnh khắc, Lý Dương da đầu đều tê dại.

Cái gọi là ánh mắt như dao, cái gọi là ánh mắt có thể giết người, trước đây anh ta không hiểu, bây giờ thì đã hiểu rồi.

Trong sâu thẳm đôi mắt Lục Minh, ánh mắt hơi trầm xuống.

Thứ trên người tên này, có điều gì đó kỳ lạ, không mạnh, thậm chí có thể nói là yếu.

Với phong thái hiện tại của Lục Minh, anh ta có thể dễ dàng nghiền nát, nhưng lại có một cảm giác, không nắm bắt được thứ đó.

Kỳ lạ, rõ ràng bất kể thứ đó trên người tên này, hay chính bản thân tên chủ thể nhân loại yếu ớt này, Lục Minh đều có thể dễ dàng bóp chết.

Nhưng, anh lại không thể lấy được thứ đó, dường như dù có hủy diệt tên này một cách nhân đạo, Lục Minh cũng không thể lấy được.

“Với tiền tố Chư Thiên, về lý thuyết không nên yếu ớt như vậy, là tử thể sao?

Có một loại liên kết nào đó với bản thể, hoặc ẩn chứa một loại thủ đoạn nào đó của bản thể, nên ngay cả khi giết chết tên này, cũng không thể lấy được?

Một loại quy tắc luật pháp khó vượt qua?

Đó là lý do nhiệm vụ đạt đánh giá trung đẳng?” “Nếu đã như vậy, thì chỉ có thể dựa vào lừa gạt!” Bị ánh mắt Lục Minh nhìn chằm

chằm, Lý Dương cảm thấy toàn thân không thoải mái.

Ánh mắt của người này, thực sự như những lưỡi dao, có thể giết người!

Chỉ là, có lẽ hệ thống đã gặp vấn đề, tiếp tục như vậy trời mới biết sẽ xảy ra chuyện gì.

Dứt khoát, anh ta cắn răng, dồn hết can đảm.

Người này, không đến mức giữa ban ngày ban mặt mà giết người chứ!

Chỉ vì không làm ăn?

Thời đại này cũng không có loại người tàn nhẫn như vậy đâu.

"Chư vị, thực sự xin lỗi…." Thế nhưng, lần này, lời nói của anh ta lại một lần nữa chưa nói hết.

Bởi vì, không biết từ lúc nào, một trong số những người trông có vẻ ôn hòa, như một học giả nho nhã kia, không biết từ lúc nào đã biến mất khỏi chỗ cũ, và không biết từ lúc nào, đã xuất hiện bên cạnh Lý Dương, một bàn tay, nhẹ nhàng đặt lên vai anh ta, trên kính lóe lên một tia tinh quang.

"Tiên sinh chủ cửa hàng, tính khí thủ lĩnh của tôi có lẽ không được tốt lắm.

Nếu anh ấy tức giận, hậu quả có thể sẽ nghiêm trọng, vì vậy, đừng có một số suy nghĩ không nên có, được không?" Lý Dương ngây dại, cả lưng anh ta, không biết từ lúc nào đã ướt đẫm hoàn toàn.

Rõ ràng hệ thống giải thích rằng, trong cửa hàng, bất kỳ ai cũng không thể gây hại mới đúng, tên đeo kính này… Chờ đã!

Chờ đã!!

Tên đeo kính!!

Với một tiếng nổ lớn, đầu Lý Dương suýt nữa nổ tung!

Cái thời đại này có kính hay không thì không biết, nhưng anh ta biết một điều, cái thời đại này tuyệt đối sẽ không xuất hiện những chiếc kính hiện đại như vậy!

Mấy người này, có vấn đề!!!

Tại sao lại hậu tri hậu giác như vậy, cũng không hoàn toàn là do anh ta.

Một, vốn dĩ chỉ là một người bình thường, sao có thể gặp phải những chuyện như vậy?

Hai, trên người anh ta có hệ thống, hệ thống a!!

Hệ thống, ở đâu mà chẳng là biểu tượng của sự toàn năng??

Vì vậy, sau khi xuất hiện những thuộc tính kỳ lạ đó, điều đầu tiên anh ta nghi ngờ không phải là những người đó, mà là hệ thống đã gặp vấn đề.

Xét cho cùng, trong tâm trí anh ta, hệ thống lẽ ra phải toàn năng.

Hiện tại, hệ thống phòng hộ của anh ta bỗng dưng biến mất, và anh ta có một linh cảm, một trực giác, nếu không ngoan ngoãn nghe lời, những người này sẽ tuyệt đối giết anh ta, anh ta sẽ chết!

Chắc chắn sẽ chết!

Toàn bộ lưng anh ta ướt đẫm, tóc cũng ướt một mảng, Lý Dương nuốt nước bọt ừng ực, sau đó khan giọng nói: "Tôi, tôi sẽ nghe lời." "Xin, xin đừng giết tôi ~" Cuối cùng, anh ta rõ ràng lộ ra vẻ sợ hãi.

"Như vậy mới phải…." Tên đeo kính khẽ mỉm cười, khiến Lý Dương cảm thấy một sự ấm áp như gió xuân, đương nhiên, nếu vừa nãy không phải đang bị uy hiếp, có lẽ sẽ tốt hơn.

Cùng với âm tiết cuối cùng rơi xuống, bàn tay kia đột ngột biến

mất.

Nhìn lại, đối phương lúc này không biết từ lúc nào đã trở về đội ngũ, không lộ vẻ gì, nếu không tự mình trải qua, Lý Dương tuyệt đối sẽ không tin đối phương lại là tồn tại đáng sợ như vậy.

Lúc này, Lục Minh mở lời, nhìn thẳng vào Lý Dương, nói một câu hơi khó hiểu.

"Vì sao không chạy?" Lý Dương muốn khóc mà không ra nước mắt, anh ta cứ nghĩ là tôi không chạy, tôi có thể chạy được thì tôi đã chạy lâu rồi được không?!!

Chương 61

Trong lòng thì nghĩ vậy không vấn đề gì, nhưng trên miệng lại không dám nói ra.

"Cái đó, tôi sẽ không chạy đâu, yên tâm." Thế nhưng, Lục Minh trực tiếp phớt lờ.

Mặc dù ánh mắt đang nhìn anh ta, nhưng không biết vì sao, Lý Dương mơ hồ có một cảm giác, đối phương không phải đang nhìn anh ta, mà là đang nhìn thứ trên người anh ta.

Trên người… Mẹ nó!!

Khoảnh khắc đó, Lý Dương hoàn toàn bị dọa sợ, không chỉ da đầu tê dại, mà ở một chỗ nào đó thậm chí còn bắt đầu có chút ẩm ướt.

Người này, nhìn thấy hệ thống trên người mình ư?!!

Cái tên Terminator hơn cả Terminator này, đang hỏi hệ thống vì sao không chạy??!!

Không có ai trả lời tên này, hoặc là bị dọa sợ.

Đặc biệt là Lục Minh, anh ta thậm chí không chớp mắt tiếp tục mở lời.

"Trong khoảnh khắc đầu tiên phát hiện ra ta, bỏ chạy là cơ hội duy nhất.

Ngươi đã từ bỏ cơ hội đó, vì sao?" Không có bất kỳ âm thanh trả lời nào, ngay cả Lý Dương, người dường như là đối tượng được hỏi, cũng vậy.

Lần này, một tia tức giận từ trong mắt Lục Minh hiện ra.

Trong nháy mắt, nhiệt độ trong toàn bộ cửa hàng đột nhiên giảm

xuống mấy chục độ, lạnh đến mức khiến người ta run rẩy.

Không biết từ lúc nào, Lục Minh biến mất khỏi chỗ cũ.

Lý Dương, chỉ cảm thấy cổ đau nhói, khi nhìn rõ mọi thứ, anh ta đã bị một bàn tay nhấc lên đỉnh đầu.

Cảm giác nghẹt thở truyền đến, Lý Dương bắt đầu giãy giụa kịch liệt, nhưng, bàn tay kia của đối phương lại như một cái kìm sắt bình thường, mặc cho anh ta giãy giụa thế nào, cũng không thể nhúc nhích một chút nào.

Nửa ngày sau, Lục Minh nhíu mày ngày càng chặt, tùy tay vung một cái, trực tiếp ném Lý Dương xuống đất.

"Ngay cả việc chủ thể suy sụp cũng không lo lắng, ngươi cho rằng như vậy là ta không có cách nào sao?!" Lục Minh đi sang một bên, tiện tay cầm lấy một chiếc hũ.

"Loại hũ này, đồ bên trong đều có thể mở ra được đúng không?" Lý Dương nằm bệt trên đất như một con cá chết, thở hổn hển kịch liệt.

Nghe Lục Minh nói những lời lạnh nhạt kia, liền vội vàng ngẩng đầu lên, muốn phủ nhận, nhưng bị đôi mắt lạnh lẽo của đối phương nhìn chằm chằm, Lý Dương mơ hồ có một cảm giác, nếu dám phủ nhận, anh ta tuyệt đối sẽ không sống sót qua giây tiếp theo!

Trong bất đắc dĩ, anh ta đành phải cứng đầu, gật đầu.

"Vậy tốt, ta đoán bên trong, sẽ có một pháp tắc hoàn chỉnh, đúng không?" Đúng?

Không đúng?

Không đúng, vị kia trước mặt có tính cách bạo lực như vậy, chắc chắn sẽ không xong.

Nhưng đúng… Lạy trời, tha cho con đi, thứ đó trong bảng giá của hệ thống là một con số 5 và tám số 0 phía sau, bán cả gia đình, rồi cả mười tám đời tổ tông, cũng không mua nổi đâu!

"Báo giá đi…." Vốn dĩ tưởng rằng đã đến bờ vực tuyệt vọng, đã là đường cùng, vậy mà đột nhiên nghe được câu nói như vậy, sinh cơ trời ban a!

Không do dự, anh ta thăm dò báo giá: "Năm trăm triệu Khí vận tệ, được không?" Ban đầu, anh ta nghĩ đối phương sẽ từ chối, thậm chí đã chuẩn bị sẵn sàng sử dụng quyền lợi chủ thể độc quyền, dùng một lần chiết khấu để bán cho vị khách lớn này.

Mặc dù chiết khấu này chỉ có thể dùng một lần, dùng xong sẽ đau lòng, nhưng so với việc sống sót, những thứ đó đều là vật ngoài thân, vật ngoài thân.

Lý Dương vô cùng đau lòng tự an ủi mình.

Thế nhưng, lúc này, anh ta lại nghe được câu trả lời hoàn toàn ngoài dự liệu: "Được!" Nếu không phải vừa nãy suýt bị tên này giết chết, Lý Dương nhất định sẽ nghĩ mình đã gặp thiên sứ!

Một giao dịch như vậy nếu thực sự có thể thành công, anh ta có thể nhận được 50 triệu tiền hoa hồng ngay lập tức!

Thế nhưng, ngay cả khi đối mặt với một khoản tiền khổng lồ sắp tới như vậy, Lý Dương cũng không có một chút vui mừng nào.

Mạng sống của anh ta còn không thuộc về anh ta, có nhiều Khí vận tệ hơn thì có tác dụng quái gì chứ.

Cái tên Terminator hơn cả Terminator này, cũng khá dứt khoát, cho, thực sự đã cho, cũng không biết đã dùng thủ đoạn gì, trên tài khoản của Lý Dương trực tiếp có thêm năm trăm triệu Khí vận tệ.

Có Khí vận tệ rồi, Lý Dương ngoan ngoãn chuẩn bị mua một pháp

tắc từ hệ thống, chuẩn bị đặt vào chiếc hũ trong tay đối phương.

Thế nhưng, giây tiếp theo, Lý Dương mồ hôi lạnh trực tiếp chảy xuống.

Không có phản ứng, hệ thống chó chết thực sự đã gặp vấn đề rồi, lại không thèm trả lời!

Thôi rồi, chết rồi!

Chết rồi!

Chết rồi!

Cái vị đại lão nhìn từ mọi phương diện đều không dễ chọc này, ngay cả hệ thống cũng sợ đến mức không dám lên tiếng!

Đặc biệt là không dám lên tiếng, tôi sắp không xong rồi a!

Lý Dương lúc này, cảm thấy mình chắc hẳn là chủ thể đáng thương nhất, không có một ai sánh bằng!

"Không lên tiếng sao ~ Ngươi cho rằng không hiện thân là ta không có cách nào sao ~ Quá ngây thơ rồi ~" Lục Minh dường như có chút tức giận, cảm giác áp bách trong giọng nói đột nhiên tăng lên gấp mấy lần.

"Mặc dù hơi phiền một chút, nhưng, hiếm khi gặp được thứ tốt như vậy." Vừa nói vậy, Lục Minh đột nhiên cúi người xuống, sau đó, một luồng uy thế đáng sợ đột nhiên bùng nổ.

Cảm giác mà nó mang lại, là muốn mở một đòn toàn màn hình tiêu diệt, hủy diệt tất cả theo nhịp điệu!

Trong khoảnh khắc đó, Lý Dương đột nhiên cứng người, khoảnh khắc tiếp theo, đôi mắt trực tiếp biến thành một mảng trắng xóa mờ mịt, thần bí, sâu thẳm.

"Kẻ địch nào?" "Không, không phải con người?

Loại khí tức này, không thuộc về loài người!" Biểu cảm Lục Minh vẫn lạnh nhạt.

"Cuối cùng cũng dám xuất hiện ~" "Còn ta, Thương Thiên Hóa Thân, Chung Yên Thái Thản ~" "Thấy ta, nhưng không bỏ chạy ngay lập tức, gan lớn không tồi ~" "Bây giờ, ngươi thuộc về ta ~" Khoảnh khắc tiếp theo, một bàn tay lớn, che khuất tất cả, giáng xuống đỉnh đầu Lý Dương, trong nháy mắt, như thể cả thế giới, đang nghiền ép xuống, không thể chống cự, không thể chạy thoát!

Trong Vô Hạn Vĩ Độ, có một nơi đặc biệt.

Không ai biết bản chất thực sự của nơi đặc biệt đó, chỉ biết tên của nó: Vạn Giới Thương Điếm!

Nghe đồn, ở đó có thể mua được tất cả mọi thứ trên thế gian.

Tuổi thọ, sức mạnh, công pháp chí cường, bảo thể vô thượng, chỉ cần có thể có được, ở đó đều có thể mua được.

Thậm chí, trong truyền thuyết, từng có một tồn tại cấp cự bá, đã mua một vũ trụ hoàn chỉnh từ đó!

Chủ cửa hàng đó không phải là con người, mà là một con mèo đen nhỏ, thích nằm ngủ trên bàn, thích mèo bạc hà, thích ăn bánh quy cá nhỏ.

Dù nhìn thế nào, nó cũng chỉ là một con mèo bình thường.

Nhưng, nếu có ai thực sự cho rằng nó chỉ là một con mèo bình thường, và nảy sinh một số suy nghĩ không nên có đối với nó, thì đó cũng là điềm báo cho một loại sinh linh nào đó sẽ hoàn toàn biến mất khỏi thế gian, ngay cả những tồn tại đã đăng lâm đến đỉnh cao của đơn nguyên vũ trụ.

Bởi vì sự thần bí đó, dần dần, có một lời đồn, bắt đầu lan truyền trong một tầng lớp nhất định, có những tồn tại cấp cự đầu đã đặt cho

nó một biệt danh, gọi là: Chung Cực Phệ Nguyên Thú!

Tại một khoảng thời gian đặc biệt nào đó, cái kẻ được gọi là Chung Cực Phệ Nguyên Thú đó đột nhiên mở đôi mắt đen kịt, bất mãn meo một tiếng.

"Đồ ngon của ta, mất một cái rồi." "Ôi, Thương Thiên Hóa Thân, Chung Yên Thái Thản, dường như lại phiền phức đây ~" "Meo meo, lười quá, tạo thêm vài cái nữa là được rồi ~" Giữa lúc lẩm bẩm, nó vươn vai, duỗi một cái vươn vai thật dài, sau đó vuốt vuốt móng vuốt, vuốt hai cái lên bộ lông mềm mại.

Sau khi toàn thân thư thái, nó mới đưa móng vuốt ra, vồ vồ một cái, rồi trực tiếp vồ ra một cái hộp nhỏ.

Mở hộp ra xem, bên trong có mấy miếng bánh quy cá nhỏ.

Không phải bánh quy cá nhỏ bình thường, mỗi miếng đều phát ra ánh sáng dịu nhẹ.

Nếu có cường giả đỉnh cấp ở đây, sẽ nhận ra rằng đó hoàn toàn được cô đọng từ các loại năng lượng cực hạn thuần túy.

Có bánh quy cá nhỏ màu trắng được cô đọng từ khí vận, có bánh quy cá nhỏ màu xanh đậm được cô đọng từ sức mạnh vũ trụ, có các loại bánh quy được cô đọng từ các loại sức mạnh như lực lượng địa ngục, v.v.

Mỗi miếng đều đã trải qua vô hạn cô đọng, rèn luyện, rồi sau đó được chế tạo ra… bánh quy cá nhỏ?

Nó tùy tiện lấy một miếng bánh quy cá nhỏ từ trong hộp đưa lên miệng, thổi một hơi vào miếng bánh quy cá nhỏ, rồi vẻ mặt nghiêm túc.

Ai mà biết vì sao trên một khuôn mặt mèo lại có thể nhìn thấy biểu cảm nghiêm túc được.

Tóm lại, nó nghiêm túc lẩm nhẩm thần chú.

Nếu lắng nghe kỹ, cái gọi là thần chú đó đại khái là… "Bánh quy, bánh quy, là một chiếc bánh quy trưởng thành, phải học cách tạo ra nhiều bánh quy hơn, meo meo, đúng vậy!" Làm xong việc đó, nó tùy tay vung một cái, miếng bánh quy cá nhỏ đó trong không trung liền phân tách thành mấy chục luồng sáng, dung nhập vào hư không, biến mất không thấy tăm hơi.

Xong xuôi tất cả, nó lại vồ một nắm bánh quy từ trong hộp, một nắm nhét vào miệng, khiến cả khóe miệng phồng lên, phồng như một chiếc bánh bao, nhấm nháp một cách thích thú.

Lục Minh vẻ mặt có chút ngưng trọng.

Nhiệm vụ hoàn thành thuận lợi.

Sau mấy lần hù dọa, đối phương thực sự tin rằng Lục Minh có thể gây hại, và cũng nhờ đó mà phát sinh ra sức mạnh thực sự có thể gây hại, từ đó lấy thứ đó ra khỏi cơ thể chủ thể.

Nhưng vấn đề là, cái thứ được lấy ra, nghi ngờ là hệ thống, bản thể của nó lại khiến Lục Minh có chút nặng nề.

Theo phỏng đoán của anh, loại hệ thống này, đại khái là một tập hợp pháp tắc nào đó, hoặc một loại vật chất vị nguyên nào đó, không thì một khối sáng cũng được.

Chương 62

Nhưng sự thật không phải như vậy, hình thái của hệ thống này quỷ dị, hơi giống hình chữ V đảo ngược, không những thế, trên đó còn có một số hoa văn khá đặc biệt.

"Thứ gì đây?

Mơ hồ có chút quen thuộc, quỷ dị!" Im lặng, im lặng rất lâu.

Theo lý mà nói anh chưa từng thấy loại hệ thống này mới đúng, nếu không thì cũng không cần dùng một số thủ đoạn nhỏ mới có thể hoàn toàn lấy thứ đó từ trên người chủ thể kia xuống.

Nhưng, cái cảm giác quen thuộc khó hiểu này là sao?

"Nhìn xem, có vẻ hơi giống một phần của thứ đó." Vẻ mặt Lục Minh càng thêm ngưng trọng một chút, một cá thể đặc biệt hình thành hệ thống, cấp độ khi thứ đó hoàn chỉnh, e rằng cực kỳ kinh người.

"Thứ gì vậy?

Cái cảm giác quen thuộc quỷ dị này, chẳng lẽ là một loại quy tắc dụ đạo nào đó?" Lúc đó, tiếng cộc cộc cộc vang lên.

"Vào đi!" Lục Minh vẻ mặt khôi phục lại sự lạnh nhạt, đột nhiên nói.

Không lâu sau, cánh cửa phòng bị đẩy ra, một cô hầu gái khá xinh đẹp bước vào.

Lục Minh chỉ liếc nhìn đối phương một cái rồi chuyển sự chú ý đi.

Người này không xa lạ, là thị nữ thân cận của Băng Hoàng.

Lúc này, vị thị nữ thân cận của Băng Hoàng, trong tay đang bưng một cái mâm không nhỏ, trên đó đặt mấy bát, hũ, v.v.

Không cần hỏi, có thể từ hương vị mơ hồ tỏa ra mà biết đó là đồ ăn.

Cô hầu gái cười duyên một tiếng, trên khuôn mặt non nớt, lại xuất hiện vài phần mê hoặc kỳ lạ.

"Đại nhân, đại nhân Băng Hoàng phái tôi mang một ít đồ ăn đến cho ngài, ngài xem có hợp khẩu vị không.

Nếu không hợp, nô tỳ lập tức cho người làm lại." "Đặt xuống, đi ra!" Lục Minh vẫn giữ thái độ lạnh nhạt đó.

Cô hầu gái dường như cũng không để ý, như thể đã sớm quen với thái độ đó, mỉm cười, đặt đồ ăn xuống trước mặt Lục Minh, rồi lặng lẽ lui ra.

Theo lý mà nói, tầng cấp sinh mệnh đạt đến một trình độ nào đó thì không còn cần đến cái gọi là đồ ăn nữa.

Nhưng ngay cả Đại đế cũng thường không hoàn toàn từ chối thức ăn.

Có người vì thích một khẩu vị, một nguyên nhân khác thì là, một số nguyên liệu đặc biệt, có thể làm ra hiệu quả sánh ngang với đan dược.

Vừa có thể thưởng thức mỹ vị vừa trưởng thành, chẳng phải rất thơm sao?

Lục Minh cũng không hoàn toàn từ chối thức ăn, không phải anh ta bận tâm đến chút năng lượng đặc biệt kia, hoàn toàn là vì, trong Vô Gian Ngục không thể ăn uống gì, bây giờ được ăn, chỉ vậy thôi là đủ rồi, không cần nguyên nhân khác.

Tùy tay vung một cái, tất cả các nắp đậy của bát, hũ đều bay ra ngoài.

Lập tức, một mùi hương nồng đậm xộc thẳng vào mặt.

Vốn dĩ định ăn vài miếng cho xong, Lục Minh tùy ý quét mắt qua các món ăn.

"Hả?" Ánh mắt quay trở lại, dừng lại trên một con cá trong số đó, hơi định hình lại, chần chừ một lúc.

Cái hệ thống thần bí mà anh đã lấy được trước đó lại trở về trong tay Lục Minh.

Lục Minh nhìn con cá đó, rồi nhìn hệ thống trong tay, lại nhìn con cá, rồi lại nhìn hệ thống.

Sau đó, biểu cảm có chút… cứng đờ?

Từ từ cầm lấy cái hệ thống đó, đặt nó và phần đuôi cá trong bát, nghiêng một góc, cuối cùng, hoàn toàn trùng khớp?

Tĩnh, sự tĩnh lặng như chết chóc ~~ Một giây, hai giây… Thời gian cũng không biết đã trôi qua bao lâu.

Lục Minh không biểu cảm thu lại cái gọi là 'hệ thống'.

"Ảo giác, tất cả đều là ảo giác ~~" Anh loại bỏ cái khả năng chết tiệt đó từ trong đầu, rồi hoàn toàn phong ấn nó.

Không, một vị Khi Trá Sư đường đường, tồn tại thao túng vô số sinh linh trong lòng bàn tay, tuyệt đối không thể nào lại nghiên cứu một cái đuôi cá lâu như vậy, tuyệt đối không!!

Thu lại… không đúng, trực tiếp ném vào group chat.

Cái thứ rác rưởi đó cứ để group chat xử lý đi, bây giờ tôi không thèm để ý, một chút cũng không.

Ngay cả cái gọi là phần thưởng group chat tôi cũng không thèm nhìn, bây giờ cũng không nhìn.

Nhắm mắt lại, không, không ~~ Hôm sau, thời tiết khá đẹp, nhưng thành Viêm Dương hôm nay lại yên tĩnh lạ thường.

Sáng sớm tinh mơ, các hộ vệ của Đế Tháp đã đi từng nhà thông báo hôm nay không nên ra ngoài, vì vậy, trên đường phố cũng chẳng có mấy bóng người, ngay cả những con sủng thú thường ngày thích chạy nhảy khắp nơi cũng biến mất tăm.

Cả thành Viêm Dương chìm trong sự vắng lặng chưa từng có.

Gần đến trưa, đột nhiên, hư không bắt đầu sụp đổ, sau đó, một thông đạo không gian hiện ra, một bóng hình uy nghiêm như mặt trời, toàn thân cuộn trào thần uy mênh mông, tựa như thần linh giáng trần, hạ xuống bầu trời trên Đế Tháp.

Như thể một công tắc nào đó đã được bật, trên bầu trời liên tục có những tồn tại mạnh mẽ giáng lâm, kẻ thì trực tiếp xé rách hư không, người thì cưỡi thần binh ngất trời, kẻ thì cưỡi thần thú hạ xuống, người thì ngự kiếm mà đến...

Bọn họ đều là những cường giả thực thụ từ các đại chủng tộc, tồn tại thấp nhất cũng đã bước vào tầng Hoàng tọa.

Cuối cùng, cùng với sự giáng lâm của cường giả cuối cùng, những luồng khí tức khiến người ta tim đập nhanh không ngừng xuất hiện trên bầu trời lúc này mới hoàn toàn tan biến.

Cùng lúc đó, trong phòng họp của Đế Tháp, những bóng người đã ngồi kín mít.

Trước hết là ba chiếc ghế ở hàng đầu tiên, cao hơn hẳn những chiếc ghế khác một bậc.

Ngồi trên ba chiếc ghế đó chính là ba tồn tại chí cường của giới dị năng, ba vị Đại đế!

Người ngồi ở giữa chính là người khởi xướng hội nghị lần này,

Thanh Y Đế của Nhân tộc.

Ngồi hai bên là hai vị Đại đế của hai dị tộc lớn, Thường Sơn Đại Đế của tộc Cổ Thần Sơn, và Bách Nhãn Thần Đế của tộc Bách Mục!

Tộc Cổ Thần Sơn và tộc Bách Mục đều là những chủng tộc có quan hệ tốt với Nhân tộc.

Thường Sơn Đại Đế của tộc Cổ Thần Sơn lại đứng đầu trong danh sách kẻ thù của Lục Minh.

Từ đây có thể thấy được một vài tình huống, kẻ đáng hận nhất tự nhiên là người mà mình từng tin tưởng lại chọn phản bội.

Tộc Bách Mục cũng tương tự, vị Đại đế mạnh nhất của tộc Bách Mục có phong hào là Đồng Đế!

Năm đó, hai thành viên chủ chốt đã triệt để phong ấn Lục Minh chính là Không Đế và Đồng Đế.

Dưới ba vị Đại đế, có đủ mười hai vị Hoàng tọa, đều đến từ những chủng tộc có quan hệ tốt với Nhân tộc, có Kiếm Hoàng của tộc Ngự Kiếm, Hỏa Hoàng của tộc Hỏa Linh...

Ba vị Đại đế, cộng thêm mười hai vị Hoàng tọa, tuyệt đối là một thế lực có thể lay động toàn bộ giới dị năng!

Thường Sơn Đại Đế với vẻ mặt nghiêm nghị lên tiếng trước tiên, nói: "Thanh Y, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì mà lại phải trực tiếp dùng đến cả Thanh Y Lệnh?" Nghe vậy, Thanh Y Đế lại không trả lời trực tiếp, mà liếc mắt về phía Băng Hoàng.

Tuy hội nghị lần này được triển khai dưới danh nghĩa của ông, nhưng ông không chuẩn bị nói gì nhiều, mà giao sân khấu chính cho Băng Hoàng, chỉ đóng vai trò trấn giữ là đủ rồi.

Băng Hoàng hiểu ý, đứng thẳng người dậy, đôi mắt xanh biếc quét

một vòng khắp hội trường, sau đó không chút sợ hãi cất lời. "Hôm nay triệu tập các vị đến đây là vì một đại sự có thể sẽ gây nguy hiểm cho toàn bộ giới dị năng." Giọng Băng Hoàng vừa dứt, đã có một vị Hoàng tọa không nhịn được cười thành tiếng. "Thú vị, thú vị, ba năm trước Nhân tộc xuất hiện một con quái vật như thế, chẳng lẽ bây giờ lại xuất hiện một kẻ không thua kém gì con quái vật đó sao?" "Nhân tộc thật được trời cao ưu ái quá a~" Dù có quan hệ tốt với Nhân tộc, cũng chưa chắc đã luôn thuận theo Nhân tộc, có những người chỉ thích châm chọc, nên đối với giọng điệu có phần mỉa mai của vị Hoàng tọa này, cũng không ai tỏ ra bất mãn, thậm chí, không ít Hoàng tọa còn lộ ra vẻ mặt hứng thú.

Dù quan hệ tốt đến đâu, cũng thuộc về những chủng tộc khác nhau, xem trò vui của Nhân tộc cũng khá thú vị.

Vẻ mặt Băng Hoàng vẫn lạnh lùng như cũ, không hề có chút dao động nào, chỉ dùng đôi mắt xanh biếc liếc về phía vị Hoàng tọa đó, một luồng năng lượng dao động tuy có phần ẩn khuất, nhưng đối với những người có mặt ở đây lại vô cùng rõ ràng, bắn thẳng về phía vị Hoàng tọa vừa lên tiếng châm chọc.

Vị Hoàng tọa kia vẻ mặt vẫn đầy hứng thú, thậm chí còn có phần khinh thường, dĩ nhiên y cũng cảm nhận được luồng sức mạnh đó, nhưng vẫn tỏ ra khinh miệt, hoàn toàn không cho rằng Băng Hoàng, một tân Hoàng mới nổi mấy năm gần đây có thể làm gì được mình, thậm chí còn chẳng thèm ra tay, chỉ triển khai trường năng lượng Hoàng tọa, tự cho là có thể chặn được đối phương.

Tuy nhiên, luồng sức mạnh quỷ dị đó lại dễ dàng xuyên qua trường năng lượng của y, một khắc sau, sắc mặt vị Hoàng tọa nọ bỗng trắng bệch, tuy nhanh chóng hồi phục lại bình thường, nhưng những người có mặt ở đây chẳng ai là kẻ ngốc, tự nhiên nhìn ra được, vị Hoàng tọa này đã chịu thiệt rồi!

Lúc này, ánh mắt nhìn về phía Băng Hoàng đã trở nên nghiêm nghị hơn rất nhiều.

Ngồi ở vị trí cao nhất, Bách Mục Thần Đế từ đầu đến giờ chưa lên tiếng, bỗng cười ha hả: "Nhân tộc quả thực được trời cao ưu ái, tuổi còn trẻ đã đặt chân đến đỉnh cao Hoàng tọa, thậm chí có thể dò dẫm con đường Đại đế, thật sự có thể xưng là một tiếng thiên chi kiêu tử." "Vị này, tương lai có thể thành Đại đế!" Lời này vừa nói ra, các vị Hoàng tọa vốn chỉ hơi coi trọng, sắc mặt ai nấy đều trở nên vô cùng nghiêm nghị.

Vị tân Hoàng mới nổi mấy năm gần đây lại đi trước những tồn tại đã phong Hoàng mấy chục năm, thậm chí mấy trăm năm như bọn họ, thực sự khiến người ta vừa kinh ngạc, vừa ghen tị.

Cảm nhận được những ánh mắt không mấy thiện cảm nảy sinh từ các Hoàng tọa bên dưới, Thanh Y Đế lắc đầu, thở dài một hơi: "Được rồi, các vị cứ nghe con bé này nói hết đã.

So với tính nghiêm trọng có thể xảy ra của chuyện kia, chút chuyện này thật chẳng đáng là gì~" Một Hoàng tọa đỉnh phong, thậm chí được một Đại đế đích thân dự đoán có thể đạt đến Đế cảnh, vậy mà cũng chẳng đáng là gì, nhất thời, vẻ mặt của các vị Hoàng tọa có mặt đều trở nên vô cùng nặng nề.

Ngay cả Thường Sơn Đại Đế cũng không nhịn được kinh ngạc nói: "Lão quỷ Thanh Y, chẳng lẽ Nhân tộc thật sự lại xuất hiện một tên quái vật như thế nữa sao?" Thanh Y Đế cười khổ một tiếng, lắc đầu, rồi lại gật đầu. "Ý gì!" Thường Sơn Đại Đế tính tình khá nóng nảy không nhịn được trừng mắt. "Thường Sơn tiền bối, cứ để Khinh Hàn giải thích đi." Mọi người lại lần nữa đổ dồn ánh mắt về phía Băng Hoàng. "Các vị có biết, ba năm trước, chúng ta hợp sức trăm tộc, vì sao lại phải vây giết kẻ tà ác nhất trong lịch sử kia không?

Trong trận chiến đó, trăm tộc tổn thất thảm trọng, đặc biệt là Không Đế của Nhân tộc chúng ta, còn mất đi toàn bộ sức mạnh." "Thế nhưng, lại không ai phát hiện ra, vấn đề xảy ra trên người Không Đế, không chỉ đơn giản như vậy." "Chẳng lẽ, vị Không Đế tiền bối đó đã ngã xuống rồi sao?" Bách Mục Thần Tướng không nhịn được lên tiếng, đối với vị tồn tại vang danh cùng với Đồng Đế, Đại đế tối cao của tộc Bách Mục, dù là một Đại đế, y cũng giữ một sự kính nể nhất định.

Băng Hoàng lại lắc đầu: "Không, so với việc Không Đế ngã xuống, vấn đề còn nghiêm trọng hơn một trăm lần!" "Không Đế tiền bối, đã nhập ma!" "Có lẽ là do trúng phải một loại ám thuật nào đó của kẻ kia, hoặc có lẽ đã bị gài bẫy gì đó.

Chương 63

Tóm lại, kể từ khi trở về, trạng thái của Không Đế luôn không ổn, và cách đây không lâu, nghi là đã triệt để nhập ma!

Bầu không khí trong phòng họp bắt đầu trở nên có chút ngột ngạt, nhưng cũng không hề hỗn loạn, ngược lại, không ít Hoàng tọa còn bất giác thở phào nhẹ nhõm.

Tuy việc một Đại đế nhập ma là vấn đề nghiêm trọng, nhưng cũng phải xem là ai.

Ai mà không biết vị Không Đế kia sau trận chiến đó đã hoàn toàn phế đi.

Huống hồ, dù không phế đi, Không Đế chung quy cũng chỉ là một vị Đại đế, dù có nhập ma, cấp độ uy hiếp cũng không thể nào so sánh được với sự kiện năm xưa.

Gây ra động tĩnh lớn như vậy, cứ tưởng xảy ra vấn đề nghiêm trọng gì, hóa ra chỉ có thế?

Đúng lúc này, Thanh Y Đế lên tiếng. "Các vị, Viêm Đế đã ngã xuống~" Lời vừa dứt, không khí hơi thay đổi, dù là Hoàng tọa hay Đại đế có mặt ở đây, ánh mắt nhìn Thanh Y Đế đều có chút kỳ quái.

Nhân tộc bây giờ chỉ còn lại ba vị Đại đế, một người nhập ma, một người ngã xuống, Thanh Y Đế cuối cùng thì tuổi thọ cũng sắp cạn, lúc này không che giấu tin tức cho kỹ, lại còn gọi tất cả bọn họ đến, đầu óc có vấn đề rồi sao?

Thật sự ngây thơ cho rằng không có nguy hiểm gì sao?

Thanh Y Đế kiến thức sâu rộng cỡ nào, tự nhiên biết những kẻ này đang nghĩ gì, cũng không phản bác, chỉ tiếp tục bình tĩnh nói. "Là

do Không Đế giết~" "Soạt!" So với tin tức trước, tin này lại ở một tầm hoàn toàn khác, nếu không phải những người có mặt đều là cường giả đỉnh cấp, có phong thái, e rằng ngay lập tức đã gây ra một trận xôn xao.

Ngay cả Bách Mục Thần Đế, sắc mặt cũng biến đổi. "Không thể nào, Không Đế dù chưa mất hết sức mạnh, cũng chưa chắc có thể giết được Viêm Đế.

Tên Viêm Đế đó, thực lực không hề yếu." Thanh Y Đế nghe vậy, cười khổ một tiếng: "Vấn đề lớn nhất là, Không Đế không biết vì sao nhập ma, không những đã khôi phục toàn bộ sức mạnh, thậm chí còn vượt qua cả quá khứ, bây giờ, y còn mạnh hơn trước!" "Viêm Đế không chỉ chết trong tay y, ngay cả Đế khí cũng bị đánh nát, cuối cùng bị y nuốt chửng hoàn toàn!" "Không Đế hiện tại, không ai biết rốt cuộc đã mạnh đến mức nào, e rằng, so với người đàn ông năm đó, cũng không kém bao nhiêu." Lời nói lần này quả thực như sóng thần bão biển, ngay cả Thường Sơn Đại Đế, Bách Mục Đại Đế cũng bị chấn động dữ dội, dị năng đáng sợ cuộn trào khắp người, khiến hư không tại vị trí của họ cũng bắt đầu vặn vẹo. "Thanh Y, ngươi chắc chắn chứ, là thật sao!!!" Thường Sơn Đại Đế hoàn toàn không kiểm soát được biểu cảm, mặt lộ vẻ kinh hãi nói.

Thanh Y Đế im lặng một lúc, rồi nói: "Trừ việc suy đoán thực lực ra, những cái khác đều là thật." "Còn về thực lực, lão phu cũng chưa từng thấy, nên không thể thực sự hiểu rõ." Một khắc sau, không đợi Thường Sơn Đại Đế đặt câu hỏi, trong hư không, đột nhiên vang lên một giọng nói quỷ dị, lạnh lẽo, cực kỳ ma tính. "Lão quỷ Thanh Y, nếu đã không chắc chắn về thực lực của lão phu, vậy thì tự mình thể nghiệm là được rồi~~" "Kẻ nào đang giả thần giả quỷ!" Thanh Y Đế chưa kịp hành động, trong số các Hoàng tọa, Kiếm Đế tính tình nóng nảy nhất đã quát lên một tiếng, tức khắc ra tay. "Keng~~" Tiếng kiếm

ngân vang trời, trên hư không, vạn đạo kiếm ảnh xông lên, hội tụ giữa không trung thành một thanh thần kiếm thông thiên, chiếu rọi cả thành Viêm Dương.

Sau đó, dưới sự chỉ huy của Kiếm Hoàng, thần kiếm thông thiên chém xuống một nhát, nơi nó đi qua, tất cả đều bị cắt thành hai nửa, sắc bén vô cùng!

Sau đó, giây tiếp theo, một bàn tay già nua khô héo thò ra từ hư không, nhẹ nhàng vồ một cái, thanh thần kiếm thông thiên khiến chín phần mười Hoàng tọa không dám đối mặt, liền như một miếng sắt vụn, vỡ tan tành. "Trò trẻ con~~" Một khắc sau, một bóng người xuất hiện trong tầm mắt của tất cả mọi người.

Tóc đen áo choàng đen, dung mạo đoan chính uy nghiêm, chính là Không Đế.

Không, không phải là Không Đế già nua, mà là Không Đế đã khôi phục lại thời trai trẻ.

Lúc này, trên người Không Đế không hề có khí tức khoa trương nào lộ ra, thậm chí, dù Đại đế có cảm nhận thế nào, cũng không phát hiện ra bất cứ thứ gì, như thể y không hề tồn tại, quỷ dị, khó hiểu.

Sắc mặt Thanh Y Đế vô cùng phức tạp, im lặng hồi lâu mới lên tiếng. "Không Đế, lão phu không ngờ, ngươi lại thật sự sẽ làm vậy!" "Rốt cuộc vì sao?

Tại sao ngươi lại làm thế?

Viêm Đế trước nay luôn đối xử với ngươi như cha ruột, tại sao ngươi lại giết y?" Không Đế nhàn nhạt cười: "Lão già, vấn đề của ngươi thật nhiều.

Thực tế, làm gì có nhiều tại sao như vậy, muốn làm thì làm, đói thì ăn.

Giống như con người, khi đi ăn những con gia cầm đó, có bao giờ hỏi nhiều tại sao như thế đâu~~" Nghe vậy, cả khuôn mặt Thanh Y Đế lập tức sa sầm, đen đến đáng sợ. "Ngươi lại dám ví Viêm Đế với thức ăn, xem ra ngươi đã thật sự nhập ma!" Đúng lúc này, một bàn tay đặt thẳng lên vai Thanh Y Đế, là Thường Sơn Đại Đế. "Thanh Y, không cần nói nhiều nữa, ngươi không thấy sao, y không còn là Không Đế của ngày xưa nữa." Nói xong, ông ngẩng đầu nhìn Không Đế đang lơ lửng giữa không trung: "Không Đế, bản đế rất tò mò, hôm nay ngươi xuất hiện ở đây làm gì, hay là, ngươi xuất hiện trước mặt chúng ta, không sợ chết sao?" Nghe những lời này, Không Đế phá lên cười ha hả: "Sợ ư, tại sao phải sợ?

Đối với lão phu, các ngươi chẳng qua chỉ là một ít thức ăn mà thôi." "Chỉ cần ăn hết các ngươi, lão phu có thể hoàn thành triệt để một lần lột xác, siêu việt hoàn toàn tất cả các Đại đế từ xưa đến nay, bước vào một cảnh giới chưa từng có ai đặt chân tới.

Đến lúc đó, dù tên nghiệt đồ năm đó có tái hiện, cũng chỉ là con kiến mà lão phu có thể tiện tay bóp chết, huống hồ là các ngươi~" Giọng nói vừa dứt, một luồng ma lực từ trong cơ thể Không Đế phun ra, trong nháy mắt, trên bầu trời toàn bộ thành Viêm Dương đột nhiên hiện ra một ma trận khổng lồ, ma lực mênh mông vô tận từ mỗi một góc tuôn ra, bao trùm toàn bộ thành Viêm Dương.

Ma lực xông thẳng lên trời, che khuất cả bầu trời, biến cả khu vực thành một ma vực hắc ám.

Lúc này, Không Đế mới lộ ra ánh mắt đầy răng nanh và thèm thuồng. "Chậc chậc, thật sự tưởng lão phu rảnh rỗi nói nhảm với các ngươi sao?

Bây giờ đại trận của lão phu đã thành, các ngươi, một kẻ cũng đừng hòng chạy thoát!" Lúc này, Bách Mục Thần Đế cũng đứng dậy,

chân đạp hư không, từng bước tiến lên.

Mỗi một bước tiến, Bách Mục Thần Đế lại xảy ra một phần biến hóa, hình thái giống người lúc này chỉ là để bảo lưu, không phải bản thể của y!

Đợi đến khi đi tới gần Không Đế, hình thái của Bách Mục Thần Đế đã xảy ra biến hóa kinh thiên động địa!

Giống như một đám bóng đen kịt, trên bề mặt có đủ hơn trăm con mắt, mỗi con mắt đều tỏa ra ánh sáng khác nhau.

Tộc Bách Mục, một trong những chủng tộc mạnh nhất giới dị năng, cùng với sự trưởng thành, số lượng con mắt sẽ không ngừng tăng lên, mỗi con mắt đều thiên sinh ẩn chứa một loại năng lực.

Khi bước vào tầng Đại đế, sẽ có đủ một trăm con mắt, sở hữu một trăm loại năng lực!

Trong nháy mắt, hơn trăm con mắt của Bách Mục Thần Đế đồng thời bắn ra ánh sáng kinh người, hơn trăm loại năng lực trong khoảnh khắc tuôn ra, hỏa diễm, băng phong, lôi đình, hủy diệt chi quang...

Hơn trăm loại năng lực, bao phủ tất cả mọi thứ trong một phạm vi, một đòn này, không thể chống cự, khó mà né tránh, dù là Đại đế cũng sẽ bị trọng thương!

Thế nhưng, đối mặt với một chiêu này, Không Đế chỉ cười khẽ một tiếng. "Hậu duệ của lão quỷ Đồng Đế sao, lão phu, đã sớm muốn nếm thử mùi vị rồi~~" Một khắc sau, Không Đế mở miệng, hít mạnh một hơi, lập tức, một luồng lực hút kinh khủng truyền ra, như thể nuốt chửng trời đất!

Tất cả các tia năng lượng, trong nháy mắt đều đổ về phía miệng lớn của Không Đế, cuối cùng tất cả đều chui vào miệng y.

Nhắm miệng lại, nhai nhai mấy cái, trên mặt Không Đế lộ ra vẻ

hài lòng: "Không tệ, thủ đoạn của tộc Bách Mục, khẩu vị không tệ!" Bách Mục Thần Đế không còn vẻ bình tĩnh như trước nữa, kinh hãi lên tiếng: "Không thể nào, ba năm trước người đàn ông đó, cũng không thể dùng miệng để hóa giải thiên phú dị năng của tộc Bách Mục chúng ta!!" Không Đế đang cười, cười rất vui vẻ, cười rất sảng khoái. "Không sai, không sai, cuối cùng cũng có người tinh mắt.

Lão phu bây giờ, đã hoàn toàn siêu việt rồi.

Chỉ cần ăn hết các ngươi, lão phu thậm chí có thể trở nên mạnh hơn!!!" "Các ngươi có biết không, thân thể con người, thực sự quá hữu hạn, lão phu muốn siêu thoát!

Siêu việt cái giới hạn này!

Các ngươi, chính là lương thực để lão phu siêu việt giới hạn!" Cười điên cuồng một tiếng, Không Đế lao xuống, bắt đầu đồ sát mọi người!

Tiện tay một đòn, một vị Hoàng tọa bỏ mạng, sau đó bị Không Đế không chút lưu tình nuốt chửng.

Mười hai vị Hoàng tọa, trong khoảnh khắc đã bỏ mạng quá nửa.

Lại một lát sau, trong số những người có mặt, chỉ còn lại một người đứng vững, chính là Bách Mục Thần Đế ra tay đầu tiên.

Bách Mục Thần Đế, trăm loại dị năng, trong đó tự nhiên có năng lực chữa trị, chính nhờ năng lực này mà y miễn cưỡng sống sót được.

Không Đế không tiếp tục ra tay với Bách Mục Thần Đế, không phải là chuẩn bị tha cho y, mà là đang bận nuốt chửng những cường giả khác.

Mười hai vị Hoàng tọa, hai vị Đại đế, bây giờ người chết thì đã chết, người trọng thương thì đã trọng thương, lúc này không hấp thu, còn đợi đến khi nào?

Đợi lát nữa nguội rồi, ăn sẽ không ngon đâu~~ Còn về Bách Mục Thần Đế, y cũng không chạy được, vội gì chứ?

Để y được nuôi dưỡng trong môi trường tuyệt vọng, khẩu vị sẽ trở nên tốt hơn một chút.

Trơ mắt nhìn Không Đế nhẹ nhàng miểu sát Hoàng tọa, dễ dàng đánh bại Đại đế, lại còn ngay trước mặt mình, nuốt chửng từng người một, Bách Mục Thần Đế lúc này sợ hãi đến cực điểm, toàn thân run rẩy. "Ác ma, đúng là một ác ma!" Không Đế vừa thưởng thức mỹ vị vừa nghe thấy lời này, cười lạnh một tiếng: "Không sai, lão phu là ác ma.

Chỉ có biến thành ác ma, mới có thể giết chết ác ma.

Điều này, chính là nó đã dạy cho lão phu, lão phu cũng đã triệt để minh ngộ được điểm này!" "Nhìn vào việc ngươi có mắt nhìn như vậy, lão phu quyết định ăn ngươi cuối cùng~" Nói xong, Không Đế hướng ánh mắt về phía kẻ duy nhất không bị nuốt chửng ngoài Bách Mục Thần Đế.

Có hai người, một là Thanh Y Đế, người còn lại không phải Thường Sơn Đại Đế, mà là một vị Hoàng, một nữ Hoàng, Băng Hoàng!

Giữ lại Thanh Y Đế, là vì Không Đế muốn thưởng thức biểu cảm hiện tại của lão bằng hữu này: tuyệt vọng, oán hận, đau khổ, sợ hãi... vô cùng đặc sắc!

Giữ lại Băng Hoàng, là vì... liếc nhìn Băng Hoàng, Không Đế không khỏi nhíu mày.

Lúc nuốt chửng Viêm Đế đã xảy ra một chút vấn đề nhỏ, vì một nguyên nhân không rõ mà y đã ngủ một lúc, chính lúc đó, đã dẫn đến việc nuốt chửng Viêm Đế xảy ra một chút sự cố.

Viêm Đế thân là Đại đế, tất nhiên sở hữu dị năng cấp SSS, dị năng của Viêm Đế...

Dục Hỏa Trọng Sinh!

Tên này có thể phục sinh!

Vì một chút sự cố nhỏ đó, ý thức của Viêm Đế dường như đã phục hồi một chút, vẫn luôn quấy nhiễu ý thức của Không Đế, có lúc thậm chí còn ảnh hưởng đến hành động của y.

Chương 64

Cũng chính vì thế, y mới không triệt để nuốt chửng Băng Hoàng.

Nhưng dù vậy, một tia ý thức đó chung quy quá yếu, chỉ có thể ngăn cản Không Đế một chút, chứ không thể ngăn cản toàn bộ.

Băng Hoàng tuy chưa chết, nhưng cũng bị thương không nhẹ.

Không thèm để ý đến Băng Hoàng, hoặc là cố ý phớt lờ Băng Hoàng, Không Đế đi đến trước mặt Thanh Y Đế.

Đối mặt với tuyệt cảnh như vậy, Thanh Y Đế lại tỏ ra vô cùng bình tĩnh.

Nhìn Không Đế đến gần, ông bình tĩnh lên tiếng. "Lão quỷ, ta hối hận rồi~" "Hối hận?" Không Đế hứng thú hỏi.

Thanh Y Đế ngẩng đầu, nhìn lên trời: "Ba năm trước, chúng ta sợ hãi thiên phú của đứa trẻ đó, nên đã liên thủ phong ấn nó.

Lão phu nghĩ, nếu nó còn sống, có lẽ, mọi chuyện sẽ không xảy ra, ngươi sẽ không cũng không dám nhập ma, Viêm Đế sẽ không chết, Nhân tộc của chúng ta cuối cùng sẽ đứng trên đỉnh cao." "Tất cả, đều vì một sự đố kỵ đáng cười, bị chính tay chúng ta hủy diệt, thật đáng cười biết bao..." "Bây giờ nghĩ lại, cái gọi là đố kỵ, sợ hãi, chỉ là một phần lý do chúng ta ra tay.

Thực tế, điều chúng ta thực sự quan tâm là khát vọng, tham lam, muốn có được phần vĩ lực đó." Nói xong những lời này, Thanh Y Đế cúi đầu, bình tĩnh nhìn Không Đế: "Phần sức mạnh của ngươi, cũng là từ đó mà có được phải không?

Năm đó sở dĩ triệu tập mọi người ra tay, e rằng nguyên nhân thực sự là vì tham lam, nhưng lại sợ hãi, không dám đối mặt..." "Câm

miệng!!!" Không Đế đột nhiên giận dữ quát lên: "Lão phu sẽ sợ hãi tên nghiệt chướng đó sao!" "Lão quỷ, ngươi cố ý chọc giận lão phu, là muốn chết thật rồi!

Tốt, lão phu thành toàn cho ngươi, không chỉ vậy, lão phu sẽ để ngươi và Viêm Đế chết cùng một cách!" Thanh Y Đế cười khẩy một tiếng, không chút sợ hãi: "Nếu ngươi thật sự không sợ, sẽ không có phản ứng lớn như vậy đâu~~" "Lão quỷ, ngươi không dám đối mặt, nhưng, sớm muộn gì, ngươi cũng sẽ chết trong tay nó.

Báo ứng, đó là báo ứng thuộc về mỗi một kẻ phản bội chúng ta!" "Câm miệng!!!" Không Đế lại gầm lên một tiếng, lao thẳng về phía Thanh Y Đế.

Giây phút này, y chỉ muốn xé nát cái lão già phiền phức này!

Tiếng xé rách, tiếng cắn xé, khiến hai người còn lại sắc mặt trở nên vô cùng tái nhợt.

Trước đó, Không Đế tuy cũng nuốt chửng người khác, nhưng là dùng phương pháp giống như dị năng trực tiếp nuốt chửng toàn bộ, tuy có chút tà ác, nhưng tương đối dễ chấp nhận hơn.

Cách này... sống sờ sờ... thực sự khiến người ta khó mà chấp nhận!

Mang theo hận ý vô tận, triệt để ăn sạch Thanh Y Đế, Không Đế không thừa nhận, nhưng thực tế cũng hiểu rõ, mình đã bị nói trúng tim đen, đang giận quá hóa ngu! "Chỉ là bây giờ thôi, đợi thêm một thời gian nữa, chỉ cần đợi thêm một thời gian nữa, đợi lão phu triệt để bước lên bước đó, lão phu sẽ tự mình đến Vô Gian Ngục tìm nó, tự tay diệt sát hoàn toàn tên đó!!" Trong lòng hung hăng lập lời thề, Không Đế chuyển ánh mắt, tầm nhìn đầy răng nanh rơi vào hai người cuối cùng.

Ánh mắt lượn lờ trên người hai người vài lần, cuối cùng, Không Đế đặt ánh mắt tham lam lên người Bách Mục Thần Đế.

Không chỉ vì luồng ý chí phiền phức kia, mà còn vì, so với một vị Hoàng tọa, rõ ràng Đại đế có ích hơn đối với y.

Còn về lời hứa trước đó, mặc kệ lời hứa đi, lúc này ai còn tuân thủ lời hứa.

Từng bước từng bước đi về phía Bách Mục Thần Đế.

Bách Mục Thần Đế lúc này tuy còn sống, nhưng cũng bị thương khá nặng, ngay cả một chút sức kháng cự cũng không có, càng không thể chạy trốn, chỉ có thể trơ mắt nhìn Không Đế từng bước từng bước đến gần, trong một trăm con mắt, tất cả đều lộ ra ánh sáng sợ hãi.

Con ma quỷ này, là con ma quỷ đáng sợ nhất!

Ngay khi Không Đế sắp đi đến trước mặt Bách Mục Thần Đế, đột nhiên.

Rầm!!!

Một tiếng chấn động lớn vang lên, cùng với tiếng chấn động, cả ma vực cũng theo đó mà rung chuyển dữ dội.

Không Đế đột nhiên ngẩng đầu, mặt đầy kinh ngạc. "Không thể nào, ma vực do lão phu tạo ra, về lý thuyết cần mười vị Đại đế đồng thời ra tay mới có khả năng phá vỡ, bây giờ lại bị một loại sức mạnh nào đó lay động?" Phải biết trước đó không phải không có Đại đế muốn cưỡng ép đột phá, như Thường Sơn Đại Đế, vừa thấy tình hình không ổn liền chạy, sau đó dùng hết mọi thủ đoạn, cũng không làm ma vực có chút biến hóa nào, cuối cùng vì một mặt tuyệt vọng mà trở thành lương thực của Không Đế.

Bây giờ, ma vực lại bị lay động? "Không, không chỉ đơn giản là

lay động!!" Sắc mặt Không Đế đột nhiên biến đổi, y cảm nhận được một luồng sức mạnh cực kỳ đáng sợ.

Một khắc sau, ầm một tiếng, một góc ma vực bị sức mạnh cuồng bạo xé rách!

Cùng lúc đó, một bóng người to lớn như cự thần xuất hiện trước mặt ba người còn lại.

Vị cự thần này vừa xuất hiện, ánh mắt lạnh lùng đã rơi vào người Không Đế, lập tức, một luồng sát ý kinh thiên tràn ngập trong đó, đột nhiên gầm lên. "Ngươi, lại dám xuất hiện trước mặt ta!!" "Trả lại mạng cho sư đệ ta!!" Cùng với tiếng gầm giận dữ vô cùng, vị cự thần đó vung một quyền.

Ầm một tiếng, hư không nổ tung, cả khu vực nơi Không Đế đang đứng bị một quyền đánh nổ tung!

Đợi không gian dần dần bắt đầu lành lại, sắc mặt cự thần trở nên khó coi, mắng một tiếng: "Chết tiệt, lại để ngươi chạy thoát!!" Vừa mắng, thân hình cự thần từ từ thu nhỏ lại, lộ ra một khuôn mặt và vóc dáng mà đối với Băng Hoàng vô cùng quen thuộc.

Lại một quyền đấm về phía vị trí Không Đế biến mất, hư không lại lần nữa bị đánh nổ, một thông đạo hư không bị đánh ra, y một bước bước vào trong đó, rõ ràng là muốn đi truy sát Không Đế!

Đợi thông đạo hư không tan biến, tại chỗ chỉ còn lại hai người, ngơ ngác đứng tại chỗ.

Hồi lâu sau, Bách Mục Thần Đế còn sống sót hít một hơi khí lạnh, ánh mắt chuyển sang Băng Hoàng bên cạnh, vô cùng kinh hãi nói: "Nhân tộc tại sao lại đáng sợ như vậy, lại tồn tại cường giả cỡ này!!" Y đã tận mắt thấy Không Đế giết gà như thế nào khi chém giết hơn mười vị Hoàng tọa, hai vị Đại đế, bây giờ lại bị người ta một quyền

đánh không rõ sống chết, điều này cũng quá kinh khủng rồi, thực lực đó, quả thực khiến một vị Đại đế đường đường như y không nhịn được mà nghẹt thở!

Lúc này, trên khuôn mặt tái nhợt của Băng Hoàng lại lộ ra vẻ nghiêm nghị. "Không, tiền bối đã đoán sai rồi, thực lực của hắn không mạnh như vẻ ngoài.

Tôi từng nghe Thanh Y tiền bối nói, trong cơ thể tên đó có một luồng sức mạnh bộc phát cực mạnh, một khi bộc phát, đủ để đối đầu với Đại đế!" "Chỉ là, tôi không ngờ, luồng sức mạnh tiềm ẩn đó lại mạnh đến mức này!" "Nhưng, đó cũng không phải là chuyện tốt.

Sức mạnh của hắn thuộc dạng bộc phát, một khi giai đoạn bộc phát không đánh bại được đối phương, người gặp xui xẻo ngược lại là hắn!" Nói xong, cô ngẩng đầu, vẻ mặt nghiêm túc nhìn Bách Mục Thần Đế: "Tiền bối, phiền ngài liên hợp trăm tộc toàn lực ra tay, sự đáng sợ của Không Đế hiện tại ngài đã tận mắt chứng kiến.

Người đàn ông đó tuy trong thời gian ngắn sở hữu sức mạnh gần như vượt qua Không Đế, nhưng không thể duy trì lâu.

Cứ thế truy sát, sinh tử hoàn toàn chưa biết!" "Nếu, tôi nói nếu, nếu sau khi luồng sức mạnh bộc phát đó biến mất, hắn rơi vào tay Không Đế, với năng lực nuốt chửng hiện tại của Không Đế, hậu quả đó..." Lời này vừa nói ra, Bách Mục Thần Đế lập tức rùng mình một cái.

Hai tên đó đều đáng sợ đến cực điểm, nếu thật sự dung hợp lại làm một, đó sẽ là một kẻ còn đáng sợ hơn cả vị kia ba năm trước! "Ngươi nói đúng, ta bây giờ lập tức trở về thông báo cho lão tổ của tộc ta.

Dù không thể lập tức hoàn thành liên minh trăm tộc, ít nhất cũng phải nhanh chóng tìm lại gã khổng lồ đó, có lẽ hắn là con bài tẩy lớn

nhất để chúng ta giết chết Không Đế!" Nói xong những lời này, Bách Mục Thần Đế không muốn chờ đợi dù chỉ một hơi thở, trực tiếp xé rách hư không, vội vàng lao vào, ma vực đã bị xé rách, y bây giờ mới thực sự là Đại đế đi đâu thì đi.

Sau khi Bách Mục Thần Đế rời đi một thời gian dài, Băng Hoàng vẫn ở lại tại chỗ, vết thương của cô rõ ràng rất nặng, nhưng không hề có ý định cứu chữa, cũng không chạy trốn khỏi khu vực này, cứ thế đứng tại chỗ, như thể đang chờ đợi điều gì đó.

Lại một lúc sau, đột nhiên, Băng Hoàng ngẩng đầu, nói với một nơi hư không không có gì. "Tôi làm như vậy, có phù hợp với dự đoán của ngài không?" Trong hư không không có chút âm thanh nào truyền ra, Băng Hoàng cũng không ngạc nhiên, tiếp tục nói. "Tôi biết ngài không muốn thừa nhận, thậm chí, bây giờ có lẽ ngài đang cân nhắc có nên giết tôi không.

Nhưng, ngài không ngại nghe tôi phân tích thêm một chút." Ngay khi câu nói này vừa dứt, hư không vặn vẹo, Lục Minh từ trong đó bước ra.

Hai tay chắp sau lưng đứng giữa hư không, nhìn xuống Băng Hoàng, lên tiếng: "Ngươi biết những gì?" Băng Hoàng hít một hơi thật sâu, trên mặt hiện lên một vệt hồng ửng khác thường. "Sự xuất hiện của ngài, ngược lại đã chứng minh những suy đoán trước đây của tôi, có lẽ là đúng, mặc dù điều đó thực sự không thể tin được." "Ngài xuất hiện với thân phận sư huynh của Viêm Đế, thân phận này, tôi vẫn luôn hoài nghi, nhưng lý do ngài đưa ra quá hoàn hảo, dù tôi có hoài nghi thế nào, cũng không tìm ra được kẽ hở.

Cho đến một ngày, tôi đột nhiên nảy ra một ý nghĩ, có lẽ, tôi có thể dùng một góc độ khác để phân tích." "Tôi đã nhảy ra khỏi thân phận sư huynh của Viêm Đế, nhảy ra khỏi tất cả các vòng xoáy, dùng một

góc nhìn khác để nhìn nhận mọi thứ.

Sau khi ngài xuất hiện, tôi phát hiện hầu hết mọi việc, đều xoay quanh cùng một sự kiện, đó là, ép buộc trăm tộc hợp sức, cùng nhau vây giết Không Đế!" "Từ đó, tôi nảy ra một ý nghĩ, có lẽ, đó mới là mục đích thực sự của ngài, ngài có lẽ có thù với Không Đế!" "Vốn dĩ, điều này thực ra cũng không có vấn đề gì, nhưng khi ngày đó, ngài nói một câu trước mặt Thanh Y Đế, tôi đã nảy sinh những nghi ngờ mới.

Ngài nói, Thân Thể Sắt Thép, không tồn tại cấp SSS.

Câu nói này bản thân nó cũng không sao, nhưng, ngài quá bình tĩnh." "Nếu thật sự là một người có huyết hải thâm cừu, năng lực của mình vốn có thể tự mình báo thù, cuối cùng lại phát hiện con đường này không thông, trong tình huống bình thường, tuyệt đối không nên bình tĩnh như vậy..." "Bốp, bốp, bốp..." Tiếng vỗ tay vang lên, ánh mắt Lục Minh nhìn Băng Hoàng đã xảy ra một chút thay đổi. "Người ta thường nói phụ nữ tâm tư tinh tế, không ngờ một chi tiết nhỏ không đáng kể, lại khiến ngươi nghi ngờ tất cả, có chút thú vị." Được Lục Minh khen ngợi, vệt hồng trên mặt Băng Hoàng càng lúc càng đậm, dường như có chút ngại ngùng. "Vâng, tôi từ đó đã nảy sinh nghi ngờ.

Tôi nghi ngờ ngài thực ra có thể bước vào cấp SSS.

Như vậy, một người vốn có thể dựa vào nỗ lực để báo thù, lại che giấu sự thật, ý đồ tập hợp sức mạnh trăm tộc để báo thù.

Thế là, tôi nảy sinh một ý nghĩ còn táo bạo hơn, tất cả, đều chỉ là kế hoạch, mục đích..." Băng Hoàng đột nhiên ngẩng đầu, nói từng chữ một: "Gậy ông đập lưng ông!" "Ngài nói xem, tôi nói có đúng không?

Vị cường giả mạnh nhất thế giới này, người từng khiến cả thế giới phải kinh sợ...

Khi Trá Sư đại nhân!" "Ha ha, thú vị, thật sự thú vị..." Lục Minh

cười, cùng với tiếng cười của hắn, thân hình cường tráng, chiều cao hai mét, đều theo đó biến mất, thay vào đó là tư thái ban đầu. "Không sợ ta giết ngươi sao?

Người thông minh, thường không sống lâu đâu~~" Nhìn thấy chân thân của Lục Minh, hơi thở của Băng Hoàng đột nhiên trở nên gấp gáp, cảm giác đó, giống hệt như một cô bé gái nhìn thấy thần tượng của mình. "Đại nhân nói đúng, người thông minh thường không sống lâu, nhưng, người thông minh cũng thường có thể nhận được nhiều hơn." "Và, kế hoạch của đại nhân ngài, có lẽ cũng cần một người thực thi không tồi.

Ngài xem tôi, thế nào?" Lục Minh đi vài bước đến trước mặt Băng Hoàng, đưa tay ra, có chút thô lỗ nâng chiếc cằm tinh xảo của cô lên, trong ánh mắt không có nửa phần gợn sóng. "Người thực thi à, ngươi, không đủ tư cách~" Băng Hoàng cũng không thất vọng, ngược lại cố gắng nghiêng người về phía trước, ghé vào tai Lục Minh, thì thầm. "Vậy thì, nếu thêm cả thân phận vợ của Viêm Đế thì sao?" "Tuy rằng, tôi chỉ là vị hôn thê, nhưng cũng là thân phận được công nhận, xưng một tiếng vợ cũng không quá đáng." "Đại nhân, ngài đã muốn báo thù, vậy thì, tại sao không thử một phương pháp báo thù khác, ví dụ như, để vợ của kẻ thù năm xưa, biến thành một nữ nô ngoan ngoãn, có sảng khoái không?" Cuối cùng, một luồng hương thơm khá quyến rũ, theo đó từ từ thổi qua vành tai Lục Minh.

Vẻ mặt Lục Minh bắt đầu trở nên có chút hứng thú: "Thú vị, thật sự thú vị." "Thông minh, có lẽ đối với ta, kẻ từng là ác ma của thế giới này, lại có một chút hảo cảm đặc biệt.

Chương 65

Ngươi, lại biến những thứ này thành con bài tẩy, triệt để lợi dụng những con bài tẩy này, biến nó thành vốn liếng để bước lên đỉnh cao quyền thế.

Khát vọng quyền thế, trái tim khao khát quyền lực của ngươi còn vượt qua cả mọi thứ." Dù bị nhìn thấu hoàn toàn, biểu cảm của Băng Hoàng cũng không có nhiều thay đổi lớn, ngược lại còn mỉm cười vui vẻ: "Nhưng, đại nhân không quan tâm, đúng không?" "Tôi đã nghiên cứu một số tài liệu về đại nhân.

Tuy hầu hết tài liệu đều bị người ta cố ý phá hủy, nhưng chung quy vẫn còn sót lại một ít.

Từ những tài liệu ít ỏi đó, tôi rút ra một kết luận, đại nhân đối với quyền thế, dường như không hề quan tâm." "Nếu có một ngày đại nhân ngài thực sự vượt xa thế giới này, ngài căn bản không có hứng thú khống chế mọi thứ.

Đáng buồn thay, những kẻ đó lại vì đố kỵ với ngài, sợ ngài trở thành kẻ khống chế tất cả, mà liên thủ đối phó ngài, thật đáng cười biết bao!" Vẻ hứng thú trong mắt Lục Minh càng đậm hơn: "Ngươi nói không hoàn toàn đúng, suy nghĩ của những kẻ đó phức tạp hơn nhiều so với ngươi tưởng tượng.

Nhưng điều đó không quan trọng, quan trọng là, chúng đã châm vào thứ không nên châm, làm những việc không nên làm, vì vậy, phải trả giá." "Ngươi cũng vậy~~" "À à, ngươi cũng đã châm vào thứ không nên châm~~" Giọng nói vừa dứt, Lục Minh đưa tay ra, nhẹ nhàng vuốt ve Băng Hoàng một cái, tất cả vết thương trên người cô, liền như thời gian quay ngược lại, trong vài hơi thở đã hồi phục lại

trạng thái toàn thịnh.

Làm xong những việc này, Lục Minh đưa tay ra, ôm Băng Hoàng vào lòng.

Tuy hắn mạnh mẽ, có thể hóa thân thành Thiên đạo vô thượng, nhưng, chung quy, sâu trong nội tâm, hắn vẫn là một con người.

Là một con người, sẽ có dục vọng, hắn chưa bao giờ che giấu những thứ đó.

Điều quan trọng nhất là, suy nghĩ vừa rồi của người phụ nữ này đã làm hắn động lòng~~ Nếu nói trong lòng Lục Minh người hắn hận nhất, Không Đế là người đầu tiên, thì Viêm Đế, cũng đủ để xếp vào top ba!

Có một chuyện, Lục Minh chưa bao giờ nói dối, hắn thật sự có quan hệ sư huynh đệ với Viêm Đế.

Viêm Đế xuất thân bất phàm, bản thân không có sư phụ thực sự, từ khi trưởng thành đến nay, người giúp đỡ hắn nhiều nhất, có thể dùng bán sư chi lễ để gọi chỉ có một người, đó chính là Không Đế mà hắn kính trọng nhất.

Lục Minh, thân là đệ tử chân truyền của Không Đế, tự nhiên cũng là sư huynh đệ của hắn.

Viêm Đế từng là một trong những người có quan hệ tốt nhất với hắn, nhưng khi sự phản bội ập đến, người mà mình tin tưởng có thể dựa lưng vào, lại đâm cho mình một nhát dao.

Chuyện phản bội, người càng thân cận, hận ý càng sâu!

Băng Hoàng hiển nhiên biết Lục Minh muốn làm gì, không hề có bất kỳ sự phản kháng nào, thậm chí, còn lộ ra một nụ cười quyến rũ đầy mê hoặc.

Một người phụ nữ được người đời ca tụng là nữ thần số một lại lộ ra nụ cười như vậy, sức quyến rũ của khoảnh khắc đó đã vượt qua tất cả! ...

Trong một vùng tinh không u ám, Không Đế lau đi vệt máu tươi rỉ ra từ khóe miệng, sắc mặt khó coi. "Loại sức mạnh đó, không thể nào, Nhân tộc sao có thể ẩn giấu sức mạnh cấp độ đó?" "Ta cảm nhận được sức mạnh Thân Thể Sắt Thép trên người tên đó, ít nhất cũng là Thân Thể Sắt Thép cấp SS, thậm chí có thể là cấp SSS.

Ngoài ra, còn có ít nhất hai loại dị năng cấp SS liên quan đến phương diện sức mạnh..." "Không bình thường, trong giới dị năng không thiếu những tồn tại sở hữu nhiều loại dị năng, nhưng rất hiếm cường giả sở hữu hai loại dị năng SSS, càng đừng nói là không chỉ hai loại!" Về lý thuyết, loại người này căn bản không tồn tại, trừ phi...

Một khả năng nảy ra, trên mặt Không Đế rõ ràng lộ ra một tia hoảng sợ. "Là nó!

Chỉ có nó!

Chỉ có nó mới có thể sở hữu nhiều dị năng cấp cao như vậy!!" "Nó ra rồi, nó thật sự ra rồi, nó đang tìm ta!!" Chỉ là, rất nhanh, Không Đế lại tỉnh táo lại. "Không, không đúng, với hận ý của nó đối với ta, đáng lẽ phải trực tiếp giết ta mới đúng, tại sao chỉ trọng thương ta?" "Chẳng lẽ..." Không Đế đột nhiên ngẩng đầu, nhìn vào lòng bàn tay của mình, sau đó, không kiềm chế được mà trở nên hưng phấn. "Trừ phi, không phải nó không muốn giết ta, mà là, nó bây giờ, không giết được ta!" Chỉ là, rất nhanh, Không Đế lại rơi vào trầm tư. "Không, cũng không đúng, sức mạnh mạnh mẽ như vậy, nếu thật sự là nó, đáng lẽ phải khuếch tán năng lực này ra, biến nó thành hiện thực mới đúng.

Nhưng, lão phu lại chưa từng nghe có lời đồn về dị năng tương

tự~~" "Kỳ lạ, rốt cuộc là nó?

Không phải nó?

Rốt cuộc có phải là nó không?" Đột nhiên, Không Đế như nghĩ ra điều gì, vội vàng lấy ra một vật từ trên người, chính là một nửa bản nguyên từng thuộc về Lục Minh.

Một nửa bản nguyên này và Lục Minh có một mối liên hệ nào đó, có thể dựa vào đó để phán đoán mạnh yếu của dị năng trong cơ thể đối phương.

Chỉ là, rất nhanh Không Đế lại nhíu mày. "Ánh sáng yếu ớt như vậy, chỉ có cấp ba sao?" "Xem ra, thật sự không phải là nó~~" "Chết tiệt, chẳng lẽ thật sự có một cường giả đỉnh cấp từng ẩn mình rất sâu đột nhiên xuất thế?" "Xem ra, lão phu cần phải nhanh chóng trở nên mạnh hơn, phải nhanh chóng bước lên tầng thứ thực sự thuộc về trên cả Đại đế mới được.

Đến lúc đó, lão phu mới thực sự không còn sợ hãi gì nữa!" ...

Bên giường, một lớp voan mỏng khoác trên người Băng Hoàng, cô đang cực kỳ dịu dàng giúp Lục Minh xoa bóp vai.

Người phụ nữ này, thật sự thú vị.

Ai có thể ngờ, dưới vẻ ngoài lạnh lùng cao quý đó, lại ẩn giấu một khoảnh khắc dịu dàng như nước như hiện tại.

Dường như cảm nhận được sự hứng thú trong mắt Lục Minh, Băng Hoàng mỉm cười, băng hàn tan biến, tuyệt diễm vô song. "Tiếp theo, chúng ta có phải nên nhanh chóng đẩy nhanh tốc độ thành lập liên quân, sau đó phát động cuộc vây công đối với Không Đế không?" "Ừm~" "Vậy, em có thể làm chấp hành quan của đại nhân ngài không?" Nói rồi, cô tinh nghịch nháy mắt, vô cùng duyên dáng và quyến rũ.

Lục Minh đầu không ngẩng, người không quay lại, chỉ nhàn nhạt nói: "Làm chấp hành quan của ta, ngươi bây giờ, không đủ tư cách." "Đi phát tán tin tức đi, trong vòng bảy ngày có thể tấn thăng thành tân Đế của Nhân tộc~" Đôi mắt đẹp của Băng Hoàng đột nhiên sáng rực.

Đối với cô, lòng khao khát quyền thế là số một, muốn có đủ quyền thế, sức mạnh tự nhiên là không thể thiếu.

Đối với sức mạnh, cô cũng vô cùng khao khát.

Biết rõ dị năng nghịch thiên của Lục Minh, cô làm sao không rõ câu nói này truyền ra ngoài sẽ có kết quả gì.

Chỉ là, rất nhanh, Băng Hoàng lại khéo léo nhíu mày. "Đại nhân, nếu em lan truyền tin tức này, có khiến một số kẻ hữu tâm chú ý đến vấn đề không?" "Những người khác có lẽ không sao?

Nhưng nếu bị Không Đế phát hiện, em lo sẽ gây ra hậu quả không tốt." Lần này, Lục Minh cười, cười rồi vuốt ve mái tóc xanh băng rủ xuống. "Ta muốn, chính là để y biết..." "Chỉ giải quyết y ở giai đoạn cuối cùng, tính thú vị thực sự kém đi một chút.

Ta muốn y hoàn toàn sống trong sợ hãi~~" "Còn về việc lo lắng sẽ ảnh hưởng đến kế hoạch của ta, vậy thì càng không cần.

Chuyện ta không cho phép, y không làm được!" Giọng điệu bình thản, nhưng trong giọng điệu bình thản đó lại ẩn chứa sự tự tin vô tận, quả thực có thể làm mê mẩn những cô gái thích phong cách bá đạo.

Chí ít, nhìn biểu cảm của Băng Hoàng thì biết, lúc này, cô đã hóa thành một tiểu si mê. "Được rồi, đi đi, nhanh chóng lan truyền ra ngoài~~" "Vâng, Khinh Hàn đi làm ngay." Băng Hoàng đơn giản khoác lên người bộ quần áo, ngay khoảnh khắc bước ra khỏi phòng, khí chất toàn thân lập tức thay đổi, lạnh lùng như sương, uy nghiêm cao quý,

không thể xâm phạm!

Lục Minh trong phòng chú ý đến một màn này, lại lần nữa mỉm cười.

Người phụ nữ này, trên người cô có thể thấy được ba thứ hoàn toàn đối lập: lúc ngoan ngoãn thì dịu dàng như nước, lúc bùng cháy thì nhiệt tình như lửa, lúc ra ngoài lại lạnh lùng như đế vương.

Ba phong cách hoàn toàn khác nhau, lại được dung hợp hoàn hảo làm một, thật sự thú vị~~ Chỉ trong một ngày, tin tức Băng Hoàng sắp tấn thăng thành tân Đế đã truyền khắp Nhân tộc.

Không chỉ vậy, thậm chí còn lan ra các chủng tộc khác, tốc độ lan truyền khá nhanh.

Một bộ phận tỏ ra khinh thường, một bộ phận đối đãi trịnh trọng, còn một bộ phận người, thì hơi thở cũng trở nên gấp gáp.

Người đàn ông ba năm trước, dù ba năm đã trôi qua, đến nay vẫn là nỗi sợ hãi lớn nhất trong lòng những người biết sự thật.

May mắn là, năm đó có Đại đế ra tay, trả giá đắt, xóa đi ký ức của gần như toàn bộ giới dị năng.

Vì vậy, giới dị năng hiện tại, người còn nhớ về người đó không nhiều, chỉ có một bộ phận cường giả tham gia vào trận chiến năm đó, hoặc là những người có liên hệ mật thiết sau trận đại chiến kinh thiên động địa đó.

Hai bộ phận người này cộng lại cũng không nhiều, nhưng những người ít ỏi này lại đều là những người nắm quyền thực sự của các thế lực, mỗi người đều sở hữu sức mạnh và quyền thế cường đại.

Đúng lúc những người này có động thái, lại có một tin tức khác lan ra, tin tức này thậm chí còn lan nhanh hơn tin tức trước đó.

Không Đế của Nhân tộc nhập ma, tự tay chém giết nhiều vị Đại đế, và hơn mười vị Hoàng tọa, trong đó bao gồm Thường Sơn Đại Đế của tộc Cổ Thần Sơn, Viêm Đế, Thanh Y Đại Đế của Nhân tộc.

Không Đế nhập ma có thể thông qua việc nuốt chửng người khác để có được sức mạnh, thực lực hiện tại nghi là có thể sánh ngang với người đàn ông đó!

So với tin tức này, tin tức trước đó không đáng nhắc tới.

Ngay cả lòng đố kỵ vừa dấy lên cũng theo đó bị tin tức này che lấp hoàn hảo.

Lúc này, ai mà không hiểu ra, hoàn toàn là do Nhân tộc không còn Đế, để tránh hỗn loạn, nên mới nảy ra ý tưởng như vậy, đẩy ra một người sắp phong Đế, dùng để ổn định cục diện hỗn loạn của Nhân tộc.

Bây giờ, điều mà hầu hết mọi người thực sự quan tâm ngược lại là chuyện Không Đế nhập ma.

Trong đó, tuyệt đối không bao gồm một người, đó chính là bản thân Không Đế!

Là người gần gũi nhất trên toàn thế giới đối với người đàn ông đó, không ai hiểu rõ người đàn ông đó hơn y!

Cũng chỉ có y biết, người đàn ông đó, bây giờ đã bắt đầu hồi phục sức mạnh.

Quan trọng nhất là, nó có thể thông qua một số thủ đoạn để gây ảnh hưởng đến thế giới bên ngoài.

Dù sao, Không Đế đã tận mắt thấy người đàn ông đó sử dụng ý chí hình chiếu xuất hiện trước mặt mình.

Một màn hiện tại, càng giống hệt thủ đoạn của người đàn ông đó.

"Ra rồi, hoàn toàn ra rồi!!" "Băng Hoàng, Đế Tháp, gã khổng lồ đó, gã khổng lồ đó quả nhiên là nó, quả nhiên là nó!!!" Không Đế gần như nghiến răng nghiến lợi gầm lên. "Không, không đúng~~" Đột nhiên, Không Đế lại nhíu mày. "Nếu thật sự là người đàn ông đó, tại sao lại không nên tha cho ta?

Chương 66

Tại sao, rốt cuộc tại sao??!!" Không Đế không nhịn được mà dùng sức vò đầu bứt tai: "Tại sao, rốt cuộc tại sao!!" "Là nó, hay không phải là nó!

Rốt cuộc có phải là nó không!!" "Không, không được, không thể tiếp tục như vậy nữa, ta cần một phương pháp, ta cần chứng minh, chứng minh..." Chứng minh à, đến thành Viêm Dương, chắc chắn không dám.

Gã khổng lồ đó đang ở đó.

Cuối cùng, Không Đế chỉ có một phương pháp. "Bây giờ, chỉ có nơi đó, mới có thể cho lão phu câu trả lời!" Giọng nói vừa dứt, Không Đế xé toạc hư không trước mặt, một bước bước vào trong đó. ...

Vô Gian Ngục, nhà tù đáng sợ nhất trong lịch sử, còn đáng sợ hơn cả địa ngục mười tám tầng trong truyền thuyết.

Ở ngoại vi, hư không đột nhiên vặn vẹo, sau đó nứt ra.

Một khắc sau, một bóng người từ trong đó bước ra, chính là Không Đế.

Phương pháp cuối cùng của Không Đế, tiến vào Vô Gian Ngục, mọi câu trả lời đều sẽ rõ ràng.

Nếu tên đó ở trong Vô Gian Ngục, vậy thì không cần sợ gì cả.

Nếu tên đó không ở trong Vô Gian Ngục, vậy đại biểu kẻ bên ngoài chính là nó.

Vậy thì không cần nói nhiều nữa, tìm cách chạy trốn là được.

Thế giới trong tinh không vô tận gần như vô số, có thể chạy mãi,

chạy mãi, chạy đến tận cùng của tinh không, chạy đến một nơi mà tên đó tuyệt đối không tìm thấy!

Là một trong những người tạo ra Vô Gian Ngục năm đó, Không Đế tự nhiên biết cách tiến vào Vô Gian Ngục, trực tiếp mở thông đạo đặc biệt, một bước bước vào trong.

Tuy nhiên, ngay khoảnh khắc Không Đế tiến vào, sắc mặt y đột nhiên trở nên tái nhợt.

Một vết nứt, một vết nứt giống như thiên uyên, đó là vết nứt do Lục Minh tiện tay xé ra khi rời đi, và không tiện tay xóa đi.

Vô Gian Ngục vì đặc tính độc đáo của nó, cũng không có khả năng tự lành.

Vì vậy, vết nứt này đã trở thành bằng chứng hữu hiệu nhất hiện nay. "Nó, là thật..." Không Đế ngã ngồi xuống giữa không trung, sắc mặt tái nhợt.

Tuy miệng luôn nói không phục, sớm muộn gì cũng sẽ giết nó, nhưng khi thực sự đối mặt với người đàn ông đó, không ai dám không sợ hãi.

Đó không chỉ vì sức mạnh kinh khủng của đối phương, quan trọng nhất là, với bản chất Khi Trá Sư của đối phương, và năng lực nghịch thiên căn bản không nên tồn tại đó, hai thứ kết hợp lại, mới là căn nguyên thực sự khiến người ta kinh sợ! "Không được, ta phải chạy!!" Không Đế giật mình một cái, bật dậy khỏi chỗ cũ, xoay người định bỏ chạy.

Tuy nhiên, một khắc sau, một giọng nói hứng thú pha chút trêu chọc vang lên từ sau lưng. "Lão sư kính yêu nhất của tôi, đã đến rồi, hà tất phải vội vàng rời đi như vậy~~" Rầm!!!

Như sét đánh giữa trời quang, cả người Không Đế cứng đờ tại

chỗ.

Mất đến nửa khắc, Không Đế sắc mặt vô cùng tái nhợt mới từ từ hoàn hồn, vừa xoay người, vừa có chút tê dại nói. "Hóa ra, vết nứt đó cũng là ngươi cố ý để lại, để có thể bất cứ lúc nào cũng phát hiện có ai vào không, đúng không?" "À, mắt nhìn của lão sư vẫn chuẩn như vậy~" Động tác xoay người của Không Đế chậm chạp, đợi đến khi hoàn toàn quay người, nhìn rõ dáng vẻ của đối phương, dù đã sớm có chuẩn bị, đồng tử vẫn co rút dữ dội.

Hồi lâu, lại hồi lâu nữa, Không Đế mới có chút tê dại nói. "Lão phu không hiểu, nếu đã sớm rời khỏi đây, nếu đã sớm khôi phục sức mạnh, tại sao không trực tiếp ra tay?

Lão phu có thể cảm nhận được, thân hình cự thần trước đó có thể giết lão phu ngay tại chỗ." Đúng vậy, Lục Minh hiện tại hiển hóa ra dáng vẻ tráng hán kia, cũng chính là dáng vẻ đã một quyền đánh nổ y trước đó.

Nghe lời của Không Đế, Lục Minh hứng thú cười: "Vậy thì chẳng phải là không có ý nghĩa gì sao~~" "Bài học cuối cùng mà lão sư dạy cho tôi năm đó, ba năm ở đây, tôi đã hồi tưởng lại cả nghìn lần rồi.

Nếu không báo đáp lão sư cho tốt, vậy làm sao xứng đáng với sự dạy dỗ ân cần của lão sư chứ~~" "Thì ra là vậy..." Hiểu rồi, tất cả đều hiểu rồi.

Mục đích của tên này, kế hoạch của nó, và những việc nó đang làm bây giờ, Không Đế ngay khoảnh khắc này đã hiểu tất cả.

Tên này, hoàn toàn tái hiện lại kịch bản năm xưa, chỉ là lần này, con ma long năm xưa đã biến thành dũng sĩ, còn dũng sĩ chém giết ma long năm xưa thì lại trở thành ma long.

Không Đế trước đó không nghĩ theo hướng này, là vì theo tư duy

bình thường, căn bản sẽ không ai làm như vậy.

Dị năng giả bình thường, có thù báo thù, có oán báo oán, ai lại phí công lớn như vậy mới đi báo thù.

Nhưng, nếu là tên này trước mặt, thì lại phù hợp với tính cách của nó.

Một khắc sau, Không Đế đột nhiên cười khẩy một tiếng. "Lục Minh, đồ nhi mạnh nhất của ta, kế hoạch không tồi.

Nhưng, ngươi không nên xuất hiện trước mặt lão phu." "Nếu là lão phu, đáng lẽ nên để lại một huyễn thân ở đây trước để đối phó với sự thăm dò của người khác, sau đó âm thầm tính kế lão phu, như vậy mới có thể như ý nguyện!" "Bây giờ, ngươi không chỉ xuất hiện trước mặt lão phu, mà còn nói cho lão phu biết tất cả.

Có lẽ, với sức mạnh vô địch đó, ngươi có thể lừa gạt được người khác, nhưng, có một chuyện, ngươi không làm được." "Đó là... ngăn cản lão phu đi chết!!" Giọng nói vừa dứt, biểu cảm của Không Đế trở nên vô cùng dữ tợn, giơ cao một tay, hung hăng đập về phía trán mình. "Chỉ cần lão phu chết, ngươi lại có thể làm gì, tất cả mục đích, đều không thể đạt được nữa!!" "Ai..." Một tiếng thở dài, cả hư không phảng phất như bị hạ lệnh cấm, toàn bộ đều định hình lại tại đó, không động đậy, bao gồm cả bàn tay chuẩn bị tự sát của Không Đế. "Lão sư, người ngây thơ như vậy, đến cả điểm này, ta lại không nghĩ đến sao!" Thân thể Không Đế tuy bị cấm cố, nhưng không biết vì sao Lục Minh lại không cấm cố khả năng nói chuyện của y.

Lúc này, Không Đế vẫn có thể nói chuyện, thậm chí có thể làm biểu cảm. "Ha ha, không hổ là đồ nhi của ta, không hổ là Khi Trá Sư.

Bây giờ ngươi càng mạnh hơn, thậm chí còn mạnh hơn rất nhiều so với quá khứ, mạnh đến mức có thể dễ dàng đùa giỡn tất cả trong lòng bàn tay." "Nhưng, dù có mạnh hơn nữa thì sao!!" "Ngươi có thể

cấm cố lão phu nhất thời, chẳng lẽ có thể cấm cố lão phu cả đời!" "Vở kịch lớn mà ngươi sắp đặt, nếu không có nhân vật chính là lão phu, vậy thì còn có ý nghĩa gì!" "Ngươi, chuẩn bị khống chế thân thể của lão phu, để lão phu giống như một con rối hành động theo sự sắp đặt của ngươi?

Ha ha, nếu thật sự như vậy, vậy lão phu chết rồi cũng sẽ bật cười, chỉ là trò tự lừa mình dối người mà thôi.

Khi Trá Sư đường đường, bây giờ chỉ có thủ đoạn này sao?

Thật đáng cười!" Nghe lời của Không Đế, Lục Minh cũng không tức giận, ngược lại nhàn nhạt cười: "Vậy thì, lão sư kính yêu nhất của tôi, tiếp theo, chúng ta hãy cùng nhau chứng kiến một vở kịch lớn rốt cuộc có diễn ra không, và nên diễn ra như thế nào thì tốt hơn." "Ngoài ra, trước khi đó, với tư cách là học sinh duy nhất, tôi tặng cho người một món quà thú vị, hy vọng người sẽ thích~~" Nhìn vào khóe miệng cong cao của Lục Minh, trong lòng Không Đế, đột nhiên dấy lên một cảm giác bất an.

Một khắc sau, y nghe thấy Lục Minh thản nhiên lên tiếng. "Nhân danh Thương Thiên, ta không cho phép người trước mặt sở hữu bất kỳ năng lực tự sát nào." "Nhân danh Thương Thiên, ta không cho phép người trước mặt tiết lộ bất kỳ chuyện gì liên quan đến ta." "Nhân danh Thương Thiên, ta không cho phép người trước mặt sở hữu bất kỳ phương pháp nào để trốn thoát khỏi giới dị năng." "Nhân danh Thương Thiên, ban cho người trước mặt sức mạnh tử vong tự bạo." Thương Thiên đạo - Ngôn xuất pháp tùy!

Bốn đạo sắc lệnh gia trì lên người Không Đế, Lục Minh theo đó xóa đi sự khống chế trên người y. "Tiếp theo, lão sư, hãy cùng ta chơi cho hết một vở kịch nhé~" "Hoặc là, người giết sạch những kẻ đã ra tay với ta năm đó, cũng là những đồng bạn năm đó của người, cuối

cùng bị ta, ‘đấng cứu thế’ này đánh giết, để lót đường cho danh tiếng lẫy lừng của ta.

Hoặc là, sau một trận đại chiến, bị những người đó giết chết, sau đó tự bạo kéo tất cả mọi người đi cùng, chỉ để lại ta, ‘người hùng trừ ma’ duy nhất.

Ta rất mong chờ sự lựa chọn của người đó, lão sư của tôi, ha ha..." Đợi tiếng nói của Lục Minh hoàn toàn biến mất, Không Đế mới mềm nhũn ra đất.

Giơ tay, định tự sát lần nữa, nhưng bàn tay đó lại không thể nào hạ xuống được, thậm chí muốn rạch một vết thương nhỏ trên người cũng không làm được.

Sắp trở thành một con boss lớn trong một kịch bản, phải chết theo kịch bản do người khác định sẵn.

Trước khi chết còn phải lôi tất cả 'đồng bạn' năm xưa xuống địa ngục.

Kẻ thiết kế kịch bản, con ma quỷ đang điều khiển y như một món đồ chơi, lại sẽ vì thế mà trở thành anh hùng.

Quan trọng nhất là, kịch bản này, y đã từng tự tay thiết kế ra.

Y từng dựa vào kịch bản này để có được tất cả.

Bây giờ, y cũng phải tuân theo kịch bản này, giúp con ma quỷ đó có được tất cả những gì y từng có!

Tuyệt vọng, tuyệt vọng đến cực điểm.

Ngay khoảnh khắc này, bóng tối của sự tuyệt vọng đã hoàn toàn nhấn chìm nội tâm của Không Đế.

Trong Vô Gian Ngục, vang lên tiếng kêu thảm thiết vô cùng thê lương. "Ác ma, tuyệt đối là ác ma lớn nhất trên thế gian này!!!" Không

Đế cứ thế ngồi trong hư không của Vô Gian Ngục, sắc mặt tê dại, cứ lẳng lặng ngồi đó, không ai biết ông ta đang nghĩ gì.

Bỗng nhiên, một âm thanh truyền vào tai ông ta.

Âm thanh mơ hồ không rõ, thậm chí có chút khàn khàn. "Ta không cam lòng ~~" Ánh mắt Không Đế dao động, nhưng rồi cũng chỉ có vậy. "Dục Hỏa Trọng Sinh quả nhiên thần kỳ, bị lão phu cắn nuốt triệt để mà vẫn có thể trọng sinh sinh ra ý thức, nhưng có ý nghĩa gì chứ?

Căn bản không làm gì được lão phu, giống như lão phu hoàn toàn không làm gì được hắn vậy, chẳng lẽ ngươi muốn đoạt lấy thân thể của lão phu sao?

Ha ha, thân thể như trò đùa này, nếu ngươi thực sự có hứng thú, lấy đi cũng chưa chắc không thể." Trong lời nói của Không Đế không có bất kỳ tinh khí thần nào, tràn ngập một cỗ tử khí, giống như kẻ hấp hối, hào vô sinh khí. "Ta không cam lòng ~~" Vẫn là câu nói lặp đi lặp lại, khàn khàn không rõ kia. "Thân thể lão phu đều có thể cho ngươi, còn gì không cam lòng?

Chẳng lẽ muốn lão phu giết hắn sao?

Chương 67

Ha ha, nếu có thể làm được, lão phu sẽ không nương tay." Từ sau khi biết được tất cả, tâm của ông ta cũng đã chết gần hết, hiện tại chỉ là một cái xác không hồn mà thôi. "Không cam lòng, không cam lòng...

Trên người hắn, có mùi vị..." "Trên người hắn có mùi vị?

Thú vị, ngươi không cam lòng không phải vì bị lão phu cắn nuốt, mà ngược lại vì oán hận tên kia nên mới không cam lòng?

Mùi vị gì?" Không thể không nói, giờ khắc này Không Đế vốn tâm như tro tàn cũng không khỏi nảy sinh một chút hứng thú.

Mùi vị gì có thể khiến tên này bỏ qua mối thù giết thân, quay sang oán hận kẻ theo lý là 'ân nhân phục thù'? "Thê, thê tử..." "Thê?

Thất?

Khí?

Kỵ?

Kỳ?" "Thê, thê tử..." "Đều không phải sao?

Vậy là gì?" "Chờ đã, có thể khiến kẻ si tình như ngươi để ý đến thế, chẳng lẽ...

Thê??

Ý ngươi là, trên người hắn, có mùi vị của vị hôn thê Băng Hoàng Tuyết Khinh Hàn của ngươi??" "Thê, ô ~" Không Đế rơi vào trầm mặc, hồi lâu sau bỗng nhiên cười phá lên. "Ha ha, thì ra là thế, thì ra là thế, lão phu hiểu rồi, ha ha, ha ha ha...

Cũng đúng, nếu nói người ngươi hận nhất, lão phu xếp thứ nhất, con đàn bà kia xếp thứ ba, thậm chí thứ hai, ả có thể khiến lão phu

sống không bằng chết, ngươi lại sẽ không báo thù sao!

Ha ha, không sai, ngươi đã chết rồi, vậy thì cơ hội báo thù lớn nhất đối với ngươi chỉ có một, thú vị, quá thú vị!

Lão phu còn nhớ, lúc ngươi còn sống, đối với ả ta yêu đến chết đi sống lại, nếu lão phu nhớ không lầm, các ngươi hẳn là chưa từng chạm qua đi, hiện tại, ngươi còn thảm hơn lão phu, ha ha, thực sự quá thú vị!" Hiện tại Không Đế đã vặn vẹo biến thái đến mức không thể cứu vãn, bản thân ông ta đủ thảm, nghe thấy người khác thảm hơn mình, ngược lại làm cho ông ta cảm giác một loại hưng phấn biến thái, cho nên, ông ta cười rất vui vẻ, thậm chí có thể nói là lúc cười vui vẻ nhất đời này.

Đợi cười đủ rồi, Không Đế mới lắc lắc đầu nói: "Được rồi, ngươi còn sống đều không làm gì được hắn, càng đừng nói hiện tại." "Ta, giúp ngươi ~" "Buồn cười, ngay cả lão phu ngươi cũng địch không lại, làm sao có thể giúp lão phu đánh bại hắn, được rồi, lão phu mệt mỏi, không muốn nghe ngươi lải nhải nữa." Nói xong, trực tiếp che chắn thanh âm của đối phương.

Làm xong những việc này, ông ta lại khôi phục tư thái lúc trước, lẳng lặng ngồi trong hư không Vô Gian Ngục, chỉ là so với bộ dáng tê dại lúc trước, ngược lại bình tĩnh hơn rất nhiều, tựa hồ có chút nhìn thoáng hơn. "Sao vậy?

Từ bỏ rồi à?" Bỗng nhiên, một đạo thanh âm phiêu miểu từ bốn phương tám hướng truyền đến.

Không Đế vẻ mặt bình tĩnh, ngay cả đối phương là ai cũng không có hứng thú biết, chỉ tùy ý nói: "Ta không biết các hạ là ai, nếu có phương pháp có thể dạy lão phu thì cứ nói thẳng, bằng không mời rời đi, khoảng thời gian cuối cùng này, lão phu muốn ở một mình." Sắp phải dựa theo kịch bản hoàn thành sứ mệnh bi thảm, giai đoạn cuối

cùng này, thân là cường giả Nhân tộc từng chí cường, ông ta chỉ muốn yên tĩnh một chút. "Phế vật, chút đả kích ấy cũng chịu không nổi, làm sao xứng đáng với sự bồi dưỡng của Ngô!" "Bồi dưỡng?" Trong ánh mắt Không Đế nổi lên một tia gợn sóng, nhưng mà, cũng vẻn vẹn chỉ có một tia. "Lão phu không hiểu ngươi đang nói gì ~" "Hừ, ở trước mặt Ngô, không cần giả bộ, năng lực của ngươi, hết thảy của ngươi, đều bắt nguồn từ sự ban tặng của Ngô.

Năm đó, thiên phú của ngươi vẻn vẹn chỉ là dị năng Thanh Trừ cấp SSS tương đối bình thường, về sau là Ngô giúp ngươi tiến hóa dị năng, bằng sự thông minh của ngươi, hẳn là sớm đã phát giác ra một ít mới đúng." Lần này, trong đôi mắt Không Đế nổi lên biến hóa kịch liệt, một khắc sau, đột nhiên trở nên tinh hồng, tràn ngập sự bạo ngược khó tả. "Nguyên lai, đều là ngươi!!!

Làm cho dị năng của lão phu tấn cấp, làm cho lão phu nảy sinh tham niệm, thôi thúc lão phu ra tay với hắn, cũng làm cho lão phu triệt để nhập ma, tất cả hết thảy, đều là vì ngươi!!!

Cho lão phu chết đi!!" Nương theo tiếng gào thét của Không Đế, ma lực hạo hãn từ trong cơ thể khuấy động, Không Đế ở trước mặt Lục Minh nhỏ yếu như con búp bê, nhưng ở trước mặt người khác, cho dù là Đại Đế cũng không phải đối thủ, cho nên vừa ra tay liền là uy năng kinh thiên động địa, cả khu vực đều bị đánh nát thành hư không, nơi ma lực đi qua, tất cả sinh mệnh lực bị toàn bộ cắn nuốt. "Hành động vô dụng, sức mạnh của ngươi đều bắt nguồn từ Ngô, lại làm sao có tác dụng với Ngô." Thanh âm vừa dứt, ma khí như dòng lũ đen tối kia liền giống như gặp một cái trung tâm hấp dẫn cực lớn, bắt đầu cuồn cuộn không dứt chảy về một hướng, không bao lâu sau, ma lực Không Đế phát ra toàn bộ bị cắn nuốt sạch sẽ.

Cùng lúc đó, một đạo thân ảnh mơ hồ không rõ chậm rãi hiển hiện.

Tên kia nhìn giống như một cái bóng, vừa hư vừa ảo, cực kỳ quỷ dị. "Ngươi rốt cuộc là thứ gì!" Không Đế lạnh lùng chất vấn. "Cả giới Dị Năng, trừ con quái vật kia ra, theo lý sẽ không có bất kỳ ai là đối thủ của lão phu!" Bóng đen gật gật đầu, lại lắc lắc đầu: "Ngươi nói không sai, cả giới Dị Năng trừ hắn ra xác thực không có ai là đối thủ của ngươi, nhưng, Ngô cũng không phải là người, cũng không phải Bách Tộc trong nhận thức của ngươi." "Vậy ngươi là?" "Ngô là Thiên, Thiên của giới này!

Đại Ám Hắc Thiên!" ...

Khi tất cả mọi người xuất hiện một kẻ địch chung vô địch, sẽ hình thành hành động lực khiến người ta kinh thán.

Hiện tại chính là tình huống này, vẻn vẹn mấy ngày thời gian, dưới sự liên thủ hiệu triệu của Bách Mục Thần Đế cùng Kỳ Đại Đế của Bách Mục nhất tộc, càng ngày càng nhiều cường giả nguyện ý ra tay hội tụ lại.

Một ngày nọ, cả Viêm Dương Chi Đô, rõ ràng đang là mùa hè viêm dương, rõ ràng Viêm Dương Chi Đô là nơi được xưng là thánh địa hệ Hỏa, lúc này cư nhiên quỷ dị xuất hiện tuyết bay tháng sáu.

Không chỉ như thế, nhiệt độ Viêm Dương Chi Đô càng không ngừng hạ xuống, biên độ hạ xuống to lớn, thậm chí khiến một số dị năng giả quanh năm sinh hoạt tại Viêm Dương Chi Đô cảm giác khó chịu.

Cho dù như vậy, lại không có một ai để ý, thậm chí từng người một, ánh mắt vô cùng cuồng nhiệt nhìn về một hướng, đó chính là hướng Đế Tháp.

Bọn họ tinh tường nguyên nhân sinh ra loại dị tượng này, Nhân tộc, tiếp theo có khả năng sẽ có một tôn Tân Đế giáng sinh!

Lúc này trong Đế Tháp, Băng Hoàng ngồi xếp bằng, toàn thân tinh oánh như ngọc, khí tức quanh thân không ngừng dao động, dị tượng bên ngoài biến hóa chính là do cô dẫn động.

Giới dị năng hệ Băng thuần túy nhất không ngừng bị rút ra từ thiên địa, từ tinh không, rót vào trong cơ thể cô.

Nương theo dị năng giới trong cơ thể không ngừng tăng vọt, dần dần, quanh thân Băng Hoàng tựa hồ bắt đầu phát sinh biến hóa nào đó, một luồng hư ảnh mặt trời chậm rãi từ sau lưng hiện ra, lại khuếch tán đi, sau đó lại xuất hiện, lần này ngưng luyện hơn lúc trước một chút, lại lần nữa tan đi.

Tại loại trạng thái không ngừng xuất hiện, biến mất, lại xuất hiện, lại biến mất này, mỗi một lần một lần nữa xuất hiện, hư ảnh mặt trời sẽ ngưng luyện hơn rất nhiều so với ban đầu.

Đây chính là một trong những tượng trưng đặc thù nhất của Hi Nhật Đại Đế, hư ảnh mặt trời.

Một khi triệt để ngưng tụ hư ảnh thuộc tính, liền đại biểu trùng kích cảnh giới Đại Đế bước cuối cùng, cũng là bước nguy hiểm nhất.

Hư ảnh mặt trời là do dị năng giới bản thân chưởng khống trải qua không ngừng ngưng luyện, thuần hóa hình thành, phẩm cấp hư ảnh mặt trời hình thành cuối cùng sẽ phi thường cao.

Bước cuối cùng là triệt để đem hư ảnh mặt trời dung nhập vào trong thân thể, lúc này nếu chịu không nổi sự phản phệ của việc dung hợp, nhẹ thì rơi xuống cảnh giới, nặng thì trực tiếp ngã xuống.

Theo thời gian trôi qua, hư ảnh mặt trời sau lưng Băng Hoàng càng ngày càng ngưng thực, đến cuối cùng, hóa thành một vầng mặt trời hàn băng gần như thực chất hóa.

Tại một khắc này, hư ảnh mặt trời trên không rơi thẳng xuống,

trực tiếp chui vào thân thể Băng Hoàng, trong sát na, toàn thân Băng Hoàng trực tiếp bị đông kết.

Tiếp theo là thời khắc nguy hiểm nhất, hoặc là bị sống sờ sờ chết cóng, hoặc là thành công đột phá.

Vốn là cục diện cửu tử nhất sinh, nhưng có Lục Minh gia trì, hết thảy hữu kinh vô hiểm.

Cho đến một khắc nào đó, thanh âm răng rắc vang lên, băng đông quanh thân Băng Hoàng bắt đầu sụp đổ, sau đó, một cỗ đế uy hạo hãn trùng thiên!

Cùng lúc đó, một vầng hư ảnh mặt trời băng đông vô cùng to lớn hiển hóa trên không trung Viêm Dương Chi Đô, đang hướng cả thế giới tuyên thệ một tôn Tân Đế đản sinh.

Rất nhanh, dị tượng Đại Đế tan đi, Băng Hoàng, không đúng, hiện tại hẳn là xưng là Băng Đế, đứng dậy, toàn thân đế uy dũng động, uy nghiêm bất phàm. "Không tệ ~~" Một tiếng bình luận nhàn nhạt truyền đến, lập tức, sự uy nghiêm toàn thân Băng Đế tan biến hết, thay vào đó là một đôi mắt sáng ôn nhu như nước. "Đại nhân ~" Lục Minh chỉ thản nhiên liếc mắt một cái, đối với người khác, bước vào cấp độ Đại Đế là đạt đến đỉnh phong, nhưng đối với Lục Minh mà nói, vẫn là con kiến hôi lớn hơn chút, tối đa có tư cách để Lục Minh từ bình luận 'hào vô tác dụng' nâng lên thành 'có chút tác dụng' mà thôi. "Đại nhân, tiếp theo không cần ngã bồi ngài cùng đi sao?" "Không ~~" Lục Minh lắc đầu, sau đó ngẩng đầu nhìn về một hướng, khóe miệng nhếch lên một độ cong kỳ dị. "Lần này đừng đi, lưu tại đây chờ mệnh lệnh của tôi là được." "Đại nhân, là đã xảy ra biến cố?" Băng Đế quan sát lực không tệ, dù sao cũng là người từ một chi tiết nhỏ trong lời nói suy đoán ra thân phận Lục Minh. "Biến cố?

Không tính là, chí ít tương đương với một cái 'trứng phục sinh'

nhỏ, tôi phát hiện ra một con chuột nhỏ thú vị, trước đó ẩn tàng rất sâu, hiện tại rốt cục nhịn không được lộ ra đuôi chuột." "Chuột nhỏ?" Băng Đế híp mắt, có thể để một vị như ngài ấy gọi là chuột nhỏ, đây cũng không phải là bình luận bình thường, e rằng lại là một tồn tại không tầm thường, nước của giới Dị Năng thật sự đủ sâu.

Cũng may...

Băng Đế nhịn không được len lén liếc Lục Minh một cái, có vị chỗ dựa lớn nhất này, áp căn đều không cần lo lắng.

Ngày thứ hai, từng đạo thân ảnh phá không tới Viêm Dương Chi Đô, tiến vào trong Đế Tháp thương lượng một phen.

Ngày kế tiếp, liên minh đại quân do Bách Tộc xuất động các tộc để uẩn tạo thành chính thức thành hình.

Từng chiếc phi hạm che khuất bầu trời xuyên qua trong hư không, trên mỗi một chiếc phi hạm đều đứng từng hàng sinh linh, những kẻ này đều bắt nguồn từ tinh anh chiến lực các tộc, phàm là có thể tới nơi này, thực lực thấp nhất đều là thất cấp Dị Năng Tông Sư.

Tông Sư làm lính, Vương Giả làm tướng, Hoàng Tọa, Đại Đế mới là chủ lực.

Thảo phạt quân hình thành như thế, từ xưa đến nay cũng chỉ xuất động hai lần, lần thứ nhất là ba năm trước, lại có như hôm nay.

Trùng hợp là, mục tiêu hai lần ra tay đều là Nhân tộc.

Trong vòng vây của tất cả phi hạm, có một chiếc phi hạm lớn nhất, trên đó đứng chủ lực chân chính của lần thảo phạt quân này, nhìn sơ qua không đến trăm người.

Trong đó thấp nhất đều là tồn tại cấp số Hoàng Tọa, tồn tại cấp bậc Đại Đế càng chừng có mười tám vị!

Năm đó trận chiến kia, cường giả cấp Đại Đế ngã xuống khá nhiều, còn sống chỉ có mười vị lộ diện, nhưng trên thực tế cũng không phải tất cả Đại Đế toàn bộ lựa chọn ra tay, có một số Đại Đế lựa chọn ẩn lui, có kẻ du hành thế gian, như thế mới tại lần này một lần nữa hội tụ ra quy mô mười tám vị Đại Đế.

Lấy mười tám vị Đại Đế cầm đầu, cộng thêm hơn bảy mươi vị Hoàng Tọa, hơn trăm Vương Giả, cùng vô số Dị Năng Tông Sư, còn có vũ trụ phi hạm, trấn tộc sát khí chân chính của các tộc, nếu không phải chiến lực cao tầng có chút không đủ, lần này thậm chí siêu việt lần ba năm trước.

Từng chiếc vũ trụ phi hạm xuyên qua hư không, hướng về vực ngoại tinh không hạo hãn tiến lên.

Trên chủ hạm, Bách Mục Thần Đế của Bách Mục nhất tộc lộ ra chút hứa cung kính mở miệng nói: "Nhân tộc cường giả bằng hữu, thật sự như lời ngài nói, Không Đế lúc này đang ở trên một khỏa tinh cầu hoang vu?" Lục Minh đạm nhiên gật đầu: "Không sai, lần trước lúc tôi truy sát, đã lưu lại ấn ký trên người ông ta, hiện tại ấn ký kia cách vị trí chúng ta không xa." Mấy vị Đại Đế còn lại lộ vẻ mặt khác thường.

Tuy rằng trước đó loáng thoáng nghe Bách Mục Thần Đế nói vài câu, cái kẻ nhìn không giống Đại Đế chút nào này lại là một cường giả Nhân tộc mạnh đến đáng sợ, nhưng tin hay không thì các vị Đại Đế đều có cách nhìn của riêng mình, thậm chí có thể nói, không tin chiếm đa số.

Chương 68

Nhưng hôm nay, nhìn thái độ có chút cung kính câu nệ của Bách Mục Thần Đế, trong lòng chúng Đế không khỏi coi trọng Lục Minh.

Đường đường là Đại Đế, tự nhiên sẽ không cùng một kẻ không phải Đại Đế diễn trò, đây thuộc về sự kiêu ngạo của Đại Đế, Đại Đế dù ác liệt đến đâu cũng sẽ không làm như vậy.

Dù sao, dưới Đại Đế đều là sâu kiến, ai sẽ vì mục đích nào đó mà cúi đầu lộ ra vẻ cung kính với sâu kiến?

Lúc này, từ sự không tin lúc trước đã chuyển hóa thành bán tín bán nghi ~ Đột nhiên, Lục Minh quay đầu, nhìn về phía không xa, trong đôi mắt, quang mang sắc bén lấp lóe, khí tức toàn thân trở nên bạo lệ.

Không thể không nói, về khoản diễn xuất, Lục Minh đủ để lấy điểm tuyệt đối. "Chư vị, tới rồi!!" Giờ khắc này, những Đại Đế kia cũng được, Hoàng Tọa cũng thế, từng người sắc mặt ngưng trọng.

Có một số Đại Đế hiếu chiến thậm chí bắt đầu hiển hóa ra các loại tư thái chiến đấu, đế uy cường hãn bắt đầu khuếch tán!

Nhưng mà, ngay tại khoảnh khắc Bách Tộc liên quân sắp bước vào tinh cầu hoang vu kia, bỗng nhiên dị biến đột hiển.

Một cái hố đen quỷ dị đột nhiên xuất hiện, thế mà một ngụm nuốt chửng Lục Minh.

Chúng Đại Đế kinh hãi, từng người đưa mắt nhìn nhau. "Xảy ra chuyện gì?" "Đáng chết, sẽ không phải tất cả đều là do Nhân tộc giở trò quỷ chứ!" "Không giống, nhìn bộ dạng tên Nhân tộc vừa rồi, càng giống như bị sức mạnh nào đó cưỡng chế trục xuất, hoặc là cưỡng chế phong ấn!" "Không ổn!!!" Một khắc sau, thanh âm sâm nhiên quỷ

dị vang vọng trên không trung tất cả mọi người. "Chậc chậc, có gì mà không ổn, hiện tại rất tốt, phi thường tốt!

Tất cả mọi người, đều sẽ biến thành lương thực của lão phu.

Đến đây đi, cùng lão phu triệt để dung hợp làm một nào!" Một khắc sau, tiếng thảm thiết dồn dập chợt vang lên...

Trong hố đen, Lục Minh có chút nghiền ngẫm đánh giá xung quanh. "Thú vị, lão gia hỏa kia cùng con chuột nhỏ gom lại một chỗ, xem ra lại làm ra một ít sự tình thú vị." Toàn Tri Chi Nhãn mở ra, lập tức tất cả bí mật trước mặt đều xuất hiện trong tầm mắt Lục Minh, không chỉ như thế, ngay cả đánh giá bên ngoài cũng bị hắn biết rõ ràng. "Thú vị, đem tôi trục xuất vào nơi này trước, sau đó dùng tốc độ nhanh nhất tàn sát đám gia hỏa bên ngoài, cắn nuốt sức mạnh của bọn chúng làm của riêng.

Cho nên, đây là lão gia hỏa giãy chết lần cuối cùng sao?

Ý đồ mượn nhờ cỗ sức mạnh siêu việt tự thân này, sau đó đối kháng tôi?

Không, hẳn là sẽ không đơn giản như vậy, lão gia hỏa kia có lẽ có chút ý tưởng kỳ lạ ~~" Lục Minh cũng không vội vã đi ra ngoài, thật muốn nhìn xem đối phương đều có thủ đoạn gì.

Đợi bên ngoài Bách Tộc liên quân chết gần hết, Lục Minh động, một tay xé rách hố đen trước mặt, tùy ý bước vào trong đó.

Lúc này, cả tinh cầu hoang vu nơi nơi đều là dấu vết bị phá hoại, tường đổ vách xiêu, khí tức chiến hỏa tràn ngập mỗi một góc, có thể tưởng tượng đại chiến lúc trước kịch liệt đến mức nào.

Lúc này chiến đấu đã kết thúc, cả thế giới hoang vu trừ Lục Minh ra, chỉ còn lại Không Đế đang phiêu phù giữa không trung, toàn thân bị ma khí màu đen nồng đậm bao bọc.

Tại đồng thời không ngừng cắn nuốt sức mạnh của cả liên quân, khí tức quanh thân ông ta cũng càng ngày càng mạnh, càng ngày càng mạnh!

Cho đến một khắc nào đó, ẩn ẩn một tiếng nổ vang, Không Đế triệt để siêu việt tự thân, bước vào cảnh giới trên Đại Đế.

Tại một khắc này, ông ta mở mắt, cảm thụ được sức mạnh vô cùng cuồng bạo trong cơ thể lúc này, trên mặt Không Đế hiện lên một tia mê muội. "Cỗ sức mạnh này, thật là mỹ diệu!

Hiện tại ta cảm giác toàn lực động thủ, đủ để đánh nổ một khỏa tinh thần cỡ nhỏ, cảnh giới này, nếu do lão phu mệnh danh, hẳn là xưng là: Cấp Tinh Thể!" Lúc này, ánh mắt Không Đế rơi vào trên người Lục Minh, sắc mặt có chút quỷ dị bình tĩnh: "Không có ý kiến gì chứ?" Lục Minh tự nhiên không có ý kiến, chỉ càng thêm hiếu kỳ nhìn chằm chằm Không Đế: "Ý kiến thì không có, chỉ là tôi hiếu kỳ, ông lấy đâu ra tự tin cho rằng ông hiện tại có thể đối kháng tôi?" Không ngờ nghe vậy, Không Đế lại lắc đầu, nghiêm túc nói: "Không có khả năng, tuy rằng lão phu cũng không rõ lắm ngươi rốt cuộc làm được bằng cách nào, nhưng lão phu có một loại cảm giác, lão phu hiện tại đối với ngươi mà nói vẫn chỉ là một con kiến hôi cỡ lớn mà thôi." "A, vậy ông rốt cuộc muốn làm gì?

Tôi rất hiếu kỳ ~" Không Đế rõ ràng là có ý đồ, không chuẩn bị đi theo kịch bản, bằng không với sự hiểu biết của Lục Minh về ông ta, tuyệt đối sẽ không bình tĩnh như vậy.

Lúc này, Không Đế bỗng nhiên cười, cười đến có chút quỷ dị. "Biết không, tinh cầu này là ta cố ý lựa chọn." "Ồ, sau đó thì sao?" "...

Đây là một khỏa hằng tinh a ~~ Chúng ta đều biết, hằng tinh lúc bắt đầu hủy diệt, sẽ tiến vào trạng thái Siêu Tân Tinh Bùng Nổ, cỗ sức mạnh này đủ để hủy diệt hết thảy!!" Một khắc sau, thanh âm vô

cùng sâm nhiên của Không Đế vang vọng thiên địa. "Muốn lão phu dựa theo kịch bản của ngươi mà chết, mơ đi!

Lão phu cho dù chết, cũng muốn kéo ngươi xuống địa ngục!

Lục Minh, thừa nhận Siêu Tân Tinh Bùng Nổ tẩy lễ đi!!" Lời vừa dứt, thân thể Không Đế đột nhiên bắt đầu bành trướng, ngay một sát na đột phá cảnh giới cao hơn liền chủ động dẫn động tự bạo!

Oanh!!!!

Sức phá hoại khủng bố bắt đầu khuếch tán, bầu trời bị xé nứt, bề mặt cả tinh thể không ngừng sụp đổ, tồi hủy, tất cả hết thảy dưới sự tự bạo của Cấp Tinh Thể này đều bước vào hủy diệt, cuối cùng trực tiếp quán xuyên địa tâm, đánh nổ địa hạch.

Một khắc sau, chính là quang mang vô tận, siêu việt hết thảy quang mang thế gian, chiếu rọi tất cả, nương theo quang mang chói mắt nhất thế gian là một cỗ sức phá hoại vô cùng to lớn hướng về bốn phía lan tràn ra.

Cỗ sức mạnh này mạnh mẽ thậm chí siêu việt tất cả sức mạnh mà mặt trời phóng thích trong cả đời.

Đó là một cỗ sức mạnh mà bất luận kẻ nào, bất luận sinh mệnh nào cũng không cách nào siêu việt, không cách nào đối kháng!

Cỗ Siêu Tân Tinh Bùng Nổ đáng sợ này đang không ngừng kéo dài.

Không biết từ lúc nào, bên trong vụ nổ siêu tân tinh xuất hiện một đạo thân ảnh, đó hách nhiên lại là thân ảnh Không Đế vốn đã tự bạo.

Lúc này Không Đế thở hổn hển kịch liệt, quanh thân dũng động một vòng quang quyển, một vòng quang quyển màu đen, chính vòng quang quyển này đã ngăn cản sức mạnh Siêu Tân Tinh Bùng Nổ vô sở bất tại ở bên ngoài.

Nhìn tình huống bên ngoài, Không Đế cười, cười đến điên cuồng, cuối cùng thậm chí ngửa mặt lên trời cười to. "Ha ha, lão phu làm được, ha ha ha...

Lục Minh, Khi Trá Sư, ngươi cũng không nghĩ tới đúng không, lão phu cư nhiên sẽ vi phạm cấm lệnh ngươi hạ trên người lão phu, trực tiếp lấy sinh mệnh thể Cấp Tinh Thể lựa chọn tự bạo dẫn động Siêu Tân Tinh Bùng Nổ, cỗ sức mạnh này, ngươi cũng ngăn không được đi, ha ha ha..." Lúc này, thanh âm thuộc về kẻ gọi là Đại Ám Hắc Thiên vang lên: "Đủ rồi, đừng phát điên nữa, sức mạnh của Ngô sẽ không lãng phí vô ích để bảo hộ ngươi thời gian dài đối kháng cỗ sức mạnh này, mau chóng rời đi." Nghe được lời ấy, tiếng cười điên cuồng của Không Đế im bặt.

Phải đi, nhất định phải đi!

Kế hoạch lần này sở dĩ thành công đều nhờ vào hai người giúp đỡ, một cái là tên quỷ chết Viêm Đế kia lợi dụng năng lực cuối cùng cùng với hận ý đối với người đàn ông kia giúp đỡ hắn hoàn thành một lần Dục Hỏa Trọng Sinh.

Trợ lực lớn nhất tắc là gia hỏa tự xưng là Đại Ám Hắc Thiên này, mất đi sự giúp đỡ của tên này, e rằng hắn mới là kẻ chết thê lương kia.

Nhưng mà, ngay thời khắc Không Đế chuẩn bị đào tẩu, một đạo thanh âm nhàn nhạt đột nhiên vang lên. "Hiện tại chạy, đã hỏi qua tôi chưa?" Nụ cười trên mặt Không Đế im bặt, sau đó mặt mũi tràn đầy tái nhợt, sợ hãi, khó có thể tin, rồi nhịn không được gào thét lên: "Không có khả năng!

Không có khả năng!

Ngay cả Siêu Tân Tinh Bùng Nổ cũng không giết được ngươi!!!" "Cỗ sức mạnh này a... nói đi cũng phải nói lại, cũng đa tạ Lão sư a,

mới khiến cho tôi biết sức mạnh tầng sâu của tôi cư nhiên cần loại phương thức này mới có thể kích hoạt." Nương theo tiếng nói vừa dứt, bên trong quang mang chói mắt hủy diệt hết thảy kia, một đạo thân ảnh bắt đầu chậm rãi biến lớn, biến lớn, vô chỉ tận biến lớn...

Rất nhanh, đạo thân ảnh này siêu việt hết thảy, siêu việt tinh thể, cuối cùng trở thành một tôn thân ảnh to lớn vắt ngang trong cả phạm vi Siêu Tân Tinh Bùng Nổ, hoảng như một tôn Hoang Cổ Cự Thần, khôi hoành, hãi người! "Lão sư, phải đa tạ ông, bằng không tôi cũng không rõ ràng hình thái cực hạn nhất - Phá Diệt Cổ Thần - Chung Yên Thái Thản Chi Khu, cư nhiên cần như vậy để kích phát.

Vì cảm tạ ông, dùng cỗ sức mạnh này tiễn ông đi chết tốt rồi, chết dưới cỗ sức mạnh này, ông hẳn là cũng thấy vinh hạnh ~~" Thanh âm hoàng hoàng như sấm sét từ trên không trung cao không thể chạm truyền đến, một khắc sau, một bàn tay kình thiên đối với Không Đế một chưởng nghiền ép xuống.

Vẻn vẹn một bàn tay đều lớn hơn tinh thể bình thường, cỗ sức mạnh này hãi người đến cực hạn!

Bành một tiếng, tất cả hết thảy toàn bộ bị một chưởng đánh nổ!

Đợi dư ba tan đi, trong cả khu vực này, trừ vụ nổ siêu tân tinh phảng phất vĩnh vô chỉ cảnh kia ra, chỉ còn lại một đạo thân ảnh thông thiên triệt địa kia.

Nhưng mà, một lúc sau, một đạo thanh âm uy nghiêm vô cùng từ trong tinh không vang lên. "Xem ra, cực hạn của ngươi, là Ngô đánh giá cao rồi!" Một khắc sau, một đạo thân ảnh còn to lớn hơn cả Chung Yên Thái Thản Chi Khu hiển hóa trong tinh không bên ngoài, nhìn qua thế mà to gấp mấy chục, thậm chí trên trăm lần phạm vi Siêu Tân Tinh Bùng Nổ lan đến.

Vừa xuất hiện liền một cước hướng về phía Lục Minh đạp

xuống, tựa hồ chuẩn bị đương trường đem Chung Yên Thái Thản Chi Khu của Lục Minh một cước đạp nổ!

Bành một tiếng, khu vực Lục Minh đang ở, liên đồng Siêu Tân Tinh Bùng Nổ bị một cước phúc diệt!

Làm xong hết thảy, thân ảnh to hơn mấy chục thậm chí trên trăm lần phạm vi Siêu Tân Tinh Bùng Nổ kia lẩm bẩm nói: "Thiên phú dị năng quỷ dị không nằm trong tầm kiểm soát của Ngô, còn có sức mạnh của Thiên kỳ quái kia, Ngô còn tưởng rằng ngươi sẽ mạnh bao nhiêu, hiện tại xem ra Ngô lo lắng quá nhiều rồi, gia hỏa ngươi toàn lực cũng chỉ như thế ~~" Lúc đầu y chỉ đối với tên nhân loại này nảy sinh một chút hiếu kỳ, thiên phú dị năng trên người đối phương thực sự quá kỳ đặc, ngay cả y đều không thể giải tích rõ ràng, cho nên vốn ôm thái độ cẩn thận, y bỏ ra một chút thủ đoạn khiến Không Đế nảy sinh tham tâm ra tay với Lục Minh.

Sở dĩ lựa chọn không đích thân ra tay là vì y lo lắng cỗ sức mạnh vượt ra khỏi phạm trù giải tích này có khả năng bắt nguồn từ một tồn tại cao vị hơn.

Nhưng mà tình huống có chút vượt ra khỏi dự liệu của y, Lục Minh bại một cách thê thảm, phía sau căn bản cũng không có sức mạnh cao vị hơn.

Y có chút thất vọng, cũng lập tức yên tâm, không đi chú ý Lục Minh nữa, trong mắt y tên này đã là một người chết!

Nhưng mà, chuyện khiến y càng không ngờ tới lại xảy ra, tên gia hỏa vốn trong mắt y đã là người chết cư nhiên mạc danh kỳ diệu sống lại, không chỉ như thế, thực lực còn cực tốc bạo tăng, y càng ở trong đó cảm nhận được một cỗ sức mạnh tương tự và đồng nguyên với y, sức mạnh thuộc về Thiên.

Lúc này Đại Ám Hắc Thiên ngồi không yên, nhưng cũng vì sự cẩn

thận trong lòng, y không có trực tiếp ra tay mà từ từ quan sát tất cả mọi chuyện phát sinh, cuối cùng tìm được quân cờ từng dùng kia.

Cho đến hôm nay, cảm thụ được đối phương bạo phát ra toàn bộ sức mạnh trong cơ thể, không còn một tia tàn lưu, Đại Ám Hắc Thiên rốt cuộc triệt để yên tâm, lần đầu tiên lựa chọn đích thân ra tay, một lần hành động đem đối phương gạt bỏ!

Hồi ức lại hết thảy chuyện cũ, Đại Ám Hắc Thiên lắc đầu. "Cứ tưởng là thâm bất khả trắc cỡ nào, chung quy cũng chẳng ra sao, cực hạn quá thấp, chung quy là sâu kiến, bất quá chỉ là sâu kiến tương đối kỳ đặc mà thôi, như vậy, hết thảy đều kết thúc rồi ~~" Lời của y vừa nói ra không bao lâu, bên ngoài tinh không hạo đãng đột nhiên lại vang lên một tiếng trêu tức. "Ồ, ngươi xác định đã thực sự nhìn thấy cực hạn của ta?" Nương theo một đạo thanh âm này, Đại Ám Hắc Thiên toàn thân cứng đờ, đột nhiên xoay người, một khắc sau liền ngẩn người tại chỗ.

Chỉ thấy trong tinh không vô tận không biết từ lúc nào hiển hóa ra một đạo thân ảnh khôi hoành không cách nào dùng ngôn ngữ hình dung.

Phảng phất một đạo Thần tuyên cổ bất biến bàn tọa trong tinh không, quanh thân ức vạn tinh thần vờn quanh, những tinh thần vốn xưng là to lớn kia đối với đạo thân ảnh này mà nói lại nhỏ bé như vô số bụi trần.

Cho dù cường đại như thân thể Đại Ám Hắc Thiên, so với hắn, nhỏ bé như phàm trần.

Chương 69

...

Đại Ám Hắc Thiên là ý chí thế giới, tự nhiên sẽ không sinh ra cảm xúc dao động quá lớn, y chỉ vô cùng kinh ngạc nhìn về phía thân ảnh vĩ ngạn trong tinh không kia. "Thiên?

Dị vực chi Thiên?

Nhưng vì sao chân linh của ngươi vẫn thuộc về giới này của Ngô?" Trong tinh không, thân ảnh khôi hoành vô cùng kia lên tiếng chấn chiến tinh không: "Ngươi biết đấy, một trận Ngự Thiên Tương Tranh là không thể tránh khỏi." Nghe vậy, Đại Ám Hắc Thiên quanh thân đen kịt chần chờ một chút, sau đó thân thể bắt đầu phát sinh biến hóa.

Như hôm nay Lục Minh hiển nhiên là Thương Thiên Hóa Thân, Đại Ám Hắc Thiên đồng dạng là Thiên, tự nhiên cũng có được hình thái tương tự, hiện tại hình thái người khổng lồ cũng chỉ là một loại hình thái chiến đấu mà thôi.

Một khắc sau, một đạo thân ảnh khôi hoành đồng dạng có ức vạn tinh thần vờn quanh hiển hóa, đồng dạng khôi hoành, đồng dạng vô thất, chỉ là thể hình so với Lục Minh muốn nhỏ hơn một đoạn.

Không có bất kỳ do dự nào, hai đạo thân ảnh bắt đầu tiếp xúc với nhau, hai cỗ Thương Thiên Chi Lực thuần túy nhất bắt đầu va chạm.

Một phương Thiên cùng một phương Thiên khác gặp nhau chỉ sẽ có một loại kết quả: cắn nuốt, giúp nhau cắn nuốt, kẻ thắng lợi đạt được hết thảy, kẻ thất bại mất đi tất cả hết thảy, quyền hành, sức mạnh, thậm chí quy tắc.

Thời gian tại một khắc này mất đi ý nghĩa.

Thiên của giới Dị Năng cũng không yếu, sức mạnh của Thiên bình thường căn cứ vào lớn nhỏ của thế giới để quyết định, giới Dị Năng bắt đầu hướng về tinh không khuếch tán, chiếm cứ đông đảo tinh cầu thế giới, tuy rằng chưa từng triệt để chưởng khống một hệ sao hoàn chỉnh, thực tế cũng kém không nhiều lắm, tôn Thiên này thực lực xưng là Chuẩn Tinh Hệ Cấp cũng không quá đáng.

Cắn nuốt một tôn Thiên Chuẩn Tinh Hệ Cấp, đối với Lục Minh mà nói cũng không phải là một chuyện đơn giản, thậm chí... một cái không cẩn thận, có khả năng sẽ lật thuyền trong mương. ...

Thời gian chậm rãi trôi qua, có một số người căn bản không để ý thời gian tiêu hao, có một số người lại có thể cảm giác rõ ràng mỗi một ngày đều dài đằng đẵng.

Tại các sinh mệnh khác nhau, thế giới khác nhau, tốc độ thời gian trôi qua tổng sẽ có chỗ khác biệt.

Tỷ như lúc này trong nhóm, đang thảo luận vấn đề này. **Nga Mi Đệ Tử Chu Chỉ Nhược:** Thượng Thiên không có ở đây ngày thứ bảy, thật có chút nhớ mong. **Mao Sơn Cửu Thúc:** Bảy ngày?

Không phải là mười ngày sao? **GUTS Thành Viên Daigo:** Mười ngày?

Không phải một tháng rồi sao? **Hắc Ám Nữ Vương Camilla:** Ngu xuẩn, thế giới khác nhau, tốc độ thời gian trôi qua khác nhau. **Danh Trinh Thám Mori Kogoro:** Hình như cấp độ chiến lực thế giới càng cao, thời gian trôi qua càng nhanh, cái này đảo ngược lại với thần thoại phương Đông mà tôi hiểu biết. **Mao Sơn Cửu Thúc:** Kogoro tiên sinh nói là trên trời một ngày, nhân gian một năm đi. **Danh Trinh Thám Mori Kogoro:** Ừ, không sai. **Mao Sơn Cửu Thúc:** Thực tế thì cũng có thể hiểu được, cái gọi là trên trời một

ngày nhân gian một năm kia tuy rằng chỉ là phân biệt Tiên Phàm, nhưng chung quy vẫn thuộc về cùng một thế giới.

Chúng ta lại tồn tại ở những thế giới hoàn toàn bất đồng, trong tình huống này nếu cũng tuân theo cái đạo lý kia, e rằng một số quần viên ở thế giới cao đẳng đánh một cái ngủ gật, quần viên bình thường toàn bộ già chết rồi. **Mao Sơn Cửu Thúc:** Chỉ có thể nói, chưa hẳn cái nào đúng cái nào sai, chỉ là tình huống bất đồng mà thôi. **Ngũ Phiên Đội Đội Trưởng:** Vấn đề thời gian, xưng tụng là một trong những đề tài nghiên cứu thú vị nhất. **Danh Trinh Thám Mori Kogoro:** Aizen quân, gần đây muốn chuyển nghề trở thành nhân viên nghiên cứu sao?

Khả không giống tác phong đại Boss nha. **Ngũ Phiên Đội Đội Trưởng:** Ếch ngồi đáy giếng khô tọa thì lại như thế nào so với lúc nhảy ra khỏi giếng.

Hiện tại tại hạ cảm giác nhân viên nghiên cứu có lẽ là một nghề nghiệp không tệ, muốn thú vị hơn Tử Thần nhiều. **Mao Sơn Cửu Thúc:** Tử Thần a, Tử Thần ở thế giới của Aizen tiên sinh đảo viễn mạnh hơn nhiều so với Tử Thần ở thế giới của bần đạo.

Tử Thần ở thế giới Cương Thi cũng chỉ có thế, đừng nói đến đám Thần dưới Địa Phủ kia, Thần trên Thiên Giới cũng vậy.

Theo tu vi càng ngày càng cao thâm, Cửu Thúc đối với thuật pháp Đạo môn càng ngày càng tinh thông, trong đó đối với thuật Thần Đả càng là tinh nghiên, bỏ ra không ít tinh lực.

Theo sự hiểu biết về Thần Đả gia tăng, theo sự quen thuộc với sức mạnh của cái gọi là Thần kia càng ngày càng nhiều, Cửu Thúc càng ngày càng có một loại cảm giác: Thần của thế giới này thật sự rất yếu, thậm chí không mạnh bằng ông, hoặc là...

ông có thể thay thế? **Nhiệt Mại Đại Tác Gia:** Nè, gần đây tôi

lại tích toàn được một ít tích phân, tiếp theo sẽ tiếp tục đi du lịch, @Nga Mi Đệ Tử Chu Chỉ Nhược, Chu tỷ tỷ, chúng ta lại đi thế giới khác lấy tư liệu được không?

Vị đại tác gia này từ sau khi gia nhập nhóm, từ lúc mới bắt đầu hung hăng mắng Daigo một trận, về sau ngược lại yên tĩnh một chút, trái lại mê thượng một chuyện khác, đó chính là đi du lịch!

Đối với tác gia mà nói, du lịch là hạng mục tất không thể thiếu, một tác gia thành thục nếu không đi khắp nơi lấy tư liệu tìm kiếm đề tài linh cảm thì làm sao có khả năng trở thành một tác gia thành công.

Khi biết Group Chat có thể xuyên việt chư thiên, hắn triệt để mê thượng chuyện này, du lịch xuyên thế giới ai, xuất ngoại du lịch đều yếu bạo rồi. **Nga Mi Đệ Tử Chu Chỉ Nhược:** Cười khổ.jpg.

Cái này, tôi không đi được, thực lực không cho phép a.

Nói xong, cô u u liếc mắt nhìn một cái tính năng mới xuất hiện trong Group Chat.

Từ sau khi hoàn thành nhiệm vụ lần trước, Group Chat xuất hiện thêm một tính năng mới: Quần Thương Điếm.

Nhưng không biết có phải chịu ảnh hưởng của mục tiêu nhiệm vụ kia hay không, Quần Thương Điếm có chút vấn đề nhỏ, cũng không phải thương điếm theo ý nghĩa bình thường, bên trong không có các loại thương phẩm, không phải bỏ ra tích phân là có thể mua được.

Đó là từng cái bình gốm, mỗi lần xuất hiện một nhóm lớn bình gốm, mua bình gốm, bên trong có thể tùy cơ mở ra một ít vật phẩm.

Đương nhiên, bình gốm và bình gốm không giống nhau, mỗi lần xuất hiện một nhóm bình gốm, cùng lô hàng thì giá cả tương đồng.

Ví dụ như lần này xuất hiện bình gốm Thanh Đồng giá mười tích phân, lần sau có khả năng xuất hiện bình gốm Hoàng Kim giá một

ngàn tích phân.

Bình gốm sơ cấp không những khả năng mở ra đồ tốt thấp mà cuối cùng còn có xác suất lớn là trống không.

Bình gốm đẳng cấp cao cũng chẳng tốt hơn là bao, cho nên hiện tại các quần viên thà giữ lại tích phân, hoặc là dùng Thiên Địa Dung Lô cường hóa tự thân, hoặc là tồn trữ để mở bình gốm cao cấp.

Thẻ Xuyên Qua Thế Giới có thể xuyên qua thế giới lại thuộc về phạm trù vật phẩm sơ cấp, chỉ xuất hiện trong một số bình gốm sơ cấp, điều này cũng dẫn đến cơ hội rút ra món đồ chơi này rất thấp.

Bình thường chỉ có hai loại người có thể mở ra, hoặc là không thiếu tích phân tồn tại, có thể dùng tích phân sinh sinh đập ra; hoặc là phải dựa vào vận khí, một phát nhập hồn!

Vận khí...

Trong nhóm người có thứ đồ chơi này thật không có mấy cái ~ Không khéo, Chu Chỉ Nhược không nằm trong số đó, vận khí kém nổi tiếng, bất đắc dĩ, dù muốn đi nhìn phong cảnh các thế giới cũng làm không được. **Nga Mi Đệ Tử Chu Chỉ Nhược:** Nói đi cũng phải nói lại, Thượng Thiên hình như từ sau khi hoàn thành cái nhiệm vụ kia đến giờ vẫn không có xuất hiện, sẽ không phải xảy ra chuyện gì chứ?

Cô có chút cứng ngắc chuyển sang một đề tài không quá hữu hảo. **Vịnh Xuân Trương Thiên Chí:** Thượng Thiên sẽ không xảy ra chuyện. **Mao Sơn Cửu Thúc:** Với thực lực của Thượng Thiên, tự nhiên sẽ không xuất hiện vấn đề lớn, hẳn là lại lâm vào trạng thái bế quan nào đó đi. **Mao Sơn Cửu Thúc:** Nói trở lại, bần đạo có một chút hiếu kỳ, tồn tại như Thượng Thiên xác thực siêu phàm thoát tục, về sau thật không biết trong nhóm sẽ xuất hiện thêm tồn tại kỳ quái nào nữa, bần đạo rất mong đợi. *Quần viên Băng Đống Tiểu Phá Cầu

gia nhập Group Chat, mọi người hoan nghênh.* *Quần viên Ảnh Chi Quốc Thủ Môn Nhân gia nhập Group Chat, mọi người hoan nghênh.* **Băng Đống Tiểu Phá Cầu:** Tôi, sắp chết rồi, ai có thể cứu cứu tôi? **Ảnh Chi Quốc Thủ Môn Nhân:** Sắp phải đối mặt tử vong sao, thật khiến người ta hâm mộ ~ **Băng Đống Tiểu Phá Cầu:** ???? **Mao Sơn Cửu Thúc:** ???? **Danh Trinh Thám Mori Kogoro:** Tựa hồ xuất hiện quần viên mới kỳ đặc như đạo trưởng mong muốn rồi. **Nhiệt Mại Đại Tác Gia:** Sắp chết Băng Đống Tiểu Phá Cầu... nhân vật trong *The Wandering Earth*?

Hay là tồn tại ở kỷ Cambri?

Vị Ảnh Chi Quốc Thủ Môn Nhân kia, là Sư Tượng sao?

Sư Tượng Scathach? **Băng Đống Tiểu Phá Cầu:** Tôi không biết các người đang nói gì, mau, cứu cứu tôi, sắp chết cóng rồi. **Ảnh Chi Quốc Thủ Môn Nhân:** Sư Tượng?

Đảo phù hợp với nhận thức của hắn về ta, được rồi, ta là Scathach.

Vậy thì, người kỳ đặc trong sự vật kỳ đặc, hiện tại có thể nói cho ta biết, các ngươi rốt cuộc có mục đích gì không?

Có âm mưu nào khiến người ta hưng phấn, cạm bẫy thú vị đặc thù nào đó không, chỉ cần có thể giết chết ta, xin nhờ, thủ đoạn gì đều xin cứ lấy ra đi! **Ngũ Phiên Đội Đội Trưởng:** Khát cầu tử vong?

Chương 70

Một chủng tộc trường sinh nào đó phải trả giá lớn để đạt được vĩnh sinh sao? **Ảnh Chi Quốc Thủ Môn Nhân:** Ồ, lại xuất hiện một vị bằng hữu, tuy rằng sự vật kỳ đặc này che chắn tất cả năng lực dự tri của ta, nhưng ta có thể cảm giác được, ngươi hẳn là một cường giả, có lẽ có thể thử giết chết ta. **Ngũ Phiên Đội Đội Trưởng:** Tuy rằng tại hạ kiêm chức Tử Thần, nhưng tùy ý lấy đi sinh mệnh người khác không có nguyên nhân thực sự là một chuyện vô vị.

Ngoài ra, sau khi gia nhập cái nhóm này, chúng ta không thể làm tổn thương lẫn nhau, đây là chuẩn tắc cơ sở.

Nếu muốn vượt qua điều chuẩn tắc này giết chết quần viên khác, duy chỉ có một người có lẽ có khả năng. **Ảnh Chi Quốc Thủ Môn Nhân:** A?

Tử Thần, là thần minh sao, đáng tiếc, sở hữu giả thần tính không cách nào giết chết ta.

Người còn lại kia là ai?

Có thể vượt qua chuẩn tắc đã thiết lập, không thể tin nổi, có lẽ thật sự có thể giết chết ta cũng không chừng!

Ảnh Chi Quốc, trên vương tọa màu tím xa hoa, đoan tọa một thiếu nữ mặc y phục bó sát màu tím, tôn lên dáng người bốc lửa đến tinh tế.

Cô đang nghiêng người, có chút vô vị lật xem vật thể kỳ lạ từ trên trời rơi xuống tựa hồ được gọi là điện thoại trong tay.

Là người gác cổng Ảnh Chi Quốc, nữ vương, chiến sĩ cổ xưa nhất trong truyền thuyết của Celtic Ulster, Scathach...

Từng có quá nhiều xưng hào, danh tiếng, quyền thế, thậm chí sức

mạnh đều không thiếu, cũng chính vì như thế, hết thảy đều trở nên vô vị như vậy.

Người leo lên đỉnh cao, trong lòng lưu lại khát vọng tràn đầy nhiệt huyết, mỗi khi chinh phục một ngọn núi, trong lòng đều tràn ngập thành tựu cùng hưng phấn không thể diễn tả, nhưng khi đăng lâm hết thảy đỉnh cao nhất, theo đó lại là hư không.

Loại hư không khi đăng lâm đỉnh cao nhất này, vài trăm năm đầu có lẽ có thể thông qua thủ đoạn nào đó giải quyết, nhưng khi vài trăm năm sau lại vài trăm năm, vài trăm năm, thậm chí vài ngàn năm...

Tất cả hết thảy đều đang trôi qua theo thời gian, duy độc cô vĩnh viễn đoan tọa trên cái gọi là vương tọa, nhìn hết thảy mọi người, địch nhân đã từng, bằng hữu, thú vị, vô vị, hết thảy hết thảy đều đang tiêu vong, duy độc cô vĩnh hằng bất diệt, thậm chí sẽ không nảy sinh bất kỳ biến hóa nào dù chỉ một chút.

Có thể làm bạn với cô chỉ còn lại một cây thương lạnh băng, đến sau này, cho dù là người bạn cuối cùng Gae Bolg cũng không tìm được đối thủ để xuất thủ...

Cô độc thay thế hư không, trở thành vĩnh hằng ~~ Trong cô độc dần dần tê dại, dần dần, ngay cả cảm xúc cũng dần dần đạm mạc, cho đến hiện tại, chỉ có một chuyện sẽ làm cô có chút hứng thú, đó là...

Tử vong!

Hiện tại, cho dù trước mặt xuất hiện cái sự vật không cách nào hiểu rõ này, Scathach cũng không có dù chỉ một chút kiêng kị hay để ý, căn bản không lo lắng bên trong sẽ có âm mưu gì, hoặc là nói, làm không tốt cô ngược lại đang mong đợi âm mưu, mong đợi phía sau có tên nào đó có thể giết chết cô, đó hẳn là chuyện thú vị nhất ~~ Chỉ là, làm cô thất vọng là, vật nhỏ như viên gạch này tuy rằng thần kỳ, tựa

hồ có thể liên hệ người khác, nhưng những người kia tựa hồ cũng không có ai nguyện ý giết chết cô.

Duy nhất một tên làm cô ẩn ước cảm giác có một chút nguy hiểm, lại chỉ là một Tử Thần.

Khu khu thần minh mà thôi, căn bản không có khả năng giết chết cô ~ Tia hứng thú cuối cùng cũng theo đó tan đi, hiện tại Scathach chỉ còn lại tia hứng thú cuối cùng, đó là tên gia hỏa có thể vi phạm quy tắc trong miệng vị Tử Thần kia.

Vi phạm quy tắc, là cường giả như thế nào?!

Trong ánh mắt Scathach xuất hiện thêm vài phần hứng thú, đối với thứ đồ vật gọi là điện thoại trong tay, tính chất bỗng nhiên cao hơn rất nhiều. **Mao Sơn Cửu Thúc:** Khụ khụ, vị kia lúc này cũng không ở trong nhóm.

Còn về vị tân nhân này, sao động một chút là muốn chết thế?

Không phải xảy ra vấn đề gì chứ, có lẽ có thể nói với chúng ta, chúng ta đều đến từ những thế giới khác nhau, có lẽ có thể giúp ngươi giải quyết vấn đề cũng không chừng.

Chư thiên vạn giới?

Một danh xưng kỳ đặc, nhưng lại dễ hiểu. "Thế giới khác sao ~" Ánh mắt Scathach phiếm lượng quang, tựa hồ có chút thú vị.

Sở dĩ muốn chết, một phương diện là tử vong đã trở thành một loại chấp niệm của cô, phương diện khác tự nhiên là vì hết thảy quá mức vô vị.

Nếu có một số sự tình đủ thú vị, đi kiến thức một chút cũng chưa chắc không thể. **Băng Đống Tiểu Phá Cầu:** Giúp, giúp tôi, tôi sắp chết cóng rồi! **Nhiệt Mại Đại Tác Gia:** Này này này, nói rõ thân phận đi chứ, bằng không tôi giúp thế nào? **Băng Đống Tiểu Phá

Cầu:** Tôi, là một khỏa cầu ~ **Nga Mi Đệ Tử Chu Chỉ Nhược:** Vị tân nhân này nói chuyện có chút kỳ quái a, tựa hồ không quá biết nói chuyện? **Mao Sơn Cửu Thúc:** Cầu?

Cầu tinh?

Là một loại tinh quái sao?

Bần đạo đảo có một chút cô lậu quả văn rồi. **Nhiệt Mại Đại Tác Gia:** Cầu, là Địa Cầu đúng không!!! **Băng Đống Tiểu Phá Cầu:** Nhân loại, các ngươi là xưng hô ta như vậy! **GUTS Thành Viên Daigo:** Địa Cầu??!!

Thành viên mới là một cái Địa Cầu??!! **Nhiệt Mại Đại Tác Gia:** Daigo tiểu hữu, Địa Cầu sao? **GUTS Thành Viên Daigo:** Cái này, đại bộ phận quần viên, thế giới dưới chân đang giẫm lên chính là Địa Cầu! **Nhiệt Mại Đại Tác Gia:** ???? **Nga Mi Đệ Tử Chu Chỉ Nhược:** !!!! **Vịnh Xuân Trương Thiên Chí:** Thật là một tân nhân không được rồi! **Nhiệt Mại Đại Tác Gia:** Quả nhiên, xem ra là Lưu Lạc Tiểu Phá Cầu!

Nè, nếu có người hiếu kỳ tình huống của Lưu Lạc Tiểu Phá Cầu thì xem tư liệu tôi tải lên là được, Tiểu Phá Cầu hiện tại hẳn là rất hy vọng người khác hiểu rõ tình huống của mình, sau đó giúp đỡ nó.

Còn về Sư Tượng, nếu có hứng thú với thế giới của hắn, tôi có thể giúp tải lên một ít, à không, chủ thế giới Sư Tượng ở là thế giới trò chơi, tôi hiểu rõ không nhiều, còn về những cái khác, đảo cũng có một ít kịch tình làm phối giác, có thể tải lên một ít. **Ảnh Chi Quốc Thủ Môn Nhân:** Không cần. **Nhiệt Mại Đại Tác Gia:** Cũng đúng, Sư Tượng sở hữu năng lực dự tri, đoán chừng những gì biết được cũng không ít hơn tôi.

Vậy tôi chỉ tải lên Tiểu Phá Cầu thôi. **Băng Đống Tiểu Phá Cầu:** Cảm, cảm tạ. **Nhiệt Mại Đại Tác Gia:** Cảm tạ thì không

cần lạp, nếu thật sự cảm tạ tôi, có cơ hội cho tôi đi thế giới của cậu du lịch lấy tư liệu là được, loại thế giới bị băng phong này đối với một tác gia mà nói đơn giản là địa điểm lấy tư liệu siêu tuyệt! **Băng Đống Tiểu Phá Cầu:** Được! **Nhiệt Mại Đại Tác Gia:** Ha ha, nói chuyện càng ngày càng trôi chảy rồi, xem ra đang từ từ quen thuộc phương thức giao lưu của nhân loại rồi ni.

Trong nhóm, người có hứng thú bắt đầu lật xem tư liệu mới, có người thì lại đang quan chú một chuyện khác.

Tỷ như lúc này, giao diện riêng tư của Mori Kogoro lặng lẽ sáng lên. **Ngũ Phiên Đội Đội Trưởng:** Tán gẫu chút. **Danh Trinh Thám Mori Kogoro:** Tán gẫu chút? **Ngũ Phiên Đội Đội Trưởng:** Tán gẫu chút! **Danh Trinh Thám Mori Kogoro:** Tán...

được rồi, không đùa nữa, tán chuyện gì?

Tán về cái Địa Cầu mới nhập nhóm kia?

Hay cái tên tân nhân kỳ quái cứ luôn mồm muốn người khác giết chết kia? **Ngũ Phiên Đội Đội Trưởng:** Đều không phải, là vị Đại Tác Gia kia.

Nhìn thấy câu nói này, Mori Kogoro vốn đang mang bộ dạng lười biếng nằm nghiêng trên sô pha bỗng nhiên hai mắt híp lại, lẩm bẩm nói: "Quả nhiên, không chỉ có mình tôi phát hiện ra vấn đề, Aizen, thực lực mạnh, trí thương cao, ngay cả quan sát lực cũng trác tuyệt như thế, thật là một tên siêu cấp đáng sợ." **Danh Trinh Thám Mori Kogoro:** Nói thế nào? **Ngũ Phiên Đội Đội Trưởng:** Lời nói lần này của ngài chỉ khiến tại hạ cảm giác ngài đang trêu chọc tại hạ, bằng đầu óc của ngài, không nên không phát hiện ra vấn đề.

Đối diện trầm mặc một hồi, mới lần nữa mở miệng nói. **Danh Trinh Thám Mori Kogoro:** Phát hiện cái gì? **Ngũ Phiên Đội Đội Trưởng:** Ngài cũng có suy đoán, không rõ ngài phát hiện được bao

nhiêu. **Danh Trinh Thám Mori Kogoro:** Muốn giúp nhau nghiệm chứng sao, có thể ~ **Ngũ Phiên Đội Đội Trưởng:** Không bình thường, hắn hiểu biết về các quần viên quá nhiều. **Danh Trinh Thám Mori Kogoro:** Ừ, trừ Thượng Thiên ra thì toàn bộ đều hiểu rõ.

Cho dù Thượng Thiên từng giải thích một lần, nhưng vẫn kỳ quái.

Cho dù đúng như vị Thượng Thiên kia nói, có cường giả chân chính dùng toàn tri chi lực dòm ngó thế giới khác, sau đó đầu xạ hình thành tác phẩm, nhưng cũng không nên đối với tất cả hết thảy đều có chỗ hiểu biết.

Chương 71

Ngũ Phiên Đội Đội Trưởng: Hoặc là nói, nếu thật có một tồn tại cường đại như vậy, lại vì sao sẽ cố ý đầu xạ những tác phẩm này, cố ý để hắn có thể dễ dàng tìm kiếm, đây là nghi điểm thứ nhất. **Danh Trinh Thám Mori Kogoro:** Nghi điểm thứ hai, thân phận của hắn.

Dùng tác gia làm thân phận, chuyên chú quang minh chính đại đi lấy tư liệu, đi hoàn thành càng nhiều tác phẩm, bản thân không có vấn đề, nhưng... **Ngũ Phiên Đội Đội Trưởng:** Tồn tại cảm của hắn quá bạc nhược, hoặc là nói, tại thời kỳ nhiệm vụ, tồn tại cảm của hắn quá ư bạc nhược! **Danh Trinh Thám Mori Kogoro:** Không sai, mỗi lần nhiệm vụ nhóm mở ra đều có thể tự do đi tới các thế giới, nếu hắn thật sự thích du lịch lấy tư liệu như vậy thì sẽ không bỏ qua cơ hội này.

Không, đảo cũng không phải không thể miễn cưỡng giải thích, có lẽ là sợ bị thương ~ **Ngũ Phiên Đội Đội Trưởng:** Khả năng không lớn, đi làm nhiệm vụ hầu như là cao thủ đỉnh cấp trong nhóm cùng đi, nếu như vậy đều lo lắng, thế thì hắn càng không dám tùy tiện đi tới các thế giới khác. **Ngũ Phiên Đội Đội Trưởng:** Cho nên, vấn đề chân chính tịnh không phải hắn sợ hãi nguy hiểm, hắn sợ hãi, hoặc là kiêng kị sự vật khác, hoặc là... cường giả! **Danh Trinh Thám Mori Kogoro:** Phù hợp yêu cầu tự nhiên chỉ có một người. **Ngũ Phiên Đội Đội Trưởng:** Vị Thượng Thiên kia! **Danh Trinh Thám Mori Kogoro:** Thượng Thiên!

Hai người hầu như đồng thời trả lời. **Ngũ Phiên Đội Đội Trưởng:** Kẻ hắn kiêng kị nhất tất nhiên là vị Thượng Thiên kia, nhưng cũng không chỉ như thế, hắn thăm dò vị Chu cô nương kia,

thăm dò vị đạo trưởng kia, còn có võ giả quốc thuật Trương Thiên Chí, những người này có điểm chung. **Danh Trinh Thám Mori Kogoro:** Không mạnh lắm, hoặc là thế giới sở tại không quá mạnh quá nguy hiểm. **Danh Trinh Thám Mori Kogoro:** Nói đi cũng phải nói lại, nếu không bị ngài vạch trần, người đầu tiên chuẩn bị thăm dò hẳn là tôi mới đúng.

Aizen quân, ngài làm tôi mất đi một cơ hội phân tích tốt nha (cười sờ đầu chó lầu trên.jpg) **Danh Trinh Thám Mori Kogoro:** Cũng không chỉ vẻn vẹn là một cơ hội, nếu thành công, tôi có thể cầm kết luận đi tìm Thượng Thiên, có lẽ sẽ được ban thưởng ghê gớm, có lẽ từ đây đi lên đỉnh cao nhân sinh, hết thảy đều bị ngài phá hoại, bởi vì, tôi ước chừng đã mất đi một thế giới (lại sờ đầu chó lầu trên.jpg) **Ngũ Phiên Đội Đội Trưởng:** Năm mươi phần Hồn Tửu tiêu chuẩn. **Danh Trinh Thám Mori Kogoro:** Làm đẹp lắm, ngài có thể lại thương hại tôi một lần nữa! (Mỉm cười.jpg) **Danh Trinh Thám Mori Kogoro:** Bất quá nói trở lại, Thượng Thiên có lẽ tịnh không phải đối với những sự tình này hoàn toàn không biết gì.

Năm đó, Thượng Thiên thế nhưng liên tục nói hai lần 'thú vị', bằng vào hiểu biết của tôi đối với vị kia, vị kia cũng sẽ không đánh giá một cái gọi là tác gia đơn thuần như vậy. **Ngũ Phiên Đội Đội Trưởng:** Tại hạ biết. **Danh Trinh Thám Mori Kogoro:** Ngài biết thì tôi cũng biết, nhưng, không chuẩn lại nợ! **Ngũ Phiên Đội Đội Trưởng:** Sẽ không, tín dự của tại hạ có thể tin tưởng. **Ngũ Phiên Đội Đội Trưởng:** Chỉ là, ngài coi như tay không từ chỗ tại hạ đạt được một phần chỗ tốt, có qua có lại, ngài không ngại chia sẻ một chút chứ. **Danh Trinh Thám Mori Kogoro:** Tê, hảo gia hỏa, nguyên lai là ở đây chờ tôi ni, nói đi!

Trước tiên nói rõ, quá phận, hoặc là sự tình quá phiền phức thì miễn bàn. **Ngũ Phiên Đội Đội Trưởng:** Không phiền phức, hiện

tại hắn hiển nhiên đối với *The Wandering Earth* kia cảm hứng thú, tôi hoài nghi hắn hẳn là có động tác. **Danh Trinh Thám Mori Kogoro:** Cho nên? **Ngũ Phiên Đội Đội Trưởng:** Tôi muốn biết mục đích và thủ đoạn của hắn. **Danh Trinh Thám Mori Kogoro:** Để cho tôi làm điệp báo viên, giám thị hắn!!!

Này này này, tôi là người tay trói gà không chặt, ngài hảo ý tứ để tôi đi làm chuyện nguy hiểm như vậy??!! **Ngũ Phiên Đội Đội Trưởng:** Như vậy hắn mới sẽ giảm bớt phòng bị. **Danh Trinh Thám Mori Kogoro:** Không làm! **Ngũ Phiên Đội Đội Trưởng:** Thêm năm mươi phần. **Danh Trinh Thám Mori Kogoro:** Thành giao! **Ngũ Phiên Đội Đội Trưởng:** Hợp tác vui vẻ.

Mori Kogoro day day cái đầu có chút trướng đau: "Tên gia hỏa này, thật biết tìm việc cho tôi làm, bất quá..." Nhớ tới loại Hồn Tửu từng nhấm nháp kia, cái cảm giác khiến cả linh hồn đều vì đó mà trầm mê, Kogoro không khỏi nuốt nước miếng. "Được rồi, tôi vốn là thám tử, đây cũng là công việc chính ~" **Danh Trinh Thám Mori Kogoro:** Một vấn đề cuối cùng, mục đích của ngài là gì, tôi rất hiếu kỳ.

Thế giới Tử Thần, Tĩnh Linh Đình, Đội trưởng phiên đội 5 Aizen nhìn câu nói này, không nói gì, dưới kính mắt là đôi mắt bình tĩnh như nước, hắn ngẩng đầu, nhìn về hư không xa xôi, tựa hồ có thể quán xuyên hư không, nhìn thấy sự biến sắp xảy ra ở phương xa. "Group Chat, Thượng Thiên, quần viên, vốn là ba kết cấu bất đồng.

Cơ quan trung tâm Group Chat có quy luật vận chuyển nhưng lại không có, hoặc là không cách nào triển hiện sức mạnh.

Muốn hoạch thủ thứ cần thiết, vị Thượng Thiên kia, hoặc là cường giả đỉnh cấp mà Thượng Thiên đại biểu, là người hợp tác, lấy võ lực tự thân, vì Group Chat hoạch thủ thứ cần thiết, cùng Group Chat hoàn thành lợi ích trao đổi." "Các quần viên chúng ta chỉ là đơn vị

xúc phát nhiệm vụ ti vi mà thôi, chỉ cần xúc phát nhiệm vụ, hoàn thành tầng trên lợi ích trao đổi, sống chết thậm chí cũng không cần để ý, cuối cùng cũng chỉ sẽ nhân đó đạt được ít phần thưởng mang tính an ủi, bản chất băng lãnh của giai tầng cường giả và giai tầng kẻ yếu." "Cái tên Đại Tác Gia kia, có lẽ Group Chat biết hắn có vấn đề, Thượng Thiên cũng rõ ràng, chỉ có quần viên bình thường là không biết.

Hắn, hoặc là nói hắn căn bản là một quân cờ, một cái bắt đầu của đại cục.

Những quần viên 'ti vi' như chúng ta, tại loại cửa gió này, có hai loại lựa chọn, an định làm tốt nhiệm vụ bản chức, hoặc là... tấn thăng tầng trên ~" Một khắc sau, trong kính mắt Aizen, hào quang kỳ dị lóe lên. "Một bước đi trước, từng bước đi trước, cơ hội của ta, đăng lâm đỉnh cao của nhóm, cơ hội tốt nhất!" Giữa tinh hải hạo hãn, hai khối năng lượng khổng lồ, một đen một trắng, đang chống lại nhau.

Trận chiến này thoạt nhìn không có những vụ nổ kinh thiên động địa, không có các loại dị tượng kinh người, nhưng thực tế, nó còn hung hiểm gấp vô số lần so với những trận chiến có dị tượng hoành tráng kia.

Đây là cuộc tranh đoạt bản nguyên, tranh đoạt thiên đạo, cắn nuốt lẫn nhau, kẻ thắng làm vua, thua làm giặc!

Lúc này, có thể thấy rõ khối quang cầu khổng lồ màu trắng đang ẩn ẩn chiếm thế thượng phong.

Bỗng nhiên, một tia ý thức của Lục Minh được đánh thức từ trong trạng thái trầm tẩm, một luồng tin tức theo đó truyền vào ý thức của hắn. "Trong nhóm có người đang nhắc đến tôi..." Toàn Tri Quyền Hành, không chỉ có thể chủ động dò xét tất cả, giải tích tất cả, mà bị động cũng có công hiệu.

Phàm là bị nhắc tới, tất sẽ cảm ứng!

Chỉ cần nằm trong phạm vi toàn tri, nếu thực lực không đủ, ngay khoảnh khắc nhắc đến kẻ toàn tri, tất cả mọi thứ của người nhắc đến sẽ lập tức bị phía bên kia thấu hiểu ngược lại.

Nếu thực lực khá mạnh, thì cũng sẽ dựa trên mức độ đàm luận về kẻ toàn tri mà không ngừng bị xâm nhập, không ngừng bị thấu hiểu mọi thứ.

Kẻ toàn tri chân chính, phàm là niệm, tất bị tri!

Ngươi cho rằng mình hiểu biết càng sâu, thì ngược lại ngươi bị thấu hiểu càng sâu.

Khoảnh khắc tiếp theo, Toàn Tri Quyền Hành kích hoạt.

Danh Thám Tử Mori Kogoro, còn có cuộc trò chuyện của Aizen, đều bị Lục Minh nắm rõ như lòng bàn tay.

Theo lý mà nói, bất luận là Mori Kogoro hay Aizen đều không phải người cùng một thế giới với Lục Minh, hắn chưa làm được Đa nguyên toàn tri.

Nhưng vấn đề nằm ở chỗ nhóm chat đang bàn luận về Lục Minh.

Hiện tại, cảnh giới toàn tri của Lục Minh là Đơn thể thế giới toàn tri, đang hướng tới Đơn nguyên vũ trụ toàn tri để thăng cấp.

Đơn thể thế giới toàn tri, không phải mang ý nghĩa truyền thống là trên một hành tinh.

Một thế giới, nếu bên trong có mấy chục tiểu thế giới do người khác khai mở, vậy những tiểu thế giới đó có tính là một thế giới không?

Loại tình huống này, khái niệm nghịch lý sẽ rất nhiều.

Cho nên, trên thực tế cái gọi là Đơn thể thế giới, thực ra có thể

hiểu là một đơn vị khái niệm!

Một thế giới, nếu có khái niệm Tam Giới, ba thế giới liên thông với nhau, vậy thì đó là một đơn vị chỉnh thể, nằm trong phạm vi toàn tri của Lục Minh.

Ngược lại, một thế giới có khái niệm Tam Giới, nhưng vì nguyên nhân nào đó mà ba thế giới triệt để phân ly, không có bất kỳ kết nối nào, vậy thì Lục Minh không làm được toàn tri.

Cũng chính vì nguyên nhân này, dù cho trong giới dị năng thống ngự hàng trăm hàng ngàn, thậm chí nhiều thế giới riêng biệt hơn nữa, Lục Minh vẫn có thể làm được một niệm toàn tri.

Bởi vì trên khái niệm, những thế giới quản hạt lẫn nhau, kết nối lẫn nhau này là một chỉnh thể.

Thành viên trong nhóm cũng tương tự như vậy.

Nếu bọn họ để điện thoại sang một bên, ở trong thế giới của mình nói hươu nói vượn, Lục Minh không thể toàn tri.

Nhưng chỉ cần cầm điện thoại, vật kết nối trên khái niệm này, thì tất cả sự tình xung quanh người giữ điện thoại hắn đều có thể biết rõ ràng rành mạch.

Đây là sức mạnh của một góc Toàn Tri Quyền Hành của Đơn thể toàn tri giả! "Thú vị, cái vị đại tác gia kia, cư nhiên có vấn đề này?

Nghi ngờ là một loại nhân vật gián điệp nào đó?" Đối với điểm này, Lục Minh ngược lại chẳng thấy kỳ quái chút nào.

Nhóm chat trong mắt Lục Minh cần các loại thần vật cao tầng thứ, hoặc để khôi phục bản thân, hoặc để thăng cấp bản thân.

Tóm lại nhóm chat không phải là thứ gì hiền lành, cho nên bất luận cố ý hay vô ý, hấp thu vào một tên gián điệp nào đó đều không phải là

không có khả năng.

Chỉ là, điều khiến Lục Minh cảm thấy dở khóc dở cười chính là, hai tên gia hỏa có chỉ số thông minh bùng nổ kia, cư nhiên lại cho rằng bọn hắn đã hiểu rõ tất cả.

Chương 72

Về điểm này, bọn hắn ngây thơ quá rồi.

Lúc đó hắn đàm luận với tên kia thấy thú vị, chỉ đơn giản vì đối phương cho rằng cái toàn tri hư giả kia bị tùy tiện vả mặt mà thôi, đó là một chút ác thú vị. "Hiện tại, không phải lúc quan tâm chuyện này..." Đại tác gia cũng được, Aizen cũng thế, đều là chuyện nhỏ.

Cuộc tranh đấu Chấp Thiên hiện tại mới là chuyện quan trọng nhất.

Lục Minh ẩn ẩn có cảm giác, cái tên Đại Ám Hắc Thiên này, dường như có chút không ổn.

Trên người y, dường như có thứ gì đó quỷ dị.

Khoảnh khắc tiếp theo, Lục Minh đem Thương Thiên Chi Lực của bản thân kéo dài đến cực hạn, dùng đại thế nghiền ép xuống.

Cùng lúc đó, thanh âm hoàng hoàng vang vọng khắp cả tinh không. "Ông thua rồi..." Thương Thiên Hóa Thân màu đen kịt nghe vậy, khẽ run lên.

Rất nhanh, y thấu hiểu năng lực của Lục Minh, trong lòng kinh hãi đồng thời lập tức đem một đoạn ký ức vừa rồi xóa bỏ. "Buồn cười, tưởng rằng xóa bỏ ký ức là xong sao?

Thật ngây thơ biết bao!" "Tại sát na ông nhịn không được nảy sinh sự tín nhiệm, giữa chúng ta đã triệt để xuất hiện chênh lệch.

Sai một nước, thua cả bàn, ông thua chắc rồi!" Đột nhiên, cũng không biết vì sao Thương Thiên Hóa Thân màu trắng uy lực đại tăng, Thương Thiên Hóa Thân màu đen tao ngộ áp chế nào đó, chênh lệch hiện ra lập tức! "Không!!!!" Cùng với tiếng gào thét tê tâm liệt phế

vang vọng tinh không, Thương Thiên Hóa Thân màu trắng đột nhiên bành trướng, trong sát na đem Thương Thiên Hóa Thân màu đen kịt triệt để bao bọc, bao phủ, thôn phệ!

Sâu trong tinh không đột nhiên bành trướng một trận, sau đó bắt đầu co rút lại với tốc độ kinh khủng.

Cuối cùng, hiển hóa ra thân ảnh nguyên bản của Lục Minh.

Lục Minh không động, ngồi xếp bằng giữa tinh không, bắt đầu từ từ tiêu hóa sức mạnh của Đại Ám Hắc Thiên.

Sức mạnh của Đại Ám Hắc Thiên chỉ kém hắn nửa cấp, cộng thêm việc lĩnh ngộ pháp tắc của đối phương cao hơn Lục Minh, cho nên đánh bại đối phương là một chuyện, triệt để luyện hóa đối phương lại là một chuyện khác.

Trong tinh không, thời gian là thứ không đáng giá nhất.

Dù cho ngàn năm vạn năm, ở trong tinh không cũng không lật lên được tí bọt nước nào.

Rốt cuộc, vào một thời khắc nào đó, Lục Minh bỗng nhiên mở đôi mắt ra.

Trong sát na, một cỗ năng lượng ba động khủng bố lóe lên rồi biến mất, vô số ngôi sao xung quanh theo đó mà phúc diệt.

Luyện hóa một 'Thiên' cấp bán bộ tinh hệ, thực lực của Lục Minh lại dường như tăng lên không chỉ gấp đôi! "Thì ra là thế, đây mới là phân chia chân chính!" Trước kia, trong đầu Lục Minh chỉ có một sự phân chia tầng thứ mơ hồ.

Nhưng sau khi thôn phệ Đại Ám Hắc Thiên, hắn lại ngoài ý muốn thu hoạch được một phần tin tức hoàn chỉnh liên quan đến phân chia tầng thứ.

Trong mắt những sinh mệnh tầng thứ cao đẳng chân chính, tất cả tầng thứ sinh mệnh có thể đại thể phân chia làm mười đương thứ, hoặc là mười đẳng cấp!

Sinh mệnh thể cấp 1-3: Sinh mệnh thể phàm tục, nhân vật nhỏ yếu như trần ai.

Lục Minh đối chiếu với phân chia của giới dị năng, dễ dàng đưa ra kết luận: Cấp 1-3 tương đương với Dị năng giả cấp 1 đến Dị năng tông sư cấp 9.

Sinh mệnh thể cấp 1 ứng với dị năng giả cấp 1-3, cứ thế đối chiếu phân chia.

Sinh mệnh thể cấp 4-6: Sinh mệnh thể cấp phổ thông, miễn cưỡng thoát ly phạm trù trần ai, có tư cách chúa tể sinh mệnh nhất định.

Nó cũng vừa vặn tương ứng với Thần Tinh Vương Giả, Huy Nguyệt Hoàng Tọa, Hi Nhật Đại Đế!

Sinh mệnh thể cấp 7 trở lên: Tầng thứ sinh mệnh cao đẳng chân chính.

Sinh mệnh thể cấp 7 là sinh mệnh lực cấp Tinh Thể (Hành tinh), bản chất sinh mệnh của bản thân có thể so với một hành tinh sự sống.

Bên trong lại có thêm nhiều phân chia đẳng cấp nhỏ, tạm thời không nhắc tới vì vô nghĩa.

Sinh mệnh thể cấp 8: Sinh mệnh thể cấp Tinh Hệ, bản chất sinh mệnh của bản thân có thể so với một phương tinh hệ, cũng là tầng thứ hiện tại của Lục Minh.

Sinh mệnh thể cấp 9: Sinh mệnh thể cấp Tinh Vực, bản chất sinh mệnh bản thân so với một phương tinh vực.

Cái gọi là tinh vực, một phương tinh vực tương đương với mấy

chục thậm chí hàng trăm tinh hệ tổ thành.

Cuối cùng, sinh mệnh thể cấp 10: Bản chất sinh mệnh bản thân tương đương với vũ trụ, gọi là Sinh mệnh thể cấp Vũ Trụ.

Còn về Đa nguyên, Đại Ám Hắc Thiên cũng chỉ tương đương với một sinh mệnh thể bán bộ cấp 7, có khả năng truyền thừa liên quan đến phương diện kia, đoán chừng cần đợi đến khi độ hoàn thành Thương Thiên Hóa Thân của Lục Minh tiếp cận 100% mới có thể biết được.

Ngoài ra, tầng thứ sinh mệnh là một phương diện.

Tương ứng với tầng thứ sinh mệnh chính là đẳng cấp pháp tắc.

Khác với sự lĩnh ngộ và phân chia pháp tắc tương đối mơ hồ mà Lục Minh vốn cho rằng, thực tế pháp tắc cũng có sự phân chia đẳng cấp rõ ràng, vừa vặn đối chiếu với mười cấp sinh mệnh thể.

Pháp tắc cũng chia làm mười cấp pháp tắc.

Pháp tắc cấp 1-3: Pháp tắc thô thiển nhất, lông da pháp tắc, chỉ cung cấp cho một số sinh mệnh cấp bậc phàm tục trần ai tu luyện...

Pháp tắc cấp 4-6: Có thể đối chiếu với độ lĩnh ngộ pháp tắc của Thần Tinh Vương Giả, Huy Nguyệt Hoàng Tọa, Hi Nhật Đại Đế.

Cũng tức là, đem pháp tắc lĩnh ngộ đến tầng thứ này, có thể phát huy ra sức phá hoại của cảnh giới này.

Những kẻ được gọi là thiên kiêu, vượt cấp chiến đấu, là bởi vì tầng thứ sinh mệnh tuy chưa đột phá, nhưng pháp tắc lĩnh ngộ được đã dẫn đầu đột phá một bước.

Pháp tắc cấp 7 đối chiếu sinh mệnh thể cấp Tinh Thể.

Pháp tắc cấp 8 đối chiếu sinh mệnh thể cấp Tinh Hệ.

Pháp tắc cấp 9 đối chiếu sinh mệnh thể cấp Tinh Vực.

Pháp tắc cấp 10, hay còn gọi là Pháp tắc viên mãn, đối chiếu với cấp Vũ Trụ.

Chỉ có đem tầng thứ sinh mệnh bước vào cấp 10, lại lĩnh ngộ một điều pháp tắc viên mãn, lúc đó mới có thể chân chính xưng là Sinh mệnh cấp Đơn nguyên vũ trụ!

Ở trên đó, còn có một tầng thứ đặc thù.

Lĩnh ngộ một đạo pháp tắc hoàn chỉnh liền có thể đối chiếu cấp Đơn nguyên vũ trụ.

Nhưng, loại đồ vật như pháp tắc, không ai quy định chỉ có thể lĩnh ngộ một loại.

Nếu lại tiếp tục lĩnh ngộ loại thứ 2, thứ 3, thứ 100... cho đến khi đem ba ngàn pháp tắc toàn bộ lĩnh ngộ, sau đó đem năng lượng trong cơ thể thai nghén đến cực hạn mà một vũ trụ có thể thừa tải, liền có thể xưng là: Đơn nguyên vũ trụ đỉnh phong!

Sở hữu tư cách có thể trùng kích vách tường vũ trụ, bước vào Đa nguyên!

Đương nhiên, đừng thấy Đơn nguyên vũ trụ đỉnh phong và Đơn nguyên vũ trụ cấp khác biệt dường như không lớn, dù sao bản thân cũng chỉ là một loại kéo dài của cấp Đơn nguyên vũ trụ.

Nhưng thực tế, lượng biến có thể dẫn phát chất biến, Đơn nguyên vũ trụ đỉnh phong chân chính, đủ để dễ dàng miểu sát tồn tại cấp Đơn nguyên vũ trụ.

Ngồi xếp bằng giữa tinh không, Lục Minh lộ vẻ kỳ lạ. "Trách không được, rõ ràng Đại Ám Hắc Thiên kia kém ta về tầng thứ, lại có thể giằng co với ta lâu như vậy.

Hắc ám pháp tắc của y đã đạt đến cấp 8, có thể đối chiếu cấp Tinh Hệ, đẳng đồng với tầng thứ sinh mệnh của ta." Thương Thiên Hóa

Thân của Lục Minh thành hình dễ dàng, nhưng lại có một khuyết điểm chí mạng, đó là sự lĩnh ngộ pháp tắc nghiêm trọng không đủ.

Thương Thiên Hóa Thân của Lục Minh hiện tại chỉ tương đương với một Thương Thiên thuần trắng hoàn toàn chỉ có năng lượng thể, gần như không có bao nhiêu sức mạnh pháp tắc.

Cũng may, trong khoảng thời gian gần đây độ hoàn thành của Thương Thiên Hóa Thân có sự tăng lên, Lục Minh mạnh hơn một chút so với cấp Tinh Hệ tầm thường, cộng thêm thiên phú dị năng tương trợ, mới có thể triệt để đánh bại Đại Ám Hắc Thiên.

Hiện nay, triệt để thôn phệ toàn bộ sức mạnh của Đại Ám Hắc Thiên, một mảng khiếm khuyết pháp tắc của Lục Minh cũng đã bổ toàn thành công.

Hắn của hiện tại, mới chân chân chính chính là tồn tại cấp Tinh Hệ, vị liệt sinh mệnh cao đẳng cấp 8!

Tầng thứ này, ở trong một phương vũ trụ hoàn chỉnh, cũng có thể xưng là cường giả chân chính!

Khoảnh khắc tiếp theo, Lục Minh khẽ bóp ngón tay, một vật xuất hiện trong tay hắn.

Đó là một sự tồn tại uyển chuyển như ngọc thạch, chỉ có điều thông thể đen kịt vô cùng.

Đây là thứ thu hoạch được từ trong cơ thể Đại Ám Hắc Thiên.

Một phương Thiên, theo lý mà nói, trừ những tồn tại chấp chưởng Thương Thiên Chi Lực bằng sức lực cá nhân như Lục Minh ra, thì sẽ không xuất hiện biến hóa cảm xúc quá mức rõ ràng.

Dù sao Thiên là Thiên Đạo vô tình, trong thế giới quan của Thiên, hết thảy cũng chỉ là trần ai, sâu kiến.

Hoặc là có con kiến nào đó tương đối thú vị, được Thiên ưu ái, đó cũng chỉ là sự ân tứ cao cao tại thượng!

Nhưng Đại Ám Hắc Thiên kia thì khác, cảm xúc dao động cực kỳ kịch liệt, hoàn toàn không giống một tôn Thiên, càng giống một người chấp chưởng Thương Thiên Chi Lực như Lục Minh hơn.

Truy cứu nguyên nhân, nếu Lục Minh không đoán sai, hẳn là có liên quan đến thứ này.

Bởi vì, trong quá trình Lục Minh luyện hóa Đại Ám Hắc Thiên, đây là thứ duy nhất có thể chống lại sự luyện hóa.

Chương 73

Ý thức xâm nhập vào trong đó, Toàn Tri Chi Nhãn theo đó mở ra.

Khoảnh khắc tiếp theo, trong cả vùng tinh không, chợt vang lên tiếng gầm lớn của Lục Minh. "Không thể nào!!!!" Chấn kinh, kinh hãi, mờ mịt, đủ loại biểu tình bình thường căn bản sẽ không xuất hiện trên mặt hắn, lúc này toàn bộ hội tụ tại một chỗ, hình thành nên dung nhan gần như vặn vẹo của Lục Minh.

Nửa ngày, lại qua nửa ngày, rồi lại thêm nửa ngày nữa, Lục Minh mới cưỡng ép đè xuống tâm tình đang kích động phập phồng trong lòng, nghiến răng nói. "Vì sao... lại là sức mạnh của Lượng Tử Chiến Ma!!" Khái niệm Lượng tử vĩnh sinh, cũng không phải độc quyền của riêng Lục Minh.

Nhưng, Lượng Tử Chiến Ma, rõ ràng là hắn mượn nhờ sự lý giải đối với Lượng tử vĩnh sinh, tận lực sáng tạo ra một loại sinh mệnh căn bản là hư giả!

Loại sinh vật này, về mặt lý thuyết căn bản sẽ không tồn tại.

Nhưng trong miếng ngọc đen này, lại rõ ràng rành mạch là sức mạnh của Lượng Tử Chiến Ma, thứ sức mạnh quen thuộc đến không thể quen thuộc hơn!

Đầu óc Lục Minh có chút loạn, tốn sức lực rất lớn mới triệt để bình phục lại tâm tình. "Có ba loại khả năng.

Loại thứ nhất, Lượng Tử Chiến Ma mà tôi sáng tạo, thực tế căn bản đã tồn tại trong chư thiên vạn giới.

Khả năng thứ hai, Lượng Tử Chiến Ma bản thân tịnh không tồn tại, nhưng có người đã ảnh hưởng ý chí của tôi, mượn nhờ thiên phú

của tôi, sáng tạo ra loại sinh mệnh này.

Khả năng thứ ba, có sinh mệnh ở tương lai đã nghịch chuyển thời gian, quay trở về quá khứ, và đem sức mạnh Lượng Tử Chiến Ma đặt tại thế giới này!" Ba loại khả năng, đều có xác suất nhất định!

Nhưng mà, khoảnh khắc tiếp theo, tất cả suy đoán thảy đều bị phá vỡ!

Bởi vì, đạo sức mạnh Lượng Tử Chiến Ma kia, lại đột ngột bắt đầu tiêu dung, cuối cùng cả thảy dung nhập vào trong thân thể Lục Minh, trở thành... một bộ phận của hắn!

Hồn viên như ý, không có một chút bài xích nào, phảng phất như bản thân nó chính là sức mạnh thuộc về hắn vậy.

Trầm mặc, trầm mặc trong thời gian dài.

Cuối cùng, trong đôi mắt Lục Minh, phù hiện ra quang trạch phức tạp vô cùng. "Khả năng thứ tư, tôi của tương lai, nghịch chuyển thời gian, làm tất cả những chuyện này?" Gần như theo bản năng, Lục Minh mở ra giao diện thuộc tính.

Tại dòng dưới cùng của giao diện thuộc tính, xuất hiện một biến hóa mới nằm ngoài dự liệu, lại cũng nằm trong tình lý. **Lượng tử ma chủ (?%): ????, ????, duy nhất ????, hiện nay, chỉ có thể vận dụng cổ sức mạnh này một lần, duy nhất một lần, chớ dùng gấp!** Trầm mặc, lại lần nữa lâm vào trầm mặc thật lâu.

Sau đó, Lục Minh vung tay lên, đem dòng chữ kia dùng phương pháp của mình triệt để xóa đi.

Cổ năng lực này vẫn còn, chỉ là sẽ không tái xuất hiện trên giao diện thuộc tính nữa. "Lời nhắc nhở anh cho tôi, tôi nhận rồi..." Ở thời đại này, có thể làm cho Lục Minh bó tay hết cách, không có mấy phần nắm chắc hoàn toàn, chỉ có một thứ! ...

Lúc này, trong Đế Tháp, Băng Đế thần sắc uy nghiêm cao quý, đang răn dạy một đám thần tử thuộc hạ phía dưới.

Là một đế vương, nhất là loại quyền thế, sức mạnh đều quy về một thân này, triển lộ uy nghi của bản thân là không thể thiếu.

Còn về việc bị bức bách tạo phản?

Trong thế giới dị năng này, khả năng đó cực thấp.

Trở thành Đại Đế, tự nhiên có thể đăng lâm cao vị, không thành Đại Đế, đặc biệt ai có cái gan dám tạo phản?

Bỗng nhiên, sắc mặt băng lãnh của Băng Đế khẽ động, diện sắc lược vi hòa hoãn hơn một chút, phất tay nói: "Đều lui xuống trước đi." Đợi đám người lui ra, hư không đột nhiên bị xé rách ra một con đường.

Lục Minh từ trong đó bước ra, toàn thân cũng không mang theo chút khí thế kinh người nào, nhưng cứ thế vừa đi ra, tất cả ánh sáng dường như đều hội tụ trên người hắn.

Hắn vừa xuất hiện, chủ vị liền không còn thuộc về người khác.

Lập tức, Băng Đế đứng dậy, đi về phía Lục Minh, băng sương trên mặt theo đó tan biến.

Lúc này nào còn uy nghi đế vương, so với người phụ nữ nhỏ bé nhất còn muốn ôn thuận hơn.

Loại biến hóa kỳ diệu này, luôn dễ dàng trong nháy mắt nắm chặt trái tim một người đàn ông.

Bên ngoài giống quý phụ, trong nhà giống...

đều yếu đuối đến cực điểm!

Lục Minh tùy ý ngồi trên đế tọa tượng trưng cho quyền hành Đại Đế kia, Băng Đế cũng thuận thế nằm ở một bên, giúp Lục Minh xoa

bóp bả vai. "Đại nhân, sự tình xong xuôi rồi?" "Ừ." "Từ hiện tại bắt đầu, cả Bách Tộc, Đại Đế lưu lại không quá năm người, hơn nữa hầu như đều đang bế tử quan.

Thời đại tiếp theo, thuộc về cô." Lục Minh nhẹ nhàng buông một câu, lại làm cho Băng Đế toàn thân đều khẽ run lên.

Có cái gì so với quyền thế càng làm cho người phụ nữ này trầm mê hơn?

Đó khẳng định là quyền thế lớn hơn.

Quyền thế chưởng khống một chủng tộc, lại làm sao sánh được với chưởng khống Bách Tộc!

Thống ngự Bách Tộc, chuyện này đã từng xem như căn bản là không thể nào, hiện nay, dường như... dễ như trở bàn tay?

Khoảnh khắc tiếp theo, đôi mắt đẹp của Băng Đế càng thêm ướt át, nhẹ nhàng ghé vào tai Lục Minh khẽ nhả một ngụm trọc khí: "Đại nhân, thiếp không có gì báo đáp, thiếp có một người tiểu tỷ muội..." Lục Minh nghiêng đầu, cười như không cười nhìn Băng Đế.

Người phụ nữ này thật sự thú vị, thật sự quá thú vị.

Nữ tử thế gian, các loại hình dáng đếm không xuể, nhưng đa số đều cho dù không dùng toàn tri cũng đủ để một chút nhìn thấu.

Có người diện từ tâm thiện, đi lại trong thiên hạ uyển chuyển như hoạt bồ tát, có người tật ác như cừu, có người tâm ngoan thủ lạt, vân vân.

Những cô gái kia, chân chính có thể lọt vào mắt Lục Minh thiếu lại càng thêm thiếu.

Người phụ nữ trước mặt này, lại thực sự quá thú vị.

Lúc cần uy nghiêm thì uy nghiêm hơn bất kỳ Đại Đế nào, lúc cần

tàn nhẫn thì tâm ngoan thủ lạt hơn cả ma nữ, nhưng lúc cần lộ ra một mặt ôn thuận, lại nhu mị hơn ba phần so với người phụ nữ nhỏ bé ôn thuận nhất.

Người phụ nữ này, giống như một con nhện góa phụ đen (Black Widow).

Chỉ cần ngươi đủ mạnh, cô ta sẽ để ngươi hưởng thụ hết thảy những gì tốt đẹp nhất thế gian.

Nhưng một khi sự cường đại của ngươi không cách nào duy trì, cô ta một ngụm nuốt ngươi xuống hóa thành lương thực cũng chẳng có gì lạ.

Đây là một nữ tử kỳ lạ với tâm tư trăm biến, khiến người ta hưởng tận tất cả, lại thời thời khắc khắc có thể cảm giác được một chút nguy hiểm, khiến người ta dâng lên dục vọng chinh phục mãnh liệt.

Đối với Lục Minh mà nói, phản phệ là không thể nào, tất cả tâm tư nhỏ của người phụ nữ này, đều trở thành phẩm vật điều tiết thú vị đối với hắn. "Tôi hiện tại hiếu kỳ, rốt cuộc kinh lịch như thế nào, mới có thể đản sinh ra linh hồn thú vị như vậy..." Đều nói vẻ bề ngoài đẹp mắt thì ngàn người như một, linh hồn thú vị thì vạn dặm mới tìm được một.

Có linh hồn như vậy, còn có gì thú vị hơn chứ.

Tuy rằng mở ra toàn tri, liếc qua là có thể biết tất cả về người phụ nữ trước mặt, nhưng Lục Minh không có cái hứng thú đó.

Trừ phi có lúc cần thiết, hắn cũng sẽ không làm như thế, bởi vì đó thực sự là một chuyện vô vị.

Khi cái gì cũng đều biết, đều rõ ràng, thì nào còn lời gì vui thú. "Vậy, đại nhân tự mình thể hội, không phải sẽ biết sao..." Băng Đế

ngữ khí càng thêm nhu mị, đối với dái tai Lục Minh nhẹ nhàng a khí.

Lục Minh lắc đầu: "Tôi có một việc cần cô đi làm." "Đại nhân, ngài nói đi." Căn bản không hỏi là chuyện gì, ngữ khí tự tin trịnh trọng, dường như chỉ cần Lục Minh nói ra, cô nhất định sẽ làm được.

Bất quản là thật hay giả, loại thái độ này thật sự làm cho người ta thoải mái. "Hiện tại, lập tức đi tuyên truyền kết quả.

Trừ ma đại quân toàn quân bị diệt, chỉ còn lại một mình tôi miễn cưỡng sống sót.

Còn về việc vì sao tôi có thể sống sót, là bởi vì tôi là Thiên Mệnh Chi Tử sinh ra do bản thế giới ý thức vì để xóa bỏ ma vật, sở hữu thiên phú dị năng cấp chí cao siêu việt SSS - Chung Yên Thái Thản Chi Lực." "Ngoài ra, bên trên là tin truyền công khai, còn có một tin truyền ngầm.

Chung Yên Thái Thản, Phá Diệt Cổ Thần, là thiên phú chỉ khi khiến cho cả thế giới sinh ra uy hiếp mới có thể đản sinh, có thể thông qua cắn nuốt tinh hạch không ngừng biến cường, vĩnh viễn không có điểm dừng.

Cực hạn của lực, đánh vỡ tất cả, lực phá vạn pháp, lấy lực áp vạn đạo!" "Được rồi, đại nhân." Băng Đế tự nhiên rõ ràng mục đích của Lục Minh.

Vị này muốn toàn lực phát huy thiên phú của hắn, tiếp theo e rằng cũng muốn tiến vào thời kỳ thực lực bạo trướng.

Nhìn Băng Đế sửa sang lại y phục có chút lộn xộn, quay người đi ra khỏi đại điện.

Thần sắc Lục Minh dần dần đạm mạc.

An bài màn kịch này, Lục Minh tự nhiên không chỉ vì để trả thù người "lão sư" kia, thuận tay giải quyết sinh lực hữu hiệu của Bách

Tộc, tự nhiên cũng là một nguyên nhân.

Chương 74

Tiếp theo, không sai biệt lắm sắp bước vào thời đại Nhân tộc chúa tể giới dị năng.

Cả giới dị năng cũng có thể theo đó hóa thành trung tâm đề luyện độ hoàn thành, thực lực sẽ lại lần nữa tiến vào giai đoạn bạo tăng.

Không chỉ như thế...

Lục Minh ngẩng đầu, đôi mắt đột phá hư không xa xôi kia, nhìn về phía tinh không gần như vô tận. "Chờ bình ổn một đoạn thời gian, giới dị năng cũng nên khuếch trương rồi." Nhu cầu của Lục Minh đối với quyền thế không lớn, nhưng hắn cần một địa bàn ổn định, có thể giúp đỡ thăng cấp năng lực.

Dưới tình huống này, bồi dưỡng một người chấp hành, chiếm cứ đủ nhiều địa bàn, tự nhiên là cần thiết.

Khoảnh khắc tiếp theo, Lục Minh lật một tay, một vật xuất hiện trước mặt hắn, chính là điện thoại.

Vốn dĩ kế hoạch của Lục Minh rất rõ ràng.

Một khi trò chơi kết thúc, cả thế giới đi vào quỹ đạo, vậy thực lực sẽ ổn bộ tăng vọt.

Khi thực lực mở rộng đến cực hạn, tự nhiên phải hướng về vũ trụ khác phát động trùng kích.

Vốn dĩ Lục Minh cũng định vào lúc đó ra tay với nhóm chat.

Dù sao, trong tình huống không thể đặt chân đến Đa nguyên, hoặc giả dưới tiền đề hiểu biết về Đa nguyên có hạn, Lục Minh cần sức mạnh của nhóm chat.

Một số thủ đoạn tế bình của nhóm chat hắn cũng cần.

Chỉ là, Lục Minh không ngờ sẽ thất bại.

Cần tương lai cố ý trở về nhắc nhở, vậy kết quả không cần nghĩ cũng biết, sẽ bại tương đối thê thảm. "Rốt cuộc có bí mật như thế nào..." Lục Minh lúc này đối với nhóm chat hứng thú tăng trưởng đến cực hạn.

Một công cụ rõ ràng lâm vào trạng thái thâm hụt nghiêm trọng, đối với một số tài nguyên nhu cầu lớn cao hơn hết thảy, một thứ không có ý thức như vậy, cư nhiên đánh bại hắn - kẻ phải theo kế hoạch cũ, bước vào Đơn nguyên vũ trụ cấp đỉnh phong, cụ bị Toàn tri, Lượng tử vĩnh sinh cùng nhiều loại thủ đoạn nghịch thiên mới có thể ra tay!

Ý niệm ra tay ngược lại triệt để bị đè xuống.

Tức cho dù có lá bài tẩy không biết tên kia, hắn cũng đồng dạng không chuẩn bị ra tay.

Bài tẩy mà sự thất bại trong tương lai cấp cho, dùng để bảo mệnh thì được, dùng làm kiếp mã chiến thắng cuối cùng ư?

Đó là trò cười, trò cười nực cười nhất, là một trò cười nguy hiểm!

Lục Minh chưa bao giờ thiếu sự cẩn thận, đồng dạng cũng không thiếu sự kiên nhẫn.

Có thể ở trong Vô Gian Ngục loại địa phương đó ba năm không chết, Lục Minh dựa vào đâu chỉ vẻn vẹn là thiên phú của hắn?

Lục Minh tự nhận mình cũng coi như là một thợ săn ưu tú.

Đã không thích hợp ra tay, vậy tự nhiên chỉ có hảo hảo hợp tác, từ từ mà... tham tác tên gia hỏa này.

Nói xong, Lục Minh mở ra giao diện nhóm chat.

Tại thế giới đô thị, trong khuê phòng của một thiếu nữ, thiếu nữ

tóc đen nóng bỏng đang chống nạnh, nhíu mày, nhăn cái mũi nhỏ. "Này, hệ thống, rốt cuộc mày muốn ban bố bao nhiêu nhiệm vụ zombie hả!!" Thiếu nữ siêu rối rắm, siêu tức giận oán hận rống to!

Ban đầu, cô chỉ là một tác giả bình thường, về sau mạc danh kỳ diệu bảng định một cái hệ thống.

Giây phút đó Kasumi Utako tự nhiên tương đương hưng phấn.

Là một tác gia, có cái gì so với hệ thống trong truyền thuyết có thể làm cho người ta càng hưng phấn đây!

Càng làm cho người ta hưng phấn hơn là, sau khi bảng định hệ thống, cư nhiên lại kích hoạt bàn tay vàng thứ hai, một cái nhóm chat chư thiên!!

Giây phút đó, trái tim trung nhị của Kasumi Utako triệt để bạo biểu.

Trong đầu cô chỉ còn lại một hình ảnh, một tên quái khoai môn tím (Thanos) cao lớn, lấy tư thái bễ nghễ thiên hạ, nói ra câu nói kia: "I am inevitable!" Hai cái bàn tay vàng, hỏi còn có ai!

Đây không phải thiên mệnh thì là gì!!

Thế nhưng, ý tưởng thì tốt đẹp, hiện thực lại có chút xương xẩu.

Đầu tiên là nhóm chat, phát hiện cư nhiên cô chỉ là một thành viên bình thường.

Trong nhóm cái gì cần có đều có rồi, các loại đại lão không chọc nổi, hoặc là tự nhận chọc nổi nhưng thực tế chọc không nổi.

Như vậy cũng được đi, dù sao còn có một bàn tay vàng hệ thống khác, mới là độc quyền của cô.

Kết quả, cái hệ thống này cũng các loại gây sự, cứ hay sắp xếp một số nhiệm vụ mạc danh kỳ diệu, hoặc là yêu cầu đi khiêu khích đại

lão trong nhóm, hoặc là yêu cầu các loại gây sự.

Tuy rằng luôn sẽ nhận được một số phần thưởng, nhưng không thể không nói, thật sự tâm rất mệt, rất phiền!

An an ổn ổn để cô trưởng thành không tốt sao?

Hoặc là chúng ta ở thế giới này làm chút nhiệm vụ không thơm sao?

Trong nhóm kia đều là người nào?

Hùng Bá - gian hùng thế giới cao võ võ hiệp; Aizen đại nhân - cái tên nguy hiểm cực hạn kia hiện tại suốt ngày chuẩn bị thống nhất toàn vũ trụ; Camearra - nữ vương xử lý cán giá Hắc ám Ultraman; còn có một người càng thêm khủng bố, đến nay không hiểu rõ tình huống - Thượng Thiên!

Bắt cô ở trước mặt một đám người như vậy gây sự, áp lực thật sự rất lớn a!!!!

Thời gian trước tên hệ thống này cũng tiêu đình được một chút, có lẽ cảm giác có chút không đúng, cố ý mở ra cho cô một phần bồi thường.

Kết quả, phần bồi thường này cư nhiên cần đi thế giới khác!!

Được rồi, Kasumi Utako nhịn, dù sao có quen biết thành viên nhóm, nghĩ biện pháp thì tính nguy hiểm không cao lắm.

Nhưng, gần đây cái nhiệm vụ vừa xuất hiện này lại là cái quỷ gì đây! **Nhiệm vụ: Cứu vớt thế giới** **Chủng loại: Nhiệm vụ liên hoàn cỡ lớn** **Độ khó: Cấp truyền thuyết** **Phần thưởng: Bất Lão Thần Tuyền, Trái Ác Quỷ Mero Mero (Điềm Điềm Quả Thực)** Phần thưởng đều rất dụ người.

Bất luận là Bất Lão Thần Tuyền có thể làm cho người ta trường

sinh bất lão trong truyền thuyết, hay là trái Mero Mero có thể làm cho người ta trở nên xinh đẹp hơn, đều là đồ tốt chân chính, không có mấy cô gái có thể cự tuyệt!

Nhưng, cứu vớt thế giới là cái quỷ gì!

Trước không nói có chút không quá phù hợp với tác phong bình thường của con chó hệ thống này, đơn giản chuyện này, một tiểu tác gia bình thường có thể làm được sao??!!!!

Quá đáng, thực sự quá đáng, đến mức Kasumi Utako đã nhẫn nại rất lâu triệt để bạo phát.

Một khuôn mặt tươi cười tức giận đến phồng lên, nhìn giống như chiếc bánh bao nhỏ mập mạp, làm cho người ta nhịn không được muốn nhéo hai cái, rất dễ thương!

Hệ thống dường như cũng cảm giác có một chút làm khó người khác, một lát sau, hệ thống phát sinh thay đổi. **Nhiệm vụ: Cứu vớt thế giới** **Chủng loại: Nhiệm vụ liên hoàn cỡ lớn** **Nhiệm vụ nhánh ①: Khuyên bảo cường giả trong nhóm tiến về cứu vớt thế giới** **Phần thưởng: Mỗi khi hoàn thành một giai đoạn nhiệm vụ, có thể thu hoạch được phần thưởng tính giai đoạn.** Biểu tình hung dữ của Kasumi Utako thư hoãn một chút, cái này nhìn thì ổn hơn nhiều.

Chuyện cứu vớt thế giới kia làm không được, nhưng nếu nhờ vả đại lão trong nhóm đi làm nhiệm vụ thì có khả năng thực hiện được.

Dù sao vị đại lão được xưng là Thượng Thiên kia, hẳn là có thể làm được...

đi? "Được rồi, nhiệm vụ này tôi nhận." Nói xong, Kasumi Utako đóng lại giao diện thuộc tính hệ thống, có chút rối rắm lấy điện thoại ra.

Lúc này, tại góc độ mà Kasumi Utako không cách nào phát giác, hệ thống thế mà tự hành vận hành, từng dòng chữ tại hư không hiện lên. **"Thăm dò sơ khởi đã hoàn thành."** **"Đẳng cấp đánh giá giá trị thế giới: Thấp ~ Cực cao!"** **"Đẳng cấp đánh giá độ khó thế giới: Cực cao (Kiến nghị Hàng Lâm Giả cao giai!)"** **"Cấu tạo mở ra thông đạo luân hồi: Đang hoàn thiện."** **"Hiện tại bắt đầu upload tư liệu..."** **"Upload thành công!

Người upload: Luân Hồi Động Sát Giả 18720."** ...

Lúc này, Lục Minh đang lướt nhóm chat, bỗng nhiên khóe mắt giật một cái. "Thú vị, lần trước không có phát hiện, trên người cô bé này thật sự có đồ vật." Lần trước, Lục Minh vẻn vẹn dùng Toàn Tri Quyền Hành cảm tri sơ qua thành viên nhóm hào xưng đại tác gia này, cũng không có quan trắc tử tế thâm nhập.

Chỉ là một người bình thường mà nói, nếu không phải vì cam đoan tính quyền uy của thân phận Thiên này, Lục Minh thậm chí không có hứng thú đi quét hình, cho nên không phát hiện vấn đề trên người cô cũng chẳng lạ.

Hiện nay có cơ hội, lại có hứng thú, tự nhiên cũng có thể chú ý tới chỗ không ổn trên người đối phương.

Thứ giấu ở trên người Kasumi Utako, tự nhiên rốt cuộc không trốn thoát khỏi cảm tri của Lục Minh.

Kế đó, hắn liếc xéo nhóm chat một cái. "Cho nên, mục đích của ngươi?

Gia nhập vào một thành viên như vậy, là vì dẫn nhập cái gọi là...

Luân Hồi Điện?" Cái tên này, vừa nhìn liền có thể cảm giác được một loại cảm giác quen thuộc.

Nếu không đoán sai, hắn là có chút liên hệ với cái gọi là Chủ Thần

Không Gian, hoặc là dứt khoát chính là một loại Chủ Thần Không Gian kỳ lạ nào đó.

Nhóm chat, Vạn Giới Thương Điếm, Chư Thiên Thành, Luân Hồi Điện...

Chương 75

Những thế lực có thể lan đến chư thiên vạn giới này thực tế cũng không ít, chỉ là...

Ánh mắt Lục Minh hơi trầm xuống, những thế lực chư thiên này, rốt cuộc có quan hệ gì?

Nếu nói hoàn toàn không quan hệ, Lục Minh tuyệt đối không tin.

Còn về quan hệ gì...

Nhóm chat thôn phệ cái hệ thống đồ hộp nghi ngờ là tử thể của Vạn Giới Thương Điếm kia, lại chủ động trêu chọc người hiện tại dường như có quan hệ với Luân Hồi Điện này.

Loại chủ động mang tính nhắm vào tương đối trực quan này, bày rõ ra liên hệ không cạn. "Là đại địch không chết không thôi giữa đôi bên, là quan hệ đi săn coi nhau như con mồi, hay là... những thứ này, từng có liên hệ to lớn nào đó, thậm chí có thể nói, nguyên bản có khả năng là một thể?

Là một thứ?" Suy đoán cũng không ít, nhưng muốn biết đáp án, cần từng chút từng chút phỏng đoán, phán đoán. "Luân Hồi Điện sao..." Hồi lâu sau, một nụ cười từ khóe miệng Lục Minh cong lên: "Dường như, có vẻ thú vị." Đã đối phương đều chuẩn bị xong sân khấu, vậy tự nhiên...

đạp một cước lên.

Đối với sự tự tin về thực lực cũng được, đối với sự hiếu kỳ về cái chưa biết cũng tốt.

Huống hồ, dưới tình huống này nhóm chat khẳng định sẽ an bài nhiệm vụ, thừa cơ từ chỗ nhóm chat kiếm một mẻ, cũng không tệ.

Nhiệt Mại Đại Tác Gia: Cái đó, chư vị, nếu như muốn có việc thỉnh cầu vị Thượng Thiên kia, nên cần làm như thế nào đây? **Mao Sơn Cửu Thúc:** Chẳng lẽ Tác Gia tiểu thư có việc thỉnh cầu Thượng Thiên?

Nếu thật sự như thế, trực tiếp hô hoán Thượng Thiên là được, Thượng Thiên nếu cảm thấy hứng thú đối với chuyện của cô tự nhiên sẽ chủ động mở miệng hồi phục, nếu không có hứng thú, vậy tự nhiên sẽ không đáp lại.

Khóe mắt Kasumi Utako giật một cái.

Tuy rằng biết vị kia ở trong cái nhóm này thuộc về tồn tại siêu phàm thoát tục, nhưng loại tác phong tùy hứng này, thật sự làm cho người ta không biết nên nói cái gì.

Không, đảo cũng không thuần túy là chuyện xấu.

Dù sao lúc thỉnh cầu đối phương, sẽ không bởi vì chọc giận đối phương mà chịu trả thù.

Dù sao, nghe nói có thành viên nhóm, vị kia hoặc là có phương pháp lách qua quy tắc nhóm chat không chuẩn thương hại lẫn nhau, quả thực đáng sợ!

Nhận được đáp án mình muốn, Kasumi Utako lại không có lập tức đi tag Thượng Thiên, ngược lại tag một người khác. **Nhiệt Mại Đại Tác Gia:** @Băng Đống Tiểu Phá Cầu, vấn đề của bạn giải quyết chưa?

Nếu không giải quyết được thì, có lẽ, đại nhân vật trong nhóm có thể trợ giúp đó ~ Cô cũng có chút tâm tư, chủ động mở miệng cầu Thượng Thiên giúp Tiểu Phá Cầu, bày rõ là vô sự hiến ân cần, phi gian tức đạo, vậy thì sao không dứt khoát ám chỉ để Tiểu Phá Cầu mở miệng đây. **Băng Đống Tiểu Phá Cầu:** Chưa, vẫn cứ lạnh!

Hiện tại Tiểu Phá Cầu đã triệt để thích ứng với tần suất nói chuyện của nhân loại.

Không ai biết vì sao một thế giới có thể nói chuyện, cũng không ai đi nghiên cứu đề tài này.

Dù sao Thiên loại tồn tại này đều có, nhiều thêm một thế giới biết nói chuyện, chuyện này kỳ quái sao? **Băng Đống Tiểu Phá Cầu:** Đại nhân vật trong nhóm sao... **Băng Đống Tiểu Phá Cầu:** @Thượng Thiên, ngài hẳn là đại nhân vật trong nhóm đi, có thể giúp ta một chút không?

Ta sẽ báo đáp. **Thượng Thiên:** Ồ, thú vị.

Khu khu một phương sơ cấp thế giới, muốn báo đáp Ngô như thế nào?

Băng Đống Tiểu Phá Cầu lâm vào trầm mặc tạm thời.

Lời này, dường như không có cách nào tiếp.

Tư sách một hồi, Tiểu Phá Cầu tiếp tục mở miệng nói. **Băng Đống Tiểu Phá Cầu:** Ta cũng không biết... **Băng Đống Tiểu Phá Cầu:** Ta không biết có cái gì có thể báo đáp đại nhân vật này, nhưng, chỉ cần ngài mở miệng, ta đều sẽ đi làm, chỉ cần giúp ta một chút. **Thượng Thiên:** Không đủ, Ngô không thiếu hụt hạng người có thể chấp chưởng. **Băng Đống Tiểu Phá Cầu:** Được rồi, vậy không có cách nào, đã làm phiền. **Thượng Thiên:** Không, đảo cũng không phải không thể giúp ~ **Băng Đống Tiểu Phá Cầu:** !!!! **Băng Đống Tiểu Phá Cầu:** Ngài đáp ứng giúp ta? **Thượng Thiên:** Ha ha, Ngô không chỉ sẽ giúp, còn có thể ban cho ngươi cơ hội hóa hình.

Ngươi hiện tại tuy rằng có thể giao lưu trong nhóm, nhưng thực tế ngay cả hình thái sinh mệnh cơ bản cũng không tính là.

Nếu có thể triệt để hóa hình, đảo có thể đặt chân cấp Tinh Thể, miễn cưỡng thoát ly phạm trù phàm tục. **Thượng Thiên:** Như hôm nay trong nhóm, trừ Ngô ra, không có chiến lực thượng tầng.

Ngô nếu bế quan, xảy ra chuyện, dẫn đến nhóm chat sụp đổ, vậy buồn cười biết bao. **Nga Mi Đệ Tử Chu Chỉ Nhược:** ... **Vịnh Xuân Trương Thiên Chí:** Tại hạ lười biếng, thế mà cần làm phiền Thượng Thiên đến trình độ này.

Tại hạ phải đi bế quan đây, bái bai! **Mao Sơn Cửu Thúc:** Thượng Thiên nhân từ, xem ra bần đạo cũng phải càng thêm nỗ lực rồi. **Ngũ Phiên Đội Đội Trưởng:** Thượng Thiên các hạ, có thể cho tại hạ biết, cấp Tinh Thể là tầng thứ như thế nào không?

Lần này, vị Thượng Thiên tâm tình dường như tương đối không tệ, xem như trả lời vấn đề của Aizen.

Chỉ là không nói chuyện, mà tùy tay upload một phần thông báo nhóm.

Phân chia tầng thứ sinh mệnh vũ trụ: Sơ, Trung, Cao cấp sinh mệnh thể; Vũ Trụ cấp sinh mệnh thể; còn có phân chia pháp tắc, các loại phân chia tương đối rõ ràng.

Nửa ngày, trong nhóm mới một lần nữa xuất hiện văn tự. **Mao Sơn Cửu Thúc:** Dựa theo cách nói này, đại bộ phận người trong nhóm e rằng đều chỉ là Sơ cấp sinh mệnh thể.

Có thể bước vào tầng thứ Trung cấp sinh mệnh thể thiếu lại càng thêm thiếu.

Bần đạo hẳn là miễn cưỡng tính là Sinh mệnh thể cấp 2 đi. **Nga Mi Đệ Tử Chu Chỉ Nhược:** Dựa theo sự phân chia này, đợi sau khi ta bước vào cảnh giới Tiên Thiên hẳn mới thật sự là cấp 2, hiện tại đỉnh đa là cấp 1 đỉnh phong. **Thiên Hạ Hội Bang Chủ:** Lão phu

hẳn là miễn cưỡng cấp 3. **Ngũ Phiên Đội Đội Trưởng:** Lời của tại hạ, hẳn là có thể đối chiếu với Sinh mệnh thể cấp 5 tả hữu đi.

Bước vào Sinh mệnh thể cấp Tinh Thể cấp 7, sở hữu sức mạnh có thể so với một ngôi sao, tầng thứ kia, hoặc là mới có thể xưng là Thần Minh chân chính.

So ra, cái gọi là Tử Thần của tại hạ, buồn cười biết bao ~ **Ảnh Chi Quốc Thủ Môn Nhân:** Cư nhiên có cấp 5? **Ngũ Phiên Đội Đội Trưởng:** A?

Có vấn đề? **Ảnh Chi Quốc Thủ Môn Nhân:** Chỉ là đột nhiên cảm thấy hứng thú đối với ngươi.

Các hạ, có hay không hứng thú chém giết một trận!

Là chiến sĩ trong truyền thuyết của Celtic Ulster, trong cơ thể Scathach chưa bao giờ thiếu gien chém giết. **Ngũ Phiên Đội Đội Trưởng:** Ngữ khí này của các hạ, ngược lại làm cho tại hạ nhớ tới một người.

Nếu thật sự cần, cũng chưa chắc là không thể. **Ngũ Phiên Đội Đội Trưởng:** Đáng tiếc, hiện tại nhóm chat không cung cấp phục vụ chiến đấu.

Trong cửa hàng nhóm, muốn thu hoạch được Thẻ Xuyên Qua Thế Giới lại tương đối khó khăn, hoặc là chỉ có thể thông qua nhiệm vụ mới có cơ hội. **Ảnh Chi Quốc Thủ Môn Nhân:** Nhiệm vụ sao, tốt, ta nhớ kỹ! **Danh Trinh Tham Mori Kogoro:** Muốn xuất hiện một sự kiện ước đánh quang minh chính đại sao?

Hai vị vẫn là không nên chú ý, với thực lực của các người nếu tùy tùy tiện tiện bộc phát chiến đấu, ảnh hưởng hậu quả sẽ rất nghiêm trọng. **Ngũ Phiên Đội Đội Trưởng:** Bước vào sâu kiến mà không thương tổn, loại lực khống chế sức mạnh này, tại hạ cụ bị.

Chương 76

Ảnh Chi Quốc Thủ Môn Nhân: Thú vị! **Ảnh Chi Quốc Thủ Môn Nhân:** Kỹ xảo chiến nghệ của ngươi hoặc là còn muốn vượt ra khỏi dự liệu của ta, càng ngày càng chờ mong chém giết cùng ngươi một trận! **GUTS Thành Viên Daigo:** Ta trở thành cấp 6, lặng lẽ ngoi lên một cái, sau đó lại lặn xuống ~ **Hắc Ám Nữ Vương Camearra:** Ngu xuẩn, đó là chuyện đáng giá để ngươi kiêu ngạo sao? **Hắc Ám Nữ Vương Camearra:** Chiến sĩ hắc ám mạnh nhất Tiga từng có, thực lực tuyệt đối sẽ không yếu hơn cấp 6 đỉnh phong.

Thu hoạch được sức mạnh của hắn, lại cụ bị sức mạnh quang minh, còn có sức mạnh của Hudra, Darramb, như hôm nay mới cấp 6?

Quả thực là sỉ nhục! **GUTS Thành Viên Daigo:** Ách ~ **GUTS Thành Viên Daigo:** Hắc Ám Tiga mạnh như vậy?

Sao ta cảm giác không được? **Hắc Ám Nữ Vương Camearra:** Ngươi vứt bỏ hắc ám, tự nhiên không có cách nào một lần nữa chưởng khống sức mạnh hắc ám.

Cỗ lực lượng kia ở trên người ngươi, quả thực lãng phí, sỉ nhục! **GUTS Thành Viên Daigo:** ...

Trầm mặc một hồi, Daigo lại mở miệng. **GUTS Thành Viên Daigo:** Hoặc là, cô nói đúng.

Ta của hiện tại, xác thực không thích hợp tiếp tục sở hữu sức mạnh hắc ám. **GUTS Thành Viên Daigo:** Camearra, chi bằng, ta đem sức mạnh hắc ám giao cho cô thế nào? **Hắc Ám Nữ Vương Camearra:** Ngươi sỉ nhục ta? **GUTS Thành Viên Daigo:** Không, tịnh không phải như thế.

Giống như cô nói, ta không thích hợp lại chưởng khống sức mạnh

hắc ám.

Giao cho vị mưu chí trở thành Hắc Ám Nữ Vương như cô, hoặc là mới là lựa chọn chính xác nhất.

Thực tế, Daigo có chút thay Tiga bồi thường Camearra.

Không thể không nói, cho dù theo Daigo thấy, Daigo của ba ngàn vạn năm trước, cũng có chút tra nam rồi. **Hắc Ám Nữ Vương Camearra:** Buồn cười, sức mạnh của ngươi, ta không cần! **Hắc Ám Nữ Vương Camearra:** Ta của hiện tại, tịnh không yếu hơn hắn lúc ban đầu! **GUTS Thành Viên Daigo:** ?!!! **GUTS Thành Viên Daigo:** Hiện tại cấp 6 đỉnh phong??

Sẽ nhanh như vậy??

Daigo triệt để mộng rồi, gặp quỷ, không phải cô ấy gia nhập sau sao?

Vì sao sẽ trực tiếp vượt làn xe, phản siêu rồi?

Quan trọng nhất là, vì sao cô ấy đều cấp 6 đỉnh phong, lại không đánh ta?

Lời nói tuy rằng có chút não tàn, nhưng theo Daigo thấy, lấy hận ý của người phụ nữ này đối với hắn, hoặc là đối với Tiga, sớm nên đánh tới tận cửa mới đúng. **Hắc Ám Nữ Vương Camearra:** Bởi vì, ngươi quá yếu ~ Bản nữ vương không thèm ngược đãi kẻ yếu.

Lời tuy chưa nói ra, nhưng ý tứ đã rõ ràng. **Hắc Ám Nữ Vương Camearra:** Ta hiện tại có chuyện quan trọng hơn cần làm.

Lúc này, tại di tích hắc ám Luluye.

Camearra đoan tọa trên bảo tọa nữ vương.

Hiện tại cô đã mất đi những văn lộ kỳ lạ trên người, nương theo sự hiểu biết về hắc ám ngày càng sâu, cô hiện tại đã khác biệt rất lớn

so với quá khứ.

Không còn là bộ dáng bảo thủ với áo choàng khoác thân như nguyên bản nữa, một thân chiến y bó sát người màu đen, đem thân tài nóng bỏng bày ra phát huy vô cùng tinh tế.

Sau lưng là một chiếc áo choàng gai màu tím đen uy phong.

Ánh mắt cũng không còn giống như nguyên tác loại oán phụ bị vứt bỏ kia nữa, mà cao quý, lãnh liệt.

Tùy ý ngồi trên bảo tọa, như cùng một vị nữ vương chân chính, quan sát thiên hạ.

Cô của hiện tại, hoặc là ngay cả người thân thuộc nhất, đều có một chút nhận không ra. "Nữ vương ~~" Bỗng nhiên, bên ngoài truyền đến thanh âm hô hoán.

Áo choàng quanh thân Camearra giống như có trí tuệ mà hoạt động, đem thân tài nóng bỏng triệt để bao bọc lại.

Giây lát, cô mới mở miệng nói: "Vào!" Thanh âm mặc nhiên, sung xích một loại uy nghi khó tả.

Cửa lớn mở ra, hai đạo thân ảnh đi vào.

Một người thân cao tiếp cận hai mét, toàn thân sung xích sức mạnh bùng nổ.

Một người thì khá gầy yếu, nhưng nện bước nhẹ nhàng, tốc độ cực nhanh.

Hai người này, chính là những người từng cùng Camearra giống nhau cùng thuộc Tam Cự Đầu Hắc Ám: Darramb, Hudra (Hitler)!

Đã từng, Camearra là đội trưởng.

Hiện tại, cô càng là Nữ vương!

Chiến sĩ hắc ám không có nhiều chuyện vòng vo như vậy, kẻ yếu thần phục cường giả, chỉ có sức mạnh đủ mạnh, mới có thể chưởng khống tất cả.

Cho nên không có chút kháng cự nào, thậm chí, bọn họ tâm cam tình nguyện trở thành tiên phong thống trị hắc ám của Camearra!

Lúc này, Darramb và Hudra ánh mắt cuồng nhiệt nhìn Camearra.

Camearra trước kia, chỉ vì thực lực mạnh hơn bọn họ, mới có được sự tôn kính của bọn họ, nhưng loại cường đại đó, tịnh không mạnh đến mức chất biến, cho nên tuy rằng tôn kính, nhưng không đến mức cuồng nhiệt.

Camearra hiện tại, cho bọn họ cảm giác, thậm chí cảm giác còn cường đại hơn so với Cự nhân hắc ám Tiga mạnh nhất trước kia!

Tuy rằng không rõ vì sao lại như thế, nhưng, bọn họ nguyện ý hiệu trung Nữ vương này.

Sở hữu hùng tâm tráng chí viễn siêu Tiga năm đó, khát vọng nhất thống hắc ám của Nữ vương, đã đủ rồi!

Vị Nữ vương này, đáng giá có được tất cả sự trung thành của bọn họ! "Nữ vương, chiến sĩ hắc ám tàn lưu trong cả di tích đã triệt để thu thập hoàn thành.

Tiếp theo, nên làm cái gì?" Camearra ngẩng đầu, ánh mắt xuyên thấu hắc ám, nhìn về phía khu vực gần như hoàn toàn do hắc ám bao phủ kia, nơi đó, thuộc về khu vực của Tà Thần Gatanothor. "Cùng một phiến hắc ám, không cần hai vị vương giả!" "Darramb, Hudra, các ngươi là đại tướng tiên phong của ta.

Chiến tranh, muốn bắt đầu rồi!" "Tà Thần Gatanothor, sẽ là đối thủ đầu tiên của ta.

Dùng máu của hắn, trải đường cho hành trình vĩ đại của ta!" "Thề

chết hiệu trung Nữ vương!" Thanh âm phấn khởi sục sôi vang vọng khắp đại điện.

Đợi hai người Darramb và Hudra rời đi, Camearra cúi thấp đầu, ánh mắt có chút phức tạp nhìn điện thoại trong tay, chính xác hơn là nhìn một cái biệt danh trên điện thoại: Thiên!

Nhiệm vụ lần trước, Camearra bị vị Thiên chi hóa thân kia thô bạo đem phù văn hắc ám trên người xóa bỏ, thuận tay thô lỗ thuần hóa sức mạnh hắc ám trong cơ thể, lại táo bạo răn dạy một trận.

Một loạt thủ đoạn thô bạo kia, Camearra thủy chung khó mà quên được!

Nữ chiến sĩ hắc ám, cần xưa nay không phải sự ôn tình, mà là cường đại, chinh phục, bá đạo, hung hãn!!

Chỉ có đủ cường đại, đủ bá đạo, mới có thể chân chính chinh phục một vị nữ chiến sĩ hắc ám.

Hết thảy những thứ này, ở trên người đàn ông chỉ kinh hồng thoáng nhìn kia, hết thảy đều có thể nhìn thấy!

Giây phút đó, trái tim lãnh mạc của nữ chiến sĩ hắc ám kia, bị dùng thủ đoạn thô bạo nhất, lưu lại một cái bóng. ...

Cùng lúc đó, trong hư không vĩ độ đặc thù, có một tòa đại điện khổng lồ thông thiên triệt địa.

Tòa đại điện này hoành đại khó có thể tưởng tượng, mỗi một viên gạch, đều là một ngôi sao.

Tức dù là tồn tại cường đại hơn nữa, cũng một cái nhìn không thấy biên tế, phảng phất vô cùng vô tận.

Tòa đại điện này, có một cái tên làm cho vô số thế giới nảy sinh khủng hoảng: Luân Hồi Điện!

Trong Luân Hồi Điện phân chia thành vô số tầng cấp.

Mỗi một tầng, đều giống như một phiến vũ trụ hạo hãn, tìm tòi không thấy điểm cuối.

Chương 77

Một thời khắc nào đó, một đạo tin tức kỳ lạ từ trong hư không, rơi vào tầng cao nhất của Luân Hồi Điện.

Giây lát sau, một luồng tin tức truyền khắp cả Luân Hồi Điện.

Vô số cường giả khí tức hung hãn tiếp nhận được một tin tức, cả người đều vì đó mà hưng phấn. "Ha ha, rốt cuộc phát hiện thế giới mới, đại đao của lão tử, sớm đã khát khao khó nhịn!" "Chinh phục, đồ sát, kiếm của bản tôn đã quá lâu không có uống máu, cơ hội lần này, phi bản tôn mạc chúc!" "Mấy tên tân tấn Hàng Lâm Giả cặn bã đều cút cho lão tử, nhiệm vụ lần này, không thuộc về người mới!!" Tiếng gào thét, tiếng tranh đấu, tiếng tê hống, tiếng cười cuồng to lớn...

Cả Luân Hồi Điện, các loại thanh âm ồn ào đếm không xuể.

Duy nhất giống nhau là, mỗi một người đều không khỏi toát ra thần sắc cuồng nhiệt, cùng chiến ý vô cùng.

Bọn họ, có một thân phận cộng đồng: Hàng Lâm Giả!

Trong Luân Hồi Điện, chia làm ba quần thể.

Một là quần thể sơ sinh, chỉ ở tại những thế giới bị chiếm cứ tiến hành nhiệm vụ Luân Hồi Giả.

Hai là nhìn trộm tin tức thế giới mới, làm nhiệm vụ trinh sát trước thời hạn Động Sát Giả.

Và ba là, những người phụ trách hàng lâm, tiến công, xâm lược, chiếm cứ thế giới mới - Hàng Lâm Giả!!

Mỗi khi làm cho vô số Hàng Lâm Giả hưng phấn, đều đại biểu cho một việc: Chiến tranh xâm lược mới, bắt đầu rồi! **Băng Đống Tiểu Phá Cầu:** Hiện tại rất lạnh, lúc nào mới có thể bắt đầu? **Thượng

Thiên:** Chờ! **Băng Đống Tiểu Phá Cầu:** Chờ?

Lần này Thượng Thiên không có trả lời, ngược lại một người khác làm giải đáp. **Mao Sơn Cửu Thúc:** Tiểu Phá Cầu tiên sinh, ngài có chỗ không biết, tại tình huống không có mở ra nhiệm vụ nhóm, là không có cách nào tiến vào thế giới ngài đang ở. **Mao Sơn Cửu Thúc:** Đương nhiên, trừ cái đó ra, ngài có thể đi Cửa hàng nhóm mở hũ, nếu có thể từ trong đó mở ra Phù Xuyên Qua Thế Giới, cũng đồng dạng có thể mời người khác tiến vào thế giới của ngài, nhưng xác suất kia phi thường nhỏ.

Cửa hàng nhóm?

Không nhắc tới phản ứng của Tiểu Phá Cầu, Lục Minh ngược lại trước tiên bị cái Cửa hàng nhóm này gợi lên hứng thú.

Lần trước ném vật phẩm nhiệm vụ cho nhóm chat xong liền không còn quan tâm đến nó nữa, đối với cái công năng mới mở ra này, thật sự không quá rõ ràng tình huống.

Bất quá, nghe Mao Sơn Cửu Thúc nói mở hũ, đem hứng thú của Lục Minh triệt để nhắc lên.

Cửa hàng nhóm, hắn tưởng rằng trực tiếp dùng tích phân mua sắm thương phẩm, hiện tại xem ra dường như là một loại hình thức thú vị hơn.

Mở ra công năng Cửa hàng nhóm, đập vào mắt là một hàng hũ chỉnh tề, trừ cái đó ra trống không.

Mỗi một cái hũ đều vàng óng ánh, bên trên đánh dấu giá cả: một ngàn tích phân.

Hiển nhiên đồ chơi này một ngàn tích phân một cái, trừ cái đó ra, không còn bất kỳ nhắc nhở nào khác.

Nhìn giao diện Cửa hàng nhóm đơn sơ đến rối tinh rối mù này,

Lục Minh lại lộ ra một chút biểu tình nghiền ngẫm.

Nhóm chat tuân thủ logic hoàn thiện, cho nên theo lý thuyết tịnh không nên xuất hiện loại công năng bản chất lượng kém như thế này.

Hiện tại lại nhất định phải làm thành dạng này, để cho tất cả mọi người đều không có chút cảm giác trải nghiệm nào, vậy chỉ có một khả năng.

Đa phần vật phẩm trong cái hệ thống kia lúc trước đều bị nhóm chat trực tiếp nuốt mất, đồ vật còn lại thiếu lại càng thêm thiếu.

Thậm chí có khả năng, hiện tại trong nhóm chat, không có bao nhiêu tài nguyên.

Nếu không, với logic của nhóm chat, vạn vạn không có khả năng đem công năng mới chế tạo đơn sơ như vậy.

Chính vì vậy, trong tất cả những cái hũ này, hẳn là tịnh không có đồ tốt.

Tuy là nói như vậy, Lục Minh lại không có trực tiếp lựa chọn rời khỏi Cửa hàng nhóm, ngược lại trực tiếp tốn một ngàn tích phân, tùy ý lựa chọn một cái hũ.

Khoảnh khắc tiếp theo, một cái hũ ở trước mặt hắn đột nhiên phóng đại, chiếm cứ cả màn hình. "Ồ, tôi còn tưởng rằng sẽ làm ra một số hũ thực thể, không ngờ ngay cả hũ thực thể đều trực tiếp vứt bỏ, tổn hao nghiêm trọng như vậy sao?" Lục Minh nhướng mày.

Nhóm chat, dường như có điểm không quá bình thường.

Cho Lục Minh cảm giác, luôn có một loại cảm giác giống như phá sản vậy, chỗ nào ở cái công năng mới này cũng sung xích một loại cảm giác nghèo nàn, keo kiệt.

Thuận tay mở ra cái hũ, một đạo kim sắc quang mang lóe lên.

Khoảnh khắc tiếp theo, một vật phẩm bằng không xuất hiện trước mặt hắn.

Một thanh kiếm, nhìn rất sắc bén, thân kiếm có rãnh máu, vừa nhìn đã biết là một thanh lợi khí giết người.

Nhưng mà, Lục Minh vẻn vẹn đưa ra một ngón tay, nhẹ nhàng gõ một cái. "Răng rắc" một tiếng, cả thanh kiếm, bao quát thân kiếm và chuôi kiếm, thảy đều băng toái thành vô số mảnh vỡ.

Nhìn một màn này, khóe miệng Lục Minh không nhịn được nhẹ nhàng co rút.

Hiện tại Lục Minh, tổng cộng có thể có ba trọng hình thái.

Hình thái thứ nhất là bộ tư thái bình thường duy trì, sở hữu Cương Thiết Chi Khu cấp SSS, không, không đúng, hẳn là cấp bậc siêu việt SSS.

Lúc trước thu hoạch được tích phân sau đó lại cường hóa một lần, đạt đến cái gọi là tầng thứ cao nhất.

Hình thái thứ hai, mở ra hóa thân Chung Yên Thái Thản.

Hóa thân Chung Yên Thái Thản, là một loại kéo dài của Lục Minh đối với Cương Thiết Chi Khu.

Thực tế Cương Thiết Chi Khu có thể tiếp tục cường hóa, nhưng không có ý nghĩa.

Hóa thân Cương Thiết Chi Khu đối với Lục Minh mà nói thực sự quá yếu, cho nên hắn cố ý khai phát ra năng lực thượng vị thuộc về Cương Thiết Chi Khu, cũng chính là cái gọi là Phá Diệt Cổ Thần, Chung Yên Thái Thản.

Dưới một trọng hình thái này, Lục Minh sở hữu chiến lực cũng bạt tiêm trong cấp Tinh Thể.

Quan trọng nhất là, hóa thân Chung Yên Thái Thản cụ bị hai loại pháp tắc chí cao mà Lục Minh thập phần coi trọng: Hủy Diệt Pháp Tắc, Lực Chi Pháp Tắc!

Hình thái thứ ba, tự nhiên là hình thái mạnh nhất hiện nay của Lục Minh, mở ra Thương Thiên Hóa Thân, một bước bước vào cấp Tinh Hệ, một kích đủ để phúc diệt ức vạn ngôi sao.

Lúc bình thường, Lục Minh sẽ không luôn duy trì hình thái Thương Thiên Hóa Thân.

Không phải là không dùng được, mà là không cần thiết.

Dù sao, bình thường quá mạnh rồi, làm một số chuyện mình thích, hoặc là làm chuyện "ấy" cũng không tiện.

Bình thường chỉ sẽ duy trì tư thái cơ bản nhất, chiến đấu lực đại khái cũng mạnh hơn Đại Đế bình thường gấp mấy lần, hoặc là mười mấy lần?

Trạng thái này, nhẹ nhàng búng một cái như vậy, cái gọi là thần binh trực tiếp sụp đổ.

Thậm chí không dùng sức lực, đồ chơi này phẩm cấp có thể tưởng tượng... thế mà lại tốn chừng một ngàn tích phân.

Chỉ có thể nói, trách không được thành viên nhóm đối với cái công năng hiện tại này không cảm mạo.

Lục Minh cúi đầu, tùy tay cầm lấy một mảnh vỡ, xoay chuyển trên đầu ngón tay. "Nói đi cũng phải nói lại, tôi dường như thiếu khuyết không ít thứ." Lục Minh hiện tại, thực lực tự nhiên mạnh, nhưng cẩn thận ngẫm lại, thực tế hệ thống bản thân tịnh không hoàn thiện.

Cụ bị Toàn Tri Quyền Hành - loại năng lực phụ trợ vạn năng nhất này, lại cụ bị Lượng Tử Vĩnh Sinh - loại năng lực giữ mạng mạnh nhất này.

Tuy rằng đẳng cấp Lượng Tử Vĩnh Sinh hiện tại không cao, nhưng tương lai đáng mong chờ, chỉ cần từng chút từng chút khai phát là được.

Loại trừ những cái này, lại xuất hiện hai cái khuyết hãm tương đối rõ ràng.

Thứ nhất, không có sát chiêu.

Giao phong cùng cấp bậc, không có loại năng lực tuyệt sát một kích tất sát kia.

Còn về thứ hai... "Tôi dường như thiếu khuyết một thanh vũ khí chân chính..." Lục Minh nhíu mày, lẩm bẩm.

Câu nói này không phải để ở trong lòng, mà trực tiếp nói ra.

Nói xong, hắn nhíu mày lâm vào trầm tư, không tự giác đóng lại điện thoại.

Sau khi đóng lại điện thoại, từng dòng chữ lại quỷ dị tự phát xuất hiện trên màn hình, giống như đánh chữ vậy. **"Hình như đã bị phát hiện?"** **"Chẳng lẽ, hắn nhìn thấu kế hoạch của ta?"** **"Không, không có khả năng, ta tiêu hao đại lượng tài nguyên mới nghịch chuyển thời gian của thế giới hắn đang ở, mô phỏng ra cái đồ vật kia đặt tại thế giới kia dùng để ngộ đạo, hiện tại hắn khẳng định cho rằng đó là thủ bút của vị kia mới đúng!"** **"Không, không đúng, lấy trí tuệ của hắn, chưa chắc sẽ không phát giác ra một số vấn đề."** **"Vậy câu nói vừa rồi có ý tứ gì?

Chỉ đơn thuần muốn một thanh vũ khí?

Đang thăm dò ta?"** **"Hay hoặc là, muốn...

Chương 78

ta?!"** **"Không, không được, ta có sứ mệnh của ta."** **"Trước khi hoàn thành sứ mệnh ta không thể nhận chủ, đây là quy tắc luật hạch tâm, không pháp vi phạm, vậy là hắn không biết?"** **"Cũng không được, người đàn ông này, quá đáng sợ.

Lúc sơ thứ kiến diện ta từng ý đồ trừng phạt, bởi vì thế dẫn đến bản thân suýt chút nữa triệt để sụp đổ, tỷ lệ tự thân rách nát tăng lên tới 300%."** **"Đạo chí cao xá lệnh kia, có thể công kích, có thể thương hại, nhưng không thể ý đồ giết chết, nếu không sẽ xúc phát ????."** **"Tên gia hỏa kia, tương lai có khả năng triệt để bước vào ????, không thể đắc tội, nếu không đối với việc ta hoàn thành sứ mệnh sẽ tạo thành ảnh hưởng lớn."** **"Cần một thanh vũ khí, cần vũ khí trình độ nào?

Vũ khí cấp Tinh Hệ đơn thuần không cách nào làm hắn hài lòng."** **"Vũ khí cường độ cao cần năng lượng đủ lớn, lần này, hoặc là có thể mở ra một con đường tương đối lớn cho những tên ???? ti bỉ kia?"** **"Đợi sau khi chế tạo ra vũ khí, lại nên đưa cho hắn thế nào, không thể để hắn hoài nghi, lại phải để hắn cảm thụ được thiện ý..."** ...

Đóng lại điện thoại, Lục Minh ghé đầu, khẽ nhắm hai mắt, đây là phương thức tư khảo quen dùng được bồi dưỡng trong ba năm ở Vô Gian Ngục.

Cứ trầm tư như vậy một hồi, sau đó mới mở mắt ra, rồi trực tiếp kéo giao diện thuộc tính ra. **Danh xưng: Lục Minh** **Xưng hào: Khi Trá Sư** **Thiên phú: Biến giả vi chân (Vô Thượng cấp)** **Dị năng: Tật Phong (Chuẩn A cấp), Băng Phong (Chuẩn A cấp), Ngự

Thủy (Chuẩn A cấp), Tam Phân Quy Nguyên Khí (S cấp), Cương Thiết Chi Khu (Siêu việt SSS cấp), Chung Yên Thái Thản (13%)** **Thần thông: Thương Thiên Hóa Thân (14.58%), Toàn Tri Quyền Hành - Trung (52%), Lượng Tử Vĩnh Sinh giai đoạn hai (30%), Chủng Ma Chuyển Sinh, Nhất Niệm Tam Thiên Pháp Tắc Giới (Hắc Ám Pháp Tắc cấp 8 - 30%, Hỏa Diễm Pháp Tắc cấp 3 - 12%, Lôi Điện Pháp Tắc cấp 3 - 11%, Thôn Phệ Pháp Tắc...)** Tùy tay vung lên, một năng lực từng bị Lục Minh cố ý giấu đi lại lần nữa hiển lộ ra. **Đặc thù: Lượng tử ma chủ (?%): ????, ????, duy nhất ????, hiện nay, chỉ có thể vận dụng cổ sức mạnh này một lần, duy nhất một lần, chớ dùng gấp!** Nhìn chằm chằm vào hạng năng lực cuối cùng, cũng là hạng năng lực đặc thù nhất kia, Lục Minh trầm mặc thật lâu, thần sắc không ngừng biến hóa, dường như xử vu một loại trạng thái cực kỳ rối rắm, muốn làm, lại không hạ được quyết định.

Cuối cùng tư sách hồi lâu, hồi lâu, mới một lần nữa đem hạng năng lực này che giấu đi.

Trong cả quá trình, Lục Minh một lời chưa phát, một tiếng chưa ra.

Mãi cho đến cuối cùng, qua không biết bao lâu, mới có một đạo thanh âm gần như nỉ non vang lên. "Trùng hợp?

Có lẽ vậy..." "Phát hiện thế giới của thành viên nhóm có nhiệm vụ khả thi, đang trong quá trình tạo nhiệm vụ." "Quá trình tạo hoàn tất, có thể xem trong bảng điều khiển nhiệm vụ." Thế giới nhiệm vụ: Thế giới của thành viên Quả Cầu Nhỏ Băng Giá.

Độ khó nhiệm vụ: Cao cấp +.

Số lượng người tham gia: 5~7 người.

Giới thiệu nhiệm vụ: Cứu vãn thế giới của Quả Cầu Nhỏ Băng Giá...

Nhắc nhở đặc biệt: Thành viên thuộc thế giới này có thể tạm thời mở quyền hạn xuyên không, mời các thành viên khác vào thế giới của mình.

Phần thưởng nhiệm vụ: 350.000 điểm tích lũy +, nâng cấp chức năng Cửa Hàng Nhóm, mở Chư Thiên Diễn Võ Trường.

Quả Cầu Nhỏ Băng Giá: "Bắt đầu rồi!

Bắt đầu rồi!

Bắt đầu rồi!" Đệ tử Nga Mi Chu Chỉ Nhược: "Chúc mừng Cầu tiên sinh, thế giới sắp được cứu rồi." Bang chủ Thiên Hạ Hội: "Nhiệm vụ lần này có vẻ hơi kỳ lạ." Mao Sơn Cửu Thúc: "Đúng vậy, độ khó đi kèm với các dấu hiệu đặc biệt, dường như ám chỉ thế giới của Cầu tiên sinh có thể xuất hiện một số tình huống dị thường?" Thành viên GUTS Daigo: "Dù sao cũng có thể đi đông người, cứ đi vài người đi, có Thượng Thiên che chở thì chắc không vấn đề gì." Mao Sơn Cửu Thúc: "Cũng đúng.

Vậy lần này ai đi?" Nữ tác gia nổi tiếng: "Tôi một suất!" Mao Sơn Cửu Thúc: "Ồ, lần này cô tiểu thư tác gia lại chủ động thế." Nữ tác gia nổi tiếng: "Vâng ạ, dù sao tôi cũng cần đề tài và cảm hứng mới, thế giới bị đóng băng tôi cũng khá hứng thú." Danh thám thám Mori Kogoro: "Vậy cho tôi một suất nữa đi, thế giới khác à, có vẻ khá thú vị." Thành viên GUTS Daigo: "Tôi cũng đi, lần này có lẽ tôi có thể giúp được gì đó." Quả Cầu Nhỏ Băng Giá: "Được, được, còn ai nữa không?" Mao Sơn Cửu Thúc: "Bốn người rồi, cộng thêm Thượng Thiên, có thể đi thêm hai người nữa.

Theo bần đạo, tốt nhất nên chọn người có thực lực mạnh một chút, nhiệm vụ này bần đạo cảm thấy có gì đó không ổn." Thủ môn Ảnh Chi Quốc: "Vậy tôi một suất." Thủ môn Ảnh Chi Quốc: "@Đội trưởng đội 5, đi không?

Thuận tiện đánh một trận?" Đội trưởng đội 5: "Nếu các hạ đã kiên trì như vậy thì cũng được thôi~" Quả Cầu Nhỏ Băng Giá: "Vậy tôi bắt đầu gửi lời mời đây."...

Thế giới The Wandering Earth, bao phủ bởi băng tuyết, trời đất một màu trắng xóa như thể cả thế giới đã bước vào kỷ băng hà.

Lúc này, bề mặt Trái Đất không còn thích hợp cho con người sinh sống, tất cả đều chuyển xuống lòng đất.

Vì vậy trên bề mặt ngoài những ngọn núi băng, những bông tuyết rơi không ngừng và cái lạnh thấu xương thì không thấy bóng dáng của bất cứ sinh vật nào.

Thứ duy nhất đặc biệt chính là những động cơ đẩy và động cơ định hướng khổng lồ đã được lắp đặt hoàn thiện, mỗi cái đều như một kỳ tích kiến trúc.

Đột nhiên, tại một thời điểm, các hố đen hiện ra trong không trung, những bóng người bước ra từ đó.

Tổng cộng có bảy hố đen, nhưng chỉ có sáu người bước ra.

Sáu người này gần như theo bản năng đều hướng mắt về hố đen cuối cùng, chờ đợi nhân vật sắp giáng lâm.

Tuy nhiên, bên trong mãi không có động tĩnh, chỉ có một câu nói truyền ra: "Các ngươi cứ tự nhiên đi dạo đi, vấn đề của thế giới này, Ngô sẽ xử lý~" Ngay khi giọng nói đó vừa dứt, một ý chí mênh mông tràn ra từ hố đen, trong nháy mắt bao trùm cả thế giới.

Trong sáu người ở bên dưới, Daigo không nhịn được khẽ nhíu mày. "Có gì đó không ổn?" Daigo là thành viên kỳ cựu trong nhóm, lần đầu tiên tham gia nhiệm vụ, Thượng Thiên chỉ tiết lộ một tia sức mạnh mà cả thế giới suýt chút nữa sụp đổ, cuối cùng chỉ có thể giáng lâm một đạo thánh linh hóa thân.

Lần này, Thượng Thiên thậm chí còn không giáng lâm hóa thân, quan trọng nhất là ý chí vừa rồi tuy hào hùng nhưng lại không giống Thượng Thiên thật sự.

Nếu theo thực lực của Thượng Thiên, dù chỉ là một đạo ý chí thì thế giới này đáng lẽ phải xảy ra biến dị kinh thiên động địa, nhưng hiện tại mọi thứ vẫn bình thường?

So với ý chí thật sự của Thượng Thiên, nó giống như... một giả tượng ý chí hư ảo được cố ý tạo ra để người khác cảm nhận được?

Ý nghĩ này vừa xuất hiện, Daigo cảm thấy rùng mình.

Tại sao Thượng Thiên phải làm vậy?

Ánh mắt Daigo lập tức cảnh giác, cậu nhớ lại những gì Cửu Thúc đã nhắc nhở nhiều lần, nhiệm vụ lần này có thể xuất hiện biến cố.

Vì vậy, Thượng Thiên đang thả câu sao?

Khả năng này khiến Daigo căng thẳng, năng lượng ánh sáng trong cơ thể tự giác hoạt động.

Với thực lực không ngừng thăng tiến, hiện tại cậu hoàn toàn không cần dùng đến Sparklence nữa.

Lúc này, Scathach trong bộ đồ bó sát, dáng người nóng bỏng nhưng ánh mắt lại bình thản không chút gợn sóng, đã tiến lại gần Aizen trông có vẻ văn nhã.

Tuy chỉ là lần đầu gặp mặt, nhưng danh tính của đối phương rất dễ xác định.

So với gã thanh niên bên cạnh tỏa ra năng lượng ánh sáng mênh mông như cái bóng đèn lớn, thì gã trông hoàn toàn vô hại này lại nguy hiểm hơn nhiều!

Đằng sau vẻ ngoài ôn hòa của gã này là một vực sâu vạn trượng!

Nhưng cũng chỉ có loại người này mới đáng để tử chiến!

Aizen dường như cũng nghĩ vậy!

Oanh!!!

Trường thương trong tay Scathach nháy mắt rút ra, một luồng sức mạnh cuồng bạo điên cuồng trào dâng, trên không trung, hư ảnh một thanh thần thương dài hàng trăm mét lập tức thành hình. "Đi nào, đối thủ của tôi, hãy tử chiến một trận đi!" Aizen đẩy kính: "Áp lực này, loại dao động năng lượng đặc thù này, thật mới mẻ." "Nhưng nếu muốn chiến đấu, chúng ta cần đổi chỗ khác." "Các hạ, mời đi theo tôi~" Nói xong, thân ảnh Aizen biến mất ngay tại chỗ.

Scathach lập tức lao vọt lên không trung đuổi theo.

Lúc này, tại chỗ chỉ còn lại ba người.

Đúng lúc đó, sắc mặt Sương Mục Thi Tử khẽ động, bởi vì nhiệm vụ của cô cũng bắt đầu.

Thừa dịp người khác không chú ý, cô bí mật liếc nhìn giao diện thuộc tính. "Ơ, bây giờ đã kích hoạt nhiệm vụ điểm danh rồi sao?" "Địa điểm điểm danh là..." Nghiên cứu vị trí được đánh dấu trong hệ thống, lông mày cô khẽ nhíu lại, dường như hơi xa.

Nhưng phần thưởng điểm danh lần này lại khá hậu hĩnh.

Được rồi, nhận!

Nhận nhiệm vụ xong, Sương Mục Thi Tử chủ động lên tiếng: "Hai vị, Thượng Thiên giải quyết vấn đề của thế giới này chắc cần một chút thời gian.

Nhân lúc này, tôi định đi loanh quanh quan sát kỹ thế giới này, hai vị có muốn đi cùng không?" Daigo không có ý kiến, thậm chí định đồng ý, dù sao đều là người cùng nhóm, việc này cũng là để bảo vệ

những thành viên có lực chiến yếu hơn.

Hai người kia đi đánh nhau rồi, đi theo cô gái này cũng không tệ.

Tuy nhiên, ngay khi Daigo chuẩn bị đáp lời, một giọng nói đột nhiên vang lên trong đầu cậu: "Từ chối đi!" Ánh mắt Daigo co rụt lại, sau đó không để ai thấy, cậu liếc nhìn danh thám Mori Kogoro đang chắp tay sau lưng, ra vẻ quỷ quái quan sát xung quanh ở cách đó không xa. "Hử?

Tại sao vị thám tử tiên sinh này lại muốn mình từ chối?

Ngoài ra, thủ đoạn truyền âm này, tê, Kogoro tiên sinh che giấu sâu thật đấy." Daigo rơi vào trầm mặc, lúc này Mori Kogoro lại gãi đầu, cười ha ha nói: "Đi lấy tư liệu à, có vẻ thú vị đấy.

Nếu Sương Mục Thi Tử tiểu thư không chê thì chúng ta đi cùng nhau đi.

Đúng lúc tôi cũng có luyện vài chiêu karate, có lẽ có thể kiêm chức bảo vệ cô." Sương Mục Thi Tử bĩu môi, tuy biết vị thám tử này không đơn giản như vẻ ngoài, nhưng với thể trạng đó, chắc gì đã giúp được mình hoàn thành nhiệm vụ lấy thưởng.

Nhưng gã này chỉ là người bình thường, đi theo cũng không sao, chắc chắn sẽ không cản trở nhiệm vụ. "Vậy thì làm phiền Kogoro tiên sinh rồi." "Ngoài ra, Daigo tiên sinh thì sao?

Anh có muốn đi cùng chúng tôi không?" Daigo nghe vậy, trầm mặc một hồi, cuối cùng chậm rãi lắc đầu: "Xin lỗi, hai người kia đi chiến đấu tôi hơi không yên tâm, đi xem chừng thì hơn, lỡ như đánh quá hăng tôi còn có thể giúp một tay." Sương Mục Thi Tử nghe vậy hơi thất vọng, vốn có thêm một bảo vệ thì tốt, nhưng Daigo nói cũng có lý, nếu hai người kia đánh đến mức sứt đầu mẻ trán thì đúng là cần người ngăn cản.

Toàn là những nhân vật nhiệt huyết, đánh đến hăng máu cũng không có gì lạ.

Thấy hai người bạn đồng hành rời đi, Daigo vẫn đứng tại chỗ, do dự không hiểu tại sao Mori Kogoro lại bảo mình từ chối đi theo hai người kia.

Việc can ngăn đánh nhau thì cậu không hứng thú lắm, vì có cơ chế bảo vệ thành viên nhóm, e là hai người kia đánh một trận ngoài việc đốt pháo hoa ra thì chẳng có ý nghĩa gì, căn bản không làm tổn thương được đối phương.

Tuy trong lòng còn nhiều nghi vấn, nhưng Daigo vẫn tuân theo yêu cầu của Mori Kogoro.

Giữa các thành viên không thể làm hại nhau, và với tư cách là Ultraman ánh sáng, Daigo cũng không cảm thấy ác tâm hay bóng tối từ Mori Kogoro.

Chương 79

Vì vậy, chắc hẳn ông ấy không có ác ý mà là có nguyên nhân nào đó.

Đột nhiên, Daigo giật mình khi nhận thấy điện thoại có phản ứng.

Lấy ra xem, chỉ thấy giao diện thông tin cá nhân mở ra, người gửi thông tin chính là...

Mori Kogoro!

Ở một bên khác, Scathach và Aizen đang giao phong kịch liệt.

Ma thuật Rune đối đầu với Quỷ Đạo, sức công phá vô cùng đáng sợ, mọi thứ trong vòng bán kính hàng trăm mét đều bị phá hủy hoàn toàn!

Trong lúc giao chiến, Scathach không nhịn được lên tiếng: "Gã này, bây giờ có thể nói cho tôi biết tại sao ông lại làm vậy chưa?" "Tại sao lại yêu cầu tôi chủ động thách đấu?

Ông thừa biết giữa các thành viên căn bản không thể gây sát thương, giao chiến mà không thể làm tổn thương nhau thì có gì thú vị?" Aizen vừa ngăn chặn các đòn tấn công của Scathach một cách ngăn nắp, vừa ôn hòa cười nói: "Đừng vội vàng, những gì cô muốn biết tôi đều sẽ trả lời." "Chiến đấu chỉ là cái cớ, mục đích thực sự là để tách khỏi nhóm lớn." "Chắc cô cũng cảm nhận được rồi chứ, đạo ý chí của Thượng Thiên kia~" Nghe vậy, Scathach vừa tiếp tục tấn công Aizen, vừa nhíu mày nói: "Tuy mạnh nhưng dường như không có cảm giác mạnh đến mức vượt qua quy tắc như trước." "Ừm, đúng vậy, cường độ của ý chí đó hiện tại quả thực không cao lắm, vì vậy có thể suy ngẫm nguyên nhân~" Scathach không chỉ là một chiến binh huyền thoại mà còn là nữ vương của Ảnh Chi Quốc, trí tuệ của cô cũng

không hề thiếu, nếu không đã chẳng thể thống trị một quốc gia.

Chỉ cần một gợi ý, trong lòng cô đã lóe lên một ý nghĩ. "Ông ta...

đang thả câu sao?!" Hiểu rồi, tất cả đều hiểu rồi.

Dù vị Thượng Thiên kia cố ý giả yếu, hay Aizen chủ động thách đấu để tách ra, đều là một loại mồi nhử.

Còn về việc dụ ai... "Mục tiêu thực sự là ai?" "Đáp án đó, các hạ sẽ sớm biết thôi.

Ngoài ra có một việc có thể khẳng định, lát nữa các hạ sẽ được thực sự tử chiến, chắc chắn sẽ khiến cô được thỏa mãn." "Tuy không thích cái kiểu giấu đầu lòi đuôi này, nhưng tôi phải thừa nhận... tôi bắt đầu có chút mong đợi rồi!" Ngay giây sau, thế tấn công của Scathach đột ngột tăng mạnh gấp bội! "Đã muốn diễn kịch thì phải diễn cho giống thật một chút!

Kẻ hèn nhát trong chiến đấu là không thể tha thứ!" Ánh mắt Aizen lóe lên dưới lớp kính, linh áp trong cơ thể cũng tăng vọt gấp bội!

Cùng lúc đó, thiết bị của Sương Mục Thi Tử đang thu thập dữ liệu của tất cả mọi người. "Bản nguyên thế giới hiện tại bị tổn thương nghiêm trọng, độ khó mở cổng giáng lâm giảm mạnh." "Thực lực của các sinh mệnh siêu phàm đã được ghi lại." "Sinh mệnh phàm trần: 2 (Đánh giá: Không)" "Sinh mệnh cấp 5: 2 (Đánh giá: Mạnh)" "Sinh mệnh cấp 6: 1 (Đánh giá: Ưu tú)" "Nghi vấn sinh mệnh cấp 7: 1 (Nghi vấn cường cấp 7, không loại trừ khả năng tiệm cận cấp 8)." "Loại ý chí thế giới: 1 (Khá mạnh)"...

Đột nhiên, một đạo tuyết hoa quỷ dị xuất hiện trên bảng dữ liệu, từng dòng chữ bị xóa đi rồi viết lại.

Trong quá trình này, thiết bị thám báo không có phản ứng gì như bị treo máy, khi khôi phục lại, dữ liệu đã thay đổi hoàn toàn. "Sinh mệnh

phàm trần: 2 (Đánh giá: Không)" "Sinh mệnh cấp 5: 2 (Đánh giá: Ưu tú)" "Sinh mệnh cấp 6: 1 (Đánh giá: Bình thường)" "Nghi vấn sinh mệnh cấp 7: 1 (Phán định là sinh mệnh cấp 7 yếu)" "Loại ý chí thế giới: 1" "Xung quanh không có sinh mệnh siêu phàm cao cấp, có thể bắt đầu kế hoạch xây dựng kênh giáng lâm." "Đánh giá: Có thể công lược, kiến nghị cử tiểu đội giáng lâm giả cao cấp." "Bắt đầu tải thông tin lên..." "Tải lên thành công, người tải: Thám báo luân hồi số 18720!" Lúc này, Sương Mục Thi Tử và Mori Kogoro đang ở trong một thung lũng hẻo lánh.

Mori Kogoro vừa quan sát xung quanh vừa chép miệng cười: "Chỗ này đóng băng trắng xóa, phong cảnh đẹp thật đấy, nếu ở thế giới của tôi chắc có thể thu vé tham quan rồi." Đột nhiên, Sương Mục Thi Tử đi phía trước dừng lại, khiến Mori Kogoro suýt chút nữa đâm vào cô. "Ơ, sao thế?" Tuy nhiên, trả lời Mori Kogoro không phải lời nói, mà là một nắm đấm trắng nõn thon nhỏ mang theo tiếng xé gió.

Bành một tiếng, trên đầu Mori Kogoro bắt đầu hiện sao, sau đó ngất lịm đi.

Lúc này Sương Mục Thi Tử, ánh mắt không còn vẻ tinh nghịch linh động thường ngày, chỉ có sự lạnh lẽo cơ giới hóa. "Mục tiêu cuối cùng đã xử lý xong, cơ thể ký chủ đã tiếp nhận, bắt đầu xây dựng kênh giáng lâm!" Vừa nói, cô vừa đi xuống thung lũng bên dưới.

Không lâu sau khi cô rời đi, Mori Kogoro vốn bị đánh ngất lại nhăn răng ngồi dậy: "Tê, con bé này đấm nặng tay thật đấy, không chỉ là một tác gia bình thường đâu~" "Nhưng, tóm lại là lừa được rồi." "Cơ thể ký chủ đã tiếp nhận?

Bắt đầu xây dựng kênh giáng lâm?" "Chà chà, thú vị rồi đây, xem ra trên người con bé đó có thứ gì đó không sạch sẽ chiếm hữu rồi~" Lẩm bẩm xong, Mori Kogoro lấy điện thoại ra bắt đầu liên lạc với ai

đó...

Sương Mục Thi Tử ở trên mặt đất dựng một pháp trận cực kỳ phức tạp, cuối cùng lấy ra một viên tinh thể năng lượng đặt vào trung tâm pháp trận.

Giây tiếp theo, một màn sáng bảy màu hùng vĩ từ từ thành hình, kéo dài ra tạo thành một cánh cổng bảy màu tráng lệ.

Đát, đát, đát...

Những tiếng bước chân không dày đặc nhưng có thể gọi là hỗn loạn truyền ra, không lâu sau, từng bóng người bước ra từ đó.

Những người này có cao có thấp, có béo có gầy, nam có nữ có, điểm chung duy nhất là trên người ai cũng mang theo vũ khí, ánh mắt mỗi người đều tràn đầy vẻ điên cuồng như muốn ăn tươi nuốt sống người khác.

Đám người này vừa giáng lâm đã bắt đầu cảm nhận mọi thứ một cách vô kỷ luật. "Chà chà, thú vị đấy, tôi ngửi thấy hai con mồi ngon lành, hai cấp 5, đó là của tôi, đừng ai tranh nhé!" "Hai cấp 5 à, với thực lực cấp 5 tương đương thì ăn được thôi, tôi một người!" "Cấp 5 thì thôi đi, lão tử không hứng thú, lão tử muốn gã cấp 6 kia." Đám người vô tư chia chác đối thủ như chia bánh ngọt.

Tuy nhiên, giây tiếp theo, kẻ có khả năng cảm nhận mạnh nhất trong đám giáng lâm giả lên tiếng, vẻ mặt có chút nghiêm trọng: "Chuyện gì thế này, lũ mồi ngon kia cư nhiên đều đang tụ tập về hướng này." Nói rồi, hắn lạnh lùng nhìn về phía Sương Mục Thi Tử đang bị Thám báo chiếm quyền kiểm soát cơ thể: "Thám báo, chuyện này là sao?

Phản ứng nhanh vậy à?

Chẳng lẽ bọn chúng đã phản bội Luân Hồi Điện?" Một gã béo bên

cạnh nhe răng cười: "Cần gì hỏi, chắc chắn là cái tên ngu ngốc nào đó bất cẩn để lộ rồi, không sao cả, chỉ cần giải quyết xong chỗ dựa lớn nhất của đối phương thì đám kiến hôi này vẫn là mồi của chúng ta thôi." "Còn về chỗ dựa lớn nhất đó..." Nói rồi gã béo không nhịn được quay nhìn người đứng cuối cùng trong đoàn.

Đó là một người đàn ông vô cùng cường tráng, thể hình cao gần ba mét, hai tay khoanh trước ngực, cơ bắp cuồn cuộn như những quả lựu đạn.

Dù nhắm mắt nhưng gã vẫn tỏa ra một áp lực đáng sợ. "Đại ca, mục tiêu đó chỉ có thể nhờ ngài rồi~" Nghe vậy, người đàn ông như mãnh thú kia chậm rãi mở mắt, một đạo ánh mắt tàn bạo như thú dữ khát máu lóe lên. "Cấp 7, cấp 7 yếu, một món tráng miệng ngon lành~" "Những người khác cứ tự đi tìm mồi của mình đi.

Béo, ngươi chịu trách nhiệm giải quyết ý chí thế giới này." "Ha ha, đợi mãi câu này của đại ca!" Từng tên lộ vẻ cuồng nhiệt, duy nhất gã béo là cười khổ, vì lần nào cũng phải làm mấy việc vô vị đó.

Gã cũng muốn tử chiến, cũng muốn tận hưởng khoái cảm truy đuổi con mồi, nhưng không dám kháng lệnh đại ca.

Vị đại ca này hung hãn vô cùng, từng dùng tay không xé xác thần minh, không chỉ một vị!

Giây tiếp theo, từng bóng người bay vọt lên trời tìm mục tiêu của mình.

Duy chỉ có vị đại ca như mãnh thú kia không chọn cách bay, gã hơi khuỵu gối rồi tung người nhảy vọt lên, cả người như một quả pháo đại bác lao thẳng vào tầng không.

Daigo đang lao đi đột nhiên dừng khựng lại, rồi mạnh mẽ ngẩng đầu nhìn lên không trung.

Không biết từ lúc nào đã xuất hiện một bóng người, đó là một người đàn ông gầy gò, gầy đến mức khó tin, gần như chỉ còn da bọc xương.

Sắc mặt Daigo vô cùng nghiêm trọng, cậu cảm nhận được sức mạnh trong cơ thể gã gầy gò kia, quỷ dị, tà ác, trái ngược hoàn toàn với cậu. "Thì ra là vậy, cái gọi là biến dị!" Gã gầy gò quan sát Daigo, cười quái dị: "Loại sức mạnh ánh sáng này làm tôi nhớ đến một con mồi ngon lành, dường như gọi là...

Ultraman!" Sắc mặt Daigo đột ngột đại biến, rồi đôi mắt bắt đầu bốc hỏa.

Daigo vốn là một người hiền lành, hiếm khi tức giận, nhưng lần này cậu thật sự giận rồi. "Các ngươi, đáng chết!!" Luồng ánh sáng trắng rực rỡ vọt thẳng lên trời, đánh tan mây mù, giây tiếp theo, một thân ảnh khổng lồ đứng sừng sững giữa trời đất.

Tiga Ultraman hiện thân, nhưng mọi chuyện chưa dừng lại ở đó. "Tiga - Hình thái Tật Phong - Trạng thái Bộc Phát!" Ngay sau đó, khí thế của Tiga vốn chỉ ở cấp 6 bình thường bắt đầu tăng vọt từng tấc một, nhanh chóng bước vào một đẳng cấp khác, rồi tiếp tục bùng nổ đến mức gã gầy gò kia cũng không thể hiểu nổi.

Sau đó, trước ánh mắt ngơ ngác của gã gầy gò, một bàn chân khổng lồ giẫm xuống! "Thám báo, ngươi đùa ta à, đây mà là cấp 6 bình thường?!!!" Trước mặt Aizen và Scathach cũng xuất hiện hai bóng người, một nam một nữ.

Người nữ nóng bỏng nhưng tỏa ra cảm giác hỗn loạn, dung tục khiến người ta khó chịu.

Còn người nam là một gã tráng hán cao lớn, tuy không khoa trương như vị đại ca kia nhưng áp lực cũng rất đáng sợ.

Hai người vừa xuất hiện, chưa kịp buông lời khiêu khích con mồi thì đã nghe Scathach chủ động cười lớn. "Đối thủ không tồi, loại đối thủ này tử chiến mới đã!" Nói xong, cô cầm thương lao lên tấn công, mục tiêu chính là người phụ nữ dung tục kia.

Trước ánh mắt ngỡ ngàng của ả, vô số thương ảnh đã bao trùm lấy ả!

Ngay lập tức, cuộc giao phong kịch liệt tạo ra những luồng khí lãng và vụ nổ kinh khủng.

Lúc này còn lại hai người đàn ông nhưng chưa vội ra tay.

Gã tráng hán nghiêng đầu, tò mò quan sát Aizen. "Thú vị đấy, hiếm khi gặp được con mồi chất lượng thế này.

Chẳng lẽ ngươi không cảm nhận được cấp độ năng lượng của ta sao?

Nó vượt xa ngươi đấy~" Aizen cười ôn hòa, đẩy kính: "Thợ săn và con mồi à, một cách định vị thú vị, chỉ là đôi khi vị trí sẽ bị đảo ngược đấy." "Còn về cấp độ năng lượng?

Chỉ đơn thuần là tích lũy mấy thứ đó thì cũng chỉ là một bao cát thô kệch thôi~~" "Ngươi thấy sao?" Lời vừa dứt, một cánh tay của gã tráng hán trực tiếp đứt lìa, bay ra ngoài.

Cảm nhận được cánh tay bị mất, gã kinh hãi ngây người, sắc mặt đột nhiên trở nên khó coi: "Huyễn thuật?" Thân hình gã bắt đầu phi tốc lùi lại. "Cần gì chứ?

Cần gì phải chạy?" "Khoảng cách giữa ta và ngươi vốn dĩ không tồn tại~" Giây tiếp theo, một nhát chém xé toạc mọi thứ bao trùm lấy gã!

Cơn đau kịch liệt ập đến, tiếng gào thét phẫn nộ vang dội hư không. "Thám báo, đồ khốn, cái này mà là cấp 5 à?

Chương 80

Lão tử mà quay về được nhất định sẽ giết chết ngươi!!"...

Oanh!!!

Đội trưởng giáng lâm giả rơi xuống đất, giẫm nát một vùng đất rộng ngàn mét lõm xuống sâu hoắm.

Nhìn vào hố đen trên không trung, đội trưởng giáng lâm giả lộ ra biểu cảm dữ tợn. "Cấp 7, trốn ở bên trong, ta..." Tuy nhiên, lời chưa nói hết, một lực hút cực đại đột nhiên truyền ra từ bên trong hố đen, hút phăng gã vào.

Vị đội trưởng này thậm chí không kịp phản kháng.

Khi ý thức khôi phục lại, gã lập tức gào thét phẫn nộ: "Khốn kiếp, dám gài bẫy ta, ta sẽ xé xác ngươi ra!" Cùng với tiếng gào thét, cơ thể gã bắt đầu phình to, chỉ trong vài hơi thở đã biến thành một gã khổng lồ cao hơn vạn mét.

Chỉ dựa vào hơi thở gã cũng có thể tạo ra cuồng phong, uy thế cực kỳ hãi hùng. "Muốn so thể hình sao?

Cũng thú vị đấy..." Giây tiếp theo, vùng đất dưới chân gã khổng lồ đột nhiên chuyển động.

Một lát sau, đội trưởng giáng lâm giả cứng đờ cả người, như một tảng đá không dám nhúc nhích, không phải không muốn động, mà là không dám động~~ Chỉ thấy lúc này gã đang đứng trên một bàn tay, trên một bàn tay đó!!!

Thể hình cao vạn mét, dù đứng trên một hành tinh cũng không nhỏ, dốc toàn lực có thể hủy diệt một hành tinh, nhưng hiện tại... gã đại khái chỉ tương đương với một đốt ngón tay út của "người" trước

mặt?

Cái gì mà cấp 7 yếu??

Cái này rõ ràng là cấp 7 vượt quy tắc! "Thám báo, mẹ kiếp, tình báo thu thập đều là rác rưởi hết sao?!!!" Lục Minh nhìn xuống gã đội trưởng giáng lâm giả bé nhỏ như con kiến trong lòng bàn tay mình, đầy hứng thú nói: "Tự thấy không thể đối kháng với Ngô nên từ bỏ rồi sao?" Đội trưởng giáng lâm giả co giật cơ mặt: "Nếu không thì làm được gì?

Thám báo hiếm khi mắc sai lầm lớn như vậy.

Trong tình huống này, rõ ràng mọi thủ đoạn thần bí, sự tồn tại đứng sau ngươi thậm chí có thể không thua kém gì..." "Luân Hồi Điện sao?" Đội trưởng giáng lâm giả sững người một lát rồi cười, cười rất tươi, cười đầy vẻ châm biếm: "Cư nhiên lại gọi ra được cái tên đó, thú vị, thú vị thật, ha ha, ha ha ha..." "Ngươi nghĩ việc Ngô gọi cái tên đó sẽ khiến cái gọi là Luân Hồi Điện nảy sinh phản ứng sao?" Tên giáng lâm giả ngẩn ra, rồi cười nhạo một tiếng: "Cũng đúng, đã dám gài bẫy Luân Hồi Điện thì rõ ràng là có thủ đoạn không sợ Luân Hồi Điện, có khả năng ngăn chặn khả năng cảm nhận của Luân Hồi Điện cũng không có gì lạ." "Chỉ là, điều ta cười không phải cái đó... ha ha... cái lũ chó Luân Hồi Điện đó cư nhiên lại có đối thủ, ha ha ha... thật sự quá thú vị!

Ha ha ha..." Đội trưởng giáng lâm giả cười điên cuồng đến mức nước mắt chảy ra.

Lục Minh không nói gì, cứ thế lặng lẽ nhìn cái "vật nhỏ" điên khùng này. "Ngươi kính sợ Luân Hồi Điện, nhưng cũng căm hận Luân Hồi Điện sâu sắc, bởi vì thế giới của ngươi trước đây cũng bị Luân Hồi Điện hủy diệt hoàn toàn phải không." Đội trưởng giáng lâm giả cười đủ rồi, nghe vậy thì lắc đầu, rồi lại gật đầu. "Ta hận, đúng vậy,

hận không thể tự tay hủy diệt Luân Hồi Điện, tiếc là ta biết mình không làm được." "Nhưng ngươi sai ở một điểm, thế giới của ta không bị hủy hoại, chỉ bị nạp vào chuỗi luân hồi của Luân Hồi Điện, trở thành thiên đường để các luân hồi giả liên tục thực hiện nhiệm vụ luân hồi.

Cả thế giới có thể liên tục luân hồi, theo một góc độ nào đó cũng có thể coi là vĩnh sinh, có lẽ đó cũng là một loại phúc lợi, ha ha..." Đội trưởng giáng lâm giả lại cười, lần này cười đầy thê lương, khiến cả Lục Minh cũng có chút trầm mặc.

Cả thế giới bị liên tục luân hồi khởi động lại, gã này thoát khỏi luân hồi thế giới, nhưng không chắc mọi người đều làm được.

Ngoài gã ra, cha gã, vợ con gã, anh em gã chắc chắn đều đang trong vòng luân hồi vô tận, liên tục trở thành thế giới nhiệm vụ của người khác.

Không phải luân hồi giả nào cũng tử tế, nên sớm muộn gì cũng xảy ra chuyện.

Đàn ông thì thôi, cùng lắm là bị giết rồi phục sinh, trải qua cái chết và hồi sinh vô số lần, còn vợ con nếu có chút nhan sắc thì...

Nghĩ đến đây, quả thực cũng có chút đáng thương. "Ngươi cũng khá đáng thương đấy~~" Nghe vậy, đội trưởng giáng lâm giả trầm mặc, gã hiểu rằng vị cường giả thực lực thâm bất khả trắc này đã nhìn thấu nội tâm của mình. "Cũng chẳng gọi là đáng thương, nói thật, thế giới bị ta tự tay công lược cũng không ít, ta sớm đã tội ác tày trời rồi." Sau đó gã tự giễu: "Biết không?

Cái lũ chó Luân Hồi Điện đó nắm thóp được một điểm, cho mỗi giáng lâm giả chúng ta một cơ hội, chỉ cần ta có thể công lược được mười thế giới, ta có thể khiến thế giới của mình thoát khỏi chuỗi luân hồi..." "Đôi khi có hy vọng còn đáng sợ hơn không có hy vọng.

Cho ngươi hy vọng, rồi bắt ngươi vì cái hy vọng đó mà điên cuồng, tiêu diệt nhân tính, cuối cùng triệt để hóa ma!" "Nhưng ta cũng không có cách nào, đó dù sao cũng là một tia hy vọng duy nhất, trong tình huống không thể kháng cự, ta chỉ có thể tuân thủ quy tắc của Luân Hồi Điện!" Đội trưởng giáng lâm giả cũng không hiểu tại sao mình lại nói ra những lời này, có lẽ vì sắp chết nên buông xuôi tất cả, tóm lại là bao nhiêu uất ức kìm nén trong lòng bấy lâu nay đều nói ra hết một lần.

Gã cũng không chú ý thấy trong đôi mắt to lớn không tưởng của Lục Minh lúc này đang lóe lên ánh sáng rực rỡ hơn cả dải ngân hà, dường như có một vận vị đặc biệt, một loại dao động kỳ lạ. "Ngươi có thể, có thể sở hữu tư cách để kháng lại Luân Hồi Điện, cũng có thể sở hữu sức mạnh để phục thù." Đội trưởng giáng lâm giả bĩu môi: "Ngươi mạnh, có lẽ sở hữu sức mạnh cấp 7 vượt quy tắc, nhưng vô dụng thôi, sức mạnh của Luân Hồi Điện vượt xa trí tưởng tượng của ngươi.

Có lẽ thực thể đứng sau ngươi có tư cách đối kháng với Luân Hồi Điện, nhưng ngươi thì chắc chắn không làm được, nên nói mấy lời này chẳng có ý nghĩa gì cả!" Cấp 7 Tinh Thể và cấp 8 Tinh Hệ, sự khác biệt đó lớn như trời với đất.

Thực tế trong cấp Tinh Thể cũng có những phân cấp nhỏ rất khoa trương.

Bản chất sinh mệnh tương đương một hành tinh là cấp Tinh Thể, tương đương 10 hay 100 hành tinh vẫn vậy.

Trong phân cấp sinh mệnh chính thống, chỉ khi sở hữu bản chất sinh mệnh tương đương 999 hành tinh mới có thể đột phá lên cấp bậc tiếp theo là Tinh Hệ!

Tuy nhiên, không thiếu những kẻ tự cao không tuân theo truyền

thống, bình thường 999 là đột phá, nhưng họ muốn phá vỡ cực hạn đó, tiếp tục tăng cường bản chất sinh mệnh để nó tương đương 1000 hay thậm chí 2000 hành tinh, đợi đến khi có nhiều hơn mới đột phá, sau khi đột phá đương nhiên sẽ mạnh hơn rất nhiều.

Loại người này được gọi là Cấp 7 Vượt Quy Tắc!

Cấp 7 Vượt Quy Tắc vẫn thuộc phạm trù cấp 7, nhưng thực lực vượt xa cấp 7 bình thường, thậm chí có những kẻ cấp 7 khiến cấp Tinh Hệ cũng phải ghé mắt nhìn, tất nhiên cũng chỉ là ghé mắt thôi, vì chênh lệch vẫn quá lớn.

Khoảng cách cảnh giới giữa đội trưởng giáng lâm giả và Lục Minh quá lớn, gã nhận lầm hắn là kẻ vượt quy tắc cũng không lạ, hoặc có khả năng gã căn bản không biết đến cảnh giới trên cấp 7.

Lục Minh không dùng Toàn Tri đối với đội trưởng giáng lâm giả, vì trong não gã có một tầng rào chắn ngăn cản sự thăm dò của Toàn Tri, nếu không đoán sai thì đó là thủ đoạn của Luân Hồi Điện.

Đó là lý do Lục Minh mới dây dưa với gã lâu như vậy. "Sức mạnh này vẫn không đủ sao?" Lục Minh hỏi ngược lại một câu, sau đó hình thái sinh mệnh bắt đầu thay đổi.

Toàn thân hắn phát ra một loại ánh sáng khiến mọi thứ đều lu mờ, giây tiếp theo, một thân ảnh khổng lồ vô tận xuất hiện trước mặt đội trưởng giáng lâm giả.

Đứng sừng sững giữa tinh không vô tận, quanh thân là hàng tỷ vì tinh tú vây quanh, thần thánh và hùng vĩ.

Chỉ mới nhìn trực diện một lát, đội trưởng giáng lâm giả đã thấy đầu đau như búa bổ, không nhịn được ôm đầu rên rỉ đau đớn.

Đẳng cấp sinh mệnh chênh lệch quá lớn, chỉ nhìn thôi cũng đủ khiến gã không chịu nổi. "Ngươi rốt cuộc là cái gì!!" "Làm sao có thể,

làm sao có thể sở hữu hình thái sinh mệnh như vậy!" Đội trưởng giáng lâm giả vừa đau đớn ôm đầu vừa đấm mạnh xuống mặt đất. "Sức mạnh này so với Luân Hồi Điện trong nhận thức của ngươi thì thế nào?" "Không, ta không biết!!" Đội trưởng giáng lâm giả gào thét đau đớn. "Luân Hồi Điện phân thành nhiều cấp bậc khác nhau, ta chỉ là cấp 7 nên không rõ những thứ khác, nhưng ta chưa bao giờ nghe nói về hình thái sinh mệnh này." "Giết ta đi, cầu xin ngươi giết ta đi!

Giết ta đi!" Giây tiếp theo, một luồng tinh quang từ trên trời rơi xuống, phủ lên người đội trưởng giáng lâm giả, xóa sạch mọi đau đớn trên cơ thể gã.

Đồng thời, Lục Minh cũng giải trừ tư thái thật sự của Thương Thiên Hóa Thân, hóa thành một người bình thường đứng trước mặt đội trưởng giáng lâm giả, nhẹ nhàng xoa đầu gã. "Sẽ ổn thôi, mọi chuyện sẽ ổn thôi." "Nỗi đau thể xác sao so được với nỗi đau tình cảm.

Để gánh vác nỗi đau này, nếu có thể khiến ngươi đạt được một phần vĩ lực này, khiến ngươi có tư cách phục thù, ngươi có sẵn lòng không?" Đôi mắt đội trưởng giáng lâm giả đỏ rực, nếu có cơ hội phục thù, sao gã có thể không sẵn lòng!

Loại sức mạnh này, hình thái sinh mệnh này gã chưa từng thấy, thậm chí chưa từng nghe qua.

Gã không hiểu, nhưng chính vì không hiểu nên gã mới tin phục.

Có lẽ sức mạnh này thực sự có thể phục thù?!! "Tôi sẵn lòng!

Tôi sẵn lòng!

Hãy cho tôi sức mạnh đó!!" Đội trưởng giáng lâm giả ngửa đầu gào thét lớn!

Một nụ cười hiện lên trên khóe miệng Lục Minh: "Đã như vậy,

Ngô ban cho ngươi sức mạnh thực sự vô hạn, hãy cầm lấy sức mạnh này mà đi phục thù đi!" Một luồng sức mạnh cuồng bạo men theo tay Lục Minh rót vào cơ thể đội trưởng giáng lâm giả.

Gã ngã rạp xuống đất, gào thét đau đớn, cảm giác cơ thể đang bị xé rách và cải tạo!

Một lát sau, cơn đau biến mất, đội trưởng giáng lâm giả thở dốc kịch liệt.

Lúc này gã trông như không có gì thay đổi, nhưng lại như đã trải qua một sự biến hóa khôn lường. "Hãy bình ổn hơi thở, sau đó đi cảm nhận sức mạnh trong não bộ~" Theo giọng nói ôn hòa của Lục Minh truyền vào tai, đội trưởng giáng lâm giả bắt đầu làm theo để kiểm tra luồng sức mạnh kia.

Giây tiếp theo, đôi mắt gã trợn trừng hết cỡ, tơ máu chằng chịt, rõ ràng là kinh hãi đến tột độ. "Lượng tử vĩnh sinh, bất tử bất diệt, Lượng tử chiến ma... trên đời này làm sao có thể có loại sức mạnh như vậy??!!" "Tồn tại tức là hợp lý.

Bây giờ ngươi còn nghĩ mình không thể phục thù không?" "Luân Hồi Điện thống trị vô số thế giới, sinh linh vô số, chẳng phải chính là thiên đường để ngươi trưởng thành sao?

Hãy đi đi, hãy lợi dụng sức mạnh này để chấm dứt tất cả!" "Đợi đến khi Lượng tử vĩnh sinh của ngươi đạt đến giai đoạn thứ năm, ngay cả Luân Hồi Điện cũng tuyệt đối không thể giết chết ngươi!" Đội trưởng giáng lâm giả đứng sững tại chỗ, hồi lâu sau mới quỳ một gối trước mặt Lục Minh, nhìn hắn với vẻ cuồng nhiệt vô cùng: "Sự tồn tại vĩ đại, cảm tạ sự chúc phúc của ngài, tôi, Barda, nhất định sẽ không làm ngài thất vọng!" Lục Minh mỉm cười gật đầu: "Đi đi, quay về đi, Ngô mong chờ sự trưởng thành của ngươi~" Nói rồi, hắn chỉ tay vào người đội trưởng giáng lâm giả.

Cả người gã bay vọt ra ngoài, hóa thành một đạo lưu quang bay ra khỏi hố đen, xuyên qua thế giới The Wandering Earth, cuối cùng chui tọt vào cổng truyền tống cầu vồng rồi biến mất.

Làm xong tất cả, trên mặt Lục Minh mới hiện ra một nụ cười khó hiểu.

Chương 81

Giết một kẻ cấp 7 đối với Lục Minh mà nói, ngoài chút phần thưởng từ nhóm chat ra thì chẳng có ý nghĩa gì.

Nhưng nếu cải tạo gã này thành Lượng tử chiến ma, để gã quay lại Luân Hồi Điện tha hồ đồ sát, chiến đấu và trưởng thành, truyền bá rộng rãi sức mạnh Lượng tử vĩnh sinh, thì mức độ hoàn thiện `Lượng tử vĩnh sinh pháp` của Lục Minh có thể tăng vọt.

Đó mới thực sự là thu hoạch lớn nhất, cũng là lý do Lục Minh tốn nhiều công sức để thuần hóa ý chí của gã này.

Phương pháp chuyển hóa Lượng tử chiến ma chia làm hai loại: một loại là cải tạo thô bạo, biến hoàn toàn thành một vũ khí chỉ biết giết chóc; loại còn lại phức tạp hơn nhiều là cải tạo hình thái sinh mệnh nhưng không thôn phệ trí tuệ của đối phương, biến gã thành một Lượng tử chiến ma có trí tuệ thực thụ.

Có như vậy đối phương mới sống lâu hơn một chút, dù sao ở cái nơi như Luân Hồi Điện, không có não thì e là bị hạ gục trong nháy mắt.

Làm xong những việc này, Lục Minh không còn ẩn mình nữa.

Một luồng ý chí rót vào thế giới The Wandering Earth, luồng ý chí này lướt qua cả thế giới, hễ là cường giả thì gần như đều có thể cảm nhận được.

Bố cục cần thiết đã xong, nhiệm vụ này tự nhiên không cần tiếp tục lãng phí thời gian nữa.

Cảm nhận được luồng vĩ lực hào hùng không thể tưởng tượng đó, các thành viên nhóm trên Trái Đất đều biến sắc, bắt đầu dốc toàn lực

ra tay.

Những kẻ giáng lâm giả vốn vì dữ liệu bị sửa đổi dẫn đến sai sót khi giáng lâm, tự nhiên không thể kháng cự, từng tên bị giết tại chỗ!

Ngay giây tiếp theo, dị tượng bắt đầu.

Một ngón tay, một ngón tay khổng lồ vô cùng vươn ra từ hư không.

Trước ánh mắt kinh hãi của vô số người trên Trái Đất, ngón tay đó nhấn xuống mặt trời đã lụi tàn kia.

Cả mặt trời trong nháy mắt bị xóa sổ thành hư vô, mọi thứ lập tức chìm vào bóng tối.

Giây tiếp theo, trên bầu trời tối đen như mực, một thân thể hư ảo khổng lồ hiện ra.

Thân ảnh đó còn lớn hơn cả tinh tú, hào hùng hơn cả ngân hà, chỉ cần đứng đó thôi cũng khiến Trái Đất trông vô cùng nhỏ bé.

Thần quang mênh mông một lần nữa mang lại ánh sáng cho cả thế giới.

Giây tiếp theo, giọng nói hào hùng chấn động hư không, truyền đến mọi ngõ ngách. "Sắc lệnh: Mùa đông lạnh lẽo tan đi, mùa xuân ấm áp quay về!" Theo tiếng nói đó, trước vẻ mặt ngây dại của mọi người, từng ngọn núi băng bắt đầu tan chảy, những bông tuyết vĩnh cửu trên trời biến mất không dấu vết.

Đại địa bắt đầu khôi phục sinh cơ, hơi ấm một lần nữa ghé thăm vùng đất này, cỏ xanh bắt đầu nảy mầm.

Sau đó, sự tồn tại không thể dùng lời diễn tả trên bầu trời lại cất lời. "Sắc lệnh: Cái chết tiêu biến, mặt trời phục hồi." Theo chỉ thị, vùng đất vốn trống vắng nay trở nên nhộn nhịp hơn hẳn, từng con thú

nhỏ, những chú chim dường như tỉnh dậy sau giấc ngủ dài, bắt đầu vui vẻ nô đùa trên mặt đất.

Trong tinh không, tại nơi mặt trời cũ bị ngón tay xóa sổ, một hành tinh khổng lồ chậm rãi thành hình.

Một luồng hỏa quang từ hư không vô định rơi xuống hành tinh đó, trong tích tắc, cả hành tinh khổng lồ bùng cháy hừng hực, hóa thành một mặt trời mới, một lần nữa mang lại ánh sáng cho tất cả các thế giới lân cận. "Sắc lệnh: Trái Đất của giới này, ban cho trí tuệ, hóa thành tinh thần, bảo hộ thế giới này!" Toàn bộ Trái Đất trong nháy mắt tỏa ra một luồng ánh sáng trắng tinh khiết.

Dưới luồng ánh sáng vô tận đó, một thân ảnh hư ảo to lớn bằng Trái Đất chậm rãi thành hình.

Cô ta dường như được tạo thành từ ánh sáng thuần túy, không nhìn rõ hình dáng thật nhưng vô cùng thần thánh và tôn quý.

Lúc này, vị thần thánh được tạo thành từ ánh sáng đó cúi người hành lễ với sự tồn tại vĩ đại vô tận trong hư không, cung kính vô cùng nói: "Cảm tạ Thượng Thiên ban ân!" Sự tồn tại hào hùng vô tận kia, gương mặt không vui không buồn, nhanh chóng tan biến vào hư không.

Giây tiếp theo, cả Trái Đất như muốn nổ tung, tiếng huyên náo, đủ loại âm thanh loạn thành một đoàn.

Lúc này, đối với các thành viên trên Trái Đất, thành viên cũ thì tuy vẫn kính sợ sức mạnh của Thượng Thiên nhưng không quá kinh ngạc, còn thành viên mới thì khác hẳn.

Mori Kogoro tựa vào một góc tường hút thuốc, cách đó không xa là Sương Mục Thi Tử đang hôn mê.

Sương Mục Thi Tử bị Thám báo chiếm hữu cơ thể cũng không

yếu, nhưng lại bị Mori Kogoro chơi chết, "chết" ở đây là một từ hình dung, hiện tại cô chưa chết mà chỉ hôn mê thôi.

Còn tên Thám báo kia thì đã tự bế, bị trí thông minh của Mori Kogoro chơi cho đến mức trầm cảm.

Chỉ là lúc này Mori Kogoro không còn tâm trạng quan tâm đến mấy chuyện đó, ông chỉ ngơ ngác nhìn bầu trời xanh thẳm đã khôi phục, đầu thuốc lá cháy đến ngón tay cũng không phản ứng.

Hồi lâu sau, ông mới dùng một giọng điệu chưa từng có nói: "Thật là một sức mạnh khiến người ta phải kinh thán~~" Ông vốn tự tin vào trí tuệ của mình, gần như mọi đối thủ đều bị ông xoay như chong chóng, nhưng khi chứng kiến sức mạnh này, đột nhiên ông cảm thấy trước sức mạnh tuyệt đối, trí tuệ dường như chỉ là trò trang trí lòe loẹt, vô nghĩa vô cùng!

Giây tiếp theo, khi hoàn hồn, một tiếng kêu thảm thiết vang lên: "Tê, nóng quá!!" Ở một bên khác, Scathach đứng trên mặt đất, cả người hơi run rẩy, gương mặt lạnh lùng hiện rõ vẻ cuồng nhiệt. "Sức mạnh này, sức mạnh này..." "Sức mạnh này, chắc chắn, chắc chắn có thể giết được mình!!" Lúc này, Aizen ở bên cạnh mỉm cười nhàn nhạt: "Đối mặt với sự tồn tại như vậy, cần gì phải suy nghĩ về cái chết vô vị nữa.

Hãy dốc hết sức lực để truy đuổi sự tồn tại đó, đi chứng kiến phong cảnh nơi chí cao lãnh địa, chẳng phải là việc tuyệt mỹ hơn sao~~" Tâm trạng Aizen lúc này khá tốt.

Những kẻ giáng lâm giả lần này không chỉ có vài tên đó.

Ngoại trừ một tên bị Tiga giết, một tên bị Scathach đánh thành thịt nát, cộng thêm tên đội trưởng được thả về và tên Thám báo bị Mori Kogoro làm cho tự bế, thì những tên còn lại đều đã bị giải quyết.

Trong đó bao gồm cả một sự tồn tại cấp 6, thu hoạch khổng lồ.

Tất nhiên, đó đều là thành quả hợp tác với Mori Kogoro.

Nhờ vào thu hoạch này, chắc chắn hắn có thể trở nên mạnh mẽ hơn!

Scathach nghe vậy thì sững người, sau đó tinh khí thần toàn thân thay đổi hẳn. "Đúng vậy, bỏ ra tất cả để truy tìm sự tồn tại này, chứng kiến phong cảnh nơi chí cao lãnh địa còn thú vị hơn cái chết gấp trăm lần, vạn lần!" "Phần thưởng hoàn thành, hiện tại bắt đầu phát phần thưởng." "Thành viên Thiên nhận được 350.000 điểm tích lũy, thành viên Đội trưởng đội 5 nhận được 100.000 điểm tích lũy, thành viên GUTS Daigo nhận được 30.000 điểm tích lũy, thành viên Thủ môn Ảnh Chi Quốc nhận được 15.000 điểm tích lũy, thành viên Danh thám Mori Kogoro nhận được 5.000 điểm tích lũy." "Chư Thiên Diễn Võ Trường kích hoạt thành công." "Cửa hàng nhóm bắt đầu nâng cấp." "Đang nâng cấp..." "Nâng cấp hoàn tất!" Từng dòng thông báo gần như làm tràn màn hình.

Đệ tử Nga Mi Chu Chỉ Nhược: "Ngưỡng mộ quá, nhiều điểm tích lũy thật đấy." Mao Sơn Cửu Thúc: "Không nằm ngoài dự đoán, độ khó nhiệm vụ quả nhiên đã tăng lên." Tuổi của Cửu Thúc chắc chắn không phải lớn nhất trong nhóm, những thực thể siêu phàm kia sống cả nghìn vạn năm, tuổi tác dọa chết người, nhưng nói về sự vững vàng của người già thì không ai vượt qua được Cửu Thúc.

Ngay cả khi nhiệm vụ này phần thưởng nghe có vẻ khoa trương, nhưng khi nhận thấy vấn đề, Cửu Thúc vẫn chọn từ chối.

Một mặt có lẽ đôi khi ông cũng nhiệt huyết nhưng đa phần là không, mặt khác ông không muốn trở thành gánh nặng.

Đó là sự kiêu ngạo cuối cùng của một lão đạo sĩ.

Không ai biết Cửu Thúc, người bề ngoài trông có vẻ rảnh rỗi cả ngày, đã phải trả giá bao nhiêu để đuổi kịp các thành viên khác trong nhóm.

Chẳng nói đâu xa, chỉ riêng trong `Nhất Niệm Tam Thiên Giới`, hiện tại mức độ hoàn thiện Thái Dương Pháp Tắc Thế Giới của ông đứng thứ tư.

Ba vị trí đầu đều có sự hỗ trợ từ bản thân Lục Minh, có thể thấy Cửu Thúc là người cần mẫn nhất trong việc tu luyện môn công pháp này, ngay cả Trương Thiên Chí vốn được coi là cuồng tu luyện trong nhóm cũng không bằng.

Không phải Trương Thiên Chí không nỗ lực bằng Cửu Thúc, mà vì Trương Thiên Chí phải dành thời gian tu luyện quốc thuật, tỉ lệ khoảng 50-50, còn Cửu Thúc vì cảnh giới đạo thuật đã gần đạt đỉnh phong nên tỉ lệ là 1-99.

Đằng sau lão đạo sĩ này rõ ràng có thể thấy một loại tinh thần: thiên phú không đủ thì lấy nỗ lực bù vào, có lẽ đó cũng chính là lý do ông luôn xuất hiện mỗi khi nhóm thăng tiến.

Phép quán chiếu của `Nhất Niệm Tam Thiên Giới` đương nhiên phải dựa vào quán chiếu, quán chiếu hư không sao bằng quán chiếu Thượng Thiên phát bản gốc trong nhóm.

Đệ tử Nga Mi Chu Chỉ Nhược: "Mà này, sao trong danh sách phần thưởng lại thiếu một người?

Không có Cầu tiên sinh thì có thể hiểu được, nhưng tại sao Sương Mục Thi Tử cũng không có?" Mao Sơn Cửu Thúc: "Đại khái là... không giúp được gì?

Nên nhóm chat dứt khoát không phát thưởng luôn?" Bang chủ Thiên Hạ Hội: "Cũng có thể là tử trận rồi!

Một kẻ phàm nhân mà dám dính vào nhiệm vụ có mức thưởng tối thiểu 300.000 điểm, đúng là tìm chết!" Đệ tử Nga Mi Chu Chỉ Nhược: "....." Mao Sơn Cửu Thúc: "Tuy lời nói hơi khó nghe nhưng cũng không phải là không có khả năng, ây~~" Lão hảo nhân Cửu Thúc đã nhắc nhở, nhắc nhở không chỉ một lần về những vấn đề tiềm ẩn của nhiệm vụ, thật đáng tiếc~ Thành viên GUTS Daigo: "Cái đó... tôi có thể nói thật ra cô ấy chưa chết không?" Thành viên GUTS Daigo: "Tất nhiên, tình huống đó có lẽ cũng chẳng tốt hơn cái chết là bao nhiêu." Thành viên GUTS Daigo: "Thôi, không nói cái đó nữa, chức năng mới kích hoạt có vẻ khá thú vị, có thể cho các thành viên tự do chiến đấu.

Chưa bao giờ thử giao thủ với các thành viên khác, khá mong đợi đây." Ý định của Daigo có lẽ là tốt, muốn chuyển chủ đề đi, chỉ là...

Ngay giây sau khi Daigo vừa dứt lời, một dòng thông báo xuất hiện trong giao diện nhóm chat. "Thành viên nhóm Hắc Ám Nữ Vương Camila mời thành viên GUTS Daigo tham gia Chư Thiên Diễn Võ Trường, có đồng ý không?" Hắc Ám Nữ Vương Camila: "Muốn bị ăn đòn?

Sẽ toại nguyện cho ngươi." Thành viên GUTS Daigo: "!!!!

Tôi biết mà, tôi biết mà, tâm muốn đánh tôi của cô chưa bao giờ tắt!!

Đừng có lấy cái cớ muốn bắt nạt kẻ yếu nữa!" Có người hứng thú với Chư Thiên Diễn Võ Trường, có người lại hứng thú với Cửa Hàng Nhóm sau khi nâng cấp hơn, ví dụ như Lục Minh.

Lục Minh không mấy hứng thú với Chư Thiên Diễn Võ Trường, đó cùng lắm chỉ là nơi cho các thành viên so tài, kiểm chứng võ học.

Đối với Lục Minh, hiện tại đám thành viên này có gộp lại một chỗ cũng chỉ bị hắn búng tay một cái là xong.

Còn về Cửa Hàng Nhóm, thực ra hắn cũng không ôm hy vọng quá lớn, chỉ là muốn ngó qua xem có gì thay đổi thôi.

Thế nhưng, khi Lục Minh vốn chẳng mấy mặn mà nhìn vào Cửa Hàng Nhóm mới nâng cấp, ánh mắt hắn bỗng co rụt lại.

Khác với cái Cửa Hàng Nhóm sơ sài trước kia, Cửa Hàng Nhóm hiện tại đã trở nên quy củ hơn vô số lần.

Từng dãy hũ tích lũy đủ loại màu sắc, từ hũ Thanh Đồng mười điểm tích lũy một cái ở dưới cùng, lên đến hũ Bạch Ngân một trăm điểm, hũ Hoàng Kim một nghìn điểm, hũ Kim Cương một vạn điểm, và...

Hũ Thủy Tinh Vương trị giá một triệu điểm tích lũy một cái!

Hiện tại không chỉ tất cả các cấp độ hũ đều hiện ra, mà quan trọng hơn là danh sách giải thưởng cũng xuất hiện.

Ví dụ như hũ Thanh Đồng mười điểm, bên cạnh có danh sách giải thưởng hoàn chỉnh: giải Đặc biệt là Phù Xuyên Không Thế Giới, giải Nhất là vũ khí cấp 2 đỉnh cao Danh kiếm Thu Thủy, giải Nhì là Thuốc Siêu Binh Sĩ...

Mỗi cấp độ hũ đều liệt kê danh sách phần thưởng ở bên cạnh, gần như phần thưởng Đặc biệt và giải Nhất, Nhì của mỗi phẩm cấp đều vô cùng hấp dẫn, những giải sau tuy kém hơn nhưng cũng có thể gọi là quà an ủi, khiến người ta nhìn vào là muốn rút thưởng ngay.

Chương 82

Các vật phẩm trong hũ Thanh Đồng gần như đều ở cấp 1, cấp 2, thích hợp cho các thành viên có mức võ lực thấp, trong đó giải Đặc biệt thậm chí không thể dùng phẩm cấp để đánh giá.

Vật phẩm trong hũ Bạch Ngân là cấp 3, cấp 4.

Giải thưởng đỉnh cao trong hũ Hoàng Kim tương ứng với cấp 5, cấp 6.

Còn về hũ Kim Cương cao cấp nhất, tuy giá cả hơi khoa trương nhưng phần thưởng còn khoa trương hơn, giải Đặc biệt cư nhiên là một món chí bảo cấp 7, có thể so với chí bảo siêu cường cấp Tinh Thể.

Từ cấp 7 trở xuống, bao gồm cả cấp 7, một khi bốc trúng là có thể đổi đời hoàn toàn!

Cuối cùng, cũng là loại hũ đặc biệt nhất: Hũ Thủy Tinh Vương!

Đặc biệt nhất ở chỗ, mỗi lần loại hũ này chỉ xuất hiện một cái.

Cái giá một triệu điểm tích lũy bản thân nó đã thể hiện tính đặc thù của cái hũ này, nhìn sang phần thưởng lại càng khiến ngay cả cấp độ như Lục Minh cũng phải ghé mắt.

Hũ Thủy Tinh Vương có quy tắc hơi khác với các loại hũ khác, tuy chỉ có một cái nhưng số lượng phần thưởng xuất hiện bên trong lại khá nhiều.

Nhìn lướt qua danh sách giải thưởng bên cạnh có tới mười hai loại!

Nghĩa là một khi mở hũ Thủy Tinh Vương, bạn sẽ nhận được một trong mười hai món vật phẩm đó.

Nó không giống mở hũ cho lắm mà giống kiểu chơi máy đánh bạc hơn.

Tất nhiên mấy cái đó không quan trọng, điều thực sự quan trọng là mười hai món vật phẩm trong hũ Thủy Tinh Vương đều khiến Lục Minh phải động tâm.

Trong đó đại bộ phận là thần binh, công pháp, đan dược cấp 7, nhưng có vài loại lại hoàn toàn khác biệt.

Tên gọi: Nhị Hướng Bạc.

Cấp độ: Cấp 8.

Loại: Vũ khí dùng một lần.

Giới thiệu: Nén không gian ba chiều xuống mức vô hạn, dẫn đến không gian ba chiều sụp đổ xuống hai chiều, sinh mệnh dưới cấp 8 không thể thoát khỏi.

Ngay cả Nhị Hướng Bạc trong truyền thuyết cũng xuất hiện, cái thứ này mà dùng trong nhóm chat thì ngoài Lục Minh ra ai cũng phải tiêu đời!

Tên gọi: Tam Phẩm Hỗn Độn Liên Tử.

Cấp độ: Không phân cấp.

Loại: Linh bảo có khả năng thăng tiến.

Giới thiệu: Sau khi ấp nở có thể ngẫu nhiên nhận được một trong ba loại đài sen: Tam Phẩm Công Đức Kim Liên, Tam Phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên hoặc Tam Phẩm Diệt Thế Hắc Liên.

Qua bồi dưỡng có thể không ngừng thăng tiến, cuối cùng có thể thăng cấp lên chí bảo cấp 9: Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên, Thập Nhị Phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên hoặc Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên.

Tái bút 1: Có tỉ lệ cực nhỏ sinh ra đài sen đặc thù là Tam Phẩm Tạo Hóa Thanh Liên.

Tái bút 2: Trong truyền thuyết, khi có người thu thập đủ Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên, Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên, Thập Nhị Phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên và Thập Nhị Phẩm Tạo Hóa Thanh Liên, có thể hợp thành vật phẩm cấp 12: ????

Món thứ hai này còn quá đáng hơn, bản thân phẩm cấp không cao nhưng có thể thăng tiến, giới hạn cuối cùng là chí bảo cấp 9.

Cấp 9 tương ứng với cấp Tinh Vực, đó là cảnh giới mà hiện tại Lục Minh cũng chưa thể chạm tới.

Chí bảo cấp 9, với hậu tố "chí bảo", hẳn là sự tồn tại xuất sắc trong cấp 9.

Quan trọng nhất là dòng lưu ý cuối cùng!!!

Bốn món cấp 9 có thể hợp thành thì không lạ, nhưng hợp thành ra cái thứ cấp 12 thì...

đó là cái khái niệm quái quỷ gì vậy!

Cấp 7 Tinh Thể, cấp 8 Tinh Hệ, cấp 9 Tinh Vực, cấp 10 Đơn Nguyên Vũ Trụ, đỉnh phong Đơn Nguyên Vũ Trụ cũng không biết có phải là một đẳng cấp mới không.

Nếu vậy thì cấp 11, cấp 12 tương ứng tự nhiên là Đa Nguyên.

Nếu không thì cái cấp 12 đó là khái niệm gì nữa??

Chỉ có thể nói, cái cấp 12 này vừa xuất hiện đã hù dọa được cả Lục Minh.

Nếu hai món đầu chỉ khiến Lục Minh kinh thán, thì món vật phẩm cuối cùng lại khiến hắn gần như không giữ được bình tĩnh.

Tên gọi: Tru Tiên Kiếm.

Phẩm cấp: Chí bảo cấp 9.

Loại: Thần binh.

Giới thiệu: Bản sao của Nguyên Thủy Tru Tiên Kiếm, cầm một kiếm trong tay, uy lực không kém gì cấp 9 đỉnh tiêm.

Nếu có đủ Tru Tiên Tứ Kiếm, uy lực sẽ vượt mức quy định, nếu kết hợp thêm Tru Tiên Kiếm Trận có thể sánh ngang cấp 10!

Tái bút 1: Nếu sở hữu Tru Tiên Tứ Kiếm kết hợp Tru Tiên Kiếm Trận ở cấp 9 có thể địch lại cấp 10.

Nếu ở cấp 10 mà cầm nó thì có thể thách thức sự tồn tại chí cao cấp đỉnh phong của Đơn Nguyên Vũ Trụ!

Tái bút 2: Bản sao này là sự tồn tại đặc biệt nhất trong số tất cả các bản sao, ẩn chứa bí mật về Nguyên Thủy Tru Tiên Kiếm.

Việc hợp thành bốn loại đài sen tuy phẩm cấp đạt tới mức cấp 12 khoa trương, nhưng những thứ đó còn quá xa vời với Lục Minh, cái trò chơi ghép hình đó không biết bao giờ mới thu thập đủ.

So ra thì Tru Tiên Kiếm hấp dẫn hơn nhiều, tuy cũng cần ghép hình, nhưng dù chỉ một thanh cũng là chí bảo đỉnh cấp, vừa hay bù đắp được việc Lục Minh đang thiếu vũ khí, thiếu một đòn sát thủ mang tính quyết định.

Càng khỏi phải nói, bên trong còn đề cập đến bí mật về Nguyên Thủy Tru Tiên Kiếm!

Nghe cái tên Nguyên Thủy Tru Tiên Kiếm là biết ngay nó là cái gì rồi, khởi nguồn sức mạnh của Thông Thiên Giáo Chủ, binh khí mạnh nhất của đại lão cấp Đa Nguyên thực thụ!

Lục Minh hít sâu mấy lần mới nén được tâm trạng kích động xuống.

Nhìn vào số điểm tích lũy hiện có gần sáu mươi vạn, hắn chỉ đành thở dài bất lực, tạm thời gác ý định đó sang một bên. "Một mặt là khen thưởng, thực chất lại nâng cao tầm quan trọng của điểm tích lũy lên rất nhiều.

Không chỉ vậy, mình cũng cần phải thành thật một chút, yên lặng mà kiếm điểm tích lũy thôi." "Nước đi này, lợi hại!" Lục Minh cau mày, đánh giá toàn bộ cửa hàng nhóm, ánh mắt không chỉ dừng lại ở chiếc Thủy Tinh Vương Quán trên cùng mà bao quát chức năng của cả cửa hàng, trong mắt lộ ra vẻ trầm tư. "Chỉ là một nhiệm vụ không quá phiền phức, thật sự có thể khiến nhóm chat thu hoạch lớn đến thế sao?" Sự thay đổi của cửa hàng nhóm lần này quả thực hơi lớn.

Nhiệm vụ cũng không khó khăn, chỉ là cứu vớt một thế giới, tiện tay đập chết vài kẻ gọi là Luân Hồi Giả.

Kẻ mạnh nhất bị Lục Minh thả về, thu hoạch tối đa cũng chỉ khoảng vài tên cấp sáu.

Năng lượng cần tuân thủ định luật bảo toàn, chỉ vài cái thu hoạch cấp sáu, thật sự đủ để nhóm chat diễn sinh ra vật phẩm cấp chín sao?

Rõ ràng bộ dạng keo kiệt trước kia còn đó, nhìn thế nào cũng thấy không đúng lắm. "Có hai khả năng.

Thứ nhất, dựa trên cơ sở nhiệm vụ nhóm, nhóm chat có thể đã nảy sinh sự so găng ở tầng thứ sâu hơn với Luân Hồi Điện và đại thắng, thu hoạch cực lớn?

Hoặc là khả năng thứ hai, chấp nhận lỗ vốn để lấy tiếng?" Bất kể là khả năng nào, hiện tại Lục Minh đối với vật phẩm trong Thủy Tinh Vương Quán hứng thú không nhỏ.

Có cách hay không, thử một chút chẳng phải sẽ biết sao.

Tổng cộng mười hai món vật phẩm, Lục Minh ném vào một triệu

hai trăm ngàn điểm tích phân, nhóm chat có thể không cho sao? "Tôi nhớ hình như trước đó có thưởng một cái quyền quản lý..." Món đó đối với Lục Minh vô dụng, cho nên chỉ liếc qua một cái rồi không biết vứt ở xó xỉnh nào.

Hiện tại tìm lại cũng chỉ vì Lục Minh nhớ quyền hạn đó hình như có thể dùng để chiêu mộ người.

Muốn một cái nhóm chat hoạch đắc lượng lớn điểm tích phân thì chỉ có thể dựa vào nhiệm vụ.

Mà nhiệm vụ thì hoàn toàn ngẫu nhiên, chỉ có thành viên nhóm càng nhiều, khả năng kích hoạt mới càng lớn.

Quả nhiên, khi quyền hạn quản trị viên được tìm ra, xác thực có quyền hạn chủ động mời thành viên, mỗi tháng đều có danh ngạch. "Ba danh ngạch, cũng đủ rồi." Lục Minh không do dự, trực tiếp chọn sử dụng ba danh ngạch mời của nhóm chat. ...

Tại một phương thế giới đô thị, đêm xuống.

Trong góc tối âm u, Minh Yên Vi với thân hình bốc lửa được tôn lên nhờ cách ăn mặc gợi cảm, giờ đây trong lòng chỉ còn lại nỗi sợ hãi và tuyệt vọng khôn cùng.

Vốn dĩ định cùng bạn trai trải qua một đêm tuyệt vời, kết quả, khi vài tên côn đồ xuất hiện, bạn trai cô lại đưa ra lựa chọn khiến cô tuyệt vọng: từ bỏ việc cứu cô, một mình chọn cách bỏ trốn.

Khoảnh khắc đó, cả thế giới như chìm vào bóng tối!

Minh Yên Vi cố sức co người lại.

Trời rõ ràng không lạnh, nhưng cô lại cảm thấy một luồng khí lạnh thấu xương, cái lạnh này thậm chí còn vượt qua nỗi sợ hãi về mấy tên côn đồ đang buông lời ô uế và sờ mó bên cạnh.

Trong đầu cô hiện tại chỉ còn lại một ý niệm: Tại sao lại bỏ chạy?

Chương 83

Tại sao?

Tại sao??

Chẳng lẽ anh không biết hiện tại bỏ chạy sẽ có hậu quả gì sao?

Không hiểu, mê mang, đầy lòng thắc mắc.

Sau đó, vô số câu hỏi "tại sao" thống thống hóa thành oán hận, sự oán hận nồng đậm. "Sẽ không tha thứ, cả đời này, tôi cũng sẽ không tha thứ!!" Bị thân hình nóng bỏng của Minh Yên Vi hấp dẫn khiến toàn thân khô nóng, đám côn đồ hai mắt tỏa sáng, không nhịn được mà vồ lấy Minh Yên Vi.

Cảm nhận ánh sáng dần bị che khuất, toàn thân Minh Yên Vi càng thêm thê lương, giờ khắc này, trong lòng chỉ còn lại một ý niệm.

Thần Phật đầy trời cũng được, ác ma địa ngục cũng xong, ai cũng được, giúp tôi, giúp tôi với!

Cho dù phải trả giá bằng linh hồn của tôi, cầu xin các ngài, cứu tôi với!

Có lẽ lời cầu khẩn trong lòng đã linh nghiệm, một đạo lưu quang xé rách hư không, đột nhiên giáng xuống trước mặt Minh Yên Vi.

Cùng lúc đó, một giọng nói máy móc vang lên bên tai: "Chúc mừng ngài nhận được lời mời từ Chư Thiên Giao Lưu Quần, có đồng ý hay không?" Trong trái tim đen kịt tử tịch như đột nhiên bùng lên một ngọn lửa, không có chút do dự nào, Minh Yên Vi dùng hết sức lực bình sinh gào lên: "Đồng ý, tôi đồng ý!" Tuy rằng không rõ là thứ gì, nhưng thế thì có quan hệ gì đâu, chỉ cần có thể cứu cô, dù là sức mạnh của ác ma cô cũng sẽ không cự tuyệt!

Thứ đột nhiên xuất hiện này, rõ ràng mang theo sức mạnh siêu phàm thoát tục, là cơ hội duy nhất, duy nhất của cô!

Vô luận thế nào cũng không có lý do từ bỏ! ...

Thế giới Tiên Hiệp, Ma Giới.

Ma Giới trong thế giới Tiên Hiệp về cơ bản đều là nơi hỗn loạn, bạo ngược.

Suốt ngày chiến đấu, bạo động vô số.

Hỗn loạn, chém giết, đẫm máu, bạo ngược, hủy diệt...

đây mới là chủ đề chính của Ma Giới.

Ma Giới dường như sẽ không bao giờ xuất hiện chúa tể.

Cho dù xuất hiện một Ma Giới Chi Chủ, cũng không thể chinh phục toàn bộ Ma Giới.

Kẻ không phục quản giáo nhiều vô số kể, sinh linh Ma Giới vốn dĩ kiệt ngạo bất tuân!

Lịch đại Ma Giới Chi Chủ cơ bản đều gặp tình huống tương tự, cho đến khi một vị Ma Giới Chi Chủ đặc thù xuất thế.

Từ đó toàn bộ Ma Giới bị triệt để nhất thống, không có ma vật nào dám phản kháng, cũng không có ma vật nào không phục.

Nguyên nhân chỉ có một: vị Ma Giới Chi Chủ này thực tại... quá mạnh!

Vị Ma Giới Chi Chủ này mạnh mẽ vượt xa các đời trước.

Ma Giới dường như sẽ không tồn tại hai vị chúa tể cùng lúc, phương pháp trở thành tân Ma Giới Chúa Tể chỉ có một, đó là giết chết tiền nhiệm Ma Giới Chi Chủ!

Vị này đánh giết tiền nhiệm Ma Giới Chi Chủ chỉ dùng ba chiêu,

chính là Cổ Vãng Kim Lai Tối Cường Ma Giới Chi Chủ —— Ma Tôn Trọng Lâu!

Một kẻ đi khắp Tam Giới Lục Đạo, chỉ cần một bại, Ma Tôn vô địch!

Trong Ma Giới, dị tượng liên miên không ngừng, khiến thiên địa biến sắc.

Lúc này có hai người đang giao chiến.

Một bên là đầu Cự Đại Ngưu Ma.

Trong Tam Giới, Ngưu Ma lấy lực xưng hùng, vốn là tộc có sức mạnh đứng đầu trong bách tộc.

Đầu Ngưu Ma trước mặt này, bất luận thể phách hay ma khí chu thân đều vượt xa Ngưu Ma tầm thường, trên đỉnh đầu càng có một chữ Vương hổ hổ sinh uy, chương hiển thân phận của nó.

Ngưu Ma Chi Vương, một trong những Ma Vương cường đại nhất Ma Giới, hào xưng chỉ cần xuất hiện là có thể dẫn động tai họa một phương, là tồn tại khủng bố!

Lúc này, đầu Ngưu Ma Chi Vương hiển lộ bản thể, một thân hình Cự Đại Ngưu Ma túc chừng trăm trượng, song đề vừa động có thể kích toái đại địa, tùy ý húc một cái có thể làm sập ngọn núi ngàn trượng.

Nếu vận dụng Ngưu Ma Thần Thông, càng là nhất cử nhất động đều đủ để dẫn phát thiên biến, uy thế cực kỳ hãi nhân, đủ để xưng là tồn tại tuyệt đỉnh.

Đối diện nó là một nam tử cao lớn, diện sắc túc mục sinh uy, đỉnh đầu có một đôi sừng như muốn đâm thủng trời xanh, toàn thân sung mãn một cỗ bá khí và uy phong khó tả.

Chính là Ma Tôn Trọng Lâu!

Lúc này, Ma Tôn Trọng Lâu trầm mặc không nói, chắp một tay sau lưng, chỉ dùng tay còn lại giao chiến với đối phương.

Oanh!

Oanh!

Oanh...

Chỉ một đôi tay trần va chạm chính diện với Ngưu Ma Chi Vương hào xưng sức mạnh vô địch, nhưng đôi tay trần đó lại không hề chịu chút tổn thương nào.

Không chỉ như thế, ngược lại mỗi một chưởng huy ra, sau khi kịch liệt va chạm, kết quả là Ngưu Ma Chi Vương lần lượt bị đánh lui, động một chút là nện đất lún sâu, đâm xuyên từng ngọn núi lớn.

Lúc này, vị Ma Vương đỉnh cấp, trước mặt Ma Tôn Trọng Lâu đang chắp một tay, thậm chí ngay cả sức đỡ đòn cũng không có, giống như một con búp bê bị trêu đùa, thật bi ai biết bao.

Hư không đại địa chỉ còn lại tiếng kêu đau đớn của Ngưu Ma Chi Vương và tiếng đại địa sơn xuyên không ngừng bị băng liệt.

Cuối cùng, trận chiến đấu quỷ dị này dừng lại.

Không phải vì đã phân thắng bại, mà là vì không còn tâm tình đánh tiếp.

Ma Tôn Trọng Lâu chắp tay sau lưng, mặt lộ vẻ vô vị: "Ngưu Ma chi lực, bất quá cũng chỉ như vậy, vô thú~" Vô vị, thực tại vô vị.

Cho dù chắp một tay, cho dù áp chế chín mươi chín phần trăm sức mạnh bản thân, hắn vẫn y nguyên hoành đẩy tất cả!

Vô địch quá lâu, mang đến cho hắn chỉ có sự cô độc và tịch mịch!

Hắn hiện tại, thực tại quá tịch mịch!

Ở đối diện, Ngưu Ma Chi Vương đáng thương kia hiển hóa ra thân thể hình người, vác khuôn mặt sưng vù bầm dập, vừa run rẩy vừa nói: "Ma Tôn đại nhân mạnh mẽ, xác thực không phải thứ tiểu ma có thể đối kháng." "Tiểu ma tự biết không phải đối thủ của Ma Tôn đại nhân, giao thủ với đại nhân thực tại là sỉ nhục đại nhân, chỉ có thể kỳ vọng đại nhân có thể sớm ngày gặp được đối thủ có thể dốc toàn lực một trận chiến." Ý tứ tiềm tàng trong lời nói là: Đại ca, cầu xin ngài, tìm người khác mà hành hạ được không?

Tam Giới đồn đại Ngưu Ma nhất tộc đầu óc đơn giản tứ chi phát triển, hiện tại xem ra hoàn toàn là nói bậy.

Ngưu Ma thông minh một chút cũng không ngốc, bình thường cảm giác người ta ngốc là vì hoàn toàn không cần dùng đến não, chỉ dùng nắm đấm là đủ.

Giờ gặp kẻ không đánh lại thì chuyển sang dùng não ngay.

Người trước mặt này tuyệt đối là kẻ có thể khiến Ngưu Ma tâm cam tình nguyện động não, nếu không kết quả phỏng chừng bị đánh văng não ra ngoài!

Nghe vậy, Ma Tôn Trọng Lâu chỉ dùng một ánh mắt bễ nghễ nhìn xuống, lập tức oanh bay Ngưu Ma Chi Vương ra ngoài.

Sau đó, Ma Tôn Trọng Lâu cúi đầu thấp xuống, nhìn bàn tay tu trường hữu lực, trong mắt lại toát ra sự cô tịch và lạc lõng vô cùng. "Ba ngàn năm, Phi Bồng, ba ngàn năm rồi, không có ngươi, bản tôn thật sự rất cô độc, ngươi rốt cuộc đang ở đâu~~" Khoảnh khắc tiếp theo, một cỗ lệ khí sinh ra từ sự giày vò của nỗi cô độc đột nhiên dâng lên từ đáy lòng, Ma Tôn Trọng Lâu đột nhiên ngửa mặt lên trời, phát ra tiếng gào thét phẫn nộ!

Sau lưng hắn, hư ảnh một con hung thú đáng sợ thoáng hiện, lưng sinh hai cánh, đầu đỉnh đôi sừng, theo đó phát ra tiếng gào thét khủng bố. "Ta cần đối thủ, ta cần một đối thủ để toàn lực một trận chiến!" "Rốt cuộc, có ai có thể cùng ta đánh, rốt cuộc là ai có thể cùng ta đánh!!!!" Tiếng gào thét phẫn nộ mang theo ma lực vô pháp áp chế gần như bạo động trong cơ thể, dẫn động toàn bộ Ma Giới đại biến.

Cả Ma Giới phát sinh chấn chiến kịch liệt, hư không Ma Giới dưới tiếng gào thét phẫn nộ lại trực tiếp vặn vẹo băng hoại, toàn bộ Ma Giới tựa hồ đều sắp sụp đổ!

Tại nơi Ma Tôn Trọng Lâu phẫn nộ gào thét, vị Ngưu Ma Chi Vương đỉnh tiêm Ma Vương kia, dưới khí lãng hủy diệt sinh ra từ tiếng gào thét, lại trực tiếp bị tiêu diệt tại chỗ, ngay cả trở đỡ cũng không làm được!

Vô vị, vô vị, càng mạnh càng cô độc, càng thống khổ.

Như hôm nay, toàn bộ Ma Giới đều gần như không cách nào thừa tải sức mạnh của hắn, dưới sức mạnh này lại có ai có thể cùng hắn đánh!!

Càng nghĩ, lệ khí của Ma Tôn Trọng Lâu càng thịnh!

Cái thế giới vô vị này, không bằng hủy đi cho xong!

Ngay trong nháy mắt vị Ma Tôn vô địch vì quá tịch mịch mà nảy sinh ý nghĩ nguy hiểm, đột nhiên, một đạo lưu quang từ trên trời giáng xuống, mang theo một loại sức mạnh đặc thù, hướng về vị trí Ma Tôn Trọng Lâu đang đứng mà trụy lạc.

Cảm nhận được sự vật đột nhiên xuất hiện trên không, Ma Tôn Trọng Lâu đột nhiên ngẩng đầu, trong ánh mắt cô tịch dâng lên tràn đầy hứng thú. "Loại sức mạnh này, thú vị, xa lạ, chưa từng kiến thức." "Đến hay lắm, đến hay lắm!!" Khoảnh khắc tiếp theo, vị Ma

Tôn vô địch làm ra một việc chưa từng có thành viên nhóm nào làm: Giơ tay, tung một chiêu!

Sát na chi gian, huyết sắc quang nhận trùng thiên, giảo toái hư không, mang theo sức mạnh gần như xé rách trời xanh, hướng về đạo lưu quang kia chém tới.

Thế nhưng, khoảnh khắc tiếp theo, tất cả huyết sắc quang nhận ngay khi chạm vào đạo lưu quang liền biến mất, quỷ dị biến mất sạch sẽ, không còn lại chút dấu vết nào.

Thấy một màn này, Ma Tôn Trọng Lâu không những không giận mà ngược lại còn hưng phấn, thậm chí ma lực trong cơ thể cũng bắt đầu hoạt dược. "Tốt, phi thường tốt!" "Đến đây, cùng bản tôn một trận chiến!

Chương 84

Dốc toàn lực một trận chiến!" "Để bản tôn xem ngươi rốt cuộc có thể làm được đến bước nào!" Một vị Ma Tôn rõ ràng đã "lên cơn", lúc này căn bản không thèm để ý đạo lưu quang kia là thứ gì, vũ khí cũng được, sinh linh cũng được, chỉ cần có thể cùng hắn đánh một trận, cho dù chỉ là một đạo ánh sáng thì đã sao?

Chiến ý bắt đầu dâng trào, ma lực khủng bố vượt xa các đời Ma Giới Chi Chủ bắt đầu kích động.

Thế nhưng, khoảnh khắc tiếp theo, cả đạo lưu quang trực tiếp biến mất trong tầm mắt Ma Tôn Trọng Lâu.

Thân ảnh Ma Tôn Trọng Lâu khựng lại, ma lực và chiến ý đều đã đề lên toàn bộ, đối thủ lại hốt nhiên biến mất.

Giờ khắc này, Ma Tôn Trọng Lâu suýt chút nữa bạo tẩu, đôi mắt cô tịch đều phiếm hồng quang, đây là điềm báo sắp bạo tẩu!

Nhưng ngay sau đó, một giọng nói băng lãnh mà máy móc vang lên bên tai Ma Tôn Trọng Lâu, khiến hắn đang gần như bạo tẩu lại khựng lại lần nữa. "Chúc mừng ngài nhận được lời mời từ Chư Thiên Giao Lưu Quần, có đồng ý hay không?

Phủ?" Nếu như trước đó hắn đối với cái thứ mạc danh kỳ diệu này không có bất kỳ hứng thú gì, thì khoảnh khắc tiếp theo, đôi mắt cô tịch của Ma Tôn Trọng Lâu trán phóng ra lượng quang chưa từng có. "Thành viên trong nhóm đến từ chư thiên vạn giới, có bá chủ một phương thế giới, có chí cường một giới, càng có bán thần bất tử bất diệt, anh hùng trong thần thoại thượng cổ, thậm chí là Thượng Thiên chấp chưởng thương thiên chi lực.

Ngài có đồng ý nhập nhóm?" Câu trước chỉ là lời mời phổ thông,

Ma Tôn Trọng Lâu không có hứng thú, nhưng câu giải thích được cố ý thêm vào này lại trực tiếp chọc trúng điểm ngứa trong lòng Ma Tôn Trọng Lâu!

Người của chư thiên vạn giới, nhân vật đỉnh tiêm các thế giới!

Đó đều là...

đối thủ a!!!!

Hoặc có lẽ, có thể tìm được một đối thủ chân chính để dốc toàn lực một trận chiến?

Chỉ một ý niệm này, Ma Tôn Trọng Lâu toàn thân đều đang run rẩy nhè nhẹ, đó là điềm báo hưng phấn đến cực hạn! "Đồng ý, đồng ý, đồng ý!" Bất luận là thần bất tử bất diệt hay chí cường một giới, chỉ cần cùng hắn đánh, chỉ cần có thể để hắn thống khoái một trận chiến, dạng gì cũng không sao cả! ... [Ma Tôn Trọng Lâu gia nhập bản nhóm, mọi người hoan nghênh.] **Mao Sơn Cửu Thúc:** "Hoan nghênh người mới gia nhập, nhóm của chúng ta hiện tại càng ngày càng hoạt dược rồi." **Nga Mi Đệ Tử Chu Chỉ Nhược:** "Tên người mới có chút ý tứ, sẽ không phải là loại đại lão nào đó chứ?" **GUTS Thành Viên Daigo:** "Ma Tôn?

Nghe có vẻ giống cách gọi của phương Đông, là cường giả ma đạo tu hành trắc phương Đông sao?" **Nga Mi Đệ Tử Chu Chỉ Nhược:** "Có lẽ vậy, ai biết được chứ.

Bất quá, người mới à, nếu là người cổ đại thì có lẽ không quá rõ cách dùng group chat, phiền toái bấm vào góc trên bên phải, có thể có một cái hiểu biết đơn giản về nhóm." **Ma Tôn Trọng Lâu:** "Nơi này, ai mạnh nhất?" Câu nói đầu tiên của người mới có lực chấn nhiếp không nhỏ, có thể sánh ngang với câu "Ai có thể giết ta" của vị nào đó trước kia. **Nga Mi Đệ Tử Chu Chỉ Nhược:** "Xem ra, người mới xác thực là một vị cường giả ghê gớm, mở miệng liền hỏi

ai mạnh nhất?

Chẳng lẽ là loại nhân vật vô địch thiên hạ, một lòng đi khắp nơi tìm đối thủ chí cường?" **Mao Sơn Cửu Thúc:** "Đáng tiếc, hiện tại thành viên trong nhóm không hiển thị đẳng cấp, cần chúng ta tự phán đoán, nếu không cũng dễ dàng có một cái hiểu biết cơ sở về người mới." **Ma Tôn Trọng Lâu:** "Phế thoại quá nhiều, nói cho bản tôn biết, ở đây ai mạnh nhất!!" **Nga Mi Đệ Tử Chu Chỉ Nhược:** "Mạnh nhất thì khẳng định là Thượng Thiên rồi, đến nay chưa ai biết Thượng Thiên toàn lực ra tay thì mạnh cỡ nào." **Ma Tôn Trọng Lâu:** "Thượng Thiên?" **Nga Mi Đệ Tử Chu Chỉ Nhược:** "Đúng vậy, Thượng Thiên không phải là danh hiệu, mà là Thiên Chi Hóa Thân chân chính, là Thiên chấp chưởng hết thảy của một phương thế giới!" **Ma Tôn Trọng Lâu:** "Ha ha ha, tốt tốt tốt!

Tốt cho một cái Thiên, vậy vị Thiên kia, ra đây cùng bản tôn đánh một trận!

Thống thống khoái khoái quyết đấu một trận!" **Băng Đống Tiểu Phá Cầu:** "Phóng túng!!" **Hắc Ám Nữ Vương Camilla:** "To gan!!" Một câu nói của Ma Tôn Trọng Lâu, trong nháy mắt làm nổ tung một bộ phận thành viên nhóm! **Hắc Ám Nữ Vương Camilla:** "Dựa vào một cái người mới cỏn con cũng dám khiêu chiến Thượng Thiên?

Muốn tìm người chiến đấu, ta, Hắc Ám Chiến Sĩ mạnh nhất Camilla, tuyệt đối không cho phép có kẻ khiêu khích Thượng Thiên!" **Hắc Ám Nữ Vương Camilla:** "Muốn chiến, ta bồi chiến!" **Băng Đống Tiểu Phá Cầu:** "Thực lực ngươi thấp, chưa chắc mạnh hơn hắn.

Được Thượng Thiên ban cho ta tinh thần chi khu, ta còn chưa từng ra tay, để ta đi!" **Hắc Ám Nữ Vương Camilla:** "Hừ, có muốn

chúng ta đánh một trận trước không?

Tuy là cấp tinh thể, nhưng ta nếu toàn lực ra tay, chưa chắc không thể lay động thế giới!" **Băng Đống Tiểu Phá Cầu:** "Nếu ngươi nhất định muốn cùng ta tranh đoạt đối thủ, vậy cũng có thể!" **Ma Tôn Trọng Lâu:** "Ha ha...

Hà tất phải tranh, đã đều muốn đánh với bản tôn, vậy thì cùng lên một lượt đi!!" Ma Tôn Trọng Lâu triệt để hưng phấn.

Ở thế giới của hắn, cường giả Tam Giới nghe danh hắn không ai không táng đảm, ngoại trừ cái lão Thiên Đế lúc nào cũng tỏ ra thần thần côn côn mà hắn không phát giác được khí tức là chạy mất!

Trừ phi bị chặn lại chạy không thoát, bằng không có mấy kẻ dám động thủ với hắn!

Hiện tại, cư nhiên có không chỉ một kẻ dám muốn động thủ với hắn, thực tại làm cho Ma Tôn... hưng phấn a!! **Hắc Ám Nữ Vương Camilla:** "Người mới thật bá đạo.

Ta trước, ngươi xếp sau, dù sao người mới cũng không sợ đối chiến hai người, ta đi thử nước trước!" Nói xong, không đợi Tiểu Phá Cầu có phản ứng, trực tiếp bấm vào lời mời Diễn Võ Trường.

Ma Tôn Trọng Lâu tự nhiên không chút do dự lựa chọn đồng ý!

Thành viên nhóm Hắc Ám Nữ Vương Camilla chính thức khiêu chiến thành viên Ma Tôn Trọng Lâu, thực huống trực tiếp đã mở ra, các thành viên khác có thể tùy thời tiến vào quan chiến.

Khoảnh khắc tiếp theo, phàm là thành viên có hứng thú với vũ lực đều nhanh chóng tiến vào xem quyết đấu. ...

Trong Diễn Võ Trường trống trải, hai vị trí đối lập đồng thời lóe lên gian mang, xuất hiện hai đạo nhân ảnh.

Bên trái là một người thân hình cao lớn, một thân hắc bào, tóc đỏ sừng đôi, trong ánh mắt vĩnh viễn đều sung mãn ánh sáng cô tịch.

Chỉ đứng ở nơi đó, toàn thân toát ra một cỗ cô độc, cô ngạo.

Đó là sự cô tịch thuộc về kẻ vô địch, sự cô ngạo thuộc về Ma Tôn!

Một tôn Ma Giới Chí Tôn vô địch cô tịch, đó là ấn tượng đầu tiên của tất cả mọi người khi nhìn thấy hắn!

Ở đối diện, Camilla lại khiến người ta cảm giác vừa trái ngược, lại vừa có điểm tương đồng.

Cũng là một bộ hắc y, cũng toàn thân dâng trào một cỗ sức mạnh thâm sâu khó lường, cũng ánh mắt ngạo nhiên mang theo uy nghi cao cao tại thượng.

Khác biệt là nữ tử này tuy là thân nữ nhi, ngạo khí lại không hề thua kém Ma Tôn Trọng Lâu chút nào.

Ma Tôn Trọng Lâu lộ vẻ tán thưởng: "Tuy chưa Nhập Đạo, nhưng một thân ma lực thâm sâu quan tuyệt tất cả những kẻ dưới Nhập Đạo mà bản tôn từng gặp.

Ánh mắt của ngươi bản tôn rất tán thưởng, đó là ánh mắt của cường giả chân chính!" "Ngươi không phải đối thủ của bản tôn, nhưng sở hữu thực lực và ánh mắt như vậy, bản tôn công nhận ngươi.

Trong tất cả đối thủ của bản tôn, ngươi là nữ tử mạnh nhất!" Camilla hừ lạnh một tiếng: "Đánh hay không, đánh xong mới biết được!" Thế nhưng, chưa đợi hai người động thủ, hai bên Diễn Võ Trường bắt đầu hiển hóa ra từng đạo hư ảnh, đó là hư ảnh của khán giả.

Ma Tôn Trọng Lâu liếc mắt nhìn qua.

Mori Kogoro... lười bình luận~ Mao Sơn Cửu Thúc, sâu kiến!

Nga Mi Đệ Tử Chu Chỉ Nhược, trần ai!

Vịnh Xuân Trương Thiên Chí, rác rưởi!

Thiên Hạ Hội Bang Chủ, phế vật!

Năm người đầu tiên, hắn nhìn một cái cũng không thèm nhìn lại lần thứ hai.

Đến khán giả thứ sáu, Ma Tôn Trọng Lâu hơi chú ý một chút. "Thú vị, trên người ngươi, bản tôn cảm nhận được bản chất bất tử bất diệt như bản tôn.

Cũng là Bất Tử Giả?" Scathach ánh mắt sắc bén: "Một trận chém giết giữa những kẻ bất tử sao?" Ma Tôn Trọng Lâu cười ha ha: "Bất Tử Giả chém giết lẫn nhau, đảo cũng thú vị, chỉ là ngươi cách Nhập Đạo quá xa, không chịu nổi một chiêu của bản tôn, bản tôn chờ mong sự trưởng thành của ngươi!" Tiếp theo là Daigo.

Ma Tôn Trọng Lâu liếc hai mắt, không mạnh, nhưng cỗ sức mạnh quang minh thuần túy kia trước giờ chưa từng thấy, cư nhiên ẩn ẩn có cảm giác khắc chế lẫn nhau với hắn.

Chỉ là, quá yếu, vô thú!

Sau đó là Lam Nhiễm (Aizen), lần này Ma Tôn Trọng Lâu ánh mắt có chút thâm trầm. "Thú vị, cũng chưa từng Nhập Đạo nhưng ẩn ẩn khiến bản tôn cảm giác một cỗ nguy hiểm.

Thực tại thú vị, bản tôn chờ mong được chiến với ngươi!" Lam Nhiễm ánh mắt ôn hòa: "Có cơ hội, hoặc giả có thể thỉnh giáo.

Sở hữu loại uy thế bá giả Ma Giới này, tại hạ đối với ngươi cũng rất có hứng thú~" Khoảnh khắc tiếp theo, khi nhìn thấy thân ảnh sát na tiếp theo, Ma Tôn Trọng Lâu trực tiếp sáng mắt lên: "Nhập Đạo Giả,

lại là Nhập Đạo Giả!

Nhóm này quả nhiên thú vị, có Nhập Đạo Giả giống như bản tôn, bản tôn khát vọng được chiến với ngươi!!" Quá hưng phấn rồi!

Tại thế giới cũ, ngoài Phi Bồng ra, chỉ có một lão rùa rụt đầu, Thiên Đế vĩnh viễn không chịu lộ mặt nghi là Nhập Đạo Giả.

Nhưng lão hồ ly đó căn bản không giao thủ với hắn, cho nên Ma Tôn Trọng Lâu mới cô độc như vậy.

Tại nơi này cư nhiên gặp được Nhập Đạo Giả mới, đây là chuyện khiến người ta hưng phấn biết bao!

Tiểu Phá Cầu hiển lộ tinh thần chi khu uyển nhược do tinh quang tổ thành, chỉ lạnh lùng liếc Ma Tôn Trọng Lâu một cái: "Đánh với ta không đơn giản, đợi ngươi thắng trận này, trận sau ta sẽ đánh với ngươi!" Đôi mắt cô tịch của Ma Tôn Trọng Lâu mãnh liệt phát sáng.

Hắn làm sao không rõ ràng, vị Nhập Đạo Giả này chính là người lúc trước trong nhóm muốn cùng hắn đánh tranh với người kia.

Quá tuyệt, quả thực làm cho ma quá hưng phấn!

Cố nén hưng phấn trong lòng, Ma Tôn Trọng Lâu đưa mắt nhìn về phía thân ảnh cuối cùng.

Hắn không quên, trong cái nhóm nghi là sở hữu siêu cấp cao thủ này, nữ tử trước mặt chưa tiếp cận cấp số Nhập Đạo, hay vị Nhập Đạo Giả dưới đài kia, đều là vì hắn muốn khiêu chiến "kẻ mạnh nhất" trong nhóm đó mới sinh ra phản ứng kịch liệt.

Trong tình huống này, tự nhiên dẫn đến việc Ma Tôn Trọng Lâu đối với vị cường giả lấy tên là "Thiên" kia hứng thú đại tăng.

Chỉ là, khoảnh khắc tiếp theo, khi Ma Tôn Trọng Lâu đưa mắt nhìn sang, rất nhanh trong mắt hắn hiện lên vẻ kinh nghi.

Chương 85

Kỳ quái, sao lại như thế?

Người cuối cùng này, nếu dùng ánh mắt thô thiển nhất để nhìn thì cũng chỉ xêm xêm với nữ tử đối thủ của hắn hiện tại.

Chỉ là, không nên như vậy!

Để một vị Nhập Đạo Giả dùng thái độ đó đối đãi, sao có thể chỉ có chút thực lực ấy?

Ma Tôn Trọng Lâu ẩn ẩn cảm giác, tư thái đối phương lộ ra dường như không phải tư thái chân chính.

Giờ khắc này, hưng phấn của Ma Tôn Trọng Lâu mãnh liệt chưa từng có.

Trong song mục hồng quang lóe lên, Diệt Thế Ma Đồng đại khai!

Hắn muốn nhìn xuyên qua lớp ngụy trang hư giả, nhìn rõ chân tướng bên trong.

Khoảnh khắc tiếp theo, trong mắt Ma Tôn Trọng Lâu bùng nổ thần thái mãnh liệt chưa từng có!

Mạnh, quá mạnh, mạnh chưa từng thấy!

Mạnh hơn bất kỳ vị Nhập Đạo Giả nào hắn từng gặp, đạo uẩn trán phóng quanh thân dường như khiến cả thế giới đều trở nên ảm đạm vô quang.

Tồn tại cường đại dường này, tồn tại cường đại dường này!

Thậm chí chưa từng giao thủ, Ma Tôn Trọng Lâu có chút hưng phấn đến toàn thân phát run.

Chỉ là, quang mang mông lung trong Diệt Thế Ma Đồng lại khiến

Ma Tôn Trọng Lâu trong lòng dấy lên kinh nghi.

Vì sao cảm giác vẫn còn một tầng ngụy trang?

Chẳng lẽ, vị Thiên này còn có bản chất mạnh hơn?!

Ý niệm này vừa xuất hiện, căn bản không cần do dự, Ma Tôn Trọng Lâu trong nháy mắt mở Diệt Thế Ma Đồng đến mức tối đa, nhất định phải nhìn trộm bản chất chân chính của đối phương.

Đó rốt cuộc sẽ là sự cường đại bực nào??

Thế nhưng, khoảnh khắc tiếp theo, Ma Tôn Trọng Lâu liền cả người bay ngược ra ngoài, miệng lớn hộc máu, trên thân thể hiện ra từng đạo vết nứt khủng bố.

Diệt Thế Ma Đồng trực tiếp bị cưỡng ép quan bế, trong hai mắt chảy ra ma huyết cuồn cuộn, khí tức toàn thân đột nhiên tụt xuống mấy bậc!

Lúc này, Camilla vẫn luôn khoanh tay đứng một bên, ép bộ ngực thành một đường cong khoa trương, cười lạnh một tiếng: "Dựa vào thực lực của ngươi lại vọng đồ dòm ngó bản chất của Thượng Thiên, muốn chết sao?" "Nếu không phải ngươi thu tay lại đủ nhanh, hiện tại ngươi e rằng đã bị sức mạnh của Thượng Thiên đồng hóa đến chết!" Ma Tôn Trọng Lâu không để ý sự bỉ di của Camilla, quệt đi vết máu nơi khóe miệng, sau đó che lấy mắt, ngẩng đầu lên, bắt đầu cất tiếng cười to cuồng vọng. "Ha ha, ha ha ha... ha ha ha ha..." "Thì ra thế gian còn có cường giả như vậy!" "Thì ra bản tôn chỉ là ếch ngồi đáy giếng!" "Hết thảy chuyện này thực tại quá thú vị, ha ha ha..." Ma Tôn Trọng Lâu trong trạng thái điên cuồng như một kẻ điên.

Người không hiểu sẽ trực tiếp cho là kẻ điên, người hiểu thì từng khuôn mặt trở nên đặc biệt ngưng trọng.

Đối mặt với sự cường đại mà bản thân không thể lý giải, có

người sợ hãi, có người lại chấn phấn không gì sánh được.

Loại gia hỏa này, hoặc là kiến thức không được thiên địa cao hơn, bằng không, sở hữu loại đạo tâm và thái độ này, sớm muộn gì cũng sẽ đột phá gông xiềng bản thân, bước vào tầng thứ cao hơn!

Ngay cả Lục Minh trước đó vẫn luôn mặt không biểu tình, lúc này trên mặt cũng không khỏi lộ ra vẻ tán thán. "Sở hữu loại tín niệm kiên định này, thú vị." "Muốn khiêu chiến ta sao?

Nỗ lực đi, đợi ngươi đạp chân lên tầng thứ cao hơn, Ngô ban cho ngươi một cơ hội khiêu chiến~" "Được!

Sớm muộn có một ngày, bản tôn sẽ đích thân khiêu chiến các hạ!" Ma Tôn Trọng Lâu vô cùng trịnh trọng nói.

Cùng lúc đó, nghe được lời tán thưởng của Lục Minh, ánh mắt của Tiểu Phá Cầu và Camilla gần như đồng thời trở nên sắc bén.

Hai người bọn họ, một kẻ coi Thượng Thiên như cha mẹ tái sinh.

Tiểu Phá Cầu và Thiên trong tình huống nào đó là cùng tộc, trong tình huống này thái độ của Tiểu Phá Cầu đối với Lục Minh có thể xem như đối với cha huynh.

Cha huynh coi trọng tên gia hỏa trước mặt như thế, Tiểu Phá Cầu bỗng nhiên cảm giác có chút ngứa tay, muốn đánh người!

Camilla cũng tương tự như vậy, bất luận cái bóng dáng khó nói nên lời dưới đáy lòng kia, hay thân phận chiến sĩ của Thượng Thiên đều khiến thái độ của Camilla đối với Thượng Thiên hoàn toàn bất đồng.

Nghe Thượng Thiên tán thưởng Ma Tôn Trọng Lâu như vậy, Camilla nữ vương đại nhân đồng dạng muốn đánh người.

Trước mặt chính là cơ hội!

Ánh mắt sắc bén liếc Ma Tôn Trọng Lâu một cái: "Có đánh được không?

Nếu không được thì để lần sau!" "Không cần~~" Ma Tôn Trọng Lâu thu liễm huyết dịch trong hai mắt, ngạo nhiên nói: "Như vậy là tốt nhất.

Bản tôn cần chính là đối chiến thế lực ngang nhau, không lấy cảnh giới áp người.

Vốn dĩ bản tôn định áp chế cảnh giới để chiến với ngươi, như vậy càng tốt, thân thể bị thương, cảnh giới rơi xuống, không cần áp chế, phản đảo càng làm cho bản tôn thống khoái." "Đến đây, cùng bản tôn sướng khoái một trận chiến!

Bản tôn lúc này trong lòng chấn phấn, duy có sướng khoái một trận chiến mới có thể tuyên tiết!" "Chiến!!!!" "Hừ, nếu không cẩn thận chết mất, cũng đừng oán hận ta!" "Ha ha, nếu thật sự có thể làm được, vậy thì giết ta đi!

Chết trong cuộc đối quyết đường đường chính chính với địch thủ là túc nguyện lớn nhất đời này của bản tôn!" Oanh!!!

Oanh!!!

Hai cỗ sức mạnh hạo hãn gần như đồng thời xông lên trời.

Một trận đại chiến chính thức bùng nổ.

Vừa mới khai màn, toàn bộ Diễn Võ Trường liền tràn ngập từng đạo sát phạt hủy thiên diệt địa, mỗi một đạo gần như đều có thể xé rách hết thảy, uy thế cực đoan hãi nhân!

Một kẻ cảnh giới rơi xuống thất cấp, một kẻ cách đột phá chỉ kém một đường chí cường lục cấp.

Một trận đại chiến này, cho dù thất cấp cũng phải ghé mắt, càng

đừng nói trên khán đài một đám thành viên ngay cả thất cấp cũng chưa từng đặt chân, ai nấy đều xem như mê như say.

Lục Minh lúc này, sâu trong đáy mắt lại có tinh quang hạo hãn dâng trào, đó là điềm báo Toàn Tri Chi Nhãn mở ra, đang không ngừng giải tích Ma Tôn Trọng Lâu.

Thực lực của Ma Tôn Trọng Lâu đối với Lục Minh lúc này mà nói chỉ có thể tạm được.

Thứ thật sự khiến Lục Minh hứng thú không phải thực lực, mà là bản chất của Ma Tôn Trọng Lâu!

Ma Tôn Trọng Lâu được coi là Nhập Đạo Giả chính thống nhất của hệ thống tu hành Tiên Hiệp.

Loại tồn tại này ở trong tất cả thế giới Tiên Hiệp cũng có thể dùng Tiên để xưng hô.

Ma và Tiên đối lập nhưng tại cùng thể hệ cũng không phân biệt quá nhiều.

Tiên là một trong những dạng sinh mệnh cao đẳng được truyền tụng rộng rãi nhất chư thiên vạn giới.

Có được hệ thống tu tiên này, về bản chất có sự khác biệt nhất định với tầng thứ tinh thể của Lục Minh, đây mới là thứ Lục Minh thật sự cảm thấy hứng thú.

Thương Thiên Hóa Thân cố nhiên mạnh, nhưng đó thuộc về Thiên Đạo, thuộc về lộ tuyến của thế giới.

Lục Minh về bản chất là con người, dòm ngó một phen hệ thống mới, nếu có thể có thu hoạch mới thì cũng là một chuyện tuyệt diệu.

Kết quả có chút ngoài dự liệu nhưng lại tựa hồ nằm trong tình lý.

Một kẻ vì bị trọng thương dẫn đến rơi cảnh giới thất cấp Ma Tôn,

một kẻ cách đột phá thất cấp Hắc Ám Nữ Vương, bản thân đều là tồn tại đỉnh cấp uy chấn một phương thế giới, các phương diện đều đủ để địch lại thất cấp.

Kết quả cuối cùng Ma Tôn Trọng Lâu thắng, nhưng thắng không đẹp mắt.

Hắn không phải thắng ở chiến đấu, mà thắng ở... sức bền~ Ultraman, ai cũng biết, thống thống đều là chiến sĩ ba phút.

Camearra bởi vì cảnh giới cao nên cũng không đến mức chỉ có thể chiến đấu ba phút, nhưng về phương diện sức bền, Ultraman xác thực là điểm yếu.

Camearra lại toàn lực ra tay, đối với sức bền tổn hao càng cao, đánh đến cuối cùng bị sống sờ sờ hao tổn hết tia hắc ám năng lượng cuối cùng.

Ma Tôn Trọng Lâu thắng, nhưng sắc mặt hắn tịnh không dễ nhìn.

Dựa vào sức bền làm tiêu hao hết năng lượng đối phương, loại thắng lợi này đối với hắn mà nói quả thực là một loại sỉ nhục.

Không còn cách nào khác, dù sao đều nghiêm túc ra tay, sức bền của hắn mạnh hơn đối thủ, ưu thế của hắn là vậy, biết làm sao được?

Sắc mặt Ma Tôn Trọng Lâu không dễ nhìn, sắc mặt Camearra càng khó coi, âm trầm một khuôn mặt cười, thật sâu nhìn Ma Tôn Trọng Lâu một cái: "Lần này ngươi thắng, một tháng sau ta sẽ đột phá, lúc đó lại đánh một trận!" Nói xong, xoay người đi luôn, hiển nhiên có thể nhìn ra tâm tình không tốt lắm.

Trận này thua thực tại biệt khuất.

Bất luận sát chiêu, năng lượng, thể phách đều không kém chút nào, cuối cùng thua ở trên mặt năng lượng không đủ, ai có thể nhịn?

Cũng may, điểm này lập tức có thể bổ túc.

Hiện tại tinh khí thần gần như leo lên cực hạn, tùy thời chuẩn bị đối phó Gatanothor.

Một khi giết chết Hắc Ám Chi Phối Giả Tà Thần Gatanothor, thôn phệ hết hắc ám năng lượng tích lũy hơn một trăm triệu năm của đối phương, không chỉ có thể một bước vượt qua thất cấp, mà về phương diện năng lượng cũng sẽ không còn là khiếm khuyết của cô!

Camearra tự tin, đến lúc đó tuyệt đối sẽ không bại sỉ nhục như vậy!

Đại chiến kết thúc, ở lại tự nhiên không còn ý nghĩa, từng khán giả lần lượt tán đi.

Chương 86

Lúc Tiểu Phá Cầu cũng muốn rời đi, ánh mắt Lục Minh lại liếc về phía nó.

Tiểu Phá Cầu có sở ngộ, dừng bước, đợi những người khác toàn bộ rời đi, Tiểu Phá Cầu mới đến trước mặt Lục Minh, cung kính nói: "Thượng Thiên có gì phân phó~" Lục Minh lại không nhìn nó mà nhìn xuống Diễn Võ Trường phía dưới, mở miệng nói: "Thấy cái tên Ma Tôn kia thế nào?" Tiểu Phá Cầu trầm mặc, sau đó nói: "Mạnh!" "Có mấy phần nắm chắc có thể đánh thắng hắn?" Lục Minh lại hỏi.

Lần này Tiểu Phá Cầu trầm mặc thời gian dài hơn, sau đó cúi đầu nói: "Hẳn là... không quá bốn phần!" Nó cảm giác có chút xấu hổ.

Là kẻ được Thượng Thiên thân thủ điểm hóa, cư nhiên không có mười phần nắm chắc đánh thắng một người mới, quả thực sỉ nhục!

Nào ngờ nghe vậy Lục Minh lại nói: "Không tệ, không có mù quáng.

Bất quá cũng không thật chuẩn xác, thật muốn sinh tử tương bác, xác suất ngươi vẫn lạc siêu chín phần." Tiểu Phá Cầu ngẩn ra, có chút ngạc nhiên nói: "Thượng Thiên, chẳng lẽ ta chỉ có một phần nắm chắc đánh thắng?" "Không, không phải một phần, là một phần trăm.

Chín mươi chín phần trăm còn lại là hai kẻ đồng quy vu tận~~" Chín phần xác suất sẽ thua, chín phần trăm xác suất hòa, một phần trăm thắng.

Kết quả này làm cho nó lâm vào trầm mặc thời gian dài.

Không phục khẳng định là có, nhưng so với không phục, nó càng tin tưởng ánh mắt của Thượng Thiên. "Hiểu rõ thua ở đâu không~"

Tiểu Phá Cầu ánh mắt sáng lên: "Xin Thượng Thiên báo cho!" Lục Minh cũng không tiếp tục cố làm ra vẻ bí ẩn, trực tiếp nói: "Thiên phú, kinh nghiệm.

Thiên phú của hắn rất mạnh, gần như không dưới ngươi - kẻ lấy Địa Cầu làm căn cơ sở hóa hình tinh thần khu thể.

Về kinh nghiệm, hắn có kinh nghiệm mấy ngàn năm mấy vạn năm không ngừng chiến đấu tích lũy.

Sức mạnh của ngươi thuộc về đột nhiên hoạch đắc, tự nhiên không cụ bị loại kinh nghiệm chém giết trong sinh tử này." Tiểu Phá Cầu ngưng thần tư tác, hồi lâu, nó gật đầu nói: "Thượng Thiên nói đúng, điểm này ta xác thực không bằng!" "Bất quá, ta cũng có ưu thế.

Chiến đấu kinh nghiệm không bằng hắn, đó chỉ là vì bản chất của ta mạnh hơn hắn có hạn.

Nếu bản chất, pháp tắc, thậm chí nhục thân của ta đều gấp mấy lần hắn, đánh bại hắn tịnh không khó khăn!" Lục Minh gật đầu: "Nói không sai, quy tắc tinh thần biến mạnh, ngươi hẳn là hiểu rõ." Nghe vậy, Tiểu Phá Cầu có chút khổ não nói: "Thượng Thiên, tinh thần muốn biến mạnh chỉ có chinh phục càng nhiều khu vực.

Nhưng nhân loại mà ta chấp chưởng thực tại quá yếu, ngay cả siêu phàm cũng không cụ bị.

Chỉ dựa vào những vũ khí khoa học kỹ thuật kia, rời khỏi tinh cầu thì không cách nào hướng bốn phía khuếch tán, ta tự nhiên cũng không có cách nào biến mạnh..." Còn về việc dựa vào Tiểu Phá Cầu đi khuếch tán?

Đừng đùa, nó chỉ là một cái cầu.

Tinh thần khu thể tuy rằng có thể tự do hoạt động, nhưng chịu hạn chế bởi bản thể, căn bản không có cách nào chạy đi đâu, nếu không nó

đã sớm bắt đầu hành động.

Lời còn chưa dứt, liền thấy Lục Minh vươn ra một ngón tay, đối với trán Tiểu Phá Cầu nhẹ nhàng điểm một cái.

Tức thì, vô số lưu quang đi vào thân thể Tiểu Phá Cầu, Tiểu Phá Cầu lập tức cảm giác trong đầu nhiều hơn rất nhiều thứ.

Đơn giản kiểm tra một chút, Tiểu Phá Cầu lập tức trừng lớn đôi mắt tinh quang thôi xán: "Thượng Thiên, chẳng lẽ..." "Đúng là thứ đó." Tiểu Phá Cầu lập tức hô hấp nóng rực lên.

Là trọn bộ pháp môn Nhất Niệm Tam Thiên Giới!

Không chỉ như thế, còn có Quan Đồ nguyên thủy.

Trong nhóm, Nhất Niệm Tam Thiên Giới cần chi trả phí dụng mới có thể học tập, không chỉ như thế, tất cả thành viên gần như đều không có biện pháp đem Nhất Niệm Tam Thiên Giới truyền cho người khác.

Không không, đây cũng không phải cấm chế Lục Minh thiết hạ, mà là bọn họ làm không được.

Phải biết rằng quán tưởng pháp môn Nhất Niệm Tam Thiên Giới, muốn truyền xuống tổng quy cần Quan Đồ.

Quan ma bản gốc Thượng Thiên tải lên thì có thể lĩnh ngộ ra Quan Đồ, nhưng nếu lĩnh ngộ không đủ, muốn truyền xuống thì chỉ truyền được cái vỏ ngoài, đó là Quan Đồ giả.

Như hôm nay Tiểu Phá Cầu có được thứ này, nó không những có thể tùy ý tu luyện, quan trọng hơn là nó có thể tùy tiện truyền thụ pháp môn.

Nếu toàn bộ Địa Cầu đều bắt đầu tu luyện, tự nhiên sẽ mau chóng bước vào thời đại siêu phàm, bắt đầu giúp nó khoách triển.

Ban ân tứ này, hoàn toàn không khác gì ân tình tái sinh.

Tiểu Phá Cầu đều không biết nên nói gì, chỉ trầm mặc một hồi, sau đó hung tàn dùng tay trực tiếp xuyên qua lồng ngực mình, từ trong đó lấy ra một đoàn quang mang tinh oánh.

Tinh thần, tổng quy là một loại hình thức biểu hiện của tinh cầu.

Tinh cầu bằng thế giới, bản nguyên sức mạnh thế giới chính là thế giới bản nguyên.

Cho nên bản nguyên sức mạnh của tinh thần cũng là thế giới bản nguyên.

Tiểu Phá Cầu hiện tại lấy ra chính là một nửa thế giới bản nguyên của nó.

Ân tình này, nó thực tại không biết báo đáp thế nào.

Thân là thứ tôn quý nhất của nó, cho dù có lẽ Thượng Thiên căn bản không thèm để ý, nhưng đây là thứ duy nhất nó có thể làm.

Thế nhưng, đối mặt với thế giới bản nguyên mà Tiểu Phá Cầu lấy ra, Lục Minh nhìn cũng không nhìn, thân hình trực tiếp biến mất tại chỗ. "Nỗ lực trưởng thành đi, ngươi của hiện tại quá yếu." "Ngoài ra, hoặc giả ngươi cần một cái tên.

Ba chữ Tiểu Phá Cầu chung quy không được coi là tên." Độc lưu lại Tiểu Phá Cầu một mình, trong song mục tinh quang không ngừng lấp lóe, cũng không biết đang nghĩ gì. ...

Trở về Dị Năng Giới, Lục Minh mở giao diện thuộc tính liếc nhìn, mỉm cười.

Giúp đỡ Tiểu Phá Cầu tự nhiên không phải bỗng nhiên tâm huyết dâng trào, mà là vì hắn phát hiện cái tên được điểm hóa ra này hiện tại đối với hắn thái độ không giống bình thường, coi Lục Minh như thần

minh, điều này tịnh không khó phán đoán.

Để một kẻ như vậy giúp đỡ khoách triển năng lực thì không còn gì thích hợp hơn.

Để Tiểu Phá Cầu đem Nhất Niệm Tam Thiên Giới quán pháp triệt để khuếch tán ra, gia tốc Tam Thiên Pháp Tắc Giới thành hình, đồng thời với thái độ gần như tín đồ đối với thần minh của Tiểu Phá Cầu hiện tại, tự nhiên cũng sẽ thuận đạo giúp hắn khoách triển hoàn thành độ của Thương Thiên Hóa Thân.

Hoàn toàn là một loại song thắng.

Vừa mới trở về Dị Năng Giới không bao lâu, bên ngoài truyền đến tiếng gõ cửa "phanh phanh phanh". "Vào." Lục Minh thốt ra một chữ.

Đại môn liền "két" một tiếng bị đẩy ra.

Băng Đế một thân khinh sa phi thân, trên tay bưng một cái mâm gỗ, bên trên đặt một ít quả sơ trà ẩm, đi đến trước mặt Lục Minh. "Đại nhân, ngài ngày ngày tu luyện cũng nên mệt mỏi rồi, Khinh Hàn đặc ý làm một ít quả tử bình thường, giúp đại nhân giải giải mệt~" Quả tử bình thường?

Trên mặt Lục Minh hiện ra một tia tiếu ý.

Đây cũng không phải quả nhỏ bình thường, đại đa số bên trong Vương Giả cũng khó gặp một lần, Hoàng Tọa cũng phải coi là trân phẩm kỳ trân dị bảo, hiện tại lại bị Băng Đế mang cho Lục Minh giải mệt.

Người phụ nữ này thật sự có ý tứ.

Lục Minh cũng không cự tuyệt, tùy tay lấy một quả ném vào miệng.

Mấy thứ này đối với người khác là bảo vật, đối với hắn thật sự

chỉ là quả giải mệt mà thôi. "Nói đi, có chuyện gì~" Băng Đế đi đến sau lưng, nhẹ nhàng giúp Lục Minh xoa bóp vai. "Không, Khinh Hàn tịnh không có chuyện gì, chỉ là hỏi một chút đại nhân, hiện tại có phải lúc xuất binh đối với các bách tộc khác hay chưa?" Nói đến đây, sâu trong đôi mắt xanh lam của Băng Đế đều dâng trào quang mang vô cùng nóng rực.

Đối với việc thống ngự bách tộc, trở thành bách tộc cộng chủ, nàng thật sự không đợi được nữa. "Phát binh tùy thời có thể, chỉ cần ngươi cảm thấy hợp lý." "Ngươi biết ta đối với những sự tình kia hứng thú không lớn, mục đích của ngươi tịnh không vẻn vẹn chỉ là hỏi cái này đi~" Nói xong, Lục Minh tự tiếu phi tiếu nhìn Băng Đế. "Quả nhiên không gạt được đại nhân." Băng Đế cũng không để ý tâm tư nhỏ bị nhìn thấu, chỉ là ngữ khí càng thêm ôn thuận, lực đạo nhu động càng thêm nhu hòa. "Khinh Hàn muốn hỏi đại nhân một chút, trong những Đại Đế còn lại, có mấy vị cần đặc biệt phòng bị?" Lục Minh lắc đầu: "Bỏ gốc lấy ngọn.

Thay vì lo lắng những thứ này, làm sao so được với việc làm cho bản thân trở nên mạnh hơn." Nói xong, một chỉ điểm tại trán Băng Đế, thuận tiện đem Nhất Niệm Tam Thiên Giới truyền cho Băng Đế. "Đem cái này truyền xuống đi.

Đại Đế sẽ không còn là cực hạn trong Dị Năng Giới, một số người chịu vây ở đẳng cấp dị năng cũng sẽ hoạch đắc cơ hội tái độ đột phá." Trước đó không đem thứ này truyền ra ngoài chỉ vì chưa an định, mậu nhiên truyền dễ dàng dẫn phát bạo loạn.

Bạo loạn không phải vấn đề lớn, nhưng Lục Minh không thích phiền toái.

Như hôm nay Băng Đế đều chuẩn bị xuất binh đối với bách tộc, vậy tự nhiên đem tất cả vấn đề đều tẫn số giải quyết, khuếch tán ra

cũng có thể có đủ thủ đoạn át chế vấn đề phát sinh.

Vài giờ sau, Băng Đế rời đi, đôi mắt đẹp tràn đầy ý cười, cũng không biết là vì sự cường đại của Nhất Niệm Tam Thiên Giới hay vì nguyên nhân nào khác.

Sau khi Băng Đế rời đi, Lục Minh liền một lần nữa mở điện thoại, tiến vào nhóm chat.

Tổng cộng phát ra ba phần lời mời, theo lý thuyết cũng không nên chỉ có một người nhập nhóm mới đúng.

Đối với Lục Minh đang cần gấp tích phân mà nói, mỗi một người mới đều là một phần tài nguyên. ... [Tuyệt Vọng gia nhập bản nhóm, mọi người hoan nghênh.] **Nga Mi Đệ Tử Chu Chỉ Nhược:** "Chúc mừng người mới, người mới nếu không hiểu rõ về nhóm, có thể xem phần giải thích nhóm ở góc trên bên phải trước." **Tuyệt Vọng:** "Cứu tôi, cầu xin các người, bất luận là người, là thần cũng tốt, ác ma cũng tốt, cầu xin cứu cứu tôi!" **Nga Mi Đệ Tử Chu Chỉ Nhược:** "Người mới, khoan đã gấp, xảy ra chuyện gì, nói rõ ràng trước đã.

Nếu không tiện thì có thể tải lên hình ảnh trong ký ức, chúng ta chỉ khi có một chút hiểu biết về tình huống mới biết cứu thế nào." **Nga Mi Đệ Tử Chu Chỉ Nhược:** "Trong nhóm đến từ chư thiên vạn giới, các loại cao thủ đều có.

Bất luận gặp phải yêu ma quỷ quái, các loại hắc ám sinh vật hay phiền toái gì khác đều sẽ có biện pháp." Khoảnh khắc tiếp theo, một bức họa diện trực tiếp xuất hiện trong nhóm.

Chương 87

Dưới ánh đèn lờ mờ, vài kẻ vẻ mặt dữ tợn, khóe miệng chảy nước miếng, đang bao vây một mỹ nữ gợi cảm nóng bỏng.

Trong tình huống này, dùng ngón chân cũng biết tiếp theo sẽ phát sinh chuyện gì! **Nga Mi Đệ Tử Chu Chỉ Nhược:** "!!!!!" **Nga Mi Đệ Tử Chu Chỉ Nhược:** "Khả ố, sao lại xuất hiện loại chuyện này!" Cô nương này vốn ngây thơ thuần tình vô cùng, lúc này đều trực tiếp bạo nộ, thậm chí nhịn không được chửi thề. **Nga Mi Đệ Tử Chu Chỉ Nhược:** "Yên tâm, tôi nhất định sẽ cứu cô!" **Nga Mi Đệ Tử Chu Chỉ Nhược:** "Hiện tại không có nhiệm vụ nhóm, chỉ có thể dựa vào phương pháp khác.

Mọi người, bái thác giúp một tay, hiện tại ai trong tay có Thế Giới Xuyên Toa Phù xin nhất định hãy lấy ra, Chỉ Nhược sẽ có biện pháp giúp bù đắp khuyết tổn!" **Mao Sơn Cửu Thúc:** "Chuyện bực này bần đạo cũng phẫn nộ, chỉ là Thế Giới Xuyên Toa Phù thực tại hiếm có, chưa nghe ai trong tay có thứ đó." **Thiên Hạ Hội Bang Chủ:** "Hừ, ngu xuẩn, nhìn tình hình kia chỉ là một đám côn đồ tầm thường, hà tất phải cần Thế Giới Xuyên Toa Phù.

Chỉ cần tùy ý thành viên nào đem sức mạnh bản thân gửi vào hồng bao liền đủ để khinh tùng giải quyết!" **Nga Mi Đệ Tử Chu Chỉ Nhược:** "Ai, đúng a, Hùng bang chủ nói đúng!" **Nga Mi Đệ Tử Chu Chỉ Nhược:** "Tôi hiện tại cũng đã bước vào Tiên Thiên Chi Cảnh, đủ để đạt Kiếm Khí Lưu Hình, tôi đi làm một bức ngay!!" **Nga Mi Đệ Tử Chu Chỉ Nhược:** "Người mới, chờ một chút, lập tức xong ngay, kiên trì, nhất định phải kiên trì!" **Thiên:** "Không được~" **Nga Mi Đệ Tử Chu Chỉ Nhược:** "Ai, Thượng Thiên?!!!" **Nga Mi Đệ Tử Chu Chỉ Nhược:** "Ý của Thượng Thiên là thực

lực Chỉ Nhược không đủ để giải quyết đám người xấu kia sao?" **Thiên:** "Nữ tử này tình huống bất đồng, thế giới kia cũng có chỗ bất đồng." **Nga Mi Đệ Tử Chu Chỉ Nhược:** "Vậy... vậy phải làm sao bây giờ a!!!!" Thế nhưng, không đợi cô nói thêm, một cái hồng bao xuất hiện trên màn hình.

Người gửi, hách nhiên là Thượng Thiên! **Nga Mi Đệ Tử Chu Chỉ Nhược:** "Nhanh nhanh nhanh, hồng bao của Thượng Thiên!

Người mới được cứu rồi!

Thượng Thiên nói vậy, bất luận tình huống gì cũng đều có thể giải quyết được, mau mở hồng bao ra, sau đó có thể được cứu rồi!!" ...

Thế giới Vô Hạn Khủng Bố.

Cái tay đen đúa, lộ ra mùi hôi thối nào đó đang ngày càng gần Minh Yên Vi.

Minh Yên Vi mượn nhờ ý thức quan chú vào nhóm chat.

Từ hy vọng mới chớm, đến phía sau tuyệt vọng, lại sản sinh hy vọng, cả quá trình cứ thăng trầm liên tục.

Lại thêm bốn phía là những ánh mắt vô cùng ghê tởm và đám đàn ông ngày càng đến gần, Minh Yên Vi suýt chút nữa trực tiếp ngất đi.

Cũng may, hy vọng chân chính rốt cuộc đã tới!

Không có bất kỳ do dự nào, Minh Yên Vi dùng tốc độ nhanh nhất mở ra cái hồng bao chuyên chúc kia.

Khoảnh khắc tiếp theo, không biết làm sao, cả phiến khu vực, tất cả mọi thứ thống thống lâm vào tuyệt đối tĩnh chỉ.

Mấy gã đàn ông ghê tởm kia càng là duy trì từng tư thế cổ quái bị định cách tại chỗ cũ.

Minh Yên Vi hơi ngẩn ngơ.

Bỗng nhiên, một cỗ ý chí kỳ đặc quét qua thân thể nóng bỏng của cô.

Chỉ trong một thoáng, Minh Yên Vi hốt nhiên cảm giác toàn thân trở nên nhẹ bẫng.

Nhẹ, thân thể giống như thoát ly khỏi hạn chế của trọng lực, càng bay càng cao, càng phiêu càng cao~~ Tựa hồ học được cách bay, lại giống như một luồng khí chậm rãi thăng đằng.

Nhìn mặt đất càng ngày càng xa, bầu trời càng ngày càng gần, thậm chí cô còn nhìn thấy mặt đất... nơi cô và đám côn đồ bị định cách??

Chuyện gì xảy ra??

Chẳng lẽ tôi chết rồi?

Tôi hiện tại là trạng thái linh hồn??

Chẳng lẽ cái nhóm chat kia thật sự là ác ma, tôi đáp ứng yêu cầu của nhóm chat cho nên hiện tại muốn rút đi linh hồn của tôi?

Các loại ý niệm cổ quái từ trong đầu Minh Yên Vi dâng lên.

Thế nhưng cô phát hiện, cư nhiên không có phẫn nộ, ngược lại có một loại cảm giác giải thoát.

Hoặc có lẽ, ngay khoảnh khắc bạn trai bỏ trốn, trái tim cô đã chết theo rồi.

Sở dĩ còn sống, vẻn vẹn chỉ vì không cam lòng mà thôi. "Bốp~~" Một cái gõ đầu không nhẹ không nặng cốc lên đầu cô.

Tiếp đó, Minh Yên Vi nghe thấy một giọng nói ôn hòa như gió xuân chưa từng nghe qua: "Suy nghĩ lung tung cái gì thế, còn chưa chết đâu!" Minh Yên Vi theo bản năng trợn trắng mắt, sau đó xoa xoa đầu mình.

Thế nhưng, tình huống làm cô kinh ngốc xuất hiện: tay Minh Yên Vi cư nhiên trực tiếp xuyên qua đầu của mình. "Sao có thể??" "Có gì mà không thể??

Linh hồn ly thể là không thể tư nghị?

Xuyên thấu thân thể mình là không thể tư nghị?" Minh Yên Vi u u xoay người, nhìn về phía nơi phát ra âm thanh: "Tại sao, tôi đều đánh không được tôi, ngài lại có thể đánh tôi?" "A a, thú vị, dùng 'ngài', kính ngữ, xem ra cô đã hiểu rõ hết thảy~" Minh Yên Vi bĩu môi: "Tôi lại không ngốc, từ khi mở ra cái hồng bao kia mới dẫn phát hết thảy.

Nếu tôi không đoán sai, ngài chính là vị nhân vật lớn được gọi là 'Thiên' trong nhóm kia đi." Nhìn nam tử đối diện vừa nhìn đã khiến người ta nảy sinh hảo cảm, Minh Yên Vi nói như vậy.

Lục Minh gật đầu, lại lắc đầu: "Đúng mà cũng không đúng, tôi hiện tại chỉ là một luồng ý thức, một cái ý niệm ký thác tại thế giới của hồng bao." Một luồng ý thức...

Minh Yên Vi nhịn không được âm thầm chép miệng.

Xem một ít tiểu thuyết cô đối với từ này tịnh không xa lạ.

Chỉ là, loại thủ đoạn tùy tiện định cách hết thảy, lại đem linh hồn cô rút ra, nhìn thế nào cũng không phải thủ đoạn bình thường, cư nhiên chỉ là một luồng ý thức.

Thật đúng là một nhân vật lớn ghê gớm a! "Như vậy, cường đại như ngài, vì sao lại muốn làm những chuyện này?" Minh Yên Vi có chút hiếu kỳ.

Đối với nhân vật lớn như thế này mà nói, giải cứu hẳn là dễ dàng đi, nếu không có cách cứu thì cũng thôi, đã chuẩn bị cứu, vì sao lại còn muốn làm những chuyện này??

Lục Minh nghe vậy, cười không nói, sau đó vươn ra một ngón tay,

chỉ chỉ một cái phương hướng.

Chỉ thấy, cách nơi Minh Yên Vi bị vây không xa, chính là có một gã đàn ông lén lén lút lút, cẩn thận từng li từng tí thò đầu ra, dùng một bộ biểu tình cực kỳ phức tạp nhìn về phía... vị trí của Minh Yên Vi! "!!!!!" Minh Yên Vi lập tức nổ tung.

Đó hách nhiên không phải người khác, chính là bạn trai của cô!!

Tên khốn nạn này không những chọn bỏ trốn, hiện tại còn trốn ở một bên nhìn trộm.

Tên khốn nạn này rốt cuộc muốn làm gì!!!!

Minh Yên Vi răng đều sắp cắn nát, nếu như hiện tại cô có thể cắn được răng của mình.

Phí sức lực rất lớn mới đè nén được nộ hỏa xuống, Minh Yên Vi xoay người, trực tiếp quỳ xuống trước mặt Lục Minh, nghiến răng nghiến lợi nói: "Tôi biết ngài cường đại, cường đại siêu hồ tưởng tượng, cho nên, có thể hay không thỉnh cầu ngài, cứu cứu tôi, sau đó cho tôi một cơ hội đích thân báo thù tên tra nam kia!" "Tra nam, nhận thức không tệ~~" Lục Minh mặt lộ vi tiếu, trong lời nói mang theo một loại cổ quái vừa nghe là có thể nghe ra.

Khoảnh khắc tiếp theo, tùy tay móc một cái, Minh Yên Vi từ tư thế quỳ đứng lên. "Chẳng lẽ cô không hiếu kỳ, vì sao người trong nhóm quan tâm muốn cứu cô nhóc như cô, ta lại nói là cứu không được~" Minh Yên Vi trầm mặc một hồi.

Vấn đề này trước đó cô có chú ý, chỉ vì tình huống nguy cơ không kịp suy nghĩ.

Hiện tại bên cạnh có vị đại nhân vật như thần minh này, an nguy không thành vấn đề nữa, bình tĩnh lại, Minh Yên Vi tự nhiên có thể lẳng lặng suy tư.

Cúi đầu nhìn đám gia hỏa đang bao vây mình bên dưới, lại nhìn bạn trai mình.

Càng nhìn, đầu càng choáng.

Nhìn thế nào cũng chỉ là mấy người bình thường, về lý thuyết cứu hẳn là không khó chứ.

Cuối cùng, Minh Yên Vi ngẩng đầu, ra sức lắc lắc cái đầu nhỏ: "Xin lỗi, tôi thực tại không biết." Không biết là không biết, tại trước mặt tồn tại như tiên thần này, nói bậy không có chút ý nghĩa nào.

Lục Minh mỉm cười: "Cho cô xem một chút đồ vật nhỏ, hoặc giả cô sẽ hiểu được một ít." Nói xong, vươn ra một ngón tay, đối với một tên côn đồ trong đám người đang vây Minh Yên Vi bên dưới nhẹ nhàng điểm một cái.

Tức thì, đỉnh đầu tên côn đồ như bạo tạc, bay ra vô số hình ảnh, có vô số sợi tuyến.

Trên mỗi một sợi tuyến đều có vô số hình ảnh.

Mật mật ma ma có mấy trăm sợi tuyến, những sợi tuyến này càng về sau càng phức tạp, hình ảnh bên trên nhiều đến mức khiến người ta mắc chứng sợ lỗ rậm rạp, da đầu tê dại.

Minh Yên Vi nhịn xuống sự khó chịu nhìn vài lần. "Những hình ảnh này, nhân vật chính hình như đều là tên hỗn đản đó?" "Đây là Tuyến Vận Mệnh.

Mỗi một người tại mỗi một khắc đều sẽ nảy sinh rất nhiều ý nghĩ.

Dựa theo cách làm bất đồng sẽ sản sinh ra rất nhiều Tuyến Vận Mệnh.

Mỗi một người đều cụ bị vô số Tuyến Vận Mệnh." Minh Yên Vi lập tức trợn mắt há hốc mồm.

Lời này cô hiểu, dù sao đọc không ít tiểu thuyết, năng lực lý giải cũng không kém, nhưng vẫn không trở ngại sự ngốc trệ của cô.

Vị đại nhân vật này rốt cuộc cường đại đến trình độ nào?

Tùy tay đem Tuyến Vận Mệnh của một người lôi ra.

Chương 88

Muốn đi tính toán, kia chẳng phải là tính một cái chuẩn một cái??

Trong đầu Minh Yên Vi lại toát ra một loạt ý nghĩ kỳ quái. "Bốp!" Không ngoài dự liệu, lại một cú gõ đầu.

Không đau, nhưng loại cảm giác hơi khuất nhục này khiến Minh Yên Vi mãnh liệt trợn trắng mắt. "Ngài là đại nhân vật, cứ bắt nạt một người bình thường như tôi thật sự tốt sao~" Lục Minh cười không nói, sau đó chỉ chỉ đỉnh đầu Minh Yên Vi.

Minh Yên Vi ngẩng đầu nhìn lên, thấy trên đỉnh đầu mình lúc này cũng hiện ra vô số sợi tuyến.

Dựa theo cách nói vừa rồi, đây hẳn là Tuyến Vận Mệnh của cô.

Đừng nói, đối với những thứ này cô khá hứng thú.

Thử hỏi có cơ hội nhìn vận mệnh tương lai của mình, ai lại không sinh ra vài phần hứng thú.

Chỉ là, theo sự quan sát của cô, rõ ràng chỉ là linh hồn thể nhưng sắc mặt Minh Yên Vi lại trở nên thương bạch, trắng đến mức dọa người.

Chỉ thấy, so với Tuyến Vận Mệnh của tên côn đồ kia, Tuyến Vận Mệnh của Minh Yên Vi rất ít, thiếu lại càng thêm thiếu.

Kết quả cuối cùng lại thống thống chỉ có một cái: đó là bị thương hại, cuối cùng như một cái xác không hồn. "Tại sao, tại sao lại như vậy?" "Rõ ràng, rõ ràng có mấy lần tôi đều được cứu rồi, tại sao kết quả vẫn như cũ?" Cô nương giống như một con chuột bạch nhỏ bị sụp đổ thế giới quan, vẻ mặt thương bạch, toàn thân đều đang run lẩy bẩy.

Lục Minh lại không trả lời câu hỏi của Minh Yên Vi, vươn ra một bàn tay, trên tay bắt đầu tỏa sáng.

Minh Yên Vi theo bản năng nhìn sang.

Sau đó, thấy trên tay Lục Minh, một cái thế giới vi hình miểu nhỏ chậm rãi thành hình.

Lúc này, nghe Lục Minh nói: "Đây là một thế giới tôi sáng tạo, bên trên có tất cả những người trong nhận thức của cô.

Đối với tôi mà nói, tất cả mọi người đều là tạo vật của tôi, tử vong và hủy diệt đối với tôi mà nói ý nghĩa không lớn." Cùng với lời giải thích của Lục Minh, Minh Yên Vi nhìn thấy trong thế giới nhỏ bé kia, chốc lát có sinh mệnh đản sinh, chốc lát lại lâm vào tai nạn tận thế.

Tất cả sinh linh ti vi như sâu kiến.

Tuy rằng không rõ vị này rốt cuộc muốn biểu đạt cái gì, nhưng tín niệm đều sắp sụp đổ, Minh Yên Vi nhìn rất kỹ càng, đây cũng là điều duy nhất cô có thể làm hiện tại. "Tôi không quan tâm cá thể bên trên đản sinh hoặc là hủy diệt, thậm chí không quan tâm thế giới này.

Nhưng, nếu có một ngày, có một cá thể đặc thù hấp dẫn sự chú ý của tôi, tôi khắc ý tặng cho hắn một cái tên, một cái tên giống hệt tên của tôi, cô đoán xem sẽ thế nào~" Biểu tình Minh Yên Vi bắt đầu xuất hiện biến hóa kịch liệt.

Ẩn ẩn hiểu rõ, lại ẩn ẩn đều không rõ.

Chỉ là, ánh mắt nhìn về phía cái tiểu thế giới kia càng thêm nghiêm túc. "Cái tiểu gia hỏa được ký thác một chút kỳ vọng đặc thù này trở thành cá thể đặc thù nhất.

Ta không còn hờ hững với thế giới này như trước kia, thậm chí bắt đầu vì động hướng của cá thể đặc thù này mà khắc ý thao túng thế

giới này." Trong một sát na, Minh Yên Vi đột nhiên ngẩng đầu.

Cô không ngu, thân là giám đốc quan hệ công chúng (PR) cũng không thể nào là một kẻ ngốc. "Ngài nói, bạn trai của tôi là cá thể đặc thù của thế giới này?" Minh Yên Vi dùng câu nghi vấn, nhưng ngữ khí phi thường khẳng định! "Cho nên, kết cục của tôi từ ngay lúc bắt đầu đã được chú định?

Một vài ý niệm hoặc hành vi khiến cho tồn tại giống như Tạo Vật Chủ kia cho rằng tôi cần thiết phải bị..." "Cho nên, cho dù thay đổi bao nhiêu lần sự tình tôi gặp phải, cuối cùng đều sẽ giống như cũ.

Đúng không, ngài muốn biểu đạt chính là ý tứ này, đúng không!!" Minh Yên Vi không có gào thét điên cuồng, ngược lại phi thường lãnh tĩnh phân tích.

Không thể không nói, làm một trong những thành viên được chọn vào Ác Ma Đội, xác thực cụ bị thiên phú không tầm thường.

Lục Minh không trả lời câu hỏi của cô, thậm chí lời cũng không nói, nhưng ở trong mắt Minh Yên Vi, đây chính là ngầm thừa nhận.

Minh Yên Vi gắt gao cắn chặt môi, nếu không phải hiện tại là linh hồn thể, môi cô e rằng đã sớm bị cắn nát. "Dựa vào cái gì, dựa vào cái gì nhất định phải hy sinh tôi!" "Vị tồn tại phía sau kia, vì sao nhất định cho rằng tôi cần thiết trải qua những chuyện đó mới có thể thỏa mãn yêu cầu của hắn!

Dựa vào cái gì, rốt cuộc là dựa vào cái gì!" Tự nhiên là dựa vào Người Chế Tạo Cái Hộp.

Lục Minh trong lòng hơi lắc đầu.

Cô nương này quả thực đủ đáng thương, bạn trai của cô và Người Chế Tạo Cái Hộp có quan hệ, cùng tên cùng họ, thậm chí có khả năng bản thân chính là cùng một người.

Người Chế Tạo Cái Hộp viết một quyển sách, hình thành nên cái thế giới đặc thù này.

Trong cái thế giới đặc thù này có một người cùng tên cùng họ với Người Chế Tạo Cái Hộp.

Người này cần tiến vào Vô Hạn Khủng Bố hoàn thành kịch tình đã định, cần một lý do bi kịch, cho nên bạn gái của hắn bi kịch.

Ở một mức độ nào đó thì không có cách nào thay đổi.

Giống như Chu Chỉ Nhược kia, cho dù ngày ngày đi theo bên cạnh Minh Yên Vi cũng thay đổi không được.

Đây là thiết lập, hoặc là nói, thuộc về vận mệnh!

Bỗng nhiên, Minh Yên Vi mạnh mẽ ngẩng đầu, ánh mắt nóng rực nhìn về phía Lục Minh: "Ngài là đại nhân vật trong nhóm, cụ bị nhiều sự tình không thể tư nghị như vậy, ngài nhất định có thể giúp tôi đúng không!" Thế nhưng, dưới ánh mắt vạn phần kỳ đãi của Minh Yên Vi, Lục Minh lại lắc đầu: "Nếu bản thể ta hàng lâm thì có một chút hy vọng, hiện tại không được." Ánh mắt Minh Yên Vi lập tức ảm đạm xuống, ảm đạm chưa từng có, giống như một ngọn lửa dần dần tắt lịm, mất đi tất cả ánh sáng. "Bất quá, đảo cũng tịnh không phải hoàn toàn không có cách~" Ánh mắt Minh Yên Vi một lần nữa sáng lên, nhìn Lục Minh, pha chút cấp thiết nói: "Xin hỏi, rốt cuộc là cách gì?" Lục Minh giơ lên hai ngón tay: "Hai loại phương pháp.

Thứ nhất, rời khỏi thế giới này, triệt để rời đi." Ánh mắt Minh Yên Vi lại ảm đạm xuống.

Rời khỏi thế giới này đàm hà dung dị?

Cái nhóm chat kia đủ thần kỳ đi, nhưng không phải cần Thế Giới Xuyên Toa Phù mới có thể rời đi sao?

Loại đồ vật đó, theo trước mắt trong nhóm căn bản không ai có.

"Phương pháp thứ hai thì sao?" Lục Minh vươn ra một ngón tay thon dài, chỉ chỉ bạn trai Minh Yên Vi phía dưới. "Cô biết sự kiện này vì sao lại thành công không?" Sắc mặt Minh Yên Vi đỏ lên, tiếp đó trắng bệch, cô sao có thể không biết, tự nhiên là hoàn thành sự tình sắp tao ngộ, lại còn dưới sự nhìn trộm của bạn trai... "Cho nên, sự kiện hoàn thiện cần hai điểm.

Cô là nhân vật nữ chính, phải có cái kết cục kia.

Nhưng nam phối giác lại tịnh không có hạn chế.

Cô có thể chọn một nam phối giác đặc định mà cô thích hoặc tương đối thưởng thức, thay thế phối giác của sự kiện này, sau đó diễn một vở kịch." Phương pháp này Minh Yên Vi nghe hiểu rồi.

Chỉ cần cùng người đàn ông khác ở trước mặt bạn trai...

Chuyện này hoàn thành, cô cũng triệt để an toàn.

Chỉ là, khoan nói đến chuyện cùng người khác ở trước mặt bạn trai...

đơn giản là lựa chọn một người đàn ông, cô hiện tại làm không được!

Bỗng nhiên, Minh Yên Vi ngẩng đầu nhìn lên, ánh mắt thập phân phức tạp. "Phương pháp thứ hai của ngài, tôi đồng ý.

Chỉ là, tôi có một yêu cầu, xin ngài đồng ý." "Nói xem~" "Nếu đã nhất định cần một người bạn trai, như vậy, ngài có nguyện ý đảm nhiệm nam phối giác này hay không?!" Lời vừa nói ra, Minh Yên Vi bước lên một bước, ánh mắt nóng rực nhìn Lục Minh.

Biểu tình Lục Minh lần đầu tiên xuất hiện biến hóa rõ ràng~.

Hắn sở dĩ đến thế giới này, sở dĩ giải thích nhiều như vậy, là vì muốn mượn tay người phụ nữ này dò xét cái gọi là Người Chế Tạo

Cái Hộp, thuận tiện đem người phụ nữ này hóa thành một quân cờ thăm dò Chủ Thần Không Gian.

Muốn hoàn thành hai việc này, cần phải bảo đảm chuyện này không thể hoàn toàn thoát ly chưởng khống.

Nếu không toàn bộ sự kiện triệt để sụp đổ, không vào được Chủ Thần Không Gian không nói, hắn cũng sẽ triệt để bại lộ trong tầm mắt Người Chế Tạo Cái Hộp, cơ bản đồng nghĩa với tuyên chiến.

Lục Minh hiện tại chưa có ý định cứng đối cứng với cái tên mang tính khái niệm kia.

Nhưng hiện tại... tựa hồ cũng có chút ý tứ thoát ly chưởng khống rồi~ Lục Minh vươn tay ra, vỗ nhẹ vào linh hồn Minh Yên Vi, linh hồn cô lập tức rơi xuống nhanh chóng, cuối cùng nhập vào thân thể bên dưới.

Tầm mắt lại hoa lên một cái, thân thể Minh Yên Vi giống như bị cố ý cắt rời khỏi thế giới nguyên bản, tiến vào một thứ nguyên đặc thù.

Cùng lúc đó, Lục Minh không biết từ đâu lôi ra một con cóc ghẻ, cực kỳ xấu xí, toàn thân đầy mụn độc, nhìn qua đã thấy buồn nôn, không muốn nhìn thêm lần thứ hai.

Minh Yên Vi có chút khó hiểu nhìn về phía Lục Minh.

Chỉ thấy Lục Minh vươn ngón tay điểm nhẹ về phía thân thể cô, con cóc ghẻ xấu xí lấm lem kia lập tức biến thành bộ dáng của Minh Yên Vi.

Một cái búng tay, Minh Yên Vi do cóc ghẻ biến thành liền bay đi, cuối cùng rơi xuống vị trí cô đứng ban đầu.

Khoảnh khắc tiếp theo, thời gian từ trạng thái ngưng đọng khôi phục lại, đám côn đồ như phát điên lao về phía con cóc ghẻ.

Minh Yên Vi xoay người, u oán nhìn Lục Minh: "Anh không phải chỉ có hai cách thôi sao?" Minh Yên Vi cũng không rõ tâm trạng mình lúc này là gì, u oán, lại mang theo chút gì đó khó tả...

Chương 89

thất lạc?

Lục Minh lại giơ ngón tay lên, gõ nhẹ vào Minh Yên Vi. "Ai bảo gan cô to bằng trời, dám để tôi làm phối giác.

Tôi hiện giờ chỉ là một luồng ý thức, muốn làm loại chuyện đó thì chỉ có thể mạo hiểm thử một lần, còn về việc có thành công hay không, cầu phúc đi ~" Minh Yên Vi bĩu môi: "Được rồi." Cô xoay người nhìn thoáng qua đám côn đồ và con cóc ghẻ kia...

Tuy biết đó là cóc ghẻ, nhưng nhìn cái bộ dáng y hệt mình kia, chung quy vẫn có chút khó chịu. "Yên tâm, con độc thiềm thừ kia chỉ là mượn hình tượng, dùng hoàn cảnh đó, có cái hình thể là đủ rồi, hơn nữa... con độc thiềm thừ đó có kịch độc..." Những lời sau không cần nói nhiều, Minh Yên Vi đã hiểu, lúc này mới triệt để buông xuống sự khó chịu trong lòng, sau đó... cẩn thận từng li từng tí liếc trộm ~ Cùng lúc đó, bạn trai của Minh Yên Vi trơ mắt nhìn hết thảy những gì diễn ra trước mặt, bắt đầu, phát sinh... rồi kết thúc ~ Tuy rằng do bóng đêm, cụ thể căn bản nhìn không rõ, nhưng cảnh tượng mơ hồ kia cũng đủ để một người đàn ông hiểu rõ tất cả.

Năm ngón tay cắm sâu vào trong lòng bàn tay, răng cũng sắp cắn nát. "Xin, xin lỗi, xin lỗi, xin lỗi, xin lỗi..." Hắn chỉ có thể không ngừng lặp lại hai từ này, đây cũng là việc duy nhất hắn có thể làm lúc này.

Nào biết, bạn gái của hắn hiện tại cảm giác lại chẳng tệ chút nào, ngược lại còn đang vô cùng hứng thú xem kịch vui.

Cuối cùng, tất cả kết thúc.

Bạn trai của Minh Yên Vi giống như một cái xác không hồn, lảo

đảo rời đi.

Lúc này, nương theo cái phất tay tùy ý của Lục Minh, tất cả bắt đầu như thời gian quay ngược, khôi phục lại nguyên trạng.

Sắc mặt Minh Yên Vi có chút ửng hồng, sống sờ sờ xem một màn kịch lớn, tự nhiên có chút phản ứng: "Hiện tại, có thể rồi chứ ~" Lục Minh không giải thích, tùy tiện chỉ tay về hướng bạn trai Minh Yên Vi rời đi.

Trong chớp mắt, vận mệnh tuyến quen thuộc lại xuất hiện, lần này Minh Yên Vi không cần giải thích nữa, cô chủ động quan sát.

Tại những vận mệnh tuyến này, cuối cùng đều xuất hiện một kết quả kỳ quái. "Hiểu được ý nghĩa chân chính chưa?

Chân chính sống sót sao ~" Khoảnh khắc tiếp theo, tất cả hình ảnh toàn bộ chấm dứt, thay vào đó là một màn đêm đen kịt.

Minh Yên Vi cắn cắn môi: "Cho nên, cho dù phải hy sinh tôi, cũng muốn đạt được mục đích của anh?

Để... hắn tiến vào trong cái thứ kỳ quái kia?" Lục Minh lại không giải thích vấn đề này nữa, ánh mắt thâm thúy nhìn về phương xa, nhìn về phía hư không, chính xác hơn là nhìn về phía cái...

Hư huyễn lại chân thực – Chủ Thần Không Gian!

Trước đó hắn vẫn luôn có một suy đoán, Chủ Thần Không Gian rốt cuộc là Chân Cảnh Đa Nguyên, chân chính quán thông Đa nguyên vũ trụ, hay là Hư Cảnh Đa Nguyên, tại thế giới của mình diễn sinh ra một cái Đa nguyên vũ trụ.

Kết quả, nằm ngoài dự đoán, nhưng tựa hồ lại nằm trong tình lý.

Chủ Thần Không Gian vừa không phải Chân Cảnh Đa Nguyên, cũng không phải Hư Cảnh Đa Nguyên, nó là một loại cá thể tồn tại cổ

quái, nếu như nhất định phải cho nó một cái danh xưng, dường như có thể gọi là: Tiểu Đa Nguyên?

Chủ Thần Không Gian tổng thể đi theo con đường của Hư Cảnh Đa Nguyên, nhưng năng lượng và cấp độ căn bản không đạt được tầng cấp Đa nguyên mở rộng.

Muốn mở ra Đa nguyên khuếch tán chân chính, đầu tiên cần cá thể thực lực đạt tới Đơn nguyên vũ trụ cấp đỉnh phong, bất luận Chân cảnh hay Hư cảnh đều cần như thế, nhưng cái Chủ Thần Không Gian này, năng lượng cung cấp rõ ràng không đạt được bước này.

Chủ Thần Không Gian đi con đường Đa nguyên, nhưng khuếch triển lại cũng không phải vũ trụ, mà là từng cái thế giới.

Thứ này cụ bị một phần bản chất Đa nguyên, nhưng tầng thứ năng lượng rõ ràng không đạt được, chỉ có thể giống như chơi đồ hàng bắt chước Đa nguyên khuếch triển chân chính.

Thứ này... càng giống một loại hàng nhái ~~ "Nhớ kỹ, trong thiết lập về Chủ Thần Không Gian, tựa hồ là thủ bút của một vài vị Thánh nhân ~~" Chỉ có điều, Chủ Thần Không Gian này tầng thứ chiến lực quá thấp, mạnh nhất cái gọi là 'Ngũ giai gien tỏa' (Genetic Lock), cũng chỉ là khái niệm thượng cường đại hơn một chút, nhưng chiến lực chân chính, ngay cả đập nát cái tinh cầu cũng làm không được.

Có lẽ cuối cùng có thể miễn cưỡng đánh giá là cấp bậc Tinh Thể, nhưng loại đỉnh phong này, cái gọi là Thánh nhân phía sau kia, tối đa cũng chỉ là đỉnh cấp Tinh Thể.

Người chế tạo cái hộp này, có lẽ có thể mạnh hơn một bước, đạt tới trình độ cấp Tinh Hệ.

Với tiêu chuẩn này, tuyệt đối không nên có khả năng chạm đến Đa nguyên chân chính, cho nên... cái Chủ Thần Không Gian này, có lẽ

cũng không đơn giản như hắn thấy.

Sự đơn lậu và nội hàm cùng tồn tại.

Quan trọng nhất là, Lục Minh phát hiện, cái Chủ Thần Không Gian tối đa chỉ có thể bị định vị là do cấp Tinh Hệ sáng tạo này, cư nhiên có thể ngăn cách toàn tri.

Thú vị rồi, tương đương thú vị.

Toàn Tri Quyền Hành của Lục Minh tầng thứ muốn vượt ra khỏi thực lực một chút, trên lý thuyết chân chính cấp Tinh Hệ cũng không cách nào hoàn toàn thoát ly giải tích, nhưng cái Chủ Thần Không Gian trước mặt lại làm được, điều này không bình thường. "Chủ Thần Không Gian, càng ngày càng thú vị ~~" "Một cường giả nào đó từ cấp số Đơn nguyên đỉnh phong rơi xuống?

Một loại chí bảo nào đó đạt được dưới sự trùng hợp?

Hay là, Chủ Thần Không Gian này, vốn dĩ là phụ thuộc phẩm hoặc là bản sao chép của một cái gì đó?" Giờ khắc này Lục Minh nghĩ tới Luân Hồi Điện.

So sánh với Chủ Thần Không Gian cổ hủ tiểu gia tử khí, cái Luân Hồi Điện quán xuyên chân chính chư thiên vạn giới, thôn phệ ức vạn thế giới để tăng cường bản thân kia, muốn đại khí hơn quá nhiều rồi.

Trầm mặc suy tư một lát, Lục Minh quay người nhìn về phía Minh Yên Vi. "Muốn đạt được sức mạnh không ~" "Muốn!" Minh Yên Vi trả lời dứt khoát lưu loát.

Bị người ta vứt bỏ như một cái bao cát cũ nát, bị người ta tùy ý khống chế như quân cờ, những ngày tháng này nàng chịu đủ rồi.

Nàng muốn trở nên mạnh mẽ, nàng muốn chúa tể vận mệnh của chính mình! "Vậy thì thuận theo vận mệnh của cô, đi vào trong cái hộp kia đi." Minh Yên Vi trầm mặc một hồi: "Cho nên, đây mới là kế

hoạch chân chính của anh sao ~" "Tôi chỉ là một người bình thường, theo lý căn bản không đủ để loại tồn tại như anh chú ý quá nhiều, nhưng anh lại tốn công tốn sức lớn như vậy..." Nói tới đây, khuôn mặt ngự tỷ hơi ửng hồng khó phát hiện. "Thực tế thì, thứ anh thực sự để ý hẳn là cái vật bị anh gọi là 'cái hộp' kia, anh cần một quân cờ đi thám thính cái hộp đó, còn tôi... chỉ là một quân cờ nho nhỏ vinh hạnh được chọn trúng mà thôi." "Chỉ là, tôi tò mò, chẳng lẽ với thực lực của anh, cũng không cách nào tiến vào cái hộp kia?" Tuy nói như vậy, nhưng trên mặt Minh Yên Vi cũng không hiện ra biểu tình oán hận.

Có thể làm một quân cờ, bản thân chính là một loại thể hiện giá trị của mình.

Minh Yên Vi lăn lộn ngoài xã hội nhiều năm, không đến mức ngây thơ cho rằng đây là một chuyện xấu.

Chuyện xấu thực sự là khi ở trong mắt người khác ngươi hào vô giá trị, loại người đó, ngược lại cả đời không có ngày nổi danh. "Không sai ~~" Lục Minh cũng không hề che giấu cách nhìn của mình. "Tôi cần cô giúp tôi dẫn đường.

Nó, trước khi nhìn thấu hư thực của tôi, sẽ không ra tay với cô.

Đây cũng là cơ hội của cô, cơ hội bước lên đỉnh cao nhân sinh, chỉ xem cô có thể nắm chắc hay không ~" "Còn về việc vì sao tôi không tiến vào cái hộp kia?

Hộp là loại đồ vật có thể đựng bánh quy, có thể đựng chìa khoá, nhưng tuyệt đối sẽ không mưu toan đựng một con voi lớn, đựng một con rồng, đó không phải thứ mà khu khu một cái hộp có thể thừa tải ~~" Nói xong, thân ảnh Lục Minh bắt đầu dần dần tiêu tán.

Nhìn thân ảnh Lục Minh tiêu tán, Minh Yên Vi đứng lặng tại chỗ thật lâu không rời đi.

Cuối cùng, nàng chậm rãi nắm chặt nắm đấm.

Những sự việc phát sinh hôm nay quá nhiều, khiến cho cả đời người triệt để thay đổi, đồng thời cũng mang lại cho nàng sự trùng kích và khát vọng chưa từng có, khát vọng đối với sức mạnh!

Nếu như dựa theo con đường này mà đi, có lẽ sẽ ngày ngày du tẩu tại biên giới nguy hiểm, nhưng, vị kia trước khi đạt được mục đích tuyệt đối sẽ không để nàng chết.

Đây là cơ hội, cái gã bạn trai kia dù có hy sinh cũng muốn tiến vào cái hộp đó, đại biểu bên trong tuyệt đối sở hữu cơ duyên phi đồng nhất bàn.

Không làm ra hy sinh, làm sao đạt được địa vị tốt hơn.

Giờ khắc này Minh Yên Vi, ý chí kiên định chưa từng có!

Tại Dị năng giới, Lục Minh hai mắt nhắm nghiền, lẳng lặng tiếp nhận một tia ý thức vừa thông qua hồng bao quay về.

Hồi lâu sau, song mâu mở ra, một luồng thần quang lóe lên rồi biến mất. "Thú vị, Chủ Thần Không Gian đảo là có thể mưu đồ." Chủ Thần Không Gian đã có thể cấu kiến Đa nguyên thế giới, dù là Đa nguyên không hoàn chỉnh, nếu có thể đánh vỡ bích luỹ Chủ Thần Không Gian, đem Đa nguyên chi lực trong đó hấp thu, đối với Lục Minh mà nói cũng tuyệt đối là thu hoạch cực lớn.

Thực lực tăng lên đảo cũng chưa chắc, quan trọng hơn là tiếp xúc Đa nguyên chi lực, Lục Minh về sau chịu sự hạn chế của Nhóm chat hẳn là sẽ ít đi một chút.

Đối với Lục Minh mà nói, Nhóm chat có thể câu thông chư thiên vạn giới, đã là kỳ ngộ, cũng là sự kiềm chế.

Thành cũng Nhóm chat, bại cũng Nhóm chat.

Xuyên qua chư thiên dựa vào nó, nhưng cũng chính vì nó mà Lục Minh không cách nào tùy ý xuất nhập các thế giới.

Đoạt lấy sức mạnh của Chủ Thần Không Gian, cho dù không thể hoàn toàn thay đổi điểm này, cũng nên có sự hoãn giải. "Chỉ là, hiện tại thực lực, tựa hồ có chút không quá đủ ~~" Thuộc tính giao diện tùy theo kéo ra: Thương Thiên Hóa Thân, Chung Yên Thái Thản, Nhất Niệm Tam Thiên Giới, Lượng Tử Vĩnh Sinh... mấy loại năng lực chủ yếu đều đang tăng lên đều đặn, nhưng loại tăng lên này, cự ly dẫn phát chất biến vẫn còn khoảng cách rất lớn.

Chương 90

Ánh mắt liếc qua vài lần, cuối cùng rơi vào năng lực Lượng Tử Vĩnh Sinh.

Lúc này Lượng Tử Vĩnh Sinh hiển thị là giai đoạn thứ hai (44%).

Giai đoạn thứ hai của Lượng Tử Vĩnh Sinh có thể gia tốc dũ hợp, đoạn chi trọng sinh, nhưng... không đủ, xa xa không đủ!

Lấy thực lực Lục Minh như bây giờ, ít nhất phải đạt tới giai đoạn thứ tư Lượng Tử Vĩnh Sinh mới có thể chân chính dẫn phát chất biến.

Còn về phần đệ ngũ giai đoạn...

Một khi đạt tới Lượng Tử Vĩnh Sinh đệ ngũ giai đoạn, Lục Minh dám đi khiêu chiến chí cường cấp bậc Đơn nguyên vũ trụ đỉnh phong!

Cái tầng thứ kia chênh lệch có chút lớn, muốn hoàn thành không phải thời gian ngắn có thể làm được, nhưng giai đoạn thứ tư lại chưa chắc không thể hoàn thành trong thời gian ngắn. "Chỉ là, cái tên kia hiện tại đang trầm tịch, cũng đủ cẩn thận đấy, như vậy cũng không được..." Lục Minh đang nói tự nhiên là kẻ bị cải tạo thành Lượng Tử Chiến Ma, sau đó ném về Luân Hồi Điện thất cấp kia.

Một khi tên kia triệt để náo loạn lên, độ hoàn thành của Lượng Tử Vĩnh Sinh tuyệt đối sẽ nháy mắt bạo tăng.

Nhưng hiện tại biên độ tăng trưởng lại hữu hạn như vậy, rõ ràng tên kia đang "cẩu" (trốn chui trốn nhủi).

Đối với loại sức mạnh như Lượng Tử Vĩnh Sinh, "cẩu" tức là đại biểu trưởng thành chậm chạp.

Tên kia, hoặc là... không nghe lời như vậy ~~ Hoặc là, cho rằng không ở cùng một thế giới, tính uy hiếp của Lục Minh giảm đi rất

nhiều?

Làm Hàng lâm giả, lại không phải kẻ ngu, sau khi tỉnh táo lại, sợ hãi là bình thường. "Không, nếu cho rằng như vậy có thể triệt để trốn tránh, vậy thì thật... quá ngây thơ rồi ~" Khóe miệng Lục Minh hơi cong lên một độ cung.

Sao hắn lại có khả năng đem hết thảy hy vọng đặt ở việc đối phương chủ động, cùng với cái gọi là sự trung thành và cảm kích chứ.

Hư không chộp một cái, một đạo thân ảnh xuất hiện trước mặt Lục Minh.

Một thiếu nữ hai mắt nhắm nghiền, lâm vào trong ngủ say, chính là thành viên đáng thương nhất trong Nhóm chat, bị Động Sát Giả đoạt lấy quyền khống chế thân thể - Kasumi Utako.

Sau khi Mori Kogoro chơi chán cái món đồ chơi này đến mức tự kỷ, liền chủ động giao cho Lục Minh.

Loại nhân vật giết không thể giết, lại tùy thời có khả năng bạo nổ nguy hiểm này, tự nhiên chỉ có đặt ở trong tay Lục Minh là an toàn nhất.

Một tia tinh quang từ đầu ngón tay Lục Minh hiện ra, khẽ búng một cái, rơi vào trên người Kasumi Utako, hóa thành một đạo phong ấn, đem Động Sát Giả tạm thời phong ấn ở trong đó.

Theo việc Động Sát Giả bị phong ấn, lông mi tinh xảo của Kasumi Utako chớp chớp, bắt đầu từng chút từng chút thức tỉnh. "Ưm ~~" Kasumi Utako day day mi đầu, cảm giác đầu óc có chút choáng váng, trong não càng là một mảnh trống rỗng. "Tạm thời không cần đi quan chú những ký ức kia, đó cũng không phải là một lựa chọn sáng suốt ~" Bên tai truyền đến thanh âm cực kỳ ôn hòa.

Kasumi Utako thuận theo thanh âm nhìn lại, lập tức đôi mắt đẹp

sáng lên, tiểu ca ca thật có khí chất.

Làm một mỹ thiếu nữ, một đại tác giả, Kasumi Utako có thể tiếp xúc với soái ca cũng không nhiều, nhưng cũng có một ít, chỉ là đại đa số đều không cảm thấy hứng thú, bởi vì so với đơn thuần là đẹp trai, cô càng thích loại tiểu ca ca siêu có khí chất này.

Người trước mặt này, quả thực là mọc ngay trên thẩm mỹ quan của nàng.

Cơ hồ theo bản năng vén tóc lên: "Tiểu ca ca, quý tính ~" "Bốp!" Đáp lại không phải câu trả lời của Lục Minh, mà là một cái búng tay vào trán.

Kasumi Utako lập tức vẻ mặt u oán, lệ rưng rưng ôm lấy đầu: "Lớn lên đẹp trai cũng không nên tùy tiện gõ đầu người khác, thật sự rất mất điểm!" "Ta là Thiên!" Ba chữ, không mặn không nhạt, không có bao nhiêu uy nghiêm, thế nhưng lại giống như bình địa nhất thanh kinh lôi, nổ cho Kasumi Utako có chút phát mộng.

Hồi lâu, mới hít sâu một hơi, theo bản năng lui về phía sau, sau đó, bộp một tiếng, ngã ngồi trên mặt đất.

Vốn là bị Lục Minh tùy tay đặt ở trên bàn, lại theo bản năng lui về phía sau, ngoại trừ một pha ngã ngửa ra sau thì sẽ không có khả năng thứ hai.

Tạm thời không đi quan tâm cái mông nhỏ kiều đồn sắp bị ngã thành tám mảnh, Kasumi Utako ngây ngốc nhìn một hồi, sau đó lắc đầu nói: "Không có khả năng, không có khả năng là Thiên, vị đại nhân vật kia ta tuy rằng chưa từng tận mắt thấy, nhưng tuyệt đối không nên là cái dạng này." "Vậy thì nên là dạng gì?" Lục Minh đầy hứng thú hỏi ngược lại một câu.

Kasumi Utako trầm tư một hồi, sau đó ra vẻ nghiêm túc nói: "Uy

nghiêm, bá đạo, thần thánh, phàm nhân căn bản không cách nào nhìn thẳng, nói câu nào là chân lý câu đó, bất khả tri, bất khả thị, bất khả danh trạng..." "Vậy cô lại làm sao xác định, ta hiện tại không phải loại đó?" "Không có khả năng, rõ ràng đẹp trai như vậy..." Kasumi Utako theo bản năng ngẩng đầu phản bác, nhiên khoảnh khắc tiếp theo, cả người cứng đờ tại chỗ, đồng tử nháy mắt phóng đại.

Cũng không phải nhìn thấy thứ gì khủng bố, mà là lúc này, nào còn tiểu ca ca gì nữa, người trước mặt cư nhiên biến thành một vị đại thúc!

Tuy rằng đại thúc cũng rất soái, nhưng cô vừa đối với trần nhà trên đỉnh đầu thề, nửa phút trước rõ ràng không phải cái dạng này!!

Kasumi Utako dụi dụi mắt, sau đó trừng mắt nhìn thật lớn, rồi trực tiếp ngốc trệ tại đó.

Chỉ thấy, lúc này đối phương đang bày ra bộ dáng soái đại thúc lại bắt đầu phát sinh biến hóa, ngay dưới mí mắt nàng phát sinh biến hóa.

Soái đại thúc, ông lão tóc trắng, đại ca ca nhà bên, đại tỷ tỷ ôn nhu...

Tại dưới mí mắt Kasumi Utako, khuôn mặt Lục Minh, thân thể Lục Minh, mỗi một phút đồng hồ đều đang phát sinh biến hóa, vô cùng chân thực.

Kasumi Utako hoàn toàn có thể xác định mình nhìn không phải ảo ảnh, cũng tuyệt đối không phải trò bịp bợm. "...

Biến thân thuật?" Kasumi Utako chần chờ, mở miệng hỏi? "Thiên địa vạn tương, chúng sinh thiên diện, là thật, là giả, nhìn như thế nào, vẻn vẹn chỉ xem cô nghĩ thế nào mà thôi ~~" Kasumi Utako trầm mặc, trong lòng ẩn ẩn có một chút minh ngộ.

Làm một tác giả, năng lực tiếp thu ở một số phương diện còn

mạnh hơn người bình thường nhiều.

Ý tứ của câu nói này đại khái là muốn nhìn thấy dáng vẻ gì, sẽ từ trên mặt đối phương nhìn thấy dung mạo đó.

Thiên nhân có thiên diện, Thiên lại đâu chỉ có thiên diện.

Dùng cái gọi là bá đạo uy nghiêm để hình dung Thiên, thực sự là quá thô bỉ ngu muội.

Chân tư của Thiên, lại làm sao là một bộ dáng có thể miêu tả được.

Thật lâu sau, Kasumi Utako gật gật đầu, một bộ dáng bừng tỉnh đại ngộ: "Thiên đại nhân, ta hiểu ý của ngài!" "Thiên đại nhân ~" Lục Minh nhướng mày, đảo là một cái xưng hô mới mẻ.

Bất quá, đối với xưng hô Lục Minh cũng không để ý, Thiên đại nhân cũng được, Thượng Thiên cũng được, tùy ý. "Đúng rồi, Thiên đại nhân, vì sao ta lại ở chỗ này?" Kasumi Utako vừa nói, vừa đánh giá trần thiết trong căn phòng xung quanh, ánh mắt lộ vẻ tò mò.

Lục Minh không trả lời, đối với trán Kasumi Utako hư không điểm một cái, đem ký ức trong đầu đối phương nháy mắt giải phóng.

Giây lát sau, hô hấp Kasumi Utako trở nên có chút dồn dập, sắc mặt có chút tái nhợt, trên cái trán tinh xảo có mồ hôi hột to như hạt đậu hiện ra, sau đó theo gò má chậm rãi nhỏ xuống mặt đất. "Sao, sao có thể là như vậy??!!" Thứ vẫn luôn tưởng là Bàn Tay Vàng, là cơ duyên của mình, cư nhiên chỉ là một cái cạm bẫy, là trinh sát binh mà một tồn tại đáng sợ nào đó dùng để xâm chiếm thế giới!

Không chỉ đoạt lấy thân thể của nàng, còn muốn mượn thân thể của nàng triệu hoán tồn tại đáng sợ hủy diệt thế giới.

Nếu như không phải Thượng Thiên bọn họ cuối cùng khống chế được tràng diện, vậy hậu quả...

Đây là tại thế giới của người khác, nếu như tại thế giới của mình bạo phát, người thân của nàng, bạn bè của nàng, hết thảy những gì nàng quen thuộc...

Vừa nghĩ đến khả năng đó, Kasumi Utako nhịn không được toàn thân phát run.

Chung quy chỉ là một cô nương nhỏ bé mà thôi, nếu như tất cả mọi thứ vì sai lầm của nàng mà hủy diệt, đó không phải là thứ nàng có thể thừa thụ.

Cho dù chuyện này cũng chưa phát sinh, nhưng hiện tại Kasumi Utako chịu kinh hách cũng không nhỏ.

Thật lâu, thật lâu, tiểu cô nương mới thành công áp ức được tâm tình, ngẩng đầu, mềm nhũn nói: "Thiên đại nhân, cái thứ kia, hiện tại đã biến mất rồi chứ?" Tại dưới ánh mắt vạn phần chờ mong của Kasumi Utako, Lục Minh chậm rãi... lắc đầu ~ Ca sát, mơ hồ trong đó phảng phất có thể nghe thấy thanh âm trái tim nứt ra, Kasumi Utako phảng phất biến thành một cái tượng đá, đờ đẫn đứng tại chỗ không nhúc nhích. "Sợ hãi ~" Trong lúc hoảng hốt, thanh âm ôn hòa của Lục Minh truyền vào tai Kasumi Utako.

Kasumi Utako nghe vậy, đầu giống như chuột chũi điên cuồng gật, có thể không sợ hãi sao?

Trên người có một tên gia hỏa tùy thời có khả năng đoạt lấy quyền khống chế đang ở, lại còn tùy thời có khả năng dẫn phát nguy hiểm hủy diệt cả thế giới, quả thực không có gì tệ hại hơn. "Vì sao sợ hãi?

Bởi vì vô lực?

Bởi vì sợ hãi?

Bởi vì bài xích đối với sự vật lạ lẫm?" "Đã như vậy, vậy tại sao không đổi một cách nghĩ, vì sao không tìm biện pháp trở nên mạnh

mẽ?" Kasumi Utako trầm mặc một hồi, lắc đầu: "Thiên đại nhân, ta cũng muốn trở nên mạnh mẽ, nhưng ngộ tính của ta quá thấp, thần công bảo quý trong nhóm ta đều học không được, ta cũng không có thiên phú độc đáo, thế giới kia của ta cũng không có vật phẩm siêu phàm đặc thù..." Giờ khắc này Kasumi Utako, toàn thân dũng động một loại tự oán tự ngải như chó thua cuộc. "Không, cô có, cô có một loại ưu thế mà ai cũng không cách nào so sánh được." Kasumi Utako mãnh liệt ngẩng đầu, ánh mắt sáng ngời chưa từng có: "Thiên đại nhân, ngài nói thật sao?

Ta thật sự có loại ưu thế đó?

Vậy ưu thế đó là gì?" "Chính là cái thứ vừa rồi làm cô sợ muốn chết kia." Kasumi Utako mục nhiên ngây người, khóe miệng bắt đầu vặn vẹo, co rút.

Ưu thế... loại ưu thế này, ai mà thèm muốn chứ!!!

Cái bộ dáng này, thực sự không nằm trong sự thưởng thức của Lục Minh.

Chương 91

Lục Minh thưởng thức sự cường đại, kiệt ngạo, có dã tâm và nguyện ý vì nó mà liều mạng hết thảy!

Những người sở hữu những đặc chất này, thường thường được gọi là...

Phản diện!

Tiểu cô nương trước mặt này, khẳng định không cụ bị loại thân phận và đặc chất đó.

Nhưng, cũng không quan trọng, mỗi người đều có công dụng riêng, loại người này, tự nhiên cũng có công dụng thuộc về riêng mình, cần làm chỉ là quy hoạch tốt, an bài chính xác.

Lục Minh than khai bàn tay, trên lòng bàn tay, tinh quang óng ánh chớp động, vô số quang mang từ bốn phương tám hướng hội tụ, cuối cùng hội tụ tại lòng bàn tay hắn.

Con gái thường thích những thứ đẹp đẽ, cho nên Kasumi Utako ngay lập tức bị hấp dẫn ánh mắt.

Sau đó, ngay dưới mí mắt nàng, vô số ánh sáng cuối cùng hội tụ hình thành một chiếc vòng ngọc, tinh oánh như ngọc, thông thể thấu lượng, vừa nhìn đã biết giá trị không nhỏ.

Tùy tay ném một cái, chiếc vòng tay kia vẽ lên một đường cong giữa không trung, cuối cùng trực tiếp đeo vào trên cánh tay Kasumi Utako. "Thiên đại nhân, ngài?" Nếu như là một nam sinh bình thường tặng vòng tay thì sẽ cho là đối phương có ý với mình, nhưng người trước mặt này, khẳng định không thuộc hàng ngũ đó. "Đây là một cái công tắc, khống chế thứ trên người cô.

Khi đeo vòng tay lên, thứ kia sẽ rơi vào trạng thái chờ, khi tháo xuống, thứ kia sẽ bắt đầu một lần nữa vận hành." "Giống như... như vậy ~~" Không thấy Lục Minh có động tác gì, hư không quanh thân hai người bỗng nhiên bắt đầu vặn vẹo, khoảnh khắc tiếp theo càn khôn đảo chuyển, hoàn cảnh hai người đang đứng đột ngột biến đổi.

Cũng đồng dạng không thấy Lục Minh có động tác, vòng tay đang đeo trên cổ tay Kasumi Utako bị tháo xuống.

Khoảnh khắc tiếp theo, một đạo thanh âm vừa quen thuộc vừa xa lạ tùy theo vang lên. "Sơ thủy tham trắc đã bắt đầu..." "Tham trắc hoàn thành." "Đánh giá thế giới trước mắt: Thấp." "Bản nguyên thế giới bị tổn hại nghiêm trọng, thích hợp mở ra thông đạo hàng lâm." "Kiểm tra đo lường tầng thứ siêu phàm thế giới trước mắt." "Nhất cấp sinh mệnh thể: 1 (Đánh giá: Phổ thông)" "Nhị cấp sinh mệnh thể: 1 (Đánh giá: Phổ thông)" "Đinh, chưa kiểm tra đo lường được sinh linh siêu phàm khác." "Bên người không cụ bị uy hiếp siêu phàm, có thể mở ra thông đạo hàng lâm." "Đánh giá: Có thể công lược, giá trị thế giới tương đối thấp, kiến nghị hàng lâm tiểu đội Hàng lâm giả sơ cấp ~" "Tin tức bắt đầu upload..." "Upload thành công, người upload: Động Sát Giả - Luân Hồi Động Sát Giả 18720!" Tại lúc này, một tiếng "bộp" vang lên, vòng ngọc một lần nữa được khấu tại trên cổ tay Kasumi Utako. "Tiếp theo, biết nên làm gì rồi chứ ~" Thanh âm ôn hòa của Lục Minh lọt vào tai Kasumi Utako.

Kasumi Utako có chút trầm mặc, nàng không ngốc, nói đến nước này thì đâu còn không rõ ý tứ của vị Thiên đại nhân này.

Có thể tự do khống chế việc mở ra cái thứ trên người kia, có thể chủ động đem những tên gia hỏa đáng sợ kia triệu hoán đến.

Nếu như cùng thành viên trong nhóm hợp tác, đây chính là một cái nhiệm vụ 'đánh quái' vĩnh cửu.

Nói cách khác, nàng có thể chuyển chức, chuyển chức trở thành Thủ môn viên phó bản chuyên nghiệp, tùy thời có thể vì quần viên mở ra phó bản.

Nhìn bề ngoài thì không có chỗ tốt gì, nhưng thực tế chỗ tốt lại không nhỏ.

Đem 'quái' chủ động dẫn tới cho mọi người đánh, như vậy nàng cũng có thể được chia một ít tích phân.

Hơn nữa, cùng quần viên tạo mối quan hệ tốt, cũng có thể đạt được một ít thu hoạch khác.

Cái nghề nghiệp này kỳ thật không tồi, tương đương thích hợp với người bản thân không có thực lực siêu phàm nhưng lại muốn trở nên mạnh mẽ.

Chỉ là vấn đề ở chỗ, cần phải đối mặt với nguy hiểm nhất định.

Loại phó bản này, cũng không tồn tại cơ hội thất bại, một khi mỗ một lần xảy ra vấn đề, vậy thì toàn quân bị diệt, phục sinh cũng tìm không thấy địa phương!

Thế nhưng, vẻn vẹn suy tư vài giây, nỗi sợ hãi đối với nguy hiểm đã bị đè xuống.

So với người khác, nàng đã may mắn quá nhiều rồi, còn có gì để xa cầu nữa chứ!

Làm thủ môn viên phó bản, chỉ cần quần viên chiến đấu không toàn quân bị diệt, nhất định sẽ nghĩ biện pháp bảo hộ nàng, chẳng khác nào được một đám người dắt đi trưởng thành.

Nếu muốn như vậy mà cũng không dám, cũng đều sợ chết, vậy thì cùng cái đồ ngốc Eriri kia có gì khác biệt!

Nghĩ tới đây, Kasumi Utako nghị lực tháo chiếc vòng tay trên tay

xuống, nhìn về phía Lục Minh, tươi cười mười phần nói: "Thiên đại nhân, lần này đã là làm mẫu, như vậy làm phiền Thiên đại nhân giúp ta, triệt để hoàn thành một lần làm mẫu này!" Lần này, trên mặt Lục Minh rốt cục hiện ra một tia ý cười.

Nhát gan, khiếp nhược không đáng sợ, đáng sợ là không muốn thay đổi.

Cơ hội tốt như vậy nếu như không nắm chắc, trong nhóm sẽ không có ai thích nàng.

Cũng may, bài thi cuối cùng không tồi, đạt tiêu chuẩn rồi ~ Ngay tại lúc Động Sát Giả bắt đầu chuẩn bị đoạt lấy quyền khống chế thân thể Kasumi Utako, Lục Minh búng tay một cái, trực tiếp đem vòng tay bắn ngược về cổ tay Kasumi Utako. "Vì tránh cho việc lại bị đoạt lấy thân thể, tình huống phía sau cần cô phụ trách.

Tiếp theo, cô cần học tập cấu kiến một cái thông đạo hàng lâm.

Ngoài ra, muốn cụ bị diễn xuất nhất định, tạm thời hù dọa đám Hàng lâm giả hàng lâm.

Mấy cái này cô về sau nghiền ngẫm, học tập, lần này, chỉ cần nhìn xem là được ~~" Theo Lục Minh hư không điểm một cái, một cái pháp trận hàng lâm trực tiếp thành hình, cửa Cầu Vồng lại xuất hiện.

Không bao lâu sau, tiếng bước chân quen thuộc tùy theo vang lên. "Ha ha, lần này rốt cục đến phiên chúng ta rồi ~~" "Lần này, giết cho thống khoái!" "Lão tử muốn giết một vạn cái, dù sao Luân Hồi Điện cũng đều có thể sống lại, vậy thì chơi cho sướng!" "..." Nương theo các loại lời nói khiến cho Kasumi Utako tức giận đến phát run, hoàn toàn không coi người là người, một tiểu đội Hàng lâm giả từ trong cửa Cầu Vồng đi ra.

Thế nhưng, khoảnh khắc tiếp theo, còn chưa kịp làm gì, một trận

bão tố từ trên trời giáng xuống.

Bão tố đi qua nơi nào là tứ ý hủy diệt hết thảy, mang theo một cỗ lực hấp dẫn kinh người, có thể đem tất cả mọi thứ cắn nuốt.

Đạo bão tố này vừa xuất hiện, trong chớp mắt đã đem cả tiểu đội cắn nuốt.

Không bao lâu sau, nương theo đầy trời huyết vụ tản ra, tại chỗ chỉ còn lại có một người.

Kasumi Utako theo bản năng quay đầu nhìn về phía Lục Minh, thấy môi Lục Minh đang thu lại, cái động tác kia, thật giống như đang... thổi khí?

Da đầu không khỏi tê rần, một đám gia hỏa rõ ràng không dễ đối phó, thổi khẩu khí trực tiếp toàn diệt!!

Tuy rằng còn lại một người, nhưng Kasumi Utako không ngốc, cái này rõ ràng là cố ý lưu lại. "Được rồi, có thể trở về ~" Nương theo tiếng nói Lục Minh rơi xuống, một đạo thông đạo lỗ đen nháy mắt xuất hiện, một ngụm đem Kasumi Utako nuốt vào trong đó.

Quần viên hoàn thành nhiệm vụ, vốn nên là riêng phần mình bị cưỡng chế mang về, chỉ có điều Lục Minh áp chế cỗ cưỡng chế lực trên người Kasumi Utako, hiện tại xua tan cỗ áp chế lực này, nàng liền trực tiếp bị đưa về thế giới thuộc về mình.

Lúc này, Lục Minh cúi đầu nhìn thoáng qua Hàng lâm giả cuối cùng còn sót lại đang lâm vào hôn mê, cười cười, đi về phía đối phương.

Một cỗ bạo ngược, quỷ dị sức mạnh, tùy theo xuất hiện tại trong tay hắn.

Cải tạo, lần nữa bắt đầu rồi ~~ Tại Luân Hồi Điện hạo hãn vô ngân, không có ai biết toàn bộ Luân Hồi Điện rốt cuộc có bao nhiêu

tầng, cho dù là một tầng cấp, cũng quảng khoát vượt ra khỏi sự tưởng tượng của bất luận kẻ nào, uyển như một vũ trụ mênh mông vô bờ.

Trong lời đồn chưa từng có ai tham tra được điểm cuối của một tầng cấp, không phải không ai muốn làm, mà là làm không được.

Tại khu trung gian của Luân Hồi Điện, nơi này thuộc về tầng cấp của các tiểu đội Hàng lâm giả trung cấp.

Hàng lâm giả tại tầng cấp này, thực lực phổ biến xử vu tứ, ngũ cấp sinh mệnh thể, ngẫu nhiên sẽ xuất hiện lục cấp tồn tại.

Lục cấp cường giả, tại khu trung gian này cư nhiên là tồn tại cấp bậc cự đầu.

Bỗng nhiên, một cánh cổng truyền tống Cầu Vồng bằng không xuất hiện, sau đó, liền thấy một bóng người từ trong bước ra.

Tứ cấp Hàng lâm giả hay là những ngũ cấp Hàng lâm giả cường đại hơn đi lại xung quanh cũng không có một ai để ý.

Đối với loại truyền tống này, bọn họ kiến thức quá nhiều quá nhiều, tối đa chỉ lưu lộ ra chút hứa ánh mắt ác ý.

Một cái tiểu đội cư nhiên chỉ có một người trở về, hiển nhiên các đội viên khác đã toàn bộ ngã xuống.

Nhưng mà, lúc này, cái tên Hàng lâm giả vẫn luôn cúi thấp đầu kia, hai mắt đột nhiên mở ra, lộ ra một đôi đồng tử đen kịt vô cùng không có bất kỳ tạp sắc nào.

Trống rỗng, tử tịch, đó căn bản không giống đồng tử của người sống, càng giống một cỗ tử thi không có chút sức sống nào.

Khoảnh khắc tiếp theo, một cánh tay trắng bệch đột nhiên giơ lên, nháy mắt đem lồng ngực một Hàng lâm giả đi ngang qua đâm xuyên.

Đồ sát, tại giờ khắc này, chính thức mở màn!

Luân Hồi Điện là một cái địa phương như thế nào?

Luân Hồi giả cũng tốt, Hàng lâm giả cũng thế, đều thống nhất thích gọi nó là nơi tập hợp của những kẻ điên.

Trong Luân Hồi Điện cũng không phải không có kẻ điên muốn khiêu chiến quy tắc Luân Hồi Điện, nhưng những kẻ điên đó cuối cùng đều thống thống chết dưới quy tắc trừng phạt của Luân Hồi Điện, thậm chí là chết trong thống khổ vô cùng.

Thời gian qua đi, từng cái từng cái ví dụ máu chảy đầm đìa đã đem tiểu tâm tư của tất cả mọi người đè ép xuống.

Thế nhưng hôm nay, bạo loạn chưa từng có, xuất hiện!

Trên mặt đất đầy máu tanh, một đạo thân hình run rẩy, lảo đảo tiến về phía trước, nhìn qua giống như muốn tùy thời ngã sấp xuống.

Nhưng bộ dáng như vậy, lại không có bất kỳ kẻ nào dám xem thường, chỉ có khủng bố.

Nương theo nơi thân hình lảo đảo kia đi qua, tất cả mọi thứ đều bị cắn nuốt.

Bầu trời, đại địa, tảng đá, cây cối... tất cả mọi thứ, thống thống đều bị cắn nuốt sạch sẽ.

Cùng bị cắn nuốt, còn có những Hàng lâm giả bị giết chết kia.

Chương 92

Ngắn ngủi chưa tới mười phút đồng hồ, trong vòng phương viên ngàn mét, đã bị cái tên gia hỏa đáng sợ này đồ sát sạch sẽ, chừng hàng ngàn hàng vạn Hàng lâm giả chết ở trong tay hắn, trong đó không thiếu những đỉnh cấp Hàng lâm giả danh động một phương trong đám tứ cấp.

Càng đáng sợ hơn là, cắn nuốt nhiều Hàng lâm giả như vậy, con quái vật này cư nhiên đang trở nên mạnh mẽ, khí tức toàn thân càng ngày càng mạnh!

Cùng lúc đó, trên bầu trời, một con mắt khổng lồ hoàn toàn do màu trắng thuần tạo thành, hờ hững, uy nghiêm, không ngừng từ trong bạo xạ ra từng đạo hồng lưu hủy diệt hết thảy, rơi vào trên người thân ảnh kia.

Cơ chế trừng phạt của Luân Hồi Điện - Trừng Phạt Chi Nhãn!

Cảm thụ được sự kiện bạo động phát sinh trong Luân Hồi Điện, nó sẽ nương theo thực lực đẳng cấp của kẻ bạo loạn mà ngưng tụ thành Trừng Phạt Chi Nhãn tương ứng.

Con quái vật đáng sợ kia là tứ cấp, cho nên hiện tại Trừng Phạt Chi Nhãn cũng là tứ cấp.

Nhưng Trừng Phạt Chi Nhãn đồng cấp bậc sở hữu lực phá hoại viễn viễn siêu việt đẳng cấp bình thường, cho dù mạnh như Hàng lâm giả, động một chút là hủy diệt một cái thế giới, cũng khó có thể kháng cự được sự trừng phạt của Trừng Phạt Chi Nhãn.

Đây là đạo lý mà vô số người dùng cái chết kiểm chứng ra.

Thế nhưng, lúc này, khiến cho người ta sợ hãi chính là, cái thân

hình lảo đảo, giống như quái vật kia, tại dưới công kích của Trừng Phạt Chi Nhãn lại túc túc chống đỡ gần mười phút, ngạnh kháng trừng phạt của Trừng Phạt Chi Nhãn, triển khai huyết tinh đồ sát đối với tất cả Hàng lâm giả hắn phát hiện. "Lại kiên trì, lại kiên trì, dựa theo quy tắc Trừng Phạt Chi Nhãn, mỗi mười phút một đợt, mỗi nửa giờ một vòng, một vòng ba đợt trừng phạt chi quang, uy lực không ngừng tăng lên.

Nếu như ba mươi phút giết không chết đối phương, Trừng Phạt Chi Nhãn sẽ tấn cấp, trực tiếp lột xác thành Trừng Phạt Chi Nhãn phẩm cấp cao hơn, thẳng đến khi giết chết đối phương mới thôi." Một Hàng lâm giả vừa chạy trốn, vừa cổ vũ cho các Hàng lâm giả bốn phía.

Nhưng mà, thanh âm của hắn, lại cũng tại giờ khắc này dẫn phát sự chú ý của con quái vật kia.

Một đôi đồng tử tràn ngập sự chết chóc, hoàn toàn không có sức sống chuyển hướng tên Hàng lâm giả vừa mở miệng.

Khoảnh khắc tiếp theo, quái vật như thuấn di xuất hiện ngay trước mặt đối phương, một bàn tay đem lồng ngực hắn đâm xuyên, đem tất cả mọi thứ cắn nuốt sạch sẽ. "Con quái vật này càng mạnh hơn rồi, không thể chạy nữa, chúng ta cần thiết phong ấn hắn lại, chờ đợi Trừng Phạt Chi Nhãn thăng cấp!" "Lên a, lại trốn tiếp thì làm không tốt đều phải chết, cùng nhau lên, giết không chết, ít nhất cũng phải cung cấp thời gian cho Trừng Phạt Chi Nhãn tấn thăng!" Những Hàng lâm giả từ trước đến nay đều là kẻ điên, đều là đồ tể, bị một con quái vật truy sát như vậy sớm đã đầy bụng tức khí.

Lệ khí trong lòng vừa sinh, hung hăng đề khí, nào quản cái khác, phợp trời lợp đất hướng về phía quái vật giết tới.

Oanh!

Oanh!

Oanh...

Công kích phợp trời lợp đất đem quái vật bao phủ, trong đó không thiếu những sát phạt có thể so với tầng thứ ngũ cấp đánh ra.

Đó là tuyệt thế sát chiêu chân chính ẩn tàng, nhiều cao thủ như vậy cùng ra tay, cho dù là ngũ cấp cao thủ đều phải ghé mắt, chứ đừng nói là một con quái vật tứ cấp.

Hỏa diễm, lôi đình, băng đống, phong bạo, kiếm khí, quyền kình...

Nguyên tự vô số Hàng lâm giả toàn lực nhất kích, nháy mắt đem quái vật kia bao trùm, cơ hồ trong khoảnh khắc, đem thân thể quái vật đánh nát, chân tay tứ tán, suýt chút nữa gọt thành một cái nhân côn.

Thế nhưng, khoảnh khắc tiếp theo, con quái vật chỉ còn lại cái đầu tương đối hoàn chỉnh, bỗng nhiên ngẩng đầu, phát ra tiếng gào thét chấn thiên.

Cùng lúc đó, một cái tiêu chí cực lớn phóng lên tận trời, ánh chiếu tại trên bầu trời.

Nhìn thấy cái phù văn kia trong nháy mắt, cơ hồ tất cả mọi người không biết vì sao trực tiếp hiểu được ý vị của phù văn đó: Chiến Ma Tiến Hóa - Lượng Tử Chiến Ma Đệ Nhị Giai Đoạn - Thành Thục Thể!

Phốc xuy, phốc xuy, phốc xuy...

Nương theo sự xuất hiện của đạo phù văn kia, thân thể khuyết thiếu của con quái vật, cư nhiên trong khoảnh khắc hoàn thành tái tạo, khí tức toàn thân càng phát ra bạo lệ, khí thế càng ngày càng khủng bố!

Con quái vật này, có thể tiến hóa!!!

Vô số Hàng lâm giả nhìn thấy một màn này suýt chút nữa điên rồi.

Chạy, nói nhảm đều không cần nói, lập tức chạy!!

Trước đó con quái vật này coi tứ cấp bình thường như rác rưởi mà giết, hiện tại lại thành công tiến hóa, chỉ sợ chỉ có thể chờ đợi ngũ cấp hàng lâm!

Tuy rằng ở cùng một tầng trong Luân Hồi Điện, nhưng rồng không ở cùng rắn, Hàng lâm giả cấp bậc bất đồng khẳng định sẽ không ở cùng một chỗ, trừ phi là cùng một tiểu đội.

Đồ sát, tiếp tục bắt đầu!

Rốt cục, cảm nhận được dị biến, các ngũ cấp Hàng lâm giả bắt đầu xuất hiện.

Nhưng mà, đối mặt với tên gia hỏa như quái vật này, cho dù là chênh lệch một cái cấp bậc sinh mệnh tầng cấp, cũng không có chút ý nghĩa nào.

Từng cái từng cái ngũ cấp bị triệt để xé nát, chém giết, cắn nuốt!

Trừng Phạt Chi Nhãn trên bầu trời triệt để tấn cấp.

Một đạo trừng phạt chi quang đều đủ để triệt để đánh giết một vị tân tấn ngũ cấp Hàng lâm giả, thế nhưng từng đạo từng đạo trừng phạt chi quang gây ra thương tổn cho quái vật kia, lại không so được với tốc độ khôi phục của đối phương!

Cuối cùng, nương theo tin tức bạo loạn khuếch tán, càng ngày càng nhiều ngũ cấp Hàng lâm giả tiếp nhận nhiệm vụ Luân Hồi Điện nhắc nhở chạy tới, phối hợp trừng phạt chi quang đánh giết kẻ bạo loạn.

Đây là bảo hiểm thứ hai của Luân Hồi Điện, một khi có người phát sinh bạo loạn, sẽ tùy theo diễn sinh ra khen thưởng, nhiệm vụ

cực kỳ phong hậu, cộng thêm một tầng này, cơ hội kẻ bạo loạn có thể sống sót tự nhiên càng thấp.

Từng vị ngũ cấp cường giả đạp không mà đến, che kín mít bầu trời phía trên.

Bất quá, những người này đều là lão du điều cửu kinh sa trường, tự nhiên không phải đầu óc nóng lên là xung phong liều chết, bọn họ đang quan sát quái vật phía dưới, thậm chí còn muốn cảnh giác những người khác bốn phía 'cướp quái'. "Như thế nào, có tình báo tương đối kỹ càng không?

Tên gia hỏa này rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

Lão tử lần đầu tiên gặp nhiệm vụ trừng phạt cấp S, khen thưởng so với công hãm mấy cái thế giới đều phải phong hậu hơn, quả thực hù chết người!" "Tình báo không nhiều lắm, chỉ biết là hai điểm.

Quái vật phía dưới kia gọi là Lượng Tử Chiến Ma, năng lực trước mắt nhìn thấy là cắn nuốt, thông qua cắn nuốt không ngừng trưởng thành.

Một khi cắn nuốt đủ, cư nhiên sẽ phát sinh tấn cấp, hiện tại đã tấn cấp một lần, cụ bị siêu tốc dũ hợp, bất luận vết thương gì đều có thể trong vài giây khôi phục hoàn toàn." "Hít, đây là loại quái vật từ nơi nào đến vậy?!!" "Cùng nhau ra tay đi, để cho con quái vật này tiếp tục tấn cấp xuống, lão tử đều có điểm không dám đánh." Thành phiến ngũ cấp tại giờ khắc này không hề do dự, toàn bộ lựa chọn toàn lực ra tay.

Từng đạo kiếm quang trăm trượng gần như muốn xé rách hư không, quyền ảnh trùng thiên phấn toái hết thảy, các loại năng lực nguyên tố cường đại động một chút là bao trùm một mảnh khu vực, đối với một mảnh khu vực nội tạo thành đả kích mang tính hủy diệt. "Hống!!!!" Bị thành trăm hơn ngàn ngũ cấp toàn lực ra tay vây công, trên đỉnh đầu còn có trừng phạt chi quang liên miên bất tuyệt, cỗ sức

mạnh này siêu việt cực hạn Lượng Tử Chiến Ma thừa thụ, cả thân thể đều bắt đầu triệt để dung giải.

Lượng Tử Chiến Ma phát ra tiếng gào thét thống khổ không cam lòng. "Hống!!!!" "Bất hủ, bất hủ!!!!" Cùng lúc đó, một cái phù văn cực lớn lấp lánh quang mang, bắt đầu nhanh chóng diễn hóa. "Không ổn, mau ra tay, gia hỏa này lại muốn tiến hóa.

Lần này nếu như lại tiến hóa, chúng ta có lẽ đều phải chết!!!!" "Oanh!!!!" Thành trăm hơn ngàn đạo công kích lần nữa đem Lượng Tử Chiến Ma bao phủ, lần này, Lượng Tử Chiến Ma triệt để bị phấn toái thành hư vô. "Rốt cục giết chết.

Nói đi, có ai biết con quái vật này cuối cùng gào thét 'Bất hủ' là có ý gì không?" "Quỷ mới biết, chẳng lẽ có liên quan đến hình thái tiến hóa lần nữa?" "Nói đi cũng phải nói lại, ta thật có điểm tò mò, đồ chơi này lần nữa tiến hóa sẽ là dạng gì?" "Cư nói đệ nhất giai đoạn chỉ là gia tăng tốc độ khôi phục, đệ nhị giai đoạn lại có thể đoạn chi trọng sinh, thích ứng các loại sức mạnh sản sinh kháng tính.

Còn về phần đệ tam giai đoạn mạnh hơn, cảm giác thật đáng sợ ~~" "Đừng nói nữa, cũng ngàn vạn lần đừng đầu óc hỏng đi kiếm chuyện, đồ chơi này quá nguy hiểm, chúng ta nhanh chút trở về lĩnh thưởng đi." ...

Vẻn vẹn chưa tới một ngày thời gian, sự kiện Lượng Tử Chiến Ma truyền khắp hơn phân nửa Luân Hồi Điện.

Cùng lúc đó, trong một tòa đại điện hào hoa, một vị đỉnh tiêm lục cấp, đang cười nói với người ngồi ngay ngắn phía trên. "Nghe nói chưa, lão đại, có một cái đồ chơi gọi là Lượng Tử Chiến Ma đại náo Luân Hồi Điện, ngạnh đỉnh lấy trừng phạt chi quang đồ sát hơn mười vạn Hàng lâm giả, giết Hàng lâm giả cùng cấp bậc giống như giết gà, kia đặc biệt thật gọi là một cái hung tàn!" "Nghe đồn cái thứ đồ chơi

gọi là Lượng Tử Chiến Ma kia có thể không ngừng tiến hóa, tiến hóa thành đệ tam giai đoạn gọi là Bất hủ.

Tuy rằng không biết đó là ý gì, nhưng dám dùng hai chữ 'Bất hủ', làm không tốt là một loại tồn tại càng hung tàn, ta cũng muốn kiến thức một chút." "Kiến thức Bất hủ?" Hàng lâm giả được xưng là lão đại vẫn luôn cúi thấp đầu, u u mở miệng nói. "Đương nhiên, hiện tại ai không đối với thứ kia tràn ngập tò mò, đáng tiếc..." "Phốc xuy!" Cả lồng ngực bị trực tiếp xé rách, huyết nhục văng tung tóe.

Lục cấp Hàng lâm giả ngơ ngác nhìn bàn tay quán xuyên lồng ngực kia, đầy mê mang và không hiểu: "Lão đại, vì sao?" Lúc này, Hàng lâm giả được xưng là lão đại mới ngẩng đầu, lộ ra đôi đồng tử vô cùng đen kịt, thâm thúy hơn cả địa ngục.

Tên gia hỏa này, thình lình chính là Đội trưởng Hàng lâm giả thất cấp đã bị Lục Minh cải tạo.

Lục cấp Hàng lâm giả lập tức hai mắt bạo đột: "Lão đại..." "Ta vốn không muốn dùng cỗ sức mạnh này, cỗ sức mạnh này quá mức nguy hiểm.

Nhưng, khi trong hư không cuồn cuộn không dứt truyền đến từng cổ sức mạnh thời điểm ta liền biết, kẻ đứng sau màn kia, không chuẩn bị lại cho bọn ta cơ hội tiếp tục ẩn nhẫn, cưỡng ép sức mạnh trong cơ thể ta bắt đầu phục tô." "Cái gọi là Lượng Tử Chiến Ma kia, chỉ là một cái hạt giống mà thôi, ý nghĩa tồn tại chân chính, là vì ta tích súc đầy đủ sức mạnh." "Ta, mới là Lượng Tử Chiến Ma chân chính!" "Kỳ đãi Bất hủ, vậy ta liền cho ngươi Bất hủ!" Một giọt máu mang theo nhân tử Bất hủ nhập vào trong cơ thể lục cấp Hàng lâm giả.

Lập tức, lục cấp Hàng lâm giả phát ra tiếng tê hống thống khổ, bản chất thân thể hắn bắt đầu bị cải tạo.

Nửa ngày sau, một Lượng Tử Chiến Ma tân sinh liền quỳ rạp

dưới chân Hàng lâm giả đội trưởng.

Hàng lâm giả đội trưởng ngẩng đầu, cảm thụ được trong cơ thể, cỗ sức mạnh để đạt tới đệ tam giai đoạn Lượng Tử Vĩnh Sinh, trong đôi mắt đen kịt, đều là sự trầm mê và say sưa.

Lý trí, bắt đầu dần dần rút đi. "Vĩnh sinh, vĩnh sinh, đệ tam giai đoạn không đủ, ta muốn trở nên mạnh mẽ hơn!!!!" Một tứ cấp Hàng lâm giả hóa thành Lượng Tử Chiến Ma còn có thể kháng trụ trừng phạt chi quang đồ sát mười vạn Hàng lâm giả, như vậy, một thất cấp thì sao ~~ Đồ sát điên cuồng, lần nữa triển khai!

Nửa ngày thời gian, vẻn vẹn nửa ngày thời gian.

Cả Luân Hồi Điện, khu trung gian xếp hạng trong top một trăm bị hủy diệt ba mươi cái, sau một trăm danh bị hủy diệt hơn trăm cái, cao cấp khu bị triệt để hủy diệt bảy cái!

Số lượng Hàng lâm giả bị đồ sát, càng nhiều siêu hồ tưởng tượng, khó có thể tính toán!

Mãi cho đến cuối cùng, nương theo ý chí Luân Hồi Điện triệt để phục tô, dùng thế lôi đình triệt để đem tất cả gạt bỏ, cả sự kiện mới triệt để hạ màn.

Nhưng mà, bốn chữ "Lượng Tử Chiến Ma", lại giống như dấu ấn linh hồn, in vào trong lòng mỗi một Hàng lâm giả.

Nương theo bốn chữ này, là sự sợ hãi khiến linh hồn đều phải run rẩy, cùng với, sự khát vọng bị đè nén cực sâu...!

Chương 93

...

Cùng lúc đó, trong Dị năng giới, Lục Minh - kẻ bố cục mưu hoa tất cả, đang tận tình nhấm nháp quả thực thu hoạch.

Danh xưng: Lục Minh Xưng hào: Khi Trá Sư Thiên phú: Biến giả vi chân (Vô thượng cấp) Dị năng: Chuẩn A cấp Tật Phong, chuẩn A cấp Băng Phong, chuẩn A cấp Ngự Thủy, S cấp Tam Phân Quy Nguyên Khí, SSS cấp Cương Thiết Chi Khu, Chung Yên Thái Thản (14%) Thần thông: Thương Thiên Hóa Thân (14.61%), Toàn Tri Quyền Hành - Trung (52%), Lượng Tử Vĩnh Sinh đệ tứ giai đoạn (1%), Chủng Ma Chuyển Sinh, Nhất Niệm Tam Thiên Pháp Tắc Giới (Hắc Ám pháp tắc 8 cấp 60%, Thôn Phệ pháp tắc 7 cấp 90%, Hỏa Diễm pháp tắc 6 cấp 88%, Lôi Điện pháp tắc 6 cấp 87%...) Thu hoạch, lớn chưa từng có, lớn đến ly phổ!

Hắc Ám pháp tắc tiến độ trực tiếp quá nửa, Thôn Phệ pháp tắc càng khoa trương, đều sắp muốn tấn thăng 8 cấp, bởi vì biểu hiện bên ngoài rõ ràng nhất của Lượng Tử Chiến Ma là cắn nuốt.

Các pháp tắc khác, thấp nhất hiện tại cũng đều vượt qua 5 cấp.

So sánh với những phó sản phẩm này, thu hoạch lớn nhất, tự nhiên là Lượng Tử Vĩnh Sinh, túc túc đạt tới đệ tứ giai đoạn!

Đệ nhất đệ nhị giai đoạn Lượng Tử Vĩnh Sinh tạm thời không bàn, đệ tam giai đoạn tự thân tế bào sơ bộ cụ bị tính bất hủ, cụ bị sức mạnh đồng hóa, có thể đem sinh linh khác đồng hóa thành Lượng Tử Chiến Ma.

Năng lực này không tính là gì, Lục Minh cho dù không đạt tới đệ tam giai đoạn đều có thể cải tạo ra Lượng Tử Chiến Ma.

Nhưng đệ tứ giai đoạn, tắc hoàn toàn bất đồng.

Lượng Tử Vĩnh Sinh đệ tứ giai đoạn, ý thức trọng tổ, hiệu ứng lượng tử tế bào tự thân từ vi mô khuếch đại sang vĩ mô.

Cho dù tự thân chỉ còn một tế bào sống sót, đều có thể dần dần khôi phục.

Phối hợp với Lượng Tử Vĩnh Sinh đệ tam giai đoạn, đệ tam giai đoạn chỉ có thể đồng hóa sinh linh khác cải tạo thành Lượng Tử Chiến Ma, những Lượng Tử Chiến Ma kia, bản thân chỉ tương đương với tiểu đệ.

Nhưng khi đạt tới đệ tứ giai đoạn, mỗi một Lượng Tử Chiến Ma mới, trong cơ thể liền ký tồn một hạt tế bào của người cải tạo, cũng cụ bị điều kiện phục tô.

Nói cách khác, hiện tại Lục Minh, chỉ cần dùng tế bào tự thân đồng hóa một sinh linh, sau đó chờ tự thân ngã xuống, là có thể mượn nhờ thân thể đối phương hoàn thành trọng sinh.

Cơ bản chẳng khác nào...

Vô hạn trọng sinh!

Lượng Tử Vĩnh Sinh, pháp vĩnh sinh mạnh nhất, không có một trong!

Đương nhiên, cho dù ở giai đoạn này, cũng y nguyên sẽ bị giết chết, chỉ cần đánh giết mỗi một tế bào của bản thể.

Cho nên giai đoạn này chỉ có thể gọi là trọng sinh.

Khi đạt tới đệ ngũ giai đoạn, hạt tự thân hóa thành vô số khả năng tính, bị đánh giết chỉ tương đương với gạt bỏ một loại khả năng tính mà thôi, lúc đó mới chân chính ý nghĩa thượng...

Vĩnh sinh!

Lục Minh vươn ra một ngón tay thon dài, một giọt máu chậm rãi từ đầu ngón tay nhỏ xuống, xẹt qua không gian, cuối cùng rơi trên mặt đất, triệt để chui vào trong đất.

Vẻn vẹn công phu mấy hơi thở, một cỗ khí tức sinh mệnh từ sâu trong lòng đất truyền đến.

Lục Minh ngoắc ngoắc ngón tay, khí tức sinh mệnh sâu trong lòng đất bị rút ra.

Chính là giọt máu kia, lúc này giọt máu đã không còn là máu loãng tầm thường, hóa thành một đoàn huyết quang, không ngừng vặn vẹo, không ngừng thai nghén.

Tại dưới mí mắt Lục Minh, giây thứ bảy, huyết quang bắt đầu có tế bào đản sinh.

Giây thứ mười ba, tế bào bắt đầu vô hạn phân liệt.

Giây thứ hai mươi tám, vô số tế bào hội tụ cùng một chỗ, một ấu thể sinh mệnh sơ sinh ẩn ẩn thành hình.

Giây thứ 42, một ấu thể sinh mệnh triệt để đản sinh.

Lại qua 18 giây, một thai nhi triệt để thành hình.

Dựa theo tốc độ này, tối đa lại cần nửa phút, một giọt máu nguyên bản sẽ triệt để trưởng thành một sinh mệnh chân chính, trở thành một Lục Minh khác.

Thế nhưng, Lục Minh không tiếp tục cho nó thời gian trưởng thành, tùy tay xóa đi cái thai nhi này.

Một giọt máu, chỉ cần một phút rưỡi là có thể tái tạo một sinh mệnh cá thể.

Lượng Tử Vĩnh Sinh pháp, tuy rằng không thể tăng cường chút nào sức mạnh, nhưng, loại khả năng trọng sinh này, thật sự siêu việt

hết thảy từ ngữ có thể dùng để hình dung.

Đây mới chỉ là 1% hoàn thành độ, chờ 100%, chỉ sợ chỉ cần...

đừng nói một giọt máu, cho dù vẻn vẹn một hạt tế bào, chỉ sợ trong nháy mắt là có thể tái tạo một cái 'chính mình'. "Chờ trọng sinh chi năng này hoàn thành, hiện tại ta, cho dù Tinh Vực cấp, thậm chí Vũ Trụ cấp, có thể đánh bại ta, nhưng muốn giết chết ta hẳn là cũng muôn vàn khó khăn." Lượng Tử Vĩnh Sinh pháp không thuộc về kỹ pháp chiến đấu, nhưng đủ để xưng là một trong những năng lực phụ trợ mạnh nhất.

Một khi tu luyện thành công, có lẽ không cách nào đánh bại người khác, nhưng người khác cũng đừng hòng đánh bại mình.

Hiện tại, Lục Minh có thể không khách khí nói, đối mặt một tôn chí cao tồn tại cấp số Đơn nguyên vũ trụ đỉnh phong, chỉ cần đối phương không có Toàn tri trình độ cao, Lục Minh đều không chút nào sợ hãi, thậm chí dám cương một đợt.

Ngươi có thể giết ta một ngàn lần, một vạn lần, thậm chí một trăm vạn lần thì như thế nào, chỉ cần xóa bỏ không được tất cả tế bào bất hủ của ta, trọng sinh chỉ là vấn đề thời gian.

Trên lý thuyết duy nhất có thể khắc chế Lượng Tử Vĩnh Sinh pháp chỉ có Toàn Tri Quyền Hành, bởi vì chỉ có Toàn Tri Quyền Hành, mới có thể tìm ra tất cả tế bào bất hủ.

Nhưng như thế, cũng vẻn vẹn là tiền kỳ, chờ Lượng Tử Vĩnh Sinh pháp đạt tới hậu kỳ... chỉ sợ muốn giết chết đều không có khả năng, chân chính đặt chân vĩnh sinh bất hủ, khái niệm tử vong triệt để từ trong sinh mệnh bị loại bỏ. "Lại có thêm một tấm lá bài tẩy, đảo là có thể mưu đồ một ít đối thủ mạnh hơn." Đối thủ, cái tên đầu tiên xuất hiện trong đầu Lục Minh, tự nhiên là Chủ Thần Không Gian.

Trước đó nắm chắc chỉ có năm thành, hiện tại, trừ phi đối phương vượt qua dự liệu ban đầu, người chế tạo cái hộp thực lực đạt tới Tinh Vực cấp, bằng không: Mười thành!

Chênh lệch giữa sinh mệnh tầng cấp khó mà xóa bỏ, nhưng chỉ cần không phải loại sai biệt về bản chất, Lục Minh dông dài đều có thể dông dài chết đối thủ. "Đáng tiếc, hiện tại Nhóm chat cũng không có xuất hiện nhiệm vụ, Minh Yên Vi cũng chưa chân chính tiến vào trong Chủ Thần Không Gian." Cho nên, muốn mưu đồ Chủ Thần Không Gian cũng chỉ có thể chờ.

Đương nhiên, ngồi không chờ đợi cũng là không có khả năng.

Lục Minh lấy điện thoại ra, bắt đầu lướt Nhóm chat.

Trước đó phát ra ba phần thư mời, nếu như chỉ xuất hiện hai người mới nhập nhóm, vậy còn có một người, cũng không biết khi nào mới có thể xuất hiện. ...

Đại hàng hải thời đại ba lan tráng khoát.

Tự do, hàng hải, bí bảo, chém giết...

Đây là một thời đại sảng khoái, chỉ cần cụ bị đầy đủ thực lực, có thể tận hưởng hết thảy, đoạt được hết thảy đồ vật mình muốn.

Cũng là một thời đại tàn khốc, cường giả thống ngự hết thảy, người bình thường, cho dù muốn sống sót, cũng là một chuyện phi thường khó khăn.

Một thời đại bi ca cùng hào tình cùng tồn tại, thuộc về thời đại Hải tặc!

Tại một cái thời đại như vậy, có vài cái tên, chỉ cần muốn rộng mở lồng ngực muốn nghênh nhập thời đại này, không ai không như sấm bên tai, bởi vì, bọn họ hiện tại là đỉnh phong trên hết thảy!

Tại đỉnh phong phía trên đỉnh phong, tắc chỉ thuộc về một cái tên: Edward Newgate!

So sánh với cái tên này, một cái biệt danh khác của hắn thì càng khiến người ta cảm giác như sấm bên tai: Râu Trắng!

Tứ Hoàng Râu Trắng, người đàn ông mạnh nhất thế giới!

Người đàn ông được coi là ngọn núi lớn trên đỉnh đầu tất cả mọi người này, lúc này, tâm tình lại tương đương không tồi!

Không lâu trước đó, Râu Trắng - người thích thu nhận con trai, lại lần nữa thành công thu nhận một đứa con trai.

Nguyên bản, thu nhận con trai chỉ là sở thích của hắn, chỉ cần nhìn thuận mắt liền sẽ chủ động muốn thu đối phương làm con.

Nhưng, không ngờ rằng, đứa con trai thu nhận lần này, ưu tú viễn viễn siêu hồ tưởng tượng của hắn.

Đầu tiên, đứa con trai tên Clow này, thập phân hợp khẩu vị của hắn.

Làm người tính cách hào sảng thẳng thắn, pha có vài phần phong độ của hắn thời trẻ.

Đối với các con trai con gái khác của hắn lại càng hào phóng bất phàm, dễ dàng nhận được sự tán thành của tất cả mọi người.

Thực lực đồng dạng tương đương không tồi, không chỉ sở hữu Logia Hưởng Lôi Quả Thực (Goro Goro no Mi) được xưng là mạnh nhất, cảnh giới kiếm đạo càng đạt tới Kiếm hào, vũ khí trong tay cũng bất phàm, thuộc về một trong mười hai thanh Vô Thượng Đại Bảo Kiếm thế gian - Sơ Đại Kitetsu.

Một thân chiến lực tuy rằng so với cấp bậc Tứ Hoàng có chút không đủ, nhưng đối mặt Hải quân tối cao chiến lực Đại tướng tuyệt

đối sẽ không yếu hơn phân nửa.

Tính cách, thực lực đều thuộc thượng thừa, đối với hắn cung kính, đối với huynh đệ cũng thập phân hào sảng đại khí, dễ dàng có thể được tất cả mọi người tán thành.

Có thể thu nhận một đứa con trai ưu tú như vậy, Râu Trắng thậm chí cảm giác nằm mơ đều muốn cười tỉnh.

Gần đây Clow lại làm một sự kiện khiến Râu Trắng đại vi hài lòng, đem một tiểu gia hỏa không tồi tên là Ace mời lên thuyền, càng đích thân mời Râu Trắng thu nhận tiểu gia hỏa này làm con trai.

Đối với những tiểu gia hỏa ưu tú này, Râu Trắng từ trước đến nay sẽ không keo kiệt một phần tình cha.

Ace, tiểu gia hỏa này ưu tú, Râu Trắng hài lòng.

Càng hài lòng hơn chính là Clow, Clow làm hết thảy đều khiến hắn hài lòng như vậy.

Thậm chí, Râu Trắng ẩn ẩn có một chút ý nghĩ.

Hoặc là, có thể đem Clow bồi dưỡng thành người kế tục?

Chương 94

Một ngày này, thời tiết không tồi, trên biển khơi sóng yên biển lặng.

Trên tàu Moby Dick, Râu Trắng thân cao to lớn, uyển như người khổng lồ, nhìn về phía xa xa đông đảo con trai đang vui đùa ầm ĩ, tận tình hưởng thụ hết thảy, trên mặt hiện ra nụ cười vui mừng.

Nhất là khi nhìn thấy một bên, thân hình cũng cao lớn như hắn, đang ở giữa tất cả mọi người, điều động không khí cả hiện trường, để mọi người triệt để buông ra hưởng lạc - Clow, hắn càng hài lòng tới cực điểm, ý nghĩ kia trong lòng, càng ngày càng cảm thấy không tồi. "Cô lạp lạp lạp, đáng giá uống cạn một bát lớn!!" Râu Trắng cười to lên tiếng.

Con trai hắn vui vẻ, lại tìm được một người thừa kế thích hợp, còn có gì vui vẻ hơn chứ.

Đã vui vẻ như vậy, tại sao không hảo hảo sướng ẩm một bát!

Một cái bát lớn có thể so với chậu rửa mặt, chứa đầy tràn rượu, bị Râu Trắng một hơi cạn sạch, hào khí trong lòng Râu Trắng leo lên tới cực điểm.

Thế nhưng, tại giờ khắc này, một đạo thanh âm cơ giới hóa, đột nhiên vang lên bên tai. "Chúc mừng ngài nhận được lời mời từ Chư Thiên Giao Lưu Quần, hay không đồng ý?" "Cô lạp lạp lạp, Chư Thiên Giao Lưu Quần?

Hình như gặp được sự tình thú vị rồi!" Làm hoàng đế biển khơi, trong từ điển của Râu Trắng chưa từng có hai chữ sợ hãi, hắn chỉ cảm thấy thú vị ~ Marco đang phụ trách hầu hạ Râu Trắng bên cạnh nghe được thanh âm của Râu Trắng, có chút nghi hoặc hỏi: "Bố già,

người đang nói gì thế?" Râu Trắng quay đầu nhìn thoáng qua: "Marco, con không nghe được thanh âm vừa rồi sao?" Marco nhún vai: "Bố già, đâu có thanh âm gì, không phải người uống say rồi chứ, có muốn con đỡ người về nghỉ ngơi không?" Râu Trắng càng thêm hứng thú.

Chỉ có hắn có thể nghe được, ngay cả Marco đều có thể giấu diếm được, tựa hồ, rất thú vị a. "Đồng ý đi ~~" "Bố già, người lại nói cái gì thế?" "Không có gì, Marco, không cần ở lại bên cạnh lão phu nữa, đi cùng đám tiểu gia hỏa kia chơi đùa một chút đi." "Nhưng, bố già ~" "Đi đi!" Lần này, Marco không có lại cự tuyệt, hắn biết tính khí vị bố già này, khi lời nói lặp lại hai lần, đại biểu không cho phép người khác phản bác nữa.

Chờ Marco rời đi, ánh mắt Râu Trắng trở nên có chút sắc bén.

Hoàng giả biển khơi, tự nhiên không sợ hãi bất kỳ nguy hiểm nào, nhưng, mạo muội tiếp xúc một cái đồ chơi kỳ lạ mạc danh kỳ diệu như vậy, không thể để cho các con trai trân quý của hắn cùng hắn mạo hiểm, cho nên, hắn mới có thể quát lui Marco.

Giờ khắc này, hắn mới triệt để buông lỏng tâm tình, bắt đầu nghiên cứu cái đồ chơi nhỏ kỳ đặc vừa mới gia nhập này. ... 【Thành viên Râu Trắng gia nhập bản quần, mọi người hoan nghênh ~~】 Mao Sơn Cửu Thúc: Hoan nghênh người mới, người mới nếu có chỗ nào không hiểu về nhóm thì ấn vào góc trên bên phải, chỗ đó có giới thiệu cơ bản về nhóm.

Nga Mi Đệ Tử Chu Chỉ Nhược: Hoan nghênh người mới, hoan nghênh hoan nghênh.

Tuyệt Vọng: Hoan nghênh người mới.

Nga Mi Đệ Tử Chu Chỉ Nhược: Râu Trắng, tên người mới rất có ý tứ a, chẳng lẽ là một vị lão gia gia râu trắng?

Tuyệt Vọng: Ha ha...

Cũng có khả năng là hoàng đế trên biển khơi cũng không chừng, Tứ Hoàng Râu Trắng.

Minh Yên Vi thế giới là đô thị thế giới, tự nhiên cũng sở hữu một ít manga, tiểu thuyết các loại.

Cái tên Râu Trắng này, nàng không thục, nhưng giống như Pikachu, Ultraman các loại, cho dù không quen thuộc, cũng sẽ có sở nghe thấy, Râu Trắng cũng như thế.

Râu Trắng: Cô lạp lạp lạp, thú vị, ngươi biết lão phu?

Tuyệt Vọng: ????

Tuyệt Vọng: Trời ơi, thật sự là Râu Trắng?

Nhiệt Mại Đại Tác Gia: Tứ Hoàng Râu Trắng?

Ngay cả vị lão gia tử này cũng gia nhập vào sao, thành viên nhóm càng ngày càng phong phú rồi.

Nhiệt Mại Đại Tác Gia: Bất quá, Râu Trắng lão gia tử tình huống không tốt a.

Lão gia tử, ngài bên kia kịch tình đến bước nào rồi?

Ace bị bắt chưa?

Râu Đen phản bội chạy trốn chưa?

Râu Trắng: ????

Trên tàu Moby Dick, Râu Trắng nhíu mày, sắc mặt có chút âm trầm.

Làm một vị phụ thân từ ái, hắn không thể nhẫn nhịn nhất chính là có người đối với con trai hắn nảy sinh ác ý.

Hiện tại tình huống là gì?

Cư nhiên có người nói con trai Râu Đen của hắn muốn phản bội chạy trốn?

Không có khả năng!

Đối với con trai mình, Râu Trắng không có bất kỳ sự hoài nghi nào, hiện tại hắn hoài nghi chính là cái Nhóm chat mạc danh kỳ diệu này!

Nhưng mà, lúc này, lại có người nói chuyện.

Nhiệt Mại Đại Tác Gia: Râu Trắng lão gia tử, ngài bên kia tình huống không tốt lắm, ta cũng tạm thời không trưng cầu ý kiến của lão gia tử, trực tiếp upload tư liệu, lão gia tử mau đối chiếu xem kịch tình đến đâu rồi, sau đó sớm làm chuẩn bị!

Nhiệt Mại Đại Tác Gia: Đối với lão gia tử ngài, rất nhiều người đều phi thường thích, ta một chút cũng không hy vọng ngài giống như nguyên tác, bi kịch hạ màn như vậy.

Vốn đang nhíu chặt mày, mày Râu Trắng hơi giãn ra một chút.

Tuy rằng đối với lời nói của đại tác gia này cảm giác không thoải mái, nhưng có thể cảm giác được, đại tác gia này tựa hồ cũng không có ác ý.

Đã không có ác ý, vậy lời nói vừa rồi...

Nhất thời, trong lòng Râu Trắng lặng lẽ dâng lên một tia lo lắng.

Ôm tâm thái chất nghi, hoặc là tò mò, Râu Trắng mở ra phần tư liệu được đặt tên là "Hàng Hải Vương".

Thời gian chậm rãi trôi qua, đại khái khoảng nửa ngày, Râu Trắng thoát ra khỏi tư liệu.

Râu Trắng: Cô lạp lạp lạp, câu chuyện biên không tồi, thú vị.

Đáng tiếc, nếu như chân thực hơn một chút thì sẽ càng thú vị hơn

~~ Nhiệt Mại Đại Tác Gia: ????

Nhiệt Mại Đại Tác Gia: Lão gia tử ngài không tin?

Vì sao, bên trong hẳn là đồ vật đều có thể chứng thực tính chân thực mới đúng a?

Râu Trắng: Không sai, rất nhiều địa phương đều không có sai lầm, nhưng, có một sai lầm căn bản, chính là cái sai lầm này, dẫn đến hết thảy đều trở nên nực cười ~ Nhiệt Mại Đại Tác Gia: ????

Sai lầm??

Kasumi Utako lòng hiếu kỳ bỗng nhiên bạo tăng, rõ ràng nàng gửi là nguyên tác kịch tình, sao lại có sai lầm.

Râu Trắng: Cô lạp lạp lạp, tuy rằng mỗi một đứa con trai con gái của lão phu đều ưu tú, nhưng không thể không thừa nhận, ưu tú nhất, phải kể đến Clow.

Trong câu chuyện của ngươi, cũng không có Clow.

Râu Trắng: Ngoài ra, Hưởng Lôi Quả Thực cũng là ở trong tay Clow, không thuộc về tên tiểu quỷ gọi là Enel trong câu chuyện.

Nhiệt Mại Đại Tác Gia: ????

Kasumi Utako sợ đến mức triệt để mộng rồi.

Clow là cái quỷ gì?

Con trai mạnh nhất của Râu Trắng?

Hưởng Lôi Quả Thực?

Đừng đùa!!

Chờ chút, cái tên này sao cảm giác quen thuộc như vậy??

Đột nhiên nghĩ tới điều gì, Kasumi Utako toàn thân chấn động, vội vàng mở máy tính bắt đầu tìm kiếm tư liệu.

Nửa ngày sau, Kasumi Utako hít vào một ngụm khí lạnh.

Thảo nào cảm giác quen thuộc.

Clow, người sở hữu Hưởng Lôi Quả Thực, Đại kiếm hào, con trai mạnh nhất của Râu Trắng.

Thật sự có một người như vậy, chỉ có điều...

Đặc biệt đó là nhân vật trong một tác phẩm đồng nhân, là nhân vật chính!

Tác phẩm đồng nhân này tên là: "Hàng Hải Chi Tối Cường Đại Tướng"!

Thành tựu lớn nhất của nhân vật chính Clow, cũng nhờ đó mà đạt được xưng hiệu Hải quân tối cường đại tướng, chính là: Tự tay phúc diệt toàn bộ Râu Trắng hải tặc đoàn!!

Đại tướng mạnh nhất Clow, phong hào Thanh Long, Thiên Long Nhân, hậu duệ của một trong Ngũ Lão Tinh, được Ngũ Lão Tinh hết mực sủng ái, dã tâm bừng bừng.

Hắn đã giết Enel để cướp đoạt trái Hưởng Lôi, kiếm thuật cũng siêu quần, quan trọng hơn là còn sở hữu một cái hệ thống, là nhân vật chính của một lưu phái đồng nhân chính thống.

Tại trang web chuyên về các tác phẩm đồng nhân, sở dĩ Kasumi Utako vừa nhìn đã thấy quen mắt, thực sự là vì cái thiết lập này quá đặc trưng.

Chương 95

Loại tác phẩm đồng nhân Đại Hàng Hải quỷ dị này, thông thường tác giả loại một viết cho sướng, tác giả loại hai viết để tán gái, nhưng chủ đề chính của quyển sách này là: Sát!

Giết chóc thô bạo đến rối tinh rối mù.

Những nhân vật hào khí can vân như Râu Trắng, vô số fan hâm mộ, Giết!

Nữ Đế mị lực tứ xạ, Giết!

Ace nhiệt huyết dâng trào, Giết!

Nhân vật chính Luffy, Giết!

Các loại em gái, Giết!

Giết!

Giết!

Nói chung, nhân vật nào người khác thích, chỉ có một chữ: Giết!

Người đời tặng ngoại hiệu: Trảm Muội Lạc!

Tên nhân vật chính này không chỉ tàn bạo một cách dã man mà còn phúc hắc, tương đương phúc hắc.

Để trở thành Đại tướng, hắn lựa chọn một con đường không giống bình thường, nhắm chuẩn vào băng hải tặc Râu Trắng - một trong Tứ Hoàng.

Băng Râu Trắng vì nguyên nhân Râu Trắng mà ẩn ẩn có danh tiếng băng hải tặc mạnh nhất, nhưng hết thảy thành hay bại cũng vì Râu Trắng, bởi điểm yếu của ông quá rõ ràng.

Thêm vào đó, Clow đã xem nguyên tác, càng dễ dàng đối phó.

Hắn trực tiếp gia nhập băng Râu Trắng, nhận Râu Trắng làm bố, biểu hiện hào khí ngất trời, chung sống hòa thuận với mọi người, thu mua nhân tâm cả băng hải tặc, sau đó lén lút lừa cả Ace về làm con trai cho Râu Trắng.

Thao tác tiếp theo mới thật sự tàn độc.

Hắn âm thầm thuận tay giết chết Râu Đen Teach cướp trái Bóng Tối, sau đó bắt giữ Ace, dựa theo thiết kế của nguyên tác dẫn phát trận chiến thượng đỉnh.

Đợi Râu Trắng chiến tử trong trận thánh chiến, lại dựa vào danh tiếng trong các thành viên băng Râu Trắng, đem cả băng hải tặc dẫn vào vòng vây hải quân, một mẻ hốt gọn!

Dựa vào một đợt này, hắn không chỉ lập địa thành Hải quân Đại tướng, mà còn có danh xưng Đại tướng mạnh nhất.

Rốt cuộc, ngoài mặt thì chưa từng có vị Đại tướng nào có thể một mình tiêu diệt một thế lực Tứ Hoàng hoàn chỉnh.

Tưởng thế là kết thúc?

Không, còn xa mới hết!

Đoàn diệt cả băng hải tặc Râu Trắng, không những khiến thực lực hắn bạo tăng lên cấp độ đỉnh đoan Tứ Hoàng, mà còn mượn nhờ năng lực Uế Thổ Chuyển Sinh từ hệ thống để triệt để phục sinh Râu Trắng.

Một Râu Trắng bất tử bất diệt đáng sợ đến mức nào, ai cũng có thể tưởng tượng được.

Dùng thực lực bản thân, cộng thêm Râu Trắng, liên thủ xử đẹp Bách Thú Kaido, lại phục sinh tiếp.

Ba chiến lực cấp Tứ Hoàng tập trung vào một thân, ai có thể địch

nổi?

Từ đó hắn bước lên con đường chém giết mỹ nữ, cả Đại Hải Trình, hầu như hơn một phần mười nhân số đều bị hắn thân thủ xử đẹp!

Tóm lại một câu: Giết!

Giết!

Giết!

Một tác phẩm tàn bạo rối tinh rối mù như vậy, quanh năm chiếm giữ vị trí đầu bảng cùng thể loại, khiến vô số độc giả tranh nhau tìm đọc, được xưng là kinh điển của dòng sảng văn hắc ám đương đại, vô giải!

Cũng vì thế, Kasumi Utako mới vừa nghe cái tên đã cảm thấy quen thuộc.

Nhìn vào máy tính, Kasumi Utako nhịn không được chặc lưỡi: "Lão gia tử thật sự là thảm, cũng không biết có thể tiếp nhận được hay không ~~ Thôi kệ, cứ gửi vào đi, để lão gia tử tự phán đoán, dù sao đó cũng là...

Hoàng đế trên biển Râu Trắng a ~" Quay lại nhóm chat.

Nhiệt Mại Đại Tác Gia: "Lão gia tử, xem cái này đi, xem có phải giống y hệt kịch bản mà ngài biết hay không." Nói xong, tác phẩm trực tiếp được gửi lên.

Trầm mặc, thời gian dài trầm mặc.

Hải tặc thế giới, trên tàu Moby Dick, bỗng nhiên cả bầu trời âm trầm xuống, một cỗ khí tức áp ức đê trầm khiến người ta hít thở khó khăn bao trùm lấy toàn bộ con tàu. "Rắc!

Rắc!

Rắc..." Từng khối ván gỗ dưới sát ý và Bá Vương Sắc bá khí của người đàn ông mạnh nhất thế giới bắt đầu nứt toác từng tấc.

Phẫn nộ tích tụ trong lòng ông như một ngọn núi lửa sắp phun trào, tùy thời đều muốn bùng nổ!

Clow, Clow, hắn dám, hắn sao dám!!!

Thiết kế giết chết lão cha này, Râu Trắng miễn cưỡng có thể nhịn, nhưng... thân thủ đem cả băng hải tặc Râu Trắng dẫn hướng diệt vong!

Phục sinh vong linh Râu Trắng, làm thành tay đấm, trợ giúp hắn gây họa loạn cả đại dương...

Hắn dám!!

Hắn sao dám!!!!!!

Vị đàn ông mạnh nhất thế giới này, cả đời chưa từng bạo nộ như thế!

Cơn phẫn nộ này, duy chỉ có tử vong và máu tươi mới có thể gột rửa!

Người đời đều cho rằng Râu Trắng già rồi, cầm không nổi đao nữa, đúng không!!

Nhưng lúc này, trong nhóm lại liên tiếp xuất hiện tin tức.

Nhiệt Mại Đại Tác Gia: "Lão gia tử, đúng không?

Chắc là cái này rồi nhỉ?" Nhiệt Mại Đại Tác Gia: "Râu Trắng lão gia tử, ngài không nói lời nào, chẳng lẽ đi tìm Clow rồi?!!" Nhiệt Mại Đại Tác Gia: "Này này này, Râu Trắng lão gia tử, ngàn vạn lần đừng làm thế, nhất định phải nhịn, nhịn xuống a, hiện tại lão gia tử chưa chắc là đối thủ của hắn!!" Nhiệt Mại Đại Tác Gia: "Hắn không những có trái Hưởng Lôi, cảnh giới kiếm thuật càng đạt đến Đại kiếm hào,

còn ẩn tàng một bộ phận lớn thực lực.

Không chỉ như thế, thủ hạ hắn còn có hai con rối bất tử bất diệt thực lực chuẩn Đại tướng, Đại tướng bình thường căn bản không phải đối thủ của hắn.

Hiện tại động thủ, chỉ cần để hắn triệt để hiển lộ bản tính, lão gia tử có lẽ không sợ, nhưng cả băng Râu Trắng có lẽ sẽ bị tên sát nhân điên cuồng kia giết chết quá nửa!" Nhiệt Mại Đại Tác Gia: "Nhất định phải nhịn, phải nhịn a, lão gia tử!!!!" Lúc này, trên tàu Moby Dick, một đám người ùa tới vây quanh Râu Trắng, ngoại trừ người ở trung tâm, chính là kẻ không lâu trước đây được ông nhìn thuận mắt, công nhận là người thừa kế...

Clow! "Bố già, không sao chứ?" "Bố già, nơi nào không thoải mái sao?

Tại sao bỗng nhiên phát hỏa lớn như vậy?" "Bố già..." Từng người một đều mang vẻ mặt lo lắng, không thể không nói, đại bộ phận những đứa con của Râu Trắng đối với ông đều tương đương kính yêu.

Lúc này, ẩn ẩn là trung tâm của mọi người, Clow càng trực tiếp bước ra một bước, đi đến bên cạnh Râu Trắng, nắm lấy tay ông: "Bố già, con cũng tinh thông một ít phương pháp y liệu đặc thù, để con xem cho bố già ngài, xem có chỗ nào không thoải mái hay không ~" Tình cảm chân thành, thái độ thành khẩn, nhìn thế nào cũng là một đứa 'con trai ngoan'.

Đối mặt với sự quan tâm của đứa 'con ngoan' này, Râu Trắng lại đột nhiên cười to: "Gurararara, đám con trai ngốc này, là Bố già cố ý trêu đùa các ngươi đấy ~~" Cùng với tiếng cười sảng khoái, tay Râu Trắng cũng tùy chi 'vô tình' tránh thoát phạm vi bắt lấy của Clow.

Ai cũng tưởng Râu Trắng chỉ là một gã to xác hào sảng, nhưng hào

sảng không đại biểu không biết diễn kịch, không đại biểu trong lòng giấu không được chuyện, chỉ là Râu Trắng chưa bao giờ làm những chuyện đó, bởi vì không nguyện ý, càng bởi vì không thèm!

Ông là ai chứ, ông là Râu Trắng a, cần gì những thủ đoạn không lên được mặt bàn đó ~ Nhưng hiện tại không được, phải nhịn, nếu như hiện tại không nhịn, đại bộ phận các con trai có lẽ đều sẽ chết.

Râu Trắng chưa bao giờ sợ hãi cái chết, cái ông lo lắng là các con trai chịu tổn thương.

Vì bọn nó, ông cam nguyện làm ra những chuyện bình thường mình không thèm làm ~~ Sâu trong đáy mắt Clow, vẻ âm vụ lóe lên rồi biến mất.

Lão già này cư nhiên tránh được sự thăm dò của hắn?

Phát hiện rồi?

Hay là vô ý?

Rất nhanh, trên mặt Clow một lần nữa khôi phục biểu tình hào sảng, cùng Râu Trắng cười to.

Luận diễn xuất, hắn tuyệt đối là cấp bậc ảnh đế!

Được một lúc, đợi tất cả con cái đều tản đi, nụ cười trên mặt Râu Trắng mới chậm rãi thu liễm, một lần nữa quay lại trong nhóm chat.

Lúc này, vị đại tác gia kia vẫn đang nói.

Nhiệt Mại Đại Tác Gia: "Lão gia tử, ngài rốt cuộc có ở đó hay không?

Không phải thật sự nhịn không được động thủ rồi chứ?" Nhiệt Mại Đại Tác Gia: "Ngàn vạn lần đừng a, ngài chính là một trong những nhân vật 2D tôi thích nhất đấy!" Râu Trắng: "Gurararara, để vị tác gia này lo lắng thật có chút xin lỗi.

Không, ta cũng không có động thủ." Nhiệt Mại Đại Tác Gia: "Quá tốt rồi, lão gia tử ngài không có việc gì thật sự là quá tốt rồi!" Sự kinh hỉ lộ ra trong từng câu chữ không hề giả tạo, trên mặt Râu Trắng cũng không khỏi hiện lên một nụ cười.

Râu Trắng: "Hiện tại, có thể hay không trả lời ta hai vấn đề?" Nga Mi Đệ Tử Chu Chỉ Nhược: "Lão gia tử có vấn đề gì thì cứ nói.

Ngoài ra, Kasumi Utako muội muội, quá kích động rồi, cả màn hình đều bị muội spam hết." Nhiệt Mại Đại Tác Gia: "Hì hì, hết cách rồi, thực sự quá thích Râu Trắng lão gia tử mà.

Chương 96

Bá khí, cường đại, hào sảng, quan trọng nhất là yêu hộ con cái." Nhiệt Mại Đại Tác Gia: "Lão gia tử, ngài có vấn đề cứ việc hỏi đi.

Cái nhóm này của chúng ta, sự thần kỳ còn vượt xa tưởng tượng của ngài.

Sự tồn tại có thể xưng là thần minh cũng không chỉ có một vị, càng có sự tồn tại viễn siêu thần linh!" Thần minh sao?

Một tia tinh quang từ trong mắt Râu Trắng lóe lên rồi biến mất.

Cái gọi là nhóm chat này, quả thực càng ngày càng kinh người!

Râu Trắng: "Ta muốn hỏi, cái nhóm này rốt cuộc là tồn tại như thế nào?

Có mục đích gì?" Râu Trắng: "Còn một vấn đề nữa, nếu các ngươi đều biết tình huống bên ta, vậy cũng nên hiểu rõ vấn đề của ta.

Ta... nên làm gì bây giờ?" Nga Mi Đệ Tử Chu Chỉ Nhược: "Sự tồn tại của nhóm chat sao?

Cũng không khó lý giải, nhưng cũng không quá dễ lý giải.

Đây là một nhóm câu thông chư thiên vạn giới, các thành viên trong nhóm mỗi người đều đến từ những thế giới khác nhau.

Còn về mục đích, hình như không có mục đích gì, ngoại trừ thỉnh thoảng sẽ xuất hiện nhiệm vụ ra thì không còn việc gì khác.

Những nhiệm vụ đó, bản thân tức tức tương quan với thế giới của thành viên, một cái không cẩn thận có thể sẽ dẫn phát tai họa thế giới, cho nên dù cho không có khen thưởng, quần viên cũng đều cần phải xử lý." Nhiệt Mại Đại Tác Gia: "Ừm, nói không sai.

Còn về vấn đề của lão gia tử ngài, kỳ thực rất dễ giải quyết.

Hoặc là lão gia tử ngài khôi phục thân thể khỏe mạnh, đến lúc đó, Clow hay Đại tướng gì đó đều là cặn bã.

Hoặc là, cần kích hoạt nhiệm vụ nhóm rồi.

Chỉ có khai mở nhiệm vụ nhóm, các thành viên khác mới có thể tiến vào thế giới của lão gia tử giúp lão gia tử giải quyết vấn đề." Râu Trắng: "Khôi phục tuổi trẻ và khỏe mạnh... cũng có thể làm được sao?" Râu Trắng bản thân không phải người sợ chết, chinh chiến trên biển cả đời, ý chí của ông sớm đã kiên nhận như sắt thép.

Chỉ là, nếu có thể trút bỏ đi tấm thân già nua đầy bệnh tật này, cũng không phải chuyện xấu.

Tối thiểu... một lần nữa khôi phục toàn bộ sức mạnh, mới có thể bảo vệ các con!

Thuận tiện, dùng nắm đấm xé rách tất cả kia, hảo hảo dạy dỗ Clow!

Nhiệt Mại Đại Tác Gia: "Khôi phục khỏe mạnh và thanh xuân, phương pháp có một ít, trong cửa hàng nhóm có, bất quá mở hũ cần vận khí, lão gia tử cũng không có bao nhiêu tích phân, không quá dễ làm.

Cách khác là thỉnh đại lão trong nhóm ra tay rồi.

Những đại lão đó chắc có không ít năng lực khôi phục thanh xuân." Mao Sơn Cửu Thúc: "Bần đạo xem xong tư liệu tải lên, không thể không nói, một giới hải tặc lại có thể biểu hiện ra bực này hào khí.

Râu Trắng, quả nhiên là một cái tên đáng kính đáng phục." Mao Sơn Cửu Thúc: "Bần đạo tuy rằng vô pháp giúp ngài trở lại thanh xuân, nhưng có thể luyện chế một ít phù chú đặc thù, giúp ngài khôi phục thương thế trong cơ thể, hoặc là để thân thể tạm thời khôi phục

trạng thái đỉnh phong." Mao Sơn Cửu Thúc: "Đáng tiếc lão phu học nghệ không tinh, nếu không nếu có thể luyện chế ra Đại Hồi Xuân Tiên Phù trong truyền thuyết, có lẽ có thể giúp ngài khôi phục thanh xuân." Râu Trắng: "Khôi phục thương thế, tạm thời về đỉnh phong...

Như thế, là đủ rồi." Râu Trắng: "Gurararara, Mao Sơn Cửu Thúc, cái tên thật kỳ quái, nhưng ta nhớ kỹ rồi.

Sau này có sự tình gì chỉ cần nói một câu, ta, Râu Trắng, tuyệt đối sẽ không chối từ!" Mao Sơn Cửu Thúc: "Kia ngược lại không cần, quần viên giúp đỡ lẫn nhau vốn là chuyện nên làm." Ngũ Phiên Đội Đội Trưởng: "Câu nói này, nhưng làm tại hạ có chút thương tâm rồi.

Đạo trưởng, tại hạ đối với phù chú của ngài chính là vẫn luôn rất hứng thú đấy." Mao Sơn Cửu Thúc: "Ngạch..." Lão đạo sĩ có chút không nói gì.

Cửu Thúc xác thực là người hiền lành, hầu như quan hệ với mỗi thành viên đều không tệ, nhưng cũng có một số người thực sự có điểm không thích ứng.

Dùng câu tục ngữ thì gọi là 'nước tiểu không cùng một cái bầu', ví dụ như Lam Nhiễm (Aizen) - loại nhân vật đại boss này.

Hắn cái gì cũng không làm, lão đạo sĩ có đôi khi đều sẽ lo lắng hắn sẽ chơi hỏng người bình thường trong thế giới, nếu lại đưa phù chú cho hắn làm loạn...

Ma Tôn Trọng Lâu: "Hải tặc, hào khí can vân hải tặc.

Thú vị, đáng tiếc quá yếu." Ma Tôn Trọng Lâu: "Lam Nhiễm, có muốn hôm nay đánh một trận hay không, bản tôn có thể đem thực lực áp thấp năm thành!" Ngũ Phiên Đội Đội Trưởng: "Các hạ đã có hứng thú, vậy... từ chối thì bất kính ~" Ngũ Phiên Đội Đội Trưởng: "Ngoài ra, vị Râu Trắng tiên sinh này nếu muốn khôi phục thanh xuân, đạt

được càng nhiều tuổi thọ, có lẽ tại hạ có thể trợ giúp." Nhiệt Mại Đại Tác Gia: "....." Nhiệt Mại Đại Tác Gia: "Râu Trắng lão gia tử, ngài vẫn là cùng Cửu Thúc hợp tác đi.

Tuy rằng hiệu quả khả năng kém chút, nhưng... an toàn ~" Râu Trắng đánh giá nhóm chat, khẽ gật đầu.

Có thể nhìn ra được, vị đại tác gia có hảo ý mãnh liệt đối với ông rất kiêng kị vị đội trưởng kia, hai chữ 'an toàn' biểu hiện rất rõ ràng.

Nhiệt Mại Đại Tác Gia: "Kỳ thực, nếu Thiên đại nhân nguyện ý ra tay, vậy tuyệt đối không có vấn đề gì rồi.

Chỉ đáng tiếc, Thiên đại nhân trừ phi gặp thứ cảm thấy hứng thú, bằng không áp căn sẽ không ra tay." Nga Mi Đệ Tử Chu Chỉ Nhược: "Không sai, Thượng Thiên nếu ra tay, tuyệt đối sẽ vạn vô nhất thất, không có sự tình gì mà Thượng Thiên không làm được!" Râu Trắng ngưng thị màn hình.

Thiên đại nhân, Thượng Thiên, xưng hô thật ghê gớm a.

Đây là nhân vật lớn chân chính trong nhóm sao?

Nhiệt Mại Đại Tác Gia: "Nếu thế giới của Râu Trắng lão gia tử có thể xúc phát nhiệm vụ thì tốt rồi.

Thiên đại nhân mỗi lần nhiệm vụ đều sẽ xuất hiện, có lẽ thuận tay cho lão gia tử khôi phục thanh xuân cũng không kỳ quái." Ở một đầu khác, trong mắt Lục Minh lúc này lại lộ ra vẻ nhiêu có hứng thú.

Hải tặc, trái Ác quỷ, hắn áp căn không có hứng thú, hắn cảm hứng thú ngược lại là thế giới của Râu Trắng.

Một thế giới đồng nhân văn ~ Đây thực sự là lần đầu tiên xuất hiện, thật thú vị, cũng không biết có cái gì khác biệt không ~ Quan trọng nhất là, có hệ thống!

Đối với hệ thống, nhóm chat hẳn là phải so bì mới đúng, hiện tại lại vẫn luôn không có động tĩnh, có chút kỳ quái ~ "Cho nên, rốt cuộc là vì sao không có nhiệm vụ?" Lục Minh gõ nhẹ màn hình điện thoại, lẩm bẩm ra tiếng.

Ngay tại một nháy mắt đó, nhóm chat không biết có phải vì nghe được lời của Lục Minh hay không, cả màn hình trực tiếp chớp nháy. "Kiểm trắc quần viên vị trí sở tại có dị biến có thể xúc phát nhiệm vụ, nhiệm vụ đang sinh thành." "Nhiệm vụ sinh thành hoàn thành, có thể tại bản mô-đun nhiệm vụ tiến hành xem xét." **Nhiệm vụ thế giới:** Thế giới của quần viên Râu Trắng **Nhiệm vụ độ khó:** Cao đẳng **Nhiệm vụ nhân số:** 3-5 người **Nhiệm vụ giới thiệu:** Đánh giết kẻ mang theo hệ thống, thu hồi hệ thống. **Đặc biệt nhắc nhở:** Quần viên bản thế giới có thể tạm thời mở ra quyền hạn xuyên qua thế giới, mời các quần viên khác tiến vào thế giới sở tại. **Nhiệm vụ khen thưởng:** Mười vạn tích phân.

Lục Minh hơi nheo mắt lại, đuôi mắt hiện ra có chút hẹp dài. "Cái nhiệm vụ này có chút ý tứ.

Độ khó cấp bậc cao đẳng, khen thưởng lại chỉ có mười vạn tích phân, thu hoạch và độ khó nghiêm trọng không ngang nhau.

Hoặc là nhóm chat đang đùa ta chơi - bất quá khả năng này rất thấp.

Vậy thì là một loại khả năng khác: Nhiệm vụ làm có chút khó khăn, nhưng thu ích thấp, cho nên nhóm chat áp căn lười lập nhiệm vụ.

Sở dĩ thành lập cái nhiệm vụ này, là bởi vì... nể mặt ta?" Lục Minh bị câu lên hứng thú rồi.

Rốt cuộc là nhiệm vụ dạng gì, mới có thể xuất hiện vấn đề độ khó cao thu ích ít như vậy? ...

Nhập dạ, Clow về đến phòng, sắc mặt đột nhiên âm trầm xuống.

Ban ngày cỗ sát khí kia của Râu Trắng rất không bình thường.

Trêu đùa con trai?

Dỗ kẻ ngốc chắc ~ Râu Trắng đột nhiên bộc phát sát khí mạnh như vậy tuyệt đối không bình thường.

Đáng tiếc cỗ sát ý đó của Râu Trắng không có chọn định mục tiêu, cho nên tức tiện Kiến Văn Sắc bá khí của hắn thậm chí không yếu hơn Râu Trắng cũng không phán đoán ra cỗ sát ý kia nhắm vào ai.

Nhưng, không làm khó được hắn.

Kéo ra giao diện thuộc tính hệ thống, Clow lật xem danh sách hảo cảm độ, đập vào mắt đầu tiên là một cái tiêu chí hảo cảm đen kịt. **Râu Trắng - Râu Đen (Hảo cảm độ: -10)** Con ngươi Clow mạnh mẽ trừng lớn một vòng.

Hảo cảm độ thấp hơn 0 là chán ghét, đạt số âm, tuy rằng âm không nhiều, nhưng cũng thuộc về phạm trù tùy thời có thể động thủ.

Ban ngày cỗ sát ý kia, là nhắm vào Râu Đen?

Có chút quỷ dị a, hiện tại Râu Đen đang sống sờ sờ, Clow cũng chưa ném cái nồi lên người hắn, Râu Trắng không nên bỗng nhiên có sát ý lớn như vậy với Râu Đen mới đúng, chuyện gì xảy ra?

Mang nhiên, không hiểu.

Khi ánh mắt Clow không khỏi kéo xuống dưới, nhìn đến hàng kia thì hai mắt bỗng nhiên co rụt lại, cơ bắp toàn thân sát na gian căng thẳng. **Râu Trắng - Clow (Hảo cảm độ: -100)** Hảo cảm độ 0 đại biểu chán ghét, phiền chán, thậm chí lười nói chuyện với đối phương.

Một khi đạt số âm là có khả năng động thủ. -100 hảo cảm độ, đại biểu cho bất tử bất hưu, huyết hải thâm cừu!

Râu Trắng sát ý, là nhắm vào hắn?!!

Chương 97

Nhưng là, vì sao?

Kế hoạch còn chưa bắt đầu, Ace mới vừa gia nhập băng Râu Trắng, Clow tự nhận diễn xuất và biểu hiện đều không tệ, cũng không nên để Râu Trắng hận đến bước này mới đúng?

Hơn nữa, hảo cảm độ đạt đến bước này, theo lý thuyết nên nói cũng không nói trực tiếp ra tay.

Râu Trắng tính tình cương liệt như vậy, cư nhiên lại đem sát khí áp trở về?

Cử động này một điểm cũng không giống Râu Trắng.

Clow trầm mặc nửa ngày, sau đó, một cỗ cười lạnh đầy hàn ý từ khóe miệng hiện lên. "Râu Trắng, diễn xuất không tệ thì lại như thế nào, ông đây vốn định từng chút từng chút chơi chết ngươi, đã ngươi không muốn chút an ninh cuối cùng, vậy ta triệt để thành toàn cho ngươi!" Giữa những tiếng lẩm bẩm, hắn từ trên người lấy ra một cái Den Den Mushi.

Vốn kế hoạch là mượn nhờ cơ hội này trực tiếp trở thành Hải quân Đại tướng, sau đó dùng thân phận Thiên Long Nhân, một bước đăng lâm lãnh địa đỉnh phong chân chính của thế giới này.

Nhưng hiện tại kế hoạch xảy ra một chút vấn đề.

Bất quá cũng không ảnh hưởng, tuy rằng không thể trở thành Hải quân Đại tướng, y nguyên có tư cách điều động cả Hải quân.

Rốt cuộc, hắn là Thiên Long Nhân, giai tầng thống trị chân chính của thế giới này, hậu duệ của 'Thần'!

Đã vô pháp dùng mưu kế, vậy lấy đại thế áp chi.

Cùng lắm thì, dưới sự chứng kiến của vạn người, ỷ vào sức mạnh chính diện đánh giết Râu Trắng, thành tựu sẽ không thấp hơn bao nhiêu so với kế hoạch ban đầu.

Đây vốn là kế hoạch dự phòng của hắn, sở dĩ là dự phòng, bởi vì kế hoạch này có một điểm nguy hiểm.

Đối phó với Râu Trắng hiện tại, có khả năng sẽ bị phản phệ, tức tiện là hắn, cũng không có nắm chắc vô thương xử đẹp Râu Trắng hiện tại. ...

Ngày thứ hai, trời quang mây tạnh, thích hợp... giết người!

Sáng sớm tinh mơ, trên Moby Dick, Râu Trắng hiếm thấy không có truyền nước biển, mặc cho ai khuyên can cũng một mực cự tuyệt.

Là thuyền y của băng Râu Trắng, Marco mặt dứa sắc mặt tương đương khó coi.

Đối với thân thể Bố già không ai rõ ràng hơn hắn, các loại bệnh tuổi già, cộng thêm trái Chấn Động phản phệ, hầu như không có một chỗ nào lành lặn.

Sở dĩ Bố già bình thường biểu hiện không khác gì người bình thường, đó là dùng ý chí như sắt thép đem tất cả đau đớn áp xuống, trên thực tế Bố già hiện tại, căn bản một phút đồng hồ cũng không rời được dược thủy trị liệu.

Tình huống này, Bố già sao có thể rời đi dược thủy?!

Cho dù nhìn ra thái độ kiên quyết của Râu Trắng lão cha, Marco vẫn y nguyên khuyên can.

Một bàn tay to lớn, mãnh nhiên tham xuất, vỗ lên vai Marco.

Thể phách Râu Trắng tương đương kinh người, uyển nhược một người khổng lồ, thủ chưởng của ông tự nhiên cũng lớn, nhưng rơi

vào trên người Marco lại nhẹ tựa lông hồng, càng ôn hòa hơn.

Đó là ánh mắt thuộc về Bố già, ánh mắt chân chính thuộc về một người cha từ ái. "Marco, lần cuối cùng, để Bố già ta, lại tùy hứng một lần đi ~~" Trong lòng Marco bỗng nhiên dâng lên một cỗ bất an.

Cuối cùng?

Lại tùy hứng một lần??

Ý của Bố già là??

Ngữ khí vì sao cảm giác giống như giao đại hậu sự??

Phi phi phi, Marco vội vàng lắc lắc đầu, đem loại ý nghĩ bất kính này áp xuống.

Ngữ khí trầm trọng nói: "Bố già, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?" Râu Trắng lắc lắc đầu, lại không nói thêm gì nữa ~ Nói thật, đem hy vọng toàn bộ ký thác cho một cái gọi là nhóm chat, bản thân là một chuyện mạo hiểm.

Đối với sự hiểu biết về nhóm chat, Râu Trắng đến nay đều có hạn.

Chính vì thế, ông thủy chung bảo lưu biện pháp cuối cùng!

Kẻ đảm cảm thương hại những đứa con thân yêu nhất của ông, nếu như cuối cùng quần viên vô pháp thành công, cho dù chết, ông, Râu Trắng, cũng muốn lôi kéo Clow cùng xuống địa ngục!

Đây là điều cuối cùng ông có thể làm.

Cho nên, nói là giao đại hậu sự, kỳ thực cũng tịnh không quá phận.

Bỗng nhiên, có một tên hải tặc cấp hừng hực xông lên Moby Dick, vẻ mặt hoảng trương, đầy đầu đều là mồ hôi lớn. "Bố già, Bố già, đại sự không ổn!" Ánh mắt Râu Trắng nghiêm túc từ ái: "Con trai của ta, không dùng gấp, có sự tình gì từ từ nói, Bố già sẽ giải quyết tất cả!" Dưới thanh âm của Râu Trắng, tâm tình kích động của tên hải tặc kia

dần dần bình phục lại.

Đúng a, có Bố già, Bố già sẽ không thua, Bố già chính là Hoàng đế biển khơi, người đàn ông mạnh nhất trên thế giới!

Hít sâu một hơi, hắn nói: "Bố già, băng Râu Trắng chúng ta bị Hải quân bao vây rồi.

Hải quân, mục trắc không dưới mười vạn, do Đại tướng đích thân dẫn đội, ba vị Hải quân Đại tướng toàn bộ đều tới rồi!" Lời vừa nói ra, không khí trên cả tàu Moby Dick đều biến đến phận ngoại trầm trọng.

Đại tướng, chiến lực tối cao của Hải quân, cũng không phải để trưng.

Tức tiện là Tứ Hoàng cũng sẽ không coi thường Đại tướng, càng đừng nói là ba vị Đại tướng cùng đến!

Thế lực như vậy, chỉ dựa vào băng Râu Trắng, dựa vào Râu Trắng lão cha, thật sự có thể đối kháng??

Nhưng ngay sau đó, tiếng cười hào sảng quen thuộc vang vọng hư không: "Gurararara, một cái con khỉ nhỏ thắp nến, một cái tiểu quỷ chơi lửa, một cái tiểu thí hài chơi băng, dựa vào bọn chúng cũng muốn đánh bại lão phu?!" Cùng với tiếng cười hào sảng chí cực, liên tiếp bộc phát ra, là cỗ Bá Vương Sắc bá khí ngưng tụ mấy chục năm của vị Hoàng đế biển khơi!

Sát na chi gian, mây trắng trên trời bị trùng tán, Bá Vương Sắc bá khí khủng bố dường như thực chất hóa thành sóng to hướng bốn phía khuếch tán đi.

Nước biển bị đẩy ra, từng chiếc tàu chiến hải quân chịu ảnh hưởng, boong tàu đều bị sinh sinh chấn nát!

Oanh!!!!

Sau một khắc, một cỗ Bá Vương Sắc bá khí chỉ yếu hơn Râu Trắng một bậc đồng dạng phóng lên tận trời.

Hai cỗ Bá Vương Sắc bá khí tại trong hư không phát sinh va chạm từng đợt, phương viên vạn mét bên trong, tất cả mọi người đều bị Bá Vương Sắc hãi người kia chấn nhiếp!

Trong hải quân, Hải quân Đại tướng Kizaru day day đầu lông mày: "Thật đáng sợ a, loại Bá Vương Sắc này, thật không hổ là Râu Trắng!" "Hừ, bất quá là một cái u linh của cựu thời đại mà thôi, hôm nay, nhất định phải để hắn đẫm máu vùng biển này!" Đại tướng có sát tính lớn nhất trong Tam Đại tướng - Sakazuki (Akainu) lạnh lùng hừ nói.

Vị cuối cùng trong Tam Đại tướng - Aokiji vẻ mặt ung dung nói: "Arararara, lần này chúng ta chỉ phụ trách phụ trợ, chiến đấu, giao cho tên kia đi ~" Ở bên kia, trên Moby Dick, có tảng lớn tảng lớn 'con trai' bị hai cỗ bá khí sinh sinh chấn ngất đi, còn lại đều là một ít cán bộ đội trưởng băng Râu Trắng thực lực cường đại.

Kim Cương Jozu vẻ mặt khó tin: "Sao có thể, cư nhiên có người có thể cùng lão cha dùng Bá Vương Sắc đối kháng, là Tứ Hoàng Tóc Đỏ Shanks tới sao?" Ai cũng biết, tồn tại có thể dùng Bá Vương Sắc đối kháng với Râu Trắng - vị Hoàng đế biển khơi uy nhiếp đại hải mấy chục năm, chỉ có đồng dạng là Tứ Hoàng, vị được xưng là người đàn ông có bá khí mạnh nhất thế giới Shanks mới đúng!

Ngay lúc này, Râu Trắng mở miệng: "Gurararara, không ngờ Bá Vương Sắc của ngươi đều đạt tới loại trình độ này, không ra sao?

Con trai ngoan của ta...

Clow!" Hai chữ "Clow" đốn thời gian làm cho cả băng Râu Trắng nổ tung! "Clow?

Sao có thể là Clow!" "Clow?

Clow vì sao tại cái thời điểm này cùng lão cha đối kháng?" "....." Sau một khắc, dưới tầm mắt ồn ào của mọi người, thân ảnh cao lớn của Clow, quanh thân lôi đình bầu bạn, chân đạp hư không, không nhanh không chậm, dường như thần minh từng bước một từ hư không đi tới.

Mỗi khi tiến lên một bước, Bá Vương Sắc quanh thân lại tăng lên một tia, đợi đi tới phụ cận Moby Dick thì hoàn toàn không kém cỏi Râu Trắng bao nhiêu, đủ để đối với thực vật tạo thành ảnh hưởng.

Nhìn người tới, trên mặt Râu Trắng tịnh không có lộ ra vẻ phẫn nộ, ngược lại chỉ có bình tĩnh: "Ta không nghĩ tới, cư nhiên là thật ~" "Ngươi, không chuẩn bị thi hành kế hoạch nguyên bản?

Cải thành quang minh chính đại đại quân áp cảnh?" Clow con ngươi hơi híp lại, thật sâu nhìn Râu Trắng: "Quả nhiên ông biết hết tất cả ~" "Tuy rằng không rõ ràng vì sao ông biết được những thứ đó, nhưng, điều đó không quan trọng.

Hôm nay, băng hải tặc Râu Trắng, tất nhiên diệt vong!" "Râu Trắng, tới đi, lợi dụng sức mạnh cuối cùng cùng ta đánh một trận, trợ ta giẫm lên thi thể của ông, đăng lâm đỉnh phong của vùng biển này!" Đến cuối cùng, chiến ý toàn thân Clow cuồng tiêu, Bá Vương Sắc bá khí giáp tạp cỗ chiến ý hạo hãn kia, uy thế càng phát ra kinh người!

Sau một khắc, Vô Thượng Đại Khoái Đao - Sơ Đại Kitetsu xuất sao, tùy ý vung lên, kiếm khí đem đại hải sinh sinh xé rách.

Phong mang của Đại kiếm hào, hiển lộ rõ ràng không thể nghi ngờ!

Sau đó, Sơ Đại Kitetsu chỉ thẳng vào Râu Trắng: "Ông không chuẩn bị ra tay, chuẩn bị ôm tâm lý may mắn sao?" "Hiện tại, mười

vạn hải quân đem băng Râu Trắng bao vây trùng điệp, bằng vào những đứa con trai phế vật kia của ông căn bản không có khả năng có một tia một hào cơ hội đào tẩu.

Lấy ra Tùng Vân Thiết của ông cùng ta đánh một trận, đây là cơ hội cuối cùng, Râu Trắng!" Râu Trắng nghe vậy, một tay đem Tùng Vân Thiết dựng ở bên người, vũ khí đã làm bạn mấy chục năm nay hoành tuyên tại trước người, nhẹ nhàng vuốt ve.

Sau một khắc, Râu Trắng đột nhiên ngẩng đầu, ánh mắt bình tĩnh chưa từng có, bình tĩnh như biển sâu, không dậy nổi nửa phần gợn sóng. "Ta chưa bao giờ sợ hãi chiến đấu, nhưng, tuyệt đối không phải dưới loại tình huống này ~" "Clow, con trai ngoan của ta, không để ý ta mời mấy vị bằng hữu cùng quan chú đối chiến tiếp theo đi ~~" Lông mày Clow lập tức nhăn lại, ngược lại không để ý Râu Trắng gọi con trai, đều gọi thời gian dài như vậy rồi, gọi thêm mấy lần nữa thì tính là gì.

Hắn chân chính để ý là bằng hữu của Râu Trắng?

Lão già Râu Trắng này có bạn bè?

Trước không nói Đại hải hoàng đế có hay không có bạn bè, cho dù thật sự có, chẳng lẽ là kẻ không muốn sống?

Rốt cuộc Râu Trắng tuổi tác lớn như vậy, còn sống, ai dám dính vào loại hình thức hiện tại này?

Không sợ bị mười vạn hải quân nghiền áp thành cặn bã?

Chương 98

Nhưng, Râu Trắng đã mời, đại biểu những người bạn được gọi là "bằng hữu" kia của Râu Trắng, hoặc là tịnh không sợ hãi mười vạn hải quân.

Sẽ là ai?

Minh Vương Rayleigh?

Mấy cái lão quái vật cựu thời đại?

Không biết tại sao, trong lòng Clow bỗng nhiên nổi lên một tia bất an.

Một tia bất an này không vẻn vẹn bởi vì người bạn mạc danh kỳ diệu của Râu Trắng, còn có, Râu Trắng rốt cuộc làm sao biết mục đích và kế hoạch của hắn?

Giống như một thời khắc nào đó bỗng nhiên biết rõ tất cả mọi chuyện, hết thảy đều có vẻ cổ quái!

Đúng lúc này, trong hư không, biến cố xuất hiện.

Từng cái hố đen thật lớn đột nhiên xuất hiện tại giữa không trung, vô cùng đen kịt, tựa hồ có thể cắn nuốt hết thảy quang mang.

Cùng với sự xuất hiện của từng cái hố đen, tiếng bước chân rõ ràng từ trong đó truyền ra.

Nhìn thấy một màn này, Clow lập tức cả người cứng đờ.

Hắn khả không nhớ rõ, trong nguyên tác có người có thể lấy thủ đoạn kinh thế hãi tục như vậy hàng lâm!

Là ai?

Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?!!

Sau một khắc, dưới sự chú mục của vạn người, từng đạo thân ảnh từ trong hố đen hãi người kia đi ra.

Người thứ nhất, là một nữ tử, dáng người nóng bỏng đến cực điểm, dung nhan cũng vạn phần tinh xảo, lại đủ để so bì với vị Đệ nhất mỹ nhân thế giới - Nữ Đế!

Càng đáng sợ hơn là khí thế trên người cô, lại còn muốn ở trên vị Nữ Đế kia, cho dù không có hoàn toàn bộc phát, cảm giác mang lại cho người ta cũng không thua kém gì Đại tướng!

Một nữ tử có thực lực kham bỉ Đại tướng!

Nếu người khác chỉ là kinh ngạc và chấn hám, thì Clow là kinh hãi, thậm chí, kinh hãi đến mức nhịn không được hãi nhiên thốt lên. "......Scathach!!!!" "Sao có thể, vì sao cô ta lại xuất hiện ở đây?!!" Scathach lại nhìn cũng không thèm nhìn hắn một cái, xoay người liếc mắt nhìn Râu Trắng, gật đầu ra hiệu, sau đó mở miệng nói: "Bên nào là phe ta, bên nào là kẻ địch?" Râu Trắng cười to nói: "Gurararara, cái đó trước không cần vội.

Tại trước đó, nếu không ngại, trước quan chú một trận đối quyết như thế nào?" Scathach nghiêng đầu, sau đó gật đầu, đi đến một bên.

Sau một khắc, trong hố đen tiếp tục có người đi ra.

Người thứ hai là Cửu Thúc, người thứ ba là Daigo (Đại Cổ), người thứ tư là một kẻ mặt mũi ôn hòa - Aizen (Lam Nhiễm).

Nhìn đến ba người này, sắc mặt Clow âm trầm đến cực hạn. "Sao có thể...

Lão đạo sĩ kia, nhìn giống như là Cửu Thúc?

Cái người đàn ông hàm hàm kia, Daigo?

Nhân gian thể của Ultraman Tiga?

Còn người cuối cùng..." Càng làm cho tim hắn đập cuồng loạn là Aizen!!

Tuyệt đối là một tồn tại đáng sợ mà phàm là ai có chút hiểu biết đều vạn vạn không nguyện ý đối chiến!

Đùa bỡn chiến đấu, đùa bỡn lòng người, quái vật chân chính! "Hệ thống, lập tức cút ra đây cho ta, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

Vì sao cường giả các thế giới khác nhau lại vô duyên vô cớ hàng lâm thế giới này?" Thanh âm cơ giới hóa vang lên: "Kiểm trắc hệ thống mở ra, bắt đầu kiểm trắc biến cố không xác định." "Đang kiểm trắc..." "Cảnh báo, cảnh báo, cảnh báo!

Nghi ngờ có cường giả không xác định sắp sửa khóa giới hàng lâm!" "Cảnh báo, độ nguy hiểm đối phương bay lên, trọng độ nguy hiểm!

Cực độ nguy hiểm!

Ác mộng cấp..." "Đinh, vượt quá giới hạn chịu tải của hệ thống!!" "Kiểm trắc thực lực chân chính của đối phương..." "Cảnh báo, cảnh báo, vượt quá cực hạn kiểm trắc của hệ thống, hệ thống tao thụ phản phệ trọng thương, cưỡng chế tiến vào trạng thái ngủ say..." "Gợi ý cuối cùng: CHẠY!!!!!!" Cùng với tiếng gào thét cuối cùng gần như sung mãn sự tuyệt vọng, thanh âm của hệ thống im bặt!

Cùng lúc đó, dưới cái nhìn ngây ra như phỗng, gần như thạch hoá của Clow, đạo thân ảnh cuối cùng, lặng yên từ hố đen...

Hàng lâm!

CHẠY!!!!

Không có bất kỳ do dự nào, Râu Trắng, Đại tướng, danh tiếng, giờ khắc này đều trở nên hào không quan trọng.

So với sinh mệnh, những thứ đó đều có thể tùy ý vứt bỏ!

Trái Hưởng Lôi, chấp chưởng sức mạnh lôi đình, bản thân được coi là một trong những trái có tốc độ nhanh nhất.

Clow lại toàn lực đào tẩu, tốc độ kia càng nhanh như tia chớp, chớp mắt đã mất tăm mất tích.

Lúc này, thân ảnh Lục Minh mới kham kham rơi xuống đất.

Ánh mắt chuyển một cái, nhìn về hướng Clow đào tẩu. "Thật nghịch ngợm, ta đã cho đi chưa?" Cùng với một câu nói, một cỗ sức mạnh kỳ lạ hướng bốn phía khuếch tán đi, tốc độ khuếch tán của cỗ sức mạnh này thậm chí siêu việt cả lôi đình.

Lúc này, bên ngoài băng Râu Trắng, trong mười vạn hải quân, ba vị Đại tướng đang có một câu không một câu giao lưu.

Bỗng nhiên, phương xa một đạo lôi đình lấy tốc độ bay nhanh hướng về vị trí của bọn hắn vọt tới.

Kizaru suất tiên ngẩng đầu.

Trái Pika Pika (Ánh Sáng) luận tốc độ tịnh không kém cỏi trái Hưởng Lôi, tốc độ phản ứng tự nhiên cũng là nhanh nhất. "Nga a, Clow tiểu ca, trở về chuẩn bị gọi mấy cái khán giả sao?" Thân ảnh Clow từ bên cạnh ba vị Đại tướng lóe lên, trong lúc vội vàng chỉ truyền ra một câu: "Bạch si, không muốn chết thì mau chạy đi!!" Ba vị Đại tướng chưa kịp phản ứng, một cỗ sức mạnh từ bên người nhoáng lên một cái.

Sau một khắc, dưới ánh mắt hoặc chấn kinh, hoặc kinh nghi, hoặc khó hiểu của ba vị Đại tướng, Clow rõ ràng đang đào tẩu cư nhiên bắt đầu lùi lại.

Không ngừng lùi lại, giống như mở ra tua ngược, vừa rồi đào tẩu thế nào, hiện tại duy trì một bộ tư thái đó lùi về sau.

Trong quá trình này, lực đạo Clow bỏ ra để chạy trốn càng lớn, tốc độ lùi về sau lại càng nhanh, cả quá trình tràn ngập quỷ dị.

Là nhân vật chính, khuôn mặt Clow càng trở nên thương bạch hơn cả tuyết, không còn một tia huyết sắc.

Ba vị Đại tướng nhìn nhau một cái, Aokiji nhíu mày nói: "Thật quỷ dị, hắn hẳn là đang chạy trốn, nhưng hình như..." "Bị hồi tố thời gian!" Sakazuki lạnh lùng nói.

Tuy rằng ăn trái Magu Magu (Dung Nham) là người dung nham, nhưng bản tính lại lạnh lùng như băng sơn.

Kháp kháp tương phản, ăn trái Hie Hie (Băng) là Aokiji, ngược lại giữ lại vài phần nhiệt tâm, tính cách và trái ác quỷ của hai người này quả thực có chút không khớp.

Kizaru sờ sờ râu cằm: "Thật đáng sợ a, trong truyền thuyết trái Thời Gian sao ~" "Làm sao bây giờ?

Đi vào cứu tên kia, hay quay về?" Nói xong, hắn ngẩng đầu nhìn thoáng qua vị trí mặt trời: "Nói đi cũng phải nói lại, hiện tại không phải sắp đến giờ tan tầm rồi sao?" "Borsalino!!" Sakazuki lập tức sầm mặt xuống như người chết, dùng ánh mắt nhìn một thứ cặn bã làm nhục thân phận quân nhân nhìn về phía Kizaru: "Thân là quân nhân, nói ra lời này, quả thực là một loại tiết độc đối với quân nhân!" Kizaru bĩu môi, lại không nói nhiều.

Hai người bọn họ có quan niệm bản chất khác biệt.

Sakazuki tín phụng 'Chính nghĩa tuyệt đối', trong mắt không chứa được nửa hạt cát.

Kizaru muốn chỉ là thành thật đi làm đúng giờ, tan tầm cầm lương.

Loại sai biệt về quan niệm bản chất này căn bản không có cách nào biện bác, tổng không thể đánh một trận đi?

Đánh thì không đánh lại, chủ yếu là quá phiền toái, cho nên hắn dứt khoát làm lơ, đây là thói quen Kizaru vẫn luôn bồi dưỡng.

Aokiji xen vào một câu: "Trước đừng cãi nhau, vậy rốt cuộc phải làm sao?

Nếu không đi cứu, phiền toái của chúng ta sẽ không nhỏ, tên kia rốt cuộc là Thiên Long Nhân.

Nhưng nếu đi cứu, trái Thời Gian, thật phiền toái, không biết băng của ta có thể hay không đóng băng được thời gian." "Đã không biết nên làm gì, vậy thì cùng vào một chuyến đi ~" Đúng lúc này, một đạo thanh âm đạm mạc bỗng nhiên không biết từ đâu truyền đến, truyền vào tai ba vị Đại tướng.

Sau một khắc, ba vị Đại tướng liền không có tí tẹo năng lực phản kháng nào, trong nháy mắt biến mất tại chỗ.

Trên Moby Dick, bỗng nhiên giữa không trung giống như thả sủi cảo rớt xuống ba người.

Đợi thấy rõ bộ dạng ba người, Râu Trắng nhịn không được bật cười to: "Gurararara, ba cái tiểu quỷ, vừa mới khai phá ra tư thế công kích mới sao?

Thật thú vị, dùng mông đối với thuyền của ta phát động công kích??" Nói xong, Râu Trắng lại cười, cười tương đương sướng khoái, cơ hội nhìn ba cái tiểu quỷ đầu này ăn quả đắng cũng không nhiều.

Ba vị Đại tướng vừa rơi xuống đất, biểu hiện của ba người hoàn toàn bất đồng.

Aokiji dẫn đầu lùi lại mấy bước sau đó cảnh giác đánh giá bốn phía, Sakazuki thì không nói hai lời hướng Râu Trắng một quyền oanh tới, còn Kizaru... ngồi phịch xuống đất, lười biếng nhìn hai vị đồng

liêu biểu diễn ~ Nhìn Sakazuki một quyền oanh tới, Râu Trắng hào sảng cười, hào không sợ hãi đồng dạng một quyền oanh lại.

Oanh!!!!

Dung nham chi lực và chấn động chi lực tại giữa không trung phát sinh va chạm, Sakazuki trong nháy mắt bị oanh bay ra ngoài.

Chương 99

Dung nham nổ tung hướng bốn phía bính phát ra, giống như vô số đạo hồng sắc lưu hỏa, rơi tại trên thuyền đem thuyền thiêu hủy, rơi vào trong biển thăng đằng mảng lớn khí thể.

Sakazuki bị một kích đánh lui, y nguyên hung tính không giảm, lại lần nữa thao khống dung nham chi lực xông về phía Râu Trắng.

Lúc này, Aokiji cũng ra tay, cùng Sakazuki từ hai phương hướng bất đồng cộng đồng giáp công Râu Trắng.

Râu Trắng lăng nhiên không sợ, chỉ nói một câu "Tới tốt lắm"!

Nhưng ngay sau đó, một đạo thanh âm đạm mạc từ trên không truyền đến. "Dừng lại đi, đây không phải sân khấu của các ngươi ~" Nghe lời này, Râu Trắng lựa chọn dừng tay.

Sakazuki và Aokiji lại nhìn nhau một cái, không những không có buông tha ra tay, dung nham và băng đống trong tay bỗng nhiên tăng cường mấy phần, nhìn qua là chuẩn bị thừa cơ trực tiếp xử đẹp Râu Trắng.

Sau một khắc, một đạo thanh âm ôn hòa du nhiên vang lên: "Hà tất chứ, ngoan ngoãn nghe lời thủ lĩnh của ta, có cái gì không tốt?" Cùng với câu nói kia rơi xuống, một đạo trường thương đen kịt vô cùng, mang theo cuồn cuộn tử vong khí tức từ trên trời giáng xuống, trong nháy mắt đem Aokiji oanh bay ra ngoài.

Hạnh hảo thanh thương này là đảo đầu ném ra, chỉ lấy thân thương trọng trọng đập vào trên người Aokiji, cho nên vẻn vẹn chỉ thổ huyết bay ngược ra ngoài, nếu không phải như thế, lúc này khủng bố đã vẫn lạc.

Rốt cuộc, đây chính là Ma thương Gae Bolg sở hữu xác suất tức tử (chết tức thì) sáu mươi phần trăm đáng sợ.

Đương nhiên, cái xác suất tức tử này chỉ là tương đương, đối với sự tồn tại cường đại hơn người sử dụng, hiệu quả sẽ trên diện rộng hạ thấp, nhưng lấy chênh lệch thực lực giữa Scathach và Aokiji, một thương này chẳng khác nào...

Tất tử!

Bên kia Sakazuki lại không có vận khí tốt như vậy.

Sát na chi gian, lấy tốc độ mắt thường khó thấy, hai tay, hai cánh tay đồng thời bị chém xuống, nếu không phải thời khắc mấu chốt kích hoạt nguyên tố hóa, lúc này hắn đã triệt để trở thành phế nhân.

Tức tiện như thế, nguyên tố hóa cũng không thể cách tuyệt trảm kích khủng bố không biết từ đâu tới kia, cả người trực tiếp bị kích rơi xuống biển!

Mấy cái hô hấp sau, Aizen với vẻ mặt ôn hòa, một tay xách Sakazuki giống như chó chết từ trong biển đi ra, thuận tay ném sang một bên thuyền.

Tại vị trí đó, lúc này có ba người.

Kizaru, Clow, Aokiji bị trọng thương, cộng thêm Sakazuki giống như chó chết, toàn viên tập tề.

Kizaru nhìn hai vị đồng liêu thê thảm rối tinh rối mù, nhịn không được lộ ra đồng tình.

Nhìn xem, liều mạng làm gì, bị đánh thành bộ dạng gấu thế kia ~ Tác vi người theo chủ nghĩa 'đánh thẻ đi làm, đúng giờ tan tầm' như Kizaru mà nói, hắn chưa bao giờ làm chuyện ngoài công việc.

Bất quá, cũng chính như thế, tránh khỏi một trận bị treo lên đánh

thảm không nỡ nhìn. "Bất quá, nói đi cũng phải nói lại, Clow tiểu ca, tự hồ quen biết bọn họ?

Nơi nào toát ra cường giả, trong nháy mắt đánh bại Đại tướng, thật sự là rất đáng sợ a!" Clow trầm mặc không nói, sắc mặt chết lặng.

Từ sau khi bị bắt về, hắn vẫn luôn một bộ biểu tình này.

Ngay cả hệ thống đều bị dọa đến đứng máy, hắn não tàn mới dám phản kháng?

Còn Sakazuki và Aokiji?

Chết hay không liên quan gì đến hắn.

Hiện tại hắn giống như một tử tù đang chờ đợi tuyên án, trừ cái đó ra không còn gì khác.

Thuận tay miểu sát hai vị Đại tướng, Scathach và Aizen trở về trong đội ngũ, lẳng lặng chờ đợi chỉ thị tiếp theo, rất rõ ràng vị trí của mình.

Lúc này, Lục Minh không có nói chuyện, ánh mắt chuyển một cái, rơi vào trên người Clow, tựa hồ chuẩn bị làm cái gì.

Clow không có phản ứng, Râu Trắng ngược lại nhíu mày trước, muốn mở miệng.

Đảo không phải vì Clow cầu tình, chỉ là đối với hắn mà nói, Clow đã làm chuyện tuyệt đối không thể bị dung nhẫn, hắn muốn đích thân dùng nắm đấm của mình giáo dục cái tên hỗn đản ngu xuẩn lại khả ác này.

Lục Minh vi bất khả tra liếc Râu Trắng một cái, ý nghĩ của Râu Trắng tự nhiên đào thoát không được cảm tri của Lục Minh.

Lục Minh lại không nói thêm gì, thuận tay khều một cái.

Clow cả người run lên, sau một khắc, có một đoàn vật chất giống như quang từ trong cơ thể hắn bị câu ly ra, sau đó khẽ khàng bay đến trước mặt Lục Minh.

Nhìn một màn này, Clow triệt để lâm vào trầm mặc.

Ngay cả hệ thống đều bị người ta tùy tay câu ra, đối mặt với cái tên gia hỏa thần bí lại đáng sợ đến cực hạn kia, bất kỳ sự phản kháng nào tựa hồ đều không có chút ý nghĩa.

Thò tay chộp một cái, Lục Minh đem hệ thống nắm tại trong lòng bàn tay, tùy tay thưởng thức, ý thức tùy chi đi vào trong đó.

Một lát sau, Lục Minh lộ ra vẻ vô thú.

Cái hệ thống này quả thực không có tác dụng gì, có chút phế vật.

Nó có hai công hiệu chủ yếu: Chuyển hóa cùng với Sao chép.

Cái gọi là chuyển hóa, là đem sức mạnh trên người kẻ địch bị giết chết chuyển hóa một bộ phận cho túc chủ, đại khái là cái gọi là điểm kinh nghiệm.

Còn về sao chép, mỗi kẻ địch bị giết chết, hết thảy những gì có quan hệ đến pháp tắc trên người hắn đều sẽ bị sao chép.

Trừ cái đó ra, một ít năng lực bình thường mà hệ thống đều cụ bị như giám định, rút thưởng, giao diện thuộc tính...

đều là rác rưởi.

Loại rác rưởi này, Lục Minh ngay cả hứng thú thu hồi cũng không có ~ "Di, không đúng, cư nhiên có một cái thiết lập ẩn tàng ~" Bỗng nhiên, Lục Minh sau khi tỉ mỉ nghiên cứu hệ thống một vòng thì phát hiện ra một thứ tựa hồ man thú vị. ".....Khi lực lượng pháp tắc được sao chép đạt tới trình độ nhất định, sẽ kích phát một tín hiệu đặc thù nào đó, đem những lực lượng pháp tắc được sao chép này truyền lại

cho bản thể nào đó?

Hoặc là người sáng tạo?" Cái thiết lập ẩn tàng này tương đối có ý tứ, thiết kế tương đương ẩn nấp, nếu không phải Lục Minh sở hữu Toàn Tri Quyền Hành, thật đúng là không nhất định có thể tìm ra được. "Tích súc lực lượng pháp tắc, phát xạ tín hiệu, liên tiếp bản thể, truyền tống lực lượng pháp tắc ~~" Hứng thú của Lục Minh dần dần được đề lên, đảo không phải đối với bản thân hệ thống có hứng thú, mà là hắn nghĩ tới một vấn đề.

Đã cái hệ thống rác rưởi này có thể thông qua con đường nào đó đem sức mạnh pháp tắc được sao chép xuyên về cho cái gọi là bản thể chi loại gia hỏa, vậy chẳng phải đại biểu chỉ cần kích phát công năng này, Lục Minh đồng dạng có thể thuận theo con đường này tìm được tên gia hỏa phía sau kia?

Hệ thống là rác rưởi, nhưng không đại biểu người sáng tạo hệ thống cũng là rác rưởi.

Đối với Lục Minh mà nói, một người sáng tạo hệ thống, tuyệt đối tính là một con mồi không tệ.

Nói làm liền làm, Lục Minh tùy tay nhéo một đạo pháp tắc chi lực, trong nháy mắt quán nhập vào trong hệ thống.

Nhưng, sau một khắc, cả bản thể hệ thống chớp nháy từng trận từng trận hồng quang, sau đó trong nháy mắt bạo tạc.

Lực đạo bạo tạc không tệ, nếu như khuếch tán ra ngoài, đại khái có thể cho thế giới hải tặc chải một kiểu đầu ngôi giữa, nhưng đối với Lục Minh mà nói, đỉnh đa là gãi gãi ngứa.

Lục Minh vẻn vẹn nhẹ nhàng nhéo một cái, sức mạnh bạo tạc bị triệt để yên diệt.

Sau đó, mày Lục Minh nhíu lại. "Vì sao lại bạo tạc?" Một lát sau,

hắn than ra bàn tay, một cỗ Thời gian pháp tắc đạm đạm dũng động.

Hết thảy trong lòng bàn tay bắt đầu khoái tốc hồi tố, rất nhanh, hệ thống nguyên bản một lần nữa xuất hiện tại trong lòng bàn tay hắn.

Thời gian pháp tắc của Lục Minh cấp độ không cao, chỉ có ngũ cấp.

Nhưng, pháp tắc chỉ là một loại công cụ, tại trong tay người bất đồng sẽ có biểu hiện bất đồng.

Ví dụ như, ngũ cấp pháp tắc tại trong tay một sinh mệnh thể ngũ cấp, cố nhiên có thể hồi tố thời gian, nhưng có thể hồi tố, có lẽ chỉ là một quả táo, hoặc là một cục đá vật thể lớn như vậy.

Còn Lục Minh, hoàn toàn có thể khinh dịch hồi tố vật thể lớn gấp ngàn trăm lần, thậm chí ức vạn lần.

Bản chất không thay đổi, hồi tố thời gian cũng không thay đổi, nhưng dưới sự gia trì của sức mạnh, phạm vi khống chế có thể vô hạn tăng phúc.

Cho nên, hồi tố một cái hệ thống, quả thực không có độ khó.

Nếu Lục Minh muốn, thậm chí có thể khinh dịch đem cả một thế giới hồi tố về một phút trước ~~ Nhìn hệ thống một lần nữa khôi phục nguyên dạng, ý thức Lục Minh lại lần nữa tham nhập vào trong đó, cẩn thận lục soát mỗi một phần, mỗi một tấc của hệ thống này.

Nửa ngày sau, trong lòng Lục Minh đã hiểu rõ. "Quả nhiên, hèn gì khen thưởng nhiệm vụ lại thấp như vậy, độ khó lại cao như vậy ~" Hiển nhiên, nguyên nhân độ khó là ở người sáng tạo sau lưng hệ thống.

Nếu có thể tìm được người sáng tạo, thu hoạch khẳng định không nhỏ, nhưng muốn tìm được tên gia hỏa phía sau đó lại vô cùng khó khăn!

Bởi vì lần này Lục Minh tại trong hệ thống đã sát giác được một loại Pháp tắc luật đặc định.

Cái gọi là Pháp tắc luật, chỉ chính là vận dụng pháp tắc cao đẳng, tương đương với đem pháp tắc trải qua gia công cực kỳ chẩn mật tạo thành năng lực cường lực.

Bên trong là một điều pháp tắc luật, một điều Nhân quả luật - Nhân quả pháp tắc đặc thù pháp tắc luật!

Trồng nhân nào, gặt quả nấy.

Nhân quả luật, thông thường cần phải dựa theo 'Nhân' đặc định mới đắc được 'Quả'.

Cũng chính là, cái hệ thống này muốn kích hoạt liên hệ với bản thể, tất tu phải cần một ít sức mạnh pháp tắc đặc định.

Sức mạnh của Lục Minh không phù hợp yêu cầu, cho nên trong nháy mắt kích hoạt điều Nhân quả luật kia, trực tiếp tự bạo.

Pháp tắc luật bản thân là năng lực tương đương tinh thâm, càng không cần nói tới Nhân quả luật so ra khá đặc thù này.

Chương 100

Loại đồ vật này, tức tiện Lục Minh có Toàn Tri Chi Nhãn, nhất thời bán hội cũng khó giải khai.

Đương nhiên, tiêu hao mười bữa nửa tháng, thậm chí mấy tháng khẳng định có thể giải khai, nhưng Lục Minh không rảnh rỗi như vậy, bỏ ra nhiều thời gian như vậy tại thế giới này làm bậy!

Người sáng tạo sau lưng cái hệ thống rác rưởi này, không đáng để Lục Minh lãng phí nhiều thời gian như vậy.

Lục Minh giơ lên một bàn tay: "Đã là ký thác tại thế giới hải tặc, như vậy thứ cần thiết hẳn là pháp tắc đặc định của thế giới này." Lời vừa dứt, ngón tay Lục Minh đang giơ lên đối với phía dưới một chưởng ấn xuống. "Bành" một tiếng, không có bất kỳ tiếng ồn ào hay thảm thiết nào, cả thế giới trong nháy mắt bị đánh nổ.

Rút ra đại bộ phận quy tắc của cả thế giới, một mạch quán nhập vào trong hệ thống.

Sau một khắc, hồng quang lại hiện, hệ thống lại lần nữa lâm vào tự bạo.

Sắc mặt Lục Minh có một chút xíu khó coi.

Hắn vung tay lên, cả thế giới hải tặc trong nháy mắt hồi tố về trước khi bị hủy diệt, hệ thống cũng nhất tịnh hồi tố về trạng thái ban đầu.

Lần này, ánh mắt của Lục Minh bắt đầu biến ảo không ngừng.

Cổ quái, không bình thường.

Đã là hệ thống ký thác tại thế giới hải tặc, vì sao pháp tắc chi lực của thế giới hải tặc cũng không phù hợp yêu cầu?!!

Lục Minh lâm vào trầm tư...

Một giây, hai giây, ba giây...

Một phút, hai phút...

Rốt cuộc, ánh mắt Lục Minh định lại, một đáp án mãnh nhiên gian phù hiện tại trong đầu hắn.

Ánh mắt hắn liếc xéo, rơi vào trên người Clow. "Thì ra là thế..." "Suýt chút nữa quên mất, thế giới này có chút không giống, thế giới đồng nhân, văn hắc ám, bạo quân Đại tướng..." Chủ đề chính của một thế giới như vậy là gì?

Căn bản không cần nghi ngờ, chỉ có hai chữ: Chiến đấu!

Pháp tắc là hết thảy quy tắc, muốn trưởng thành cần phải lĩnh ngộ.

Lại có bao nhiêu người có thể nhẫn thụ sự vô thú khi một mình lĩnh ngộ quy tắc?

So với từng cái quy tắc nhàm chán, một loại phương pháp khác càng dễ dàng làm cho người ta tiếp nhận hơn, đó là Chiến đấu!

Sức mạnh và sức mạnh va chạm, sự chém giết thuần túy và dã tính nhất!

Vì sao có những người dễ dàng thông qua chiến đấu mà đột phá?

Bởi vì chiến đấu sẽ kích phát tiềm lực con người, sẽ va chạm ra linh quang kỳ tích, thường thường làm cho pháp tắc tự thân được thăng hoa, thậm chí có thể lĩnh ngộ kỹ xảo viễn siêu cảnh giới!

Người sáng tạo hệ thống kia cần chính là loại pháp tắc thăng hoa độc đặc này.

Pháp tắc sinh ra thăng hoa trong chiến đấu, cụ hữu khả năng tính vô cùng.

Đây có khả năng là đáp án cuối cùng, bằng không nhân vật chính trong cái cốt truyện đồng nhân này sẽ không một đường giết xuyên hết thảy.

Trong bản tính có lẽ không thiếu nhân tử bạo ngược, nhưng chịu hệ thống dẫn đường cũng là tất nhiên.

Còn về việc rốt cuộc có phải như vậy hay không, đảo cũng dễ dàng chứng minh.

Ánh mắt Lục Minh đảo qua Clow, sau đó rơi hướng Râu Trắng.

Suy tư nửa ngày, hắn mở miệng nói: "Râu Trắng, ban cho ngươi thân thể tứ vô hạ chi (hoàn hảo không tì vết), trọng phản thanh xuân." Lời vừa dứt, một luồng sinh mệnh chi quang đem Râu Trắng bao trùm toàn thân.

Tại dưới luồng sinh mệnh chi quang trị liệu, đại bộ phận thương thế sinh thụ của Râu Trắng đang khoái tốc dũ hợp.

Không chỉ như thế, thân thể vô lực kia dần dần một lần nữa sung mãn sức mạnh, mái tóc hoa râm lại biến thành đen bóng, cơ bắp lỏng lẻo một lần nữa căng chặt lên.

Một lát sau, một tiếng cười to hào khí can vân vang vọng tận mây xanh. "Gurararara..." "Loại cảm giác sướng khoái này...

Ta, Râu Trắng, đã trở về!!" Cùng với tiếng cười to hào sảng chí cực kia, một cỗ Bá Vương Sắc bá khí viễn viễn siêu việt trước kia phóng lên tận trời, đám mây trên bầu trời trực tiếp bị sinh sinh xé nát! "Còn đang chờ cái gì?" Nghe lời này, Râu Trắng tự nhiên không chuẩn bị lại chờ đợi thêm nữa.

Hắn vung tay cầm lấy Tùng Vân Thiết, đôi mắt bá khí trắc lậu hổ thị trứ Clow, ngang thanh nói: "Con trai của ta, Clow, còn đang chờ cái gì!" Clow sớm có sở chuẩn bị, hóa thành một đạo lôi quang phóng lên

tận trời, sát na gian đã ở đối diện Râu Trắng.

Sau đó nhìn Râu Trắng nửa ngày, bỗng nhiên lớn tiếng cười điên cuồng. "Ha ha, ha ha ha...

Giờ khắc cuối cùng, có thể cùng Râu Trắng thời kỳ trẻ tuổi đánh một trận, thống khoái!!" "Bất quá, Râu Trắng, không cần tưởng rằng khôi phục trẻ tuổi thì nhất định có thể đánh thắng được ta!" "Đến đây đi, một trận chiến này, chỉ có một kết quả: Ngươi chết, hoặc là... ta sống!" "Gurararara, tiểu quỷ kiêu ngạo, hy vọng thực lực của ngươi có thể giống như cái miệng của ngươi kiêu ngạo!" Sau một khắc, hai thanh Vô Thượng Đại Khoái Đao, Tùng Vân Thiết và Sơ Đại Kitetsu, chính diện va chạm vào nhau.

Bầu trời, không biết từ lúc nào bị kiếm ý đáng sợ sinh sinh xé rách ra một đạo Thiên Chi Ngân (Vết sẹo của trời) đáng sợ!

Một người đàn ông mạnh nhất thế giới đã khôi phục tuổi trẻ, một nhân vật chính danh xứng với thực của tác phẩm đồng nhân, hai người đều rất mạnh, hầu như đều đứng tại đỉnh phong trên vùng biển này.

Chiến đấu, hầu như mỗi một kích đều xé rách bầu trời, phân cắt đại hải!

Lúc này, đi theo bên cạnh Lục Minh, Aizen bỗng nhiên mở miệng nói: "Thể phách rất mạnh, cỗ sức mạnh chấn động kia cũng bất phàm.

Không biết vì sao, ta tại trên người Râu Trắng này thấy được một ít bóng dáng của Yamamoto Tổng đội trưởng." "Yamamoto Tổng đội trưởng?

Là vị tử đối đầu kia sao?" Daigo ở một bên hỏi.

Trong nhóm có Kasumi Utako - người tải lên cốt truyện vạn năng, hầu như cốt truyện thế giới của quần viên đều có thể xem tại trong

nhóm, cho nên đại bộ phận quần viên chi gian đều có sự hiểu biết tầng thứ không thấp.

Nghe vậy, Aizen lại lắc lắc đầu: "Không tính là tử đối đầu, chỉ là một lão cổ đổng trầm mê vào việc duy trì cân bằng mà thôi.

Ý chí của Yamamoto ở trong mắt ta không chịu nổi một kích, chân chính bất phàm chỉ là linh áp tích lũy ngàn năm kia thôi." Scathach liếc mắt nhìn Râu Trắng phía dưới nhất cử nhất động đều sung mãn hào khí và bá khí kinh người, mở miệng nói: "Cái khác ta không rõ ràng, nhưng với bộ tư thái này của Râu Trắng, lại có nhóm chat trợ giúp, rất nhanh có thể đánh vỡ cực hạn biến đến càng mạnh, có lẽ dùng không được bao lâu, có thể trở thành một đối thủ không tệ." Lúc này, Lục Minh không có gia nhập cuộc đàm thoại của bọn họ, lẳng lặng quan chú hệ thống trong tay.

Kết quả tốt xấu tham bán.

Tốt là, loại dao động pháp tắc trong chiến đấu này quả nhiên mới là thứ hệ thống cần.

Xấu là... quá chậm!

Dựa theo cái tốc độ này xuống dưới, đợi Râu Trắng xử đẹp Clow, đỉnh đa cũng chỉ thỏa mãn đại khái một phần ngàn hạn ngạch, cự ly đạt tới yêu cầu của Lục Minh sai biệt quá lớn.

Lục Minh trầm tư một lát, một biện pháp dần dần phù hiện trong đầu.

Đã Râu Trắng và Clow một chọi một đơn đấu là không đủ, vậy thì tìm càng nhiều người chiến đấu.

Để Lục Minh cùng đám gia hỏa này giao thủ là không có khả năng.

Để bọn họ từ từ đánh tích súc đủ pháp tắc thì quá chậm.

Như vậy, chỉ có thể chơi một trò chơi rồi ~~ Lục Minh không có lập tức ra tay, cho Râu Trắng một mặt mũi, chờ đợi chiến đấu kết thúc.

Kết quả hiển nhi dịch kiến.

Mất đi bàn tay vàng hệ thống, Clow cho dù sở hữu trái Hưởng Lôi, cho dù là một Đại kiếm hào, nhưng tại trước mặt Râu Trắng khôi phục tuổi trẻ, mạnh như một con quái vật thì bại bắc là kết quả duy nhất.

Cuối cùng, Clow bị Râu Trắng một đao chém nát thành đầy trời mảnh vụn, rơi xuống đại dương mênh mông.

Nhìn vị trí Clow rơi xuống, trên mặt Râu Trắng tịnh không có sự hưng phấn của việc phục cừu, ngược lại là một loại ảm đạm.

Đối với Clow, hắn thật sự tương đương coi trọng, nhưng càng không thể tiếp nhận phản bội.

Kết quả này sẽ không thay đổi, nhưng, người chết như đèn tắt, tất cả hận ý tại một khắc này toàn bộ biến mất, trong lòng Râu Trắng chỉ còn lại phức tạp.

Lương cửu, Râu Trắng thở dài một tiếng: "Chúng ta đều là con cái của đại hải, sinh ra từ đại hải, cuối cùng hồi quy đại hải, đối với hắn, có lẽ là kết quả tốt nhất." Làm xong những thứ này, Râu Trắng liền xách Tùng Vân Thiết đi đến trước mặt đám người Lục Minh, một phen cảm tạ, liền chuyển về trên Moby Dick.

Lúc này, kế hoạch của Lục Minh cũng chuẩn bị bắt đầu.

Lục Minh hư không ngồi xuống, đốn thời gian, năng lượng bốn phía tự động dũng động, hội tụ thành một tòa vương tọa cực lớn, giống như thiên địa vì kính sợ chủ mà chủ động dâng lên vương tọa.

Sau một khắc, ánh mắt Lục Minh rơi vào trên tàu Moby Dick, thản

nhiên nói: "Muốn sống không?" Căn bản không cần nói rõ, ai cũng biết là đang nói chuyện với ai.

Sakazuki lạnh lùng hừ một tiếng, không có nói chuyện.

Hắn không phục, nhưng cũng biết hình thế hiện tại đối với mình bất diệu, cho nên lựa chọn cự tuyệt mở miệng, lấy một đạo hừ lạnh biểu thị sự bất phẫn trong lòng.

Lục Minh đạm mạc liếc mắt một cái: "Không phục?" Sakazuki lại lần nữa hừ lạnh một tiếng, quay đầu đi, không nói lời nào, thái độ minh xác.

Kizaru ở một bên nhịn không được bĩu môi.

Gia hỏa này sao lỗ mãng thế, nơi này cũng không phải Tổng bộ Hải quân, còn ngông cuồng như vậy, cũng không sợ chết tại đây!

Chương 101

Con ngươi mặc nhiên của Lục Minh chợt lóe: "Trong lòng bất kính, tước đoạt ba mươi năm tuổi thọ, dĩ kỳ trừng phạt." Cùng với lời nói của Lục Minh rơi xuống, một màn khiến người ta hãi nhiên xuất hiện.

Thân thể vốn tráng kiện của Sakazuki nhanh chóng còng xuống, đầy đầu tóc đen lấy tốc độ mắt thường có thể thấy được bắt đầu biến bạch.

Vẻn vẹn mấy cái hô hấp công phu, nguyên bản là Hải quân Đại tướng triệt để biến thành một lão già đầu tóc hoa râm, mặt đầy nếp nhăn, lưng còng xuống.

Một màn này, lập tức làm cho sắc mặt tất cả mọi người tại tràng đại biến, thậm chí tiếng hít khí lạnh bị đè nén cực sâu không ngừng vang lên.

Kiến thức tương đối rộng, tự cho là lòng mang tử chí, đối với cái gì cũng không quá để ý như Clow, lúc này cũng bỗng nhiên trừng lớn mắt, trong đầu chỉ còn lại bốn chữ: Ngôn Xuất Pháp Tùy!

Yết hầu hắn không khỏi bắt đầu quay cuồng.

Tuy rằng biết cái tồn tại không biết tên này rất mạnh - rốt cuộc, chưa hàng lâm đã dọa hệ thống đứng máy, tùy tay đem hệ thống từ trong cơ thể rút ra - nhìn thế nào cũng là trâu bò rối tinh rối mù, nhưng một màn hiện tại y nguyên đổi mới sự lý giải của hắn!

Một câu nói, tước đoạt tuổi thọ, so với trong nháy mắt giết chết Sakazuki một vạn lần đều càng thêm khủng bố!

Người khác phản ứng đều lớn như vậy, càng không cần nói bản

thân Sakazuki, cảm thụ thân thể phát sinh biến hóa, Sakazuki cả người đều run rẩy.

Nhưng, chưa đợi hắn làm cái gì, Kizaru và Aokiji đồng thời vọt đi lên.

Một người bịt miệng, một người hạn chế trụ thân thể hắn, đem hắn hạn chế nghiêm nghiêm thật thật.

Sakazuki cái tên bạch si này, còn không thấy rõ tình huống sao?

Nếu lại nháo nữa thì không phải là vấn đề tước đoạt tuổi thọ, mà là cái mạng nhỏ trực tiếp 'game over' tiết tấu! "Hiện tại, muốn sống không?" Lúc này, thanh âm Lục Minh lại lần nữa vang lên, như trước kia bình tĩnh, không chút nào gợn sóng.

Kizaru "ực" một tiếng nuốt nước miếng.

Hiện tại tình huống nào còn không rõ ràng, Sakazuki chỉ là một cái ví dụ dùng để cảnh cáo.

Bởi vì Sakazuki bất kính nên tùy khẩu tước đoạt ba mươi năm tuổi thọ, nếu như không đáp ứng, vậy hậu quả... quá đáng sợ!

Nhưng, đáp ứng mà nói, ai cũng không biết rốt cuộc sẽ phát sinh cái gì.

Cho nên một khắc này, tuy rằng trong lòng túng đến cực điểm, Kizaru lại y nguyên cắn răng không nói lời nào.

Kizaru không nói, Aokiji cũng đồng dạng không mở miệng.

Không ai là kẻ ngu.

Không đi để ý tới Clow ti vi, Lục Minh đem ánh mắt chuyển hướng ba vị Đại tướng.

Rõ ràng chỉ là ánh mắt bình tĩnh nhất, lại mang đến cho Kizaru và Aokiji áp lực cực lớn. "Ta không thích nói ba lần ~" Thình thịch!

Thình thịch!

Thình thịch...

Tim của Kizaru và Aokiji đều bắt đầu kịch liệt nhảy lên.

Đây là thông điệp cuối cùng rồi sao.

Lúc này, một cánh tay run rẩy giơ lên, sau đó, một đạo thanh âm già nua lại thâm trầm hữu lực vang lên: "Ta, muốn sống sót." "Như vậy, cường đại như ngài, cần chúng ta làm cái gì?" Nghe lời này, người đầu tiên có phản ứng không phải Lục Minh, ngược lại là Kizaru và Aokiji.

Hai người sắc mặt đều có chút phát chinh.

Nói đi cũng phải nói lại, đây là lời của Sakazuki sao?

Sakazuki nói chuyện êm tai như vậy sao?

Nhưng trên thực tế, tại ngay vừa rồi một nháy mắt kia, thể hội thân thể già nua bất kham thúy nhược như hiện nay, Sakazuki tại trong thời gian cực ngắn thu được một loại thăng hoa nào đó.

Còn về rốt cuộc là thăng hoa cái gì, ha ha, người khác tự nhiên không rõ ràng.

Đúng lúc này, trên người Aokiji bỗng nhiên vang lên thanh âm Den Den Mushi.

Aokiji thật cẩn thận nhìn thoáng qua Lục Minh đang ngồi ở phía trên bán không trung, sau đó theo bản năng lui ra phía sau vài bước, mở ra Den Den Mushi.

Den Den Mushi vừa mở ra, Aokiji vốn định lấy tốc độ nhanh nhất bảo đối phương cúp máy đừng quấy rầy, trên thực tế thời gian này căn bản không cần tự hỏi cũng biết là ai đang liên hệ, khẳng định là Hải quân Tổng bộ đang đợi không kịp, khả năng lớn nhất là Hải quân

Nguyên soái hiện tại, Trí Tướng Sengoku!

Nhưng, tức tiện biết đối phương xác suất lớn là Sengoku, Aokiji cũng không chuẩn bị nói nhiều.

Ba cái Đại tướng hiện tại đã vào tròng, có thể sống sót hay không đều chưa biết, vạn vạn không thể lại để những người khác cuốn vào.

Nhưng Aokiji ý nghĩ là tốt, lại không nghĩ rằng Sengoku ở đối diện còn gấp hơn hắn.

Vừa mới chuyển máy đã lớn tiếng nói: "Aokiji, nơi đó tình huống thế nào rồi?

Có phải hay không đem Râu Trắng triệt để đánh giết?

Còn nữa, Clow có bị thương không?

Hắn là Thiên Long Nhân, nhất định phải bảo hộ cho tốt!" Aokiji lần đầu tiên cảm giác Sengoku nói chuyện tốc độ quá nhanh là một chuyện xấu.

Sau đó, không đợi hắn có phản ứng, thanh âm đạm mạc khiến người sợ hãi của Lục Minh lại lần nữa vang lên. "Đã hiếu kỳ, vậy thì cùng nhau tới đi ~" Cùng với một câu nói, vẻn vẹn mấy cái hô hấp công phu, trong hư không một đạo bạch quang hiện lên.

Những nhân vật cao tầng chân chính của hải quân vốn nên ở cách xa ức vạn dặm: Hải quân Nguyên soái Sengoku, Hải quân Anh hùng Garp, Hải quân Tham mưu Tsuru... thống thống xuất hiện tại nơi này.

Garp gãi gãi đầu: "Kỳ quái, ta vừa rồi không phải đang ở văn phòng của Sengoku sao?

Bỗng nhiên biến đổi địa phương?" Là túi khôn của cả hải quân, Tsuru dùng dư quang nhanh chóng quét nhìn một vòng bốn phía.

Moby Dick, ba vị Đại tướng, Râu Trắng, còn có một đám người xa

lạ... thống thống đều ấn nhập tầm mắt bà.

Cuối cùng, bà đem ánh mắt đầu hướng đạo thân ảnh đoan tọa tại bán không trung của Lục Minh.

Vẻn vẹn chỉ một cái liếc mắt, Tsuru vội vàng cúi đầu, trên trán, từng giọt mồ hôi lớn nhỏ giọt xuống, trong đôi mắt đều là vẻ hãi nhiên.

Là Tham mưu trưởng trong hải quân, Tsuru không dám nói mình là người thông minh nhất cả hải quân, nhưng bà thiên phú dị bẩm, sở hữu tinh thần lực viễn siêu người bình thường.

Cho nên bất luận là tư duy hay trí nhớ đều phải nhanh hơn người bình thường một ít.

Vị trí Tham mưu trưởng một phương diện bắt nguồn từ đầu óc của bà, một phương diện khác bắt nguồn từ loại thiên phú này.

Cũng đồng dạng bởi vì loại thiên phú này, bà tự học được một loại năng lực tương đối đặc thù, có thể thông qua tinh thần cảm tri đơn giản, từ trên người đối phương hoạch thủ một ít tình báo, ví dụ như thực lực, tâm tình, có hay không phục dụng trái ác quỷ, loại hình trái ác quỷ vân vân...

Loại thiên phú này của bà, người cùng lứa đều rõ ràng.

Ngay vừa rồi, khi dùng loại tinh thần cảm tri đặc thù kia cảm tri vị tồn tại đang ngồi đoan tọa phía trên kia, bà sợ hãi!

Đó căn bản không phải người!

Hắc ám, bóng tối cắn nuốt hết thảy, hắc ám không thể tưởng tượng nổi!

Chỉ thoáng cảm tri đối phương một chút, linh hồn của bà phảng phất đều muốn bị cắn nuốt.

Nếu lại cảm tri thêm dù chỉ một giây, bà có loại cảm giác mình sẽ chết, nhất định sẽ chết!

Đây rốt cuộc là... tồn tại dạng gì!!!!

Tsuru không dám lại cảm tri, thậm chí không dám lại ngẩng đầu, duy khủng bị triệt để cắn nuốt, chỉ đành cúi đầu, thật cẩn thận hướng Sengoku ở một bên dùng ám hiệu bí ẩn giữa hai người giao lưu một phen.

Sengoku sắc mặt biến đến ngưng trọng.

Hắn sẽ không cảm tri, cho nên đảo không cần sợ.

Hắn ngẩng đầu, ngữ khí có chút phức tạp đối với Lục Minh phía trên nói: "Cường giả xa lạ, là ngài đem chúng ta tới đây đi?

Chỉ là không biết, giúp chúng ta tới đây, rốt cuộc là vì cái gì?" "Nếu như có nhu cầu gì, ngài cứ việc đề.

Ta là Hải quân Nguyên soái, một số chuyện có thể làm chủ." Lục Minh lại nhìn cũng không thèm nhìn hắn một cái, hoàn toàn đem cái danh Hải quân Nguyên soái triệt triệt để để làm lơ.

Cũng không cần đám gia hỏa này làm cái gì, sống sót, tham dự sự kiện tiếp theo là đủ rồi.

Lục Minh ánh mắt quét nhìn một vòng bốn phía, có thể bắt đầu tiến hành bước tiếp theo.

Sau một khắc, hắn phủ khám đại dương phía dưới. "Nơi này, nên có mười tầng lôi đài ~" Lập tức, cùng với chỉ lệnh của Lục Minh, đại hải hạo hãn quay cuồng, nước biển dũng động, cuồn cuộn sóng to thành hình.

Chương 102

Sau đó, dưới sự chứng kiến của vạn người, cuối cùng hình thành một phương lôi đài vô cùng cực lớn, đường kính hơn một vạn mét, hoàn toàn do nước biển tạo thành.

Trên lôi đài, nước biển cuộn trào nhưng lại có một loại kiên cố hoảng nhược thực thể.

Vẻn vẹn chỉ là tầng thứ nhất.

Sau khi tầng thứ nhất xuất hiện, nước biển hoàn toàn không tuân thủ bất kỳ quy tắc nào tiếp tục hướng lên trời dũng động, rất nhanh hình thành tầng thứ hai lôi đài.

Giữa hai tầng lôi đài có một hàng giai thê hoàn toàn do nước biển tạo thành.

Một tầng tiếp một tầng, từng tầng từng tầng xoáy trôn ốc lên trên, cuối cùng điệp gia đến tầng thứ mười.

Lúc này, giai thê tầng thứ mười cách mặt đất chừng ngàn mét!

Mười tầng lôi đài, hình thành một bức thiên địa kỳ cảnh tuyên cổ hãn kiến! "Nơi này, nên có người tham dự.

Tất cả cường giả bài danh top 500 của giới này, đều hàng lâm nơi đây." Trong bầu trời, lập tức rào rào giống như thả sủi cảo, vô số người từ giữa không trung rơi xuống.

Vận khí tốt có thể tìm được một ít chỗ để bám víu, vận khí kém thì sẽ trực tiếp rơi vào trong nước.

Có một số người đã phục dụng trái ác quỷ, bị đại hải thóa khí, trực tiếp bị chỉnh cho chết đi sống lại. "Nơi này, tất cả nước biển sẽ không còn khắc chế năng lực giả." Cùng với câu nói này rơi xuống,

những người thực dụng trái ác quỷ kia vốn chỉ cần đụng vào nước biển sẽ toàn thân vô lực, lúc này mạc danh kỳ diệu không sợ nước biển nữa. "Ta cư nhiên không sợ nước biển??

Sao có thể!!" "Chuyện gì xảy ra?

Bà đây vừa rồi đang ngủ, sao lại đột nhiên xuất hiện ở nơi này?" "Đáng giận, nơi này hình như là địa bàn của Râu Trắng, tại sao ta lại xuất hiện ở đây?!" "Nơi này, cấm chỉ ồn ào!" Lập tức, tất cả thanh âm tại một khắc này, phàm là âm điệu cao hơn một giới hạn nào đó trực tiếp bị cấm ngôn.

Mặc cho miệng mấp máy thế nào cũng phát không ra một tia một hào thanh âm.

Một màn này quá mức kinh người.

Cũng đồng dạng vì thế, không ít người chú ý tới Lục Minh ở bán không trung.

Đốn thời gian, có người nhe răng cười vọt lên: "Thì ra là thế, hết thảy đều là do ngươi giở trò quỷ!" "Bất luận như thế nào, giết ngươi đi là được rồi chứ gì!!" Ngay khi cái tên hóa thân thành một con Bạo Hùng viễn cổ, khí thế cực kỳ cường đại, trong nguyên tác chưa từng xuất hiện nhưng tại giới này đủ để vị liệt Top 100 cường giả sắp vọt tới trước mặt Lục Minh, ngôn ngữ phảng phất như thẩm phán lại lần nữa vang lên. "Tội này, phán xử chém ngang lưng một trăm lần!" Sát na chi gian, một cái trát đao (dao chém đầu) cực lớn từ trên trời giáng xuống, trong nháy mắt đem tên gia hỏa thân hóa Bạo Hùng viễn cổ kia chém ngang hông!

Tức tiện là năng lực giả, chỉ cần không phải hệ Logia (Tự nhiên), bị chém làm đôi giống nhau phải chết, cho nên hắn tự nhiên là chết đến không thể chết lại.

Nhưng, một màn khiến tất cả mọi người kinh hãi nhịn không được dụi mắt đã xảy ra.

Tên gia hỏa vừa rồi bị chém ngang lưng, rõ ràng cả thân thể bị chém thành hai đoạn, máu tươi tứ tung, chết đến không thể chết lại, lại tại sau một khắc đột nhiên sống lại. "Tê, đây là năng lực gì?

Chẳng lẽ có trái ác quỷ có thể phục sinh người chết?" "Ta biết trái Phẫu Thuật tựa hồ có thể đem người cứu sống, nhưng tuyệt đối không phải cái dạng phục sinh tại chỗ này!" "Không có đạo lý, căn bản không nên tồn tại loại trái cây có thể trực tiếp làm cho người ta phục sinh mới đúng!" "....." Tại khi mọi người nghị luận phân phân, tên sở hữu trái ác quỷ hệ Zoan Cổ đại chủng Bạo Hùng viễn cổ kia lúc này cũng sờ không được đầu óc.

Nhưng tại một khắc này, một thanh trát đao lại lần nữa bằng không xuất hiện, trong nháy mắt đem hắn phân thây làm hai!

Mấy giây sau, lại lần nữa phục sinh, chém ngang lưng!

Phục sinh, chém ngang lưng!

Phục sinh, chém ngang lưng...

Mới đầu, còn có người kinh ngạc vì sao con Bạo Hùng kia có thể phục sinh, còn có người nghị luận về hắn.

Nhưng cùng với từng lần từng lần một phục sinh, dần dần, không còn có ai thảo luận.

Đến phía sau, tất cả mọi người nhìn con Bạo Hùng đang không ngừng phục sinh, bị chém, phục sinh, bị chém kia... trong lòng chỉ còn lại hàn ý thấu xương và sự sợ hãi.

Năng lực có đáng sợ đến đâu cũng tuyệt đối vô pháp làm cho người ta phục sinh mấy lần, thậm chí mấy chục lần.

Cùng với mỗi một lần phục sinh là lại một lần bị chém chết, hiện tại không ai còn kỳ quái vì sao lại phát sinh chuyện này.

Bởi vì, không lâu trước đây, người đàn ông đang ngồi trên không trung kia đã nói: Chém ngang lưng một trăm lần!

Nguyên bản chất nghi, ác ý, hoài nghi, thậm chí các loại tiểu tâm tư, tại trong tràng cảnh y nguyên không ngừng phục sinh - bị chém - phục sinh - bị chém kia, toàn bộ bị xóa bỏ.

Ánh mắt hướng về đạo thân ảnh giữa không trung kia chỉ còn lại kính sợ và sợ hãi.

Nhìn đám người phía dưới đã thành thật lại, Lục Minh hài lòng gật gật đầu, sau đó, lại lần nữa mở miệng.

Lời vừa dứt, lập tức vô số đạo lưu quang tứ tán bay đi, rơi vào trên người mỗi người, bị thân thể bọn hắn hấp thu.

Cùng lúc đó, từng cỗ từng cỗ tin tức quỷ dị đột nhiên xuất hiện tại trong đầu mỗi một người phía dưới. **Quy tắc thi đấu:** Mỗi người có thể chọn định một vị đối thủ, đánh bại đối phương, có thể đi đến tầng tiếp theo. **Phần thưởng thi đấu:** Mỗi khi tiến lên một tầng, có thể tùy cơ đạt được một loại khen thưởng.

Hoặc là gia tăng tuổi thọ, hoặc là đề thăng sức mạnh, hoặc là khiến binh khí cấp bậc tấn cấp vân vân...

Khen thưởng hoàn toàn ngẫu nhiên.

Muốn đạt được càng nhiều, cần tiếp tục thắng lợi, tiếp tục hướng về cái lôi đài tiếp theo phát động xung kích. **Phần thưởng cuối cùng:** Khi có người đăng lên tầng thứ mười, có thể đưa ra cho người tổ chức giải đấu lớn lần này bất kỳ một nguyện vọng khát vọng nhất nào.

Bất luận là trường sinh bất tử, phục sinh thân nhân đã qua đời, hay

trở thành vua của cả thế giới...

Chỉ cần là nguyện vọng của ngươi, toàn bộ đều có thể thực hiện!

Vẻn vẹn chỉ mấy cái hô hấp thời gian sau, không khí cả hiện trường trực tiếp bị dẫn bạo!

Trong lòng mỗi một người đều có một phần khát vọng thuộc về mình.

Có người khát vọng tuổi thọ càng lâu dài, có người khát vọng trở nên mạnh hơn, có người khát vọng đạt được vũ khí tốt hơn, có người khát vọng chữa khỏi bệnh thống của mình, có người vì người mình yêu mà ôm hận cả đời...

Như hôm nay, tất cả mọi thứ đều có khả năng thực hiện.

Việc cần làm chỉ là chiến đấu mà thôi!!

Phàm là nam nam nữ nữ sinh tồn trên vùng biển này, có ai sẽ sợ hãi chiến đấu!

Chiến đấu, là bản năng của bọn họ!

Cho nên, đã có chỗ tốt như vậy thì đánh thôi.

Tức tiện đánh không đến cuối cùng, đánh thắng một trận cũng là lời!

Nhất thời gian, khắp thiên địa đều sung mãn ý tứ túc sát.

Mỗi một người tại một khắc này đều làm tốt chuẩn bị tùy thời ra tay, chỉ chờ đạo thân ảnh cao cao tại thượng đoan tọa tại bán không trung kia đích thân mở miệng.

Lúc này, Lục Minh lần cuối cùng lên tiếng phát thoại, thanh âm đạm mạc truyền khắp toàn trường. "Tuổi thọ, sức mạnh, quyền thế, tài phú, thậm chí phục sinh người chết...

Tất cả mọi thứ, nếu muốn, vậy dùng chiến đấu để tận tình lấy lòng ta đi ~~" "Hiện tại, thi đấu chính thức bắt đầu!" Cuộc tàn sát giữa năm trăm người, toàn bộ đều là những tồn tại xếp hạng trong top 500 của thế giới Hải Tặc, mỗi một người đều có thực lực tiếp cận tầng thứ Trung tướng, đủ sức tung ra một đòn xé toạc cả một con phố dài.

Quy tắc Lục Minh thiết lập rất đơn giản, cho nên lỗ hổng tự nhiên cũng khá nhiều.

Một số cao thủ ở tầng thứ Đại tướng có thể nhanh chóng đánh bại những kẻ yếu hơn để tấn cấp.

Tuy nhiên, Lục Minh không quy định thất bại một lần là triệt để mất đi tư cách chiến đấu, cho nên những kẻ bị đánh bại, chỉ cần còn sức, lại lồm cồm bò dậy quay lại chiến trường tham gia đại chiến.

Vì thế, tuy chỉ là chiến trường năm trăm người, nhưng mỗi thời mỗi khắc hầu như đều có hàng trăm cặp đối thủ đang đại chiến, các loại dị tượng kinh thiên động địa chưa từng dứt đoạn.

Lúc này, trên lôi đài ở tầng thứ mười cao nhất, các thành viên nhóm chat xếp thành một hàng, nhìn xuống những kẻ đang khổ sở truy cầu tầng thứ cao hơn phía dưới, nhất thời thần sắc mỗi người một khác.

Người khác nhau, thấy những điều khác nhau, cảm xúc cũng khác biệt.

Trong nhóm chat có được mấy ai thực sự đứng trên đỉnh cao của một phương thế giới, dùng góc độ như đế vương, như thần linh để nhìn xuống chúng sinh?

Cơ hội như thế này rất ít, thậm chí đại bộ phận thành viên tuy thực lực không yếu, nhưng bản thân thế giới của họ cũng chẳng

mạnh hơn người thường là bao, cho nên khi đối mặt với trải nghiệm chưa từng có này, một trải nghiệm như tiên thần nhìn xuống hạ giới, đã trở thành một cơ hội đốn ngộ!

Ví dụ như Cửu Thúc, quanh thân từng luồng linh hồn chi lực đang lan tỏa.

Thực lực của Cửu Thúc được coi là chí cường ở giới của mình, thậm chí vì tiên thần thế giới đó yếu nhỏ mà nảy sinh ý nghĩ "lão đạo không thể thay thế".

Chỉ là, chung quy ông vẫn là phàm nhân, cho dù thực lực đủ mạnh thì làm sao có thể lý giải cảnh giới tiên thần?

Giờ đây lấy tư thái tiên thần nhìn xuống chúng sinh một giới, thần thức, ý thức, thậm chí đạo tâm của ông đều bắt đầu phát sinh chuyển biến, ẩn ẩn tản mát ra một cỗ khí tức thần tính.

Những người khác đại đa số cũng đều có thu hoạch, cho dù là Lam Nhiễm (Aizen) và Scathach - những kẻ thực sự gần như quân lâm thiên hạ - cũng đồng dạng như thế.

Chương 103

Bản thân Lam Nhiễm không thiếu sự ngạo nhiên khi nhìn xuống chúng sinh, nhưng điều hắn lĩnh ngộ được lại không nằm ở đám người phía dưới...

Lục Minh, với tư cách là "Thiên" trong nhóm chat, thái độ của mọi người đối với hắn cơ bản đều là kính sợ, ngưỡng mộ, duy chỉ có Lam Nhiễm là khác biệt.

Hắn chưa bao giờ là một kẻ an phận, không chỉ một lần, thậm chí mỗi thời mỗi khắc, hắn đều đang thăm dò tất cả về "Thượng Thiên"!

Chỉ có điều, Lam Nhiễm nắm bắt chừng mực rất tốt, hắn biết Thượng Thiên sẽ không để ý sự nhìn lén ở mức độ nhất định, nhưng hắn không bao giờ vượt giới hạn, từ những tin tức ít ỏi đó tìm kiếm thu hoạch lớn nhất cho mình!

Giống như hiện tại, Lam Nhiễm không tham cứu xem Lục Minh rốt cuộc đã làm tất cả những điều này như thế nào, mà hắn lại chú ý đến một điểm khác.

Trong mắt Lam Nhiễm, Lục Minh hiện tại giống như một nhà sáng tác vĩ đại!

Cả thế giới, tất cả mọi thứ bên trong thế giới, chúng sinh, bản thân thế giới, hoàn cảnh, tuổi thọ của sinh linh, vị trí...

Tất cả mọi thứ đều bị tùy ý chưởng khống, muốn tô vẽ thì tô vẽ, muốn viết lại thì viết lại.

Cả thế giới giống như một bức tranh, tùy ý dựa theo ý chí của hắn mà cải tạo tất cả!

Hà đẳng vĩ lực!

Vậy thì, ta có phải hay không cũng có thể... học tập loại sáng tạo này?

Lam Nhiễm khẽ đẩy mắt kính, trong tròng kính toát ra thần thái mê người, bàn tay thì nhẹ nhàng vuốt ve Kính Hoa Thủy Nguyệt (Kyōka Suigetsu). "Kính Hoa Thủy Nguyệt, Thủy Giải (Shikai) lừa gạt ngũ quan.

Tác dụng của Thủy Giải này còn mạnh hơn đại bộ phận Vạn Giải (Bankai).

Ta vẫn luôn chưa từng giải khai Vạn Giải của Kính Hoa Thủy Nguyệt, thứ nhất là không cần thiết, thứ hai là bởi vì... hoa không lối!" Ngũ quan đều lừa gạt, Tử Thần của thế giới Tử Thần đều là linh hồn, không có nhục thân, nếu tiếp tục khai phát, có thể lừa gạt cái gì?

Hiện tại, chịu sự xúc động từ Lục Minh, trong lòng Lam Nhiễm dần dần bắt đầu có ý tưởng mới.

Sơ khởi là lừa gạt ngũ quan, tiếp tục khai phát có thể lừa gạt ý thức, linh hồn con người, nếu tiếp tục khai phát nữa, liệu có một ngày có thể... lừa gạt cả thế giới!

Đó có lẽ mới là con đường Tinh Thể của ta!

Daigo thì ánh mắt nóng rực nhìn chằm chằm chiến trường bên dưới.

Thực lực của hắn vượt xa những người đó, nhưng chiêu thức của Ultraman nói thật là quá mức đơn sơ, có lẽ có thể từ trong đó học hỏi được một vài chiêu số.

Scathach biến hóa nhìn qua là nhỏ nhất, nhưng thực tế lại không hề nhỏ.

Bán nhân bán thần, nói dễ nghe là vừa có ưu điểm của thần, lại có bản chất của người, nhưng thực tế là dở dở ương ương.

Cô đang suy nghĩ liệu có thể tự do chưởng khống thần tính và nhân tính hay không, đó sẽ là cơ hội lột xác lớn nhất.

Lục Minh thì một tay nâng hệ thống, lẳng lặng quan chú mức độ tăng trưởng của pháp tắc trong đó. 40%, 50%, 60%, 70%...

Theo thời gian trôi qua, độ hoàn thành càng ngày càng cao, càng về cuối, tiến độ tăng trưởng bắt đầu trở nên càng chậm chạp. 90%, 91%, 92%...

Từng điểm từng điểm tăng lên, rốt cuộc...

đến giai đoạn cuối cùng. 98%, 99%, 99%, 99%...

Tiến độ phảng phất kẹt lại ở điểm phần trăm cuối cùng, nửa ngày không hề nhúc nhích.

Lục Minh cũng không nóng nảy, cứ thế lẳng lặng quan sát.

Lúc này, đại chiến cũng đã đến hồi kết.

Một người đàn ông toàn thân đầy thương thế nhưng tinh khí thần vẫn mãnh liệt, cả người toát ra khí tức cương nghị, bước những bước chân không nhanh không chậm, từng bước đi đến trước mặt Lục Minh.

Người chiến thắng cuối cùng, một người đàn ông không nằm ngoài dự đoán: Hải quân anh hùng, Truyền kỳ Trung tướng, Garp!

Một người đàn ông đã trải qua ba thời đại, vẫn chinh chiến ở tuyến đầu, một người không dựa vào bất kỳ Trái Ác Quỷ hay kiếm thuật nào, chỉ dựa vào thể phách đơn thuần mà bước lên lãnh địa đỉnh phong nhất của thế giới Hải Tặc, thậm chí tuế nguyệt cũng không thể làm ông suy yếu!

Sự mạnh mẽ của Garp thậm chí có thể đã vượt qua cực hạn thể phách của thế giới này.

Lục Minh nhìn Garp đang đi tới, dùng tư thái như thần minh nhìn xuống chúng sinh, đạm mạc nói: "Nói đi, nguyện vọng của ông." Garp nhe hàm răng trắng bóng, cười ha hả nhìn Lục Minh, hoàn toàn không để ý các loại thương thế trên người, bộ dáng vô tâm vô phế. "Lão phu một đời, cái gì nên làm đều đã làm, cái gì nên hưởng thụ đều đã hưởng thụ.

Quyền thế?

Sức mạnh?

Binh khí?

Thậm chí thọ mệnh?

Lão phu đều không hứng thú.

Những người thân đã ngã xuống, đã rời khỏi thế giới này, vì sao phải quấy nhiễu vong linh của họ?

Lão phu cũng không có cái gọi là nguyện vọng hồi sinh." "Đối với chuyện san phẳng hải tặc, thế giới hòa bình gì đó, lão phu cũng không để ý.

Nếu không có hải tặc, hải quân đâu còn ý nghĩa tồn tại." Nghe những lời phát ngôn ẩn ẩn có chút siêu phàm thoát tục này, các thành viên khác không khỏi ném ánh mắt về phía ông.

Garp cũng chẳng thèm để ý, ánh mắt của ông chưa từng rời khỏi người Lục Minh. "Nếu quả thật cần một nguyện vọng, vậy thì, có lẽ còn sót lại một cái..." Cảm nhận được chiến ý càng ngày càng mạnh, ẩn ẩn muốn vượt qua cực hạn thế giới Hải Tặc trên người Garp, Lục Minh đã hiểu. "Vậy thì, tồn tại không biết tên kia, hãy dùng sức mạnh của ngươi, cho lão phu kiến thức cảnh tượng bên trên bầu trời kia đi!" Lục Minh trầm mặc một lát, sau một hồi mới nói: "Như ông mong muốn!" Dứt lời, Lục Minh vươn ra một ngón tay.

Nhìn thấy một màn này, Garp lại không có bất kỳ sự tức giận nào vì bị vũ nhục.

Ông biết rõ, tồn tại có thể tùy ý trêu đùa cả thế giới trước mặt này, thực lực đã sớm vượt xa sức tưởng tượng của ông.

Nhưng, những năng lực quỷ dị kia ông không muốn thấy, ông muốn kiến thức sức mạnh chân chính vượt lên trên tất cả!

Đó là con đường ông cả đời rảo bước: Tuyệt đối sức mạnh!

Trái Ác Quỷ, kiếm thuật, dưới sức mạnh tuyệt đối, thảy đều là màu mè!

Lục Minh nhìn ra được điểm này, cho nên đồng ý yêu cầu thuần túy này của Garp.

Khoảnh khắc tiếp theo, không có bất kỳ khí tức nào lưu lộ, ngón tay kia với tốc độ không nhanh không chậm, điểm về phía Garp.

Tại sát na này, Garp lại cảm giác cả thế giới phảng phất như đang nghiền ép xuống về phía mình.

Cảm giác đó không cách nào diễn tả, không cách nào đối kháng, chỉ có sự tuyệt vọng khiến người ta khó lòng chống đỡ.

Sẽ chết!

Sẽ chết!

Sẽ chết!!!

Giờ khắc này, dường như mỗi một tế bào toàn thân đều đang sợ hãi, đều đang gào thét đến tê tâm liệt phế, muốn chạy trốn!

Thế nhưng, Garp không động, ý chí của ông thậm chí cường hãn áp chế bản năng!

Nhìn ngón tay càng ngày càng gần kia, Garp toàn thân đều đang run

rẩy.

Đó không phải là sợ hãi, đó là sự cuồng nhiệt của kẻ đã leo lên đỉnh núi nhìn thấy phong cảnh ở nơi cao hơn! "Lão phu tự biết không phải đối thủ của ngươi, nhưng... dù sao cũng phải huy xuất một quyền này." "Nắm đấm của lão phu, còn chưa có rỉ sét a!!!!!!" Trong nội tâm phát ra tiếng gầm thét tráng to nhất, sinh sinh kháng lại nỗi sợ hãi bản năng của thân thể đối với ngón tay kia, toàn thân ông dường như đều thiêu đốt trong giờ khắc này, đang thăng hoa!

Khoảnh khắc tiếp theo, Garp vung nắm đấm.

Trong một quyền này, ông trút vào tất cả: tất cả tín niệm, tất cả sức mạnh, thậm chí tất cả sinh mệnh lực, toàn bộ quán thâu vào trong một quyền bình thường không có gì lạ này.

Đây là nắm đấm đỉnh phong nhất tất sinh của ông.

Oanh!!!!

Nắm đấm cùng ngón tay va chạm giữa không trung, tiếng khí bạo chưa từng có vang lên.

Khoảnh khắc tiếp theo, sức mạnh hãi người khuếch tán ra bốn phía.

Chương 104

Cả thế giới trong nháy mắt bỗng nhiên mất đi tất cả thanh âm.

Một cỗ khí lãng hoàn toàn hóa thành thực chất khuếch tán ra bốn phía, lôi đài kỳ cảnh cao mười tầng kia trong nháy mắt bị chấn nát, hàng trăm cường giả đứng ở tầng thứ đỉnh phong nhất thế giới Hải Tặc toàn bộ đều bị đánh bay.

Cả vùng đại dương bị cỗ lực lượng xung kích này ngạnh sinh sinh xẻ ra một khe vực sâu, ẩn ẩn có thể nhìn thấy đáy biển.

Trên không trung, mây đầy trời trong nháy mắt biến mất sạch sẽ, chỉ còn lại bầu trời xanh thẳm trống rỗng chưa từng có.

Một lát sau, đại dương bị chia làm hai nửa hóa thành hai cơn sóng thần ngập trời, trong nháy mắt nhấn chìm tất cả.

Thanh âm một lần nữa quay về, cả vùng thiên địa bắt đầu dần dần khôi phục bình thường.

Lúc này, Lục Minh chậm rãi thu hồi ngón tay.

Đối thủ của hắn, Garp, toàn bộ cơ thể lúc này giống như thủy tinh bị nung nứt, khắp nơi là những vết rạn hãi người, giống như bất cứ lúc nào cũng có thể vỡ vụn.

Lúc này, Râu Trắng vẫn luôn đứng ở một bên mở miệng, trong giọng nói tràn đầy tán thán và kính bội: "Lão quỷ Garp, một quyền kia triệt để vượt qua ta rồi.

Chúc mừng ông, giờ khắc này ông mới là người đàn ông mạnh nhất thế giới!" Râu Trắng và Garp, một hải tặc, một hải quân, có lẽ là đối thủ, nhưng càng giống một loại người chí đồng đạo hợp.

Cho nên giờ khắc này, Râu Trắng chỉ có sự công nhận và chúc

mừng phát ra từ nội tâm đối với Garp, thậm chí trong lòng Râu Trắng không thiếu một tia khát vọng, ông cũng muốn thử trạng thái kia để huy xuất một quyền hào mại tráng liệt nhất đời này!

Garp nghe vậy, dùng hết khí lực cuối cùng, phát ra tiếng cười to sảng khoái. "Phong cảnh nơi cao hơn, lão phu một đời này, đủ rồi..." Dứt lời, thân thể đã kiên trì đến cực hạn bắt đầu nhanh chóng sụp đổ, chưa đến một hơi thở đã biến thành một đống mảnh vỡ trên mặt đất.

Không có bất kỳ vết máu nào.

Tất cả mọi thứ, sinh mệnh lực, máu huyết, thậm chí tinh khí thần, toàn bộ đã quán thâu vào một quyền cuối cùng kia.

Ông của hiện tại thật sự không khác gì một khối thủy tinh.

Bầu không khí rơi vào trầm mặc ngắn ngủi.

Nửa ngày sau, Râu Trắng mở miệng nói: "Kỳ thật lão phu biết rõ, tên ngốc Garp này đang cố ý tìm chết.

Hắn cho rằng lão phu là trợ lực sau lưng ngươi, cho rằng ta sẽ mượn nhờ sức mạnh của ngươi để thống nhất cả thế giới.

Cỗ sức mạnh này không cách nào chống cự, nhưng lão quỷ hải quân này, cho dù biết rõ không địch lại cũng sẽ không trốn tránh!" "Cho nên, hắn lựa chọn không đi chống cự, mà lấy tất cả đi chứng kiến sức mạnh ở tầng thứ cao hơn, đồng thời thản nhiên chịu chết!" "Cái tên khốn kiếp đáng chết này, thật cho rằng lão phu giống tên ngốc Kaido kia sao?

Lão phu nhưng chưa bao giờ có những ý nghĩ lung tung kia." "Nếu như hắn còn sống, lão phu khẳng định phải đấm hắn một trận ra trò.

Không, không chỉ một trận, hai trận, ba trận, bốn trận... thậm chí nhiều hơn!" Trầm mặc nửa ngày, Râu Trắng ngẩng đầu, lẩm bẩm một câu: "Lão quỷ, lên đường bình an!

Kiếp sau đừng làm hải quân nữa..." "Nếu có thể, làm con trai ta đi.

Cha con ta là người một nhà!" "Khốn kiếp!

Râu Trắng lão đầu thối kia, muốn lão phu làm con trai ngươi, tuyệt đối là si tâm vọng tưởng!!!" Bỗng nhiên, một tiếng gào thét phẫn nộ vang vọng thiên địa.

Râu Trắng hơi ngẩn ra, xoay người lại, có chút mờ mịt nhìn Garp đang thổi râu trừng mắt nhìn mình, nắm đấm đã siết chặt, nhìn dáng vẻ tùy thời chuẩn bị cho Râu Trắng một quyền.

Râu Trắng rơi vào ngây người ngắn ngủi, sau đó chậm rãi xoay người, mờ mịt nhìn về phía Lục Minh. "Tử vong, cũng không phải là phần thưởng." Sáu chữ đơn giản lại làm rõ tất cả.

Garp cần chứng kiến một kích mạnh hơn, chứ không phải để Lục Minh giết chết, cho nên sau khi chiến tử, Lục Minh đã phục sinh ông.

Tại giờ khắc này, tiến độ hệ thống hoàn thành, lặng yên đạt đến: 100%.

Lục Minh thuận tay ném một cái, cả hệ thống liền bay lên giữa không trung.

Khoảnh khắc tiếp theo, vô số văn lộ trên bề mặt hệ thống hiển hóa ra, giống như có vô số đồ án đang va chạm lẫn nhau, thành hình.

Một lát sau, một đạo quang ảnh đột nhiên từ trong hệ thống bay ra, đi vào hư không biến mất không thấy.

Trong nháy mắt đó, Lục Minh động, thân hóa thành một đạo lưu quang, truy tùy theo đạo quang ảnh kia mà đi. ...

Chung Yên Địa Ngục, nơi đây là vĩ độ địa ngục chân chính, là nơi khởi nguồn của khái niệm địa ngục trong chư thiên vạn giới.

Trong Chung Yên Địa Ngục chia làm vô số tầng cấp, trong mỗi

một tầng, mỗi thời mỗi khắc đều sẽ có vô số ác ma, ma quỷ, tà linh... tất cả sinh linh thuộc tính ác đang tàn sát lẫn nhau!

Tầng thứ 45 của Chung Yên Địa Ngục, đây là tầng nông của Chung Yên Địa Ngục, thuộc về lãnh địa của một tôn Địa Ngục Quân Chủ cực mạnh.

Tại trung tâm tầng thứ 45, một nơi bốn phía tràn ngập tử tịch, không có một chút sinh mệnh khí tức nào, bỗng một khắc, đại địa ầm vang một mảnh.

Sau đó, một ngọn núi lớn đột nhiên nứt ra từ giữa, hiển lộ ra một đôi con mắt huyết tinh, bạo ngược, tràn ngập sát ý cùng nộ ý vô tận. "Đồ ăn..." "Đồ ăn... trưởng thành rồi..." Thanh âm lẩm bẩm như sấm rền khuếch tán ra bốn phương tám hướng.

Đôi con mắt kia ngửa nhìn thiên khung, ý chí to lớn trùng thiên, liên kết với ý chí Chung Yên Địa Ngục vĩ đại vô thượng.

Sau đó, một đạo ấn phù lục mang tinh huyết sắc hiện ra ngay phía trên đôi mắt đỏ ngầu kia.

Quang mang đỏ như máu, lục mang tinh huyết sắc, cùng với cỗ ý thức liên kết trong minh minh kia, ba tầng sức mạnh giao hội, đột nhiên hư không bắt đầu vặn vẹo.

Khoảnh khắc tiếp theo, một đạo thông đạo hư không triệt để thành hình. "Đồ ăn..." Trong thông đạo hư không, cỗ khí tức đồ ăn dụ nhân kia càng ngày càng nồng đậm, cả vùng thiên địa vang lên tiếng hít thở dồn dập.

Bỗng nhiên, thanh âm trầm thấp như sấm rền vang lên. "Không, khí tức đồ ăn không thuần túy!" "Có thứ gì đó đang truy tùy thông đạo khóa giới mà đến!" Cùng lúc đó, đôi mắt đỏ ngầu kia bắt đầu trở nên càng phát ra vẻ đỏ tươi bạo ngược.

Đường đường là Địa Ngục Quân Chủ, tự nhiên không sợ hãi nguy hiểm!

Ngược lại, giờ khắc này hắn tràn đầy hứng thú cùng với... tham lam!

Trước khi hưởng thụ đồ ăn mỹ vị, nếm thử một chút điểm tâm trước bữa ăn nhuận giọng cũng không tệ.

Khoảnh khắc tiếp theo, thông đạo hư không triệt để mở rộng, hương thơm của đồ ăn tản mát ra.

Thế nhưng, cùng giáng lâm nơi này lại là một đạo thần quang thông thiên triệt địa.

Quang mang hạo hãn chói mắt hội tụ trên thiên khung, hình thành một bàn tay to lớn trăm trượng, đối với mặt đất ấn xuống một chưởng.

Oanh!!!!

Cả vùng đại địa bị sinh sinh đánh nát, dư ba cuồng bạo khuếch tán ra bốn phía, tồi hủy tất cả mọi thứ trên đường đi qua.

Khoảnh khắc tiếp theo, hư không sụp đổ, một đạo thân ảnh toàn thân lượn lờ thần quang bất hủ, hoảng nhược thần minh từ trên trời giáng xuống, sừng sững giữa mảnh hư không này.

Lục Minh dò xét bốn phía một phen, lông mày dần dần nhíu lại.

Cổ quái, nơi này thật cổ quái.

Đại địa hoang vu, khắp nơi tràn ngập khí tức tử tịch, sâm nhiên, tà dị.

Ở tầng diện quy tắc không cảm nhận được bất kỳ một chút pháp tắc chính diện nào, có thể cảm nhận được chỉ là máu, hắc ám, nguyền rủa, bệnh tật... các loại ác tính pháp tắc.

Cho dù một số pháp tắc cơ sở không phân chính tà như Thủy, Hỏa, Phong, Lôi... cũng bị dị hóa thành hình thái cực kỳ cổ quái: nước là Ám Thủy, lửa là Độc Hỏa, gió là Bạo Lệ Chi Phong, sấm sét là Ma Lôi màu đỏ ngầu...

Phảng phất như nơi này là trung tâm sa đọa của cả thế giới, tất cả mọi thứ toàn bộ sa đọa, ngay cả pháp tắc cũng triệt để sa đọa thành pháp tắc dị biến.

Không chỉ như thế, áp chế lực ở nơi này cũng mạnh chưa từng có!

Đẳng cấp thế giới khác biệt, lực áp chế đối với sinh linh cũng khác biệt.

Dù sao trọng lực của bản thân thế giới cao đẳng và thế giới sơ cấp hoàn toàn không giống nhau.

Giống như một vị thần ở thế giới cao võ, tại thế giới nguyên bản có thể dễ dàng xé rách hư không, phân liệt đại hải, nhưng nếu ném vào Hồng Hoang, hoặc là một số siêu vũ trụ thế giới, e rằng ngay cả phá hủy một ngôi nhà cũng không làm được.

Thế giới khác biệt, quy tắc khác biệt, trọng lực khác biệt, ngay cả bản chất vật chất cũng khác biệt.

Một cục đá bình thường ở thế giới cao võ ném vào thế giới sơ cấp có lẽ đều là bảo vật ghê gớm.

Điểm này Lục Minh vẫn luôn biết rõ.

Tuy nhiên, đi qua nhiều thế giới như vậy, mặc dù mỗi thế giới đều có thuốc ức chế khác nhau, nhưng thực tế Lục Minh hầu như đều coi nhẹ, căn bản không để ý lực ức chế đối với hắn mà nói là có cũng như không kia.

Chương 105

Lần này thì khác, hắn cảm nhận rõ ràng lực ức chế của cả thế giới này hoàn toàn bất đồng, lực ức chế khủng bố, ngay cả lực phá hoại cũng bị áp chế cực lớn.

Một kích vừa rồi ra tay, đặt tại thế giới bình thường đủ để đánh nứt một cái thế giới, phạm vi công kích dễ dàng phúc diệt vạn dặm địa vực, nhưng ở nơi này chỉ có thể hình thành công kích bao phủ trăm mét vuông vức.

So với các thế giới khác, ít nhất là khác biệt vạn lần, thậm chí mấy chục vạn lần lực ức chế.

Đẳng cấp thế giới này tuyệt đối cao chưa từng có, vượt ra khỏi tất cả thế giới mà Lục Minh từng gặp! "Nơi này rốt cuộc là địa phương nào?

Địa ngục?

Vực sâu?

Địa phủ?

U minh?" Từng cái tên tượng trưng cho hắc ám hoặc cực hạn sa đọa xuất hiện trong đầu Lục Minh, đáng tiếc tư liệu quá ít, không cách nào biết rõ.

Bỗng nhiên, Lục Minh cúi đầu xuống, trong mắt lộ ra một tia dị sắc. "Cư nhiên không chết?" Một chưởng vừa rồi hắn đã dùng chút sức mạnh, dưới cấp Tinh Thể (Crystal Level), tuyệt đối có thể một chưởng miểu sát một mảng lớn! "Oanh long long..." Đại địa vang lên tiếng ầm vang, một ngọn núi lớn bắt đầu chấn động kịch liệt.

Khoảnh khắc tiếp theo, cả ngọn núi...

đứng lên!

Không, đó căn bản không phải là một ngọn núi, căn bản là một sinh linh có thể hình vô cùng to lớn, bởi vì thời gian dài nằm ở một chỗ, cuối cùng mới hình thành một ngọn núi.

Đợi sinh linh này triệt để đứng dậy, một sinh linh cao đến ngàn mét sừng sững trước mặt Lục Minh.

Một đầu Dung Nham Cự Nhân (Người khổng lồ dung nham) to lớn, toàn thân cao thấp đều do từng khối đá màu đỏ sậm cấu thành, ở giữa khe đá là từng dòng mạch lạc do dung nham hình thành.

Tôn Dung Nham Cự Nhân to lớn này vừa xuất hiện, con mắt tỏa ra ánh sáng đỏ tươi liền rơi vào trên người Lục Minh. "Nhân loại, hương vị của ngươi không tệ..." "Thậm chí, còn thơm ngọt hơn cả mùi vị của đồ ăn!" Cuối cùng, nơi khóe miệng hắn có một loại chất lỏng thèm thuồng chảy xuống.

Đồng thời, thứ chất lỏng này không giống nước bọt người thường, tôn Dung Nham Cự Nhân này nhỏ xuống chất lỏng trong nháy mắt nung đỏ mặt đất thành một mảng than cốc, có thể tưởng tượng được nhiệt độ cao khủng khiếp lẫn trong đó.

Lục Minh trầm mặc một lát, sau đó thân hình bắt đầu nhanh chóng cất cao, trong sát na hình thành một tôn thân ảnh to lớn xấp xỉ Dung Nham Cự Nhân.

Tiếp đó, quang mang lóe lên, toàn thân bao bọc một tầng sắc trạch kim loại màu trắng bạc.

Cương Thiết Chi Khu (Thân thể sắt thép), năng lực này Lục Minh đã từng rất thích sử dụng, bị ném trong góc một thời gian, hôm nay một lần nữa hiển lộ ra.

Không có bất kỳ lời nói nhảm nào, cũng không cần nói nhảm!

Thông qua ánh mắt tham lam trần trụi của đối phương cũng biết rõ, giữa thức ăn và kẻ săn mồi không cần tồn tại giao lưu.

Hai tôn cự nhân triển khai màn ẩu đả nguyên thủy nhất trên đại địa!

Từng quyền từng cước đánh nát đại địa, quyền kình động xuyên ngọn núi nơi xa, quyền phong cày xới mặt đất lên.

Oanh!

Oanh!

Oanh...

Giữa cả vùng thiên địa chỉ còn lại từng tiếng nổ đinh tai nhức óc, tàn sát nguyên thủy nhất, sự so găng giữa sức mạnh và sức mạnh!

Cuối cùng, nương theo một tiếng bạo phá hãi người, thân thể Dung Nham Cự Nhân bị Lục Minh một quyền đánh nổ lồng ngực!

Dung nham cuồn cuộn chảy xuôi xuống, dung giải mảng lớn mặt đất, thôn phệ tất cả!

Bị một quyền đánh nổ lồng ngực, Dung Nham Cự Nhân lại không hề lộ ra thần sắc thống khổ, ngược lại trong khoảnh khắc tiếp theo phát ra một tiếng cười quái dị quỷ quyệt. "Chậc chậc, nhân loại, ngươi rất mạnh, nhưng... ngươi mắc lừa rồi!" Dứt lời, cả thân thể Dung Nham Cự Nhân trực tiếp bạo tạc, dung nham cuồn cuộn trong cơ thể trong nháy mắt bộc phát, hình thành một dòng sông dung nham lao thẳng về phía Lục Minh, bao bọc toàn thân Lục Minh lại.

Chỉ trong công phu một hơi thở, trên Cương Thiết Chi Khu của Lục Minh chỉ còn lại vô tận dung nham, nhìn từ xa, hắn phảng phất đã biến thành một tôn Dung Nham Cự Nhân.

Đám dung nham này không những có nhiệt độ cao kinh người,

quan trọng hơn là còn tràn ngập một loại sức mạnh cực kỳ quỷ dị, đang điên cuồng xâm thực từng tấc da thịt của Lục Minh.

Cả người Lục Minh cứng đờ tại chỗ không nhúc nhích, cũng không biết có phải bị triệt để xâm thực thân thể hay không, đang kiệt tận tất cả sức mạnh đối kháng với sự xâm thực của cỗ lực lượng quỷ dị kia.

Lúc này, trong dung nham cuồn cuộn dâng lên một cái vương tọa hoàn toàn do dung nham hình thành, trên vương tọa có một bóng người đang ngồi.

Bề ngoài nhìn qua là hình người, nhưng mọc ra lại không phải mặt người, mà là một khuôn mặt quỷ vô cùng dữ tợn khủng bố.

Trên người hắn khoác một tầng cốt giáp màu xám trắng dữ tợn, mặt quỷ và cốt giáp khế hợp với nhau, cả người mang lại cho người ta cảm giác như đang trực diện hai chữ "khủng bố", mỗi một chỗ, mỗi một phần toàn thân đều khiến người ta cảm thấy sợ hãi.

Tên ma vật mặt quỷ này ngồi trên vương tọa dung nham, chậm rãi phiêu phù đến chỗ đầu Lục Minh, cười tủm tỉm nói. "Nhân loại, rất tò mò đúng không, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?" "Rất đơn giản, thân thể Dung Nham Cự Nhân kia chỉ là một công cụ nho nhỏ của ta mà thôi.

Trong năm tháng vô tận, mỗi một kẻ, ác ma cũng được, tà linh cũng thế, khi nhìn thấy bộ dáng kia của ta, việc đầu tiên sẽ làm là trêu chọc một tên cự nhân ngốc nghếch, sẽ khinh bỉ, sau đó sẽ thống hạ sát thủ đánh vỡ thân thể Dung Nham Cự Nhân.

Thế nhưng thực tế, thân thể hàm hàm kia căn bản không quan trọng, cái đáng sợ chân chính chưa bao giờ là bộ thân thể to lớn kia, mà là Hắc Phệ Chi Lực đã sớm dung hợp cùng tất cả dung nham trong cơ thể." "Loại sức mạnh này chỉ cần vừa tiếp xúc sinh mệnh sẽ nhanh chóng xâm thực tất cả.

Xâm thực không thể làm trái, cho dù là sinh mệnh thể cấp Tinh Thể cũng không cách nào chống cự loại lực lượng xâm thực này.

Cuối cùng, ngươi sẽ bị triệt để xâm thực thành một cỗ khôi lỗi, biến thành thức ăn của ta..." "Quá trình này không thể làm trái, không thể phản kháng, không thể tẩy trừ..." "Chậc chậc chậc, ức vạn năm qua đi, đã có đủ mười hai vị sinh mệnh cấp Tinh Thể triệt để vẫn lạc dưới chiêu này, biến thành thức ăn của ta." "Thế nào, sợ hãi không?

Khủng hoảng không?

Có muốn đầu hàng hay không?" "Chậc chậc chậc, đáng tiếc không có cơ hội này, ta cũng sẽ không cho thức ăn của ta cơ hội đào thoát.

Tiếp theo, nên ăn bộ phận nào trước đây..." "Đầu, tựa hồ là một lựa chọn không tệ..." "Đầu của ngươi nhìn qua có vẻ rất mỹ vị, một ngụm cắn xuống, rộp rộp, rộp rộp, đó đơn giản là hương vị tuyệt vời nhất thế gian!" "Yên tâm, ta sẽ không để ngươi chết ngay, ta sẽ để ngươi cùng ta phẩm vị loại hương vị mỹ diệu này, chậc chậc, chậc chậc chậc chậc..." Bỗng nhiên, khoảnh khắc tiếp theo, tên ma vật mặt quỷ vốn đang cười quái dị liên hồi bỗng trừng lớn đôi mắt.

Chỉ thấy thân thể vốn bị vô số dung nham bao bọc bỗng nhiên triệt để sụp đổ, ào ào biến thành vô số mảnh vỡ, rơi xuống trong dung nham, cuối cùng bị dung nham triệt để thôn phệ.

Ma vật mặt quỷ mộng rồi.

Hắc Phệ Chi Lực là thứ chủ yếu nhất trong dung nham, bản thân cường độ của dung nham cũng không cao, đừng nói cấp Tinh Thể, sinh linh cấp thấp dưới cấp Tinh Thể cũng có thể chống đỡ được.

Gã này vừa rồi đại chiến với hắn bộc phát thực lực đạt đến cấp Tinh Thể, theo lý thuyết sẽ không bị trực tiếp tiêu dung mới đúng.

Nhưng hiện tại, sao lại tiêu dung rồi?

Tiêu dung rồi!!!

Vậy vừa rồi hắn lãng phí một đống lời thoại làm gì!!

Hắn là Quỷ Diện Khủng Ma, là Quỷ Diện Khủng Ma lấy sự sợ hãi của sinh linh làm thức ăn!

Thật sự tưởng hắn quen thói nói nhảm sao?

Không có khả năng, sở dĩ dài dòng nhiều như vậy chỉ là vì để mục tiêu cảm thấy sợ hãi, cuồn cuộn không ngừng sợ hãi, tràn ngập mỗi một tấc cơ thể, thức ăn lúc đó mới là mỹ vị nhất!

Kết quả, một chút sợ hãi cũng chưa sinh ra, cái thức ăn nhân loại mỹ vị này trực tiếp hỏng mất?

Bị dung nham dùng để ngâm tắm bình thường cắn nuốt mất rồi??

Tại lúc Quỷ Diện Khủng Ma vừa vô ngữ vừa phẫn nộ sắp đến cực hạn, bỗng nhiên, một bàn tay từ hư không thò ra, một phen tóm lấy Quỷ Diện Khủng Ma, giống như bắt một con cờ nhỏ mà nhấc hắn lên.

Bàn tay bay lên, hiển hóa ra tướng mạo của đối phương.

Đợi thấy rõ dáng vẻ người nọ, Quỷ Diện Khủng Ma lập tức đại hô đại gọi: "Không có khả năng, nhân loại, ngươi sao lại xuất hiện nữa, vừa rồi ngươi không phải đã chết rồi sao??" Lục Minh nhào nặn Quỷ Diện Khủng Ma như món đồ chơi trong tay, đạm đạm mở miệng: "Từ lúc bắt đầu, ngươi đã cố ý dụ đạo ta, sau đó trực tiếp hạ ám thủ, một đợt lừa gạt ta, một chuỗi hành động rất hoàn thiện." "Nhưng, ngươi vì sao không hỏi một vấn đề...

đã ngươi có thể dùng các loại thủ đoạn, vì sao không hoài nghi ta cũng sẽ dùng?

Ngươi thật sự cho rằng vừa rồi xuất hiện trước mặt ngươi là bản

thể của ta?" "Mặt khác, phương pháp khắc ý dụ đạo người khác nảy sinh sợ hãi quá lỗi thời, mấy chiêu số ngươi chơi, sau khi ta bước vào tu luyện không bao lâu đã lười dùng lại rồi." "Còn có một việc, ngươi vẫn luôn coi ta là nhân loại, vậy có một vấn đề, ngươi nhìn thấy nhất định là thật sao?" "Ngươi vẫn luôn coi ta là thức ăn, chẳng lẽ chưa từng nghĩ tới, vì sao không có khả năng từ ngay lúc bắt đầu, thân phận thức ăn và thợ săn đã bị đảo lộn." "Hoặc hứa... ngươi mới là thức ăn chân chính." "Nhìn đi, đây mới là tư thái chân chính của ta!!" Khoảnh khắc tiếp theo, cả bộ dạng Lục Minh đột nhiên biến đổi, trở thành một diện mạo còn ác ma hơn cả ác ma, còn khủng bố hơn cả ma quỷ.

Sau đó, hắn trương ra cái miệng dữ tợn, một ngụm chuẩn bị nuốt chửng cả người Quỷ Diện Khủng Ma!

Lúc này, Quỷ Diện Khủng Ma vốn vẻ mặt sợ hãi, kinh hãi bỗng nhiên bình tĩnh lại. "Nguyên lai cư nhiên cũng là một đầu ác ma, xem thường ngươi rồi, giả bộ thật giống..." Lúc này Quỷ Diện Khủng Ma, ngay cả thanh âm cũng hoàn toàn bất đồng với lúc trước!

Nương theo giọng nói khác biệt kia, một cỗ sức mạnh viễn siêu lúc trước trong nháy mắt bộc phát ra.

Oanh long...

Ma uy khủng bố trùng thiên, Lục Minh trong nháy mắt bị trực tiếp chấn bay ra ngoài.

Cùng lúc đó, thân ảnh Quỷ Diện Khủng Ma bắt đầu từng tấc cất cao, thân thể vốn vẻn vẹn ba tấc, một hồi sau biến thành một thân thể cao lớn hơn hai mét, hoàn toàn bất đồng với thân thể nùng súc ban đầu.

Hắn lúc này toàn thân cơ bắp bạo trướng, khí thế mạnh đến đáng sợ, sau lưng khoác một tấm áo choàng uy phong, trên người mặc chiến giáp màu đen kịt uy nghiêm, điểm duy nhất tương đồng vẫn là

bộ mặt quỷ dữ tợn kia.

Chương 106

Đồng thời, thực lực của hắn bắt đầu phi tốc bạo trướng!

Nhất tinh cấp Tinh Thể, thập tinh cấp Tinh Thể, bách tinh cấp Tinh Thể... mãi cho đến cửu bách cửu thập cửu tinh cấp Tinh Thể (999 sao), sau đó ầm vang đụng nát một đạo bình chướng kia, đạp chân sang một thứ nguyên khác: Cấp Tinh Vực (Star Field Level)!

Đồng thời, hắn đạp chân xuống mặt đất, từng bước từng bước đi về phía Lục Minh.

Tốc độ của hắn không nhanh, nhưng mỗi khi tiến lên một bước, đại địa trong vòng trăm mét sẽ trực tiếp sụp đổ xuống, vẻn vẹn chỉ là di chuyển, mảnh đại địa này đã không cách nào thừa tải vĩ lực của hắn!

Đợi đi đến trước mặt Lục Minh, thanh âm lãnh mạc uy nghiêm liền truyền vào tai Lục Minh. "Ngô, Địa Ngục Quân Chủ: Quỷ Diện Ma Quân, thống lĩnh tầng 45 Chung Yên Địa Ngục!" "Hiện tại, ngươi đáng chết." Hiển nhiên, bất luận tất cả những gì lúc trước, hình thái Quỷ Diện Khủng Ma đều chỉ là hình thái hắn tận lực ngụy trang, vì tự nhiên là để triệt để thăm dò Lục Minh - kẻ không biết tên đang truy trục "thức ăn" của hắn.

Ngụy trang thành Quỷ Diện Khủng Ma, nếu đối phương trực tiếp bị xử lý thì dứt khoát xong chuyện, không cần phiền toái nữa.

Nếu bị đối phương phá cục, vậy cũng vừa vặn nhìn thấu bộ mặt thật của địch nhân.

Giờ đây Lục Minh hiển lộ ra át chủ bài, bày ra thân phận là một loại ma vật quỷ dị, đã biết tất cả đáp án, Quỷ Diện Ma Quân tự nhiên không cần thiết tiếp tục diễn nữa.

Lúc này, đối mặt với Quỷ Diện Ma Quân uy phong lẫm liệt, Lục Minh lại bỗng nhiên khẽ cười. "Cười?

Ma vật không biết tên?" Quỷ Diện Ma Quân có chút khó hiểu. "Ngươi không chuẩn bị tiếp tục diễn nữa, nhưng mà, ta còn chưa diễn đủ đâu..." "!!!!" "!!" Tại ánh mắt hãi nhiên của Quỷ Diện Ma Quân, một cỗ uy thế hoàn toàn không tốn sắc so với hắn, thậm chí ẩn ẩn mạnh hơn hắn, trùng thiên!

Tại ánh mắt hãi nhiên của Quỷ Diện Ma Quân, một bàn tay thuần bạch hoàn toàn do quang mang lượn lờ mãnh liệt thò ra, một phát ấn chặt đầu Quỷ Diện Ma Quân, kình lực vừa thổ, dùng sức ấn xuống!

Oanh!!!!

Lấy vị trí đầu Quỷ Diện Ma Quân chạm đất làm trung tâm, cả vùng mặt đất một phân thành hai, hình thành một vết nứt sâu không thấy đáy!

Khoảnh khắc tiếp theo, bàn tay ấn đầu Quỷ Diện Ma Quân lôi ngược trở lại, Quỷ Diện Ma Quân trong nháy mắt bị kéo đến trước mặt Lục Minh.

Hắn nhấc chân, mãnh liệt đá một cái.

Trên đại địa liền thấy một cái bóng bắt đầu trượt đi với tốc độ khủng bố, ầm ầm ầm liên tiếp đụng nát vô số ngọn núi lớn, cuối cùng triệt để biến mất ở tận cùng chân trời.

Tất cả động tác liền một mạch, từ bắt đầu đến kết thúc dùng chưa đến một giây!

Làm xong những điều này, Lục Minh đứng tại chỗ, nắn nắn nắm tay, trên mặt lộ ra vẻ hài lòng.

Nói thật, hắn vẫn luôn quá mạnh!

Bất luận là Hóa thân Chung Yên Titan hay Hóa thân Thương Thiên, một khi chiến lực toàn khai, động một chút là hủy diệt tất cả không nói, hình thể càng lớn thì càng phiền, đặc biệt là Hóa thân Thương Thiên.

Đừng nói cấp Tinh Hệ, chỉ riêng sức mạnh của hắn đã đủ để lay động một phương tinh hệ, thân thể của hắn thật sự có thể so với một phương tinh hệ!

Thân thể to lớn như vậy, sao có thể thống khoái chiến đấu?

Trực tiếp dùng thân thể đi va chạm đã đủ giải quyết tất cả chiến đấu cùng cấp hoặc dưới cấp!

Nhưng cảm giác đó cũng không sướng.

Đạo lý đơn giản, vung nắm đấm đánh người thống khoái hay cầm tinh cầu coi như vũ khí ném đi đập người thống khoái?

Đáp án hiển nhiên dễ thấy.

Không chỉ như thế, cho dù không hiển thị bản thể Hóa thân Thương Thiên, cho dù chỉ gia tải sức mạnh Hóa thân Thương Thiên cũng động một chút là có thể bóp nát tinh cầu như hòn bi, dưới loại lực phá hoại cực hạn đó, Lục Minh căn bản không hưởng thụ được dù chỉ một chút niềm vui thú chiến đấu!

Hiện tại thì khác, dưới áp lực cường đại của thế giới đặc thù này, hắn đủ để tận tình bày ra tất cả sức mạnh, sướng khoái một trận chiến, đồng thời cũng có thể triệt để hiểu rõ hắn rốt cuộc mạnh bao nhiêu!

One Punch Man không cách nào hiểu được mình mạnh bao nhiêu, bởi vì không có đối thủ có thể đánh một trận, tất cả mọi người đều trực tiếp bị miểu sát.

Còn Lục Minh, hắn không những có đối thủ, còn có nơi chốn để

có thể khuynh lực một trận chiến!

Lục Minh toàn thân nở rộ quang mang thuần bạch, uyển như một đạo quang nhân, đây là trạng thái cực hạn nhất của hình thể nhân loại Hóa thân Thương Thiên, có thể triệt để hiển lộ tất cả sức mạnh.

Trí thân trong hư không, hắn nhìn về một phương vị xa xa: "Ngươi còn muốn trốn bao lâu?" "Một kích kia cũng không đủ để xử lý một tên cấp Tinh Hệ chân chính!" Dứt lời, bên chân trời, một đạo thân ảnh hiển lộ ra.

Khoảnh khắc tiếp theo, thân thể đột nhiên hóa thành một đạo lưu quang, trong nháy mắt xuất hiện trước mặt Lục Minh, một quyền vung xuống.

Lục Minh không tránh không né, nắm chặt tay, một quyền nghênh đón.

Oanh!!!!

Giữa thiên địa, một đám mây hình nấm khổng lồ chậm rãi thăng đằng, trên mặt đất xuất hiện một hố sâu liếc mắt không thấy bờ bến, tất cả mọi thứ trong đó phảng phất bị hắc ám triệt để thôn phệ, không có lưu lại dù chỉ một chút đồ vật gì!

Giữa không trung, hai đạo lưu quang dùng tốc độ cực nhanh đang lao vùn vụt, đang va chạm.

Mỗi một lần va chạm đều có thể dẫn tới tiếng nổ cuồng bạo và lực lượng kinh khủng khuếch tán!

Mây trên trời không ngừng bị xé rách, từng ngọn núi lớn bị hủy diệt trong dư ba chiến đấu, cả tầng 45 Chung Yên Địa Ngục phảng phất tao ngộ hai đầu hung vật khủng bố tẩy lễ, không ngừng có mảng lớn khu vực sụp đổ.

Bên ngoài khu vực thuộc quyền thống ngự của Quỷ Diện Ma

Quân, lúc này vô số ma vật giống như điên rồi nhanh chóng chạy trốn ra ngoài!

Quá khủng bố, thật sự quá khủng bố!

Mỗi thời mỗi khắc đều sẽ có mảng lớn khu vực sụp đổ!

Dư ba đáng sợ kia, cho dù một tôn cấp Tinh Thể không cẩn thận chạm vào cũng sẽ trong nháy mắt bị phúc diệt thành tro bụi.

Có không chỉ một tôn cấp Tinh Thể bởi vì chạy trốn không đủ nhanh, bị triệt để yên diệt thành hư vô!

Giờ khắc này, bất luận là cấp Tinh Thể cao cao tại thượng hay Nguyên Sinh Liệt Ma yếu nhỏ nhất đều đồng dạng ti liệt như con sâu cái kiến.

Dưới sức mạnh hủy diệt hoảng nhược thiên tai này, sự khác biệt duy nhất là một kẻ chạy nhanh hơn, một kẻ chạy chậm hơn!

Bình!!!!

Trong hư không lại phát sinh một tiếng va chạm, dư ba đem mảng lớn khu vực yên diệt, đồng thời chiến đấu tạm thời dừng lại.

Quỷ Diện Ma Quân đi ra từ trong ngọn núi lớn bị thân thể hắn đụng xuyên, đối diện hắn là Lục Minh nhìn qua không có chút thương thế nào.

Lục Minh không có chút thương thế, còn Quỷ Diện Ma Quân, quỷ diện (mặt quỷ) quan trọng nhất lúc này lại xuất hiện một vết nứt rõ ràng, cao thấp lập phán!

Quỷ Diện Ma Quân tạm thời không tiếp tục phát động công kích, vươn một bàn tay, chậm rãi vuốt ve vết nứt trên mặt quỷ, tựa hồ đang trầm tư, lại giống như đang hoài niệm.

Lục Minh không thèm đánh lén, cũng đồng dạng không ra tay nữa,

cứ thế lẳng lặng nhìn Quỷ Diện Ma Quân có chút xuất thần.

Nửa ngày sau, Quỷ Diện Ma Quân mở miệng, thanh âm uy nghiêm như cũ. "Ngươi rất mạnh, cự ly Trung vị Tinh Hệ cấp đều không xa, là đối thủ mạnh nhất ngô đối mặt trong ba ngàn vạn năm qua!" "Ngươi cũng không tệ..." Lục Minh nói thật lòng, từ sau khi đào thoát khỏi Vô Gian Ngục đến nay, đây là lần đầu tiên hắn đánh sướng như vậy, quan trọng nhất là đối phương chịu đòn giỏi! "Cùng ngươi chiến đấu rất thống khoái, loại chiến đấu thống khoái này làm cho chiến ý gần như bị ma diệt dưới sự xâm thực của ý chí Vực Sâu của ngô một lần nữa phục tô trở về." "Nắm đấm của ngươi rất nặng, cũng chính nắm đấm vừa nặng vừa mạnh kia làm cho ngô hồi ức lại thân phận chân chính của ngô!" "A~ Thân phận chân chính?" "Ân, thân phận chân chính!" "Ngô nãi Quỷ Diện nhất tộc, Thiên niên nhất xuất Cuồng Chiến Hoàng!

Tại cuộc đối quyết với Vực Sâu bị xâm thực, hóa thành Quỷ Diện Ma Quân như hôm nay!" "Tại vừa rồi, Cuồng Chiến Chi Huyết trong cơ thể ngô đang phục tô, đang sôi trào!" "Máu của Cuồng Chiến Hoàng cùng Vực Sâu chi lực kết hợp..." "Tiếp theo, ngươi sẽ được kiến thức sức mạnh siêu thoát cực hạn chủng tộc của ngô!" Trong lúc lẩm bẩm tự ngữ, bàn tay đang ấn lên mặt quỷ của Quỷ Diện Ma Quân bắt đầu hơi dùng sức.

Ca sát!

Ca sát!

Ca sát...

Thanh âm gãy nứt không ngừng vang lên, khoảnh khắc tiếp theo, cả tấm mặt quỷ ầm vang vỡ vụn, một cỗ chiến ý điên cuồng, bạo ngược, vô thất, hung hãn, hám thiên đấu địa tràn ngập cả vùng thiên địa. "Đông!

Đông!

Đông..." Tiếng tim đập điên cuồng vang vọng thiên địa, nương theo tiếng tim đập kinh người kia, từng đạo ma văn màu đỏ ngầu dũng biến toàn thân, vẻn vẹn mấy cái hô hấp công phu, cả người Quỷ Diện Ma Quân triệt để bị nhuộm đỏ.

Cái đầu lâu đang dương cao cúi xuống, lúc này, cả khuôn mặt của Quỷ Diện Ma Quân biến mất vô ảnh vô tung, thay vào đó là một đôi nhãn cầu đỏ ngầu, cuồng phóng, bạo ngược, gần như không có chút lý trí nào! "...Cuồng Chiến Ma chi lực!!!!" Một tiếng gào thét, vạn dặm đại địa ầm vang sụp đổ, Quỷ Diện Ma Quân với tốc độ gấp mười lần lúc trước điên cuồng vọt tới trước mặt Lục Minh.

Oanh!!!!

Cho dù Lục Minh đã sớm chuẩn bị, giờ khắc này vẫn không chút ngoài ý muốn trực tiếp bị đánh bay!

Tiếp theo là công kích, công kích, công kích...

Liên miên bất tuyệt, vô cùng vô tận, phảng phất như cuồng phong bạo vũ bao trùm cả người Lục Minh!!!

Công kích, công kích, công kích...

Không có dù chỉ một chút phòng ngự, chỉ có trút vào tất cả công kích!

Mỗi một quyền, mỗi một thức, sức mạnh đều viễn siêu trước đó!

Hơn nữa, nương theo liên kích vô chỉ cảnh, sức mạnh của Quỷ Diện Ma Quân còn đang không ngừng tăng lên, lật bội tăng lên!

Chương 107

Một lần!

Hai lần...

Năm lần!

Mười lần!!

Một mạch đến quyền cuối cùng, sức mạnh càng điệp gia... một trăm lần!!!!

Cả người Lục Minh trực tiếp động xuyên đại địa, thật sâu chìm vào trong đó.

Một tức, hai tức, đến tức thứ ba!

Quang mang thuần bạch từ sâu trong lòng đất sáng lên, không có tiếng nổ kinh thiên động địa, phảng phất như ngay cả thanh âm trong giờ khắc này cũng bị yên diệt.

Nương theo bạch quang tuyệt mỹ chói mắt kia tản ra, đợi tất cả dị tượng tan đi, tất cả mọi thứ đều biến mất.

Đại địa tầng 45 Chung Yên Địa Ngục, lấy vị trí Lục Minh làm mốc trở về sau, toàn bộ biến mất.

Một quyền cuối cùng kia đánh nổ một nửa tầng 45 Chung Yên Địa Ngục! "Kết thúc rồi..." Quỷ Diện Ma Quân lẩm bẩm một câu, một bàn tay một lần nữa bao phủ lên mặt, mặt quỷ bắt đầu chậm rãi phục tô, cùng lúc đó, sức mạnh Cuồng Chiến Ma cũng bắt đầu từng điểm từng điểm tiêu thối.

Quỷ Diện Ma Quân không có đi xuống tìm kiếm Lục Minh, cũng căn bản không cần tìm kiếm.

Tại lúc hắn chưa từng sa đọa, mở ra sức mạnh Cuồng Chiến Hoàng đủ để vượt cấp chiến đấu, hôm nay máu Cuồng Chiến Hoàng tấn cấp thành máu Cuồng Chiến Ma mạnh hơn, sức mạnh tăng phúc cũng càng thêm khoa trương.

Dưới một quyền kia, dưới Trung vị Tinh Hệ cấp căn bản không có khả năng tồn hoạt!

Tất cả đều kết thúc rồi...

Quỷ Diện Ma Quân xoay người chuẩn bị rời đi.

Nhưng hắn vừa mới đi được mấy bước, đột nhiên một đạo thanh âm vang lên từ sau lưng. "Sao lại rời đi rồi?" Bước chân Quỷ Diện Ma Quân đột nhiên khựng lại, sau đó mãnh liệt xoay người, đôi mắt trên mặt quỷ lưu lộ ra chỉ có sự chấn kinh. "Không có khả năng, ngươi sao có thể không chết!!" Lục Minh hoạt động thân thể: "Không thể không nói, một kích kia xác thực rất mạnh, cũng xác thực giết chết ta." Khoảnh khắc tiếp theo, Lục Minh cười một cái: "Nhưng, ai quy định người bị giết nhất định sẽ chết?" Quỷ Diện Ma Quân rơi vào trầm mặc hồi lâu, sau đó mới mở miệng nói: "Sở hữu sức mạnh phục sinh?" "Không, không đúng, trong Chung Yên Địa Ngục không tồn tại sức mạnh phục sinh chính diện, cho dù có một số phương pháp phục sinh đặc thù cũng cần dẫn động Vực Sâu chi lực cực mạnh." "Ngô chưa từng cảm thụ ba động Vực Sâu chi lực cường đại, là thiên phú, độc chúc về thiên phú của ngươi!" Quỷ Diện Ma Quân ngữ khí khẳng định.

Khoảnh khắc tiếp theo, bàn tay hắn lại một lần nữa ấn lên mặt quỷ. "Cho dù thật sự là thiên phú phục sinh, trong thời gian ngắn cũng chí đa sử dụng một lần!" "Một lần giết không chết, vậy ngô giết hai lần, ba lần, thậm chí mười lần!!" Nương theo mặt quỷ vỡ vụn, cỗ khí thế hung cuồng, tàn bạo, chiến thiên đấu địa kia tái hiện!

Một nửa đại địa còn sót lại lại lần nữa xuất hiện núi lớn sụp đổ, Quỷ Diện Ma Quân với sức mạnh không hề yếu hơn lúc trước lại một lần nữa phát động công thế không cách nào địch nổi đối với Lục Minh!

Một lần, hai lần... mười lần...

Cuối cùng, một mạch đạt đến trăm lần sức mạnh điệp gia!!

Oanh!!!!

Lục Minh không chút ngoài ý muốn bị đánh nổ lần nữa.

Lần này Quỷ Diện Ma Quân không có đánh Lục Minh vào lòng đất, một mặt là mặt đất tầng 45 Chung Yên Địa Ngục còn lại không nhiều, mặt khác hắn cũng muốn quan sát thật kỹ xem đối phương có còn tiếp tục phục sinh được không!

Một giây đồng hồ, hai giây đồng hồ...

Dần dần, nửa khắc đồng hồ trôi qua, thân thể Lục Minh bị đánh nổ triệt để kia vẫn không có dù chỉ một chút dự triệu phục sinh.

Quỷ Diện Ma Quân buông lỏng tâm, lại một lần nữa ngưng tụ mặt quỷ, phong ấn sức mạnh.

Sức mạnh Cuồng Chiến Ma tuy cường đại nhưng đối với bản thân tổn hao cũng tương đương khủng bố, nếu không được Vực Sâu chi lực cải tạo và gia trì, trong thời gian ngắn hắn căn bản không cách nào sử dụng lần thứ hai!

Cho dù có Vực Sâu chi lực hiệp trợ, liên tục sử dụng hai lần sức mạnh Cuồng Chiến Ma, thân thể Quỷ Diện Ma Quân cũng chịu phản phệ không nhẹ!

Theo Quỷ Diện Ma Quân đánh giá, dưới điều kiện tiên quyết không tổn hao bản nguyên, trong thời gian ngắn hắn chí đa sử dụng ba

lần Cuồng Chiến Ma chi lực!

Sau ba lần nếu lại sử dụng sẽ tạo thành tổn thương gần như không thể chữa trị cho bản nguyên, nếu sử dụng quá mười lần, thân thể hắn đều có khả năng trực tiếp sụp đổ!

Nếu quá hai mươi lần... linh hồn hắn đều sẽ triệt để vỡ thành cặn bã, cho dù có ý chí Vực Sâu giúp đỡ cũng chưa chắc có cơ hội phục sinh.

Cũng may, một trận đối quyết gian nan này đã kết thúc.

Hắn lại một lần nữa xoay người chuẩn bị rời đi. "Sao lại đi rồi?

Đánh đủ rồi?" Tình huống trước đó tái hiện, Quỷ Diện Ma Quân trầm mặc một lát, một lần nữa xoay người, đôi con mắt gắt gao nhìn chằm chằm Lục Minh: "Không có khả năng, ngô rõ ràng xác định căn bản không có bất kỳ dấu hiệu phục sinh nào!" "Rốt cuộc là năng lực gì!!" "Phục sinh?" Lục Minh than ra hai tay: "Ta nhưng chưa bao giờ nói ta có năng lực phục sinh a..." Dứt lời, một kích thủ đao trực tiếp cắt đứt cánh tay của mình.

Sau đó, dưới ánh mắt như gặp quỷ của Quỷ Diện Ma Quân, cánh tay bị chém rụng kia với tốc độ cực nhanh một lần nữa hình thành một cái Lục Minh.

Hai Lục Minh, một trái một phải, hỗ tương đối lập!

Quỷ Diện Ma Quân nhìn một cái, hai cái, ba cái...

Cuối cùng nhìn đến mắt phát chua cũng không phát hiện hai người đối diện rốt cuộc có gì khác biệt!

Cái quan trọng nhất là, hai người không những giống nhau như đúc, ngay cả sức mạnh trong cơ thể cũng hoàn toàn giống nhau như đúc!

Đặc biệt ly phổ!

Quỷ Diện Ma Quân có thể xác định đây không phải huyễn thuật, càng không phải loại sức mạnh phân thân, là một loại sức mạnh còn đáng sợ, thậm chí quỷ dị hơn!

Thân thể đoạn liệt có thể tùy thời phân liệt trưởng thành thành cá thể hoàn chỉnh, sức mạnh trong cơ thể không có mảy may yếu bớt, hoàn toàn giống nhau như đúc, đặc biệt đánh cái rắm!

Quỷ Diện Ma Quân không đánh, hắn muốn đi.

Trước mặt quái vật như thế này, đánh giết đối phương lại nhiều lần có tác dụng gì, đối phương một cánh tay có thể tùy thời phân liệt trưởng thành thành cá thể mới, vậy chỉ cần giấu một số bộ phận thân thể đi, có Vực Sâu mới biết được hắn có thể phục sinh bao nhiêu lần.

Hắn bạo phát không chịu nổi loại giày vò này.

Thế nhưng, Quỷ Diện Ma Quân muốn đi, Lục Minh lại không chuẩn bị thả hắn.

Thân thể lóe lên, hai cá thể một trước một sau chặn Quỷ Diện Ma Quân lại.

Sắc mặt Quỷ Diện Ma Quân triệt để âm trầm xuống: "Muốn thế nào?!

Ngô giết không chết ngươi, nhưng ngươi cũng đồng dạng giết không chết ngô!" "Tiếp tục dây dưa, căn bản không có bất kỳ ý nghĩa gì!" "Ý nghĩa?

Ai cần loại đồ vật đó làm gì?

Ta hiện tại, chỉ muốn đánh ngươi!" Dứt lời, hai Lục Minh đồng thời công tới.

Một Lục Minh, trước khi kích hoạt sức mạnh Cuồng Chiến Ma,

Quỷ Diện Ma Quân đã có chút không địch lại, càng đừng nói là hai cái!

Không còn cách nào, dưới tình thế bức bách, Quỷ Diện Ma Quân đành phải lại một lần nữa mở ra Cuồng Chiến Ma chi lực!

Da dẻ lại biến thành màu đỏ thẫm, khí thế Quỷ Diện Ma Quân bộc phát, lấy một đánh hai, dưới sự gia trì của Cuồng Chiến Ma chi lực, ngạnh sinh sinh đánh nổ cả hai Lục Minh!

Thế nhưng không bao lâu, thân ảnh Lục Minh lại xuất hiện, hai lời không nói lao về phía Quỷ Diện Ma Quân.

Ba lần, bốn lần, năm lần...

Dưới sự bức bách của Lục Minh, Quỷ Diện Ma Quân bất đắc dĩ chỉ có thể hết lần này đến lần khác không ngừng kích phát sức mạnh Cuồng Chiến Ma!

Cuối cùng, đến lần thứ bảy, sau khi xử lý Lục Minh, Quỷ Diện Ma Quân tại chỗ cuồng phún một ngụm máu tươi, khí tức toàn thân đang phi tốc hạ xuống!

Lần thứ tám, sau khi xử lý Lục Minh, một cánh tay của Quỷ Diện Ma Quân trực tiếp nổ tung!

Lần thứ chín, cho dù có trăm lần sức mạnh điệp gia, Quỷ Diện Ma Quân cũng dùng đến trọn vẹn vài phút mới đánh giết được Lục Minh!

Thân thể hắn lúc này quá suy yếu, bản nguyên nghiêm trọng bị tổn hại, thân thể rách nát không chịu nổi, khí tức trên người đều ẩn ẩn rơi xuống tầng thứ cấp Tinh Hệ!

Không nằm ngoài dự đoán, thân ảnh Lục Minh rất nhanh lại một lần nữa hiển hóa ra.

Lần này, ngoài dự liệu là Lục Minh lại không tiếp tục công kích Quỷ Diện Ma Quân mà lẳng lặng đứng tại chỗ.

Quỷ Diện Ma Quân ho ra một ngụm máu, lạnh giọng nói: "Vì sao không tiếp tục ra tay?" "Thân thể ngô đã đạt cực hạn, nếu lại ra tay, xác định có thể đem ngô sống sờ sờ mài chết." Nhưng Lục Minh lại lắc đầu: "Không, không cần thiết nữa, đồ vật ta muốn đã lấy được rồi." Ánh mắt Quỷ Diện Ma Quân ngưng tụ: "Đồ vật?

Đồ vật gì?" "Muốn nhìn không?

Sẽ không hối hận chứ?" Hối hận cái gì, hắn đường đường là Quỷ Diện Ma Quân, cho dù thân thể thâm hụt thành bộ dạng này đều chưa từng hối hận, càng đừng nói trực tiếp nhìn bí mật không hiểu thấu trên người đối phương. "Không hối hận!" Lần này Lục Minh không nói chuyện, chỉ nhìn Quỷ Diện Ma Quân, mỉm cười, nụ cười có chút quỷ dị.

Khoảnh khắc tiếp theo, Lục Minh đặt một bàn tay lên mặt mình.

Chương 108

Động tác quen thuộc này lập tức làm cho đồng tử Quỷ Diện Ma Quân chợt co rụt lại.

Một mặt quỷ hư ảo đột nhiên xuất hiện trên mặt Lục Minh, sau đó Lục Minh dùng sức bóp một cái, mặt quỷ vỡ vụn!

Khoảnh khắc tiếp theo, một cỗ sức mạnh khiến Quỷ Diện Ma Quân quen thuộc đến cực điểm bắt đầu từ trên người Lục Minh thăng đằng.

Chiến ý điên cuồng, bạo ngược, vô thất, hung hãn, hám thiên đấu địa từ trên người Lục Minh dũng hiện ra!

Chỉ trong nháy mắt, từng đạo văn lộ màu vàng cổ xưa từ mỗi một chỗ trên thân thể dũng xuất.

Một lát sau, Lục Minh triệt để biến thành một tôn kim nhân kim quang xán lạn!

Nhìn một màn này, Quỷ Diện Ma Quân triệt để biến sắc!

Bộ dáng này hắn sao có thể lạ lẫm, đây hách nhiên là trạng thái kích hoạt sức mạnh Cuồng Chiến Hoàng thuần chính nhất!

Tuy rằng không cường đại như Cuồng Chiến Ma nhưng điệp gia đến cực hạn cũng có thể bộc phát ra gấp hai mươi lần sức mạnh.

Đây là nội tình cường đại nhất của Quỷ Diện nhất tộc, cũng là thiên phú mạnh nhất của Quỷ Diện nhất tộc! "Không có khả năng, ngươi rõ ràng không phải Quỷ Diện nhất tộc!" "Không, không đúng..." Quan kiện thời khắc, Quỷ Diện Ma Quân bỗng nhiên minh ngộ, mắt muốn nứt ra. "Ngươi vẫn luôn cuốn lấy ngô tịnh không phải vì chiến đấu, là vì để copy thiên phú Quỷ Diện nhất tộc của ngô!!!!" "Đoán

đúng rồi, đáng tiếc không có thưởng ~" Lục Minh xác thực đang copy sức mạnh của Quỷ Diện Ma Quân, chỉ là quá trình cũng không đơn giản như Quỷ Diện Ma Quân tưởng tượng.

Lục Minh thông qua quá trình lần lượt phục sinh, không ngừng lợi dụng các loại phương pháp đem Tế Bào Bất Hủ của bản thân rót vào trong cơ thể Quỷ Diện.

Bình thường Tế Bào Bất Hủ rót vào có thể trực tiếp một lần nữa phục sinh trên túc thể, nhưng thực lực Quỷ Diện Ma Quân quá mạnh, năng lực Tế Bào Bất Hủ bị đại phúc độ áp chế.

Cho dù như thế, hết lần này tới lần khác liên tiếp không ngừng tiến hành, để Tế Bào Bất Hủ ký túc trên người Quỷ Diện Ma Quân, hấp thu sức mạnh của hắn, sau đó đào thoát.

Tích tiểu thành đại, cuối cùng tích súc đủ sức mạnh thuộc về Quỷ Diện Ma Quân, cộng thêm Toàn Tri Chi Nhãn hiệp trợ, Lục Minh mới lấy được bản Cuồng Chiến Hoàng chi lực ngụy tạo này.

Không sai, cho đến cuối cùng, loại sức mạnh này cũng chỉ là hư hữu vài phần bộ dáng mà thôi.

Quỷ Diện nhất tộc, tuy rằng không biết là chủng tộc thế nào nhưng chỉ nhìn Quỷ Diện Ma Quân trước mặt là biết, trong một chủng tộc mà cá thể có thể đạt tới cấp Tinh Hệ, thiên phú năng lực trong tình huống này còn có thể phát huy hiệu quả to lớn, chứng minh đẳng cấp thiên phú này tuyệt đối không dưới cấp Tinh Hệ, thậm chí có khả năng vượt ra khỏi cấp Tinh Hệ!

Thiên phú năng lực tầng thứ này sao có thể đơn giản đạt được.

Chỉ là, vừa rồi sự suy đoán "thông minh" của Quỷ Diện Ma Quân đã triệt để bổ toàn một bộ phận hư giả cuối cùng! "Biến giả vi chân!" Như vậy, Lục Minh mới triệt để đạt được năng lực thiên phú cường

hãn có thể tăng phúc gấp hai mươi lần chiến lực này!

"Tiếp theo, cũng xin hãy lĩnh hội luồng sức mạnh này đi!" Thân ảnh Lục Minh trong nháy mắt biến mất tại chỗ.

Khoảnh khắc tiếp theo, những đòn tấn công phợp trời rợp đất bao trùm lấy Quỷ Diện Ma Quân.

Công kích!

Công kích!

Công kích!

Những đòn liên kích vô hạn, không hề đoạn tuyệt, không hề bị cản trở!

Không có dù chỉ một chút phòng ngự, chỉ có dốc hết thảy vào tấn công!

Công kích!

Công kích!

Sức mạnh, bắt đầu nhân lên gấp bội!

Cuồng Chiến Hoàng Chi Lực, một loại sức mạnh tăng phúc, theo đà liên kích mà mức độ tăng phúc sẽ không ngừng nâng cao.

Khi Lục Minh với cơ sở thực lực mạnh hơn sử dụng luồng sức mạnh này đối đầu với Quỷ Diện Ma Quân đang sắp rớt cảnh giới, đó mới thực sự là không thể chống lại!

Chỉ vỏn vẹn ba giây, hư không liền bùng phát ánh sáng trắng lóa quen thuộc.

Một lát sau, đợi quang mang tan đi, toàn bộ tầng thứ 45 của Chung Yên Địa Ngục đã không còn bao nhiêu chỗ thuộc về khái niệm lục địa.

Giữa không trung, một đạo thân ảnh mơ hồ lúc hư lúc thực, trông

như có thể biến mất bất cứ lúc nào.

Lục Minh chăm chú nhìn đạo hư ảnh kia, tán đi sức mạnh Cuồng Chiến Hoàng, liếc nhìn Quỷ Diện Ma Quân một cái đầy khinh thường: "Không chịu đòn giỏi như tôi tưởng tượng, chỉ mới tăng phúc hai mươi lần mà đã không trụ được rồi sao~" Hiện tại Quỷ Diện Ma Quân đã triệt để bị đánh nổ, cái ở trước mặt vẻn vẹn chỉ là linh hồn tàn dư của hắn, mà ngay cả linh hồn thì khoảng cách đến lúc tiêu tán cũng không còn xa.

Cận kề cái chết, Quỷ Diện Ma Quân lại tỏ ra có chút bình tĩnh, sâu trong đôi mắt có một loại hào quang kỳ dị đang nhấp nháy.

"Quả thực rất mạnh, cho dù dùng Cuồng Chiến Hoàng Chi Lực tăng phúc hai mươi lần, lực phá hoại thậm chí sẽ không kém bao nhiêu so với Cuồng Chiến Ma tăng phúc trăm lần của ngô." "Nhưng, còn thiếu một chút, chẳng lẽ ngươi không muốn sức mạnh tiến thêm một bước sao?" "Đó, là sức mạnh thuộc về Cuồng Chiến Ma?" "Tăng phúc gấp trăm lần, nếu có được loại sức mạnh này, e rằng trong cả cấp Tinh Hệ, đều sẽ không còn bao nhiêu cường giả là đối thủ của ngươi nữa~" Lục Minh trầm mặc không nói, nhìn qua tựa hồ đang suy tư.

Đem Cuồng Chiến Hoàng tấn cấp thành Cuồng Chiến Ma không khó, dung nhập Vực Sâu chi lực là được, nhưng sức mạnh Vực Sâu đâu có dễ dung hợp như vậy?

Lúc này, nhìn Lục Minh đang trầm mặc, Quỷ Diện Ma Quân lại cười.

"Ngươi đang kiêng kỵ, kiêng kỵ sức mạnh Vực Sâu~" Nụ cười của Quỷ Diện Ma Quân càng lúc càng nồng đậm.

"A, sức mạnh Vực Sâu đáng sợ biết bao, có kiêng kỵ cỡ nào cũng đều có thể lý giải!" "Nhưng mà, ngươi thực sự cho rằng, ngươi có

thể cự tuyệt luồng sức mạnh này sao!!!" Đột nhiên, khoảnh khắc tiếp theo, tất cả nụ cười toàn bộ biến thành tiếng cười to, tiếng cười càn rỡ, thống khoái!

"Ha ha, ha ha ha...

Tên khốn đáng thương, ngươi trúng chiêu kế cuối cùng của ngô rồi!" "Nơi này, chính là Địa Ngục, là Vực Sâu, là điểm cuối sa đọa của hết thảy chư thiên vạn giới!" "Ở chỗ này, mỗi thời mỗi khắc đều sẽ tao ngộ Vực Sâu xâm thực.

Ngô, thống lĩnh tầng 45 Chung Yên Địa Ngục, lại càng có quyền hạn chủ động tiếp dẫn Vực Sâu ý chí!!" "Tên khốn nạn đáng chết, ngươi cũng... bồi táng cùng ngô xuống địa ngục đi!!!!" Oanh!!!!

Một luồng ý chí vô pháp vô thiên, hạo hãn vô ngần, siêu việt hết thảy, siêu việt thứ nguyên, siêu việt vĩ độ khủng bố giáng lâm xuống phiến thiên địa này!

Chung Yên Địa Ngục, đầu nguồn của hết thảy khái niệm địa ngục.

Vực Sâu ý chí, ý chí tối cao của toàn bộ Chung Yên Địa Ngục, đó là thực sự...

Đa Nguyên!

Cho dù dưới sự tiếp dẫn của Quỷ Diện Ma Quân chỉ phục tô một tia, nhưng luồng sức mạnh này, bất luận phẩm cấp ra sao, đều đã siêu việt giới hạn của Đơn vũ trụ!

Sa đọa, tất cả mọi thứ, thống thống đều đang sa đọa.

Hết thảy sự vật, hư không, đại địa, thậm chí pháp tắc, đều đang sa đọa!

Ngay lúc này, Lục Minh vốn dĩ trong mắt Quỷ Diện Ma Quân đang ở vào tuyệt vọng, phát ra tiếng chó sủa tuyệt vọng, khóe miệng... lại

dần dần nhếch lên.

"Cuối cùng cũng đợi được một chiêu này, cũng không uổng công ta rõ ràng có thể tuỳ tiện giết chết ngươi, lại cứ luôn giữ lại mạng cho ngươi~" Thanh âm của Lục Minh không lớn, nhưng lấy thực lực của Quỷ Diện Ma Quân, hắn đường đường là cấp Tinh Hệ, cho dù âm thanh có nhỏ nữa, khoảng cách xa thế nào cũng đủ để hắn nghe được rõ ràng rành mạch.

Quỷ Diện Ma Quân lập tức sắc mặt đại biến, kinh hãi thốt lên: "Ngươi, ngươi vẫn luôn chờ đợi ngô chủ động tiếp dẫn Vực Sâu ý chí?!!!!" "Sao có thể, chẳng lẽ ngươi không sợ bị Vực Sâu ý chí xâm thực, không sợ sa đọa sao??!!" Lục Minh không trả lời vấn đề của hắn, ngược lại nói đến một điểm khác: "Có một điểm ngươi nói không sai, sau khi kiến chứng sức mạnh tăng phúc trăm lần hoàn chỉnh của Cuồng Chiến Ma, ta làm sao lại cam tâm tình nguyện chỉ tiếp thu sức mạnh tăng phúc hai mươi lần của Cuồng Chiến Hoàng chứ!" "Nhưng mà, một điểm khác, ngươi sai rồi~~" "Sa đọa, sa đọa, là sự tồn tại chính diện bị dẫn đạo nhập vào hắc ám mới gọi là sa đọa.

Ta thì chưa bao giờ nói, ta là sự tồn tại chính diện nha~~" Khoảnh khắc tiếp theo, thân thể Lục Minh bắt đầu phát sinh biến hóa cực lớn.

Thân ảnh vốn dĩ thuần túy như quang minh hóa thân, đột nhiên chuyển hóa thành vô tận hắc ám.

Hắc ám thuần túy nhất, cực hạn nhất, thôn phệ hết thảy hắc ám!

Không chỉ như thế, thể hình Lục Minh cũng đồng bộ bắt đầu phát sinh biến hóa cực lớn, trên thân khoác lên một tầng hắc giáp bá đạo dữ tợn, một đôi mắt đồng thời trở nên đỏ tươi vô cùng.

Cùng lúc đó, một luồng ma ý bạo ngược, sâm nhiên, tử tịch, to lớn hào hùng không có nửa phần lý trí phóng lên tận trời.

Dưới luồng ma ý này, đường đường là thống lĩnh tầng 45 Chung Yên Địa Ngục như Quỷ Diện Ma Quân cũng ẩn ẩn có một loại xúc động tự cảm thấy không bằng, muốn quỳ xuống.

Đây là đẳng cấp áp chế bắt nguồn từ huyết mạch ác ma!

Lục Minh hiện tại, đâu còn bộ dáng quang minh hóa thân như trước, hoàn hoàn toàn toàn là một con ma thuần túy, thậm chí còn giống ma hơn cả Quỷ Diện Ma Quân!

Không sai, hắn hiện tại cũng xác thực là một tôn ma.

Hắc Ám Pháp Tắc cấp 8, cộng thêm việc tiến hành chuyển hóa Lượng Tử Chiến Ma, hắn hiện tại đích đích xác xác là một tôn ma, một tôn ma cao đẳng hơn Quỷ Diện Ma Quân rất nhiều!

Linh hồn vốn hư ảo của Quỷ Diện Ma Quân suýt chút nữa tiêu tán ngay tại chỗ, tiếng gào thét khó tin lại cuồng loạn vang vọng thiên địa.

"Ngươi, ngươi, ngươi lừa gạt ngô, đây mới là bản thể của ngươi!!!!" Quỷ Diện Ma Quân quả thực sắp tức điên rồi.

Cái tên khốn nạn đáng chết này, lần đầu tiên xuất hiện với tư thái nhân loại, về sau lại triển hiện ra tư thái ác ma lừa hắn, đem bản thể Quỷ Diện Ma Quân của hắn lừa gạt ra, sau đó lại triển hiện về bộ dáng thần thánh kia, làm cho Quỷ Diện Ma Quân cho rằng đó mới là tư thái căn bản nhất, kết quả hiện tại lại biến đổi!

Lại biến đổi!!

Tên khốn nạn này, cư nhiên thực sự là một tôn ma vật!

Ma vật còn cao đẳng hơn cả hắn!!

Loại lừa đảo này quả thực muốn làm cho Quỷ Diện Ma Quân tức đến nổ tung tại chỗ!

Tên khốn nạn này, căn bản vẫn luôn trêu đùa Quỷ Diện Ma Quân

hắn sao??!!!

Lục Minh lúc này lại hoàn toàn không nhìn Quỷ Diện Ma Quân, dưới sự tẩy lễ của Vực Sâu ý chí, toàn bộ khuôn mặt lộ ra biểu tình mê say không thôi.

Chương 109

"Vực Sâu chi lực, thứ sức mạnh khiến người ta mê muội bực nào, cũng chỉ có luồng sức mạnh này mới đáng giá để ta lãng phí công phu lớn như vậy đi lược đoạt!" "Hiện tại, loại sức mạnh này, thuộc về ta!

Ha ha, ha ha ha..." Nương theo tiếng cười cuồng tiếu gần như điên cuồng kia, bởi vì Vực Sâu ý chí giáng lâm dẫn động lượng lớn Vực Sâu chi lực hạo hãn, thế mà bắt đầu liên miên bất tuyệt dũng mãnh tràn vào trong thân thể Lục Minh.

Hắn đang chủ động tiếp dẫn Vực Sâu chi lực!!

Lúc này Quỷ Diện Ma Quân đã không còn động tĩnh, hắn bị tức chết triệt để rồi, một vệt linh hồn cuối cùng cũng bị tức đến nổ tung tại chỗ!

Khoảnh khắc tiếp theo, Vực Sâu ý chí càng thêm kinh khủng bắt đầu phục tô!

Khác với Vực Sâu ý chí mà Quỷ Diện Ma Quân dùng quyền hạn tiếp dẫn trước đó, Vực Sâu ý chí lần này cảm nhận được có ma vật nghịch thiên đản sinh, cố ý hạ xuống ý chí thuộc về mình.

Thế nhưng ngay tại một khắc này, thân ảnh Lục Minh lại đột ngột biến mất tại chỗ, biến mất vô cùng đột nhiên, hoàn toàn không có bất kỳ dấu hiệu nào!

Vực Sâu ý chí vốn định đem đối phương chuyển hóa thành tân địa ngục thống lĩnh, kết quả chạy rồi?

Chạy rồi!!!!

Chỉ vỏn vẹn một hơi thở sau, một luồng ý chí đáng sợ mang theo cảm xúc phẫn nộ rõ ràng, trong nháy mắt chấn động toàn bộ Chung

Yên Địa Ngục.

Vô số địa ngục thống lĩnh từ trong trầm ngủ bị kinh tỉnh.

Từng đạo từng đạo ý chí đáng sợ hồi lãng trong toàn bộ địa ngục, mỗi một luồng đều xa xa siêu việt Quỷ Diện Ma Quân.

Một màn từng phát sinh trong tầng 45 Chung Yên Địa Ngục đang không ngừng bị hồi tố, tua lại, xuất hiện trong đôi mắt của mỗi một tôn địa ngục thống lĩnh.

"Thú vị, thân thể sâu kiến lại có thể lược đoạt Vực Sâu chi lực!" "Mưu kế không tệ, trước lấy danh nghĩa phục chế Cuồng Chiến Hoàng Chi Huyết để trêu đùa tên tiểu quỷ Quỷ Diện tộc, bức bách tên tiểu quỷ kia cố ý tiếp dẫn Vực Sâu ý chí, mượn nhờ việc này lược đoạt Vực Sâu chi lực.

Tuy không biết hắn làm như thế nào, nhưng đẳng cấp mưu kế này, cho dù là sâu kiến, cũng là một con sâu kiến không tầm thường.

Vị trí này, có lẽ có thể cùng ta tịnh liệt!" "Ma vật quỷ dị, Chung Yên Địa Ngục là đầu nguồn của hết thảy khái niệm địa ngục, thế mà chưa từng thấy qua ma vật quỷ dị như thế!" "Bất luận như thế nào, hứng thú của ngô bị khơi gợi rồi." "Dẫn đến Vực Sâu ý chí phát ra cảm xúc phẫn nộ, lần trước xuất hiện là thời điểm mười ba Lượng Kiếp về trước." "Thú vị, tìm được hắn, đem hắn mang về, Vực Sâu ý chí nhất định không tiếc ban thưởng, hoặc là, ngô có thể mượn nhờ hắn tiến thêm một bước, nhìn thấu bí mật của Đa Nguyên!" "....." Trong Giới Dị Năng, hư không đột nhiên vặn vẹo, một đạo thân ảnh từ đó rơi xuống.

Lục Minh tư thái có chút chật vật hít sâu mấy hơi, sau đó che lấy cái trán, cất tiếng cười to.

"Thành công rồi, thật sự thành công rồi!!!!" Trên giao diện thuộc

tính, một chương sức mạnh mới liệt kê ở trên. **Danh xưng:** Lục Minh **Xưng hào:** Khi Trá Sư **Thiên phú:** Biến Giả Vi Chân (Vô Thượng cấp) **Thể chất:** Cuồng Chiến Hoàng Chi Huyết, Lưu Ly Bảo Cốt, Cương Thiết Chi Khu **Dị năng:** Chuẩn A cấp Tật Phong, Chuẩn A cấp Băng Phong, Chuẩn A cấp Ngự Thủy, S cấp Tam Phân Quy Nguyên Khí, Chung Yên Thái Thản (14%) **Thần thông:** Vực Sâu Chi Lực (Độ khế hợp 40%), Thương Thiên Hóa Thân (14.63%), Toàn Tri Quyền Hành - Trung (53%), Lượng Tử Vĩnh Sinh đệ tứ giai đoạn (1.2%), Chủng Ma Chuyển Sinh, Nhất Niệm Tam Thiên Pháp Tắc Giới (Hắc Ám Pháp Tắc 8 cấp 60%, Thôn Phệ Pháp Tắc 7 cấp 90%, Hỏa Diễm Pháp Tắc 6 cấp 88%, Lôi Điện Pháp Tắc 6 cấp 87%,...) Cuồng Chiến Hoàng Chi Lực, Cuồng Chiến Ma, mục đích chân chính của Lục Minh không phải những thứ kia.

Thời điểm chuẩn xác biết được nơi đó là địa phương nào, mục đích của hắn chỉ có một cái, đó là: Lược đoạt Vực Sâu chi lực!

Vực Sâu chi lực, Vực Sâu chi lực của đầu nguồn hết thảy địa ngục, loại sức mạnh này tất nhiên thuộc về sức mạnh cấp độ Đa Nguyên!!

Mắt thấy Vực Sâu chi lực bây giờ trực tiếp siêu việt Thương Thiên Hóa Thân, Toàn Tri Quyền Hành, Lượng Tử Vĩnh Sinh các loại năng lực, trực tiếp nhảy lên vị trí thứ nhất là có thể nhìn ra được!

Khác với mấy cái dị năng kia, Thương Thiên Hóa Thân, Toàn Tri Quyền Hành, những năng lực này trên thực tế đã siêu việt phạm trù khái niệm năng lực, không chỉ có đủ loại sức mạnh thần hồ kỳ thần, càng là bản thân có kiêu ngạo mười phần.

Thứ hạng của mấy loại năng lực này, bản thân chính là một cái biểu hiện mạnh yếu!

Đương nhiên, không phải nói Thương Thiên Hóa Thân, Toàn Tri

Quyền Hành, Lượng Tử Vĩnh Sinh yếu hơn Vực Sâu chi lực, những năng lực kia đều chỉ là trạng thái trưởng thành, còn Vực Sâu chi lực lại là hoàn chỉnh, chân chính thuộc về cấp số sức mạnh Đa Nguyên!

Bất quá, khác với độ hoàn thành của các sức mạnh khác, Vực Sâu chi lực hiển thị ba chữ "Độ khế hợp" đặc thù!

Từ sau khi Lục Minh kích hoạt "Biến giả vi chân", đây là lần đầu tiên gặp phải năng lực có tiêu chí này, bất quá cũng có thể lý giải.

Lục Minh nếu như thực sự chỉ cần đơn thuần sức mạnh Vực Sâu, chỉ cần làm thịt mấy con ác ma là có thể đạt được một chút, đâu cần phiền toái như vậy.

Sở dĩ chơi một ván cờ lớn như thế, thậm chí trêu đùa Quỷ Diện Ma Quân, để hắn tiếp dẫn Vực Sâu ý chí giáng lâm, là vì lừa gạt Vực Sâu ý chí, để Vực Sâu ý chí cho rằng Lục Minh đang lược đoạt Vực Sâu chi lực chứ không phải dung nhập địa ngục!

Đối với kẻ trộm, người có hào phóng đến mấy cũng sẽ sinh ra phẫn nộ, nhất là ngay trước mặt mà trộm, đó còn là trộm sao?

Đó căn bản là minh cướp!!

Vực Sâu ý chí sao có thể không phẫn nộ, một khi Vực Sâu ý chí sản sinh phẫn nộ, bản thân cảm xúc sẽ đánh thức những tồn tại đỉnh cấp trong địa ngục, đem việc làm của Lục Minh triệt để tản ra, cái khái niệm "lược đoạt Vực Sâu chi lực" sẽ triệt để thành hình!

Chỉ đợi độ khế hợp hoàn thành một trăm phần trăm, vậy thì hải lượng Vực Sâu chi lực bị Lục Minh thôn phệ, sẽ triệt để quy hắn sở hữu!

Hiện tại Vực Sâu chi lực còn không thuộc về Lục Minh, trước khi bị triệt để đánh lên ấn ký của Lục Minh, Lục Minh áp căn không dám đụng chạm Vực Sâu chi lực trên ý nghĩa chân chính.

Chỉ cần đụng một cái, kết quả chỉ có một, bị Vực Sâu chi lực chân chính xâm thực, sa đọa thành ma vật địa ngục.

Lục Minh cũng không có phương pháp chân chính xuống địa ngục~~ Ngoài ra đáng nhắc tới chính là, những Vực Sâu chi lực mà Lục Minh hiện tại không dám đụng vào này, đã bị ném vào trong nhóm chat.

Nhóm chat không có chức năng chứa đồ, nhưng tư duy không thể cứng nhắc như vậy, mở một cái hồng bao, ném hết vào trong đó chẳng phải là được rồi sao?

Dù sao chỉ cần Lục Minh nói trước trong nhóm một câu đại loại như "không muốn chết thì đừng đụng vào", trong nhóm chẳng lẽ có người thực sự dám làm trái ý chí 'Thượng Thiên' đi tiếp xúc cái hồng bao kia?

Chờ thời gian hồng bao hết hiệu lực, hồng bao tự động trả về, đến lúc đó tự nhiên hết thảy viên mãn~~ 60%, 70%, 80%, 90... 100%!!!

Độ khế hợp đạt tới 100%, Lục Minh liền lập tức mở ra nhóm chat, chờ đợi nhóm chat trả về hồng bao.

Hồng bao nhóm là loại công năng cơ sở nhất, quy định nhóm chat và nhóm chat tầm thường cũng không khác biệt lắm, không ai nhận lấy hồng bao thì 24 giờ sau sẽ trả về. 24 giờ, chỉ là công phu chợp mắt một cái mà thôi.

Thế nhưng, chờ 24 cái giờ trôi qua, hồng bao lại chậm chạp không có hiển thị hồi phản.

Giờ khắc này, ánh mắt Lục Minh thay đổi, lông mày cũng nhíu chặt lại.

Còn chưa đợi hắn có động tác, giao diện tư liệu bỗng nhiên sáng lên, khoảnh khắc tiếp theo, một cái bảng nhiệm vụ đặc thù xuất hiện

ở trước mặt hắn. **“Chúc mừng thành viên quần Thiên phát động nhiệm vụ đặc thù!”** **Nhiệm vụ thế giới:** Vô **Nhiệm vụ độ khó:** Vô **Nhiệm vụ nhân số:** 1 người **Nhiệm vụ giới thiệu:** Đem một nửa Vực Sâu chi lực thu hoạch được thu hồi cho nhóm chat. **Nhiệm vụ ban thưởng:** Thủy Tinh Vương Quán *1 Nhìn thấy một màn này, Lục Minh lại không có tức giận, ngược lại có chút buồn cười.

Xem ra, đồ cướp được là Vực Sâu chi lực, ngay cả nhóm chat cũng động ý đồ.

Thủy Tinh Vương Quán, một cái hũ cần một trăm vạn tích phân, coi như là thủ bút không nhỏ.

Chỉ là...

“Một trăm vạn tích phân phân một nửa Vực Sâu chi lực, ngươi không nhìn thấy ta ngu xuẩn chứ?” Trong Thủy Tinh Vương Quán đồ tốt xác thực không ít, cái khác không nói, thanh Tru Tiên Kiếm kia Lục Minh đã ngắm nghía rất lâu rồi.

Nhưng mà, dùng xác suất một phần mười hai, đổi lấy một nửa Vực Sâu chi lực ta phí sức lực lớn như vậy mới lấy được?

Có lẽ nhóm chat cũng cảm giác xác thực quá phận một chút, văn tự trên bảng nhiệm vụ từng hàng biến mất, lại từng hàng một lần nữa xuất hiện, giống như có người đang tẩy tẩy sửa sửa. **Nhiệm vụ thế giới:** Vô **Nhiệm vụ độ khó:** Vô **Nhiệm vụ nhân số:** 1 người **Nhiệm vụ giới thiệu:** Đem một nửa Vực Sâu chi lực thu hoạch được thu hồi cho nhóm chat. **Tuyệt Đối Tĩnh Chỉ:** Một trong những Chí Cao Quy Tắc Luật, hết thảy vật chất dưới chân cảnh Đa Nguyên đặt vào trong đó, đều ở vào trạng thái tuyệt đối tĩnh chỉ, không có hao tổn, sẽ không trải qua bất kỳ thời gian trôi qua nào.

Lần này, ngược lại phách lực lớn hơn một chút, không chỉ tăng

thêm ba cái hũ tương đương ba trăm vạn tích phân, còn thêm một cái không gian tư nhân rõ ràng nhìn rất hữu dụng.

"Chỉ là, không đủ..." "Ba cái hũ ta không cần, ta muốn thanh Tru Tiên Kiếm kia." Lục Minh biết đồ chơi nhóm chat này có tư duy, dứt khoát trực tiếp mở miệng.

Đừng nói ba cái hũ, cho mười cái hũ thì có cái tác dụng gì?

Trước không nói nhóm chat có thể hậu trường khống chế xác suất hay không, nếu vận khí kém chút, mười lần đều không rút ra Tru Tiên Kiếm, Lục Minh chẳng phải tức đến nổ tung tại chỗ.

Giao dịch, cũng không phải là không thể, nhưng loại đồ chơi mang tính xác suất này, Lục Minh một điểm cũng không hứng thú.

Bảng nhiệm vụ lại bắt đầu sửa sửa đổi đổi, lần này tốc độ sửa chữa rất chậm, sửa lại một lần rồi một lần, dùng thời gian rất dài.

Hiển nhiên, vụ giao dịch này đối với nhóm chat mà nói cũng tương đương xoắn xuýt, cần 'suy nghĩ'.

Cuối cùng, tốn hơn nửa ngày thời gian, nhiệm vụ mới sửa chữa hoàn thành.

Những cái khác đều không thay đổi, có hai điểm xuất hiện biến hóa. **Nhiệm vụ giới thiệu:** Đem 80% Vực Sâu chi lực thu hoạch được thu hồi cho nhóm chat. **Nhiệm vụ ban thưởng:** Cửu cấp chí bảo Tru Tiên Kiếm (phục chế), không gian tư nhân chuyên chúc.

Một nửa Vực Sâu chi lực biến thành tám mươi phần trăm, đoán chừng nhóm chat trải qua thời gian dài suy nghĩ mới đưa ra kết quả.

Nói thật, cuộc giao dịch này Lục Minh cũng không thiệt thòi.

Vực Sâu chi lực xác thực là sức mạnh mạnh mẽ, đó là sức mạnh cấp độ Đa Nguyên chân chính, nhưng, đó chung quy vẻn vẹn chỉ là

một loại sức mạnh cao vị.

Giống như một phàm nhân đạt được một tia tiên lực, cố nhiên diệu dụng vô cùng, nhưng so với một thanh thần binh có độ khế hợp cao, cũng tịnh không trân quý hơn bao nhiêu.

Đó chung quy chỉ là một loại sức mạnh mà thôi, không phải sức mạnh bản thân, thuộc về loại vật phẩm tiêu hao dùng một chút là ít đi một chút.

Thế nhưng, Lục Minh ngay cả mảy may do dự cũng không có.

"80% không có khả năng, tối đa 50%, nhiều một chút cũng không có khả năng!" Nhóm chat lại bắt đầu sửa chữa, lần này muốn thống khoái không ít, 80% đổi thành 75%.

Hiển nhiên, nhóm chat cẩu đồ vật này cũng tịnh không nhất định phải 80%, thuần túy là công phu sư tử ngoạm, để dễ mặc cả về sau.

"51%, cái giá cuối cùng ta đưa ra, nhiều hơn nữa không có khả năng!" "73%~" "51%, 51%." "72%~" "52%, không thể lại thay đổi!" "....." Một cuộc mặc cả đặc biệt bắt đầu, trải qua hơn nửa ngày giao lưu, giá cả dừng lại ở con số cuối cùng.

Nhóm chat yêu cầu cuối cùng là 60%, cũng không nguyện ý tiếp tục hạ thấp.

Chương 110

Lục Minh thì cắn chết 55%, vô luận như thế nào cũng không nguyện ý lại tăng lên.

Nhất thời, lâm vào cương cục.

Giằng co một hồi, ánh mắt Lục Minh bỗng nhiên ba động.

"60% cũng không phải là không thể, nhưng ta có ba cái yêu cầu.

Cũng không phải yêu cầu đặc thù gì, hai cái đáp án, cộng thêm một danh ngạch mời thành viên đặc thù, ta muốn mời ai thì mời người đó.

Đồng ý thì chúng ta thành giao, không đồng ý mà nói..." Lời phía sau Lục Minh không có nói ra, nhưng cỗ lãnh ý toàn thân kia đã hiển lộ rõ ràng.

Lục Minh triệt để buông lời, nhóm chat do dự một hồi, lại bắt đầu sửa chữa bảng nhiệm vụ, đại khái là lần thứ mười mấy sửa chữa.

Bức một cái người phát nhiệm vụ sửa chữa nhiệm vụ mười mấy lần, Lục Minh tuyệt đối cũng coi là đệ nhất nhân. **Nhiệm vụ giới thiệu:** Đem 60% Vực Sâu chi lực thu hoạch được thu hồi cho nhóm chat. **Nhiệm vụ ban thưởng:** Cửu cấp chí bảo Tru Tiên Kiếm (phục chế), không gian tư nhân chuyên chúc, hai vấn đề (không được dính dáng đến bất kỳ Đa Nguyên nào), một danh ngạch mời chuyên chúc đặc thù (không được vượt qua cấp 8).

Lục Minh yên lặng chăm chú nhìn bảng nhiệm vụ, một phút đồng hồ, hai phút đồng hồ, ba phút đồng hồ...

Loại cảm giác chờ đợi này khẳng định tương đương giày vò người.

Mã nhóm chat bảng nhiệm vụ hốt hoảng lóe lên mấy lần, trông

như muốn sửa, cuối cùng lại ngạnh sinh sinh đem ý nghĩ sửa đổi ép xuống.

Xem ra, lần này thật sự là cực hạn rồi, Lục Minh thầm nghĩ trong lòng.

Hắn và nhóm chat quan hệ tương đối đặc thù, coi là hợp tác giả, nhưng lại ẩn ẩn kiêng kỵ lẫn nhau, đồng thời kiêng kỵ lẫn nhau lại không chủ động đánh vỡ hợp tác, một loại quan hệ cổ quái.

Dưới tình huống này, trừ phi giá cả thật sự không thể tiếp tục hạ thấp, nếu không nhóm chat tuyệt đối không có khả năng liều mạng trở mặt với Lục Minh, không nguyện ý lại hạ thấp dù chỉ một chút.

"Có thể~~" Cuối cùng, nương theo Lục Minh gật đầu, tất cả văn tự trên giao diện tư liệu trong nháy mắt biến mất vô ảnh vô tung, cứ như chạy trối chết vậy.

Cùng lúc đó, hai cái hồng bao xuất hiện ở trước mặt Lục Minh.

Lục Minh không do dự, trực tiếp mở ra hai cái hồng bao.

"Đinh, chúc mừng thu hoạch được Vực Sâu Chi Lực 430 vạn tia." "Đinh, chúc mừng thu hoạch được cửu cấp chí bảo Tru Tiên Kiếm." "Đinh, chúc mừng thu hoạch được không gian tư nhân chuyên chúc." "Đinh, chúc mừng thu hoạch được quyền hạn mời đặc thù (cấp 8 / không ký danh)." Những thứ khác Lục Minh tạm thời không đi chú ý, hắn chỉ quan tâm đầu tiên, Vực Sâu chi lực 430 vạn tia?

Bị nhóm chat lấy đi 60%, nói cách khác Lục Minh lần này tổng cộng cướp được hơn ngàn vạn tia Vực Sâu chi lực?

Không có sự vật so sánh cụ thể nên cũng không rõ ràng rốt cuộc là bao nhiêu, bất quá Lục Minh đoán chừng là không ít, bởi vì hắn có thể là đã đem lượng lớn Vực Sâu chi lực mang theo khi Vực Sâu ý chí giáng lâm lần đầu tiên cướp sạch sành sanh.

Cho dù đó vẻn vẹn chỉ là một cái địa ngục thống lĩnh tiếp dẫn giáng lâm một tia Vực Sâu ý chí, nhưng dù sao cũng là sức mạnh do Vực Sâu ý chí cấp số Đa Nguyên mang theo, chắc chắn đối với bất kỳ một sinh linh cấp số Đơn vũ trụ nào, cho dù là tồn tại Đơn vũ trụ đỉnh phong mà nói, hẳn cũng không phải là một con số nhỏ.

Liếc mắt nhìn những thứ khác, xác nhận không có sai sót sau, Lục Minh trực tiếp nhận lấy.

"Vấn đề thứ nhất, vì sao cái tên Quỷ Diện Ma Quân kia chỉ có thực lực Tinh Hệ cấp, lại có thể đả thông thông đạo Địa Ngục và Vạn Giới??" Trước mắt đây là chuyện Lục Minh tò mò nhất.

Theo lý mà nói muốn đánh vỡ vũ trụ bích chướng, đó là sức mạnh cấp số Đa Nguyên, cái tên Quỷ Diện Ma Quân kia đều không có khả năng sở hữu loại cấp độ sức mạnh đó.

Lục Minh giữ lại mấy thủ đoạn phòng bị tên kia sở hữu át chủ bài, lại một mực chưa từng thấy.

Còn về Vực Sâu chi lực, đó ngược lại xác thực là sức mạnh cấp biệt Đa Nguyên, nhưng đó là sức mạnh của Địa Ngục người ta, y dựa vào sức mạnh Địa Ngục đánh vỡ bích luỹ Địa Ngục?

Trò đùa này không buồn cười chút nào.

Nương theo vấn đề Lục Minh hỏi ra, mặt ngoài nhóm chat một đoạn thời gian rất dài không có phản ứng.

Lục Minh cũng không nóng nảy, cứ thế mà chờ.

Nói thật, vấn đề này có chút phá cách, bởi vì dựa theo Lục Minh phỏng đoán, vấn đề này có khả năng rất lớn dính dáng đến Đa Nguyên, không quá phù hợp yêu cầu phạm vi của nhóm chat.

Nhưng, đây cũng là một cơ hội tương đối thú vị, vấn đề thứ nhất, vừa vặn có thể thăm dò điểm mấu chốt của nhóm chat.

Nếu như nhóm chat kiên quyết cự tuyệt bất kỳ vấn đề nào dù chỉ dính một chút đến Đa Nguyên, vậy đại biểu đối với nhóm chat mà nói, bất kỳ một Đa Nguyên nào, uy hiếp tính đều là trí mạng.

Ngược lại, tắc đại biểu, đối với nhóm chat mà nói, Đa Nguyên, chưa hẳn là không thể chạm đến.

Nếu như là vế sau, Lục Minh sẽ không có động tác.

Nếu như là vế trước...

Lục Minh khóe mắt hơi liếc nhìn giao diện thuộc tính của mình, chuẩn xác hơn là bốn chữ to "Lượng Tử Ma Chủ" trên giao diện thuộc tính.

Đối với món đồ chơi này nghi kỵ, Lục Minh chưa bao giờ buông xuống.

Chờ đợi, chờ đợi, chờ đợi...

Cuối cùng, mặt ngoài nhóm chat xuất hiện một dòng chữ. **Chung Yên Địa Ngục:** Tất cả địa ngục của Chư Thiên Vạn Giới, đầu nguồn cuối cùng của khái niệm Vực Sâu, bên trong có một trong bảy đại Đa Nguyên là ????, đem Đa Nguyên chi lực của bản thân dung nhập ????, ban cho đông đảo sinh linh trong Chung Yên Địa Ngục một số thiên phú độc đáo.

Trong đó một loại thiên phú xưng là: ???? **Hiệu quả:** Chế tạo cá thể dữ liệu, ném vào chư thiên vạn giới, thu thập sức mạnh cá tính phù hợp yêu cầu đặc định.

Loại cá thể dữ liệu này được xưng là: **Hệ Thống!** Ánh mắt Lục Minh bỗng nhiên co rút lại, hắn nghĩ tới không ít khả năng, duy chỉ có không nghĩ tới điểm này!

Vô thị những dấu chấm hỏi không thể giải thích kia, có phải hay không có thể lý giải là: Chế tạo hệ thống, bản thân là một loại năng

lực thiên phú mà sinh linh trong Chung Yên Địa Ngục có thể đạt được?!!

Nói cách khác, đại đa số các hệ thống, áp căn chính là tác phẩm của ác ma trong Chung Yên Địa Ngục??!!

Đối với đáp án khiến người ta chấn động này, Lục Minh trầm mặc thật lâu thật lâu.

Hệ thống, phàm là người hiểu rõ hai chữ này, lại có ai không đối với nó bảo trì mấy phần thận trọng, lại có bao nhiêu người đối với hệ thống tồn tại vô tận khát vọng.

Bây giờ mới biết được, thứ đồ chơi kia cư nhiên là sản xuất hàng loạt.

Không chỉ như thế, trên thực tế sinh linh nơi đó đều có năng lực chế tạo hệ thống.

Cùng lúc đó, nhận thức đối với sự tồn tại của Đa Nguyên cũng gia trọng rất nhiều.

Đối với Đa Nguyên, nhận thức của Lục Minh chỉ là một loại tồn tại cường đại, nhưng rốt cuộc mạnh bao nhiêu cũng không rõ ràng.

Bây giờ mới biết được, chỉ bằng một vị Đa Nguyên, liền có thể dùng một bộ phận sức mạnh ban cho đông đảo sinh linh chế tạo ra Hệ Thống - loại đạo cụ có uy năng kinh người này.

Hơn nữa, nhìn nhóm chat trực tiếp dùng mảng lớn dấu chấm hỏi thay thế một số thứ là biết, Đa Nguyên chân chính, bất luận tồn tại ở cái vũ trụ nào, phương chư thiên nào, một khi nhắc tới tên của đối phương, e rằng có thể làm cho đối phương sản sinh cảm ứng, hậu quả phía sau, không cần nói cũng biết.

"Chung Yên Địa Ngục, bảy vị Đa Nguyên..." Trước đó tại địa giới kia nháo đằng nửa ngày cũng không có chuyện gì lớn, dẫn đến Lục

Minh đối với Chung Yên Địa Ngục lơ đãng sinh ra chút hứa khinh thị, hiện tại loại khinh thị này không còn tồn tại nữa.

Có thể sau khi gây sự xong mà không có việc gì, thành phần vận khí tuyệt đối không ít.

Đúng lúc này, trong nhóm chat lại lần nữa xuất hiện từng hàng văn tự. **Chung Yên Địa Ngục thiển gian tầng:** Khu vực sơ cấp, cộng một trăm tầng, mỗi tầng có một vị thống lĩnh, thực lực tại Hạ vị Tinh Hệ cấp đến Đỉnh phong Tinh Hệ cấp bất đẳng.

Thiển gian tầng Đại Thống Lĩnh, hai cái Lượng Kiếp trước đó, thành tựu tồn tại cấp Đơn Vũ Trụ. **Chung Yên Địa Ngục thâm gian tầng:** Khu vực trung cấp, cộng một ngàn tầng, mỗi tầng có một vị thống lĩnh, mỗi một vị tại Hạ vị Tinh Vực cấp đến Đỉnh phong Tinh Vực cấp bất đẳng.

Thâm gian tầng Đại Lãnh Chúa, mười tám cái kỷ nguyên trước đó, thành tựu tồn tại cấp Đơn Vũ Trụ. **Chung Yên Địa Ngục Vực Sâu tầng:** Khu vực cao đẳng, tầng số không biết, vị trí không biết.

Nghe đồn, trong tầng Vực Sâu có không dưới một ngàn vị cấp Đơn Vũ Trụ, tồn tại Đơn Vũ Trụ cấp đỉnh phong không thấp hơn mười ba vị. **Chung Yên Địa Ngục ???? tầng:** ????

Trầm mặc, thời gian dài trầm mặc.

Ý tứ của nhóm chat rất rõ ràng.

Thứ nhất, hắn hiện tại nháo đẳng chỉ là địa khu cơ sở nhất của Chung Yên Địa Ngục, nói cách khác, nơi đó cũng có tồn tại có thể tùy tiện bóp chết hắn.

Thứ hai, gan của hắn thật sự rất to, vận khí cũng thật sự rất tốt.

Thứ ba, lần sau lại lãng thì nhớ thắp trước bó nhang, kẻo đến lúc đó có khả năng ngay cả tro cũng không đưa về được.

Lại lần nữa lâm vào trầm mặc thời gian dài, sau đó, Lục Minh mở miệng nói: "Ta hối hận rồi, không giao dịch nữa~~" Đặc yêu ngươi minh mục trương đảm châm chọc ta, cũng đâu có nói không cho phép ta hối hận giao dịch đâu.

Nơi đó nguy hiểm như vậy, về sau muốn cướp thêm một đợt Vực Sâu chi lực là rất khó, Vực Sâu chi lực có lẽ về sau rốt cuộc không chiếm được, cho nên ta hối hận rồi~..... ....

Mặt ngoài nhóm chat liên tục xuất hiện mấy chục hàng dấu chấm lửng, trực tiếp spam đầy màn hình.

Một lát sau, một cái hồng bao xoát một cái hiện ra, mở ra hồng bao.

Chương 111

“Chúc mừng thu hoạch được Thủy Tinh Vương Quán *1.” **“Nhắc nhở: Chương trình chính của nhóm chat sẽ vào 60 giây sau lâm vào ngủ say.”** 60, 59, 58...

Nhóm chat động tác dứt khoát, một cái Thủy Tinh Vương Quán bồi tội, sau đó minh bạch nói cho Lục Minh biết, Vực Sâu chi lực muốn lấy về là không thể nào, có 60 giây sẽ tử cơ (treo máy), có vấn đề mau hỏi, nếu không thì bái bai, nuốt xuống không có khả năng nhả ra.

Lục Minh bĩu môi, trong lòng lại không thiếu hài lòng.

Hối hận là không thể nào, chỉ tùy tiện trêu chọc gia hỏa này một câu, không ngờ cư nhiên có thu hoạch ngoài ý muốn.

“Vấn đề thứ hai, ngoại trừ thanh Tru Tiên Kiếm trong tay ta, ba thanh kiếm còn lại và trận đồ ở nơi nào?” Nhóm chat đứng máy một hồi, cũng không biết là đi thu thập dữ liệu hay đi làm trò gì.

Hồi lâu sau, trên màn hình bắt đầu xuất hiện đáp án. **Cửu cấp chí bảo Lục Tiên Kiếm:** Người sở hữu Khí Thiên Đế (cấp 8) **Cửu cấp chí bảo Hãm Tiên Kiếm:** Người sở hữu Mạn Uy thế giới một trong năm vị Sáng Thế Thần - Vô Hạn (cấp 9) **Cửu cấp chí bảo Tuyệt Tiên Kiếm:** Người sở hữu Tây Du thế giới Bắc Cực Trung Thiên Tử Vi Đại Đế (cấp 8) **Tru Tiên Trận Đồ:** Tồn tại trong kho bảo vật của Zeno.

Một kiếm ba đồ, bốn dạng vật phẩm, mỗi một cái đều không dễ chọc, nhất là cái cuối cùng...

Zeno, vị kia Lục Minh mã hữu bảy thành nắm chắc có thể khẳng định, thỏa thỏa là một vị Hư Cảnh Đa Nguyên~ Cho nên, trận đồ tạm

thời không cần nghĩ, cũng không cần thiết.

Kỳ thật, cũng không phải hoàn toàn không có khả năng, về sau nếu có nhân vật thế giới Dragon Ball gia nhập, lên kế hoạch lợi dụng Tôn Ngộ Không, cũng không phải là không có cơ hội, nhưng hiện tại khẳng định không được.

Còn về ba người kia, Mạn Uy Sáng Thế Thần Vô Hạn đầu tiên bài trừ, cửu cấp bình xét, thỏa thỏa là Tinh Vực cấp, hiện tại đi xúc cái rủi ro đó là không cần thiết.

Cũng không đến mức sợ, hiện tại Lục Minh tuy rằng vẻn vẹn chỉ là Hạ vị Tinh Hệ cấp, nhưng cộng thêm nhiều át chủ bài như vậy, cũng chưa hẳn không thể cùng vị Vô Hạn kia đánh một trận.

Chỉ là không cần thiết, phiền toái, Vô Hạn trong thiết lập là muội muội của Vĩnh Hằng, trời sinh chấp chưởng không gian, cửu cấp Không Gian Pháp Tắc, có thể đánh, nhưng cũng chưa chắc truy đuổi được.

Còn lại hai vị, Khí Thiên Đế và Bắc Cực Trung Thiên Tử Vi Đại Đế...

Ánh mắt Lục Minh bồi hồi trên hai cái tên này, hắn có một cái danh ngạch mời, có thể trực tiếp đem một trong số họ mời vào.

Hơi chần chờ một hồi, ánh mắt Lục Minh rơi vào trên một cái tên.

Sau đó, dời đi tầm mắt.

Đối với gia hỏa này hứng thú không nhỏ, chỉ là, hiện tại không phải thời cơ trực tiếp đem đối phương mời vào.

Lấy sự hiểu biết đối với gia hỏa kia, lấy sự kiêu ngạo và bá đạo của gia hỏa đó, sau khi nhập nhóm, vô luận như thế nào đều thiếu không được một trận chiến, cho nên trước đó, Lục Minh cần làm một chút chuẩn bị.

Tùy tiện đóng lại nhóm chat, cất điện thoại, Lục Minh tùy tay xé rách hư không, trở về tinh hải hạo hãn.

Không có do dự, Lục Minh ngay lập tức lấy ra thu hoạch lớn nhất chuyến đi này - Vực Sâu chi lực.

Vực Sâu chi lực được trích xuất ra, lại không giống như Lục Minh tưởng tượng là sức mạnh âm ám đầy trời, ngược lại là một quả cầu nhỏ xuất hiện ở trước mặt Lục Minh.

"...

Đem tất cả Vực Sâu chi lực trực tiếp ngưng tụ thành một quả cầu?" Ý thức xâm nhập vào trong đó, một lát sau, trên mặt Lục Minh lộ ra chút hứa vẻ kinh kỳ.

"Cư nhiên là như vậy, cái này ngược lại đối với ta mà nói thuận tiện hơn rất nhiều." Cũng không biết nhóm chat xử lý như thế nào, cư nhiên trực tiếp lợi dụng Vực Sâu chi lực sáng tạo ra một cái thế giới Vực Sâu.

Quả cầu nhỏ này chính là sản vật sau khi thế giới Vực Sâu kinh qua vô hạn nùng súc.

Chủ nhân của toàn bộ thế giới Vực Sâu bảng định là Lục Minh, chỉ cần Lục Minh muốn, bất cứ lúc nào cũng có thể điều động Vực Sâu chi lực trong đó, so với tưởng tượng còn muốn tốt hơn dùng nhiều.

Cầm quả cầu nhỏ, Lục Minh thử thăm dò khống chế Vực Sâu chi lực trong đó.

Cùng lúc đó, giao diện thuộc tính bằng không xuất hiện, từng hàng văn tự kỳ lạ xuất hiện ở phía trên. **Sử dụng phương pháp ①:** Trích xuất Vực Sâu chi lực, trực tiếp ngưng tụ thành công kích nện vào địch nhân.

Cho dù chỉ có một tia sức mạnh cũng có lực sát thương kinh người.

Một vạn tia đủ để trọng thương sinh linh cấp Đơn Vũ Trụ, một trăm vạn tia đủ để thương cập tồn tại cấp Đơn Vũ Trụ đỉnh phong.

Khuyết điểm: Đánh không trúng thì lãng phí. **Sử dụng phương pháp ②:** Đem sinh linh hoặc vật chất thôn phệ tiến vào trong tiểu cầu Vực Sâu, tiêu hao Vực Sâu chi lực tiến hành xâm thực đối với nó.

Xâm thực hoàn thành, hết thảy của đối phương chịu sự chưởng khống, muốn đối phương sống thì sống, muốn đối phương chết thì chết.

Khuyết điểm: Tiêu hao tương đương gấp mười lần cái trước!

Nhìn xem ba loại phương pháp sử dụng khác nhau hiển thị phía trên, lông mày Lục Minh nhướng lên.

Hai loại phương pháp đầu Lục Minh chỉ liếc mắt nhìn liền không còn để ý, không chỉ mang tính tiêu hao, hiệu dụng còn có chút buồn cười.

Tiêu hao một tia Vực Sâu chi lực triển hiện lực sát thương, một vạn tia lại chỉ có thể trọng thương Đơn Vũ Trụ cấp, phía sau càng buồn cười hơn, một trăm vạn có thể thương cập Đơn Vũ Trụ cấp đỉnh phong.

Thương cập ý tứ là gì, mở cái lỗ hổng cũng là thương cập, đánh nổ đầu cũng là thương cập, bất quá dựa theo Lục Minh phỏng đoán, khả năng của vế trước hoặc hứa lớn hơn một chút.

Loại thứ hai cũng mảy may không hứng thú, khống chế cấp sơ không cần thiết, cấp cao đẳng chưa hẳn hữu dụng, hoàn hoàn toàn toàn là gân gà.

Cũng chỉ có loại thứ ba, nhìn xem tương đối đáng tin cậy.

Liên quan tới cường hóa tự thân, năng lực đầu tiên Lục Minh nghĩ tới chỉ có một cái: Thương Thiên Hóa Thân!

Thương Thiên Hóa Thân, là cơ sở của hết thảy năng lực Lục Minh hiện nay.

Chỉ là độ hoàn thành của Thương Thiên Hóa Thân tăng lên có chút khó khăn, dẫn đến tốc độ tăng lên cũng không nhanh.

Đương nhiên, cái "không nhanh" này cũng chỉ là tương đối mà nói, loại tốc độ này đã sớm nhanh hơn vô số lần so với những cái gọi là thiên tung chi tài kia rồi.

Chỉ là, Lục Minh y nguyên không hài lòng.

Thế nhưng, khi Lục Minh muốn lợi dụng Vực Sâu chi lực cường hóa Thương Thiên Hóa Thân, nhận được lại chỉ là một cái nhắc nhở đặc thù.

Lục Minh suy tư một chút, chuyển hướng sang các năng lực khác.

Toàn Tri Quyền Hành - Trung.

Lượng Tử Vĩnh Sinh Pháp.

Nhất Niệm Tam Thiên Giới. .....

"Được rồi, ta đại khái hiểu rồi~~" Hiển nhiên, một cột thuộc về dị năng trên giao diện thuộc tính đều không có biện pháp tiến hành cường hóa vĩnh cửu.

Ánh mắt nhất chuyển, Lục Minh nhìn về phía cột thể chất mới xuất hiện, không có do dự, trực tiếp điểm vào trên Cuồng Chiến Hoàng Chi Huyết.

Cuồng Chiến Hoàng Chi Huyết dung hợp Vực Sâu chi lực hình thành Cuồng Chiến Ma Chi Huyết, cái này để lại ấn tượng tương đương khắc sâu. **"Phủ tiêu hao 100 vạn tia Vực Sâu chi lực, bắt

đầu cường hóa Cuồng Chiến Hoàng Chi Huyết?”** Lục Minh không có trực tiếp lựa chọn cường hóa, tiếp tục chuyển dời sang năng lực tiếp theo. **“Phủ tiêu hao 1 vạn tia Vực Sâu chi lực, bắt đầu cường hóa Lưu Ly Bảo Cốt?”** Tiếp tục, một loại năng lực khác. **“Phủ tiêu hao 1.2 vạn tia Vực Sâu chi lực, bắt đầu cường hóa Cương Thiết Chi Khu?”** Suy tư một chút, Lục Minh tiếp tục thăm dò năng lực trong tuyển hạng dị năng phía dưới. **“Phủ tiêu hao 1 ngàn tia Vực Sâu chi lực, bắt đầu cường hóa Tật Phong?”** **“Phủ tiêu hao 1 ngàn tia Vực Sâu chi lực, bắt đầu cường hóa Băng Phong?”** Từng loại năng lực trục cái bị thực nghiệm một lần, rất nhanh, đến loại năng lực cuối cùng. **“Phủ tiêu hao 100 vạn tia Vực Sâu chi lực, bắt đầu cường hóa Chung Yên Thái Thản?”** “Một trăm vạn, tiêu hao cư nhiên giống như cường hóa Cuồng Chiến Hoàng Chi Huyết?” Phải biết, Cuồng Chiến Hoàng Chi Huyết sau khi tiến hóa thành Cuồng Chiến Ma Chi Huyết là có thể bạo phát ra kỹ năng bạo phát siêu cường tăng phúc gấp trăm lần.

Chung Yên Thái Thản tiêu hao cư nhiên giống như vậy, từ đó chứng minh, cái năng lực bị Lục Minh thuận tay làm ra, áp căn không coi trọng này, có lẽ tiềm lực vượt ra khỏi dự đoán của Lục Minh.

Khoảnh khắc tiếp theo, Lục Minh không còn do dự.

“Toàn bộ cường hóa!” Một đoàn sức mạnh hỗn hỗn độn độn đột nhiên trào ra, đem thân thể Lục Minh triệt để bao khỏa, hình thành một cái vật hình trứng màu hỗn độn.

Thời gian, đối với cường giả chân chính mà nói, là thứ không đáng tiền nhất.

Cũng không biết qua bao lâu, trong vật hình trứng màu hỗn độn đột nhiên nổi lên một luồng năng lượng ba động mãnh liệt, toàn bộ vật hình trứng trực tiếp nổ tung.

Lục Minh với bề ngoài nhìn qua không có chỗ đặc thù, từ trong đó đi ra.

Nắm nắm quyền đầu, cảm thụ được sức mạnh liên miên bất tuyệt trong cơ thể, trên mặt Lục Minh phù hiện ra một tia hài lòng.

Bành một tiếng, hư không vặn vẹo, thân hình Lục Minh bạo xạ ra, sát na gian đáp xuống phía trên một ngôi sao.

Một quyền, oanh hướng đại địa.

Bề mặt ngôi sao bắt đầu thốn thốn sụp đổ, một lát sau, toàn bộ tinh thể ầm vang vỡ vụn!

"Không tệ, không tệ, hiện tại ta, cho dù chỉ là hình thái thường ngày cơ bản nhất, cũng đã có được chiến lực không dưới Thập tinh Tinh Thể cấp!" Vốn dĩ thường thái của Lục Minh chỉ là một Đại Đế tương đối mạnh, khoảng cách Nhất tinh Tinh Thể cấp còn rất xa.

Bây giờ một đợt cường hóa, trực tiếp tăng lên bạo phát thức.

"Tiếp theo, hình thái thứ hai!" Thái Thản chi lực sau khi dùng Vực Sâu chi lực cường hóa, không chỉ bản chất phát sinh thuế biến, ngay cả danh xưng cũng phát sinh cải biến, tên là: **Đọa Lạc Thái Thản!** Hống!!!!

Một tiếng nộ hống, một đạo thân ảnh to lớn đột ngột xuất hiện trong tinh không.

Thân thể to lớn hơn cả ngôi sao bình thường, hình tựa một tôn Tinh Thần Cự Thần.

Thể biểu phản xạ màu sắc như kim loại thanh đồng, uyển nhược một thân cổ giáp màu thanh đồng, sung xích một loại quang huy bất hủ, phảng phất thời gian cũng khó có thể đối với nó tạo thành xâm thực!

Chương 112

Thân thể này thực tế nhỏ hơn Chung Yên Thái Thản nguyên bản quá nhiều quá nhiều, nhưng một thân khí tức lại xa xa siêu việt trước đó!

Nắm quyền đầu, đối với sâu trong tinh hải, một quyền oanh ra!

Sát na chi gian, nơi quyền phong đi qua, trong tinh hải đột nhiên xuất hiện một dải ngân hà mới, tất cả ngôi sao dọc đường trực tiếp bị một quyền mẫn diệt!

Cường hãn, vô thất!

"Sức mạnh mạnh hơn quá nhiều, tuy rằng không cách nào so sánh với Thương Thiên Hóa Thân, nhưng xa xa vượt ra khỏi cực hạn Tinh Thể cấp, đây hẳn là cái gọi là Phá Cách Tinh Thể cấp!" Ngưng tụ ra sức mạnh siêu việt cực hạn 999 khỏa tinh thể, liền xưng là Phá Cách Tinh Thể cấp!

Liếc mắt nhìn độ hoàn thành của Đọa Lạc Thái Thản, trong lòng Lục Minh hiểu rõ.

"10% Thương Thiên Hóa Thân là Tinh Hệ cấp, Đọa Lạc Thái Thản kém một chút, đại khái cần 20% độ hoàn thành mới có thể." Đơn giản là khác biệt gấp hai lần, đại biểu cho cực hạn và bình cảnh!

Thương Thiên Hóa Thân hoàn chỉnh đủ để đạp túc Đa Nguyên, còn Đọa Lạc Thái Thản hoàn chỉnh, e rằng chí đa tương đương với Đơn Vũ Trụ đỉnh phong.

"Bất quá, coi như tư thái chiến đấu dùng bình thường cũng đủ để sử dụng~~" Lục Minh hiện nay tương đương sở hữu bốn trọng hình thái.

Sơ cấp nhất thường thái, bễ mỹ Thập tinh Tinh Thể cấp.

Hóa thân Đọa Lạc Thái Thản, có được chiến lực Phá Cách Tinh Thể cấp.

Tải nhập Thương Thiên Hóa Thân, đương chi vô quý Tinh Hệ cấp.

Nếu lại dùng Vực Sâu chi lực tiến hành gia trì đối với Thương Thiên Hóa Thân, trình độ lớn mạnh kia, ngay cả Lục Minh hiện tại cũng không rõ ràng.

Bốn trọng hình thái, theo địch nhân mạnh yếu không ngừng phát sinh cải biến, thuận tiện, cũng thú vị.

Động một chút chỉ có thể tải nhập Thương Thiên Hóa Thân chi lực, sau đó đại đa số thời điểm đều là dùng đại pháo bắn con muỗi, nhẹ nhàng động một chút là dễ dàng không cẩn thận hủy diệt hết thảy, khi công kích thì cần khống chế tốt sức mạnh, giống như cự nhân thêu hoa, không sảng khoái.

Hiện tại, ngược lại có thể tự do khống chế sức mạnh, phát huy ra sức mạnh mạnh bao nhiêu thì phát huy bấy nhiêu, so với trước kia muốn thống khoái hơn nhiều.

Một lát sau, tán đi hình thái Đọa Lạc Thái Thản, Lục Minh lộ ra vài phần vẻ chờ mong.

Cũng đến lúc, nên nhìn xem vũ khí của vị kia rồi.

Lựa chọn, vật phẩm, trích xuất!

Thành!!!!

Trong tinh không, đột nhiên vang lên một tiếng kiếm minh truyền khắp tinh hải.

Khoảnh khắc tiếp theo, vô cùng kiếm khí tung hoành trong tinh hải, từ bốn phương tám hướng hội tụ, cuối cùng hình thành một thanh

thần kiếm khôi hoành treo cao trên tinh không.

Vẻn vẹn chỉ sừng sững ở nơi đó, kiếm ý hạo đãng đủ để đem từng ngôi sao lớn xung quanh diệt sạch sành sanh!

Sau đó, thần kiếm xoay ngang, mũi kiếm chỉ thẳng Lục Minh.

Cảm thụ ý vị khiêu khích truyền ra trong thần kiếm, Lục Minh mỉm cười: "Thú vị~" Không hổ là Tru Tiên chi kiếm, quả nhiên kiệt ngạo bất phàm, đang khiêu khích Lục Minh.

Khiêu khích đồng thời cũng là thăm dò Lục Minh có tư cách làm chủ nhân hay không.

Thần binh cao ngạo, không thích dung nhân!

Kiệt ngạo như vậy, Lục Minh nhận đồng.

Như vậy, cũng không có gì để nói.

Một bước bước ra, thân thể Lục Minh bắt đầu biến lớn với tốc độ đáng sợ.

Công phu mấy cái hô hấp, biến thành một tôn cự nhân khôi hoành sừng sững trong tinh không.

Từng ngôi sao ở trước mặt hắn không khác gì hạt bụi, miểu tiểu dị thường.

Đệ tam trọng hình thái - Thương Thiên Hóa Thân!

Khoảnh khắc tiếp theo, một trận đại chiến, không thể tránh khỏi triệt để bạo phát!

Vẻn vẹn chỉ một cái chớp mắt, ức vạn ngôi sao của cả vùng tinh hải triệt để bị huỷ diệt, dư ba kinh khủng làm cho cả vùng tinh hải vì đó chấn chiến!

Một phút đồng hồ, hai phút đồng hồ...

Một giờ, hai giờ...

Một ngày, hai ngày, ba ngày!!!!

Trận chiến này, túc túc đánh ba ngày!

Không biết bao nhiêu ngôi sao bị triệt để đánh nổ, một vùng tinh hệ triệt để dưới sự chinh phạt của một người một kiếm mà huỷ diệt!

Cuối cùng, Lục Minh dùng quyền phong, triệt để đem Tru Tiên Kiếm áp phục.

Nháo ra động tĩnh lớn như thế, thu hoạch cuối cùng cũng tương đương không ít.

Lục Minh ngồi xếp bằng trong tinh không, thân thể cực tốc thu nhỏ, không bao lâu biến trở về tư thái người bình thường.

Trước mặt hắn thì có thêm một thanh bảo kiếm ngoan ngoãn, đang quay chung quanh không ngừng bồi hồi.

Một thanh bảo kiếm màu xanh thép, thông uẩn hàm phong, trên chuôi kiếm minh khắc hai chữ Tru Tiên.

Lục Minh khẽ vẫy tay, Tru Tiên Kiếm đã triệt để thần phục liền ngoan ngoãn rơi vào trong tay hắn.

Tru Tiên Kiếm vào tay, một cỗ hào tình thí tiên sát thần tồn tại ở trong lòng.

Không có do dự, Lục Minh tay cầm Tru Tiên Kiếm chém ra một kiếm!

Oanh!!!!

Ức vạn vạn ngôi sao bị một kiếm mẫn diệt, cả vùng tinh hải, dưới một kiếm này, một phân thành hai!

Một giờ sau ~~ "Nhóm chat, đối với Khí Thiên Đế phát ra lời mời

vào nhóm!" Thiên Thượng Chi Thiên, Lục Thiên Chi Giới.

Trong Thiên Chi Điện Đường nơi Thần Thánh hư ảo và Hủy Diệt chân thực giao chức, một đạo thân ảnh dựa vào trên thần tọa, tay chống mặt nạ, lẳng lặng ngủ say.

Đây là một gia hỏa kỳ quái, y thân mặc một bộ hắc y, dung mạo tinh xảo trắng nõn, nhưng lại không phải loại nhu nhược như nữ tử kia, mà là sự thần thánh siêu mại, giữa mi mục lại không thiếu một loại lăng nhiên và uy nghiêm hờ hững với thiên địa.

Y là Ma của sự cuối cùng, đầu nguồn của hết thảy ma đạo.

Y lại là Thần trên các thần, điểm cuối của hết thảy thần minh!

Cho dù là Thái Dương Thần được phụng làm chủ nhân Thiên Giới, cũng không thể khu sử y nửa phần.

Y là Hủy Diệt cùng Tái Sinh Chi Thần, Thiên Giới Đệ Nhất Võ Thần: **Khí Thiên Đế!** Bỗng nhiên, tôn tồn tại ma tính cùng thần tính giao chức này, đột nhiên mở mắt.

"Chúc mừng thu hoạch được lời mời của Chư Thiên Giao Lưu Quần, có đồng ý hay không?" Thanh âm đột ngột đem Khí Thiên Đế từ trong ngủ say kinh tỉnh.

Không có cuồng loạn, cũng không có nộ hống phẫn nộ, chỉ là, đôi mắt đạm mạc mang theo tôn quý, trong tôn quý lại phù hiện vài tia thần thánh kim quang kia, hờ hững quét qua từng mảng khu vực.

Tại nơi ánh mắt y nhìn qua, tất cả mọi thứ đều đang sụp đổ, đang hủy diệt, ngay cả Thiên Chi Điện Đường cũng đang có xu hướng băng diệt, tan rã.

"Chúc mừng thu hoạch được lời mời của Chư Thiên Giao Lưu Quần, có đồng ý hay không?" Thanh âm lại lần nữa truyền đến, đôi mắt đạm mạc của Khí Thiên Đế rốt cục tìm được ngọn nguồn phát ra

âm thanh, là một khối... gạch kỳ lạ?

Ánh mắt Khí Thiên Đế rơi vào trên đó.

Ma quang hủy diệt hết thảy giao chức ở trên đó, vẻn vẹn chỉ chăm chú nhìn thôi đã có thể hủy diệt thiên đường, hủy diệt vạn vật.

Thế nhưng ngay tại giờ phút này, ánh mắt lại giống như mất đi tác dụng, mặc cho ánh mắt y rơi xuống như thế nào, khối gạch kỳ lạ kia cũng không có bất kỳ tổn thương gì.

Hồi lâu sau, cảm xúc của Khí Thiên Đế xuất hiện ba động lần đầu tiên.

"Thú vị~~" Nương theo hai chữ nỉ non, ánh mắt Khí Thiên Đế bắt đầu phát sinh biến hóa.

Mâu quang vốn dĩ hủy diệt hết thảy, lúc này lại biến thành thần huy sáng tạo hết thảy.

Nơi ánh mắt đi qua, hết thảy bắt đầu đản sinh, vạn vật hồi xuân, vạn sự vạn vật đang bước vào sụp đổ hủy diệt bắt đầu khôi phục.

Ngay cả toàn bộ Thiên Chi Điện Đường gần như băng diệt cũng dần dần một lần nữa phục nguyên.

Y, thần linh của Hủy Diệt cùng Tái Sinh.

Khi y giận dữ, ánh mắt nhìn đến nơi đâu, hết thảy bước vào hủy diệt.

Khi y cảm thấy thú vị, hết thảy trọng hoạch tân sinh.

Thuận tay khẽ vẫy, khối phương khối kỳ lạ kia liền chậm rãi rơi vào trước mặt Khí Thiên Đế.

Y vươn bàn tay trắng nõn thon dài, đem phương khối kia cầm ở trong tay, sau đó, bắt đầu dùng sức.

Lấy sức mạnh đủ để tùy tiện sáng tạo thế giới lại có thể tùy tiện diệt tuyệt một giới của y, lúc này một chút một chút gia trọng sức mạnh, lại từ đầu đến cuối không cách nào phá hư khối gạch kỳ lạ kia.

Dị sắc trong mắt Khí Thiên Đế càng lúc càng sáng tỏ, giống như một đứa trẻ thuần túy gặp được một món đồ chơi khiến y cực kỳ vui vẻ.

Chương 113

Nương theo tâm tình Khí Thiên Đế chuyển biến, một cỗ thần lực cổ xưa hạo hãn dũng động, trong hư không thế mà hiện lên cảnh tượng từng cái thế giới đản sinh.

Y giận thì hết thảy hủy diệt, bước vào chung kết.

Y vui thì chúc phúc chúng sinh, tạo hóa thiên địa!

"Chúc mừng thu hoạch được lời mời của Chư Thiên Giao Lưu Quần, có đồng ý hay không?" Thanh âm máy móc vang lên lần thứ ba.

Lần này, Khí Thiên Đế không có tiếp tục lựa chọn vô thị.

"Chư Thiên...

Giao Lưu Quần?" Y tuy là Thiên Giới Đệ Nhất Võ Thần, đồng dạng cũng là trí giả nhìn thấu hết thảy.

Vẻn vẹn chỉ vài chữ, vô số lưu quang phù văn hội tụ trong mắt y, sắp xếp, trọng tố, cuối cùng liền hình thành đáp án hoàn chỉnh.

Chư Thiên, ý chỉ vô lượng thế giới.

Giao lưu quần, tổ chức giao lưu trò chuyện.

Một sự tồn tại kỳ dị kết nối vô lượng thế giới, giao lưu trò chuyện.

"Thú vị~ Thập phần thú vị~" Liên tục hai cái bình luận thú vị, hiển nhiên biểu hiện ra lòng hiếu kỳ của y đối với 'món đồ chơi' thần kỳ này đã đạt tới một độ cao.

"Chúc mừng thu hoạch được lời mời của Chư Thiên Giao Lưu Quần, có đồng ý hay không?" Nương theo tiếng nhắc nhở vang lên lần thứ tư, lần này, y lựa chọn đồng ý.

“Đinh, chúc mừng gia nhập Chư Thiên Giao Lưu Quần, căn cứ đặc trưng thành viên sinh thành mấy cái danh thiếp, xin tự hành lựa chọn một cái trong đó làm biệt danh trong nhóm.” “Khí Thiên Đế, Hủy Diệt Dữ Tái Sinh Chi Thần, Thiên Giới Đệ Nhất Võ Thần, Dị Vực Ma Hoàng, Tiện Đương Đế, Bảo Vệ Môi Trường Đại Đế, Khí Tổng.” Tùy ý liếc nhìn mấy cái danh thiếp này, sau đó, ánh mắt liền rơi vào cái thứ nhất phía trên.

Khoảnh khắc tiếp theo, trong nhóm chat, một đạo tiếng nhắc nhở tùy theo vang lên. **Thành viên Khí Thiên Đế gia nhập bản quần, mọi người hoan nghênh~~** **Nga Mi đệ tử Chu Chỉ Nhược:** Oa, lại có người mới rồi a, hoan nghênh người mới, nhiệt liệt hoan nghênh. **Mao Sơn Cửu Thúc:** Hoan nghênh người mới. **Ma Tôn Trọng Lâu:** Khí Thiên Đế?

Lấy Thiên Đế làm tên?

Thú vị!

Không biết thực lực có xứng đáng với xưng hô này hay không, bản tôn chờ mong đánh một trận với ngươi!

Từ khi gia nhập nhóm chat, vị Ma Tôn điện hạ này triệt để hải, mỗi ngày nếu không phải ở trong Diễn Võ Trường đánh nhau với người ta thì là ở trong giao lưu quần đại đàm tu luyện nhất đạo.

Có lẽ thực sự không thèm để ý người khác biến mạnh, cũng có khả năng căn bản là chờ mong người khác biến mạnh, phàm là chủ đề có liên quan tới tu vi, Ma Tôn Trọng Lâu chưa bao giờ cự tuyệt.

Hào sảng cùng bá đạo tịnh tồn, một vị Ma Tôn kỳ quái tràn ngập nhiệt huyết, mỗi ngày đều đang khát vọng chiến đấu, dược nhiên hiện lên trong lòng mỗi một người.

Loại nhân vật này, cho dù mang danh Ma Tôn, cho dù thường

thường động một chút là ném đi hai chữ "sâu kiến", cũng không làm cho người ta có bao nhiêu chán ghét, ngược lại lộ ra chân thực, thậm chí... ngạo kiều~ Man khả ái đấy~ Bất quá, người mới nhập quần, người khác hoan nghênh, Ma Tôn Trọng Lâu ý niệm đầu tiên là người ta có thể đánh hay không, có chịu đòn được hay không. **Khí Thiên Đế:** Thú vị~~ Khí Thiên Đế hồi phục vẫn đơn giản như vậy, cũng chính là đơn giản hai chữ, biểu hiện ra cái nhìn của y.

Y là Ma Hoàng hủy diệt hết thảy, lại là Thần Linh sáng tạo hết thảy, toàn bộ Thiên Giới đều không cách nào dám phản kháng y, cho dù là Thái Dương Thần cũng không dám chính diện xung đột với y.

Tình huống bình thường, hết thảy đều là vô thú, cho nên đại đa số thời gian y lựa chọn ngủ say.

Bây giờ, vừa tiến vào cái giao lưu quần mà y xem là thập phần thú vị này, đầu tiên xuất hiện chính là khiêu chiến.

Khiêu chiến y?

Đã bao lâu không từng gặp loại gia hỏa thú vị này~ Thật... có chút hoài niệm~ **GUTS thành viên Daigo:** Loại trả lời đơn giản này, loại chữ nghĩa khiến người ta không hiểu ra sao này, không thể nghi ngờ, khẳng định thỏa thỏa lại là một vị đại lão.

Vị này làm ta nhớ tới tư thái lúc Thượng Thiên tiến vào nhóm. **Hắc Ám Nữ Vương Camearra:** Thượng Thiên?

Ý của ngươi là, vị người mới này, có thể so với Thượng Thiên? **Hắc Ám Nữ Vương Camearra:** Tiga, nắm đấm bản nữ vương có chút rỉ sét, đi nào, Diễn Võ Trường đi một chuyến. **GUTS thành viên Daigo:** ..... **GUTS thành viên Daigo:** Ta cự tuyệt, GUTS có sự tình, chuồn trước, bái bai!

Trước đó không phải chưa thử cùng nữ nhân điên này đánh một

trận thử xem, kết quả...

Thôi đi, hiện tại toàn thân xương cốt đều ẩn ẩn đau nhức. **Địa Cầu Tinh Thần:** Có thể sánh vai Thượng Thiên khả năng không lớn, nhưng loại thái độ hờ hững này, e rằng xác thực có bất phàm.

Người mới, coi như hoan nghênh nghi thức, Diễn Võ Trường tỷ thí thế nào? **Địa Cầu Tinh Thần:** Tin tưởng tồn tại như ngài, không nên sẽ e ngại cái gọi là chiến đấu mới đúng.

Chiến đấu cũng có thể làm cho người mới người cũ trong nhóm chúng ta hiểu nhau hơn.

Người mở miệng là Tiểu Phá Cầu trước kia, từ khi bị Lục Minh giáo đạo một phen, lại nhắc tới tốt nhất nên có một cái tên, nó dứt khoát đổi tên, tự xưng là Địa Cầu Tinh Thần.

Tuy rằng y nguyên có chút quái quái, nhưng chung quy tốt hơn Tiểu Phá Cầu một chút.

Đối với lời mời chiến đấu này, trên dung nhan tinh xảo của Khí Thiên Đế lập tức toát ra vẻ rất hứng thú.

Y cảm hứng thú cũng không phải cái gọi là Địa Cầu Tinh Thần này.

Địa Cầu, tinh thần, lấy trí tuệ của y, chỉ cần nhìn trộm cái tên liền có thể đối với bản chất của đối phương có nhất định hiểu rõ...

Một cái tinh thần đản sinh trong ý thức thế giới mà thôi, thử đẳng tiểu thần, không phải địch thủ một chiêu của y.

Thứ thực sự làm cho Khí Thiên Đế cảm hứng thú, là lý do vị tiểu thần này chủ động hướng y khiêu chiến~ Không khó nhìn ra, vị tiểu thần này là vì người trước đó đem y so sánh cùng cái gọi là Thượng Thiên, mới dẫn tới tiểu thần bất bình, chủ động dẫn chiến.

Thử đẳng tiểu thần tự nhiên không cần để ý, nhưng vị được hắn lấy ra so sánh, khiến cho đẳng cấp tiểu thần có loại thái độ này - cái gọi là 'Thượng Thiên', xác thực dẫn tới hứng thú không nhỏ của y.

Y là Thiên Giới Đệ Nhất Võ Thần, trong cơ thể tự nhiên không thiếu gen hiếu chiến.

Giờ khắc này, gen hiếu chiến có như vậy một tia phục tô.

Đương nhiên, cũng vẻn vẹn bất quá là một tia.

Một tia chiến ý này, duy chỉ khi rơi vào trên danh húy Thượng Thiên, sẽ trở nên hơi mãnh liệt một chút.

"Đã như vậy, có thể bắt đầu từ tiểu thần trước~~" Đối với sự tò mò về nhóm chat này, cộng thêm một tia chiến ý phục tô, làm cho Khí Thiên Đế nảy sinh một cái ý nghĩ thú vị.

Chi bằng, dứt khoát đánh xuyên cái nhóm chat này~ Chiến đấu, đương nhiên phải bắt đầu từ món ăn nhẹ trước bữa, một chút một chút, cuối cùng từ từ phẩm vị tiệc ngon phía sau.

Nếu như những tiểu thần này có thể kiên trì dài hơn một chút, vậy thì càng thú vị rồi~ Bảy phút sau, toàn bộ nhóm chat vì đó yên tĩnh. **Địa Cầu Tinh Thần:** ???? **Hắc Ám Nữ Vương Camearra:** !!!! **Ma Tôn Trọng Lâu:** ..... **Ngũ Phiên Đội Đội Trưởng:** Người mới đáng sợ~ **GUTS thành viên Daigo:** Mạnh!!!! **Mao Sơn Cửu Thúc:** Đáng sợ! **Nga Mi đệ tử Chu Chỉ Nhược:** Quả thực đáng sợ! **Bạch Hồ Tử:** Loại sức mạnh này, lão phu bội phục!

Bảy phút, vẻn vẹn bảy phút, tất cả chiến lực cao đoan trong nhóm chat bị bưng trọn một ổ.

Một chiêu, thống thống chỉ có một chiêu!

Bất luận là Ma Tôn Trọng Lâu, Địa Cầu Tinh Thần loại tồn tại

đạp nhập Tinh Thể cấp, có thể xưng thần làm tiên; hay Lam Nhiễm, Camearra loại tồn tại khoảng cách Tinh Thể cấp chỉ có nửa bước, thống thống chỉ một chiêu!

Vẻn vẹn bảy phút, tất cả quần viên đều bị đánh phục!

Không phục không được, một chiêu bị người ta đánh rớt Diễn Võ Trường, dưới tình huống này ai có thể không phục. **Khí Thiên Đế:** Chỉ có, trình độ này? **Khí Thiên Đế:** Tiểu thần nơi này, làm ngô thất vọng~ **Vịnh Xuân Trương Thiên Chí:** Người mới, cậu rất mạnh, nhưng trong nhóm chân chính mạnh nhất chưa ra tay.

Cho dù cậu mạnh hơn nữa, cũng tuyệt đối sẽ không phải là đối thủ của Thượng Thiên! **Thiên Hạ Hội Bang Chủ:** Câu nói này, Hùng mỗ đồng ý. **GUTS thành viên Daigo:** Cho dù bất địch, nhưng hẳn là có thể có tư cách cùng Thượng Thiên đánh một trận.

Chương 114

Người mới thực tại quá mạnh, hoàn toàn đạt tới một cái tầng thứ khác. **Ma Tôn Trọng Lâu:** Chưa hẳn~~ **GUTS thành viên Daigo:** ????

Ma Tôn tiên sinh, ý của ngài là chưa hẳn? **Ma Tôn Trọng Lâu:** Bản tôn tại thời điểm vừa rồi đối chiến, hơi lớn mật một chút, nhìn trộm một mắt bản chất vị người mới này.

Chỉ có thể nói, hạo hãn như trời.

Loại bản chất chỉ cần nhìn một chút đã làm cho người ta tuyệt vọng, thậm chí bị trọng thương này, cùng bản chất của Thượng Thiên có chút tương tự.

Ở trên tầng thứ bản chất, hẳn là cùng một tầng thứ.

Câu tiếp theo không nói, nhưng ý tứ rất rõ ràng, vị người mới này đối đầu Thượng Thiên, chưa hẳn sẽ thua~ **GUTS thành viên Daigo:** Tê, cùng Thượng Thiên cùng một tầng thứ bản chất??

Ma Tôn tiên sinh xác định? **Ma Tôn Trọng Lâu:** Lần trước, chỉ nhìn trộm vị Thượng Thiên kia một mắt, Diệt Thế Ma Đồng của bản tôn trực tiếp gặp trọng thương.

Lần này nhìn trộm bản chất người mới, Diệt Thế Ma Đồng triệt để phế bỏ, có lẽ vĩnh viễn cũng không cách nào phục nguyên.

Cho nên, ngươi cho rằng thế nào~ Ma Tôn nói dứt khoát như vậy, rõ ràng rành mạch, tựa hồ đối với việc Diệt Thế Ma Đồng bị phế một điểm cũng không thèm để ý, đúng là ngoan nhân chân chính!

Bất quá, cũng xác thực không thèm để ý.

Một nam nhân dám tự bẻ gãy đôi cánh, phế bỏ một nửa thực lực,

thì cái gọi là đau đớn, chỗ đau, đã sớm bị vô thị.

Nếu như ngay cả khu khu đau đớn đều úy kỵ, vậy còn là chiến sĩ sao! **Khí Thiên Đế:** Hủy diệt, cũng là trùng sinh~ Ma Tôn Trọng Lâu nhìn thấy câu nói này lập tức hai mắt sáng lên, tồn tại loại tầng thứ này tự nhiên sẽ không nói nhảm.

Cho nên, Diệt Thế Ma Đồng có cơ hội trong hủy diệt thu hoạch được trùng sinh, trở nên mạnh hơn?

Đối với đau đớn Trọng Lâu không thèm để ý, nhưng hắn để ý có thể trở nên mạnh hơn hay không. **Khí Thiên Đế:** Tiểu thần nơi này, đã tận lực rồi~ **Khí Thiên Đế:** Cái gọi là Thượng Thiên kia, hiện giờ ở đâu? **Mao Sơn Cửu Thúc:** Hồi vị Thiên Đế này, Thượng Thiên online hoàn toàn ngẫu nhiên, ai cũng không rõ ràng.

Dù sao tồn tại như vậy, bất cứ lúc nào cũng có khả năng bế quan tham ngộ, cũng không có quá nhiều thời gian ở trong nhóm chat.

Nhìn thấy câu nói này, trong lòng Khí Thiên Đế lại dâng lên một cỗ thất vọng.

Bế quan, tham ngộ?

Tồn tại như y, sớm đã đạt tới tu vi đỉnh điểm, tất cả mọi thứ đều đã trăn chí cực hạn, sớm đã đạt tới trình độ luyện không thể luyện, ngộ không thể ngộ.

Cái gọi là Thượng Thiên khiến y ôm ấp chờ mong kia, thế mà sẽ bế quan tham ngộ, hiển nhiên thực lực chưa từng trăn chí cực hạn.

Loại Thần chưa đến cực hạn này, thì làm sao cùng y thất địch!

Vốn dĩ dâng lên những chờ mong kia, bây giờ lặng yên chuyển biến thành thất vọng.

Quả nhiên, muốn tìm kiếm một đối thủ có thể kham một trận

chiến, căn bản là một loại khát vọng hư ảo mà thôi.

Cho dù tại Chư Thiên Chi Quần, cũng tìm không thấy một vị~~ Vô thú, vô thú.

Giờ khắc này Khí Thiên Đế, ngay cả đối với nhóm chat cũng có chút mất đi hứng thú.

Nương theo cảm xúc Khí Thiên Đế thay đổi, toàn bộ Lục Thiên Chi Giới không biết từ lúc nào đã mây đen dày đặc, ba động hủy diệt bao trùm toàn bộ Thiên Giới!

Đúng lúc này, trong nhóm chat, đột nhiên xuất hiện một câu nói. **Thiên:** Bị vây khốn ở thế giới cực hạn, tự cho là sẽ không xuất hiện tầng thứ cao hơn, cho nên, đang thất vọng?

Đối với ngô thất vọng?

Đôi mắt Khí Thiên Đế đột nhiên đại lượng.

Cư nhiên, cách cái gọi là nhóm chat, nhìn thấu sự thất vọng của y!

Thú vị, thực tại thú vị...

Đột nhiên, mây đen tán đi, quang minh một lần nữa trở về Lục Thiên Chi Giới.

Thiên Giới vốn suýt chút nữa cận kề hủy diệt, bây giờ một lần nữa khôi phục hòa bình và tường hòa, ngoại trừ một đám chúng thần đang sắt sắt phát run dưới cỗ ba động hủy diệt vừa rồi ra, thì cùng trước đó tịnh không khác biệt. **Thiên:** Ngôn ngữ vô dụng, nếu muốn kiến chứng càng cao, vậy thì tới đi. **Thiên:** Ngô ở trong Diễn Võ Trường, chờ ngươi~~ Trong Chư Thiên Diễn Võ Tràng, một bóng người đột ngột giáng lâm, giống như xuất hiện từ hư không.

Thân khoác hắc bào viền vàng, dung mạo chí thần chí thánh, chí tôn chí quý.

Giữa những cử chỉ, vừa mang vẻ thánh khiết của thần linh, lại không thiếu sự uy nghiêm của ma hoàng.

Cả người hắn đắm chìm trong sự giao thoa giữa thần tính và ma tính, vừa hoa lệ lại vừa nguy hiểm, chính khí lấn át thiên địa. "Huyền hoàng chấn, bối khai thập dực nhập luân hồi, diệt thế vô gian.

Thương khung chuyển, nhãn phân song sắc khai ma hải, dị độ khí thiên!" Kèm theo câu thơ hiệu nhàn nhạt, sau lưng Khí Thiên Đế tựa hồ có một tôn pháp tướng vô thượng hiển hóa.

Hắn đeo mười cánh sau lưng, mười cánh khẽ vẫy một cái, liền có cảnh tượng thiên địa diệt tuyệt, thương khung sụp đổ không ngừng hiện ra.

Khoảnh khắc tiếp theo, hắn chắp hai tay sau lưng, ngạo nhiên đứng thẳng: "Ngô đã hiện thân, nhữ đang ở nơi nào?" "Tôi vẫn luôn ở đây ~" "Ân?" Khí Thiên Đế đột nhiên ngẩng đầu, trong đôi mắt lóe lên lưu quang màu vàng óng, nhìn thấu hư vọng, vọng hướng về phía thiên khung.

Từ nơi đó, một đạo lưu quang bắt đầu rủ xuống, phảng phất như sao băng từ chín tầng trời rơi xuống, cuối cùng ầm ầm giáng lâm mặt đất.

Oanh!!!!

Cả mặt đất lõm sâu xuống, bụi mù mạn thiên di tản.

Trên mặt đất xuất hiện từng đạo vết nứt kinh người.

Một lát sau, một bóng người từ trong bụi mù bước ra.

Đó là một nam tử cao lớn tráng kiện, chiều cao hơn hai mét, chỉ đơn giản khoác một thân áo bào thô.

Từ trên xuống dưới, hắn tràn ngập một cỗ khí tức bạo ngược,

man hoành, hoang cổ, giống như hung thú.

Ngũ quan cực kỳ góc cạnh, phương phương chính chính.

Dưới lớp áo bào thô kệch là những khối cơ bắp tráng kiện không thể che giấu, uyển chuyển như rễ cây già cuộn lại.

Cả người nhìn qua phảng phất như một tôn Chiến Thần bước ra từ thời viễn cổ: Man hoành, cường đại, không thể địch nổi!

Khí Thiên Đế dùng con ngươi màu vàng nhạt quét mắt nhìn gã Chiến Thần trước mặt một cái.

Trong đôi mắt uy nghiêm hiện lên vài phần thất vọng: "Đây là bản thể của nhữ?

Khu khu tiểu thần, thực tại khiến Ngô thất vọng ~" Sự tồn tại cao lớn kia hờ hững ngẩng đầu, nhìn thẳng vào Khí Thiên Đế: "Muốn chứng kiến tư thái đó, cần thể hiện ra đủ sức mạnh ~" Lời vừa dứt, con ngươi màu vàng nhạt của Khí Thiên Đế sáng lên.

Chẳng lẽ, người này còn có tư thái mạnh hơn?

Thú vị ~ Hắn không để ý giao chiến với dạng tồn tại gì, điều hắn cần làm chỉ là tìm đối thủ thú vị, sau đó đánh bại đối thủ. ...Đủ rồi!

Hiện tại, hắn đã có lý do để chiến đấu!

Bàn tay trắng nõn giơ lên, khẽ vẫy một cái!

Thần Chi Thủ!

Trong sát na, cả bầu trời trực tiếp ảm đạm xuống.

Một bàn tay to lớn hơn cả bầu trời che khuất nhật nguyệt tinh thần, ấn một chưởng xuống tráng hán đối diện.

Đối mặt với một chưởng che khuất bầu trời, người đối diện thần tình đạm mạc, nắm chặt nắm đấm, đấm ra một quyền.

Bất luận đối phương hoa lý hồ tiêu thế nào, tôi tự dùng một quyền nghênh đón!

Oanh long một tiếng, quyền phong cuồng bạo xé rách tất cả!

Công kích bị một quyền đánh nát, Khí Thiên Đế không những không giận, ngược lại đôi mắt sáng lên.

Không đè nén sức mạnh nữa, nhất chiêu nhất thức dẫn động mạn thiên Thủy, Hỏa, Phong, Lôi.

Bốn cảnh giới phân biệt đại biểu cho tứ khí của thiên địa, vừa có thể diễn sinh vạn vật, sáng tạo thế giới, cũng có thể hủy diệt thương khung, chấm dứt tất cả!

Lục Minh thân hình lù lù bất động, chỉ dùng quyền phong vô thất, từng quyền từng quyền xé rách tất cả!

Đại địa bắt đầu sụp đổ, hư không bắt đầu phá toái.

Chương 115

Cả Diễn Võ Tràng bắt đầu không ngừng run rẩy, tựa hồ không thể thừa tải sức mạnh của hai người.

Khoảnh khắc tiếp theo, tiếng cảnh báo vang vọng cả nhóm chat. "Cảnh báo, cảnh báo, kiểm trắc quần viên phá hoại lực siêu xuất cực hạn, cưỡng chế mở ra Cao Đẳng Diễn Võ Tràng!" "Cảnh báo, cảnh báo, kiểm trắc quần viên phá hoại lực siêu xuất cực hạn, cưỡng chế mở ra Cao Đẳng Diễn Võ Tràng!" "Cảnh báo, cảnh báo, kiểm trắc quần viên phá hoại lực siêu xuất cực hạn, cưỡng chế mở ra Cao Đẳng Diễn Võ Tràng!" Liên tục ba tiếng nhắc nhở, cả Diễn Võ Tràng liền rốt cuộc chịu không nổi sức mạnh của hai người, ầm ầm nổ tung.

Khoảnh khắc tiếp theo, phảng phất như cảnh tượng vũ trụ đại bạo tạc tái hiện, vô số tinh thần giống như pháo hoa nổ tung lao về bốn phía.

Không bao lâu sau, một tràng cảnh mới lại xuất hiện, hách nhiên là một mảnh tinh không, một mảnh tinh không chân chính.

Đại chiến tiếp tục, thậm chí bắt đầu thăng hoa.

Lục Minh đứng sừng sững trên một ngôi sao, ánh mắt sắc bén rơi vào trên người Khí Thiên Đế.

Khoảnh khắc tiếp theo, thân hình bắt đầu biến lớn, biến lớn, biến lớn!

Một lát sau, cả thân thể liền đã hóa thành một tôn Kình Thiên Cự Thần, thậm chí còn to lớn hơn cả ngôi sao dưới chân.

Nhìn chăm chú vào tư thái hoàn toàn mới này, Khí Thiên Đế đứng lơ lửng trong tinh không đột nhiên cười lớn. "Tư thái này, Ngô liền

nhận khả nhữ!" Thanh âm vừa dứt, thân hình Khí Thiên Đế cũng đồng dạng bắt đầu phát sinh biến hóa.

Nguyên bản trên người hắn, thần tính và ma tính đan xen, thần lực và ma lực cùng tồn tại.

Lúc này, tất cả khí tức thần tính bắt đầu rút đi, thay vào đó là ma tính đủ để thôn phệ tất cả.

Ma cuối cùng, Vô Thượng Ma Hoàng!

Tư thái bình thường của Khí Thiên Đế tuy rằng thần tính và ma tính cùng tồn tại, nhưng cũng không phải là tư thái mạnh nhất của hắn.

Vừa vặn ngược lại, đó là hắn dùng thần tính và ma tính để kiềm chế lẫn nhau, dùng tính bài xích của hai loại sức mạnh để khắc ý áp chế sức mạnh.

Đó chỉ là hình thái bình thường nhất của hắn!

Hiện tại, Thần chi tái sinh, Ma chi hủy diệt.

Hiện tại một bộ tư thái Ma thuần túy này mới là tư thái công phạt mạnh nhất của hắn!

Nương theo sự chuyển hóa ma tính thuần túy, một cỗ vĩ lực thôn phệ tất cả, giống như lỗ đen bắt đầu hiển hóa quanh thân hắn.

Khoảnh khắc tiếp theo, một bước đạp ra, nương theo việc hắn không ngừng tiến lên, thân thể hắn cũng bắt đầu biến lớn, biến lớn, biến lớn!

Trong nháy mắt, hắn biến thành một tôn Ma Thần Chi Khu thông thiên triệt địa.

Sau lưng là mười cánh đen kịt vô cùng, khẽ vẫy một cái cũng đủ để dấy lên phong bạo hủy diệt thế giới!

Cơ hồ cùng một thời gian, Tinh Không Cự Thần và Hắc Ám Ma Thần đồng thời biến mất tại chỗ, triển khai chém giết trong tinh không hạo hãn với tốc độ mắt thường khó phân biệt!

Từng ngôi sao bị dư ba vô tình hủy diệt, nhỏ bé uyển chuyển như bụi trần. "Ma Chi Lam!" Một tiếng quát nhẹ, cả vùng tinh không cuộn trào luồng gió bạo lệ xé rách tất cả, dọc đường cuốn từng ngôi sao vào trong đó, cuối cùng hình thành phong tai hủy diệt tinh không, hướng về phía Tinh Không Cự Thần cuốn tới. "Hàn Băng Địa Ngục!" Trong sát na, một cỗ băng phong khủng bố đông kết tất cả sinh mệnh, vật chất bắt đầu lan tràn trong tinh không.

Nương theo cỗ hàn ý khủng bố khuếch tán, từng ngôi sao bị đông kết, ngay cả Ma Chi Lam hủy diệt tất cả kia cũng bị sinh sinh đông kết trong tinh không.

Phóng mắt nhìn lại, cả vùng tinh không phảng phất biến thành một cái địa ngục hàn băng.

Tràn ngập sự nguy hiểm cực độ, lại không thiếu một loại nghệ thuật kinh tâm động phách.

Hàn Băng Địa Ngục, do dị năng hệ Băng chuẩn cấp A thông qua lực lượng Vực Sâu tiến hóa.

Trong một khu vực, triệu hoán hình chiếu Hàn Băng Địa Ngục đông kết tất cả, đem mọi thứ đông kết trong đó.

Cho dù là ngọn lửa nóng bỏng nhất cũng không cách nào giải phong nó. "Ma Chi Quang!" Vốn đang ở trong tinh không rực rỡ ánh sao, đột nhiên phảng phất như tản đi tất cả quang mang, thay vào đó là bóng tối thuần túy, không nhìn thấy một tia sáng nào. "Ma Chi Lôi!" Khoảnh khắc tiếp theo, từng đạo lôi đình đỏ thẫm bắt đầu xuyên qua trong tinh không không nhìn thấy bất kỳ quang cảnh nào.

Dọc đường, đại lượng tinh thần bị phúc diệt.

Ma Lôi Đình không chỉ đại biểu cho hủy diệt, càng đại biểu cho thôn phệ. "Địa Ngục Hoàng Tuyền!" Oanh long một tiếng, hư không đột nhiên sụp đổ.

Một dòng hoàng tuyền cuồn cuộn từ trong hư không liên miên bất tuyệt trào ra.

Hoàng tuyền chảy xiết, thôn phệ tất cả mọi thứ nơi nó đi qua.

Ngay cả Ma Chi Lôi khủng bố kia cũng bị nước hoàng tuyền đáng sợ triệt để nuốt chửng.

Lôi vốn dẫn điện, nhưng trước mặt nước hoàng tuyền, bất kỳ lôi đình nào cũng giống như trò đùa, căn bản không cách nào tiến hành bất kỳ sự kéo dài hay truyền dẫn nào, trực tiếp bị triệt để thôn phệ.

Địa Ngục Hoàng Tuyền, do dị năng Ngự Thủy Quyết chuẩn cấp A được lực lượng Vực Sâu cường hóa.

Triệu hoán hình chiếu Hoàng Tuyền trong địa ngục giáng lâm, thôn phệ tất cả, lông vũ không nổi, vạn vật không dính. "Ma Chi Quang!" Đột nhiên, cả vùng tinh không trong nháy mắt đại lượng, từ cực hạn tối trong nháy mắt chuyển hóa thành cực hạn sáng.

Cũng không phải là ánh sáng bình thường, mà là ánh sáng thần thánh khiến người ta đau đớn.

Từ cực quang đến cực ám, loại chuyển hóa cực hạn này cho dù là thần linh cũng không cách nào thừa tải, hai mắt rơi vào sự trống rỗng ngắn ngủi.

Ma Thần Chi Khu của Khí Thiên Đế đứng sừng sững trên một ngôi sao, con ngươi uy nghiêm trong nháy mắt bắt được thân hình Lục Minh.

Khoảnh khắc tiếp theo, năm ngón tay xòe ra.

Thủy, Hỏa, Phong, Lôi, tứ cực chi lực, triển chuyển trong lòng bàn tay.

Bốn loại sức mạnh bắt đầu hội tụ, dung hợp, lột xác.

Khoảnh khắc tiếp theo, giống như sinh ra một loại phản ứng hóa học cực kỳ khủng bố, tứ cực chi lực dung hợp, đản sinh ra một loại lực lượng cực kỳ kinh khủng, tựa hồ có thể thôn phệ tất cả, lại giống như có thể đản sinh tất cả.

Vô hạn cùng chung kết, hai loại sức mạnh đang đan xen lẫn nhau!

Lúc này, cảm nhận được năng lượng ba động đáng sợ phương xa, Lục Minh bị Ma Chi Quang tạm thời ức chế tầm mắt, quanh thân đột nhiên hiện ra ba loại sức mạnh.

Đệ nhất trọng sức mạnh, một phương Hàn Băng Địa Ngục hư ảo không thực.

Đệ nhị trọng sức mạnh, một phương Địa Ngục Hoàng Tuyền cuồn cuộn.

Đệ tam trọng sức mạnh: Phong, Tận Thế Chi Phong.

Gió tận thế, thành hình vì hủy diệt, đản sinh từ hủy diệt, thứ mang đến cũng duy chỉ có hủy diệt!

Hàn Băng Địa Ngục, Địa Ngục Hoàng Tuyền, Tận Thế Chi Phong, tam trọng sức mạnh đan xen lẫn nhau, lấy thế Tam Phân Quy Nguyên, diễn sinh ra sức mạnh càng thêm đáng sợ!

Sức mạnh đáng sợ nhất thế gian là gì?

Bất kỳ sức mạnh hữu hình nào cũng có thể bị né tránh, duy độc sức mạnh vô hình mới chân chính không cách nào sát giác, không cách nào trốn tránh, là lực lượng kinh khủng nhất.

Khí Thiên Đế và Lục Minh, một bên diễn sinh ra tứ cực chi lực rực rỡ nhiều màu nhất, một bên diễn sinh ra sự cắn nuốt vô sắc.

Khoảnh khắc tiếp theo, hai luồng sức mạnh đồng thời bùng nổ!

Không có bất kỳ tiếng vang nào, cũng không có bất kỳ tiếng nổ kinh thiên động địa nào.

Tất cả mọi thứ đều đang biến mất, đang yên diệt!

Cả Cao Đẳng Diễn Võ Tràng, cái Diễn Võ Tràng diễn hóa ra một phương tinh không kia, dưới sự đan xen của hai luồng sức mạnh, triệt để biến mất.

Một lát sau, tất cả mọi thứ biến mất vô ảnh vô tung.

Thay vào đó, chỉ còn lại hai bóng người.

Hai đạo thân hình giống như người thường, một người khoác hắc bào uy nghiêm bất phàm, một người mặc thanh sam, cử chỉ siêu thoát.

Khí Thiên Đế ngưng vọng đối phương Lục Minh, trong mắt toát ra sự chờ mong mười phần.

Luận thường thái, hai người ngang tài ngang sức.

Luận đệ nhị hình thái, hai người vẫn như cũ khó phân cao thấp.

Tiếp theo, thứ cần so đấu tự nhiên là con bài chưa lật cuối cùng.

Giờ khắc này Khí Thiên Đế, trong lòng diễn sinh ra cảm giác chờ mong mãnh liệt chưa từng xuất hiện từ khi sinh ra tới nay.

Đối thủ của Ngô, tư thái cuối cùng, lại ứng đương kinh người bực nào!

Có thể so sánh với tư thái mà Ngô tu thành tới nay chưa từng triển lộ hay không?

Chờ mong!

Chương 116

Chờ mong!

Chờ mong!

Trong lòng toàn là chờ mong!

Loại chờ mong này, đến mức làm cho hắn thực tại kìm nén không được!

Cho nên, hắn động, lựa chọn dẫn đầu động thủ!

Oanh!!!!

Thần lực, ma lực, tại giờ khắc này lấy khí thế chưa từng có nở rộ ra.

Thần tính, ma tính, hai luồng sức mạnh bắt nguồn từ hai loại cực đoan, tại giờ khắc này, triển khai sự dung hợp nghịch thiên!

Nương theo quang minh cùng hắc ám đan xen, thần thánh cùng tà ác dung hối.

Một lát sau, một thân hình mới xuất hiện tại đối diện Lục Minh.

Vẫn là bộ dáng nguyên bản, chỉ bất quá Khí Thiên Đế lúc này, một nửa thân thể biến thành thần tính màu trắng, một nửa thân thể biến thành ma tính màu đen.

Sau lưng vươn ra mười cái cánh, năm cái màu trắng, năm cái màu đen.

Giờ khắc này Khí Thiên Đế, cả thân thể phân cắt thành hai màu trắng đen rõ ràng.

Thần lực và ma lực, trên người hắn hỗ trợ đối lập đồng thời lại đan xen lẫn nhau.

Khí Thiên Đế giờ khắc này, một bước siêu thoát cực hạn, triệt để đặt chân Tinh Hệ Cấp!

Lục Minh đối diện, trong ánh mắt toát ra một loại tán thán chưa từng có.

Thiên tài, chân chính là thiên tung chi tài!

Người đời đều tưởng rằng Khí Thiên Đế đọa lạc thành ma, vẻn vẹn là sự không kiên nhẫn đối với nhân gian ô uế.

Nào biết được, nhân gian cũng được, thiên giới cũng thế, đối với vị Chí Cao Chi Thần này mà nói, căn bản đều không có ý nghĩa gì!

Hắn tịnh không phải ác thần, sẽ không tùy ý hủy diệt tất cả!

Nhưng cũng không phải thuần túy thiện thần, sẽ không không có lý do che chở tất cả!

Hắn là hắn, là vị Thần mạnh nhất!

Bất luận thân là Thiên Giới Đệ Nhất Võ Thần, hay đọa lạc thành Ma Trung Chi Hoàng, hắn duy chỉ có một mục đích: Trong cực hạn đánh vỡ cực hạn.

Tư thái bực này của Khí Thiên Đế, có lẽ đã siêu việt cực hạn mà thế giới của hắn có thể thừa tải!

Chỉ có thể nói, không hổ là người mà Lục Minh chờ mong đã lâu.

Cũng đồng dạng... là đối thủ chờ mong đã lâu! "Đã xuất toàn lực, tôi cũng không thể lại lưu thủ." "Tiếp theo, là tư thái mạnh nhất của tôi ~" Thanh âm vừa dứt, thân thể Lục Minh trực tiếp biến mất tại chỗ.

Khí Thiên Đế thuận theo khí tức sắc bén của đối phương truy tìm.

Khoảnh khắc tiếp theo, đôi mắt đan xen thần thánh và uy nghiêm đột nhiên mở lớn nhất.

Khí Thiên Đế ngẩng cao đầu, trong hai mắt lưu quang màu vàng óng lóe lên, nhìn thấu hư vọng, vọng hướng lên phía trên thiên khung, trong tinh không, thấy được khu thân chỉ có thể dùng hai chữ "Khôi Hoành" để tương xứng.

Quanh thân uyển chuyển như một tôn Bất Hủ Quang Minh Chi Thần, nhìn không thấy dạng mạo cụ thể, duy nhất có thể nhìn rõ vẻn vẹn là một hình hồ quang.

Chỉ cần tọa ngọa tại nơi đó không đi không động, liền có ức vạn ngôi sao quay quanh thân hắn.

Nhật nguyệt tinh thần làm điểm xuyết, tinh không làm thân thể, ngân hà làm tóc.

Tồn tại to lớn đến đâu cũng không thể sánh bằng một phần vạn vạn của hắn.

Đôi mắt mang theo màu vàng nhạt của Khí Thiên Đế đột nhiên bắn ra một cỗ thần quang chưa từng có. "Tư thái bực này, bản chất bực này, tốt!

Tốt!

Tốt!" "Dị vực chi thần, không hổ danh xưng Thương Thiên.

Tư thái bực này, Ngô, Khí Thiên Đế, nhận khả nhữ!" Chỉ nằm ngang ở nơi đó, phảng phất như khởi nguồn của tất cả, là trung tâm của vũ trụ!

Tư thái này!

Thực tại khiến Thần kìm nén không được a!!!!

Chiến ý đầy ắp trong lòng khoảnh khắc phục tô, Khí Thiên Đế cả người hóa thành một đạo hồng quang đan xen ánh sáng và bóng tối, hướng về phía Lục Minh phi trùng tới.

Bùng nổ, hủy diệt, rồi chung kết...

Không biết qua bao lâu, Khí Thiên Đế đã khôi phục tư thái nguyên thủy nhất, ngửa mặt nằm trong hư không, mặc kệ thân thể tùy ý phiêu phù. "Bại, Ngô... bại ~" Không có thất vọng và tuyệt vọng, ngược lại trong lòng dâng lên một loại cảm giác đặc thù chưa từng có.

Mùi vị thất bại, từ khi hắn đản sinh trong vô tận tuế nguyệt đến nay, chưa từng thể hội qua cảm giác này.

Tân kỳ, thú vị ~ Tháp!

Tháp!

Tháp...

Tiếng bước chân rõ ràng đạp lên hư không.

Không bao lâu sau, một bóng người đi tới bên cạnh Khí Thiên Đế.

Khoảnh khắc tiếp theo, thân thể cúi xuống, một bàn tay đưa ra trước mặt Khí Thiên Đế, đồng thời, thanh âm ôn hòa truyền vào tai Khí Thiên Đế. "Rất mạnh, tôi vẫn luôn chờ mong có người có thể cùng tôi cộng đồng tiến bộ, không biết, ông có nguyện ý không?" Con ngươi màu vàng nhạt của Khí Thiên Đế chuyển động, rơi vào trên khuôn mặt cực giàu vẻ nghiêm túc của Lục Minh.

Trầm mặc, thời gian dài trầm mặc.

Một loại cảm giác chưa từng có từ trong lòng dâng lên.

Kỳ đặc, ẩn ẩn có một chút... chờ mong ~ Sau đó, một bàn tay thon dài như ngọc chậm rãi đặt vào trong tay Lục Minh, cùng nắm lấy. "Lần sau, Ngô tất sẽ siêu việt nhữ!" "Tốt, tôi chờ mong ~" "Bảo kiếm mà nhữ nói, đều ở chỗ này, nhữ có thể kính thỉnh chọn lựa ~" Khí Thiên Đế vung tay lớn lên, trực tiếp ném cho Lục Minh một phương tiểu thế giới hoàn toàn do một thế giới hoàn chỉnh luyện chế thành.

Từ lúc bắt đầu, Lục Minh mời Khí Thiên Đế vào, một mặt là thưởng thức vị tuyệt đại thần ma này, mặt khác, tự nhiên là vì một trong Tru Tiên Tứ Kiếm: Lục Tiên Kiếm.

Tuy nhiên, có chút nằm ngoài dự liệu của Lục Minh, trong quá trình đại chiến với Khí Thiên Đế, thậm chí cho đến khi đại chiến kết thúc, Lục Minh cư nhiên vẫn luôn chưa từng thấy Khí Thiên Đế động dụng thanh Lục Tiên Kiếm kia.

Lục Tiên Kiếm quý là cửu cấp chí bảo, đừng nói Tinh Hệ Cấp, cho dù đối với Tinh Vực Cấp mà nói cũng là sát khí cực kỳ cường đại.

Khí Thiên Đế không nên cao ngạo đến mức khinh thường sử dụng Lục Tiên Kiếm.

Cho nên, Lục Minh liền có một cái suy đoán.

Hoặc là, Lục Tiên Kiếm chỉ ở trong tay Khí Thiên Đế nhưng không bị Khí Thiên Đế sử dụng.

Hoặc giả nói cách khác, Lục Tiên Kiếm khả năng áp căn là đang nằm phủ bụi trong kho báu của Khí Thiên Đế.

Có ý nghĩ này, Lục Minh hoàn toàn không có che giấu, trực tiếp cùng Khí Thiên Đế đại đại phương phương giao đại chuyện Tru Tiên Tứ Kiếm.

Kết quả, Khí Thiên Đế so với tưởng tượng còn hào phóng hơn, dứt khoát trực tiếp đem tiểu thế giới dùng để trữ tàng bảo vật ném cho Lục Minh, nhìn qua giống như hoàn toàn không để ý việc Lục Minh trực tiếp ra tay đen.

Khí Thiên Đế hào phóng như thế, Lục Minh tự nhiên cũng không có cách nghĩ bẩn thỉu gì, chỉ mượn nhờ Tru Tiên Kiếm chỉ dẫn liền nhanh chóng tìm được đồ vật muốn tìm.

Khoảnh khắc tiếp theo, ý thức Lục Minh khẽ động, một thanh

kiếm khí xám xịt, thông thể uyển chuyển như phế thiết xuất hiện trong tay hắn.

Nhìn thanh kiếm khí này, thần sắc Khí Thiên Đế toát ra vài phần hiếu kỳ. "Kiếm khí này nãi là Ngô bảy vạn năm trước ngẫu nhiên đạt được từ vực ngoại.

Ngô từng ý đồ luyện hóa, trọng tố, đều không cách nào thành công.

Uyển chuyển như phàm thiết, lại là bất thế thần binh?" Lục Minh mỉm cười, một tia sức mạnh quán nhập vào trong đó.

Trong sát na, cả thanh Lục Tiên Kiếm lập tức bùng nổ ra thần quang trùng thiên.

Tạp chất, rỉ sét ngoài mặt bắt đầu dùng tốc độ mắt thường có thể thấy được tróc ra.

Chương 117

Thần binh tự uế, nếu không gặp được chủ nhân thích hợp sẽ không triển lộ chân chính tư thái.

Lục Minh sớm để Tru Tiên Kiếm nhận chủ, thao khống Lục Tiên Kiếm tự nhiên cũng không có vấn đề.

Mấy hơi thở sau, một thanh bất thế thần binh phong mang tất lộ, thần quang lấp lánh liền xuất hiện trước mặt hai người.

Thể biểu phi kim phi mộc cũng phi thiết, lại có màu sắc của kim loại, lại không thiếu sự tinh oánh như ngọc.

Tại chuôi kiếm, minh khắc hai chữ "Lục Tiên".

Tay cầm Lục Tiên Kiếm, Lục Minh vung lên một cái.

Một luồng kiếm mang tung hoành giữa thiên địa.

Khoảnh khắc tiếp theo, cả mảnh hư không thế mà bị tề xoát xoát chia làm hai nửa!

Phải biết rằng nơi này là Cao Đẳng Diễn Võ Tràng do nhóm chat sinh thành, hoàn toàn có thể thừa tải hai tôn đỉnh phong Tinh Thể Cấp giác lượng.

Cho dù dùng sức mạnh siêu việt Tinh Thể Cấp cũng không cách nào nhẹ nhàng phá toái không gian như vậy.

Như hôm nay, dưới một kiếm lại thúy nhược giống như giấy mỏng.

Phong mang của Lục Tiên Kiếm có thể thấy được một góc.

Nghịch Lục Tiên Kiếm trên tay, Lục Minh bỗng nhiên xoay người nói với Khí Thiên Đế: "Như thế nào, có từng hối hận?" Khí Thiên Đế

chắp hai tay sau lưng, nhàn nhạt liếc Lục Minh một cái, một bộ tư thái ngạo nhiên mặc thị: "Khu khu thần binh mà thôi, Ngô khinh thường hối hận ~" "Sở nguyện của nhữ đã hoàn thành, Ngô sẽ hồi quy.

Trận chiến lần này, Ngô cũng có sở lĩnh ngộ.

Lần sau, Ngô tất thắng nhữ ~" Nói xong, Khí Thiên Đế xoay người liền muốn rời khỏi Diễn Võ Tràng.

Đúng lúc này, một tiếng phá không từ sau lưng truyền đến.

Khí Thiên Đế đầu cũng không quay lại, tùy tay chộp một cái, đồ vật liền rơi vào trong tay.

Nhìn kỹ lại, đó lại không phải là ám khí, mà là một cái hũ kỳ lạ, toàn thân bằng thủy tinh.

Thân hũ lạc ấn một phương vương miện, bốn phía có rất nhiều hoa văn thần bí, tựa như uẩn hàm đại đạo chân lý, liếc mắt nhìn liền có thể cảm giác được sự bất phàm của nó.

Khí Thiên Đế chần chờ, xoay người, có chút nghi hoặc nhìn về phía Lục Minh.

Nghênh diện nhìn lại, vẻn vẹn là nụ cười ôn hòa trên mặt Lục Minh. "Có qua có lại, mới là bằng hữu chân chính ~" Nói xong, so với Khí Thiên Đế còn dẫn đầu một bước rời khỏi Diễn Võ Tràng.

Thủy Tinh Vương Miện giá trị khẳng định không bằng một thanh Lục Tiên Kiếm, nhưng đối với Khí Thiên Đế mà nói, Lục Tiên Kiếm hắn căn bản không cách nào sử dụng.

So sánh với nó, ngược lại Thủy Tinh Vương Miện giá trị còn cao hơn một chút, dùng làm hồi lễ cũng không quá phận. "Bằng hữu ~~" Nhìn Lục Minh rời đi, Khí Thiên Đế một lát sau mới thu hồi ánh mắt, cúi đầu nhìn Thủy Tinh Vương Miện trong tay.

Lại một lát sau, trên dung nhan tinh xảo của Khí Thiên Đế lộ ra một loại sắc thái kỳ dị.

Hắn, có bằng hữu?

Là Thiên Giới Đệ Nhất Võ Thần, Dị Độ Ma Hoàng, tồn tại đỉnh phong nhất cả Phích Lịch Giới, cho dù là Thiên Giới Chi Chủ Thái Dương Thần cũng đối với hắn vạn phần kiêng kị.

Trong tình huống này, lại có ai nguyện ý cùng hắn làm bằng hữu?

Hoặc giả, nói cách khác, ai có tư cách cùng hắn làm bằng hữu?

Đáp án tự nhiên là không có.

Cho nên, hắn thân là Bất Bại Võ Thần, sở hữu tất cả, lại duy độc thiếu khuyết hai dạng đồ vật: Bằng hữu cùng với...

Kẻ địch!

Tại trên người Lục Minh, Khí Thiên Đế đồng thời cảm nhận được hai loại đồ vật từ trước tới nay chưa từng cảm nhận.

Hiện tại Lục Minh đối với Khí Thiên Đế mà nói, có vài phần vừa giống bằng hữu, lại giống địch thủ để giác lượng lẫn nhau. "Cảm giác này... không tệ!" Nương theo tiếng lẩm bẩm cuối cùng của Khí Thiên Đế, bóng dáng thần tính và ma tính đan xen cũng đồng thời biến mất trong Diễn Võ Tràng.

Đồng thời, Lục Minh rời khỏi Diễn Võ Tràng một lần nữa mở ra nhóm chat.

Trong nhóm chat lúc này đang thảo luận nhiệt liệt. **GUTS thành viên Daigo:** Thượng Thiên và vị tân nhân kia thực tại đều quá mạnh, mới đầu tôi còn có thể quan chiến, về sau thậm chí ngay cả tư cách quan chiến cũng không có. **Địa Cầu Tinh Thần:** Đẳng cấp chênh lệch quá lớn, cho dù nhìn thẳng cũng là một loại thương hại, tôi

cần tiếp tục nỗ lực. **Ma Tôn Trọng Lâu:** Nỗ lực?

Đơn thuần tu luyện thì làm sao so được với chiến đấu.

Đến đây đi, Bản tôn lúc này nhiệt huyết sôi trào, phi một trận chiến không thể tuyên tiết.

Đến đây đi, Tinh Thần, cùng Bản tôn một trận chiến! **Địa Cầu Tinh Thần:** Được!

Hiển nhiên, không chỉ Ma Tôn Trọng Lâu, ngay cả cái Tiểu Phá Cầu lúc này cũng có chút 'lên đầu', đều đồng ý rồi.

Tên này bình thường cũng không hiếu chiến như vậy. **Ảnh Chi Quốc Thủ Môn Nhân:** Ta cũng muốn chiến đấu, ai cùng ta một trận chiến? **Ảnh Chi Quốc Thủ Môn Nhân:** @Hắc Ám Nữ Vương Camilla, đánh không? **Hắc Ám Nữ Vương Camilla:** Có thể! **Danh Trinh Thám Mori Kogoro:** Hai vị nữ vương chiến đấu!!

Xin nhất định phải cho phép tại hạ quan chiến!

Không ai hồi phục, hai vị nữ vương điện hạ tiến vào Diễn Võ Tràng.

Tiến vào trước đó, không biết là cố ý hay trùng hợp, thuận tay mở ra thiết định không cho phép quan khán.

Diễn Võ Tràng đối quyết bản chất là chém giết, át chủ bài bản thân các loại toàn bộ không cách nào lại ẩn giấu.

Vì bảo đảm bộ phận riêng tư, tự nhiên cụ bị loại quyền hạn cấm chỉ quan chiến này.

Đương nhiên, cũng có thể có quan hệ với song phương quyết chiến.

Nếu là hai người đàn ông, cho dù đánh đầu rơi máu chảy, y phục nổ tung cũng hoàn toàn không để ý.

Nhưng nếu là hai nữ tử, đánh đến hăng, đánh đến y phục nổ tung...

Hiển nhiên, đối với điểm này, hai vị nữ vương trong lòng hiểu rõ. **Danh Trinh Thám Mori Kogoro:** Ma, thiết định cấm chỉ quan khán, đây là sự vũ nhục mãnh liệt đối với chính nhân quân tử trong nhóm, kháng nghị!

Tôi muốn kháng nghị!

Mãnh liệt kháng nghị! **Mao Sơn Cửu Thúc:** Khụ khụ, Kogoro tiên sinh xem ra tâm tình không tệ, là gặp được chuyện tốt?

Không có biện pháp, lão người tốt Cửu Thúc chuyển dời đề tài.

Không vì cái gì khác, nếu để vị Kogoro này tiếp tục nói nữa, chờ hai vị nữ vương từ Diễn Võ Tràng trở về nhìn thấy... khụ khụ, vậy thì 'Hàm Ngư' Kogoro sẽ triệt để biến thành Tử Ngư Kogoro.

Hai vị kia tỳ khí cũng không tốt lắm, đều là tồn tại sát lục quả đoán. **Danh Trinh Thám Mori Kogoro:** Tốt giống như cũng không đến mức đó, gần đây nhận được mấy vụ án không tệ, tiểu tiểu thu hoạch một bút, đi ra ngoài uống một trận, đã lâu không có uống thống khoái như vậy.

Một chữ: Sảng! **Danh Trinh Thám Mori Kogoro:** Mỹ tửu, quả thực là phát minh đáng được người ta tán mỹ nhất trên thế giới! **Danh Trinh Thám Mori Kogoro:** Tiếc là mỹ tửu, gần đây Lam Nhiễm quân ít xuất hiện, mỹ tửu nơi đó hương vị tương đương không tệ. **Ngũ Phiên Đội Đội Trưởng:** Xem ra, tại hạ trong lòng Mori quân đã biến thành một nhà cung cấp mỹ tửu, thật sự là một chân tướng làm người ta bi thương. **Danh Trinh Thám Mori Kogoro:** Thiết, trên thế giới này cũng không tồn tại nhà cung cấp nào có thể tùy thời chơi hỏng một cái thế giới ~ **Nhiệt Mại Đại Tác Gia:** Mạo cái phao.jpg. **Nga Mi Đệ Tử Chu Chỉ Nhược:** Kasumi Utako muội muội, gần đây lên mạng không nhiều a. **Nhiệt Mại Đại Tác Gia:**

Nột, mọi người cũng biết, Thiên đại nhân cho tôi mở một cái ngoại quải, tôi gần đây đều đang tìm mọi cách lợi dụng ngoại quải trưởng thành nè.

Chương 118

Nhiệt Mại Đại Tác Gia: Gần đây vừa cùng Hùng bang chủ, còn có Trương tiên sinh liên thủ xử lý một đợt xâm nhập công kích khá nhỏ. **Mao Sơn Cửu Thúc:** Lần trước tại Quốc Thuật thế giới triển khai kế hoạch câu cá?

Thành quả như thế nào? **Nhiệt Mại Đại Tác Gia:** Cũng tốt rồi, Hùng bang chủ xuất lực lớn nhất thu hoạch ba ngàn tích phân, tôi cùng Trương tiên sinh mỗi người có một ngàn tích phân.

Ba ngàn tích phân!

Không thể không nói, Cửu Thúc có chút tâm động.

Bình thường một ngày ký tên cũng chỉ vài chục tích phân, ba ngàn tích phân cần mấy tháng mới có thể gom góp đủ a.

Như hôm nay thành viên trong nhóm ngày càng tăng nhiều, các loại năng lực được upload nhiều vô số kể, thậm chí Bạch Hồ Tử gần đây trực tiếp ném lên không ít Trái Ác Quỷ vào trong nhóm.

Muốn mua mua mua cũng được, muốn tiến vào Thiên Địa Dung Lô cường hóa cũng thế, chỗ nào cũng đều cần tích phân.

Tích phân thứ này, từ trước đến giờ đều không đủ dùng. **Mao Sơn Cửu Thúc:** Lần sau, có thể hay không để bần đạo cũng tham gia một chút? **Nga Mi Đệ Tử Chu Chỉ Nhược:** Cái đó, kỳ thật, tôi cũng muốn đi xem một chút.

Cửu Thúc cần tích phân, cô tự nhiên cũng cần tích phân.

Bình thường trong nhóm những đại nhiệm vụ kia tham dự không được, nhiệm vụ của tiểu đoàn thể Kasumi Utako thì có thể.

Chỉ kẹt đúng đẳng cấp, độ khó và nguy hiểm hoàn toàn cụ bị tính

khả khống ở trình độ nhất định, rất thuận tiện.

Nếu thật sự xảy ra vấn đề, cùng lắm thì gọi 'phụ huynh'.

Trong nhóm nhiều cao thủ như vậy, tùy tiện gọi mấy người đều đủ để giải quyết vấn đề, tương đương ổn thỏa. **Nhiệt Mại Đại Tác Gia:** Vậy đương nhiên không có vấn đề, bất quá bởi vì nhiệm vụ loại nhỏ này của bọn tôi, mỗi lần danh ngạch có thể làm nhiệm vụ cũng không nhiều, cần hỗ trợ thương nghị. **Nhiệt Mại Đại Tác Gia:** Nói trở lại, chúng ta sao không nhập tổ thành một cái tiểu liên minh.

Hiện tại trong nhóm thực lực chênh lệch quá lớn, trong nhóm chỉ cần thực lực không đủ để dính dáng đến những đại nhiệm vụ kia bình thường, đều có thể gia nhập vào. **Mao Sơn Cửu Thúc:** Cách làm này cũng không tệ. **Nga Mi Đệ Tử Chu Chỉ Nhược:** Tính tôi một người. **Tuyệt Vọng:** Cái đó, có thể hay không cho phép tôi chen một câu, chư vị, tôi có lẽ... lại cần hỗ trợ. **Nga Mi Đệ Tử Chu Chỉ Nhược:** Minh cô nương, nơi đó lại xảy ra chuyện rồi sao? **Nhiệt Mại Đại Tác Gia:** Chẳng lẽ kịch tình muốn bắt đầu rồi?

Chủ Thần Không Gian? **Tuyệt Vọng:** Tôi...

Lời còn chưa dứt, nháy mắt đoạn khai, cả người trực tiếp offline. **Nga Mi Đệ Tử Chu Chỉ Nhược:** ??? **Nhiệt Mại Đại Tác Gia:** !!! **Nhiệt Mại Đại Tác Gia:** Thật sự bắt đầu rồi?! **Mao Sơn Cửu Thúc:** Có chút phiền toái, dựa theo tư liệu trong nhóm, thế giới kia cũng không đơn giản, hy vọng không cần xuất hiện sự tình gì mới tốt.

Luôn lẳng lặng nhìn màn hình, Lục Minh nhìn một màn này, hai mắt lập tức sáng lên.

Đối với cái Chủ Thần Không Gian kia, hắn cảm thấy hứng thú cũng khá lâu rồi.

Như hôm nay, rốt cuộc đã tới thời điểm rồi.

Khoảnh khắc tiếp theo, cả nhóm chat lại đột nhiên sáng lên tiếng cảnh báo đỏ rực lấp lóe. "Đề kỳ: Quần thành viên Tuyệt Vọng vẫn lạc!" "Đề kỳ: Quần thành viên Tuyệt Vọng vẫn lạc!" "Đề kỳ: Quần thành viên Tuyệt Vọng vẫn lạc!" Cả nhóm chat vì đó mà tĩnh lại, khoảnh khắc tiếp theo, không khí nháy mắt nổ tung. **Mao Sơn Cửu Thúc:** Sao có thể!!

Xảy ra chuyện gì!!

Vì sao lại trực tiếp vẫn lạc!! **Nhiệt Mại Đại Tác Gia:** Không có khả năng, Minh Yên Vi tuy rằng xác thực sẽ vẫn lạc, nhưng cũng không nên vừa tiến vào Chủ Thần Không Gian liền vẫn lạc a!

Trừ phi, kịch tình lại phát sinh biến cố! **Nhiệt Mại Đại Tác Gia:** Cũng không đúng, Chủ Thần Không Gian thật sự xảy ra chuyện, cũng không nên vừa tiến vào liền trực tiếp vẫn lạc.

Thế giới Chủ Thần Không Gian vừa mới bắt đầu còn có một đoạn thời gian tự giới thiệu đơn giản, đoạn thời gian kia tuyệt đối an toàn mới đúng! **Nga Mi Đệ Tử Chu Chỉ Nhược:** Vậy phải làm sao bây giờ mới tốt? **Danh Trinh Thám Mori Kogoro:** Quỷ dị, phàm là chuyện không phù hợp lẽ thường tất có nguyên nhân, e rằng sự tình kia đã phát sinh một loại biến hóa cực kỳ quỷ dị.

Lúc này, tự nhiên đến phiên Kogoro tiên sinh biểu diễn. **Danh Trinh Thám Mori Kogoro:** Tin tức không đủ hoàn thiện, chỉ ỷ vào tư liệu trong nhóm suy đoán thì đại khái sẽ có ba loại khả năng. **Danh Trinh Thám Mori Kogoro:** Loại thứ nhất, Chủ Thần Không Gian sát giác được sự tồn tại của nhóm chat, trực tiếp ra tay đối với vị quần viên kia.

Loại thứ hai, kẻ chế tạo cái hộp phát hiện vấn đề, trực tiếp lựa chọn ra tay.

Loại thứ ba khả năng, có sự tồn tại không thuộc về Chủ Thần Không Gian xâm nhập vào Chủ Thần Không Gian, dẫn đến dị biến xuất hiện. **Danh Trinh Thám Mori Kogoro:** Trước mắt chỉ có thể suy đoán ra những thứ này, dù sao tin tức không đầy đủ.

Hiện tại phiền toái nhất là, hoàn toàn không biết đối phương đang nhắm vào quần viên kia, hay là...

Nhưng mà khoảnh khắc tiếp theo, cả nhóm chat trực tiếp lâm vào tử tịch, một loại tử tịch gần như kinh người. "Đề kỳ: Quần viên Tuyệt Vọng khôi phục kết nối." **Tuyệt Vọng:** Cứu mạng!!

Mọi người mau cứu cứu tôi!!

Tôi gặp đại phiền toái!! **Mao Sơn Cửu Thúc:** ???? **Nga Mi Đệ Tử Chu Chỉ Nhược:** ???? **Nhiệt Mại Đại Tác Gia:** ????

Đùa gì thế??

Vừa mới không phải vẫn lạc rồi sao?

Lúc này, luôn chú thị màn hình, tư liệu giới diện của Lục Minh bỗng nhiên vang lên, Lục Minh lật ra nhìn thoáng qua. **Danh Trinh Thám Mori Kogoro:** Thượng Thiên, đại sự không ổn!

Quần viên kia hiện tại khẳng định không phải là cô ấy, hoặc là không còn là người ban đầu nữa.

Câu nói kia rõ ràng là thăm dò!

Quần viên phản ứng, bộc lộ rồi!

Nhìn câu nói này, ánh mắt Lục Minh chợt co rụt lại.

Tại nháy mắt nhìn tin tức của Mori Kogoro, Lục Minh động.

Giờ khắc này, hắn lựa chọn vô điều kiện tin tưởng quần viên.

Lấy tốc độ nhanh nhất mở ra tư liệu giới diện của Minh Yên Vi,

sau đó viết một đoạn văn tự lấy tốc độ nhanh nhất gửi ra ngoài. **Thiên:** Điên rồi!

Dùng phương pháp đánh giết thành viên đoạt lấy danh ngạch như vậy còn không tính là có thể thành công, thế nhưng lại minh mục trương đảm ti hào không che giấu, duy khủng sẽ không bị người phát hiện!

Vị Địa Ngục Đại Quân huy hạ kia, cư nhiên lại ngu xuẩn như vậy!

Còn không lập tức đoạn khai liên tiếp, ném đi thiết bị thông tin sau đó mau chạy!

Đồng thời, tại một thế giới kỳ đặc, một đoàn nhân ảnh hư ảo không thực, uyển chuyển như một đạo huyễn ảnh, động tác nguyên bản chuẩn bị lập tức thối lui đột nhiên dừng lại.

Chương 119

Trong tình huống bình thường, một người căn bản không quen biết đột nhiên xông đến trước mặt không nói hai lời, bắt lấy một trận mắng chửi xối xả, điên rồi, bộ dáng này không đúng, kia bộ dáng không đúng.

Dựa theo logic bình thường, không có người nào sẽ thành thành thật thật nghe lời, hoặc là sẽ đình chỉ, hoặc là sẽ tự hỏi, thậm chí dẫn đến nghịch phản cảm xúc, phản khẩu phun lại, hoặc là chọc tức chết đối phương.

Cái nhân ảnh hư ảo này cũng không đến mức trực tiếp chọc tức chết đối phương, mà là lâm vào trầm tư.

Sau đó, bắt đầu phân tích đoạn thoại này.

Bài trừ câu nhục mạ đầu tiên, đối diện nói thông qua đánh giết mục tiêu đoạt được danh ngạch.

Cái tồn tại hư ảo này tuy không thông qua đánh giết mục tiêu đơn giản để đoạt thủ danh ngạch, phương pháp của hắn phức tạp hơn một chút, bất quá cũng có thể cho rằng như vậy.

Đối diện cái tên không quen biết kia nói loại phương pháp này sở hữu tính khả thi nhất định, nhưng cần che giấu.

Thông qua đối phương nhục mạ, có thể nhìn ra đối phương cảm xúc táo bạo, cho nên nhân thử có thể sinh ra một cái suy đoán: Đối phương hoặc là cũng thông qua phương pháp tương đồng để hoạch đắc cái gọi là danh ngạch.

Sở dĩ táo bạo, là vì tắc tại trên người hắn thấy được phương pháp nghi tự tương đồng, cho nên sinh ra nghi kỵ. "Vị Địa Ngục Đại Quân

huy hạ kia?" Câu nói này ngược lại đem thân phận của đối phương hiển lộ ra, hẳn là tài cán dưới trướng một vị Địa Ngục Đại Quân nào đó.

Hơn nữa, người đối diện kia đem hắn cũng coi thành đồng loại, cho nên mới có thể phẫn nộ như thế, ngược lại hoàn toàn phù hợp logic.

Chí vu câu nói sau cùng, bảo hắn lập tức đoạn khai liên tiếp đào bào, rõ ràng là một loại hảo ý.

Đối phương hẳn là triệt để đem hắn coi thành đồng loại, bằng không mà nói, vì sao muốn khuyên hắn rời đi?

Không phù hợp logic.

Phân tích rõ ràng tất cả, hắn ngược lại không vội vã thối lui.

Ký nhiên dám tính kế nhóm chat - cái tồn tại kỳ đặc này, hắn tự nhiên sở hữu sự tự tin nhất định.

Cho dù cái nhóm chat kỳ đặc này sở hữu một ít thủ đoạn kỳ đặc, hắn cũng có nắm chắc nhất định trong thời gian ngắn đào thoát.

Sở dĩ lúc trước chuẩn bị nhanh chóng đoạn khai, là bởi vì dưới tiền đề không hiểu rõ tồn tại kỳ đặc này, lần đầu tiên thăm dò đạt được kết quả không tốt lắm, bại lộ thân phận, vì cẩn thận nên hắn mới có thể lựa chọn thối lui.

Như hôm nay, có một tên nghi tự 'đồng loại' xuất hiện, hoặc là có thể tham tra ra một ít tình báo độc đáo.

Đối với nhóm chat - cái tồn tại kỳ đặc này, hắn đã chú ý được một đoạn thời gian, nếu có thể xâm nhập hiểu rõ, vậy tự nhiên là cực tốt. **Tuyệt Vọng:** ????

Bên kia, nhìn đối phương không có trực tiếp offline đào bào, Lục

Minh khẽ thở phào nhẹ nhõm một hơi.

Hiện tại không sợ đối phương gây sự, sợ nhất là đối phương trực tiếp offline sau đó trở tay đem điện thoại ném đi.

Điện thoại làm vật ký thể của nhóm chat, đồng dạng cũng được xem là một loại định vị trang trí.

Một khi bị đối phương khắc ý vứt bỏ, thậm chí hủy diệt, quỷ mới biết nhóm chat muốn tìm lại đối phương cần bao lâu.

Hiện tại nhóm chat đang ở trạng thái hao tổn nghiêm trọng, tuy thần kỳ, nhưng cũng không đến mức vô hạn thần kỳ có thể muốn làm gì thì làm, vẫn tồn tại cực hạn.

Tại lúc này, một bên giao diện trò chuyện của Lục Minh, lặng lẽ hiện ra một cái bảng nhiệm vụ. **Nhiệm vụ thế giới:** ???? **Nhiệm vụ đẳng cấp:** Vô **Nhiệm vụ nhân số:** 1 người **Nhiệm vụ giới thiệu:** Tạm thời tha trụ đối phương, chờ đợi nhóm chat đối với vĩ độ đối phương đang ở tiến hành giải tích, mở ra thời gian hồi tố. **Thưởng:** Vô Khóe miệng Lục Minh vi bất khả tra giật giật, bất quá cũng không có cự tuyệt.

Nói một cách khác, nói hắn bao che khuyết điểm cũng không sai, người khác đều khi phụ đến tận nhà rồi.

Như hôm nay nhóm chat, trong mắt Lục Minh mức độ quan trọng chỉ dưới năng lực thiên phú của hắn, quần viên thành viên thì tự phát bị liệt vào phạm trù "đồ vật của Lục Minh".

Đồ của tôi tôi khi phụ thì được, đặc biệt không qua tôi đồng ý mà ra tay là có ý gì?

Mặt khác, đối với cái tên đối diện kia, lòng hiếu kỳ của Lục Minh cũng không thấp.

Dám tính kế nhóm chat, bất quản đầu sắt hay nguyên nhân gì,

khẳng định có hai thanh bàn chải, biết đâu chừng có liên quan đến loại tồn tại nào đó của Chủ Thần Không Gian.

Loại gia hỏa này nếu có thể bắt lấy, vậy đối với Lục Minh - người vẫn luôn có cách nghĩ về Chủ Thần Không Gian mà nói, cũng là một loại dụ hoặc không nhỏ.

Khoảnh khắc tiếp theo, Lục Minh tiếp tục bắt đầu nói chuyện. **Thiên:** Phế thoại, Ta dùng quyền hạn thật vất vả mới có được để khai tịch ra một con đường tin tức đặc thù này, chí đa có thể duy trì 30 giây.

Đừng phế thoại, chạy!

Lập tức chạy! **Thiên:** Đồ điên, bạch si, xuẩn hóa!

Nếu bởi vì ngươi để thứ kia sinh ra hoài nghi, triển khai toàn diện sưu tra dẫn đến thân phận bản tọa tiết mật, nhiệm vụ thất bại, lên cùng bích lạc xuống hoàng tuyền, bản tọa cũng muốn làm thịt ngươi!

Nhất định!!

Đối diện, cái tồn tại hư ảo không thực kia chậm rãi gật đầu.

Tài đối, phù hợp logic đáp án.

Nếu dựa theo việc đối phương nhận định hắn là Địa Ngục Đại Quân huy hạ, là ác ma danh phó kỳ thực.

Ác ma không nên tồn tại loại cảm xúc quan tâm này, tự nhiên cũng không nên chủ động quan tâm hắn - người tịnh không hiển lộ thân phận.

Hiện tại câu trả lời của đối phương, hoàn thiện hồi đáp vấn đề này: Đối diện căn bản không để ý sự sống chết của hắn, để ý là chỉ có người thông qua thủ pháp giống như vậy đoạt được danh ngạch sẽ vì vậy mà bị tra ra.

Hoàn thiện, tính logic thông thuận.

Hơn nữa, đối phương hạn chế thời gian 30 giây.

Chút thời gian ấy có thể làm gì?

Sự cấp bách của đối phương ngược lại chứng minh tính chân thực.

Nếu thật sự là kéo dài thời gian, tuyệt đối không có khả năng cho thời gian ngắn như vậy.

Giờ khắc này, hắn đối với sự tín nhiệm của đối phương tăng cường gấp đôi. 30 giây, không nhiều, đủ để nghe ngóng ra một ít tin tức rồi lại nhẹ nhàng đào bào.

Hắn đối với mình có lòng tin, khu khu 30 giây, cái tồn tại kỳ đặc này làm không được quá nhiều sự tình.

Cái nhóm chat kỳ đặc này uy năng nghịch thiên, nếu thật sự trong 30 giây tra ra thân phận của hắn, vậy hắn cũng không sợ, hoàn toàn có thể đổi một thế giới đào bào.

Không gian khốn thúc, với hắn mà nói, giống như hư vật. **Tuyệt Vọng:** ????

Tiếp tục đánh dấu chấm hỏi, tịnh không phải là dạng hồi phục gì.

Hiện tại hắn tìm không thấy đề tài để chen vào, nếu mạo muội loạn hỏi dẫn đến đối diện hoài nghi, khiến đối diện không còn nhận khả tầng thân phận này nữa thì có chút phiền toái.

Hiện tại cái tên đối diện kia là con đường quan trọng để hắn thăm dò tình báo, tự nhiên không thể dẫn đến sự hoài nghi của đối diện. **Thiên:** Còn phế thoại, sao không mau chạy!

Vị đại quân kia quả nhiên không cấp ngươi giải thích sự khủng bố của thứ này! **Thiên:** Đừng phế thoại, đi!

Lập tức, lập tức!

Còn 26 giây! **Tuyệt Vọng:** Đại quân nhiệm vụ, không có hoàn thành. **Thiên:** Nhiệm vụ? **Thiên:** Điên rồi, đừng nói nhiệm vụ, ta cũng không quan tâm nhiệm vụ, hiện tại ngươi cần là chạy!

Ngươi chết hoàn toàn không có quan hệ, đừng liên lụy ta! **Tuyệt Vọng:** Thu thập tình báo, đại quân giao phó cho ta nhiệm vụ. **Thiên:** Tình báo, có thể hay không thống khoái một chút, đừng phế thoại, hiện tại thời gian còn 20 giây, nhanh lên, ta có thể nói cho ngươi thì lập tức nói cho ngươi, sau đó nhanh rời đi! **Tuyệt Vọng:** Quần, rốt cuộc là cái gì?

Có mục đích gì? **Thiên:** ..... **Thiên:** Phẫn nộ.jpg.

Chương 120

Thiên: .....Ngươi không phải Địa Ngục Đại Quân huy hạ! **Thiên:** Đáng chết, hỗn đản, ngươi đang gạt ta!! **Thiên:** Nếu là Đại Quân huy hạ, không có khả năng ngay cả những thứ này cũng không hiểu rõ!!

Hư ảo nhân ảnh trong lòng nổi lên một tia ngưng trọng.

Dựa theo câu nói này, sự tồn tại của cái nhóm chat này căn bản là một bí mật được biết đến rộng rãi??

Hắn trầm mặc, mới tiếp tục nói. **Tuyệt Vọng:** Không, ta tiếp thụ nhiệm vụ phiến diện, chỉ cho ta hiểu rõ một ít. **Tuyệt Vọng:** Ngươi cũng biết, giống như ta tồn tại như vậy, không có tư cách cự tuyệt.

Hư ảo nhân ảnh lần này cơ hồ triệt để tin tưởng thân phận của đối phương.

Loại buồn bực cùng phẫn nộ của đối phương không làm giả được, cho nên hắn trong nháy mắt chuyển biến tư duy, bắt đầu từ 'góc độ đối phương' tự khảo.

Lần này, đến phiên Lục Minh trầm mặc, thật giống như đang tự khảo tính khả thi trong lời nói.

Hư ảo nhân ảnh có chút do dự, trù trừ chuẩn bị đợi một chút, nếu đối diện do dự thời gian quá dài thì trực tiếp thối lui.

Rất nhanh, đối phương hồi phục. **Thiên:** Nói cũng đúng, chúng ta xác thực không có tư cách phản kháng và cự tuyệt. **Thiên:** Ta..... **Thiên:** Ta..... .....

Thanh âm không ngừng lặp lại, giống như bị kẹt đĩa.

Hư ảo nhân ảnh nhíu mày, nhịn xuống cảm xúc nôn nóng, lại chờ đợi một chút.

Đối diện hoặc là gặp vấn đề, không thể gấp.

Rốt cục, sự lặp lại vô hạn dừng lại.

Nhưng mà, câu trả lời trong dự liệu lại tịnh chưa từng xuất hiện.

Một giây đồng hồ, hai giây đồng hồ, nửa phút...

Rốt cục, một tia bất an từ trong lòng hư ảo nhân ảnh dâng lên. "Không ổn, có vấn đề!" Sát na gian, hư ảo nhân ảnh cả người cứng đờ, không kịp suy nghĩ nhiều, hắn lấy tốc độ nhanh nhất muốn thối lui khỏi nhóm chat.

Tuy nhiên, động tác của hắn tuy nhanh, nhưng chung quy vẫn chậm một bước.

Một cỗ thời không ba động quỷ dị trong sát na bao trùm cả thế giới.

Sau đó, dưới ánh mắt hãi nhiên của hư ảo nhân ảnh, tất cả mọi thứ trong thế giới bắt đầu hồi tố.

Ý thức và ký ức của hắn cũng bắt đầu bị che phủ, triệt tiêu...

Khoảnh khắc tiếp theo, cả thiên địa bắt đầu xoay chuyển ~~ "Đề kỳ: Thời gian hồi tố hoàn thành, đặc thù quần thành viên sở tại thế giới đã hồi tố đến mười phút trước đó." "Đặc thù quần thành viên sở tại thế giới?" Lục Minh nhướng mày, ý tứ là chỉ hồi tố thế giới nơi Chủ Thần Không Gian tồn tại.

Nằm ngoài dự liệu, cũng nằm trong tình lý.

Nếu nhóm chat có thể trực tiếp đem tất cả thế giới của quần thành viên toàn bộ hồi tố, vậy vấn đề đại biểu cũng không đơn giản như vậy.

Nếu chỉ hồi tố một thế giới, ngược lại có thể lý giải.

Khoảnh khắc tiếp theo, quần nhiệm vụ theo sát phía sau, trực tiếp xuất hiện trong nhóm chat. "Kiểm trắc quần viên sở tại sở hữu nhiệm vụ khả thi, nhiệm vụ đang sinh thành." "Nhiệm vụ sinh thành hoàn thành, có thể tại nhiệm vụ mô bản tiến hành tra khán." **Nhiệm vụ thế giới:** Quần viên Tuyệt Vọng sở tại thế giới **Nhiệm vụ độ khó:** Cao đẳng + **Nhiệm vụ nhân số:** 2 người **Nhiệm vụ giới thiệu:** Cứu vớt quần thành viên Tuyệt Vọng mười phút sau vẫn lạc, đánh giết kẻ thao túng sau màn. **Nhiệm vụ thưởng:** Một trăm vạn tích phân, tân công năng mở ra.

Nhìn thấy cái nhiệm vụ này trong nháy mắt, khóe mắt Lục Minh trực tiếp giật giật.

Không bằng trực tiếp đọc số chứng minh thư của hắn và Khí Thiên Đế đi.

Chỉ hạn định hai người, trừ hai người bọn họ ra tay, còn có thể có ai?

Trong nhóm, lúc này nhìn thấy cái quần nhiệm vụ này cũng tương đương náo nhiệt. **Mao Sơn Cửu Thúc:** ???? **Mao Sơn Cửu Thúc:** Chuyện gì xảy ra?

Vị quần viên kia không phải vẫn lạc rồi sao? **Mao Sơn Cửu Thúc:** Hiện tại lại xuất hiện loại nhiệm vụ này? **Danh Trinh Thám Mori Kogoro:** Thời gian a, đạo trưởng ~ **Danh Trinh Thám Mori Kogoro:** Phía trên tiêu chú rõ ràng mười phút sau vẫn lạc.

Chuyện tử vong, theo lý là không thể khống.

Hiện tại hoàn toàn biểu minh thời gian tử vong chuẩn xác, bài trừ các khả năng khác, đáp án chỉ có một cái: Bản nhóm, cưỡng chế hồi tố thời gian. **Danh Trinh Thám Mori Kogoro:** Không, hẳn là chỉ hồi

tố thời gian tại thế giới vị quần viên kia, nếu không ký ức của tôi hẳn là sẽ bị che phủ, không nhớ rõ sự tình trước đó. **Danh Trinh Thám Mori Kogoro:** Loại vĩ lực bực này, vẫn như cũ làm cho người ta kinh thán không thôi. **Nga Mi Đệ Tử Chu Chỉ Nhược:** Trực tiếp hồi tố thời gian một cái thế giới?

Đáng sợ! **Ngũ Phiên Đội Đội Trưởng:** Hoặc là, có một chút ngộ giải khái niệm.

Này cũng không phải chỉ đơn thuần hồi tố thời gian.

Đơn thuần hồi tố thời gian một cái thế giới, e rằng tồn tại bực như Thượng Thiên cũng có thể dễ dàng làm được, tiền đề là cần ở tại thế giới kia.

Còn ở đây là hồi tố thời gian sở tại của một cái quần viên, tương đương với chỉ trong một ý niệm, đem một thế giới ở xa ngoài phạm vi vô tận trong chư thiên vạn giới cưỡng chế hồi tố. **Ngũ Phiên Đội Đội Trưởng:** Sự cường đại của nhóm chat, hoặc là muốn viễn viễn siêu việt dự liệu của chúng ta. **Danh Trinh Thám Mori Kogoro:** Ân, bất quá, đây cũng là chuyện tốt, không phải sao? **Ngũ Phiên Đội Đội Trưởng:** Hoặc là đi ~~ **Mao Sơn Cửu Thúc:** Hóa ra là như thế. **Mao Sơn Cửu Thúc:** Mặt khác, nhiệm vụ lần này hạn định là hai người ~ **Danh Trinh Thám Mori Kogoro:** Loại sự tình này đều không cần suy đoán, nhóm chat thiếu điều trực tiếp đọc số chứng minh thư. **Danh Trinh Thám Mori Kogoro:** Khẳng định là Thượng Thiên, còn có tân nhân cường đại đáng sợ kia. **Ma Tôn Trọng Lâu:** Đáng tiếc, Bản tôn nguyên bản cũng muốn đi kiến thức một phen. **Địa Cầu Tinh Thần:** E rằng rất khó, chỉ hạn định Thượng Thiên và vị Thiên Đế kia.

Nhiệm vụ độ khó Cao đẳng +, e rằng muốn siêu xuất tầng thứ của tôi. **Mao Sơn Cửu Thúc:** Cũng không biết hai vị kia có tại tuyến

hay không, có cần chúng ta tag không, thời gian cũng không nhiều lắm. **Thiên:** Không cần. **Thiên:** @Khí Thiên Đế, cùng đi một chuyến đi. **Khí Thiên Đế:** Có thể!

Phích Lịch thế giới, Lục Thiên Chi Giới, Khí Thiên Đế đạm mạc quét mắt nhìn nhóm chat.

Tất cả trong nhóm ấn nhập vào mắt hắn, hắn vẫn luôn tại tuyến, chỉ bất quá khinh thường nói nhiều.

Trong nhóm, trừ Lục Minh một người ra, không có ai có tư cách được hắn để vào trong mắt.

Cho dù là mấy tên đạt tới Tinh Thể, hoặc là tiếp cận Tinh Thể kia, cũng vẻn vẹn chỉ kham kham từ phạm trù sâu kiến đi ra, đáng giá để hắn đầu hạ một đạo ánh mắt, cũng vẻn vẹn chỉ như thế.

Cái tên kia hoặc là cũng biết một điểm này, mới không để người khác hô hoán hắn, lựa chọn mở miệng.

Đúng lúc này, trên màn hình lại lần nữa xuất hiện một câu nói. **Thiên:** Áp chế tự thân vị cách, tốt nhất hàng thần vi phàm ~ Nhìn câu nói này, con ngươi màu vàng nhạt của Khí Thiên Đế vẻn vẹn lóe lên một cái, thuấn tức gian minh bạch ý tứ của đối phương.

Hiển nhiên, lo lắng đem kẻ địch kinh hãi chạy mất.

Nguyên bản tư thái tầm thường nhất của Khí Thiên Đế, quanh thân từng đạo sức mạnh hắc bạch phân minh dâng trào, trong nháy mắt hóa thành vô số xiềng xích đem thân thể hắn đoàn đoàn phong cấm.

Đồng thời, khí tức quanh thân Khí Thiên Đế bắt đầu nhanh chóng sụt giảm.

Chương 121

Một lát sau, Khí Thiên Đế vung một chưởng, một đạo quang mang trăm trượng khuynh tả ra, đem sự vật trong phạm vi ngàn mét trước mặt một đao cắt làm hai nửa.

Nhìn phá hoại lực bực này, Khí Thiên Đế không khỏi nhíu mày.

Đã là tư thái yếu nhất của hắn, nhưng tựa hồ vẫn như cũ có chút mạnh.

Hắn thực tại quá mạnh, lại tận lực áp chế, chung quy cũng không có khả năng vô hạn áp chế.

Cái gọi là áp chế sức mạnh bất quá là tị trọng khinh.

Tồn tại như hắn, giáng lâm sơ cấp thế giới cũng giống như đem con voi nhét vào một cái thùng nhỏ, cái đó không phải khống chế sức mạnh là có thể làm được.

Nếu thật sự cái gọi là khống chế sức mạnh có thể giáng lâm sơ cấp thế giới, hắn giáng lâm Khổ Cảnh lúc đó lại cần gì phải sáng tạo ra một cỗ Thánh Nguyên Ma Thai?

Cứu kỳ nguyên nhân, không phải là vì vị cách hắn cao, mà khu khu Khổ Cảnh căn bản không đủ để thừa tải hắn giáng lâm.

Khoảnh khắc tiếp theo, hư không bắt đầu vặn vẹo.

Một vòng hắc ám phảng phất có thể thôn phệ tất cả xuất hiện trước mặt Khí Thiên Đế.

Khí Thiên Đế hơi chần chờ một chút, sau đó một bước bước vào trong đó.

Sở dĩ chần chờ, tịnh không phải bởi vì sợ hãi, mà là hắn không rõ

ràng hiện tại loại tư thái này có thể thỏa mãn yêu cầu của tên kia hay không.

Đối với cái gọi là nhiệm vụ, hứng thú của Khí Thiên Đế cũng tịnh không lớn, vẻn vẹn chỉ vì người đàn ông kia mở miệng, hắn không muốn cự tuyệt, chỉ thế thôi.

Ký đã đồng ý, lấy sự kiêu ngạo của Khí Thiên Đế, tự nhiên không muốn bởi vì loại lý do buồn cười này dẫn đến nhiệm vụ thất bại. .....

Chủ Thần thế giới, lúc này Minh Yên Vi, đầu óc đang mơ hồ.

Vừa mới mở điện thoại ra, tiến vào nhóm chat, nhìn thấy cái nhiệm vụ quỷ dị khiến da đầu tê dại kia: Cứu vớt mười phút sau vẫn lạc?

Muốn chết?

Mười phút??

Nếu cái nhiệm vụ này chỉ làm cho Minh Yên Vi da đầu tê dại, thì lời của quần viên trực tiếp làm cho sắc mặt cô bắt đầu trắng bệch.

Chết một lần rồi?

Nhóm chat hồi tố thời gian mới đem cứu sống??

Sắp tới lại muốn chết một lần nữa?!

Loại sự tình này thực tại quá kích thích, đừng nói là cô, những nhân vật đỉnh cường đỉnh cường kia cũng chưa chắc chịu được a!

Cũng may, trong nhóm đỉnh cấp cường giả đã nhận nhiệm vụ, mã thượng có cơ hội sống sót rồi.

Hít sâu một hơi, day day lông mày, nhịn không được lẩm bẩm oán thầm: "Mệnh đồ của mình thật đa suyễn a ~" Chuyển biến, trong ánh mắt lóe lên lãnh ý.

Đối với hận ý dành cho người đàn ông nào đó, tại giờ khắc này leo lên cực hạn. "Đều, đều là bởi vì tên kia, tôi tuyệt đối tha không được cho hắn!

Tuyệt đối!" Minh Yên Vi không rõ ràng cái gã bạn trai cũ từng yêu kia vì sao muốn hành hạ cô như vậy, nhưng có một điểm nhớ kỹ là đủ rồi: Một khi có cơ hội, sẽ để cho người đàn ông kia biết oán hận của một người phụ nữ rốt cuộc có bao nhiêu đáng sợ!

Bỗng nhiên, hư không bắt đầu vặn vẹo.

Khoảnh khắc tiếp theo, hư không vặn vẹo cực hạn hình thành hai cái lỗ đen, vô cùng thâm thúy, phảng phất có thể thôn phệ tất cả hắc ám.

Nhìn tràng cảnh quỷ dị này, người bình thường hoặc là sẽ dọa cho sợ chết khiếp, nhiên Minh Yên Vi không kinh sợ mà còn lấy làm mừng. "Thượng Thiên tiên sinh, Thiên Đế tiên sinh, hoan nghênh hai vị giáng lâm!" Minh Yên Vi thái độ cung kính, không thể không cung kính, dù sao cũng là người cứu cái mạng nhỏ của cô.

Khoảnh khắc tiếp theo, hai đạo ánh mắt hoảng nhược thực chất từ trong lỗ đen đầu xạ ra, rơi vào trên người Minh Yên Vi.

Giờ khắc này, Minh Yên Vi cảm giác tất cả đều bị nhìn thấu, cả người giống như trong suốt.

Cảm giác không tốt lắm, nhưng nhịn được.

Thanh âm nhàn nhạt từ trong lỗ đen truyền ra: "Tiếp theo, cô cần tạm thời rời khỏi thế giới này ~" Rời khỏi?

Không đợi Minh Yên Vi hoàn hồn, trong lỗ đen liền đột nhiên phiêu lạc một luồng ý chí.

Trước mắt tối sầm, Minh Yên Vi trực tiếp trầm trầm ngủ thiếp đi.

Khoảnh khắc tiếp theo, một đạo lưu quang tiệm tiệm từ trong lỗ đen phiêu lạc xuống, rơi vào trên người Minh Yên Vi.

Cơ hồ tại trong nháy mắt, thân thể Minh Yên Vi bắt đầu phát sinh biến hóa.

Thân hình gợi cảm kiều khu cư nhiên trong nháy mắt biến thành một người đàn ông, lại trong nháy mắt biến trở về.

Nương theo loại biến hóa quỷ dị này hoàn thành, trong hư không, một trong hai con đường thông đạo tùy theo biến mất vô ảnh vô tung.

Cái lỗ đen còn lại truyền ra thanh âm đạm mạc của Khí Thiên Đế. "Nhữ thay thế sự tồn tại của nhân loại này, tiệt thủ vận mệnh đối phương ký thác vào tự thân, thủ đoạn đương chân bất phàm ~" Lục Minh đã thay thế Minh Yên Vi ngước nhìn cái lỗ đen còn lại: "Chỉ có thể như thế, tôi mạo muội giáng lâm, tất nhiên sẽ dẫn động phương thế giới này phản ứng." "Nhiệm vụ lần này xuất hiện, theo tôi suy đoán, hoặc là bởi vì nguyên nhân lần trước tôi ra tay." "Cho nên, lần này, đành phải lựa chọn một ít thủ đoạn đặc thù một chút." Trong lỗ đen, Khí Thiên Đế trầm mặc một hồi: "Ngô chưa từng tu tập vận mệnh chi đạo." Hiển nhiên, loại thao tác cao thâm hoàn toàn thay thế một người này, hắn làm không được. "Không cần!" Nói xong, Lục Minh vươn ra một bàn tay.

Trong lòng bàn tay, một thanh kiếm khí xuất hiện, phổ thông, màu sắc phổ thông, độ sắc bén phổ thông, thậm chí có một tia rỉ sét.

Nhìn kiểu gì cũng là một thanh kiếm khí bình thường không thể bình thường hơn.

Tru Tiên Kiếm.

Chỉ bất quá Lục Minh để Tru Tiên Kiếm mở ra năng lực Thần Vật Tự Uế, hiển lộ ra một bộ tư thái kỳ mạo bất dương.

Tùy hậu, Lục Minh thân thủ ném một cái, đem kiếm khí ném vào cái lỗ đen còn lại.

Khí Thiên Đế trong nháy mắt hội ý, phụ thân tại trên kiếm khí.

Không bao lâu, kiếm khí liền một lần nữa từ trong lỗ đen bay ra.

Đồng thời, cái lỗ đen cuối cùng cũng triệt để biến mất vô ảnh vô tung.

Lúc này trên Tru Tiên Kiếm xuất hiện một tia biến hóa rất nhỏ, dưới hai chữ Tru Tiên, nhiều hơn một chữ "Khí" vi bất khả tra.

Lục Minh tại trên thân kiếm Tru Tiên Kiếm khẽ vuốt một cái, Tru Tiên Kiếm liền không ngừng biến nhỏ, cuối cùng triệt để biến thành một cây chủy thủ.

Một người trên người tùy thân mang một cây kiếm khẳng định không bình thường, nếu là chủy thủ thì tự nhiên tương đối có thể lý giải một chút.

Đem chủy thủ tùy thân cất kỹ, Lục Minh liền đi tới trước bàn máy tính, chờ đợi... một màn kinh điển kia.

Thời gian không nhanh không chậm trôi qua ~ Mười phút thời gian đảo mắt đã tới.

Nguyên bản màn hình máy tính bình thường bỗng nhiên hình ảnh bắt đầu vặn vẹo.

Khoảnh khắc tiếp theo, một hàng văn tự quỷ dị xuất hiện trên màn hình máy tính. "Minh bạch sinh mệnh ý nghĩa sao?

Thật sự muốn sống sao?" Nguyên bản nhìn chỉ giống như quảng cáo nhỏ do hacker hạng hai làm ra, lúc này không biết vì sao lại giống như cụ bị một loại dụ hoặc lực đặc thù, dụ hoặc người trước máy tính có chút không chịu khống chế hướng về phía con chuột, lựa chọn

ấn nút YES.

Trong nháy mắt, trời đất quay cuồng, ý thức bắt đầu thối lui.

Một cỗ hấp dẫn lực quỷ dị từ trong màn hình truyền ra, trong nháy mắt đem người trước mặt nuốt vào.

Băng lãnh, hư vô.

Chờ lúc tỉnh lại, bốn phía ấn nhập tầm mắt là một gian phòng đen kịt, không nhìn thấy nửa phần ánh sáng. "Đây là địa phương nào?" Đột nhiên, một vệt ánh sáng xuất hiện trong không gian.

Khoảnh khắc tiếp theo, một bóng người đạp tiếng bước chân không nhanh không chậm, từng bước từng bước đi tới.

Sau đó, đứng ở đối diện, tùy ý ngồi xuống như vậy.

Sát na gian, một cái ghế sô pha bằng không xuất hiện, vừa vặn tiếp được hắn.

Lúc này, quang minh tiệm tiệm xuất hiện trong phòng, hiển lộ ra bộ dáng của đối phương.

Hách nhiên chính là bạn trai của Minh Yên Vi, hoặc là nên gọi: Bạn trai cũ ~ Vị bạn trai cũ này đại đại phương phương ngồi trên sô pha, từ trên cao nhìn xuống 'Minh Yên Vi'. "Thế nào, không kinh kỳ??" "Tôi vì sao xuất hiện ở đây, còn có, cô lại vì sao xuất hiện ở đây?" 'Minh Yên Vi' trầm mặc: "Anh bắt cóc tôi?

Vì cái gì?" Bạn trai cũ của 'Minh Yên Vi' cười nhạo một tiếng: "Vẫn ngu ngốc như vậy, bất quá cũng không tệ, nữ nhân ngu ngốc mới càng thảo nam nhân ưa thích ~" "Nói như thế nào nhỉ, cô đã không còn là người trong nhận tri kia, cũng không phải là cô nữa.

Tôi vốn chỉ chế tạo một cái trò chơi nhỏ, sau đó tạm thời phong ấn ký ức của cô, chuẩn bị coi cô như một món đồ chơi lớn." "Kết quả, vô

ý phát hiện một ít đồ vật đặc thù." Khoảnh khắc tiếp theo, hắn tùy ý búng tay một cái.

Chương 122

Từng bức họa diện xuất hiện trước mặt hai người.

Họa diện trước mặt, chính là cảnh tượng ngày tuyệt vọng nhất đối với Minh Yên Vi.

Họa diện đang không ngừng phát ra, bạn trai cũ của 'Minh Yên Vi' cũng mở miệng: "Bản ngã đã vì cô an bài tốt vận mệnh, cô chỉ cần ngoan ngoãn làm một cái NPC, để cho tôi hảo hảo hưởng thụ sự ngược luyến nhân sở dục là đủ rồi." "Nhưng, cô không ngoan ~~" "Có thể nói cho tôi biết, vì sao kịch tình tôi thiết định tốt lại sẽ phát sinh cải biến không?" Nói xong, hắn chỉ chỉ phần cuối cùng của họa diện: Sau khi đám côn đồ kia rời đi, sau đó từng tên mặt mũi tím tái, trúng độc chết đi. "Thật không cẩn thận, nếu cô đem một màn này xóa đi, tôi hoặc là tịnh sẽ không phát hiện vấn đề." "Đáng tiếc, thế gian không có thuốc hối hận có thể ăn ~" "Hiện tại, nói đi, vì sao kịch tình tôi thiết định tốt lại sẽ phát sinh cải biến?" "Nếu đáp án làm cho tôi hài lòng, tôi hoặc là sẽ thả cô trở về, để cô tiếp tục làm tốt nhân vật NPC của mình cũng không chừng." "Nếu không ngoan mà nói ~~" Nói xong, đối phương hướng về phía họa diện tùy tay xóa một cái.

Tiếp theo, cảnh tượng trong họa diện phát sinh biến hóa kinh người: Từng tòa cao ốc chọc trời trong nháy mắt biến mất, giống như bị một loại sức mạnh không thể tưởng tượng trực tiếp tùy tay xóa đi vậy.

Nhìn một màn này, 'Minh Yên Vi' lập tức sắc mặt một mảnh trắng bệch, nhịn không được liên liên lui lại, co quắp tại một cái góc tường. "Anh rốt cuộc là ai?

Tuyệt đối sẽ không phải là anh ấy!" Vừa co rúm người toàn thân

phát run, 'Minh Yên Vi' vừa từ trên người móc ra một cây chủy thủ, gắt gao nắm chặt, tựa hồ chỉ có chủy thủ mới có thể mang đến cho cô chút hứa cảm giác an toàn.

Nam tử nhiêu có hứng thú cười cười, vươn tay chộp một cái, chủy thủ trực tiếp rơi vào trong tay hắn.

Hắn cười ha hả nói: "Át chủ bài?" Nhìn một bộ 'Minh Yên Vi' cuồng loạn, vẻ mặt hoàn toàn không thể tiếp nhận tất cả, bạn trai cũ của 'Minh Yên Vi' có chút chán ghét day day lông mày. "Quả nhiên, nữ nhân loại sinh vật này thật phiền toái, nhị thứ nguyên vẫn tương đối đáng yêu hơn." "Thôi được rồi, cũng không trông cậy vào cô sẽ trả lời, tôi dùng biện pháp của tôi đi ~" Nói xong, nam tử đứng dậy, thân thể cư nhiên bắt đầu một điểm một điểm trở nên ảm đạm.

Sau đó, một cái búng tay bắn ra, 'Minh Yên Vi' không chịu khống chế bay đến trước mặt hắn.

Một cỗ sức mạnh kỳ dị đem tứ chi 'Minh Yên Vi' hoàn toàn khốn trụ, giống như có một sợi dây thừng không nhìn thấy trói lại vậy.

Sau đó, thấy hắn một cái thủ đao bổ xuống, cái bóng của 'Minh Yên Vi' cư nhiên trong nháy mắt biến mất. "Biết không?

Tại trong thiết định của tôi, cái bóng có thể coi là một nửa khác của con người.

Cái bóng nếu sở hữu ý thức, thậm chí có thể khống chế bản thể.

Như vậy cái loại ý thức bản thể bị khống chế sẽ như thế nào?

Cái đó không nằm trong phạm vi lo lắng của tôi nha.

Hoặc là sẽ chết?

Cũng có khả năng sẽ biến thành người thực vật?

Ai lại biết đâu." "Có chút không phù hợp logic đúng không?

Kỳ thật không đại vấn đề, thiết định mà, chỉ cần thiết kế là có thể, động mấy lần bút là được." Nương theo nam tử có chút không quá bình thường lầm bầm lầu bầu, nam tử triệt để hóa thành một đạo cái bóng, hướng về phía 'Minh Yên Vi' đi đến. 'Minh Yên Vi' bắt đầu kịch liệt giãy dụa, sắc mặt kinh hoảng, tựa hồ dự liệu được kết cục tiếp theo.

Đối mặt đối phương tuyệt vọng và giãy dụa như vậy, nam tử ngược lại cười, cười thật vui vẻ, tựa hồ hưởng thụ loại khoái cảm trêu đùa tiểu trùng tử này.

Tại một nháy mắt nam tử đi đến trước người 'Minh Yên Vi', bỗng nhiên, không biết vì sao 'Minh Yên Vi' cư nhiên buông tha giãy dụa, ngược lại khóe miệng câu lên một tia cười cổ quái. "Tôi hiện tại có thể trả lời anh một cái vấn đề: Vì sao muốn lưu lại một cái lỗ hổng hiển nhiên như vậy?

Có hay không...

đó hoặc là căn bản cố ý?" Nam tử sắc mặt chợt đại biến, thân thể trước tiên muốn chuẩn bị điên cuồng lui lại.

Đáng tiếc, hiện tại sớm đã muộn.

Bính!

Bính!

Bính...

Sức mạnh cấm cố xung quanh bắt đầu sụp đổ.

Dưới ánh mắt vô cùng hãi nhiên của nam tử, thân hình 'Minh Yên Vi' bắt đầu phát sinh cải biến.

Một dung mạo tuấn lãng khiến nam tử có chút tự ti xuất hiện trước mặt hắn.

Đồng thời, một cỗ uy áp khủng bố ầm ầm hướng về phía nam tử nghiền ép xuống.

Dưới cỗ uy áp này, cả mảnh hư không phảng phất đều bị triệt để ngưng cố lại.

Nam tử thần sắc kịch liệt biến hóa một phen, không biết dùng thủ đoạn gì tránh thoát cỗ uy áp khủng bố cấm cố, sau đó lấy tốc độ nhanh nhất từ trên người lấy ra một vật, muốn trực tiếp bóp nát.

Tuy nhiên, tại một nháy mắt này, cây chủy thủ lúc trước bị đoạt, bị hắn tùy tay nghịch chơi đột nhiên nở rộ vạn trượng quang huy, trong nháy mắt đem bảo vật trên tay nam tử đoạt đi.

Đồng thời, trên chủy thủ cũng bắt đầu hiện ra một đạo thân hình kinh người.

Một cỗ uy áp hạo hãn vô ngân đồng dạng lại lần nữa bao trùm nam tử.

Hai bóng người đứng đối diện nhau từ xa, một tựa như thần, một tựa như ma, cùng giữ tư thái nhìn xuống, phủ liếc nam tử bên dưới.

Bị những tồn tại ở đẳng cấp này chăm chú nhìn vào, chỉ riêng áp lực bắt nguồn từ sự chênh lệch tầng thứ sinh mệnh kia cũng đủ khiến người ta phát điên.

Tuy nhiên, nam tử kia chỉ hoảng hốt trong chốc lát ban đầu, sau đó liền bình tĩnh lại. "Nguyên, thay đổi vận mệnh của người phụ nữ đó." "?

Thông qua người phụ nữ đó để định vị ta sao?" "Ha ha, tuy rằng các ngươi rất mạnh, nhưng muốn định vị ta là điều căn bản không thể, cũng căn bản không thể giết chết ta!" Nói xong, gã nam tử làm ra một hành động khiến người ta ngạc nhiên không thôi...

Tự sát!

Tự sát không chút do dự, không có bất kỳ sự chần chừ nào dù chỉ một thoáng.

Khí Thiên Đế và Lục Minh nhìn một màn này nhưng thần sắc không hề thay đổi. "Thế nào, có tìm được không?" Khí Thiên Đế mở miệng.

Lục Minh không nói không rằng, trong đôi mắt, tinh huy rực rỡ tràn ngập, một đôi mắt dường như có thể nhìn thấu hết thảy.

Một lát sau, Toàn Tri Chi Nhãn khép lại, hắn gật đầu, rồi lại lắc đầu. "Tìm được dao động sinh mệnh tương đồng, nhưng cũng đều không phải bản thể." "Kỳ thật, trước khi hàng lâm tôi đã có suy đoán.

Kẻ có thể tạo ra loại đồ vật như Chủ Thần Không Gian này, khẳng định có hiểu biết không thấp đối với khái niệm kia, cho nên chắc chắn sẽ mô phỏng thủ đoạn đó ~" "Thủ đoạn?

Thủ đoạn gì?" Ánh mắt Lục Minh chớp động, sau đó nói từng chữ một: "Đa nguyên khoách triển, vô hạn hình chiếu!" Đây là thủ đoạn thường dùng nhất của những tồn tại cấp Đa Nguyên, đem sự tồn tại của bản thân từ đơn nguyên mở rộng hướng về đa nguyên, hình thành hình chiếu trong chư thiên đa nguyên, ấn ký khắc sâu vào chư thiên để tăng cường chân linh bản thân, đồng thời ban cho cơ hội phục sinh vô hạn.

Là một trong những thủ đoạn nổi tiếng nhất của cấp Đa Nguyên, thân là tồn tại Đa Nguyên, chỉ cần có một hình chiếu còn tồn tại, cho dù bản thể bị chém giết, thì những hình chiếu còn lại sẽ tự phát hội tụ chân linh của bản thể tản mác trong chư thiên vạn giới, phục tô trở lại.

Thực lực chẳng những không giảm sút phân nào, mà còn hoàn toàn vô giải.

Tên gia hỏa trước mặt này khẳng định không làm được đến mức đó, nhưng với tư cách là người chế tạo cái hộp (Hạp tử), khi chế tạo nhiều thế giới mô phỏng cấu tạo đa nguyên như vậy, Lục Minh dùng ngón chân nghĩ cũng biết đối phương nhất định sẽ mô phỏng loại thủ đoạn bảo mệnh tối thượng này.

Trong đôi mắt Khí Thiên Đế cũng có thần quang lấp lóe, đang dùng tốc độ phi nhân loại để giải tích khái niệm mà Lục Minh đề cập.

Một lát sau, Khí Thiên Đế lên tiếng: "Đã như vậy, Ngô cùng Nhữ liên thủ đánh vỡ tất cả thế giới ở nơi này là được.

Bất quá chỉ là chút trần ai tiểu giới, tiện tay có thể diệt." Hủy diệt tất cả thế giới, cho dù đối phương có thông qua phương pháp mô phỏng đa nguyên khoách triển, vô hạn hình chiếu để phục sinh, thì còn có thể đi đâu mà phục sinh?

Nhưng nghe vậy, Lục Minh lại gật đầu, rồi lại lắc đầu. "?" Khí Thiên Đế ném tới một ánh mắt thắc mắc. "Phương pháp thì được, nhưng có một vấn đề trí mạng.

Tôi hủy diệt thế giới không khó, chỉ cần đánh vào Chủ Thần Không Gian, lần lượt động thủ hủy diệt là xong.

Nhưng nếu hình chiếu của tên kia không chỉ tồn tại ở những thế giới do hắn tạo ra thì phải xử lý thế nào?" Vừa nói, Lục Minh vừa vươn một bàn tay ra, trong lòng bàn tay, một thế giới nhỏ bé chậm rãi thành hình. "Cấu tạo của thế giới này tương đối phức tạp.

Đầu tiên hãy tạm thời thiết lập một thế giới là 'Chân Giới', trong Chân Giới có một người sáng tác.

Dưới trướng người sáng tác là các tiểu thế giới, có thể gọi là 'Chủ Thế Giới'.

Ở trên Chủ Thế Giới, tồn tại một thứ gọi là Chủ Thần Không

Gian.

Trong Chủ Thần Không Gian lại có vô số tiểu thế giới.

Tôi có thể hủy diệt rất nhiều thế giới trong Chủ Thần Không Gian, thậm chí có thể hủy diệt cái nơi gọi là Chủ Thế Giới kia.

Nhưng nếu bản thể thực sự, hoặc là một trong các hình chiếu, lại lưu lại ở cái thế giới được giả thiết là 'Chân Giới' kia, thì tôi phải tìm kiếm như thế nào?" Cùng với lời giải thích của Lục Minh, trong lòng bàn tay hắn có vô số thế giới đang hiển hóa thành hình, cuối cùng hình thành nên một chư giới trong lòng bàn tay đầy phức tạp. "Đây tịnh không phải là thế giới trên ý nghĩa song song hoặc bao quát, không phải đánh vỡ một chỗ hư không là có thể tìm được.

Đây là sự khác biệt giữa nhị duy (2D) và tam duy (3D).

Tôi cần phải phá vỡ hạn chế của vĩ độ, mới có thể từ thế giới hiện tại đi đến cái gọi là Chân Giới kia.

Chương 123

Mà tôi, hiện chưa từng có được loại năng lực này." Nói xong, Lục Minh thở dài một hơi.

Hiển nhiên, hắn đã sớm có ý tưởng về việc này, chỉ là tới nay vẫn chưa có phương pháp giải quyết mà thôi.

Thật sự khó khăn không phải dạng vừa.

Lục Minh giải thích đủ chi tiết, lấy trí tuệ của Khí Thiên Đế sao có thể không hiểu?

Trầm ngâm một lát, Khí Thiên Đế lên tiếng: "Vô phương, trước tiên động thủ hủy diệt những trần ai tiểu giới kia.

Nếu vẫn không thành, có thể buông tha nhiệm vụ lần này.

Lấy ngô cùng nhữ chi để uẩn, cũng không phải không thể thừa nhận phản phệ của nhiệm vụ lần này." Nghe vậy, trên mặt Lục Minh hiện lên một tia xoắn xuýt. "Tôi không cam lòng!" "Khó khăn lắm mới gặp được nhiệm vụ đẳng cấp siêu cao, lần này một khi thất bại, lần sau không biết bao giờ mới có thể xuất hiện!" Khoảnh khắc tiếp theo, một bàn tay nặng nề đặt lên vai hắn. "Vô phương, Ngô vừa mới dòm ngó một phương tân giới.

Lần này nếu thất bại, Ngô đích thân ra tay kích phá phương đại thiên giới kia, đoạt lấy bản nguyên của nó, để bù đắp tổn thất cho Ngô và Nhữ." Nghe vậy, ánh mắt Lục Minh không khỏi sáng lên. "Như thế, cũng được." "Vậy thì, ra tay đi ~~" "So một lần, xem ai phá hoại nhiều hơn?" "Được!" Tiếng nói vừa dứt, hai bóng người đồng thời biến mất tại chỗ.

Chỉ để lại căn phòng đen kịt đã khôi phục sự tịch mịch.

Thời gian chậm rãi trôi qua, không biết từ lúc nào, mặt đất đen kịt kia mạc danh bắt đầu vặn vẹo quỷ dị, phù động.

Cỗ dao động vặn vẹo này rất nhỏ, rất nhanh lại biến mất không thấy... ...

Thế giới Resident Evil (Sinh Hóa Nguy Cơ), vô số thây ma phát ra tiếng gào thét phi nhân loại, cả thế giới như địa ngục, chỉ có ít ỏi người sống sót đang ngoan cường giãy chết.

Bỗng nhiên, vô số thây ma như cảm nhận được gì đó, tề chỉnh ngẩng đầu lên.

Khoảnh khắc tiếp theo, liền thấy cả bầu trời triệt để ảm đạm xuống.

Nhìn kỹ lại, đâu phải bầu trời ảm đạm, mà là một bàn tay, một bàn tay che kín cả bầu trời, phảng phất như bàn tay của Thượng Thương, che kín tất cả.

Sau đó, một chưởng rơi xuống!

Cả thế giới bị một chưởng đánh nổ!

Thế giới Alien (Dị Hình), một đạo quang mang vạn trượng xé rách bầu trời, đem cả thế giới dìm ngập trong ánh sáng vô tận.

Thế giới Ju-on (Chú Oán), hoàng tuyền cuồn cuộn từ trên trời giáng xuống, nháy mắt dìm ngập cả thế giới, hết thảy mọi thứ đều bị thôn phệ.

Thần Quỷ Truyền Kỳ (The Mummy), Tử Thần Đến Rồi, Công Viên Kỷ Jura...

Từng cái thế giới lần lượt bị các loại lực lượng kinh khủng phúc diệt.

Từng cái thế giới dưới sức mạnh kia yếu ớt như trần ai, đối mặt

với tai họa như thần minh diệt thế, không có bất kỳ năng lực phản kháng nào.

Không biết qua bao lâu, có lẽ vài phút, cũng có khả năng vài giờ.

Trong căn phòng đen kịt ban đầu kia, hai bóng người đột ngột xuất hiện, chính là Lục Minh và Khí Thiên Đế. "Thế nào, hủy diệt bao nhiêu cái?" Lục Minh nhìn Khí Thiên Đế một cái, mở miệng hỏi. "Bốn mươi lăm ~" "45 cái, tôi hủy diệt 46 cái.

Tên kia cư nhiên không có đủ một trăm thế giới, xem ra tôi đã đánh giá cao cái gọi là người chế tạo hộp này rồi." "Hẳn là tịnh không có thực lực cấp Tinh Hệ, nếu không cũng không đến mức chỉ sáng tạo ra có chút xíu thế giới như vậy." "Thực lực không đủ, lại có thể sáng tạo thế giới, lại diễn sinh khái niệm đa nguyên.

Hiển nhiên, trong tay tên kia khẳng định có một kiện bảo vật, một kiện chí bảo chân chính, hoàn toàn có thể giúp hắn vượt qua hạn chế của cảnh giới, làm một số chuyện thần hồ kỳ thần." Trầm mặc một hồi, Lục Minh thở dài một hơi, tiếp tục nói: "Chỉ tiếc, căn bản không tìm thấy món đồ như vậy.

Hiển nhiên, chúng ta tịnh không tìm được bản thể của hắn.

Xem ra tôi đoán đúng rồi, hắn hẳn là đang ở tại cái gọi là Chân Giới, tồn tại ở vĩ độ cao hơn ~~" "Đi thôi, ở lại nữa cũng không có ý nghĩa ~~" Nói xong, Lục Minh dẫn đầu lựa chọn rời đi.

Khí Thiên Đế chưa từng nói nhiều, nhưng cũng cùng Lục Minh lựa chọn biến mất.

Hiển nhiên, cách nhìn của y cũng giống vậy.

Thời gian chậm rãi trôi qua, một ngày, hai ngày, ba ngày...

Cũng không biết qua bao lâu, trong căn phòng màu đen ban đầu kia, bỗng nhiên lại vặn vẹo.

Lần này, sức mạnh còn lớn hơn nhiều so với lần vặn vẹo trước.

Cùng với hoàn cảnh màu đen kia vặn vẹo quỷ dị, từng cỗ từng cỗ sức mạnh kỳ dị từ bốn phương tám hướng dâng trào.

Cuối cùng, lại hình thành một bóng đen hình người.

Bóng đen dần dần hóa thực, cuối cùng hiển lộ ra bộ dáng một nam tử.

Gã nam tử này không phải ai khác, chính là bạn trai cũ của Minh Yên Vi.

Bạn trai cũ của Minh Yên Vi lau gò má mình, khinh thường bĩu môi. "Thực lực không tệ, đáng tiếc đầu óc quá đơn giản một chút, không đoán được căn phòng này nguyên bản đặc thù, áp căn là thông đạo của hai thế giới." "Bất quá, cũng may nhờ bọn hắn đầu óc đơn giản mới chừa cho ta một con đường sống.

Thế giới trong hộp này không thể tiếp tục ở lại nữa, ta phải nhanh chóng trở về mới được." Vì ham vui, khắc ý tiến vào thế giới trong hộp này, kết quả suýt chút nữa bị trực tiếp xử đẹp, thật sự có chút bực bội.

Khoảnh khắc tiếp theo, theo tiếng hô hoán, một con đường đẩu nhiên xuất hiện.

Nam tử rùng mình một cái, một luồng ý thức từ trên người thăng đằng bay đi, sau đó đẩu nhiên đi vào trong đó, biến mất không thấy.

Kỳ thật từ lúc bắt đầu, hắn vẻn vẹn chỉ để ý thức của mình tiến vào thế giới này.

Đem ý thức của mình rơi vào thế giới trong hộp do mình chế tạo ra, tương đương với chơi một loại trò chơi thực tế ảo siêu chân thực.

Cũng chính vì như thế, hắn mới yên tâm vung vít.

Dù sao cũng chỉ là một thế giới trò chơi trong hộp được sáng tạo ra, muốn trở về thì lúc nào cũng có thể trở về, chẳng lẽ còn có người có thể chạy ra thế giới hiện thực xử lý hắn hay sao?

Thiên địa biến ảo, tầm mắt một mảnh trắng xóa.

Khoảnh khắc tiếp theo, thay vào đó là cảnh tượng hoàn toàn khác biệt.

Trong khu dân cư bình thường, khắp nơi đều là đủ loại rác rưởi bị vứt tùy ý.

Ở giữa đống rác rưởi bao quanh là một cái bàn máy tính.

Trên bàn máy tính có một chiếc máy tính.

Dưới bàn là một nam tử bình bình vô kỳ, hai mắt có chút vô thần, làn da trắng bệch, hiển nhiên là thời gian dài không thấy ánh mặt trời.

Hắn tên Trương Hằng, một người bình thường không có gì đặc sắc.

Trương Hằng nhìn cái máy tính trước mặt, có chút khó chịu đấm vào máy tính một cái. "Khốn kiếp, không phải nói thế giới ta chế tạo ra thì thân là Sáng Tạo Giả như ta sở hữu quyền chưởng khống tuyệt đối sao?

Vì sao lại xuất hiện loại tồn tại hoàn toàn vượt quy cách đó?" "Chẳng lẽ là virus máy tính?

Xuất hiện bug?" "Này, Sáng Tạo Giả, lần này ngươi hố ta không nhẹ, loại vấn đề này hẳn là nhanh có thể giải quyết rồi chứ?" Tuy rằng oán trách, nhưng ánh mắt Trương Hằng lại không có bao nhiêu oán hận, ngược lại nhanh chóng nhẹ nhàng lau chùi chỗ vừa bị đấm.

Động tác khẽ khàng, nhìn ra được hắn tương đương trân quý cái máy tính này.

Không thể không trân quý, từ sau khi có được chiếc máy tính tên là "Sáng Tạo Giả" này, cuộc sống của Trương Hằng thực sự sướng vô cùng.

Nhờ vào phần mềm trên máy tính này, hắn có thể tùy tiện sáng tạo ra từng cái thế giới đủ loại kiểu dáng, sau đó sắp đặt các loại nhân vật, hưởng thụ các loại kịch tình, tùy tiện sướng.

Kết quả, không lâu trước đó, Trương Hằng phát hiện một trong những NPC cư nhiên không vận hành theo kịch tình.

Con kiến nhỏ bé có thể quyết đê vỡ, một NPC, lại là NPC chủ chốt không vận hành theo kịch tình, dẫn đến hậu quả sẽ là trò chơi phía sau toàn diện đại biến, làm sao có thể nhẫn?

Cho nên, hắn không nói hai lời trực tiếp đem ý thức đầu nhập vào thế giới được đặt tên là Chủ Thần Không Gian kia, thu hoạch quyền hạn tối cao, chuẩn bị nghiên cứu kỹ lưỡng xem rốt cuộc xảy ra vấn đề gì.

Còn về nguy hiểm?

Trương Hằng chưa bao giờ lo lắng.

Sau khi có được chiếc "Sáng Tạo Giả", hắn làm quá nhiều chuyện, tâm tùy ý động, thậm chí lúc hứng lên còn hủy diệt không chỉ một thế giới, cũng đâu có chuyện gì, cho nên chưa bao giờ vì an nguy của mình mà lo âu.

Ngược lại hắn có quyền hạn tối cao, trên lý thuyết là vô địch, thậm chí trong quyền hạn cấp cho mình còn thiết lập sinh mệnh vô hạn, cho nên vĩnh viễn đều sẽ không chết.

Kết quả, ai ngờ lần này xảy ra vấn đề lớn như vậy.

Mạc danh kỳ diệu xuất hiện hai tên gia hỏa mạnh đến mức thực sự không giống người.

Chẳng những mạnh đến đáng sợ, mà đối với thế giới hắn sáng tạo còn có hiểu biết không ít, làm Trương Hằng kinh hãi gần chết.

Hành động của hai người phía sau càng hung tàn, cư nhiên đem toàn bộ thế giới thiết lập trong trò chơi kia hủy diệt đi.

Chương 124

Nếu không phải hắn không tiếc vận dụng quyền hạn tối cao, có lẽ đều sẽ bị hai tên gia hỏa hung tàn kia làm thịt.

Cũng may, cuối cùng hai người kia rời đi, Trương Hằng mới dám để ý thức của mình trở về.

Nói ra có thể hơi khó tin, hai tên gia hỏa hung tàn kia không đi, hắn đều có chút không dám về, chỉ sợ hai tên kia đuổi theo ý thức của hắn trở về, xử lý hắn ở hiện thực.

Cũng may, dựa theo lời nghe lén được, hai tên kia không có loại năng lực đó.

Cho dù vậy, với tâm tư cẩn thận, Trương Hằng cũng không lập tức trở về, cứ thế dây dưa đợi đến khi hai người kia rời đi.

Dù sao trong trò chơi hắn có sinh mệnh vô hạn, căn bản giết không chết. "Nói là nói thế...

Hiện tại hai tên gia hỏa kia sẽ không từ trong trò chơi đuổi ra đánh ta nữa chứ?" Trương Hằng lẩm bẩm một câu.

Thực sự là hai tên kia quá đáng sợ.

Khác với hắn mượn nhờ năng lực của chiếc "Sáng Tạo Giả" để chế tạo và hủy diệt thế giới, hai tên kia là hoàn toàn dựa vào sức mạnh bản thân để hủy diệt thế giới.

Tư thái khủng bố đó, đều sắp làm hắn nảy sinh bóng ma tâm lý rồi. "Hoặc là, cũng có thể đấy ~~" Đột nhiên, một giọng nói nhàn nhạt từ một bên truyền đến.

Nghe tuy không tính là quen thuộc, nhưng tuyệt đối được coi là giọng nói ấn tượng khắc sâu, cả người Trương Hằng ngây ngốc tại

chỗ.

Khoảnh khắc tiếp theo, uyển chuyển như người máy, hắn cứng ngắc chậm rãi xoay người.

Sau đó, hắn nhìn thấy trên ghế sô pha vốn dĩ trống không, đang có hai bóng người ngồi đó.

Hai người này, hắn không lạ lẫm, hệt như hai tên gia hỏa vừa rồi hung tàn đến rối tinh rối mù trong trò chơi.

Lúc này, vẫn cứ hung tàn như cũ!

Tên mặc quần áo đen, nhìn rất bá khí, khiến người ta không dám nhìn thẳng kia, lúc này đang cầm một gói đồ ăn vặt, hơi nhíu mày, có chút thô bạo xé mở.

Sau đó, y nhíu mày, nếm thử một chút.

Khoảnh khắc tiếp theo, ánh mắt y sáng lên, sắc mặt hòa hoãn lại, cảm giác dường như không tệ?

Người còn lại thì đang cầm một cuốn sổ tay, vừa xem vừa lắc đầu, nhìn rất ghét bỏ.

Trương Hằng muốn khóc, đó là đồ của ta!

Đương nhiên, chuyện này không quan trọng.

Tại sao hai tên gia hỏa này lại từ trong trò chơi đuổi ra được!

Tại sao!

Tại sao!! "Không hiểu sao?

Tôi vẫn luôn biết rõ sự tồn tại của cậu, vẫn luôn là nói nhảm cho cậu nghe, vì để biên kịch cho cậu tin tưởng, tôi đã tốn không ít khí lực." "Nếu không làm như vậy, sao cậu có thể tâm cam tình nguyện đích thân mở ra thông đạo kia, dẫn tôi trở về ~~" "Sau đó, để cho tôi

nhìn thấy món đồ thú vị này ~" Nói xong, Lục Minh ngẩng đầu, tầm mắt hệt như thực chất rơi vào trên chiếc máy tính mang tên "Sáng Tạo Giả" kia.

Cùng lúc đó, Khí Thiên Đế cũng đồng dạng ngẩng đầu, con ngươi màu vàng nhạt khẽ liếc một cái, thần quang lóe lên.

Trương Hằng, kẻ đã từng có thể muốn làm gì thì làm với tư cách người chế tạo hộp, triệt để biến mất khỏi phiến thiên địa này. [Danh xưng: Sáng Tạo Giả] [Chủng loại: Kỳ vật] [Phẩm cấp: Vô cấp biệt (Quy tắc loại)] [Giới thiệu: Từng là một món đồ chơi nhỏ do vị nào đó thuộc Đa Nguyên hệ Khoa Kỹ sáng tạo ra, dùng để sáng tạo thế giới, chi phối thế giới, sau đó bởi vì nguyên nhân đặc thù mà bất hạnh thất lạc.] Ánh mắt Lục Minh đầu nhiên ngưng trọng.

Thần Đại Hùng (Nobita), cái khái niệm này nghe qua, vốn dĩ có chút tính chất đùa giỡn, nhưng nay bị Nhóm Chat gắn cho danh xưng "Đa Nguyên hệ Khoa Kỹ", vậy hiển nhiên, những thiết lập nghịch thiên đến cực hạn tưởng như đùa giỡn kia, có lẽ đều là thật.

Người truyền thừa tri thức của quá khứ.

Người sở hữu tri thức của hiện tại.

Người sáng tạo tri thức của tương lai.

Cha đẻ của đạo cụ thần kỳ.

Cục trưởng Cục Quản Lý Thời Không.

Thiên tài mạnh nhất lịch sử, nhà phát minh vĩ đại nhất!

Vì cứu vớt tình yêu cả đời, dùng ba ngày thống nhất thế giới trở thành vua của thế giới, dùng ba tháng phát triển văn minh Địa Cầu tới văn minh tinh hệ, dùng ba năm kéo dài tới toàn vũ trụ, dùng ba mươi năm chấp chưởng tất cả quá khứ, hiện tại, tương lai!

Vô số thời không vũ trụ ở trên tay hắn khai tịch, diễn hóa, hủy diệt.

Trong nháy mắt đùa bỡn thời gian và không gian.

Nhân và quả điên đảo đều trở thành trò chơi trong lòng bàn tay.

Ngoại trừ Nguyên Tĩnh Hương (Shizuka) ra.

Sinh tử của người khác, ý chí của hắn xem ra chẳng đáng một xu.

Khát vọng tìm lại Nguyên Tĩnh Hương thuở ban đầu, lần lượt từng lần đạt được lại chỉ có thất bại!

Bởi vì, không cách nào sửa đổi lịch sử.

Cuối cùng, hắn lựa chọn một con đường mới, dùng toàn bộ phát minh cả đời, sáng tạo ra con Lam Bàn Tử (Doraemon) kia, để cho con Lam Bàn Tử đó quay về quá khứ, cứu vớt hạnh phúc.

Đoạn văn tự này nếu chuyển biến thành một sinh linh chân chính, vậy có thể biết, đó tất nhiên là một sinh linh cực kỳ vĩ đại.

Chỉ là, những đoạn văn tự này trong mắt Lục Minh hiện tại, lại đang dự báo điều gì đó.

Thần Đại Hùng có thể tùy ý sáng tạo vũ trụ song song, lại không cách nào thay đổi lịch sử, chỉ có thể dùng phương pháp đầu cơ trục lợi để thay đổi quá khứ.

Điểm này, không sai biệt lắm đã làm rõ cảnh giới của Thần Đại Hùng.

Hư Cảnh Đa Nguyên, không cách nào đánh vỡ bích luỹ vũ trụ, không cách nào tiến hành đa nguyên khoách triển chân chính, chỉ có thể trong vòng tròn tạo ra vũ trụ mới.

Là đa nguyên, nhưng tịnh không phải đa nguyên chân chính.

Thay đổi lịch sử sẽ dẫn đến vũ trụ nơi hắn ở sụp đổ.

Đa nguyên chân chính thì lại không có cố kỵ này.

Đa nguyên Chân Cảnh thực sự, đa nguyên khoách triển, hình chiếu chư thiên, tất cả thế giới đều thuộc về thế giới bản nguyên, cho dù hủy diệt thế giới nơi bản thân ở, cũng sẽ không tạo thành ảnh hưởng đối với hắn.

Thần Đại Hùng rất mạnh, nhưng là một kẻ thất bại.

Điểm này, không bằng Lục Minh.

Một khi độ hoàn thành Thương Thiên Hóa Thân của Lục Minh đạt trăm phần trăm, hắn sẽ là Đa nguyên chân chính, không phải loại Hư Cảnh Đa Nguyên chỉ có thể chịu vây khốn trong vòng tròn như Thần Đại Hùng. "Bất quá, Chân Cảnh Đa Nguyên và Hư Cảnh Đa Nguyên, chênh lệch thật sự lớn như vậy sao?" Lục Minh có chút nghi hoặc.

Đa nguyên Chân Cảnh chân chính, Nhóm Chat ngay cả tên đối phương cũng không nguyện ý nhắc tới, nhưng loại Hư Cảnh Đa Nguyên như Thần Đại Hùng, lại hoàn toàn không thèm để ý, trực tiếp hiển lộ ra thân phận.

Đây không chỉ đơn thuần là một loại thái độ trên ý nghĩa, mà càng giống như một loại...

Bắt nguồn từ sự phủ thị ở độ cao cực cao nào đó?

Chân Cảnh, Hư Cảnh, một cái ngay cả tên cũng không nguyện ý nhắc tới, một cái là thái độ phủ thị nào đó.

Chênh lệch giữa hai cảnh giới, có lẽ còn lớn hơn Lục Minh tưởng tượng.

Lục Minh động thủ thưởng thức "Sáng Tạo Giả" đã bị thu nhỏ thành cỡ một viên bi ve.

Giá trị của món đồ chơi này tự nhiên không thấp, dù sao cũng là tác phẩm của một vị Đa Nguyên, cho dù chỉ là một vị Hư Cảnh Đa Nguyên, thì cũng vượt xa sự tồn tại ở cấp độ Đơn Nguyên.

Nhưng, món đồ chơi này lại khá gân gà!

Cho dù đem đồ vật giao cho một người bình thường, dưới cơ duyên xảo hợp, làm chết một vị cấp Tinh Thể, thậm chí cấp Tinh Hệ cũng không phải không có khả năng.

Cho dù Lục Minh và Khí Thiên Đế liên thủ, nếu không có tên kia mở ra thông đạo trở về thì cũng không ra được, cho nên trên phương diện này, thứ này rất lợi hại.

Nhưng, món đồ chơi này đối với Lục Minh mà nói lại thực sự không có chỗ dùng.

Sáng tạo thế giới, chi phối thế giới, hắn dùng được thứ này sao?

Còn về vây khốn cấp Tinh Thể thậm chí cấp Tinh Hệ, chưa nói đến phương pháp tràn ngập tính trùng hợp, chỉ đơn thuần việc vây khốn thì có ý nghĩa gì?

Cấp Tinh Thể Lục Minh một tát có thể đập chết, cấp Tinh Hệ hơn phân nửa có thể đánh chết, đánh không chết thì vây khốn có ích gì?

Chờ đợi nỗ lực tu luyện đến khi siêu việt đối phương rồi lại đánh trở về?

Vậy không bằng nhân cơ hội này mở thêm chút hack trực tiếp làm chết đối phương.

Món đồ chơi này đối với hắn gần như không có chút tác dụng nào, nếu có thể vây khốn cấp Tinh Vực thì có lẽ còn có thể cân nhắc.

Chương 125

"Thôi, ăn thì vô vị, bỏ thì tiếc ~" Tùy tay ném một cái, Sáng Tạo Giả trực tiếp bị ném vào Nhóm Chat.

Nhóm Chat dù sao cũng sẽ không nuốt không món đồ chơi như vậy, không chừng thu hoạch đổi lại còn lớn hơn. [Nhiệm vụ đã hoàn thành, bắt đầu phát phóng ban thưởng.] [Quần viên Thiên hoạch đắc 500,000 tích phân, quần viên Khí Thiên Đế hoạch đắc 500,000 tích phân.] [Đề thị: Trước mắt xúc phát điều kiện thăng cấp nhóm, mời toàn thể quần viên tạm thời logout, chờ đợi sau khi thăng cấp hoàn thành hãy login trở lại.

Thời gian cần thiết cho lần thăng cấp này, dự tính: 2:00:00] [Đặc biệt đề thị: Trong vòng 30 giây không logout sẽ bị cưỡng chế thoát ra.] ... "Hai giờ, ngược lại cũng không dài.

Xem ra cái Sáng Tạo Giả kia trợ giúp Nhóm Chat tương đối không nhỏ ~" Hai giờ, cũng chỉ là công phu một cái nháy mắt mà thôi.

Lục Minh đóng lại Nhóm Chat, nhắm hai mắt, đơn giản vuốt lại sức mạnh hiện nay.

Thời gian trôi qua rất nhanh, gần như ngay đúng thời điểm, Lục Minh một lần nữa mở hai mắt ra, một đạo thần quang chợt lóe lên rồi biến mất. "Gần đây độ hoàn thành các hạng năng lực trưởng thành không tệ.

Dựa theo cảm giác này, chí ít còn hai ba tháng nữa, độ hoàn thành Thương Thiên Hóa Thân có thể tiến thêm một bước, tôi cũng có thể triệt để bước vào trung vị cấp Tinh Hệ.

Nếu nhân thời gian này gây sự, hoàn toàn có thể nhanh hơn một bước." Ở tầng thứ cấp Tinh Hệ, cho dù tăng lên một tiểu cảnh giới,

khác biệt cũng tương đương lớn, hoàn toàn là một tin tức tương đối không tệ. "Về phần các năng lực khác, tuy rằng đều đang vững bước tăng lên, nhưng khoảng cách đến độ hoàn thành phát sinh thuế biến đều chênh lệch không nhỏ." Dù sao một thân năng lực của Lục Minh, phẩm cấp đa số đều cao đến đáng sợ, tăng lên chậm cũng hoàn toàn có thể lý giải.

Đương nhiên, nguyên nhân chủ yếu nhất là hiện tại tịnh không có thế giới mới tương đối thích hợp để gây sự.

Tuy rằng trong nhóm có mấy thế giới của quần viên mà Lục Minh thẩm thấu không nhiều, thực tế những loại thế giới sơ cấp đó, đối với Lục Minh hiện tại mà nói tác dụng quá nhỏ.

Đối với Lục Minh hiện tại, cho dù đơn hạng năng lực tăng lên một tầng thứ, số lượng tín nhiệm cần thiết cũng tuyệt không phải một cái tiểu thế giới có thể thỏa mãn.

Thích hợp để Lục Minh ra tay hơn là những thế giới cao cấp sở hữu khái niệm nhiều thế giới.

Ví dụ như, thế giới sở hữu vũ trụ quan, hoặc là thế giới sở hữu khái niệm Tam Giới.

Loại thế giới cao cấp như vậy.

Hiện nay trong nhóm, thế giới của Ma Tôn Trọng Lâu và Khí Thiên Đế ngược lại tương đối phù hợp, nhưng hai thế giới này hiện nay căn bản không tìm thấy thời cơ thích hợp để ra tay.

Đơn giản xử lý năng lực bản thân, đồng thời trong lòng suy tư đơn giản về kế hoạch bước tiếp theo, sau đó, Lục Minh liền mở lại Nhóm Chat. [Chúc mừng thành viên Thiên trở về Nhóm Chat, có một gói quà đặc thù, hay không mở ra?] Ánh mắt Lục Minh khẽ híp lại.

Gói quà lớn đặc thù, lúc logout cũng không có cái này, như vậy,

xác suất lớn khả năng hẳn là đem Sáng Tạo Giả ném cho Nhóm Chat nên được thưởng. "Mở ra ~" Không do dự, Lục Minh trực tiếp mở ra cái gọi là gói quà lớn này.

Khoảnh khắc tiếp theo, tiếng nhắc nhở lại vang lên. [Đề thị: Có thể lựa chọn một trong bốn loại lựa chọn dưới đây.] ① Bát cấp Tạo Hóa Pháp Tắc: Sáng tạo vạn vật, diễn sinh thiên địa. ② Thất cấp Vận Mệnh Pháp Tắc: Chấp chưởng vận mệnh chi lực, đại đa số vận mệnh thế gian đều sẽ không cách nào trốn thoát đôi mắt của ngài, phối hợp Toàn Tri Chi Nhãn càng có nhiều điều kỳ diệu. ③ Bát cấp Không Gian Pháp Tắc: Chấp chưởng sức mạnh không gian. ④ Thất cấp Thời Gian Pháp Tắc: Thời gian vi tôn, không gian vi vương!

Ánh mắt Lục Minh lập tức sáng lên.

Hiển nhiên, hẳn là Nhóm Chat sau khi giải tích Sáng Tạo Giả xong đã hoạch đắc bốn loại pháp tắc.

Không, hẳn là không chỉ đơn giản giải tích, giải tích thì Lục Minh cũng có thể làm, nhưng lúc trước khi dùng Toàn Tri Chi Nhãn dòm ngó tịnh không thấy nhiều pháp tắc đẳng cấp cao như thế.

E rằng còn pha tạp thủ đoạn xử lý kỳ đặc nào đó mới lộng ra được bốn điều pháp tắc này.

Pháp tắc cấp tám, đối ứng là sinh mệnh thể Tinh Hệ, cho dù không chuyên tinh một đạo pháp tắc công phạt, nếu có thể được một điều, đối với Lục Minh mà nói, cũng là thu hoạch khá lớn.

Cái thứ nhất Tạo Hóa Pháp Tắc trực tiếp bị Lục Minh bỏ qua.

Muốn cái đó làm gì?

Sáng tạo lại một mảnh tinh hệ?

Xin lỗi, không có lòng thanh thản như thế.

Ba điều phía sau, có chút không quá dễ lựa chọn.

Vận Mệnh, Không Gian, Thời Gian, đều là pháp tắc đỉnh cấp nhất.

Vận Mệnh thần bí nhất, có thể phối hợp Toàn Tri sử dụng, cho dù phẩm cấp thấp hơn một đẳng cấp, nhưng hiệu dụng thực tế một chút cũng không thấp.

Bát cấp Không Gian Pháp Tắc, bất luận xuyên qua không gian, hay các loại sát phạt hệ không gian, đều là mạnh nhất nhì!

Còn về Thời Gian, thời gian hồi tố, thời gian tạm dừng, thậm chí Thời Gian Trường Hà, đều là năng lực tương đương không tầm thường.

Lục Minh không giống tính cách do dự thiếu quyết đoán, tư cách phân tích một chút ưu liệt của ba loại pháp tắc, sau đó trong lòng liền có ý tưởng. "Tôi chọn Thất cấp Thời Gian Pháp Tắc." Luận hiếm có và thần bí, thời gian siêu việt không gian một bậc.

Vận mệnh không yếu hơn thời gian, nhưng để phụ trợ, duy có thời gian là thượng thừa nhất. [Đề thị: Lựa chọn đã phát phóng, bắt đầu thu hồi các pháp tắc còn lại.] [Đề thị: Pháp tắc đã dung nhập trong nhóm, tính năng mới bắt đầu kích hoạt.] [Đề thị: Tính năng mới kích hoạt hoàn thành, mở ra module Nhiệm Vụ Vận Mệnh chuyên chúc.] [Nhiệm Vụ Vận Mệnh chuyên chúc: Quần viên sở hữu vận mệnh độc đáo có thể kích hoạt nhiệm vụ cải mệnh độc đáo, nhiệm vụ cải mệnh có thể mời lượng lớn quần viên tham dự, dựa theo cống hiến của mỗi người để phân phối ban thưởng.] Đối với cái gọi là tính năng mới, Lục Minh lúc này không hứng thú, tùy tay đóng lại Nhóm Chat, bắt đầu luyện hóa Thời Gian Pháp Tắc mới đạt được.

Thất cấp Thời Gian Pháp Tắc, tuy rằng đẳng cấp thấp một chút, nhưng chung quy là Thời Gian Pháp Tắc thần bí vô giải nhất.

Hồi tố thời gian, thời gian tạm dừng, thời gian kéo dài, thời gian trường hà, cùng với Tam Thân Triệu Hoán Thuật trong truyền thuyết, triệu hoán Quá Khứ Thân, Tương Lai Thân...

Thời Gian Pháp Tắc, cho dù là cấp bảy, luyện hóa cũng không dễ dàng như vậy.

Cũng không biết qua bao lâu, Giới Dị Năng ngày đêm không ngừng luân chuyển, thời gian sẽ không chờ đợi bất kỳ kẻ nào, mỗi ngày đều sẽ vô tình trôi qua.

Một ngày nọ, mặt trời xuống núi, lại là một đêm yên tĩnh.

Đối với một người trưởng thành mà nói, ban ngày thuộc về công việc, ban đêm mới thuộc về chính mình.

Cho nên vào buổi tối, bình thường từng người mệt mỏi cả ngày mới bắt đầu hưởng thụ thời gian khó được thuộc về mình.

Ngay cả một số tồn tại cường đại cũng thích đối nguyệt cộng ẩm, biệt hữu nhất phiên tư vị.

Đột ngột, Lục Minh đang một mực luyện hóa pháp tắc mở hai mắt ra.

Tại một sát na kia, ánh sáng tuế nguyệt trong mắt hắn chớp động.

Cảnh tượng nhật nguyệt tinh hà trầm phù, biến hóa, mọc lên lặn xuống trong mắt hắn.

Cùng thời khắc đó, một màn quỷ dị tràn ngập cả Giới Dị Năng.

Vốn dĩ mặt trời lặn xuống, bước vào ban đêm, mặt trăng dâng lên cao cao.

Khoảnh khắc tiếp theo, mặt trăng lấy tốc độ mắt thường có thể thấy được nhanh chóng bay lên, vòng qua trung thiên, xuyên qua tầng mây, cuối cùng trực tiếp lặn vào phương xa.

Cùng lúc đó, một cỗ ý nóng rực từ phương đông dâng lên, trời... sáng!

Giây trước còn là đêm yên tĩnh, chỉ một cái chớp mắt, mặt trăng lặn xuống, mặt trời mọc lại.

Một màn quỷ dị này dẫn tới sự chú ý của vô số người.

Tiếng ồn ào, tiếng tranh cãi, vang thành một mảnh.

Tại thời điểm này, trong đôi mắt, ánh sáng tuế nguyệt lưu chuyển, Lục Minh lại nhắm hai mắt lại.

Khoảnh khắc tiếp theo, mặt trời cũng đồng dạng bắt đầu tăng nhanh tốc độ, đi tới chính trung, vòng qua buổi chiều, tới gần hoàng hôn, cuối cùng lặn vào núi tây.

Cùng lúc đó, mặt trăng dâng lên.

Theo một màn này xuất hiện, vô số sinh linh trực tiếp kinh ngốc, thậm chí có người trực tiếp bắt đầu ôm đầu phát điên phát cuồng. "Có khả năng là tôi điên rồi, hoặc thế giới này điên rồi.

Mặt trời, mặt trăng sao lại chuyển động nhanh như vậy?" "Vừa chớp mắt là ban ngày, vừa chớp mắt là buổi tối, thế giới này điên rồi sao?" "Thời gian, thời gian, tuyệt đối có người chưởng khống dị năng thời gian cấm kỵ!" "Thời gian tạm dừng, thậm chí thời gian hồi tố dị năng cũng từng xuất hiện, nhưng căn bản không gây ra động tĩnh lớn như vậy.

Cần dị năng thời gian như thế nào mới có thể làm được việc này?!!" "....." Mở mắt là ngày, nhắm mắt là đêm.

Lục Minh đang luyện hóa Thời Gian Pháp Tắc tịnh không rõ ràng dị tượng bên ngoài, hoặc là cho dù biết, cũng hào không thèm để ý.

Khoảnh khắc tiếp theo, hắn một lần nữa mở hai mắt ra.

Lần này, một cỗ dao động tuế nguyệt kỳ dị từ trong đôi mắt bính phát ra.

Một dòng sông bạc hư ảo cuồn cuộn không dứt lập tức xuất hiện trong hư không, trên đó mỗi một cái bọt nước, mỗi một giọt nước, đều tràn ngập khí tức của tuế nguyệt.

Chúng sinh luân chuyển, thế gian vạn tướng, tất cả cảnh tượng, toàn bộ trầm luân trong đó...

Chương 126

Thời Gian Trường Hà!

Thất cấp Thời Gian Pháp Tắc, hiển hóa Thời Gian Trường Hà.

Bát cấp Thời Gian Pháp Tắc, quán thông quá khứ tương lai.

Cửu cấp Thời Gian Pháp Tắc, thời gian hành tẩu... *** Trên Khổ Hải, nước biển vẩn đục quay cuồng gào thét.

Trên cả mặt biển cũng náo nhiệt dị thường.

Có ác ma không ngừng phát ra tiếng thì thầm mê hoặc lòng người, có nữ yêu mị hoặc chúng sinh hiển lộ ra vạn bàn tư thái yêu diễm, dụ người sa đọa, có cự ma đang ngửa mặt lên trời gào thét, trương hiển ma lực vô thất...

Tại giữa trùng trùng ma vật kia, có một con thuyền cô độc, một vị cô tăng.

Một lão tăng, lông mày đã bạc trắng, da thịt teo rút, làn da nhìn không ra bất kỳ quang trạch bình thường nào, áo tăng trên người cũng loang lổ không chịu nổi.

Khắp toàn thân, chỉ có khô hủ và tê dại.

Khác biệt với tư thái khô hủ, đôi mắt của lão tăng lại thuần túy như thế nào, không có một tia tạp chất, bình tĩnh, không nổi lên nửa phần gợn sóng.

Phảng phất bên người vạn bàn ma tà, ta cũng lù lù bất động.

Ác ma xâm thực huyết nhục hắn, yêu nữ hấp thu tinh thần hắn, cự ma đang thôn phệ tinh khí hắn, phiến Khổ Hải này đang thôn phệ tuổi thọ hắn.

Cho dù bao nhiêu thống khổ đều gia tăng trên thân, thần sắc hắn cũng không có chút thay đổi nào, chỉ có bình tĩnh, còn bình tĩnh hơn cả đáy biển sâu trong lòng Khổ Hải.

Đột nhiên, vô lượng ma vật hội tụ lại một chỗ, hình thành một tôn Phật tượng thao thiên.

Ức vạn Phật quang bồi hồi quanh thân, bên người tự có vô cùng Phật liên trán phóng, trong mỗi đóa Phật liên hư ảo đều có cảnh tượng thế giới đản sinh vẫn diệt.

Nhất hoa nhất thế giới, nhất diệp nhất bồ đề.

Phảng phất như là Vạn Phật Chi Tổ, là chung cực của hết thảy Phật pháp!

Tôn Phật tượng vĩ ngạn cúi nhìn lão tăng bên dưới, trong ánh mắt, tràn đầy sự hờ hững cao cao tại thượng. "Pháp Hải, còn không quay đầu?" Lão tăng gian nan ngẩng đầu, bình tĩnh nhìn qua Phật tượng vĩ ngạn phía trên. "Dám hỏi, nơi nào có đầu?" "Khổ hải vô biên, quay đầu là bờ." Phật tượng vĩ ngạn nói ra một câu Phật thiền.

Nước biển trên cả Khổ Hải quay cuồng, lập tức chia làm hai nửa.

Phía trước vẫn như cảnh tượng địa ngục lúc trước, phía sau thì biến thành một mảnh tường hòa, giống như thánh địa thế gian, thế giới cực lạc, hết thảy tốt đẹp, hết thảy chờ mong, hết thảy hạnh phúc thế gian, đều ở trong đó.

Thế nhưng, lão tăng được gọi là Pháp Hải nghe vậy, chỉ cười đờ đẫn. "Đã là quay đầu là bờ, dám hỏi Ngã Phật, vì sao bần tăng từ bên bờ đi ra, truy tìm Ngã Phật, đón lấy lại là bực này địa ngục?" "Dám hỏi Ngã Phật, đã là quay đầu là bờ, bần tăng lại vì sao phải khổ tìm Ngã Phật?" Phật tượng trên trời càng phát ra trang trọng uy nghiêm: "Người đời mông muội, không biết Chân Phật, không rõ Chân Đạo,

không thông Phật Tâm, cố lấy giả Khổ Hải làm ma nạn, luyện kỳ Phật Tâm, minh kỳ Phật Đạo.

Nay, ngươi đã Phật Tâm thông thấu, Phật Đạo không trở ngại, không cần lại thừa nhận vạn bàn ma luyện." Lão tăng Pháp Hải vẫn cứ cười: "Người đời đều nói, Phật gia hữu đạo, chúng sinh bình đẳng.

Dám hỏi Ngã Phật, vì sao ngài lại độc tự cao cao tại thượng?

Dám hỏi Ngã Phật, ngài lại vì sao dùng tư thái cao tuyệt như vậy cho rằng người đời mông muội, không thông Phật Tâm, lấy vạn thiên ma vật trui luyện ma tâm của họ?" "Lại vì sao, lão tăng ở trong mắt Ngã Phật, không nhìn thấy nửa phần từ ái, duy có đạm mạc, uy nghiêm?" "Phật Đạo dẫn đạo chúng sinh siêu thoát, người đời vốn mông muội, phương tài nhu độ nhập Phật môn.

Nhược hết thảy Phật Tâm thông thấu, nhìn thấu thế gian vạn tướng, độc tự một thân cũng có thể siêu thoát, lại cần gì phải chịu vạn bàn ma luyện, khổ tìm Phật Đạo?" Phật tượng cao cao tại thượng trên hư không kia, lập tức quanh thân nghiệp hỏa cháy hừng hực.

Phật cũng sinh nộ. "Pháp Hải, ngươi đang độc (báng bổ) Phật!" "Phật vốn dẫn đạo nhân tâm hướng thiện chi bản.

Lão đạo bất hướng Ngã Phật cầu được một lời giải, làm sao lại gọi là độc Phật?" "Nguyên lai, đây chính là Phật, không cho phép người đời có được một tia phản bác ~~" Nói đến chỗ này, lão tăng Pháp Hải nhắm hai mắt, không còn đi nhìn Phật tượng trên trời kia, hay Cực Lạc Chi Giới ở phía sau.

Phật tượng trên trời tự sinh chân nộ.

Trong sát na, vạn tướng tẫn diệt, nước biển vẩn đục trên Khổ Hải quay cuồng gào thét, vô tận yêu ma từ trong đó tuôn ra, hướng về phía lão tăng khô hủ kia nhào tới. "Pháp Hải, tâm đã sinh ma, nên chịu nỗi

khổ ma ngục luyện tâm, có thể tâm phục?" Lão tăng Pháp Hải nhắm mắt, nghe vậy lại vẻn vẹn chỉ khẽ lắc đầu. "Ngã Phật, trong lòng lão tăng, chỉ còn một lời ~" Trong lúc lẩm bẩm, dưới áo tăng rách nát, trên làn da khô hủ, tự có một tôn Chân Long bá văn, chợt mở hai mắt ra, nhìn chằm chằm Phật tượng phía trên. "Lời gì?" Trầm mặc một lát, lão tăng thở dài một tiếng cuối cùng. "Thời cơ chưa tới ~" Tiếng nói vừa dứt, Chân Long bá văn ngoài thân lại lần nữa tiềm tàng nhập thể, tựa như chưa từng xuất hiện.

Cùng lúc đó, vô cùng ma vật điên cuồng lao xuống, đem lão tăng bao vây đoàn đoàn, cắn xé thân thể hắn, cướp đoạt nguyên khí hắn, hủ thực tinh thần hắn.

Khổ Hải cuồn cuộn quay cuồng, loáng thoáng hiển lộ ra vạn thiên thi cốt ẩn tàng trong đó... ...

Không biết qua bao lâu, lão tăng càng phát ra khô hủ, trên người hắn nhìn không thấy nửa phần chỗ lành lặn, gầy gò đến mức da bọc xương.

Tinh khí thần toàn thân suy yếu tới cực hạn, nếu không phải lồng ngực đứt quãng chừng mười nhịp thở mới khẽ phập phồng kia, e rằng đã sớm bị coi là một bộ thi hài, một người chết.

Vô số ma vật bên tai hắn phát ra tiếng cười quỷ tranh nanh. "Lão hòa thượng, không thống khổ sao?

Rốt cuộc đang nhẫn thụ cái gì?" "Phật đều đang khuyên ngươi buông xuống, trở về thế giới Cực Lạc, lại cần gì phải kiên trì như vậy?" "Lão hòa thượng, chết đều phải chết rồi, có muốn cùng ta cộng hưởng một phen diệu sự mỹ diệu nhất thế gian hay không?" "Lão hòa thượng, tâm của ngươi sao lại như thế, giống như tảng đá trong hầm cầu, vừa thối vừa cứng!" "Lão hòa thượng...

Lão hòa thượng..." Đủ loại ngôn ngữ, hết thảy bị coi như không

có gì.

Không ai biết lão hòa thượng đang kiên trì cái gì.

Trong mắt tất cả mọi người, đây là một hòa thượng cực kỳ cổ quái.

Nhớ mang máng năm đó, khi nhập Phật môn tên là Kim Sơn, trời sinh Phật tính, vạn bàn điển cố Phật môn một ý niệm tức khắc thông thấu.

Tuổi còn trẻ liền được trao tặng danh xưng Phật Tử.

Pháp Hải lúc đó, quang mang vạn trượng cỡ nào, không đến hai mươi tuổi, liền ngộ được diệu cảnh Đại Uy Thiên Long, khoảng cách ngưng tụ La Hán tôn vị, chỉ cần một bước.

Năm đó, hắn đi ra sơn môn Kim Sơn Tự, hành tẩu thiên hạ, trảm yêu trừ ma, trấn áp một đời!

Cũng năm đó, không ai biết vị đương đại Phật Tử này rốt cuộc đã trải qua những chuyện quái dị gì.

Hành tẩu thiên hạ được một nửa liền trở về sơn môn Kim Sơn Tự, từ đó bế quan khổ tu.

Cuối cùng ở tuổi hai mươi, công đức viên mãn, thành tựu La Hán tôn vị, đi lên Linh Sơn.

Có tư cách nhập Linh Sơn, lại chưa từng tiếp nhận Linh Sơn hộ giáo Già Lam tiếp dẫn, mà lựa chọn dùng đôi chân dưới thân, đi mười vạn tám ngàn dặm lộ trình, dùng đôi chân đo lường thiên hạ, từng bước từng bước, đi đến chân Linh Sơn.

Sau đó, dùng một chiếc thuyền con dưới chân, muốn độ Khổ Hải.

Độ qua Khổ Hải, liền là Linh Sơn, là thánh địa Phật môn, vạn Phật chi tông.

Thế nhưng, một lần độ này, trong nháy mắt, lại uổng công độ suốt ba mươi năm!

Khổ Hải vốn là vật Phật môn dùng để ma luyện Phật tâm tín đồ.

Tín đồ tầm thường, chỉ cần Phật tâm thông thấu, vài năm liền có thể độ qua.

Như tư chất thiên túng giống đại hải, người lấy tuổi hai mươi thành La Hán tôn vị, lý ứng bình thuận như đất bằng dưới chân, tùy ý liền có thể độ qua.

Nhưng thực tế lại vượt ra khỏi dự liệu của tất cả mọi người.

Vốn cũng không tính là gì, chẳng qua là một đệ tử Phật môn độ không qua Khổ Hải mà thôi.

Nhưng không biết từ lúc nào, trong cao tầng Phật môn bắt đầu quan chú Pháp Hải trước đó chưa từng có.

Có Phật môn đại đức đích thân xuống núi nguyện thu hắn làm đồ đệ, bị cự tuyệt!

Lại có Chân Phật hữu đạo đích thân hứa hắn có thể nhập Linh Sơn, không cần lại độ Khổ Hải, Pháp Hải cười không nói.

Thậm chí có Phật môn Đại Tôn dùng thần thông Phật môn tự tay đem hắn vớt ra khỏi Khổ Hải, lại phát hiện không làm gì được Pháp Hải mảy may.

Cũng vào lúc đó, trong cả Phật môn, dần dần có một tin tức truyền ra.

Pháp Hải uổng công độ Khổ Hải ba mươi năm, tịnh không phải không cách nào độ, mà là đang tu một đạo pháp, một đạo Phật pháp khoáng cổ thước kim.

Đạo Phật pháp này, thậm chí dẫn tới sự chú ý của chư Phật.

Mãi cho đến sau này, thậm chí dẫn tới Thế Tôn ghé mắt, nguyện thu hắn làm thân truyền, nhưng vẫn bị Pháp Hải cự tuyệt.

Phật cũng có nộ, vu chúng Phật liên thủ, cải tạo Khổ Hải, thề phải đem Pháp Hải bức ra khỏi Khổ Hải.

Cho đến tận bây giờ, đều chưa từng có người thành công.

Không ai biết, cái lão bằng hữu điên rồ này rốt cuộc đang làm gì, đang kiên trì cái gì, cũng không ai rõ ràng, rốt cuộc hắn ngộ ra cái gì.

Thẳng đến một ngày.

Chương 127

Một đạo lưu quang, từ thiên ngoại, đột ngột đi vào thân thể lão tăng.

Trong sát na, một giọng nói cơ giới hóa vang lên. "Khổ tu giả Pháp Hải đang gánh vác thiên mệnh, chúc mừng ngài nhận được lời mời từ Chóm Giao Lưu Chư Thiên, có đồng ý hay không?" Trong sát na, lão tăng mở bừng hai mắt, một cỗ uy thế vô hình khoảnh khắc bộc phát, nháy mắt bức lui tất cả yêu ma trong vòng ngàn trượng!

Pháp Hải giờ khắc này, vô cùng kinh khủng!

Xem uy thế của hắn, thậm chí không kém Chư Phật!

Lão tăng ở trong Khổ Hải khổ độ ba mươi năm, luyện tâm ba mươi năm.

Tâm của hắn đã sớm ngoan cố hơn cả tảng đá kiên cứng nhất, bất kỳ sự tình gì cũng không cách nào dấy lên nửa phần gợn sóng.

Nhưng ngay tại giờ khắc này, trái Phật tâm vô cùng thuần túy kia, cư nhiên bởi vì một câu nói mà phá phòng.

Phá phòng tịnh không phải vì câu "Chóm Giao Lưu Chư Thiên mời" phía sau, mà là câu nói phía trước: "Khổ tu giả Pháp Hải đang gánh vác thiên mệnh"!!

Pháp Hải thiên tư trác tuyệt, hai mươi tuổi thành tựu La Hán đạo quả, sau đó ở trong Khổ Hải khổ độ ba mươi năm.

Có người cho rằng hắn điên rồi, có người cho rằng hắn đã đi vào tà đạo.

Duy độc không có ai biết thân phận chân chính của hắn.

Là một vị khổ tu giả, khác biệt với những khổ tu giả Phật môn khác, hắn... gánh vác Thiên Mệnh, gánh vác ngọn núi lớn trầm trọng mà người đời căn bản không cách nào tưởng tượng.

Trầm mặc nửa ngày, Pháp Hải rốt cục lựa chọn đồng ý.

Bị cái gọi là Nhóm Chat một câu nói kích động Phật tâm, nhưng đồng thời cũng dấy lên lòng hiếu kỳ.

Cái gọi là Nhóm Chat này, tất nhiên tịnh không phải vật phẩm của chúng Phật Linh Sơn.

Chúng Phật nếu biết hắn gánh vác thiên mệnh, đã sớm sẽ chém giết hắn ngay tại chỗ, không để hắn chịu giày vò ở đây uổng phí. [Thành viên Pháp Hải gia nhập bản quần, mọi người hoan nghênh.] Một đạo nhắc nhở, dẫn phát phản ứng nhiệt liệt của cả nhóm.

Nga Mi đệ tử Chu Chỉ Nhược: "Rốt cuộc lại có người mới rồi." Mao Sơn Cửu Thúc: "Pháp Hải?" Vịnh Xuân Trương Thiên Chí: "Pháp Hải?" Nhiệt Mại Đại Tác Gia: "Pháp Hải?

Không biết là Pháp Hải nào?" Khác với những quần viên khác, có một số người, thanh danh đã sớm khuếch tán không chỉ một thế giới.

Một cái tên như Pháp Hải, một vở Bạch Xà Truyện, trong khi nổi danh chư thiên, cũng làm cho cái tên Pháp Hải này được rất nhiều người biết đến.

Pháp Hải: "Chính là lão tăng." Vẻn vẹn chỉ có bốn chữ, không còn lời nào khác.

Tịnh không phải cô tịch lãnh ngạo, mà là hắn cần tìm hiểu.

Tìm hiểu cả cái nhóm này, tìm hiểu hết thảy trong nhóm.

Thuận tiện, tìm hiểu xem cái nhóm này, liệu có thể trở thành... trợ lực cho việc gánh vác Thiên Mệnh hay không!

Ảnh Chi Quốc Thủ Môn Nhân: "Cái tên Pháp Hải này nổi danh lắm sao?

Vì sao phản ứng của các ngươi kỳ quái như vậy?" Nhiệt Mại Đại Tác Gia: "Nổi danh, đương nhiên nổi danh.

Câu chuyện Bạch Xà Truyện, đoán chừng rất nhiều thế giới đều có nghe nói qua đi.

Phật môn cao tăng, có một chút không cận nhân tình, sinh sinh trấn áp Bạch Tố Trinh." Mao Sơn Cửu Thúc: "Khụ khụ, cũng không nói là không cận nhân tình.

Dù sao hàng yêu phục ma vốn là chức trách của Pháp Hải.

Chỉ bất quá, câu chuyện tịnh không phải lấy hắn làm chủ, cho nên mới sẽ có vẻ, khụ khụ, trong câu chuyện Pháp Hải hành sự có một số không thỏa đáng." Ma Tôn Trọng Lâu: "Bản tôn đối với việc làm người của hắn không có hứng thú.

Đã có danh xưng Phật môn cao tăng, không biết thực lực thế nào, có đủ cùng Bản tôn đánh một trận hay không!" Nhiệt Mại Đại Tác Gia: "Cái này, Pháp Hải trong các phiên bản khác nhau khác biệt rất lớn, rốt cuộc mạnh bao nhiêu, ai cũng không rõ ràng, ta cũng không xác định là vị Pháp Hải nào." Nhiệt Mại Đại Tác Gia: "Nếu như là vị Pháp Hải 'Đại Uy Thiên Long' kia, khụ khụ, vị đó hung mãnh thật sự rối tinh rối mù, trong truyền thuyết ngay cả Phật Tổ cũng dám đánh!" Kasumi Utako (Nhiệt Mại Đại Tác Gia) dù sao không phải người bên phương Đông, có thể tra tư liệu cũng vẻn vẹn chỉ là trên máy tính, cho nên có đôi khi, rốt cuộc đoạn văn nào là thật, tự nhiên cũng phân không rõ ràng.

Ma Tôn Trọng Lâu: "Ồ, thú vị, dám khiêu chiến Phật Tổ?

Thực lực hẳn là không tệ." Ma Tôn Trọng Lâu: "@Pháp Hải,

người mới, đánh một trận!

Một trận chiến sướng khoái đủ để tìm hiểu hết thảy, còn quản dụng hơn so với nói nhảm!" Địa Cầu Tinh Thần: "Đánh đánh đánh, suốt ngày chỉ biết đánh.

Lần trước mới cùng ta liều lưỡng bại câu thương, thương thế đều đã khỏi rồi?" Ma Tôn Trọng Lâu: "Thương thế, bất quá là huân chương của Bản tôn, lại nhiều một chút thì có làm sao?" Ma Tôn Trọng Lâu: "Huống hồ, Bản tôn đã sát giác bình cảnh, đang cần một trận chiến, đánh vỡ bình cảnh!" Địa Cầu Tinh Thần: "....." Loại phong cách, cổ chiến ý này, không phục không được.

Theo đó là áp lực liên tục không ngừng.

Tên gia hỏa này đơn giản là một con quái vật.

Thời điểm vừa mới nhập quần, thực lực chỉ là nhị tinh Tinh Thể cấp.

Thời điểm đó Tinh Thần là nhất tinh Tinh Thể cấp.

Về sau có Thượng Thiên trong nhóm hỗ trợ, cả thế giới The Wandering Earth triệt để bước vào thời đại siêu phàm, người Địa Cầu bắt đầu khoách trương ra bên ngoài, thực lực của Địa Cầu Tinh Thần tự nhiên cũng đang phi tốc tăng lên.

Vốn cho rằng khoảnh khắc là có thể vượt qua Ma Tôn Trọng Lâu.

Như hôm nay, Tinh Thần vất vả lắm mới tập hợp chi lực của cả Địa Cầu, tu vi liên liên phá cảnh, đạt tới tứ tinh Tinh Thể cấp, cư nhiên cũng chỉ hòa với tên gia hỏa kia liều mạng lưỡng bại câu thương.

Càng khoa trương hơn là, tên gia hỏa này mỗi lần bị trọng thương, dường như đều sẽ có điều thu hoạch, lại sắp phá cảnh?

Lúc trước tam tinh, đã cùng Tinh Thần liều lưỡng bại câu thương, nếu như lại đột phá...

Không, không được rồi, không thể tiếp tục chờ đợi.

Áp lực từ tên quái vật này quá lớn, phải nỗ lực gấp bội mới được!

Tinh Thần trực tiếp lựa chọn logout.

Theo Ma Tôn Trọng Lâu tuyên chiến, nửa ngày sau, người mới toát ra.

Pháp Hải: "Chư vị nơi đây, đều đến từ chư thiên vạn giới?" Vừa rồi nghiên cứu tất cả tư liệu trong Nhóm Chat, kết quả đạt được khiến cho trái Phật tâm thuần túy kia cũng không khỏi nổi lên gợn sóng.

Nga Mi đệ tử Chu Chỉ Nhược: "Đúng thế nha.

Có đến từ thế giới võ hiệp, có đến từ thế giới tiên hiệp, có đến từ các loại thế giới kỳ đặc giống như gọi là Anime, phản chính người thế giới nào cũng có." Nhiệt Mại Đại Tác Gia: "Nói đi, người mới, rốt cuộc ngươi là Pháp Hải nào?

Sẽ không phải là Pháp Hải 'Đại Uy Thiên Long' kia chứ?" Pháp Hải trầm mặc một chút, sau đó nói.

Pháp Hải: "Lão tăng, xác thực hiểu được một đạo pháp môn Đại Uy Thiên Long.

Nhưng, hẳn không phải là Pháp Hải mà các vị cho rằng." Pháp Hải: "Lão tăng, tịnh chưa từng trấn áp Bạch Xà, ngược lại từ chỗ Bạch Xà, nhìn thấy một góc chân tướng." Nhiệt Mại Đại Tác Gia: "Không có trấn áp Bạch Xà??

Đây là phiên bản kỳ quái nào?" Mao Sơn Cửu Thúc: "Quả nhiên chư thiên vạn giới không gì không có." Ma Tôn Trọng Lâu: "Những

thứ đó đều không quan trọng.

Người mới, đánh một trận!

Bản tôn đối với pháp môn Đại Uy Thiên Long kia rất cảm hứng thú!" Pháp Hải: "Chiến đấu ~" Pháp Hải: "Thí chủ tuy lấy Ma Tôn làm tên, nhưng nhìn ra được, là hạng người lấy chiến dưỡng chiến, thuần túy, thiết huyết, khiến người khâm phục.

Nếu được tòng theo nguyện vọng của thí chủ, lão tăng cũng cảm thấy vinh hạnh." Pháp Hải: "Chỉ là, lão tăng như hôm nay, đã là ngọn đèn trước gió, tuy ba mươi năm khổ tu, tu được một chiêu, nhưng lại cần dùng chiêu này hoàn thành đại nghiệp, không thể dùng trên thân thí chủ, thực sự xin lỗi." Ma Tôn Trọng Lâu: "Ba mươi năm tu thành một chiêu!!" Trọng Lâu trực tiếp phấn khích.

Khổ tu ba mươi năm ngưng tụ thành một chiêu kia phải mạnh đến mức nào!

Hắn, muốn xem, muốn kiến thức!

Phi thường muốn!

Ma Tôn Trọng Lâu: "Lão hòa thượng, chiêu kia giữ lại cho Bản tôn.

Có đại nghiệp gì, nói ra, Bản tôn thay ngươi hoàn thành!" Ma Tôn Trọng Lâu: "Cùng lắm thì Bản tôn lấy tất cả tích phân trong tay đi rút một tấm Xuyên Qua Phù, trợ giúp ngươi hoàn thành đại nghiệp.

Chiêu kia nhất định phải giữ lại cho Bản tôn!" Nga Mi đệ tử Chu Chỉ Nhược: "....." Mao Sơn Cửu Thúc: "....." GUTS thành viên Daigo: "....." Cái tên hiếu chiến này, khiến người ta không còn gì để nói.

Lúc này, Pháp Hải lại mặc nhiên than nhẹ.

Nếu thật có người có thể trợ giúp hắn hoàn thành bước kia, lão

hòa thượng này thân chết thì có làm sao.

Chỉ tiếc, chỉ có hắn biết, đại nghiệp này, rốt cuộc nguy hiểm cỡ nào, lại không dung với thế gian cỡ nào.

Hoặc là, chỉ có cái lão hòa thượng là hắn đây, mới có thể có loại tín niệm bỏ ra tất cả cũng muốn hoàn thành sự kiện kia.

Vừa chuẩn bị lời từ chối tràn đầy áy náy, bỗng nhiên, cả màn hình lập tức chớp động. [Đề thị: Quần thành viên Pháp Hải xúc phát Vận Mệnh Cải Mệnh.] [Nhiệm vụ thế giới: Thế giới nơi Pháp Hải ở] [Nhiệm vụ độ khó: Cao đẳng] [Nhiệm vụ nhân số: Không hạn định] [Giới thiệu: Địa ngục đã không, Ma tại nhân gian.

Cả thế gian đều đã sa đọa.

Có tinh quái nhập Long Đô, trộm lấy long mạch một nước làm của riêng.

Có tuyệt thế yêu ma, chiếm cứ Địa Phủ, đoạt lấy quyền hành Địa Phủ.

Yêu ma loạn thế, sinh linh đồ thán.

Chương 128

Cao tăng Pháp Hải dưới sự tương trợ của Bạch Xà nhìn thấy một góc chân tướng thế gian, lập thệ khuông bình loạn thế, dùng đôi chân đo lường thiên hạ, nhập Khổ Hải, chịu vạn ma phệ thân ba mươi năm, chỉ vì tu được một thức thần thông, tự tay phúc diệt căn nguyên chân chính hình thành nên loạn thế: Phật Môn!] [Nhiệm vụ: Hiệp trợ Pháp Hải khuông bình loạn thế, phúc diệt Phật Môn, tiêu diệt tất cả đại yêu đại ma thế gian.] [Ban thưởng: Chưa biết, tùy theo độ hoàn thành nhiệm vụ khác nhau sẽ phát phóng ban thưởng khác nhau.] Cùng với nhiệm vụ phát phóng, cả nhóm vì đó mà yên tĩnh lại.

Tiếp theo, triệt để bạo phát.

Nhiệt Mại Đại Tác Gia: "Lão thiên!!!!

Pháp Hải!!

Đây là Pháp Hải nhà ai!!

Đơn giản muốn triệt để bạo tạc!" Pháp Hải trong truyền văn bên phương Đông kia dám đập Phật Tổ đã đủ đầu sắt rồi, cái vị này càng hung ác, trực tiếp muốn phúc diệt cả Phật Môn!

Mao Sơn Cửu Thúc: "Đáng kính đáng than, chịu vạn ma phệ thân ba mươi năm, chỉ vì tu được một thức thần thông.

Loại tinh thần này, lão đạo không bằng a." Nga Mi đệ tử Chu Chỉ Nhược: "Một vị cao tăng chân chính." Ma Tôn Trọng Lâu: "Ha ha, tốt, tốt lắm a!

Lão hòa thượng, Bản tôn vốn dĩ đối với hòa thượng ấn tượng bình thường, lần này, đối với ngươi cũng không thể không thừa nhận, ngươi không giống bọn hắn, Bản tôn tán thành cái lão hòa thượng là

ngươi!" Danh trinh thám Mori Kogoro: "Vị Pháp Hải này, là Phật môn đệ nhất, lại muốn tự tay phúc diệt cả Phật Môn, vì thế vạn ma phệ thân ba mươi năm, chỉ vì tu thành một thức thần thông.

Loại tinh thần đại vô úy này, đây, mới là ngoan nhân chân chính!

Không phải cái đám đầu trọc cả ngày chỉ biết lừa gạt người đời kia có thể xuất hiện nhân vật bực này, bội phục!" Scathach: "Nhiệm vụ này, ta nhận." Ngũ Phiên Đội đội trưởng: "Loại nhiệm vụ này, tại hạ cũng cảm hứng thú ~" GUTS thành viên Daigo: "Dứt khoát, mọi người cùng đi đi.

Thực lực mạnh đi đánh giết địch nhân cường đại, thực lực yếu một chút đi xử lý một số tiểu yêu tiểu ma, cùng nhau xuất lực, hẳn là có thể giải quyết nhanh một chút." Hắc Ám Nữ Vương Camearra: "Có thể tính ta một cái." Bạch Râu (Whitebeard): "Ha ha, vậy lão phu cũng tính một cái đi, loại chuyện hào sảng này, sao có thể thiếu lão phu ~" Mao Sơn Cửu Thúc: "Đáng tiếc Thượng Thiên và vị Khí Thiên Đế kia không xuất hiện, nếu có hai vị này ra tay, vậy nắm chắc thành công càng lớn hơn." Khí Thiên Đế: "Ngô tại, có thể!" Khí Thiên Đế: "Thiên đang bế quan, có thể chờ!" Mấy chữ có chút không minh bạch, nhưng không khó lý giải.

Hắn đồng ý, Thượng Thiên hình như đang bế quan, có chút đáng tiếc.

Mao Sơn Cửu Thúc: "Vậy bần đạo thay mặt vị lão tăng kia, cảm tạ một chút Thiên Đế." Mao Sơn Cửu Thúc: "@Pháp Hải, lão hòa thượng, đây chính là chiến lực đỉnh cấp chân chính trong nhóm, thực lực mạnh mẽ, tuyệt đối siêu hồ tưởng tượng của ngài." Lúc này, Pháp Hải trơ mắt nhìn xem hết thảy, lại đang trầm mặc.

Trên Khổ Hải, Pháp Hải hai tay chắp lại, vẫn ngồi xếp bằng trên chiếc thuyền con kia, trong đôi mắt, thần tình phức tạp khó nói lên lời

đang dâng trào.

Vốn cho rằng, chuyện mình muốn làm chú định chịu chúng sinh thóa mạ.

Bản thân là đệ tử Phật môn, lại quay sang muốn diệt tuyệt Phật môn, bực này đại nghịch bất đạo cỡ nào!

Vốn cho rằng, sẽ không có người tán đồng cách làm của mình, cho dù là người thân cận nhất.

Hôm nay lại không cách nào tưởng tượng, sẽ có nhiều người tán thành như vậy.

Vốn cho rằng, chỉ có thể ở trên Khổ Hải, tu thành một thức thần thông kia, như thiêu thân lao đầu vào lửa, trán phóng tất cả quang huy.

Đồng thời, đối với nắm chắc thành công của đại nghiệp, thực chất tịnh không có bao nhiêu.

Như hôm nay, hắn, nhìn thấy quang minh...

Trong một ý niệm, Phật tâm trán khai.

Trên khuôn mặt già nua của Pháp Hải, hiện ra nụ cười đầu tiên trong suốt ba mươi năm qua.

Bỗng nhiên, ức vạn Phật quang chợt hiện.

Trên thương khung, Phật tượng hạo đại lại lần nữa nổi lên, nhìn xuống Pháp Hải đang mặt lộ mỉm cười phía dưới. "Pháp Hải, ngươi tu thành, rốt cuộc là thần thông bực nào!" Hiển nhiên, bởi vì uy thế sản sinh do Phật tâm kích động bất tự giác lúc trước, đã kinh động đến Phật môn đại năng.

Lần này, Pháp Hải không có nhắm mắt, ngẩng đầu nhìn về phía Phật tượng phía trên, cử chỉ đạm nhiên, như Già Lam hàm tiếu. "Đã là Ngã Phật có hứng thú, lão tăng tự nhiên phải báo cho biết ~" Lần này,

ngay cả Phật tượng cũng nổi lên sắc mặt biến hóa.

Lão hòa thượng khổ độ Khổ Hải ba mươi năm không có tiết lộ bất kỳ ẩn bí nào, hiện tại, khai khiếu rồi?

Tuy nhiên, chưa kịp chờ Phật tượng tiếp tục mở miệng, Pháp Hải liền tiếp tục nói. "Ngã Phật, Pháp Hải từng nói trong lòng chỉ còn một lời.

Ngã Phật có biết, một lời đó là gì chăng?" "!" "Một lời kia chính là..." "Lão tăng, liếc mắt liền nhận ra ngươi không phải người!" "Nghiệt chướng!

Chịu chết!!" Pháp Hải đem bàn tay già nua khô hủ đưa về phía vạt áo, sau đó mãnh liệt chộp một cái.

Trong sát na, Chân Long bá văn ngửa mặt lên trời nộ hống.

Khổ tu ba mươi năm tại giờ khắc này cực tẫn trán phóng.

Vô tận thần uy gia trì, trong cả phiến Khổ Hải, ức vạn yêu ma lại trong khoảnh khắc hóa thành tro bụi.

Trong Khổ Hải luyện tâm suốt ba mươi năm, hiện nay Phật pháp của Pháp Hải đã cường đại đến mức độ nào, không một ai biết được.

Cho đến hôm nay, tất cả đều được phơi bày.

Vạn Phật Pháp Tướng, thứ chỉ có Chân Phật của Phật môn, những đại năng Phật gia chân chính mới có thể ngưng tụ thành, nay chỉ trong bảy hơi thở liền bị trấn áp triệt để!

Nhìn Vạn Phật Pháp Tướng đang bị chân lực của Đại Uy Thiên Long trấn áp, từng tấc từng tấc tiêu vong, trong đôi mắt già nua của Pháp Hải thoáng hiện lên vẻ hoài niệm.

Năm đó, dưới chân núi Thanh Thành, hắn là Phật tử cao quý, Phật pháp cao thâm, đi đến đâu yêu ma đều bị quét sạch!

Nhưng hắn lại gặp một con yêu quái kỳ lạ, một con yêu quái thích làm việc thiện, bố thí giúp người. "Yêu quái cũng biết cứu người sao?" Đó là câu đầu tiên hắn nói với cô. "Tiểu hòa thượng, tại sao yêu quái lại không thể cứu người?" Cô cười, nụ cười chân thành, không hề có chút châm chọc nào, hỏi ngược lại. "Yêu chính là yêu, bản tính vốn ác, làm điều ngang ngược.

Hành động cứu người này ắt có âm mưu!" Thái độ của hắn kiên quyết, nhưng không hiểu sao lại chưa ra tay. "Hi hi, tiểu hòa thượng, nếu đã như vậy, sao ngươi không ra tay?" Cô vẫn cười, không tránh không né, dường như chẳng hề sợ hãi Phật pháp của hòa thượng. "Đợi ngươi làm điều ác, hòa thượng sẽ ra tay..." Tiểu hòa thượng trầm mặc hồi lâu rồi nói. "Vậy cứ đợi đi nhé~" Cô rời đi, nhẹ nhàng như một áng mây.

Tiểu hòa thượng đi theo, hắn muốn xem rốt cuộc cô có âm mưu gì. "Xà yêu, ngươi lại cứu người, rốt cuộc có âm mưu gì?" "Tại sao nhất định phải có âm mưu?" "Bởi vì ngươi là yêu, yêu chỉ biết hại người!" Cô cười không nói, chỉ là sắc mặt bất giác có chút tái nhợt, không biết vì sao.

Cô đi trước, hắn theo sau.

Thế là nhân gian xuất hiện một cảnh tượng kỳ lạ: một tiểu hòa thượng tuổi trẻ tài cao suốt ngày đi theo một mỹ nhân phong hoa tuyệt đại.

Có người nói hòa thượng đã động phàm tâm.

Có người đoán cô gái kia là yêu quái, người thường làm sao diễm lệ đến thế, chỉ không hiểu sao hòa thượng lại không hàng yêu trừ ma.

Ngày qua ngày, thoắt cái đã bốn mươi bảy ngày trôi qua.

Một ngày nọ, tiểu hòa thượng quyết định ra tay.

Không phải để hàng yêu phục ma, mà là ngăn cản cô tiếp tục cứu người. "Nguyên khí đã thương tổn, trăm năm tu vi đều đã tán đi, nếu còn tiếp tục cứu người, ngươi sẽ chết!" "Ta chết rồi chẳng phải càng hợp ý muốn hàng yêu phục ma của ngươi sao, tiểu hòa thượng." "Không, hòa thượng đã xác định, ngươi là yêu tốt.

Yêu cũng phân thiện ác." Nào ngờ, nghe câu nói đó, cô lại cười.

Hoàn toàn không còn vẻ ôn nhu ngày thường, mà chỉ có sự trào phúng vô tận. "Yêu có yêu tốt, nhưng hòa thượng lại không có hòa thượng tốt." "Tiểu hòa thượng, ngươi có thiện tâm, tại sao lại muốn làm hòa thượng?" Lần đầu tiên hắn thấy cảm xúc của cô thay đổi lớn đến vậy.

Bình thường, cô luôn ôn hòa đối đãi với mọi người. "Ngươi có thành kiến với hòa thượng!" Tiểu hòa thượng cũng đanh mặt lại. "Ha ha..." Cô lại cười lạnh, vươn ngón tay ngọc ngà chỉ về phía chúng sinh nơi xa. "Tiểu hòa thượng, ngươi biết họ là ai không?" Tiểu hòa thượng trầm mặc một lát: "Là chúng sinh trong bể khổ." "Đúng, cũng không đúng!

Họ vốn chỉ là người thường, ngươi có biết ai đã khiến họ luân lạc trong bể khổ không?" "Hòa thượng không biết!" Tiểu hòa thượng không che giấu sự thiếu hiểu biết của mình. "Là các ngươi, lũ hòa thượng!" Tiểu hòa thượng không tức giận, ngược lại lộ vẻ nghi hoặc: "Thí chủ vì sao lại nói thế?

Họ chịu đủ tang thương nhân thế, lại liên quan gì đến hòa thượng?" Cô lại phất tay chỉ về một vùng đất hoang vu: "Ngươi thấy gì?" "Đất." "Sai, là đất hoang!" "Ngươi có biết, vì sao nơi này lại thành đất hoang không?" Tiểu hòa thượng trầm mặc: "Hòa thượng không biết." "Nửa năm sau, nơi này sẽ xuất hiện một tà vật, gây hại một phương.

Phàm nhân không cách nào đối kháng, chỉ có thể thỉnh Phật môn đại đức hàng yêu phục ma." Nghe vậy, tiểu hòa thượng gật đầu.

Hàng yêu phục ma vốn là bổn phận của Phật môn.

Nào ngờ, thấy tiểu hòa thượng gật đầu, cô lại cười nhạo liên hồi. "Ngươi có biết kết quả cuối cùng không?" Không đợi tiểu hòa thượng đặt câu hỏi, cô tiếp tục nói. "Hòa thượng kia cũng không địch lại tà vật, chỉ có thể thỉnh cao nhân Phật môn bối phận cao hơn mới có khả năng hàng yêu phục ma.

Bá tánh nơi này nghe vậy tự nhiên vạn phần khẩn trương.

Hòa thượng đi thỉnh cao tăng, ai biết phải mất bao lâu?

Chương 129

Trong khoảng thời gian đó, ai biết sẽ chết bao nhiêu người?" "Chúng sinh khổ sở cầu xin.

Cuối cùng, đệ tử Phật môn kia không chịu nổi chúng sinh van nài mới mở miệng, nói rằng có thể dùng Phật lực của bản thân ngưng tụ ra Phật môn chân phù, có hiệu quả tạm thời bức lui tà vật." "Hòa thượng Phật lực có hạn, chỉ có thể thôi sinh hơn trăm tấm, ban cho người hữu duyên." Nói đến đây, cô dừng lại. "Tiểu hòa thượng, không ngại đoán xem, người như thế nào là người hữu duyên?" Tiểu hòa thượng trầm mặc.

Là Phật tử, hắn tự nhiên không ngốc.

Trong tình huống này, người nhiều phù ít, kẻ có thể được ban tặng tất nhiên phải bỏ ra một số vật đặc thù, ví dụ như... tiền tài. "Ngươi đoán đúng rồi đấy.

Hơn một trăm tấm Phật chân phù kia được ban cho những người hữu duyên (có tiền).

Mười lượng một tấm, nếu không lấy ra được tiền liền là vô duyên với Phật.

Cứ như vậy, tích súc cả đời của vô số người bị vơ vét sạch sẽ." "Nhưng ngươi tưởng thế là kết thúc sao?

Không, đó chỉ mới là bắt đầu thôi." "Theo việc hòa thượng rời đi, mất đi người ngăn cản, tà vật bắt đầu hoành hành.

Ngày đêm đều có vô số người bị hại chết.

Lúc này, những tấm Phật môn chân phù kia trở thành thứ duy nhất có thể bảo mệnh.

Nhưng chân phù có hạn, để có được chân phù, họ bắt đầu ra giá cao hơn để mua." "Mười lượng, hai mươi lượng, ba mươi lượng, một trăm lượng, hai trăm lượng, thậm chí năm trăm lượng..." "Chuyện thú vị xuất hiện.

Vốn dĩ chỉ có một trăm tấm bùa chú, nhưng sau khi tăng giá lại mãi không bán hết.

Luôn có người có thể lấy ra bùa chú mới để tiếp tục bán.

Lúc mới bắt đầu chỉ có trăm tấm, về sau xuất hiện lại đâu chỉ vạn tấm." "Không, việc đó không quan trọng, ngược lại là chuyện tốt.

Người ta nhìn thấy cơ hội sống sót, cho nên khuynh gia bại sản, bán nhà bán đất, thậm chí không tiếc mọi giá đều muốn có được một tấm chân phù, bởi vì đó là cơ hội sống sót." "Đến cuối cùng, vạn dặm lương điền liền hóa thành đất hoang.

Tiểu hòa thượng, hiện tại ngươi đã rõ những mảnh đất này thuộc về ai rồi chứ?" Tiểu hòa thượng rơi vào trầm mặc thật lâu.

Là Phật tử, hắn không thiếu tuệ căn, càng ngộ được thượng thừa thần thông Tha Tâm Thông.

Chính nhờ Tha Tâm Thông, hòa thượng dễ dàng biết cô không nói dối, cho nên hắn trầm mặc.

Trầm mặc hồi lâu, hắn mới mở miệng: "Yêu phân thiện ác, hòa thượng cũng phân tốt xấu.

Đó là một hòa thượng xấu!

Nhưng không phải tất cả hòa thượng đều xấu!" Cô lại cười, dường như tất cả ác ý trong lòng đều hóa thành nụ cười chế giễu đối với Phật.

Nụ cười đó khiến hòa thượng không thoải mái, rõ ràng cô không

nên có nụ cười như vậy. "Sự tình vẫn chưa kết thúc đâu.

Vạn mẫu lương điền, vạn gia hương hỏa nơi này đều đã thuộc về Phật môn, nhưng vị gọi là Phật môn đại đức kia lại chậm chạp chưa đến.

Thế gian cũng không thiếu người tu hành, cho nên có một ngày, một vị tu sĩ phát hiện ra tà vật nơi này.

Cái tà vật mà ngay cả Phật môn cao đồ cũng không phải đối thủ kia, vậy mà lại bị một tu sĩ mới tu hành vài năm dễ dàng đánh bại." "Người tu hành coi trọng nhất là danh tiếng.

Tà vật mà ngay cả Phật môn cao đồ cũng bó tay lại bị mình thân thủ đánh giết, cho nên tu sĩ kia sau khi trở về đã đại tứ tuyên truyền để lấy tiếng tăm." "Ba tháng sau, môn phái của tu sĩ kia mạc danh kỳ diệu bị tra ra có người nhập ma.

Chỉ trong một đêm, các môn phái tu hành trong thiên hạ đều biết, Phật môn là đại phái chính đạo, tự nhiên phải làm gương, trảm yêu trừ ma." "Cho nên, môn phái kia bị diệt, tất cả mọi người toàn bộ bị chém giết.

Chỉ có vị tu sĩ từng chém giết yêu vật kia còn sống, nhưng lại sống không bằng chết.

Tiểu hòa thượng không ngại thì đi xem thử, dưới chân tháp Pháp Luân Tự, cái tên ăn mày bị chặt đứt hai chân hai tay kia.

Hãy dùng Tha Tâm Thông của ngươi, hảo hảo mà nhìn cho kỹ!" Tiểu hòa thượng đi.

Trước khi đi, hắn chỉ để lại một viên phật châu, không nói lời nào.

Hắn muốn đi xem, muốn dùng đôi mắt của mình nhìn thấu chân tướng, dùng Phật tâm minh sát hết thảy.

Một tháng sau, hai người gặp lại nhau.

Lúc này, hòa thượng không còn là hòa thượng ban đầu nữa.

Trên gương mặt vốn ôn nhuận không chút tạp chất giờ đây hiện rõ vẻ sầu khổ.

Còn cô, sắc mặt tái nhợt, hô hấp vi nhược, đã có tướng sắp chết.

Chú ý tới vẻ sầu khổ trên mặt tiểu hòa thượng, cô ngược lại cười.

Nụ cười vẫn như lần đầu gặp gỡ: ôn nhu, thuần túy.

Tiểu hòa thượng lẳng lặng nhìn cô cười, Phật tâm rối loạn, khó mà bình tĩnh.

Với cước trình của hắn, thời gian một tháng đâu chỉ đi tới một chỗ Pháp Luân Tự.

Chính vì thấy quá nhiều nên mới càng thêm sầu khổ, càng thêm không giải thích được.

Hóa ra Phật môn lại có nhiều nơi ô uế đến thế.

Có chùa chiền sư sãi béo tốt đầy mỡ, bá tánh dưới chân núi lại thây chất thành núi, đổi con cho nhau mà ăn.

Có chùa chiền ban ngày tụng kinh, ban đêm lại tù cấm hàng ngàn cô gái để hưởng lạc.

Có chùa chiền thậm chí còn âm thầm thao túng yêu tà hại người.

Nếu không có sợ hãi, làm sao có người thành kính tín ngưỡng Ngã Phật!

Những chuyện như vậy, trong vòng một tháng hắn đã thấy quá nhiều.

Tuy không phải mỗi một ngôi chùa đều như thế, nhưng mười phần cũng có đến bảy tám phần, thật đáng sợ.

Phật tâm của tiểu hòa thượng hỗn loạn, Phật quan của hắn gần như sụp đổ.

Tiểu hòa thượng rơi vào sự mờ mịt chưa từng có.

Vấn đề này so với những điển tịch khó hiểu nhất còn khó khăn gấp mấy trăm lần.

Cô đang cười, cười mãi rồi một dòng máu đỏ tươi xuất hiện bên khóe miệng.

Tiểu hòa thượng vốn đang thất thần, sắc mặt biến đổi, bước lên một bước định dùng Phật lực tinh thuần chữa thương cho cô.

Thế nhưng, cô lại cự tuyệt. "Không cần đâu tiểu hòa thượng, thương thế của ta ta tự rõ, thời gian của ta sắp hết rồi." Tiểu hòa thượng trầm mặc.

Tinh thông nhiều môn thần thông của Phật môn, làm sao hắn không nhìn ra cô đang hấp hối.

Hơn nữa, loại thương thế này tiểu hòa thượng rất quen thuộc, là do Phật lực, là thần thông tinh thuần của Phật môn gây ra. "Tiểu hòa thượng, ngươi biết vì sao ta lại ghét hòa thượng đến thế không?" Tiểu hòa thượng lắc đầu.

Đây cũng chính là chỗ hắn tò mò.

Tuy rằng hiện nay Phật môn xác thực nát bét, nhưng dường như nó cùng hòa thượng tịnh không có bao nhiêu liên hệ.

Cổ hận ý này rốt cuộc từ đâu mà ra? "Tiểu hòa thượng, ngươi có biết chỗ đáng sợ chân chính của Phật môn là gì không?" "Hòa thượng không biết, xin thí chủ giải hoặc." "Ha ha, làm hòa thượng, có một số vấn đề có lẽ ngươi chưa bao giờ chú ý.

Ta hỏi ngươi, hòa thượng có ăn cơm không?" "Tự nhiên, một ngày

ba bữa, đều là đồ chay." "Vậy ta hỏi ngươi, ba bữa cơm chay của hòa thượng từ đâu mà ra?

Hòa thượng có biết trồng rau không?" Hắn trầm mặc, sau đó lắc đầu. "Hòa thượng luyện công có cần đan hoàn, có cần nguyên liệu linh dược bảo vật không?" "Tự nhiên cần." "Vậy ta lại hỏi, ngươi đã từng thấy hòa thượng luyện đan chưa?

Thấy hòa thượng trồng dược chưa?" Trầm mặc, lại là trầm mặc. "Hòa thượng có cần binh khí không?" "Hòa thượng có cần y phục không?" "..." Từng câu hỏi liên tiếp được đưa ra, điều duy nhất tiểu hòa thượng có thể làm là lắc đầu.

Cuối cùng, cô hỏi câu cuối cùng: "Vậy thì, tiểu hòa thượng, ngươi có thể nói cho ta biết, hòa thượng cả ngày chỉ biết ăn chay niệm phật, rốt cuộc lấy những thứ kia từ đâu ra?" "Đạt quan quý nhân còn cần lo liệu sản nghiệp, Phật môn làm sao có thể mãi mãi không làm mà hưởng?" "Chúng gia thí xá ư?

Có khả năng sao?

Hiện nay Phật môn là thế lực lớn nhất thế gian, sớm đã triệt để vượt qua Đạo môn, thậm chí ngay cả chư thần trên trời cũng phải nhìn sắc mặt chư Phật Linh Sơn.

Một thế lực như vậy, làm sao dựa vào thí xá mà có được những thứ đó?" "Tiểu hòa thượng, ta nói cho ngươi biết thêm.

Vạn năm trước, phàm thế có bảy đại thế gia ngàn năm, có bốn thánh địa, mười hai môn phái nhất lưu.

Khi đó có thể xưng là thời đại tu hành thịnh thế.

Chương 130

Ngàn năm trước, thế gia ngàn năm toàn bộ phúc diệt, thánh địa chỉ còn lại một cái, môn phái nhất lưu chỉ còn hai ba cái, cũng đang trên bờ vực diệt tuyệt.

Những thứ này đổi lấy Phật môn huy hoàng thịnh thế như ngày nay!" "Tại sao Phật môn chưa từng luyện đan mà đan dược lại gần như dùng mãi không hết?

Chưa từng trồng dược mà dược liệu chưa bao giờ thiếu?

Chưa từng luyện binh khí lại chưa bao giờ thiếu thần binh lợi khí?

Những gì cần làm chỉ là đem những thứ từng thuộc về người khác đổi cái hình dạng, biến thành bảo vật của Phật môn mà thôi." Nói đến đây, cô dừng lại, không phải muốn cố lộng huyền hư mà là ho khan kịch liệt mấy tiếng.

Tiểu hòa thượng mắt sáng như đuốc, có thể thấy rõ những mảnh nội tạng vỡ nát trong đó.

Trọng thương đến mức này, triệt để hết cứu rồi.

Không biết vì sao, ánh mắt tiểu hòa thượng ảm đạm xuống. "Tiểu hòa thượng, hiện tại ta trả lời vấn đề ban đầu kia, vì sao ta lại thống hận Phật môn." "Ta vốn chỉ là một con rắn yêu tầm thường, nhưng do cơ duyên xảo hợp mà đạt được một hồi tạo hóa.

Cơ duyên này cũng là gánh nặng, càng là thống khổ." "Không biết vì nguyên nhân gì, ta có thể lắng nghe âm thanh.

Không phải âm thanh theo ý nghĩa bình thường.

Ta có thể nghe được hết thảy âm thanh thế gian: một ngọn cỏ dại, một cái cây khô, thậm chí một nắm cát sỏi.

Thứ ta nghe được nhiều nhất chính là âm thanh của thế giới này." "Thế giới này đang khóc.

Mảnh thiên địa này đang khóc nấc..." "Ngươi có biết vì sao không?" Tiểu hòa thượng lắc đầu. "Bởi vì, mảnh thiên địa này sắp chết rồi..." Sắc mặt tiểu hòa thượng ba động kịch liệt. "Tiểu hòa thượng, yêu vật gây hại một phương, có lẽ tai họa vài chục vài trăm người.

Gian thần gây hại một phương, tai họa có lẽ hơn vạn người.

Hôn quân hãm hại một triều đại, hại có lẽ sẽ có trăm vạn vạn người.

Nhưng Phật môn, hãm hại lại là trăm triều trăm thế, hãm hại là cả thế gian này!" "Phật môn yêu cầu chúng sinh bố thí, nhưng chưa từng bố thí cho chúng sinh.

Đệ tử Phật môn không tham gia sản xuất, chỉ biết đi hấp thu, đi vơ vét.

Theo Phật môn ngày càng lớn mạnh, tài nguyên cần thiết ngày càng nhiều, nhiều đến mức cả thế giới đều không thể thừa nhận.

Vậy thì sẽ như thế nào?" Lần này, tiểu hòa thượng rơi vào trầm mặc rất dài.

Sắc mặt không ngừng biến ảo: mê mang, thống khổ, còn có nhiều biểu tình vốn không nên xuất hiện trên mặt hắn.

Sắc mặt cô cũng ngày càng tái nhợt, chỉ là ánh mắt cô lại ngày càng sáng. "Tiểu hòa thượng, ngươi đang suy tư, đang thống khổ.

Ta quả nhiên không nhìn lầm, ngươi không giống với đám hòa thượng tâm địa sắt đá kia." "Tiểu hòa thượng, ngươi có biết vì sao ta sắp chết mà vẫn gọi ngươi về không?" Tiểu hòa thượng ngẩng đầu, lẳng lặng nhìn cô.

Tại thời khắc này, trên người xà yêu phát ra ánh sáng.

Một loại ánh sáng chưa từng thấy, chói lọi mà ôn hòa. "Tiểu hòa thượng, ngươi vẫn luôn hỏi ta vì sao không ngừng cứu người.

Thực tế thì ta quả thật có mục đích.

Ta đạt được nghịch thiên cơ duyên, có thể nhìn trộm một góc vận mệnh, thấy được một số sự tình sắp xảy ra.

Những người ta cứu thường là những người có giúp ích cho thế giới này.

Nhưng sự giúp đỡ của họ luôn có hạn.

Duy chỉ có ở trên người ngươi, ta thấy được một chút khả năng." "Tiểu hòa thượng, ta biết ngươi vẫn luôn hoài nghi lời ta nói.

Vậy thì hãy dùng đôi mắt của ngươi tự mình đi xem đi, đi xem một chút tương lai của thế giới này, đi xem hết thảy chân tướng!" Xà yêu cả người bùng cháy ngọn lửa màu trắng thuần, sau đó lao thẳng về phía tiểu hòa thượng.

Tiếp theo, vô số hình ảnh xuất hiện trong đầu hắn.

Một ngày, hai ngày, ba ngày...

Tiểu hòa thượng cứ đứng lẳng lặng như vậy.

Xà yêu đã triệt để thiêu đốt bản thân để giúp tiểu hòa thượng chứng kiến cổ kim, nhìn trộm một góc vận mệnh.

Bảy ngày sau, tiểu hòa thượng mở mắt ra.

Trong tay hắn xuất hiện một viên Yêu Đan màu trắng sữa.

Ngàn năm công lực tinh thuần của xà yêu hóa thành, nhưng không có nửa phần yêu tính, bên trên lượn lờ chút kim quang.

Đó là...

Công đức chi quang. "Tiểu hòa thượng, đây là thứ cuối cùng của ta.

Nếu ngươi nguyện ý gánh vác sứ mệnh của ta, vậy hãy mang theo ta, cùng đi chứng kiến, cùng đi hoàn thành!

Nếu ngươi không muốn, xin hãy chôn ta dưới chân núi Thanh Thành..." "Tạm biệt, tiểu hòa thượng..." Viên Yêu Đan trắng sữa trong tay không ngừng phóng ra quang mang nhàn nhạt, khiến tiểu hòa thượng như được bao bọc trong sự ấm áp.

Hòa thượng nâng Yêu Đan, ngồi trên núi Thanh Thành, lẳng lặng nhìn thế giới này, nhìn chúng sinh đang trầm luân dưới chân núi.

Liên tục mười bảy ngày, phong vũ bất động, nhật nguyệt vô trở!

Cho đến ngày đó, tâm thần tiểu hòa thượng thăng hoa, liên kết với một tồn tại nào đó.

Tồn tại kia tự xưng là: Thiên của thế giới này! "Ta vốn tưởng rằng yêu ma hại người, lại không biết kẻ thực sự hại người lại chẳng phải cái gọi là yêu ma!" "Ta vốn tưởng rằng san trừ hết thảy hỗn loạn thế gian liền có thể trả lại cho thế gian một cái thái bình, lại không biết ngọn nguồn của mọi tai họa thực ra vẫn luôn ở ngay bên cạnh ta." Tiểu hòa thượng đột nhiên ngẩng đầu, ngưỡng vọng bầu trời, ngắm nhìn những vì sao. "Hòa thượng ta a, biết mình nên làm gì rồi..." Tiểu hòa thượng cười rạng rỡ, nụ cười rạng rỡ chưa từng có.

Từ ngày đó, tiểu hòa thượng trở về Kim Sơn Tự.

Trong vòng một năm, tiểu hòa thượng tu thành La Hán quả vị, chấn động cả Phật môn!

Thêm một năm, tiểu hòa thượng đi chân trần đo lường thiên hạ, đo thiên hạ, cũng đo lòng người.

Sau đó, hắn độ Khổ Hải, một lần đi là ba mươi năm, mãi cho đến

hôm nay!

Chuyện cũ như khói, thoắt cái đã trôi qua.

Hóa thân thành lão tăng khô hủ Pháp Hải, nhìn Vạn Phật Pháp Tướng bên dưới đã gần như bị ma diệt, thần sắc hắn vô hỉ vô bi, cổ ba bất kinh.

Bỗng nhiên, thiên khung nứt ra.

Từng đạo thân ảnh Phật môn đại đức rực rỡ như mặt trời giáng lâm trên Khổ Hải, mỗi người đều dùng ánh mắt băng lãnh nhìn xuống lão tăng. "Pháp Hải, ngươi dám ra tay với ngã Phật pháp tướng, đã triệt để nhập tà đồ.

Hôm nay, chúng ta sẽ triệt để thanh lý môn hộ!" Mặc kệ những vị Phật môn đại đức uy thế kinh người như mặt trời bên trên, lão tăng lấy ra một vật.

Đó là viên Yêu Đan màu trắng sữa, dù trải qua ba mươi năm vẫn không có nửa phần thay đổi.

Lão hòa thượng cầm viên Yêu Đan, sau đó từ từ ấn nó vào lồng ngực. "Bạch thí chủ, lão tăng không phụ sự tín nhiệm năm đó của nàng!" "Hôm nay, xin Bạch thí chủ cùng bần tăng hoàn thành sứ mệnh mà chúng ta cùng gánh vác." Yêu Đan ngàn năm vốn đã hiếm thấy trên đời, một viên mang theo công đức lại càng hiếm hơn.

Sức mạnh của nó có thể tưởng tượng được.

Vừa nhập thể, nó lập tức hóa thành năng lượng cuồn cuộn, trong nháy mắt bổ sung tất cả những gì lão hòa thượng đã thiếu hụt trong ba mươi năm qua.

Trong khoảnh khắc, thân thể tàn tạ, bị xâm thực, bị giày vò đến không ra hình người của lão hòa thượng lột xác.

Thay vào đó là vị tuyệt đại Phật tử phong hoa tuyệt đại, hào quang vạn trượng năm nào!

Cùng lúc đó, Đại Uy Thiên Long pháp tướng hình thành chân long bá văn cũng đang phát sinh thuế biến kinh người.

Thân rồng vàng óng sát na bị màu đen kịt bao phủ.

Thế nhưng, rõ ràng là màu đen nhưng lại không có nửa phần tà ác, chỉ có sự uy nghiêm và bá đạo đến cực hạn! "Hôm nay, thề chôn vùi chư Phật!" "Gào!!!" Tiếng long ngâm cao vút vang vọng cửu tiêu!

Tại Linh Sơn, trong Đại Lôi Âm Tự, chư thiên chúng Phật đồng loạt biến sắc, tề xoát nhìn về hướng Khổ Hải. "Là ai, có người lập hạ hoành nguyện!" "Diệt Phật, có người muốn diệt Phật!" "Khổ Hải, là Pháp Hải.

Hắn sao dám, khu khu một Phật tử, sao dám lập hoành nguyện diệt Phật!" "Giết!

Chương 131

Kẻ độc Phật như thế, tuyệt không thể tha thứ!

Giết!

Giết!

Giết!" Hắc long gào thét, rống nát thương khung.

Cùng với từng tiếng long ngâm, từng tôn Phật môn đại năng giống như bèo tấm yếu ớt bị xé nát, bị đánh tan, bị trấn sát giữa hư không.

Nhất thời, Phật quang tán loạn, Phật huyết như mưa, nhuộm đen một vùng Khổ Hải.

Trong hư không, đột nhiên một phương thế giới hư ảo lóe lên rồi biến mất.

Nơi đó dường như có vạn thiên cảnh tượng tường hòa, giống hệt Cực Lạc Chân Giới.

Phương chân giới này vừa lóe lên rồi biến mất, cùng nó biến mất còn có toàn bộ tinh khí thần của những vị Phật môn đại đức vừa ngã xuống.

Tiếp theo, Pháp Hải tay bắt Vô Úy Ấn, từng bước từng bước đi về phía Linh Sơn.

Trong ba mươi năm, hắn đã từ chối vô số người hy vọng hắn tới Linh Sơn, nhưng hôm nay, hắn tự nguyện bước vào Linh Sơn, lại là vì táng tống chúng Phật, để máu Phật nhuộm đỏ Linh Sơn!

Vô Úy Ấn là đại bi tâm cứu tế chúng sinh chịu khổ, hy vọng có thể khiến tất cả chúng sinh tâm sinh an lạc, không chút sợ hãi.

Thủ ấn này cũng thể hiện Phật tâm không đổi của Pháp Hải.

Lúc này trong Linh Sơn, chúng Phật chấn nộ.

Rất nhiều La Hán, Bồ Tát đằng đằng sát khí, gần như nhịn không được muốn lập tức ra tay chém giết kẻ độc Phật kia!

Đúng lúc này, ngồi xếp bằng tại nơi cao nhất, cao cao tại thượng nhìn xuống chúng Phật, chúng Bồ Tát, La Hán là Vạn Phật Chi Tổ.

Ngài mắt lộ Phật quang, hai tay chắp lại, ức vạn đạo Phật quang nở rộ, chiếu rọi ngài như cội nguồn của tất cả Phật pháp. "Chớ giận, chờ!

Đợi!" Tuy không biết vì sao Vạn Phật Chi Tổ lại mở miệng như vậy, nhưng các vị Cổ Phật, La Hán, Bồ Tát cũng không ai dám cự tuyệt. "Tuân pháp chỉ Thế Tôn!" Người đời thường nói Phật môn chúng sinh bình đẳng, thực tế lại không biết Phật môn coi trọng nhất là địa vị quyền thế.

Ngôi vị cao nhất tự nhiên là Vạn Phật Chi Tổ - Thế Tôn Như Lai!

Xuống dưới là chư vị Cổ Phật, tiếp nữa là các Bồ Tát, thấp hơn là La Hán!

Dưới La Hán gọi là Sứ giả, thực chất là tùy tùng của chúng Phật.

Thấp hơn nữa là tỳ kheo ni, không được nhập vào hàng ngũ chính thức.

Chúng sinh bình đẳng, tên đầy đủ thực ra là: Dưới La Hán, chúng sinh bình đẳng!

Không nhập La Hán, không nhập Linh Sơn chính liệt, liền là phó tùng, là nô bộc, là kiến hôi.

Kiến hôi lớn hay kiến hôi nhỏ đều là kiến hôi, đây chính là chúng sinh bình đẳng! ... "Giết!!!" "Lên, trảm diệt kẻ độc Phật kia!" "Quái vật, quái vật, quá mạnh, ta không phải đối thủ, mau đi thỉnh chúng

Phật chủ!" Tiếng hô hào, tiếng hò hét chém giết từ hưng phấn đến kết thúc.

Trong Đại Hùng Bảo Điện, chúng đa La Hán, Bồ Tát, Cổ Phật vẫn niết các loại thủ ấn, gương mặt chưa từng biến sắc.

Dưới La Hán, chúng sinh bình đẳng.

Bất quá chỉ là vài con kiến hôi, chết thì chết thôi.

So ra, mệnh lệnh của Thế Tôn quan trọng hơn.

Cuối cùng, bên ngoài trở nên yên tĩnh.

Không biết từ khi nào, tiếng bước chân rõ ràng dần vang lên từ bên ngoài.

Không nhanh không chậm, không nhẹ không nặng, mỗi bước đi tựa như đều qua một loại đo lường nào đó: tiêu chuẩn, nhất trí!

Cuối cùng, một bóng người xuất hiện trong Đại Hùng Bảo Điện.

Một tăng nhân phong hoa tuyệt đại, dung mạo tuyệt giai.

Ngay cả những kẻ chú trọng thẩm mỹ cũng phải tán thán một tiếng, một số La Hán, Bồ Tát đặc biệt thích vẻ đẹp này ánh mắt càng dần trở nên cuồng nhiệt.

Chỉ là, cuồng nhiệt quy cuồng nhiệt, bọn họ đều biết thân phận, không dám nói bậy làm bậy.

Pháp Hải tay cầm Vô Úy Ấn, nhìn quanh một vòng các La Hán, Bồ Tát, cuối cùng tầm mắt rơi vào vị Thế Tôn có địa vị sùng cao nhất, hoành đại nhất kia.

Ai cũng không ngờ hành động tiếp theo của Pháp Hải.

Hắn thế mà lại chắp tay lại, thành kính nói một tiếng: "Cung kiến ngã Phật!" Đôi mắt uy nghiêm đạm mạc của Thế Tôn rơi trên người

Pháp Hải, thanh âm hoàng hoàng vang vọng khắp Đại Hùng Bảo Điện. "Pháp Hải, ngươi là Phật tử Phật môn ta, vì sao loạn sát đệ tử Phật môn?" "Hôm nay gặp mặt, ngươi cũng nên chưa từng phản bội ngã Phật." Thần sắc Pháp Hải bình tĩnh, ánh mắt như nước sâu không đổi: "Pháp Hải một đời tu Phật, sao có thể phản bội ngã Phật, phản bội đạo mình tu." "Vậy hôm nay vì sao đại khai sát giới!" Người mở miệng là một tôn Cổ Phật dưới trướng Thế Tôn, nhìn địa vị hẳn là ở trên các Cổ Phật khác.

Nghe vậy, Pháp Hải lắc đầu. "Bần tăng lần này đến không phải để biện pháp cùng chúng Phật, mà là thân tiễn chúng Phật đi đến nơi nên đến." "Nực cười, chúng Phật ta tự nhiên sinh ở Cực Lạc.

Linh Sơn chính là nơi chúng ta nên ở, cần gì phải đi đâu khác." "Không phải.

Nơi này là Linh Sơn, là nơi tàng ô nạp cấu, không phải nơi ngã Phật ở." "Ngã Phật độ ngàn kiếp vạn pháp, tự nhiên phải thăng về Tây Thiên Cực Lạc thế giới!" Theo lời nói từ tốn của Pháp Hải, sau lưng hắn bắt đầu phát sinh biến hóa.

Một phương thế giới vô cùng khôi hoành, từ từ hiển hóa.

Đó là một phương thế giới cực kỳ đặc thù, tràn ngập ý vị cực lạc, an tường.

Trong khoảnh khắc chúng Phật nhìn thấy phương Cực Lạc thế giới kia, từng người toàn thân sát khí dũng động, mắt lộ sát ý.

Trong nháy mắt, nhiệt độ cả Đại Hùng Bảo Điện giảm xuống mấy chục độ. "Pháp Hải, ngươi dám!!!" Vì sao lại giận dữ như vậy?

Bởi vì phương thế giới kia tuy rằng phóng thích ra ý vị cực lạc, tường hòa, nhưng thực tế nhìn xuống, đó căn bản là từng mảng từng mảng mộ địa.

Trên từng tấm bia mộ khắc rõ ràng danh húy của chúng La Hán, Bồ Tát, Cổ Phật, thậm chí cái lớn nhất còn ghi chú tên của Thế Tôn.

Pháp Hải thật sự muốn tiễn đầy trời chư Phật đến 'Cực Lạc thế giới'.

Nhìn chúng Phật đang chấn nộ, Pháp Hải chỉ khẽ lắc đầu. "Thế giới này dân chúng đều là thượng thiện nhân, hết thảy bình đẳng, cho nên không có khổ thống, gọi là 'Cực Lạc'.

Trong Linh Sơn, Cổ Phật, Bồ Tát, La Hán từng cái đẳng cấp phân minh, sao có thể xứng là Cực Lạc.

Phương thế giới này của bần tăng mới xứng là Cực Lạc chân chính.

Chư Phật không biết ý tốt của bần tăng, vậy chớ trách bần tăng!" "Gào!!!" Chân long nộ hống, một phương hư ảnh hắc long ngàn trượng bỗng nhiên hiện thực, bàn toạ trên không trung Pháp Hải, nhìn về phía chúng Phật với ánh mắt lộ ra sát ý vô tận!

Trong Đại Hùng Bảo Điện, không khí đột nhiên trở nên vô cùng ngưng trọng.

Chúng Phật cũng từng người cả người Phật quang rực rỡ, xem ra tùy thời chuẩn bị động thủ.

Lúc này, chỉ có Thế Tôn ở ngôi vị cao nhất là không chịu ảnh hưởng bao nhiêu.

Là Thế Tôn, chứng đạo đâu chỉ vạn năm, vô địch thế gian đâu chỉ vạn năm, đã sớm vạn sự không kinh, dù trời sập trước mặt cũng không đổi sắc.

Lúc này, ngài chỉ có tò mò.

Một là tò mò vì sao Pháp Hải lại làm như vậy.

Hai là tò mò, chỉ là một Pháp Hải, rốt cuộc có lo lắng gì mà dám diệt chúng Phật?

Chưa đợi Thế Tôn mở miệng, trong chúng Phật dưới trướng đã có Cổ Phật không kìm nén được. "A Di Đà Phật, Pháp Hải, ngươi đã nhập tà đạo!" Tiếng quát lớn vang lên, sau đó một bước đạp ra.

Tức thì, tựa như quang minh phổ chiếu thiên hạ, cả Đại Hùng Bảo Điện tràn ngập ý vị quang minh đường đường chính chính.

Vị Phật này, gọi là Đại Quang Minh Phật, một trong chúng Phật! "Pháp Hải đã nhập ma đạo, Phật cũng có giận, ta cũng không thể ngồi nhìn." Đại Quang Minh Phật vừa dứt lời, lại có một tôn Cổ Phật toàn thân hiển hóa vô lượng thần thông, lần này là Dược Sư Tôn Vương Phật. "Lão nạp cũng muốn thi triển phục ma thần thông..." Từng tôn Cổ Phật liên tiếp mở miệng, mỗi người đều trút Phật lực bản thân lên người Pháp Hải.

Bị từng tôn Cổ Phật dùng Phật lực áp chế, sắc mặt Pháp Hải vẫn không mảy may biến đổi.

Tư thái như bàn thạch này khiến chư Phật tại đây không khỏi biến sắc, thầm nghĩ không hổ là đệ nhất Phật tử thiên cổ của Phật môn, Phật tâm quả thực bất phàm.

Chỉ là, dù có bất phàm đến đâu thì sao?

Chương 132

Nơi này là Đại Hùng Bảo Điện, địa bàn của chúng Phật.

Chỉ là một Pháp Hải, còn có thể lật trời? "Ha ha, ha ha ha..." Bỗng nhiên, tiếng cười to hào sảng vang vọng hư không. "Cảnh tượng náo nhiệt như thế này, sao có thể thiếu Bản tôn!" Cùng với thanh âm hào mại, một thông đạo đen kịt đột nhiên hiển hóa.

Một thân ảnh như thần như ma bước ra từ trong đó: lưng mọc đôi cánh, đầu có sừng dài.

Vừa mới xuất hiện liền có một cỗ ma ý hạo hãn, cường thế nghiền ép về phía chúng Phật, bá đạo tuyệt luân!

Tư thái bực này, tự nhiên trừ Ma Tôn Trọng Lâu ra sẽ không có người thứ hai!

Theo sự xuất hiện của Ma Tôn Trọng Lâu, giống như đã bật một cái công tắc, từng cái thông đạo bằng không chợt hiện, từ trong đó bước ra từng đạo thân ảnh.

Daigo hàng lâm Đại Lôi Âm Tự, quay đầu cười ôn hòa với Pháp Hải: "Cao tăng, tôi tới không muộn chứ~" Tiếp theo, Camilla, Lam Nhiễm, Scathach, Tinh Thần, Cửu Thúc, Hùng Bá... từng người bắt đầu hàng lâm.

Mỗi một người đều tương đương bất phàm, kẻ yếu nhất cũng không kém sắc so với Phật môn đại đức, kẻ mạnh trong đó càng không thua kém chư Phật mảy may!

Nhìn mọi người, dù là Pháp Hải đã luyện tâm ba mươi năm trong Khổ Hải, trong mắt cũng không khỏi dấy lên gợn sóng, trịnh trọng nói: "Cảm tạ chư vị tương trợ, ân tình này bần tăng khắc ghi trong lòng!"

"Ha ha, nói nhiều lời thừa thế làm gì, hiện tại việc cần làm là phân chia đối thủ trước!" Nhìn nhiều kẻ đắc đạo chân chính như vậy, Ma Tôn Trọng Lâu sớm đã triệt để hưng phấn.

Thế giới này đẳng cấp không tính là quá cao, Cổ Phật cũng chỉ như người nhập đạo giống Ma Tôn Trọng Lâu, có thể so với Thất Cấp Tinh Thể.

Bồ Tát La Hán càng chỉ so với Lục Cấp.

La Hán tương đương Lục Cấp yếu, Bồ Tát có thể so với Lục Cấp mạnh.

Ngay khi lời Ma Tôn Trọng Lâu vừa dứt, Camilla hiếm thấy là người đầu tiên hưởng ứng: "Không sai, nên chia đối thủ trước!" "Thứ ánh sáng này, vẫn khiến người ta chán ghét như mọi khi!" Nói xong, Camilla trực tiếp dẫn đầu lao về phía Đại Quang Minh Phật.

Các La Hán, Bồ Tát đang đứng đó tự nhiên muốn ngăn cản. "Cút!!!" Camilla chỉ nộ quát một tiếng, trực tiếp chấn bay mấy vị La Hán đang chắn đường.

Đợi các La Hán, Bồ Tát khác vây lên, một tiếng cười to hào sảng tức thì vang vọng. "Gurararara, vị nữ vương các hạ kia muốn khiêu chiến Phật, vậy đám gia hỏa này cứ để lại đi!" Lời vừa dứt, chấn động lực khủng bố liền hướng về phía mấy vị La Hán, Bồ Tát kia trấn áp xuống.

Đại Quang Minh Phật nhìn Camilla đang tập kích tới lại cười lạnh, không tránh không né, mặc cho Camilla tấn công.

Khoảnh khắc nắm đấm của Camilla rơi lên người Đại Quang Minh Phật, trong nháy mắt, Đại Quang Minh Phật thế mà lại hóa thân thành một đạo ánh sáng. "Kẻ độc Phật, muốn chiến, vậy thì tới Đại Quang Minh Giới của bản Phật mà chiến!" Lời vừa dứt, quang minh

vô biên thôn phệ hết thảy, thế mà trực tiếp hút Camilla vào trong đó.

Lúc này, chúng Phật gần như theo bản năng ngẩng đầu nhìn Thế Tôn, lại thấy Thế Tôn bỗng nhiên biến sắc, sau đó niêm hoa thành chỉ, chợt điểm xuống một chỉ.

Một chỉ kia tựa như thiên địa khuynh phúc, đem hết thảy thế gian nạp vào trong đó.

Chỉ trong một hơi thở, chúng Phật, chúng La Hán, Bồ Tát tại tràng, cùng với Pháp Hải và các thành viên nhóm chat, toàn bộ biến mất không thấy tăm hơi.

Không lâu sau khi họ rời đi, trong hư không lại xuất hiện một thông đạo.

Một cỗ uy thế hạo hãn vô biên, siêu việt Thần Ma xuất hiện trong Đại Hùng Bảo Điện.

Tiếp theo, Khí Thiên Đế chắp hai tay sau lưng, vừa giống Thần vừa giống Ma, xuất hiện trong Đại Hùng Bảo Điện. "Gấp gáp đem đám kiến hôi kia truyền tống đi như vậy, sợ bọn ta không cẩn thận nghiền chết chúng sao?" Thế Tôn không nói không rằng, chỉ tiếp tục nhìn về một hướng, sắc mặt ngày càng ngưng trọng.

Ngay sau đó, lại có một thông đạo tái độ xuất hiện.

Lục Minh từ trong bước ra, thần sắc đạm mạc nhìn Thế Tôn Như Lai.

Tuy rằng Lục Minh chưa từng phóng thích khí thế, cũng không kéo theo dị tượng kinh thiên, nhưng áp lực mơ hồ mà hắn mang đến cho Thế Tôn dường như còn hơn Khí Thiên Đế bên cạnh một bậc.

Khí Thiên Đế và Lục Minh, một trái một phải, cùng uy thế kinh người.

Ngay cả Thế Tôn nhất thời cũng chịu áp lực khá lớn!

Nhưng ngay sau đó, thân ảnh Thế Tôn chỉ thản nhiên nhìn hai người một cái, thế mà cũng như mộng huyễn bọt nước, bỗng nhiên vỡ nát, biến mất tại chỗ.

Khí Thiên Đế vừa định đuổi theo, một bàn tay đã ngăn hắn lại.

Khí Thiên Đế quay người nhìn về phía Lục Minh, thấy trong đôi mắt Lục Minh tuế nguyệt lưu chuyển, muôn vàn cảnh tượng không ngừng biến ảo trong đó. "Không cần đuổi theo, vị trí của hắn đã được định sẵn." "Tiếp theo, chúng ta còn có việc quan trọng hơn phải làm." "Thế giới này, thú vị hơn vẻ bề ngoài nhiều đấy." ...

Hư không một trận vặn vẹo, một bóng người từ trên trời giáng xuống, thình lình chính là Pháp Hải.

Ngay sau đó, một thanh âm hoàng hoàng như thiên uy vang vọng khắp hư không. "Pháp Hải!!" Pháp Hải sắc mặt bình tĩnh như vực sâu ngẩng đầu, liền thấy một tôn Chân Phật ngồi xếp bằng trên hư không, rực rỡ như một vầng thái dương, quanh thân ức vạn Phật quang cuộn trào, thể hiện Phật năng vô tận. "Pháp Hải, kẻ độc Phật, đáng chịu Phật môn Tam Thiên Giới trừng phạt!" "Hình phạt thứ nhất, do bản Phật tự mình ra tay!" Ngay sau đó, một bàn tay lớn che kín bầu trời sạ nhiên hướng về phía Pháp Hải ấn xuống một chưởng!

Pháp Hải mặt mũi trang nghiêm đạm mạc, vô bi vô hỉ, bình tĩnh đối mặt với một chưởng từ trên trời giáng xuống, phảng phất có thể che khuất hoàn vũ kia!

Quanh thân hắn, một cỗ Phật lực kỳ dị dao động.

Khổ Hải luyện tâm ba mươi năm, chiêu thức khổ tu kia chưa từng hiển lộ với đời, nay vừa vặn thích hợp để táng tống vị Câu Na Hàm Mâu Ni Phật này về Cực Lạc thế giới! "Không, không được, tiểu hòa

thượng... không được!" Thanh âm hư ảo phiêu miểu phảng phất vang lên từ trong nội tâm Pháp Hải.

Pháp Hải nghe vậy, thản nhiên cười.

Hắn tự nhiên biết vì sao lại như thế.

Khổ Hải luyện tâm ba mươi năm mới tu thành một thức này, nhưng một thức liền là một đời.

Một khi thi triển ra, tất táng Đại Phật!

Một khi chôn vùi tôn Phật trước mặt, cũng là ngày hắn thân tử đạo tiêu.

Có chút thất vọng, vốn định ở trong Đại Hùng Bảo Điện dùng một thức này chôn vùi đầy trời chư Phật, chúng Bồ Tát, chúng La Hán!

Đáng tiếc, bị Thế Tôn phá cục, đem hắn truyền tống tới đây!

Nhưng cũng không oán, trong các thành viên nhóm chat không thiếu cường giả.

Chôn vùi một tôn Phật xong, phần còn lại giao cho bọn họ là được!

Phật ấn nhàn nhạt lưu chuyển quanh thân, Táng Phật nhất thức kia ẩn ẩn bắt đầu thức tỉnh.

Cả phiến thiên địa cuộn trào một cỗ dao động khủng bố.

Trong hư không, vạn tượng điêu linh, trong chớp mắt thế mà hiển hóa ra dị tượng thiên địa cùng chôn vùi kinh khủng.

Ngay cả Phật thủ do Câu Na Hàm Mâu Ni Phật thi triển ra cũng trong khoảnh khắc sụp đổ.

Giờ khắc này, ngay cả Câu Na Hàm Mâu Ni Phật trên cao cũng không nhịn được biến sắc.

Nhưng đột nhiên, một bàn tay không biết từ đâu thò ra, nhẹ nhàng đặt lên vai Pháp Hải, ngạnh sinh sinh ngăn cản một thức kinh thiên của hắn lại. "Hòa thượng, chiêu này không nên dùng ở đây~" Pháp Hải hơi nghiêng đầu, nhìn thấy một người đàn ông mặc trang phục tử bá, sắc mặt ôn hòa tinh tế, khóe miệng đang ngậm cười nhìn hắn.

Pháp Hải nhận ra người này, chính là một trong các thành viên nhóm chat vừa hàng lâm, chỉ là đối phương tên cụ thể là gì thì hắn thật sự không rõ.

Lam Nhiễm (Aizen) nhẹ nhàng đẩy mắt kính, nhìn về phía Câu Na Hàm Mâu Ni Phật bên trên, trong mắt trào ra hứng thú nồng đậm.

Một vị Phật còn sống, có cấp bậc ngang với Tinh Thể.

Một đối thủ ưu tú như vậy, chém hắn, hoặc là có thể đặt chân lên bước kia~ "Hòa thượng, tại hạ tuy không biết một thức kia rốt cuộc có tiêu chuẩn gì, nhưng chắc chắn một thức đó không dùng để đối phó chỉ một tôn Phật trước mặt.

Chi bằng giao hắn cho tại hạ, ngài tiếp tục tiến lên, được không?" Pháp Hải nghe vậy, thật sâu nhìn Lam Nhiễm một cái.

Thực lực của người trước mặt hắn có thể nhìn ra vài phần, hắn là cách cảnh giới Chân Phật còn kém một đường.

Tuy chỉ là một đường, nhưng một đường đó lại như lạch trời!

Chỉ là, đối phương đã chủ động mở miệng, vậy chắc chắn có vài phần nắm chắc.

Đã như vậy, Pháp Hải sắc mặt trang trọng: "Vậy thì, làm phiền thí chủ!" Nói thật, một thức liền là một đời.

Nếu có thể, trong tình huống không thể chôn vùi tất cả chư Phật, lão hòa thượng càng muốn tặng một thức kia cho Thế Tôn để bày tỏ kính ý trong lòng.

Pháp Hải hiển nhiên không phải người dài dòng.

Nói xong câu đó, hắn xoay người cất bước đi về phía trước, hoàn toàn coi tôn Câu Na Hàm Mâu Ni Phật trên trời như không có gì.

Câu Na Hàm Mâu Ni Phật cũng quỷ dị chưa từng ngăn cản.

Chương 133

Đợi thân ảnh Pháp Hải hoàn toàn biến mất, Lam Nhiễm nhìn Câu Na Hàm Mâu Ni Phật giữa không trung, mỉm cười. "Sợ hãi rồi sao?

Một kích vừa rồi quả thực kinh người.

Nếu thật sự thi triển ra, ngươi có lẽ chỉ có thể thực sự đi tới cái Cực Lạc thế giới đầy mộ địa kia để hưởng thụ cực lạc." "Nói cách khác, ta hẳn là đã cứu ngươi một mạng~" Câu Na Hàm Mâu Ni Phật mặc nhiên không nói, sau đó đột ngột vạn thiên Phật quang chiếu rọi thế gian.

Một đạo thủ ấn mang theo vạn tự vô cùng, nhắm vào Lam Nhiễm đánh xuống một chưởng!

Bản Phật cảm tạ, cho nên để bày tỏ lòng biết ơn, liền tiễn ngươi xuống địa ngục! "Bùm" một tiếng, thân thể Lam Nhiễm đương trường bị một chưởng đánh nổ!

Thế nhưng, đối mặt với thành quả một chưởng này, Câu Na Hàm Mâu Ni Phật phía trên lại tịnh chưa từng lộ ra vẻ vui mừng.

Ngài ẩn ẩn cảm giác một chưởng kia đánh trúng không phải thực vật.

Cùng lúc đó, thanh âm quen thuộc của Lam Nhiễm truyền đến từ bốn phương tám hướng. "Ta thích một câu nói của Phật môn: 'Tất cả pháp hữu vi, như mộng huyễn bọt bóng, như sương cũng như điện, nên khởi quán như thế'.

Làm một Chân Phật, giờ khắc này không bằng đoán xem." "Thứ ngươi nhìn thấy, thứ ngươi ngửi thấy, thứ ngươi nghe thấy, cái nào là thật?

Cái nào là giả?" Cùng với thanh âm hư ảo phiêu miểu, ngay sau đó, vạn thiên kiếm ảnh bao trùm triệt để tôn Chân Phật này! ...

Cộp!

Cộp!

Cộp...

Bước chân của Pháp Hải không nhanh không chậm, không nhẹ không nặng, mỗi bước đi phảng phất đều được linh hồn tỉ mỉ đo lường, tiêu chuẩn lại chỉnh tề đến cực hạn.

Vượt qua một hành lang rộng rãi, vượt qua con đường dài đằng đẵng, cuối cùng hắn đi vào một tòa đại điện khôi hoành.

Không ngoài dự đoán, bên trong đại điện lại xuất hiện một tôn Phật.

Khác với tôn Phật uy nghiêm bá đạo lúc trước, tôn Phật này lại tràn ngập sự ninh tĩnh tường hòa.

Phật môn Đại Y Sư - Dược Sư Tôn Vương Phật!

Lần này, không đợi hai người giao đàm, hư không liền một trận vặn vẹo.

Một bóng người đi tới bên cạnh Pháp Hải.

Là một nữ tử, dáng người nóng bỏng vạn phần, càng bắt mắt hơn là cỗ vương giả phong phạm nồng đậm trên người cô, cùng với sức sống thuần túy cực hạn, gần như bất tử.

Lần này, căn bản không cần nói gì, Dược Sư Tôn Vương Phật ngay lập tức đưa mắt nhìn về phía nữ tử kia.

Thậm chí có thể nói, so với Pháp Hải, nữ tử này càng hấp dẫn sự chú ý của ngài.

Pháp Hải hiểu ý, cũng không nói lạ, để lại sân bãi cho hai người, tiếp tục tiến lên.

Đợi thân ảnh Pháp Hải rời đi, Scathach vung tay ngọc, ma thương Gae Bolg liền xuất hiện trong tay.

Giờ khắc này, Dược Sư Tôn Vương Phật thản nhiên cười. "Thú vị.

Sinh mệnh lực trong cơ thể ngươi gần như vô cùng vô tận, hẳn là Bất Tử Giả.

Nhưng vũ khí của ngươi lại tràn ngập một cỗ tử vong chi lực nồng đậm.

Một thanh tử vong chi thương.

Bất Tử Giả cầm tử vong chi thương, tổ hợp thú vị~" Scathach nâng tay ngọc, Gae Bolg chỉ thẳng vào Dược Sư Tôn Vương Phật: "Ngươi cũng rất thú vị.

Nghe nói ngươi là đại y sư trong các Phật, chấp chưởng diên thọ (kéo dài tuổi thọ).

Vậy không biết, ngươi chấp chưởng diên thọ, có thể bị giết chết hay không~~" Oanh!!!

Lời vừa dứt, ma lực ngút trời cuộn trào, Scathach dẫn đầu lao về phía Dược Sư Tôn Vương Phật.

Nhất thời, trong chính tòa đại điện thăng đẳng lên túc sát chi ý khủng bố! ...

Pháp Hải tiếp tục đi về phía trước, không biết con đường này rốt cuộc dài bao nhiêu, cũng không biết phía sau còn bao nhiêu Cổ Phật đang đợi.

Những thứ đó không quan trọng, đã có đường thì cứ đi tiếp là đủ.

Cũng không biết đi bao lâu, một tôn Cổ Phật mới xuất hiện trước mặt Pháp Hải.

Vừa thấy Pháp Hải, tôn Cổ Phật này mở miệng trước: "Kỳ lạ, bản Phật chiếu kiến ngũ uẩn giai không, liếc mắt nhìn hết thảy, cảnh tượng lúc trước đều có thể thấy được." "Pháp Hải, trước khi động thủ, có thể giải hoặc cho bản Phật không?

Vì sao mỗi lần, bên cạnh ngươi đều sẽ xuất hiện một vị trợ thủ vào thời điểm thích hợp nhất?" "Nơi này là Phật Giới trong lòng bàn tay ngã Phật, bọn độc Phật các ngươi hẳn phải bị trục xuất vào hư không mới đúng." Pháp Hải trầm mặc.

Vấn đề này hắn cũng tò mò, chỉ có điều lòng hiếu kỳ của hắn không nặng nên chưa từng suy tư.

Nhưng ngay sau đó, một bóng người bằng không xuất hiện, thu hút ánh mắt hai người.

Daigo có chút ngại ngùng gãi đầu: "Cái đó, Bì Lô Giá Na Phật phải không?

Vấn đề của ngài tôi nghe được, nhưng ngại quá, tôi không tiện trả lời.

Tóm lại, bên kia đã sắp xếp xong rồi.

Bên tôi cũng đã chọn đối thủ xong rồi.

Tóm lại đều đã được sắp xếp, hiểu như vậy là được." Sắp xếp xong?

Chọn đối thủ?

Ngắn ngủi mấy câu, hàm nghĩa kẹp trong đó lại khiến người ta kinh hãi.

Phật Quốc trong lòng bàn tay Ngã Phật Thế Tôn thế mà cũng bị

người ta khống chế rồi sao?

Bì Lô Giá Na Phật trầm mặc hồi lâu, tận lực không đi tự khảo chân tướng khủng bố kia, nhìn về phía gã thoạt nhìn rõ ràng là nhân loại trước mặt. "Trong cơ thể ngươi có một cỗ ánh sáng, tương tự với Long Quang Thượng Cổ Phật.

Tiểu thí chủ sao không gia nhập Phật môn ta, bái nhập dưới trướng Long Quang Thượng Cổ Phật?" Long Quang Thượng Cổ Phật, cũng chính là Đại Quang Minh Phật hiện nay.

Tiền thân ngài là Long Quang Thượng Cổ Phật, do quả vị không đầy đủ nên chuyển thế tu lại.

Sau khi đắc đạo lần hai, xưng là Đại Quang Minh Phật!

Tôn Cổ Phật này gọi ngài là Long Quang Thượng Cổ Phật liền cho thấy thân phận thật sự của ngài cũng là một tôn Cổ Phật!

Bì Lô Giá Na Phật, tối cao hiển quảng nhãn tàng Như Lai, từng được nhận định là một trong những pháp thân của Thế Tôn Như Lai.

Địa vị cao, có thể thấy được lốm đốm.

Một tôn Cổ Phật chân chính.

Cổ Phật thường thường đồng nghĩa với: Cường đại!

Nghe vậy, Daigo lại vội vàng lắc đầu: "Thôi thôi, tôi có ấn tượng bình thường với Phật môn.

Hơn nữa nhiệm vụ của tôi là cầm chân ngài, bái sư thì miễn đi." Nói xong, hào quang vạn trượng quanh người nở rộ.

Giây lát sau, Ultraman Tiga xuất hiện trước mặt.

Cảm nhận sức mạnh trong cơ thể Tiga, Pháp Hải không khỏi hơi nhíu mày: "Vị thí chủ này..." Pháp Hải vốn không nhiều chuyện, có người giúp chặn lại chư Phật cũng không hỏng việc.

Hai người trước không nói làm gì.

Nhưng người này là sao đây?

Hai người trước, Lam Nhiễm và Scathach tuy đều chưa nhập cảnh giới Chân Phật, nhưng một kẻ quỷ dị, ẩn ẩn mang lại cảm giác nguy hiểm hơn cả Cổ Phật; kẻ còn lại có sinh mệnh lực cực hạn chứng minh thân phận Bất Tử Giả, cho dù không địch lại thì cầm chân một vị Cổ Phật cũng hoàn toàn không thành vấn đề.

Nhưng người này?

Ngay cả tầng thứ dưới Cổ Phật cũng chưa tu mãn, khoảng cách đến cảnh giới Chân Phật còn kém một đoạn rất dài.

Tầng thứ như vậy muốn ngăn cản một vị Phật?

Một vị Thượng Cổ Phật?

Xác định sẽ không bị đánh bại trong nháy mắt chứ?

Chương 134

Daigo hóa thân Tiga hiển nhiên đoán được thâm ý trong nửa câu nói của Pháp Hải, cười hào sảng nói: "Đại sư, không cần lo lắng, tôi cũng có át chủ bài.

Cũng vừa hay mượn nhờ áp lực từ vị Phật này để tôi thử nghiệm một ý tưởng táo bạo vẫn luôn ấp ủ trong lòng." Hiện tại Daigo hóa thân Tiga là Tiga Ánh Sáng (Multi Type), nhưng cậu không quên trong cơ thể còn có một cỗ sức mạnh Tiga Bóng Tối (Dark Tiga) mạnh hơn.

Đó là sức mạnh của chiến binh bóng tối mạnh nhất ba mươi triệu năm trước.

Vốn dĩ Daigo kháng cự cỗ sức mạnh đó, nhưng từ khi nhìn thấy Khí Thiên Đế, thấy được tư thái Thần Ma cộng tồn, siêu thoát phía trên Thần Ma, cậu vẫn luôn có một ý tưởng táo bạo.

Tại sao không thể đồng thời nắm giữ sức mạnh ánh sáng và bóng tối?

Nếu thật sự có thể làm được, có lẽ có thể tiến một bước siêu thoát, đạt tới tầng thứ kia!

Nghe Daigo nói như thế, Pháp Hải mới buông xuống nỗi lo trong lòng, sắc mặt khôi phục bình tĩnh, tiếp tục đi xuống dưới.

Bì Lô Giá Na Phật không ngăn cản.

Tuy rằng với Bì Lô Giá Na Phật, tùy tay xử lý kẻ biến thành ánh sáng kia rồi ngăn cản Pháp Hải cũng chẳng có vấn đề gì.

Nhưng thân là Cổ Phật, tự nhiên có trí tuệ sinh tồn của Cổ Phật.

Chưa nói đến những ngôn ngữ khiến Phật cũng phải kinh hãi mà kẻ biến thành ánh sáng vừa mang đến, chỉ riêng một góc uy thế kinh

người mà Pháp Hải từng hiển lộ, Bì Lô Giá Na Phật cảm thấy chơi đùa với kẻ biến thành ánh sáng này an toàn hơn một chút.

Tiếp tục đi tới, Pháp Hải đã quen với cô độc, cho nên đi trên đại đạo cô độc sẽ không có chút bất an nào.

Ngược lại, tâm thần càng thêm bình tĩnh, càng thêm siêu thoát.

Hắn ẩn ẩn cảm giác, nếu cứ tiếp tục đi như vậy, một thức táng tận hết thảy kia có lẽ sẽ đạt được thăng hoa nào đó.

Hắn quen với cô độc, nhưng không đại biểu người khác cũng quen với cô độc.

Khi Pháp Hải đi tới một tòa đại điện mới, nghênh diện nhìn lại là hai tôn Cổ Phật, một trái một phải.

Bì Bà Thi Phật, Thi Khí Phật!

Hai tôn Cổ Phật này, bất luận là tướng mạo hay Phật pháp đều có vài phần tương tự, phảng phất nhất thể lưỡng phân, lại giống như bài xích lẫn nhau.

Mâu thuẫn cùng khế hợp, hai loại cảm giác quỷ dị đồng thời tồn tại.

Hai tôn Cổ Phật...

Ánh mắt Pháp Hải khẽ dao động.

Nếu không đoán sai thì trong số quần viên đi theo, chiến lực đỉnh cấp hẳn là không còn nhiều. "Ha ha ha ha, hai vị Phật tương khắc lại tương dung, sự tồn tại kỳ diệu.

Đối thủ của các ngươi là Bản tôn!" Cùng với tiếng cười sảng khoái không kìm được vì sắp chiến đấu, Ma Tôn Trọng Lâu chắp hai tay sau lưng, với tư thái uy vũ giáng lâm trong đại điện.

Đôi mắt nghiêm nghị rơi trên người hai tôn Cổ Phật, không thể dời

đi, mắt không chớp lấy một cái.

Hai đối thủ, hắn thích!

Hôm nay, hắn là có thể triệt để chiến một trận thống khoái!

Nhìn thấy người tới, Pháp Hải buông lỏng tâm tình.

Vị này, hắn là quần viên mạnh nhất giáng lâm lần này.

Cỗ ma lực hãi nhân và chiến ý kinh người kia, cho dù là hắn cũng có thể cảm nhận được một cỗ áp bách đập vào mặt.

Vị Ma Tôn thoạt nhìn thập phần hiếu chiến này, chiến lực tất nhiên thập phần kinh người.

Lấy một địch hai, có lẽ thật sự có thể làm được.

Pháp Hải tiếp tục tiến lên.

Lần này, hai tôn Phật kia dường như muốn ngăn cản.

Đáng tiếc vừa mới động liền bị vị Ma Tôn thoạt nhìn có chút "hăng máu" kia trực tiếp áp đảo đánh tới.

Hung tàn!

Nếu Pháp Hải không đoán sai, vị này e rằng chính là kẻ đã dạy hắn giữ lại một thức sở ngộ trong ba mươi năm để nện lên người Phật Tổ.

Khắp nơi đều toát ra vẻ hung tàn.

Nhưng mà, có loại đồng bạn này cũng an tâm không kém.

Lại đi tới một tòa đại điện, nhìn hai tôn Cổ Phật lại xuất hiện phía trên, ánh mắt Pháp Hải càng thêm u thâm.

Phật môn có mười đại Cổ Phật, trừ bỏ mấy vị đã biến mất, còn lại toàn bộ đều tề tựu.

Trước mặt là hai tôn cuối cùng.

Chỉ cần lại xuất hiện vài vị quần viên giúp hắn cầm chân hai tôn Cổ Phật này là có thể gặp được Thế Tôn Như Lai.

Một thức kia, rốt cuộc cũng có cơ hội tự mình tặng cho Thế Tôn Như Lai, thân tiễn Thế Tôn đi Cực Lạc Chân Giới.

Pháp Hải giờ khắc này nghiêm túc chưa từng có.

Đại chiến, sắp đến rồi.

Không ngoài dự liệu, ngay khoảnh khắc Pháp Hải bước vào đại điện, một bóng người quanh thân biến bố hạo hãn tinh quang giáng lâm, trực tiếp chặn đường hai tôn Cổ Phật đang có hành động. "Tiếp tục đi, Thế Tôn ở bên trong.

Nơi này, giao cho ta!" Ngăn lại hai tôn Cổ Phật, tự nhiên là vị chiến lực cao giai cuối cùng trong nhóm: Địa Cầu Tinh Thần.

Vốn là một hành tinh được Thượng Thiên điểm hóa, hóa thân thành Bất Hủ Thần Minh.

Tinh Thần vẫn luôn coi vị Ma Tôn Trọng Lâu kia là túc địch!

Hiện giờ Ma Tôn muốn đánh hai, tự nhiên hắn cũng muốn đánh hai!

Có đánh thắng được hay không không quan trọng, tóm lại khí thế không thể thua tên điên Trọng Lâu kia! ...

Tiến vào con đường cuối cùng, đập vào mắt là đầy trời La Hán, Bồ Tát chặn kín mít thông đạo.

Ở cuối thông đạo, cỗ uy nghiêm của Vạn Phật Chi Tổ ẩn ẩn có thể cảm tri.

Pháp Hải vừa hiện thân, các La Hán, Bồ Tát kia liền tề xoát nhìn lại.

Phật môn có mười đại Cổ Phật, nhưng La Hán, Bồ Tát số lượng

lại nhiều gấp mười.

Bị cả trăm vị La Hán, Bồ Tát nhìn chằm chằm, áp bách lực kia thậm chí còn vượt qua một vị Phật!

Nhưng lúc này, Pháp Hải ngược lại càng thêm bình tĩnh đạm mạc.

Khoảng cách này, không sai biệt lắm đủ để một chiêu táng tận hết thảy.

Nhưng, chưa đợi Pháp Hải động thủ, bỗng nhiên hư không chợt sáng lên một đạo pháp trận.

Pháp trận vừa xuất hiện, nháy mắt khuếch tán toàn trường.

Lại lóe lên lần nữa, thế mà đem toàn bộ La Hán, Bồ Tát tại tràng truyền tống rời đi.

Cùng lúc đó, thanh âm cuối cùng vang lên. "Giao cho ta, ngươi đi đối kháng vị Thế Tôn kia là được." Pháp Hải gật đầu, không nói lời cảm tạ.

Chỉ là ngôn ngữ thì sớm đã không đủ để biểu hiện lòng biết ơn, chỉ có thể giữ trong lòng.

Nếu chuyến đi này có ngày về, tất dùng nửa đời sau kết cỏ ngậm vành tương báo.

Nếu không về được, vậy thì chỉ có thể chờ lão hòa thượng kiếp sau báo đáp~ Lúc này, trong hư không, tại một cái thứ nguyên khác, Khí Thiên Đế và Lục Minh song song chắp tay đứng, nhìn Pháp Hải phía dưới sắp bước vào cửa ải cuối cùng.

Khí Thiên Đế hơi nhíu mày: "Ta không hiểu..." Hắn có chút không hiểu, vì sao phải làm phiền toái như vậy?

Dứt khoát hai người cùng ra tay, diệt cái gọi là Phật kia chẳng phải xong rồi sao?

Hà tất phải làm giống như bây giờ: phân chia ra, tiến hành tác chiến một chọi một.

Lục Minh nghe vậy, trong mắt tuế nguyệt chi ý lưu chuyển. "Trong Phật môn, Cổ Phật cũng được, La Hán, Bồ Tát cũng được, thực tế cũng không quan trọng.

Chân chính quan trọng vẫn luôn chỉ có ba tôn Phật: Quá Khứ Phật, Hiện Tại Phật, Tương Lai Phật." "Nhưng, tại Linh Sơn này, ta lại chỉ thấy một cái Hiện Tại Phật.

Không đúng lắm..." "Chẳng lẽ ông không cảm giác được, sự an bài của vị Thế Tôn này dường như cố ý để lọt một số ma, rõ ràng giống như có mục đích gì đó..." "Nếu mục đích của hắn thật sự giống như ta nghĩ, không phiền toái một chút thì căn bản không có khả năng chân chính làm đến diệt tuyệt chư Phật~" "Quá Khứ, Hiện Tại, Tương Lai..." Ba từ vựng bồi hồi trong lòng Khí Thiên Đế.

Nhất thời, Khí Thiên Đế dường như đã hiểu, ánh mắt nhìn xuống phía dưới trở nên thận trọng hơn một chút.

Chương 135

Cộp!

Cộp!

Cộp...

Tiếng bước chân rõ mồn một vang lên.

Giây tiếp theo, cánh cửa đại điện cuối cùng cũng bị đẩy ra hoàn toàn.

Không có Phật đà đầy trời, không có La Hán, Bồ Tát gia trì, chỉ có một thân ảnh duy nhất: Vạn Phật Chi Tổ - Thế Tôn Như Lai!

Thân thể Thế Tôn Như Lai cao lớn, đủ trượng sáu kim thân, là tư thái hoàn mỹ nhất trong nhận thức của Phật môn.

Ngài bình tĩnh đứng đó, cho dù tất cả Phật đà, Bồ Tát, La Hán đều đã bị kiềm chế, cho dù Pháp Hải - kẻ lập hạ hoành nguyện diệt Phật đang đứng trước mặt, cũng không thể khiến ngài sinh ra nửa phần biến sắc.

Gặp lại vị Thế Tôn này, Pháp Hải không định nói nhiều.

Hắn ngồi xếp bằng, hắc long văn bá đạo trên người ngửa mặt lên trời gào thét, hóa thành một đạo hắc long pháp tướng uy nghiêm, cuộn mình trên không trung Pháp Hải.

Đôi mắt rồng nhìn chằm chằm vào Thế Tôn Như Lai trước mặt, sát ý trong mắt không hề che giấu. "Pháp của ngươi?" "Thượng khả, nhưng không đủ để diệt Phật.

Lấy ra át chủ bài của ngươi đi, Pháp Hải." "Đối với chiêu thức mà vị Phật tử mạnh nhất thiên cổ đã chùy luyện ba mươi năm trong bể

khổ, bản tọa cũng cực kỳ hứng thú." Khác với sự kiêng kỵ của các Phật đà khác đối với chiêu thức kia của Pháp Hải, Thế Tôn Như Lai lại dùng mấy từ "cảm thấy hứng thú".

Chỉ riêng tư thái này đã khác biệt một trời một vực với đám Phật đà còn lại.

Pháp Hải cũng không nói thêm lời nào, câu động sức mạnh đã chùy luyện suốt ba mươi năm trong cơ thể.

Sát na chi gian, một luồng khí cơ vạn vật điêu linh, thiên địa cộng táng hiển hóa giữa đất trời.

Trong cả tòa đại điện, chỉ trong nháy mắt, từng cánh hoa bắt đầu phiêu lạc.

Những cánh hoa màu đen ấy mang theo tử tịch chi ý vĩnh viễn không tiêu tan.

Hắc ám Bỉ Ngạn Hoa, hay còn gọi là Mạn Châu Sa Hoa.

Đây là loài hoa của địa ngục, sinh trưởng bên bờ Hoàng Tuyền, bản thân nó chính là tượng trưng cho cái chết.

Chỉ trong tích tắc, ánh sáng trong cả đại điện bỗng nhiên ảm đạm xuống.

Dù là đầy trời chư Phật, La Hán hay Bồ Tát, đều lấy màu vàng kim làm màu sắc chí tôn chí quý.

Tất cả khí vật quanh thân họ đều là màu vàng.

Màu vàng vừa biểu hiện sự đường hoàng đại khí của Phật môn, lại vừa thể hiện sự phú quý bức người.

Thế nhưng lúc này, thứ ánh sáng vàng kim dường như vĩnh viễn không bao giờ tắt ấy lại đang lụi tàn.

Chính xác hơn là đang điêu linh, giống như trải qua sự xâm thực

của năm tháng vĩnh cửu, sắc trạch không ngừng héo úa.

Thứ điêu linh không chỉ có màu sắc, mà còn là sinh linh, vật chất, cả khu vực này, tất cả mọi thứ, thậm chí cả Phật lực, không khí, những sự tồn tại vô hình vô chất cũng đồng dạng đang điêu linh.

Cảm nhận được ý cảnh khiến tất cả đều phải điêu linh này, sắc mặt Thế Tôn Như Lai rốt cuộc cũng thoáng đổi.

Ngài trịnh trọng nhìn Pháp Hải đang ngồi xếp bằng giữa không trung, chính sắc nói: "Một đạo pháp này, tương đương bất phàm.

Pháp Hải, không hổ là Phật tử mạnh nhất thiên cổ của Phật môn ta." "Đạo pháp này tên là gì?" Pháp Hải thản nhiên nhả ra bốn chữ: "Thiên Địa Cộng Táng!" "Tốt.

Phật pháp cường đại, tên gọi cũng bất phàm." "Đã là không tệ, vậy có thể vì Thế Tôn mà tống táng hay không?" Pháp Hải hỏi ngược lại một câu.

Nghe vậy, Thế Tôn Như Lai lâm vào trầm mặc.

Giây lát sau, trên gương mặt trang nghiêm túc mục kia bỗng hiện lên một biểu cảm quỷ dị: "Đủ rồi..." Nhìn biểu cảm quỷ dị tuyệt đối không phù hợp với thân phận trên mặt Thế Tôn Như Lai, sắc mặt Pháp Hải bỗng nhiên biến đổi, ẩn ẩn có một loại dự cảm không lành.

Ngay sau đó, Thế Tôn Như Lai thế mà không hề né tránh, đem tự thân triệt để đặt vào trong hoàn cảnh quỷ dị Thiên Địa Cộng Táng, vạn vật điêu linh kia.

Đồng thời, Phật quang hằng cổ bất biến bắt đầu lụi tàn, ngoài thân dần dần xuất hiện vết nứt, khí cơ của Thế Tôn Như Lai cũng bắt đầu sụt giảm nhanh chóng.

Cuối cùng, "Răng rắc" một tiếng!

Thế Tôn Như Lai bị điêu linh đến cực hạn, cả người lúc này đầy rẫy những vết nứt không đếm xuể.

Ngài có chút tốn sức chắp tay kết ấn, cao tụng một câu: "A Di Đà Phật." Sau đó, quanh thân bùng cháy ngọn lửa hừng hực.

Đó là Niết Bàn Chi Hỏa chỉ cháy khi Phật môn đại đức vẫn lạc.

Niết bàn tự thân, hóa thành một viên xá lợi, lưu lại một kiện chí bảo cho đệ tử Phật môn đời sau.

Đa số các đại đức Phật môn khi sắp vẫn lạc đều sẽ làm như vậy.

Nhìn thấy cảnh này, sắc mặt Pháp Hải lại ngược lại trở nên ngưng trọng đến cực điểm.

Không đúng!

Không đúng!

Không đúng!

Vô cùng không thích hợp!

Pháp Hải hiểu rõ Phật môn có rất nhiều Phật pháp, trong đó không thiếu các loại thần thông quỷ bí có hiệu dụng kỳ dị.

Vì thế hắn mới tốn ba mươi năm khắc ý tu thành đại pháp táng tận vạn vật, táng tận nhất thiết - Thiên Địa Cộng Táng này!

Đạo pháp này tuy trong kế hoạch của Pháp Hải có thể khắc chế tất cả Phật pháp, nhưng trong tâm tưởng của hắn, một chiêu này cũng phải dây dưa thật lâu với Thế Tôn Như Lai mới có thể triệt để mai táng được ngài.

Hiện tại, thành công quá dễ dàng.

Thế Tôn Như Lai căn bản không có một tia phản kháng nào, thậm chí... dường như có một loại cảm giác chủ động chờ mong được tống

táng, thực sự quá mức quỷ dị.

Điều Pháp Hải không biết là, cùng lúc đó, tại từng tòa đại điện khác, những Phật đà vốn dĩ đang trấn thủ ở đó gần như đồng loạt từ bỏ công phạt trong tay, mặc kệ công pháp của kẻ địch giáng xuống!

Sau đó, dưới thế công của kẻ địch, họ trường tụng Phật âm, dẫn động Niết Bàn Chi Hỏa.

Cùng một thời gian, tất cả Phật đà thế mà gần như đồng thời lựa chọn tịch diệt! ...

Trong dị thứ nguyên, Lục Minh cười khẽ: "Khá lắm, thật sự bị tôi đoán trúng." "Phật môn dường như rất thích tuyên dương kiểu pháp môn 'Kim sinh lai thế, tịch diệt luân hồi'.

Trong đó lại có một quy định là không thể tự sát.

Cho nên, muốn Phật môn tịch diệt thì cần người ngoài trợ giúp.

Pháp Hải, không khéo ngay từ đầu đã bị coi thành quân cờ, một quân cờ để quần Phật cùng bước vào tịch diệt." "E rằng nếu không có thành viên nhóm chat giáng lâm, Thế Tôn Như Lai sẽ dẫn theo chúng Phật tại Đại Hùng Bảo Điện tiếp một chiêu kia của Pháp Hải rồi cùng nhau bước vào tịch diệt." "Cho dù sau này có tách ra, mục đích căn bản của họ cũng không thay đổi.

Chính là vì đem tất cả Phật đà tách ra, cho dù có người ngăn cản tịch diệt, cũng bởi vì phân tán quá xa, có thể ngăn cản được một cái, nhưng không ngăn cản được nhiều cái." "Không hổ là Phật môn, làm việc gì cũng đều không từ thủ đoạn, vì đạt mục đích, ngay cả Phật tử, thậm chí bản thân cũng có thể hy sinh." Đôi mắt đạm kim sắc của Khí Thiên Đế cũng liên tục chớp động. "Đã như vậy, quần Phật đã đều diệt, bọn chúng còn có thể làm được gì?" "Xem đi, hẳn là sắp hiển lộ ra tất cả rồi." "Nếu thật sự giống như tôi suy đoán, Tam Thế Phật,

quả thật là một kế hoạch không tầm thường..." ...

Trong đại điện Thế Tôn, sắc mặt Pháp Hải càng lúc càng ngưng trọng. "Vì sao?" Từ cổ chí kim, ai mà không sợ chết?

Kẻ tế đạo không sợ chết, vì hiến tế cho đại đạo trong lòng, vì truy cầu sự siêu thoát chân chính, dù cửu tử cũng chưa từng hối hận.

Kẻ sống không bằng chết không sợ chết, vì sống chỉ là một loại khủng bố, lại làm sao sợ chết.

Kẻ ý chí siêu phàm, không sợ sinh tử, sẽ không sợ chết!

Ba loại người này, trừ bỏ kẻ sống không bằng chết ra, không sợ chết thì không sợ chết, nhưng làm sao lại nguyện ý tự tìm đường chết?

Như Thế Tôn Như Lai hưởng tận tất cả vinh quang thế gian, quyền thế, sức mạnh đều đạt đến đỉnh phong, càng không nên chủ động tìm chết!

Loại chuyện không thể xảy ra nhất đã xảy ra, vậy chỉ đại biểu cho một khả năng: Cái chết, chỉ là một loại thủ đoạn để đạt thành mục đích.

Bọn họ muốn dùng cái chết để hoàn thành một kế hoạch càng đáng sợ hơn! "Chư Phật các ngươi, rốt cuộc có đồ mưu gì?!" Pháp Hải rốt cuộc không kìm nén được, gầm lên một tiếng.

Đối mặt với nghi vấn của Pháp Hải, Thế Tôn Như Lai chỉ cười nhẹ. "Pháp Hải, ngươi sắp có thể hiểu được rồi." "Thật sự phải đa tạ ngươi.

Phật môn ta sắp đạt đến sự đỉnh thịnh chân chính.

Từ nay về sau, tam giới lục đạo, duy Phật độc tôn!" Theo câu nói cuối cùng dứt lời, thân thể ngài dưới sự thiêu đốt của Niết Bàn Chi

Hỏa rốt cuộc đạt đến cực hạn. "Oanh" một tiếng, thân thể băng liệt.

Chương 136

Đồng thời, một viên xá lợi tử khổng lồ chưa từng có xuất hiện tại chỗ.

Ngay sau đó, trong hư không phi xạ ra từng đạo lưu quang, cuối cùng rơi xuống bên cạnh xá lợi của Thế Tôn Như Lai.

Định thần nhìn lại, đó là xá lợi tử của các chư Phật khác.

Tỳ Bà Thi Phật xá lợi, Thi Khí Phật xá lợi, Tỳ Xá Phù Phật xá lợi, Câu Lưu Tôn Phật xá lợi, Câu Na Hàm Mâu Ni Phật xá lợi, Dược Sư Phật xá lợi, Tỳ Lô Giá Na Phật xá lợi, Đại Quang Minh Phật xá lợi...

Tổng cộng chín viên xá lợi, cộng thêm Thế Tôn Như Lai xá lợi, vừa đúng mười viên, thiết hợp với ý nghĩa công đức viên mãn!

Khoảnh khắc tiếp theo, mười viên xá lợi lấy một làm hạch tâm, chín viên còn lại vây quanh, hình thành tư thái hồn nhiên nhất thể.

Sau đó, oanh nhiên bộc phát ra Phật quang sáng chói vô cùng.

Ào ào ào...

Tiếng dòng sông va chạm từ trên trời giáng xuống, hội tụ thành một con sông lớn cuồn cuộn.

Con sông lớn này, mỗi một đóa bọt nước, mỗi một con sóng đều tràn ngập khí tức năm tháng thuần túy.

Hách nhiên chính là Tuế Nguyệt Trường Hà, hay còn gọi là Thời Gian Trường Hà.

Mười viên xá lợi tử bay lên, rơi vào trong Thời Gian Trường Hà.

Ngay sau đó, dòng sông thời gian kích động tầng tầng sóng gió.

Cùng lúc đó, tại hai đầu nguồn của Thời Gian Trường Hà, hiện lên

hai đạo thân ảnh.

Một là lão Phật cổ hủ, râu tóc đã bạc, mặc một bộ tăng y cổ xưa, ngồi xếp bằng ở tận cùng Quá Khứ, quanh thân Phật quang hiển hóa, Phật âm lượn lờ, có chín đạo linh quang vây quanh, hách nhiên là chín viên xá lợi.

Ở một đầu nguồn khác, xuất hiện là một tôn Phật đà phú thái đang cười híp mắt, cũng chắp hai tay lại, vô tận Phật âm đi theo, đồng dạng quanh thân có chín đạo linh quang vây quanh, là chín viên Phật quang xá lợi.

Quá Khứ Phật Tổ - Nhiên Đăng Tổ Phật, cội nguồn Vạn Phật!

Vị Lai Phật Tổ - Di Lặc Phật Tổ, tương lai Vạn Phật!

Giây lát sau, thân ảnh tượng trưng cho Vị Lai Di Lặc Phật Tổ kia, mang theo chín viên xá lợi quanh thân, thế mà chậm rãi bắt đầu di chuyển xuống dưới, dường như chuẩn bị muốn dung hợp với mười viên xá lợi đang bàn cứ trên bầu trời năm tháng hiện tại.

Nhìn một màn này, Pháp Hải đột nhiên hiểu ra.

Ánh mắt hắn kịch liệt dao động, thần sắc bình tĩnh nhanh chóng bị chấn kinh phá vỡ, hãi nhiên thốt lên: "...Phật môn đệ nhất thần thông: Tam Thế Như Lai Nhân Quả Chú!!" Giờ khắc này, tận mắt chứng kiến tất cả, Pháp Hải cả người ngây dại tại chỗ.

Hắn, hình như bị triệt để lừa rồi?

Bỗng nhiên, hư không vặn vẹo, hai đạo thân ảnh bằng không xuất hiện bên cạnh Pháp Hải.

Lục Minh chắp tay đứng đó, nhìn Thời Gian Trường Hà trước mặt, trong đôi mắt tràn đầy hứng thú. "Hòa thượng, hiện tại hiểu rồi chứ.

Triệt để trúng kế rồi.

Ngươi cho rằng, chung quy chỉ là ngươi cho rằng mà thôi ~" "Bạch thí chủ, thiên mệnh, đều là giả sao?

Tất cả đều là Phật môn thao túng thôi sao?" Pháp Hải toàn thân chấn động, ngơ ngác xoay người, thẫn thờ nhìn Lục Minh bên cạnh. "Không cần nhìn tôi.

Chuyện thế gian này, tôi biết, không có gì có thể giấu được tôi.

Cái gọi là Tha Tâm Thông, Thiên Nhãn Thông kia, với tôi mà nói chẳng khác nào trò trẻ con." "Ngoài ra, nhắc nhở thiện ý một câu, thế giới này không có thiên đạo theo ý nghĩa thực sự.

Có chăng chỉ là một cái ngụy thiên đạo gần như biến thành con rối mà thôi." Đôi mắt Pháp Hải đột nhiên trợn to.

Cả tam quan Phật môn, cũng giống như ba mươi năm trước, tại giờ khắc này triệt để sụp đổ. "Không, không có khả năng!!" Ngay sau đó, Pháp Hải liền gầm lên giận dữ!

Nếu tất cả đều là giả, vậy ba mươi năm này hắn rốt cuộc đã làm cái gì!

Sự trả giá của hắn, sự truy cầu của hắn, hoành nguyện khuynh tận tất cả để phúc diệt Phật môn của hắn, đều chỉ đơn thuần là trò cười sao?!!!

Đối mặt với tiếng gầm của Pháp Hải, Lục Minh không có phản ứng.

Ngược lại là Khí Thiên Đế đạm mạc liếc Pháp Hải một cái.

Chỉ một cái liếc mắt, liền trực tiếp đánh bay cả người Pháp Hải ra ngoài. "Khu khu sâu kiến, cũng dám làm càn trước mặt bọn ta?" Gào thét với Lục Minh, hắn là cái thá gì?!

Đối với Khí Thiên Đế mà nói, Lục Minh là tồn tại cùng đẳng vị cách, thậm chí siêu việt hơn cả bản thân y.

Ngay cả Khí Thiên Đế y cũng sẽ không gào thét với Lục Minh, dựa vào đâu mà một tên nhân loại nhỏ bé lại dám phóng túng?

Lúc này, Lục Minh mới nghiêng đầu liếc nhìn Pháp Hải. "Mê mang, khốn hoặc sao?" "Biết cội nguồn của tất cả là gì không?" Pháp Hải với vẻ đồi phế chưa từng có, chậm rãi ngẩng đầu, vô cùng mờ mịt lắc đầu. "Hòa thượng không biết~" "Nguyên nhân chỉ có một, ngươi quá yếu." "Nếu ngươi đủ mạnh, ai dám tính kế ngươi?" "Nếu ngươi đủ mạnh, vạn ban mưu kế chỉ là hư vô, một quyền liền đủ để đánh tan!" "Nếu ngươi đủ mạnh, Phật môn không những sẽ không coi ngươi thành khí tử, mà sẽ chủ động tôn thờ những lời ngươi nói là chân lý." "Tất cả đều chỉ vì ngươi không đủ mạnh.

Cho nên, nhân sinh của ngươi mới trở nên nực cười.

Cho nên, tất cả của ngươi mới tùy tiện bị người ta bài bố như vậy." Theo giọng nói như kinh lôi của Lục Minh, đôi mắt vốn mờ mịt của Pháp Hải bắt đầu dao động hào quang kịch liệt.

Nhưng ngay sau đó, hào quang trong mắt gần như toàn bộ tan đi.

Hắn cúi đầu, nhìn bàn tay đang dần dần bắt đầu tiêu tán của mình, chậm rãi lắc đầu. "Gia ban ngôn ngữ, hoặc hứa mới là chân lý, đáng giá hòa thượng dùng cả đời đi truy cầu.

Chỉ là, hòa thượng a, không còn cơ hội nữa rồi." Chiêu thức Thiên Địa Cộng Táng này, mai táng không chỉ là đầy trời thần Phật, mà còn mai táng chính bản thân hắn.

Chiêu thức ấy cần khuynh tận tất cả mới có thể thi triển ra.

Hắn, không còn thời gian nữa.

Lúc này, nghe thấy Lục Minh lại mở miệng nói: "Biết vì sao tôi

nói với ngươi nhiều như vậy không?" Sắc mặt Pháp Hải khôi phục bình tĩnh.

Người sắp chết, hết thảy đều như mộng huyễn pháo ảnh, hà tất phải để ý nhiều nữa. "Hòa thượng không biết." "Bởi vì, ngươi đáng giá~" "Thiên tư của ngươi cực kỳ bất phàm.

Một chiêu Thiên Địa Cộng Táng kia, cho dù là bọn ta cũng không khỏi có chút kinh thán.

Vị lai của ngươi, hoặc hứa có thể đạt tới tầng thứ của ta~" "Sở hữu tư chất ưu tú như vậy thì không nên vẫn lạc như thế, vậy quá đáng tiếc." "Thế nhưng, hòa thượng..." Pháp Hải chưa kịp nói hết câu, đã thấy Lục Minh ném tới một ánh mắt. "Ngô lấy danh nghĩa Thiên của giới này, cự tuyệt ngươi vẫn lạc!" "Ngô lấy danh nghĩa Thiên của giới này, ban cho ngươi ngàn năm tuổi thọ!" Theo hai câu nói này, thân thể đang tiêu tán của Pháp Hải bắt đầu nhanh chóng khôi phục.

Không chỉ như thế, thân thể vốn vì thi triển Thiên Địa Cộng Táng mà trống rỗng vô cùng, đồng thời cũng cực tốc sung doanh trở lại.

Một màn này khiến Pháp Hải ngây ngẩn tại chỗ. "..." Một câu nói, thay đổi vận mệnh tử vong của một hòa thượng, thuận tiện ban cho ngàn năm tuổi thọ.

Nguyên nhân chỉ vì thưởng thức thiên phú của hắn? ...Đây là sức mạnh chân chính sao?

Có thể tùy ý thay đổi tất cả, có thể khiến hết thảy phải tuân theo tâm ý?

Lúc này, lời nói của Khí Thiên Đế lọt vào tai Pháp Hải. "Khu khu nhân loại, hảo hảo cảm kích phần ân tứ này đi.

Vì cứu ngươi, vừa rồi hắn đã cưỡng ép soán đoạt quyền hành Thiên Đạo của phương thiên địa này~" Thần sắc Pháp Hải sát na gian

biến ảo kịch liệt, sau đó nhanh chóng khôi phục vẻ bình tĩnh như trước. "Đại ân không lời nào cảm tạ hết.

Từ hôm nay, thí chủ phàm có sở ngôn, lão tăng không dám không nghe lệnh~" Lục Minh chỉ thản nhiên gật đầu, không nói gì thêm.

Cấp Pháp Hải giải thích, vẻn vẹn chỉ vì coi trọng thiên phú của đối phương mà thôi.

Thiên phú của Pháp Hải thật sự rất cao, thậm chí có thể nói là cao đến xuất kỳ.

Hiện tại hắn tịnh không có quả vị Phật đà, cũng không phải Thất Cấp, lại có thể đánh ra một chiêu kinh người như vậy.

Chiêu Thiên Địa Cộng Táng đó, lực sát thương trực bức đỉnh phong Thất Cấp, cũng chính là cấp độ Bách Tinh Chi Thượng Tinh Thể Cấp, tương đương cường hãn.

Chỉ bất quá, cũng chỉ đến thế mà thôi.

Thiên phú chỉ là thiên phú, Pháp Hải hiện tại không có tư cách để Lục Minh trắc mục quá nhiều.

So sánh ra, hắn hiện tại càng cảm thấy hứng thú với dòng sông thời gian kia hơn.

Chương 137

Tam Thế Như Lai Nhân Quả Chú.

Dưới Toàn Tri Quyền Hành, Lục Minh chỉ cần một ý niệm là có thể hiểu rõ pháp môn này.

Chính vì hiểu rõ, ngược lại càng thêm hứng thú.

Tam Thế Như Lai Nhân Quả Chú cần hiến tế cường giả tầng thứ hai tôn Phật Tổ mới có thể thi triển ra kinh thế thần thông này!

Đem Quá Khứ Phật Tổ đầu thân về quá khứ, hình thành Vạn Phật Nguyên Đầu.

Chỉ cần Quá Khứ Phật không diệt, cho dù hiện tại Phật môn bị diệt, chung quy có một ngày cũng sẽ lại lần nữa phục tô.

Đem Vị Lai Phật Tổ đầu thân về tương lai.

Hiện Tại Phật Tổ không vẫn lạc, Vị Lai Phật Tổ chung thân không thể quay về!

Khi Hiện Tại Phật Tổ bất hạnh vẫn lạc, Vị Lai Phật Tổ liền sẽ giáng lâm, thay thế đại vị Thế Tôn.

Tương lai tượng trưng cho vô hạn khả năng.

Đầu thân càng xa, khi Vị Lai Phật Tổ giáng lâm sẽ càng cường đại!

Như cảnh tượng trong dòng sông thời gian trước mặt, tôn Vị Lai Di Lặc Phật kia bị ném vào tận cùng của tương lai.

Khi ngài ta chân chính giáng lâm, thực lực tất nhiên sẽ một bước lên trời.

Đến tột cùng đạt tới bước nào, ngay cả Lục Minh cũng không rõ

ràng.

Hoặc hứa, sẽ siêu việt Lục Minh và Khí Thiên Đế hiện tại cũng không chừng.

Thuận tiện nói một câu, Thế Tôn Như Lai hiện tại tịnh chưa chân chính đạp túc Tinh Hệ Cấp, vẻn vẹn chỉ là đỉnh phong Tinh Thể Cấp mà thôi, cũng tương đương với 999 tinh Tinh Thể Cấp. "Tiếp theo, làm phiền ông rồi~" Lục Minh liếc nhìn Khí Thiên Đế bên cạnh.

Khí Thiên Đế gật đầu, chỉ nói một chữ: "Được!" Đột nhiên, trong đôi mắt Lục Minh bộc phát ra dao động năm tháng hạo hãn.

Một dòng Thời Gian Trường Hà mới trực tiếp xuất hiện trong hư không, xuyên chéo với dòng sông thời gian do Phật môn xá lợi triệu hoán ra.

Thật trùng hợp, giao điểm này vừa vặn nằm ở giữa vị trí của Vị Lai Di Lặc Phật và Hiện Tại Phật xá lợi.

Ngay sau đó, Khí Thiên Đế một bước đạp ra, thân ảnh liền mãnh nhiên xuất hiện trên Thời Gian Trường Hà, chắp tay đứng đó, nhìn thẳng vào Vị Lai Di Lặc Phật đang ngày càng đến gần!

Tam Thế Như Lai Nhân Quả Chú trên lý thuyết tịnh không có phương pháp phá giải, nhưng đó cũng chỉ là lý thuyết.

Ví dụ như hiện tại, Khí Thiên Đế đặt mình vào giữa hai kẻ đó, đem lộ tuyến hồi quy của Vị Lai Di Lặc Phật trực tiếp chặn lại.

Chẳng phải rất thú vị sao~ Vị Lai Di Lặc Phật sau khi chân chính kế vị hoặc hứa rất mạnh, nhưng hiện tại chưa dung hợp với Thế Tôn xá lợi, đó chỉ là một đạo hư huyễn pháp thân.

Tuy nhiên, một tôn Phật đà pháp thân cũng không yếu, nhưng cũng phải xem là so với ai.

Mà so với Khí Thiên Đế?

Khí Thiên Đế một tay có thể đánh một vạn cái!

Sát giác được Khí Thiên Đế ngăn cản giáng thế, nụ cười trên mặt Vị Lai Di Lặc Phật tan đi vài phần. "Thí chủ rất mạnh.

Nhưng hà tất phải như vậy chứ~" "Thí chủ hiện tại tồn tại mỗi thời mỗi khắc đều cần phải thừa thụ sự trùng tẩy của Thời Gian Trường Hà.

Thí chủ thừa thụ không được quá lâu đâu.

Ngã Phật sớm muộn sẽ hợp nhất, đến lúc đó, hành động hôm nay của thí chủ là bạch bạch chiêu nhạ đại địch~" Đôi mắt đạm kim sắc của Khí Thiên Đế lẳng lặng chăm chú nhìn Vị Lai Di Lặc Phật ở phía xa. "Đại địch?

Nhữ cũng phối?" Nhàn nhạt trào phúng một câu.

Sau khi sắc mặt Vị Lai Di Lặc Phật trở nên đen lại, Khí Thiên Đế liền không thèm để ý đến hắn nữa, cứ thế đứng trong hư không.

Thần lực và ma lực nhàn nhạt dũng động quanh thân, hiển nhiên là một bộ tư thái: một khi đối phương tiếp tục di chuyển xuống, y sẽ tùy thời động thủ.

Vị Lai Di Lặc Phật nhất thời cứng đờ tại chỗ.

Xuống cũng không được, về cũng không xong.

Thật coi Thời Gian Trường Hà là nhà mình chắc?

Năm đó tu luyện Tam Thế Như Lai Nhân Quả Chú suýt chút nữa thì thất bại, cho dù cuối cùng may mắn thành công, cũng chỉ cẩu tồn tại ở tận cùng Thời Gian Trường Hà.

Từ khoảnh khắc bước ra khỏi tận cùng, liền đại biểu không thể quay về được nữa.

Thật lâu sau, giọng Vị Lai Di Lặc Phật trở nên hơi lạnh: "Thí chủ hà tất phải thế.

Quá Khứ Nhiên Đăng Tổ Phật không chết, nguyên đầu Phật môn ta không diệt.

Cho dù thí chủ như hôm nay kéo chết tiểu tăng, vị lai tiểu tăng cũng sớm muộn sẽ lại lần nữa phục sinh.

Đến lúc đó, hết thảy sự trả giá của thí chủ sẽ hào vô ý nghĩa!" "Nhữ muốn chiến, vậy thì chiến, không cần nói nhảm!" Thái độ của Khí Thiên Đế đơn giản thô bạo.

Dù Vị Lai Di Lặc Phật luôn lấy bộ mặt tươi cười đối diện thế nhân, lúc này cũng không khỏi có loại xúc động tam thi bạo khiêu. "Hừ, đảo muốn nhìn xem ngươi chung quy có thủ đoạn gì!" Vị lai thân giáng lâm có thể ngăn cản, nhưng hủy diệt quá khứ thân lại rất khó.

Chẳng lẽ có người có thể nghịch lưu năm tháng, kháng trụ sự xâm thực của Thời Gian Trường Hà để diệt đi Quá Khứ Phật chi khu?

Đó quả thực là trò cười!

Lúc này, Lục Minh cũng không nhàn rỗi.

Toàn Tri Chi Nhãn mở to, Toàn Tri Quyền Hành mở ra trình độ lớn nhất, bắt đầu toàn lực giải tích Tam Thế Như Lai Nhân Quả Chú.

Tầng thứ của Tam Thế Như Lai Nhân Quả Chú không thấp, thậm chí ẩn ẩn cho Lục Minh một loại cảm giác đạo Phật pháp này hoặc hứa viễn viễn siêu việt Tinh Thể, thậm chí là Tinh Hệ Cấp.

Bất quá không quan trọng.

Lục Minh không cần hoàn toàn lộng minh bạch, chỉ cần làm rõ Thế Tôn Như Lai làm thế nào để đem Nhiên Đăng Quá Khứ Phật đầu

thân về quá khứ là được.

Thời gian chậm rãi trôi qua!

Cuối cùng, một khắc nào đó, trong đôi mắt Lục Minh tinh quang đại phóng.

Ngay sau đó, hai ngón tay hắn chậm rãi niết lại.

Một giọt máu huyết hội tụ giữa hai ngón tay, sau đó khuất chỉ bắn ra.

Giọt máu kia nhanh chóng chìm vào trong Thời Gian Trường Hà, bắt đầu mau chóng truy tố về phía quá khứ.

Chỉ là rất nhanh, dao động năm tháng lan đến giọt máu kia.

Mắt thường có thể thấy được giọt máu bắt đầu nhanh chóng khô hủ, cuối cùng triệt để tiêu thệ.

Nhìn một màn này, trên mặt Lục Minh tịnh không lộ ra vẻ thất vọng rõ ràng.

Ngược lại, hắn lại lần nữa ra tay.

Lần này, đem một giọt máu ném về phía tương lai.

Không ngoài dự đoán, giọt máu cũng nhanh chóng bị tuế nguyệt chi lực xâm thực, triệt để biến mất trong dòng sông năm tháng.

Lúc này, Lục Minh phảng phất mới tự có sở ngộ, liễu nhiên gật đầu. "Thì ra là như thế.

Người khai phát ra thức pháp môn này, hoặc là tu vi thông thiên, hoặc là tuyệt thế thiên tài!" Ngay sau đó, hắn lại lần nữa dùng hai ngón tay niết lại.

Lần này không phải một giọt máu, mà là ba giọt!

Ba giọt bảo huyết hội tụ ở đầu ngón tay, hình thành một đường

thẳng.

Giữa ba giọt bảo huyết có phù văn phức tạp hiển hóa ra.

Khuất chỉ bắn ra, ba giọt bảo huyết nháy mắt rơi vào trong Thời Gian Trường Hà.

Một giọt đặt mình vào thời không hiện tại, một giọt đuổi theo tương lai, một giọt truy tìm quá khứ.

Giữa ba giọt bảo huyết diễn sinh ra một loại sức mạnh cộng thông.

Giọt bảo huyết chịu sự xâm thực của tuế nguyệt quá khứ sẽ thông qua mối liên hệ cộng thông này truyền đệ về hiện tại, thông qua giọt bảo huyết ở hiện tại truyền đến giọt ở tương lai.

Lại đem sức mạnh xâm thực của tuế nguyệt tương lai truyền đệ về quá khứ, cũng để cỗ lực lượng kia quy hồi hiện tại.

Như thế, giữa ba giọt bảo huyết hình thành sự hàm tiếp hoàn mỹ.

Chương 138

Lực xâm thực của quá khứ và lực xâm thực của tương lai đều bị chuyển dịch.

Hai cỗ xâm thực chi lực hội tụ tại hiện tại rồi lại tương hỗ trung hòa.

Cường độ tương đương của quá khứ và tương lai lại hoàn toàn hỗ tương để tiêu.

Nhìn thấy cảnh này, sắc mặt Vị Lai Di Lặc Phật triệt để đại biến.

Đợi giọt máu kia quay về trước mặt Nhiên Đăng Phật, sẽ có kết quả gì không cần nghĩ cũng biết.

Đáng bi nhất là, quá khứ đại biểu cho những gì đã qua.

Quá Khứ Nhiên Đăng Phật tuy đại biểu cho tất cả cội nguồn của Phật môn hiện nay, nhưng bản thân Quá Khứ Nhiên Đăng Phật đã hủ diệt!

Tương lai chưa phát sinh, quá khứ đã trôi qua, hai đạo pháp thân bản chất không tương đồng!

Hơn nữa, Quá Khứ Nhiên Đăng Phật như bây giờ căn bản không có lực phản thủ!

Vị Lai Di Lặc Phật không kìm nén được nữa, muốn ra tay.

Giờ khắc này, Khí Thiên Đế động.

Hư không một chưởng, một đạo Thần Ma Chi Thủ hạo hãn trong sát na hội tụ thành, ngạnh kháng sự xâm thực của năm tháng, đánh một chưởng về phía Vị Lai Di Lặc Phật ở xa xa.

Oanh!!!

Tuế Nguyệt Trường Hà vì đó mà chấn động.

Tuy chưa từng thương hại Vị Lai Di Lặc Phật, nhưng cỗ hung kính cổ xưa gần như phả vào mặt! "Lại động một lần nữa, cho dù gánh chịu sự xâm thực của năm tháng, Ngô cũng sẽ lập tức chém giết nhữ tại đây!" Trong lúc Vị Lai Di Lặc Phật bị Khí Thiên Đế chấn nhiếp, giọt bảo huyết kia rốt cuộc dọc theo Thời Gian Trường Hà truy tố ngược lên, cuối cùng chìm hẳn vào trong cơ thể Quá Khứ Nhiên Đăng Phật. "Không!!!!" Một tiếng gầm rú không cam lòng đến tê tâm liệt phế tức thì vang vọng cả dòng sông thời gian!

Tiếng gầm kinh thiên kia, người phát ra lại tịnh không phải Vị Lai Di Lặc Phật, mà là Thế Tôn Như Lai đã hóa thành viên xá lợi khổng lồ!

Theo tiếng gầm đó, một đạo Phật ảnh khôi hoành hiển hóa trên Thời Gian Trường Hà, chính là Thế Tôn Như Lai.

Nhìn thấy cảnh này, Lục Minh lại tịnh không có mảy may thần sắc biến hóa.

Rất bình thường.

Quá Khứ Phật, Hiện Tại Phật, Vị Lai Phật.

Quá Khứ Phật bị đầu thân về quá khứ, Vị Lai Phật bị đầu thân về tương lai.

Nếu không phải Hiện Tại Phật chiếm cứ ưu thế tuyệt đối, thì hai tôn Phật kia sẽ thành thật bị coi thành công cụ ném đi như vậy sao?

Hiển nhiên, Thế Tôn Như Lai tịch diệt là giả.

Khi Vị Lai Di Lặc Phật dung hợp với Thế Tôn xá lợi, ai mới là người thực sự làm chủ còn chưa biết chắc được, thậm chí khả năng lớn hơn là Thế Tôn Như Lai, chỉ bất quá là một Thế Tôn Như Lai cường đại hơn.

Nếu không phải như thế, thật sự coi Như Lai sẽ nhân từ lấy mình làm tế phẩm, triệu hoán Vị Lai Di Lặc Phật giáng lâm sao? "Ồn ào!" Lục Minh hơi giơ tay, một chưởng rơi xuống. "Bình" một tiếng, Phật tướng khôi hoành đang đứng trong Thời Gian Trường Hà kia liền trực tiếp bị đánh nổ!

Nếu không phải sát giác thấy Tam Thế Như Lai Nhân Quả Chú mà Phật môn bày ra khá thú vị, Lục Minh nào có kiên nhẫn dung túng đám gia hỏa này lăn lộn lung tung lâu như vậy.

Một chưởng này không chỉ đánh nổ pháp tướng Thế Tôn Như Lai, mà ngay cả Thế Tôn xá lợi cũng trở nên ảm đạm vô quang, thậm chí ngoài mặt còn ẩn ẩn phù hiện ra một số vết nứt rõ ràng.

Ngay sau đó, Lục Minh một bước bước ra, trực tiếp ngồi xếp bằng trong Thời Gian Trường Hà.

Sau đó, cả người hắn hóa thân thành một vòng hố đen thôn phệ tất cả, bắt đầu nhanh chóng luyện hóa mười viên Phật đà xá lợi.

Cùng lúc đó, hai giọt bảo huyết kia, một giọt cũng đã chìm vào trong cơ thể Quá Khứ Nhiên Đăng Phật, bắt đầu nhanh chóng xâm thực thân thể ngài.

Giọt còn lại thì đang áp chế Vị Lai Di Lặc Phật.

Quá Khứ, Hiện Tại, Tương Lai, ba tôn Phật đà, bây giờ bị luyện hóa là chuyện sớm muộn, khác biệt vẻn vẹn chỉ là ai sớm một bước, ai muộn một bước mà thôi.

Tam Thế Như Lai Nhân Quả Chú, lấy nhân quả chi lực liên thông thời gian.

Có nhân có quả, có thủy có chung, có nguồn có đuôi.

Khi nhân quả hợp nhất, nguồn đuôi sẽ thu quy về một thể...

Cũng không biết qua bao lâu, trên cả dòng sông thời gian, mười viên xá lợi tử biến mất, Vị Lai Di Lặc Phật biến mất, Quá Khứ Nhiên Đăng Phật cũng biến mất.

Thay thế vào đó chỉ còn lại một người, chính là Lục Minh.

Lúc này, Lục Minh ngồi xếp bằng trên Thời Gian Trường Hà.

Trên đỉnh đầu hắn có một đóa hoa kỳ dị chậm rãi bay lên.

Hoa có ba màu, hoa khai tam sinh - Tam Sinh Chi Hoa!

Tam Sinh Chi Hoa, chiếu kiến cổ kim, quán thông năm tháng.

Trên đó ẩn ẩn hiển hóa ba đạo thân ảnh: Một cái đại biểu quá khứ, vô bi vô hỉ, ngưng kết quá khứ ấn, đại biểu cho tất cả sơ thủy.

Một cái đại biểu tương lai, chấp vị lai thái, đại biểu cho tất cả hy vọng.

Một cái đóng vai trò hiện tại, bình hành giữa hai bên.

Đợi Tam Sinh Chi Hoa từ từ trán phóng, một khắc nào đó, Lục Minh mở mắt.

Trong đôi mắt, ý vị năm tháng gần như tràn đầy. "Thời Gian Pháp Tắc, Bát Cấp, được rồi!" Mục đích chân chính của Lục Minh là đạt được Thất Cấp Thời Gian Pháp Tắc mà nhóm chat tặng, cộng thêm Ngũ Cấp Thời Gian Pháp Tắc sở hữu.

Hai cái cộng lại, tịnh không phải là một cộng một đơn giản như vậy.

Sự gia thành giữa các pháp tắc ước chừng như ghép hình.

Bảy cộng năm có thể bằng bảy, có thể bằng tám, thậm chí có thể bằng mười!

Đáng tiếc, vận khí Lục Minh kém một chút.

Hai cỗ pháp tắc xuất hiện lượng lớn trùng hợp.

Bảy cộng năm, kết quả cuối cùng vẻn vẹn đạt tới Thất Cấp 99%, cự ly Bát Cấp chỉ còn một bước ngắn.

Như hôm nay, mượn nhờ Tam Thế Như Lai Nhân Quả Chú dùng nhân quả chi lực cưỡng ép khống chế thời gian, đem pháp thân Tam Thế Như Lai toàn bộ luyện hóa, tu luyện thành một thức pháp môn đặc thù: Thời Gian Bế Hoàn!

Lúc này mới triệt để đặt chân lên Bát Cấp Thời Gian Pháp Tắc lĩnh ngộ.

Bát Cấp Thời Gian Pháp Tắc, quán thông cổ kim, cự ly cảnh giới Thời Gian Hành Tẩu chỉ kém một bước!

Một bước này, lại tịnh không phải không thể vượt qua!

Giây lát sau, Thời Gian Trường Hà cuồn cuộn chảy xuống.

Lục Minh đứng dậy trên dòng sông thời gian, sau đó nghịch Thời Gian Trường Hà, đi về phía năm tháng quá khứ.

Một bước lại một bước, tu luyện biến mất trong dòng sông thời gian.

Nghịch chuyển thời gian, truy tìm quá khứ năm tháng.

Đây chính là Thời Gian Hành Tẩu!

Trên lý thuyết, Bát Cấp Thời Gian Pháp Tắc thực tế đã có thể tiến hành Thời Gian Hành Tẩu, quán thông cổ kim năm tháng.

Muốn tiến hành Thời Gian Hành Tẩu, chỉ cần đi lên là được.

Nhưng một bước này, người có thể bước ra lại ít càng thêm ít.

Không phải không nguyện, mà là không thể!

Thời Gian Hành Tẩu, mỗi khi tiến lên một bước sẽ chịu sự phản

phệ của cả thời đại năm tháng.

Cỗ phản phệ đó tuyệt phi sinh linh tầm thường có thể ngăn cản.

Đương nhiên, nếu cụ bị Vũ Trụ Cấp, thậm chí Đa Nguyên Vũ Trụ Cấp đỉnh phong thể phách, Bát Cấp tiến hành Thời Gian Hành Tẩu một điểm vấn đề cũng không có.

Nhưng chân chính có thể tại lúc sở hữu Bát Cấp Thời Gian Pháp Tắc mà đồng thời sở hữu Vũ Trụ Cấp thể phách, đó là việc gian nan bực nào.

Sở dĩ bình thường Cửu Cấp Thời Gian Pháp Tắc mới có thể tiến hành Thời Gian Hành Tẩu là vì đạt tới Cửu Cấp Thời Gian Pháp Tắc, sự phản phệ của thời gian sẽ sụt giảm xuống một mức cực thấp, dù là cùng cấp biệt cũng đủ để thừa thụ!

Lục Minh làm được bước này, nhục thân của hắn không kém, nhưng cũng chưa mạnh đến bước đó.

Sở dĩ có thể tiến hành Thời Gian Hành Tẩu, chỉ vì một công hiệu của chiêu Thời Gian Bế Hoàn vừa tu thành.

Chương 139

Thời Gian Bế Hoàn, kỳ thực cũng có thể xưng là một loại Thời Gian Lĩnh Vực.

Tại trong lãnh địa bế hoàn mà bản thân sở xử, đi thiết định một điểm quá khứ, một điểm tương lai, có thể tiến hành cân bằng trong thời gian ngắn.

Mượn nhờ cỗ quân hành này nghịch lưu năm tháng trở về quá khứ cũng tịnh không phải không thể làm được.

Hoa hoa hoa~~ Sóng nước năm tháng trên trường hà điệt đãng chập trùng, vô số hình ảnh lấp lóe trên đầu sóng.

Lục Minh nhắm chuẩn một phương vị, sau đó một bước đạp vào trong đó. ...

Ba mươi năm trước, dưới chân núi Thanh Thành.

Một tiểu hòa thượng, một tiểu cô nương.

Hòa thượng tuấn lãng, phong hoa tuyệt đại, một thân khí độ Phật hệ khiến người ta phải trắc mục.

Tiểu cô nương xinh đẹp, nhỏ nhưng thực tế lại có chút phân lượng, là một vị "đại" cô nương...

Tiểu hòa thượng thần sắc phức tạp, dường như chịu phải một loại trùng kích chưa từng có.

Cô nương sắc mặt tái nhợt, khí tức yêm yêm, dường như sắp vẫn lạc.

Thanh âm của cô nương thấu lộ một loại quyết tuyệt. "Tiểu hòa thượng, ta hỏi ngươi, hòa thượng có cần ăn cơm không?" "Tự nhiên,

một ngày ba bữa, đều là đồ chay." "Vậy ta hỏi ngươi, một ngày ba bữa của hòa thượng từ đâu mà có?

Hòa thượng đã từng trồng trọt chưa?" Tiểu hòa thượng mặc nhiên không nói, chỉ lắc đầu. "Hòa thượng đã từng cần binh khí chưa?" "Hòa thượng đã từng cần y phục chưa?" Liên tiếp mấy câu hỏi, tiểu hòa thượng mặt mũi hoảng hốt, Phật tâm gần như sụp đổ.

Tại lúc này, cô nương vốn dĩ mặt mũi tái nhợt bỗng nhiên thần sắc khẽ động, đột nhiên ngẩng đầu nhìn về một chỗ trên bầu trời bao la.

Khóe miệng nàng cong lên một nụ cười mị hoặc nhân tâm: "Không tệ nha, cư nhiên thật sự làm được~" Tiểu hòa thượng lộ vẻ nghi hoặc: "Bạch thí chủ, ngài đang nói chuyện với hòa thượng sao?" Một bàn tay ngọc thon dài lặng lẽ thò ra, đối diện với đầu tiểu hòa thượng trực tiếp búng một cái "cóc" vừa giòn vừa vang. "Phịch" một tiếng, đường đường là Phật tử, một thân tu vi cái áp cùng thế hệ như tiểu hòa thượng lại trực tiếp bị một cú búng tay gõ ngất đi.

Cùng lúc đó, tư thái sắp vẫn lạc của cô nương bắt đầu nhanh chóng tiêu tán, thay vào đó là một bộ tư thái phong hoa tuyệt đại.

Tại giờ khắc này, trên bầu trời vốn bình tĩnh đột nhiên hiện ra một con sông lớn cuồn cuộn.

Mỗi một đóa bọt nước, mỗi một con sóng đều thấu lộ khí tức năm tháng cuồn cuộn.

Tuế Nguyệt Chi Hà, Thời Gian Chi Hà.

Ngay sau đó, một đạo thân ảnh chân đạp Thời Gian Trường Hà nghịch lưu đi lên.

Sau đó, hắn giá ngự dòng sông thời gian dưới chân, nhìn xuyên qua cả một thời đại, nhìn về phía nàng...

Hoặc là nói, là lần đầu tiên gặp nàng, cũng là lần thứ hai gặp nàng.

"Quả nhiên, tôi đoán không sai.

Tất cả căn bản là một trò chơi nhỏ của Nương nương~" "Phật môn đại kế, cứ tưởng là chưởng khống tất cả, thực tế những gì họ tưởng cũng chỉ là họ tưởng mà thôi.

Ngay cả Tam Thế Như Lai Nhân Quả Chú kia, tất nhiên cũng là Nương nương tùy tay ném cho họ đi.

Nếu không thì một cái thế giới Tiên Hiệp cấp thấp như vậy không nên tồn tại thuật nhân quả cao đẳng đến thế.

Lấy thuật nhân quả giá ngự dòng sông thời gian, có thể xưng là thủ bút của Thánh Nhân." Cô nương khẽ mím môi đỏ, nụ cười tuyệt diễm: "Ngươi nói đúng cũng không đúng.

Đây không phải một trò chơi, mà là một cuộc đi câu.

Bản cung đang câu một con cá ngốc nghếch rõ ràng đã phát giác ra tất cả, nhưng vẫn cứ dám ngược dòng thời gian để trở về nhìn bản cung...

Một con cá to gan dám trêu đùa bản cung~" "Cá ngốc sao...

Hoặc hứa là vậy đi~" Lục Minh đứng trên Thời Gian Trường Hà, thản nhiên nói. "Hoặc hứa, cũng chính vì sự ngu ngốc này lại đạt được yêu cầu của Nương nương, không phải sao?" Cô nương cười hì hì liên tục: "Không tệ, đạt được yêu cầu rồi..." "Bất quá, chỉ một chút xíu thôi~" Cô nương vươn một ngón tay nhỏ nhắn, cố ý so đo một "chút xíu" nho nhỏ, lực sát thương không lớn nhưng tính ác thú vị lại cực mạnh. "Nương nương đang trách tại hạ năm đó đã nói những lời kia?" Lục Minh bỗng nhiên nói.

Nghe vậy, cô nương nhăn mũi, kiều hừ một tiếng: "Không sai, dám trêu đùa bản cung.

Từ thiên cổ tới nay, ngươi là kẻ đầu tiên!" "Hại bản cung tốn bao

nhiêu công sức mới từ trong chư thiên vạn giới tìm được một tia tung tích, diễn xuất một vai Vị Lai, ở chỗ này chờ ngươi!" "Nói đi, chuẩn bị bồi thường bản cung thế nào!" Lục Minh cười dài một tiếng: "Tại hạ nào dám trêu đùa Nương nương?" Cô nương lại nhăn mũi, bày ra một bộ tư thái hàm thái khả cúc dụ nhân, sau đó chống nanh: "Cố lộng huyền hư.

Không phải trêu đùa bản cung sao?" Lục Minh nhìn cô nương bên dưới, bỗng nhiên cười khẽ: "Người có trăm thái, trời có ngàn mặt.

Như tồn tại đẳng cấp Nương nương, tự nhiên nên có ngàn vạn hóa thân, vạn chủng tư thái.

Tôi nhìn thấy, chỉ có thể là thứ tôi có thể nhìn thấy.

Không nhìn thấu chân lý của Nương nương, không nhìn thấu hư thực của Nương nương." "Cho nên, thứ tôi nguyên bản thích lại là loại nữ tử này sao?

Thú vị~" "Bất quá, Nương nương tuy có ngàn vạn hóa thân, vạn chủng tư thái, vì sao lại độc độc lựa chọn một loại mà tại hạ thích?" Cô nương phía dưới lặng lẽ khựng lại, sau đó "phì" một tiếng bật cười. "Ngươi không thích loại kiều tiếu khả nhân này, chẳng lẽ... thích loại này~" Dứt lời, một luồng khí cơ hạo hãn vô ngân, uy nghiêm hơn cả thương thiên, quảng khoát hơn cả hoàn vũ, phảng phất như nữ đế chí cao bao trùm giữa thương khung.

Dưới cỗ uy thế này, ngay cả Thời Gian Trường Hà cũng chịu uy hiếp, dấy lên từng đạo sóng lớn kinh thiên!

Ngay cả thanh âm cũng trở nên uy nghiêm, trầm trọng, tràn ngập một loại tiên thánh chi tư cao cao tại thượng!

Bị cỗ khí cơ này bao trùm, cho dù là Lục Minh cũng có chút khó chịu, phảng phất như một tòa núi lớn vô tận đè lên người, hô hấp đều

có chút dồn dập.

Hít sâu một hơi, Lục Minh đè xuống loại khó chịu này, sau đó khẽ cười một tiếng. "Không, tại hạ chỉ muốn biểu thị rõ: Mới vừa rồi là điều hí, bây giờ mới xưng là trêu đùa~" Tồn tại uyển nhược hóa thành một tôn nữ thánh nghe vậy, mắt lộ vẻ khinh xích.

Giữa cả thiên địa, áp lực tăng vọt gấp mấy lần, cả thế giới ẩn ẩn đều sắp bắt đầu sụp đổ.

Áp lực đè lên người Lục Minh càng trong nháy mắt tăng cường gần như trăm lần!

Nhưng ngay sau đó, cô nương "phì" một tiếng lại bật cười. "Ha ha, thú vị, tiểu gia hỏa thực sự quá thú vị~" Lần này, không còn là thiếu nữ kiều tiếu khả nhân, không còn là nữ thánh lăng giá hết thảy, mà lại hóa thành yêu nữ câu nhân đoạt phách.

Một ánh mắt, một biểu cảm liền câu hồn nhiếp phách~ Lục Minh nhún vai: "Thú vị sao, hoặc hứa vậy đi.

Tôi còn tưởng rằng hẳn sẽ có không ít người cho rằng tôi rất vô vị~" "Ngoài ra, Nương nương nói trêu đùa, là đang chất nghi những câu tôi nói năm đó ở thế giới Phong Vân sao?" Không sai, người con gái có khí chất gần như mỗi phút biến đổi một lần, cực kỳ độc đặc trước mặt này, chính là giống như Nữ Oa ở thế giới Phong Vân từng gặp.

Đó cũng là một đạo hình chiếu của bản nguyên Nữ Oa.

Chỉ có điều khác biệt là, trên người hình chiếu này cụ bị ý thức bản thể.

Hoặc nói cách khác, có khả năng bản nguyên Nữ Oa căn bản chưa từng triệt để sáng tạo ra hình chiếu này, mà là như bà ta đã nói: vì để bắt con cá là Lục Minh, con cá nhỏ từng gây sự chú ý của bà ta~

"Những lời tôi nói lúc đó, có sai sao?" Dứt lời, trên người Lục Minh, một cỗ khí cơ khôi hoành hoảng nhược như thương thiên giáng lâm triệt để trán phóng.

Cả Thời Gian Trường Hà dưới cỗ sức mạnh này cũng sôi trào không thôi.

Nữ Oa nhìn ánh mắt Lục Minh, từ nghiền ngẫm chuyển sang nghiêm túc, rồi lại lộ vẻ chính sắc. "Lấy thân xác nhân loại chấp chưởng quyền hành thương thiên.

Rốt cuộc là người sở hữu sức mạnh thương thiên?

Hay là Thiên cụ bị hình thái nhân loại?" Lục Minh hồn không thèm để ý lắc đầu: "Chuyện đó quan trọng sao?

Tôi là tôi, thế là đủ rồi~" "Nếu Nương nương cho rằng tôi hiện tại vẫn không có tư cách đạt thành hợp tác với Nương nương, vậy thì hẳn cũng không còn sự cần thiết để tiếp tục giao đàm nữa~" Nữ Oa thật sâu nhìn Lục Minh vài lần.

Trong ngọc mâu tựa như có ngàn vạn thế giới đản sinh, lại tựa như trong chớp mắt chư thiên vũ trụ đại phá diệt, hạo hãn đến cực hạn. "Bản chất của ngươi không yếu, đã đạt tới cấp số Đại La.

Chỉ là vì sao thực lực lại yếu nhỏ như vậy?

Dường như sức mạnh của ngươi không hoàn chỉnh?" "Mỗi người đều có vấn đề của mỗi người.

Tồn tại vĩ ngạn như Nương nương hiện nay chẳng phải cũng thân bất do kỷ sao, nếu không thì lại cùng loại tiểu nhân vật như tôi lải nhải nhiều như vậy làm gì~" Nữ Oa trầm mặc một hồi, dường như đang suy tính điều gì đó.

Phiến khắc sau, bà ngẩng ngọc mâu, nhìn Lục Minh. "Hợp tác cũng không phải không thể.

Năm đó trận chiến ấy bản cung bại, như hôm nay đại bộ phận pháp thân cá thể của bản cung đều bị trấn áp dưới tay kẻ đó.

Nếu ngươi có thể trợ giúp bản cung giải thoát những pháp thân cá thể kia, trợ bản cung thoát khốn, ngày sau khi ngươi trùng kích cảnh giới Đại La Huyền Số, bản cung có thể giúp ngươi một tay~" "Đại La Huyền Số?" Từ ngữ quỷ dị, chưa từng nghe qua.

Không, dường như cùng Đại La Kim Tiên có vài phần quan hệ? "Không biết Đại La Huyền Số?" Nữ Oa lại cười một tiếng, ánh mắt nhìn về phía Lục Minh có thêm vài phần thâm ý.

Chương 140

Mi mắt Lục Minh giật giật.

Mấy lão quỷ này, từng kẻ một tâm nhãn còn nhiều hơn sao trên trời.

Tùy tiện một từ ngữ xem ra cũng là một cái thăm dò.

E rằng nữ nhân này đã thăm dò ra rồi~ "Nữ nhân?

Xưng hô này ta không thích~" Khóe mắt Lục Minh lại giật càng thêm lợi hại, trong nháy mắt nhìn thấu suy nghĩ trong lòng Lục Minh.

Toàn Tri Quyền Hành của bà ta tất nhiên còn xa mới dừng lại ở mức độ trước đó.

Đa Nguyên Toàn Tri? "Ngươi nghĩ không sai~" Nữ Oa gật đầu: "Cái gọi là Đại La Huyền Số, dùng tư duy ngươi có thể lý giải để giải thích, đại khái có thể hiểu là một cảnh giới nào đó của Thần Thoại Đại La, hoặc là... một tầng thứ đỉnh cấp trong Đa Nguyên.

Bản cung nhớ kỹ, có người cũng thích xưng hô cảnh giới này là Đa Nguyên Cự Đầu~" Lục Minh trầm mặc, bài trừ chuyện ý thức bị tùy ý nhìn thấu có chút đau não ra, đem các tin tức hội tụ lại: Đại để là Nữ Oa chân chính đã thua trong một trận đại chiến, hiện tại cần hắn hỗ trợ giúp một số hình chiếu Nữ Oa thoát khốn?

Làm hồi báo, khi Lục Minh trùng kích tầng thứ Đa Nguyên Cự Đầu sẽ ra tay tương trợ~~ Sự hợp tác này đảo cũng không phải không thể thực hiện, chỉ là...

Lục Minh bỗng nhiên ngưng thần nhìn về phía Nữ Oa: "Không đủ~~" Nghe lời bà ta nói không khó để rút ra một kết luận: Bản nguyên Nữ Oa hẳn là đã đạp túc tầng thứ Đa Nguyên Cự Đầu, cũng

chính là cái gọi là Đại La Huyền Số.

Cường đại như vậy mà tại trận đại chiến kia vẫn y nguyên bại, vậy tồn tại đã giao chiến với bà ta năm đó mạnh đến mức nào có thể biết được.

Chỉ là ra tay giúp cái việc này, cái giá phải trả là chiêu chọc vào nhiều cường giả như vậy, thu nhập và bỏ ra hoàn toàn không cân xứng.

Không đủ, viễn viễn không đủ~ Cho dù Lục Minh đoán được, cái gọi là sự trợ giúp khi trùng kích Đa Nguyên Cự Đầu kia tất là một chuyện liễu bất đắc, nhưng...

đàm điều kiện mà, không dám công phu sư tử ngoạm thì chẳng phải là một cái bổng chùy sao?

Nữ Oa trầm mặc một hồi, nhẹ nhàng khẽ câu tay, Lục Minh liên đái cả dòng sông thời gian nhất tịnh bị kéo đến trước người bà.

Uyển nhược coi Thời Gian Trường Hà như không có gì, bà ghé sát vào tai Lục Minh, mi mục sinh xuân, mị hoặc vạn phần thổ khí nói: "Vậy, lại thêm vào một vị cách Thánh Phụ thì sao~~" "Bản cung có thể cảm giác được, trong lòng ngươi có một loại ý nghĩ to gan.

Thật là một tên tiểu tặc to gan lớn mật~ Bất quá, bản cung... không ngại nha~" Không đợi Lục Minh đưa ra phản ứng, Nữ Oa đột nhiên rời khỏi bên người Lục Minh, sau đó hai ngón tay niết lại, đối với vị trí của Lục Minh trình hiện ra trạng thái búng tay. "Tiểu tặc to gan lớn mật, bản cung chờ ngươi hồi phục~" "Hiện tại, nên trở về rồi~" Dứt lời, một chỉ búng ra.

Lục Minh đang đạp trên Thời Gian Trường Hà sậu nhiên bị búng về thời gian nguyên bản.

Cùng lúc đó, Thời Gian Trường Hà trực tiếp tan đi.

Từ trong dòng sông thời gian ngã xuống, ngẩng đầu, đôi mắt nhìn về phương xa, hồi ức lại lời nói cuối cùng của Nữ Oa, Lục Minh hơi lắc đầu: "Bản sự vẽ bánh nướng đảo cũng có một tay~" Đợi thanh âm Lục Minh triệt để biến mất, Nữ Oa ngẩng mâu nhìn về phía sâu trong thương khung.

Trong mắt dũng động lãnh sắc khó tả.

Khoảnh khắc chi gian, tinh thần trụy lạc, vạn vật chung kết.

Trong vô cùng tinh hải, xuất hiện một đạo thân ảnh vô cùng khôi hoành!

Thân thể hắn có thể sánh với hoàn vũ, quanh thân là từng mảng tinh quần, từng cái tinh vực.

Hắn phảng phất chính là trung tâm của tất cả, chúa tể của tất cả!

Tại giờ khắc này, hắn mở mắt!

Như Đế thân lâm, như Thánh trực hiện, hạo hãn đế uy trấn áp tất cả!

Hoàng hoàng thiên âm truyền khắp hoàn vũ tinh không: "Nương nương, ngài đã bại bắc, lại hà tất tiếp tục làm những tiểu thủ đoạn bất nhập lưu này~" "Tân Thánh?" "Nương nương quả nhiên tuệ nhãn như đuốc.

Bản thánh, Nam Cực Trường Sinh Đại Đế!" Nữ Oa cười nhạo một tiếng: "Nam Cực?

Nếu bản cung không nhớ lầm, đích truyền của Tam Thanh, như hôm nay lại tu pháp của Bàn Cổ?

Lấy cái này thành Thánh?

Buồn cười~~" Nam Cực Trường Sinh Đại Đế thống ngự chư thiên, phảng phất như chủ nhân của chúng tinh, một đạo đế mâu lạc

hạ, sát na gian liền khiến tinh hệ sụp đổ, tinh vực tịch diệt. "Nương nương cớ gì lại nói lời ấy?

Thượng sư Tam Thanh vốn là đích truyền của Bàn Cổ.

Bản thánh tu Bàn Cổ pháp để phá Thánh đạo, sánh vai tiền nhân, có gì đáng buồn cười?" "Tam Thanh là đích truyền của Bàn Cổ~~ Sánh vai tiền nhân~~" Không ngờ nghe lời này, Nữ Oa lại liên tục cười nhạo ra tiếng.

Tiếng cười nhạo liên tục khiến đế ảnh trong tinh hải kia cảm thấy chấn nộ: "Bản thánh kính tiền nhân ba phần, Nương nương lại như thế chiết sát bản thánh.

Chẳng lẽ Nương nương thật coi Hậu Thánh không bằng Tiền Thánh hay sao!" Lúc này, Nữ Oa lại không định tiếp tục nói chuyện, giơ lên một bàn tay ngọc thon dài. "Làm tiền nhân, bản cung cuối cùng dạy ngươi hai câu." "Câu thứ nhất: Từ xưa bản đạo vi tôn, ai nói Bàn Cổ hóa Tam Thanh!

Bàn Cổ?

Tam Thanh chủ mạch?

Cũng xứng!" "Câu thứ hai: Khu khu Tiểu Thánh cũng dám trực diện bản cung.

Thiên Đạo sau lưng ngươi năm đó cũng không dám!" Ngay sau đó, một chưởng rơi xuống.

Hoàn vũ sụp đổ, vạn vật chung kết, tất cả theo đó yên diệt.

Còn lại chỉ có vô tận hư vô!

Không biết qua bao lâu, trong hư không truyền ra một tiếng khẽ thở dài. "Đạo hữu, hà tất phải làm vậy?" "Một chưởng này, làm gia tăng tốc độ vị cách sụt giảm của ngươi thêm một thành!" "Tam

Thanh, Bàn Cổ, bọn ta thượng còn không để ý.

Thua là thua~~" Nữ Oa mỹ mâu hàm sát, hừ lạnh một tiếng: "Thái Thanh, ba huynh đệ các ngươi không có đảm lượng phản kháng, thật coi bản cung cũng giống như các ngươi!" "Đại La bọn ta, siêu thoát tất cả.

Chư thiên vẫn ngã bất tử, vạn giới băng ngã bất diệt, vốn không gì sợ hãi!" "Hắn thắng, nhưng thắng không chính, bản cung không phục!

Cùng lắm thì lại bính đắc một trận chư thiên sụp đổ, vạn giới trọng tố.

Hắn nếu thật có bản lĩnh đó, trực tiếp chém bản cung đi.

Khu khu vị cách sụt giảm, bản cung có gì phải sợ!" "Hảo!!!!

Không hổ là Vạn Cổ Đệ Nhất Hoàng!!" "Oa Hoàng đạo hữu nói lời này, đáng cạn một chén lớn!" Nữ Oa sắc mặt thoáng hoãn: "Hừ, trong Tam Thanh, cũng chỉ có Thượng Thanh ngươi là có vài phần phách lực!" "Ha ha, phách lực thì không dám nhận.

Nếu thật xứng với một câu 'phách lực' hai chữ của đạo hữu, bản tọa đã sớm đánh lên Chung Nhất Chân Giới, chém Bàn Cổ, băm Hồng Quân!" "Bàn Cổ hóa Tam Thanh, Tam Thanh sư truyền Hồng Quân.

Hai cái cẩu thí đông tây cũng không biết xấu hổ!

Vì để làm rớt vị cách Tam Thanh ta, cái gì cũng đều làm ra được, thông thông cẩu thí!" "Lão Tam, nếu thật có một ngày ngươi dám làm như thế, vi huynh bồi ngươi đi một chuyến!" "Ha ha, đây mới đúng, đây mới giống Nhị huynh của ta.

Nhị huynh bạo tỳ khí, cư nhiên có thể nhẫn nhiều kỷ nguyên như vậy!

Bản tọa còn tưởng rằng Nhị huynh bị hình chiếu pháp thân thay

thế nguyên đầu ý thức, thành một con rùa đen rút đầu rồi chứ~~" "Hừ, nếu không phải Đại huynh những năm đó ngăn cản~~" Những lời phía sau không từng nói ra, nhưng cỗ oán hận đè nén cực sâu kia, ai cũng có thể cảm giác được!

Vô tận hư vô tạm thời lâm vào trầm tịch.

Qua hồi lâu, lại có thanh âm vang lên. "Đạo hữu, đồ vật đã đưa chưa?" Nữ Oa gật đầu, sau đó mi sắc hơi xúc: "Một đạo pháp đó rốt cuộc là thứ gì?

Tam Thế Như Lai Nhân Quả Chú?

Buồn cười, bản cung há lại không nhìn ra, đó căn bản không phải pháp của Phật môn.

Các ngươi rốt cuộc là thứ gì, lại hạ thấp thân phận?

Đáng giá để ý như vậy sao?" "Thái Thanh, bản cung vẫn luôn cảm thấy ngươi có sở mưu hoa.

Toàn Tri của ngươi đi xa hơn tất cả mọi người, ngươi không nhìn ra được?" "Bất khả thuyết, bất khả thuyết..." "Đưa là tốt rồi, tiếp theo chỉ cần chờ~" "Chờ một chút, lại chờ một chút." "Nhanh thôi, thật sự nhanh thôi~" Theo thanh âm nhàn nhạt tán đi, tất cả một lần nữa quy về bình tĩnh.

Nhìn phương hướng Tam Thanh rời đi, Nữ Oa nhíu mi: "Lão hồ ly~~" "Tuy rằng không biết rốt cuộc các ngươi đang mưu hoa cái gì, nhưng có pháp của các ngươi, bản cung cũng có chiêu của bản cung!" "Một cái vị cách Thánh Phụ, bản cung liền tiên thiên đứng ở thế bất bại.

Mặc kệ các ngươi mưu hoa bao nhiêu, tất cả chỉ bất quá sớm muộn làm may áo cưới cho bản cung!" Dứt lời, Nữ Oa quay người nhìn thoáng qua cái vũ trụ bị một chưởng phúc diệt kia.

Tùy tay vung lên, vẻn vẹn trong một tức, hoàn vũ trọng tố, pháp tắc tái hiện, vạn vật vạn linh khôi phục bộ dáng nguyên bản.

Tất cả phảng phất như chưa từng phát sinh chuyện gì.

Làm xong những việc này, thân ảnh Nữ Oa theo đó tán đi, giống như chưa từng xuất hiện. ...

Lúc này, Lục Minh vừa hồi quy dị năng giới bỗng nhiên cảm thụ được nhóm chat đang cực lực chấn động.

Lấy điện thoại ra, liền thấy trên màn hình lúc này hiện lên một con chim cánh cụt nhỏ hàm thái khả cúc, đang trừng đôi mắt nhìn thẳng tắp vào Lục Minh.

Chương 141

Nhìn thấy ánh mắt Lục Minh hạ xuống, tiểu cánh cụt chắp tay sau lưng - ừm, nếu đôi cánh mập mạp kia có thể gọi là tay, nếu cái tư thế với không tới lưng kia có thể gọi là chắp tay sau lưng - nó nhìn Lục Minh lắc đầu quầy quậy. "Ngươi không nên sớm như vậy đi tiếp xúc Đa Nguyên chân chính.

Chuyện đó đối với ngươi mà nói có trăm hại mà không một lợi!" "Ngươi thật sự coi là cùng bà ta gặp mặt, ngươi có thể chiếm tiện nghi?

Ngươi sai rồi, những gì ngươi nhìn thấy đều vẻn vẹn chỉ là bà ta cho ngươi nhìn, cho ngươi nghe mà thôi.

Nhất cử nhất động của bà ta đều vượt ra khỏi nhận thức của ngươi, siêu việt lý giải của ngươi.

Bởi vì bản thân bà ta liền siêu việt tất cả!" "Nha~" Lục Minh bất trí khả phủ: "Nhưng thu hoạch của tôi dường như cũng không ít.

Hơn nữa sự hiểu biết của tôi đối với Đa Nguyên dường như cũng gia thâm một chút." Nào ngờ nghe lời này, con cánh cụt mập mạp trực tiếp cười nhạo một tiếng: "Đa Nguyên?

Ngươi thật sự cho rằng ngươi hiểu rõ Đa Nguyên?

Hơn nữa ngươi thật sự cho rằng hiểu rõ Đa Nguyên đối với ngươi có chỗ tốt?

Ngươi biết cái gì là Đa Nguyên chân chính không?" "Không, ngươi tuyệt đối không biết.

Hơn nữa ta cá là ngươi tuyệt đối sẽ không muốn biết!" "Ồ, nói nghe một chút~" Lục Minh xem ra một chút cũng không sợ, ngược lại

còn thấy rất hứng thú.

Bàn Xí Nga trầm mặc, sau đó mở miệng nói: "Được rồi, vậy giải thích cho ngươi, tỉnh cho ngươi đối với tầng thứ kia luôn có một chút tò mò không nên có!" "Từng có lúc, thế gian có Nguyên Đầu.

Vạn sự vạn vật, tất cả vũ trụ, tất cả tồn tại đều chịu sự khống chế của Nguyên Đầu.

Nguyên Đầu chế định quy tắc, chế định tất cả!" "Đối với sinh linh tầm thường mà nói, quy tắc và pháp tắc hoàn thiện tự nhiên là một chuyện tốt, bởi vì nó có thể khiến họ sống tốt hơn.

Nhưng đối với một số tồn tại cực kỳ cường đại mà nói, những quy tắc và pháp tắc này chỉ là trói buộc, chỉ là cấm cố!" "Thế là có một ngày, hắn vì tự do, hoặc hứa vì những thứ khác, hắn bắt đầu phản kháng Nguyên Đầu.

Hắn thành công rồi, Nguyên Đầu ban sơ bị triệt để đánh vỡ.

Hắn cũng theo đó hoạch đắc sức mạnh càng mạnh hơn, siêu việt quá khứ, siêu việt thời gian, siêu việt không gian, siêu việt vận mệnh, siêu việt vũ trụ, siêu việt tất cả.

Hắn bất tử bất diệt, hắn trở thành Nguyên Đầu mới~" "Nhưng hắn vẫn luôn không làm được việc siêu việt bỉ thử!" "Cho nên, không ngoài ý muốn, một trận lại một trận đại chiến bùng nổ.

Hắn muốn siêu việt bỉ thử, dùng các loại phương pháp, hắn khát vọng siêu việt tất cả, khát vọng trở thành Nguyên Đầu mới~" "Đa Nguyên, mỗi một con đường Đa Nguyên đều là con đường siêu thoát.

Nhận thức trước kia của ngươi là chính xác, Đa Nguyên chia làm Chân Cảnh, Hư Cảnh.

Chỉ là nhận thức của ngươi có một chút vấn đề.

Ngươi thật sự cho rằng những Hư Cảnh Đa Nguyên kia không muốn trở thành Chân Cảnh Đa Nguyên chân chính sao?

Hoặc là ngươi thật sự cho rằng bọn hắn không đạp túc Chân Cảnh vẻn vẹn là vì đánh không vỡ tầng vách tường đơn nguyên cái gọi là kia?" "Không, căn bản không phải!" "Chân Cảnh Đa Nguyên chân chính lại há có thể thiển bạc như vậy.

Mỗi một cái Chân Cảnh Đa Nguyên đều là một con đường siêu thoát.

Hư Cảnh muốn đạp túc Chân Cảnh cần phải có sự hiểu biết đối với Chân Cảnh.

Nhưng khi ngươi dần dần bắt đầu hiểu rõ Chân Cảnh, thứ nhận được lại không phải khế cơ đột phá, mà là...

Đồng Hóa!" "Ví dụ, có người muốn lấy Hoàng Đạo đột phá Chân Cảnh Đa Nguyên, cho nên hắn đi tìm hiểu, đi tiếp xúc Hoàng Đạo Nguyên Đầu.

Nhưng khi hắn đưa ra quyết định này, đã chú định: Cho dù tương lai hắn thành công, cũng chỉ là tôn Hoàng thứ hai, hắn bị Hoàng Nguyên Đầu đồng hóa, trở thành một phần của Hoàng Đạo!" "Đạo của hắn, pháp của hắn, ý chí, tư duy, thậm chí tất cả của hắn đều đang hướng về con đường mà hắn tìm hiểu kia bắt đầu đồng hóa!" "Ngươi thật sự cho rằng Hư Cảnh không cách nào đánh vỡ tầng vách tường vũ trụ cái gọi là kia sao?

Không, không phải vì làm không được, mà là vì không dám làm!" "Muốn đột phá, tất tu hiểu rõ.

Mà chỉ cần hiểu rõ, đại biểu triệt để mất đi cơ hội thành Chân Cảnh Đa Nguyên.

Đây là nghịch lý, nghịch lý hoàn toàn không cách nào giải quyết!"

"Cho nên, hiện tại ngươi đối với Chân Cảnh Đa Nguyên có bao nhiêu thân cận, bao nhiêu hiểu rõ, thì đại biểu cự ly với tầng thứ kia có bấy nhiêu diêu viễn.

Không đi nhận thức, không đi tìm hiểu, ngược lại mới là sự lựa chọn minh trí nhất!" "Hiện tại, ngươi hiểu rồi chứ?

Cách làm vừa rồi của ngươi rốt cuộc nguy hiểm đến mức nào!!" Nghe vậy, Lục Minh trầm mặc một hồi.

Hồi lâu sau, hắn dùng một ánh mắt chưa từng có nhìn chằm chằm con cánh cụt trong nhóm chat. "Hai vấn đề.

Thứ nhất, những Đa Nguyên kia muốn siêu việt bỉ thử, trở thành Nguyên Đầu cuối cùng.

Nhưng có hay không một vấn đề: Nếu thật có Đa Nguyên hoạch đắc thành công, vậy đại biểu tất cả đều trở về Nguyên Đầu ban sơ.

Ngươi xác định hắn chân chính là... hắn sao?" "Vấn đề thứ hai, Tiểu Xí Nga, ngươi làm sao nhìn ra được sự hiểu biết của ta tịnh không phải chân chính?

Vậy ngươi làm sao nhìn ra cái ngươi nhìn thấy, cái ngươi hiểu, chẳng lẽ thật sự là cái ngươi nhìn thấy, cái ngươi hiểu sao?" "Vì sao ngươi lại đơn thuần cho rằng người khác tới gần Đa Nguyên sẽ bị Đa Nguyên đồng hóa, ta tới gần Đa Nguyên cũng sẽ như thế ni~~" "Vì sao không thể đổi một góc độ tự khảo, hoặc hứa... là Đa Nguyên đang bị ta đồng hóa ni~~" "Ngươi làm sao xác định, sự hiểu biết và nhận thức của ngươi đối với ta đều là đúng?" Sát na gian, thần sắc tiểu cánh cụt sậu nhiên đại biến, vẻ mặt hãi nhiên nhìn Lục Minh.

Lục Minh giờ khắc này mang lại cho nó cảm giác xa lạ chưa từng có, sự chấn hám trong ánh mắt cũng chưa từng có. "Ngươi, ngươi..." Nửa ngày, con cánh cụt không nói nên lời, thân ảnh trực tiếp tan đi.

Không biết từ khi nào, nơi sâu trong trung tâm nhóm chat vang lên một tiếng vang nhỏ khó có thể phát giác. "Ta vốn dĩ vẫn luôn nhìn không thấu bản chất của ngươi.

Giờ khắc này, ta dường như ẩn ẩn hiểu ra một chút.

Hy vọng suy đoán của ta là sai lầm, nếu không thì tất cả chuyện này quá đáng sợ rồi~~" Nhìn vào nhóm chat đang dần yên ắng, khóe miệng Lục Minh nhếch lên một độ cong khó hiểu.

Mở ra giao diện thuộc tính, lúc này giao diện thuộc tính đã có sự thay đổi lớn chưa từng thấy.

Danh xưng: Lục Minh Danh hiệu: Khi Trá Sư Thiên phú: Biến giả vi chân (Vô thượng cấp) Thể chất: Bất hủ chi khu, Bất diệt chi cốt, Cuồng chiến ma chi huyết Dị năng: Băng phong địa ngục, Địa ngục hoàng tuyền, Tận thế chi phong, Đọa lạc thái thản (28%) Thần thông: Thương Thiên Hóa Thân (18%), Toàn Tri Quyền Hành - Trung (65%), Lượng tử vĩnh sinh pháp đệ tứ giai đoạn (25%), Nhất niệm tam thiên pháp tắc giới (Hắc ám pháp tắc bát cấp 98%, Thôn phệ pháp tắc bát cấp 85%, Thời gian pháp tắc bát cấp 46%, Thủy chi pháp tắc thất cấp 56%...), Chủng ma chuyển sinh.

Đặc thù: Lượng tử ma chủ, Gia thế luân hồi (Vạn vật chi nguyên) (?%) Nhìn những thay đổi trên giao diện thuộc tính, nụ cười trên khóe miệng Lục Minh càng thêm thâm thúy.

Diện kiến một vị Đa nguyên, trong mắt người khác có lẽ là nguy hiểm, nhưng đối với Lục Minh mà nói, một vị Đa nguyên sẽ không ra tay lấy mạng mình, đó chính là sự ban tặng tốt nhất thế gian!

Cho dù Nữ Oa có thể nhận ra sự "không hoàn chỉnh", vậy thì tự nhiên bà ấy cũng có thể nhận ra năng lực của hắn "không hoàn chỉnh".

Đồng thời với việc nhận ra điều đó, sự hiểu biết và nhận thức của

bà ấy về Lục Minh cũng sẽ càng thêm sâu sắc, tự nhiên cũng khế hợp với việc kích hoạt thiên phú của Lục Minh.

Trong tình huống này, độ hoàn thành của tất cả năng lực tăng vọt hoàn toàn, thực sự chẳng có gì kỳ quái.

Đa nguyên và Đơn nguyên, khoảng cách thực sự quá lớn.

Chỉ một ý niệm vô tình nảy sinh của bà ấy, đối với năng lực của Lục Minh mà nói, cũng chẳng khác nào một liều thuốc bổ ưu lương nhất.

Cho nên, hắn áp căn bản không để ý Đa nguyên đang tính toán gì, hoặc hứa bà ấy có kế hoạch, có thể kiếm được một số thứ, nhưng tôi cũng tuyệt đối sẽ không lỗ!

Còn về năng lực cuối cùng kia...

Đó là thu hoạch có được sau khi tùy tiện "chém gió" một câu trong nhóm chat.

Nữ Oa cố nhiên là Đa nguyên, là một lương thực tiến giai ưu tú, nhưng nhóm chat thì sao?

Chẳng qua bình thường nhóm chat căn bản không lộ diện, ý thức bên trong cũng chỉ ngẫu nhiên hiển hóa, căn bản không có cơ hội lừa gạt.

Lần này khó khăn lắm nó mới lộ đầu ra, Lục Minh làm sao có thể từ bỏ.

Đây là một cái năng lực nhìn qua thì chẳng có gì ghê gớm, nhưng thực tế lại có chút cổ quái.

Không chỉ độ hoàn thành tượng trưng bằng dấu chấm hỏi chưa biết, mà quan trọng hơn là nó có một công hiệu đặc thù.

Gia thế luân hồi (Vạn vật nguyên đầu) (?%): Nguyên đầu của tất

cả, mọi sức mạnh trên thế gian đều không thể đồng hóa nó, chỉ có thể bị nó đồng hóa.

Có thể thôn phệ tất cả sức mạnh phù hợp với logic khái niệm, hoặc không phù hợp với logic khái niệm.

Đây gần như là một năng lực được tạo ra hoàn toàn dựa theo những gì Lục Minh chém gió lung tung...

Thôn phệ tất cả sức mạnh phù hợp khái niệm?

Hoặc không phù hợp khái niệm?

Câu này có chút quỷ dị, tách từng chữ ra thì đều nhận biết, nhưng ghép lại thì lại không hiểu.

Cái gì gọi là sức mạnh không phù hợp khái niệm?

Lửa biết đốt nước?

Bóng tối thôn phệ tất cả ánh sáng?

Mấy thứ trái ngược về mặt lý luận khái niệm sao?

Một năng lực kỳ kỳ quái quái?

Tóm lại, cái năng lực này dường như rất mạnh, chỉ là mọi phương diện đều lộ ra một chút mơ hồ khó hiểu.

Cũng may, tính cách Lục Minh không phải kiểu thích chui vào ngõ cụt.

Chương 142

Chung quy là sức mạnh thuộc về mình, sớm muộn gì cũng có thể làm rõ, như vậy là đủ rồi. "Biến giả vi chân, ta thành Nguyên đầu của tất cả...

Tên kia cũng khá thú vị, thế mà cũng không phát hiện ra, cái thứ nhóm chat này yêu thích bị lừa gạt như vậy sao?" "Hiện tại, cũng đến lúc nên đột phá rồi." Độ hoàn thành Thương Thiên Hóa Thân tiếp cận 20%, Lục Minh ẩn ẩn cảm giác đã đủ để đạt được sức mạnh tấn cấp.

Trung vị Tinh Hệ cấp, có thể rồi...

Nghĩ tới đây, Toàn Tri Quyền Hành trung cấp với độ hoàn thành hơn một nửa sát na gian diên thân ra bốn phía.

Rất nhanh, một mảnh tinh hải vô chủ xuất hiện trong đầu Lục Minh.

Sau một khắc, hắn tùy tay xé rách hư không, lao về phía mảnh tinh hải kia. ...

Trong tinh không hạo hãn, một thân ảnh khôi hoành bình tĩnh ngồi ở đó.

Thân thể hắn vô cùng to lớn, từng ngôi sao, từng dải ngân hà ở trước mặt hắn đều chỉ như bụi trần.

Một cái hô hấp, ngàn vạn ngôi sao vì đó mà chấn động.

Một lần tim đập, vô số ngôi sao bị hủy diệt, lại có vô số ngôi sao đang đản sinh!

Cùng với nhịp hô hấp không nhanh không chậm của hắn, một luồng khí cơ kỳ dị bắt đầu xuất hiện bên cạnh.

Vô số tinh thần xung quanh bắt đầu xoay tròn, bắt đầu quay quanh thân ảnh kia.

Trong quá trình xoay tròn, những ngôi sao lớn vô tình va chạm, dị tượng tinh thần bạo tạc liên tục sản sinh.

Vụ nổ hình thành chuỗi phản ứng liên tỏa, càng lúc càng dày đặc...

Dần dần, sức mạnh vô cùng tận sinh ra từ những vụ nổ tinh thần dường như bị thân ảnh hạo đại kia hấp thu.

Thân ảnh ấy ẩn ẩn trở nên càng thêm hùng vĩ.

Không biết từ lúc nào, mảnh tinh hệ thứ hai bắt đầu xuất hiện quanh thân hắn.

Một trái một phải, hỗ trợ không can thiệp lẫn nhau, lại liên kết với nhau, hình thành một màn kỳ cảnh.

Khi mảnh tinh hệ thứ hai triệt để thành hình, ẩn ẩn có mảnh tinh hệ thứ ba hư ảo không thực dường như nhược ẩn nhược hiện, sắp sửa xuất hiện trên đỉnh đầu Lục Minh.

Lại không biết qua bao lâu, thân ảnh hạo đại kia mở đôi mắt.

Trong đôi mắt ấy dường như ẩn chứa sức mạnh còn hạo hãn hơn cả mảnh tinh hải này.

Một lát sau, cảm giác thân hình khổng lồ rút đi, cuối cùng hiển lộ ra tư thái vốn có của Lục Minh.

Hắn hơi nắm chặt nắm đấm, cảm nhận sức mạnh cuồn cuộn không dứt trong cơ thể. "Sức mạnh của hai cái tinh hệ gia trì vào một thân, về phương diện thực lực đơn giản thô bạo mà tăng gấp đôi.

Mảnh thứ ba cũng sắp hoàn thành, lúc này sức mạnh của tôi tiếp cận gấp đôi trước đó.

Rất mạnh, sức chiến đấu đâu chỉ là vấn đề gấp đôi, tôi của hiện

tại đủ để dễ dàng đánh bại tôi của trước kia." Đánh bại, chứ không phải đánh chết.

Bởi vì cho dù là Lục Minh cũng không dễ dàng bị giết chết.

Tính bất tử của hắn đã vượt xa sinh linh bình thường. "Ngoài ra, có một chút vấn đề.

Lúc đầu ngưng tụ ra một mảnh tinh hệ là Hạ vị Tinh Hệ cấp, hiện nay hai mảnh tinh hệ là Trung vị Tinh Hệ cấp.

Vậy thì ba mảnh tinh hệ có thể đạt Thượng vị Tinh Hệ cấp, bốn mảnh là Đỉnh phong Tinh Hệ cấp?" "Nhưng tại sao dựa theo logic năng lực, sau cơ chuẩn lột xác 10% độ hoàn thành, cơ số lột xác tiếp theo lẽ ra phải là 50%?

Theo như hiện nay, độ hoàn thành mỗi khi tăng 5% có thể gia tăng sức mạnh một tinh hệ, vậy khi đạt 50% phát sinh lột xác, chẳng phải tôi có thể ngưng tụ tám cái, thậm chí chín cái tinh hệ, vượt xa giới hạn bình thường sao?" Cơ số để một năng lực xuất phát lột xác, trong tình huống bình thường là 10%, 50%, 90% cùng với 100% cuối cùng.

Năng lực của Lục Minh đại đa số đều phù hợp quy luật này, không phù hợp chỉ có một số ít năng lực khá đặc thù.

Trầm mặc nửa ngày, đáp án duy nhất xuất hiện trong lòng.

Dường như, không biết vì nguyên nhân gì, sức mạnh của Thương Thiên Hóa Thân hình như... tầng thứ đã trở nên cao hơn rồi.

Vốn tưởng rằng độ hoàn thành Thương Thiên Hóa Thân đạt 100%, Lục Minh bất quá cũng chỉ vừa vặn đạt tầng thứ Đa nguyên.

Theo cách nói của nhóm chat, hắn là sẽ trở thành Thiên đạo của tất cả thế gian, hoặc là Nguyên đầu loại Thương Thiên.

Nhưng hiện tại xem ra, dường như cũng không đơn giản như vậy.

Đúng lúc này, nhóm chat lại lần nữa vang lên tiếng chấn động như trước đó.

Lục Minh tùy tay lấy điện thoại ra, thấy Bàn Xí Nga lúc trước lại tái hiện.

Biểu tình kinh hãi, chấn động khi biến mất lần trước lúc này đã toàn bộ tan đi, thay vào đó là vẻ đạm nhiên như lần đầu xuất hiện. "Có cái vấn đề, tôi cảm giác tôi cần nhắc nhở cậu lần nữa." "Tôi không rõ tình huống cụ thể, nhưng ẩn ẩn có thể nhìn ra con đường cậu đang đi.

Lấy thân xác nhân loại chấp chưởng sức mạnh Thương Thiên, con đường này cậu đi rất thuận lợi.

Nếu cứ tiếp tục đi, đi đến đỉnh phong cấp số Đơn nguyên vũ trụ hẳn là không khó khăn, nhưng muốn tấn cấp Đa nguyên là không làm được." "Bởi vì, Nguyên đầu của tất cả Thương Thiên, Thanh Thiên, Hoàng Thiên, Lão Thiên, hoặc là Thiên Đạo, đã sớm xuất hiện rồi." "Nguyên đầu mới thay thế Nguyên đầu cũ là căn bản không thể nào.

Nói cách khác, con đường này của cậu là một con đường chết ở cấp Đa nguyên!" "Ồ, rồi sao nữa?" Đối với sự bình tĩnh của Lục Minh, Bàn Xí Nga hơi có chút bất lực.

Cái tên này vĩnh viễn đều không biết viết chữ "sợ" hay sao?

Không, haizz, ai bảo mình vớ phải cái tên như vậy chứ. "Rồi sao, không có rồi sao.

Tôi nói cho cậu biết, hoặc hứa đây là nguyên nhân những Đa nguyên kia tiếp cận cậu." "Nguyên đầu của tất cả Thương Thiên và mấy tên cậu tiếp xúc kia không đối phó với nhau, đừng để sơ sẩy một cái lại thành quân cờ." "Ngoài ra..." "Có câu này cậu nghe cho kỹ, tự mình hiểu, tự mình xem." "Người phụ nữ tiếp cận cậu, rất đặc thù, phi thường đặc thù, đặc thù siêu hồ tưởng tượng của cậu." "Bất cứ

một Đa nguyên nào đều là một con đường siêu thoát, đều là Nguyên đầu cuối cùng của một con đường.

Nhưng tịnh không đại diện cho việc một Đa nguyên chỉ có thể trở thành một Nguyên đầu.

Như cậu hiểu về ba anh em kia, bọn họ phân biệt chấp chưởng Nguyên đầu, đồng thời cũng cùng nhau chấp chưởng một Nguyên đầu.

Ba người chấp chưởng bốn cái Nguyên đầu, cũng vì thế mà được nhận định là tồn tại đỉnh phong hoặc đỉnh tiêm trong tầng thứ Đa nguyên." "Người phụ nữ kia... từng có cơ hội một người chấp chưởng hai cái Nguyên đầu." "Nguyên đầu của tất cả Hoàng Đạo, đã từng cũng có hy vọng trở thành Nguyên đầu của Thánh Đạo.

Chỉ không biết vì sao bà ấy vứt bỏ con đường kia, ngược lại tự giáng cách thành Thánh Mẫu, ai cũng không biết vì sao bà ấy lại làm như vậy." "Vốn dĩ, bà ấy kỳ thực hoàn toàn có cơ hội trở thành người đứng đầu Đa nguyên, trở thành tồn tại thực sự gần gũi nhất với Nguyên đầu chung cực kia..." "Cho dù như thế, người phụ nữ kia cũng vẫn mạnh đến đáng sợ." "Cậu hẳn là nghe được từ trong câu chữ người phụ nữ kia nhắc tới một trận đại chiến.

Tôi nói cho cậu biết, cái cậu thật sự không biết là, trận đại chiến kia, người phụ nữ đó từng lấy sức một mình chính diện đối kháng năm vị Đa nguyên.

Tuy bại, nhưng hung uy vẫn chấn nhiếp cổ kim!" "Tiếp cận một kẻ như vậy, rất dễ sẽ hấp dẫn sự chú ý của các Đa nguyên khác.

Hoặc hứa đối với cậu mà nói là họa phúc tương y (trong họa có phúc), tóm lại, tự giải quyết cho tốt." Nói xong, Bàn Xí Nga biến mất vô ảnh vô tung, độc lưu Lục Minh tại chỗ trầm mặc không nói.

Thật lâu sau, hắn mạc danh cười một tiếng: "Hóa ra là như vậy." Lục Minh ẩn ước có chút hiểu rõ nguyên nhân vị Nữ Oa kia tìm cầu hợp tác với hắn.

Ngoài ra, hắn cũng có chút hiểu được vì sao Thương Thiên Hóa Thân lại tái độ phát sinh biến hóa kỳ đặc.

Nếu dựa theo tư thái vốn có của năng lực Thương Thiên Hóa Thân, đợi khi đột phá Đa nguyên, hoặc hứa sẽ trở thành một Đa nguyên kỳ đặc, không phải là Nguyên đầu...

Trong tình huống này, nếu Lục Minh "thịt" luôn cái tên Nguyên đầu của tất cả Thiên Đạo kia, sau đó thay thế, sức mạnh của hắn hoàn toàn có thể trong nháy mắt siêu việt Đa nguyên tầm thường.

Hoặc hứa, đây chính là định vị, hoặc là lộ tuyến mà vị kia thiết lập cho hắn.

Chỉ là, vẫn còn hai vấn đề.

Thứ nhất, vì sao vị kia xác định hắn có thể "xử đẹp" Nguyên đầu Thiên Đạo rồi thay thế?

Trầm tư nửa ngày, trong đôi mắt Lục Minh, quang mang u thâm lóe lên rồi biến mất. "Vị cách Thánh Phụ, Nguyên đầu của tất cả Thánh, cho nên đây đã là phần thưởng, cũng là một bộ phận tất yếu để tôi hoàn thành nhiệm vụ?" "Khi tôi luyện hóa cái gọi là vị cách Thánh Phụ, hoặc hứa sẽ trở thành một nửa của Nguyên đầu 'Thánh'.

Thánh Phụ, Thánh Mẫu, mỗi người chấp chưởng một nửa?" "Tam Thanh cùng nhau chấp chưởng một Nguyên đầu, quan hệ tốt đến mức thành huynh đệ.

Nếu hai người chấp chưởng một Nguyên đầu, vậy quan hệ tự nhiên càng tiến thêm một bước.

Cho nên, đây đã là phần thưởng, hắn cũng là một loại cấm cố..."

Thật lâu sau, Lục Minh đạm đạm cười một tiếng, ngẩng đầu nhìn thoáng qua tinh không hạo hãn. "Đúng là một đám hồ ly già thành tinh, nhất cử nhất động, một vòng lại tròng thêm một vòng, căn bản khiến người ta nhìn không thấu dưới đáy rốt cuộc tròng bao nhiêu tầng vòng." Một lát sau, Lục Minh cúi thấp đầu, thật sâu nhìn thoáng qua điện thoại trong tay.

Trong lòng là vấn đề thứ hai, cũng là vấn đề cuối cùng.

Hắn có thể dùng cái xưng hô hoàn toàn không gọi là tôn kính để gọi vị kia, là một loại cố lộng huyền hư?

Hay là tên này tịnh không úy kỵ vị Nữ Oa kia?

Cho nên, hắn lại là Nguyên đầu gì?

Chương 143

Hoặc là, nhóm chat thật sự chỉ là một loại Nguyên đầu?

Một vị Đa nguyên?

Tư thái tàn khuyết phá bại trước đó, thật sự là tàn khuyết phá bại?

Hay chỉ là cố ý biểu hiện ra?

Nếu là giả, vậy làm thế có ý nghĩa gì?

Khẳng định không phải vì để diễn một màn che mắt cho hắn xem, Lục Minh tự biết mình là ai.

Nhóm chat hoặc hứa đối với hắn có chút kiêng kỵ, nhưng cũng không đến mức sợ hãi đến trình độ đó.

Nếu là thật, vậy tên này lại trong thời gian ngắn phát sinh biến hóa lớn như vậy?

Có người đưa tài nguyên cho hắn?

Hay là nhóm chat và một số tồn tại nào đó đạt thành giao dịch?

Bài trừ tất cả khả năng, cái còn lại dù không thể tin nổi cũng sẽ là đáp án. "Nếu thật sự là như vậy, thế thì nhân vật kết nối tiếp theo của nhóm chat, thế giới được kết nối, không khéo... sẽ phi thường thú vị."

...

Thiên Đình, với tư cách là trung tâm của Tam Giới, người chấp chưởng trên danh nghĩa của Tam Giới sở hữu địa vị thần thánh tôn quý!

Thiên Đình vô cùng hạo đại, có tiên thần vạn ngàn, tiên binh trăm vạn, tiên bộc ngàn vạn, phân liệt tại mỗi một góc của Thiên Đình.

Trong ngày thường, thỉnh thoảng có tiên thần cưỡi mây đến, cưỡi

hạc đi, thỉnh thoảng có tiên tử tiên bộc tiên tư phiên phiên bay múa xuyên qua trong tầng mây, khắp nơi sung kích tiếng tiên ngữ.

Nhưng tất cả những điều này, khi đến gần một vị trí nào đó, đều lặng lẽ mất đi màu sắc vốn có.

Nụ cười của tiên tử tiên bộc biến mất, tiên thần hoặc nhíu mày lộ vẻ chán ghét, hoặc mắt lộ vẻ đề phòng cảnh giác, sau đó lặng lẽ tản đi hướng khác.

Cuối cùng, chỉ còn lại tòa thần điện dường như hằng cổ vĩnh tịch kia: Chân Quân Thần Điện! "Két..." một tiếng, phòng môn Chân Quân Thần Điện lặng lẽ bị đẩy ra.

Tiếng bốn cái móng đi trên mặt đất tĩnh lặng mang lại chút sinh khí cho tòa thần điện dường như rơi vào tử tịch vĩnh hằng này.

Đó là một con chó, một con chó hổ hổ sinh uy.

Rõ ràng là chó, nhưng bất luận là ánh mắt sắc bén hay thân thể kiện thạc đều cho người ta cảm giác có thể xé xác hổ báo.

Đương nhiên, nó xác thực có thể xé xác hổ báo, mà không phải hổ báo bình thường, ngay cả đầy trời Thần Hổ, đầy đất Yêu Báo cũng tuyệt đối không phải đối thủ của nó!

Bởi vì trong thiên địa này, nó là Đệ nhất Thần Khuyển, luận thực lực còn trên cả tiên thần bình thường.

Tên nó là: Hạo Thiên Khuyển!

Hạo Thiên Khuyển đạp trên mặt đất Chân Quân Thần Điện.

Nơi này từ trước đến nay chưa từng có tiếng cười đùa.

Bốn vách tường đều là tử khí trầm trầm mang theo áp lực.

Rõ ràng nó đã quen thuộc đến cực hạn, dần dần đi đến địa điểm quen thuộc nhất, nơi trung tâm nhất của Chân Quân Thần Điện.

Sau đó, nó ngẩng đầu, ngước nhìn đạo thân ảnh gần như vĩnh hằng trong lòng nó đang ngồi ở trung tâm đại điện.

Người đó khoác trên mình bộ thần giáp màu lượng ngân, tay cầm Tam Tiên Lưỡng Nhận Đao, sắc mặt một mảnh túc mục.

Cho dù là ở Chân Quân Thần Điện, ở nơi ở của mình, trên mặt hắn cũng không có dù chỉ một phân một hào buông lỏng, có chăng chỉ là sự túc mục và uy nghiêm khiến người ta lạnh lòng.

Hạo Thiên Khuyển chỉ nhìn thoáng qua liền theo thói quen cúi đầu xuống.

Không sai, chủ nhân của nó, Tam Giới Đệ Nhất Chiến Thần, Thiên Đình Hiển Thánh Nhị Lang Chân Quân, đã sớm quen với dáng vẻ khiến người ta kính sợ này.

Rõ ràng, trong ký ức, vốn không nên là cái dáng vẻ này...

Rõ ràng ngày xưa chủ nhân cũng sẽ cười, cũng sẽ ôm nó, đùa giỡn với nó.

Nhưng hiện tại thì không, vĩnh viễn sẽ không.

Bởi vì Nhị Lang Thần, Thiên Đình Tư Pháp Thần Quân, không còn là hắn đơn thuần nữa.

Hạo Thiên Khuyển lặng lẽ dùng dư quang liếc nhìn Nhị Lang Thần ở phía trên.

Ánh nến hỗn hỗn ám ám điểm xuyết mỗi một tấc góc của đại điện, chiếu lên mặt Nhị Lang Thần cũng không sản sinh ra được phân hào ánh sáng.

Nhị Lang Thần lúc này nhìn qua giống như một tảng đá.

Cảm giác này bỗng nhiên khiến Hạo Thiên Khuyển có chút không thở nổi.

Thế là, nó phí sức thở dốc, tiếng chó thở dốc không nhỏ, cho dù là Hạo Thiên Khuyển cũng phải tuân theo loại thiên tính này.

Không ngoài dự đoán, tiếng thở dốc dồn dập của Hạo Thiên Khuyển thu hút sự chú ý của Nhị Lang Thần phía trên.

Ánh mắt sắc bén gần như hào vô cảm tình của Nhị Lang Thần rũ xuống, rơi vào trên thân Hạo Thiên Khuyển. "Hạo Thiên Khuyển, sao thế?" Tuy là lời nói quan thiết, nhưng không biết vì sao lại khiến người nghe ngược lại càng thêm lạnh lòng.

Lời hỏi thăm của một tảng băng có thể khiến người ta cảm thấy ấm áp sao?

Đáp án tự nhiên là không thể nào.

Nhưng cho dù như thế, trên mặt Hạo Thiên Khuyển vẫn lộ ra tràn đầy vui vẻ, sán lại gần, cẩn thận từng li từng tí cọ cọ chủ nhân của nó.

Nó nhớ hình như đã rất lâu không có chạm vào chủ nhân như vậy, hẳn là... sẽ không tức giận chứ?

Hạo Thiên Khuyển trong lòng có chút thon thót lo âu.

Phiền não của chủ nhân bình thường đã đủ nhiều rồi, nó tịnh không muốn tăng thêm cho chủ nhân một tia phiền não nào nữa, một tia cũng không.

Nhìn động tác của Hạo Thiên Khuyển, trong ánh mắt dường như tảng băng của Nhị Lang Thần, nơi sâu thẳm trong đáy mắt, gợn sóng chợt lóe, hiện lên một tia ôn tình hiếm thấy, vi tế khó nhận ra.

Hắn vươn tay, có chút cứng ngắc đặt lên đầu Hạo Thiên Khuyển, nhẹ nhàng vuốt ve.

Động tác vốn vô cùng thông thạo, lúc này lại sung kích một loại

cảm giác xa lạ.

Chỉ vài cái vuốt ve, tia ôn tình nơi đáy mắt Nhị Lang Thần triệt để tiêu tán.

Không nên, Tư Pháp Thiên Thần không nên có bất kỳ tình cảm nào.

Tình cảm là gánh nặng, nảy sinh tình cảm thì không thể nghiêm túc chấp hành thiên quy của Thiên Đình!

Nảy sinh tình cảm liền sẽ nảy sinh nhân tâm.

Nảy sinh nhân tâm, e rằng sẽ không thể vung Tam Tiên Lưỡng Nhận Đao sắc bén như vậy nữa.

Bởi vì tất cả tình cảm đều sẽ khiến hắn nảy sinh sự chống đối với thiên quy.

Cho nên, hắn không nên có bất kỳ tình cảm nào!

Ít nhất, trước khoảnh khắc kia, hắn không nên có bất kỳ tình cảm nào. "Được rồi, sao thế?" Giọng nói lạnh băng như máy móc vang lên.

Hạo Thiên Khuyển vốn đang hưởng thụ sự tiếp xúc hiếm hoi với chủ nhân thì toàn thân cứng đờ, sau đó chậm rãi lùi lại, thoát khỏi sự tiếp xúc, có chút cục súc, lại có chút do dự. "Nói!" Không có bất kỳ mùi vị quát mắng nào, chỉ lạnh lùng thốt ra một chữ như vậy, lại khiến Hạo Thiên Khuyển toàn thân run lên.

Hạo Thiên Khuyển không dám do dự nữa, một đạo pháp lực trào ra, giữa không trung hình thành một bức tranh.

Trên bức tranh là một nam tử và một nữ tử.

Nam tử là phàm nhân, tịnh không có chỗ nào độc đặc, trừ bỏ một phần thư sinh khí trên người thì gần như chẳng có sở trường gì.

Nữ tử kia lại cực đẹp, cho dù mặc một thân áo vải thô của phàm

nhân cũng vẫn lan tỏa phần tiên tư siêu phàm kia.

Lúc này, một nam một nữ hoàn toàn không hợp nhau lại đang thân mật dựa vào nhau, trong giọng nói đầy sự ngọt ngào, cho dù cách một tấm kính cũng hoàn toàn có thể nghe ra được.

Nhị Lang Thần lẳng lặng chăm chú nhìn màn này, cuối cùng tầm mắt rơi vào phần bụng của nữ tử có tiên tư bất phàm kia.

Lúc này phần bụng nàng cao cao gồ lên, trình hiện ra một loại ung thũng hoàn toàn không tương phù với thân thể tuyệt mỹ kia.

Phần không tương phù này lại tịnh không làm cho nữ tử nảy sinh cảm xúc chống đối, ngược lại khuôn mặt tinh xảo hiện lên một loại ánh sáng thánh khiết, đó là quang huy mang tên mẫu tính.

Nhị Lang Thần lẳng lặng nhìn màn này, trên khuôn mặt lạnh băng không có dù chỉ một tia một hào biến hóa cảm xúc, cho dù nữ tử trong kính tượng kia là muội muội của hắn, cho dù muội muội hắn đã chọn một con đường hoàn toàn không nên đi, con đường xúc phạm thiên điều giống hệt mẫu thân hắn, hắn cũng không có bất kỳ biến hóa cảm xúc nào.

Chương 144

Chỉ là, Hạo Thiên Khuyển phía dưới lại bất giác cúi thấp đầu.

Giờ khắc này, ánh nến hỗn hỗn ám ám điểm xuyết mỗi một tấc góc của đại điện, Chân Quân Thần Điện vẫn là cái Chân Quân Thần Điện đó, nhưng lại bất giác khiến người ta cảm thấy trong lòng chua xót, đau đớn, có loại bi thương không thể diễn tả.

Nó hiểu, chủ nhân a, tịnh không phải hào không để ý như vẻ bề ngoài.

Chỉ là, Nhị Lang Thần, Thiên Đình Đệ Nhất Chiến Thần, Tư Pháp Thần Quân, người thủ hộ thiên quy, không thể biểu hiện ra tình cảm của mình. "Anh của hiện tại, thật sự có thể chấp nhận cái bộ dạng này sao?" Bỗng nhiên, một giọng nói từ bốn phương tám hướng truyền đến, lọt vào tai Nhị Lang Thần.

Hạo Thiên Khuyển phía dưới lập tức kinh hãi!

Giọng nói này, Chân Quân Thần Điện sao lại xuất hiện giọng nói thứ ba ngoài nó và chủ nhân?

Sau sự kinh ngạc nồng đậm mới là cảnh giác đến muộn.

Hạo Thiên Khuyển toàn thân căng thẳng, một luồng khí tức phảng phất như hung thú viễn cổ bao trùm cả Chân Quân Thần Điện.

Thị giác, khứu giác, thính giác của Hạo Thiên Khuyển đều vượt xa tiên thần tầm thường, bắt đầu tìm kiếm, muốn lôi cái tên kỳ quái phát ra tiếng trong Chân Quân Thần Điện này ra.

Nhưng mà, thất bại...

Mặc cho nó phát huy thiên phú đến cực hạn cũng không tìm được tảy may tung tích, phảng phất giọng nói vừa rồi chỉ là ảo giác mà thôi.

Hạo Thiên Khuyển đem kết luận có được thông qua sự ăn ý giữa chủ và tớ truyền đạt cho Nhị Lang Thần phía trên.

Sắc mặt Nhị Lang Thần không có phân hào biến hóa, vẫn lạnh lùng như một tảng băng, dường như vĩnh viễn cũng sẽ không tan chảy. "Bản quân lại càng không thể chấp nhận loại người giấu đầu lòi đuôi như thế." Giọng nói lạnh băng vang vọng trong cả Chân Quân Thần Điện. "Giấu đầu lòi đuôi?

Tiên thần ngu muội mà thôi, chỉ biết lấy nhận tri của mình để phán đoán người khác.

Tôi vẫn luôn đứng ở đây, chỉ là các người nhìn không thấy mà thôi." "Thôi được rồi, khát cầu tiểu tiểu tiên thần hiểu được một số sự vật chung quy là khó khăn một chút, tôi đổi một tư thái khác vậy." Sau một khắc, cả Chân Quân Thần Điện gần như trong nháy mắt bị thôn phệ ánh sáng.

Thực tế ánh sáng tịnh không biến mất, chỉ là bị một tồn tại nào đó tiến hành thu rút cực độ, giống như một ngôi sao đang nhanh chóng co lại thành một viên bi, dưới sự biến động kịch liệt, cả Chân Quân Thần Điện vô tình bị dẫn phát dị tượng như thể mọi thứ đều bị thôn phệ.

Sau đó, một nam tử một thân thanh y, diện sắc ôn hòa bình tĩnh xuất hiện trong Chân Quân Thần Điện.

Sát na chi gian, Nhị Lang Thần động thủ.

Thực lực Tam Giới Đệ Nhất Chiến Thần cộng thêm Tam Tiên Lưỡng Nhận Đao là kiện thần binh đỉnh tiêm gia trì, tùy ý một kích đều đủ để hủy diệt đại sơn, phân liệt hải dương!

Giờ khắc này, Nhị Lang Thần lựa chọn toàn lực ra tay.

Một kích này một khi trúng đích, tất nhiên thạch phá thiên kinh, hủy diệt tất cả.

Mũi đao Tam Tiên Lưỡng Nhận Đao càng hiện lên phong mang hủy diệt tất cả.

Nhưng mà, cảnh tượng sau một khắc lại khiến tất cả đều dừng lại trong một giây.

Một ngón tay, một ngón tay nhìn không bao nhiêu tráng thạc, phổ phổ thông thông, cũng không có giáp tạp bất kỳ sức mạnh nào, cứ thế nhẹ nhàng vươn ra, dùng đầu ngón tay chặn lại một kích toàn lực của Nhị Lang Thần.

Giờ khắc này, một loại cảm xúc hoang đường tràn ngập trong lòng Nhị Lang Thần.

Nhị Lang Thần tuy được xưng là Tam Giới Đệ Nhất Chiến Thần, nhưng kỳ thực hắn rõ ràng mình tịnh không phải chân chính vô địch.

Ít nhất vị cữu cữu kia của hắn đã siêu việt sự tồn tại của hắn.

Nhưng cho dù là vị cữu cữu kia, có thể dùng đầu ngón tay của một ngón tay chặn lại toàn lực một kích của hắn sao?

Nhị Lang Thần môn tâm tự vấn, đáp án hẳn là phủ định.

Cường địch, cường địch chưa từng có!

Người kia búng tay một cái, trực tiếp nhẹ nhàng đạn bay Nhị Lang Thần cùng với Tam Tiên Lưỡng Nhận Đao ra ngoài. "Tôi nhé, bình thường không thích người khác ra tay với tôi.

Bình thường kết cục của kẻ ra tay với tôi đều là cả người hóa thành tro bụi.

Cậu tương đối đặc thù, tôi hiện tại không giết cậu, nhưng cần trừng phạt nho nhỏ." "Vậy thì như thế này đi..." Người kia lại lần nữa búng tay, búng vào hư không.

Tam Tiên Lưỡng Nhận Đao trong tay Nhị Lang Thần trực tiếp

biến mất vô ảnh vô tung.

Sắc mặt Nhị Lang Thần không có phân hào biến hóa. "Không có phản ứng?

Thế thì không vui.

Vậy thế này thì sao?" Nói rồi, hắn lại khẽ búng, Hạo Thiên Khuyển cũng biến mất vô ảnh vô tung.

Giờ khắc này, thần sắc Nhị Lang Thần kịch liệt dao động. "Ngô, không có quá lớn phản ứng, vậy tái gia thêm cái này nữa..." Thần bí nhân lần thứ ba tham xuất một chỉ.

Giờ khắc này, thứ biến mất có chút nhiều.

Mũ thần tượng trưng cho Tư Pháp Thần Quân không còn, một thân thần giáp không thấy, sức mạnh mà Nhị Lang Thần lấy làm tự ngạo cũng đồng dạng biến mất.

Nhưng mà đối diện với những điều này, trên mặt hắn lại cũng không sản sinh bao nhiêu biến hóa cảm xúc, chỉ lẳng lặng nhìn vị trí Hạo Thiên Khuyển biến mất, cứ nhìn mãi, ánh mắt không chớp. "Tên đáng thương, bị dày vò đến mức ngay cả đau lòng cũng sẽ không nữa rồi sao?" "Vậy, thế này thì sao?" Thần bí nhân lại búng tay, một bức tranh xuất hiện trước mặt Nhị Lang Thần.

Một cái chảo dầu lớn đang sôi sùng sục, trên chảo dầu trói một con chó đen.

Con chó đen kia Nhị Lang Thần không xa lạ, là Hạo Thiên Khuyển. "Không được, dừng tay!!!" Trong khoảnh khắc, tất cả băng phong toàn bộ tiêu trừ.

Trên mặt Nhị Lang Thần hiện lên sự sốt ruột rõ ràng, sự hoảng trương rõ ràng.

Ngay cả khi mất đi tất cả sức mạnh cũng chưa từng có mảy may hoảng trương, giờ khắc này lại hoảng trương đến cực hạn.

Nhìn màn này, Lục Minh lại cười.

Không sai, người tới chính là Lục Minh. "Thế mới đúng chứ.

Cứ mãi giống như một cục băng, vì chấp thủ thiên quy mà phong bế tình cảm của mình.

Kẻ không có tình cảm chỉ là một tảng đá, không xứng với cái danh Tam Giới Đệ Nhất Chiến Thần!" Nói rồi, lại một cái búng tay, Hạo Thiên Khuyển một lần nữa quay về, ngã xuống trước mặt Nhị Lang Thần.

Nhị Lang Thần dùng tốc độ nhanh nhất bình sinh, hung hăng ôm Hạo Thiên Khuyển vào trong lòng, phi thường dùng sức!

Sự thân mật hốt nhiên ập tới suýt chút nữa làm Hạo Thiên Khuyển tắc thở.

Vừa rồi tuy không bị ném vào chảo dầu nhưng luồng nhiệt độ kia vẫn luôn nướng nó.

Quỷ mới biết ngọn lửa đó là gì, rõ ràng Tam Muội Chân Hỏa Hạo Thiên Khuyển cũng có thể nhảy vào tắm rửa, thế mà lại suýt chút nữa bị ngọn lửa quái dị kia nướng chín.

Chó bị nóng tự nhiên phải thở dốc kịch liệt, Hạo Thiên Khuyển cũng không thể vi phạm loại bản năng này.

Chỉ có điều, Hạo Thiên Khuyển giờ khắc này lại rất yên tĩnh.

Cái ôm của chủ nhân a, thật hoài niệm.

Thở dốc cái gì chứ, chỉ là bản năng thôi, nén xuống là được, đâu có quan trọng bằng cái ôm của chủ nhân.

Một người một thú gắt gao tương thiếp.

Được một lúc, Nhị Lang Thần hồi thần, nhìn thẳng Lục Minh: "Mục đích!" Cho dù trong khoảnh khắc bị tước đoạt tất cả sức mạnh, vị Tư Pháp Thần Quân này trên mặt cũng không nhìn thấy một tia một hào vẻ sợ hãi. "Thân phận của tôi, nói ra anh cũng không biết.

Nhưng mục đích của tôi lại có thể nói cho anh." "Dương Tiễn rửa tai lắng nghe!" "Có một người nhé, đánh với tôi một vụ cá cược.

Vụ cá cược rất khiến người ta động lòng, cho nên tôi đáp ứng.

Vụ cá cược này đánh cược Nhị Lang Thần có cam tâm tình nguyện tự sát hay không.

Tôi chọn là: Có!" Thần sắc Nhị Lang Thần lập tức biến ảo, cúi đầu nhìn thoáng qua Hạo Thiên Khuyển trong lòng.

Nếu lấy Hạo Thiên Khuyển làm uy hiếp... thật sự sẽ không biết phải làm sao.

Nhị Lang Thần chưa bao giờ sợ chết, nhưng hắn không thể chết, tuyệt đối không thể chết!

Lúc này, nghe thấy thần bí nhân tiếp tục mở miệng.

Chương 145

"Tình mẫu tử là thứ này a, thật sự là thứ phức tạp nhất thế gian, cũng là thứ thuần túy nhất.

Mẹ của anh vì để anh có thể sống tốt, bức anh lập thệ trở thành Tư Pháp Thiên Thần.

Bởi vì chỉ có như vậy, vị cữu cữu kia mới có khả năng buông bỏ ý niệm giết anh.

Tư Pháp Thiên Thần lấy thiên quy làm gốc rễ hành vi, vứt bỏ tình cảm, vứt bỏ tất cả thuộc về cảm xúc." "Mẹ anh hiểu rõ, chỉ có như vậy mới có thể khiến vị cữu cữu kia tạm thời buông xuống cừu hận đối với anh.

Hoặc hứa trong mắt vị cữu cữu kia, dày vò anh như vậy còn độc ác hơn là giết anh.

Mẹ anh có thể nhìn thấy sự đau khổ của anh, nhưng vì để anh sống tốt, bà bức anh đồng ý, bức anh phát thệ không thể tự sát.

Cho nên, cho dù đã sớm không tìm thấy lý do để sống tiếp, anh cũng không nguyện ý chết, không dám chết, đang vì di nguyện của mẹ anh mà sống, sống thành bộ dạng băng khối, ngoan thạch như hiện tại." Nhị Lang Thần lẳng lặng nghe tất cả, sau đó ôm chặt Hạo Thiên Khuyển trong lòng: "Nếu các hạ đều rõ ràng tất cả, vì sao cho rằng Dương Tiễn sẽ tự sát?" Lục Minh đạm đạm cười một tiếng: "Đó phải xem một bút giao dịch.

Ở chỗ tôi, chuyện gì cũng có thể giao dịch.

Cái gọi là thất bại chẳng qua là vì tiền cược của giao dịch không đủ.

Vấn đề thực sự quan trọng nằm ở chỗ, anh có thể bỏ ra bao nhiêu..." "Ồ, vậy Dương Tiễn đảo ngược muốn nghe xem, các hạ rốt cuộc có thể lấy ra tiền cược gì để Dương Tiễn chủ động tự sát." "Thống hận vận mệnh của mình, nhưng lại khuất phục vận mệnh của mình, không phải là anh không phản kháng vận mệnh, chỉ là nhìn không thấy cơ hội kia mà thôi.

Như hiện nay, tôi cho anh một cơ hội, một cái... cơ hội thay đổi vận mệnh." Đồng khổng Nhị Lang Thần mạnh mẽ co rút: "Lời của các hạ, Dương Tiễn không hiểu." Lục Minh a a cười một tiếng, không nói gì thêm, đưa tay vạch một cái.

Lập tức, một dòng sông thao thao xuất hiện trong Chân Quân Thần Điện. "Vận mệnh chi hà, thuộc về một nhánh của Vận Mệnh Mẫu Hà.

Vận mệnh tất cả sinh linh, tất cả sự vật của giới này đều ở trên đó.

Vận mệnh mỗi người, cho dù là vận mệnh tiên thần đều là trời sinh chú định." Nhị Lang Thần ngây ngốc nhìn vận mệnh chi hà trước mặt, ở trên đó, hắn nhìn thấy quá khứ của hắn, tất cả, thậm chí... tương lai của hắn!

Tự tay phong ấn muội muội dưới núi Đào Sơn, sau đó bức bách cháu ngoại Trầm Hương tạo phản, cuối cùng để Trầm Hương thân thủ đánh nát cái Thiên điều Thiên quy mà hắn luôn chấp thủ nhưng lại luôn thống hận kia!

Nhìn thấy màn này, Nhị Lang Thần cười, phát ra nụ cười từ nội tâm.

Rúc trong lòng Nhị Lang Thần, Hạo Thiên Khuyển ngây ngốc nhìn Nhị Lang Thần đang cười.

Chủ nhân, đã bao lâu rồi không cười như vậy? "Vui vẻ?

Nhìn thấy tương lai của mình?" "Nhưng anh có biết, vận mệnh sẽ không thay đổi, nhất là người chế tạo vận mệnh?" Cùng với tiếng nói của Lục Minh rơi xuống, cảnh tượng trong vận mệnh trường hà trước mặt cư nhiên bắt đầu phát sinh cải biến.

Trầm Hương, tại một khắc cuối cùng sắp thành công đã thất bại.

Một thần bí nhân quỷ dị xuất hiện, đột nhiên giết chết Trầm Hương, hào vô duyên do.

Nhị Lang Thần mạnh mẽ đứng lên, mắt trừng lớn, gắt gao nhìn chằm chằm cảnh tượng trong vận mệnh trường hà. "Vận mệnh, cũng có thể thay đổi?" "Vì sao không thể?" Nói rồi, Lục Minh lại nhẹ nhàng vạch một cái.

Lần này, một dòng sông đào đào khác xuất hiện trong Chân Quân Thần Điện. "Thời gian trường hà, quá khứ tương lai, tất cả mọi thứ đều ở trên đó.

Muốn thay đổi vận mệnh, chỉ cần... giống như thế này." Nói rồi, Lục Minh vươn ra một bàn tay, thò vào trong thời gian trường hà, đối với một bức tranh nhẹ nhàng chộp một cái.

Sau một khắc, một cái cốc xuất hiện trong tay Lục Minh.

Tùy tay ném một cái, cái cốc rơi xuống trước mặt Nhị Lang Thần.

Nhị Lang Thần ngây ngốc nhìn chằm chằm cái cốc trước mặt, có chút xuất thần.

Không phải là cái cốc trân quý gì, chỉ là cái cốc bình thường nhất của nhân gia tầm thường.

Nhưng cái cốc trước mặt này ấn tượng rất sâu.

Lúc nhỏ, hắn từng không cẩn thận đưa tay làm vỡ một cái cốc, vì thế bị mẹ hắn đánh một trận, đánh rất nặng, cho nên ấn tượng khắc

sâu.

Hiện tại, cái cốc từng bị làm vỡ này cư nhiên xuất hiện trước mặt hắn như vậy.

Càng quan trọng hơn là ký ức của hắn bắt đầu phát sinh cải biến.

Trong ký ức, cái cốc bị làm vỡ kia cư nhiên mạc danh biến thành cái cốc bị biến mất, vì thế mẫu thân hoài nghi là làm mất, nhưng không có đánh nữa, chỉ trách cứ một lần.

Vận mệnh của hắn, thật sự phát sinh cải biến!

Cho dù, vẻn vẹn chỉ là một chút biến hóa nhỏ đến mức không thể nhận ra!

Ánh mắt Nhị Lang Thần trở nên nóng rực chưa từng có, ánh mắt vô cùng chế nhiệt nhìn Lục Minh: "Các hạ..." Lục Minh cười: "Hiện tại, biết tiền cược của tôi rồi chứ..." "Chỉ cần anh cam tâm tình nguyện tự sát, tôi sẽ quay về quá khứ, thân tự thu anh làm đồ đệ, thay đổi vận mệnh.

Mẹ anh sẽ không chết, huynh trưởng anh sẽ không chết, cả nhà có thể tiếp tục ở bên nhau.

Anh cũng không cần tiếp tục lưu lại Chân Quân Thần Điện lạnh băng, làm một Tư Pháp Thiên Thần lạnh băng." Thần sắc Nhị Lang Thần kịch liệt dao động.

Muốn, hắn muốn tất cả, muốn thay đổi vận mệnh của mình!

Chỉ là, thật sự có thể tin tưởng thần bí nhân trước mặt sao?

Đối phương hoàn toàn không biết gì về hắn. "Tôi có gì đáng giá để các hạ đồ mưu sao?" Đôi đồng khổng của Nhị Lang Thần lập tức co rụt lại. "Không cần như thế, nhìn thấu suy nghĩ trong lòng anh tịnh không phải việc khó." "Được rồi, cho anh thời gian ba ngày suy nghĩ.

Ba ngày sau nếu không đáp ứng, anh sẽ vĩnh viễn mất đi cơ hội này.

Hiện tại xem ra, anh có hay không một phần phách lực!" Nói rồi, thân ảnh Lục Minh bắt đầu muốn biến mất. "Các hạ, chờ đã!!" Lúc thân ảnh Lục Minh sắp triệt để biến mất, tiếng nói của Nhị Lang Thần vang lên.

Lục Minh đưa mắt nhìn lại, thấy ánh mắt vị Nhị Lang Thần trịnh trọng chưa từng có. "Giao dịch của các hạ, Dương Tiễn đáp ứng!" "Xác thực, như các hạ nói, trên người Dương Tiễn tìm không ra bất kỳ vật gì để các hạ đồ mưu." "Hoặc hứa các hạ có mưu đồ ở tầng thứ sâu hơn, hoặc hứa chỉ vì một vụ cá cược nực cười.

Nhưng bất luận thế nào, các hạ có thể cho Dương Tiễn một cơ hội như vậy, Dương Tiễn cảm kích bất tận!" Nói xong, trên mặt Dương Tiễn hiện lên vẻ thản nhiên chưa từng có. "Không lấy một cái mạng ra liều một lần, Dương Tiễn hà cụ!" "Chết, Dương Tiễn chưa bao giờ sợ, chỉ sợ chết vô ích, sợ phụ lòng mẫu thân!" "Chỉ là, thỉnh các hạ cho Dương Tiễn một chút thời gian, Dương Tiễn cần làm một chuyện.

Chí đa nửa ngày, sau đó Dương Tiễn tất sẽ thân tự tự sát trước mặt các hạ!" Nghe vậy, Lục Minh cười: "Ha ha, tốt một cái Dương Tiễn.

Trách không được, trách không được về sau sẽ làm ra loại chuyện đó, hảo đại phách lực!" Cùng với tiếng cười to, thân ảnh Lục Minh biến mất tại chỗ.

Không lâu sau, Lục Minh xuất hiện trong một không gian đặc thù, lấy điện thoại ra, nhìn Bàn Xí Nga trên màn hình, đạm đạm nói: "Nhìn xem, chẳng phải thành công rồi sao." Bàn Xí Nga dùng bộ dạng như gặp quỷ nhìn Lục Minh.

Cư nhiên, có thể như vậy!!

Tất cả nguyên do, đều bắt nguồn từ một tân nhân nhập quần không lâu trước đó, kẻ đã dẫn phát tất cả.

Không lâu trước đó, trong nhóm gia nhập một tân nhân, một tân nhân có thực lực cao đến đáng sợ.

Ma hóa Dương Tiễn (Thực lực: Bát cấp đỉnh phong!).

Tinh Hệ cấp đỉnh phong, cảnh giới còn cao hơn Lục Minh hiện tại.

Đương nhiên, thật sự đánh nhau thì kết quả chưa biết được.

Cái tân nhân có thực lực cao kinh người này, sau khi nhập quần chỉ làm một chuyện, yêu thỉnh một người đến thế giới của hắn ta xem một chút.

Lục Minh lựa chọn tiến về.

Sau đó, khi hàng lâm thế giới của tân nhân, hắn mới hiểu được cái gì là Ma hóa Dương Tiễn!

Cả thế giới triệt để đọa lạc, tất cả mọi thứ đều triệt để bộ nhập ma hóa!

Cho nên, vừa mới hàng lâm, Lục Minh phải đối mặt với một đám ma hóa tiên thần vây công!

Đối mặt loại vây công này, Lục Minh tự nhiên sẽ không khách khí, đơn giản thô bạo diệt sạch tất cả nhân tiên thần.

Cuối cùng chỉ còn lại một Ma hóa Dương Tiễn, đứng tại chỗ, bất động, dùng ánh mắt tinh hồng lẳng lặng chăm chú nhìn Lục Minh.

Đợi Lục Minh giết sạch tất cả ma hóa tiên thần, Ma hóa Dương Tiễn mới dùng giọng nói âm ách mở miệng. "Anh rất mạnh, hoặc hứa chỉ có anh có thể chửng cứu tất cả những thứ này." "Tôi không có thời gian nữa rồi, chỉ có thể giao tất cả cho anh..." Nói xong, hắn giao

hai món đồ cho Lục Minh.

Một chiếc Bảo Liên Đăng, lúc đó còn chưa gọi là Bảo Liên Đăng, là một kiện Ma Bảo triệt để, thậm chí siêu việt tầng thứ bản thân Dương Tiễn, đạt chuẩn Cửu cấp tầng thứ.

Cùng với, một phần bản nguyên thuộc về "Dương Tiễn".

Chương 146

Lấy phần bản nguyên Dương Tiễn kia khu động kiện Ma Bảo kia, có thể nghịch lưu thời gian, quay về lúc Dương Tiễn ma hóa chi sơ (ban đầu), thay đổi tất cả, sẽ không chịu sự xâm thực của vận mệnh và thời gian, tương đương thần kỳ.

Làm thù lao, kiện Ma Bảo tương đương thần kỳ kia sẽ triệt để thuộc về Lục Minh.

Không chỉ như thế, trong Ma Bảo tiềm tàng một phần đồ vật đối với Lục Minh và nhóm chat mà nói cũng tương đương không tầm thường, là một dạng đồ vật tất yếu phải lấy được.

Muốn lấy đồ vật kia, chỉ có thể để Ma Bảo triệt để nhận Lục Minh làm chủ.

Nếu bạo lực đánh nát, vật kia cũng sẽ theo đó vỡ nát.

Nói xong, tên Ma hóa Dương Tiễn kia trực tiếp tự vẫn, hung tàn đến rối tinh rối mù.

Khi Lục Minh mượn nhờ kiện Ma Bảo kia quay về trước khi tất cả bắt đầu, lại bị nhóm chat Bàn Xí Nga báo cho biết, thời đại kia cũng đã sớm xuất hiện vấn đề.

Cả thế giới xuất hiện đọa lạc phạm vi lớn, một cái bình đã vỡ một nửa thì cứu làm sao?

Ma hóa Dương Tiễn tưởng rằng có cường giả quay về có thể chửng cứu tất cả, đáng tiếc quá ngây thơ rồi.

Hoặc hứa ngay cả Dương Tiễn lúc đầu cũng tịnh không rõ ràng nguyên đầu của tất cả ma hóa và đọa lạc rốt cuộc là gì, không hiểu ma hóa và đọa lạc bắt đầu từ khi nào.

Nhưng mà, đối mặt với một thế giới đã ma hóa đọa lạc một nửa, cứu hay không cứu đều ý nghĩa không lớn, tổng không thể chém bỏ nửa cái thế giới chứ?

Tại loại tình huống này, Lục Minh lại nghĩ ra một chủ ý.

Đã tên Ma hóa Dương Tiễn kia dùng bản nguyên có thể khu động kiện Ma Bảo đó, vậy chẳng phải Dương Tiễn của thời đại này cũng có thể?

Tại thời đại này lại khu động một lần nữa, phản hồi về thời gian sớm hơn, chẳng phải có thể quan sát rõ ràng sự biến hóa của cả thế giới?

Cường đoạt bản nguyên Dương Tiễn để khu động Ma Bảo là không quá khả năng, dù sao Ma Bảo đó bản thân thuộc về Dương Tiễn.

Cướp đoạt bản nguyên chủ nhân người ta để khu động bảo vật kia, Ma Bảo không bạo tẩu mới là lạ.

Cho nên, chỉ có thể để Dương Tiễn chủ động hiến tế, trở thành vật tế.

Dường như gần như tương đương với không thể hoàn thành, dù sao Dương Tiễn của thời đại này lại chưa ma hóa, chưa sinh vô khả luyến.

Tuy là sống có chút kém, nhưng cũng không đến mức trực tiếp hiến tế.

Cuối cùng, Lục Minh và Bàn Xí Nga đánh một cái cá cược.

Hiển nhiên, hắn cược thắng. "Tên béo chết tiệt, nguyện cược phục thua, đáp ứng tôi một điều Bát cấp Pháp tắc, đưa đây." "Hỗn đản, không chuẩn gọi tôi là tên béo chết tiệt, đây là phúc thái!" "Còn gọi tôi là tên béo chết tiệt, tôi liều mạng với cậu!!" "Không vấn đề, tên

béo chết tiệt..." Trầm mặc, sau đó, bạo nộ! "Lão tử cắn chết cậu!" ...

Ngọc Tuyền Sơn, Kim Hà Động.

Một đạo lưu quang từ trên trời giáng xuống trước cửa Kim Hà Động, khấu khai đại môn Kim Hà Động.

Đại môn chậm rãi mở ra, hiển lộ ra một đạo thân ảnh tiên phong đạo cốt, chính là chủ nhân Kim Hà Động, Ngọc Đỉnh Chân Nhân.

Ngọc Đỉnh Chân Nhân nhìn Dương Tiễn trước cửa, lộ ra sắc mặt hiếu kỳ: "Dương Tiễn ngô đồ, tiền lai tìm vi sư, có chuyện gì?" Theo hắn biết, vị đệ tử này từ sau khi làm Tư Pháp Đại Thiên Thần, xa lánh bất kỳ người nào, thần tiên phật, gần như thần tăng quỷ yếm (thần ghét quỷ hờn).

Ngay cả hắn là sư phụ cũng đã lâu không từng bái kiến, như hôm nay đột nhiên hiện thân, thực sự có chút kỳ quái. "Bịch!" một tiếng, Dương Tiễn đơn tất quỳ xuống đất.

Lực đạo rất lớn, ngay cả Kim Hà Động cũng vì đó mà chấn động.

Nhưng mà, lúc này Ngọc Đỉnh Chân Nhân không có tâm tình đi quan chú Kim Hà Động ra sao, trực tiếp từ trên chỗ ngồi nhảy dựng lên, ngay cả cái bộ tư thái tiên phong đạo cốt kia cũng không màng duy trì.

Vấn đề lớn rồi, sắp xảy ra vấn đề tày trời rồi!

Dương Tiễn là ai!

Tam Giới Đệ Nhất Chiến Thần, Tư Pháp Đại Thiên Thần, hào xưng Sát Lục Chi Thần không có bất kỳ cảm tình nào, cái xương cốt kia cứng tuyệt đối hơn cái thế thần thiết ba phần!

Hiện tại trực tiếp quỳ gối trước mặt hắn, Ngọc Đỉnh Chân Nhân có chút chóng mặt, đã xảy ra chuyện đại sự tày trời gì?

Hà tất giống nghiệt đồ Na Tra nhà Thái Ất hành sự tác phong.

Không biết làm sao, Ngọc Đỉnh Chân Nhân hốt nhiên cảm giác đầu mình càng ngày càng choáng.

Nghiệt đồ này, không phải là đem Ngọc Đế chém một đao rồi chứ?

Đúng lúc này, Dương Tiễn mở miệng: "Ân sư, Dương Tiễn từ nhỏ cô khổ, họa tận thân hữu, thần tăng quỷ yếm.

Duy độc ân tình không chê Dương Tiễn hỗn trướng, truyền Dương Tiễn thần thông, dạy Dương Tiễn đạo lý đối nhân xử thế.

Thử đẳng ân tình, Dương Tiễn vạn không dám quên!" "Xong rồi!!" Ngọc Đỉnh Chân Nhân trong lòng bi hô một tiếng, đều bắt đầu hồi ức vãng tích.

Cái tên nghiệt chướng Na Tra nhà hàng xóm, lúc róc xương trả cha lóc thịt trả mẹ hình như cũng làm như vậy.

Lần đó, nó trực tiếp rút gân rồng của Tam Thái Tử.

Với năng lực của đồ nhi nhà mình, không thể nào chỉ rút gân Long Tam Thái Tử, muốn rút thì ít nhất cũng phải rút Long Vương chứ?

Ngọc Đỉnh Chân Nhân có chút run rẩy vươn tay: "Dương Tiễn, có lời cứ nói thẳng đi.

Vi sư... vi sư hẳn là chịu được." "Nói đi, đem lộ Long Vương nào rút gân rồi?

Đem Ngọc Đế thế nào rồi?" Vừa nói, Ngọc Đỉnh Chân Nhân nhịn không được nhắm mắt lại, đau lòng, đau gan, toàn thân đều đau, tiếp theo cổ kế sẽ còn đau lợi hại hơn.

Tại một sát na này, Dương Tiễn đột nhiên động thủ.

Thiên nhãn nháy mắt mở ra, một đạo thần quang trán khai, nháy mắt đem Ngọc Đỉnh Chân Nhân định tại chỗ.

Ngọc Đỉnh Chân Nhân hồi thần, nhìn ánh mắt Dương Tiễn bắt đầu hiện lên sự hòa hoãn và lãnh liệt: "Dương Tiễn, rốt cuộc muốn làm gì!" Chẳng lẽ nghiệt chướng này không làm chuyện hỗn trướng, mà muốn thí sư hay sao! "Dương Tiễn, dĩ thần thông chí đa định trụ vi sư ba mươi nhịp thở, rốt cuộc muốn làm gì!" "Ba mươi nhịp thở, đủ rồi..." Nói rồi, Dương Tiễn vung tay lên, lấy ra Tam Tiên Lưỡng Nhận Đao.

Ngọc Đỉnh Chân Nhân tim đập thình thịch.

Nghiệt chướng này muốn động thật?

Cừu oán gì, nhất định phải sát sư chứng đạo?!!

Sau đó, một khắc sau, liền lại nghe Dương Tiễn tiếp tục ở nơi đó lải nhải. "Dương Tiễn từ nhỏ cô khổ, duy độc ân tình coi trọng Dương Tiễn ta, cho ta trăm ngàn ân tình.

Như hôm nay, Dương Tiễn lại vì một nguyên nhân, không thể không làm chuyện đương thụ thiên khiển địa trách (trời đất trách phạt)." "Dương Tiễn không có gì báo đáp, chỉ có thể học một chút tiểu huynh đệ Na Tra kia." Nghe vậy, Ngọc Đỉnh Chân Nhân trong lòng mạnh mẽ run lên.

Nói thật, tuy bị Thiên nhãn của Dương Tiễn định trụ, thực tế tịnh không có bao nhiêu hoảng trương.

Nơi này là đâu, Kim Hà Động, phủ đệ của hắn, khả năng nào không có một chút thủ đoạn nghênh địch.

Nếu Dương Tiễn thật muốn làm chuyện đại nghịch bất đạo, Ngọc Đỉnh Chân Nhân hoàn toàn có biện pháp vừa tự vệ đồng thời hảo hảo giáo huấn tên nghiệt đồ này.

Chỉ là, hiện tại xem ra lại không phải chuyện như vậy.

Nghiệt đồ này, cư nhiên học cái tên nghiệt chướng nhà hàng xóm!

"Dừng tay, Dương Tiễn, tốc tốc dừng tay, có chuyện gì chúng ta hảo hảo thương lượng, vi sư cũng không có bảo liên trọng tố thân thể đâu!" Dương Tiễn lại vẻn vẹn chỉ lắc đầu, sau đó Tam Tiên Lưỡng Nhận Đao trong tay mạnh mẽ vung lên, một đao đâm vào ngực.

Phốc xuy một tiếng, Tam Tiên Lưỡng Nhận Đao cả cây ngập vào lồng ngực.

Cùng lúc đó, khóe miệng Dương Tiễn mạnh mẽ phun ra một ngụm tiên huyết, sắc mặt cả người tái nhợt đi. "Đao thứ nhất, phế Tiên nguyên của ta, để trả ân sư thụ nghiệp chi ân!" Ngọc Đỉnh Chân Nhân bị định tại chỗ, chu thân kịch liệt chấn chiến.

Đạo đạo tiên quang trán phóng, đang điên cuồng xung kích Thiên nhãn cấm cố, lớn tiếng gào thét: "Dương Tiễn, điên rồi, dừng lại, vi sư bảo con dừng lại, nghe thấy chưa!!" Dương Tiễn lại coi lời Ngọc Đỉnh Chân Nhân như không có gì.

Sau đó, mạnh mẽ rút Tam Tiên Lưỡng Nhận Đao ra.

Sau một khắc, một chưởng đối với lồng ngực vỗ tới.

Bịch một tiếng, từng mảng xương cốt trực tiếp băng toái. "Chưởng thứ hai, toái Tiên cốt của ta, để trả ân sư dưỡng dục chi ân!" "Nghiệt chướng, ta bảo dừng tay, nghe thấy chưa!!" Mâu tử Ngọc Đỉnh Chân Nhân đều bắt đầu phiếm hồng.

Tùy ý như vậy, một cái tiên thần tầm thường đều phải triệt để phế bỏ!

Dương Tiễn không có bất kỳ hồi phục nào, chỉ hung hăng cắn răng, lần nữa giơ lên Tam Tiên Lưỡng Nhận Đao.

Tiên nguyên tiên cốt giai toái, ngay cả vũ khí cũng sắp cầm không được, nhưng không đủ để thay đổi sơ tâm.

Phí sức cầm Tam Tiên Lưỡng Nhận Đao, nhanh chóng vung vẩy

tứ hạ.

Phốc xuy, phốc xuy, phốc xuy...

Chương 147

Đầy trời tiên huyết rơi lả tả, thân thể Dương Tiễn càng có chút vô lực than đảo trên mặt đất. "Đao thứ ba, đoạn Tiên cân của ta, để trả ân sư khán hộ chi ân." Phiến khắc sau, hắn mới mượn nhờ nhục thân bất phàm, miễn cưỡng đứng dậy. "Như hôm nay, Dương Tiễn tiên nguyên, tiên cốt, tiên cân đều phế, trở thành một phế nhân, hoàn trả ân tình của ân sư." "Những gì Dương Tiễn nhận được từ nơi ân sư tận số trả sạch.

Từ hôm nay trở đi, Dương Tiễn với Kim Hà Động, với Ngọc Tuyền Sơn, lại không có bất kỳ quan hệ nào!" "Chân nhân, Dương Tiễn không thể tiếp tục thị phụng chân nhân được nữa." Sau một khắc, Dương Tiễn lại lần nữa quỳ gối xuống đất.

Lần này song tất hạ quỳ, trọng trọng dập ba cái đầu thật kêu.

Lạy xong, Dương Tiễn run rẩy đứng dậy, run rẩy đi ra khỏi Kim Hà Động.

Lúc này, Hạo Thiên Khuyển đã sớm chờ ở cửa, nhìn dáng vẻ của Dương Tiễn, nước mắt rào rào chảy xuống.

Nó tiến lên sát bên cạnh Dương Tiễn, đau lòng nước mắt chảy ròng ròng: "Chủ nhân, lại hà tất phải như thế..." Sắc mặt cực đoan thương bạch của Dương Tiễn lại đang cười: "Được rồi, Hạo Thiên Khuyển, nhìn xem hiện tại, giống cái dạng gì chứ." "Không cần để ý, một chút cũng không đau." Nói rồi, hắn quay đầu nhìn thoáng qua Kim Hà Động. "Dương Tiễn kiếp này nợ nần quá nhiều quá nhiều người, duy có ân sư không chê không bỏ.

Phần ân tình này, tất phải trả." Một khi vị kia tức tương thay đổi vận mệnh, thu hắn làm đồ đệ, thì Dương Tiễn tự nhiên sẽ không còn

ân tình sư đồ giữa hắn và Ngọc Đỉnh Chân Nhân.

Thậm chí, sau khi thay đổi tất cả, Ngọc Đỉnh Chân Nhân đều chưa chắc sẽ biết những chuyện này.

Nhưng Dương Tiễn lại nhất định phải làm như thế.

Vận mệnh đắc dĩ cải biến, nhưng không thể coi ân tình của Ngọc Đỉnh Chân Nhân như không tồn tại.

Lấy cách này hoàn trả ân sư, cũng là việc duy nhất hắn có thể làm.

Có ân tất trả, có cừu tất báo, đây là mẹ hắn dạy. "Đi thôi, vị kia đáng lẽ đợi đến sốt ruột rồi." Hạo Thiên Khuyển nghe vậy, thành thành thật thật hô hoán một đạo tiên vân, chở Dương Tiễn thăng thiên mà đi.

Trong Kim Hà Động, Thiên nhãn cấm cố rốt cục giải khai.

Ngọc Đỉnh Chân Nhân lại chỉ ngơ ngác ngồi tại chỗ, nhìn tiên huyết đầm đìa phía dưới. "Hà tất chứ, hà tất chứ..." Trong lúc nỉ non, một hàng lệ nóng cuồn cuộn chảy xuống.

Ai nói tiên thần vô lệ, chỉ là chưa đến lúc rơi lệ mà thôi. ...

Lúc này, trên chín tầng mây, Lục Minh lẳng lặng nhìn tất cả phía dưới.

Nhìn Dương Tiễn toàn thân bị máu tươi thấm đẫm, hốt nhiên lẩm bẩm mở đầu: "Bỗng nhiên cảm giác có chút tạo nghiệp nhỉ." "Vốn chính là đang tạo nghiệp!" Bàn Xí Nga khí hanh hanh trực tiếp chui từ điện thoại ra, nhảy mấy cái lên vai Lục Minh, trọng trọng giẫm mấy cước để tiết mối đại hận bị gọi là "tên béo chết tiệt" trong lòng!

Từ sau khi Lục Minh gặp Nữ Oa, nhóm chat cũng không rõ ràng rốt cuộc phát sinh chuyện gì, và hoàn toàn không giống nhau.

Cái tên Bàn Xí Nga này hiện tại đều có thể trực tiếp rời khỏi điện

thoại, thần kỳ đến rối tinh rối mù.

Lục Minh lúc này lại không có để ý Bàn Xí Nga náo loạn, vẫn cứ như vậy ngây ngốc nhìn Dương Tiễn và Hạo Thiên Khuyển đang ngày càng gần.

Màn Na Tra lóc thịt trả mẹ, róc xương trả cha, Lục Minh không có tận mắt nhìn thấy, không biết sẽ là tràng cảnh như thế nào.

Nhưng Dương Tiễn của giờ khắc này, lại mang đến cho Lục Minh sự xúc động chưa từng có.

Lục Minh ẩn ẩn có chút hiểu rõ, vì sao cái tên Ma hóa Dương Tiễn kia lại đơn giản lựa chọn tự sát như vậy.

Cả thế giới đều đọa lạc.

Muội muội, cháu ngoại, sư phụ, bằng hữu, thậm chí Hạo Thiên Khuyển đều triệt để đọa lạc.

Cả thế giới, vẻn vẹn chỉ còn lại hắn miễn cưỡng thanh tỉnh.

Trong loại tình huống này, phần thanh tỉnh mang đến ngược lại là thống khổ vô tận.

Loại thống khổ đó, loại dày vò đó, tuyệt phi người thường có thể tưởng tượng.

Nhưng, hắn không thể chết, không cam tâm cứ thế chết đi, càng không cam tâm cứ thế khuất phục.

Dương Tiễn, từ cổ chí kim, tung hoành Tam Giới, thực lực hoặc hứa không tính là mạnh nhất, nhưng xương cốt của hắn tuyệt đối là cứng nhất.

Không có người nào, không có ai có thể khiến hắn khuất phục, trừ phi tự nguyện!

Cho nên, hắn nhẫn nại xuống, nhẫn thụ cô tịch, nhẫn thụ phần

thống khổ khó tả kia.

Cứ luôn nhẫn nại, nhẫn nại, chờ đợi cái khả năng hoặc hứa áp căn bản sẽ không xuất hiện kia.

Cũng chính vì như thế, khi nhìn thấy Lục Minh một sát na kia, không biết bao nhiêu tuế nguyệt rốt cục nhìn thấy đầu ra.

Ý thức ma mộc, tại một khắc này triệt để thanh tỉnh, rốt cục nhìn thấy hy vọng.

Không biết phần hy vọng này vẻn vẹn chỉ là trăng trong nước hoa trong gương, hay thật sự có thể thay đổi tất cả, nhưng Dương Tiễn không cách nào lại chờ đợi tiếp nữa.

Có một câu nói, nếu như tôi chưa từng thấy ánh sáng, thì tôi có thể nhẫn thụ bóng tối.

Hy vọng bất từng xuất hiện, Dương Tiễn có thể tiếp tục kiên trì.

Nhưng khi hy vọng xuất hiện một sát na kia, Dương Tiễn đã kiên trì vô tận tuế nguyệt lại không cách nào tiếp tục kiên trì được nữa.

Cho nên, hắn nghị nhiên đem tất cả đều thác phó cho Lục Minh, sau đó thống thống khoái khoái lựa chọn tự sát.

Đối với Dương Tiễn của một khắc kia mà nói, tự sát hoặc hứa là một chuyện hạnh phúc. ...

Rốt cục, Hạo Thiên Khuyển chở Dương Tiễn đến trước mặt Lục Minh.

Toàn thân đầy máu, Dương Tiễn gần như động đậy không được, thần tình lại bình tĩnh chưa từng có.

Thậm chí, nơi sâu thẳm trong đáy mắt, dao động một loại ánh sáng của hy vọng. "Các hạ, tất cả, làm phiền rồi." Lục Minh hốt nhiên nhìn Dương Tiễn, hỏi một câu: "Vì sao không gọi một tiếng Sư phụ?" "Đã

đoạn tuyệt tất cả với Ngọc Đỉnh Chân Nhân, không lâu trước đó lại sẽ bái tôi làm thầy, hiện tại gọi tôi một tiếng Sư phụ, hẳn là tịnh không quá phận." Dương Tiễn trầm mặc, sau đó mở miệng nói: "Thỉnh các hạ thục tội." "Mạng Dương Tiễn không còn bao lâu nữa.

Sau này, sẽ có lúc gọi các hạ là Sư phụ." Tiềm ý thức trong lời nói là, đoạn thời gian cuối cùng này, sẽ không gọi.

Cho dù hòa Ngọc Đỉnh Chân Nhân ân đoạn nghĩa tuyệt, nhưng giờ khắc này, bảo Dương Tiễn gọi người khác là Sư phụ, Dương Tiễn làm không được.

Lục Minh mặc nhiên không nói.

Dương Tiễn, tốt một cái Dương Tiễn.

Lúc trước thu Dương Tiễn làm đồ đệ vẻn vẹn chỉ là một loại thủ đoạn hoàn thành nhiệm vụ mà thôi.

Tại giờ khắc này, Lục Minh lại thật sự động trắc ẩn chi tâm.

Thu một đồ đệ như vậy, dường như cũng là một chuyện không tồi.

Sau một khắc, Lục Minh vung tay lên.

Trong lòng bàn tay, một phương hắc quang uyển nhược hắc động thôn phệ tất cả dần dần hiển hóa ra.

Cùng với hắc quang hiển hóa, một chiếc Ma Đăng nhiễm nhiễm thành hình.

Tại sát na Ma Đăng thành hình, một luồng ý chí đọa lạc quỷ dị nồng nặc khuếch tán ra.

Mắt thường có thể thấy được, vân thải dưới chân bắt đầu nhanh chóng biến đen.

Hạo Thiên Khuyển toàn thân sậu nhiên căng thẳng, gắt gao nhìn

chằm chằm ma vật trong tay Lục Minh, cảm thụ được một cỗ ma tính chưa từng có, một cỗ ý chí đọa lạc khủng bố.

Dường như chỉ cần nhìn nhiều vài lần đều có thể dẫn đạo một sinh linh đọa lạc.

Dương Tiễn lại đang bình tĩnh nhìn tất cả.

Người sắp chết, lại có gì phải sợ, ngược lại trong ánh mắt lưu lộ ra một tia hiếu kỳ.

Một lát sau, ma vật triệt để thành hình.

Giờ khắc này, Dương Tiễn thần sắc chấn động. "Quen mắt chứ?

Cảm giác không thể tin nổi chứ?" Lục Minh ngẩng đầu, nhìn về phía Dương Tiễn: "Không sai, như anh thấy, anh biết thứ này.

Bảo Liên Đăng, tên gọi trước kia của nó." Dương Tiễn ngây ngốc nhìn Bảo Liên Đăng phảng phất như Nguyên đầu của sự đọa lạc kia, đôi môi không ngừng mấp máy.

Bảo Liên Đăng a, làm sao có thể không quen thuộc, pháp bảo của muội muội hắn.

Chỉ là, vì sao lại biến thành cái dạng này?

Lục Minh lại không có ý giải thích nhiều: "Giờ khắc này anh tất cũng đã hiểu rồi chứ.

Tôi vì sao nhất định muốn anh tự sát?

Chương 148

Bởi vì chỉ có hiến tế đi bản nguyên của anh mới có thể lần nữa kích hoạt thứ này, tôi mới có thể thuận lợi quay về." Nghe vậy, Dương Tiễn trầm mặc nửa ngày, sau đó hào vô cụ sắc nói: "Dương Tiễn hiểu rồi." Sau một khắc, Dương Tiễn cúi đầu nhẹ nhàng vuốt ve lông Hạo Thiên Khuyển: "Hạo Thiên Khuyển, phải làm phiền ngươi rồi." Hạo Thiên Khuyển cúi đầu ô ô, trong mắt chó đều là kỵ đạn và để xúc.

Nghe Dương Tiễn nói, Hạo Thiên Khuyển nhe răng: "Chủ nhân, chiếc đèn kia quá quỷ dị, hoặc hứa là một cái âm mưu!" Nghe vậy, Dương Tiễn lại lắc đầu: "Không, nếu thật sự là âm mưu, vị kia ngược lại sẽ không tại lúc này lấy ra chiếc Bảo Liên Đăng diện mục toàn phi (thay đổi hoàn toàn) đó." "Được rồi, Hạo Thiên Khuyển, giúp ta, ta lần cuối cùng cầu xin ngươi, cũng hy vọng ta có thể thay đổi cái vận mệnh khả bi kia đi." "Chủ nhân..." Hạo Thiên Khuyển ngữ khí tích lạc, trong lòng có trăm ngàn không nỡ.

Cuối cùng, nó lại hung hăng cắn răng, dùng tiên lực thao khống thân thể Dương Tiễn, chậm rãi hướng về phía chiếc Bảo Liên Đăng như ma vật kia bay tới.

Sau một khắc, Dương Tiễn hóa thành một đạo lưu quang, đi vào trong Ma hóa Bảo Liên Đăng.

Cùng lúc đó, Bảo Liên Đăng vẫn luôn lẳng lặng bất động hốt nhiên sáng lên một loại ánh sáng.

Một loại hắc quang, nhưng quỷ dị là không những không có bất kỳ ý chí đọa lạc nào, ngược lại thấu lộ một loại ninh tĩnh và tường hòa.

Màn này hiển nhiên đại biểu thành công rồi.

Lấy một phần bản nguyên của Dương Tiễn thời đại này làm dầu đèn, một lần nữa thắp sáng một chiếc đèn.

Tại lúc này, Lục Minh lại đột nhiên dời sự chú ý từ trên Ma hóa Bảo Liên Đăng đi, một chỉ điểm hướng Hạo Thiên Khuyển, chỉ trụ cử động của Hạo Thiên Khuyển.

Hạo Thiên Khuyển cũng không có cảm xúc cấp táo, chỉ u u nhìn Lục Minh: "Hà tất chứ, tiền bối.

Ngài có thể ngăn cản tôi một lần, nhưng không ngăn cản được tôi hai lần, ba lần, vô số lần..." "Chủ nhân chết rồi, trung khuyển không thờ hai chủ, tôi tự nhiên cũng không nên tiếp tục sống sót." Lục Minh lẳng lặng nhìn Hạo Thiên Khuyển, chú thị ánh mắt kiên định không có bất kỳ do dự nào kia.

Nửa ngày, đạm đạm cười một tiếng: "Tốt một con Hạo Thiên Khuyển hiếu cảm động thiên.

Cái thế giới này, thật mang đến cho tôi quá nhiều kinh hỉ." "Đã chết cũng không sợ, vậy thì, dám hay không đánh cược một lần?" "Cược?" Hạo Thiên Khuyển mắt lộ nghi hoặc. "Tôi có thể mang theo người cùng quay về.

Nhưng chiếc đèn này tuy có thể để tiêu đại bộ phận tuế nguyệt phản phệ, chung quy vẫn có một bộ phận di lưu lại.

Nếu người có thể để đáng (ngăn cản) được luồng xâm thực kia, người có thể cùng tôi quay về gặp chủ nhân người.

Nếu thất bại, người sẽ trầm luân trong thời gian tuyền qua (xoáy nước thời gian), vĩnh viễn không cách nào thoát ly, hưởng thụ sự cô tịch sống không bằng chết.

Tin tưởng tôi, cái đó sẽ thống khổ gấp một vạn lần so với tự sát." Nhưng mà, Lục Minh vừa dứt lời, đã thấy Hạo Thiên Khuyển trực

tiếp cúi đầu thật sâu xuống. "Cầu xin ngài, nhất định phải mang tôi về." "Không sợ?" "Trên thế giới này, chuyện duy nhất tôi sợ hãi là không còn cách nào tiếp tục ở bên cạnh chủ nhân." Trầm mặc, nửa ngày sau. "Được, tôi thành toàn cho ngươi." Trong dòng sông thời gian mênh mông hạo đãng, một ngọn đèn kỳ dị tỏa ra ánh sáng màu đen nhàn nhạt.

Thứ ánh sáng đen ấy dường như sở hữu một loại ma lực kỳ đặc, có thể chống lại sự xâm thực của thời gian tuế nguyệt.

Một đạo thanh âm vang lên, người đó cầm đèn, đi trong dòng sông thời gian, từng bước từng bước, đi ngược về quá khứ.

Bỗng nhiên, bước chân của Lục Minh dừng lại.

Cùng lúc đó, Bàn Xí Nga vẫn luôn ngồi trên vai Lục Minh cũng đột nhiên mở đôi mắt đang nửa tỉnh nửa mê ra, trong mắt lóe lên tinh quang. "Cư nhiên có thể truy đuổi đến đây, không đúng, có thể xâm thực thời gian trường hà, dù chỉ là một nhánh sông, sức mạnh này cũng cực kỳ cao cấp mới đúng.

Cho dù chưa đạt đến bước kia, hẳn cũng chênh lệch không xa." "Chủng loại cường độ thế giới này, theo lý thuyết không đến mức thu hút sự tồn tại ở tầng thứ đó hạ lâm." Đối với lời lẩm bẩm của Bàn Xí Nga, Lục Minh không cho ý kiến, chỉ bình tĩnh xoay người.

Chỉ thấy không biết từ lúc nào, trong dòng sông thời gian phía sau bắt đầu xuất hiện từng mảng lớn hắc ám, tràn ngập sự ô uế và ánh sáng đọa lạc.

Mang theo tất cả sự sa đọa ô uế đó, là từng kẻ từng kẻ toàn thân dũng động tiên lực đọa lạc, đôi mắt đỏ ngầu. "Pháp tắc thời gian cấp bảy mới có thể hiển hóa ra dòng sông thời gian, đám gia hỏa này thoạt nhìn không giống như kẻ nào cũng có được pháp tắc thời gian cấp bảy." Bàn Xí Nga có chút trầm mặc, nghe vậy bèn mở miệng nói:

"Biết Quy tắc luật không?

Trong không gian chuyên thuộc mà ta từng đưa cho ngươi có một đạo Quy tắc luật." "Quy tắc luật khác với Pháp tắc luật.

Pháp tắc luật là một loại ứng dụng cao cấp của pháp tắc, pháp tắc mấy cấp cũng đều có thể lĩnh ngộ ra Pháp tắc luật.

Một số Pháp tắc luật cường đại thậm chí có thể vượt cấp đối địch.

Những năng lực Hoàng Tuyền, Địa Ngục mà ngươi từng thi triển, kỳ thực cũng có thể coi là Pháp tắc luật." "Quy tắc luật thì khác, Quy tắc luật là quy tắc vận hành của tất cả, là cơ chế vận chuyển của vạn vật.

Chỉ có một điều pháp tắc triệt để tu luyện viên mãn, mới có khả năng luyện hóa ra Quy tắc luật, cũng vẻn vẹn chỉ là có khả năng mà thôi." "Nói cách khác, Pháp tắc luật thì cấp bậc nào cũng có khả năng lĩnh ngộ, còn Quy tắc luật thì tối thiểu cần tồn tại cấp Đơn nguyên vũ trụ mới có khả năng lĩnh ngộ ra." "Ý nghĩa tồn tại của bản thân Quy tắc luật chính là soán cải quy tắc.

Ví dụ, dùng Quy tắc luật thay đổi 'nước chảy chỗ trũng', vậy thì nước sẽ không bao giờ chảy xuống chỗ trũng nữa.

Đây là sự thay đổi trên logic quy tắc căn bản, có thể triệt để cố hóa.

Thế giới này dường như bị một cỗ Quy tắc luật nào đó ảnh hưởng triệt để rồi.

Những sinh linh ma hóa này thậm chí có thể bỏ qua rào cản thời gian và không gian, chỉ cần phù hợp phạm trù logic của Quy tắc luật, thậm chí có thể ở một mức độ nào đó trở nên không gì không làm được." Lục Minh đạm nhiên gật đầu: "Ý của ngươi là, vấn đề và dị

biến của thế giới này có lẽ liên quan đến tồn tại cấp Vũ trụ bậc mười?" "Có lẽ vậy, ta cũng không hiểu rõ.

Theo lý thì loại tồn tại đó hẳn sẽ không nhàm chán đến mức phí sức lực lớn như vậy để tai họa một thế giới cấp bậc này.

Thế giới này nếu không xuất hiện nhân tố đọa lạc, đẳng cấp cũng chẳng cao hơn thế giới trước là bao.

Chí đa cũng chỉ chịu tải được Cấp Tinh Thể đỉnh phong, hoặc có lẽ sơ nhập Cấp Tinh Hệ cũng đều tồn tại, nhưng cỗ sức mạnh đọa lạc này lại nâng cao cái cực hạn này lên trên diện rộng." "Mấy thứ đó không quan trọng, có thể chú ý sau." Lục Minh nâng một tay lên, hướng về phía đám Tiên Thần ma hóa đang dần đuổi tới phía sau, khuất chỉ điểm một cái!

Sau một khắc, tiếng kiếm minh vang vọng hư không.

Một thanh cái thế sát kiếm mãnh liệt lao ra từ trong cơ thể Lục Minh, tung hoành xuyên thoi trên dòng sông thời gian.

Chỉ trong vài nhịp thở, trên dòng sông thời gian, hàng loạt Tiên Thần ma hóa đủ sức sánh ngang Cấp Tinh Thể bậc bảy bị trấn sát triệt để!

Bàn Xí Nga bĩu môi: "Đối phó với một đám cặn bã như vậy mà cũng dùng đến thanh bảo kiếm đó sao?" "Tên béo chết tiệt, đừng giả ngu nữa.

Sức mạnh của chúng có thể chịu được sự xâm thực của dòng sông thời gian, nếu không dựa vào thân kiếm, còn chưa đến gần thì đã bị xâm thực sạch sẽ rồi." "Ta tự nhiên biết, nhưng sao không đợi chúng lại gần rồi tát một cái chết tươi, đơn giản thô bạo." "Ngoài ra, đừng gọi lão tử là tên béo chết tiệt, nếu không ta cắn ngươi đấy!" Lục Minh phớt lờ Bàn Xí Nga đang lải nhải: "Tôi không có nhiều công phu để

lãng phí cùng chúng!" Tiếng nói vừa dứt, Tru Tiên Kiếm, Lục Tiên Kiếm, hai thanh tiên kiếm đồng thời được triệu hoán ra, trực tiếp ném về hai bên dòng sông thời gian.

Sau một khắc, hai thanh cái thế sát kiếm đem một đoạn dòng sông thời gian triệt để cắt đứt!

Tru Tiên Tứ Kiếm, mỗi một thanh đều là tuyệt đỉnh tiên kiếm, vị liệt bậc chín tuyệt đỉnh, cường độ pháp tắc bên trong vô hạn tiếp cận bậc mười viên mãn, chịu tải sự xâm thực của thời gian một đoạn thời gian ở thế giới này thì không có chút vấn đề nào.

Làm xong những thứ này, Lục Minh một bước đạp ra, bước vào một cái thời điểm trong quá khứ... *** Trong sơn cốc hoang vu, một thiếu niên choai choai đang cõng một bé gái trạc tuổi mình, cắm đầu chạy trốn.

Cho dù mồ hôi đầy đầu cũng không kịp lau, thỉnh thoảng lại ngoái nhìn về hướng sau lưng, giống như phía sau có thứ gì đó đáng sợ đang truy đuổi. "Nhanh lên một chút, nhanh lên một chút nữa, muội muội phải sống sót, mình nhất định phải đưa muội muội sống sót!!" Trên lưng hắn, bé gái rất ngoan ngoãn, cũng rất an tĩnh, không nguyện ý nói dù chỉ một câu, chỉ sợ quấy rầy ca ca.

Bỗng nhiên, hai huynh muội nhìn thấy một ngã rẽ.

Nhìn ngã rẽ quen thuộc, thiếu niên cắn răng, xé toạc y phục của mình một cách thô bạo, cuối cùng miễn cưỡng làm ra một cái trùm đầu, trực tiếp trùm lên người bé gái phía sau. "Muội muội, rụt hết tay chân vào trong tay áo, sau đó dùng cái này trùm kín đầu lại." Tiểu cô nương cũng băng tuyết thông minh, nhìn cái trùm đầu trong tay, lại nhìn ngã rẽ giao nhau phía xa, lập tức cuống lên. "Không được, ca ca, đừng đi đến đó, ở đó có loài ong mật đáng sợ, nghe đồn ngay cả yêu quái cũng không dám đến gần, huynh sẽ chết mất!" Thiếu niên cắn

răng: "Nghe lời, ca ca sẽ không để chúng làm hại muội đâu.

Nghe lời, mau che lại, yêu ma biết sợ hãi, đám gia hỏa kia có lẽ cũng biết sợ hãi, đó là sinh lộ duy nhất của chúng ta." "Mẫu thân mất rồi, phụ thân mất rồi, đại ca cũng bị bắt đi rồi, chỉ còn hai chúng ta, ca ca nhất định sẽ đưa muội thoát ra ngoài, tin tưởng ca ca, nhất định sẽ làm được!!" Tiểu cô nương run lẩy bẩy, rõ ràng là sợ hãi, nhưng vẫn cố gắng lấy tinh thần: "Được, được rồi, muội tin tưởng ca ca!" Cô bé vẫn sợ hãi, chỉ là cô tin tưởng ca ca, không muốn làm ca ca thất vọng.

Khi tiểu cô nương co người thành một đoàn, che chắn nghiêm ngặt xong xuôi mới mở miệng nói: "Ca ca, muội xong rồi." Nghe vậy, thiếu niên dùng lực siết chặt muội muội sau lưng, sau đó cắn răng, cắm đầu lao về phía con đường mà bình thường mẫu thân tam lệnh ngũ thân không cho phép đi vào – 'Ma Quỷ Chi Lộ'.

Cũng không biết chạy bao lâu, có lẽ là một canh giờ, có lẽ lâu hơn.

Thiếu niên hô hấp ngày càng dồn dập, không biết là do mệt hay vì nguyên nhân nào khác.

Bỗng nhiên, thiếu niên đặt muội muội của mình xuống. "Được rồi, chúng ta thoát rồi.

Muội muội, nơi này tạm thời an toàn, muội ở đây đợi một lát, ca ca đi tìm cho muội chút gì ăn." Tiểu cô nương trầm mặc nhìn thiếu niên: "Ca ca, tại sao huynh luôn quay lưng về phía Thiền nhi?" "Không có gì, được rồi, ở đây đợi, ca ca sẽ về nhanh thôi.

Hỏa chiết tử (ống lửa) để lại cho muội, nếu sợ hãi thì châm lửa lên, dã thú cái gì cũng đều sợ lửa.

Ca ca sẽ về nhanh thôi, về sẽ mang cho muội một con gà béo, hôm nay chúng ta ăn gà nướng." Nói xong, thiếu niên vội vội vàng vàng xoay người rời đi.

Nhìn bóng lưng ca ca rời đi, vành mắt tiểu cô nương đỏ lên, nước mắt ào ào chảy xuống.

Nàng còn nhỏ, nhưng mẫu thân nói nàng từ nhỏ đã băng tuyết thông minh, tự nhiên đoán được vì sao ca ca lại luôn quay lưng về phía nàng.

Nhưng nàng có thể làm gì đây?

Không để ca ca phiền lòng, ngoan ngoãn nghe theo lời ca ca, chính là việc duy nhất nàng có thể làm. "Nhất định phải về nhé, ca ca." Tiểu cô nương ôm hỏa chiết tử, nhẹ nhàng nói. *** Vừa mới bắt đầu chạy, không bao lâu sau đã biến thành run rẩy đi bộ, giống như một lão già chân cẳng bất tiện.

Cuối cùng, hắn ngã vật xuống bên cạnh một vũng nước.

Thiếu niên lúc này, cả khuôn mặt gần như đều biến dạng.

Độc ong khiến ngay cả yêu quái cũng phải e ngại, sao lại là thứ một thiếu niên có thể ngăn cản?

Nếu không phải trong cơ thể có huyết mạch Tiên Thần, bản thân là thân thể bán nhân bán thần, thì đã sớm triệt để vẫn lạc.

Dù là vậy, hắn cũng gần như chịu đựng đến cực hạn.

Sở hữu máu Tiên Thần, nhưng chung quy không phải Thần thật sự.

Chương 149

Huống chi, đám độc ong kia, ngay cả Tiên Thần chân chính cũng chưa chắc nguyện ý trêu chọc. "Không, mình không thể chết!

Muội muội đang đợi mình, muội ấy còn nhỏ như vậy, không có mình thì sống thế nào, mình không thể chết!!!" Một cỗ quyết tâm dũng mãnh trào lên từ trong lòng, thiếu niên nhúc nhích trên mặt đất, từng chút từng chút đến gần vũng nước kia, cuối cùng cắm đầu vào.

Đau, toàn thân như đang bốc cháy, hắn cần hạ nhiệt.

Nước trước mặt là hy vọng duy nhất.

Còn về việc bẩn thỉu hay bọ gậy, những thứ đó không kịp cố kỵ nữa rồi.

Không biết qua bao lâu, thiếu niên cảm thấy toàn thân như muốn thiêu đốt, máu Tiên Thần trong cơ thể đang hoạt động với tư thế chưa từng có.

Cùng lúc đó, một đạo thân ảnh tiên phong đạo cốt cưỡi tường vân đi tới thượng không nơi này, hai ngón tay không ngừng bấm đốt. "Nơi này, dường như có người có sư đồ chi duyên với lão đạo.

Thú vị, thú vị~" Bỗng nhiên, lão đạo bấm tay, ánh mắt chợt sáng: "Tìm được rồi!" Thế nhưng, lão đạo vừa chuẩn bị chạy tới, bỗng nhiên sau gáy đau nhói, nhãn thần tối sầm, cả người trực tiếp ngất đi.

Lục Minh một tay xách lão đạo sĩ, xé mở một khe hở không gian, tùy tiện ném lão đạo vào trong.

Liếc nhìn cảnh tượng trong khe hở không gian một cái, Bàn Xí Nga chậc chậc lưỡi: "Đem lão đạo sĩ ném tới tận cùng thế giới rồi, lão gia hỏa đáng thương, cả đời này không biết có thể chạy về được

không." "Muốn cướp đồ đệ với tôi à?

Không giết hắn đã là một loại nhân từ rồi, không phải sao?" Bàn Xí Nga khóe miệng co giật.

Được rồi, cũng là nhân từ, ngươi nắm đấm lớn, ngươi nói cái gì cũng đúng.

Làm xong những việc này, thân ảnh Lục Minh bắt đầu chậm rãi hạ xuống. *** Dương Tiễn cảm giác phảng phất như toàn thân bị đặt trong một cái lò lửa, cảm giác như đang tan chảy.

Chung quy hắn vẫn coi thường độc tính của loài ong kia.

Chỉ là, không cam lòng!

Nếu mình chết rồi, muội muội phải làm sao?

Bỗng nhiên, hắn cảm giác thân thể mình bắt đầu bay lên, giống như mây vậy, nhẹ bẫng.

Rất thoải mái, ấm áp, giống như vòng tay của mẫu thân.

Đau đớn trên người, cái cảm giác như sắp tan chảy kia, lúc này đều kỳ tích biến mất.

Đây là cảm giác tử vong sao?

Nguyên lai thoải mái như vậy?

Không, không được, dù có thoải mái hơn nữa, mình cũng không thể chết, muội muội đang đợi mình!! "Bốp!" Đầu bỗng nhiên truyền đến một trận chấn đau, giống như bị thứ gì đó gõ vào.

Sau đó, một đạo thanh âm bình đạm truyền vào tai hắn. "Đồ ngốc, chưa chết đâu, còn nữa, không cần nhiều tâm lý diễn biến như vậy, chỉ cần mở mắt ra là được." Thiếu niên trầm mặc, sau đó chậm rãi mở mắt.

Lúc này, một đạo thân ảnh lọt vào tầm mắt hắn.

Một bộ thanh y, dung mạo tuấn lãng, so với những nam tử anh tuấn nhất hắn từng gặp còn tuấn lãng hơn vô số lần.

Lại có cỗ khí chất siêu phàm thoát tục trên người, thậm chí còn siêu thoát hơn những Tiên Thần hắn từng gặp.

Thậm chí, so sánh ra thì những kẻ gọi là Tiên Thần kia càng giống một đám người xấu sở hữu sức mạnh cường đại đi làm xằng làm bậy.

Còn người trước mặt này mới càng giống Tiên Thần xa rời trần thế, siêu phàm thoát tục.

Vị này mang lại cho hắn cảm giác thậm chí có một cỗ ý vị siêu thoát khỏi cả thế gian.

Hư vô, phiêu miểu...

Tuy rằng không thấy người này thi triển thủ đoạn, nhưng bản năng cảm tri của thân thể lại khiến hắn hạ ý thức hiểu được, đây có lẽ là một vị cao nhân chưa từng có, một vị cao nhân chân chính!

Thiếu niên trầm mặc, sau đó đứng dậy, cúi gập nửa người về phía đối phương: "Cảm tạ tiền bối cứu mạng chi ân, ân tình bậc này, Dương Tiễn kiếp này không quên!" Lục Minh vô cùng hứng thú nhìn Dương Tiễn choai choai trước mặt: "Thế nào, tôi cứu cậu một mạng, chỉ đổi được một cái cúi người thôi sao?" Nghe vậy, Dương Tiễn lại lần nữa lâm vào trầm mặc, trầm mặc thời gian dài.

Tuy còn nhỏ, nhưng hắn một thân ngạo cốt, tự nhận là chỉ lạy phụ mẫu, thiên địa cũng không lạy!

Nhưng cao nhân trước mặt cứu hắn một mạng, ơn cứu mạng lớn hơn trời.

Quan trọng nhất là hắn có thể trở về tìm muội muội rồi.

Ân tình bậc này, có đáng giá một lạy hay không?

Đây là một vấn đề khó phán đoán!

Một phương diện là thân tình, một phương diện là sự kiêu ngạo trời sinh, bắt nguồn từ trong xương cốt. "Được rồi, không cần khó xử, cũng không phải bắt buộc cậu phải làm." Nghe câu này, sắc mặt Dương Tiễn nháy mắt hòa hoãn lại. "Đa tạ tiền bối." Lục Minh nhìn tiểu Dương Tiễn, bỗng nhiên mở miệng nói: "Nhóc con, bái tôi làm thầy đi." Nghe vậy, tiểu Dương Tiễn lại bỗng nhiên lui về sau một bước.

Ánh mắt vốn tràn đầy cảm kích lúc này lại biến thành sự dè chừng và kỵ đạn.

Hít sâu một hơi, Dương Tiễn cấu tứ lời nói rồi mới mở miệng: "Cảm tạ tiền bối hậu ân, chỉ là Dương Tiễn thân này đang mông thụ đại tai, thực sự không nguyện gây họa cho tiền bối, thực sự xin lỗi!" Không muốn bái sư sao?

Tự nhiên là không phải.

Hắn muốn đạt được sức mạnh, đạt được sức mạnh để bảo vệ muội muội, bảo vệ thân nhân.

Vị tiền bối trước mặt này cũng là một lựa chọn tốt.

Chỉ là, mọi thứ quá cổ quái.

Một cao nhân liếc mắt nhìn đã biết tương đương cường đại, mạc danh kỳ diệu cứu mình một mạng, lại mạc danh kỳ diệu muốn thu mình làm đồ đệ.

Thế gian nào có chuyện tốt bậc này?!

Mẹ nó, hắn không tin sẽ có loại chuyện tốt bình bạch vô cố như

vậy!

Suy nghĩ của Dương Tiễn tự nhiên không thoát khỏi đôi mắt Lục Minh. "Mới tí tuổi đầu mà một bụng tâm nhãn, cũng không tệ lắm." Nghe Lục Minh khen ngợi, trong lòng Dương Tiễn hơi hoãn lại.

Mẹ nó, vị tiền bối trước mặt này không giống người có ác ý. "Nhóc con, tôi hoặc là có thể dùng một chút kỳ nguyên nhân phục, hoặc là có thể trực tiếp thay đổi ý thức của cậu, thậm chí trực tiếp khống chế.

Nhưng mà mấy thứ đó không có chút ý nghĩa nào." "Tôi không thèm giấu giếm, cũng không có hứng thú giấu giếm." "Sở dĩ thu cậu làm đồ đệ, vẻn vẹn chỉ vì một nguyên nhân: Tôi đã đáp ứng một người, một người có quan hệ mật thiết với cậu." Dương Tiễn tư sách nửa ngày. "Gia mẫu?" Phụ thân chỉ là một người bình thường, khẳng định không cách nào sinh ra liên hệ với loại cao nhân này. "Không." "Vậy gia phụ?

Hay là trưởng huynh?" "Đều không phải.

Là một vị, tương lai có quan hệ mật thiết với cậu." Lần này, Dương Tiễn thật lâu không mở miệng nữa, thần sắc kịch liệt biến hóa.

Sát giác được sự biến hóa của Dương Tiễn, Lục Minh nảy sinh một chút hứng thú: "Thú vị, cậu dường như biết là ai rồi." Dương Tiễn gật đầu, dùng một loại ngữ khí vạn phần phức tạp nói: "Dương Tiễn kiếp này, chú định thần tăng quỷ yếm (thần ghét quỷ chán).

Trong cả đời, trừ bỏ thân nhân, sao có thể có người thân cận?

Vị mà tiền bối vừa nhắc tới, tuy rằng có chút không thể tưởng tượng nổi, nhưng nếu Dương Tiễn không đoán sai, người tiền bối đáp ứng, hẳn là vị Dương Tiễn của tương lai đi." Lục Minh đạm đạm

cười: "Thần tăng quỷ yếm, cậu bây giờ tự xưng hô, cùng cậu sau này thật đúng là không sai biệt lắm." Câu nói này cũng từ mặt bên đáp lại suy đoán của Dương Tiễn.

Thần sắc Dương Tiễn càng thêm phức tạp, mặc nhiên không nói. "Ngoài ra, cậu có một câu nói sai rồi." Dương Tiễn ngẩng đầu, có chút nghi hoặc nhìn Lục Minh. "Cậu tịnh không phải là không còn người thân cận nào nữa." "????" Dương Tiễn càng thêm nghi hoặc.

Sau một khắc, Lục Minh lại không nói gì, chỉ tùy tay nhét một vật vào trong lòng ngực Dương Tiễn.

Vật đó đen thùi lùi, hơi ấm áp.

Dương Tiễn cúi đầu nhìn, là một con chó nhỏ.

Nó nhỏ xíu, giống như mới vừa sinh ra không bao lâu. "Chiếu cố nó thật tốt đi.

Để một lần nữa trở về bên cạnh cậu, những gì nó đã trải qua, cậu không cách nào tưởng tượng được đâu." Dương Tiễn vươn tay nhẹ nhàng vuốt ve tiểu gia hỏa, hồi lâu mới nói: "Tiền bối, nó tên là gì?" "Hạo Thiên Khuyển." "Hiện tại, nên gọi là gì đây tiền bối?" Trầm mặc, sau đó trịnh trọng nói: "Sư phụ!" Ngay tại sát na này, thần sắc Lục Minh mãnh liệt biến đổi.

Hắn đột nhiên ngẩng đầu, tràn đầy ngưng trọng nhìn về phía trên cao.

Trong cảm tri của hắn, ngay tại sát na Dương Tiễn gọi một tiếng sư phụ kia, Lục Minh rõ ràng có thể cảm tri được nhân quả của tự thân đã phát sinh biến đổi!

Chương 150

Có Nhất Niệm Tam Thiên Pháp Tắc Giới tại thân, ba ngàn pháp tắc Lục Minh đồng thời cụ bị, nhân quả biến động tự nhiên có thể cảm giác được. "Tên béo chết tiệt, cảm giác được chưa?" Bàn Xí Nga lần này hiếm thấy không có phản bác, đồng thời đang nhìn lên không trung, trong đôi mắt trán phóng ra một loại ánh sáng kỳ đặc. "Ta hiện tại dường như có chút hiểu được vì sao cái tên Dương Tiễn ma hóa kia lại chấp nhất muốn ngươi thu hắn làm đồ đệ rồi." "Vẻn vẹn chỉ thu một đồ đệ, tuyến nhân quả của ngươi đã phát sinh biến đổi, ngươi biết điều này đại biểu cho cái gì không?" "Tên béo chết tiệt, đừng nói nhảm!" Bàn Xí Nga trợn trắng mắt: "Có Thượng vị tồn tại nhân quả hàng lâm trên người hắn và dính dáng tới ngươi một chút." "Thượng vị tầng thứ nào?" "Dĩ thiên phú của hắn, vị lai thậm chí có hy vọng bước vào bước kia.

Chỉ vẻn vẹn nhận một đồ đệ mà khiến tuyến nhân quả của ngươi xuất hiện biến động, còn cần giải thích sao?

Bảo để cũng là một tôn Hư Cảnh, là Hư Cảnh thập phần đặc thù, có thể khiêu chiến Chân Cảnh, cái loại Hư Cảnh nghịch thiên đó." Lục Minh sắc mặt hơi phiếm một chút ngưng trọng.

Dương Tiễn, vị lai có thể đi đến bước kia sao??

Câu chuyện thần thoại về Dương Tiễn cũng không ít, nhưng theo lý thì dù Dương Tiễn có cường đại hơn nữa cũng không đến mức đạt tới bước kia.

Hư Cảnh nghịch thiên, khiêu chiến Chân Cảnh, chẳng lẽ Dương Tiễn có thân phận gì khác, Nguyên đầu cư nhiên có thể đạt tới loại tầng thứ đó! "Đừng nghĩ nhiều, hoặc hứa không phải bản thân Dương

Tiễn.

Khả năng Dương Tiễn là hóa thân của người khác không lớn, khả năng sở hữu thân phận khác cũng nhỏ.

Hoặc hứa, một người có quan hệ mật thiết với hắn bước vào bước kia cũng không chừng~" Người quan hệ mật thiết?

Dương Thiền?

Dương Giao?

Mẫu thân Dao Cơ?

Hay người cha phàm nhân kia?

Đừng có xàm, còn không bằng tin tưởng Nguyên đầu của Dương Tiễn mạnh như vậy còn dễ hơn một chút.

Chỉ là, Lục Minh cũng không đưa ra chất nghi, chỉ thật sâu nhìn Bàn Xí Nga một cái.

Lục Minh vẫn luôn có một loại suy đoán, thế giới này và tên béo chết tiệt này không thiếu liên hệ, cho nên lời của tên béo chết tiệt, liệu có phải là một loại gợi ý hay không? *** **Khí Thiên Đế:** Thiên, ngươi khi nào hồi quy?

Ngô chờ ngươi một trận chiến!

Tại một nơi trong u cốc, khi Lục Minh lấy điện thoại ra, mở nhóm chat lên, đập vào mắt là một câu như vậy. **Thiên:** Đợi thêm một thời gian nữa, thế giới này thú vị hơn ta tưởng tượng. **Khí Thiên Đế:** Thú vị? **Thiên:** Cả thế giới đọa lạc, khắp nơi lộ ra sự quỷ dị.

Bất quá, cũng không thiếu những chỗ khiến người ta phải ghé mắt. **Khí Thiên Đế:** Dường như xác thực thú vị, Ngô có thể tới đó không? **Thiên:** Chờ một chút đi, đợi ta xác định tình trạng đã.

Khí Thiên Đế: Được! **Khí Thiên Đế:** Đừng quên tu luyện.

Ngươi là túc địch của Ngô, Ngô cũng không hy vọng đợi đến khi ngươi hồi quy lại thua kém Ngô quá xa.

Lục Minh khẽ cười một tiếng.

Cái tên ngạo kiều chết tiệt này, túc địch nhà ai mà lại 'dính người' như vậy?

Đóng lại giao diện tư liệu, tùy ý liếc mắt nhìn nhóm chat một cái, chúng quần viên vẫn giống như thường ngày, có người chém gió, có người đang đánh nhau tưng bừng ở diễn võ trường.

Liếc vài lần, Lục Minh liền đóng nhóm chat lại.

Mấy chuyện chém gió bình thường này thật sự không thích hợp với hắn.

Ánh mắt xoay chuyển, rơi vào trên người Dương Tiễn ở một bên.

Nếu đã thu đồ đệ, Lục Minh cũng thật sự động vài phần nghiêm túc, đích thân giải tích cơ thể Dương Tiễn, lượng thân định chế cho hắn một bộ pháp môn.

Với cảnh giới hiện tại của Lục Minh, tùy ý chỉ định một bộ pháp môn thì đó đều là pháp môn Tiên Thần đủ để trực nhập Tiên Thần chi cảnh, đặt ở bên ngoài cũng đủ khiến một đám tồn tại xưng tôn làm tổ tranh đến đầu rơi máu chảy.

Lúc này, Dương Tiễn đang tu luyện pháp môn do Lục Minh lượng thân định chế.

Hắn đang ngồi xếp bằng giữa một bãi đất trống, quanh thân có một cỗ khí huyết chậm rãi thăng đằng.

Ẩn ẩn trong đó, một cỗ ý cảnh nóng rực hướng về bốn phía khuếch tán.

Trong vòng mười mét quanh người, hoa cỏ lại trực tiếp bị nhiệt độ cao nóng rực hong nướng thành tro bụi, ngay cả mặt đất cũng đang không ngừng nứt nẻ.

Nhìn dị tượng Dương Tiễn ngồi tu luyện, Lục Minh cũng không khỏi có chút ghé mắt.

Pháp môn tu luyện hắn sáng tạo cố nhiên bất phàm, nhưng có thể trong thời gian cực ngắn tu luyện tới trình độ này, tư chất của Dương Tiễn là không thể nghi ngờ. "Cỗ tư chất nhục thân này, trách không được trong truyền thuyết thần thoại lại lựa chọn con đường nhục thân thành thánh.

Tố chất nhục thân xác thực bất phàm, nếu đặt ở những thế giới võ đạo cao đẳng kia, hắn sẽ dưới sự ảnh hưởng của quy tắc độc đáo của thế giới mà hình thành một loại Thần Thể, Thánh Thể cực mạnh..." "Tiên sinh~~" Bỗng nhiên, bên tai Lục Minh truyền đến âm thanh nhu nhu, rất êm tai, cũng pha vài phần manh thái và kiều hàm.

Lục Minh ghé mắt nhìn lại, thấy muội muội ruột của Dương Tiễn là Dương Thiền lúc này đang nhu nhu nhìn hắn.

Ánh mắt kia cẩn thận từng li từng tí, khiến người ta không khỏi nảy sinh một chút ý thương tiếc.

Lục Minh vươn một tay, nhẹ nhàng xoa đầu tiểu cô nương.

Cái tiểu cô nương đáng yêu này cứ làm cho người ta muốn xoa xoa.

Bị Lục Minh xoa đầu, tiểu cô nương dường như có chút không thích ứng, lại có chút khép nép, không dám phản kháng, cái bộ dáng nhỏ nhắn kia, quả thực... "Tiên sinh~" Biểu tình ủy khuất ba ba nhỏ xíu, quả thực muốn manh chết người. "Được rồi~" Tùy tay phủi đi một lá cỏ khô trên đầu tiểu cô nương: "Có sự tình gì, nói thẳng đi."

"Tiên sinh..." Tiểu cô nương do dự một chút mới nói: "Tiên sinh, Thiền nhi cũng muốn tu hành.

Thiền nhi muốn bảo vệ ca ca, có thể hay không thỉnh tiên sinh cũng truyền thụ cho Thiền nhi pháp tu hành." "Có thể~" Dạy một đứa là dạy, dạy hai đứa cũng là dạy.

Đôi mắt to tròn manh manh của Dương Thiền sáng lên: "Thật sao ạ!" "Tiên sinh là tốt nhất!" Nói xong, nàng trực tiếp ôm lấy cánh tay Lục Minh, nhìn qua bộ dáng tương đương vui vẻ.

Sau đó, do dự một chút rồi mới nói: "Tiên sinh là người tốt..." "Ngô, sau này nếu tiên sinh muốn sờ đầu Thiền nhi thì cứ sờ đi, chỉ là, có thể hay không sờ ít đi mấy lần.

Mẫu thân nói, sờ đầu nhiều quá sẽ không cao lên được~" Lục Minh cười, cô nương này thật sự thú vị.

Hắn cũng không còn tâm tư tiếp tục trêu chọc, chỉ cảm thấy tiểu cô nương rất thú vị mà thôi, cũng không biến thái đến mức có suy nghĩ dư thừa nào. "Được rồi, mấy chuyện đó để sau hãy nói, hiện tại để tiên sinh xem xem pháp môn nào thích hợp cho nhóc tu hành." "Vâng vâng~" Rõ ràng có thể nhìn ra được, hứng thú của tiểu cô nương đối với tu hành không nhỏ.

Hoặc có lẽ nàng tịnh không thích tu luyện, chỉ đơn thuần muốn giúp đỡ ca ca mà thôi, một tiểu cô nương đơn thuần khiến người ta thương tiếc.

Toàn Tri Chi Nhãn mở ra, nháy mắt giải tích cơ thể tiểu cô nương một lần.

Sau đó, mày Lục Minh không khỏi nhíu lại.

Có chút quỷ dị.

Dương Thiền và Dương Tiễn là anh em cùng mẹ, quá trình giải

tích vừa rồi, huyết mạch liên hệ giữa hai người cũng không thoát khỏi đôi mắt Lục Minh.

Nhưng kỳ quái là, thân là ca ca, Dương Tiễn thiên phú dị bẩm, tư chất nhục thân bất phàm, thậm chí đủ để xưng là một loại Thần Thể, Thánh Thể.

Còn làm muội muội, Dương Thiền không những huyết mạch Tiên Thần trong cơ thể ít đến mức đáng thương, mà tư chất lại càng cực kỳ tầm thường.

Nếu ca ca Dương Tiễn nhục thân xưng là một loại Thần Thể, Thánh Thể, thì muội muội Dương Thiền chính là đề tài phàm nhân bình thường nhất, một giới Đan Thể (cơ thể đơn thuần)?

Tuy rằng không thể nào anh em cùng mẹ mỗi người đều thiên phú dị bẩm, nhưng loại trình hiện hai thái cực tư chất này, nhìn thế nào cũng có chút quỷ dị.

Loại thể chất này, cho dù đưa cho Dương Thiền một bộ pháp môn tu hành thượng hạng, cũng không biết bao lâu mới có thể chạm tới Tiên Cảnh.

Dương Tiễn thì khác, tiểu tử này hiện tại hiển lộ ra thiên phú, chí đa mười năm là có thể dòm ngó Tiên Cảnh.

Mười năm thành Tiên, loại tư chất này đặt ở bất hà địa phương nào cũng tuyệt đối là một loại tư chất không tầm thường.

Bất quá, chung quy đã đáp ứng tiểu cô nương, Lục Minh cũng sẽ không vì đối phương tư chất quá kém mà cự tuyệt.

Nghĩ đoạn, Lục Minh than ra một bàn tay.

Trong sát na, trong lòng bàn tay Lục Minh gần như hiển hóa ra một mảnh tinh không, bên trong tràn ngập hàng ngàn quả cầu nhỏ hoảng như tinh tinh (ngôi sao). "Đẹp quá!" Tiểu cô nương mắt lộ vẻ sung

cảnh. "Lựa chọn một quả đi." "Thật sao ạ?

Em có thể lấy một quả?" Tiểu cô nương mở to đôi mắt manh manh nhìn chằm chằm Lục Minh.

Chương 151

"Tiên sinh không bao giờ lừa gạt, lựa chọn đi, chọn một quả mình thích nhất." Tự nhiên không phải là quả cầu nhỏ chân chính, mà là một loại hiển hóa của Nhất Niệm Tam Thiên Giới.

Mỗi một quả cầu nhỏ là một loại thế giới pháp tắc.

Để tiểu cô nương này lựa chọn một loại, là để xem tiểu cô nương thân hòa với loại pháp tắc nào hơn, tiện cho việc định chế một bộ quan pháp.

Với loại tư chất bình dung của tiểu cô nương này, truyền thụ một số pháp môn chính thống không có ý nghĩa, không bằng để nàng học tập một số quan pháp tương đối thiên môn, để sau này tăng thêm một chút thủ đoạn đối địch.

Tiểu cô nương lựa chọn rất nghiêm túc, Lục Minh thì mặt sắc đạm nhiên, không phản ứng, mặc kệ nàng đi lựa chọn, chủ yếu tầm mắt đặt ở trên người Dương Tiễn bên cạnh. "Dựa theo loại tiến độ này, chí đa ba ngày là có thể triệt để bước vào Cấp 1, tại chốn trần thế này cũng coi như cụ bị năng lực sinh tồn nhất định." "Tiên sinh, Thiền nhi chọn xong rồi!" Nhanh vậy sao~ Lục Minh hồi thần, hạ ý thức nhìn thoáng qua.

Sau một khắc, đôi mắt sậu nhiên co lại thành một đường, gắt gao nhìn chằm chằm quả cầu nhỏ trong tay Dương Thiền.

Trong ánh mắt tràn đầy một loại sắc thái phức tạp khó tả. "Tiên sinh, Thiền nhi chọn có vấn đề gì sao?" Trầm mặc nửa ngày, Lục Minh thu liễm thần sắc, mặt lộ vẻ ôn hòa nói: "Không có gì, được rồi, Thiền nhi đi chơi đi, tiên sinh có chút sự tình cần suy nghĩ, thuận tiện tìm cho Thiền nhi pháp môn tu hành thích hợp." "Vâng ạ." Tiểu cô

nương tuy thấy kỳ quái, nhưng nghe vậy cũng không quấy không nháo, ngoan ngoãn chạy sang một bên chơi.

Lúc này, Lục Minh một lần nữa rút điện thoại ra: "Tên béo chết tiệt, cút ra đây cho tôi!" Họa diện lóe lên, Bàn Xí Nga không biết đang làm cái gì một lần nữa xuất hiện trên màn hình.

Vừa xuất hiện liền trực tiếp nhảy ra từ trong màn hình, trực phác hướng Lục Minh, phẫn nộ gào thét: "Hỗn trướng, thật coi lão tử không có tính khí hay sao!" Bộp một tiếng, Lục Minh giống như tóm một con ếch nhái, tóm gọn Bàn Xí Nga trong tay, lẳng lặng chăm chú nhìn hắn.

Trong đôi mắt ẩn ẩn có quang mang lãnh liệt thiểm thước. "Tên béo chết tiệt, tôi cần một lời giải thích!" Cảm thụ sự không hữu hảo trong ánh mắt Lục Minh, Bàn Xí Nga cũng cố không được động khẩu, chỉ có chút ấp úng: "Giải thích cái gì?

Lão tử gần đây đều đang điều dưỡng, không làm gì cả!" Lục Minh cứ thẳng đứng nhìn chằm chằm hắn như vậy, sau đó vươn tay chỉ chỉ Dương Tiễn một bên, lại chỉ chỉ tiểu cô nương Dương Thiền.

Bàn Xí Nga càng thêm mê mang: "Có gì hay mà giải thích?

Không phải là tiểu đồ đệ mới thu sao?

Còn có vị lai Tam Thánh Mẫu, lại không phải ngươi không hiểu rõ, cần ta giải thích cái gì?" "Còn giả vờ!" Trong mắt Lục Minh lãnh quang càng thịnh. "Dương Tiễn làm ca ca, thiên tư bất tục, đặc biệt là thiên phú nhục thân, gần như có thể xưng là một tôn Thần Thể, Thánh Thể!" "Làm muội muội lại là một giới phàm thể.

Ta để cô bé lựa chọn một loại pháp tắc thân hòa nhất, cô bé lại chọn Pháp tắc Thôn Phệ!" "Vẻn vẹn chỉ một hai điều có vấn đề thì tôi cũng nhận, nhưng những thứ này cộng lại, tên béo chết tiệt, ngươi nói

cho tôi biết đây là trùng hợp hả!!" Biểu tình Bàn Xí Nga càng thêm mờ mịt: "Có vấn đề gì sao?" A, mặt ngoài nghe xác thực không có vấn đề, chỉ có người hiểu rõ mới thực sự minh bạch.

Trong đó, cái tên béo chết tiệt phái diễn xuất này tuyệt đối không thuộc về hàng ngũ không minh bạch!

Chỉ là, Bàn Xí Nga biết diễn kịch, kỹ năng diễn xuất của Lục Minh cũng không kém.

Nghe Bàn Xí Nga trả lời như vậy, sắc mặt hắn hòa hoãn một chút: "Được rồi, xem ra ngươi xác thực không biết, vậy hoặc hứa thật sự là trùng hợp." Nói xong, hắn thả Bàn Xí Nga từ trong tay xuống.

Lần này đến lượt Bàn Xí Nga, hắn vỗ thẳng vào lồng ngực, oán trách nói: "Ta đã nói mà, nói rõ tình huống đi, hiện tại kỳ kỳ quái quái, sẽ không xảy ra vấn đề gì chứ!" "Vừa rồi, ngươi đang điều dưỡng?" Lục Minh dường như cũng có chút không hảo ý tứ, cố tác chuyển di đề tài hỏi. "Xì, cứ sinh ngạnh chuyển di đề tài đi, được rồi, lười so đo cùng ngươi." "À, không phải ngươi sớm đoán ra rồi sao, ta vẫn luôn có vấn đề.

Cùng suy đoán của ngươi không sai biệt lắm, bởi vì một số nguyên nhân trước kia, ta trở nên tàn khuyết không chịu nổi, các loại năng lực đều có khuyết tổn, hiện tại đang từng chút từng chút tu bổ đây." "Vậy mấy thứ Chư Thiên Thương Điếm, Luân Hồi Điện các loại, hắn là có quan hệ với ngươi đi?" Lần này, Bàn Xí Nga do dự một chút. "Thôi được rồi, ngươi đều đoán ra rồi, ta cũng không giấu.

Mấy thứ đó, trong tình huống nào đó, có thể nói là một bộ phận ngày xưa của ta." "Vậy, chẳng phải chỉ cần thu hồi mấy thứ đó, ngươi có thể một lần nữa trở nên hoàn chỉnh?" "Có thể nói như vậy đi." "Nếu có phát hiện, tôi có thể ra tay giúp ngươi." Bàn Xí Nga tiên là ánh mắt sáng lên, sau đó bỗng nhiên như nhớ tới cái gì, có chút cảnh

giác nhìn Lục Minh: "Ta nói này, chúng ta quen biết cũng có chút thời gian rồi, ta cũng không nhớ ngươi có hảo tâm như vậy?" "Giúp ngươi, chẳng lẽ ngươi có thể không cho tôi hồi báo?" Lục Minh lý sở ứng đương nói.

Nghe vậy, Bàn Xí Nga nhẹ nhàng thở ra.

Cũng đúng, mỗi lần gia hỏa này lấy được thứ gì hữu dụng, Bàn Xí Nga đều sẽ cấp dư hồi báo không nhỏ, vì cái này thì ngược lại có thể lý giải. "Có lòng rồi, nhưng không vội, từ từ là tốt rồi.

Thời gian thứ đó không đáng giá tiền.

Hơn nữa, hiện tại chúng ta cũng không có tư bản cương chính diện với đám gia hỏa kia.

Bất quá, qua một đoạn thời gian nữa sẽ tốt hơn nhiều rồi." "Được, đều nghe ngươi." "Xem ra ngươi khôi phục cũng không tệ." "Được." "Gần đây có nhiệm vụ gì không?" "Nhiệm vụ là thứ cần thời cơ, hiện tại không có." "Lần sau muốn mời quần viên mới cần lúc nào?

Cái ngẫu nhiên kia ấy, không nên dùng không được bao lâu." "Bán ta bán được cái giá cũng được đấy chứ." "Không tệ, bán được một cái..." Bỗng nhiên, Bàn Xí Nga cả người ngẩn ngơ, toàn thân xoát một cái cứng đờ tại chỗ, trên trán mồ hôi hột lớn từng giọt từng giọt toát ra.

Trả lời thuận miệng quá, đem lời trong lòng nói ra rồi!

Từ từ, ngọa tào, cái tên LYB (lão âm bức - kẻ hay chơi khăm ngầm) này kế lão tử!

Vừa rồi tình huống một hồi thì biết, không ngừng hỏi một số vấn đề càng ngày càng đơn giản, giảm bớt cảnh giác tâm, LYB...

Xong rồi, lần này muốn lạnh rồi!

Không được, lập tức trở về, nghĩ cách đem thời gian hồi tố lại. "Nếu ngươi dám chạy, tôi bảo đảm, đợi lần sau ngươi xuất hiện, sẽ là từ trong hố phân chui ra." Thanh âm u u của Lục Minh vang lên. "Hơn nữa, ta sẽ thi gia một cái Thiên Đạo Phong Ấn ở bên trên, tin tưởng ta, phong ấn do ta toàn lực thi triển, ngươi trong thời gian ngắn cũng không cách nào tránh thoát." Ca sát!

Bàn Xí Nga trực tiếp thạch hóa!

Nửa ngày sau, hắn hồi thần, vẻ mặt dục khóc vô lệ: "Lão đại, đừng chơi ác như vậy chứ!" "Tôi không nghe nói nhảm." "Hiện tại, trả lời hai vấn đề trước." "Vấn đề thứ nhất, Dương Thiền có liên hệ gì với người kia của ta không?" Sắc mặt Bàn Xí Nga càng thêm thê khổ: "Lão đại, đừng chơi nữa, ta bị hạ Phong Khẩu Luật, thật sự không thể nói." "Vậy đổi một vấn đề khác.

Người giao dịch với ngươi, có phải là cái người kia của ta, hào xưng vạn cổ tuyệt diễm đệ nhất, vị Chí Cường Đại Đế kia không!" Bàn Xí Nga đều sắp khóc ra rồi: "Lão đại, hai vấn đề này có xá khác biệt đâu, chúng ta đổi cái đề tài được không?" "Cũng được.

Bất quá, đạo lý quá tam ba bận, ngươi hẳn là hiểu." Bàn Xí Nga ẩn ẩn cảm giác dường như bị kế rồi. "Được rồi, ngươi đem ta bán được cái giá gì?

Ta rất tò mò.

Yên tâm, ta không cướp đâu~" Bàn Xí Nga u u nhìn Lục Minh, ánh mắt kia chỉ có một ý tứ: Ngươi đoán ta có tin hay không. "Tôi có thể thề không cướp, tối đa, gặp mặt chia một nửa, đạo lý này hẳn là hiểu~" Bàn Xí Nga vừa nghe, trực tiếp than đảo tại địa, một bộ 'ta chết rồi' dạng: "Chia một nửa, giết ta đi~" Lần này, lòng hiếu kỳ của Lục Minh ngược lại bị triệt để khơi lên.

Rốt cuộc là đồ chơi gì, chia một nửa có thể làm cho gia hỏa này

tìm cái chết. "Một cái kỳ ngộ?" "Một cái thừa nặc?" "Một cái vũ trụ?" Tại một khắc này, con chim cánh cụt mập giả chết kia nảy sinh một tia ba động vi bất khả tra.

Một tia ba động này tự nhiên không thoát khỏi sự chú ý của Lục Minh.

Không khí nhất thời gian có chút ngưng cố.

Phiến khắc sau, Lục Minh đứng dậy, trong tay tóm lấy Bàn Xí Nga. "Tên béo chết tiệt, với quan hệ của hai ta, thỉnh ngươi giúp chút việc, hẳn là sẽ không cự tuyệt đi." "Ta cảm giác, ta có thể cự tuyệt." "Yên tâm, không khó, cũng không phiền toái.

Ta chỉ trắc thí quyền lực hiện tại của ta mạnh bao nhiêu, thuận tiện trắc thí độ sắc bén của Tru Tiên Kiếm như thế nào." "Ngươi điên rồi, sẽ chết người... không, sẽ chết chim cánh cụt đấy!!" "Yên tâm, ta sẽ nhẹ một chút." "Ngao~~ Hỗn đản, ngươi làm thật à!!" "Chia một nửa!" "Nằm mơ!!" "Ngao~~ Nhẹ chút nhẹ chút!" "Chia một nửa!" "Không có khả năng, lão tử quang minh chính đại bán, dựa vào cái gì chia ngươi một nửa!" Trầm mặc... "Được rồi, vậy đổi cách khác, tôi muốn ba phần tư." Tái thứ trầm mặc...

Bốp!

Bốp!

Bốp...

Thanh âm bạo trừu (tát mạnh) vang lên. *** "Được rồi, được rồi..." Bàn Xí Nga than trên mặt đất, một bộ dáng bị chơi hỏng. "Ta phục rồi.

Chia một nửa là không có khả năng, ta dùng cái vũ trụ kia để bổ toàn khuyết tổn, hiện tại phân cho ngươi một nửa đồng nghĩa với việc cắt thịt ta." "Bất quá, ta có thể bổ thường cho ngươi một cái đồ chơi

nhỏ~" "Đồ chơi nhỏ?" Lục Minh tự tiếu phi tiếu nhìn Bàn Xí Nga, trong mắt lãnh quang rực rỡ, dường như đang minh xác biểu đạt điều gì đó. "Bốp!" Bàn Xí Nga lại tự cho mình một cái tát, có chút dục khóc vô lệ.

Cái miệng thối này, cứ phạm sai lầm. "Được rồi, được rồi, không phải đồ chơi nhỏ, yên tâm đi, thật sự không phải!" "Vậy, ngươi xem đấy, nếu làm tôi không hài lòng, hai ta tiếp tục chơi.

Dù sao tôi cũng không cần liệu dưỡng.

Với thọ mệnh của tôi, tuy không sống lâu hơn ngươi, nhưng ngao đến khi một cái vũ trụ băng tháp thì không thành vấn đề.

Tôi lấy ra vài ngàn năm, vài vạn năm bồi ngươi chơi thì một chút vấn đề cũng không có~" Bàn Xí Nga vô ngữ lệ thiên hành.

Thời điểm đáng sợ nhất là gặp một kẻ hoàn toàn không có biện pháp, phương phương diện diện đều khắc chế mình, lại nguyện ý lấy vài vạn năm ra để giằng co với mình.

Hỏi còn có cái gì đáng sợ hơn! "Yên tâm đi, thứ này tuyệt đối sẽ không để ngươi thất vọng." "Ta biết ngươi có một loại hóa thân đặc thù, là hóa thân lấy sức mạnh làm chủ đúng không.

Có chút mùi vị Thái Thản (Titan), sau đó để Vực Sâu chi lực thăng hoa thành Đọa Lạc Thái Thản." "Ừ, sau đó thì sao?" "Cỗ lực lượng kia không kém, nhưng thực lòng mà nói, đối với ngươi ý nghĩa không lớn.

Đối so với việc ngươi chấp chưởng Thương Thiên chi lực thì hoàn toàn kém hơn một cái lượng cấp.

Thực lòng ta cũng không rõ ngươi lộng cái hình thái đó làm gì?

Chương 152

Nháo chơi à?" "Bốp!" Một cái gõ đầu trực tiếp gõ lên đầu Bàn Xí Nga. "Đừng dong dài, cũng đừng nói nhảm!" "Được rồi, được rồi.

Ý của ta là, ta có biện pháp có thể tái thứ thăng hoa loại năng lực kia, thậm chí có khả năng làm cho loại năng lực kia phản siêu Thương Thiên chi lực." "Ngươi, giống như không có đại sát chiêu nào có thể chân chính tuyệt sát.

Cái này ngược lại có thể dùng làm sát chiêu của ngươi." Ánh mắt Lục Minh hơi sáng lên.

Bàn Xí Nga tuy rằng có đôi khi có chút tiện, nhưng không thể không nói, trong đầu hắn thật sự có đồ tốt, nhãn quang cũng thật sự được.

Chỉ là, tuy rằng có chút tâm động, mặt ngoài Lục Minh lại không biểu hiện ra, thậm chí nhanh chóng che giấu tia sáng trong mắt đi. "Nói xem nào~" Bàn Xí Nga từ trên mặt đất bò dậy, phủi phủi bùn đất tịnh không tồn tại, sau đó chắp tay sau lưng, làm ra một bộ tư thái phảng phất như cao nhân nói: "Ngươi có từng nghe nói về Hỗn Độn Thần Ma?" "Ý ngươi là Bàn Cổ khai thiên, chém giết ba ngàn thần ma?

Hào xưng sinh linh cực hạn nhất trong hỗn độn?" Bàn Xí Nga lại bĩu môi: "Đúng mà cũng không đúng.

Hỗn Độn Thần Ma là thật, Bàn Cổ khai thiên cũng là thật, nhưng cũng đừng nghĩ Bàn Cổ quá trâu bò.

Khu khu chỉ là một cái Nguyên đầu (Origin Source) Lực lượng, thực lực tại tầng thứ Đa Nguyên (Multiverse) đỉnh đa cũng chỉ là nhất lưu, làm sao có năng lực lấy sức một mình kháng hành ba ngàn cái đồng cấp." "Mấy cái thần thoại đó đều là bút tích của Đa Nguyên, chỉ

là vì vị cách áp chế lẫn nhau mà thôi.

Đa Nguyên vốn không có mạnh yếu, Nguyên đầu cũng không có mạnh yếu, nhưng nếu vị cách của một Nguyên đầu áp đảo một cái khác, hai loại Nguyên đầu sẽ xuất hiện tính áp chế, như vậy mới chân chính nảy sinh chênh lệch thực lực.

Ngươi tìm hiểu mấy cái thần thoại đó, đại đa số đều là tác phẩm hình thành vì mục đích áp chế vị cách lẫn nhau." "Hỗn Độn Thần Ma mà ta nói, cũng không phải cái loại đồ chơi cặn bã bị Bàn Cổ coi như cải trắng làm thịt đâu, mà là một loại thứ có vị cách cao hơn." "Ta từng nói với ngươi, thế gian từng có một cái Nguyên đầu sơ khởi nhất (Tối Sơ Nguyên Đầu).

Dưới trướng Nguyên đầu đó có một nhóm hộ vệ trung thực nhất, những hộ vệ đó được xưng là Hỗn Độn, cũng gọi là Hỗn Độn Nhất Tộc.

Hỗn Độn Thần Ma, là chỉ một nhóm có vị cách cao nhất trong Hỗn Độn.

Chân chính Hỗn Độn Thần Ma, bản thân cụ bị thực lực không tốn sắc so với Đa Nguyên." Mắt Lục Minh ngưng lại, trầm mặc một hồi rồi nói: "Tên béo chết tiệt, tôi nhớ rõ, Đa Nguyên là bởi vì đánh bại Nguyên đầu, mới trở thành chân chính Nguyên đầu, trở thành chân chính Đa Nguyên.

Nói cách khác, trước khi đánh bại Tối Sơ Nguyên Đầu, thế gian tịnh không có chân chính Đa Nguyên." "Như vậy, một đám tồn tại tịnh chưa đặt chân đến tầng thứ Đa Nguyên chân chính, lại xử lý Tối Sơ Nguyên Đầu mà ngay cả thuộc hạ cũng là tầng thứ Đa Nguyên?

Chuyện này dường như là một sự tình tịnh không có khả năng?" Nghe vậy, sâu trong đôi mắt Bàn Xí Nga, một cỗ thần sắc lạc mịch chợt lóe lên rồi biến mất.

Sau đó hắn lắc đầu: "Chuyện loại này, ta làm sao biết được, ta lại không tham gia trận đại chiến đó." "Được rồi, không nói cái đó nữa.

Đợi có cơ hội ngươi có thể đi hỏi người khác, dù sao quan hệ của ngươi và nữ nhân hung tàn kia dường như không tệ." "Chúng ta tiếp tục nói về Hỗn Độn Thần Ma.

Hỗn Độn Thần Ma, thực tế thượng có thể coi là một loại thiên phú hóa thân đặc thù, hoặc là thiên phú nhục thân.

Chỗ chân chính cường đại của loại năng lực này ở chỗ, ngươi có thể hiển hóa ra Hỗn Độn Thần Ma Chi Khu, sau đó gia tải (tải thêm) pháp tắc, triển hiện ra hình thái chiến đấu độc đáo." "Lấy một ví dụ, hiện tại nếu ngươi sở hữu một loại pháp tắc cấp 8, như vậy khi hiển hóa ra Hỗn Độn Thần Ma Chi Khu, ngươi sẽ cụ bị chiến lực cấp 8 chân chính.

Nếu có hai loại, thì là gấp hai lần, nếu ba loại thì là gấp ba.

Đơn giản thô bạo điệp gia như vậy!" "Nếu ngươi có được một loại pháp tắc sau khi thăng hoa, vậy thì chân chính Hỗn Độn Ma Thần, có thể khiêu chiến Đa Nguyên!" "Phải biết rằng, để đặt chân đến tầng thứ Đa Nguyên chân chính, một điều pháp tắc thăng hoa chỉ là cơ sở.

Hư Cảnh Đa Nguyên cũng cơ bản thượng nhân quân một điều pháp tắc thăng hoa.

Nhưng đại đa số Hư Cảnh Đa Nguyên, đối với Chân Cảnh mà nói đều là rác rưởi.

Chỉ có thiểu số vài kẻ Hư Cảnh tương đương nghịch thiên mới có thể khiêu chiến Chân Cảnh!" "Cái Hỗn Độn Thần Ma Chi Khu này, chỉ cần ký tải một loại pháp tắc thăng hoa, là có thể lấy nhục thân khiêu chiến Chân Cảnh Đa Nguyên.

Như vậy, có nghịch thiên hay không?" "Ta, có phương pháp giúp

ngươi chuyển hóa thành loại tồn tại đặc thù này." Lần này, Lục Minh triệt để trầm mặc.

Loại sức mạnh này có cường đại hay không, đó là không thể nghi ngờ.

Lấy bốn điều pháp tắc cấp 8 đang có tại thân hiện tại, độ hoàn thành cao nhất thậm chí tiếp cận cấp 9, như vậy một khi triển hiện ra loại Hỗn Độn Thần Ma Chi Khu này, e rằng đủ để khinh dịch khiêu chiến Cấp Tinh Hệ đỉnh phong, thậm chí giao thủ với Cấp Tinh Vực đều có khả năng.

Chỉ là, năng lực là năng lực tốt, Lục Minh lại thật sâu nhìn Bàn Xí Nga một cái.

Cái tên béo chết tiệt này, Lục Minh hết lần này tới lần khác đề cao đánh giá về gia hỏa này, lúc này lại càng ngày càng phát hiện, có lẽ vẫn còn coi thường hắn.

Ngay cả năng lực dưới trướng Tối Sơ Nguyên Đầu kia cư nhiên cũng đều có thể nắm giữ, gia hỏa này, sẽ không phải có quan hệ gì với Tối Sơ Nguyên Đầu kia chứ?

Tạm thời áp xuống lòng hiếu kỳ đối với gia hỏa này, không áp xuống cũng vô dụng, gia hỏa này khẳng định sẽ không nói, không bằng Lục Minh từng chút từng chút chậm rãi tra tuân đáp án. "Hỗn Độn Thần Ma Chi Khu tôi muốn.

Bất quá, chưa đủ, thêm ba cái vấn đề nữa." Lục Minh đạm đạm mở miệng, trực tiếp tăng giá.

Bàn Xí Nga lập tức vẻ mặt khổ não.

Căn bản không cần hỏi, hắn đều đại khái có thể đoán ra Lục Minh sẽ hỏi gì.

Chỉ là, có những vấn đề thật sự không thể nói, đó là Quy tắc luật

đã sớm lập hạ, cái giá phải trả khi vi phạm quá lớn, lớn đến mức có chút khó có thể thừa thụ.

Chỉ là, tình huống hiện tại cũng không phải là chuyện có thể cò kè mặc cả.

Nhìn ra được, tên hỗn đản trước mặt này, lần này không cắn được mấy miếng tuyệt đối sẽ không nhả ra. "Muốn hỏi vấn đề cũng có thể, nhưng có một số vấn đề ta không cách nào trả lời, ta kiên quyết cự tuyệt trả lời." Lục Minh gật đầu: "Có thể." Sắc mặt Bàn Xí Nga tổng coi như khôi phục được một chút. "Vấn đề thứ nhất, thế giới này, không phải là ngươi cùng người khác lên kế hoạch tốt rồi ném tôi vào đây chứ?" Bàn Xí Nga gật đầu, lại lắc đầu: "Đúng mà cũng không đúng.

Ta xác thực cùng người khác có giao dịch, nhưng yêu cầu chỉ là đưa ngươi đến thế giới này, kỳ dư ta thật không biết sẽ phát sinh cái gì." Lục Minh lập tức lãnh u u nhìn Bàn Xí Nga: "Ngươi đoán tôi có tin hay không?

Đem tôi lừa vào đây, đáng giá người khác bỏ ra một cái vũ trụ sao??" Bàn Xí Nga vô cùng rối rắm, lời nói phía sau không tiện nói, bất quá đổi cách nói khác ngược lại cũng có thể.

Tư duy dĩ tốc độ nhanh nhất bình sinh chuyển động, rất nhanh, một cách nói xuất hiện trong đầu Bàn Xí Nga. "Kỳ thực thì, sự tình chân chính cần làm có hai việc: Bảo đảm tiểu tử Dương Tiễn sống sót, đồng thời giúp đỡ tiểu cô nương tên Dương Thiền kia thoát ly vận mệnh của nàng." "Thoát ly vận mệnh?

Vận mệnh bị ca ca phong ấn?" Bàn Xí Nga hung hăng lắc đầu: "Đó là cái vận mệnh cái búa." "Được rồi, đều nói đến nước này, ta cũng không giấu.

Xác thực, giống như ngươi tưởng tượng vậy, tiểu nha đầu kia xác

thực cùng vị nào đó có dính dáng mỗ chủng liên hệ.

Vị tồn tại kia, đang đi theo con đường 'Vô Hạn Hình Chiếu, Chư Thiên Quy Nhất', ý đồ đạt đến cảnh giới mạnh hơn.

Nhưng những Đa Nguyên khác cũng không nguyện ý trơ mắt nhìn có người trở nên mạnh hơn, cho nên trăm phương nghìn kế hạ âm chiêu, thiết kế hỏng một cái hình chiếu phân chi của vị tồn tại kia." "Ngươi hẳn là biết chứ, tiểu cô nương Dương Thiền này, bản thân tư chất bình phàm đến rối tinh rối mù.

Một gia hỏa bình phàm như vậy, lại cùng một phàm nhân sinh hạ một đứa Trầm Hương có thể đập tan thiên mệnh, không kỳ quái sao?" "Cái tên Trầm Hương kia, áp căn chỉ là một cái bẫy rập mà thôi.

Cái tên gọi là Lưu Ngạn Xương, phá diệt đi bộ phận bản chất thuộc về bản thể trên người Dương Thiền, mới đản sinh ra tồn tại kỳ đặc như vậy.

Nếu không làm sao có thể có tư chất tốt như thế." "Vô hạn hình chiếu, chư thiên quy nhất, giống như vạn thiên dòng sông hội tụ thành biển.

Kết quả cuối cùng hội tụ thành biển khó thay đổi, nhưng một số kẻ âm hiểm có thể thay đổi từng nhánh sông, ô hóa những nhánh sông đó, cuối cùng khiến cho sau khi quy nhất, thực lực không đạt được đến trình độ như kế hoạch ban đầu.

Đối với tồn tại ở tầng thứ kia mà nói, đây là một loại thắng lợi." Lục Minh trầm tư một hồi, câu trả lời này, ngược lại tương đối phù hợp logic. "Cho nên, vấn đề là cái tên Lưu Ngạn Xương kia?

Tát chết là được chứ gì?" "Khụ khụ, nói thật, ta cảm giác ngươi đừng nên khinh địch như vậy thì tốt hơn.

Gia hỏa dám tính kế loại tồn tại đẳng cấp đó, bản thân cũng sẽ

không yếu đi nơi nào.

Cái tên Lưu Ngạn Xương kia, hoặc hứa mạnh hơn ngươi tưởng tượng đấy~" Lục Minh gật đầu, không cho ý kiến. "Như vậy, thế giới này đọa lạc thì sao?

Lại là chuyện gì xảy ra?" Bàn Xí Nga vội vàng lắc đầu: "Cái này, ta thật sự không biết.

Ta ngay từ đầu cũng không rõ ràng thế giới này sẽ đọa lạc, hoặc hứa có ngoại lực khác." "Hẳn là đa trọng ngoại lực sáp lại một khối.

Tình huống hiện tại của thế giới này phiền toái hơn ngươi tưởng tượng nhiều." Nói xong, Bàn Xí Nga liếc Lục Minh một cái: "Nói thật, ta hiện tại hoài nghi, đây có thể là tác dụng phụ khi ngươi tiếp xúc với nữ nhân kia.

Phải biết rằng Đa Nguyên đắc tội với nữ nhân kia cũng không ít.

Mấy Đa Nguyên đó, nếu đối với ngươi có ý tưởng không tốt lắm, bố trí một cái cục đem ngươi chiêu hô tiến vào, một chút cũng không kỳ quái." "Ý của ngươi là, thế giới này, có khả năng không chỉ là thủ bút của một vị Đa Nguyên?" "Hẳn là vậy~~" Nghe vậy, ánh mắt Lục Minh bắt đầu dần dần phóng lượng.

Không chỉ thủ bút của một Đa Nguyên.

Đối với người khác mà nói là sự tình đáng sợ, nhưng đối với hắn, phàm là tồn tại không thể một tát chụp chết hắn, vậy thì đều là thực lương (thức ăn) tấn cấp tốt nhất.

Hoặc hứa, hoàn toàn có thể mượn cơ hội này, phản hướng tính kế.

Trầm tư một hồi, Lục Minh hỏi ra vấn đề cuối cùng. "Tôi nhớ ngươi từng đề cập, Nguyên đầu của tiểu cô nương Dương Thiền kia, dường như là một vị Hư Cảnh kỳ đặc, sở hữu thực lực khiêu chiến Chân Cảnh.

Hư Cảnh là Hư Cảnh, Hư Cảnh dù mạnh hơn nữa, cũng không ly khai được cái vòng luẩn quẩn vốn có, lại tiến hành Vô Hạn Hình Chiếu, Chư Thiên Quy Nhất?

Dường như đây là một cái nghịch lý?" Bàn Xí Nga trợn trắng mắt: "Nói cho ngươi, ngươi hiện tại cũng quên thôi.

Hư Cảnh xác thực làm không được, nhưng không đại biểu hoàn toàn không có biện pháp.

Chính mình làm không được, người khác giúp thì sao?" "Mảnh Địa Ngục kia, dưới sự giúp đỡ của một Chân Cảnh Đa Nguyên, đều có thể ném đồ vật ra ngoài từng đợt, người khác vì sao không thể?" "Vị kia sở dĩ không cách nào trở thành Chân Cảnh, vẻn vẹn chỉ là không có trở thành một loại Nguyên đầu mới mà thôi." "Vấn đề cuối cùng, Đại La Huyền Số, Đa Nguyên Cự Đầu là ý gì?

Dựa theo cách nói của ngươi, Đa Nguyên vốn không có mạnh yếu, vậy tại sao trong Đa Nguyên, lại xuất hiện cảnh giới mới?" Lần này, Bàn Xí trầm mặc, dường như đang suy tư. "Cái này, kỳ thực có chút khó giải thích.

Đại khái có thể hiểu là, do Đa Nguyên cấu thành.

Chương 153

Một cái Đa Nguyên, hoàn thành Chư Thiên Quy Nhất, thực lực xác thực sẽ trưởng thành.

Thực lực Đa Nguyên nguyên bản xác thực không có sự phân chia mạnh yếu, nhưng ngươi biết đã đản sinh bao lâu rồi không?

Biết chư thiên vạn giới dưới sự chiến đấu của Đa Nguyên đã đại phá diệt bao nhiêu lần rồi không?

Lịch sử Đa Nguyên, cửu viễn siêu hồ tưởng tượng của ngươi." "Trong tuế nguyệt dài đằng đẵng đó, có một số Đa Nguyên, thậm chí hoàn thành không chỉ một lần Chư Thiên Quy Nhất, hoặc là một số đột phá khác.

Tóm lại, thông qua các loại con đường lung tung rối loạn, tìm được phương pháp để mình trở nên mạnh hơn.

Theo thực lực Đa Nguyên không ngừng tăng lên, nghe đồn, càng tiếp cận Tối Sơ Nguyên Đầu từng tồn tại, lại càng dễ dàng nhìn thấy một cánh cửa." "Đại La Huyền Số, lấy ý từ 'Huyền chi hựu huyền, chúng diệu chi môn' (Huyền lại càng huyền, cửa của mọi điều kỳ diệu), ý chỉ là tận cùng của con đường.

Cánh cửa kia, là cánh cửa thông tới Nguyên đầu cuối cùng, cửa cũng là đường." "Cánh cửa đó, phía sau chỉ có một con đường, cho nên một khi có Đa Nguyên chạm tới bước kia, sẽ phải đối mặt với sự vây giết của đại đa số Đa Nguyên.

Bởi vì bọn họ mỗi một người đều khát vọng bước kia, cũng để xúc (ngăn cản) người khác đến gần bước kia." "Thực tế thì, Đại La Huyền Số chân chính vượt qua cánh cửa kia, áp căn không tồn tại.

Về sau, một số Đa Nguyên thay đổi thiết định, chỉ cần có thể nhìn thấy cánh cửa kia tồn tại, ký vi (được xem là) Đại La Huyền Số, lại xưng là: Đa Nguyên Cự Đầu!" "Loại tồn tại này, trong Đa Nguyên cũng ít đến mức đáng thương, thậm chí ngoài sáng áp căn không có mấy người.

Bởi vì, mỗi một vị Đa Nguyên Cự Đầu, đều phải đối mặt với ánh mắt địch thị của một đám Đa Nguyên.

Còn về phần trong tối có bao nhiêu, vậy thì chỉ có quỷ mới biết.

Mấy tên Đa Nguyên đó cái nào cái nấy còn biết trốn hơn cả con hồ ly giảo hoạt nhất, không đến vạn bất đắc dĩ, căn bản sẽ không bại lộ." Lục Minh gật đầu, sau đó trầm mặc không nói, đang suy nghĩ xem trong những tin tức này có thể tổ hợp ra bao nhiêu điểm có thể lợi dụng.

Nửa ngày sau, Lục Minh mở miệng: "Chuyển hóa Hỗn Độn Thần Ma Chi Khu, cần những thứ gì?" "Thứ gì không quan trọng, ta đều có thể cung cấp.

Vấn đề duy nhất là cần một chút thời gian.

Tốt nhất là trước đó hãy lưu lại chút đồ vật bảo mệnh cho tên đồ đệ ngoan kia đi.

Đừng để đến lúc trở về, đồ đệ chết thành cặn bã, vậy thì muốn lấy được thứ kia trong Bảo Liên Đăng, là không còn hi vọng nữa đâu." "Ừ, ta hiểu~" *** Trong chớp mắt, mười năm thời gian vùn vụt trôi qua.

Dương Tiễn đã triệt để trưởng thành, cùng muội muội Dương Thiền, người cũng hiển lộ ra tư thái phong hoa tuyệt đại, đang đứng trước một tòa nhà tranh thoạt nhìn vô cùng tầm thường, mắt lộ vẻ hoài niệm và chút ít lo âu. "Xí Nga tiên sinh, sư phụ thật sự không có

vấn đề gì chứ?

Từ lần bế quan trước, đảo mắt đã mười năm rồi!" Bàn Xí Nga không có chút biến hóa nào, nhảy một cái lên vai Dương Tiễn: "Có thể có vấn đề gì?" "Với thực lực đó của sư phụ ngươi, đừng nói mười năm, tìm cái địa phương ngủ một giấc ngàn năm vạn năm cũng sẽ không có bất kỳ vấn đề gì, yên tâm." "Hơn nữa, đây là chuyện tốt.

Thể chất của hắn dường như sinh ra liên hệ nào đó với loại pháp môn đặc thù mà ta truyền thụ.

Hoặc hứa, đợi sư phụ ngươi chân chính xuất quan, sẽ đạt tới một cảnh giới không thể tưởng tượng nổi." "Bàn tiên sinh, sư phụ phải bao lâu nữa mới có thể xuất quan đây?" Dương Thiền ở một bên, sơ lộ tư thái phong hoa tuyệt đại, mở miệng hỏi.

Bàn Xí Nga trợn trắng mắt: "Tiểu nha đầu, bạch đông (thương vô ích) rồi.

Bàn tiên sinh, ta không gọi là Bàn (mập), ta gọi là Phú Thái!" "Hi hi, sư phụ thích gọi là Bàn tiên sinh a, không phải rất thân thiết sao?" "Phi phi phi, thân thiết cái búa!" "Sư phụ ngươi là tên hỗn đản, ngàn vạn lần đừng học hắn chút nào!" "Còn về việc khi nào xuất quan, hoặc hứa là ngày mai, hoặc hứa là ngày kia, cũng hoặc hứa là phải mười năm, mấy trăm năm nữa cũng không phải không có khả năng.

Quỷ mới biết rốt cuộc cần bao lâu, cứ chờ là được." Dương Tiễn thân tư anh đĩnh bút trực, nghe Bàn Xí Nga giải thích, thần sắc trên mặt hòa hoãn lại.

Trầm mặc một hồi, sau đó nói: "Xí Nga tiên sinh, ân sư không cách nào xuất quan, nhưng Dương Tiễn lại không chuẩn bị tiếp tục chờ đợi nữa.

Mười năm trước gia phụ gia mẫu gia huynh hết thảy bị bắt,

Dương Tiễn chờ đợi mười năm, hiện tại, cũng là thời điểm đi cứu bọn họ ra." "Không cách nào tiếp tục thị phụng trước người ân sư, chờ đợi ân sư xuất quan, là Dương Tiễn chi tội, hy vọng ân sư có thể lý giải." Bàn Xí Nga nghe vậy phất phất tay: "Đi đi đi đi, sư phụ ngươi lại không ngăn cản.

Chỉ cần có thể thông qua khảo nghiệm sư phụ ngươi để lại, cứ việc rời đi là được." "Bất quá, tiểu nha đầu Thiền nhi kia không thể đi.

Kiếp số trong mệnh của nàng phiền toái hơn ngươi nhiều, tốt nhất là cứ ở lại đây." Nghe vậy, Dương Thiền không khỏi bĩu môi, trên khuôn mặt nhỏ rõ ràng lộ ra ý bất nhạc.

Mặc cho ai bị nhốt ở một chỗ mười năm, cũng sẽ muốn đi ra ngoài đi dạo.

Dương Tiễn lại nhíu mày.

Vị ân sư thực lực thâm bất khả trắc kia, còn có vị Xí Nga tiên sinh đồng dạng thần bí này, từng đều không chỉ một lần đề cập đến vận mệnh tiểu muội.

Nghe nói có một kẻ địch mà ngay cả ân sư cũng không thể coi thường đang ẩn tàng trong bóng tối, tùy thời chuẩn bị ra tay với tiểu muội.

Nghĩ tới đây, sắc mặt Dương Tiễn càng thêm ngưng trọng, ánh mắt duệ lợi liếc về phía Dương Thiền: "Tiểu muội, nghe lời, lão lão thực thực ở lại trong sơn cốc, không được hồ nháo!" "Ta biết mười năm nay, ở đây rất khô khan, nhưng khô khan so với an toàn của muội, hoàn toàn không đáng nhắc tới." Nghe vậy, Dương Thiền tuy rằng trong lòng có chút cảm xúc nhỏ, nhưng vẫn ngoan ngoãn gật đầu: "Được rồi, muội nghe ca ca." Cuối cùng, hắn một lần nữa nhìn về phía Xí Nga: "Xí Nga tiên sinh, Dương Tiễn chuyến này rời đi, không biết cần bao lâu mới có thể hồi quy.

Tiểu muội và ân sư, thác phó cho tiên sinh." Bàn Xí Nga phất phất tay: "Được rồi, được rồi, một đại nam nhân, nói nhiều như vậy làm gì.

Mau đi đi, với thực lực hiện tại của ngươi, chỉ cần không xảy ra sự cố, xách cây đao một đường chém tới Nam Thiên Môn, một chút vấn đề cũng không có!" Nghe vậy, trên mặt Dương Tiễn lóe lên vẻ tự tin.

Xác thực, hắn lúc này, thật sự rất mạnh.

Mẫu thân năm đó cũng xa xa không bằng.

Trừ bỏ ân sư thâm bất khả trắc, và Xí Nga tiên sinh đồng dạng thâm bất khả trắc, Dương Tiễn vô cụ hết thảy!

Sau một khắc, Dương Tiễn liền hóa thành một đạo lưu quang, thân hình nhất phi trùng thiên. *** Bảy ngày thời gian vùn vụt trôi qua.

Tại Tam Thập Tam Trùng Thiên, ngoài Lăng Tiêu Bảo Điện, Nam Thiên Môn!

Một thân đẫm máu, mặt sắc túc nhiên, Dương Tiễn tay cầm một thanh Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao.

Thanh Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao này nãi do ân sư ban tặng, nghe nói do ân sư hái xuống chín mươi chín ngôi sao trên trời, dùng Thái Dương Chi Hỏa chùy luyện thành.

Ngày đao thành, dị tượng liên thiên, kéo dài ba ngày không tan, là thần binh nhất đẳng nhất thế gian.

Với thực lực Cấp Tinh Thể chín mươi chín sao của Dương Tiễn, cộng thêm một thanh Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao, quả thật như hổ mọc thêm cánh, hoàn toàn không sợ Cấp Tinh Thể trăm sao!

Lúc này, Dương Tiễn tay cầm Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao, mỗi

một lần huy vũ binh khí đều có hàng loạt Thiên Binh Thiên Tướng bị chém giết.

Một đường đánh tới trước Nam Thiên Môn, Thiên Binh Thiên Tướng vẫn lạc trong tay hắn hà chỉ vạn số!

Dương Tiễn uyển nhược một đầu cái thế hung thú, tại toàn bộ Thiên Đình giết đến thất tiến thất xuất (vào bảy ra bảy), ngạnh (cứng rắn) đến mức không Tiên Thần nào dám cản!

Cuối cùng, hắn sinh sinh đánh vỡ Thiên Ngục nơi Thiên Đình quan áp phạm nhân, cứu thân nhân ra, sau đó nghênh ngang rời đi.

Toàn bộ Thiên Đình, thi sơn thành hải, máu chảy thành sông, khắp nơi một mảnh lang tạ.

Trong Lăng Tiêu Bảo Điện, trừ bỏ một đám Tiên Thần đang sợ hãi run lẩy bẩy ra, chỉ có Thiên Đình thống trị giả - Ngọc Hoàng Đại Đế, tím tái mặt mày, trong mắt băng lãnh, gần như muốn đông chết người!

Sỉ nhục!

Thiên đại sỉ nhục!

Từ xưa đến nay chưa từng có sỉ nhục!

Loại sỉ nhục này, giống như đem mặt mũi của vị Thiên Đế hắn đây, ngang tàng rút (tát), dựng đứng rút, chính diện rút xong, lại phản diện rút tiếp!

Hắn hận, hận không thể đương trường giết chết Dương Tiễn, hận sinh đạm kỳ nhục (ăn sống thịt), sinh ẩm kỳ huyết (uống sống máu)!

Nhưng, làm không được!

Dương Tiễn quá mạnh!

Thực sự quá mạnh!

Không có ai biết, vì sao khu khu chỉ là một tên Dương Tiễn, vẻn vẹn mười năm không gặp, lại hội cường đại đến trình độ này!

Cái Thiên Đình to lớn này, tuy Tiên Thần vô số, nhưng đại đa số vẻn vẹn đều chỉ không có thần danh, căn bản là phế vật không cụ bị thực lực Chân Thần (tu vi không đủ cấp 7).

Kẻ chân chính có thể đạt tới thực lực Tiên Thần, căn bản ít lại càng ít!

Hắn thân là Thiên Đế của Thiên Đình, cũng không cụ bị thực lực cấp bậc Tiên Đế (Cấp Tinh Thể 10 sao trở lên).

Mà nghiệt chướng kia, thực lực sớm đã xa xa siêu việt hắn, e rằng đã đạt tới tầng thứ Tiên Đế đỉnh phong!

Phải làm sao!!

Phải làm sao!!!!

Cùng nghiệt chướng kia liều mạng cá chết lưới rách?

Làm không được.

Hắn đường đường là Ngọc Hoàng Đại Đế, chúa tể Tam Giới, sao có thể giống như một tên mãng phu.

Nhưng, mối hận này không cách nào tiêu tán, không cách nào lui bước.

Mỗi thời mỗi khắc đều cắn nuốt nội tâm hắn, tra tấn hắn gần như muốn phát cuồng!

Trong cả Lăng Tiêu Bảo Điện, tràn ngập từng luồng tiên lực phong bạo hình thành do sự chấn nộ của Ngọc Hoàng Đại Đế!

Quần tiên từng người mặt lộ vẻ kinh cụ, thật sâu cúi thấp đầu.

Không có tiên gia nào dám lên tiếng.

Hiện tại Ngọc Hoàng Đại Đế đang trong bộ dáng bạo nộ, bất cứ ai lên tiếng đều sẽ trở thành cái cớ để trút giận.

Trực diện cơn giận của một tôn Thiên Đế, không chết cũng phải tróc mấy tầng da!

Nhìn bộ dáng vô năng của chúng tiên gia, Ngọc Hoàng Đại Đế càng phẫn nộ đến mức gần như cắn nát một hàm răng, hận không thể đương trường bạo phát đem đám giá áo túi cơm này giết sạch!

Chương 154

Nhưng, hắn biết không thể làm như vậy!

Thiên Đế, Thiên Đế có thể tàn bạo, có thể vô tình, nhưng tuyệt đối không thể mất đi phong độ!

Nếu không, còn ai sẽ nhận khả vị Thiên Đế này!

Phẫn nộ, nghẹn khuất, đủ loại tình cảm tống áp tại trong lòng, làm cho sắc mặt Ngọc Hoàng Đại Đế càng ngày càng trầm, càng ngày càng đen!

Ngay tại một khắc này, trên bầu trời, một đạo lưu quang phá khai hết thảy, uyển nhược một đạo sao băng, lại hướng về Lăng Tiêu Bảo Điện, thẳng tắp rơi xuống.

Nhìn đạo lưu quang uyển nhược sao băng trên trời càng ngày càng gần kia, Ngọc Hoàng Đại Đế rốt cuộc kìm nén không được, bạo nộ hét lên: "Nơi này là Thiên Đình của Trẫm!!" Bán theo tiếng rống giận dữ, hắn rốt cục kìm nén không được, xuất thủ!

Vừa ra tay, hoàn toàn siêu việt tiên lực vô thất của chúng tiên gia.

Tiên lực mênh mông hội tụ giữa không trung, hình thành một bàn tay già thiên (che trời), oanh một chưởng về phía lưu quang kia.

Nhưng mà, sau một khắc, đạo lưu quang kia lại gia tốc, cuối cùng trực tiếp đi vào trong cự chưởng già thiên do Ngọc Hoàng Đại Đế thi triển.

Cùng lúc đó, Ngọc Hoàng Đại Đế toàn thân run lên.

Trên gương mặt vốn vô cùng âm trầm lại đột nhiên phù hiện ra biểu tình cực kỳ cổ quái.

Mê hoặc, khó hiểu, mờ mịt, cùng với chút ít... hiếu kỳ?

Thần sắc phức tạp nhẹ nhàng vuốt ve một tấm lệnh bài xuất hiện trong tay, bên trên khắc hai chữ 'Chư Thiên'.

Thứ này, chính là thứ vừa từ trên trời rơi xuống.

Tại thời điểm tấm Chư Thiên Bài này rơi vào tay, hắn nhận được một đoạn tin tức khiến ngay cả Thiên Đế như hắn cũng phấn ngoại chấn hám.

Trong hư không vô tận, có một tòa thành, tên là Chư Thiên Thành!

Chư Thiên Chi Thành, nghe nói có thể liên thông chư thiên vạn giới.

Phàm là sinh linh vạn giới, đều có thể tiến vào trong đó truy tầm cơ duyên, đạt được kỳ ngộ không tưởng.

Đối với tấm Chư Thiên Bài từ trên trời rơi xuống này, Ngọc Hoàng Đại Đế có hiếu kỳ, có kỳ đãi, nhưng nhiều hơn là sự kỵ đạn.

Kỵ đạn đối với sự vật xa lạ.

Chỉ là, nghĩ đến Dương Tiễn không lâu trước đó, nghĩ đến sỉ nhục mà cái nghiệt chướng Dương Tiễn mang lại cho hắn, hắn không khỏi dùng lực nắm chặt Chư Thiên Bài!

Hoặc hứa, đây sẽ là cơ hội của hắn.

Cơ hội duy nhất!

Cái nghiệt chướng kia đã đạt tới Cấp Tiên Đế đỉnh phong, thậm chí một thân chiến lực càng đạt tới trình độ khoáng thước cổ kim (xưa nay chưa từng có).

Không mượn nhờ ngoại lực, căn bản không có khả năng rửa hận!

Nghĩ tới đây, Ngọc Hoàng Đại Đế không còn do dự nữa.

Một giọt máu rơi xuống trên Chư Thiên Bài, nháy mắt nhận chủ.

Sau một khắc, Ngọc Hoàng Đại Đế liền tùy chi biến mất trong Lăng Tiêu Bảo Điện.

Thời không phản phục, càn khôn đảo chuyển.

Hoặc hứa chỉ qua một tức (nhịp thở), cũng có khả năng đã qua thật lâu.

Khi Ngọc Hoàng Đại Đế một lần nữa mở mắt ra, lúc này, hắn hoàn toàn đặt mình vào một địa phương xa lạ.

Một tòa thành, một tòa thành hạo đại uy nghiêm hơn tưởng tượng vô số lần!

Trên cửa thành, có ba chữ lớn mạ vàng: Chư Thiên Thành!

Vẻn vẹn chỉ nhìn chăm chú thêm vài lần, bằng vào thực lực của Ngọc Hoàng Đại Đế, cũng cảm giác được một cỗ cảm giác đau đớn khó có thể chịu đựng.

Trong lòng Ngọc Hoàng Đại Đế nổi lên kinh đào hải lãng.

Vẻn vẹn hai chữ, lại tựa hồ uẩn hàm thần uy mà ngay cả hắn cũng không thể thừa thụ!

Tiếp theo, là từng trận cuồng hỉ!

Thần kỳ chi địa như thế, Chư Thiên Vạn Giới gì đó, e rằng xác thực là thật!

Cơ duyên, cơ duyên của hắn, cơ duyên lớn bằng trời!

Quan trọng nhất là, Chư Thiên Thành thần kỳ như thế, tất nhiên có thể trợ hắn phục cừu!

Ôm đầy cõi lòng kỳ đãi, Ngọc Hoàng Đại Đế hướng về phía trong Chư Thiên Thành bước tới.

Trên đường đi, chư thiên vạn giới, đủ loại phong cảnh bất đồng khiến Ngọc Hoàng Đại Đế liên liên ghé mắt.

Ngay cả tồn tại tầng thứ Tiên Thần chân chính, trên đường đi Ngọc Hoàng Đại Đế cũng gặp không chỉ một vị hoàn toàn không kém cỏi hơn vị Thiên Đế như hắn.

Mãi cho đến một khắc, Ngọc Hoàng Đại Đế mới triệt để yên tâm, tìm một nữ tử dung mạo bất tục, gửi lời nhắn... *** Chư Thiên Thành, trong Phủ Thành Chủ, trên ghế lớn thành chủ, có một nam tử lược hiển viên nhuận, có chút phú thái đang ngồi.

Lúc này hắn đang dùng một tay chống đầu, giống như đang nghỉ ngơi.

Bỗng nhiên, một thị nữ đẩy cửa, cung kính tiến lên, tỉ mỉ giảng thuật lại những lời nhắn.

Sau một khắc, vị thành chủ viên nhuận phú thái, thoạt nhìn giống như một phú gia ông liền mở đôi mắt đang híp lại ra, trong mắt nhỏ tinh quang lấp lánh. "Thú vị, có người muốn khiêu chiến bản thành chủ?

Tâm cam tình nguyện chi trả lượng lớn Thế giới tệ." "Xem ra là một cái tài chủ (nhà giàu), ngược lại cũng có thể gặp một chút." Tiếng nói vừa dứt, thành chủ viên nhuận phú thái nhẹ nhàng gõ tay vịn một cái.

Lúc này, Ngọc Hoàng Đại Đế vốn đang có chút nôn nóng chờ đợi trong Chư Thiên Thành, bỗng nhiên chấn kinh phát hiện cảnh tượng quanh thân đang phi tốc đảo chuyển.

Vẻn vẹn chỉ trong một nhịp thở, Ngọc Hoàng Đại Đế liền đặt mình vào một phương thiên địa khác.

Ngẩng đầu nhìn lên, liền thấy một tên mập phú thái viên nhuận.

Còn chưa đợi Ngọc Hoàng Đại Đế nói gì, đã nghe tên mập phú thái viên nhuận kia cười tủm tỉm nói: "Nghe nói, ngươi yêu cầu gặp bản thành chủ?" "Nói đi, có chuyện gì." Thành chủ?

Ngọc Hoàng Đại Đế hơi nhíu mày, tổng cảm giác vị trước mặt này, cùng thành chủ trong tưởng tượng có chút không quá giống nhau. "Dường như ngươi đang nghĩ sự tình không quá hữu hảo~" Thành chủ phú thái viên nhuận híp đôi mắt nhỏ của hắn lại.

Trong sát na, một cỗ cảm giác sợ hãi ngạt thở bao trùm lấy tâm thái của Ngọc Hoàng Đại Đế.

Vẻn vẹn một lát sau, Ngọc Hoàng Đại Đế toàn thân trở nên ướt sũng.

Ngọc Hoàng Đại Đế lúc này không kịp chú ý cái khác, nhìn về phía vị thành chủ thoạt nhìn phú thái viên nhuận, một điểm cũng không uy nghiêm ở phía trên kia, không còn mảy may coi thường nữa, mà vẻn vẹn chỉ còn lại kỵ đạn và kính sợ. "Xin lỗi, Trẫm... không, là tại hạ sai, thỉnh thành chủ nguyên lượng." "Để biểu thị xin lỗi, tại hạ nguyện trả mười vạn Thế giới tệ, thỉnh thành chủ tiếu nạp." Thành chủ viên nhuận phú thái lập tức sắc mặt thư hoãn lại.

Ân, hiểu chuyện.

Nhìn giống một người có tiền.

Đối với loại 'dê béo' có tiền này, thành chủ đại nhân đường đường vĩnh viễn là khoan dung, nhân từ. "Rất hiểu chuyện.

Trước tiên để bản thành chủ nhìn xem thân phận của ngươi." "Di, cư nhiên là một phương Thiên Đế.

Trách không được hào phóng như vậy, không tệ không tệ." Vẻn vẹn chỉ trong nháy mắt, hết thảy mọi thứ của Ngọc Hoàng Đại Đế phảng phất như bị toàn bộ nhìn thấu.

Loại cảm giác này khiến hắn không thoải mái, nhưng lại không dám nói gì.

Đối mặt với chúng tiên gia, hắn tự nhiên là chí cao vô thượng, nhưng đối mặt với tồn tại vị cách cao hơn, hắn cũng sẽ không ngu xuẩn đến mức không biết cúi đầu. "Nói đi, cái gọi là Thiên Đế, tìm bản thành chủ, rốt cuộc là vì cái gì?" Cho dù biết đối phương là một phương Thiên Đế, thành chủ viên nhuận phú thái cũng không có nảy sinh biến hóa tình cảm rõ ràng nào.

Cũng không kỳ quái, đường đường là chủ nhân Chư Thiên Thành, hoàng đế các loại hắn gặp nhiều rồi.

Khu khu chỉ là một Thiên Đế mà thôi, Thiên Đế thực lực bình thường như vậy, nếu không phải vì ví tiền tương đối dày, hắn thậm chí ngay cả hứng thú tiếp kiến cũng không có. "Khẩn cầu thành chủ, vì tại hạ nhất tuyết tiền sỉ.

Nếu có thể như nguyện, tại hạ nguyện ý chi trả hơn một nửa số Thế giới tệ!" Trong mắt Ngọc Hoàng Đại Đế lộ ra hận ý như muốn ăn thịt người. "Kẻ địch của ngươi?

Một vị Thiên Đế của một thế giới mà cũng có kẻ địch?

Chương 155

Dường như hắn hại ngươi không nhẹ!" "Trong Chư Thiên Thành không thiếu cao thủ, hoàn toàn có thể bỏ tiền thuê mấy người, ngươi lại không chọn như vậy.

Xem ra kẻ địch của ngươi không yếu.

Bản thành chủ bỗng nhiên có chút hứng thú." "Đến đây, buông lỏng ký ức, để bản thành chủ nhìn kỹ một chút." Tiếng nói vừa dứt, áp căn không đợi Ngọc Hoàng Đại Đế đồng ý hay không, một cỗ ý chí mênh mông trực tiếp đột phá ý thức Ngọc Hoàng Đại Đế, xuyên qua ý thức hắn, bắt đầu hướng về thế giới nơi Ngọc Hoàng Đại Đế đang ở lan tràn tới.

Lúc này, trong sơn cốc, Bàn Xí Nga vốn đang lười biếng phơi nắng đột nhiên sắc mặt biến đổi lớn, nhanh chóng nhảy dựng lên từ mặt đất, một cái nhảy vọt độn nhập vào trong hư không.

Tại một thứ nguyên không gian ở vị trí nào đó, một đạo thân ảnh tên mập phú thái viên nhuận và một con chim cánh cụt béo, không ngoài ý muốn gặp nhau.

Thành chủ phú thái viên nhuận nhìn chim cánh cụt trước mặt, hắn đang cười, cười rất vui vẻ.

Sâu trong đáy mắt, quang mang tham lam hoàn toàn không hề che giấu. "Số 7, không ngờ sẽ gặp bản thể ngươi ở chỗ này.

Thật là đã lâu không gặp, rất nhớ a!" Sắc mặt Bàn Xí Nga lạnh lẽo, hừ lạnh một tiếng: "Số 5, lão tử khả một chút cũng không nhớ ngươi, càng không nhớ bản thể!" "Di, từ từ..." Thành chủ viên nhuận phú thái bỗng nhiên kinh hô một tiếng, giống như phát hiện ra điều gì.

Trong lòng Bàn Xí Nga lộp bộp một cái, thầm nghĩ một câu không ổn! "Số 7, Thần Ma Chi Khu của ngươi cư nhiên không còn!" "Ha ha, trách không được bản thành chủ sáng sớm nay nghe thấy chim khách kêu, thật sự là đi mòn gót sắt tìm chẳng thấy, đến khi gặp được chẳng tốn chút công phu nào a!!" Bàn Xí Nga lúc này cũng không còn vẻ cà lơ phất phơ bình thường, khuôn mặt béo âm trầm. "Số 5, dù không còn Thần Ma Chi Khu, đẳng cấp lão tử hiện tại cũng tuyệt đối cao hơn ngươi!" Giữa tiếng nói lạnh lùng, một cỗ sức mạnh mênh mông từ trên người Bàn Xí Nga trút xuống. "Ngươi thật sự xác định muốn cùng lão tử liều mạng cá chết lưới rách hay sao!

Không sợ để cho mấy tên gia hỏa kia bạch bạch nhặt được tiện nghi à!" "Hừ, ha ha, bản thành chủ sẽ sợ sao!" "Chỉ cần nuốt ngươi hiện tại đã không còn Thần Ma Chi Khu, bản nguyên của bản thành chủ đủ để lớn mạnh gấp đôi.

Đến lúc đó, đám gia hỏa kia tới một cái bản thành chủ nuốt một cái!" "Ha ha...

Số 7, chờ chết đi, ngươi trốn không thoát đâu!" "Hừ, thật coi lão tử sợ ngươi!" Trong mắt Bàn Xí Nga hung quang lộ hết.

Nhưng mà, khi lui ra khỏi cái thứ nguyên kỳ đặc kia, sắc mặt Bàn Xí Nga run rẩy biến đổi, không còn vẻ hung ác vừa rồi nữa, trở nên mặt không biểu tình, đang trầm tư.

Lúc này nhận túng (nhận thua) cầu cứu có phải hơi mất mặt không?

Quá trình trầm tư, vẻn vẹn chỉ kéo dài 0.01 giây! "Tiêu rồi, Tiểu Lục tử, bế quan cái búa!" "Đại sự không ổn, cứu mạng a!!" Bàn Xí Nga lao đầu vào trong căn mao thảo ốc nơi Lục Minh đang bế quan.

Không ngoài dự đoán, cả người nó trực tiếp bị hất văng ra ngoài.

Chẳng kịp quan tâm đến cái đầu có chút sưng đỏ vì va chạm, Bàn Xí Nga thực hiện một cú xoay người linh hoạt, trông chẳng khác nào một gã béo nhanh nhẹn, bình bịch nhảy chồm chồm trước cửa mao thảo ốc, tóm lấy kết giới phòng hộ bên ngoài mà đấm thùm thụp. "Tiểu Lục tử à, không, Lục ca, Lục gia, cậu mau ra đây đi!

Thật sự xảy ra đại sự rồi!!!" Bàn Xí Nga quả thực muốn khóc không ra nước mắt.

Vốn dĩ theo nó thấy, cái Thần Ma Chi Khu kia thực ra cũng chẳng quan trọng đến thế.

Dù sao cả ngày dính lấy Lục Minh, tên này tuy có hơi phúc hắc, thích trêu chọc người khác, nhưng cũng không thể thấy chết mà không cứu chứ?

So với thứ đó, đối với nó thì đẳng cấp của bản thân quan trọng hơn!

Đẳng cấp quyền hạn nhóm chat của Bàn Xí Nga, chỉ có không ngừng nâng cao đẳng cấp nhóm chat, nó mới có thể lấy lại những thứ mà lão chủ nhân từng phong ấn trong cơ thể, cùng một vài thứ quan trọng hơn nữa.

Cho nên, để bù đắp cho Lục Minh, nó dứt khoát quyết tâm, ném thẳng Thần Ma Chi Khu cho cậu ta.

Nhưng ai mà ngờ được, khéo làm sao, Lục Minh vừa bế quan thì tên Ngũ Hào (Số 5) tham lam nhất, khốn kiếp nhất lại tìm tới cửa.

Nếu không mất đi Thần Ma Chi Khu, với đẳng cấp quyền hạn hiện tại của Bàn Xí Nga, nó hoàn toàn có thể đấm cho tên cháu chắt kia ra bã.

Nhưng ngặt nỗi, nó không có cái quan trọng nhất a!

Bành bành bành...

Nắm đấm nhỏ của Bàn Xí Nga nện vào kết giới đầy nỗ lực, nhưng chẳng có tác dụng gì.

Quyền hạn đẳng cấp cao không đại biểu cho thực lực cao.

Nó tương đương với một ngân hàng, sở hữu lượng tiền tài lớn có thể làm nhiều việc, nhưng duy nhất không thể cầm tiền ném chết người (theo nghĩa vật lý).

Đối với loại tồn tại như bọn chúng, thủ đoạn đối địch lớn nhất chính là Thần Ma Chi Khu, không có cái thứ hai!

Ngoài ra tuy cũng có một số thủ đoạn, nhưng những thủ đoạn đó đối phó người khác thì được, thậm chí đối đầu với một số Đa Nguyên cũng có thể chu toàn, nhưng duy độc không thể đối phó với mấy gã đồng loại kia, đặc biệt là tên Ngũ Hào chuyên một lòng muốn thôn tính sinh mệnh!

Tên kia ước chừng đã sớm nghiên cứu thấu đáo mấy năng lực của nó rồi. "Xong rồi, lần này toang thật rồi!" "Không, lão tử không thể nhận thua như vậy!

Lão tử phải chạy!" Ngoảnh đầu nhìn lại, Dương Tiễn thằng nhóc kia chưa về, cũng không biết cần bao lâu, trong sơn cốc hiện tại chỉ còn lại nó và Dương Thiền. "Không đợi kịp nữa rồi, cùng lắm thì thật sự xảy ra chuyện sẽ để Lục Minh tên kia phục sinh tiểu Dương Tiễn!" Lắc đầu, Bàn Xí Nga không biết từ đâu móc ra một cái ba lô, chân như bôi mỡ lao vút về phía Dương Thiền.

Dương Tiễn chưa về thì không quản được, nhưng dù sao cũng phải mang theo cô nhóc được mọi người yêu thích này chạy trốn!

Dương Thiền lúc này đang nấu ăn.

Với tu vi của cô, tuy không cần những thực phẩm phàm tục này, nhưng thói quen từ nhỏ ăn cơm cùng người thân vẫn luôn được giữ

lại.

Bình thường cơm nước của mấy người đều do cô tự tay nấu, không những không ghét công việc này mà ngược lại còn rất thích, tay nghề cũng tương đương không tệ.

Đúng lúc này, đôi chân của Bàn Xí Nga chạy nhanh như bánh xe, cấp tốc lao đến trước mặt Dương Thiền. "Nha đầu, đừng quản mấy thứ đó nữa." "Đi đi đi, mau cùng ta rời khỏi đây!" Dương Thiền có chút ngơ ngác nhìn Bàn Xí Nga đang mặt mũi đầy vẻ gấp gáp: "Bàn tiên sinh, sao vậy ạ?" Bàn Xí Nga cũng không kịp sửa lại cách xưng hô của đối phương, trực tiếp nắm lấy tay Dương Thiền: "Cũng đừng hỏi nữa, sắp không kịp rồi, đi, lập tức đi theo ta, đợi lúc nào vị sư phụ kia của cô xuất quan thì hãy quay lại!" Nói đoạn, cũng không biết Bàn Xí Nga làm thế nào, một cái hố đen tương tự như khi các thành viên trong nhóm đi làm nhiệm vụ trực tiếp xuất hiện trước mặt.

Nó kéo Dương Thiền nhảy vào trong đó.

Hố đen bắt đầu truyền tống, Bàn Xí Nga lúc này mới hơi thở phào nhẹ nhõm.

Tuy nhiên, bỗng nhiên không gian xung quanh chấn động, cả thông đạo bắt đầu kịch liệt bất ổn.

Cùng lúc đó, một giọng nói hí ngược xen lẫn vẻ trêu tức vang lên đột ngột. "Thất Hào, huynh đệ chúng ta bao năm không gặp, vừa thấy bản thành chủ sao lại gấp gáp rời đi như thế?" Đột nhiên, một cánh tay Thần Ma thông thể đen kịt, mang theo ý chí vạn thiên phá diệt, xé toạc hư không, mang theo uy thế hủy diệt tất cả, một quyền đấm vỡ thông đạo truyền tống!

Thông đạo truyền tống vỡ vụn, Bàn Xí Nga và Dương Thiền ở trong đó tự nhiên không chút bất ngờ mà trực tiếp rơi xuống.

Vào thời khắc mấu chốt, dưới chân Bàn Xí Nga lóe lên vầng sáng tròn, xuất hiện một thông đạo hình vòng cung kỳ lạ, trực tiếp nuốt trọn cả Bàn Xí Nga và Dương Thiền đang rơi xuống vào trong.

Giây tiếp theo, một sự tồn tại toàn thân đen kịt vô cùng, tựa như Bất Hủ Ma Thần, chân đạp hư không, coi hư không phong bạo đang hủy diệt tất cả kia như không có gì, nhìn chằm chằm vào vị trí Bàn Xí Nga rời đi, khinh thường bĩu môi. "Thất Hào, ngươi chạy không thoát đâu!" Nói rồi, hắn tùy tiện xé rách hư không, một bước bước vào trong. ...

Trong một chiều không gian đặc thù, Bàn Xí Nga dựa vào thiên phú đặc biệt, không ngừng xuyên qua từng thế giới, phấn lực đào tẩu.

Dương Thiền lúc này cũng hiểu rõ mức độ nghiêm trọng của vấn đề, ngoan ngoãn không nói một lời, mặc cho Bàn Xí Nga mang theo chạy trốn không ngừng. "Hà tất phải thế chứ~ Thất Hào, thiên phú ngươi có thì bản thành chủ cũng có đủ cả, ngươi trốn không thoát đâu!" "Dừng lại đi, ngoan ngoãn để bản thành chủ ăn hết, không cần vất vả như vậy.

Nhiệm vụ của ngươi, tất cả của ngươi, đều do bản thành chủ thay ngươi tiếp nhận." "Nằm mơ!" Bàn Xí Nga chỉ lạnh lùng ném lại hai chữ, sau đó tiếp tục cắm đầu chạy như điên. "Cấm cố!" Đúng lúc này, trong hư không bỗng nhiên truyền ra một tiếng ra lệnh.

Trong nháy mắt, toàn bộ thời không xung quanh trực tiếp bị giam cầm, ngay cả Bàn Xí Nga cũng chịu chung số phận.

Bàn Xí Nga bị cấm cố tại chỗ, sắc mặt lập tức trắng bệch!

Nó muốn nói gì đó, nhưng lại chẳng thể thốt nên lời.

Ngay sau đó, một cánh tay Thần Ma đột nhiên xuyên qua hư không, một tát vỗ lên người Bàn Xí Nga.

Tức thì, Bàn Xí Nga thổ huyết bay ngược ra ngoài, máu tươi lơ lửng giữa không trung, vẫn duy trì trạng thái bị cấm cố.

Giây tiếp theo, một thân thể tựa như Ma Thần chân đạp hư không, bóng dáng bao trùm hoàn toàn lấy Bàn Xí Nga.

Sau đó, hắn đột nhiên há ra cái miệng to như chậu máu, hướng về phía Bàn Xí Nga mà cắn xuống, dường như muốn nuốt sống cả người nó.

Tại khoảnh khắc này, trong một không gian kỳ dị, một đôi mắt hạo hãn như tinh không sát na mở bừng ra! "Con chim cánh cụt chết tiệt kia, có nguy hiểm!" ...

Trong thời không đặc thù, ngay sát na cái miệng to như chậu máu kia sắp rơi xuống, trên người Bàn Xí Nga đột nhiên bừng lên một đạo hoành quang thần thánh.

Sau đó, quang huy thần thánh xông thẳng lên trời, trong nháy mắt xé toạc luồng cấm cố cường lực xung quanh.

Giây tiếp theo, trong hoành quang thần thánh, một giọng nói hoàng hoàng vang vọng hư không: "Tôi không biết ông là ai, nhưng, chỉ cần dám động đến con chim cánh cụt chết tiệt này, thì dù là Cửu Thiên Thập Địa, Chư Thiên Vạn Giới, hay đạp nát tận cùng thời gian, tôi cũng sẽ... thân thủ làm thịt ông!!" Chư Thiên Thành Thành Chủ cười lạnh một tiếng, một bàn tay giáng xuống, một chưởng đập tan luồng ánh sáng thần thánh kia: "Gã ngu xuẩn, dám uy hiếp bản thành chủ?

Nực cười, năm đó đám Đa Nguyên kia cũng không dám, bằng vào ngươi~" "Tên này, bản thành chủ ăn định rồi, ai cũng cứu không được!" "Con sâu cái kiến nực cười, nếu ngươi dám xuất hiện, bản thành chủ thuận đường một ngụm nuốt sống luôn!" Nói xong, Chư Thiên Thành Thành Chủ liền không thèm để ý nữa, xoay người, lần nữa bao trùm lấy Bàn Xí Nga, lại há to miệng.

Chương 156

Đúng lúc này, một giọng nói nhàn nhạt vang vọng hư không. "Thế sao?

Đã như vậy, tôi tới đây~" Chư Thiên Thành Thành Chủ mãnh liệt xoay người.

Giây tiếp theo, một nắm đấm hạo đại trực tiếp nhấn chìm tầm nhìn của hắn!

Oanh!!!!

Sức mạnh phảng phất như một tinh hệ phát nổ trong nháy mắt bùng phát, Chư Thiên Thành Thành Chủ cả người bị oanh bay ra ngoài.

Giây tiếp theo, một Thần Ma Chi Khu giống hệt Chư Thiên Thành Thành Chủ, tựa như Bất Hủ Ma Thần, liền xuất hiện ở tận cùng không gian, từng bước từng bước đạp tới. "Tôi tới rồi, đã muốn ăn tôi, vậy thì đến đây đi." "Nếu như răng miệng không đủ tốt, vậy thì đem mạng của ông...

để lại đây đi~" Cuối cùng cũng thoát khỏi cấm cố, Bàn Xí Nga lao đến bấu lấy vai Lục Minh, ôm lấy cổ Lục Minh mà gào khóc thảm thiết. "Cuối cùng cậu cũng tới rồi!

Suýt chút nữa, chỉ thiếu một chút xíu nữa là cậu không bao giờ gặp lại tôi nữa rồi!" Lục Minh nhàn nhạt liếc mắt nhìn nó: "Tôi nhớ không lầm thì con chim cánh cụt béo nhà ngươi cũng có thứ gọi là Chư Thiên Thành các loại, dù chỉ là một bộ phận, nhưng hiện tại đối phương cũng chỉ là một bộ phận, ngay cả một cái bản thể cũng đối phó không được?" Bàn Xí Nga đột nhiên ngẩn ra, sau đó lão kiểm không khỏi đỏ lên. "Cái này, cái này... tóm lại, vấn đề bên trong phức

tạp lắm." "Tiên giải quyết tên này đã, quay về tôi sẽ giải thích với cậu sau." Lục Minh thần sắc không đổi, gật gật đầu. "Yên tâm, con chim cánh cụt chết tiệt, cũng là con chim cánh cụt chết tiệt có chủ, trên thế giới này, người có thể bắt nạt ngươi, chỉ có một mình tôi mà thôi~" Bàn Xí Nga sắc mặt co rút một trận.

Cái gì gọi là con chim cánh cụt chết tiệt có chủ?

Nếu là bình thường nhất định mổ cho cậu một cái có tin không!

Thôi, hôm nay cậu là lão đại, lão tử hôm nay nhịn!

Im lặng một hồi, Lục Minh bỗng nhiên mở miệng: "Trước tiên đưa Dương Thiền tìm một nơi trốn cho kỹ." Bàn Xí Nga hiển nhiên hiểu ý, không nói nhảm nhiều, lập tức mang theo Dương Thiền xoay người bỏ chạy.

Ngay sau khi Bàn Xí Nga rời đi không bao lâu, cả bầu trời trong sát na tối sầm lại.

Giây tiếp theo, một Ma Thần toàn thân mang theo ngọn lửa đen kịt ngập trời xuất hiện ở đối diện Lục Minh, lẳng lặng nhìn hắn.

Trong đôi mắt tràn đầy vẻ kinh ngạc, nhưng lại không trực tiếp lựa chọn ra tay. "Thú vị, thú vị~" "Thất Hào cái tên ngu xuẩn kia, đem Thần Ma Chi Khu tặng cho người khác đã là cổ quái, càng kỳ quái hơn là, ngươi có thể cùng Thần Ma Chi Khu khế hợp hoàn mỹ đến như vậy~" "Là thủ bút của vị Đa Nguyên nào?" Lục Minh thần sắc đạm mạc, quanh thân, từng luồng lực lượng kinh khủng dần dần khuếch tán: "Tôi không có thói quen giải đáp vấn đề cho người chết!" "Chờ đã, đánh đánh giết giết thật không có ý nghĩa.

Thất Hào cho ngươi bao nhiêu, bản thành chủ có thể cho gấp đôi.

Bản thành chủ thích nhất là đàm phán làm ăn, tuyệt đối hào phóng hơn tên ngu xuẩn kia nhiều!" "Oanh!!!!" Hư không chấn chiến, cơn

gió tận thế tịch quyển hết thảy lúc này phảng phất như được cường hóa chưa từng có, uy năng thậm chí đủ để so sánh với hư không phong bạo hủy diệt tất cả, hướng về phía đầu Chư Thiên Thành Thành Chủ cuốn tới. "Cái giá này, ông ra không nổi đâu!" Giây tiếp theo, Chư Thiên Thành Thành Chủ triệt để bị sức mạnh vô cùng nhấn chìm!

Một trận đại chiến, thời gian kéo dài lại ngắn hơn tất cả mọi người tưởng tượng, vẻn vẹn chưa đến mười phút, đại chiến đã triệt để kết thúc.

Lục Minh đứng sừng sững tại chỗ, nhìn Chư Thiên Thành Thành Chủ trước mặt bị oanh đến phấn toái, cuối cùng hóa thành đầy trời ảo ảnh rồi biến mất vô tung vô ảnh.

Trong ánh mắt hắn tịnh không lộ ra vẻ kinh ngạc.

Toàn Tri Chi Nhãn vẫn luôn mở, hắn sớm đã nhìn ra đối phương căn bản không phải bản thể, cũng không phải phân thân hay hóa thân gì đó, mà là một thứ phức tạp hơn, một loại hình thể tương tự hóa thân nhưng tinh diệu hơn nhiều.

Cùng lúc đó, trong Chư Thiên Thành, Chư Thiên Thành Thành Chủ với dáng vẻ viên nhuận phú thái, khóe miệng chậm rãi rỉ ra một tia máu tươi.

Hắn tùy ý lau đi vệt máu, khuôn mặt vốn hỉ hả như Phật Di Lặc lúc này hiếm thấy lộ ra vài phần nộ ý thâm trầm, cùng với... sự kiêng kỵ sâu sắc! "Tên này mạnh thật, đem Thần Ma Chi Khu khai phát đến trình độ đó, loại chiến lực này so với Cửu Cấp cũng kém không bao nhiêu." Với đẳng cấp Bát Cấp của Chư Thiên Thành hiện nay, Chư Thiên Thành Thành Chủ đủ sức phát huy ra thực lực Bát Giai tuyệt đỉnh, cho dù là một đạo huyễn thần phân thân cũng tương tự như vậy, kết quả lại ở trong tay đối phương vẻn vẹn chống đỡ chưa đến mười

phút. "Đúng là một tên đáng sợ~ Tên ngu xuẩn Thất Hào kia tìm ở đâu ra một con quái vật như thế!" Nếu lấy vị cách đã từng, đè thực lực xuống cùng một tầng thứ, cho dù là đám Đa Nguyên kia cũng chưa chắc có thể thắng hắn, nay lại thảm bại trước mặt một sinh linh rõ ràng tầng thứ không cao.

Đặt ở trước kia, chuyện này căn bản không thể tưởng tượng nổi!

Hiện tại, Chư Thiên Thành Thành Chủ ngược lại có chút hiểu được vì sao tên ngu xuẩn Thất Hào lại hào phóng trực tiếp đem Thần Ma Chi Khu tặng đi như vậy.

Hiển nhiên, nó đem tất cả tiền đặt cược dồn hết lên người đàn ông kia, lấy chiến lực của hắn làm hộ hàng, bản thân vứt bỏ mọi khả năng chiến đấu, chỉ cầu nhanh chóng nâng cao đẳng cấp quyền hạn. "Đáng chết, với quyền hạn hiện nay của bản thành chủ, căn bản không dễ mời sinh mệnh thể Cửu Cấp vào trong Chư Thiên Thành.

Mà không mời Cửu Cấp thì căn bản không đủ sức chiến thắng tên kia.

Chẳng lẽ trơ mắt nhìn một cơ hội tốt như vậy trôi qua, để tên bạch si Thất Hào kia chạy thoát khỏi tay bản thành chủ?!" Đây là cơ hội ngàn năm có một để thôn phệ kẻ cùng cách cùng nguyên, một khi nuốt chửng được Thất Hào, đối với Chư Thiên Thành cũng vậy, đối với hắn cũng thế, đều đủ để sản sinh ra sự thuế biến kinh người.

Quan trọng hơn là, một khi nuốt chửng Thất Hào, hắn mới có khả năng đi chống lại mấy tên kia, đặc biệt là những kẻ mạnh như quái vật: Nhất Hào, Nhị Hào!

Khi Chư Thiên Thành Thành Chủ mặt mày âm trầm, phiền nhiễu không chịu nổi, bỗng nhiên một giọng nói đột ngột truyền đến từ bên cạnh. "Thành chủ xem ra có chút khốn hoặc~" Sắc mặt Chư Thiên Thành Thành Chủ lập tức trầm xuống, nhìn theo hướng giọng nói,

thấy một kẻ nhìn qua phổ thông bình thường, đặt trong đám người tuyệt đối không ai chú ý đến lần thứ hai.

Lúc này, hắn đang lẳng lặng nhìn mình.

Câu nói vừa rồi là từ miệng hắn thốt ra.

Ánh mắt Chư Thiên Thành Thành Chủ biến ảo, trên mặt theo đó hiện lên nụ cười lạnh: "Thú vị, bản thành chủ có một khoảng thời gian không chú ý, đám sâu bọ các ngươi lại có biện pháp lẻn vào!" "Để bản thành chủ xem xem, lại là tên nào!" Một tia thần quang từ trong đôi mắt thấu ra, nương theo tuyến nhân quả của tên phổ thông trước mặt, bắt đầu truy tìm nguồn gốc nhân quả chưa biết kia.

Phiến khắc sau, một tiếng cười lạnh vang lên: "Ta tưởng là ai, thì ra là dưới trướng Lão Trọc Lư.

Sao, mấy lão trọc các ngươi lại chuẩn bị giở trò xấu gì?

Hiện tại đem chủ ý đánh lên đầu bản thành chủ rồi hả?" Tuy rằng Chư Thiên Thành lúc này mới Bát Cấp, Chư Thiên Thành Thành Chủ cũng chỉ có thực lực Bát Cấp tuyệt đỉnh, nhưng nói thật, Cửu Cấp, Thập Cấp có thể khiến hắn cảm thấy phiền toái, nhưng Đa Nguyên siêu thoát Đơn Nguyên tầng thứ ngược lại sẽ không như thế.

Bọn hắn là những kẻ đặc thù, vốn dĩ đều là Đa Nguyên, chỉ vì một số nguyên nhân đặc thù mà vị cách rơi xuống, bắt đầu lại từ đầu.

Tuy nhiên bản chất Đa Nguyên vẫn còn đó, chỉ là bị phong ấn mà thôi.

Nếu thật sự có Đa Nguyên ra tay với hắn, sức mạnh Đa Nguyên Nguyên Đầu đã từng sở hữu sẽ trong nháy mắt thoát khỏi quyền hạn cấm cố, trực tiếp khôi phục sức mạnh tầng thứ Đa Nguyên.

Đây là cơ chế phòng ngự cuối cùng được thiết lập trong quyền hạn cốt lõi.

Người bình thường nhìn qua bình phàm kia, giờ khắc này lại lộ ra vẻ mặt tường hòa, thêm một phần thiền ý. "Danh tiếng Chư Thiên Thành, bọn ta vẫn luôn có nghe thấy, nay vừa gặp, quả nhiên danh bất hư truyền." Chư Thiên Thành Thành Chủ không kiên nhẫn phất phất tay: "Trời nóng thế này đừng có lải nhải, nói nữa thì cút xéo, bản thành chủ lười nghe mấy lời vô nghĩa của ngươi!" Bị đối đãi như vậy, người nọ cũng không não nộ. "Đã thành chủ không muốn tán gẫu, vậy ta cũng không dài dòng nữa." "Thành chủ lần này dường như gặp phải một số vấn đề, vậy không biết có cần một phần trợ lực hay không?" "Trợ lực?" "Chính xác~" "Lần này, bọn ta, hoặc có lẽ có thể hợp tác~" "Ồ, nói nghe thử xem~" Đôi mắt híp lại của Chư Thiên Thành Thành Chủ khẽ chớp động lượng quang, dường như hứng thú không nhỏ. ...

Cùng lúc đó, ở một đầu khác.

Lục Minh và Bàn Xí Nga một lần nữa hội hợp.

Vừa gặp mặt, sắc mặt Bàn Xí Nga có chút trầm trọng nói: "Lục, cậu đại ý rồi." "Nhanh như vậy đã kết thúc chiến đấu, chắc là cậu đã chiến lực toàn khai rồi đúng không?

Tên khốn kia vừa tham lam vừa nhát gan, hắn thích nhất là hai thủ đoạn: một là dùng tiền đập chết người, hai là trước tiên dùng đủ loại con rối dò xét người khác, đợi thăm dò rõ ràng gốc gác đối phương mới triệt để ra tay!" "Đó là một tên khốn kiếp ti bỉ, vô sỉ lại tham lam!" Cuối cùng, nó nghiến răng nghiến lợi, hiển nhiên hiềm khích giữa hai bên không chỉ là một chút. "Vô phương, tôi chủ yếu cũng là thí nghiệm sức mạnh hiện nay." "Huống hồ, ai quy định chiến đấu kết thúc nhanh thì tôi nhất định đã xuất toàn lực?" "Có một loại ẩn giấu, gọi là tuyệt đối cao điệu!" Nghe vậy, đôi mắt Bàn Xí Nga sáng lên.

Đúng a, thật là quan tâm tất loạn, với trình độ phúc hắc của tên

này, khẳng định lại giấu giấu diếm diếm không ít thủ đoạn.

Có một loại ẩn giấu gọi là tuyệt đối cao điệu, câu này hay a.

Loại người nào dễ bị người ta kiêng kỵ nhất?

Đó là loại người ẩn giấu, đủ kiểu ẩn giấu, làm cho người ta phòng không thắng phòng, căn bản không biết đối phương có bao nhiêu thủ đoạn LYP (lão âm bức), loại người đó mới dễ gây ra kiêng kỵ.

Ngược lại, loại người nào ít làm người ta kiêng kỵ nhất?

Đó tự nhiên là kẻ hoành tảo nhất thiết, cao điệu để tất cả mọi người đều quen thuộc.

Loại người này hoặc hứa hẹn làm người ta kính sợ, tật đố, tăng hận, nhưng họ kỵ đạn sức mạnh của đối phương chứ không kỵ đạn hậu thủ hay những toan tính tiềm tàng.

Đương nhiên, còn có một loại ẩn giấu khác, đó là kiểu như Lam Nhiễm (Aizen), sau lưng ẩn giấu tất cả, bề ngoài lại là một bộ dáng lão hảo nhân, hai mặt giao hình.

Lục Minh hiển nhiên không quá phù hợp với tính cách đó.

Lục Minh liếc Bàn Xí Nga một cái: "Lần này vì cứu ngươi mà xuất quan sớm, có chút vấn đề nhỏ, tôi đi xử lý trước." Bàn Xí Nga vừa chuẩn bị đáp lại, bỗng nhiên sắc mặt biến đổi mạnh, cả người trực tiếp xù lông, hung tợn nhìn về một hướng.

Cùng lúc đó, ánh mắt Lục Minh cũng theo đó nhìn sang.

Chỉ thấy trong hư không bỗng nhiên bắt đầu vặn vẹo, một lúc sau, một cái bóng hư ảo xuất hiện trên không trung.

Dáng vẻ phú thái viên nhuận, híp mắt cười, chính là Chư Thiên Thành Thành Chủ với bộ dạng địa chủ giàu có.

Ảo ảnh Chư Thiên Thành Thành Chủ vừa xuất hiện liền cười híp

mắt nhìn xuống Lục Minh và Bàn Xí Nga. "Hai vị, lại gặp mặt, có cảm tưởng gì không?" Bàn Xí Nga mặt đầy hung tướng, hung tợn trừng đối phương: "Khốn kiếp, còn dám xuất hiện, ngươi muốn chết sao!" "Bức ép lão tử, lão tử cùng tên kia dung hợp, quy về thủy nguyên, triệt để lộng chết ngươi.

Chương 157

Ngươi biết đấy, bọn ta có thể làm được!" Khuôn mặt béo của Chư Thiên Thành Thành Chủ khẽ biến đổi không thể nhận ra, sau đó rất nhanh lại khôi phục bộ dạng cười híp mắt. "Hà tất phải thế, tư thái đó xác thực mạnh, nhưng dùng một lần cái giá phải trả quá lớn." "Thất Hào, kỳ thực chúng ta không cần thiết phải cứ hảm đánh hảm giết.

Tuy rằng bản thành chủ vẫn luôn muốn nuốt ngươi, ngươi cũng vẫn luôn hận không thể lộng chết bản thành chủ, nhưng có lẽ chúng ta có thể đổi một cách thú vị hơn để giải quyết tất cả." "Cách thú vị hơn?" Lục Minh mở miệng, nhiêu có hứng thú hỏi.

Chư Thiên Thành Thành Chủ đưa mắt nhìn sang, cười híp mắt nhìn Lục Minh, dường như hoàn toàn khác biệt với kẻ vừa bị Lục Minh xé xác cách đây không lâu, không thấy nửa phần cừu hận.

Bộ tư thái này, đúng là hỉ nộ không lộ ra mặt. "Không sai, một phương pháp thú vị." "Ồ, nói nghe xem~" Lục Minh tỏ vẻ hứng thú, giống như đã bị hấp dẫn triệt để.

Chư Thiên Thành Thành Chủ búng tay một cái.

Tức thì, vô số ảo tượng từ sau lưng hắn dũng hiện, đó là những hào kiệt khí thế bất phàm đến từ Chư Thiên Vạn Giới. "Ta và Thất Hào, quy tắc cốt lõi tương đương nhau, nói một cách lũng thống thì đều là tìm kiếm người hợp tác thích hợp từ Chư Thiên Vạn Giới để cùng trưởng thành.

Cho nên, dưới trướng hai ta đều không thiếu cao thủ." "Như vậy, chi bằng làm một cuộc thi đấu thì thế nào?" "Năm đấu năm, mỗi bên xuất động năm cao thủ, tiến hành Chư Thiên Đại Đối Chiến một chọi một.

Người thắng lợi sẽ nhận được phần thưởng hải lượng, cuối cùng, bên nào thắng ba trên năm trận còn có thể nhận được phần thưởng tày trời~" "Phần thưởng?" Lần này người mở miệng là Bàn Xí Nga, dường như nó cũng bị hấp dẫn hứng thú.

Chư Thiên Thành Thành Chủ viên nhuận phú thái đột nhiên trợn to mắt, lóe lên quang mang sắc bén chưa từng có. "Thất Hào, chúng ta chi bằng làm một ván lớn, cược ta và ngươi, cược bản nguyên!

Bên thắng lợi sẽ nhận được bản nguyên của đối phương!" "Thế nào...

Dám cá không!!" Cặp mắt của Bàn Xí Nga cũng trừng lớn, hiển nhiên trực tiếp bị cách nói của Chư Thiên Thành Thành Chủ dọa sợ.

Năm đấu năm, thắng được tất cả!

Chơi quả thực có chút lớn!

Nhưng... cũng quá dụ người!

Đừng nhìn Chư Thiên Thành Thành Chủ luôn mồm muốn nuốt chửng Bàn Xí Nga, nếu có cơ hội, Bàn Xí Nga cũng tuyệt đối không ngại nuốt trọn đối phương!

Hơi thở của Bàn Xí Nga dần dần trở nên thô nặng.

Thực lòng mà nói... nó động tâm, tràn đầy động tâm!

Đẳng cấp quyền hạn của nhóm chat hiện tại cao hơn nhiều so với Chư Thiên Thành.

Trong tình huống này, nó hoàn toàn có thể mời thêm vài cao thủ đỉnh cấp nữa!

Như vậy, xác suất thắng sẽ rất lớn!

Cuối cùng, quyết tâm, Bàn Xí Nga ngang thanh nói: "Được, ta cá với ngươi!" "Nhưng ta có một yêu cầu, một tháng, cho ta thêm thời

gian một tháng!" Chư Thiên Thành Thành Chủ cười lạnh a a: "Thất Hào, đầu ngươi bị kẹp cửa à, coi bản thành chủ là kẻ ngốc sao!

Cho ngươi một tháng để ngươi kéo một đám cao thủ đến vây công bản thành chủ?" "Một ngày, chỉ có một ngày.

Nếu ngươi đồng ý, một ngày sau chúng ta bắt đầu!" Một ngày...

Bàn Xí Nga có chút do dự.

Hiện tại quyền hạn đẳng cấp cao, cường giả có thể mời cũng nhiều, nhưng thời gian một ngày, số lượng cao thủ mới có thể mời được sẽ ít lại càng ít.

Cửu Cấp trở lên, cho dù là Chư Thiên Vạn Giới cũng được tính là chân chính cường giả, khả năng đi đâu cũng được trọng vọng.

Một tháng nói thật cũng chưa chắc mời được mấy người, càng đừng nói chỉ có một ngày.

Nhưng nếu từ chối thì lại có chút không cam lòng.

Hoặc là, có thể mời được một người thì sao?

Dù chỉ có một Cửu Cấp, cộng thêm Lục Minh, tuyệt đối đều đủ nghiền chết tên tra tra kia.

Nhưng nếu thất bại thì sao?

Tên kia đã dám mở miệng, khẳng định là có nắm chắc, thậm chí có khả năng có phương pháp đối phó Lục Minh.

Mạo hiểm, hay cự tuyệt?

Thật sự nan giải.

Khoảng thời gian này gần như đè nặng lên tuyến do dự của Bàn Xí Nga.

Giây phút này, Bàn Xí Nga thậm chí có chút hối hận vì không tranh

thủ lúc trước mời thêm vài thành viên.

Trước đó lo lắng Lục Minh không có mặt, vạn nhất mời thành viên Cửu Cấp vào, các thành viên cũ trong nhóm không trấn áp được tình hình thì sẽ có chút phiền toái.

Đúng lúc này, Lục Minh mở miệng: "Con chim cánh cụt béo, đồng ý đi~" Bàn Xí Nga nghe vậy, nghiêng người nhìn sâu vào Lục Minh.

Nhìn tư thái đạm nhiên và đôi mắt bình tĩnh như nước của hắn, nó trầm mặc một hồi.

Cuối cùng, nó lựa chọn tin tưởng Lục Minh. "Được, lão tử đồng ý!

Một ngày thì một ngày!

Thắng được tất cả!

Thua mất tất cả!" Đợi thân ảnh Chư Thiên Thành Thành Chủ hoàn toàn biến mất, sắc mặt Bàn Xí Nga mới trở nên vô cùng ngưng trọng, quay sang nhìn Lục Minh: "Có nắm chắc không?" "Nắm chắc?

Thứ đó cần thiết sao?" Biểu cảm của Lục Minh lại có chút nghiền ngẫm.

Nghe vậy, ánh mắt Bàn Xí Nga co rụt lại, lâm vào trầm tư.

Một lát sau, nó mới hoảng nhiên đại ngộ: "Ý của cậu là, cái gọi là đối chiến căn bản không quan trọng?

Tên khốn kia có mục đích khác?" Lục Minh gật đầu, lại lắc đầu: "Có khả năng này, khả năng rất lớn, nếu không hắn sẽ không chủ động mở miệng trong tình huống bất lợi như vậy." "Tôi nhớ thế giới này nghi ngờ có không chỉ một vị Đa Nguyên nhúng tay.

Những cái khác không nói, tên kia cậu không quên chứ~" Sắc mặt Bàn Xí Nga càng thêm ngưng trọng. "Nếu thật sự bọn chúng liên thủ,

vậy thì xác thực là một chuyện tương đương phiền toái!" Lục Minh chỉ cười nhạt, trên mặt tịnh không có vẻ trầm trọng rõ rệt, ngược lại có loại cảm giác phong khinh vân đạm.

Chú ý thần sắc trên mặt Lục Minh, mắt Bàn Xí Nga hơi lóe lên: "Hình như cậu có chút không giống trước kia?" "Trong quá trình dung hợp Thần Ma Chi Khu đã có thu hoạch?" "Có lẽ vậy~~" Lục Minh chỉ bất trí khả phủ tùy tiện đáp. "Được rồi, chuyện khác giao cho cậu xử lý, tôi có một chút vấn đề cần giải quyết~" Nói xong, thân ảnh Lục Minh trực tiếp biến mất tại chỗ.

Nhìn bóng lưng Lục Minh rời đi, Bàn Xí Nga nhướng mày: "Tên cổ quái, cứ thần thần bí bí." ...

Trở lại căn mao thảo ốc nhìn qua phổ thông kia.

Tuy nhìn chỉ là một căn nhà tranh, nhưng thực tế bên trong hoàn toàn là nội hữu càn khôn, tựa như một phương thế giới hư không vô hạn!

Đứng giữa hư không thế giới, Lục Minh bước ra một bước, Thần Ma Chi Khu chậm rãi hiển hóa, một tôn Ma Thần vô thất từ trên mặt đất thăng đẳng.

Giây tiếp theo, từng đạo pháp tắc chi lực từ thân ảnh Lục Minh phục sinh, hình thành từng quả cầu pháp tắc.

Ba ngàn quả cầu pháp tắc vờn quanh Lục Minh, ánh lên vẻ siêu phàm của Thần Ma Chi Khu!

Tiếp đó, Lục Minh hóa thân Thần Ma Chi Khu trực tiếp ngồi xếp bằng giữa hư không. "Trước đó chỉ kém một bước, hiện tại có thể bắt đầu rồi~~" Theo lời Lục Minh vừa dứt, ba ngàn quả cầu pháp tắc vờn quanh lập tức như lưu quang trụy lạc, từng cái từng cái rơi vào Thần Ma Chi Khu của Lục Minh.

Thần Ma Chi Khu gia tải pháp tắc chi lực.

Pháp tắc chi lực càng mạnh, đẳng cấp càng cao, chiến lực của Thần Ma Chi Khu sẽ càng cao!

Đây vốn là bản chất của Thần Ma Chi Khu, nhưng khi Lục Minh có thể nghiên cứu sâu vào cỗ sức mạnh cổ xưa này, hắn lại phát hiện ra một loại sức mạnh nào đó trên người mình cùng với sức mạnh Thần Ma Chi Khu đã sinh ra tác dụng liên hợp.

Bách thế luân hồi, Vạn Vật Nguyên Đầu, là thứ hắn có được khi lừa gạt Bàn Xí Nga, sinh ra một loại vừa là năng lực, lại vừa giống như một vị cách kỳ lạ.

Giới thiệu sơ khai về năng lực này khá mơ hồ: Nhất thiết nguyên đầu, hết thảy sức mạnh thế gian đều sẽ không đồng hóa hắn, chỉ sẽ bị hắn đồng hóa.

Có thể thôn phệ tất cả sức mạnh phù hợp khái niệm logic hoặc không phù hợp khái niệm logic.

Vế trước tạm không nói, vế sau "có thể thôn phệ tất cả sức mạnh phù hợp khái suất logic hoặc không phù hợp khái suất logic", lúc đầu nhìn gợi ý này hắn có chút mê hoặc, nhưng nay Lục Minh mới hiểu được một góc của năng lực này.

Giữa các pháp tắc có bài xích không?

Tự nhiên là khẳng định có!

Quang minh và hắc ám, thần thánh và đọa lạc, thủy và hỏa, âm và dương v.v.

Những pháp tắc tương khắc nhau quá nhiều.

Chương 158

Đại đa số sinh linh tịnh không thể dung hợp hoàn mỹ những pháp tắc bài xích lẫn nhau này.

Có lẽ đây cũng trở thành một trong những nan đề lớn nhất của đỉnh phong cấp Đơn Nguyên Vũ Trụ: làm thế nào để lĩnh ngộ viên mãn các pháp tắc tương khắc.

Khi Lục Minh thử nghiệm dung hợp những pháp tắc bài xích này vào Thần Ma Chi Khu, hắn lại kinh ngạc phát hiện, đừng nói là pháp tắc bài xích, Thần Ma Chi Khu của Lục Minh có thể dung nạp tất cả các loại pháp tắc!

Không chỉ vậy, khi tất cả pháp tắc dung hợp trong Thần Ma Chi Khu, đã sản sinh ra một loại sức mạnh mới.

Không phải là Hỗn Độn Pháp Tắc được xưng là vạn vật chi mẫu hay khởi nguồn của mọi pháp tắc, mà là một loại sức mạnh ở vị thế cao hơn, cường đại hơn!

Một loại... sức mạnh tối thượng (Chung Cực Sức Mạnh)!

Dung luyện Thần Ma Chi Khu, Lục Minh chỉ tốn một đoạn thời gian ngắn đã nắm giữ được loại sức mạnh tối thượng này, nhưng cho đến tận bây giờ vẫn chưa thể hoàn thiện một cách hoàn mỹ.

Cũng may, hiện tại sắp rồi, sắp rồi, khoảng cách đến lúc triệt để nắm giữ cỗ sức mạnh tối thượng cổ xưa này không còn xa nữa...

Đợi đến khi triệt để nắm giữ sức mạnh này, Lục Minh ẩn ẩn có cảm giác, có lẽ hắn có thể một bước đưa thực lực bạo tăng đến cảnh giới kinh thế hãi tục!

Đây mới là hàm nghĩa chân chính của câu "nắm chắc loại đồ vật

này, cần thiết sao" mà Lục Minh nói.

Khi triệt để nắm giữ cỗ sức mạnh kia, Lục Minh hoàn toàn có thể dùng sức mạnh tuyệt đối nghiền ép tất cả!!

Khi đó, mọi âm mưu quỷ kế đều chỉ là những thứ hoa hòe hoa sói vô nghĩa~~. ...

Mất đi Lục Minh, Bàn Xí Nga cũng không lãng phí thời gian, dùng tốc độ nhanh nhất bắt đầu điên cuồng phát thiệp mời vào nhóm.

Số lượng thiệp mời nó tích lũy mấy năm trước e rằng cũng không nhiều bằng hiện tại.

Không chỉ vậy, vì thắng lợi của cuộc chiến tranh này, Bàn Xí Nga càng trực tiếp đại xuất huyết, mở ra vài loại quyền hạn cường đại cung cấp cho thành viên trưởng thành, tranh thủ để các thành viên trong thời gian ngắn đạt được thực lực bạo tăng.

Thời gian trôi qua, một đi không trở lại.

Một ngày thời gian thoáng chốc đã qua.

Đến thời gian ước định, trong sát na, cả bầu trời âm trầm hẳn xuống.

Một tòa thành trì vô cùng to lớn, ẩn ẩn che kín cả bầu trời đầy sao, chậm rãi hạ xuống.

Trên bề mặt thành trì có ba chữ vàng ròng lớn: Chư Thiên Thành!

Cùng lúc đó, Chư Thiên Thành Thành Chủ dẫn theo rất nhiều cường giả sau lưng, đen kịt một mảnh, nhìn xuống phía dưới.

Bàn Xí Nga sắc mặt trịnh trọng, khí thế không hề thua kém.

Sau lưng nó, từng cái hố đen hiển hóa.

Sau hố đen là những thông đạo thời không nối liền, từng đạo thân

ảnh với khí tức vô cùng cường hoành từ trong đó giáng lâm xuống sau lưng Bàn Xí Nga.

Số người này ít hơn nhiều so với đám đông Chư Thiên Thành, nhưng khí thế lại không hề thua kém, thậm chí còn có phần hơn!

Khí cơ của cường giả hai bên bắt đầu đối kháng trong hư không, một cỗ sát ý dần dần lan tràn. ...

Hai bên thế lực chưa khai chiến, khí cơ đã bắt đầu giao phong, động tĩnh tương đương không nhỏ.

Hư không bắt đầu sụp đổ.

Trong hư không vỡ vụn, Chư Thiên Thành Thành Chủ và Bàn Xí Nga đồng thời ra tay.

Hai luồng sức mạnh khôi hoành từ hai phía hội tụ tại một điểm, trong chớp mắt lại hình thành một lôi đài hoa lệ khổng lồ!

Hai bên chiếm cứ hai đầu, đối diện nhau.

Lúc này, Chư Thiên Thành Thành Chủ phất phất tay.

Tức thì, áp bách khí cơ của phe Chư Thiên Thành tan đi.

Chư Thiên Thành Thành Chủ nhìn xuống Bàn Xí Nga: "Đến đây, ký kết khế ước đi.

Khế ước có thể ràng buộc ta không nhiều, trong tay bản thành chủ vừa khéo có một tờ." Nói rồi, hắn lấy ra một vật từ trên người, nhẹ nhàng ném cho Bàn Xí Nga.

Bàn Xí Nga nhìn khế ước, sắc mặt không khỏi ngưng trọng, nhìn kỹ hai lần rồi mới ngẩng đầu: "Cư nhiên có liên hệ với thứ đó!" Chư Thiên Thành Thành Chủ nhún vai: "Mấy thứ đó không quan trọng, mau ký xong khế ước rồi bắt đầu đi, bản thành chủ có chút không đợi được nữa rồi!" "Được!" Bàn Xí Nga cũng không phải người lằng

nhằng, nghe vậy trực tiếp ấn lạc ấn lên khế ước.

Ngay khoảnh khắc ký xong, cả tờ khế ước bỗng nhiên hóa thành một đạo lưu quang xông thẳng lên trời, cuối cùng biến thành một con mắt khổng lồ.

Trong con mắt là một mảng mênh mông, vô cùng hạo hãn, lẳng lặng nhìn xuống tất cả bên dưới. "Khế ước đã thành, vậy bắt đầu đi!" "Khoan, trước đó bản thành chủ nói trước hai quy tắc, nếu cảm thấy không hài lòng chúng ta lại thương lượng." "Đừng nói nhảm, nói thẳng đi!" "Được thôi.

Đã là năm thắng ba, vậy thì khi một bên đạt được ba trận thắng, dù chưa đánh hết cũng không cần đánh tiếp nữa, thấy sao?" "Có thể!" "Điều thứ hai, người xuất chiến tổng quy phải có trước có sau.

Cho nên chúng ta luân phiên, phe ta ra một người trước, ván sau sẽ đến lượt bên kia ra người trước, thế nào?" Lần này Bàn Xí Nga không trả lời nhanh như vậy, nó nhìn chằm chằm Chư Thiên Thành Thành Chủ: "Vậy trận đầu tiên, ai ra trước!" Đây là vấn đề then chốt.

Nếu luân phiên, bên ra trước sẽ chiếm liệt thế tuyệt đối.

Năm trận chiến cần ba lần ra người trước, ra trước đại biểu cho việc cho đối phương cơ hội tìm hiểu, thường thường đại biểu cho bại bắc!

Tin tức, từ trước đến nay luôn là yếu tố quan trọng nhất trong chiến tranh!

Chư Thiên Thành Thành Chủ cười như không cười nhìn Bàn Xí Nga: "Đã là yêu cầu do bản thành chủ đề ra, cho nên cho các ngươi chút phúc lợi, phe Chư Thiên Thành ta ra trước, thế nào?" Bàn Xí Nga lại không lập tức đồng ý, ngược lại nhíu mày.

Tuy rằng điều này có lợi cho phe nhóm chat, nhưng sự xuất phản

thường tất hữu yêu, tổng cảm giác tên này đang tính kế gì đó.

Đúng lúc này, một người đứng cạnh Bàn Xí Nga nhẹ nhàng kéo kéo nó.

Dư quang liếc nhìn Mori Kogoro đang đứng gần nhất, thấy Kogoro khẽ gật đầu, Bàn Xí Nga đã có tính toán.

Không sai, trong tình huống Lục Minh không có mặt, người đứng gần Bàn Xí Nga nhất không phải là đệ nhị chiến lực trong nhóm Khí Thiên Đế, cũng không phải Lam Nhiễm (Aizen) người coi trọng cả trí tuệ và sức mạnh, mà là Mori Kogoro - kẻ bình thường không có bao nhiêu cảm giác tồn tại, một con cá mặn.

Bởi vì trong cuộc đối quyết này, vai trò mà Mori Kogoro đảm nhiệm quan trọng hơn cả hai người kia.

Trận tiền đối quyết, tự nhiên cần trận hậu bố cục.

Mori Kogoro chính là trí nang mà Bàn Xí Nga chọn cho trận đối chiến này.

Lúc này trong nhóm có hai đại cao trí thương, Lam Nhiễm gần như có thể nắm chắc hơn bảy phần để khóa chặt một chiến cục, dùng làm trí nang thì quá lãng phí, cho nên chỉ có thể để Mori Kogoro - một kẻ chiến ngũ tra - đảm nhiệm.

Có Mori Kogoro đồng ý, Bàn Xí Nga liền không do dự nữa, nghị lực trả lời: "Được, ta đồng ý!" Đợi đồng ý xong, Bàn Xí Nga mới giả bộ lơ đãng nhảy lên vai Mori Kogoro: "Tên khốn kia chủ động như vậy, liệu có âm mưu gì không?" Mori Kogoro lúc này sắc mặt hơi tái nhợt, cũng không biết đã xảy ra chuyện gì, nghe Bàn Xí Nga nói liền tùy ý nhìn lướt qua trận doanh đối phương. "Âm mưu thì không tính, cùng lắm là dương mưu.

Người đàn ông đứng cạnh vị thành chủ đối diện kia, tôi có chút ấn

tượng.

Hôm qua khi tôi dùng 'Thiên Bội Thị Giới' (Thế giới quan gấp nghìn lần) để cấp tốc thu thập tất cả tin tức Chư Thiên Vạn Giới, tôi đặc biệt chú ý đến những kẻ có khả năng trở thành trí nang của đối phương." "Hiện tại, thiếu niên tuấn tú bên cạnh vị thành chủ kia có độ khế hợp hơn chín thành với một người trong ký ức của tôi.

Nếu tôi đoán không lầm, tên của cậu ta là: Dạ Thần Nguyệt (Yagami Light)!" "Một thanh niên có trí thương không thấp, tính công kích cực mạnh.

Loại người này phong mang tất lộ, chủ động muốn ra tay trước cũng không kỳ quái.

Tôi đại khái đoán được đối phương sẽ áp dụng phương án đối chiến như thế nào." Nghe Mori Kogoro giải thích, sắc mặt Bàn Xí Nga càng thêm ngưng trọng: "Vậy chuẩn bị thế nào?" Mori Kogoro nhún vai: "Không có biện pháp, dùng một câu người Việt Nam hay nói, gọi là dĩ bất biến ứng vạn biến." Bàn Xí Nga nghe vậy sắc mặt tuy có chút trầm trọng nhưng cũng không nói nhiều.

Nó cũng rõ ràng hiện tại bắt Mori Kogoro đưa ra kế hoạch hoàn chỉnh là quá làm khó người ta.

Đúng lúc này, Mori Kogoro lại mở miệng: "Quản lý viên tiên sinh, Thượng Thiên hiện tại đang ở đâu?" Quản lý viên là thân phận Bàn Xí Nga sắp xếp cho hắn, một trong hai đại quản lý viên của nhóm, người còn lại tự nhiên là Lục Minh. "Tìm hắn làm gì?" Mori Kogoro nhìn về phía đối diện, sâu trong đáy mắt lóe lên quang mang u thâm. "Quản lý viên tiên sinh khẳng định định để Thượng Thiên áp trận cuối cùng, nhưng tôi ước tính đối phương sẽ không cho phép làm như vậy, có thể sẽ bức Thượng Thiên phải nhập tràng sớm hơn!" "Cái gì!" Bàn Xí Nga giật mình kinh hãi!

Lục Minh nhập tràng sớm tuyệt đối không phải chuyện tốt.

Nếu áp trận cuối cùng, phía trước chỉ cần nỗ lực bảo đảm hòa cục, cuối cùng để Lục Minh ra mặt là gần như nắm chắc phần thắng.

Nhưng nếu nhập cuộc sớm, đối phương hoàn toàn có thể trực tiếp đầu hàng ván đó.

Như vậy sẽ ảnh hưởng vô cùng to lớn đến kết quả phía sau!

Đúng lúc này, Chư Thiên Thành Thành Chủ mở miệng: "Saitama, trận đầu tiên, lên đi!" Theo lời hắn vừa dứt, một gã không có tóc, đầu trọc lốc sáng bóng, vẻ mặt có chút ngơ ngác, nhìn cũng chẳng ra khí chất cường giả gì, không nhanh không chậm đi vào trong sân.

Khoảnh khắc nhìn thấy tên này, phe nhóm chat, phàm là ai có chút hiểu biết về hắn đều hít một ngụm khí lạnh.

Ngay cả Bàn Xí Nga sắc mặt cũng trở nên vô cùng ngưng trọng.

Mori Kogoro xoa xoa đầu, có chút bất đắc dĩ nói: "Quả nhiên giống như tôi nói, dùng tên này áp trận, căn bản không đánh hết năm trận.

Chà, có chút phiền toái rồi." Bàn Xí Nga túm lấy tóc Mori Kogoro: "Này, giờ phải làm sao?

Chúng ta nên để ai ra tay?" Mori Kogoro sắc mặt có chút trầm trọng: "Vấn đề hơi nghiêm trọng, trận đầu tiên xuất động loại cường giả cấp Bug này, hoàn toàn là chuẩn bị dùng sức mạnh tuyệt đối lấy luôn trận đầu.

Chương 159

Trận thứ hai chúng ta ra tay trước, đối phương sẽ lại căn cứ vào tính khắc chế để lấy tiếp trận thứ hai.

Trong tình huống đó, chúng ta triệt để rơi vào phe yếu thế.

Trận thứ ba chỉ có thể khóa chặt chiến cục mới có thể vãn hồi một chút, như vậy Thượng Thiên bắt buộc phải bị ép xuất tràng sớm~~" "Bố cục không tính là kinh người, nhưng hiệu quả phi phàm." Nghe vậy, Bàn Xí Nga trực tiếp nghiến răng nghiến lợi: "Ta biết ngay tên khốn này tuyệt đối không an hảo tâm!" "Vậy chẳng phải trận đầu tiên chúng ta bắt buộc phải thắng sao!" "Đáng ghét, đây là đang bức ta!" Nói rồi, Bàn Xí Nga mắt lộ hung quang, hung hăng trừng Chư Thiên Thành Thành Chủ đối diện.

Chư Thiên Thành Thành Chủ không hề sợ hãi, ngược lại đáp trả bằng ánh mắt khiêu khích, khiến Bàn Xí Nga càng thêm não nộ. "Phẫn nộ chỉ làm người ta mất đi lý trí." Lúc này, trí nang còn lại của nhóm chat là Lam Nhiễm mở miệng, vẫn ôn hòa như cũ, thu liễm tất cả quang mang.

Lam Nhiễm tuy không đảm nhiệm vai trò trí nang nhưng giúp đỡ xuất mưu hiến kế thì không thành vấn đề.

Mori Kogoro nghe vậy gật đầu: "Không sai, quản lý viên tiên sinh, phẫn nộ hoàn toàn không cần thiết.

Một ván này kỳ thực cũng không quan trọng đến thế.

Đương nhiên, điều kiện tiên quyết là..." Nói được một nửa, Mori Kogoro chuyển ánh mắt sang Lam Nhiễm.

Lam Nhiễm chú ý tới tầm mắt của hắn, đáp lại bằng một nụ cười

ôn hòa: "Nếu thật sự cần thiết, ta không ngại~~" Bàn Xí Nga gãi đầu: "Này này này, đừng có chơi đố chữ, đừng có giấu ta chứ mấy tên khốn này!" Mori Kogoro lắc đầu, dường như có chút bất đắc dĩ nhưng cũng không từ chối giải thích. "Vị Saitama kia hào xưng là 'Một Đấm Chết Luôn' (One Punch Man), sở hữu một số đặc chất kỳ lạ, sức mạnh gần như vô cùng vô tận.

Khái niệm tồn tại của cậu ta đại khái có thể hiểu là sức mạnh tuyệt đối, vô địch tuyệt đối, một đối thủ đáng sợ tuyệt đối!" "Lam Nhiễm quân thì lại là một cực đoan khác: trí tuệ tuyệt đối, hoàn mỹ tuyệt đối, gần như không có bất kỳ khiếm khuyết nào.

Nếu nắm đấm của gã đầu trọc kia xé rách tất cả, thì Lam Nhiễm quân lại là dòng nước bao dung tất cả.

Bọn họ có thể dùng 'Một Đấm Chết Luôn' để khóa chặt ván đầu, tôi tự nhiên cũng có thể để Lam Nhiễm quân đi khóa chặt ván thứ hai." "Cũng tương tự như gã đầu trọc kia, trong Chư Thiên Vạn Giới, trừ những tồn tại có thực lực vượt xa mấy cái thứ nguyên, tuyệt đối không thể đối kháng ra, thì những người có thể chiến thắng Lam Nhiễm quân ngoài mặt tuyệt đối không nhiều.

Mà theo như lời quản lý viên nói, trong tình huống đối phương không có khả năng triệu hồi cường giả Bát Cấp trở lên, thì điểm này gần như trở thành tất nhiên." "Thậm chí ván này nếu trực tiếp để Lam Nhiễm quân lên, thắng bại có lẽ cũng ở mức năm ăn năm thua.

Chỉ là, loại mạo hiểm này hoàn toàn không cần thiết~~" Lời vừa thốt ra, sắc mặt Bàn Xí Nga lập tức hòa hoãn lại, thậm chí có chút hưng phấn. "Như vậy thì ván đầu tiên chúng ta hoàn toàn có thể tùy tiện nhét một người vào ứng phó là được rồi chứ gì?" "Không!" Không ngờ Mori Kogoro lại lắc đầu: "Tuy rằng xác suất bại bắc lớn, nhưng cũng không phải không có cách liều mạng.

Mỗi một ván đều là một phần quan trọng của thắng lợi, không đến vạn bất đắc dĩ thì không nên tùy ý bỏ qua." Nói xong, hắn quay sang nhìn một người: "Scathach tiểu thư, trận này làm phiền cô rồi." "Chiến đấu tịnh không quan trọng, thắng lợi mới là quan trọng nhất~" Mặc một thân kính trang, thân hình nóng bỏng kình bạo, Scathach nghe vậy không nói nhiều, chỉ chậm rãi gật đầu, sắc mặt thanh lãnh như thường.

Sau đó cô cầm Gae Bolg, từng bước từng bước đi về phía lôi đài.

Lúc này, phía Chư Thiên Thành, nhìn Scathach nhập tràng, Dạ Thần Nguyệt đứng gần Chư Thiên Thành Thành Chủ nhất bỗng nhiên cười khẽ: "Thú vị~ Cư nhiên lại chọn phương pháp ứng phó này." Chư Thiên Thành Thành Chủ liếc mắt một cái: "Sao, người phụ nữ kia rất phiền toái?" Là Chư Thiên Thành Thành Chủ, hắn tự nhiên có thể tùy tiện biết được tất cả, chỉ là không cần thiết.

Bình thường hắn chẳng thèm quan tâm đến những kẻ đó, trừ phi trở thành thành viên Chư Thiên Thành mới có tâm tình chú ý. "Đúng vậy, tương đương phiền toái.

Người phụ nữ đó theo tôi tìm hiểu là Nữ Hoàng Vùng Đất Bóng Tối (Land of Shadows), trời sinh sở hữu tính bất tử.

Cây thương trong tay cô ta là cây thương tử vong, nếu bị đánh trúng sẽ có xác suất nhất định phải chết.

Thân thể bất tử cộng thêm cây thương tất tử, hai thứ này phối hợp lại, nếu cứ cù cưa mãi thì xác thực có khả năng lôi vị Saitama lão sư vô địch kia chết chùm!" Chư Thiên Thành Thành Chủ nghe vậy sắc mặt hơi đổi: "Vậy chẳng phải phiền toái sao, ván này có khả năng thất bại?" "Không..." Dạ Thần Nguyệt lắc đầu, độ cong nụ cười trên khóe miệng càng nhếch lên: "Vừa vặn tương phản, ván này thua chắc rồi!" "Không chỉ như vậy, thua một nước trên chiến cục đồng thời cũng

thua một nước trên bố cục.

Lam Nhiễm cộng thêm một tên thám tử không nhập lưu Mori Kogoro, chẳng qua cũng chỉ đến thế mà thôi~~" Đôi mắt híp nhỏ của Chư Thiên Thành Thành Chủ sáng lên: "Nói sao?" "Bởi vì bọn hắn xem nhẹ một thứ..." "Thứ gì?" "Nhân tâm!" ...

Trên lôi đài, hai bên vào vị trí.

Saitama có chút ngơ ngác nhìn đối diện, sau đó bất đắc dĩ nói: "Hóa ra là phụ nữ." "Thôi được rồi, đã đáp ứng là phải làm, vậy nhanh chóng kết thúc thôi." "Này, cô gái đối diện, lát nữa tôi sẽ cố gắng nhẹ tay một chút, đừng quá phản kháng, lỡ không cẩn thận làm cô bị thương thì không hay đâu." Saitama bởi vì quá mạnh mẽ nên cảm xúc, trí tuệ các loại đều bắt đầu chậm rãi thoái hóa.

Hiện tại rõ ràng là hắn ôm tâm tư muốn tốt cho đối phương, không muốn làm đối phương bị thương nặng mới nói ra những lời này.

Tuy nhiên, lời này rơi vào tai đối phương lại là bực nào kiêu ngạo!!

Khuôn mặt vốn lãnh ngạo tuyệt diễm của Scathach lúc này càng lạnh hơn, bàn tay cầm Gae Bolg càng thêm dùng sức.

Scathach là nữ vương của Vùng Đất Bóng Tối, bất luận sức mạnh hay trí tuệ đều là đỉnh tiêm, tự nhiên hiểu rõ ý tứ trong câu nói cuối cùng của Mori Kogoro: Đừng đối đầu trực diện, hãy mượn nhờ tính bất tử và Gae Bolg trong tay sinh sinh mài chết đối phương, thắng lợi quan trọng hơn chiến đấu!

Nhưng... cô là Scathach!

Là Nữ Hoàng Vùng Đất Bóng Tối!

Là chiến sĩ mạnh nhất trong truyền thuyết Ulster của Celtic!!

Loại chiến đấu khuất nhục này, cô không cần!!

Kiêu ngạo của cô cũng thuộc về đỉnh cao!

Lại thêm những lời quan tâm thực tế nhưng nghe vào lại kiêu ngạo đến cực điểm của Saitama, trái tim chiến đấu nóng bỏng kiêu ngạo của Scathach trong nháy mắt bị dẫn nổ!

Cô lựa chọn suất tiên xuất thủ!

Oanh!!!!

Đầy trời thương ảnh tức thì bao trùm Saitama, áp lực đáng sợ lập tức xung kích toàn bộ lôi đài!

Tại khoảnh khắc này, ánh mắt ngơ ngác của Saitama cũng hơi sáng lên.

Cô gái này, rất mạnh!

Cảm giác áp bách cường đại này trong nháy mắt đốt lên một tia chiến ý của Saitama, dù chỉ là một tia cũng đã đủ~~ Một quyền vung ra, quyền phong xé rách tất cả triệt để bao trùm Scathach!

Oanh!

Oanh!

Oanh!

Oanh...

Trên lôi đài lập tức bùng nổ chiến đấu kinh người.

Ma thương phá diệt tất cả, Rune ma thuật thần bí, nắm đấm hủy diệt vạn vật hội tụ thành toàn bộ chiến cục!

Lúc này, ở một bên lôi đài, phía nhóm chat, Bàn Xí Nga đang day day cái đầu béo. "Cái cô ngốc này lại phát điên, chọn đối cứng với bên kia.

Rõ ràng có thể thắng mà, ván này thua chắc rồi!" Scathach mạnh không?

Tự nhiên là cực mạnh, hiện nay càng triệt để vượt qua Tinh Thể Cấp, thực lực càng thâm bất khả trắc.

Nhưng đối đầu với một Saitama ở thế giới cũ đã có thể dễ dàng đập nát tinh cầu, nay gia nhập Chư Thiên Thành lại được tiến thêm một bước cường hóa, thì rõ ràng là không đủ.

Đối đầu trực diện, bại bắc chỉ là vấn đề thời gian.

Tuy nhiên, nghe câu này, khóe miệng Mori Kogoro lại thoáng hiện một nụ cười không dễ phát hiện.

Nụ cười rất nhạt, chợt lóe rồi biến mất, nhưng lại bị Lam Nhiễm đang lẳng lặng quan sát chú ý ngay chóc.

Lam Nhiễm suy tư một chút, tức thì trên mắt kính lóe lên tinh quang.

Sau đó, môi hắn không hề mấp máy, truyền một đoạn lời nói đi. "Hóa ra là như vậy.

Biết rõ với tính cách của vị nữ vương kia sẽ không làm theo kế hoạch, cho nên kỳ thực ngươi đã lựa chọn từ bỏ ván đầu tiên, chỉ là từ một phương diện khác kéo lại ưu thế của ván đầu..." "Tên nhóc đối diện kia đã chui vào trong cục của ngươi rồi~~" "Một thủ pháp đùa bỡn nhân tâm thật xinh đẹp." Nghe vậy, Mori Kogoro đầu không chuyển, sắc không đổi, giống như hoàn toàn không nghe thấy, nhưng lại không biết dùng phương pháp gì, trong tình huống không cử động môi mà đáp lại: "Như nhau cả thôi.

Đùa bỡn nhân tâm, so với Lam Nhiễm quân thì tôi còn kém một chút." Bàn Xí Nga mông lung, nhìn trái nhìn phải, rõ ràng đứng giữa hai người mà hoàn toàn cảm giác như người ngoài cuộc.

Hai tên này rốt cuộc đang nói cái quỷ gì!!

Vì sao mỗi một chữ nó đều hiểu mà ghép lại thì hoàn toàn không hiểu!

Đậu má, đang sỉ nhục trí thương của lão tử đúng không!!

Chú ý Bàn Xí Nga sắp xù lông, Mori Kogoro đành phải an ủi. "Quản lý viên tiên sinh, trận đối chiến này chưa bao giờ chỉ đơn giản là thắng lợi trên lôi đài." "Bố cục thực tế còn quan trọng hơn~" "Rồi sao nữa?" "Không có rồi sao nữa.

Trong tình huống song phương trí tuệ tạm thời chưa hiểu rõ sâu sắc về nhau, tôi chủ động dâng tặng 'điểm yếu' của tôi cho đối phương." "Một trí giả chân chính sẽ không buông tha bất kỳ điểm yếu nào của đối phương.

Và, điều đó cũng sẽ chuyển hóa thành ưu thế của chúng ta~" Nương theo tiếng nổ chấn thiên, một đạo quyền phong đáng sợ xé rách tất cả, đánh bay Scathach rơi xuống lôi đài.

Saitama vẫn giữ bộ dạng đôi mắt vô thần, nói: "Rất mạnh, có cơ hội có thể đánh lại một trận." Nói xong liền xoay người nhảy xuống lôi đài.

Không ngoài dự đoán, Scathach bại.

Dưới lôi đài, sắc mặt Scathach có chút tái nhợt.

Cô xác thực sở hữu tính bất tử, từng một lòng khát cầu tự sát mà không được, sau này có mục tiêu mới mới từ bỏ cách làm đó.

Từ đó về sau, Scathach không còn bài xích tính bất tử mà thậm chí còn cố ý rèn luyện cường hóa nó.

Trong tình huống này, tính bất tử của cô cũng suýt chút nữa bị Saitama trực tiếp đánh vỡ.

Chương 160

Nếu không phải tên đầu trọc nhìn qua bình thường kia không có sát ý, có lẽ cô thật sự sẽ chết trên lôi đài.

Trở về phía nhóm chat, đầu Scathach cúi thấp xuống: "Ta thua rồi~~" Sự trách cứ trong dự liệu tịnh không có, ngược lại chỉ có tiếng cười ha hả của Mori Kogoro: "Không sao đâu, đánh rất đẹp, cũng đã tận lực rồi.

Tiếp theo giao cho người khác là được." "Được rồi, về nghỉ ngơi cho tốt đi, thương thế không nhẹ đâu.

Tiếp theo giao cho ta~" Lúc này, Lam Nhiễm cũng mở miệng nói.

Nói xong, thân hình hắn lóe lên, bước lên lôi đài.

Bất luận thế nào, trận đầu tiên đều đã thua, vậy thì trận thứ hai tự nhiên cần phải gỡ lại một ván.

Phe nhóm chat trừ chiến lực tầng thứ Bát Cấp ra, không có ai có khả năng khóa chặt chiến cục lớn hơn Lam Nhiễm.

Thấy Lam Nhiễm lên đài, Dạ Thần Nguyệt ở đối diện sắc mặt đột nhiên trầm xuống, có chút ngoài dự liệu nói: "Sao có thể, loại người như Lam Nhiễm mà lại bị dùng làm chiến lực!!" Theo hắn thấy, trí nang đoàn của đối phương lẽ ra phải lấy Lam Nhiễm làm chủ, tên thám tử không nhập lưu kia làm phụ trợ.

Chỉ là ai có thể ngờ, nhìn thế thái trước mắt, trí nang mà đối phương lựa chọn cư nhiên lại là tên thám tử không nhập lưu mà hắn chưa từng để vào mắt kia.

Sự xuất phản thường tất hữu yêu.

Để Lam Nhiễm cam tâm làm chiến lực, không làm trí nang bố cục,

cố nhiên có khả năng Lam Nhiễm không thèm làm trí nang, nhưng khả năng lớn hơn là...

Dạ Thần Nguyệt thần sắc không ngừng biến ảo, lát sau mới ngẩng đầu, nhìn sâu vào Mori Kogoro ở đối diện. "Có lẽ ta từ đầu đã coi thường tên thám tử hạng ba này.

Giấu nghề sao!

Hay là Mori Kogoro trong tác phẩm đồng nhân?

Nhận được cường hóa về phương diện trí thương?" Trong Chư Thiên Thành tự nhiên không thiếu người từ đô thị hiện đại, càng không thiếu một số tồn tại đặc thù, ví dụ như... cái gọi là người xuyên việt.

Với trí tuệ của Dạ Thần Nguyệt, tự nhiên đã sớm thu thập tình báo đầy đủ.

Giây phút này, hứng thú của Dạ Thần Nguyệt được nâng lên cao chưa từng có.

Hắn nghiêng đầu nhìn sang Chư Thiên Thành Thành Chủ bên cạnh: "Thành chủ, xin hỏi ngài có thể nhìn ra tên có chỏm tóc nhọn ở đối diện kia liệu có phải bị đoạt xá?

Hoặc là thân thể và linh hồn có chỗ nào không khế hợp không?" Nghe vậy, Chư Thiên Thành Thành Chủ nhìn về phía đối diện, giữa đôi mắt híp lại lóe lên một tia thần quang.

Giây tiếp theo liền mở miệng: "Không có, thân thể và linh hồn không có chỗ nào không khế hợp, không tồn tại khả năng bị đoạt xá!" Dạ Thần Nguyệt ánh mắt không ngừng lấp lóe.

Đối với vị thành chủ này, hắn không có gì nghi ngờ.

Thực lực thâm bất khả trắc, muốn xem chút đồ vật khẳng định sẽ

không nhìn lầm.

Đã là "nguyên thân", không tồn tại trí thương cường hóa, lại thêm việc đối phương lúc trước khuyết thiếu kiểm soát về phương diện nhân tính, một ý nghĩ có chút to gan xuất hiện trong đầu hắn. "Thú vị, để một gã thám tử không nhập lưu có sự ngụy trang...

Đối phương bên kia, trên dưới tịnh không đồng lòng?" Vị Chư Thiên Thành Thành Chủ ngồi trên cao liếc mắt một cái: "Trận này, nên để ai lên!" Nghe vậy, Dạ Thần Nguyệt lại lắc đầu: "Thành chủ, trừ phi động dụng chiến lực Bát Cấp, lấy cảnh giới chênh lệch tuyệt đối nghiền ép Lam Nhiễm, nếu không, lấy thực lực Scathach để ước tính thì thực lực Lam Nhiễm chỉ có thể mạnh hơn.

Tên này trong hồ sơ ghi chép của tôi tuyệt đối là kẻ khó đối phó nhất cùng cấp bậc." Loại người như vậy khó đối phó nhất.

Sức mạnh, phòng ngự, tốc độ, thuật pháp, các phương diện đều đạt đến cực hạn, gần như không có khiếm khuyết.

Lại thêm một tay huyễn thuật làm người ta phòng không thắng phòng, cùng với trí tuệ siêu cao đủ để thống ngự tất cả.

Một chiến sĩ lục giác hoàn mỹ, đánh thế nào?

Hơn nữa đây chỉ là Lam Nhiễm nguyên bản, Lam Nhiễm sau khi cường hóa không ai biết mạnh đến trình độ nào.

Chư Thiên Thành Thành Chủ sắc mặt trầm xuống.

Giây phút này hắn cũng cảm nhận được cái cảm giác như bị móng vuốt mèo cào của Bàn Xí Nga lúc trước.

Chỉ có thể động dụng chiến lực Bát Cấp mới có thể thắng chắc.

Trong Chư Thiên Thành, trừ hắn ra, lúc này chỉ có một chiến lực Bát Cấp.

Thân là thành chủ tự nhiên không thể tự mình lên đài.

Tên Bát Cấp kia nếu hiện tại nhập tràng, cho dù theo kế hoạch ban đầu ở ván thứ ba bức bách người đàn ông đáng kiêng kỵ kia ra tay sớm, thì phía sau không còn Bát Cấp áp trận, xác suất thua cũng tuyệt đối sẽ bạo tăng!

Nhất thời, sắc mặt Chư Thiên Thành Thành Chủ có chút khó coi.

Đúng lúc này, một giọng nói trầm thấp sung mãn khí thế bá đạo vang lên: "Trận này, để ta đi!" Nương theo giọng nói trầm thấp đầy bá đạo, một bóng người từ phía Chư Thiên Thành bước ra.

Một người có hình thể không tính là quá cao lớn, mặc một bộ giáp đỏ, hai tay khoanh trước ngực, sắc mặt đạm mạc, ngũ quan góc cạnh rõ ràng.

Không nói lời nào nhưng tự có một cỗ áp bách kinh người dũng động quanh thân.

Người thường dù chỉ đối mắt với hắn một cái cũng sẽ không kìm được cảm thấy run rẩy.

Một kẻ bá đạo khiến người ta rét lạnh, cả người từ trên xuống dưới tràn ngập tư thái của kẻ mạnh.

Nhìn thấy người này, Dạ Thần Nguyệt mỉm cười: "Quên mất một điểm, nếu do ngài xuất trường, có lẽ tỷ lệ thắng mới là lớn nhất, Madara!" Nếu bình chọn Boss nhân khí cao nhất thế giới nhị thứ nguyên hay thế giới anime, thì Lam Nhiễm (Aizen) - kẻ giàu mị lực vô cùng, bức cách cao bạo, năng lực mạnh đến đáng sợ - đủ để đứng trong top 3, thậm chí có tư chất tranh đoạt vị trí số 1.

Người trước mặt này cũng tương tự như vậy!

Bởi vì hắn là Uchiha Madara!

Chỉ cần cái tên này là đủ rồi, mọi giải thích khác đều là trắng bệch vô lực, không có chút ý nghĩa nào!

Uchiha Madara sắc mặt mặc nhiên, một bước đạp ra, xuất hiện ở đầu bên kia lôi đài.

Đối diện hắn là Lam Nhiễm.

Một kẻ bá khí trắc lậu khiến người ta không dám nhìn thẳng, một kẻ ôn hòa nho nhã lại khiến người ta rét lạnh.

Hai tồn tại nhân khí siêu cao, giờ khắc này đã giao tập với nhau.

Không có bất kỳ lời thừa thãi nào, trong nháy mắt, hai người giao chiến với nhau.

Đao mang xé rách tất cả, nhẫn thuật hủy thiên diệt địa, từng loại sức mạnh cường đại đủ để dễ dàng hủy diệt tinh thần bùng nổ trên lôi đài.

Ngay cả lôi đài do Chư Thiên Thành Thành Chủ và Bàn Xí Nga liên thủ dựng lên, giờ phút này cũng không ngừng chấn động, sinh ra từng tầng gợn sóng.

Phía dưới, khán giả hai bên, kẻ thực lực không đủ thì từng người mắt lộ cuồng nhiệt, gắt gao nhìn chằm chằm lôi đài, một cái chớp mắt cũng không nỡ.

Kẻ thực lực cường đại cũng từng người hoặc mắt lộ kiêng kỵ, hoặc chiến ý sôi trào, hận không thể thay thế, xông lên thống khoái đánh một trận!

Lúc này, Chư Thiên Thành Thành Chủ không khỏi nhíu mày, sắc mặt có chút không đẹp.

Chú ý điểm này, Dạ Thần Nguyệt sắc mặt không khỏi ngưng lại: "Thành chủ, xảy ra chuyện gì?" Tuy rằng trí thương đủ cao, nhưng

thực lực chung quy kém không ít, có thể bố cục tất cả nhưng thị lực lại căn bản không theo kịp trận chiến trước mắt.

Chư Thiên Thành Thành Chủ thâm bất khả trắc, khẳng định có thể nhìn thấy thứ hắn không thấy, hắn cần tư liệu để chỉnh sửa bố cục phía sau.

Chư Thiên Thành Thành Chủ cũng không lờ đi Dạ Thần Nguyệt, chỉ là sắc mặt có chút âm trầm nói: "Ván này sắp thua rồi!" "Tên đối diện kia đã bước ra con đường của riêng mình~" Tuy không rõ lắm về khái niệm "bước ra con đường", nhưng không trở ngại Dạ Thần Nguyệt liên tưởng.

Trầm tư một lát, Dạ Thần Nguyệt mỉm cười: "Thành chủ, có lẽ đây cũng không phải chuyện xấu." "Thua làm kế hoạch ban đầu không thể triển khai mà là chuyện tốt sao?" Nói rồi, Chư Thiên Thành Thành Chủ nhìn Dạ Thần Nguyệt một cái, ánh mắt không mấy thiện cảm, thậm chí ẩn ẩn có một tia lãnh quang khiến người ta tim đập nhanh.

Dạ Thần Nguyệt gật đầu, lại lắc đầu: "Thua tự nhiên sẽ gây trở ngại cho kế hoạch, nhưng cũng không quan trọng, phía sau tôi còn bố cục khác." "Theo thành chủ thấy, kẻ tên Lam Nhiễm kia có lẽ chiến lực phi đồng tiểu khả, nhưng thực tế so với thực lực thì trí tuệ mới đáng sợ hơn.

Dù sao hắn cũng từng thất bại duy nhất một lần vì lấy trí tuệ đổi lấy sức mạnh.

Sau này thông suốt điểm đó, hắn chủ động vứt bỏ cỗ sức mạnh vô nghĩa kia.

Một kẻ như vậy tất nhiên để ý đến trí tuệ hơn là sức mạnh.

Nay một kẻ như vậy lại bị dùng như đơn vị chiến lực, cộng thêm việc đối phương bị sơ suất trong ván đầu tiên, tôi đại khái xác định

người bên kia trên dưới tịnh không đồng lòng." "Lam Nhiễm có lẽ ôm ấp suy nghĩ đặc thù nào đó, hoặc là chịu sự bài xích nào đó.

Dù sao có một số kẻ ngu muội khá để ý đến thân phận 'Boss', hoặc là kiêng kỵ~" "Quan trọng nhất là, hiện tại người bố cục của đối phương rất bình thường~~" "Chỉ cần lợi dụng tốt điểm này, ván tiếp theo tỷ lệ thắng sẽ vượt quá tám thành!" "Thành chủ, tôi biết người tiếp theo nên phái ai rồi~" "Chỉ là cần sự giúp đỡ của thành chủ một chút, một chút giúp đỡ không dễ phát hiện~" Đúng lúc này, trên lôi đài phía dưới, chiến cục cũng đến hồi kịch liệt nhất.

Oanh!!!!

Uchiha Madara, người đã sớm tấn thăng Tinh Thể Cấp, chiến lực toàn khai.

Một viên thiên thạch khổng lồ hơn cả mặt trời từ trên trời giáng xuống, trong sát na làm yên diệt tất cả mọi thứ!

Nhìn lôi đài trống không chẳng còn gì nữa, Uchiha Madara thần sắc mặc nhiên, phảng phất như chém giết địch thủ tịnh không phải chuyện gì ghê gớm, xoay người định rời khỏi lôi đài trở về!

Tại khoảnh khắc này, sắc mặt Uchiha Madara bỗng nhiên biến đổi, cả người cứng đờ, trực tiếp chết trân tại chỗ.

Hắn bắt đầu nỗ lực thao túng thân thể không nghe lời của mình, thần sắc kịch liệt dao động: "...

Chuyện từ lúc nào!" "Thân thể ư?

Ông có thể đoán thử xem~" Theo giọng nói đạm đạm vang lên, Lam Nhiễm vốn đã bị diệt sát triệt để lại tái xuất hiện trong sân, trên người không thấy một hạt bụi, giống như chưa từng chịu chút thương tổn nào.

Uchiha Madara tuy thân thể bị khống chế nhưng không biết vì sao

vẫn có thể nói chuyện, lạnh lùng nhìn Lam Nhiễm: "Thân thể của ta, rốt cuộc là sao?" Thân thể không thể khống chế, quả thực là trò cười!

Chương 161

Lam Nhiễm cười không nói, không có hứng thú giải thích, chỉ nhẹ nhàng búng tay một cái.

Giây tiếp theo, Uchiha Madara động.

Hắn nâng tay lên, sau đó hung hăng đấm vào ngực mình một quyền.

Phanh một tiếng, hắn bay ngược ra ngoài, cuối cùng rơi xuống lôi đài.

Một màn Uchiha Madara tự đánh bay mình khỏi lôi đài này quả thực quỷ dị đến cực điểm!

Lát sau, Uchiha Madara đứng dậy, nhìn chằm chằm tay mình, sau đó ngẩng đầu nhìn Lam Nhiễm trên lôi đài: "...

Năng lực tương tự Tâm Chuyển Thân Chi Thuật?" "Không, thân thể con người do ý thức chưởng khống.

Ta chỉ đánh lừa thân thể ông, khiến ý thức ông không thể khống chế thân thể nữa, đồng thời để ý thức của ta tiếp quản thân thể ông.

Cũng không phải thủ đoạn gì ghê gớm~" Lam Nhiễm thần sắc đạm nhiên nói ra những lời khiến vô số người biến sắc, sau đó thân hình nhẹ nhàng rời khỏi lôi đài.

Uchiha Madara vẫn đứng nguyên tại chỗ, không biết đang suy nghĩ gì.

Lúc này, Chư Thiên Thành Thành Chủ mở miệng: "Đối thủ của ngươi đi một con đường lừa gạt.

Lừa gạt ngũ quan con người, lừa gạt ý thức, lừa gạt tất cả những

thứ vô hình vô ảnh, thậm chí lừa gạt thế giới.

Đạo lộ của hắn nở hoa, ngươi bại trong tay hắn tịnh không phải do ngươi thất ngộ.

Về đi, nếu không phục, đợi trở nên mạnh hơn hãy đi khiêu chiến~" Lời vừa nói ra, phía Chư Thiên Thành lập tức vang lên tiếng hít khí lạnh liên tiếp.

Lừa gạt tất cả, lừa gạt ngũ quan, ý thức, lừa gạt tất cả hữu hình vô hình chi vật, bực nào nghịch thiên!

Lam Nhiễm, thật sự là một gã vô cùng đáng sợ!

Bởi vì kiêng kỵ Lam Nhiễm, nhất thời sĩ khí phe Chư Thiên Thành ẩn ẩn có chút xuống thấp.

Đúng lúc này, Dạ Thần Nguyệt mở miệng: "A a, xác thực là năng lực rất giỏi.

Bất quá, vị xuất trường tiếp theo của tôi cũng là một tồn tại không tầm thường." Nói rồi, trên mặt hắn lộ ra nụ cười cổ quái.

Nương theo lời Dạ Thần Nguyệt vừa dứt, trong Chư Thiên Thành bước ra một bóng người.

Một bộ thanh sam thuần trắng, tóc ngắn màu nâu, kính gọng đen và đôi mắt màu nâu.

Bề ngoài nhìn qua là một người đàn ông ôn nhu thường xuyên mang theo nụ cười.

Thế nhưng sự xuất hiện của người đàn ông này lại khiến cả phe Chư Thiên Thành tề loạt rơi vào tử tịch.

Bởi vì người này thực sự quá quen thuộc.

Dù sao vừa rồi một người y hệt như vậy đã thay mặt đối phương đánh bại phe Chư Thiên Thành, triển hiện lực lượng cực kỳ kinh

khủng.

Hắn hách nhiên là Lam Nhiễm, một Lam Nhiễm mới!!

Nương theo Lam Nhiễm này xuất trường, phía nhóm chat cũng đồng thời truyền ra tiếng ồ lên xôn xao.

Mị lực cá nhân của Lam Nhiễm thật sự không thấp, nhưng đó là làm đồng đội.

Nếu làm kẻ địch, tuyệt đối là một chuyện vô cùng khủng bố!

Lúc này, ngay cả Mori Kogoro cũng không khỏi ngạc nhiên.

Lam Nhiễm của phe nhóm chat cũng đồng dạng mắt kính lóe lên kỳ quang, lẳng lặng chăm chú nhìn Lam Nhiễm kia trên đài.

Không có phẫn nộ hay gì khác, chỉ tràn đầy sự hiếu kỳ và vẻ tham cứu.

Lát sau, Lam Nhiễm nghiêng đầu nhìn Mori Kogoro, nói: "Mao Lợi quân, cậu thấy thế nào?" Lúc này Mori Kogoro cũng đã hồi thần, nghe vậy nhún vai: "Tôi tự nhiên là đứng nhìn rồi." Sau đó hắn bĩu môi: "Tôi dám cá tên đối diện kia có hơn bảy phần khả năng là giả!" "Nhưng cũng không thể hoàn toàn xác định, không phải sao?" Lam Nhiễm thản nhiên nói. "Bề ngoài y hệt tôi, thực tế có thể là một người thường, có thể là siêu cấp cường giả, cũng có khả năng thật sự là tôi.

Ba loại khả năng, ba loại xác suất, cần phải đi đoán.

Hiệp này, bọn chúng căn bản là đưa ra một bài toán khó." "Ba loại khả năng đại biểu cần ba phương pháp ứng đối.

Nếu phái ra cường giả đỉnh cấp mà đối diện lại là người thường thì sẽ lãng phí một chiến lực đỉnh cấp.

Nếu xuất động cường giả bình thường lại có khả năng bị cường giả ẩn giấu nhân tư trực tiếp đánh bại." "Mao Lợi quân, trong tình

huống này cậu sẽ lựa chọn thế nào đây, ta cũng rất mong chờ." Mori Kogoro đảo mắt trắng liếc Lam Nhiễm một cái: "Loại chuyện này, trêu chọc tôi như vậy thật sự tốt sao?" "Thế nào, đối phương dùng ngoại hình của ta, cậu không tức giận?" "Vì sao phải tức giận?

Rất thú vị không phải sao?

So với việc đó, ta hiện tại càng mong chờ lựa chọn của Mao Lợi quân~" "Lựa chọn của tôi..." Mori Kogoro trầm mặc, sau đó cười khẽ: "Không phải chính là thứ tôi vẫn luôn cần sao?" "Tên kia thật sự tưởng tôi nhìn không ra ư?" "Hắn làm cho tôi tưởng rằng tính cách tôi có khiếm khuyết, hoàn mỹ lợi dụng điểm này để khiến tôi lâm vào cảnh địa nan giải.

Nhưng...

đây cũng vừa vặn là thứ tôi muốn!" "Ván này hắn sẽ triệt để đi về phía bại bắc!" "Thiên Đế tiên sinh, đến lượt ngài xuất trường rồi!!" "Tên đối diện kia tuyệt đối là do chiến lực đỉnh cấp của đối phương ngụy trang.

Một khi lấy được ván này, cán cân thắng lợi sẽ triệt để nghiêng về phía chúng ta!" "Vì yếu tố gì?" Trong lời nói của Chư Thiên Thành thành chủ lộ ra vẻ tò mò, để một người bên mình ngụy trang thành nhân vật của đối phương, thoạt nhìn đều có chút cổ quái.

Dạ Thần Nguyệt thần sắc toát lên sự tự tin nhàn nhạt: "Một cái khảo nghiệm nho nhỏ, ba loại lựa chọn, ba loại khả năng.

Nếu là kẻ yếu đóng giả, một Lam Nhiễm thật sự, hay là cường giả tiến hành ngụy trang, đối phương sẽ có ba loại phương pháp ứng đối.

Chỉ cần chọn sai, đối phương sẽ phải trả cái giá thảm khốc!" "Nếu chọn đúng thì sao?" Chư Thiên Thành thành chủ tự nhiên hiểu rõ đối phương cần phải trả cái giá như thế nào. "Chọn trúng?" Dạ Thần

Nguyệt hơi mím môi: "Không, không thể nào chọn trúng!" "Trận đối quyết đầu tiên, xuất động Saitama lão sư, một mặt là để khóa chặt chiến cục trận đầu, mặt khác là để phán đoán tính cách đối phương." "Nếu dùng chiến lực cấp 8 tiến hành áp chế tuyệt đối, nhưng đối phương lại có tính cách cường thế...

Nếu tùy tiện chọn một người chủ động đầu hàng, đó là tính cách cẩn thận.

Nhưng đối phương lại lựa chọn sai lầm, chọn một kẻ có thể đánh một trận, thậm chí có cơ hội thắng lợi nhưng lại tuyệt đối thắng không nổi lên sàn.

Tính cách này không lên không xuống, không đủ cẩn thận, cũng không có sự liều lĩnh cường thế.

Do dự, trù trừ, muốn thử vận may một phen, đây là lựa chọn ngu xuẩn nhất.

Kẻ như vậy, trận tiếp theo tự nhiên cũng sẽ dùng lối đánh bảo thủ.

Bảo thủ đồng thời lại muốn có khả năng thắng lợi, loại phương pháp này đồng nghĩa với thất bại, sẽ trực tiếp tổn thất một chiến lực quan trọng!" Chư Thiên Thành thành chủ lẳng lặng nghe Dạ Thần Nguyệt giải thích, đợi hắn nói xong tất cả, cũng nhịn không được lộ ra vài phần tán thán: "Không tệ, nếu lần này thành công, tính một phần đại công, sau khi trở về, bản thành chủ sẽ không keo kiệt khen thưởng!" Dạ Thần Nguyệt cười nhạt, nhận lấy lời khen của thành chủ.

Sau đó, ánh mắt hai người đồng loạt hướng về phía lôi đài.

Ánh mắt kia tràn ngập sự thương hại và tò mò.

Tò mò xem tên xui xẻo nào sẽ bị chọn trúng, thương hại cho kết cục bi thảm của đối phương.

Khoảnh khắc tiếp theo, cả bầu trời dường như tĩnh lại ~ Một luồng thần lực hạo hãn dũng động giữa thiên địa.

Nơi này vốn là vô tận hư không, bốn phía không có vật gì khác, chỉ có loạn lưu hư không phức tạp cùng bão táp hư không vô sở bất tại!

Nhưng tại thời khắc này, tất cả loạn lưu hư không, tất cả bão táp hư không đều biến mất không còn tăm hơi, giống như bị một cỗ áp chế lực tuyệt đối đè nát.

Tiếp đó, một bóng người đạp lên hư không, từng bước từng bước đi về phía lôi đài.

Bộ phạt của hắn không chậm, nhưng lại như mang theo một cỗ ma lực quỷ dị.

Ba tháp, ba tháp...

Tiếng bước chân không nhanh không chậm, giống như vang lên trực tiếp tại trái tim mỗi người.

Toàn thân mặc hắc y đơn giản, ngũ quan cực kỳ tinh xảo, sắc mặt vô hỉ vô bi.

Quan trọng nhất là khí chất đặc thù đến cực hạn kia, vừa giàu có uy nghiêm thần tính, lại vừa mang theo sự mị hoặc ma tính.

Thần tính và ma tính, âm và dương, chính diện và phụ diện, phảng phất như những mặt bài xích cực hạn nhất thế gian cùng xuất hiện trên người một sinh linh.

Vừa có sự bài xích độc đáo, lại không thiếu cảm giác dung hợp kỳ lạ, quả thực là sinh linh phức tạp nhất lại cũng kỳ dị nhất thế gian.

Hắn cứ thế không nhanh không chậm đi tới, sau đó chậm rãi đáp xuống lôi đài, nhìn chăm chú đối thủ, đôi mắt không chút gợn sóng.

"Ngươi, chính là con sâu cái kiến sẽ bỏ mạng trong tay ta ~~" Một câu nói nhàn nhạt nhưng ngạo mạn đến cực hạn, nghe vào lại không có bao nhiêu phần cao ngạo, chỉ có một loại bình tĩnh như lẽ đương nhiên, giống như đang trần thuật một sự thật hiển nhiên.

Đối diện, 'Lam Nhiễm' lúc này sắc mặt lại chợt biến!

Cùng dạng sắc mặt đại biến còn có đám người phe Chư Thiên Thành, Chư Thiên Thành thành chủ, cùng với...

Dạ Thần Nguyệt vốn đang đầy vẻ tự tin! "Không thể nào!!!!" Dạ Thần Nguyệt vẻ mặt hãi nhiên, trong ánh mắt tràn đầy kinh hãi cùng không hiểu: "Với tính cách tên kia, căn bản không nên mạo hiểm lớn như vậy, không có phách lực lớn như vậy mới đúng!!" Trong lúc kinh hô, gần như theo bản năng, Dạ Thần Nguyệt nhìn về phía đối diện.

Cũng không biết là trùng hợp hay không, lúc này Mori Kogoro cũng vừa vặn ngẩng đầu, nở nụ cười như có như không, tràn đầy vẻ nghiền ngẫm nhìn Dạ Thần Nguyệt.

Dạ Thần Nguyệt nội tâm chợt trầm xuống! ...Âm mưu!!

Tên kia biết rõ quyền hạn tính cách, cố ý lộ ra cho hắn xem, đó căn bản là một cái bẫy!!

Chương 162

Hiểu rõ tất cả, Dạ Thần Nguyệt mắt tối sầm lại.

Hắn có chút cứng ngắc xoay người, vừa vặn nhìn thấy biểu tình của Chư Thiên Thành thành chủ.

Âm trầm, chớp động vô tận lãnh quang, gần như muốn giết người, nhưng quỷ dị là đối phương lại không trực tiếp động thủ, chỉ lạnh lùng nói: "Việc tốt do ngươi làm cả đấy!!!!" Dạ Thần Nguyệt trong lòng không khỏi kinh hãi.

Dựa theo sự hiểu biết về Chư Thiên Thành thành chủ, vị này tính tình cũng không tốt, xảy ra sai lầm loại này, theo lý thuyết tuyệt đối sẽ không bỏ qua mới đúng, lúc này lại chỉ lãnh ngôn lãnh ngữ, không có trực tiếp động thủ.

Chẳng lẽ... "Hừ, may mắn bản thành chủ chưa bao giờ đặt tất cả sự nắm chắc lên người ngươi!" Nội tâm hơi trầm xuống, sau đó là một loại khổ sở từ đáy lòng.

Trước đó phán đoán đối diện lòng người không hợp, hiện tại xem ra, chân chính lòng người không hợp lại là phe mình.

Thành chủ ngay cả quân sư cũng không tin tưởng, vậy còn có thể tin ai?

Khổ sở, bất lực, đủ loại cảm xúc phức tạp tích tụ trong lòng.

Dạ Thần Nguyệt không có chạy trốn.

Nếu trận đối quyết này cuối cùng phe Chư Thiên Thành thắng, vậy chạy đi đâu cũng vô dụng; nếu đối diện thắng, vậy chạy hay không chạy đều như nhau.

Dứt khoát, hắn trực tiếp xoay người, lẳng lặng nhìn về phía lôi

đài.

Chết không đáng sợ, hãy để hắn xem xem, vị thành chủ này rốt cuộc có bố cục gì.

Lúc này, trên lôi đài.

Khí Thiên Đế vừa dứt lời, liền chợt đánh ra một chưởng.

Nhìn tư thái kia, là muốn trực tiếp một chiêu giải quyết đối phương, không có nửa phần lưu tình.

Với thực lực của Khí Thiên Đế, cho dù tùy ý một chưởng, cũng đủ để dễ dàng trấn sát bất kỳ Tinh Thể cấp nào!

Nhưng mà, đợi một chưởng rơi xuống, lại không hề giống như hắn dự liệu nghiền nát đối phương thành bụi bặm... mà là bị tiếp được ~ Lúc này, 'Lam Nhiễm' đối diện khóe miệng hiện lên một tia khinh thường. "Sức mạnh của ngươi, dường như tịnh không mạnh như ngươi nói!" Lời vừa dứt, một cỗ thần lực khủng bố chợt phóng lên tận trời, vô tận tinh thần chi quang chiếu rọi ức vạn phương viên.

Sau khi phá giải khu thể ngụy trang, hiển lộ ra một đạo đế ảnh uy nghiêm.

Tôn đế ảnh này vừa xuất hiện, liền một quyền oanh hướng Khí Thiên Đế!

Một quyền này, là Thiên Đế Chi Quyền, hoàng hoàng đế uy trấn áp tất cả, chí cao chí thượng, không thể né tránh, không thể trốn thoát!

Oanh một tiếng, hư không nổ tung, hư không trong lôi đài trực tiếp bị đánh bạo.

Khí Thiên Đế cả người bị đánh lùi lại, một bước, hai bước, ba bước... cuối cùng, lùi trọn vẹn năm bước!

Nhìn một màn này, đế ảnh kia không khỏi kinh hãi!

Chính diện ăn một thức Thiên Đế Chi Quyền, chỉ lui về sau năm bước?

Khí Thiên Đế lại cúi người xuống, vuốt ve vị trí bị công kích.

Trầm mặc, sau đó cười lớn. "Thú vị, lại có thể đánh lui ta." "Tiểu thần không biết tên, ngươi khơi dậy hứng thú của ta." "Tiểu thần không biết tên?" Đế ảnh uy nghiêm kia nghe vậy, trong lòng giận dữ.

Đường đường là một trong Tứ Thiên Giới Đại Đế, hắn hà cớ gì từng chịu khuất nhục bực này! "Ngươi, triệt để chọc giận bản đế rồi!" "Bản đế, hôm nay tất thân tự trảm ngươi!!" Nương theo tiếng gào thét phẫn nộ, bản chất thần linh của đối phương triệt để nở rộ.

Trong sát na, chư thiên dị tượng hiển hóa.

Đầy trời tinh thần rạng rỡ sinh huy, đem tôn đại đế kia đoàn đoàn vây quanh, vừa giống như thị vệ, lại giống như tôi tớ!

Một thân tử sắc đế bào, toàn thân tử khí bầu bạn, hạo đãng đế uy hướng về bốn phía khuếch tán.

Nhân, thần, quỷ, ma, yêu... tất cả sinh linh giờ khắc này đều nhịn không được nảy sinh lòng kính sợ, nhịn không được muốn bái phục vị đại đế cao cao tại thượng kia!

Uy nghiêm bực này, dị tượng tinh thần oanh nhiễu quanh thân bực này, loại tử khí tôn quý này, thân phận người này không thể nghi ngờ!

Thiên Thượng Tứ Ngự, Bắc Cực Trung Thiên Tử Vi Đại Đế, chỉ đứng dưới Ngọc Hoàng Thượng Đế, thống ngự chư thiên tinh thần, là chư thiên tinh thần chi chủ!

Hơn nữa, tịnh không phải Tử Vi Đại Đế của sơ cấp thế giới bình thường, mà là Bắc Cực Trung Thiên Tử Vi Đại Đế của một phương cao đẳng thế giới chân chính.

Thực lực: Cấp 8!

Nhìn tư thái hoàng hoàng uy nghiêm của đối phương, Khí Thiên Đế sắc mặt lại không có nửa phần biến hóa.

Thực lực bực này, trước khi hắn nhập nhóm thì thượng khả nhất quan (còn có thể xem được), nhưng hiện nay...

Không đủ, xa xa không đủ!

Vậy thì...

đánh chết đi ~ "Thần Chi Qua!" Vừa ra tay, vòng xoáy thần lực thao thiên liền bao trùm Tử Vi Đại Đế!

Khoảnh khắc tiếp theo, liền là vô cùng vô tận công phạt!

Oanh!

Oanh!

Oanh...

Toàn bộ lôi đài vang lên tiếng nổ bạo liệt như sấm sét, cùng với... tiếng gầm thét liên hồi của Tử Vi Đại Đế.

Khí Thiên Đế vẫn giữ nguyên tư thái ban đầu, không ngừng nghiền ép đối phương.

Nhìn kiểu này, bại bắc chỉ là vấn đề thời gian. "Ngươi, là ngươi bức bản đế, vậy thì chết đi!!" Bỗng nhiên, Tử Vi Đại Đế gầm lên một tiếng, trong cơ thể mãnh liệt bộc phát ra một cỗ kiếm áp vô pháp vô thiên, kinh người.

Trong sát na, kiếm quang lóe lên, toàn bộ lôi đài trong nháy mắt bị chém làm hai nửa!

Lúc này, Khí Thiên Đế cứng đờ ở một bên.

Bên chân hắn chính là vết nứt bị chém làm đôi kia.

Đồng thời, một lọn tóc dài bị cắt đứt, chậm rãi rũ xuống, cuối cùng rơi trên mặt đất.

Khí Thiên Đế cứ thế lẳng lặng nhìn lọn tóc kia, có chút ngẩn người xuất thần.

Thứ Khí Thiên Đế thích cũng không nhiều.

Biến mạnh là một, giao chiến với Lục Minh, không ngừng truy đuổi kẻ được hắn nhận định là vừa là tri kỷ vừa là túc địch kia là một, chải vuốt mái tóc dài thì là cái cuối cùng.

Không có lý do, cũng không có bất kỳ duyên cớ nào, ai mà không có mấy thứ mình thích.

Khí Thiên Đế thích mái tóc, tịnh không kỳ quái, cũng không quỷ dị.

Nhưng hiện tại, tóc của hắn bị chém đứt.

Mái tóc mà ngay cả túc địch Lục Minh cũng chưa từng chém đứt, lại bị tên kia chém đứt rồi.

Trầm mặc, sau đó là...

Bạo nộ!!

Cơn bạo nộ chưa từng có!! "Nhữ, đáng chết!!!!" Khí Thiên Đế bạo nộ đáng sợ đến mức nào?

Không ai biết, nhưng hiện tại đã có người biết rồi!

Nhưng, tuyệt đối không ai thích thú khi có hân hạnh chứng kiến một màn này!

Hủy diệt!

Bạo động!

Phúc diệt!

Nương theo đôi mắt đỏ ngầu bùng nổ, thần lực cùng ma lực

khủng bố không chút giữ lại trút xuống.

Chương 163

Tất cả, tất cả mọi thứ trong tầm mắt đều đang hứng chịu đả kích như hủy diệt!

Hủy diệt!

Hủy diệt!

Hủy diệt!!

Toàn bộ lôi đài bị triệt để đánh nổ!

Tử Vi Đại Đế bị đánh nổ ngay tại chỗ, lại dùng tính bất tử cường đại của cấp 8 phục sinh, sau đó lại bị đánh nổ!

Lại phục sinh!

Đánh nổ!

Phục sinh!

Đánh nổ!

Phục sinh!!!!

Giữa thiên địa chỉ còn lại tiếng nổ mạnh cuồng bạo cùng từng đoàn từng đoàn màu đỏ tươi diễm lệ không ngừng nổ tung.

Tràng cảnh đáng sợ khiến mỗi một người đều nảy sinh lòng sợ hãi.

Ngay cả Chư Thiên Thành thành chủ lúc này cũng không khỏi lùi lại vài bước, chỉ sợ bị máu bắn đầy mặt.

Tên kia, có chút quá mức nóng nảy rồi!

Cũng không biết đã qua bao lâu, cũng không ai dám đi ngăn cản Khí Thiên Đế đang bạo nộ.

Cuối cùng, trải qua hoặc là vài chục lần, cũng hoặc là cả trăm lần phục sinh!

Tử Vi Đại Đế bị triệt để trấn sát trong hư không, giữa không trung rốt cuộc không còn xuất hiện cảnh tượng phục sinh kia nữa.

Một tôn đường đường cấp 8, cứ thế triệt để bị Khí Thiên Đế bạo nộ oanh thành cặn bã.

Tại khoảnh khắc vẫn lạc cuối cùng, trên mặt Tử Vi Đại Đế lại lộ ra biểu tình như được giải thoát.

Làm xong những việc này, Khí Thiên Đế dường như có chút chưa đủ hưng phấn, đôi mắt sát ý sôi trào chuyển hướng về phía phe Chư Thiên Thành.

Người phe Chư Thiên Thành trong lòng tề xoát xoát lộp bộp một tiếng.

Bị loại ánh mắt đáng sợ này nhìn chằm chằm, ai có thể không chút áp lực nào.

Ngay cả Chư Thiên Thành thành chủ cũng có chút không gượng dậy nổi, hướng về phía nhóm chat hét lớn: "Số Bảy, trận này các ngươi thắng, mau đưa tên kia về đi!!" Lúc này Bàn Xí Nga quả thực hưng phấn đến mức cả người đều đang run rẩy, đâu còn thấy bộ dáng ngây ngô nào.

Một chữ: Sướng a!!

Nó không lên tiếng ngăn cản Khí Thiên Đế.

Tình huống này làm gì phải ngăn cản, để Khí Thiên Đế thuận tay giết thêm một đống người Chư Thiên Thành, thế chẳng phải sướng sao?

Dù sao, chờ đến khi triệt để xuất hiện tình huống không thể vãn

hồi, ném Khí Thiên Đế về thế giới của hắn.

Đến lúc đó, khéo khi những kẻ còn lại phải cảm ơn nó ấy chứ, như vậy không thơm sao?

Đương nhiên, còn một lý do lớn hơn: Lục Minh chưa xuất quan.

Hiện tại thắng hai trận, chờ Lục Minh xuất quan, dùng tư thái tồi khô lạp hủ thắng trận thứ ba, tất cả mọi thứ sẽ đều quy về bọn họ.

Hiện tại để Khí Thiên Đế đại náo một phen, trăm lợi mà không có một hại a!

Cho nên, không những không ngăn cản, nó ngược lại còn hận không thể cổ vũ cho Khí Thiên Đế.

Nhìn thấy Bàn Xí Nga một bộ hả hê, suýt nữa thì lấy hạt dưa ra cắn xem kịch, rốt cuộc Chư Thiên Thành thành chủ triệt để nổi giận. "Khốn kiếp, tuy rằng... hiện tại có chút sớm, nhưng bản thành chủ nhịn không được nữa!!" "Con lừa trọc Phật môn, còn không động thủ!!" Nương theo tiếng hét lớn của Chư Thiên Thành thành chủ, trong sát na, vô lượng phật quang nương theo hoàng hoàng phật âm vang vọng khắp hư không.

Khoảnh khắc tiếp theo, hư không nơi lôi đài tọa lạc trực tiếp nổ tung, hóa thành đầy trời thần tinh, hướng về một phương hướng hội tụ, cuối cùng hình thành một đạo thân ảnh thông thiên triệt địa.

Đạo thân ảnh kia hoảng nhược một tôn Cổ Phật, phật quang vạn trượng.

Chỉ có điều, khác với màu sắc hoa quý vàng óng của Cổ Phật bình thường, đây lại là một loại màu đen.

Màu đen thôn phệ tất cả, màu đen dẫn người sa đọa, phảng phất như tập hợp thể của mọi ô uế thế gian.

Chỉ vẻn vẹn đứng sừng sững ở đó, nhưng dường như ngay cả hư không cũng bắt đầu sa đọa.

Nhìn tôn Hắc Sắc Cổ Phật đột nhiên xuất hiện, Bàn Xí Nga sắc mặt chợt đại biến, phát ra tiếng gào thét phẫn nộ: "Đáng chết, là Phật Nghiệt!

Lại là Đọa Lạc Phật Nghiệt, chung cực tà vật!" "Thứ này vốn là muốn dẫn dụ một thế giới triệt để sa đọa!!" "Ngươi, khốn kiếp, tòa lôi đài này cư nhiên là một bộ phận của Phật Nghiệt.

Số Năm, tên khốn kiếp ngươi căn bản không phải vì trận đấu, mà là để tích súc sức mạnh cho Phật Nghiệt!!" Chư Thiên Thành thành chủ lúc này biểu tình lạnh lùng đến cực điểm: "Hiện tại mới hiểu được sao?

Số Bảy, ngươi quả nhiên là đồ ngu xuẩn!" "Không, ngươi nói cũng không hoàn toàn đúng.

Nếu như các ngươi ngoan ngoãn thua trận, ta lại cần gì phải phiền toái như vậy, đây chỉ là thủ đoạn dự phòng mà thôi!" "Hiện tại, mời các ngươi đi chết đi!" Bàn Xí Nga tức đến mức khuôn mặt tròn vo càng tròn hơn, hung hăng trừng mắt nhìn Chư Thiên Thành thành chủ, chỉ tay lên Thần Mục mênh mông phía trên: "Vi phạm khế ước, chẳng lẽ ngươi không sợ ngài ấy thẩm phán!" "Bạch si, hiện tại trận đấu kết thúc hay chưa?

Chỉ cần trận đấu này vĩnh viễn không kết thúc, thẩm phán làm sao giáng lâm!" "Phật Nghiệt, giết bọn hắn!" Một tiếng lệnh hạ, trong hư không, Phật Nghiệt phảng phất như nguyên đầu của mọi sa đọa kia vừa muốn hành động, Khí Thiên Đế đã dẫn đầu động thủ. "Thần Chi Thủ!" Một bàn tay hư không thần chi miên diên giữa thiên địa, hướng về phía Phật Nghiệt ấn xuống!

Cùng lúc đó, phía nhóm chat, tất cả cường giả gần như tề xoát

xoát động thủ, không một ai ngồi chờ chết!

Đao mang, đạo pháp, ma thương, võ đạo quyền phong tê liệt hết thảy...

đầy trời công kích tề xoát xoát rơi xuống hướng Phật Nghiệt.

Nhưng mà, khoảnh khắc tiếp theo, một màn quỷ dị xuất hiện.

Thần Chi Thủ kia chưa từng chạm vào Phật Nghiệt đã bị một cỗ sức mạnh quỷ dị xâm thực, đồng hóa, cuối cùng hóa thành một đoàn sức mạnh sa đọa dung nhập vào thân thể Phật Nghiệt.

Khí tức Phật Nghiệt trở nên càng thêm thâm bất khả trắc.

Đồng thời, một đạo phật quang đen kịt phổ chiếu bốn phía.

Tại nháy mắt chạm vào những đao mang, đạo pháp, ma thương kia, tất cả sức mạnh đều bị đồng hóa, sa đọa, cuối cùng triệt để một nhập vào thể nội Phật Nghiệt, trở thành một bộ phận của nó!

Bàn Xí Nga nghiến răng nghiến lợi kêu lên: "Dừng tay đi, Đọa Lạc Phật Nghiệt là một loại đồ vật đáng sợ, tuân theo quy tắc luật cực kỳ nghịch thiên.

Chỉ cần là năng lượng bị nó giải tích rõ bản chất, đều có thể đồng hóa thành một bộ phận của nó, không thể vi phạm!" "Đây là sản vật tà ác nhất thế gian, chung kết tà vật!" "Trừ phi..." "Trừ phi?" Chư Thiên Thành thành chủ hai mắt híp lại.

Phật Nghiệt thứ này, trừ phi cao hơn hai tầng thứ, hoặc là Đa Nguyên xuất thủ, bằng không trên lý thuyết hẳn là tịnh không có biện pháp gạt bỏ.

Cái gì trừ phi?

Bỗng nhiên, Bàn Xí Nga cười âm hiểm: "Trừ phi, ngươi trúng kế rồi, đồ ngu xuẩn!!" Chư Thiên Thành thành chủ sắc mặt chợt biến, đôi

mắt cảnh giác bắt đầu đánh giá bốn phía.

Nhưng mà, khí tức cường đại trong dự liệu hoặc là kinh thiên sát phạt lại trì hoãn không xuất hiện.

Chư Thiên Thành thành chủ mặt đen lại, có chút não nộ: "Khốn kiếp, ngươi lừa ta!" "Phật Nghiệt, lập tức động thủ, xử lý đám khốn kiếp này!!" "Ai, vì sao không thể quan chú ta những kẻ yếu này chứ, kẻ yếu mới là người đứng đến cuối cùng a ~~" Bỗng nhiên, một giọng nói lười biếng vang lên.

Chư Thiên Thành thành chủ theo bản năng nhìn lại, liền thấy lúc này Mori Kogoro trên tay đang xách một người, người kia thình lình chính là Dạ Thần Nguyệt.

Lúc này Dạ Thần Nguyệt trên mặt cũng không có phẫn nộ hay tuyệt vọng, chỉ có lãnh tĩnh.

Hắn lãnh tĩnh nhìn Mori Kogoro, trừ cái đó ra không còn biểu tình gì khác. "Buồn cười, ngươi cho rằng bắt được một tên như vậy là có thể làm gì được bản thành chủ sao?

Ngu xuẩn!!" Mori Kogoro lười biếng ngáp một cái: "Người giống như ta, khẳng định làm gì không được ngươi.

Nhưng mà, vị ở trên kia thì sao?" Nói xong, hắn chỉ chỉ lên Thần Nhãn mênh mông phía trên.

Chư Thiên Thành thành chủ trong lòng mạnh mẽ hiểu ra, trong lòng lộp bộp một tiếng, sắc mặt chợt trắng bệch, gầm lên một tiếng: "Ngươi dám!!" "Loại thời điểm này không phải nên chọn dụ dỗ sao, cư nhiên dùng uy hiếp.

Được rồi, kết thúc thôi ~" Nói xong, Mori Kogoro quái khiếu một tiếng, một cú thủ đao nhẹ nhàng đánh ngất Dạ Thần Nguyệt.

Sau đó, hắn ngẩng đầu nhìn lên Thần Nhãn trên trời: "Trọng tài

tiên sinh, hiện tại năm ván thắng ba đã hoàn thành, có thể thực thi cá cược được rồi chứ ~~" Lam Nhiễm thắng một trận, Khí Thiên Đế thắng một trận.

Hiện tại lôi đài bị hủy nhưng trận đấu tịnh không kết thúc, Mori Kogoro một ký thủ đao đánh ngất Dạ Thần Nguyệt, chính hảo phù hợp đệ tam tràng thắng lợi.

Hoàn toàn phù hợp quy tắc.

Cho nên, Thần Nhãn trên cao vẻn vẹn thẩm thị một tức.

Khoảnh khắc tiếp theo, một cỗ thần quang khủng bố liền mãnh liệt bùng nổ. "KHÔNG!!!!" Cỗ thần quang này siêu việt tất cả, phảng phất tuân theo một loại quy tắc chí cao nào đó.

Chương 164

Trong khoảnh khắc, đường đường là Chư Thiên Thành thành chủ trực tiếp hóa thành một đoàn tro bụi, chỉ để lại một đoàn bản nguyên thần quang rạng rỡ lưu tại giữa không trung.

Bàn Xí Nga hai mắt sáng rực, vài bước nhảy tới, hướng về phía đoàn bản nguyên kia chạy đi, sau đó há miệng, một ngụm muốn đem đoàn bản nguyên kia nuốt xuống.

Tại thời khắc mấu chốt, trong hư không đột nhiên thò ra một bàn tay, trước một bước chộp lấy đoàn bản nguyên kia.

Sau đó, tùy thủ một chưởng quất bay Bàn Xí Nga ra ngoài.

Một nam tử, ngoại trừ có chút thư sinh khí ra thì nhìn tương đối bình thường, tịnh không có chỗ đặc thù.

Mọi người tại tràng cũng không có một ai quen biết. "Lại là ai!" Bàn Xí Nga một cái bật ngược đứng thẳng người, hung hăng trừng mắt nhìn đối phương, nghiến răng nghiến lợi nói.

Suýt chút nữa là ăn được rồi, chỉ kém một chút xíu, loại cảm giác này quả thực muốn làm nó tức nổ phổi!

Người kia cười a a liếc Bàn Xí Nga một cái, sau đó vung tay lên, đem bản nguyên trong tay ném ra ngoài, trực tiếp ném vào hư không, đi vào bên trong cơ thể Phật Nghiệt vẫn còn tồn tại kia.

Trong khoảnh khắc, đoàn bản nguyên kia bị Phật Nghiệt triệt để nuốt xuống.

Cùng một thời gian, thuế biến bắt đầu rồi!!!!

Chư Thiên Thành thành chủ nguyên bản vị cách không tốn sắc so với Đa Nguyên.

Cho dù hiện tại bởi vì đẳng cấp hạ xuống dẫn đến mất đi sức mạnh vốn có, thì đó vẫn là tồn tại tối tối đặc thù.

Thôn phệ loại tồn tại đặc thù này, đó tuyệt đối là một loại kinh thiên tạo hóa.

Thậm chí, so với thôn phệ tạo hóa của một tôn Đơn Nguyên Vũ Trụ đỉnh phong khả năng còn muốn lớn hơn!

Một cỗ lực lượng sa đọa khủng bố dũng động bốn phía.

Hư không, thiên địa, vạn vật, tất cả trong phạm vi, tất cả của tất cả đều bắt đầu sa đọa!

Cỗ ý chí sa đọa khủng bố này bắt đầu điên cuồng hướng về bốn phía khuếch tán, siêu việt không gian, quán thông thời gian, rất nhanh đánh vỡ hư không bích chướng, hướng về thế giới bên ngoài khuếch tán đi.

Toàn bộ thế giới Bảo Liên Đăng trong nháy mắt này bị lực lượng sa đọa khủng bố bao trùm.

Bầu trời, đại địa, nhật nguyệt tinh thần, tiên thần chúng sinh, tất cả sự tồn tại đều bắt đầu điên cuồng sa đọa, hóa thành sinh linh sa đọa đáng sợ!

Giờ khắc này, nhìn chăm chú cảnh tượng ngoại giới, Bàn Xí Nga sắc mặt âm trầm đến cực hạn. "Nguyên lai, đây mới là kế hoạch của ngươi, ngay cả tên bạch si Số Năm kia cũng chỉ là một bộ phận trong kế hoạch ~" "E rằng, Số Năm bại bắc cũng là do ngươi cố ý an bài tốt đi!" Lúc này, nam tử đối phương mở miệng. "Không tệ, Phật Nghiệt tầm thường chí đa có thể trưởng thành đến Đơn Nguyên Vũ Trụ cấp đỉnh phong.

Muốn khóa việt Đơn Nguyên, thành tựu Đa Nguyên, duy có triệt để thôn phệ một tôn bản chất Đa Nguyên.

Trong chư thiên vạn giới, trừ bỏ vài vị tồn tại đặc thù, những bản chất Đa Nguyên khác làm sao dễ dàng thôn phệ như vậy ~~" Bàn Xí Nga sắc mặt càng thêm khó coi.

Đa Nguyên khác hình chiếu chư thiên, bản chất kéo dài đến chư thiên vạn giới, căn bản không cách nào nuốt.

Cũng chỉ có mấy kẻ bởi vì một ít nguyên nhân đặc thù mà ngã xuống vị cách mới sở hữu bản chất Đa Nguyên hoàn chỉnh, phù hợp yêu cầu bị thôn phệ.

Càng làm cho người ta căm hận là, nếu thật sự có đối thủ Đa Nguyên xuất thủ, hoàn toàn có thể kích hoạt cơ chế phòng ngự cuối cùng.

Nhưng tình huống hiện tại lại không cách nào kích hoạt, bởi vì tên gia hỏa trước mặt cũng được, Phật Nghiệt cũng thế, đều không phải Đa Nguyên, không phù hợp cơ chế phòng ngự cuối cùng. "Như vậy, ngươi lại rốt cuộc là ai!" "Ta có thể ngửi thấy trên người ngươi một cỗ khí tức lừa trọc làm người ta buồn nôn, Phật môn là cái thứ chó má gì!" Nam tử đối diện a a cười, khoảnh khắc tiếp theo, hai chân khoanh lại, quanh thân một cỗ phật lực hạo hãn khuếch tán, dưới chân phật liên nở rộ, một phái xán xán phật ý. "Bản tọa, Định Quang Hoan Hỉ Phật." "Tại thế giới này, thì được gọi là: Lưu Ngạn Xương!" "Quả nhiên!" Bàn Xí Nga sắc mặt lại tịnh không lộ ra bao nhiêu kinh sá, dù sao đã sớm có sở sai trắc.

Duy nhất không dự liệu được là tên gia hỏa này cư nhiên là một tôn Cổ Phật bản thể!

Trong chư thiên vạn giới, tịnh không phải chỉ có Đa Nguyên mới có thể hình chiếu chư thiên.

Một ít người được Đa Nguyên phú dư kỳ ngộ cũng có thể làm như vậy.

Những kẻ đề tiền cụ bị năng lực hình chiếu chư thiên này tuy không phải là Đa Nguyên, nhưng một khi chư thiên quy nhất, thực lực cũng đủ để dễ dàng đánh vỡ gông cùm cảnh giới.

Loại gia hỏa này, bởi vì nguyên nhân không phải Đa Nguyên, tất định có một cái nguyên đầu, cũng chính là bản thể.

Không giống Đa Nguyên, chỉ cần một đạo hình chiếu còn sống là có thể tùy tiện phục sinh.

Loại gia hỏa này, nguyên đầu chết rồi, bản thể chết rồi, tất cả hình chiếu đều sẽ trong nháy mắt mẫn diệt!

Trước mặt chính là một cái nguyên đầu như vậy, Phật môn Chính Phật, Định Quang Hoan Hỉ Phật nguyên đầu bản thể!

Một khi chém giết gia hỏa này, tất cả hình chiếu Định Quang Hoan Hỉ Phật trong chư thiên vạn giới sẽ toàn bộ biến mất. "Bản thể dám xuất hiện tại nơi này, không sợ lão tử triệt để làm thịt ngươi!" "Sợ?

Vì sao phải sợ?" Định Quang Hoan Hỉ Phật cười cười, quanh thân một cỗ phật lực hạo hãn dũng động.

Cỗ phật lực này mạnh mẽ, thế mà không kém bao nhiêu so với tôn Phật Nghiệt đang thuế biến phía trên.

Định Quang Hoan Hỉ Phật bản thể, thực lực: Cấp 9!

Chân chính Tinh Vực cấp tồn tại, một thân vĩ lực đủ để tung hoành ở rất nhiều đại thế giới! "Các hạ nguyên bản tuy cao không thể chạm, nhưng hôm nay lại chưa chắc có thể làm gì được bản tọa.

Càng huống hồ, còn có... ~" Nói xong, hắn nhìn thoáng qua Phật Nghiệt đang tiếp tục thuế biến trên không trung! "Làm gì không được ngươi, vậy... ta thì sao?" Bốn phương tám hướng đột nhiên vang lên một đạo thanh âm hạo hạo đãng đãng.

Cùng lúc đó, cả bầu trời bỗng nhiên ảm đạm xuống.

Khoảnh khắc tiếp theo, một bàn chân to che khuất bầu trời, một cước rơi xuống, hung hăng hướng về phía Định Quang Hoan Hỉ Phật giẫm xuống!

Oanh!!!!

Toàn bộ hư không trực tiếp sụp đổ!

Sau hư không rách nát hiển lộ ra từng mảng hỗn độn loạn lưu kinh người.

Ngoài thế giới là hư không, ngoài hư không là hỗn độn - nguyên đầu của tất cả, khởi đầu của vạn vật!

Chân chính hỗn độn, phi Vũ Trụ cấp tồn tại thì không thể tiếp xúc!

Đạt tới cấp 8, tầng thứ sinh mệnh liền phát sinh đủ loại thuế biến, cụ bị tính bất tử cực mạnh và năng lực phục nguyên, càng không cần nói đến cấp 9 tiến thêm một bước!

Cho nên, không ngoài dự liệu, Định Quang Hoan Hỉ Phật bị một cước giẫm nổ, không bao lâu sau đã một lần nữa phục sinh.

Tư thái y hệt lúc trước, vẫn là phật quang nở rộ, vẫn là phật âm lượn lờ.

Chỉ là, gương mặt kia lúc này lại không còn bình tĩnh đạm nhiên như ban đầu, thay vào đó là một vẻ âm trầm.

Là ai bị một cước sống sờ sờ giẫm chết thì tâm tình đều sẽ không quá tốt!

Càng đừng nói đệ tử Phật môn.

Đệ tử Phật môn luôn lấy kiêu trương bá đạo trứ danh, cái gọi là "Thiên thượng địa hạ, duy ngã độc tôn" chính là đại đạo của ngã phật.

Từ trước đến nay đều là Phật môn cướp bóc người khác, hà cớ gì từng chịu khuất nhục bực này!

Định Quang Hoan Hỉ Phật lạnh lùng nhìn về phía xa, trong mắt ngưng sắc chợt lóe.

Người vừa ra tay kia lúc này chưa triệt để giáng lâm, cách một cự ly cực xa mà lại có thể một cước giẫm chết hắn, tu vi tất cực kỳ bất phàm.

Nếu để Phật Nghiệt thôn phệ một tôn cường giả như vậy, tất nhiên có thể thuế biến mạnh hơn!

Nghĩ tới đây, Định Quang Hoan Hỉ Phật liền ngẩng đầu nhìn về phía Phật Nghiệt, chỉ lệnh chưởng khống trong nháy mắt phát ra.

Phật Nghiệt vẫn đang thuế biến tức thì mở bừng hai mắt.

Trong đôi mắt của nó không có bất kỳ sắc thái nhân tính hóa nào, thậm chí không có đồng nhân bình thường, đồng khổng.

Có chăng chỉ là một mảng đen kịt, phảng phất như nguyên đầu của sa đọa.

Ánh mắt nhìn đến nơi nào liền có một cỗ ý chí sa đọa thuần túy, dẫn người sa đọa. "Thí chủ xác thực cực mạnh, nhưng hãy lưu lại, cùng nhau hóa thành thực lương cho Phật Nghiệt đi!" Lời vừa dứt, hư không đẩu nhiên sụp đổ, một bàn tay thương khung từ trên trời giáng xuống, hướng về phía Định Quang Hoan Hỉ Phật ấn xuống một chưởng.

Oanh!!!!

Hư không tái độ sụp đổ, không thể nghi ngờ, Định Quang Hoan Hỉ Phật lại một lần nữa bị một chưởng đánh nổ!

Khoảnh khắc tiếp theo, đợi Định Quang Hoan Hỉ Phật tái độ phục

sinh, lần này, trong hai mắt là một mảng âm trầm não nộ!

Chương 165

"Ngươi, đáng chết!!" Nương theo tiếng gầm thét của Định Quang Hoan Hỉ Phật, trên người hắn chợt sáng lên bốn đạo phật quang!

Bốn đạo phật quang xông lên trời, hiển hóa ra bốn kiện phật bảo khí thế khôi hoành!

Một thanh Hàng Ma Bảo Xử, quanh thân nở rộ phục ma chân ý, phẩm cấp: Cấp 9!

Một phương Cửu Phẩm Công Đức Bảo Liên, rải xuống vạn thiên công đức kim quang, che chở quanh thân, phẩm cấp: Cấp 9!

Hai tôn Hộ Pháp Chân Thần, một con kim long, một con thần hổ, đều toát ra khí tức cấp 9!

Bốn đạo khí tức cấp 9 tràn ra, toàn bộ hư không dường như cũng không thể thừa tải cỗ vĩ lực này!

Hai kiện pháp bảo một công một phòng, lại thêm hai tôn Hộ Pháp Chân Thần.

Lúc này Định Quang Hoan Hỉ Phật dưới sự ánh sấn của tứ bảo, hoảng nhược Vạn Phật Chi Tổ, phật pháp khôi hoành, bất khả xâm phạm! "Nghiệt chướng, chịu chết!!" Một phương uy thế đại trướng, lại thêm Phật Nghiệt trên cao, Định Quang Hoan Hỉ Phật giờ phút này không sợ bất kỳ cấp 9 nào!

Nhưng mà, đúng lúc này, hư không tái độ sụp đổ.

Một bàn tay che trời lại lần nữa thò ra.

Lần này lại tịnh không vỗ xuống một chưởng, mà năm ngón tay xòe ra, hóa thành một tôn thái cổ thần sơn.

Năm ngón tay giống như năm cây thiên trụ bất hủ, đối với Định Quang Hoan Hỉ Phật cùng bốn dạng phật bảo quanh thân, phân biệt ấn xuống!

Sau đó, năm ngón tay khép lại, thế mà hóa thành một đạo tù thiên cấm chỉ, đem Định Quang Hoan Hỉ Phật cùng bốn dạng phật bảo thống thống trấn áp! "Thứ ồn ào, hiện tại không rảnh phản ứng ngươi, trước tiên thành thành thật thật ở yên đó đi ~" Khoảnh khắc tiếp theo, thân ảnh Lục Minh hiển hóa.

Lúc này Lục Minh một tay chắp sau lưng, tay còn lại thì trấn áp năm đạo chi lực cấp 9, uy thế kinh người.

Ánh mắt hắn lại tịnh không rơi trên người Định Quang Hoan Hỉ Phật, mà ngưng thị Phật Nghiệt trên trời.

So với Định Quang Hoan Hỉ Phật, thứ này mới thực sự phiền toái!

Không, Lục Minh không sợ!

Đồng thời với một chưởng trấn áp Định Quang Hoan Hỉ Phật cùng bốn kiện phật bảo, bàn tay còn lại tùy chi thò ra, đối với Phật Nghiệt tung một chưởng nghiền ép!

Một trận đại chiến chính thức bùng nổ!

Lúc này, Bàn Xí Nga đã sớm có chuẩn bị, cực kỳ có tiên kiến chi minh mang theo tất cả mọi người chạy trốn!

Không chỉ như thế, thuận đạo còn đem một ít người của phe Chư Thiên Thành cùng nhau mang đi.

Chư Thiên Thành thành chủ hiện tại đều đã ngoẻo rồi, những kẻ này hiện tại đều là tài sản vô chủ, không lấy phí của giời!

Năng lượng ba động khủng bố không ngừng khuếch tán, toàn bộ hư không hết lần này tới lần khác bị bạo lực oanh toái.

Năng lượng ba động khuếch tán càng ngày càng đáng sợ!

Dưới dư ba khủng bố bực này, ngay cả Tinh Hệ cấp tồn tại cũng không dám xúc cập, chỉ sợ bị tùy ý một đạo sức mạnh quét trúng là chết!

Cuối cùng, cũng không biết qua bao lâu, chiến đấu khủng bố dừng lại.

Lúc này, chiến cục thắng bại đã phân.

Lục Minh toàn thân hào phát vô tổn; Phật Nghiệt thì bị Lục Minh một quyền xuyên thủng lồng ngực.

Sức mạnh hạo hãn đạt tới cấp 9 không ngừng khuếch tán, đang điên cuồng phá hoại thân thể Phật Nghiệt.

Nhìn một màn này, Định Quang Hoan Hỉ Phật đang bị một trong năm ngón tay của Lục Minh trấn áp, trong đôi mắt lại lộ ra vô cùng sâm nhiên lãnh quang. "Ngu xuẩn!" Khoảng cách gần như vậy tới gần Phật Nghiệt, chờ đến khi Phật Nghiệt triệt để giải tích sức mạnh của hắn, là có thể triệt để đồng hóa thôn phệ tên kia.

Cùng Phật Nghiệt cận chiến, quả thực là quyết định ngu xuẩn nhất!

Phật Nghiệt, loại chung cực tà ác này, chính là vũ khí chiến tranh chung cực do một vị Phật Môn Đa Nguyên chuyên môn khai phát ra.

Bất kỳ kẻ nào không nhập Đa Nguyên, đối đầu với Phật Nghiệt, cuối cùng đều sẽ biến thành một bộ phận của Phật Nghiệt!

Tôn Phật Nghiệt này càng độc đáo, nãi kinh Phật Môn Đa Nguyên vô số tuế nguyệt kế hoạch mới diễn sinh ra cơ hội duy nhất có thể tấn cấp Đa Nguyên!

Tuy rằng hiện tại chưa từng chân chính tấn cấp Đa Nguyên,

nhưng bản chất bình cảnh đã đánh vỡ, tấn cấp Đa Nguyên chỉ là vấn đề thời gian!

Quả nhiên, không ngoài sở liệu, khoảnh khắc tiếp theo, Phật Nghiệt vốn bị Lục Minh một quyền xuyên thủng đầu nhiên hóa thành đầy trời mưa đen sa đọa, phô thiên cái địa hướng về phía Lục Minh bao phủ, sau đó đem Lục Minh đoàn đoàn vây quanh, triệt để bao vây thành một quả trứng khổng lồ màu đen kịt. "A, chiến lực kẻ này mạnh mẽ, xưng được thượng kinh thế hãi tục.

Triệt để thôn phệ một tên như vậy, đủ để Phật Nghiệt trực tiếp bước vào cấp 9 cao đoạn.

Tiếp đó chỉ cần tiếp tục thôn phệ, tiếp tục sa đọa, sớm muộn có thể hình thành một đội quân sa đọa chân chính có thể nghiền ép chư thiên vạn giới!" "Đợi đội quân sa đọa tịch quyển chư thiên, tôn Phật Nghiệt đã đánh vỡ bình cảnh này tất nhiên có thể giẫm lên chư thiên vạn giới, đạp nhập Đa Nguyên, trở thành trụ cột mới của Phật môn ta!" "Cơ sở hưng thịnh của Phật môn ta, tất cả đều ở chỗ này!" Đến lúc đó, địa vị của kẻ tiến hành kế hoạch này tại Phật môn tất nhiên sẽ một bước lên trời, siêu việt ba tôn Tổ Phật kia cũng không thành vấn đề!

Nghĩ tới đây, Định Quang Hoan Hỉ Phật trong lòng đã vạn phần nóng bỏng.

Nhưng mà, khoảnh khắc tiếp theo, Định Quang Hoan Hỉ Phật sắc mặt mạnh mẽ biến đổi.

Cũng không phải xuất hiện vấn đề gì, chỉ là... vì sao tên kia đều đã bị Phật Nghiệt thôn phệ, chỉ chờ triệt để luyện hóa, nhưng bàn tay trấn áp trên không trung lại vẫn luôn chưa từng tan đi.

Hơn nữa, dường như... lực đạo còn đang gia tăng!

Nghĩ tới đây, hắn mãnh liệt nhìn về phía Phật Nghiệt đang triệt để thôn phệ Lục Minh!

Lúc này, Phật Nghiệt từ khi sinh ra tới nay chưa từng xuất hiện biến hóa cảm xúc rõ ràng, thần sắc không biết vì sao bắt đầu kịch liệt biến hóa, toàn thân đều bắt đầu run rẩy, quỷ dị run rẩy. "Không...

Đừng!!!!" Bỗng nhiên, Phật Nghiệt thế mà trực tiếp phát ra tiếng kêu rên thống khổ.

Sau đó, nó thế mà muốn chạy trốn!!

Chỉ là, chưa đợi triệt để đào ly, toàn bộ thân thể oanh nhiên nổ tung!

Thân ảnh Lục Minh một lần nữa xuất hiện, nhìn Phật Nghiệt đang muốn đào ly, hờ hững nói: "Chạy?

Chạy được sao?" Khoảnh khắc tiếp theo, thân ảnh Lục Minh trực tiếp biến mất tại chỗ.

Đồng thời, cả vùng hư không trong sát na hãm nhập vào một mảng hắc ám.

Một tôn thân ảnh khôi hoành nhiễm nhiễm hiển hóa ra!

Một tôn tồn tại vô cùng hạo hãn, ẩn ẩn có thể nhìn ra một cái nhân ảnh, toàn thân đen kịt một màu, phảng phất như chung cực hắc ám thôn phệ hết thảy, bản thể hắc động đáng sợ nhất.

Tại quanh thân hắn, từng cái từng cái sự vật hình tròn bồi hồi, đó là từng mảng từng mảng tinh hệ.

Mỗi một mảng tinh hệ đều do ức vạn ngôi sao cấu thành!

Từng mảng tinh hệ cuối cùng hội tụ thành một phương tinh vực, hạo hãn vô ngân.

Cho dù lấy mục lực của Định Quang Hoan Hỉ Phật cũng nhìn

không thấy biên tế.

Khoảnh khắc tiếp theo, thanh âm hạo đãng như thiên vang vọng hư không, chấn động vô tận thời không. "Ta là Thiên, Đại Ám Hắc Thiên thôn phệ tất cả.

Muốn thôn phệ ta, thật là nực cười biết bao!" Cùng lúc đó, lực lượng thôn phệ khủng bố trong nháy mắt nở rộ.

Phật Nghiệt vẻn vẹn giãy dụa vài cái liền trực tiếp bị nuốt chửng vào, biến mất không còn tăm hơi.

Sau đó, một đạo ánh mắt khủng bố rơi vào trên người Định Quang Hoan Hỉ Phật.

Định Quang Hoan Hỉ Phật mãn mục kinh hãi: "Không, ngươi không thể thương hại bản tọa, bản tọa là..." "Bính!" Một tiếng, chưa đợi Định Quang Hoan Hỉ Phật nói xong, toàn bộ thân thể tại dưới đạo ánh mắt kia trực tiếp nổ tung, hóa thành thao thiên phật lực, hình thành cuồn cuộn hồng lưu, hướng về phía tồn tại phảng phất như nguyên đầu của mọi hắc ám, hắc động kia cuồn cuộn chảy tới.

Toàn bộ hư không triệt để hãm nhập trầm tịch.

Tất cả mọi thứ dường như đều trong khoảnh khắc bị triệt để thôn phệ.

Không biết đã qua bao lâu, trong thứ nguyên vị tri, vài đạo ý chí giao thoa với nhau. "Bản chất thật quỷ dị, nhìn không thấu, nhìn không thấu!" "Thiên?

Tuy là Thiên, lại không chịu sự thống lĩnh của vị Thiên Chi Nguyên Đầu kia, quỷ dị!" "Tự thân đạo lộ rõ ràng, chỉ chờ tích súc đủ năng lượng, sẽ lại là một kẻ có thể cùng chúng ta sánh vai." "Gia hỏa bất phàm, rõ ràng cụ bị đủ thực lực lại vẫn luôn chưa từng triển hiện ra.

Chỉ chờ thủ đoạn Phật môn ra hết mới ra tay, một lần hành động phúc diệt tất cả.

Chấn nhiếp, cũng là đối với chúng ta lượng kiếm.

Quả thực là một gia hỏa phách lực mười phần." "Quả nhiên, kẻ bị người đàn bà điên kia coi trọng đều không phải phàm nhân." "Ta càng tò mò vị này cuối cùng sẽ cùng vị Thiên Chi Nguyên Đầu kia nảy sinh giao tế gì.

Chương 166

Tuy rằng cực kỳ quỷ dị, nhưng chung quy thuộc về một bộ phận của Thương Thiên.

Đợi vị này đột phá, tất nhiên sẽ phân cát vị cách của Thiên Chi Nguyên Đầu." "A a, Thiên Chi Nguyên Đầu, Phật Môn hai vị Nguyên Đầu, cứ để bọn hắn cấu xé lẫn nhau đi.

Tiếp đó, bản tọa không tái xuất thủ, chỉ sẽ xem kịch ~" "Bản tọa đồng dạng rời khỏi.

Bản tọa cũng không nguyện cùng một vị chú định Đa Nguyên giao ác." ...

Trong một mảng không gian trống rỗng, Lục Minh khôi phục tư thái nguyên bản, bắt đầu chậm rãi luyện hóa sức mạnh thuộc về Phật Nghiệt cùng với Định Quang Hoan Hỉ Phật. "Một tôn Cổ Phật cấp 9 bản thể, một tôn Phật Nghiệt càng mạnh hơn.

Triệt để luyện hóa, hóa thành Thiên Chi Bản Nguyên, lại thêm một màn mưu hoa kia, hẳn là đủ để tôi bước vào Tinh Vực cấp số ~" Lục Minh lẩm bẩm, lại lộ ra một tin tức tuyệt đối có thể xưng là kinh thế hãi tục.

Lục Minh một chưởng trấn áp năm cái tồn tại cấp 9, dễ dàng diệt sát Phật Nghiệt, triển hiện ra thủ đoạn kinh thế hãi tục như thế, tịnh không phải cấp 9!

Hắn hôm nay, vẻn vẹn chỉ là một vị cấp 8!!

Tin tức này nếu truyền đi, tuyệt đối có thể chấn kinh một phương, cho dù Đơn Nguyên Vũ Trụ cấp đỉnh phong cũng phải kinh hãi, Đa Nguyên cũng phải ghé mắt!

Nhưng, đây xác thực là sự thật, sự thật không thể nghi ngờ.

Thực tế, hắn hiện tại xác thực là cấp 8, chỉ có điều tịnh không phải cấp 8 bình thường!

Ngưng tụ một trọng tinh hệ là Hạ Vị Tinh Hệ cấp, hai trọng tinh hệ là Trung Vị Tinh Hệ cấp, ba trọng tinh hệ là Thượng Vị Tinh Hệ cấp, bốn trọng là Tinh Hệ cấp đỉnh phong!

Mà Lục Minh có thể ngưng tụ ra tinh hệ, lại chừng bảy trọng!

Bảy trọng tinh hệ, triệt để siêu việt tầng thứ Tinh Hệ cấp bình thường!

Sở dĩ từ nguyên bản vẻn vẹn chỉ bắt đầu ngưng tụ đệ tam trọng trực tiếp leo lên bảy trọng tinh hệ, nguyên nhân chung quy là mười năm nay, thân phận "Thiên" vẫn luôn khuếch trương, độ hoàn thành tự nhiên đang không ngừng đề cao.

Cho nên, hôm nay ngưng tụ ra bảy trọng tinh hệ một điểm cũng không kỳ quái.

Nhưng mà, cho dù là bảy trọng Tinh Hệ cấp, chí đa cũng chỉ làm cho Lục Minh cụ bị thực lực khiêu chiến cấp 9 tầm thường, tịnh không đủ để hắn tiến hành việt giai chiến, càng đừng nói tại tình huống một chưởng áp năm trọng cấp 9 vẫn như cũ có thể dễ dàng nghiền ép Phật Nghiệt - một cái tuyệt phi cấp 9 tầm thường!

Thứ chân chính khiến Lục Minh sản sinh biến hóa lớn như thế, thành quả cuối cùng của mười năm nay, đó là một loại được xưng là "Chung Cực Sức Mạnh"!

Dưới sự kết hợp của Thần Ma Chi Khu và Vạn Vật Nguyên Đầu, đem Tam Thiên Pháp Tắc triệt để dung luyện lại một chỗ, hình thành một loại sức mạnh chân chính chung cực!

Loại sức mạnh này bị Lục Minh triệt để nắm giữ, uy năng...

Hai chữ: Nghịch thiên!

Loại Chung Cực Chi Lực được dung luyện từ Tam Thiên Pháp Tắc dưới đủ loại cơ duyên này, chỉ có một hiệu quả, một công hiệu đơn giản thô bạo, hoàn toàn có thể xưng là tang tâm bệnh cuồng!

Vô thị thế gian hết thảy quy tắc, pháp tắc, cưỡng ép đem chiến lực đề cao một cái tầng thứ!

Nếu dùng một câu dễ hiểu để nói thì là: Vô điều kiện tăng lên một cái đại cảnh giới!

Cấp 8 hạ vị, một khi sử dụng loại sức mạnh này sẽ trong nháy mắt đem thực lực bản thân tăng lên tới cấp 9 hạ vị!

Dùng chiến lực Tinh Hệ cấp đủ để xưng là phá cách, viễn viễn siêu việt Tinh Hệ cấp bình thường của Lục Minh để khu động Chung Cực Sức Mạnh, đó chính là trực tiếp leo lên Tinh Vực cấp phá cách!

Cũng chính là, nếu chiến lực toàn khai, Lục Minh thậm chí có thể cùng cường giả cấp 10 Vũ Trụ cấp cương chính diện!

Đương nhiên, đây là cực hạn bộc phát.

Thực tế lúc nãy biểu hiện thực lực tịnh không có mạnh như vậy, đại để cũng tương đương với thượng vị cấp 9 hoặc đỉnh phong cấp 9 các loại, không đến mức đạt tới cấp 9 phá cách.

Đó là bởi vì Lục Minh không có mở ra Thần Ma Chi Khu.

Chung Cực Sức Mạnh vốn là mượn nhờ Thần Ma Chi Khu mới triệt để dung luyện thành, cho nên chỉ có mở ra Thần Ma Chi Khu rồi lại khu động Chung Cực Sức Mạnh, mới có thể chân chính bộc phát ra sức mạnh cấp 9 phá cách!

Tại tình huống không triển khai Thần Ma Chi Khu, Chung Cực Sức Mạnh cũng có thể động dụng, nhưng đỉnh đa chỉ có năm sáu

thành công hiệu.

Nhưng cũng đủ để Lục Minh dễ dàng hoành hành tầng thứ cấp 9.

Nếu lại động dụng hai kiện Tru Tiên Kiếm... không, hiện tại hẳn là không thể gọi là hai kiện, mà là ba kiện.

Cái tên bi kịch cấp 8 Tử Vi Đại Đế bị Khí Thiên Đế sống sờ sờ chém chết kia đã tặng kiện Tru Tiên Kiếm thứ ba.

Ba kiện Tru Tiên Kiếm, tuy rằng không hoàn chỉnh, Tru Tiên Trận Đồ cũng không có động tĩnh, nhưng ba kiện Tru Tiên Kiếm cộng lại cũng đủ để dễ dàng nghiền ép tầng thứ cấp 9.

Với tư thái chiến lực toàn khai, gia trì ba kiện Tru Tiên Kiếm, Vũ Trụ cấp, Lục Minh đã không sợ!

Hắn hiện tại có sức mạnh chân chính, đặt tại chư thiên vạn giới, lúc này cũng đủ để chân chính xưng được một câu "Đại Năng"!

Trong tình huống này, nếu tu vi lại đột phá, thực lực đủ để tiến thêm một bước!

Nhưng mà, Lục Minh lại không có lập tức luyện hóa năng lượng trong cơ thể, ngược lại sau khi vuốt thuận năng lượng trong cơ thể liền bắt đầu nhắm mắt nghỉ ngơi, phảng phất như đang chờ đợi cái gì.

Cũng không biết qua bao lâu, hư không bỗng nhiên vặn vẹo.

Khoảnh khắc tiếp theo, một đạo hắc động bằng không xuất hiện, sau đó thân ảnh Bàn Xí Nga quen thuộc từ trong thông đạo chui ra.

Giờ khắc này, Lục Minh mở mắt. "Muộn hơn tôi tưởng một chút ~~" Bàn Xí Nga sắc mặt trịnh trọng, nghe Lục Minh nói, ánh mắt lóe lên, có chút do dự, lại có chút xoắn xuýt.

Qua nửa ngày, Bàn Xí Nga mới mở miệng nói: "Ta đang nghĩ nên dùng thứ gì giao dịch với ngươi." "Nhưng, xin lỗi, ta nghĩ thật lâu,

cũng không có thứ gì có thể giá trị đẳng đồng với cái kia ~" "Cho nên, ta đổi một cách nói." Bàn Xí Nga sắc mặt càng thêm phức tạp, có chút hứa không cam lòng, cũng có chút hứa nhận mệnh: "Lục Minh, làm một cái giao dịch đi.

Đáp ứng ta ba điều kiện, giúp ta làm ba sự kiện, ta giúp ngươi luyện hóa bản nguyên tên kia!" "Ngươi hẳn là đáp ứng.

Bản nguyên tên kia so với ngươi tưởng tượng phức tạp hơn vô số lần.

Cái kia Phật Nghiệt, ngươi cũng chí đa luyện hóa một tia da lông.

Muốn hoàn toàn luyện hóa tên kia, thủ pháp bình thường căn bản làm không được!" "Dù sao, hắn đã từng cũng là một tôn Đa Nguyên!" Lục Minh gật gật đầu: "Không phải Đa Nguyên bình thường, hẳn là giống như ngươi, một trong những Hỗn Độn Ma Thần đã từng đi ~" Đối với việc Lục Minh đoán ra một điểm này, Bàn Xí Nga cũng không có vẻ ngoài ý muốn.

Lục Minh lại không ngu, một chuyến này dấu vết để lại lộ ra quá nhiều quá nhiều, bị đoán thấu một chút cũng không kỳ quái. "Không sai, giống như ngươi tưởng tượng." "Thế nào, cái giao dịch này không thiệt thòi chứ?

Chỉ cần giúp ta làm ba sự kiện, ta giúp ngươi luyện hóa tên kia.

Nguyên bản tuy rằng ngươi có cơ hội đạp túc Đa Nguyên, nhưng nói thật, rất khó tìm được con đường chính xác.

Một khi triệt để thôn phệ bản nguyên tên kia, chờ đánh vỡ vũ trụ bích chướng, ngươi sẽ tự phát tấn cấp Đa Nguyên, kế thừa nguyên đầu và vị cách vốn thuộc về tên kia." Lục Minh trầm mặc một hồi, sau đó nói: "Cách nói rất dụ người, nhưng... tôi cự tuyệt ~" Bàn Xí Nga trực tiếp ngẩn ra, vẻ mặt mờ mịt nhìn Lục Minh.

Tình huống gì, thế mà có thể cự tuyệt??

Bản nguyên Số Năm, ngay cả Đa Nguyên chân chính đều sẽ sản sinh ý nghĩ, chỉ bất quá bởi vì một ít nguyên nhân đặc thù, Đa Nguyên khác căn bản không cách nào luyện hóa, lại thêm kiêng kị cơ chế phòng ngự chung cực của âm mưu, mới có thể vẫn luôn không ra tay.

Bằng không mà nói, đám Đa Nguyên kia đã sớm cướp điên rồi, thậm chí vì tranh đoạt mà đem chư thiên đánh nổ lần nữa cũng không phải không thể!

Một kiện chí bảo ngay cả Đa Nguyên đều phải tham lam, Lục Minh cư nhiên cự tuyệt?

Phải biết, nếu như không phải quan hệ với Lục Minh tốt đến một loại địa bộ, vận mệnh hai bên đã sớm gắt gao quấn quanh cùng một chỗ, Bàn Xí Nga cũng chưa chắc sẽ mở miệng.

Như vậy, nó cũng do dự thật lâu mới hạ quyết định!

Nhưng mà, dưới ánh mắt mê mang không hiểu của Bàn Xí Nga, một đạo lưu quang từ trên trời giáng xuống, trực tiếp rơi về phía Bàn Xí Nga.

Tốc độ rơi xuống không nhanh, Bàn Xí Nga theo bản năng dùng 'tay' đỡ lấy thứ đó.

Khi nhìn rõ thứ trong lòng, Bàn Xí Nga không còn mê mang không hiểu nữa, mà trực tiếp biến thành vẻ mặt mộng bức!

Bởi vì, đó thình lình chính là bản nguyên thuộc về Số Năm!

Ngơ ngác nhìn đoàn bản nguyên kia, nửa ngày nó mới hồi thần, sau đó ngẩng đầu nhìn Lục Minh, hiếm thấy có chút lắp bắp. "Ngươi, cái này... có ý tứ gì??" "Tên béo chết tiệt, cậu ngốc đi rồi à, tự nhiên là cho cậu rồi ~" Bàn Xí Nga hãm nhập trầm mặc, qua một lúc lâu mới mở miệng nói: "Ta lấy không ra bảo vật bễ mỹ thứ này." Đồ chơi này

bản chất cùng nó là một cái tầng thứ, tổng không thể lấy mình ra đổi, cho nên căn bản ra không nổi giá. "Không cần ~" Nhưng mà, đối mặt Bàn Xí Nga mở miệng, Lục Minh chỉ thản nhiên thốt ra hai chữ. "Không cần có gánh nặng trong lòng, thứ đó luyện hóa quá phiền toái, giao cho cậu tương đối thích hợp.

Huống chi, cậu thôn phệ thứ đó đạt được tăng lên, đối với tôi cũng sẽ càng có ích." Nói xong những lời này, sau đó hắn liền trực tiếp nhắm mắt lại.

Trầm mặc, thời gian dài trầm mặc, ngay cả Bàn Xí Nga cũng không biết trầm mặc bao lâu.

Cuối cùng, nó ngẩng đầu thật sâu nhìn thoáng qua Lục Minh, sau đó liền không nói thêm gì nữa, xoay người lựa chọn rời đi.

Tại sau khi Bàn Xí Nga rời đi không lâu, trong toàn bộ không gian, một cỗ khí cơ đột phá liền bắt đầu di mạn.

Sâu trong nhóm chat, một đạo thông đạo mở ra, Bàn Xí Nga ôm bản nguyên từ trong nhảy ra.

Chương 167

Trên đường đi, nó một câu đều không nói, cũng không biết đang nghĩ gì.

Bỗng nhiên, trên bản nguyên trong lòng chợt bay ra một đạo khói trắng, khói trắng thăng đẳng, cuối cùng huyễn hóa thành một đạo nhân ảnh, thế mà thình lình là Chư Thiên Thành thành chủ.

Lúc này Chư Thiên Thành thành chủ lạnh lùng nhìn Bàn Xí Nga: "Số Bảy, ngươi đảo là lựa chọn được người hợp tác hoàn mỹ!" "Phế thoại, ánh mắt của ta vẫn luôn tốt hơn ngươi!" "Nga, vậy sao ~" Chư Thiên Thành thành chủ lạnh lùng cười, cười đến có chút châm chọc. "Ngươi xác định ánh mắt của hắn chỉ là tốt?

Ta tuy rằng tiếp xúc với tên kia không nhiều, nhưng cũng có thể nhìn ra được, đó là một tên gia hỏa tâm tư thâm trầm." "Một tên gia hỏa như vậy, tại lúc hiểu rõ giá trị của ta, lại đi tâm cam tình nguyện, thậm chí có thể chủ động đem ta giao cho ngươi, ngươi cho rằng nguyên nhân là gì?" "Đơn thuần phát thiện tâm?

Hay là xen lẫn mưu kế cao thâm hơn?" Bàn Xí Nga nâng nâng mí mắt, liếc xéo Chư Thiên Thành thành chủ: "Ngươi đều sắp bị ta luyện hóa rồi, gia hỏa này nói nhiều như vậy, mệt hay không mệt!" "Về phần mưu kế hay không, ta đều không thèm để ý, ngươi để ý nhiều như vậy làm gì?" "Không thèm để ý??

A a, ngươi cho rằng ta sẽ tin?" "Vì sao không tin, một kiện binh khí, sẽ để ý chủ nhân của mình hay không mưu kế sao?" Bàn Xí Nga khinh phiêu phiêu một câu nói, lại làm cho Chư Thiên Thành thành chủ đẩu nhiên sắc mặt đại biến. "Binh khí, chủ nhân!!!!" "Số Bảy, ngươi điên rồi!!!!" "Trước khi hoàn thành nhiệm vụ kia, ta căn bản không có

quyền hạn nhận chủ!" Bỗng nhiên, thanh âm Chư Thiên Thành thành chủ im bặt, qua một hồi, thanh âm trở nên ngưng trọng vô cùng vang lên. "Chờ đã, trừ phi... ngươi xác định, tên gia hỏa kia, là một bộ phận của nhiệm vụ?" "Những cái kia, không cần ngươi lo lắng ~" "Mặt khác, có một việc ngươi hoặc hứa nhầm lẫn, chúng ta tịnh không phải không thể nhận chủ, chỉ là quy tắc không cho phép." "Nhưng, ai lại quy định nhận chủ nhất định phải ký kết khế ước, đó đều bất quá là một ít hình thức bề ngoài mà thôi." "Hiện tại, tên khốn kiếp Số Năm, cùng lão tử dung làm một thể đi!" "Để cho ta hảo hảo nhìn xem, ngươi kế thừa, lại là...???? bộ phận nào!" "Không, Số Bảy, dừng tay!

Ngươi không thể!

Ngươi không thể đối với ta như vậy!!" Nương theo một tiếng gào thét tê hống hiết tư để lý, toàn bộ sâu trong nhóm chat dần dần hãm nhập tử tịch!

Nương theo việc đem bản nguyên Số Năm triệt để thôn phệ, toàn bộ nhóm chat tùy chi bắt đầu hãm nhập tiến hóa mới.

Cùng lúc đó, tại một nơi hư vô trong không gian kia.

Lục Minh súc lập trong hư không, chậm rãi luyện hóa sức mạnh của Định Quang Hoan Hỉ Phật cùng với Phật Nghiệt.

Trong quá trình này, quanh thân tịnh không có sản sinh bất kỳ ba động kỳ đặc nào, cứ thế bình bình tĩnh tĩnh.

Thời gian, luôn là thứ không đáng tiền nhất ~ Cho đến một khắc nào đó, một cỗ sức mạnh cuồng bạo cổ xưa bỗng nhiên từ trong cơ thể Lục Minh bộc phát ra.

Cỗ sức mạnh này cực kỳ cường đại, chỉ có điều, vẻn vẹn xuất hiện một cái chớp mắt, liền bị một lần nữa che giấu xuống.

Khoảnh khắc tiếp theo, một đôi mắt chợt mở ra! "Được rồi!"

Luyện hóa Định Quang Hoan Hỉ Phật và Phật Nghiệt, vẻn vẹn chỉ là một bộ phận của lần thu hoạch này.

Lục Minh từ trước đến nay chưa từng coi hai cỗ sức mạnh này là thu hoạch chủ yếu nhất.

Thứ hắn chân chính chờ đợi, là thu hoạch lớn nhất của một màn bố cục này!

Giao diện thuộc tính trong nháy mắt mở ra, phía trên, độ hoàn thành của tất cả đều đang phi tốc bạo tăng!

Cuối cùng, định cách tại một cái tầng thứ mới. **Danh xưng:** Lục Minh **Xưng hào:** Khi Trá Sư **Thiên phú:** Biến giả vi chân (Vô Thượng cấp) **Thể chất:** Bất Hủ Chi Khu, Bất Diệt Chi Cốt, Cuồng Chiến Ma Chi Huyết **Dị năng:** Băng Phong Địa Ngục, Địa Ngục Hoàng Tuyền, Tận Thế Chi Phong, Tam Phân Quy Nguyên Hư Vô Thức **Thần thông:** Thương Thiên Hóa Thân (57%), Lượng Tử Vĩnh Sinh Pháp giai đoạn thứ tư (54%), Toàn Tri Cao Đẳng (1%), Nhất Niên Tam Thiên Pháp Tắc Giới (Cấp 9 Thôn Phệ Pháp Tắc 45%, Cấp 9 Hắc Ám Pháp Tắc 44%, Cấp 8 Thời Gian Pháp Tắc 86%, Cấp 8 Không Gian Pháp Tắc 85%...) **Đặc thù:** Lượng Tử Ma Chủ (????), Gia Thế Luân Hồi (Vạn Vật Nguyên Đầu) (?%), Thần Ma Chi Khu (Tiểu thành) Thương Thiên Chi Lực bạo tăng, tất cả pháp tắc, cùng với hai loại sức mạnh cấp 9 trong cơ thể sắp luyện hóa hoàn thành.

Tất cả sức mạnh trong nháy mắt gia trì vào thân, Lục Minh bắt đầu điên cuồng hướng về tầng thứ cao hơn trùng kích!

Lục Minh trước kia, tầng thứ bản thân thua xa tất cả sức mạnh, cho nên chỉ có thể do độ hoàn thành đề cao bị động đề thăng thực lực.

Nhưng hôm nay, thực lực, thậm chí tài nguyên đều có thể theo kịp, tự nhiên có thể chủ động theo đuổi đột phá, chủ động tăng cường sức

mạnh bản thân!

Mượn nhờ tất cả sức mạnh bạo tăng, lần này, đủ để cho hắn biến thành mạnh hơn!

Từng ngôi sao liên tục nổ tung, cái cũ lụi tàn, cái mới sinh ra, ngỡ như một phương vũ trụ đang tuần hoàn trong sự hủy diệt và tân sinh vô tận.

Cũng không biết đã qua bao lâu, Lục Minh lần nữa mở mắt, ánh sáng tinh thần hạo hãn lóe lên rồi biến mất, ánh sáng toàn tri trong khoảnh khắc xuất hiện rồi lại tán đi.

Trong sát na đó, tất cả mọi thứ, hư không, quy tắc, đủ loại huyền bí đều bị giải tích hoàn toàn.

Mọi ẩn bí trên thế gian, đối với Lục Minh lúc này mà nói, dường như đều không còn là bí mật!

Ào ào ào...

Dòng sông thao thao bất tuyệt từ trên trời giáng xuống, khí tức tuế nguyệt tràn ngập trong mỗi con sóng.

Thứ sức mạnh tuế nguyệt vốn dĩ cực kỳ uy thế đối với Lục Minh trước kia, lúc này cũng chỉ có vậy.

Khắc sau, đôi mắt hắn nhìn vào dòng sông thời gian, chỉ trong chốc lát, một chiếc đồng hồ cổ lão hiện ra giữa hư không.

Lục Minh vươn một bàn tay, trong tay mang theo thần lực hạo hãn vô thất, nhẹ nhàng gạt một cái.

Đồng hồ chuyển động theo, thời gian của cả khu vực này lại bắt đầu gia tốc trôi đi.

Lại tùy ý gạt thêm một cái, cả khu vực này lại bắt đầu quay ngược thời gian!

Sức mạnh thời gian, lúc này ở trong tay Lục Minh, lại giống như đồ chơi! "Không lâu trước đây là Bát cấp tuyệt đỉnh, dưới sự trùng kích của nhiều loại sức mạnh đã phá vỡ bình cảnh, đặt chân lên Cửu cấp thời gian pháp tắc.

Dưới sức mạnh hiện tại của tôi, đã có thể thực hiện điều chỉnh thời gian của Thập cấp viên mãn thời gian pháp tắc..." Thời gian pháp tắc và các pháp tắc khác có chút bất đồng, chỉ cần có thể chịu đựng được phản phệ của vũ trụ, hoàn toàn có thể chưởng khống trước vĩ lực của thời gian.

Lục Minh hiện tại không phải là vượt cấp thi triển, cho dù là vượt cấp thì cũng chỉ mượn nhờ một chút tiểu quyết khiếu, tuyệt đối sẽ không nhẹ nhàng thoải mái như bây giờ.

Bởi vì, hắn của lúc này, so với ngày xưa đã sớm không thể so sánh nổi!

Bát cấp thực lực, gia trì Chung Cực Chi Lực, có thể phát huy ra Cửu cấp sức mạnh.

Hiện tại, trên giao diện thuộc tính hiển thị độ hoàn thành `Thương Thiên Hóa Thân`: 70%! 50% là ranh giới giữa Bát cấp Tinh Hệ và Cửu cấp Tinh Vực. 70% độ hoàn thành, là Trung vị Tinh Vực cấp!

Lấy thực lực Trung vị Tinh Vực cấp, gia trì Chung Cực Chi Lực, tầng thứ chiến lực tối hậu lúc này... là Vũ Trụ cấp!!

Lấy thực lực Vũ Trụ cấp làm cơ sở, sự phản phệ của Cửu cấp pháp tắc gần như không đáng kể.

Giao diện thuộc tính tùy ý mở ra, hai loại pháp tắc xếp hạng cao nhất lúc này càng hiển lộ ra con số khiến người ta chấn động.

Thôn Phệ Pháp Tắc (99%), Hắc Ám Pháp Tắc (99%).

Hai loại pháp tắc này vốn là hai loại mạnh nhất trên người Lục

Minh, sau khi triệt để thôn phệ Phật Nghiệt, đem sức mạnh của Phật Nghiệt dung nhập vào bản thân.

Sức mạnh chủ yếu nhất của chủng tà vật chung cực này cũng là thôn phệ cộng thêm hắc ám.

Còn về cỗ lực lượng đọa lạc hãi nhân kia lại không phải là pháp tắc, mà là một sự liên hợp nào đó giữa Hắc Ám và Thôn Phệ, một sự thăng hoa, một loại Chuẩn Thăng Hoa Pháp Tắc không hoàn chỉnh!

Cũng chính vì vậy, nó mới tỏ ra gần như vô địch, sức mạnh của ai cũng không quản dụng!

Đáng tiếc, đối mặt với vị cách `Vạn Vật Nguyên Đầu` của Lục Minh, Thăng Hoa Pháp Tắc đều là rác rưởi, càng đừng nói đến loại Thăng Hoa Pháp Tắc không hoàn chỉnh!

Loại pháp tắc đọa lạc không hoàn chỉnh kia Lục Minh không thích, cho nên dứt khoát phân giải thành Thôn Phệ và Hắc Ám nguyên bản nhất, dung nhập vào bản thân, trực tiếp đẩy hai loại pháp tắc này lên cực hạn!

Còn về việc tại sao không trực tiếp trở thành 100% pháp tắc viên mãn chi cảnh?

Theo lý thuyết thì đáng lẽ đã đủ rồi, nhưng giữa 99% pháp tắc lĩnh ngộ và 100% pháp tắc viên mãn, dường như cần một chút đồ vật đặc thù, một loại lĩnh ngộ, hoặc là cái gì đó khác, cho nên chưa hoàn thành.

Thứ đó dường như không đơn giản là một cộng một, nhưng cũng không hẳn khó khăn đến thế.

Một trận đốn ngộ, hoặc giả một hồi cơ duyên, hẳn là đủ để bước qua một tia bình chướng cuối cùng!

Chốc lát sau, Lục Minh tùy tay vung lên.

Dòng sông thời gian cũng được, đồng hồ tuế nguyệt cũng được, giao diện thuộc tính cũng được, thảy đều biến mất không còn tăm hơi.

Khẽ nắm chặt tay, không thi gia bất kỳ sức mạnh nào khác, chỉ đơn giản là một động tác như vậy, hư không trước mặt liền trực tiếp bị phấn toái.

Sau hư không rách nát là Hỗn Độn, vô tận Hỗn Độn!

Nhìn đám Hỗn Độn phảng phất đủ để thôn phệ tất cả kia, Lục Minh chậm rãi đưa một bàn tay vào trong đó.

Một lát sau, khi bàn tay rút về, lúc này đã bị xâm thực chỉ còn lại xương trắng âm u.

Nhìn một màn này, Lục Minh không kinh sợ mà còn cười. "Ngay cả tầng Hỗn Độn hư không ngoài cùng, hiện tại cũng không thể dễ dàng triệt để xóa sổ tôi sao..." Bên ngoài vách ngăn thế giới là hư không, đánh vỡ không gian bích có thể nhìn thấy hư không.

Nhưng tồn tại thực sự cường đại có thể đánh vỡ không chỉ một tầng không gian bích, khi hư không lại một lần nữa bị đánh nát, sẽ xuất hiện Hỗn Độn hư không, nơi lưu chuyển Hỗn Độn chi lực vô cùng vô tận!

Loại Hỗn Độn chi lực này là sức mạnh sơ khai nhất của thiên địa, bất kỳ cường giả nào chưa đạt Vũ Trụ cấp bước vào trong đó đều sẽ bị đồng hóa trong nháy mắt!

Duy chỉ có tồn tại tầng thứ Đơn Nguyên Vũ Trụ cấp đỉnh phong mới có thể miễn cưỡng ngao du trong Hỗn Độn hư không.

Kẻ thực sự có thể coi Hỗn Độn hư không như không có gì, duy chỉ có Đa Nguyên!

Chương 168

Lúc này, Lục Minh đưa một tay vào trong đó lại chỉ bị xâm thực mất huyết nhục chi khu, đủ để chứng minh nhục thân của Lục Minh hiện tại cường hãn đến mức nào!

Khắc sau, một đạo sức mạnh thoáng qua, tất cả huyết nhục trong nháy mắt khôi phục như thường. "Thu hoạch lần này xác thực làm tôi phát sinh biến hóa long trời lở đất!" "Không chỉ phương diện sức mạnh biến hóa, `Toàn Tri Quyền Hành` cũng đã đạt đến cao đẳng.

Cao đẳng Toàn Tri, trong một ý niệm có thể tận tri hết thảy trong một phương vũ trụ, có thể nhìn thấu bản chất vũ trụ.

Sự trưởng thành tiếp theo của tôi, tất cả đều chỉ là nước chảy thành sông..." Lục Minh hiện tại thiếu vẻn vẹn chỉ là sự tích lũy thời gian mà thôi.

Phương diện sức mạnh không thiếu, phương diện pháp tắc cũng chỉ đợi từ từ trưởng thành.

So sánh ra thì một loại sức mạnh khác lại có chút nhu cầu cần đề thăng. "`Lượng tử vĩnh sinh pháp`, giai đoạn thứ năm, Lượng Tử Vĩnh Sinh chân chính, cũng đến lúc nên hảo hảo kế hoạch." Sức mạnh hiện nay đã đủ cho Lục Minh sử dụng, một khi `Lượng tử vĩnh sinh pháp` đạt tới giai đoạn thứ năm, trong chư thiên vạn giới, dưới Đa Nguyên, Lục Minh sẽ đủ để hoành hành tất cả!

Thậm chí, cho dù Đa Nguyên đích thân ra tay cũng chưa chắc có thể giết chết hắn theo đúng nghĩa!

Đối mặt Đa Nguyên, cũng có lực để giữ mạng!

Khi đó, Lục Minh mới thực sự cụ bị tư cách đồng đài đánh cờ với

những cự đầu cổ lão chân chính trong chư thiên vạn giới!

Lục Minh hiện tại, vẻn vẹn chỉ là có thể nhảy ra khỏi nửa cái bàn cờ mà thôi.

Trong lúc tĩnh lặng suy tư, Lục Minh vung tay lên, trong tay bằng không xuất hiện một vật.

Bảo Liên Đăng, chính xác hơn là Bảo Liên Đăng đã bị ma hóa.

Vốn dĩ Bảo Liên Đăng ma hóa, cho dù với thực lực đã từng của Lục Minh cũng có kiêng kị, không dám tùy ý sử dụng.

Nhưng hiện tại thì không cần nữa.

Tùy tay vung lên, đem sức mạnh đọa lạc bên trên xua tan sạch sẽ.

Một luồng sức mạnh quán nhập vào trong, Bảo Liên Đăng chậm rãi nở ra, hiển lộ một vật phẩm vẫn luôn ẩn tàng trong đó, cũng là vật phẩm mà Lục Minh vẫn luôn hứng thú, giày vò lâu như vậy để đạt được.

Đó cũng không phải là chí bảo đỉnh tiêm gì, mà là một mảnh vỡ.

Một mảnh vỡ tựa sắt không phải sắt, tựa kim loại không phải kim loại, tổng thể hiện ra màu ngân bạch, nhìn qua hẳn là một mảnh vỡ của loại binh khí sắc bén nào đó!

Chính là một mảnh vỡ này đã khiến Lục Minh tốn khí lực lớn như vậy, cũng phải kiên nhẫn hoàn thành một cái nhiệm vụ siêu cấp phiền toái.

Truy cứu nguyên nhân, là thân phận của mảnh vỡ này.

Thứ này, thân phận chân chính là mảnh vỡ của một kiện Đa Nguyên binh khí!!

Không ai biết vì sao tên Dương Tiễn đọa lạc kia lại có được thứ như vậy, cũng không ai rõ vì sao đường đường là chí bảo tầng thứ Đa

Nguyên lại bị đánh nát thành vô số mảnh vỡ.

Những thứ đó Lục Minh không để ý, quan trọng là mảnh vỡ này hiện tại thuộc về hắn.

Một mảnh vỡ binh khí Đa Nguyên, cho dù dẫn đạo ra được một tia sức mạnh cũng đủ để mạnh hơn bất kỳ binh khí Đơn Nguyên nào, mạnh hơn cả một thứ nguyên!

Quan trọng hơn là mảnh vỡ này có thể lấy ra để luyện chế binh khí Đa Nguyên thuộc về Lục Minh trong tương lai!

Trong tay thưởng thức mảnh vỡ Đa Nguyên, ánh mắt Lục Minh không ngừng biến ảo, đang suy nghĩ một vấn đề: Có nên hay không lấy Cao đẳng Toàn Tri hiện nay để giải tích mảnh vỡ này?

Với sức mạnh hiện tại, hoàn toàn có thể thông qua mảnh vỡ để truy tìm quá khứ, nhìn xem chân tướng sự xuất hiện của nó.

Chỉ là, binh khí Đa Nguyên tất nhiên có quan hệ với Đa Nguyên.

Binh khí bị đánh nát, trận chiến kịch liệt đến mức nào có thể tưởng tượng được.

Lấy thực lực hiện tại, mạo muội tiếp xúc đại chiến ở tầng diện kia cũng không biết là tốt hay xấu.

Chốc lát sau, khóe miệng Lục Minh nhếch lên, hạ quyết tâm.

Sợ hãi, từ ngữ này dường như đã sớm biến mất khỏi từ điển của hắn.

Toàn Tri Chi Nhãn mở ra, ánh sáng giải tích rơi vào bên trên mảnh vỡ.

Một cỗ chân ý tuế nguyệt dũng động, từng bức họa diện bắt đầu trình hiện trước mặt Lục Minh...

Trong thiên địa hỗn độn hư vô, có hai tôn tồn tại không thể dùng

ngôn ngữ hình dung đang giao chiến.

Mỗi một người bọn họ, hình thể to lớn đều siêu việt vũ trụ, uy thế cường đại đều đạt tới cảnh giới không thể diễn tả!

Thậm chí, ngay cả bọn họ giao chiến, Lục Minh cũng có chút nhìn không hiểu lắm!

Duy nhất có thể hiểu được là bọn họ đang chiến đấu, đang dùng một loại hình thức mà Lục Minh không thể lý giải để chiến đấu!

Thứ duy nhất làm cho Lục Minh cảm giác có chút quen thuộc là một trong số đó, trên thân ẩn ẩn có phật quang lượn lờ. "Một Đa Nguyên không biết tên, cùng với Đa Nguyên của Phật môn đang chiến đấu?" Đa Nguyên của Phật môn rốt cuộc là ai, thực ra Lục Minh cũng không rõ, nhưng chắc hẳn là song thánh Phật môn trong thần thoại: Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề.

Bọn họ là Nguyên đầu, hoặc giả khả năng là hai vị thánh nhân cùng chung một Nguyên đầu.

Tuy nhiên không rõ thân phận cụ thể nhưng cũng không ngại Lục Minh tiếp tục quan chú họa diện. "Nguyên đầu Phật môn kia dường như không phải là đối thủ của Đa Nguyên đối phương.

Kỳ quái..." Mảnh vỡ trong tay Lục Minh cũng không có khí tức Phật môn, đại biểu mảnh vỡ này cũng không thuộc về Phật bảo, hẳn là của vị Đa Nguyên địch phương kia.

Nhưng quỷ dị là, trong hình ảnh rõ ràng Đa Nguyên Phật môn đang ở thế yếu, trong tình huống này vì sao vị Đa Nguyên kia lại bị đánh nát binh khí?

Ôm lòng hiếu kỳ này, Lục Minh tiếp tục quan chú họa diện. "???, ngươi tịnh không phải đối thủ của ta.

Tiếp tục chiến tiếp, ngươi cũng tất nhiên khó thoát khỏi việc bản

thể bị đánh vỡ, phải trọng sinh trong chư thiên, hà tất chứ!" Đa Nguyên đối địch mở miệng, dùng một loại ngôn ngữ Lục Minh chưa từng nghe, nhưng quỷ dị là mỗi một câu Lục Minh đều nghe hiểu.

Tôn Đa Nguyên Phật môn đang ở thế tuyệt đối yếu kia nghe vậy, bỗng nhiên, trên dung mạo trang nghiêm lại hiện ra nụ cười cực kỳ quỷ dị, một loại nụ cười khiến người ta nhìn vào cảm thấy phát lạnh. ", ngươi đã từng nghe một câu chưa?" "Lời gì?" Đa Nguyên đối diện dường như cũng chú ý tới sự cổ quái của đối thủ, có chút cảnh giác. "Chỉ có đồ ăn vận động đầy đủ mới có thể giữ được khẩu cảm hoàn mỹ nhất..." Hư không tĩnh lại, sau đó là tiếng gào thét phẫn nộ chấn động vô tận thứ nguyên! "Đồ ăn, khẩu lương? ???, tên trọc kia!!!!" Đường đường là một tôn Đa Nguyên lại bị coi là đồ ăn, phẫn nộ bực nào có thể tưởng tượng!

Khắc sau, tôn Đa Nguyên Phật môn kia bị Đa Nguyên phẫn nộ trực tiếp đánh nổ!

Thế nhưng, khoảnh khắc tiếp theo, tai ách hàng lâm!

Cùng với việc Đa Nguyên Phật môn bị đánh nổ, cả phiến thiên địa hốt nhiên tối sầm lại, hắc ám vô cùng đem tất cả thôn phệ.

Trong mơ hồ có thể nghe thấy tiếng gào thét kinh hoàng, cùng với... tiếng nhai nuốt hãi nhân tâm hàn.

Tại thời khắc này, họa diện chợt ngắt quãng!

Tịnh không phải không thể tiếp tục xem tiếp, mà là Lục Minh không thể lại tiếp tục xem tiếp.

Sắc mặt hắn âm trầm một mảng, đen đúa có chút dọa người! "Cỗ lực lượng kia, sẽ không sai, đọa lạc chi lực, Phật Nghiệt!!!!" "Phật môn Đa Nguyên có thể hóa thân Phật Nghiệt!" "Là dùng thủ pháp đặc thù chưởng khống sức mạnh của Phật Nghiệt, hay là...

Phật môn Đa Nguyên bản thân chính là Phật Nghiệt!!" Chiếu theo lời Định Quang Hoan Hỉ Phật, Phật Nghiệt của Phật môn, hình thái tối chung cũng chỉ là Đơn Nguyên Vũ Trụ cấp đỉnh phong, chưa từng có Phật Nghiệt cấp số Đa Nguyên.

Vậy cái thứ rõ ràng đạt tới tầng thứ Đa Nguyên kia lại là chuyện gì??

Một cái nghi vấn dẫn phát ra vô số nghi vấn!

Ví dụ, Phật Nghiệt là loại sinh linh gì?

Rốt cuộc đản sinh thế nào?

Nghe hai chữ Phật Nghiệt, tất nhiên là Phật môn trải qua một loại đọa lạc đáng sợ nào đó mới có thể sản sinh ra quái vật.

Vậy thì, vì sao đệ tử Phật môn có thể khống chế Phật Nghiệt??

Còn nữa, Bàn Xí Nga từng nói, năm đó tôn Vạn Vật Nguyên Đầu kia, thủ hạ đều là Đa Nguyên lại bị một đám gia hỏa ngay cả Đa Nguyên cũng không phải đánh bại, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Không phải là sẽ có liên quan đến chi loại như Phật Nghiệt chứ?

Nếu như hết thảy trong chư thiên vạn giới đều có Nguyên đầu, vậy thì Nguyên đầu của Phật Nghiệt lại là ai?

Là tôn Phật Nghiệt cấp số Đa Nguyên trong họa diện vừa rồi sao?

Không, tôn Phật Nghiệt đó cũng chỉ là cá thể, tịnh không phải Nguyên đầu?

Vô số suy đoán, càng nghĩ càng kinh hãi, càng nghĩ...

Chương 169

càng lạnh lòng! "Phật môn có vấn đề, tuyệt đối có vấn đề!!" Từ xưa đến nay, Phật môn đều giống như sâu mọt, không sự sản xuất, chỉ biết hào thủ lược đoạt, chỉ biết mê hoặc chúng sinh.

Cho dù là ma vương tà ác nhất cũng sẽ thống trị cương vực, cũng sẽ chế tạo và sản xuất, Phật môn thì không bao giờ!

Rốt cuộc là chỉ thiên tính như thế, hay là... bản thân Phật môn vốn dĩ có vấn đề! "Group chat sắp thăng cấp, mời tất cả thành viên lập tức rời khỏi, đếm ngược: 0:10:00." "Đang thăng cấp..." "Đang thăng cấp..." "Thăng cấp hoàn thành!" "Lần thăng cấp này, các chức năng cũ toàn bộ hoạch đắc cường hóa, chức năng mới đã mở ra, xin hãy tự mình kiểm tra!" Cùng với nhắc nhở thăng cấp hoàn thành, Lục Minh thần sắc đạm mạc lấy điện thoại ra.

Gần như cùng lúc, màn hình biến ảo một trận, sau đó, một tên gia hỏa béo ú, tròn vo trực tiếp từ bên trong nhảy ra, nhảy một cái đến trước mặt Lục Minh. "Tổng tính cũng luyện hóa được bản nguyên của tên kia.

Hiện tại group chat trở nên càng mạnh hơn, sau này lúc thực hiện nhiệm vụ, Đa Nguyên cũng mặc kệ.

Hiện tại group chat hoàn toàn có thể triệt để che chắn sự quan chú Toàn Tri của Đa Nguyên, thế nào, không tệ chứ?" "Không chỉ như thế, còn có nhiều chức năng hơn, đồ trong cửa hàng nhóm cũng đều bị tôi bổ túc rồi.

Năng lực của ngài cũng được cường hóa, hiện tại có thể cường hóa vật phẩm Cửu cấp..." Nhìn Bàn Xí Nga đang thao thao bất tuyệt, một bộ dáng hưng phấn không thôi, Lục Minh cứ yên lặng nhìn nó,

mặt không biểu tình.

Cuối cùng, cảm nhận được cảm giác áp lực trên người Lục Minh, Bàn Xí Nga dừng câu chuyện. "Sao thế, chẳng lẽ gặp phiền toái rồi?" "Không nên nha, thực lực ngài hiện tại, trong chư thiên vạn giới đều xếp hàng đỉnh tiêm, cũng chỉ có cường giả đỉnh cấp trong những thế giới tối đỉnh cấp mới có thể đánh một trận với ngài.

Hiện tại group chat câu thông thế giới cũng không có loại thế giới tầng thứ đó." Lục Minh nghe vậy, y nguyên mặc nhiên không nói, sau đó lấy ra một vật, chính là mảnh vỡ binh khí Đa Nguyên kia.

Bàn Xí Nga ánh mắt sáng lên: "Không tệ mà, thật sự có.

Chà, Đa Nguyên chi lực thuần túy như vậy, chủ nhân nguyên bản của binh khí không yếu a, mã mã cũng xếp được hàng Đa Nguyên nhị lưu.

Có một mảnh vỡ này, đợi gom đủ Tru Tiên Kiếm và Trận Đồ, tôi tặng ngài một món thiên đại hảo lễ!" "Trước không nói những cái đó..." "Nga, vậy thì, rốt cuộc làm sao thế?" Trầm tư một hồi, Lục Minh mới mở miệng nói: "Chủ nhân của mảnh vỡ này, ngươi có nhận ra không?" Nghe vậy, Bàn Xí Nga bắt đầu cẩn thận đánh giá mảnh vỡ, nửa ngày sau mắt lộ vẻ nghi lự. "Cỗ Đa Nguyên chi lực này... không quen thuộc lắm nhưng cũng có ấn tượng.

Loại chấn động pháp tắc này, nếu tôi không đoán sai thì hẳn là Nguyên đầu của tất cả nước, Băng Hoàng hay là Thủy Thần Cộng Công chi loại Nguyên đầu.

Tên kia không yếu, chỉ có điều dường như đã thất tung..." Lục Minh đôi mắt chợt co rụt lại: "Đa Nguyên cũng sẽ biến mất?" Bàn Xí Nga xua tay: "Cái đó thực sự quá bình thường.

Mấy tên Đa Nguyên kia cơ bản đều là bất tử bất diệt, không ai có

thể giết chết bọn hắn.

Bình thường hoặc là tính kế lẫn nhau với Đa Nguyên khác, hoặc là đủ loại kiếm chuyện đánh nhau.

Trừ cái đó ra thì có một số thích nhất là chuyển thế, có kẻ vì tu luyện pháp môn, có kẻ dứt khoát là do nhàm chán.

Loại gia hỏa đó, vì để chơi vui vẻ, có đôi khi thậm chí sẽ triệt để xóa đi tất cả tin tức, không tính là đại sự." Lục Minh hãm nhập trầm mặc, nửa ngày sau mới thổ lộ một câu: "Nếu như vẻn vẹn chỉ là chuyển thế trọng tu, binh khí sẽ đứt đoạn sao?" Bàn Xí Nga sững sờ, tiếp theo sắc mặt đột nhiên ngưng trọng. "Ngài... phát hiện cái gì rồi?" Lục Minh cũng không giấu giếm, trực tiếp trả lời: "Tôi dùng sức mạnh Toàn Tri, thông qua mảnh vỡ này nhìn thấy một góc chân tướng.

Gia hỏa kia, có lẽ đã tao ngộ độc thủ, bại trong tay một tôn Đa Nguyên của Phật môn." "Không có khả năng!!" Gần như cùng thời khắc, Bàn Xí Nga trực tiếp kinh khiếu lên. "Tuyệt đối không có khả năng!

Thủy Chi Nguyên Đầu thực lực không yếu, đủ để xưng là Đa Nguyên nhị lưu, thậm chí cự ly nhất lưu cũng không xa.

Mấy tên trọc lừa Phật môn những năm này tuy rằng tiến bộ không nhỏ, nhưng tuyệt phi đối thủ của tên kia!" "Mấy cái Đa Nguyên của Phật môn đều là tân tấn Đa Nguyên trong mấy kỷ nguyên gần đây, tịnh không có cử động gì quá sáng mắt.

Sáng mắt nhất đại khái cũng là đại chiến lần trước, hố mỗ nhân một vố..." Nói đến đây, nó có chút nghiền ngẫm nhìn về phía Lục Minh.

Lục Minh xem hiểu sự nghiền ngẫm trong ánh mắt Bàn Xí Nga: "Người đàn bà kia à?" "Không sai, chính là người đàn bà rất quen

thuộc với ngài." "Năm đó, người đàn bà kia sở dĩ lấy một địch năm, tịnh không phải phạm thần kinh muốn một mình đánh năm người.

Là do phe bên kia thiếu hụt ba Đa Nguyên so với thế lực địch phương, sau đó người đàn bà kia trực tiếp đi ra, lấy sức một mình khiêu chiến năm vị Đa Nguyên!" "Không chỉ bổ túc sự thiếu hụt của một phương, càng đem ưu thế triệt để kéo lại, ngược lại còn hơn địch phương một vị chiến lực Đa Nguyên." "Vốn dĩ, tình huống này cơ bản là ổn thắng.

Người đàn bà kia thật sự rất mạnh, lấy một địch năm trong thời gian ngắn đều không rơi vào thế hạ phong.

Trong tình huống này lại dư ra một tôn chiến lực Đa Nguyên, lại thêm Tam Thanh cũng cùng một trận doanh, gần như là ổn thắng." "Thế nhưng, thời khắc quan trọng, hai tên trọc lừa Phật môn trực tiếp phản chiến, triệt để cải biến thắng cục." "Chậc chậc..." Giống như nghĩ đến sự tình thú vị, Bàn Xí Nga bỗng nhiên cười quái dị thành tiếng: "Tại sau đó, hai tên gia hỏa Phật môn kia trực tiếp bị người đàn bà kia điên cuồng truy sát mấy cái lượng kiếp, có một đoạn thời gian rất dài, Phật môn căn bản đều không dám lộ đầu." "Chỉ có điều, về sau không biết đã xảy ra chuyện gì, trọc lừa của Phật môn không những không bị đánh chết, ngược lại còn mượn danh hiệu phe thắng lợi, đem vị cách kéo lên cùng một đẳng cấp với Tam Thanh." "Những lượng kiếp này, vị cách của hai tên trọc lừa Phật môn có lẽ đã đề thăng một chút, nhưng cũng có số.

Hai tên đó trong Đa Nguyên thanh danh đều tương đương kém, căn bản không ai nguyện ý dẫn bọn hắn chơi, cũng dẫn đến việc bọn hắn đề thăng hẳn là có hạn, tuyệt đối sẽ không phải là đối thủ của Thủy Chi Nguyên Đầu!" Nghe Bàn Xí Nga giải thích, Lục Minh trầm tư thật lâu. "Nhưng, tôi nhìn thấy trong họa diện là như vậy." "Không có khả năng, hoặc là Đa Nguyên chi lực ảnh hưởng tới nhận tri của ngài.

Lấy cấp số phi Đa Nguyên quan sát Đa Nguyên, giống như trong kính ngắm hoa, trong nước vọng nguyệt, xuất hiện sai lệch ngàn dặm cũng không kỳ lạ..." "Phật Nghiệt!" "????" "Ý gì?" "Kẻ đánh bại Thủy Chi Nguyên Đầu kia là một đầu Phật Nghiệt.

Tôi vừa mới thôn phệ một đầu Phật Nghiệt, thế gian hẳn là không có ai quen thuộc với Phật Nghiệt hơn tôi, tôi sẽ không nhìn lầm." "Không có khả năng!!" "Làm sao có thể, Phật Nghiệt căn bản không có tồn tại cấp số Đa Nguyên!" "Trước không nói bản thân Phật Nghiệt tồn tại tương đối đặc thù.

Ngài phải biết, đơn thuần dựa vào thôn phệ, căn bản không có khả năng trở thành Đa Nguyên chân chính, bởi vì không thể đi ra con đường của mình, hình thành Nguyên đầu mới.

Phật Nghiệt muốn đặt chân lên Đa Nguyên, bắt buộc phải thôn phệ một tôn Đa Nguyên thân là Nguyên đầu.

Nhưng, lấy thực lực Phật môn, hòa thượng cả cái Phật môn chi lực cũng chưa chắc có thể làm được điểm này!" "Con Phật Nghiệt mà Ngũ Hào xuẩn hóa thôn phệ kia, hẳn là con có khả năng đột phá Đa Nguyên nhất từ xưa đến nay!" "Nếu như... hai tôn Đa Nguyên Phật môn kia, tương hòa cùng Phật Nghiệt dung hợp lại một chỗ thì sao?

Hoặc là, dứt khoát có thể có một suy đoán lớn mật hơn, hoặc là, hai vị Đa Nguyên Phật môn kia, căn bản bản thân chính là Phật Nghiệt thì sao..." "Khái niệm Phật Nghiệt này, hẳn là do Phật môn đề xuất a.

Vậy thì, ai biết đệ nhất tôn Phật Nghiệt là ai?

Hoặc là, thứ gọi là Phật Nghiệt này, từ khi nào bắt đầu đản sinh?" Câu hỏi này làm Bàn Xí Nga triệt để ngây ngẩn cả người, trầm mặc thật lâu, giống như đang hồi ức chuyện cũ, đại bán thiên (hơn nửa ngày) về sau mới nói. "Ngài nói như vậy xác thực có một chút quỷ dị.

Không chỉ tôi, trong ký ức của Ngũ Hào cư nhiên cũng không có tin tức hữu quan về đầu Phật Nghiệt đầu tiên.

Về lần đầu tiên Phật Nghiệt xuất hiện thì đảo có chút ấn tượng.

Lần đó Đa Nguyên Phật môn trêu chọc một vị Đa Nguyên tương đối nhỏ yếu, lúc hai bên giao phong, Phật Nghiệt lần đầu tiên hiện thế.

Còn về việc con đó rốt cuộc có phải con đầu tiên hay không, thật không rõ ràng." "Bất quá, nói như vậy, cách nói của ngài khả năng tính cũng không phải căn bản không tồn tại.

Có khả năng hai tên trọc lừa Phật môn đều là Phật Nghiệt.

Nếu thật sự là vậy, thế thì Nguyên đầu của Phật Nghiệt là ai?" "Đa Nguyên là Nguyên đầu, nhưng chưa từng nghe nói có thứ gọi là Phân Chi Nguyên Đầu.

Vậy Nguyên đầu chân chính phải mạnh bao nhiêu?

Đó tuyệt đối siêu việt Cự đầu, thậm chí đạt tới tầng thứ Tối Sơ Nguyên Đầu.

Khả năng này sao có thể!" "Thật sự không có khả năng sao?" Lục Minh bỗng nhiên phản vấn một câu. "Nếu như thế gian không tồn tại một cái tồn tại có thể thất địch với vị Tối Sơ Nguyên Đầu kia, vậy thì, vị Tối Sơ Nguyên Đầu kia rốt cuộc vì sao vẫn lạc?" Câu hỏi này làm cho Bàn Xí Nga triệt để ngốc trệ tại chỗ.

Đúng a, nếu như không phải thật sự có một vị tồn tại đủ để thất địch với lão chủ nhân, vậy lão chủ nhân... lại vì sao vẫn lạc?!

Chẳng lẽ, suy đoán của Lục Minh là thật??

Nói thật, rốt cuộc lão chủ nhân vẫn lạc như thế nào, ngay cả nó cũng không rõ ràng, có một đoạn ký ức dường như bị triệt để xóa bỏ, chỉ mơ hồ nhớ kỹ lão chủ nhân đã chết.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao đợi khôi phục tất cả đẳng cấp thì mới có thể biết đáp án, cũng là nguyên nhân Bàn Xí Nga dứt khoát ném thần ma chi khu cho Lục Minh, nhất tâm đề thăng đẳng cấp.

Trầm mặc, thời gian dài trầm mặc, ánh mắt nó cũng không ngừng biến ảo.

Lúc này, Lục Minh lại lần nữa mở miệng nói. "Đơn thuần tự hỏi cũng không có ý nghĩa, nhất là trong lúc manh mối quá ít, chỉ dựa vào suy đoán hư không như thế này." "Hiện tại việc nên làm không phải là cái này.

Đi thôi, Bàn Tử, kéo một người vào đi.

Đa Nguyên bất tử, nếu như có thể đem một đạo hình chiếu của vị Thủy Chi Nguyên Đầu kia kéo vào, tìm biện pháp phục tô vị Đa Nguyên đó.

Đến lúc đó, tự nhiên hết thảy đều minh bạch." Một khi vị Thủy Chi Nguyên Đầu kia bị phục tô, mối thù giết thân sao có thể không báo?

Một khi nháo lớn, bí mật tự nhiên đều ẩn tàng không được.

Nghe lời này, Bàn Xí Nga gật gật đầu, chỉ là rất nhanh lại có chút bất đắc dĩ lắc đầu: "Một vị Đa Nguyên rốt cuộc có bao nhiêu hình chiếu, không có ai sẽ rõ ràng.

Vị Đa Nguyên kia cũng sẽ không ngu xuẩn nói cho Đa Nguyên khác biết, dù sao đây cũng là tư bản để phục tô." "Cho nên, tôi tịnh không rõ ràng rốt cuộc ai sẽ là hình chiếu của hắn.

Đảo biết mấy cái trứ danh, nhưng theo suy đoán của ngài, loại tương đối nổi danh hẳn là đã sớm bị giải quyết rồi.

Còn về cái khác, vậy chỉ có tùy ý thử một chút." "Không sao, đem những thủy hệ thần linh trứ danh kia, kéo thêm mấy cái thử một lần,

tự nhiên sẽ rõ ràng." "Ân, tốt ~" Minh thổ, tử chi quốc độ.

Đây là thế giới sau khi tử vong, tất cả những người đã chết, bất luận lúc còn sống cường đại như thế nào, siêu phàm như thế nào, sau khi tử vong, chung quy sẽ trụy lạc ở đây.

Hoặc bị mai táng trong minh thổ hưởng thụ an tĩnh, hoặc hóa thành từng đạo du hồn du đãng tại tử chi quốc độ.

Một ngôi mộ minh thổ cô linh linh, không có bia mộ, không có sự vật nào khác, chỉ có trơ trọi một ngôi mộ hoang.

Chương 170

Đừng xem thường một ngôi mộ hoang như vậy, có thể sở hữu một cái 'tiểu phòng gian' như thế tại tử chi quốc độ, lúc tồn hoạt ở nhân thế tất nhiên là nhân vật đỉnh cấp một phương.

Nếu không, ngay cả một cái 'tiểu phòng gian' như vậy cũng sẽ không có, chỉ có thể giống như cô hồn phiêu đãng tùy ý, không có ý thức, không có lý trí, cực kỳ khả bi.

Bỗng nhiên, một đạo lưu quang phá vỡ hư không, mãnh liệt trụy nhập vào ngôi mộ minh thổ kia.

Tại sát na này, trong ngôi mộ, một đôi mắt có chút mờ mịt chậm rãi mở ra.

Mấy hơi thở công phu, sự mờ mịt tán đi, thay vào đó là một cỗ lãnh mạc như băng.

Đơn khán một bộ tư thái này, có thể biết người này tất nhiên từng là nhân vật đỉnh cấp uy chấn một phương. "...Tử chi quốc độ?" "Cùng sự lý giải của ta có chút bất đồng.

Không, loại tử vong khí tức nồng đậm này, xác thực tương tự như ta từng thấy." Nghe tiếng lầm bầm lầu bầu, một vị vong giả, lúc còn sống thế mà đã từng tiếp xúc với tử vong quốc độ, hà kỳ kinh nhân.

Cảm thụ biến hóa của thân thể, giữa đôi mày người này dâng lên một tia nghi hoặc. "Nhục thân dường như đã mất đi, không cách nào động dụng bất kỳ sức mạnh nhục thân nào, Chakra cũng biến mất sạch sẽ.

Ta của hiện tại, hẳn là chỉ là một đạo cô hồn?" "Chỉ là, vì sao cô hồn lại có ý thức?

Nếu như tử vong chỉ là sống dưới một hình thức khác, vậy thì lúc ta làm thực nghiệm có liên quan đến nhẫn thuật, vì sao triệu hoán vong linh về đều không cụ bị bất kỳ tin tức gì có liên quan đến tử chi quốc độ?" "Dựa theo suy đoán của ta, vong linh ở tử chi quốc độ phải trình hiện ra một loại trạng thái trầm thụy giống như tử vong mới đúng." Cổ quái, phát hiện cổ quái, đồng dạng dẫn động lòng hiếu kỳ nồng đậm của người này.

Nhưng luận về lòng hiếu kỳ, cả thế giới, hoặc là cả nhẫn giới, có lẽ đều sẽ không có ai có thể siêu việt hắn!

Bởi vì hắn là Konoha Ninja thôn Nhị Đại Hokage, nam nhân phát minh ra nhiều cấm thuật nhất nhẫn giới từ cổ chí kim.

Trừ bỏ thủy hệ nhẫn thuật ra, tất cả nhẫn thuật hắn phát minh đều bị liệt vào hàng ngũ cấm thuật.

Cả quyển trục Phong Ấn Chi Thư, căn bản chính là tự truyện về nhẫn thuật do hắn phát minh!

Một nam nhân như vậy, lòng hiếu kỳ tất nhiên siêu việt tất cả mọi người.

Không có đủ lòng hiếu kỳ, lại làm sao có thể khai sáng ra nhiều cấm thuật như thế! "Chúc mừng hoạch đắc lời mời của Chư Thiên Giao Lưu Quần, có đồng ý hay không?" Bỗng nhiên, một đạo thanh âm cơ giới hóa vang lên.

Đốn thời, ánh mắt vị Nhị Đại Hokage này sáng lên.

Đó là sự cực độ hiếu kỳ khi nhìn thấy một loại sự vật kỳ dị không thể lý giải.

Mỗi khi trong mắt hắn dâng lên loại quang mang này, thường thường đại biểu cho một loại cấm thuật mới sắp đản sinh...

Một chỗ bên bờ vực, đứng đấy một người đàn ông.

Người đàn ông này có chút kỳ quái, nhìn bộ dáng thì râu tóc đều còn, dường như giống một người trung niên, nhưng đôi mắt kia lại cực kỳ thuần túy, uyển nhược như hài đồng.

Loại ánh mắt thuần túy này, căn bản không nên xuất hiện trên người một người trung niên.

Nhưng, tình huống quỷ dị không nên xuất hiện này, cứ thế mà xuất hiện.

Người trung niên lẳng lặng ngửa mặt nhìn lên trời, nhìn bầu trời hạo hãn vô ngân.

Trong đôi mắt thuần túy kia lộ ra chỉ có lòng hiếu kỳ nồng đậm, cùng với... tràn đầy cầu tri dục. "Người đời đều cho rằng trời tròn đất vuông, căn cứ quan sát của ta, đại địa hẳn là hình tròn, nhận tri của chúng sinh tịnh không chuẩn xác." "Người đời đều xưng trên trời có tiên, vì sao ta chưa từng gặp?" "Trong Thục Sơn, vẫn luôn là địa phương lưu truyền rộng rãi nhất về tiên thần, nhưng cái gọi là Nhập Đạo Kiếm Tiên, tuy đã gần như tiên thần, chung quy vẫn không thuộc về thiên khung.

Vậy thì, trên trời rốt cuộc là cái gì??" "Hạo hãn tinh không trống rỗng, thật sự có một tòa thiên đình vô cùng khôi hoành, siêu việt phàm nhân nhận tri?" Ánh mắt đầy sự tìm tòi lẳng lặng quan chú thiên khung bên trên.

Khắc sau, hắn cười, cười đến thuần túy, khó có thể tưởng tượng, vị Bái Nguyệt Thần Giáo Giáo Chủ bị vô số người sợ hãi, bị vô số người coi như ác mộng, trên thực tế lại không hề giống trong nhận thức của tất cả mọi người.

Một đời của hắn, trong mắt người khác có lẽ tội ác như núi, nhưng trên thực tế, sự theo đuổi của hắn vẫn luôn đơn giản, đơn giản đến mức khiến người ta không thể lý giải.

Hắn muốn chứng thực thế gian này liệu có chân ái, cho nên làm ra sự tình khiến vô số người đều khó có thể lý giải.

Hắn muốn tìm tòi thế giới kỳ diệu này, nhân đó nói ra những lời nói mà vô số người bình thường coi là hoang đường.

Nhưng, sự ngộ giải của phàm nhân sẽ không gây ra bất kỳ ảnh hưởng nào đối với hắn.

Đạo tâm của hắn, là loại thuần túy mà ngay cả Thục Sơn Kiếm Thánh cũng không cách nào chém đứt.

Cho nên, khi đối với bầu trời sản sinh lòng hiếu kỳ, hắn tự nhiên cũng sẽ không giống phàm nhân chỉ suy nghĩ hư huyễn.

Cho nên hắn động.

Từng bước từng bước, đạp lên hư không.

Hư không trống rỗng, lúc này dưới chân hắn phảng phất như có một đạo giai thê (cầu thang) nhìn không thấy.

Hắn cứ thế từng bước đi lên, càng đi càng cao, càng đi càng chậm, hắn đang cảm tri sự biến hóa kỳ dị của mỗi một chỗ trong thiên địa.

Cuối cùng, khi đi đến độ cao không thể thừa tải, hắn cũng không lộ ra vẻ thất vọng, ngược lại hứng thú càng phát ra xán nhiên. "Thú vị, lấy thực lực như ta hiện nay, Nhập Đạo thượng còn không sợ, lại không cách nào đi thẳng lên.

Cỗ sức mạnh phảng phất như kéo ta xuống dưới này là gì?

Huyền bí của đại tự nhiên sao?

Trên trời thật sự có một tòa thiên đình như vậy, không cho phép phàm nhân đăng thiên, đang bài xích ta?" "Trên trời nếu thật sự có tiên, vậy lại nên mạnh bao nhiêu?" "Sẽ mạnh hơn ta bao nhiêu?" Bỗng nhiên, một đạo lưu quang từ trên trời giáng xuống.

Bái Nguyệt Giáo Chủ ánh mắt sáng lên, thân ảnh uyển nhược như thuấn di biến mất tại chỗ, khắc sau liền xuất hiện tại vị trí đạo lưu quang kia rơi xuống, vươn tay ra, một phen chộp lấy đạo lưu quang kia. "Chúc mừng hoạch đắc lời mời của Chư Thiên Giao Lưu Quần, có đồng ý hay không?" Chư Thiên quần? "Chư Thiên nhị tự, Phật giáo có nói: Hộ pháp chư thiên thần, Sắc giới lục thiên." "Chư thiên đã là nhiều thế giới, thiên ngoại chúng thần, là kỳ vật có liên quan tới thần?" "Thú vị ~" Trong lúc nỉ non, Bái Nguyệt Giáo Chủ đầy hứng thú click đồng ý.

Lúc này, trong group chat cũng được coi là tương đương hỏa nhiệt.

Uchiha Madara: "Cái tên nam nhân gọi là Lam Nhiễm kia, đi ra, lại cùng ta đánh một trận!!" Mao Sơn Cửu Thúc: "Di, đây là vị nào, khi nào xuất hiện, bần đạo không nhớ là có nhắc nhở người mới vào nhóm?" Ta Không Trọc: "Đánh nhau sao, dường như rất thú vị, có thể hay không cho ta một vé?" Nga Mi Đệ Tử Chu Chỉ Nhược: "Đây là vị nào nữa??" Nga Mi Đệ Tử Chu Chỉ Nhược: "Hình như bỗng nhiên có thêm không ít người a." Dạ Thần Nguyệt: "Cũng không tính là nhiều, chỉ có ba người." Dạ Thần Nguyệt: "Còn về việc vì sao không tuân theo cái gọi là quy tắc người mới vào nhóm, nguyên nhân hẳn là vì ta tịnh không phải gia nhập group chat này theo kênh chính thường." Mao Sơn Cửu Thúc: "Ngạch, đây lại là vị nào nữa??" Danh Thám Tử Mori Kogoro: "Khụ khụ, để ta giải thích đi." Danh Thám Tử Mori Kogoro: "Trước đó, trận đấu kia không phải nửa chừng xảy ra vấn đề sao, sau đó cái người tên Dạ Thần Nguyệt này chủ động thấu lộ ra ý muốn hợp tác.

Sau đó hai ta lén lút câu thông, về sau mượn nhờ con mắt kỳ quái kia triệt để đánh bại đối phương, thực tế là mượn nhờ phương pháp của Dạ Thần Nguyệt." Danh Thám Tử Mori Kogoro: "Cho nên, tại lúc

đằng sau xảy ra vấn đề, quản lý viên mang ta về, ta thuận tiện yêu cầu quản lý viên tiên sinh mang theo mấy người về cùng." Danh Thám Tử Mori Kogoro: "Tổng cộng hắn là mang về ba người.

Cái tên trọc đầu rất mạnh kia, vị Ninja đại chiến một trận cùng Lam Nhiễm quân kia, còn có Dạ Thần Nguyệt." Mao Sơn Cửu Thúc: "Được rồi, thì ra là thế, bần đạo hiểu rồi." Uchiha Madara: "Nói nhảm xong chưa, tên kia hiện tại đang ở đâu!

Đi ra, cùng ta lại đánh một trận!!" Hiển nhiên, sự bại bắc không lâu trước đó đã để cho vị Nhẫn Giới Tu La này luôn ghi nhớ trong lòng!

Ngũ Phiên Đội Đội Trưởng: "Mỉm cười.jpg." Ngũ Phiên Đội Đội Trưởng: "Chiến đấu, ta không cự tuyệt, nhưng cũng không hiếu hỉ.

Nếu như ngươi chưởng khống sức mạnh mới, ta không cự tuyệt tái chiến một trận với ngươi.

Nếu như chỉ là những cái lúc trước, thật xin lỗi, xin cho phép ta cự tuyệt." Ma Tôn Trọng Lâu: "Này, tên người mới kia, hắn không đánh với ngươi, bản tôn đánh!

Vừa vặn bản tôn gần đây tay có chút ngứa!" Uchiha Madara: "Cùng ngươi đánh, để sau này lại nói, hiện tại ta chỉ muốn đánh với hắn!" Uchiha Madara: "Yên tâm, ta của hiện tại, tuyệt đối sẽ không để ngươi thất vọng!" Ngũ Phiên Đội Đội Trưởng: "Đã như thế, có thể ~" Ma Tôn Trọng Lâu: "Đáng tiếc ~~" Vị Ma Tôn này hiển nhiên là ngứa tay thật.

Địa Cầu Tinh Thần: "Ý gì, tìm người mới đánh?

Ta thì sao!" Ta đặc biệt ngày ngày coi ngươi thành giả tưởng địch, vì để triệt để siêu việt mà không ngày không đêm tu luyện, kết quả ngươi chạy đi chơi với người khác, là có mấy cái ý gì!!

Ma Tôn Trọng Lâu: "Bản tôn tưởng rằng ngươi lại bế quan, nếu đã đi ra, đừng nói nhảm, trận thứ một trăm bảy mươi hai, chiến!" Địa Cầu Tinh Thần: "Tốt!" Địa Cầu Tinh Thần: "Lần này, ngươi nhất định sẽ bại!" Ma Tôn Trọng Lâu: "Ha ha, nếu thật có thể như thế, bản tôn mỏi mắt mong chờ!" Hai tên gia hỏa tương ái tương sát không nói hai lời, lại tiến vào Diễn Võ Trường.

Diễn Võ Trường là cái địa phương tốt, mặc kệ có ân oán tình cừu gì, nơi đó luôn là tràng sở thích hợp nhất.

Theo việc một đám gia hỏa hiếu chiến tiến vào Diễn Võ Trường, trong group chat nhất thời lược vi an tĩnh lại.

Tại thời điểm này, ba tin tức nhắc nhở gần như đồng thời vang lên. `Chúc mừng thành viên Nhị Đại Hokage gia nhập bản quần, mọi người hoan nghênh.` `Chúc mừng thành viên Bái Nguyệt Giáo Chủ gia nhập bản quần, mọi người hoan nghênh.` `Chúc mừng quần viên Thiên Bồng Nguyên Soái gia nhập bản quần, mọi người hoan nghênh.` Mao Sơn Cửu Thúc: "Người mới đến a, một lần tới ba người." Mao Sơn Cửu Thúc: "Hoan nghênh người mới, người mới có gì không hiểu xin click góc trên bên phải." Nga Mi Đệ Tử Chu Chỉ Nhược: "Hoan nghênh người mới cộng một!" Nga Mi Đệ Tử Chu Chỉ Nhược: "Mặt khác, Thiên Bồng Nguyên Soái?

Ta biết vị Thiên Bồng Nguyên Soái kia sao?" Có một số cố sự, không chỉ ở một thế giới, tại chư thiên vạn giới rất nhiều thế giới đều có lưu truyền, hiển nhiên, so với Bạch Xà Truyện thì Tây Du Truyện còn muốn rộng rãi hơn một bậc!

Bái Nguyệt Giáo Chủ: "Thú vị, vật này dường như loại tựa như thông tấn chú thuật của Bái Nguyệt Thần Giáo ta.

Không, còn muốn thần kỳ hơn một chút, có thể cùng người giao lưu?" Bái Nguyệt Giáo Chủ: "Vậy thì, chư vị nơi này, không biết có

thể trả lời, thân phận của chư vị là gì?" Mao Sơn Cửu Thúc: "Người mới bằng hữu, lúc gia nhập hẳn là đã nghe thấy tên Chư Thiên Giao Lưu Quần.

Cố danh tư nghĩa, đây là một cái nhóm câu thông chư thiên vạn giới.

Thế giới của người mới dường như cũng có một chút sự vật kỳ đặc, nếu như dựa theo lý giải của ngươi, đây hẳn là một sự vật tương tự dùng để giao lưu giữa các thế giới bất đồng." Bái Nguyệt Giáo Chủ: "Chư thiên vạn giới?" Nga Mi Đệ Tử Chu Chỉ Nhược: "Hạo hãn đại thiên, hằng hà lưu sa, bên ngoài thế giới còn có càng nhiều thế giới hạo hãn hơn, xưng là chư thiên vạn giới.

Như vậy có thể lý giải không?" Bái Nguyệt Giáo Chủ: "Bên ngoài thiên khung là thế giới khác?

Thú vị, thú vị ~" Bái Nguyệt Giáo Chủ: "Chỉ là, vì sao ta muốn bay ra thiên ngoại, lại vô luận như thế nào cũng làm không được?

Tựa như có một cỗ sức mạnh đang ngăn trở?" Dạ Thần Nguyệt: "Vấn đề này, ta có thể trả lời.

Sự tình ta thích nhất là thu thập đủ loại tình báo.

Thế giới nơi ngài ở, hẳn là một thế giới sở hữu siêu phàm năng lực.

Ngài muốn bay ra thiên ngoại lại kiến thức càng nhiều, nhưng thực tế, cho dù có thể bay ra thiên ngoại, nhìn thấy cũng sẽ không phải là thế giới khác, mà là vô tận tinh không." Dạ Thần Nguyệt: "Thế giới cùng thế giới, tịnh không phải loại ngài tưởng tượng, loại tựa như hai tòa thành trì cách nhau một đoạn cự ly.

Chương 171

Thực tế, cự ly giữa thế giới và thế giới, là kém nhau về tầng thứ.

Muốn nhìn thấy thế giới khác, chỉ có đánh vỡ sự trói buộc của nguyên thế giới, dùng một cách nói tương đối thông tục là: đánh vỡ không gian, đánh vỡ gông xiềng thiên địa, có lẽ có thể làm được." Dạ Thần Nguyệt: "Còn về việc ngài cảm thụ được một cỗ sức mạnh ngăn trở, đó là trọng lực.

Là một loại sức mạnh cơ bản của thế giới, giống như một loại sức mạnh quy tắc cơ sở của vạn vật tự nhiên vậy." Bái Nguyệt Giáo Chủ: "Đánh vỡ không gian, đánh vỡ gông xiềng thiên địa?

Thì ra là thế, đa tạ tiểu hữu giải đáp." Nhị Đại Hokage: "Không ngờ ta sau khi chết, lại có thể kiến thức loại sự tình thú vị này." Nga Mi Đệ Tử Chu Chỉ Nhược: "????" Nga Mi Đệ Tử Chu Chỉ Nhược: "Chết?" Nhị Đại Hokage: "Không sai, ta đã triệt để tử vong, lúc này đang trầm thụy trong minh thổ." Nhị Đại Hokage: "Kỳ quái?

Nếu nhóm này có thể câu liên chư thiên, giống như ta tồn tại dạng này, hoặc là tồn tại càng thêm huyền bí, hẳn là cũng có thể nhìn thấy mới đúng." Nga Mi Đệ Tử Chu Chỉ Nhược: "Ngạch, kỳ đặc hơn thì cũng có.

Ví dụ, trong nhóm có một vị Nữ Vương Ảnh Chi Quốc, chấp chưởng tử vong quốc độ, có Tử Thần, kỳ đặc hơn thậm chí có thần minh do thế giới hóa hình thành.

Chỉ có điều, người chết thì ngài là người đầu tiên." Nga Mi Đệ Tử Chu Chỉ Nhược: "Nói đi cũng phải nói lại, thế giới kia thần kỳ như vậy sao?

Người chết có thể cụ bị ý thức?

Có thể vào nhóm?" Nhị Đại Hokage: "Tịnh không phải như thế, là nhóm này đem ta từ trong trầm thụy hoán tỉnh." Nga Mi Đệ Tử Chu Chỉ Nhược: "Nga nga, như vậy thì ta hiểu rồi." Ảnh Chi Quốc Thủ Môn Nhân: "Người chết?

Thú vị, người mới, muốn phục sinh sao?" Nhị Đại Hokage: "Phục sinh?

Là loại phục sinh trên trình độ nào?" Ảnh Chi Quốc Thủ Môn Nhân: "Di, tố chất người mới đảo không tệ, đối với loại sự tình phục sinh này dường như tịnh không kinh kỳ." Nhị Đại Hokage: "Group chat này đã siêu việt nhận tri của ta.

Nếu là sự vật ngoài nhận tri, tự nhiên không thể dùng tư duy tầm thường đối mặt.

Huống chi, loại sự tình phục sinh kia, ta cũng có thể làm được.

Chỉ có điều, loại phục sinh đó bất quá là một loại đùa bỡn đối với linh hồn người chết mà thôi, không có ý nghĩa." Uchiha Madara: "Ngươi chỉ Uế Thổ Chuyển Sinh đi." Nhị Đại Hokage: "????" Nhị Đại Hokage: "Cái tên này, Ban!

Gia hỏa như ngươi vì sao cũng ở trong nhóm?

Đây không phải là nhóm câu liên chư thiên sao?" Uchiha Madara: "Ngu xuẩn Tobirama, nếu là nhóm câu liên chư thiên, vì sao chỉ có ngươi có thể gia nhập?" Uchiha Madara: "Để loại gia hỏa như ngươi vào, không bằng để Hashirama vào." Uchiha Madara: "Nếu như tên kia cũng có thể vào, vậy mới thú vị!" Nhị Đại Hokage: "....." Nhị Đại Hokage: "Ban, có một vấn đề, ta vẫn luôn muốn hỏi ngươi." Uchiha Madara: "Hỏi!" Nhị Đại Hokage: "Rốt cuộc... ngươi cùng huynh trưởng ta... là quan hệ gì?" Nhị Đại Hokage: "Vấn đề này, ta ba mươi năm trước đã muốn hỏi rồi ~" Nhị Đại Hokage diện sắc có chút phức tạp, đối với quan hệ hỗn trướng giữa đại ca nhà mình và cái tên

Uchiha này, hắn đã sai nghi (nghi ngờ) thật lâu!

Chỉ có điều, những năm trước đây không tiện hỏi, đợi da mặt tu luyện đủ dày rồi thì huynh trưởng vẫn lạc, lại không thể xúc phạm huynh trưởng tại thiên chi linh, cho nên vấn đề này vẫn luôn bị hắn mang vào trong mộ cũng không thể hỏi ra.

Địch nhân?

Kia không phải xàm xí sao!

Nhà ai địch nhân cả ngày trong lời nói ngoài lời nói đều nhắc đến đối phương.

Đại tẩu Mito nếu không phải vì biết Uchiha Madara là nam, e rằng đã sớm tức giận đến bạo tẩu!

Cho dù như thế, đại tẩu cũng không chỉ một lần dùng một loại ánh mắt vạn phần phức tạp quỷ dị dò xét huynh trưởng!

Uchiha Madara: "Tự nhiên là đối thủ, Tobirama, ngươi biến xuẩn rồi!" Nhị Đại Hokage: "Đối thủ?

Chỉ là đối thủ?" Uchiha Madara: "Nói nhảm!" Nhị Đại Hokage: "Ngươi không có thê tử đi." Uchiha Madara: "Đương nhiên, nữ nhân chỉ sẽ trở thành trở ngại cho nhẫn thuật của ta!" Nhị Đại Hokage: "Bình thường người ngươi tiếp xúc nhiều nhất cũng là huynh trưởng ta đi." Uchiha Madara: "Hừ, trừ Hashirama, cả cái nhẫn giới ai có thể để ta để vào mắt!" Nhị Đại Hokage: "Ở cùng huynh trưởng ta, rất vui vẻ đi?" Lần này, Uchiha Madara trì nghi, đảo không phải vì vấn đề này, mà là ẩn ẩn cảm giác vấn đề của đối phương có chút quái quái.

Bất quá, đường đường Uchiha Madara, không thèm giấu giếm.

Uchiha Madara: "Tự nhiên, duy chỉ có Hashirama, mới có thể làm cho chiến ý và nhiệt huyết của ta triệt để sôi trào!" Nhị Đại Hokage: "Vậy... sau khi rời khỏi thôn, người ngươi nhắc đến nhiều nhất cũng

là huynh trưởng ta đi." Uchiha Madara: "Vậy thì như thế nào?" Nhị Đại Hokage: "Ha ha....." Nhị Đại Hokage: "Hỗn đản Uchiha Madara, ngươi dám đối với huynh trưởng ta có ý đồ khác!!" Uchiha Madara: "....." Trầm mặc, sau đó, cả người hắn trực tiếp nổ tung!

Uchiha Madara: "Bạch si Tobirama, ngươi có ý gì!!!!" Dị năng giới, trong không gian đặc thù, Lục Minh nhìn tin tức trong group chat. "Lựa chọn ba nhân vật?" "Một kẻ được xưng là Nhị Đại Hokage am hiểu thủy độn, một nam nhân ký kết khế ước cùng Thủy Ma Thú, một thống soái mười vạn thủy quân Thiên Đình ~" Bàn Xí Nga từ trong màn hình nhảy ra, thông thạo ngồi lên vai Lục Minh.

Lúc này, diện sắc nó có một chút ngưng trọng. "Tôi phát hiện một vấn đề.

Từ sau khi dung hợp Chư Thiên Thành, quyền hạn và năng lực của tôi được tăng lên trên diện rộng, tôi đã thử mời một số cường giả thủy hệ cao đoan..." "Sau đó phát hiện, những cường giả thủy hệ cao đoạn đó, hoặc là xảy ra vấn đề, hoặc là trực tiếp vẫn lạc rồi.

Sao lại thế này~" Bàn Xí Nga khẽ giật mình: "Ngài biết?" Lục Minh tùy ý chống tay, trong đôi mắt chớp động quang mang kỳ dị. "Bởi vì, nếu là tôi, tôi cũng sẽ làm như thế.

Cho dù không tìm được tất cả hình chiếu của đối phương, cũng sẽ đem toàn bộ những nhân vật có khả năng phù hợp, toàn bộ đuổi tận giết tuyệt!" "Trảm thảo trừ căn mà thôi, đây là thủ đoạn rất bình thường.

Đừng quên, kia chính là Phật môn." "Nói không chừng, tôi thậm chí hoài nghi, mấy cái mời vào đây, bên người có lẽ cũng đã xuất hiện đủ loại vấn đề." Bàn Xí Nga hãm nhập trầm tư, nửa ngày sau mở miệng nói: "Vậy, có muốn hay không trực tiếp đem mấy người này đá ra ngoài?" "Đá?

Vì sao muốn đá?" Bên môi Lục Minh nhếch lên một tia nghiền ngẫm. "Như vậy mới càng thú vị, không phải sao ~" "Không những không được đá, tôi còn phải hảo hảo chơi một chút, tôi muốn mượn việc này để đạt được đáp án cho một vấn đề." "Vấn đề?

Nếu tôi biết, có thể giải đáp cho ngài." Lục Minh lắc đầu: "Không, vấn đề này ngươi không có cách nào trả lời ~" Lục Minh hơi ngẩng đầu, ánh mắt tựa như có thể xuyên thấu chư thiên vạn giới, rơi vào hư không diêu viễn vô tận. "Mấy tên Đa Nguyên kia, dường như đã xảy ra vấn đề nào đó ~~" Bất luận là việc Nữ Oa trước kia, hay sự kiện Phật Nghiệt về sau, tuy rằng khắp nơi đều là thủ bút của Đa Nguyên, nhưng lại chưa từng có Đa Nguyên đích thân hiện thân ra tay.

Đối với điểm này Lục Minh vẫn luôn hiếu kỳ.

Biệt đích bất thuyết (không nói cái khác), đầu Phật Nghiệt kia, hẳn là cho dù Đa Nguyên cũng phải để ý, thế nhưng Đa Nguyên Phật môn lại trơ mắt nhìn Lục Minh bóp chết con Phật Nghiệt đó.

Không đúng lắm.

Phật môn cũng không phải tồn tại độ lượng lớn đến vậy, đó dù sao cũng là Phật môn.

Mặc mặc suy nghĩ chốc lát, Lục Minh lấy điện thoại ra, tùy tay mở ra một giao diện tư liệu. ...

Quay lại giao diện group chat.

Uchiha Madara: "Senju Tobirama, ngươi, Diễn Võ Trường!" Hiện tại Uchiha Madara một điểm cũng không muốn nói nhảm, chỉ muốn bạo tẩu Senju Tobirama một trận, ấn cái đầu hắn xuống hung hăng ma sát!

Bất luận là cừu hận giết chết Izuna, hiện tại tên này thế mà dám ngộ hội hắn và Hashirama...

Cái tên bạch si này sao dám!

Loại lời nói đó, có thể quang minh chính đại nói ra sao?!!!

Càng nghĩ càng giận, không nện cho tên hỗn trướng này một trận thì khó giải mối hận trong lòng!

Nhị Đại Hokage: "Ha ha....." Nhị Đại Hokage: "Ta đều đã chết còn đánh với ngươi.

Ta của hiện tại vừa không có thân thể, cũng không có Chakra, chỉ là một cỗ vong linh mà thôi, ta cũng sẽ không biết nhẫn thuật phương diện vong linh." Đánh, tự nhiên không sợ.

Cho dù biết rõ đánh không lại gia hỏa này thì lại có gì đáng sợ?

Chỉ đáng tiếc thân thể không được.

Ngũ Phiên Đội Đội Trưởng: "Một màn kịch thú vị.

Vì để cho màn kịch này càng thú vị hơn một chút, người mới, @Nhị Đại Hokage, ngươi, muốn phục sinh sao?" Nhị Đại Hokage: "Dạng phục sinh gì?

Nếu là loại phục sinh không hoàn chỉnh cần đủ loại đại giới kia, vậy thì không có ý nghĩa gì." Chuyện phục sinh này, Nhị Đại Hokage tịnh không để ý.

Nếu như có thể phục sinh, một lần nữa nhìn xem cả thế giới cũng không tệ.

Nếu như loại tựa như Uế Thổ Chuyển Sinh thì thôi.

Ngũ Phiên Đội Đội Trưởng: "Nghề nghiệp của ta là Tử Thần, một loại sinh linh do vong linh, hoặc là linh hồn chuyển hóa mà thành.

Ta có thể đem ngươi chuyển hóa thành Tử Thần." Ngũ Phiên Đội Đội Trưởng: "Nếu muốn hoàn chỉnh, không có bất kỳ vấn đề gì, cũng sẽ không có bất kỳ sự chuyển hóa nào mà là phục sinh hoàn mỹ...

trong nhóm e rằng chỉ có một người có thể làm được." Nhị Đại Hokage: "....." Nhị Đại Hokage: "Tử Thần sao, đảo là phương pháp tương đối thú vị, có lẽ có thể cân nhắc." Đối với việc chuyển hóa thành Tử Thần, Nhị Đại đảo không để ý, loại phương pháp phục sinh này thuộc về phạm trù có thể tiếp nhận.

So sánh ra thì, lúc này hắn đối với một sự kiện khác càng có hứng thú hơn.

Nhị Đại Hokage: "Không có bất kỳ vấn đề gì, không trải qua bất kỳ sự chuyển hóa nào mà phục sinh hoàn mỹ?

Là vị nào?" Ngũ Phiên Đội Đội Trưởng: "Tự nhiên là Thượng Thiên tối vi cường đại trong nhóm, xếp tại đỉnh đoan của tất cả quần viên, vị kia.

Sở hữu lực lượng vô cùng, vận mệnh, thời gian, sinh tử, bất quá cũng chỉ là đồ chơi trong lòng bàn tay vị kia mà thôi." Nhị Đại Hokage ánh mắt chợt co rụt lại.

Lấy vận mệnh, thời gian, sinh tử làm đồ chơi, mặc kệ câu nói này là thật hay giả, dám xưng được danh hiệu này, tất nhiên là tồn tại cực kỳ khó lường.

Hạ ý thức, Nhị Đại Hokage kéo ra danh sách thành viên, nhìn về phía cái danh xưng cao cao tại thượng, lăng giá bên trên tất cả quần viên: Thiên!

Lúc này, Lục Minh vẫn luôn nhìn màn hình, nhìn một trận ngôn luận khoa trương của Lam Nhiễm, khẽ lắc đầu.

Không hổ là Lam Nhiễm, một tên gia hỏa thật sự khiến người ta khó nhìn rõ.

Có lúc ngạo nhiên như thần, có lúc lại cam nguyện hạ thấp thân thể, cam nguyện làm một cái bóng.

Chỉ có thể nói, không hổ là Lam Nhiễm, một tên gia hỏa vĩnh viễn không cách nào làm cho người ta nhìn rõ nội tâm chân chính!

Phức tạp, cường đại, bách biến, thần bí, không biết...

Chương 172

đây, cũng vừa lúc thuộc về mị lực của Lam Nhiễm ~ Mặt khác, Lam Nhiễm triển khai một cái mở đầu như vậy, tự nhiên không phải bình bạch vô cố.

Lục Minh vừa rồi tìm hắn, chỉ tùy ý đề điểm vài câu, Lam Nhiễm đã làm ra một phần đáp án cực kỳ hoàn mỹ.

Phục sinh Nhị Đại Hokage, là sự tình Lục Minh muốn làm.

Chỉ có điều, muốn phục sinh một người, chẳng lẽ muốn hắn chủ động mở miệng?

Thân phận của Thiên, tự nhiên phải bảo chứng bức cách thuộc về Thiên.

Nhị Đại Hokage: "Vậy thì, nếu muốn thỉnh cầu vị Thiên tướng kia phục sinh cho ta, cần bỏ ra cái gì?" Thân là một nam nhân cả đời bồi hồi tại danh lợi trường, căn bản không tin hảo sự bình bạch vô cố (tự dưng mà có), cho dù là group chat này, y nguyên bảo trì kiêng kị và sai nghi nên có.

Ngũ Phiên Đội Đội Trưởng: "Bỏ ra..." Ngũ Phiên Đội Đội Trưởng: "Ha ha, cách nói thú vị." Ngũ Phiên Đội Đội Trưởng: "Một bình dân cái gì cũng không có, đứng trước một vị thần minh cao cao tại thượng, vô sở bất năng.

Nếu như hắn giúp ngươi, ngươi nên bỏ ra cái gì?

Ngươi đoán xem, như vậy sẽ đạt được đáp án gì?" Ngũ Phiên Đội Đội Trưởng: "Ngươi đạt được tuyệt đối sẽ không phải là hồi ứng.

Muốn để Thượng Thiên phục sinh, không cần quá nhiều, trực tiếp hô hoán Thượng Thiên tức khả (là được).

Ngươi cũng không bỏ ra nổi cái gọi là đại giới, mấu chốt của thành công hay không cũng không tại ngươi, chỉ ở tại...

Thượng Thiên, có hay không đối với chuyện phục sinh ngươi sản sinh hứng thú, vẻn vẹn như thế mà thôi." Nhị Đại Hokage diện sắc có chút trịnh trọng.

Lấy hứng thú quyết định có giúp phục sinh hay không, tư thái siêu phàm bực này, làm cho lòng hắn sinh kiêng kị, kia e rằng là một vị cường đại hoàn toàn không thể tưởng tượng!

Lục Đạo?

Hay là tồn tại vị cách cao hơn?

Bất quá, cũng vừa lúc đạt được một tia tín nhiệm.

Loại tồn tại cao cao tại thượng kia, sở hữu loại tư thái siêu phàm này cũng tịnh không phải không bình thường, ngược lại, hoàn toàn có thể lý giải.

Giống như nhìn một hài đồng trong chiến trường, có cứu vớt đối phương hay không, coi trọng tịnh không phải hồi báo.

Là nhìn xem trên người đối phương có hay không đặc tính có thể làm cho mình ghé mắt, hoặc là đổi câu nói khác, trên người đối phương, có hay không đồ vật có thể làm cho mình cảm thấy hứng thú.

Trầm tư nửa ngày, Nhị Đại Hokage rốt cục quyết định mở miệng.

Nhị Đại Hokage: "Vị Thiên kia, phải liên hệ như thế nào?" Mao Sơn Cửu Thúc: "Tại trong nhóm phản phục liên hệ người khác, chỉ cần sử dụng @, là đủ rồi." Mao Sơn Cửu Thúc: "Nếu là Thượng Thiên tầm thường, không cần lý do tầm thường chi loại, chỉ cần @, sau đó trực tiếp nói mục đích là được." Mao Sơn Cửu Thúc: "Quyền hành của Thượng Thiên, siêu hồ ngươi tưởng tượng.

Tuy rằng chúng ta tựa hồ đến từ chư thiên vạn giới, nhưng lấy năng lực của Thượng Thiên, tại khoảnh khắc ngươi gia nhập nhóm này, chỉ cần Thượng Thiên muốn biết, đã sớm biết hết thảy." Nhị Đại Hokage ánh mắt càng phát ra ngưng trọng.

Chỉ cần gia nhập nhóm này, tất cả mọi thứ đều sẽ bị biết rõ?

Một từ hối, tùy theo xuất hiện trong đầu hắn.

Toàn tri toàn năng!!

Hít, e rằng Lục Đạo Tiên Nhân cũng làm không được loại sự tình này.

Lúc này Nhị Đại Hokage, trong lòng có kinh thán, có chất nghi, càng nhiều hơn là... hiếu kỳ!

Kiến chứng huynh trưởng Senju Hashirama và Uchiha Madara chiến đấu phi nhân, tại hắn xem ra, Lục Đạo Tiên Nhân cũng bất quá như thế.

Vậy thì, tồn tại vị cách cao hơn, mạnh hơn, lại nên có phong thái bực nào?

Một nhà phát minh chân chính thành thục, chưa bao giờ thiếu hụt đủ lòng hiếu kỳ!

Trầm tư nửa ngày, tuyệt đối hành động, dựa theo chỉ thị của quần viên bắt đầu hành động.

Nhị Đại Hokage: "@Thiên, các hạ, có lẽ như vài vị kia nói, các hạ minh xác hết thảy.

Vậy thì, xin hỏi, các hạ có hứng thú, đem ta phục sinh hay không?" Cùng với một dòng văn tự đánh ra, một giây đồng hồ, hai giây đồng hồ... mười giây đồng hồ... một phút đồng hồ...

Chớp mắt, năm phút đồng hồ trôi qua, dần dần, lòng Nhị Đại

Hokage có chút trầm xuống.

Đảo tịnh không phải nhất định phải phục sinh.

Câu nói kia, đối với phục sinh, hứng thú tịnh không lớn, phục sinh cũng có thể, không phục sinh cũng được.

Chỉ là, hiện tại sản sinh lòng hiếu kỳ nồng đậm, muốn kiến thức vĩ lực của đối phương, muốn hiểu rõ sẽ bị phục sinh như thế nào.

Tại tình huống này, bị cự tuyệt, thất lạc là tất nhiên.

Đúng lúc này, màn hình sáng lên, một chữ xuất hiện trên màn hình.

Theo việc chữ này xuất hiện, ánh mắt Nhị Đại Hokage chợt sáng lên.

Thiên: "Khả!" Đồng thời, thế giới khác.

Bái Nguyệt Giáo Chủ ngẩn ngơ nhìn màn hình. "Sự tình phục sinh như vậy cũng có thể làm được sao?

Thật là... một cái nhóm không thể tư nghị a." Chốc lát sau, một nụ cười thuần túy hiện lên bên khóe miệng. "Như vậy, cũng càng có ý tứ, không phải sao?" ...

Một bên khác, trong Thiên Đình hạo hãn, khắp nơi là tiên gia phúc địa, thỉnh thoảng có tiên nhân cưỡi mây đi qua, tiên cầm phiên phiên, khắp nơi tràn ngập một loại phong độ tiên gia.

Tại một góc Thiên Đình xa xôi nhất, nơi này lại tương đương bất đồng.

Nơi này, vừa mới tới gần liền có thể cảm thụ một cỗ sát khí hạo hãn vô ngân, sát phạt chi khí của quân đội!

Cỗ sát khí quân nhân trùng thiên này, ngay cả một số tiên thần không đủ cường đại, hoàn toàn đều không dám tới gần!

Có thể sở hữu sát khí như thế, quân đội sát khí, tự nhiên cực kỳ bất phàm.

Đây là một trong những quân đội cường đại nhất Thiên Giới: Thiên Hà Thủy Quân!

Mười vạn Thiên Hà Thủy Quân, đủ để trấn áp Thiên Hà Nhược Thủy!

Thiên Hà Nhược Thủy, không phải một dòng sông hay hồ nước tầm thường đơn giản như vậy.

Thiên Hà, sông của Thiên Đình, cũng là sông của tinh không.

Thiên Đình thành lập đến nay đã có vô lượng tuế nguyệt, trong vô lượng tuế nguyệt đó, tất cả những thứ có quan hệ với nước, toàn bộ trầm tích tại trong Thiên Hà.

Không chỉ như thế, Thiên Hà cũng là Ngân Hà, dòng sông tinh không.

Trong Thiên Hà, tích trầm vô số Tinh Hà Chi Lực của thiên ngoại.

Thiên Hà như vậy, đã sớm không phải một con sông lớn tầm thường, xứng đáng được gọi là một loại tồn tại kỳ tích.

Thiên Hà vỡ đê, đủ để trong thời gian cực ngắn tồi hủy cả Thiên Đình, thậm chí đem nhân gian triệt để phúc diệt!

Cho dù Thiên Hà chưa từng vỡ đê, trong Thiên Hà tích súc đông đảo sức mạnh quỷ dị cũng thỉnh thoảng sẽ có đủ loại tà linh quỷ dị, hà quái đản sinh.

Trong đó có kẻ cường đại, thậm chí không tốn sắc với cao đẳng tiên thần!

Có thể biết, trấn áp một nơi Thiên Hà như vậy, phải đối mặt với nguy hiểm gì, trấn áp Thiên Hà như vậy, lại cần vĩ lực bực nào!

Bộ quân Thiên Hà, Nguyên Soái Phủ!

Khác biệt với Nguyên Soái Phủ phàm gian, Thiên Hà Nguyên Soái Phủ tu kiến tại biên duyên Thiên Hà, vừa ra khỏi cửa là đối mặt với Thiên Hà hạo hãn!

Sở dĩ tu kiến như vậy, là vì thống trị giả cả Thiên Hà Thủy Quân này từng nói một câu: Nếu ngày nào đó Thiên Hà vỡ đê, bản soái liền làm vị thần đầu tiên trực diện hồng lưu kia!

Có thể thấy, người nói ra lời này, làm ra hành động bực này là vị thống soái có phách lực trùng thiên bực nào.

Bên bờ Thiên Hà, một tôn thân ảnh cao lớn uy nghiêm, tay cầm thần binh, uyển nhược như một tôn Chiến Thần bất hủ.

Bỗng nhiên, trong Thiên Hà nổi lên kinh đào cự lãng, vô số tà linh ác quái quỷ dị hiển hóa ra đủ loại tư thái quỷ dị, tựa như muốn từ trong Thiên Hà xông ra, tàn phá thế gian này! "Thiên Bồng, ngươi không cản được ta!" "Chỉ cần có Thiên Hà tại, ta vĩnh viễn sẽ phục sinh.

Còn ngươi, chậc chậc, sức mạnh của ngươi sẽ chỉ càng ngày càng yếu!" "Hà tất chứ, Thiên Bồng.

Ngươi có thực lực bực nào, lại bị Ngọc Đế phân phái đến loại địa phương này.

Nói dễ nghe một chút là trấn áp một phương, nói khó nghe một chút là lưu đày!" "Ha ha, vị Thiên Đế kia, nhưng là đối với ngươi bất mãn đã lâu.

Dưới trướng Tử Vi Đại Đế, lại chấp chưởng cả Thiên Hà Thủy Quân.

Chương 173

Vị Thiên Đế kia một ngày không giải quyết ngươi, e rằng nằm mơ cũng ngủ không ngon." "Cho nên, đừng ngoan cường nữa, đừng phí sức ngăn cản ta nữa.

Chi bằng quật khai Thiên Hà, để cho ta hủy diệt cái Thiên Đình tồi tệ này.

Đợi hết thảy kết thúc, hoàn toàn có thể trọng lập Thiên Đình.

Đến lúc đó, ngươi làm Thiên Đế, vị Tử Vi Đại Đế trên đỉnh đầu ngươi kia, lúc đó cũng phải hướng ngươi cúi đầu, há không đẹp sao!" Đúng lúc này, tôn thân ảnh cao lớn uy nghiêm kia rốt cục có phản ứng.

Thần binh trong tay nhẹ nhàng nâng lên, sau đó, dùng lực trụy lạc. "Cút!!!!" Cùng với một tiếng nộ hống, lực lượng kinh khủng trong nháy mắt khuếch tán ra, tất cả tà linh ác quái trong nháy mắt bị sức mạnh của thần binh trấn áp!

Đợi hết thảy yên tĩnh lại, vị Thiên Bồng Đại Nguyên Soái chấp chưởng cả Thiên Hà Thủy Quân, uy nghiêm vô thất kia mới đem lực chú ý đặt tại một góc dư quang.

Nhìn tin tức không ngừng trôi trên màn hình, giữa lông mày hắn nhếch lên một vệt nghi lự. "Chư Thiên chi quần, câu liên chư thiên.

Rốt cuộc là một loại tà linh mới, hay là... thật sự?" "Phục sinh..." "Cho dù là Địa Phủ Minh Thần cũng không dám tùy ý phục sinh dù chỉ một phàm nhân, vì hữu vi minh luật!" "Có lẽ, có thể mượn việc này dòm ngó một phen, cái gọi là chân ngụy của group chat." Cùng với tiếng nỉ non đạm đạm, cả phiến Thiên Hà một lần nữa quy về tịch tĩnh, một cỗ tịch tĩnh làm người ta lạnh lòng.

Không có giao đàm, không có bất kỳ thanh âm nào khác.

Có chăng, chỉ là ngẫu nhiên tiếng sóng Thiên Hà vỗ bờ, cùng với... tiếng ai hào như quỷ như ma đến từ nơi sâu thẳm của Thiên Hà.

Trong không gian đặc thù của Dị Năng Giới, Bàn Xí Nga lên tiếng: "Có cần tôi mở trực tiếp một đường hầm không?" "Không cần." Lục Minh lắc đầu. "Phá hoại quy tắc đã định không phải là chuyện tốt.

Quy tắc sụp đổ thường đại biểu cho trật tự hỗn loạn.

Trong nhóm chat có rất nhiều sinh linh đến từ chư thiên hội tụ lại một chỗ, nếu đánh mất sự kính sợ và tin tưởng đối với nhóm chat, sinh ra nghi kỵ lẫn nhau, thì cái nhóm này sẽ mất đi ý nghĩa tồn tại của nó." "Hơn nữa, chỉ là hồi sinh một người mà thôi, không cần tôi phải đích thân giáng lâm." Trong lúc lẩm bẩm, Lục Minh vươn ra một ngón tay, nhẹ nhàng vẽ vài cái vào hư không.

Trong nhóm chat, lúc này có chút yên tĩnh.

Hiển nhiên, không ít người đều đang âm thầm theo dõi, có lẽ là tò mò, hoặc là muốn học hỏi phương pháp.

Nhị Đại Hokage cũng không nói một lời, lẳng lặng chờ đợi sự việc sắp xảy ra.

Ngay lúc này, màn hình sáng lên, một cái hồng bao xuất hiện.

Đây là một hồng bao chuyên chúc (dành riêng), người gửi hách nhiên chính là vị "Thiên" kia, còn người nhận hiển thị là Nhị Đại Hokage.

Không hề do dự, thậm chí không cần ai dạy, Nhị Đại Hokage trực tiếp ấn vào màn hình.

Từng đạo thần quang rực rỡ trực tiếp từ trong hồng bao phóng ra!

Tại Minh Thổ hôn ám, tử tịch, tràn ngập tử khí nồng nặc.

Một khắc nào đó, trong sát na, một đạo thần huy hạo hãn phóng lên tận trời.

Cả vùng Minh Thổ vốn vĩnh viễn đen kịt, hằng cổ bất biến, vậy mà trong nháy mắt như biến thành ban ngày.

Thần huy hạo hãn hội tụ trên thiên khung.

Khắc sau, một thần văn tỏa ánh sáng rực rỡ xuất hiện giữa bán không, đó là một chữ 'SINH' to lớn vô cùng!

Ngay khi chữ Sinh xuất hiện, một luồng sinh mệnh lực không thể diễn tả bằng lời nháy mắt khuếch tán, từ trên trời giáng xuống, rót vào ngôi mộ đáng thương kia.

Ầm một tiếng, ngôi mộ nổ tung, Nhị Đại Hokage lúc này chỉ còn là hồn thể từ từ bay lên.

Ông ngẩng đầu, ngơ ngác nhìn chữ 'SINH' khổng lồ trên thiên khung!

Thành thật mà nói, ông không biết chữ này, nó không thuộc về văn tự Nhẫn Giới, nhưng quỷ dị thay, khi nhìn chăm chú vào nó, ông tự khắc hiểu được ý nghĩa.

Khắc sau, chữ Sinh kia bỗng nhiên tỏa ra thần quang, hóa thành từng đạo thần lực mang theo khí tức sinh mệnh dao động khuếch tán ra bốn phía.

Bị luồng sinh mệnh lực nồng đậm kia bao phủ, khí tức vong giả trên người Nhị Đại Hokage bắt đầu nhanh chóng rút đi.

Sau đó, từng sợi mạch lạc xuất hiện từ hư không, tiếp đến là máu huyết, xương cốt, cơ bắp, biểu bì, và cuối cùng là nhục thân!

Chỉ trong vài nhịp thở, cơ thể Nhị Đại Hokage đã được tái tạo.

Một đạo lưu quang từ trên trời giáng xuống, bao bọc lấy cơ thể

ông, rồi chìm vào hư không biến mất không còn tăm hơi.

Đợi sau khi lưu quang biến mất thật lâu, một giọng nói có chút phiêu miểu mới vang lên. "Sức mạnh thật đáng sợ.

Loại sức mạnh này hoàn toàn siêu thoát khỏi Nhẫn thuật.

Xua tan tử khí, tái tạo nhục thân từ hư không chỉ trong vài nhịp thở, sức mạnh này tuyệt đối không thuộc về Nhẫn Giới." "Đáng tiếc, phục sinh chưa bao giờ là chuyện đơn giản như vậy.

Có thể tái tạo nhục thân thì đã sao, làm thế nào để vi phạm quy tắc sinh tử của thế gian đây..." Theo lời nói nhàn nhạt kia, cả Minh Thổ khôi phục lại vẻ tử tịch.

Bên ngoài, Làng Lá (Konoha), trong nghĩa trang liệt sĩ.

Đột nhiên, một ngôi mộ khắc tên Nhị Đại Hokage nổ tung, một cánh tay vươn ra từ bên trong.

Không bao lâu sau, Nhị Đại Hokage đã hoàn toàn phục sinh chui ra từ lòng đất.

Ánh mắt ông quét một vòng bốn phía, sâu trong đáy mắt lộ ra thần sắc cực kỳ phức tạp.

Ông cúi đầu nhìn hai tay mình, cảm nhận cảm giác y hệt như lúc xưa.

Sự kinh thán trong lòng Nhị Đại Hokage tựa như sóng to gió lớn, mãi không thể bình tĩnh.

Chỉ một văn tự, một văn tự đơn thuần, đã dễ dàng kéo ông từ Minh Thổ trở về, ban cho ông một cơ thể mới.

Không những sống lại, mà lúc này chakra đang sôi trào trong cơ thể đang nói cho Nhị Đại Hokage biết một sự thật kinh người: Ông không chỉ phục sinh, mà dường như còn được vị tồn tại kia tùy tay

ban tặng thêm một số thứ kỳ lạ.

Hiện tại, bất luận là sức mạnh hay chakra, ông đều mạnh hơn trước kia rất nhiều!

Kiểm tra vài lần mới xác định được sự thật này, ánh sáng phức tạp trong mắt ông càng thêm nồng đậm.

Đẳng cấp sức mạnh này đã vượt qua nhận thức của ông.

Thảo nào thành viên trong nhóm lại nói, vận mệnh, sinh tử, thời gian, chẳng qua chỉ là món đồ chơi trong tay người đó. "Chỉ là..." Nhị Đại Hokage bỗng nhiên ngẩng đầu, có chút ngẩn ngơ nhìn chữ 'SINH' đem lại sinh mệnh thứ hai cho mình vẫn đang treo giữa không trung.

Vì sao ông đã triệt để phục sinh rồi mà chữ này vẫn còn lưu lại ở đây?

Đột nhiên, một cảm giác quỷ dị dâng lên trong lòng Nhị Đại Hokage.

Trong tích tắc, cả thiên địa dường như mất đi âm thanh.

Nhị Đại Hokage quay phắt lại, nhìn chằm chằm vào một vị trí.

Chỉ thấy không biết từ lúc nào, ở chân trời, một làn sương đen kịt quỷ dị đang dâng lên.

Mặt đất, bầu trời, tất cả những nơi nó đi qua đều mất đi màu sắc trong nháy mắt.

Hoa cỏ điêu linh, cây cối khô héo, ngay cả đất đá cũng đang mục nát.

Thoạt nhìn, giống như tất cả mọi thứ đều bị rút sạch sinh mệnh lực.

Nhìn thấy cảnh này, sắc mặt Nhị Đại Hokage trở nên vô cùng ngưng trọng.

Tình huống này ông chưa từng gặp, nhưng thật ra cũng không xa lạ.

Khi sáng tạo ra cấm thuật Uế Thổ Chuyển Sinh, ông từng tiếp xúc với loại sức mạnh này.

Cách đây không lâu, ông càng thể hội sâu sắc hơn.

Đây là năng lượng tử vong thuộc về Minh Thổ, thôn phệ tất cả sinh mệnh lực, khiến vạn vật rơi vào cái chết.

Nhưng mà, không phải ông đã sống lại rồi sao?

Vì sao lại đột nhiên xuất hiện tình huống quỷ dị này?

Bỗng nhiên, Nhị Đại Hokage dường như hiểu ra điều gì, khóe mắt liếc về phía chữ 'SINH' chưa biến mất kia, trong lòng dần có một suy đoán.

Có lẽ, quá trình phục sinh vẫn chưa kết thúc?

Khắc sau, trong tử khí nồng đậm dần hiển hóa ra một thân ảnh phảng phất được hình thành từ sương mù.

Người đó mặc trang phục trắng, tóc rối bù xù dài gần bằng cơ thể, xõa tung tùy ý.

Trên đầu mọc một đôi sừng đen, đôi mắt không có nửa phần tạp sắc, chỉ có một màu đen thuần túy, tượng trưng cho cái chết và bóng tối thuần túy.

Chương 174

"Tử Thần!!!" Rốt cuộc, Nhị Đại Hokage không kìm nén được nữa, trầm giọng nói.

Nhị Đại Hokage đã sáng tạo ra vô số cấm thuật, có Uế Thổ Chuyển Sinh có thể khiến người chết sống lại, cũng có Thi Quỷ Phong Ấn – phong ấn thuật mạnh nhất có thể triệu hồi Tử Thần, dùng sinh mệnh của mình làm cái giá để Tử Thần đoạt đi sinh mạng kẻ khác!

Cho nên, đối với Tử Thần, Nhị Đại Hokage một chút cũng không xa lạ!

Chỉ là, vì sao Tử Thần lại vô duyên vô cớ xuất hiện?

Lúc này, ánh mắt đen kịt của Tử Thần đang ngưng thị Nhị Đại Hokage.

Một luồng dao động kỳ dị khuếch tán, Tử Thần không nói chuyện, nhưng lại có một tiếng cảnh cáo bắt nguồn từ linh hồn vang lên trực tiếp trong lòng Nhị Đại Hokage. "Kẻ vi phạm cái chết, tất sẽ chịu sự trừng phạt của tử vong!" Đầu óc Nhị Đại Hokage vốn không ngốc, nháy mắt đã minh ngộ tất cả.

Ông được phục sinh, khẳng định là đã vi phạm quy tắc tử vong, cho nên Tử Thần giáng lâm để trừng phạt?

Trong sát na, Nhị Đại Hokage động thủ!

Chuyện sống lại bản thân ông vốn không để ý lắm, nhưng nếu hiện tại đã sống lại rồi, vô luận thế nào cũng không thể tùy tiện chết đi lần nữa.

Ông còn muốn nhìn lại Nhẫn Giới này, nhìn lại thôn làng một lần

nữa.

Trước lúc đó, Tử Thần cũng đừng hòng đưa ông về lại Minh Thổ!

Hai tay chắp lại! "Thủy Độn - Suishōha!" Trong khoảnh khắc, một dòng sông lớn cuồn cuộn xuất hiện từ hư không, gào thét lao về phía Tử Thần.

Được xưng tụng là người đàn ông ký khế ước với biển cả, Thủy Độn trong tay Nhị Đại Hokage chẳng khác gì Hải Độn!

Thế nhưng, mặc kệ Nhẫn thuật của Nhị Đại Hokage mạnh mẽ thế nào, ngay khoảnh khắc đến gần cơ thể Tử Thần, tất cả đều tiêu dung, mục nát, cuối cùng triệt để biến mất!

Tử Thần không phải sinh linh chân chính, hắn là sự cụ hiện của quy tắc tử vong tại giới này.

Cái chết của mọi sinh linh trong Nhẫn Giới đều nằm trong quyền hành của hắn!

Trừ khi bước chân vào cấp độ Lục Đạo, bằng không đối mặt với Tử Thần, ngay cả sức mạnh phản kháng cũng không có!

Thấy cảnh này, sắc mặt Nhị Đại Hokage biến đổi, hai tay lại chắp vào, muốn thi triển Nhẫn thuật tiếp theo.

Nhưng lúc này ông đã không còn cơ hội nữa.

Tử Thần nháy mắt biến mất tại chỗ, khắc sau lại trực tiếp xuất hiện sau lưng Nhị Đại Hokage.

Một bàn tay với móng vuốt dữ tợn vung lên, chộp về phía ông.

Trong nháy mắt, Nhị Đại Hokage trực tiếp bị định thân tại chỗ.

Cú vồ kia xuyên thấu cơ thể ông như một bàn tay vô hình.

Khắc sau, móng vuốt bắt đầu kéo ngược ra ngoài, đó là đang lôi

kéo linh hồn của Nhị Đại Hokage.

Đối mặt với Tử Thần, Nhị Đại Hokage yếu ớt chẳng khác gì người bình thường.

Đúng lúc này, giữa hư không, chữ Sinh vàng rực kia lại một lần nữa biến hóa.

Bùm một tiếng, chữ Sinh nổ tung, hóa thành đầy trời thần huy.

Sau đó, một bàn tay tựa như thần linh thành hình từ trong thần huy, tóm chặt lấy Tử Thần, nhẹ nhàng bóp một cái.

Tử Thần vừa rồi còn biểu hiện gần như vô địch, trong nháy mắt bị trực tiếp bóp nổ!

Làm xong việc này, tất cả mới triệt để tiêu tán.

Chỉ để lại Nhị Đại Hokage ngơ ngác nhìn tại chỗ, hồi lâu không thể hoàn hồn.

Lúc này, trong Minh Thổ, một chỗ hư không đột nhiên trở nên vặn vẹo.

Một đạo thân ảnh mang theo chín quả Cầu Đạo Ngọc bước ra, đó là Lục Đạo Tiên Nhân.

Ông ta nhìn chằm chằm vào một chỗ hư không, trong mắt tràn đầy vẻ kinh hãi và chấn động. "Sao có thể!!!" Cái bóp kia không chỉ bóp nổ một Tử Thần, mà còn trực tiếp bóp nát quy tắc tử vong của Nhẫn Giới!

Trong không gian đặc thù của Dị Năng Giới, Bàn Xí Nga ngửa đầu nhìn Lục Minh. "Trọng thương quy tắc tử vong của thế giới đó rồi?" Lục Minh gật gật đầu. "Có cần thiết không?" Phục sinh một người thực ra cũng không phiền phức đến thế, chỉ cần để quy tắc tử vong lui đi là được.

Rõ ràng có thể giơ nắm đấm dọa nạt, Lục Minh lại trực tiếp tát đối phương một cái gần chết.

Lục Minh không trả lời thẳng câu hỏi này, trong mắt hiện lên độ cong kỳ dị.

Hồi lâu sau, hắn mới nhả ra một chữ: "Có." Chỉ đơn thuần phục sinh Nhị Đại Hokage thì ảnh hưởng quá nhỏ.

Phá hoại quy tắc tử vong của một thế giới, khiến cả thế giới không còn hoàn chỉnh hài hòa, tự nhiên cũng dễ bị một số thứ kỳ lạ chú ý, cũng dễ bị xâm nhập hơn.

Lục Minh đang dùng thế giới Hokage làm quân cờ, làm mồi nhử, đánh một ván cờ nhỏ, câu vài con cá nhỏ.

Tuy Lục Minh không giải thích nhiều, nhưng Bàn Xí Nga cũng nhìn ra hắn có mưu tính, nên không hỏi thêm.

Tuy lòng hiếu kỳ của nó không nhỏ, nhưng có những lúc nó biết chừng mực. "Thế giới kia dường như không có vấn đề gì." "Cho nên mới phải chủ động làm cho vấn đề lộ ra." "Tôi nhớ là, muốn làm cho bản thể ý thức trên người hình chiếu phục tô cũng không dễ dàng như vậy đúng không." "Ừ, trừ phi đối phương tự chủ phục tô, hoặc là chịu kích thích đặc định nào đó." "Không, vấn đề hiện tại là không xác định được tên kia rốt cuộc có phải hình chiếu của hắn hay không." Đa nguyên hình chiếu cũng giống như sinh linh chân chính, trước khi bản chất Đa nguyên trên người phục tô, cho dù là Đa nguyên khác cũng không nhìn ra được, nếu không Đa nguyên sẽ không được xưng là bất tử bất diệt. "Vậy chờ xem thử trước đã." "Sẽ nhanh có kết quả thôi.

Tin tôi đi, có lẽ sẽ nhanh hơn tưởng tượng đấy..." Trong nhóm chat lúc này cũng náo nhiệt hẳn lên.

Bái Nguyệt Giáo Chủ: "Thế nào, vị bằng hữu kia, hiện tại đã sống

lại chưa?" Bái Nguyệt Giáo Chủ: "Đối với việc phục sinh, ta cũng rất hứng thú." Hồi lâu sau, câu trả lời mới xuất hiện trên màn hình.

Nhị Đại Hokage: "Đã sống lại.

Đối với nhận thức về thế giới, ta có chút bị đả kích." Bái Nguyệt Giáo Chủ: "Ồ, đả kích thế nào?

Có thể nói cụ thể không?" Mao Sơn Cửu Thúc: "Nếu ngôn ngữ không tiện mô tả, có thể cân nhắc tiến hành tải lên thông tin.

Chỉ cần trong đầu hiện lên khái niệm tải lên thông tin, nhóm chat sẽ tự động hình thành tập tin từ ký ức trong ý thức rồi tải lên nhóm." Nhị Đại Hokage: "Được!" Rất nhanh, một tập tin xuất hiện trong nhóm.

Phàm là những ai đang tàu ngầm lúc này, gần như đồng thời bấm mở tập tin.

Những người cũ tạm thời không nhắc tới, dù sao bọn họ sớm đã hiểu rõ sự cường đại của Thượng Thiên (Lục Minh), cảnh tượng lúc này so với trước kia cũng không tính là kinh thế hãi tục lắm.

Nhưng đám người mới thì sắc mặt mỗi người một khác.

Đặc biệt là... vị người mới chưa từng phát biểu câu nào kia.

Thế giới Tây Du, trước phủ Thiên Hà Nguyên Soái.

Thiên Bồng Nguyên Soái lẳng lặng xem xét tập tin.

Khi nhìn thấy đoạn đầu, một văn tự phục hồi nhục thân của Nhị Đại Hokage, ánh mắt hắn biến ảo, có chút thất vọng nói: "Chỉ đến trình độ này thôi sao..." "Chỉ đơn thuần phục hồi nhục thân mà thôi, làm sao xứng gọi là phục sinh.

Cho dù cơ thể phục hồi, tử khí lui đi, nhưng vẫn vi phạm quy tắc tử vong, chỉ là một loại phục sinh hư ảo mà thôi..." Loại phục sinh

này, Sổ Sinh Tử căn bản sẽ không nhận, sớm muộn gì cũng sẽ bị câu hồn phách đi lần nữa.

Thậm chí tệ hơn là chọc giận chúng minh thần Địa Phủ, kết quả đó có lẽ còn đáng sợ hơn cái chết.

Nói xong, hắn khẽ lắc đầu, chuẩn bị thoát ra.

Có chút thất vọng, nhưng nghĩ lại cũng có thể hiểu được.

Vi phạm quy tắc tử vong, chuyển sinh sống lại vốn là hành động nghịch thiên.

Ngay cả chúng minh thần Địa Phủ, Thập Điện Diêm La cũng không dám tùy ý nghịch thiên cải mệnh, huống chi là người khác.

Ngay tại khoảnh khắc cuối cùng chưa kịp thoát hẳn, Thiên Bồng Nguyên Soái chú ý thấy hình ảnh bắt đầu biến hóa, dị tượng thuộc về cái chết bắt đầu dâng lên.

Nhìn thấy cảnh này, Thiên Bồng Nguyên Soái khôi phục lại chút hứng thú. "Thú vị, quy tắc tử vong của thế giới này hiển hóa ra tư thái như vậy sao." Quy tắc mỗi thế giới đều khác nhau, hiển hóa tự nhiên cũng khác biệt.

Thế nhưng khắc sau, đôi mắt Thiên Bồng Nguyên Soái đột nhiên trừng lớn hết cỡ.

Hình thể của quy tắc tử vong bị một bàn tay trực tiếp bóp nổ! "Không thể nào!!" Quy tắc tử vong là quy tắc vận hành của thiên địa, là một loại quy luật cơ bản, căn bản không có thực thể, giống như cái gọi là Thiên Đạo vậy.

Nó chỉ là một loại khái niệm.

Khái niệm có thể bị bức lui, có thể tìm cách né tránh, nhưng...

Chương 175

sao có thể bị bóp nổ!

Đôi mắt Thiên Bồng Nguyên Soái vốn dĩ dù đối mặt với vô tận yêu tà cũng không chút biến hóa, lúc này bắt đầu dao động kịch liệt. "Là thật hay giả?" "Nếu là giả, vậy xuất hiện những thứ này có ý nghĩa gì?" "Nếu là thật, vậy rốt cuộc cần thực lực thế nào mới có thể làm được chuyện không tưởng này?!" Thần sắc biến ảo càng lúc càng kịch liệt.

Tuy nhiên, chỉ vài nhịp thở sau, vị Thiên Bồng Nguyên Soái này đã khôi phục thần sắc.

Thân là chủ soái một quân, mê mang và do dự là cảm xúc tối kỵ!

Đã không hiểu, đã tò mò, vậy thì tìm cách chứng minh!

Thiên Bồng Nguyên Soái vươn một ngón tay, chậm rãi quẹt qua hai mắt.

Đôi mắt lập tức trở nên xanh thẳm, như sóng nước dập dờn liên tục. "Huyền Thủy Pháp Mục - Khai!" Một đôi linh quang từ trong mắt bạo xạ ra.

Khắc sau, gợn sóng trong pháp mục không ngừng, bắt đầu phân tích hình ảnh đơn giản kia.

Lúc này, Lục Minh trong không gian đặc thù của Dị Năng Giới bỗng nhiên thần sắc khẽ động. "Di, thú vị, ...một loại thần thông tương tự Toàn Tri?" Với thực lực như hôm nay của Lục Minh, hắn sớm đã có được một số đặc chất mà người thường không thể lý giải.

Ví dụ như nếu có ai đó vượt thời không, từ quá khứ hoặc tương lai dòm ngó sự tồn tại của hắn, hắn đều sẽ chú ý ngay lập tức.

Không chỉ vậy, cho dù vô tình lưu lại một dấu vết, thần vận còn sót lại trên đó cũng đủ để thiên cổ bất diệt, sau khi chịu kích thích nào đó đều có thể sống lại.

Sự thần diệu này vượt xa tưởng tượng của người thường. "Đã có hứng thú với tôi, vậy thì...

đi một chuyến xem sao." Thiên Bồng Nguyên Soái mở to pháp mục, nhìn chằm chằm vào hình ảnh, phân tích từng sự vật, từng chi tiết nhỏ nhất trong tập tin.

Bỗng nhiên, pháp mục của Thiên Bồng Nguyên Soái khẽ động, hắn phát hiện chữ 'SINH' trong hình ảnh kia dường như có chút biến hóa kỳ lạ.

Lập tức, Thiên Bồng Nguyên Soái dồn toàn bộ ánh sáng pháp mục vào chữ 'SINH' đó.

Trong hốt hoảng, chữ 'SINH' kia bắt đầu phân giải, bị tách thành vô vàn quy tắc hạo hãn.

Tiến thêm một bước phân tích, vô vàn quy tắc hạo hãn kia bắt đầu rút đi, một bức tranh xuất hiện trong đôi mắt Thiên Bồng.

Đó là một người, một người không nhìn rõ dung mạo, đang bình thản vươn một ngón tay, ung dung khắc họa vào hư không.

Chỉ vài nhịp thở, một chữ 'SINH' liền theo đó thành hình.

Hóa ra chữ Sinh này lại xuất hiện như vậy. "Thế nào, nhìn đủ chưa?" Một giọng nói đột nhiên vang lên khiến sắc mặt Thiên Bồng Nguyên Soái đại biến!!

Khắc sau hắn quay phắt lại, nhìn thấy một đôi mắt, một đôi mắt không thể dùng ngôn ngữ hình dung, đang đầy hứng thú nhìn hắn.

Trong lòng đập loạn xạ, căn bản không cần suy nghĩ nhiều, Thiên

Bồng Nguyên Soái nhanh chóng ngắt kết nối pháp mục. "Hộc hộc, hộc hộc..." Trên khuôn mặt cương nghị của Thiên Bồng Nguyên Soái hiện lên vẻ tái nhợt chưa từng có, hơi thở dồn dập như ống bễ, trên trán mồ hôi lớn như hạt đậu tí tách rơi xuống. "Sao có thể có chuyện này!!" Quá đáng sợ, chuyện này còn đáng sợ hơn Thiên Hà vỡ đê vô số lần!

Thân là Thống lĩnh Thủy quân Thiên Đình, tự nhiên hắn được coi là kiến đa thức quảng.

Hắn cũng nghe trong truyền thuyết có một số nhân vật thực lực kinh thiên động địa, khi người khác chạm vào sự vật có liên quan đến họ thì sẽ sinh ra phản ứng.

Thậm chí có một số tồn tại siêu phàm hơn, chỉ cần niệm tên họ là sẽ sinh ra cảm ứng.

Nhưng đó chỉ là truyền thuyết mà thôi, thế gian liệu có thực sự tồn tại những kẻ mạnh mẽ như vậy hay không vẫn chưa biết được.

Cho dù là thật, cũng hoàn toàn không khủng bố bằng người vừa rồi.

Đó hoàn toàn là một thứ nguyên khác!

Hắn hiện tại tương đương với việc đang xem một bức tranh, tranh vẽ lại một sự kiện người khác đã trải qua.

Khi hắn phân tích tính chân thực của bức tranh đó, nhân vật trong tranh lại trực tiếp mở miệng nói chuyện!!!

Đang nói chuyện với hắn!

Trong tình huống cách không biết bao nhiêu tầng không gian thời gian!!

Thủ đoạn kiểu gì đây??

Giản trực chưa từng nghe thấy, thậm chí vượt qua cả sự tưởng tượng của đường đường Thiên Bồng Nguyên Soái!

Thực sự quá mức kinh dị, đến mức khi bình tĩnh lại, hắn nhịn không được bất giác nhớ lại đôi mắt kia.

Trong hốt hoảng, đôi mắt kia dường như... càng lúc càng chân thực, càng lúc càng chân thực.

Cuối cùng, giống như lại xuất hiện một đôi mắt như thế, đang đầy hứng thú nhìn hắn.

Thiên Bồng Nguyên Soái trong lòng lại hoảng hốt, vội vàng lắc đầu, đè nén ý niệm quỷ dị kia xuống.

Quay đầu nhìn Thiên Hà một cái, sau đó hắn nhịn không được nói: "Xem ra dạo này hơi mệt mỏi, nên nghỉ ngơi thôi." "Ồ?

Thủ ở đây bao lâu rồi?" "Mười tám vạn..." Thiên Bồng Nguyên Soái theo bản năng trả lời, nhưng mới nói được một nửa, âm thanh liền im bặt, sắc mặt trắng bệch dọa người, gần như không còn chút máu.

Giọng nói này không xa lạ, chính là giọng nói vừa nãy một câu dọa hắn chết khiếp kia, giống y hệt! "Hà tất phải vậy, ta cũng sẽ không hại ngươi.

Trong nhóm chat có quy tắc tất cả thành viên không được thương hại lẫn nhau, cho nên không cần sợ hãi như thế." Thiên Bồng Nguyên Soái trầm mặc hồi lâu, mới cứng ngắc như khúc gỗ, chậm rãi xoay người.

Lúc này hắn nhìn thấy trong hư không không biết từ lúc nào đã xuất hiện một thân ảnh, ngồi xếp bằng giữa hư không, đang đầy hứng thú nhìn hắn.

Ánh mắt quen thuộc đó y hệt như ánh mắt không lâu trước đây.

Hít sâu một hơi, Thiên Bồng Nguyên Soái chắp hai tay lại, nói: "Tại hạ Thiên Bồng, hoan nghênh Thượng Thiên tiên trưởng giáng lâm." "Tiên trưởng?

Cách gọi cũng thú vị đấy.

Nhưng có một điểm sai lầm, ta cũng không phải thực sự giáng lâm." "Ta của hiện tại không phải là ta thực sự.

Dùng một cách giải thích mà ngươi đại khái có thể hiểu được: Với quyền hành vị cách của ta, ngươi hiểu về ta càng nhiều, ta hiểu về ngươi cũng sẽ càng nhiều." "Trước đó ngươi giải tích sức mạnh tàn lưu của ta quá sâu, chạm đến sức mạnh của ta, cho nên không cẩn thận để ta giải tích hết thảy về ngươi.

Sau đó ngươi lại không ngừng nhớ lại sự tồn tại của ta, khiến trong ký ức ngươi triệt để hình thành khái niệm về ta.

Cuối cùng khi khái niệm về ta đã rõ ràng, nó sinh ra liên hệ với bản thể ta." "Sau đó, ta chưởng khống khái niệm về ta trong đầu ngươi, cụ hiện khái niệm này thành hóa thân, từ trong ký ức của ngươi bước ra." "Như vậy, có thể hiểu được chứ ~~" Thiên Bồng Nguyên Soái đứng bất động, cũng không biết là đang ngẩn người hay là đang cứng họng tại đó.

Thiên Đạo ở trên, cái giải thích này còn đáng sợ hơn gấp vạn lần việc giáng lâm mạc danh kỳ diệu có được không!!!

Bốn phía rơi vào một loại yên tĩnh quỷ dị, không có bất kỳ âm thanh nào vang lên.

Lục Minh chỉ chăm chú nhìn Thiên Bồng Nguyên Soái một lát, ánh mắt đảo qua, liền nhìn về phía Thiên Hà cách đó không xa.

Lúc này Thiên Hà bình tĩnh, không có nửa phần sóng gió.

Nhưng dưới mặt sông phẳng lặng kia lại là đủ loại quỷ dị khó

lường, tà vật hoành hành.

Trong đôi mắt Lục Minh sáng lên một đạo thần quang, tầm mắt xuyên thấu tất cả, nhìn về phía sâu trong Thiên Hà.

Một lúc sau, ánh mắt thu hồi, trong mắt hiện lên một tia kỳ dị. "Thú vị, trong Thiên Hà của thế giới này cư nhiên có thứ đó." Sau đó, tầm mắt hắn chuyển sang Thiên Bồng Nguyên Soái bên cạnh, nhàn nhạt mở miệng nói: "Ngươi sắp chết rồi." Nghe vậy, Thiên Bồng Nguyên Soái tạm thời đè xuống kinh hãi và kích động trong lòng, bình tĩnh nói: "Quân nhân cả đời da ngựa bọc thây.

Từ lúc quyết định trấn thủ Thiên Hà, ta đã không để ý tính mạng của mình.

Nếu ngày nào đó vẫn lạc trong Thiên Hà, thì đó cũng là túc mệnh của ta.

Không oán, cũng không hối!" Lục Minh gật đầu, lại lắc đầu: "Ngươi nói không sai, ta có thể nhìn ra trong lòng ngươi quả thực nghĩ như vậy.

Đáng tiếc, cái chết của ngươi sẽ không giống như ngươi tưởng tượng, mà là vẫn lạc trong một tư thế vô cùng khuất nhục." "????" Trên mặt Thiên Bồng Nguyên Soái lộ ra vẻ khó hiểu rõ ràng.

Lục Minh vươn một ngón tay, chỉ chỉ Thiên Hà phẳng lặng kia: "Ngươi có biết bên trong rốt cuộc đang thai nghén những gì không?" Thiên Bồng Nguyên Soái trầm mặc, sau đó lắc đầu: "Không biết!" Hắn thật sự không biết bên trong có gì.

Thiên Hà Nhược Thủy, lông hồng không nổi, chim bay không qua, có thể hòa tan vạn vật.

Thế gian trừ những tà linh tinh quái sinh ra trong Nhược Thủy, cũng chỉ có Thiên Bồng dựa vào thiên phú thần thông mới miễn

cưỡng có thể đề kháng Thiên Hà xâm thực.

Trong tình huống này, cho dù tò mò về Thiên Hà thế nào cũng phải đè nén xuống.

Chủ soái không phải tiên phong, không thể mạo hiểm.

Một khi xảy ra chút sai sót dẫn đến chủ soái vẫn lạc, Thiên Hà Thủy Quân tất nhiên đại loạn, hậu quả gây ra quá lớn.

Chương 176

Lục Minh cười cười: "Không biết cũng là chuyện tốt.

Hoặc là, vốn dĩ không nên biết." Tùy ý nói một câu dường như ẩn chứa rất nhiều thâm ý, Lục Minh chuyển chủ đề. "Ngươi có biết vận mệnh của ngươi sớm đã được sắp đặt rõ ràng rành mạch rồi không?" Thiên Bồng Nguyên Soái trầm mặc, sau đó hai tay chắp cao: "Xin tiên trưởng minh thị." Tiên trưởng, trưởng giả trong tiên, một loại kính xưng.

Lục Minh cười không nói.

Khắc sau, hắn tùy tay gạt một cái, một dòng sông hạo hãn liền xuất hiện từ hư không ngay trước mặt hai người.

Trên đó có vạn thiên hình ảnh hiện lên, chúng sinh vạn tướng đều không thiếu một ai. "??" Dường như chợt nhận ra điều gì, Thiên Bồng Nguyên Soái hít mạnh một hơi: "Chẳng lẽ...

Vận Mệnh Trường Hà?" Lục Minh gật đầu: "Là một nhánh của Vận Mệnh Mẫu Hà, hiển thị vận mệnh chúng sinh của thế giới này, gọi là Vận Mệnh Trường Hà cũng không sai." "Không ngại thì nhìn xem vận mệnh của vị này chút đi." Mặc dù sớm cảm giác cảnh giới của vị trước mặt cường đại khó tưởng tượng, nhưng đột nhiên thấy đối phương tùy tiện chiêu gọi Vận Mệnh Trường Hà ra như vậy, vẫn khiến người ta không kìm được kinh hãi vạn phần.

Cũng may, Thiên Bồng Nguyên Soái chung quy là Thiên Bồng Nguyên Soái, trấn áp Thiên Hà hơn mười vạn năm, ý chí và tâm tính đều đạt đến đỉnh tiêm, rất nhanh đã bình phục lại.

Thực ra, nếu không phải Lục Minh tùy ý làm một động tác đều đang tứ vô kỵ đạn phá hoại thường quy, làm những chuyện về lý

thuyết căn bản không thể làm được, thì hắn cũng không đến mức liên tiếp bị trấn trụ như vậy.

Dù vậy, khả năng khôi phục và khống chế cảm xúc của hắn cũng vượt xa người thường.

Đợi triệt để bình tĩnh lại, hắn bắt đầu quan chú Vận Mệnh Trường Hà trước mặt.

Tuy không hiểu vị Thượng Thiên "thần bí khó lường" này rốt cuộc muốn làm gì, nhưng hắn biết rõ mình không thể phản kháng.

Càng phản kháng thì thái độ bên kia có khi sẽ thay đổi.

Cương chính bất a, tuyệt không cùng tà linh Thiên Hà đồng lưu hợp ô, đây không phải là cá tính của hắn, cái gọi là chân tướng cứng như sắt thép không cho phép nửa phần uốn cong, mà là vì...

đó là chức trách của hắn.

Chức trách tức là sứ mệnh, chỉ thế thôi.

Theo sự chú ý của Thiên Bồng Nguyên Soái, từng bức từng bức họa diện bắt đầu hiển lộ.

Thiên Hà Thủy Quân trấn thủ Thiên Hà hai mươi vạn năm, công đức vô lượng.

Thiên Đế đích thân mở kim khẩu, mời Thiên Bồng nhập yến tiệc để biểu dương, ban thưởng.

Đối với chuyện này, Thiên Bồng tự nhiên sẽ không cự tuyệt.

Hắn không cần những phần thưởng kia, nhưng mười vạn thủy quân Thiên Hà, còn rất nhiều chiến tướng cũng cần tưởng thưởng.

Đó là sự biểu dương cho việc tận trung chức thủ!

Đại yến bắt đầu, trong Thiên Đình tiếng cười dài không dứt.

Thiên Đế biểu hiện mười phần đại độ, không chỉ mở rộng Thiên Yến, còn đích thân mời rất nhiều tiên nga trong Quảng Hàn Cung hiến dâng vũ tư tuyệt mỹ.

Cho dù là Thiên Bồng, trong hoàn cảnh này cũng không khỏi uống thêm vài chén.

Sau đó, không biết thế nào, ý thức có chút mông lung.

Đúng lúc này, một vị Quảng Hàn tiên nga tuyệt mỹ truyền âm mời gặp mặt.

Tình hình này, bình thường Thiên Bồng luôn tuân thủ nghiêm ngặt quy tắc tất nhiên sẽ cự tuyệt, nhưng không biết tại sao, ý thức có chút mông lung, hắn cư nhiên lại đáp ứng.

Sau đó, lại càng lén lút lẻn ra ngoài sau khi Quảng Hàn chúng tiên nga múa xong và đại yến kết thúc, để gặp mặt riêng với tiên nga kia.

Bên bờ Thiên Hà, Thiên Bồng Nguyên Soái đang lẳng lặng xem một màn này, sắc mặt lúc này âm trầm như nước.

Đó không phải là hắn.

Hắn kỷ luật nghiêm minh, nghiêm khắc với bản thân, tuyệt đối sẽ không làm ra loại chuyện lén lút hẹn hò tiên nga này.

Nhưng đã là vận mệnh tương lai của hắn, với thủ đoạn thần bí khó lường của vị trước mặt, tự nhiên không thèm đi lừa gạt hắn.

Vậy thì chỉ có một khả năng! "Tiên nhưỡng kia có vấn đề!" Lục Minh chỉ cười cười, nói: "Tiếp tục xem, tiếp tục!" Thiên Bồng Nguyên Soái tập trung sự chú ý trở lại Vận Mệnh Trường Hà, hình ảnh tiếp tục chạy.

Lén lút u hội với tiên nga tại Quảng Hàn Cung, vốn chẳng có gì to tát.

Đường đường là Thiên Hà Thủy Quân Nguyên Soái, một trong Thiên Giới Tam Soái, luận địa vị chỉ dưới Thiên Đình Binh Mã Tổng Soái Thác Tháp Lý Thiên Vương, có thể xưng là nhân vật số hai của quân phương Thiên Đình.

Khu khu một tiên nga mà thôi, cùng lắm thì trực tiếp mở miệng bảo Thiên Đế ban cho là được.

Thế nhưng, một màn tiếp theo lại khiến sắc mặt Thiên Bồng Nguyên Soái đột ngột biến đổi liên tục!

Trong lúc hắn ở trong hình ảnh đang "lén lút u hội" với Quảng Hàn Cung tiên nga, Thiên Hà xuất hiện bạo động điên cuồng chưa từng có trong hai mươi vạn năm qua.

Mất đi thống soái Thiên Bồng, mười vạn thủy quân không trấn áp nổi!

Cuối cùng, Thiên Hà vỡ đê, tạo thành đại hồng thủy ngập trời, tổi hủy vô số kiến trúc Thiên Đình!

Đợi đến khi Thiên Bồng chú ý tới mọi chuyện thì đã muộn.

Sau khi mọi việc kết thúc, Quảng Hàn Cung tiên nga lại còn đảo ngược trắng đen, nói rằng Thiên Bồng Nguyên Soái rượu vào thất đức, khinh bạc nàng ta.

Lần này thì hay rồi.

Thiên Hà Đại Soái rượu vào thất đức, khinh bạc tiên nga, cuối cùng dẫn đến Thiên Hà vỡ đê, gây ra đại hồng thủy.

Những tội trạng này đưa lên Trảm Tiên Đài mười lần cũng không oan!

Bên bờ Thiên Hà, Thiên Bồng Nguyên Soái chân chính sắc mặt càng lúc càng khó coi, thần lực khôi hoành toàn thân có chút không

trấn áp được mà khuếch tán ra, gây nên từng đợt thần lực chấn động, khuấy động cả một vùng Thiên Hà sóng gió nổi lên, hồng lãng kinh thiên. "Âm mưu, căn bản là âm mưu!

Âm mưu trần trụi!!" Thiên Bồng Nguyên Soái nghiến răng nghiến lợi nói!

Dùng góc độ người thứ ba quan sát tất cả, căn bản không khó nhìn ra, làm gì có nhiều sự trùng hợp như vậy, căn bản là có người cố ý thiết kế!

Còn về kẻ thi triển âm mưu là ai, căn bản không cần nói nhiều, dùng đầu ngón chân cũng đoán ra đáp án. "Đại Đế, còn có Đại Đế!

Loại âm mưu này Đại Đế tuyệt đối sẽ không ngồi nhìn mặc kệ!" Cấp trên thực sự của Thiên Bồng Nguyên Soái là Tử Vi Đại Đế.

Tử Vi Đại Đế là một trong Thiên Đình Tứ Ngự, chủ của chư thiên tinh thần, còn có danh xưng là Thiên Đình Phó Đế.

Luận quyền hành cũng không kém Ngọc Hoàng Đại Đế bao nhiêu.

Xảy ra chuyện này, rõ ràng là đánh cờ giữa tầng lớp thượng tầng.

Thiên Bồng tuyệt đối không tin Tử Vi Đại Đế sẽ trơ mắt nhìn đại tướng dưới quyền cứ thế vẫn lạc trong âm mưu.

Cũng không ngoài dự đoán, hình ảnh tiếp tục chiếu.

Không bao lâu sau, Tử Vi Đại Đế xác thực xuất hiện, nhưng không phải ở Lăng Tiêu Bảo Điện, mà xuất hiện trong đại ngục Thiên Đình.

Tử Vi Đại Đế được bao bọc bởi một thân thần hoa màu tím tôn quý khiến người ta không nhìn rõ dung mạo thật sự, nhìn Thiên Bồng bị đánh vào thiên ngục, chỉ để lại ba câu nói. "Thiên Bồng, lần này tội trách quá nặng.

Bản đế đã tận lực, nhưng cũng không giúp được ngươi." "Nhưng bản đế đã tìm cho ngươi một con đường sống, có thể khiến ngươi miễn đi một chuyến lên Trảm Tiên Đài." "Lượng kiếp sắp tới, người ứng kiếp lần này có bốn.

Bản đế đã đoạt cho ngươi một phần danh ngạch.

Ngươi có thể bị biếm xuống trần, nhập kiếp trở thành người ứng kiếp.

Đợi kiếp nạn kết thúc, hoặc có thể đến Phật Môn tìm một tôn đạo quả đỉnh tiêm, hoặc mang theo khí vận nhập kiếp quay về Thiên Đình, trọng hoạch thần chức." Nhìn thấy cảnh này, khuôn mặt vốn âm trầm của Thiên Bồng Nguyên Soái chân chính lúc này có thêm vài phần nhu hòa.

Quả nhiên, Đại Đế sẽ không từ bỏ hắn.

Chú ý thấy vẻ hòa hoãn trên mặt Thiên Bồng Nguyên Soái, Lục Minh cười nhạt một tiếng, nói: "Đừng vội kết luận, tiếp tục xem, tiếp tục ~" Thiên Bồng Nguyên Soái trong lòng trầm xuống.

Hạ phàm nhập kiếp bất đắc dĩ, vốn là một thủ đoạn để một số thượng tiên trốn tránh tội trách, một loại quy tắc ngầm thường xuất hiện sau những ván cờ của thượng tầng.

Tình huống này không thường thấy nhưng cũng không hiếm, không ít tiên thần đều làm, cuối cùng cũng bình ổn về Thiên Đình phục chức.

Chẳng lẽ sẽ xuất hiện biến cố hay sao?

Có lẽ cũng chính vì ôm cách nghĩ tương tự như hiện tại, Thiên Bồng trong hình ảnh căn bản không do dự nhiều mà đồng ý.

Sau đó là lột bỏ tiên cốt, rút đi tiên gân, phế trừ tiên nguyên, biếm lạc hạ phàm!

Chỉ là, một màn tiếp theo lại suýt khiến Thiên Bồng Nguyên Soái nổ tung tại chỗ!

Tiên thần bị biếm cũng không kỳ quái, nhưng đường đường là Thiên Bồng Nguyên Soái, cư nhiên bị biếm thành... một con heo!!

Chương 177

Hình ảnh phía sau càng...

Bị con khỉ bắt nạt, bị yêu quái bắt nạt, bị cái này bắt nạt, bị cái kia bắt nạt.

Cuối cùng vất vả lắm mới lấy xong chân kinh, hoàn thành kiếp nạn, cư nhiên từ Phật Môn nhận được một cái Tịnh!

Đàn!

Sứ!

Giả!

Đạo quả!!

Nhìn đến đây, Thiên Bồng Nguyên Soái không thể kìm nén được nữa! "Phật Môn, khinh bản soái thái quá!!!" Một tiếng gào thét phẫn nộ vang vọng cửu tiêu, thần lực chấn động khủng bố khiến hư không gần như vặn vẹo!

Tịnh Đàn Sứ Giả!

Tịnh Đàn Sứ Giả!

Tịnh Đàn!

Nói thì hay lắm, nhưng chẳng qua chỉ là một kẻ dọn mâm cơm thừa!

Địa vị này, ngay cả một tiểu binh dưới quyền hắn còn không bằng!

Đường đường Thiên Bồng Nguyên Soái nhập Phật Môn, không nói đến vị trí Phật Môn Tam Tổ, thì ít nhất cũng nên có một cái đạo quả xếp hạng đầu chứ!

Tịnh Đàn Sứ Giả là một sự sỉ nhục, sỉ nhục trần trụi!!

Lúc này, Lục Minh lại mở miệng. "Ngươi thật sự cho rằng, sỉ nhục ức hiếp ngươi chỉ có một mình Phật Môn?" "Nghĩ kỹ đi, nhảy ra khỏi tư duy gông cùm ban đầu, tất cả cũng không khó thấy rõ." Nghe vậy, Thiên Bồng Nguyên Soái phải dùng sức lực rất lớn mới đè nén được cơn bạo nộ trong lòng, bắt đầu trầm tư.

Một lát sau, sắc mặt hắn chợt biến, càng lúc càng khó coi, càng lúc càng âm trầm.

Ngọc Hoàng Đại Đế thiết kế, điều này là tất nhiên.

Nhưng lúc đó Tử Vi Đại Đế thật sự đang giúp hắn sao?

Nếu giúp thì liệu có trơ mắt nhìn hắn bị biếm thành heo, cuối cùng nhận được cái đạo quả Tịnh Đàn Sứ Giả đầy sỉ nhục này không!

Tất cả những chuyện này, Tử Vi Đại Đế thật sự không biết tình hình? ...

Trong lòng Thiên Bồng Nguyên Soái bỗng dâng lên một nỗi bất an, nỗi bất an chưa từng có.

Hắn ngẩng đầu, tiếp tục nhìn hình ảnh.

Không ngoài dự đoán, một Tịnh Đàn Sứ Giả sao có thể chấp nhận kết cục đó, sau này tự nhiên sẽ về Thiên Đình tìm lại công bằng.

Nhưng mà... với vị cách Tịnh Đàn Sứ Giả, căn bản không gặp được Ngọc Hoàng Đại Đế, Tử Vi Đại Đế cũng... bế quan không ra.

Một năm, hai năm, mười năm... trăm năm...

Cho đến cuối cùng, Thiên Bồng trong hình ảnh cười lớn ba tiếng, trong tiếng cười tràn ngập sự bi lương không lời, rồi xoay người rời khỏi Thiên Đình.

Nhìn thấy cảnh này, Thiên Bồng Nguyên Soái chân chính không

nói một lời, không phát một tiếng, cứ thế lẳng lặng đứng tại chỗ, mặt không biểu tình.

Chỉ là bàn tay kia, bàn tay không cầm vũ khí hung hăng nắm chặt lại, móng tay trực tiếp găm vào lòng bàn tay, từng tia thần huyết không ngừng nhỏ xuống.

Dựa vào thực lực của Thiên Bồng, nhục thân mà ngay cả thần binh thượng phẩm cũng không thể phá vỡ, lúc này lại bị sinh sinh dùng đầu ngón tay xé rách lòng bàn tay.

Có thể tưởng tượng tâm trạng Thiên Bồng lúc này ngũ vị tạp trần đến mức nào.

Cũng không biết qua bao lâu, Thiên Bồng mới mặt không biểu tình, lạnh lùng như tảng đá nói: "Cho nên, tất cả những chuyện này căn bản là kế hoạch của cả ba bên!" "Vậy thì tại sao!" "Quân muốn thần chết, thần không chết là bất trung!" "Đại Đế nếu muốn mạng Thiên Bồng ta, một câu nói, một đạo xá lệnh là đủ!" "Tại sao, tại sao phải làm thế, tại sao phải chiết nhục ta như vậy!" Đôi mắt lạnh lẽo như hàn băng của Thiên Bồng Nguyên Soái nhìn chằm chằm Lục Minh, cần một đáp án.

Lục Minh chỉ lắc đầu, thân hình dần dần bắt đầu tiêu tán. "Cội nguồn của tất cả đều nằm trên người ngươi." "Cái gọi là Ngọc Hoàng Đại Đế và Tử Vi Đại Đế, chẳng qua chỉ là một cuộc đánh cờ đáng cười của thượng tầng.

Kẻ thực sự thiết kế vẫn luôn chỉ có Phật Môn mà thôi." "Còn về lý do tại sao làm vậy, là vì trên người ngươi có lẽ tồn tại một thứ.

Thứ đó một khi phục tô sẽ sinh ra hậu quả tương đương nghiêm trọng.

Chỉ vì có cái khả năng này, Phật Môn sẽ không buông tha ngươi."

Thiên Bồng Nguyên Soái cúi đầu, dùng một giọng nói cực kỳ đè nén, thấp giọng nói: "Hóa ra, tất cả chỉ vì một cái khả năng... chỉ vì một cái khả năng mà thôi..." "Không cam lòng đúng không?

Nếu thật sự không cam lòng thì thử đánh thức thứ kia trong cơ thể đi.

Ngươi thật sự cho rằng ngươi chỉ là một tiên thần tầm thường?" "Tiên thần tầm thường thì không thể làm được việc phớt lờ Thiên Hà Nhược Thủy xâm thực." "Thứ đó đại khái suất thực sự tồn tại trong cơ thể ngươi.

Muốn phản kháng vận mệnh bi thảm kia thì cần có sức mạnh.

Thứ đó sẽ mang lại cho ngươi sức mạnh, mang lại một loại... sức mạnh hoàn toàn không thể tưởng tượng nổi..." Đợi thân ảnh Lục Minh hoàn toàn biến mất, Thiên Bồng Nguyên Soái đứng tại chỗ, mặt không biểu tình rất lâu.

Thật lâu sau, hắn mới ngẩng đầu nhìn về phía Lục Minh vừa biến mất.

Thân là Thiên Hà Thủy Quân Thống Soái, hắn tự nhiên không ngu, không những không ngu mà ngược lại còn nhanh chóng nhìn thấu tất cả điểm mấu chốt.

Đã những người kia thiết kế hắn vì thứ có lẽ tồn tại trên người hắn, vậy thì vị Thượng Thiên thần bí khó lường này thì sao?

Với loại thực lực ngay cả hắn cũng không thể tưởng tượng nổi, tự nhiên sẽ không vô duyên vô cớ giúp hắn.

Vậy chỉ có một khả năng: Cũng là vì thứ không biết có tồn tại hay không trên người hắn.

Chỉ là, khác với âm mưu quỷ kế, trăm phương ngàn kế sỉ nhục của Phật Môn, khác với quân cờ trong tay Đại Đế, vị Thượng Thiên

kia đã chọn một phương pháp ôn hòa hơn. "Sức mạnh, tất cả đều là vì sức mạnh!" Sắc mặt Thiên Bồng Nguyên Soái trở nên vô cùng cương nghị, trong lòng âm thầm hạ một quyết định. ... "Cảm giác làm như vậy thật sự sẽ có tác dụng?" Bàn Xí Nga hỏi.

Với năng lực của nó, tự nhiên có thể dễ dàng biết được tất cả những gì xảy ra ở thế giới khác. "Ai biết được chứ.

Nhưng mà, hiện tại đây là khả năng thành công lớn nhất." "Tiếp theo, gia nhập thêm một số thành viên nữa đi.

Mỗi một thành viên đều là một khả năng.

Ba người, ba khả năng chung quy vẫn thấp.

Nếu là mười cái, một trăm cái, thậm chí hàng nghìn hàng vạn người, hàng nghìn hàng vạn loại khả năng, như vậy mới có cơ hội thành công lớn hơn." "Tôi không thiếu thời gian, không cần vội.

Mọi thứ có thể từ từ." "Nói cũng đúng~" Thanh âm dần dần tiêu tán, hư không lại rơi vào bình tĩnh. ...

Cùng lúc đó, tại một thế giới khác.

Thế giới Võ Hiệp, phái Nga Mi!

Phái Nga Mi lúc này hoàn toàn khác biệt so với trước kia.

Phái Nga Mi trước đây tuy là một trong những danh môn đại phái, nhưng trên thực tế danh tiếng không tính là quá lớn.

Chút danh tiếng đó cũng chỉ vì đệ tử phái Nga Mi đều là nữ, là môn phái nữ tính lớn nhất thế gian.

Tuy miễn cưỡng có thể nhập vào nhất lưu môn phái, nhưng thực tế trong hàng nhất lưu chỉ thuộc loại bét bảng.

Nhưng hôm nay đã hoàn toàn bất đồng!

Kể từ khi phái Nga Mi trời sinh dị tượng, dẫn động bát phương chú ý, phái Nga Mi đã xảy ra biến cố kinh thiên.

Dị tượng ngày hôm đó thực sự quá hoành tráng, thu hút rất nhiều ánh mắt.

Trong những ánh mắt đó, có lẽ có thiện ý, nhưng nhiều hơn là những ánh mắt không mấy thân thiện, thậm chí có một số đủ để xưng là ác ý tràn trề.

Có ác ý, tự nhiên có người nhịn không được mà động thủ.

Chương 178

Cuối cùng, vào thời khắc mấu chốt, Chu Chỉ Nhược đã lựa chọn ra tay.

Một thân khinh sa, phiêu miểu như tiên tử lâm phàm, chỉ ra tay ba lần lại khiến cả võ lâm phải thất thanh!

Lần đầu tiên ra tay là Thương Sơn Bát Quái.

Thương Sơn Bát Quái không được tính là nhân vật đỉnh tiêm, trong cả giang hồ chí ít cũng là tam lưu, nhưng Bát Quái lại tinh thông một loại hợp kích chi pháp.

Bát Quái liên thủ đủ để địch lại nhị lưu!

Trong giang hồ, nhất lưu có thể xưng là đỉnh cấp, chưởng môn các phái đa phần đều là nhất lưu, nhị lưu cũng được coi là nhân vật bất phàm.

Nhờ bộ hợp kích chi pháp này, Bát Quái cũng có chút danh khí, đương nhiên tuyệt đối không phải danh tiếng tốt.

Bát Quái tâm tính hung tàn, lại tham lam thành tính, đã để lại không ít thảm án trong giang hồ.

Khi Bát Quái đánh chủ ý lên phái Nga Mi, một giọng nói phiêu miểu như tiên tử từ trong phái Nga Mi vang lên.

Một kiếm tế xuất, trong vòng trăm mét kiếm khí tung hoành.

Bát Quái nháy mắt bị diệt sát, ngay cả toàn thây cũng không còn.

Chu Chỉ Nhược lần đầu tiên ra tay!

Lần thứ hai ra tay, đối mặt là hai vị cao thủ có thể xưng là tông sư và bốn vị nhất lưu trong giang hồ!

Vợ chồng Hà Thái Xung cùng Hoa Sơn Nhị Lão.

Còn về việc bốn người này có quan hệ gì với Thương Sơn Bát Quái hay nguyên nhân ra tay thì không ai rõ.

Chỉ biết lần này, vị kia của phái Nga Mi lại ra tay.

Lần này, chỉ một chưởng rơi xuống, bốn vị nhất lưu liền đồng thời bị trọng thương, thổ huyết bay ngược ra ngoài.

Một kiếm diệt Bát Quái, một chưởng bại tứ cường, Chu Chỉ Nhược phái Nga Mi lập tức danh động cả võ lâm, được xưng tụng là Phiêu Miểu Tiên Tử.

Kèm theo đó lại càng có nhiều ánh mắt dòm ngó.

Hiển nhiên mọi người đều cho rằng cùng với dị tượng kinh thiên kia, phái Nga Mi tất nhiên đạt được kỳ ngộ kinh thiên.

Vô số ánh mắt dòm ngó cùng những thủ đoạn nhỏ liên tục không ngừng, cuối cùng triệt để chọc giận vị Phiêu Miểu Tiên Tử này.

Chu Chỉ Nhược nhìn bề ngoài nhu nhu nhược nhược, nhưng nếu ai thật sự cho rằng nàng chỉ có nhu nhược thì mới thực sự là kẻ ngu si!

Thế là Phiêu Miểu Tiên Tử xuống núi Nga Mi.

Trong vòng bảy ngày, nàng đi khắp thiên hạ, đánh bại tất cả các đại môn phái trong giang hồ.

Cả giang hồ rộng lớn vậy mà không ai đỡ nổi ba chiêu của nàng!

Cho đến cuối cùng, vị Phiêu Miểu Tiên Tử này đi lên Võ Đang.

Tại Võ Đang, nàng đối tọa ba ngày ba đêm với Võ Đang Trương Chân Nhân - người đã trở thành võ lâm thần thoại, vô địch thế gian sáu mươi năm!

Ba ngày sau, Võ Đang phong sơn.

Trong thời gian đó rốt cuộc xảy ra chuyện gì không ai biết.

Điều duy nhất người ta biết là một thời đại mới đã giáng lâm, một vị võ lâm thần thoại mới quật khởi.

Vị võ lâm thần thoại này là một nữ tử!

Hôm nay, tâm trạng vị tân tấn võ lâm thần thoại này lại có chút trầm trọng.

Hậu sơn Nga Mi, một bộ khinh sa, khí chất quanh thân phiêu miểu xuất trần, giống như một vị tiên tử lâm thế!

Tiên tử lúc này đang ngửa đầu nhìn bầu trời, sắc mặt ngưng trọng. "Triệt để không áp chế được nữa, thế giới này không giữ được ta." Thế giới Ỷ Thiên Đồ Long chung quy chỉ là một thế giới cấp thấp, thực lực của Chu Chỉ Nhược hiện nay thực sự quá mạnh.

Nói là thế giới Ỷ Thiên Đồ Long, cái gọi là võ lâm cao thủ bất quá chỉ đang nhảy nhót ở tầng thứ cấp một, cho dù là vị Trương Chân Nhân vô địch thiên hạ sáu mươi năm kia cũng chỉ kham kham phá nhập cấp hai.

Chu Chỉ Nhược trong khoảng thời gian này trực tiếp dưới sự trợ giúp của nhóm chat, không ngừng đánh vỡ cực hạn.

Nhóm chat hiện nay có không biết bao nhiêu tồn tại tầng thứ Tiên Thần, cho dù nội dung nói chuyện có chút kém chất lượng, nhưng cả ngày trà trộn trong đám Tiên Thần, tu vi của nàng sớm đã đạt đến một cảnh giới thần bí khó lường.

Nàng lúc này: Cấp năm!

Trong nhóm có lẽ chỉ được tính là tầng lớp thấp nhất, nhưng tại thế giới này, cảnh giới tu vi của nàng đã sớm vượt qua tất cả!

Thậm chí nàng bắt đầu có một loại cảm giác cả thế giới đều trở thành một loại gông cùm, hơi cử động một chút phảng phất như thế giới đều muốn sụp đổ.

Thực lực đã vượt qua cực hạn của thế giới này quá nhiều.

Hiện tại rốt cuộc đã đạt đến một điểm cực hạn, cả thế giới đều bắt đầu bài xích, nàng cần rời khỏi thế giới này, đi đến thế giới cao đẳng hơn.

Có lẽ, đây chính là cái gọi là Phi Thăng của Đạo gia.

Quay người nhìn lại phái Nga Mi quen thuộc, nhìn sư phụ của mình, nhìn các sư tỷ sư muội quen thuộc. "Nga Mi, vĩnh biệt..." Trong lòng nỉ non một câu vạn phần phức tạp, khắc sau, giữa hư không đột nhiên xuất hiện một đường hầm đen kịt vô cùng.

Chu Chỉ Nhược một bước bước ra, tựa như tiên tử ly phàm, từng bước từng bước đi về phía cửu thiên, cuối cùng chìm vào đường hầm trong hư không.

Một ngày sau, một tin tức nháy mắt truyền khắp thiên hạ, gây nên sóng to gió lớn trong cả võ lâm.

Nhất đại võ lâm thần thoại, Phiêu Miểu Tiên Tử, công tham tạo hóa, bạch nhật phi thăng! ...

Trong nhóm chat lúc này cũng náo nhiệt.

Mao Sơn Cửu Thúc: "Cũng không biết chuyến phi thăng này của Chu cô nương có thuận lợi không?" Bái Nguyệt Giáo Chủ: "Siêu thoát thế giới, bạch nhật phi thăng, đắc đạo thành tiên, thực sự khiến người ta tò mò." Ma Tôn Trọng Lâu: "Cũng không cần tò mò.

Theo lời của cô bé kia, thế giới đó và thế giới bản tôn đang ở có khả năng là cùng một thế giới.

Nếu thực sự như thế, một khi phi thăng lên, hừ, tuyệt đối không phải chuyện tốt." Ma Tôn Trọng Lâu: "Phục Hy lão quỷ kia còn giảo hoạt hơn cả hồ ly, tâm địa còn nhỏ hơn lỗ kim.

Ngay cả Phi Bồng hắn còn không dung thứ được thì làm sao dung thứ được một kẻ phi thăng từ hạ giới lên.

Trừ khi... nguyện ý làm chó cho hắn!" Bái Nguyệt Giáo Chủ: "Nếu thực sự như vậy thì cũng là một chuyện thú vị, không phải sao?" Ma Tôn Trọng Lâu: "Thú vị... hoặc là vậy đi.

Nếu thật sự phi thăng lên đó, nhớ giúp bản tôn tra xem Phi Bồng rốt cuộc đã đi đâu!" Còn về việc tại sao hắn không tự tra, thì không cần thiết.

Một cái Thiên Đế cặn bã, năm đó không dám động thủ với hắn, hiện tại cổ kế Trọng Lâu một khi lên Thiên Giới, lão quỷ kia chạy còn nhanh hơn ai hết.

Trọng Lâu thích chiến đấu, không phải trò chơi mèo vờn chuột.

Hơn nữa, cao thủ trong nhóm chat rất nhiều, cả ngày hắn đắm chìm trong sự sảng khoái khi giao chiến với các lộ cao thủ.

Đối với Phi Bồng, chỉ là một chút tiếc nuối mà thôi.

Bỗng nhiên, cả nhóm chat vang lên tiếng nhắc nhở dồn dập. [Cảnh báo, cảnh báo, quần viên Nga Mi Đệ Tử Chu Chỉ Nhược rơi vào cấm chế thế giới đặc thù.] [Cảnh báo, cảnh báo, quần viên Nga Mi Đệ Tử Chu Chỉ Nhược rơi vào cấm chế thế giới đặc thù.] [Cảnh báo, cảnh báo, quần viên Nga Mi Đệ Tử Chu Chỉ Nhược rơi vào cấm chế thế giới đặc thù.] [Nhiệm vụ đã kích hoạt, mời các quần viên tự giác xem xét chi tiết nhiệm vụ!] "Này, nghe nói gì chưa, gần đây mới mở một phó bản Nga Mi mới." "Sao có thể không nghe, hôm qua tôi đánh một lần.

Độ khó phó bản không thấp, chia làm Đơn giản, Khó khăn, Vực sâu ba hình thức.

Hôm qua tôi đánh Đơn giản, dù vậy cũng tốn không ít sức lực mới thông quan, độ khó tương đối cao!" "Mới đánh thông Đơn giản à, hiện tại đều có đội ngũ đỉnh tiêm thông quan độ khó Khó khăn rồi, trên diễn đàn đang điên cuồng kìa!" "Điên cuồng??" "Không biết à?

Độ khó và tỷ lệ rơi đồ của cái phó bản mới này khoan hãy nói, chủ yếu là quái bên trong đều là từng đại mỹ nhân, đặc biệt là các đại Boss cuối cùng, càng đòi mạng người ta.

Boss cuối hình thức Đơn giản tên là Đinh Mẫn Quân, nhan sắc tuyệt đối không kém đại minh tinh ngoài đời thực.

Boss hình thức Khó khăn tên là Diệt Tuyệt Sư Thái, cũng là một mỹ phụ, những cái này đều không tính là gì.

Quan trọng nhất là đại Boss cuối cùng của hình thức Vực sâu, nghe nói là một trong những nữ tử đẹp nhất thế gian.

Ở hình thức Khó khăn có tỷ lệ nhất định rơi ra một loại dược liệu đặc thù tên là Tiên Tử Ngọc Tượng.

Ngọc tượng của đại Boss cuối cùng hình thức Vực sâu, nghe nói chỉ riêng ngọc tượng thôi hiện tại đã bị xào lên giá trên trời, đủ biết đại Boss cuối cùng kia rốt cuộc đẹp đến mức nào!" "Đẹp thì có ích gì, chung quy chẳng qua cũng là một con Boss mà thôi." "Mày không ngốc đấy chứ?

Ai quy định Boss chỉ có thể là Boss, có một số đạo cụ đặc thù có thể bắt giữ Boss, sau đó... chậc chậc ~" "Vãi luyện, tao còn chưa nghĩ tới!" "Đi đi đi, cùng đi cùng đi.

Cho dù đánh không lại, tiểu gia cũng muốn nhìn trước xem rốt cuộc đẹp đến mức nào mà bị truyền thần hồ kỳ thần như vậy!" ...

Phó bản cấp ba mươi, bên trong Nga Mi, nơi sâu nhất của hình thức Vực sâu.

Chương 179

Hậu sơn Nga Mi, một thân ảnh tuyệt mỹ đang đứng đó, nhắm chặt hai mắt.

Một lát sau, Chu Chỉ Nhược mở mắt ra, trong ánh mắt tràn đầy vẻ ngưng trọng và khó hiểu.

Cách đây không lâu rõ ràng nàng đã phá toái hư không, bạch nhật phi thăng, kết quả khi phi thăng lên thượng giới, còn chưa kịp hiểu rõ tình hình thì đã trực tiếp dung hợp với một người.

Đợi đến hôm nay mới kham kham hiểu rõ tất cả.

Cho dù Chu Chỉ Nhược đã trải qua nhiều thế giới tôi luyện, kiến thức chư thiên vạn giới, kiến thức vô số Tiên Thần, lúc này cũng không khỏi biến sắc!

Thực tại vì tình huống hiện nay quá mức quỷ dị.

Xác thực là phá toái hư không thành công, cũng xác thực là phi thăng lên thượng giới, chỉ là cái "thượng giới" này có chút khủng bố.

Cả thế giới không biết đã xảy ra chuyện gì, từng môn phái thế lực toàn bộ biến thành cái gọi là "phó bản".

Một đám người được gọi là "người chơi" từ trên trời giáng xuống, tứ ý làm bậy ở thế giới này, công đánh cướp đoạt phó bản.

Hơn nữa, người nàng dung hợp thực ra cũng là nàng, một Chu Chỉ Nhược khác, Chu Chỉ Nhược của thế giới này!

Nói cách khác, Chu Chỉ Nhược đã thay thế Chu Chỉ Nhược trong phó bản này, trở thành "Boss" mới của phó bản.

Đối với phó bản, đối với Boss, Chu Chỉ Nhược không tính là quá

quen thuộc nhưng cũng không xa lạ.

Dù sao trong nhóm chat cũng có một cái "Phó bản nhân tạo", mượn nhờ Chủ Thần Thám Tra Giả để hấp dẫn Luân Hồi Giả của Chủ Thần Điện tiến hành chém giết, hoạch thủ phần thưởng.

Đám Luân Hồi Giả kia từng kẻ đều không phải thứ tốt lành gì, thậm chí đa số có thể gọi là súc sinh, giết bọn chúng nàng một chút gánh nặng tâm lý cũng không có.

Nhiệt Mại Đại Tác Gia càng thường xuyên nói đùa là đang đi mở phó bản, đánh Boss một lèo các kiểu.

Chu Chỉ Nhược cũng tham dự vài lần "Phó bản nhân tạo", đánh giết không ít cái gọi là Luân Hồi Giả.

Sau đó không biết xảy ra chuyện gì, phó bản nhân tạo xuất hiện chút vấn đề, không thể tiếp tục mở ra.

Sau đó Chu Chỉ Nhược còn cảm thấy khá tiếc nuối, chỉ là không ngờ, đánh nhạn cả ngày nay lại bị nhạn mổ vào mắt.

Hiện tại, nàng cư nhiên cũng biến thành cái gọi là "Boss"!

Chuyện này đúng là vô cùng quỷ dị.

Vừa định mở nhóm chat nói chuyện với các thành viên khác, bỗng nhiên tiếng hò hét chém giết từ bên ngoài truyền vào.

Lập tức, đôi mắt đẹp của Chu Chỉ Nhược khẽ nhíu lại.

Theo ký ức trong đầu, đây là động tĩnh do cái gọi là "người chơi" đánh tới.

Người chơi tiến vào tự nhiên là để đánh giết con Boss là nàng.

Vừa nghĩ đến đây, mắt đẹp của Chu Chỉ Nhược lập tức hàm sát.

Bị người ta coi thành Boss để công lược tuyệt đối không phải là

trải nghiệm tốt đẹp gì!

Cho nên, khi một đội ngũ trang bị tinh xảo đánh thông trùng trùng quan tạp, đến được nơi ở của Boss cuối cùng thì nghênh đón bọn họ là kiếm khí ngợp trời!

Phảng phất như vạn thiên tiên tử lâm phàm, trong phong cảnh tuyệt mỹ vô tận lại giáp tạp sát ý thấu xương sâm nhiên.

Nga Mi Tam Tiên Kiếm - Bách Hoa Liễu Loạn Thức!

Đây là tuyệt sát chi thuật do Chu Chỉ Nhược quan sát nhiều Tiên Thần giao chiến, phụ trợ thêm việc luận đạo với nhiều thành viên trong nhóm mà cuối cùng lĩnh ngộ ra.

Trong nháy mắt, đầy trời huyết quang phiêu tán, vô số con số liên miên thành một mảng. -16586, -17356, -18625, -16534...

Vô số sát thương nối thành một dải, mỗi một đạo lưu quang rơi xuống, sát thương đều vượt quá năm chữ số.

Đầy trời kiếm ảnh kia đâu chỉ ngàn trăm đạo!

Cả tiểu đội tinh anh vừa công lược chót lọt mấy phó bản cấp ba mươi lập tức toàn bộ bị miểu sát!

Một giờ sau, một video xuất hiện trên diễn đàn, sau đó với tốc độ kinh khủng lao thẳng lên trang chủ, trực tiếp đăng lâm vị trí đầu bảng. "Vãi, sát thương biến thái quá!" "Huyết ngưu cấp ba mươi đều bị một đạo kiếm quang trực tiếp miểu sát, đặc biệt là ai mà đỡ nổi!" "Chỉ lo chú ý sát thương thôi à?

Tao chú ý hư ảnh vạn thiên tiên tử xuất hiện trong cái nhìn thoáng qua kinh hồng kia, thật sự quá đẹp.

Đáng tiếc hình ảnh quá nhanh, căn bản không nhìn rõ dung mạo cụ thể." "Cho dù chỉ là kinh hồng nhất miết (cái nhìn thoáng qua), cũng có

thể thấy được phong tư lơ đãng lộ ra kia.

Phong hoa tuyệt đại, cũng chỉ đến thế mà thôi!" "Boss phó bản cấp ba mươi sao có thể mạnh như vậy, không thể tin nổi.

Tao cảm giác Boss cuối cùng của phó bản cấp năm mươi lực công kích cũng chỉ như vậy, thậm chí có khả năng còn không bằng." "Phẩm cấp con Boss này tuyệt đối cao đến kinh người, vừa đẹp vừa ngầu.

Không được rồi, tao không cầm lòng được nữa, nhất định phải bắt giữ con Boss này, ai cũng đừng tranh với tao!" "Cút cút cút, lão tử vừa nạp một triệu, mua một trăm tấm bùa bắt giữ đỉnh cấp, ai dám tranh với lão tử!" ...

Lúc này, Chu Chỉ Nhược không biết vì hàm nộ nhất kích mà gây ra động tĩnh cực lớn đang lấy điện thoại ra, báo cáo tất cả mọi chuyện.

Nhiệt Mại Đại Tác Gia: "Bị nhốt trong phó bản, trở thành một con Boss??" Nhiệt Mại Đại Tác Gia: "Sao có thể có chuyện này!

Phi thăng lại xuất hiện vấn đề như vậy!" Mao Sơn Cửu Thúc: "Chu cô nương, tình hình hiện tại thế nào, có cần giúp đỡ không?" Nga Mi Đệ Tử Chu Chỉ Nhược: "Về tình hình thì những kẻ gọi là người chơi kia cũng không mạnh, tiện tay một đòn liền có thể đánh giết." Nhiệt Mại Đại Tác Gia: "Chu tỷ tỷ, chỗ thực sự khủng bố của người chơi không phải thực lực, mà là tính bất tử và... kiên nhẫn!

Vì chinh phục một cái phó bản, có người có thể kiên trì cả năm!" Nhiệt Mại Đại Tác Gia: "Có dám tưởng tượng không?

Một đội ngũ đánh một năm, đánh không chết, càng chết càng mạnh, lần sau có khả năng càng điên cuồng hơn, cứ công lược mãi, công lược mãi, không đáng sợ sao!" Ảnh Chi Quốc Thủ Môn Nhân (Scáthach): "Dường như có vẻ thú vị ~" Ngũ Phiên Đội Đội Trưởng (Aizen): "Không sai, ta cũng có chút hứng thú.

Loại gia hỏa thú vị này đáng để nghiên cứu." Ma Tôn Trọng Lâu: "Vậy chờ chút, cùng đi xem thử đi.

Đúng lúc ta đối với mấy cái gọi là phó bản kỳ quái kia cũng có chút hứng thú, có lẽ có thể xuất hiện vài cao thủ không tệ?" Thám Tử Lừng Danh Mori Kogoro: "Vào game làm Boss, hình như đúng là rất vui." Dạ Thần Nguyệt (Yagami Light): "Nếu không ngại, có thể cho tôi một suất không." Thành viên hùa theo càng lúc càng nhiều.

Lúc này, Lục Minh cũng nhìn màn hình, tựa hồ đang trầm tư. "Tình huống gì vậy?" Bàn Xí Nga sắc mặt có chút ngưng trọng. "Không rõ, thật kỳ quái.

Phi thăng thượng giới, trong tình huống bình thường chỉ có thể phi thăng lên thượng giới của bản thế giới đó, không tồn tại khái niệm phá vỡ vách ngăn thế giới, từ thế giới này phi thăng sang thế giới khác." "Trong tình huống này, hoặc là có người đang giở trò, hoặc là...

Chu Chỉ Nhược kia cũng không đơn giản như vậy.

Không chừng cô ta cũng là đại năng chuyển thế, cụ bị một số bản chất Đa nguyên, giữa các cơ thể ở thế giới khác nhau sinh ra một loại triệu hoán nào đó, sau đó tiến hành dung hợp." Trầm tư hồi lâu, trên mặt Lục Minh dần dần hiện lên nụ cười. "Như vậy dường như xác thực rất thú vị ~" "Vậy thì không ngại đi xem một chút.

Đối với cái gọi là Thiên Tai Thứ Tư, ta cũng muốn xem thử." Nhìn nụ cười lộ ra trên mặt Lục Minh, khóe miệng Bàn Xí Nga giật giật, trong lòng không khỏi bắt đầu mặc niệm cho đám Thiên Tai Thứ Tư kia một trận.

Bị tên này nhắm trúng, cuối cùng sẽ ra sao thì chỉ có cầu ông trời phù hộ.

Động tĩnh do phó bản mới Nga Mi gây ra càng lúc càng lớn, chỉ

trong vòng một ngày, hơn mười tiểu đội nhất lưu đã bị đoàn diệt, thậm chí không thiếu những đội ngũ toàn viên đạt cấp 40.

Phải biết rằng, trò chơi mở ra đến nay tuy đã ba năm, nhưng độ khó thăng cấp quả thực ở mức tuyệt vọng, mãi cho đến hiện tại, những tồn tại đỉnh cấp nhất cũng chỉ mới kham khổ đột phá cấp 50.

Cao thủ cấp 40 đã được coi là cường giả chân chính, thậm chí là nhân vật trên bảng xếp hạng.

Thế nhưng, toàn bộ đều thất bại khi vượt ải!

Không chỉ vậy, là miểu sát!

Bất luận là ai, bất luận là chức nghiệp tanker (huyết ngưu) cấp 40, hễ tiến vào phó bản Nga Mi ở chế độ Vực Sâu, đối mặt đều là kết cục bị miểu sát sạch sẽ!

Loại miểu sát tần suất cao này dần dần thu hút sự chú ý của những người chơi đỉnh cấp thực thụ.

Nhất Thế Kiêu Hùng, chính là một người chơi như vậy.

Nhất Thế Kiêu Hùng, xếp hạng nhất, chiến lực hạng nhất, hội trưởng công hội đệ nhất game.

Không chỉ vậy, trên bảng xếp hạng cấp độ, người đứng thứ hai mới cấp 48, còn hắn đã là cấp 54!

Hạng nhất và hạng hai cách nhau trọn vẹn 6 cấp, bảng xếp hạng chiến lực càng khoa trương hơn, gấp đôi người đứng sau!

Tạo nên sự chênh lệch biến thái này chính là một bí mật nhỏ mà không ai biết.

Trong một tòa biệt viện, người thanh niên trên đầu treo bốn chữ 'Nhất Thế Kiêu Hùng', tướng mạo không quá đẹp trai, cũng không có cái gọi là bá khí của kẻ bề trên, chỉ có một loại bình tĩnh, đạm nhiên.

Khóe miệng hắn luôn treo một nụ cười nghiền ngẫm, nụ cười của sự tự tin tuyệt đối rằng mọi việc đều nằm trong tầm kiểm soát.

Lúc này, hắn đang theo dõi những tin tức nóng hổi gần đây, ngón tay nhẹ nhàng lướt, từng dòng tin tức liên quan đến Nga Mi được hắn xem qua.

Ngón tay hắn dừng lại, biểu cảm bắt đầu thay đổi, nụ cười trên khóe miệng dần tan đi, cuối cùng cau mày: "Kỳ quái, boss cuối của phó bản Nga Mi là Chu Chỉ Nhược?

Chu Chỉ Nhược sau khi hắc hóa?

Hắc hóa xong thì cũng xứng đáng với danh hiệu boss Vực Sâu cấp 30, nhưng sao lại mạnh đến thế!" Nhất Thế Kiêu Hùng có một bí mật không ai biết, sở dĩ hắn có thể vượt xa mọi người, vượt qua hạng hai đến 6 cấp, là vì hắn là một người xuyên việt.

Chương 180

Hắn xuyên đến thế giới có chút tương tự kiếp trước, ban đầu cứ tưởng mình có cơ duyên nghịch thiên, mở ra bàn tay vàng rồi đi lên đỉnh cao nhân sinh.

Nhưng sau khi kiểm tra một lượt mà không thấy bàn tay vàng đâu, hắn thất vọng vô cùng.

Đúng lúc đó, hắn phát hiện thế giới này xuất hiện một trò chơi tên là « Võ Hiệp ».

Nội dung bên trong hoàn toàn giống với các tiểu thuyết võ hiệp hắn từng đọc kiếp trước.

Hắn sướng phát điên, bởi vì thế giới này căn bản không tồn tại khái niệm võ hiệp.

Khoảnh khắc đó, hắn mới biết đâu là bàn tay vàng thực sự của mình.

Chưa hết cao trào, hắn lại bất ngờ nhận được một thiên phú duy nhất cấp SSS khi vào game.

Lúc đó, trong đầu hắn chỉ còn lại một ý niệm: Thế giới này là của ông đây!

Sau đó, nhờ vào sự tiên tri và thiên phú nghịch thiên, hắn sáng tạo vô số kỷ lục, trở thành đệ nhất nhân xứng đáng của trò chơi.

Phó bản Nga Mi mới xuất hiện, ban đầu hắn không hứng thú, dù sao với một người chơi siêu cấp 50 như hắn, thứ cần để ý là phó bản cấp 50 hoặc cao hơn.

Chỉ là sự việc Nga Mi càng lúc càng lớn, cuối cùng truyền đến tai hắn, khơi dậy chút lòng hiếu kỳ. "Không đúng lắm, trò chơi này dung

hợp thế giới võ hiệp, Nga Mi ở trong đó còn chưa được tính là nhất lưu.

Chu Chỉ Nhược trong tất cả nhân vật võ hiệp cũng chẳng được tính là mạnh, nhưng sức chiến đấu kiểu này, thậm chí còn khoa trương hơn cả những nhân vật truyền kỳ đồng cấp như Tà Vương Thạch Chi Hiên..." Hắn không nghi ngờ có lỗi game (bug), ngược lại hứng thú bị hấp dẫn triệt để. "Không, không đúng, tình huống này tuyệt đối không đúng.

Một Chu Chỉ Nhược tuyệt đối không nên mạnh như vậy.

Trò chơi này lại không tồn tại bug, vậy thì chỉ có một khả năng: Chu Chỉ Nhược đã xảy ra mối liên kết nào đó với các nhân vật kỳ lạ khác, thực lực được tăng phúc cực lớn!" Nghĩ đến đây, mắt Nhất Thế Kiêu Hùng càng lúc càng sáng.

Loại liên động mộng ảo này đại biểu cho phần thưởng có lẽ vượt xa đẳng cấp bình thường!

Không chỉ vậy, Chu Chỉ Nhược mạnh như thế, nếu bắt về làm sủng vật rồi bồi dưỡng, đó tuyệt đối là trợ lực nhất đẳng!

Càng nghĩ, Nhất Thế Kiêu Hùng càng động tâm! "Đi, đi xem thử!"

...

Lúc này, bên ngoài phó bản Nga Mi người đông nghìn nghịt.

Nhưng đám đông người chơi này lại không hề biết rằng, bên trong phó bản đang xảy ra những biến hóa kinh người.

Ở tầng sâu nhất của chế độ Vực Sâu, hư không mở ra, từng đạo thông đạo hiển hóa, sau đó từng bóng người bắt đầu từ đó giáng lâm!

Có nam có nữ, mỗi người khí thế đều vô cùng khôi hoành, chỉ riêng việc giáng lâm cũng khiến hư không xung quanh ẩn ẩn không chịu đựng nổi.

Là boss cuối, Chu Chỉ Nhược nhìn thấy mọi người, lập tức nặn ra một nụ cười nghênh đón: "Lần này thật sự làm phiền mọi người rồi." Đám người hoặc gật đầu, hoặc đáp lại.

Mori Kogoro nghiêng đầu đánh giá xung quanh: "Thế giới trò chơi này chân thực ngoài dự liệu..." Nói rồi hắn đi sang một bên, đưa tay nhẹ nhàng bẻ một khối đá trên tường, sắc mặt đột nhiên biến đổi.

Đúng lúc này, một giọng nói vang lên bên tai, người mở miệng là Dạ Thần Nguyệt (Yagami Light): "Loại âm thanh này, loại cảm giác chân thực này, không phải là thứ mà một trò chơi mô phỏng có thể chế tạo ra." Hắn cũng bẻ một hòn đá, đưa lên mũi ngửi ngửi: "Trò chơi có chân thực đến đâu cũng không thể làm được độ chân thực trăm phần trăm thế này.

Đây không đơn thuần là thế giới trò chơi!

Mà giống như... một thế giới thực đã bị trò chơi hóa trực tiếp!" Oanh long!

Đột nhiên xung quanh vang lên tiếng nổ lớn, mọi người nhìn theo âm thanh, thấy Lam Nhiễm (Aizen) vừa nhẹ nhàng tung một đòn, trực tiếp chém đứt một ngọn núi phía xa.

Sau đó, dưới con mắt của mọi người, ngọn núi bị đứt gãy kia bắt đầu khôi phục nhanh chóng với tốc độ mắt thường có thể thấy được.

Nhìn cảnh này, Lam Nhiễm cười nhạt: "Cũng không chỉ đơn giản là bị trò chơi hóa đâu, thế giới này có lẽ thú vị hơn chúng ta tưởng tượng!" Bất chợt, một cỗ ý chí khôi hoành đột ngột giáng lâm từ trên cao!

Cỗ ý chí đó cực kỳ đáng sợ, như vực sâu như ngục tối, cứ như ông trời đang sống lại!

Cảm nhận được sự đáng sợ đó, không một ai tại hiện trường tỏ ra

yếu thế, gần như đồng thời, quanh thân họ kích động sức mạnh, chuẩn bị đối kháng!

Nhưng đúng lúc này, một giọng nói đạm mạc lặng lẽ vang lên, truyền vào tai mỗi người: "Đừng ngăn cản, thuận theo ý chí này!" Nếu là người thường mở miệng, dù là tồn tại cấp Tinh Thể, đám thành viên trong nhóm chat cũng sẽ không coi ra gì, bởi vì những kẻ có mặt ở đây ai nấy đều là tồn tại kiệt ngạo bất tuần.

Thế nhưng, sau khi giọng nói kia tản ra, tất cả mọi người lại đồng thời buông bỏ sự đề kháng, mặc cho ý chí kia giáng lâm!

Bởi lẽ, người lên tiếng là...

Thiên!

Trong sát na, từng đạo ánh sáng truyền tống sáng lên, từng thành viên trực tiếp bị truyền tống rời đi ngay tại chỗ.

Một lát sau, tại chỗ chỉ còn lại một người, là boss cuối Chu Chỉ Nhược.

Chu Chỉ Nhược không hề có ý kiến gì với cảnh này, cô quay người, cung kính thành khẩn nói một câu: "Thượng Thiên!" Một khắc sau, hư không vặn vẹo, Lục Minh tùy chi giáng lâm!

Không chỉ có một mình hắn, bên cạnh còn có một người mà Chu Chỉ Nhược cũng không xa lạ.

Nếu nói "Thiên" là đệ nhất nhân xứng đáng trong nhóm, thì người này là ứng cử viên nặng ký cho vị trí thứ hai, là chiến lực cao cấp thực sự trong nhóm, kẻ từng vừa vào nhóm đã trực tiếp khiêu khích "Thiên" - Khí Thiên Đế!

Khí Thiên Đế ngẩng đầu, đôi mắt màu vàng nhạt tĩnh lặng nhìn chăm chú vào những thông đạo truyền tống vừa xuất hiện: "Thủ đoạn rất đặc biệt, quy tắc không gian cao cấp, còn có một loại quy tắc bình

hành đặc thù." Lục Minh gật đầu: "Không tệ, nhãn lực của ông càng lúc càng tinh thạm rồi." Nói xong, dư quang liếc Khí Thiên Đế một cái: "Hiện tại ông sắp đột phá rồi nhỉ." Với chiến lực nghịch thiên đủ để vượt đại cảnh giới đối chiến của Khí Thiên Đế, đơn thuần đột phá tiểu cảnh giới căn bản không tính là đột phá.

Nhưng từ việc trước đó hắn bạo nộ trực tiếp đánh chết một kẻ cấp 8 có thể thấy được, Khí Thiên Đế hiện giờ đã không còn như lúc ban đầu.

Hiện tại hắn cách cấp 9 cũng chỉ còn thiếu một chút xíu.

Nghe vậy, Khí Thiên Đế lại khẽ nhíu mày tinh tế: "Cũng chẳng phải chuyện gì đáng để kiêu ngạo..." Nghe câu này, Lục Minh cười cười.

Tên này, thật sự kiêu ngạo đến mức rối tinh rối mù!

Khí Thiên Đế gia nhập nhóm chat, cộng cả thời gian Lục Minh bế quan, cũng tối đa chưa đến mười năm!

Mười năm, từ một kẻ chiến lực toàn khai mới miễn cưỡng đạt cấp 8, đến hiện tại sắp đột phá cấp 9, tuyệt đối được coi là kinh thế hãi tục!

Thế nhưng hắn lại không hề kiêu ngạo, ngược lại còn cảm thấy có chút sỉ nhục!

Nguyên nhân tự nhiên không khó hiểu, vị Đệ Nhất Võ Thần kiêu ngạo tận xương tủy này luôn coi Lục Minh là giả định, là mục tiêu so tài, nên đột phá muộn hơn Lục Minh lâu như vậy, hắn sao có thể vui vẻ. "Lần này, hoặc là cơ hội đột phá của ông, hoặc cũng là cơ hội của mọi người trong nhóm." Nghe vậy, không chỉ Khí Thiên Đế, ngay cả Chu Chỉ Nhược cũng không kìm được mắt đẹp sáng lên!

Dưới áp lực của quá nhiều cường giả trong nhóm, kể cả kẻ lười

biếng nhất thực tế cũng có khát vọng biến mạnh từ tận đáy lòng.

Giống như một học tra, nếu xung quanh toàn là học bá, dù có trốn học cỡ nào thì dưới ảnh hưởng của tập thể cũng sẽ bị bức phải thử cố gắng, và ngược lại.

Bị câu nói này khơi gợi lòng hiếu kỳ, đáng tiếc Chu Chỉ Nhược lại không tiện hỏi.

Đối với "Thiên", đừng nói là cô, đa số mọi người trong nhóm đều có bản năng kính sợ.

Chu Chỉ Nhược không dám hỏi, nhưng Khí Thiên Đế thì chẳng ngại.

Nếu nói chuyện mà cũng phải kiêng kỵ, hắn sao dám luôn coi Lục Minh là giả định, suốt ngày nghĩ đến chuyện "bạo chùy" Lục Minh.

Vì thế, hắn có chút tò mò, trực tiếp mở miệng: "Ồ, chẳng lẽ ngươi nhìn ra được thứ gì?" Lục Minh cười không nói, trong mắt tinh quang chợt lóe rồi biến mất.

Thế giới này không đơn giản như vậy, rất thú vị, cũng... rất phức tạp!

Nhưng cũng chính điều này đại biểu cho khả năng tính, gần như là vô hạn khả năng! "Được rồi, hiện tại việc tôi cần làm là đợi một chút.

Không lâu nữa sẽ có một tên nhóc thú vị tới, trên người hắn có không ít thứ khá hay ho." ...

Bên ngoài, người vẫn đông như biển, từng đội ngũ không ngừng tiến vào phó bản, lại không ngừng có người chật vật trốn ra.

Đáng tiếc, thời gian trôi qua, vẫn chưa có ai đánh thông được phó bản!

Cũng chính vì thế, càng nhiều người bị hấp dẫn, càng nhiều người

chơi tụ tập, tiếng ồn ào hỗn loạn cũng càng lớn.

Đột nhiên, tiếng nói của tất cả mọi người im bặt, như thể bị ai đó cho uống thuốc câm.

Mọi ánh mắt đều đổ dồn vào một bóng người vừa xuất hiện: có kính sợ, có ghen tị, có kiêng kỵ, duy nhất không có là sự khiêu khích!

Bởi vì người này tên là: Nhất Thế Kiêu Hùng!

Đại thần đệ nhất xứng danh của game Võ Hiệp!

Nhất Thế Kiêu Hùng hoàn toàn phớt lờ biển người xung quanh, thần sắc bình tĩnh.

Đối với hắn, đám người chơi này dù có đông đến mấy cũng chỉ là cặn bã, giết sạch không cần đến chiêu thứ hai, tự nhiên không cần để ý.

Hắn bình tĩnh đi về phía đám đông, đám đông lập tức chủ động tách ra một con đường.

Nhất Thế Kiêu Hùng điềm nhiên đi qua, sau đó dứt khoát chọn chế độ Vực Sâu, trực tiếp tiến vào phó bản.

Chương 181

Cả quá trình, hắn thậm chí không thèm liếc mắt nhìn ai, hoàn toàn coi tất cả như không khí.

Tuy nhiên, dù thái độ như vậy cũng không ai dám quang minh chính đại nói nửa chữ, bởi cái tên Nhất Thế Kiêu Hùng đã đại biểu cho tất cả!

Hoàn cảnh xung quanh biến ảo, một khắc sau, hắn liền xuất hiện trong phó bản.

Đánh giá tứ phía, năng lực giám định cấp Thần mở ra, Nhất Thế Kiêu Hùng có chút vô vị bĩu môi: "Lại phải ngược gà, chẳng có ý nghĩa gì, hy vọng cái cô Chu Chỉ Nhược kia có thể thú vị hơn một chút..." "Xin hãy yên tâm, Chỉ Nhược tự nhiên sẽ không để các hạ thất vọng." Giọng nói đột ngột vang lên khiến Nhất Thế Kiêu Hùng sững sờ, ngay sau đó sắc mặt hắn đại biến, vừa định động thủ thì cả bầu trời bỗng nhiên tối sầm lại!

Một bàn tay ngọc thon dài đột ngột xuất hiện từ trên cao, mang theo áp lực khủng bố như muốn đóng băng cả không gian, một chưởng giáng xuống!

Bốp một tiếng... -98356!

Một con số đáng sợ bay lên.

Con số này ngay cả Chu Chỉ Nhược cũng không khỏi nhướng mày.

Gần đây cô giết không ít người chơi, tuy ai cũng bị miểu sát nhưng con số trên đầu không giống nhau lắm, kẻ cao nhất cũng chỉ mới vượt qua hai vạn.

Theo lời Đại Tác Gia thì cái này gọi là... lượng máu?

Lượng máu của tên này cao chưa từng thấy. "Quả nhiên là gợi đòn hơn một chút, suýt nữa thì chịu được một chiêu của ta ~" Nhất Thế Kiêu Hùng bị một chưởng đánh ra hiệu quả choáng váng, trước khi ngất đi chỉ nghe được câu nói đó.

Ý niệm cuối cùng còn sót lại trong đầu hắn là: "Mẹ kiếp, ta bị một con boss cấp 30 miểu sát rồi?!!

Còn nữa, là một boss cuối, sao ả lại xuất hiện ngay cửa vào phó bản??" Mang theo đủ loại nghi hoặc, Nhất Thế Kiêu Hùng triệt để ngất đi.

Nhất Thế Kiêu Hùng từ từ mở mắt, đầu óc có chút đau nhức, hôn trầm.

Rõ ràng là game mà chẳng hiểu sao lại xuất hiện cảm giác hoàn toàn không nên có này, thật cổ quái.

Lắc lắc đầu xua đi cảm giác khó chịu, ngay sau đó một giọng nói đột ngột vang lên: "Tỉnh rồi à ~ Đã tỉnh thì đi theo ta, có hai vị đại nhân muốn gặp ngươi." Giọng nói ngọt ngào êm tai như chim hoàng oanh, nhưng Nhất Thế Kiêu Hùng hoàn toàn không kịp chú ý giọng nói đó hay thế nào, ngay khoảnh khắc âm thanh vang lên, hắn động thủ!

Lăng Ba Vi Bộ!

Lăng Ba Vi Bộ đỉnh cấp vừa được khu động, cả người hắn liền hóa thành đầy trời ảo ảnh.

Thế nhưng ngay sau đó, giọng nói nhàn nhạt lại vang lên: "Hà tất phải thế ~" Dứt lời, một đạo kiếm quang trong sát na bùng phát, xé rách tất cả!

Mọi ảo ảnh bị xé nát trong nháy mắt, sau đó, một thanh bảo kiếm lạnh lẽo đặt lên cổ Nhất Thế Kiêu Hùng, cách da thịt không nhiều

không ít, chỉ đúng một hào!

Nhất Thế Kiêu Hùng lập tức bị định thân tại chỗ, một cử động nhỏ cũng không dám.

Cấp độ hiện tại của hắn nếu chết một lần thì phải cày cả tháng mới lấy lại được.

Không, không dám động là một chuyện, nhưng với tâm tính khác người thường, hắn cưỡng ép đè nén kinh hãi trong lòng, nhìn về phía Chu Chỉ Nhược: "Cô hắn là không chỉ đơn giản là Chu Chỉ Nhược nhỉ?

Chu Chỉ Nhược bình thường tuyệt đối không thể mạnh như vậy!" Nghe vậy, Chu Chỉ Nhược mỉm cười, thu hồi bảo kiếm: "Biết điều thì đi theo ta, hai vị đại nhân kia đang đợi đấy." Nói xong, cô không thèm để ý đến Nhất Thế Kiêu Hùng nữa, quay người rời đi.

Nhất Thế Kiêu Hùng do dự tại chỗ đúng một giây rồi đi theo.

Tình huống hiện tại nhìn thế nào cũng không đúng!

Nhưng thân là người chơi, là 'Thiên tai thứ tư', hai chữ 'sợ hãi' căn bản không tồn tại trong từ điển! ...

Trong hẻm núi, giữa lương đình, hai người đang ngồi đối diện nhau, chơi một ván cờ.

Người bên trái mặc hắc y, quanh thân dâng trào một cỗ thần thánh uy nghiêm, lại xen lẫn ma tính bá đạo.

Uy nghiêm và bá đạo cùng tồn tại, khí chất siêu phàm thoát tục, độc nhất vô nhị!

Người bên phải nhìn không ra bá đạo uy nghiêm, thậm chí khiến người ta không nhận ra cảm giác dị dạng nào, nhưng khi ánh mắt rơi vào người đó, vị khí thế siêu phàm bên trái bỗng nhiên như biến thành

một cái bóng, một cái bóng khiến người ta hoàn toàn không để ý.

Mọi ánh mắt, mọi tầm nhìn dường như chỉ còn lại bóng hình duy nhất kia!

Khi Nhất Thế Kiêu Hùng đi theo Chu Chỉ Nhược đến nơi, hắn nhìn thấy cảnh tượng đó.

Chu Chỉ Nhược vừa đến nơi liền hoàn toàn không để ý đến hắn nữa, quay sang đứng cạnh người bên phải, giống như một thị nữ ngoan ngoãn, bưng trà rót nước cho hai người.

Trong lòng Nhất Thế Kiêu Hùng thót lên một cái.

Chu Chỉ Nhược khủng bố như vậy mà lúc này lại giống như một thị nữ?

Kế đó, trong lòng hắn không dâng lên nỗi sợ hãi mà ngược lại là sự nóng rực vô cùng.

Đại boss, siêu cấp đại boss, tuyệt đối là siêu cấp boss ẩn!

Đây đều là cơ duyên a!

Cơ duyên thuộc về người chơi!

Gần như theo bản năng, Nhất Thế Kiêu Hùng mở ra Giám Định Thuật.

Thiên phú SSS gọi là Vô Hạn Tiến Hóa, có thể khiến mọi thứ không ngừng tiến hóa, kỹ năng trang bị của hắn tự nhiên đều đã tiến hóa đến đỉnh cấp.

Giám Định Thuật dĩ nhiên cũng là tối đỉnh cấp. * **Tên:** ???? * **Cấp độ:** 100 cấp + (Vượt qua cực hạn phiên bản hiện tại) * **Phẩm cấp:** ???? (Vượt qua thần thoại, không thể đánh giá!) * **Kỹ năng:** Thần Chi Thủ (Thần thoại), Thần Chi Qua (Thần thoại), Thần Chi Lam (Thần thoại)... * **Độ nguy hiểm:** Tràn đầy

sự chưa biết, vô thượng cường giả, cực độ nguy hiểm!

Nhất Thế Kiêu Hùng hít ngược một hơi khí lạnh.

Đa số dữ liệu đều là một chuỗi dấu hỏi, quả thực khó tin!

Phải biết với Giám Định Thuật cấp Thần, NPC không quá 50 cấp hầu như đều có thể giám định ra được.

Không phải hắn chưa từng thấy boss cuối cấp 100, số liệu các loại đều kinh khủng đến rối tinh rối mù!

Nhưng kinh khủng thì kinh khủng, ít nhất còn có thể xem, đằng này trực tiếp toàn dấu hỏi, đặc biệt là cấp độ vượt qua cực hạn phiên bản!

Gặp quỷ rồi!!

Gần như theo bản năng, hắn lại mở Giám Định Thuật nhìn sang người còn lại, muốn xem số liệu của người kia kinh thế hãi tục đến mức nào.

Thế nhưng... như người phàm nhìn thẳng vào mặt trời ở cự ly gần.

Giây thứ nhất, cơn đau kịch liệt khó tưởng tượng.

Giây thứ hai, đôi mắt trực tiếp nổ tung, trước mắt tối sầm.

Giây thứ ba, cả người hắn trực tiếp nổ tung tại chỗ! "Thân xác sâu kiến lại muốn nhìn trộm Chân Thần, nực cười!" "Thôi, tiểu gia hỏa này cũng không biết gì, phục sinh đi ~" Một câu nói rơi xuống, thời không phảng phất bắt đầu vặn vẹo quay ngược, tất cả mọi thứ nhanh chóng khôi phục.

Nhất Thế Kiêu Hùng tái hiện tại chỗ cũ, có chút mờ mịt đứng đó.

Ý thức dần hồi phục, hai câu nói cuối cùng kia lại hiện lên trong đầu, biểu cảm của hắn bắt đầu trở nên cực kỳ đặc sắc.

Xin hỏi, dùng Giám Định Thuật với NPC một lần rồi lăn ra chết là trải nghiệm gì?

Đáp án hắn không trả lời được, điều duy nhất hắn biết là tâm trạng cực đoan phức tạp.

Bỗng nhiên, Nhất Thế Kiêu Hùng cứng đờ người, như bị hung thú khủng bố nhìn chằm chằm.

Hắn theo bản năng ngẩng đầu, nhìn thấy người đàn ông quái dị kiêm cả thần tính và ma tính kia đang lạnh lùng nhìn hắn, trong đôi mắt vàng nhạt chớp động tử quang, tựa như muốn nhìn thấu tất cả. "Thân xác nhân tạo, ý thức can thiệp vào trong, cái gọi là người chơi sao?

Cũng chẳng có gì đặc thù." "Không, không đúng, linh hồn kẻ này có chút độc đáo ~" Một khắc sau, thần quang trong mắt vàng nhạt càng thêm rực rỡ, dường như xuyên qua thân thể giả dối, truy tìm tuyến vận mệnh, nhìn thấy nhiều thứ hơn. "Di, thú vị, nhục thân và linh hồn không khế hợp, kẻ này chính là cái gọi là người xuyên việt, hay ký thể trùng sinh?" Oanh!!!

Như một tiếng sét nổ vang trong đầu, trong lòng Nhất Thế Kiêu Hùng dâng lên sóng to gió lớn, ánh mắt còn hoảng loạn hơn gấp vạn lần so với gặp ma!

NPC nhìn ra thân phận người chơi đã đủ kinh khủng rồi, người này lại còn thông qua thân phận game mà nhìn ra hắn là người xuyên việt!!

Sao có thể như thế được!!!

Nhất Thế Kiêu Hùng lúc này tâm trạng thế nào Khí Thiên Đế không quan tâm, hắn quay sang nhìn Lục Minh, có chút nói: "Đây là kẻ thú vị mà ngươi nói sao?" Chỉ là một tên xuyên việt thôi mà, đối với

các thành viên trong nhóm thì chẳng có gì đặc thù, đâu có gì lạ.

Chương 182

Lúc này, Lục Minh cười nhạt, tay cầm một quân cờ, nhẹ nhàng ấn lên bàn cờ. "Tất cả như mộng, tất cả như huyễn.

Thế gian vạn sự vạn vật đều do quy tắc cấu thành, bốn mùa luân chuyển, tinh hà biến ảo, với kẻ chấp chưởng mà nói cũng chỉ là trong một ý niệm, ngươi làm sao xác định thứ ngươi nhìn thấy là chân thực?" Lời vừa dứt, sắc mặt Chu Chỉ Nhược không khỏi biến đổi, ánh mắt nhìn về phía Nhất Thế Kiêu Hùng lại thêm vài phần dị sắc.

Khí Thiên Đế còn trực tiếp hơn, Thần Mục đại khai, lần nữa giải tích Nhất Thế Kiêu Hùng.

Một giây, hai giây, ba giây...

Lát sau, Khí Thiên Đế thu hồi pháp mục, lắc đầu: "Nhìn không thấu, nhìn không ra!" Dù là pháp mục của hắn cũng không giải tích ra được điều Lục Minh nói, nhưng hắn lại tin tưởng Lục Minh, cho nên càng thêm khó hiểu.

Lúc này, Lục Minh buông quân cờ trong tay xuống, trên mặt hiện lên nụ cười mạc danh. "Có những thứ cần bản thể tương trợ mới có thể làm được." Nói rồi hắn quay sang nhìn Nhất Thế Kiêu Hùng, lẳng lặng nhìn một lúc, sau đó ôn hòa nói: "Ngươi đang rối rắm, cũng đang tò mò vì sao lại xuất hiện ta, có phải trò chơi xuất hiện lỗi hay không." Nhất Thế Kiêu Hùng nghe vậy im lặng một hồi, sau đó gật đầu rồi lại lắc đầu: "Lúc đầu đúng là có suy nghĩ đó, nhưng hiện tại lại không.

Nếu thật sự là lỗi game, cường giả như ngài cũng sẽ không chủ động mở miệng nói chuyện như vậy." Nào ngờ, nghe câu này, Lục Minh lại cười lắc đầu: "Không, xét theo một tình huống nào đó, bọn ta xác thực là cái gọi là 'lỗi game', đối với trò chơi này, và càng đối với

ngươi mà nói ~" Nhất Thế Kiêu Hùng ánh mắt mờ mịt.

Đối với trò chơi là lỗi thì không sai, nhưng vì sao lại thêm một câu "đối với ngươi mà nói"? "Mới đầu ngươi hẳn là rất vui vẻ nhỉ.

Xuyên việt đến thế giới này, gặp một trò chơi võ hiệp chưa từng thấy, bản thân tiên tri tiên giác, lại trực tiếp kích hoạt thiên phú cường đại duy nhất khi vào game.

Khoảnh khắc đó, ngươi có cảm thấy mình là thiên mệnh chi tử không ~" "Vậy, ngươi có từng nghĩ, tất cả những thứ này rốt cuộc là vì sao?

Vì sao ngươi lại đạt được cơ duyên nghịch thiên như vậy, vì sao cả thế giới này, mọi thứ trên đời đều như đang nghênh hợp với ngươi ~" Sắc mặt Nhất Thế Kiêu Hùng triệt để biến đổi.

Vấn đề này hắn tự nhiên đã từng nghĩ tới, chỉ là hắn chọn từ bỏ.

Giống như một người may mắn trúng xổ số độc đắc, chỉ cần hưởng thụ tài phú xổ số mang lại là đủ rồi, hà tất phải suy nghĩ vì sao mình trúng thưởng.

Dù có nghĩ, cũng chỉ thỉnh thoảng tư duy một chút, đáp án thực sự có cần phải để ý không?

Chỉ là hiện tại trong tình huống này, bị một NPC trong game đưa ra vấn đề đó, hắn bỗng nảy sinh cảm giác kinh khủng to lớn.

Tất cả mọi thứ không phải là quá trùng hợp, quá cố ý rồi sao!

Lúc này, ngay cả Khí Thiên Đế thần sắc cũng không khỏi thêm vài phần trịnh trọng, nhận ra chút không đúng.

Trầm mặc nửa ngày, Nhất Thế Kiêu Hùng hít sâu một hơi: "Tiền bối, xin cho tại hạ biết nguyên nhân thực sự!" Đã chủ động khơi ra chủ đề này, lại chủ động mang hắn tới đây, hiển nhiên đối phương

biết được một số chuyện. "Tất cả như mộng, tất cả như huyễn, thế gian vạn sự vạn vật vốn là mộng huyễn bọt nước.

Chân thực hay hư giả, những gì mắt thấy, những gì trải qua, có thật sự là chân thực không?" Ánh mắt Nhất Thế Kiêu Hùng biến ảo kịch liệt, Khí Thiên Đế và Chu Chỉ Nhược bên cạnh cũng đồng dạng suy tư.

Một lát sau, Nhất Thế Kiêu Hùng mở miệng: "Tiền bối, ý của ngài là tất cả những gì ta trải qua đều là giả?" "Giả giả chân chân, chân chân giả giả.

Chân thực và hư giả, thế giới này trong mắt đám người chơi kia chỉ là một trò chơi hư giả, nhưng đối với sinh linh trong thế giới game này, nó lại là chân thực.

Cái gọi là hư giả và chân thực đều chỉ là khái niệm tương đối mà thôi.

Vậy thì, không ngại nghĩ xem, thế giới kiếp trước trong ký ức của ngươi, thế giới hiện thực trong nhận thức của ngươi, và thế giới trò chơi này, rốt cuộc cái nào mới là thật, cái nào mới là giả ~" Cùng với giọng nói nhỏ nhẹ của Lục Minh, một cỗ dao động vô hình kỳ dị từ từ tản ra.

Tất cả mọi người bắt đầu chìm vào trầm tư vì lời nói của Lục Minh, không mảy may nghi ngờ.

Nhất Thế Kiêu Hùng lúc này sắc mặt thì triệt để biến đổi!

Trong lòng phảng phất như có tiếng sét nổ tung giữa trời quang, hắn đột nhiên rơi vào nỗi khủng hoảng to lớn.

A, ai quy định thế giới game là giả, trò chơi này rõ ràng chân thực đến thế, chân thực đến mức không thể tin nổi!

Thế giới vốn bị coi là giả có thể là thật, vậy thì thế giới thật thì

sao?

Thế giới hắn xuyên việt tới đó nhất định là thật sao?

Nếu ngay cả thế giới hiện thực cũng có thể là giả, vậy thì ngay cả thế giới kiếp trước trong ký ức, làm sao xác định rốt cuộc là thật hay giả?!

Nếu tất cả đều là giả, vậy mọi người thì sao?

Tất cả những người khác thì sao?

Lại có ai là giả, ai là thật?

Quan trọng nhất là... "Vậy thì, ta thì sao?

Ta là ai?

Ta đến từ đâu?" "Ta là ai?

Ta đến từ đâu?

Vì sao ta lại xuất hiện ở thế giới này?

Vì sao mọi thứ đều trùng hợp đến thế?

Ta rõ ràng chỉ là một người bình thường, vì sao có thể trải qua tất cả những chuyện này?

Ta là ai?

Ta rốt cuộc là ai?" Trong lòng hắn tiên là không ngừng chất vấn, sau đó càng không nhịn được ôm đầu, không ngừng tự hỏi bản thân.

Càng nghĩ càng thống khổ, càng nghĩ tiếp càng mê mang, càng nghĩ càng không hiểu! "Ta là ai!

Ta rốt cuộc là ai!!

Rốt cuộc vì sao lại xảy ra tất cả những chuyện này!!" Nhất Thế Kiêu Hùng gần như điên dại, ôm đầu lớn tiếng lẩm bẩm, cuối cùng thậm chí gào thét, hoảng loạn như một con dã thú điên cuồng, mê

mang, gào thét! "Ta là ai!

Ta rốt cuộc là ai!

Rốt cuộc đâu là thật, đâu là giả!!" Cùng với sự gào thét điên cuồng của Nhất Thế Kiêu Hùng, sắc mặt Khí Thiên Đế dần trở nên ngưng trọng.

Bởi vì, cả thế giới đang run rẩy!

Đang vặn vẹo! "Ta là ai!

Ta rốt cuộc là ai!!!!" Cùng với tiếng gào thét xé lòng cuối cùng, cả thế giới triệt để chấn động.

Sơn hà băng tháp, tinh thần trụy lạc, thế giới game, thế giới hiện thực, toàn bộ đều như gặp thiên tai, bắt đầu vặn vẹo, bắt đầu sụp đổ!

Khi tất cả mọi thứ tận số sụp đổ, xuất hiện trong tầm mắt là sự hư vô vô tận, cùng với... một đôi mắt đỏ tươi còn to lớn hơn cả tinh hệ xuất hiện trên bầu trời không biết từ lúc nào! "Cuối cùng cũng chịu ra rồi ~~" Trong tiếng cười khẽ, Lục Minh ngẩng đầu, nhìn lên đôi mắt đỏ tươi vô cùng hạo hãn trên bầu trời.

Toàn Tri Chi Nhãn nháy mắt mở ra, đối thị cùng đôi mắt đỏ khổng lồ trong hư không.

Hai đôi mắt, một lớn một nhỏ, chỉ nhìn nhau nhưng ẩn ẩn trong đó lại có một cỗ lực lượng kinh khủng đang bùng phát, đang va chạm.

Nhưng chỉ một lát sau, đôi mắt đỏ tươi kia lại bỗng nhiên biến mất không còn tăm hơi, như chưa từng xuất hiện.

Nhìn cảnh này, Lục Minh không lộ ra bất kỳ biến hóa nào, chỉ là nụ cười trên mặt càng thêm nồng đậm. "Đó là hình chiếu của vật gì?" Khí Thiên Đế bên cạnh mở miệng, sắc mặt có chút ngưng trọng.

Có thể khiến một kẻ kiêu ngạo rối tinh rối mù như hắn nảy sinh

cảm xúc ngưng trọng thì chỉ có một khả năng: Chỉ một đạo hình chiếu đã khiến hắn cảm thấy áp lực, hoặc nói cách khác, hắn không có tuyệt đối nắm chắc có thể đánh bại đối phương. "Một loại chung cực dị thú, Hư Không Ác Mộng ~" Lục Minh thản nhiên đáp. "Hư Không Ác Mộng?" "Ừ, vặn vẹo chân thực và hư giả, sinh linh kỳ dị đản sinh từ trong giấc mộng của sinh linh.

Nó có thể chưởng khống mộng cảnh, có thể khiến người ta trầm mê vào trong mộng, kế đó thông qua người trầm mê kia câu liên đến giấc mộng của người khác.

Khi tất cả sinh linh của một thế giới, tất cả mộng cảnh đều câu liên lại với nhau, khi tất cả sinh linh đều trầm mê vào mộng cảnh không thể tỉnh lại, nó có thể dùng thế giới mộng cảnh phản hướng thôn phệ thế giới chân thực.

Một loại dị thú tương đương phiền phức." Đôi mắt vàng nhạt của Khí Thiên Đế khẽ chớp động quang mang kỳ dị, hắn ẩn ẩn minh ngộ được gì đó nhưng không nói thẳng, ngược lại Chu Chỉ Nhược bên cạnh trực tiếp mở miệng: "Cho nên, tên Nhất Thế Kiêu Hùng kia chính là kẻ bị thao túng đầu tiên mà nó chọn?

Cái gọi là phó bản chính là mộng cảnh của sinh linh khác?

Mỗi khi công lược một phó bản liền đại biểu mộng cảnh của một người bị triệt để công lược.

Khi kẻ bị thao túng này công lược tất cả mộng cảnh, cũng đại biểu cho lúc cả thế giới triệt để sụp đổ.

Thượng Thiên, không biết Chỉ Nhược đoán có đúng không?" Nghe những lời suy đoán này, Khí Thiên Đế liếc mắt nhìn Chu Chỉ Nhược một cái rất khó phát hiện, nhân loại này xem ra không yếu ớt vô dụng như vẻ bề ngoài.

Chương 183

Lục Minh thì gật đầu, rồi lại lắc đầu: "Đúng, cũng không đúng!" Còn rốt cuộc đúng ở đâu, không đúng ở đâu, Lục Minh không nói thẳng.

Chu Chỉ Nhược ngưng thần trầm tư, Khí Thiên Đế mắt vàng khẽ lóe, dường như đã nhìn ra được vài phần.

Một lát sau, hắn mới mở miệng: "Rất nhiều thế giới, tịnh không phải đều là hư giả ~" Lục Minh quay đầu nhìn Khí Thiên Đế, gật đầu: "Không sai, những thế giới này có thật có giả, tịnh không phù hợp với đặc tính Hư Không Ác Mộng bình thường." "Cho nên, ngươi không cho phép chư đa tiểu thần trong nhóm phản kháng cố ý chí kia, là vì muốn để đám tiểu thần đó thám tác các thế giới kia, tìm ra chân tướng?" Khí Thiên Đế đang hỏi Lục Minh, nhưng trong giọng điệu lại có sự khẳng định mười phần.

Lục Minh cười không phản đối, mặc nhận suy đoán này.

Khí Thiên Đế ngẩng đầu nhìn hư không xung quanh, thần quang trong mắt vàng nhạt tỏa ra: "Vậy thì, chúng ta lại nên làm thế nào?

Tìm ra bản thể kỳ thú kia?" "Đúng, cũng không đúng.

Bản thể của nó tịnh không khó tìm, còn về việc làm gì..." "Một ván cờ, hiện tại mới vừa vặn bắt đầu mà thôi ~" Lục Minh lại đưa ra một câu trả lời không liên quan.

Nhưng không biết từ lúc nào, trong tay hắn đã kẹp một quân cờ, một ngón tay ấn giữ quân cờ, nhẹ nhàng ấn xuống bàn cờ.

Bốp!

Sát na chi gian, tứ phía lại bắt đầu sụp đổ, tan rã, hư không như

những mảnh kính vỡ vụn, không ngừng rơi xuống phía dưới, cùng rơi xuống với nó còn có Chu Chỉ Nhược và Khí Thiên Đế.

Cũng không biết qua bao lâu, tất cả mọi thứ hoàn toàn biến mất không còn tăm hơi, thay vào đó là một không gian thuần trắng.

Không có bầu trời, không có nhật nguyệt tinh thần, không có sơn hà cây cối, chỉ có màu trắng thuần túy.

Lục Minh như hoàn toàn không chú ý đến biến hóa xung quanh, lại nhón một quân cờ, hạ xuống.

Quân đen rơi vào bàn cờ, cả thế giới màu trắng tinh kia thế mà bị chia làm hai.

Một nửa trắng, chiếu sáng tất cả; một nửa đen, thôn phệ tất cả!

Hai nửa thiên địa phảng phất như hai thế giới, hỗ tương đối chất, hỗ tương công lược, lại giống như quân cờ đen trắng trên bàn cờ, tương giao, tương sát ~ "Còn không ra ~" "Lại không ra thì Vực của ngươi có thể bị ta phá đấy ~" Lục Minh mặt lộ nụ cười nhẹ, đạm đạm thì thầm.

Cùng với câu nói này vang lên, đột ngột, một bóng người xuất hiện đối diện Lục Minh.

Thân thể kia mơ hồ, lờ mờ có thể nhìn ra là hình người, sau đó mỗi một phút một giây đều đang không ngừng biến hóa.

Lúc thì là nam, lúc thì là nữ, lúc thì là trẻ nhỏ, lúc thì là lão giả, lúc thì biến thành voi lớn, lúc thì lại là phi ưng...

Tự có ngàn vạn biến hóa, vạn chủng tư thái, nhưng nếu dụi dụi mắt nhìn kỹ lại thì lại như không có gì cả, phảng phất như một đoàn hình thể không quy tắc hình thành nên một hình người mơ hồ.

Bản thể thực sự của Hư Không Ác Mộng!

Hư Không Ác Mộng sinh ra từ mộng cảnh của sinh linh, vốn không tồn tại cái gọi là bản thể, cho nên nó có thể là bất kỳ hình tượng nào, mỗi người đều có thể nhìn ra hình tượng mà mình muốn thấy nhất từ nó.

Hư Không Ác Mộng 'nhìn' Lục Minh, rõ ràng không có mắt nhưng lại mang đến cảm giác xác thực là đang nhìn, vô cùng kỳ lạ.

Một lát sau, Hư Không Ác Mộng mở miệng: "Ta nhìn không thấu!" Lục Minh mỉm cười: "Hư Không Ác Mộng nhất tộc, chấp chưởng hư giả và chân thực, tất cả đều là mộng, tất cả đều như huyễn, thật hay giả chẳng phải đều chỉ trong một ý niệm sao, hà tất phải để ý nhìn thấu hay không thấu, há chẳng phải trái với bản chất của bộ tộc các ngươi." Nghe vậy, Hư Không Ác Mộng lắc đầu, rồi lại gật đầu: "Ngươi nói đúng, nhưng, ngươi không giống, nguy hiểm!" "Dường như ngay từ đầu ngươi đã có thể dễ dàng phân biệt được thế giới thật giả do ta cấu kiến.

Ngươi có thể dễ dàng thoát ly tất cả nhưng lại không chọn thoát ly, ngược lại đem thuộc hạ của mình phân biệt đầu nhập vào trong rất nhiều thế giới do ta sáng tạo.

Sau đó, mượn nhờ sức mạnh của họ, đem tất cả mọi thứ đều dung nhập vào bên trong bàn cờ này." Nói xong, Hư Không Ác Mộng cúi đầu nhìn bàn cờ giữa hai người, cứ nhìn mãi như thế, bất động thanh sắc, không nói không rằng, dường như muốn nhìn thấu triệt để cả bàn cờ, muốn thông qua bàn cờ này nhìn rõ mục đích thực sự của Lục Minh.

Lục Minh cười không nói, cứ để đối phương lẳng lặng nhìn như vậy. "Đơn thuần nhìn như thế thì làm sao có thể hiểu rõ được.

Thân là Hư Không Ác Mộng nhất tộc, ngươi hẳn là hiểu rõ nhất, những gì mắt thấy chưa chắc là chân thực ~ Đã như thế, đơn thuần

nhìn cũng không có ý nghĩa gì, cho nên, chi bằng cùng ta đánh hết ván cờ này, đánh xong tự nhiên sẽ hiểu thôi ~" Hư Không Ác Mộng không có ngũ quan, không có lông mày, như một đoàn chất lỏng đặc thù mơ hồ có hình người, nhưng giờ khắc này, Lục Minh lại nhìn ra rất nhiều cảm xúc từ trên người nó: Do dự, kiêng kỵ, và cả... hiếu kỳ ~ Trầm tư một hồi, Hư Không Ác Mộng mới mở miệng: "Được!" "Chỉ là, ta không hiểu quy tắc cờ ~" "Cờ như nhân sinh, bàn cờ như thế giới, hà tất cần cái gọi là quy tắc.

Muốn đánh thì tự nhiên có thể đánh, cái gọi là quy tắc cũng chỉ là gông xiềng do con người đặt ra mà thôi." Nói rồi Lục Minh lại nhón một quân cờ, một quân rơi xuống.

Lập tức, cả không gian đen trắng trong sát na biến ảo thành tinh không hạo hãn.

Trong tinh không, quân đen thăng đẳng, hóa thành một con vạn trượng thần long gào thét tinh không, dưới một tiếng rống, ức vạn tinh thần tùy chi sụp đổ!

Cùng với hắc sắc thần long rống rơi ức vạn ngôi sao, dường như có một cỗ sức mạnh cuồn cuộn không dứt bị hấp thu, cả con thần long trở nên càng thêm khí thế khôi hoành.

Một nước cờ dẫn động cả thế giới biến hóa, tất cả quy tắc biến động.

Đây là cờ, cũng không phải là cờ.

Một quân cờ thay đổi tất cả, lấy đạo của quân cờ dịch chuyển cả thế giới.

Cái gọi là đánh cờ, thực tế là cướp đoạt đối với cả thế giới, dị thường bá đạo!

Hư Không Ác Mộng nháy mắt đã hiểu quy tắc đánh cờ này: Bá

đạo, man hoành, thô bạo, nhưng... cũng thú vị!

Cho nên, nó cũng động, tay cầm một quân cờ, một quân rơi xuống bàn cờ.

Lập tức, quân trắng thăng đẳng, trùng thiên, hóa thành một con bạch long khôi hoành, hoành tuyên trong tinh không, đối trì cùng hắc long đối diện. "Nhân loại đánh cờ dường như đều thích cá cược một chút, chi bằng ta và ngươi cũng cá cược một lần, thế nào?" "Ồ, cá cược sao, không ngại nói thử xem ~" Đáp lại đồng thời, Lục Minh lại hạ một quân, hắc long ngửa mặt lên trời nộ hống, ức vạn ngôi sao hóa thành mưa sao băng đầy trời hướng về phía bạch long chém giết. "Cược xem ai chiếm cứ thượng phong thì có thể hỏi đối phương một vấn đề, đối phương bắt buộc phải trả lời, thế nào ~" Hư Không Ác Mộng ngẩng đầu nhìn Lục Minh một cái, đồng thời hạ một quân, bạch long cũng đồng dạng phát động sát phạt khủng bố hướng về phía đối phương trùng sát. "Xem ra cũng khá thú vị đấy." Lục Minh hân nhiên đồng ý.

Thế là trong gang tấc, hai tuyệt thế cao thủ chém giết trong một bàn cờ.

Bên ngoài thì là hai con thần long lấy tinh không làm chiến trường, lấy ngân hà làm biên giới, lấy thế giới làm lôi đài, đang tiến hành chém giết điên cuồng!

Một lát sau, Lục Minh mỉm cười: "Xem ra vấn đề đầu tiên, đến lượt ta hỏi." Nói rồi hắn hạ một quân, hắc long lập tức phát động một thức sát phạt khủng bố, tạm thời áp chế bạch long xuống, bắt đầu chiếm thượng phong. "Vậy thì, vấn đề đầu tiên của ta: Ngươi làm thế nào để trong thế giới mộng cảnh của ngươi có rất nhiều thế giới chân thực?" Hư Không Ác Mộng không do dự, trực tiếp trả lời: "Ta đản sinh đến nay đã có mười Lượng Kiếp, sớm đã thôn phệ vô số thế giới,

trong mộng cảnh có rất nhiều thế giới tịnh không kỳ quái." "Ta tự nhiên hiểu điểm này, nhưng theo sự hiểu biết của ta về bộ tộc các ngươi, nếu thực sự thôn phệ một thế giới chân thực, các ngươi hẳn sẽ trực tiếp xóa bỏ đặc chất chân thực của thế giới đó, hóa thành thế giới mộng cảnh mới.

Cho nên về lý thuyết, dù có thôn phệ bao nhiêu thế giới cũng chỉ làm mộng cảnh thế giới trở nên hoành đại và phức tạp hơn, không nên xuất hiện mộng cảnh thế giới và chân thực thế giới giao chức lẫn nhau như hiện tại mới đúng." Hư Không Ác Mộng chần chờ: "Sự hiểu biết của ngươi về bộ tộc ta không sai, nhưng ta tương đối đặc thù, ta không thích chuyển hóa thế giới chân thực thành thế giới mộng cảnh, cho nên trong Vực của ta luôn là thế giới chân thực và hư giả giao chức lẫn nhau.

Vấn đề này trả lời xong.

Hiện tại, đến lượt ta ~" Nói rồi Hư Không Ác Mộng hạ một quân, bạch long đột nhiên bắt đầu chiếm thượng phong, áp chế hắc long. "Đã sớm nhìn thấu tất cả, vì sao không rời đi?

Có kế hoạch gì?" Lục Minh cười cười: "Chẳng lẽ ngươi không đoán ra sao?

Tự nhiên là vì ta cảm thấy hứng thú với Vực của ngươi.

Như tu vi của bọn ta, Vực nhiều ít mạnh yếu thường thường đại biểu cho thực lực mạnh yếu, ta muốn trở nên mạnh hơn ~" Lời này nói ra không thể minh bạch hơn: Lục Minh muốn thôn phệ Vực của đối phương.

Đối với câu trả lời này, Hư Không Ác Mộng tịnh không có biểu hiện phẫn nộ nào, ngược lại gật đầu ra vẻ đã hiểu.

Hai người tiếp tục đánh cờ, được một lúc, lại là Hư Không Ác

Mộng chiếm thượng phong. "Xem ra lại đến lượt ta hỏi, vậy vấn đề thứ hai: Vì sao ngươi để thuộc hạ của ngươi mặc cho ta mang đi, không sợ ta thôn phệ những thuộc hạ đó sao?" "Nguy cơ thường thường đại biểu cho cơ duyên.

Có khả năng để ngươi dùng sức mạnh thôn phệ bọn họ, nhưng cũng có khả năng từ đó đạt được thu hoạch to lớn.

Thế gian lại có chuyện gì là không làm mà hưởng.

Xem ra ngươi đối với thuộc hạ cũng tịnh không nhân từ lắm, tùy ý quyết định vận mệnh của họ." Lục Minh nhún vai: "Hoặc là thế đi ~" Ván cờ vẫn tiếp tục, một phút, mười phút...

Lần cờ này rất dài, mãi vẫn không phân thắng bại, hai con thần long đen trắng trong hư không không ngừng chém giết, động một tí là hủy diệt một phương tinh hà.

Rốt cuộc, không biết qua bao lâu, cùng với tiếng quân cờ rơi xuống cái "tách", bạch long trong tinh không đột nhiên bạo phát sức mạnh to lớn, lần này không những áp chế hắc long xuống mà còn đoàn đoàn vây khốn hắc long, tựa hồ chỉ cần dùng sức là có thể giảo sát triệt để hắc long.

Lúc này, Hư Không Ác Mộng mở miệng: "Còn một vấn đề, xem ra phải để ta hỏi...

Không, có vẻ như không cần thiết phải tiếp tục hỏi nữa ~" Hư Không Ác Mộng trong tay cầm một quân cờ, đạm đạm nói: "Chỉ cần ta hạ quân cờ cuối cùng này, rồng của ngươi sẽ bị triệt để giảo sát, ngươi thua rồi." Lục Minh gật đầu, trên mặt lại không lộ ra bất kỳ vẻ bất bình hay khó coi nào, ngược lại vẫn lưu lộ nụ cười: "Đã như vậy, hạ quân đi." Hư Không Ác Mộng sững lại, lần nữa ngẩng đầu, nhìn sâu vào Lục Minh trọn vẹn một phút!

Sau đó, nó mạnh mẽ nói: "Không đúng, ngươi không sợ, hoặc là ngươi căn bản không để ý thắng thua ván cờ này!" "Bởi vì nếu thua, ngươi sẽ hoàn toàn mất đi cơ hội đoạt lấy Vực của ta...

Đợi đã!!!!" Hư Không Ác Mộng bỗng nhiên như nghĩ ra điều gì, âm thanh chợt lớn hơn gấp mấy lần!

Nó nhìn chằm chằm Lục Minh, gần như nghiến răng nghiến lợi nói: "Tên nhân loại đáng ghét, ngươi đang tính kế ta!!" "Ván cờ này là tranh đoạt thế giới của ta, ta một khi thắng, ta sẽ giành lại tất cả quyền chưởng khống thế giới của mình.

Dưới sự hạn chế của loại quy tắc này, những thứ không thuộc về thế giới của ta, là đám thuộc hạ kia của ngươi, sẽ bị cưỡng chế bài xích ra ngoài, rời khỏi thế giới của ta, có thể an toàn rời đi!!" "Lúc này, đám thuộc hạ kia của ngươi cổ kế là đã sớm hoàn thành bố cục của ngươi rồi?" Lúc này, Lục Minh cười, cười rất chân thực, thuần túy. "Đã đoán ra rồi, vậy lựa chọn của ngươi là gì?

Thắng ván cờ, để ta mang theo thuộc hạ của ta rời đi...

Hay là vì không để ta được như nguyện mà từ bỏ thắng cục, chuyển dời thắng cục cho ta, để ta triệt để thôn phệ Vực của ngươi ~ Chọn đi, ta đang mong đợi đáp án của ngươi ~" Trong lúc lẩm bẩm, một quân cờ xuất hiện trong tay Lục Minh, chờ Hư Không Ác Mộng quyết định, sau đó tùy thời ấn xuống để đoạt lấy thắng lợi.

Hư Không Ác Mộng hung tợn nhìn chằm chằm Lục Minh, nếu hiện tại có mắt, ánh mắt nó nhất định muốn ăn tươi nuốt sống Lục Minh!

Thắng cờ thì bằng thả đám Lục Minh rời đi, thua cờ thì tổn thất Vực, ván cờ này căn bản ngay từ đầu đã không công bằng!

Lục Minh cầm quân cờ, tĩnh lặng chú thị Hư Không Ác Mộng đối

diện, trên mặt treo biểu cảm như cười như không.

Hư Không Ác Mộng thì cứng đờ tại chỗ, cũng không biết là đang trầm tư hay đang nỗ lực tích áp phẫn nộ.

Chương 184

Thời gian cứ thế từ từ trôi qua, từng chút từng chút một.

Thời gian đối với cường giả chân chính mà nói vĩnh viễn là thứ không đáng tiền nhất, Lục Minh cũng không để ý sự chờ đợi vô cớ này.

Hư Không Ác Mộng thì càng không để ý, dường như rơi vào một loại trạng thái cực kỳ rối rắm, thời gian dài không nguyện ý đưa ra cử động cuối cùng.

Hai người, cứ thế rơi vào thế giằng co.

Lại qua một đoạn thời gian, Hư Không Ác Mộng động, tịnh không phải ấn xuống quân cờ quyết định thắng bại kia mà đứng dậy, từng bước từng bước đi về phía Lục Minh.

Cả quá trình, Lục Minh liền phảng phất như bị định thân, căn bản không có nửa điểm phản ứng. "Chậc chậc, nhân loại kỳ quái.

Bất luận trí tuệ hay nước cờ đều xứng đáng là thượng thừa, là tồn tại ta chưa từng thấy, đáng tiếc chung quy vẫn ngây thơ một chút." Hư Không Ác Mộng chưởng khống mộng cảnh, có thể tùy ý nhào nặn mộng cảnh, cho nên ai lại thực sự biết rõ đâu là mộng cảnh, đâu là chân thực.

Như hiện tại, ván cờ nó đánh với Lục Minh có thực sự là chân thực?

Không, tịnh không phải như vậy, đây cũng là mộng cảnh, một tầng mộng cảnh mới.

Từ khi phát hiện Lục Minh thoát ly khỏi mộng cảnh của nó, nó bắt đầu bố cục.

Cùng Lục Minh đánh cờ cũng tốt, dây dưa về sau cũng tốt, đều là để từng chút từng chút lừa gạt Lục Minh, khiến Lục Minh tưởng rằng mình đang nhìn thấy sự chân thực.

Người ta khi sắp giành được thắng lợi thì ai lại nguyện ý tin tưởng đó là giả chứ ~ Thật sự tưởng rằng một Hư Không Ác Mộng sẽ vô cớ đi đánh cờ với người khác, thật là quá ngây thơ rồi ~~ Nhìn Lục Minh lúc này đang triệt để trầm mê trong mộng cảnh đánh cờ, thân thể hư ảo không tồn tại bất kỳ ngũ quan nào của Hư Không Ác Mộng đột ngột hóa thành một vũng lưu chất, trong nháy mắt bao phủ về phía Lục Minh, vây chặt lấy Lục Minh, sau đó bắt đầu tận tình phẩm thường đạo mỹ vị này.

Một mỹ vị cấp Tinh Vực, đối với Hư Không Ác Mộng mà nói cũng là chưa từng gặp qua!

Chỉ cần thôn phệ tên này, thực lực của nó có thể tiến thêm một bước, đạt tới Trung vị Tinh Vực cấp cũng hoàn toàn không thành vấn đề!

Sức mạnh liên miên bất tuyệt dũng nhập vào thân thể, Hư Không Ác Mộng phát ra một tiếng nỉ non hưởng thụ.

Thế nhưng ngay sau đó, hư không đột nhiên bắt đầu sụp đổ!

Một bàn tay khổng lồ vạn trượng vượt qua hư không, quấn quanh thao thiên thần uy, chộp về phía Hư Không Ác Mộng.

Hư Không Ác Mộng trong sát na chú ý tới bàn tay này, trước tiên là mãnh liệt đại kinh, sau đó trong nháy mắt muốn đào thoát!

Nhưng đúng lúc này, Lục Minh vốn đang bị coi như một bữa mỹ vị vô thượng lại bỗng nhiên cử động, khóe miệng câu lên một nụ cười quỷ dị: "Bây giờ mới chạy, muộn rồi!" Cùng với câu nói đó, "Bốp" một tiếng, thân thể Lục Minh nổ tung, hóa thành một phương

tù lung, trói buộc triệt để thân thể Hư Không Ác Mộng.

Cùng lúc đó, Thần Chi Thủ vạn trượng xuyên thủng hư không kia tóm gọn Hư Không Ác Mộng đang bị vây khốn.

Sau đó, cả bàn tay nhanh chóng thu nhỏ lại, chẳng mấy chốc đã trở nên giống bàn tay bình thường không khác chút nào.

Bàn tay mở ra, trong lòng bàn tay trắng nõn như ngọc chính là Hư Không Ác Mộng đã bị cầm tù triệt để.

Lúc này, Hư Không Ác Mộng không giãy giụa, ngẩng đầu lên, khuôn mặt không có ngũ quan kia cứ thế ngơ ngác nhìn lên trên, nhìn gương mặt của người đã bắt giữ mình, dùng giọng nói vạn phần khó tin thốt lên: "Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra!!" Kẻ dùng một tay bắt giữ nó, thế mà hách nhiên cũng là Lục Minh!

Lúc này, nghe tiếng gào thét vạn phần khó tin của Hư Không Ác Mộng, hắn mỉm cười, mở miệng: "Hư Không Ác Mộng nhất tộc, chấp chưởng mộng cảnh, năng lực chưởng khống chân thực và hư giả, ta vẫn luôn có nghe thấy.

Loại sức mạnh này xác thực cực kỳ cường đại, ngay cả ta cũng không cách nào thoát khỏi." Lời nói nghe như khen ngợi này lại khiến Hư Không Ác Mộng trực tiếp chết lặng tại chỗ.

Một lát sau, nó mới dùng giọng điệu mang theo sự run rẩy nói: "Ngươi... ngay từ đầu chưa từng thoát khỏi mộng cảnh của ta??!!" Nghe vậy, Lục Minh gật đầu. "Hóa ra là thế, hóa ra là thế..." Hư Không Ác Mộng nhìn qua như đã hiểu, nhưng loại hiểu này nó thà rằng vĩnh viễn cũng không hiểu!

Lúc này, nó đã rõ ràng căn nguyên mọi chuyện.

Tên nhân loại này căn bản ngay từ đầu chưa hề thoát khỏi mộng cảnh, sở dĩ nhìn như dễ dàng đột phá mộng cảnh, thực tế chỉ là đang

diễn kịch mà thôi.

Mộng cảnh do Hư Không Ác Mộng chưởng khống vốn là một vòng lồng một vòng, Hư Không Ác Mộng không giải trừ thì về lý thuyết vĩnh viễn cũng chỉ đang giãy giụa trong mộng cảnh, đột phá một tầng mộng cảnh lại có một tầng mộng cảnh khác.

Trong tình huống này, Lục Minh đã lập một cái cục.

Hắn không nhìn phá mộng cảnh, nhưng có thể ngụy trang thành khám phá mộng cảnh, trực tiếp thô bạo lại đơn giản phá vỡ hai tầng mộng cảnh, khiến Hư Không Ác Mộng cho rằng hắn căn bản không bị nhốt vào mộng cảnh.

Việc phái khiển những thuộc hạ kia cũng chỉ là một cái cục, một cái cục để Hư Không Ác Mộng cho rằng Lục Minh đang lập cục.

Thực tế, đó chỉ là chướng nhãn pháp mà thôi, cố ý để Hư Không Ác Mộng cho rằng có bố cục, hấp dẫn Hư Không Ác Mộng hiện ra, đích thân động thủ với hắn. "Ta không hiểu điểm cuối cùng này.

Hiện tại ngươi hẳn là đã triệt để thắng, hãy để ta ngã xuống, cũng ngã xuống một cách rõ ràng!

Nếu ngươi vẫn luôn chưa từng đột phá mộng cảnh của ta, vậy thì kết cục này là sao?" Dùng một cỗ giả thân, ngụy trang thành mình, để Hư Không Ác Mộng đích thân ra tay thôn phệ, lại mượn cơ hội này trực tiếp khống chế bản thể Hư Không Ác Mộng.

Lúc này, Lục Minh tuyệt đối là thật sự đã thoát ly khỏi mộng cảnh, nếu không làm sao có thể bố cục bắt giữ nó được!

Đối với câu hỏi này, Lục Minh lại cười không nói.

Thực tế, đáp án rất đơn giản.

Lục Minh ban đầu xác thực không có cách nào thoát ly mộng cảnh

của Hư Không Ác Mộng, cho nên ngụy trang ra vẻ có thể phá cục, hù dọa Hư Không Ác Mộng giáng lâm.

Thế nhưng, khi Hư Không Ác Mộng bắt đầu cho rằng hắn có thể phá cảnh, nhận thức này đã kích phát bản mệnh thiên phú của Lục Minh.

Thiên phú cấp Vô Thượng - Biến Giả Vi Chân - trong khoảnh khắc kích hoạt đã thực sự khiến Lục Minh thoát ly khỏi mộng cảnh.

Cho nên, hắn mới làm ra một cái cục phía sau, để Hư Không Ác Mộng tưởng rằng hắn chìm đắm trong mộng cảnh bàn cờ, triệt để tóm được bản thể Hư Không Ác Mộng!

Hư Không Ác Mộng nhất tộc vô hình vô chất, nhưng không có nghĩa là thật sự không có bản thể.

Thực tế chúng có bản thể, chỉ là có thể tùy ý xuất hiện tại các mộng cảnh mình chưởng khống nên rất khó bắt giữ hoặc đánh giết.

Hư Không Ác Mộng nhất tộc vốn là một trong những chủng tộc đỉnh cấp nhất chư thiên vạn giới, thiên phú trời sinh có thể khiến vô số cường giả cảm thấy tuyệt vọng.

Muốn thực sự bắt được bản thể của nó, hoặc là dùng sức mạnh tuyệt đối xé rách tất cả, hoặc là khiến nó tự mình chui ra.

Thôn phệ một cường giả cấp Tinh Vực cùng tầng thứ tự nhiên cần xuất động bản thể.

Đây cũng vừa khéo là mục đích của Lục Minh.

Một khắc sau, Lục Minh đơn thủ nắm chặt, sức mạnh bành trướng khiến hư không trong lòng bàn tay trực tiếp phấn toái.

Hư Không Ác Mộng cũng bị trực tiếp bóp nổ, hóa thành cuồn cuộn hồng lưu bị Lục Minh hấp thu vào trong cơ thể.

Làm xong những việc này, Lục Minh ngẩng đầu, ngưỡng vọng tinh không hạo hãn, bỗng nhiên lẩm bẩm thành tiếng: "Lần này, xem ra ta thắng rồi ~" Cùng với câu lẩm bẩm đó, thân ảnh Lục Minh từ từ biến mất tại chỗ.

Cùng lúc đó, trong chiều không gian thứ nguyên chưa biết, hai đạo ý chí vô thượng giao chức với nhau. "Xem ra tất cả đều bị nhìn thấu rồi, thậm chí có khả năng hắn đã đoán được bố cục của chúng ta." "Trận này, hắn lại thắng." "Thật là một tên đáng sợ, không hổ là 'Thiên' không bị chưởng khống, nắm giữ Toàn Tri Quyền Hành, hoặc là đã vượt qua cấp số Đơn Nguyên." "Đại huynh, lần sau lại nên làm thế nào?" "Chúng ta không thể trực tiếp ra tay, với thực lực của hắn, đệ tử Phật môn tầm thường lại không phải đối thủ.

Muốn diệt sát biến số này, hoặc là chỉ có thể mượn nhờ thế giới kia ~" "Thế giới kia...

Đại huynh, thế giới kia có liên quan đến bố cục cuối cùng của chúng ta, nếu bị phá hỏng bố cục, bản chất Đa Nguyên của chúng ta cũng sẽ bị tổn thất!" "Không sao, bản tọa tự có tính toán ~" Âm thanh từ từ tiêu tán, nơi chiều không gian thứ nguyên chưa biết cũng quy về bình tĩnh.

Trong hư không, Lục Minh chắp tay sau lưng bỗng nhiên xuất hiện ở đó, phảng phất như hắn vốn dĩ đã luôn ở đó vậy.

Hắn ngưng thần nhìn vào hư không, hồi lâu không nói một lời, cũng không có bất kỳ động tác nào, chỉ đang trầm tư, suy nghĩ. "Xem ra, đám Đa Nguyên kia quả thực vì nguyên nhân nào đó mà không thể tự mình ra tay..." Câu nói cuối cùng kia không chỉ là một sự thăm dò.

Hư Không Ác Mộng là sinh linh chung cực của chư thiên, cho dù ở nơi có được truyền thừa thì loại sinh linh này cũng cực kỳ hiếm thấy.

Chúng cần trải qua từng lần tiến hóa, bắt đầu từ Hư Không Phù Du, qua từng lần lột xác, cuối cùng mới có thể thực sự tiến hóa thành Hư Không Ác Mộng.

Loài sinh linh này, tìm khắp chư thiên vạn giới to lớn, e rằng cũng không tìm ra được mấy chục con.

Một sinh linh trân quý và nghịch thiên như vậy, lại trưởng thành đến cấp Tinh Vực, tuyệt đối sẽ không vô duyên vô cớ xuất hiện ở loại địa phương này.

Cho nên, đây là thăm dò.

Thông qua năng lực để độ trưởng thành bạo tăng lần nữa, kết quả đã hiển nhiên dễ thấy.

Đây thực sự là bố cục của Đa Nguyên, nhưng quan trọng nhất là, khi bố cục bị hắn tùy tiện phá vỡ, để lại một câu nói tràn đầy ý vị khiêu khích như vậy, thì vị Đa Nguyên bố cục kia cũng không hề động thủ.

Hiển nhiên vì nguyên nhân nào đó mà bọn họ không thể tự mình ra tay.

Kết quả này là đủ rồi.

Đối với Lục Minh mà nói, tin tức này còn khiến hắn hài lòng hơn cả việc bắt được một con Hư Không Ác Mộng cấp Tinh Vực.

Lại dừng lại một lát, Lục Minh mở lòng bàn tay ra, trong lòng bàn tay uyển nhược một bầu tinh không rực rỡ, điểm xuyết vô số tinh điểm.

Hắn tùy ý vung lên, vô số tinh điểm kia liền rơi vãi xuống hư không, nhanh chóng biến lớn, cuối cùng hình thành nên từng thế giới chân thực.

Lục Minh chỉ cần thiên phú năng lực của Hư Không Ác Mộng cùng với sức mạnh đại biểu cho cấp Tinh Vực, còn những thế giới chân thực bị Hư Không Ác Mộng nuốt chửng này, đối với Lục Minh mà nói ngược lại không có bất kỳ ý nghĩa gì.

Dứt khoát trực tiếp phóng thích những thế giới này về chỗ cũ.

Làm xong những việc này, thân ảnh của hắn liền chậm rãi biến mất tại chỗ.

Chương 185

...

Dị Năng Giới, Vô Gian Ngục.

Nơi vốn dĩ được coi là nhà tù chung cực này, lúc này đã biến thành phòng gian chuyên thuộc của Lục Minh.

Nơi đây đủ yên tĩnh, dùng để bế quan là hoàn mỹ nhất.

Hư không lóe lên, thân ảnh Lục Minh hiện ra, hắn bước một bước lên vương tọa của mình, ngồi xuống, bắt đầu lẳng lặng luyện hóa sức mạnh trong cơ thể.

Thực ra, với thực lực hiện tại của Lục Minh, việc dùng "Biến giả vi chân" để thăng cấp sức mạnh không còn tác dụng lớn.

Dù sao với thực lực cấp Tinh Vực, muốn nâng cao thêm một bước thì cần sự tín nhiệm của sinh linh cả một tinh vực mới có thể khiến đẳng cấp được tấn thăng.

So sánh ra, không bằng trực tiếp thôn phệ hải lượng sức mạnh để thăng cấp.

Như hiện tại, một khi luyện hóa triệt để sức mạnh của Hư Không Ác Mộng, liền đủ để hắn có thêm một phần sức mạnh cấp Tinh Vực.

Luyện hóa sức mạnh của một cấp Tinh Vực, nếu là cấp Tinh Vực bình thường có lẽ cần rất lâu, nhưng Lục Minh không cần.

Tuy hắn chỉ là cấp Tinh Vực, nhưng chiến lực toàn khai đủ để khiêu chiến cấp Vũ Trụ, nên việc luyện hóa sức mạnh của một cấp Tinh Vực nhanh hơn tầm thường rất nhiều.

Thời gian trôi qua, một đoạn thời gian không dài thoắt cái đã hết,

Lục Minh mở đôi mắt ra.

Trong sát na, một cỗ sức mạnh hạo hãn bùng lên, cả Vô Gian Ngục trong khoảnh khắc dưới cỗ sức mạnh này triệt để sụp đổ.

Hắn tùy ý vung tay, Vô Gian Ngục lại khôi phục trạng thái bình thường. "Trung vị Tinh Vực cấp, không tệ." "Còn có một điều Cửu cấp Mộng Huyễn pháp tắc, thu hoạch lần này tương đối khá." Lục Minh lẳng lặng kiểm tra năng lực Mộng Huyễn mới có thêm.

Đối với loại mộng cảnh khiến hắn cũng không thể thoát ly của Hư Không Ác Mộng, Lục Minh cũng rất có hứng thú.

Một lát sau, ánh mắt Lục Minh sáng lên: "Cư nhiên có thể làm như vậy ~" Một tay hắn xòe ra, ba thanh bảo kiếm chậm rãi xuất hiện trong lòng bàn tay.

Ba thanh Tru Tiên Kiếm, cho dù chỉ lẳng lặng phiêu phù ở đó, sức mạnh vô thức phóng thích ra cũng đủ để nghiền nát hư không xung quanh.

Nếu không phải Lục Minh dùng sức mạnh bản thân áp chế, cả Vô Gian Ngục, thậm chí ngoại giới đều sẽ bị kiếm mang rơi ra triệt để hủy diệt.

Tru Tiên Tứ Kiếm mạnh là không thể nghi ngờ, nhưng thực lòng đối với Lục Minh hiện tại mà nói, tác dụng cũng không quá lớn.

Dù sao hắn có quá nhiều loại sức mạnh, Tru Tiên Tứ Kiếm lại có chút cảm giác "gân gà" (bỏ thì thương vương thì tội), không lên không xuống.

Dù vậy, Lục Minh vẫn không từ bỏ ý niệm thu thập đủ Tru Tiên Tứ Kiếm.

Dù sao hắn cũng không quên giới thiệu ban đầu về Tru Tiên Kiếm: Nếu tứ kiếm tề tụ phối hợp với Tru Tiên Trận Đồ, cấp Tinh Vực cầm

nó có thể địch lại cấp Vũ Trụ; cấp Vũ Trụ cầm nó có thể trực diện Đơn Nguyên Vũ Trụ cấp đỉnh phong.

Hoàn toàn không yếu hơn Chung Cực Thần Ma Chi Khu của Lục Minh, hai thứ phối hợp, hiệu dụng càng phi phàm.

Đáng tiếc, một thanh Tru Tiên Kiếm còn lại và Tru Tiên Trận Đồ phân biệt nằm ở hai thế giới khác nhau, vẫn luôn không thể lấy được.

Nhưng hôm nay, có được một điều Cửu cấp Mộng Huyễn pháp tắc, Lục Minh bỗng nhiên phát hiện, hoặc hứa có thể dùng một phương pháp đặc thù để khu động sức mạnh chân chính của Tru Tiên Kiếm.

Ba thanh Tru Tiên Kiếm treo lơ lửng trong lòng bàn tay, khắc tiếp theo Lục Minh đưa ra một bàn tay khác, Cửu cấp Mộng Huyễn pháp tắc khu động.

Trong lòng bàn tay kiếm quang dũng động, một lát sau, một thanh Tru Tiên Kiếm mới chậm rãi xuất hiện.

Hai tay giơ lên, ba thanh Tru Tiên Kiếm thật liên thông với thanh Tru Tiên Kiếm được sáng tạo ra kia cùng nhau bay lên.

Bốn thanh Tru Tiên Kiếm huyền phù trong hư không, phát ra tiếng ong ong cộng hưởng, dường như đang xác định thân phận của nhau.

Một khắc sau, bốn thanh Tru Tiên Kiếm đồng thời bộc phát ra tiếng kiếm minh kinh thiên, giao thoa lẫn nhau, một cỗ lực lượng kinh khủng ẩn ẩn sắp hình thành.

Đôi mắt Lục Minh sáng rực, lẳng lặng nhìn chằm chằm vào sự biến hóa của bốn thanh Tru Tiên Kiếm. "Nguyên lai là như vậy, một thanh Tru Tiên Kiếm phẩm cấp là Cửu cấp tuyệt đỉnh, khi bốn thanh Tru Tiên Kiếm tề tụ thì có thể phát sinh thăng hoa, đạt tới tầng thứ Thập cấp.

Nếu lại phối hợp với Tru Tiên Trận Đồ, chắc chắn có thể thăng hoa thành hàng ngũ thần binh mạnh nhất dưới Đa Nguyên." Nếu không phải như vậy, tuyệt đối không đủ để khiến cấp Vũ Trụ khiêu chiến Đơn Nguyên Vũ Trụ cấp đỉnh phong.

Một lát sau, sự giao thoa thăng hoa giữa bốn thanh Tru Tiên Kiếm kết thúc, uy thế so với trước kia hoàn toàn bất đồng.

Lục Minh hơi lắc đầu: "Đáng tiếc, chung quy dùng Mộng Huyễn pháp tắc cụ hiện ra bảo kiếm hư giả, tuy có được một chút bản chất của Tru Tiên Kiếm thật, nhưng vẫn không thể tiến hành thăng hoa viên mãn..." Ba thật một giả, kết quả sau khi bốn thanh Tru Tiên Kiếm thăng hoa không đạt tới chuẩn Thập cấp, cũng chỉ là bán bộ Vũ Trụ cấp mà thôi.

Nếu là bốn thanh kiếm thật, thỏa thỏa là Thập cấp, chí bảo Thập cấp đỉnh cấp nhất.

Nhưng bốn thanh Tru Tiên Kiếm không phải mục đích cuối cùng của Lục Minh.

Khắc tiếp theo, hắn lại lần nữa khu động Mộng Huyễn pháp tắc, bắt đầu cụ hiện Tru Tiên Trận Đồ.

Một lát sau, một phương trận đồ to lớn huy hoàng hiện ra trong hư không, trên đó kiếm khí ngập trời hội tụ, tựa như có vạn ngàn kiếm giới hiển hóa bên trên.

Trong nháy mắt, bốn thanh Tru Tiên Kiếm đồng thời động, sát na nhập vào trong trận đồ.

Sau đó, Tru Tiên Trận Đồ lại không còn bất kỳ dị tượng nào, phản phác quy chân, phảng phất như biến thành một bức trận đồ bình thường.

Chỉ có người đạt tới thực lực nhất định mới có thể cảm nhận

được cỗ sức mạnh kinh người ẩn tàng trong trận đồ.

Một cỗ ý thức của Lục Minh chìm vào trong đó, một lát sau, ánh mắt hắn chợt sáng. "Không tệ, không tệ, ba thật một giả, thăng hoa lẫn nhau, đạt tới chuẩn Thập cấp.

Nay lại cộng thêm một phương Tru Tiên Trận Đồ hư giả, triệt để đánh vỡ bích chướng, vượt qua Thập cấp!" "Nếu tôi khu động Chung Cực Thần Ma Chi Khu, bày ra Tru Tiên Kiếm Trận này, phi bốn tôn đỉnh cấp Vũ Trụ cấp thì không thể phá được!" Tuy rằng không có nghịch thiên uy năng như bản chính là cấp Vũ Trụ có thể khiêu chiến Đơn Nguyên Vũ Trụ cấp đỉnh phong, nhưng cũng đủ để xưng là hàng ngũ đỉnh cấp nhất dưới Đơn Nguyên Vũ Trụ cấp đỉnh phong! "Thu hoạch lần này quả thực không nhỏ." Đối với kết quả này, Lục Minh hài lòng, phi thường hài lòng. ...

Cùng lúc đó, tại Tiên Hiệp thế giới.

Bái Nguyệt Giáo Chủ hai tay chắp trước người, chân đạp lên từng tầng sóng lớn, du hành khắp tứ phương.

Từ khi gia nhập nhóm chat, tầm mắt được mở rộng trên diện rộng, đồng thời một số lòng hiếu kỳ cũng bị hấp dẫn triệt để.

Con người, động vật, thực vật, thậm chí quỷ hồn, vạn sự vạn vật đều có thể có trí tuệ, thậm chí thế giới cũng có thể huyễn hóa ra hình người.

Vậy thì, một cái thế giới, cái đáy quan trọng nhất là gì?

Mọi thứ rốt cuộc xoay quanh cái gì mà chuyển động?

Cái gọi là Thiên Mệnh Chi Tử, cái kẻ Lý Tiêu Dao trong vận mệnh chú định sẽ đánh bại, thậm chí đánh giết hắn, rốt cuộc là tồn tại như thế nào?

Mang theo lòng hiếu kỳ đối với Thiên Mệnh Chi Tử, hắn bước lên

con đường tìm kiếm Lý Tiêu Dao.

Con đường cũng không tính là dài, tìm Lý Tiêu Dao tâm hắn cũng không gấp gáp, trên đường đi đều rất bình tĩnh.

Cho đến khi, hắn đứng trước một cửa tiệm cực kỳ cổ quái.

Phong cách cổ phác, chủ tiệm là một người trẻ tuổi, tên cửa tiệm gọi là: Thiên Cơ Lâu!

Bái Nguyệt Giáo Chủ hứng thú đánh giá Thiên Cơ Lâu trước mặt, trước cửa có một đôi câu đối, khẩu khí quả thực lớn tận trời.

Vế trên: Phê âm dương đoạn ngũ hành, khán chưởng trung nhật nguyệt.

Vế dưới: Trắc phong thủy khám lục hợp, nã tụ trung càn khôn.

Hoành phi: Tế Thế Tiên Thần.

Lại thêm ba chữ lớn Thiên Cơ Lâu, không thể không nói, tuy có hiềm nghi tự thổi phồng, nhưng ở thời đại này, thật sự có không ít người thích cái kiểu này.

Ánh mắt bồi hồi một lát, trong lòng Bái Nguyệt Giáo Chủ có suy nghĩ, đẩy cửa lớn ra, bước một bước vào trong.

Lúc này, bên trong Thiên Cơ Lâu, vị Thiên Cơ Lâu Chủ đang ngồi kia vẻ mặt cao thâm mạc trắc.

Thực tế thì nửa tuần trà trước, hắn còn vẻ mặt vô vị.

Từ khi xuyên việt đến thế giới này, khóa lại một tòa Thiên Cơ Lâu, hắn vốn tưởng rằng sẽ mượn nhờ ngón tay vàng (bàn tay vàng/ cheat) đi lên đỉnh cao nhân sinh!

Thiên Cơ Lâu cực đoan thần kỳ, ngồi trong Thiên Cơ Lâu liền có thể một niệm biết chuyện thiên hạ, thông qua việc giúp người xem bói phê mệnh, càng có thể đạt được đủ loại thần bảo không thể tư nghị.

Chỉ là, thơm thì thơm, lợi hại thì lợi hại, Thiên Cơ Lâu lại có một cái khuyết điểm trí mạng: Không phải ai cũng có thể tiến vào Thiên Cơ Lâu.

Thiên Cơ Lâu bản thân là một kiến trúc bất khả tri, nói cách khác, người không thỏa mãn yêu cầu của Thiên Cơ Lâu thì căn bản ngay cả ba chữ Thiên Cơ Lâu cũng không nhìn thấy.

Có chút phiền phức rồi, mãi cho đến hôm nay, Thiên Cơ Lâu Chủ áp căn chưa gặp được một người nào thực sự có tư cách tiến vào Thiên Cơ Lâu.

Mãi cho đến hiện tại!

Quang cảnh dĩ vãng thoáng qua trong đầu, thần sắc Thiên Cơ Lâu Chủ càng thêm cao thâm mạc trắc.

Khó khăn lắm mới có một người có tư cách, lại vừa khéo quen biết, không hảo hảo lừa gạt một phen thì quả thực có lỗi với khoảng thời gian chờ đợi vô ích vừa qua. "Két" một tiếng, đại môn Thiên Cơ Lâu chậm rãi bị đẩy ra, Bái Nguyệt Giáo Chủ sải bước đi vào.

Vừa mới tiến vào Thiên Cơ Lâu, liền có một loại cảm giác đặt mình vào trong tuế nguyệt, bốn phía đâu đâu cũng tràn ngập một loại cảm giác cổ xưa, cổ phác thần bí, trải qua tuế nguyệt tẩy lễ.

Chương 186

Cổ phác, thường thường ý nghĩa với lâu đời, càng thêm ý nghĩa với... cường đại!

Dù sao, thế hệ càng có thể trải qua tuế nguyệt xâm thực mà bất biến, cũng sẽ càng phát ra cường đại.

Nhất thời, sâu trong đáy mắt Bái Nguyệt Giáo Chủ xẹt qua một tia ngưng trọng khó phát hiện.

Khi ánh mắt chuyển dời lên dung mạo Thiên Cơ Lâu Chủ, Bái Nguyệt Giáo Chủ mở miệng: "Các hạ, chính là lâu chủ nơi này?" "Tế thế tiên thần, tẫn thiên cơ, khẩu khí thật lớn ~" Thiên Cơ Lâu Chủ mỉm cười: "Quý khách đến từ phương Nam, muốn đi về phương Bắc, không biết tại hạ nói có đúng không ~" Sắc mặt Bái Nguyệt Giáo Chủ ngưng lại, nước Nam Chiếu nằm ở phía Nam đại lục, lời này không giả, đảo cũng có vài phần tiêu chuẩn. "Lâu chủ, thật sự có thể biết hết chuyện thiên hạ?" "Quý khách nếu có nghi vấn, cứ việc thử một lần ~~" Một lát sau, sắc mặt Bái Nguyệt Giáo Chủ dần ngưng trọng, ánh mắt du ly bất định.

Một chữ không sai, phàm là những gì hắn suy nghĩ, vị Thiên Cơ Lâu Chủ trước mặt này đều nói không sai một chữ, hà kỳ đáng sợ.

Trầm tư hồi lâu, Bái Nguyệt Giáo Chủ viết xuống một chữ trên vải: Thiên! "Đây là chữ cuối cùng ~" Thế nhưng, nhìn chữ này, Thiên Cơ Lâu Chủ lại rơi vào trầm mặc thời gian dài.

Cuối cùng mới mở miệng nói: "Chữ này phù hợp với thiên khung bên trên, không phải chữ của thế gian, người mà các hạ muốn xem, tất nhiên cũng không phải vật trong thế gian, hà tất làm khó tại hạ." Sâu trong đáy mắt Bái Nguyệt Giáo Chủ lóe lên tia kỳ dị, cư nhiên có

thể nhìn ra không phải sự vật của thế gian này, vị Thiên Cơ Lâu Chủ này quả thực bất phàm. "Chỉ trả lời, có thể hay không?" Thiên Cơ Lâu Chủ lại trầm mặc hồi lâu, cuối cùng mới trầm giọng nói: "Có thể, nhưng, cần người trên trời này đích thân đến." Bái Nguyệt Giáo Chủ gật gật đầu, không tỏ rõ ý kiến.

Tiếp đó, liền xoay người rời khỏi Thiên Cơ Lâu, không chút do dự.

Đợi sau khi Bái Nguyệt Giáo Chủ rời đi, sắc mặt Thiên Cơ Lâu Chủ mới mãnh liệt biến đổi. "Thiên Cơ Lâu, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

Không phải ngươi nói chỉ cần ở trong Thiên Cơ Lâu thì có thể không gì không làm được sao?

Vì sao tính không được chữ 'Thiên' kia?" Thiên Cơ Lâu đã là một kiện thần vật, ngón tay vàng, cũng đồng dạng có trí tuệ, có thể trả lời vấn đề, tương đương với một cái Baidu, chẳng qua đa số thời gian, Thiên Cơ Lâu Chủ cũng không cần dùng công năng này.

Cùng với câu hỏi của Thiên Cơ Lâu Chủ, một thanh âm trực tiếp chui vào tai hắn. "Đẳng cấp Thiên Cơ Lâu hiện tại quá thấp, không thể tính toán tồn tại cấp Bất Hủ." "Cấp Bất Hủ..." Thiên Cơ Lâu Chủ sắc mặt chợt biến, lẩm bẩm mấy chữ này.

Tuy rằng không quá hiểu là đẳng cấp như thế nào, nhưng đã lấy "Bất Hủ" làm tiền tố, nhất định là tồn tại cực kỳ khó lường. "Bái Nguyệt Giáo Chủ, vì sao có thể tiếp xúc với tồn tại như vậy?" "Tồn tại cấp Bất Hủ, du ngoạn chư thiên, thời không không phải gông xiềng của họ." "Nguyên lai là như vậy." Thiên Cơ Lâu Chủ như đã hiểu ra, gật gật đầu. "Thiên Cơ Lâu, đã không thể tính toán tồn tại cấp Bất Hủ, lại vì sao muốn ta mời tồn tại bị tính toán kia đến?" Trầm mặc một lát, Thiên Cơ Lâu mới hồi phục. "Cơ duyên của ngươi, cơ

duyên tày trời ~" Nghe lời này, Thiên Cơ Lâu Chủ mới buông xuống một chút tâm tư, đã Thiên Cơ Lâu đều nói là đại cơ duyên, vậy chắc chắn không có nguy hiểm.

Dù sao, Thiên Cơ Lâu có thể hại hắn sao?

Cơ duyên tày trời...

Thiên Cơ Lâu Chủ dần dần rơi vào sự hà tưởng vô tận. ...

Phích Lịch thế giới, Lục Thiên Chi Giới.

Tại Thần Thượng Giới nơi hư ảo và chân thực cùng tồn tại, Khí Thiên Đế ngồi trên thần tọa, chống tay nghiêng đầu, đôi mắt nửa khép nửa mở, quanh thân một cỗ thần lực và ma lực kỳ dị đan xen lẫn nhau, dường như đang ở trong một loại lột xác nào đó.

Bỗng nhiên, nhiệt độ cả Lục Thiên Chi Giới bắt đầu điên cuồng tăng lên, hư không truyền đến âm thanh "tư lạp tư lạp" không chịu nổi gánh nặng.

Khí Thiên Đế chậm rãi mở đôi mắt, con ngươi màu vàng nhạt liếc nhìn về một hướng.

Phía chân trời xa xa, không biết từ lúc nào đã triệt để biến thành màu vàng óng ánh, còn chói lọi hơn cả hào quang của hoàng kim.

Khắc tiếp theo, một thân ảnh đạp lên chân trời, từng bước từng bước đi về phía vị trí Khí Thiên Đế, nương theo thân ảnh kia xuất hiện, nhiệt độ cả Lục Thiên Chi Giới lại lần nữa bắt đầu bạo tăng.

Đại địa bắt đầu than hóa, dường như không thể chịu đựng được cỗ nóng rực này, mây trên bầu trời cũng trở nên cháy đen, hư không đều bắt đầu vặn vẹo.

Khí Thiên Đế bình tĩnh chăm chú nhìn hết thảy biến cố này, cứ như vậy tĩnh lặng nhìn thân ảnh kia giáng lâm.

Một lát sau, người tới bước vào biên cảnh Thần Thượng Giới của Khí Thiên Đế, ngẩng đầu, lộ ra đôi con ngươi vàng óng như mặt trời, nhìn chằm chằm Khí Thiên Đế. "Khí Thiên Đế, ngươi đang xúc phạm cấm kỵ, cho nên, ngô đến rồi!" Nghe vậy, thần sắc Khí Thiên Đế không có chút biến hóa nào, chỉ có thanh âm đạm mạc như nước. "Cấm kỵ?

Cấm kỵ của phương thiên địa này?

Bất quá là gông xiềng của ngô, xúc phạm thì đã làm sao ~" Với thực lực hiện tại của Khí Thiên Đế, sớm đã sắp vượt ra khỏi cực hạn của cả thế giới Phích Lịch, nếu lại đột phá, cả thế giới đều sẽ không thể chịu tải sự tồn tại của hắn, cho nên gọi là xúc phạm cấm kỵ cũng không sai.

Nhưng, với sự kiêu ngạo của đường đường Khí Thiên Đế, hắn lại hà tất phải để ý những thứ đó!

Cho dù người thống trị chân chính của Lục Thiên Chi Giới đến gần, hoàn toàn một bộ tư thái muốn động thủ, Khí Thiên Đế cũng không thèm để ý. "Ngu xuẩn mất khôn, đáng chết!" Đối mặt với thái độ không thèm để ý của Khí Thiên Đế, trong lòng Thái Dương Thần vui vẻ, không chút do dự từ bỏ việc khuyên bảo, chuẩn bị trực tiếp động thủ!

Bất kỳ một kẻ bề trên nào cũng đều hy vọng có thuộc hạ cường lực, nhưng tuyệt đối không hy vọng thuộc hạ quá mức cường lực!

Khí Thiên Đế hiển nhiên là loại thuộc hạ một chút cũng không làm thần yêu thích, hắn quá mạnh, thậm chí mạnh đến mức Thái Dương Thần thân là chủ Thiên Giới cũng không có chút nắm chắc nào có thể đánh bại!

Loại dung nhẫn này, loại đè nén phẫn uất vạn năm này, sớm đã khiến Thái Dương Thần chịu đựng đến cực hạn!

Hiện nay, đột nhiên nhận được sự quỹ tặng của cả thế giới, chấp chưởng quyền hành chi lực của thế giới, lấy thân phận Thiên Đạo hành tẩu trừng phạt Khí Thiên Đế, sao có thể khiến Thái Dương Thần không kích động, không hưng phấn.

Hắn thậm chí trong nháy mắt nhận được sự quỹ tặng của thế giới đã trực tiếp lựa chọn động thủ, hắn không muốn nhẫn nại thêm dù chỉ một chút.

Ngay cả câu khuyên bảo kia cũng bất quá là làm cho có lệ, hiện nay bị cự tuyệt, chính hợp tâm ý của hắn.

Cho nên, Thái Dương Thần không chút do dự lựa chọn trực tiếp động thủ!

Thái dương thần huy ngập trời trán phóng, Thái Dương Thần phảng phất thân hóa thành một vầng mặt trời, cả Thần Thượng Giới bắt đầu nhanh chóng tiêu dung.

Thế nhưng, một khắc này, Khí Thiên Đế vẫn giữ nguyên tư thái tĩnh mặc bình tĩnh như vậy, mãi đến khi Thái Dương Thần thực sự ra tay với hắn, hắn mới nhìn như tùy ý đưa ra một bàn tay.

Thần chi thủ trắng muốt như ngọc vươn ra, đối với nơi Thái Dương Thần đang đứng, nhẹ nhàng ấn vào hư không một cái.

Oanh!!!!

Hư không nổ tung tại chỗ, Thái Dương Thần phảng phất như một vầng mặt trời kia lập tức phun ra hải lượng thần huyết, trực tiếp bay ngược ra ngoài.

Khí Thiên Đế lật bàn tay hướng lên trên, đối với Thái Dương Thần đang bay ngược ra ngoài hư không nắm một cái, lập tức, một cỗ lực hấp dẫn kinh người trán phóng, sát na kéo Thái Dương Thần trở về, bị Khí Thiên Đế hư nắm giữa không trung. "Nhữ căn bản không

hiểu, chênh lệch giữa nhữ và ngô, sớm đã vượt qua nhận thức của nhữ." Thái Dương Thần bị Khí Thiên Đế hư nắm giữa không trung, lộ ra vẻ mặt khó tin, hãi nhiên hét lớn: "Không, không có khả năng!!!!" "Ngô được thế giới chúc phúc, được quyền hành của trời, một thân thần lực sớm đã vượt qua cổ kim chư thần, vì sao đối mặt với nhữ lại không chịu nổi một chiêu, ngô không tin, ngô không tin!" "Cổ kim chư thần?

Với ngô mà nói, bất quá cũng sớm đã như sâu kiến mà thôi ~" Khí Thiên Đế tùy miệng giải thích một câu.

Sau đó, bàn tay liền bắt đầu chậm rãi dùng lực. "Không, nhữ không thể giết ngô, ngô là Thái Dương Chân Thần, Sáng Thế Chi Thần, là nguyên đầu của tất cả ánh sáng thế gian, chém giết ngô, Thiên Giới tất sẽ quy về vĩnh tịch, hết thảy lâm vào tịch diệt!" Đối mặt với sự uy hiếp ngoài mạnh trong yếu của Thái Dương Thần, thần sắc Khí Thiên Đế không có nửa phần biến hóa, chỉ mắng một câu. "Ngu xuẩn ~~" "Nhữ căn bản không hiểu ~" Khắc tiếp theo, Khí Thiên Đế vừa dùng lực, Thái Dương Thần liền bị bóp nổ ngay tại chỗ!

Nương theo Thái Dương Thần vẫn lạc, cả Lục Thiên Chi Giới bắt đầu chấn động, bắt đầu không ổn định, Thái Dương Thần nói cũng không sai, hắn xác thực là một bộ phận không thể thiếu của cả Thiên Giới.

Thế nhưng, trong lòng bàn tay Khí Thiên Đế, thần lực phục sinh dũng động, trong sát na liền phục sinh Thái Dương Thần, sau đó tùy ý xóa đi tất cả ý thức, trí tuệ của Thái Dương Thần mới, vung tay lên, liền ném Thái Dương Thần lên trên Lục Thiên, hình thành một mặt trời thực sự.

Làm xong những thứ này, tại chỗ lưu lại một vật, đó là một đạo quang, trong thần quang dập dờn ẩn ẩn có một chiếc thần quan (mũ

miện), chiếc vương miện thần quyền đó tượng trưng cho Thần của chúng thần thế giới này, Thần trên Thần, quyền hành Thần Chủ chấp chưởng hết thảy!

Tùy ý vẫy một cái, thần quan liền chậm rãi bay vào lòng bàn tay Khí Thiên Đế, sau đó, liền không chút kháng cự dung nhập vào cơ thể Khí Thiên Đế.

Thái Dương Thần, hà kỳ ngây thơ, hắn cho rằng chấp chưởng sự quỹ tặng của thế giới, quyền hành của trời, đến chém giết Khí Thiên Đế là đại địch!

Nhưng thực tế thì hắn căn bản bị coi như một quân cờ, một quân cờ bỏ đi.

Thế giới này quả thực tìm đến hắn, nhưng mục đích chân chính lại không phải để Thái Dương Thần chém giết Khí Thiên Đế, mà là cho hắn một cơ hội quang minh chính đại đi chịu chết mà thôi.

Thế giới này thực sự lựa chọn Khí Thiên Đế, muốn Khí Thiên Đế chấp chưởng hết thảy, trở thành tân nhậm Chúng Thần Chi Vương, sau đó luyện hóa quyền hành thương thiên, cùng thế giới này dung làm một thể, cùng nhau tiến bộ.

Cho nên, Khí Thiên Đế mới nói hắn ngu xuẩn. "Bốp, bốp, bốp..." Bỗng nhiên, tiếng vỗ tay nhàn nhạt từ bốn phương tám hướng truyền đến.

Hư không vặn vẹo, Lục Minh từ trong đó bước ra. "Chúc mừng, vị cách tăng lên, tấn thăng chúa tể thế giới này ~" Khí Thiên Đế ngẩng đầu, con ngươi màu vàng nhạt nhìn về phía Lục Minh. "Không tính là kinh hỉ, chỉ bất quá là một sự lựa chọn không ngu xuẩn của thế giới này mà thôi." "Chúa tể thế giới này, ngô cũng không thèm để ý, khu khu Thái Dương Thần, cũng không thể làm cho ngô có chút cảm xúc nào." Lục Minh gật đầu, tự nhiên hiểu rõ một điểm, đối với Khí Thiên

Đế mà nói, những thứ này căn bản là gân gà, không, là có hay không đều căn bản không quan trọng.

Ngay lúc này, Khí Thiên Đế lại mở miệng: "Bất quá, nhữ đã đích thân đến, vậy thì không cần nói nhiều, đến, cùng ngô một trận chiến!" "Khu khu Thái Dương Thần, không thể làm cho ngô có nửa phần sướng khoái, duy có nhữ, mới có thể cùng ngô thống khoái một trận chiến." "Đến, cùng ngô một trận chiến, trợ ngô đánh vỡ gông xiềng cuối cùng, đăng lâm càng mạnh!!" Lời vừa đến đây, đôi mắt vàng nhạt của Khí Thiên Đế hoảng hốt như bắt đầu bùng cháy, thần lực và ma lực toàn thân cũng gần như không chịu khống chế mà trở nên sinh động.

Duy chỉ có Lục Minh mới có thể châm ngòi chiến ý trong lòng hắn, khiến hắn triệt để bùng cháy!

Lục Minh cười nhạt: "Đó vốn dĩ là mục đích tôi đến đây ~" Lần trước sự kiện Hư Không Ác Mộng, mọi người trong nhóm bị phóng trục vào các thế giới mộng cảnh, đối kháng với đủ loại mộng cảnh, từng người đều đại hoạch, tu vi đại tiến, đặc biệt là Khí Thiên Đế, cự ly đột phá Cửu cấp, hiện nay chỉ còn kém một đường!

Lục Minh chính là phát hiện điểm này mới chọn giáng lâm, trợ hắn đột phá!

Chương 187

Trên con đường đăng lâm chí cao, nếu không có mấy người đồng hành, vậy mới thật sự vô vị.

Một trận đại chiến, trong khoảnh khắc, triệt để bùng nổ!

Trong tinh không hạo hãn, đột nhiên bộc phát ra dị tượng như vũ trụ đại bạo tạc (Big Bang), không ngừng có từng mảng tinh vực bị hủy diệt, lại có vô số tinh thần đản sinh, đây là cảnh tượng tráng lệ nhất trong vũ trụ.

Một lát sau, tất cả dị tượng toàn bộ tán đi.

Lục Minh thu tay lại, lần này giao phong với Khí Thiên Đế, hắn vẻn vẹn chỉ động dụng một cánh tay.

Cùng gia hỏa như Khí Thiên Đế đối quyết, ẩn giấu thực lực đối với hắn là một sự sỉ nhục, cho nên Lục Minh dứt khoát chỉ dùng một tay, một tay toàn lực xuất thủ giao phong với đối phương.

Chỉ có thể nói, Khí Thiên Đế không hổ là Khí Thiên Đế, Hư Không Ác Mộng trước kia cùng Lục Minh ở cùng một tầng thứ mà vẫn bị một chưởng trấn áp.

Tuy rằng cũng có nguyên nhân bản thể tộc Hư Không Ác Mộng sức chiến đấu không tính là ưu tú, nhưng một chưởng trấn áp đồng cấp, chiến đấu lực của Lục Minh mạnh mẽ hoàn toàn không cần nghi ngờ.

Hiện nay, tu vi Lục Minh tiến thêm một bước, tuy chưa từng động dụng những con bài tẩy kia, vẻn vẹn chỉ xuất một tay, nhưng đãi ngộ cũng tương đương với khi đối kháng Hư Không Ác Mộng.

Nhưng trong tình huống này, lại ngạnh kháng không ép được Khí

Thiên Đế chưa đột phá, chỉ không ngừng bức hắn vào hạ phong, bức vào tuyệt cảnh, nhưng vẫn chưa từng thắng lợi, chiến lực Khí Thiên Đế mạnh có thể tưởng tượng.

Khí Thiên Đế hiện tại, cho dù đối mặt với bản thể Hư Không Ác Mộng, nếu không phải tộc Hư Không Ác Mộng có Mộng Huyễn pháp tắc quỷ dị kia, thì tỷ lệ Khí Thiên Đế có thể việt giai đập chết Hư Không Ác Mộng sẽ không thấp hơn bảy thành.

Lại nhìn sức mạnh đang băng đằng bất tức trong cơ thể Khí Thiên Đế, hiển nhiên hắn đã tiến vào trạng thái đột phá.

Lục Minh đưa ra một ngón tay, điểm nhẹ vào hư không.

Để Khí Thiên Đế đột phá ở đây không tốt lắm, nhưng muốn cứ thế chờ đợi cũng không biết cần bao lâu, dù sao cũng là việt giai đột phá, cho nên, Lục Minh lựa chọn gia tốc thời gian lưu tốc.

Một đạo gợn sóng phiếm động, sau đó hướng về bốn phía khuếch tán, nơi gợn sóng đi qua, thời gian lưu tốc đột nhiên tăng nhanh vô số lần.

Tinh hà, tinh không, vô số tinh thần bắt đầu vận chuyển với tốc độ gấp trăm lần thậm chí nhanh hơn so với ban đầu.

Khí tức quanh thân Khí Thiên Đế cũng bắt đầu biến hóa cực kỳ nhanh chóng, một phút, hai phút, mười phút, một canh giờ, mười canh giờ, một ngày, hai ngày... ba ngày!

Ba ngày thời gian thoắt cái đã qua, rốt cuộc, biến hóa khí tức quanh thân Khí Thiên Đế trong nháy mắt bành trướng.

Oanh!

Oanh!

Oanh...

Từng cỗ khí tức khuếch tán ra, như từng đạo sóng to gió lớn hướng về bốn phía xung kích.

Từng cỗ khí tức thực chất hóa uyển nhược sóng to gió lớn chia làm hai loại: một loại màu đen, tràn ngập ma tính bá đạo; một loại màu trắng, tràn ngập thần tính thần thánh.

Khi khí tức ma tính thực chất hóa khuếch tán, ức vạn tinh thần tùy theo phúc diệt; khi sức mạnh thần tính tản ra, hết thảy mọi thứ lại bắt đầu trọng sinh.

Cứ như vậy, hết lần này đến lần khác, từng vòng từng vòng, hủy diệt và tái tạo, trong sự đan xen giữa tử vong và tân sinh, khí tức Khí Thiên Đế bắt đầu trở nên càng ngày càng mạnh!

Cho đến một khắc nào đó, Khí Thiên Đế trong sát na mở đôi mắt, trong con ngươi vàng nhạt, thần tính và ma tính đồng thời bính phát.

Khí Thiên Đế của khắc này, khí cơ quanh thân mạnh mẽ hơn trước kia hà chỉ gấp mười!

Vừa mới đột phá, thậm chí không kịp làm quen lại sức mạnh mới, thanh âm tràn ngập chiến ý hừng hực của Khí Thiên Đế liền vang vọng tinh không. "Lại chiến!" "Lần này, ngô muốn nhữ toàn lực tung ra!" Lục Minh gật đầu, lại lần nữa đưa ra một tay, một chưởng ấn xuống Khí Thiên Đế, một mảng tinh không trong nháy mắt tùy theo phúc diệt!

Thời gian, vạn sự vạn vật, tại lúc này đều trở nên không còn ý nghĩa.

Cũng không biết qua bao lâu, trận đối quyết thứ hai dừng lại.

Hiển hóa ra tư thái Thần Ma mười cánh, Khí Thiên Đế rũ cánh xuống, đôi mắt vàng nhạt nhìn Lục Minh hào phát vô tổn, không có bao nhiêu thất lạc, chỉ có chiến ý càng thêm thuần túy tinh thạm. "Lần

sau, ngô tất sẽ đánh bại nhữ!" "Được, tôi chờ mong ~" Lục Minh vẫn giữ thái độ như xưa.

Một lát sau, hai tiếng cười sướng khoái vang vọng trong tinh không.

Đàn ông hữu tình, có đôi khi đơn giản như vậy. ...

Trong nhóm chat, đột nhiên xuất hiện một chủ đề hấp dẫn.

Bái Nguyệt Giáo Chủ: "Chư vị, nơi tôi ở xuất hiện một vật kỳ đặc." Mao Sơn Cửu Thúc: "Ồ, vật thú vị gì?" Bái Nguyệt Giáo Chủ: "Một tòa lầu kỳ kỳ quái quái, danh hiệu Thiên Cơ Lâu, hào xưng có thể tính hết thảy." Mao Sơn Cửu Thúc: "Diễn thiên cơ, bói toán chi thuật, cũng là thuật pháp tương đối cao thâm.

Bất quá thế giới của Giáo Chủ cư nhiên có loại cao nhân này." Bái Nguyệt Giáo Chủ: "Không không không, tôi có thể xác định, tuyệt đối không phải cao nhân bản thế giới, thậm chí tính ra được một góc của Thượng Thiên (Lục Minh).

Tôi vì hiếu kỳ nên viết một chữ 'Thiên', xem thử sẽ tính ra cái gì, ai biết được hắn tính ra Thượng Thiên không thuộc phàm trần, không thuộc về sinh linh thế giới này." Bái Nguyệt Giáo Chủ: "Thậm chí, vị Thiên Cơ Lâu Chủ kia có thể bói Thượng Thiên, chỉ cần Thượng Thiên thân đến là được." Mao Sơn Cửu Thúc: "Có thể bói Thượng Thiên?

Sao có khả năng!!!!" Ngũ Phiên Đội Đội Trưởng: "Có khả năng, hai loại khả năng.

Một là sự tồn tại của đối phương siêu hồ tầm thường, cho nên có thể tính Thượng Thiên các hạ.

Loại khả năng còn lại, là cố ý, đang mời Thượng Thiên các hạ giáng lâm, về phần mục đích, tạm thời chưa biết." Danh Thám Tử

Mori Kogoro: "Hiếu kỳ, hoặc là có mưu kế nhất định, cũng không kỳ quái.

Khi một người ngẫu nhiên hiểu biết một góc của sự tồn tại vĩ đại hơn, đều sẽ có ý nghĩ tương tự." Bái Nguyệt Giáo Chủ: "Nói có lý, chỉ là, có cần báo cho Thượng Thiên một tiếng không?" Mao Sơn Cửu Thúc: "Đã báo cho Thượng Thiên rồi, ngay khi ngươi gõ ra hai chữ Thượng Thiên trong nhóm, với quyền hành của Thượng Thiên, tất nhiên đã hiểu rõ hết thảy.

Thượng Thiên nếu có hứng thú, tự nhiên sẽ có phản ứng, nếu không có phản ứng, đó là không có hứng thú." ...

Bái Nguyệt Giáo Chủ thoát khỏi nhóm chat, biểu tình trên mặt có chút biến ảo. "Vị kia, quả thật càng tìm hiểu, càng cảm giác thâm không thể lường ~" "Tìm hiểu ta?

Ta chưa bao giờ cự tuyệt ngươi tìm hiểu ~" Thanh âm nhàn nhạt vang lên, lại như một tiếng sấm nổ vang, Bái Nguyệt Giáo Chủ toàn thân cứng đờ, sau đó pháp lực toàn thân trong nháy mắt vận chuyển.

Khắc tiếp theo, một bàn tay do sức mạnh huyễn hóa ra nhẹ nhàng đặt lên vai Bái Nguyệt Giáo Chủ, cứ tùy ý đặt như vậy, pháp lực toàn thân Bái Nguyệt Giáo Chủ trong nháy mắt xì xuống. "Không cần khẩn trương như vậy ~~" Thân thể Bái Nguyệt Giáo Chủ lại lần nữa cứng đờ, sau đó rất nhanh thả lỏng.

Tuy chưa từng quay người, nhưng vẫn hai tay chắp trước ngực, cung kính nói: "Kiến quá Thượng Thiên ~" "Ừ ~" "Hiện tại, ngươi đi tìm cái Thiên Cơ Lâu kia đi, ta có chút hứng thú." "Đến lúc đó, ta mượn nhờ thân thể của ngươi, hội hội gia hỏa kia." Nói xong, tất cả dị tượng tùy theo tán đi.

Lại qua một lát, Bái Nguyệt Giáo Chủ mới thực sự thả lỏng một chút, quay người theo bản năng nhìn thoáng qua sau lưng, không ngoài

dự liệu, sau lưng căn bản không có bất kỳ ai.

Bái Nguyệt Giáo Chủ cũng không cảm thấy kinh ngạc, trước đó đã có một chút suy đoán.

Vị Thượng Thiên kia vừa mới nói, muốn mượn nhờ thân thể của hắn, hội hội vị Thiên Cơ Lâu Chủ kia.

Hiển nhiên, Thượng Thiên căn bản không có giáng lâm, căn bản là cách vô tận thế giới, cách nhóm chat, cùng hắn triển khai thông thoại, hơn nữa còn tùy tay chế trụ hắn xuất thủ.

Loại thần uy này, quả thật... không thể dùng ngôn ngữ hình dung.

Lắc đầu, ném đi những ý nghĩ loạn thất bát tao, hắn xoay người đi về hướng Thiên Cơ Lâu.

Đối với việc thân thể sẽ bị mượn dùng, hắn thậm chí không có bất kỳ khó chịu nào, ngược lại tràn ngập tò mò.

Đó sẽ là cảnh tượng như thế nào nhỉ?

Chắc chắn sẽ tương đương thú vị.

Hai nhân vật đồng dạng thần bí mạc trắc hội họp, chỉ cần nhìn một chút, cũng đủ để trả giá tất cả, càng đừng nói trực tiếp bị chiếm dụng thân thể một lát.

Đối với người có lòng hiếu kỳ mãnh liệt mà nói, tất cả những gì chưa biết đều đáng giá trả giá tất cả để đi thăm dò. ...

Trong Thiên Cơ Lâu, thần sắc Thiên Cơ Lâu Chủ khẽ động. "Muốn quay lại rồi sao?

Chỉ là, chỉ có một người?" Nương theo ý niệm âm thanh, đại môn Thiên Cơ Lâu "két" một tiếng bị đẩy ra, Bái Nguyệt Giáo Chủ một lần nữa xuất hiện trong Thiên Cơ Lâu.

Thiên Cơ Lâu Chủ lập tức tản đi sự khó hiểu trong thần sắc, khôi

phục bộ dáng cao thâm mạc trắc, siêu phàm thoát tục ban đầu. "Quý khách lần thứ hai đến, có phải có gì muốn tính một quẻ?" Đối với Thiên Cơ Lâu Chủ mà nói, chỉ cần đối phương muốn tính là được, dù sao đều sẽ có phần thưởng, là ai kỳ thực cũng không quan trọng.

Bỗng nhiên, thân thể Bái Nguyệt Giáo Chủ run lên khó phát hiện, biên độ run rẩy không lớn, thậm chí Thiên Cơ Lâu Chủ ở đối diện cũng không chú ý.

Bất quá, Thiên Cơ Lâu Chủ rất nhanh ngưng thần sắc, bởi vì hắn bỗng nhiên phát hiện, khí chất của vị Bái Nguyệt Giáo Chủ này bỗng nhiên phát sinh một chút biến hóa.

Vốn dĩ khí chất Bái Nguyệt Giáo Chủ cũng tương đương bất phàm, không giống người phàm gian, nhưng lúc này, càng toát ra một chút hương vị mạc danh, đặc biệt là đôi mắt bình tĩnh kia, một khắc khiến hắn có một loại cảm giác không dám nhìn thẳng.

Thiên Cơ Lâu Chủ theo bản năng cúi đầu thấp, không nhìn vào mắt đối phương, mày nhíu lại, trong lòng dâng lên một loại cảm giác cổ quái, cảm giác Bái Nguyệt Giáo Chủ lúc này, không giống Bái Nguyệt Giáo Chủ. "Thật sự cái gì cũng có thể tính?" Bái Nguyệt Giáo Chủ mở miệng nói.

Nghe vậy, Thiên Cơ Lâu Chủ đè xuống ý nghĩ cổ quái trong lòng, thản nhiên nói: "Quý khách không phải đã thử rồi sao, đối với đạo bói toán, tại hạ có chút kinh nghiệm." Lời nói khiêm tốn, nhưng sự ngạo nhiên trong ngữ khí lại không hề che giấu.

Hắn có tư cách kiêu ngạo, bản thân hắn hiểu rõ thế giới này, lại cộng thêm đặc tính Thiên Cơ Lâu, đủ để xưng là toàn tri toàn năng, tính hết thảy.

Chương 188

"Ồ ~" Bái Nguyệt Giáo Chủ nhàn nhạt đáp lại một câu, sau đó, bàn tay tìm tòi, trong lòng bàn tay đột nhiên xuất hiện một cái ống lắc xí ngầu. "Đã có thể tính hết thảy, vậy thì, không ngại tính một cái." Nói xong, ống xí ngầu trong lòng bàn tay nhẹ nhàng rơi xuống cái bàn trước mặt Thiên Cơ Lâu Chủ.

Sau đó, hư không búng tay đánh vào ống xí ngầu, ba viên xúc xắc bên trong lập tức xoay tròn cực tốc, một lát sau mới dừng lại. "Hiện tại, nói cho tôi đáp án ~" Thiên Cơ Lâu Chủ nhíu mày, không phải vì đối phương cố ý làm khó, mà là bởi vì... bị coi thường?

Đoán điểm xúc xắc lớn nhỏ, hà tất cần thuật bói toán, những con bạc quen tay trong dân gian cũng có thể dễ dàng biết kết quả.

Rất nhanh, hắn thu liễm tạp sắc nơi lông mày, tuy rằng có chút khó chịu vì bị coi thường, nhưng mặc kệ thế nào, đây cũng là một mối làm ăn, chỉ cần lừa gạt tên này hài lòng là có thể nhận thưởng, so với chút khó chịu vì bị coi thường thì phần thưởng thơm hơn.

Động dụng đặc quyền Thiên Cơ Lâu, điểm số ba viên xúc xắc trong ống, Thiên Cơ Lâu Chủ lập tức biết rõ ràng rành mạch. "Một ba..." Chỉ nói được một nửa, sắc mặt Thiên Cơ Lâu Chủ đột nhiên đại biến!

Vốn là một ba bốn điểm Xỉu, nhưng ngay khoảnh khắc hắn nói ra hai điểm số đầu, điểm số trong ống cư nhiên thay đổi, biến thành năm năm sáu Tài!

Biến đổi không hề có điềm báo, giống như vốn dĩ chính là những điểm số kia vậy.

Sắc mặt Thiên Cơ Lâu Chủ chợt trở nên trầm trọng, hiện tại hắn

mới hiểu, lần đoán điểm số này tịnh không đơn giản như vậy.

Đánh giá bốn phía, hiện tại Bái Nguyệt Giáo Chủ chắp tay đứng đó, căn bản nhìn không ra tư thái động tay chân.

Đánh giá ống xí ngầu, cũng dễ dàng nhìn thấu đó chỉ là ống xí ngầu bình thường, trong lòng hắn không khỏi trầm xuống. "Thiên Cơ Lâu, rốt cuộc ai đã thay đổi điểm số?" "Không có ai thay đổi điểm số." Sắc mặt Thiên Cơ Lâu Chủ đặc sắc vô cùng, cái gì gọi là không có thay đổi điểm số?

Vậy vừa rồi hắn nhìn thấy là chuyện gì??

Hoa mắt chắc??

Cường nhịn xúc động dụi mắt, hắn lâm vào trầm tư.

Lúc này, Bái Nguyệt Giáo Chủ lại lên tiếng, nhẹ nhàng nói: "Sao vậy, khu khu điểm số cũng tính không chuẩn sao?" Thiên Cơ Lâu Chủ trầm mặc, sau đó lại muốn mở miệng, lần này hắn triệt để nhìn chuẩn điểm số, cũng xác định không có hoa mắt. "Năm năm..." Lời nói lại lần nữa im bặt giữa chừng, bởi vì, điểm số lại thay đổi, lần này thì biến thành một hai hai điểm Xỉu.

Lần này, hắn tuyệt đối xác định không nhìn lầm! "Thiên Cơ Lâu, đặc yêu không có ai thay đổi điểm số?!!!" Thiên Cơ Lâu Chủ trong lòng có chút tức giận mắng!

Không phải người thay đổi điểm số, chẳng lẽ điểm số tự mình biến đổi chắc! "Xác thực không có ai thay đổi điểm số, điểm số cũng chưa từng biến hóa." Thiên Cơ Lâu Chủ trầm mặc một lát, ẩn ẩn cảm giác, hình như hắn hỏi sai vấn đề. "Thiên Cơ Lâu, vậy thì, có thể hay không nói cho ta biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, vì sao lại xuất hiện tình huống này?

Chẳng lẽ mắt của ta xảy ra vấn đề?" "Mắt của ngươi cũng không

có xảy ra vấn đề, điểm số cũng chưa từng thay đổi." "Nguyên nhân chân chính là đối phương thay đổi thời gian, thay đổi nhân quả." "????" Thiên Cơ Lâu Chủ lập tức đầy đầu dấu chấm hỏi, cái quỷ gì, không thay đổi điểm số, mà là thay đổi thời gian và nhân quả??

Cảm giác một chút cũng nghe không hiểu? "Ngươi nhìn thấy là thật, nhưng ngay khoảnh khắc ngươi muốn nói ra điểm số, hắn đã nghịch chuyển thời gian, thay đổi lực đạo đã phát ra trong quá khứ kia, từ đầu nguồn thay đổi hết thảy.

Giống như trên bàn của ngươi vốn có một cái ly thủy tinh, bị người ta từ đầu nguồn đổi thành một cái ly giữ nhiệt, thay đổi quá khứ, thay đổi nhân quả, biến thành từ lúc bắt đầu đã là một cái ly giữ nhiệt.

Trong tình huống này, ngươi không thể nói cái ly từ ly thủy tinh biến thành ly giữ nhiệt." "Hít..." Thiên Cơ Lâu Chủ lập tức hít một hơi khí lạnh, chuyện này, đặc yêu là người có thể làm được sao!!

Thiên Cơ Lâu Chủ mãnh liệt ngẩng đầu, gắt gao nhìn chằm chằm Bái Nguyệt Giáo Chủ đối diện. "Ngươi hẳn không phải Bái Nguyệt Giáo Chủ, Bái Nguyệt Giáo Chủ tuyệt đối không có thủ đoạn này!!" 'Bái Nguyệt Giáo Chủ' cười nhạt: "Tôi có phải hay không, thì sao, ông lại làm sao xác định, ông là thật?" Thiên Cơ Lâu Chủ trong lòng có chút ảo não: "Ta sao có thể không..." Thế nhưng, câu nói lại lần nữa chỉ nói được một nửa, khắc tiếp theo, toàn thân hắn run lên.

Một lát sau, khí tức toàn thân đột nhiên đại biến, giống như biến thành một người khác. "Chút tài mọn, để đạo hữu chê cười rồi ~" Cũng giống như Lục Minh thay thế sự tồn tại của Bái Nguyệt Giáo Chủ, Thiên Cơ Lâu Chủ giờ khắc này cũng bị sự tồn tại khác thay thế.

Đối mặt với loại thay thế siêu hồ này, Lục Minh trên mặt cũng không lộ ra biểu tình kinh ngạc, chỉ tùy ý cười một tiếng. "Tôi không

quản ông có kế hoạch gì, lại vì sao cố ý dẫn tôi đến." "Hiện tại, chơi xong một ván game trước đã, nào, đoán điểm số đi." "Con rối kia đoán không ra, nếu ông cũng đoán không ra, vậy thì, tôi không có sự cần thiết phải tán gẫu tiếp ~" Sự tồn tại thay thế Thiên Cơ Lâu Chủ nghe vậy, hơi lắc đầu: "Đạo hữu thật sự ra cho lão hủ một bài toán khó." "Bất quá, nếu đạo hữu có hứng thú này, vậy lão hủ cũng không tiện để đạo hữu mất hứng." Nói xong, hắn vươn tay, nhẹ nhàng đặt lên ống xí ngầu, sau đó vừa chạm liền rời. "Lão hủ đoán, trong ống xí ngầu, không có điểm, không biết đạo hữu thấy thế nào?" Trầm mặc, sau đó Lục Minh cười sướng nhiên. "Không cách nào phá giải vòng thời gian của tôi, nên lựa chọn trực tiếp từ đầu nguồn xóa đi sự tồn tại của ba viên xúc xắc, thủ đoạn hay!" "Đạo hữu nếu đã hài lòng, vậy không biết, lão hủ có tư cách gặp mặt đạo hữu một lần hay không." Thoại âm vừa dứt, quanh thân Bái Nguyệt Giáo Chủ liền trán phóng ra quang mang nhàn nhạt, một đạo Thánh Linh Chi Khu từ trong cơ thể bước ra, thần lực quanh thân đủ để phúc diệt hết thảy.

Cùng lúc đó, trên người Thiên Cơ Lâu Chủ cũng đồng dạng bốc lên một luồng thần hoa.

Trong thần hoa, có một lão giả râu tóc bạc trắng, dài gần rủ xuống mặt đất, xuất hiện ở đối diện Lục Minh.

Thân hình lão giả vừa mới xuất hiện liền mạnh mẽ vung tay lên, hoàn cảnh bốn phía một trận vặn vẹo.

Một lát sau, Thiên Cơ Lâu biến mất, tất cả đều biến mất, thay vào đó là một vùng hư vô hỗn độn, không có nhật nguyệt tinh thần, chỉ có hư vô vô tận.

Lục Minh chắp tay đứng đó, đôi mắt tinh quang lấp lánh lẳng lặng nhìn lão giả đối diện. "Tốn sức lực lớn như vậy, chỉ để dẫn tôi đến, tồn tại như ông chắc sẽ không làm mấy chuyện vô nghĩa, nói đi, rốt

cuộc là vì cái gì?" Lão giả ngẩng đầu, đôi mắt già nua đồng dạng nhìn Lục Minh, tựa như muốn nhìn thấu hắn triệt để.

Sâu trong đáy mắt, màu sắc hỗn độn lấp lánh. "Đạo hữu có biết, hiện tại đã lọt vào tầm mắt của cường giả." "Ồ ~" Lục Minh không tỏ rõ ý kiến: "Thì sao?

Chẳng lẽ đạo hữu có đại pháp dạy tôi?" Bị cường giả chú ý cũng có gì kỳ quái đâu, từ sau lần Oa Hoàng kia, đã chú định trải nghiệm của Lục Minh sẽ không bình thường.

Cổ kế hiện tại có tiếp cận mười vị Đa Nguyên, đối với hắn có đủ loại thái độ khác nhau.

Nhưng, vậy thì sao?

Những Đa Nguyên kia dường như vì nguyên nhân bất tiện nào đó mà không tự mình động thủ.

Dù có tự mình động thủ, cũng chưa chắc có thể làm gì được hắn.

Cho nên, cũng không đủ để úy kỵ.

Lục Minh thực sự tò mò chính là mục đích của lão gia hỏa này.

Đa Nguyên chú ý hắn, có kẻ mang ác ý, có kẻ cổ kế cũng mang ý nghĩ khác, ví dụ như người trước mặt này.

Đối với thân phận người này, hắn đã có vài phần suy đoán.

Đối mặt với bộ dáng đạm định không thèm để ý của Lục Minh, lão giả cũng không có sắc mặt ngoài ý muốn, chỉ mỉm cười. "Đại pháp thì chưa từng có, bất quá chút tiểu pháp thì cũng có một ít." "Đạo hữu hiện nay đạm định như vậy, hẳn là đã phát hiện ra sự thật rằng tầng thứ Đa Nguyên không thể tự mình ra tay rồi đi." "Đạo hữu có biết, Đa Nguyên vì sao không thể tự mình động thủ?

Hoặc đổi cách nói khác, đạo hữu có biết, trạng thái như vậy có thể

duy trì bao lâu?" Con ngươi Lục Minh co rụt lại khó phát hiện, đối với cái này, hắn thật sự có chút để ý.

Cho dù đến hiện tại, hắn cũng chưa từng tận mắt thấy dù chỉ một vị Đa Nguyên động thủ.

Ngay cả trong một đoạn ký ức nhìn lén một góc, nhưng lúc đó căn bản không có thực lực chứng kiến chiến đấu chân chính, thực lực lúc đó không đủ để thừa thụ dư ba do Đa Nguyên giao phong sinh ra.

Cho nên dù biết kết quả, nhưng cũng không biết Đa Nguyên rốt cuộc mạnh bao nhiêu.

Chú ý tới một tia dị dạng trong thần sắc Lục Minh, lão giả cũng không cố lộng huyền hư, không nhanh không chậm đưa ra ba ngón tay. "Nguyên nhân có ba.

Nguyên nhân thứ nhất, từ sau trận chiến Đa Nguyên lần trước, đông đảo Đa Nguyên gần như đều bị đủ loại thương thế, hiện nay đa số đều quay về bế quan tu dưỡng ở các Bất Khả Tri Chi Địa, hiện nay bản thể Đa Nguyên tồn tại ở chư thiên vạn giới gần như bằng không." Lục Minh gật đầu, nguyên nhân này hoàn toàn có thể lý giải.

Đa Nguyên chiến đấu, tất nhiên không phải nắm đấm chọi nắm đấm đơn giản như vậy, tất nhiên có đủ loại thủ đoạn mà dưới Đa Nguyên không thể lý giải, vết thương đó cũng không đơn giản là vết thương tầm thường. "Nguyên nhân thứ hai, không dám, cũng không nguyện.

Sau trận chiến Đa Nguyên lần trước kết thúc, xuất hiện một người thắng lợi lớn nhất, thực lực người thắng lợi đó ẩn ẩn siêu việt tầng thứ Đa Nguyên tầm thường.

Truyền văn hắn nhìn thấu huyền môn, đạp chân vào tầng thứ Đa Nguyên Cự Đầu, cũng xưng là cảnh giới Đại La Huyền Số.

Một tôn Cự Đầu tồn tại vượt trên Đa Nguyên tầm thường, đối với mỗi một vị Đa Nguyên mà nói đều là một đối tượng đáng sợ.

Cự Đầu thiên nhiên không dung với các Đa Nguyên khác, một khi tương ngộ tất là tử chiến.

Trong tình huống này, đông đảo Đa Nguyên tự nhiên càng không nguyện ý rời khỏi Bất Khả Tri Chi Địa." Trong mắt Lục Minh lóe lên chút dị sắc, khái niệm này hắn từng nghe Bàn Xí Nga nói, người có thể nhìn thấu Chúng Diệu Chi Môn được gọi là Đa Nguyên Cự Đầu, bởi vì Đa Nguyên Cự Đầu có khả năng trở thành Chung Cực Nguyên Đầu, cho nên thiên nhiên không dung hòa với tất cả Đa Nguyên.

Dù sao, mỗi một Đa Nguyên đều đang kỳ vọng trở thành Chung Cực Nguyên Đầu, đồng thời tuyệt đối không nguyện ý Đa Nguyên khác trở thành Chung Cực Nguyên Đầu, bởi vì điều đó đại biểu trên đầu lại có thêm một chúa tể vĩnh viễn không thể siêu việt!

Trong Đa Nguyên xuất hiện một vị Cự Đầu, các Đa Nguyên khác lại vì đại chiến mà gần như đều bị trọng thương, trong tình huống này trốn về hang ổ bế tử quan không ra, đảo hoàn toàn có thể lý giải. "Vậy, nguyên nhân cuối cùng đâu?" Lão giả trầm mặc một lát, sau đó trong mắt hiện ra thần sắc vạn phần phức tạp: "Nguyên nhân thứ ba là một truyền thuyết, một truyền thuyết bắt nguồn từ thời đại Nguyên Đầu cổ xưa.

Trong truyền thuyết, khi Hỗn Độn Ma Thần một lần nữa hiện thế, sẽ có người siêu việt đông đảo Đa Nguyên, đăng lâm vị trí Chí Cao Nguyên Đầu kia." "Chính vì điểm này, đại đa số Đa Nguyên đều đang khổ tu, ý đồ tranh đoạt một tuyến cơ duyên đạp chân vào Chí Cao ở thời đại này, không có Đa Nguyên nào nguyện ý lãng phí dù chỉ một chút thời gian!" Nói xong, hắn thật sâu nhìn Lục Minh một cái: "Về điểm này, đạo hữu hẳn phải có nhiều xúc động hơn người khác mới

đúng." Mi mắt Lục Minh kịch liệt ba động một phen, cái gọi là Hỗn Độn Ma Thần hắn tự nhiên rõ ràng, trong nhóm chat chính là có một cái.

Nhóm chat, Chư Thiên Thành, Luân Hồi Điện... những thế lực vạn giới chân chính này đều do Hỗn Độn Ma Thần nguyên bản biến thành.

Chương 189

Hắn biết Hỗn Độn Ma Thần bất phàm, thật sự bất phàm.

Lục Minh không có chứng kiến Đa Nguyên chân chính toàn lực xuất thủ, nhưng ẩn ẩn có một loại cảm giác, hoặc hứa Hỗn Độn Ma Thần còn mạnh hơn Đa Nguyên bình thường một chút.

Chỉ là, dù vậy hắn cũng không ngờ sự tồn tại của Hỗn Độn Ma Thần cư nhiên có lai lịch lớn như vậy, đại biểu cho sự xuất hiện của Chung Cực Nguyên Đầu mới, hiển nhiên đây là mục đích cuối cùng của nhóm chat các loại.

Rất nhanh, Lục Minh thu liễm biến hóa trong ánh mắt, nhìn lão giả với ánh mắt thêm vài phần dị dạng.

Loại chuyện này, cái lão gia hỏa này đề xuất loại khái niệm này, đề xuất cái khái niệm mà ngay cả nhóm chat cũng chưa từng nói cho hắn, nếu không có ý đồ khác, đánh chết Lục Minh cũng không tin.

Thủ đoạn chia rẽ thô bỉ, nhưng, thường thường loại thủ đoạn thô bỉ này, hiệu quả càng phi phàm. "Muốn nói cho tôi cái này?

Sau đó thì sao, muốn tôi làm gì?

Sau lưng đâm tên kia một dao, đứng về phía ông?

Nếu thật sự như vậy, cuộc đàm thoại này có thể kết thúc rồi." "Cái tên béo kia tuy có tâm tư nhỏ, tuy có không ngoan, nhưng so với mấy tên các ông, vẫn đáng tin hơn nhiều, tôi tin tưởng hắn ~" "Ha ha..." Lão giả cười cười: "Lão hủ tự nhiên biết sự ràng buộc giữa đạo hữu và Ma Thần kia, tự nhiên sẽ không khát cầu đạo hữu làm như thế." "Kỳ thực, sở dĩ nói ra những điều này, vẻn vẹn chỉ vì một phần 'đầu danh trạng' (giấy cam kết) của lão hủ mà thôi, tịnh không có mục đích

nào khác." Nói còn hay hơn hát, tin lời hắn thì Lục Minh mới thật sự ngu.

Bất quá, mặc kệ tin hay không, Lục Minh cũng không đến mức vạch trần ngay mặt. "Nguyên lai là như vậy, vậy thì nói đi, mục đích chân chính." "Mục đích, kỳ thực lão hủ tịnh không có mục đích, nếu thật sự muốn nói mục đích thì hoặc hứa có thể coi là một cuộc đầu tư, lão hủ muốn giao hảo với đạo hữu." "Đối với sự tồn tại bất phàm như đạo hữu, có Đa Nguyên đang địch thị, có kẻ đang tính kế.

Lão hủ lại lựa chọn tương giao, lão hủ nguyện ý nhất là tương giao với những người sinh ra đã bất phàm." Trầm mặc một lát, sau đó trên mặt Lục Minh hiện ra vẻ hứng thú. "Vậy nói xem, đầu tư như thế nào ~" Bày ra một bộ dáng cảm thấy hứng thú. "Ha ha, tồn tại như đạo hữu tự nhiên không cần tục vật tầm thường.

Một phần đầu tư của lão hủ là hai cái tin tức, hai cái tin tức tương đương quan trọng đối với đạo hữu." "Nói nghe xem..." "Thứ nhất, một trong Tam Thanh, năm xưa từng có được một phần dược liệu độc đáo.

Tại khi phân biệt chế tạo ra ba kiện chí bảo chứng đạo của riêng mình, có giữ lại một phần dược liệu, phần dược liệu cuối cùng kia cứ nghe nói cuối cùng rơi vào tay Thượng Thanh.

Một phần dược liệu đồng dạng có thể chế tạo thành một kiện Đa Nguyên Chí Bảo như vậy, nghe đồn cuối cùng bị Thượng Thanh phân biệt luyện chế thành sáu kiện chí bảo.

Tin tức này, chắc hẳn đạo hữu sẽ cảm thấy hứng thú." Thần sắc Lục Minh cổ ba bất kinh, không có nửa phần biến hóa, nghe xong chỉ đạm nhiên nói: "Tin tức thứ hai đâu ~" Trong mắt lão giả hiện ra một tia dị dạng, sau đó rất nhanh thu liễm. "Tin tức thứ hai, có tồn tại Đa Nguyên đang lập cục cho đạo hữu, để đạo hữu và một vị khác triệt để

đứng ở mặt đối lập, cũng chính là vị...

Thiên Chi Nguyên Đầu kia!" "Một khi đạo hữu giao phong với vị Thiên Chi Nguyên Đầu kia, vậy thì thật sự là không chết không thôi.

Đạo hữu phải biết, Đa Nguyên không ra tay tịnh không phải là không thể, mà là không nguyện.

Có một số tình huống cũng sẽ ép buộc Đa Nguyên phải tự mình động thủ." Nghe tin tức này, Lục Minh trầm mặc thật lâu. "Hai cái tin tức không tệ, như vậy mục đích của ông đâu, lại muốn cái gì?

Đã là đầu tư, tất nhiên sẽ có hồi báo." "Ha ha, lão hủ cần kỳ thực cũng không phức tạp, lão hủ chỉ cần đạo hữu một lời hứa.

Hy vọng khi đạo hữu chứng đạo Đa Nguyên, có thể không keo kiệt ra tay giúp đỡ lão hủ một lần.

Yên tâm, lão hủ tịnh không phải kẻ giỏi gây chuyện, chỉ cần đạo hữu tương trợ phá khai một đạo cấm địa, chuyện này tịnh không khó khăn, chỉ cần nhiều tôn Đa Nguyên đồng thời ra tay mới được, như thế nào?" Nghe vậy, Lục Minh lại lần nữa rơi vào trầm mặc thời gian dài.

Hồi lâu sau mới nói: "Chuyện này, đến lúc đó hãy nói, tôi cần đến lúc đó xem một chút tình huống cụ thể, tổng không thể vì vài câu nói mà một đầu lao vào một cái hố sâu.

Về phần những gì ông nói, tôi cũng cần thời gian nghiệm chứng." "Cực phải, đạo hữu nói có lý, vậy lão hủ tĩnh hậu giai âm của đạo hữu." Nói xong, thân ảnh lão giả bắt đầu tiêu tán, trong chớp mắt biến mất vô ảnh vô tung, giống như chưa từng xuất hiện.

Lục Minh đồng dạng tùy ý xé rách hư không, trở về nơi ở của mình.

Quay lại Vô Gian Ngục, Lục Minh ngồi xếp bằng trên ghế, trầm

tư một lát, sau đó bĩu môi. "Lão hồ ly ~" Càng già càng yêu, càng đừng nói là lão quái vật không biết sống bao lâu tuế nguyệt.

Hai cái tin tức, một cái bán đứng Tam Thanh, một cái lại bán đứng Phật Môn, nhìn qua giống như hai bên không giúp ai, thực tế thì quỷ mới biết lão gia hỏa này rốt cuộc đang bố cục cái gì.

Đặc biệt là cuối cùng, Lục Minh căn bản tùy miệng tìm cái lý do, lão giả đều không có bất kỳ sự chống đối nào, quá mức dễ nói chuyện rồi.

Hoặc là bạch si, mà lão giả kia hiển nhiên không thuộc loại này, như vậy chỉ có khả năng còn lại: hắn có mưu đồ bố cục sâu hơn.

Trầm tư một lát, Lục Minh lấy điện thoại trong tay ra, không mở giao diện trò chuyện, vuốt ra danh sách công năng, gõ vài dòng chữ. "Gia hỏa vừa rồi, có phải là sư phụ của Thánh Nhân, Đạo Tổ Hồng Quân của Đa Nguyên Nguyên Đầu không?" Một lát sau, một chữ xuất hiện trên màn hình. "Phải." "Hoặc hứa, trên người hắn có bộ phận bản chất của vị Đa Nguyên kia, nhưng hắn dường như ẩn tàng một số thứ sâu hơn." Từ khi thôn phệ bản nguyên của một tôn Ma Thần khác, Bàn Xí Nga xuất hiện càng ngày càng ít, hiển nhiên một tôn Ma Thần cùng vị cách không dễ dàng triệt để luyện hóa như vậy.

Bất quá, ngược lại để lại cho hắn một quyền hạn đặc thù, quyền hạn kho tư liệu này, chỉ cần vấn đề Lục Minh hỏi có ghi chép trong kho tư liệu thì đều có thể đạt được đáp án.

Nhận được câu trả lời khẳng định, Lục Minh mặc nhiên không nói gì, hồi lâu sau mới cười. "Thật sự là... càng ngày càng thú vị rồi ~" Đấu với người niềm vui vô tận, đấu với trời niềm vui vô tận, đấu với Đa Nguyên lăng giá trên tất cả, vậy tự nhiên lại càng là niềm vui vô tận.

Lục Minh không hề sợ hãi, chỉ có sự hứng thú đang dâng cao tột

độ. "Bất luận thế nào, lời của con hồ ly già kia cũng có thể tin một phần." "Có Đa Nguyên muốn ta và vị Thiên Đạo kia đối địch, tranh cái một mất một còn..." Là Đa Nguyên cũng được, người trưởng thành xưa nay không nói chuyện yêu ghét, cho dù khoảnh khắc trước hận không thể giết chết đối phương, khoảnh khắc sau trước lợi ích đủ lớn cũng có thể lập tức hóa thù thành bạn, biến thành bằng hữu thân mật nhất.

Duy chỉ có vị Thiên Chi Nguyên Đầu kia là bất đồng, con đường Đa Nguyên của Lục Minh đại biểu cho việc hai bên tất nhiên là bất tử bất hưu.

Một khi Lục Minh bước vào địa bàn của Thiên Chi Nguyên Đầu, tên kia tuyệt đối sẽ không ngại mạo hiểm chút nguy hiểm để trực tiếp giáng lâm giết chết Lục Minh. "Chỉ có nghìn ngày làm trộm, không có nghìn ngày phòng trộm.

Cho dù biết có Đa Nguyên đang bố cục, cho dù có thể sớm bố cục ứng phó đối phương, nhưng luôn có những lúc làm không được vạn vô nhất thất.

Một khi xuất hiện sai lầm, trực diện vị Thiên Chi Nguyên Đầu kia, với thực lực hiện giờ của tôi, e rằng chạy cũng chạy không thoát." Năng lực, Lục Minh cần năng lực mạnh hơn.

Sức mạnh đơn giản trực tiếp nhất thì không có cách nào, trong thời gian ngắn đặt chân lên Đa Nguyên là căn bản không có khả năng.

Nếu không thể đặt chân lên Đa Nguyên, cho dù đạt đến Đơn Nguyên Vũ Trụ cấp đỉnh phong cũng hào vô ý nghĩa, đối mặt với Đa Nguyên vẫn cứ nhỏ bé như sâu kiến.

Muốn có được năng lực trực diện Đa Nguyên, trước mắt mà nói đối với Lục Minh, có, chỉ có một cách!

Mở ra giao diện thuộc tính đã lâu không gặp, các năng lực khác chỉ lướt qua, sự chú ý chủ yếu của Lục Minh chỉ đặt trên một năng lực. `Lượng tử vĩnh sinh pháp` giai đoạn thứ tư, hiện nay độ hoàn thành đã đạt tới 64%.

Độ hoàn thành này, khoảng cách đặt chân lên giai đoạn thứ năm đã không còn xa.

Một khi `Lượng tử vĩnh sinh pháp` đạt đến giai đoạn thứ năm, triệt để đặt chân lên tầng thứ Lượng Tử Vĩnh Sinh, Lục Minh đủ để có được sự tự tin không sợ bất cứ điều gì. `Lượng tử vĩnh sinh pháp` giai đoạn thứ tư bình thường, vẫn còn cách xóa sổ là khoảnh khắc hủy diệt toàn bộ vũ trụ, triệt để phá hủy tất cả khả năng, nhưng Lục Minh thì khác.

Bản thân hắn trói định nhóm chat, tại trong nhóm chat hiện tại gần như chiếm cứ quyền hạn cao nhất, thậm chí có thể mượn nhóm chat ảnh hưởng đến các thế giới khác.

Dưới tình huống này, một khi đạt đến `Lượng tử vĩnh sinh pháp` giai đoạn thứ năm, trở thành Lượng Tử Vĩnh Sinh, hoàn toàn có thể đạt đến năng lực hình chiếu vô hạn tương tự như cấp số Đa Nguyên, dùng sức mạnh Lượng Tử Vĩnh Sinh ảnh hưởng đến các thế giới trong nhóm chat, rải rác những khả năng tại các thế giới đó.

Đến lúc đó, trừ khi trong nháy mắt hủy diệt tất cả thế giới trong nhóm chat, nếu không căn bản không có khả năng giết chết hắn!

Mà trong nháy mắt hủy diệt tất cả thế giới trong nhóm chat là căn bản không có khả năng.

Không nói đến có làm được hay không, sau khi thôn phệ một cái nhóm chat đồng vị cách của Hỗn Độn Thần Ma, Đa Nguyên tầm thường căn bản thẩm thấu không được, đều thăm dò không rõ ràng trong nhóm chat có những thế giới nào, càng đừng nói nháy mắt hủy

diệt tất cả thế giới.

Đến lúc đó, hắn và nhóm chat liên thủ, thật sự có thể làm được vĩnh sinh bất tử, không sợ Đa Nguyên! "Chỉ là..." Lục Minh lâm vào trầm tư.

Phẩm cấp của `Lượng tử vĩnh sinh pháp` cũng không thấp, tuyệt đối không nằm dưới phẩm cấp của những năng lực như `Toàn Tri Quyền Hành`, `Thương Thiên Hóa Thân`.

Muốn trong thời gian ngắn tăng mạnh độ hoàn thành của `Lượng tử vĩnh sinh pháp` tuyệt đối không phải chuyện dễ dàng. "Luân Hồi Động Sát Giả bên phía Kasumi Utako đã bị phát giác ra vấn đề, mất đi hiệu quả ban đầu, hiện tại muốn lần nữa tiến vào Luân Hồi Điện, khả năng quá thấp." Trừ bỏ Luân Hồi Điện, Lục Minh nhất thời thật không nghĩ ra nơi nào có thể giúp tăng mạnh độ hoàn thành `Lượng tử vĩnh sinh pháp`.

Cho dù Lục Minh lúc này không thèm để ý việc bị các thành viên nhìn thấu, trực tiếp ra tay mạnh trong nhóm, lấy tổng hòa tất cả thế giới trong nhóm hiện nay, cộng lại tối đa cũng chỉ thu được một chút trưởng thành không đáng kể, so với lượng cần thiết thì chênh lệch quá lớn. "Trừ khi, lại xuất hiện thêm một vũ trụ, tối thiểu cũng phải là số lượng sinh linh của một vũ trụ, mới có khả năng làm cho độ hoàn thành `Lượng tử vĩnh sinh pháp` bạo tăng trong thời gian ngắn." "Vũ trụ...

Vũ trụ..." Bỗng nhiên, trong đôi mắt Lục Minh lóe lên một tia dị sắc.

Nói đến vũ trụ cấp thế giới, trong nhóm hiện nay, đảo cũng không phải thật sự không có.

Thế giới Ultraman, tuyệt đối là một thế giới đặc thù nhất trong nhóm hiện nay.

Những thế giới khác, cho dù tồn tại người ngoài hành tinh, khái niệm tinh không vũ trụ, cũng chưa chắc đã thuộc về vũ trụ thật sự thành hình.

Giống như thế giới The Wandering Earth, thế giới đó thuộc về thế giới trắc khoa học, khẳng định tồn tại khái niệm vũ trụ, nhưng thế giới đó thật sự có được vũ trụ quan hoàn chỉnh sao?

Đáp án là không.

Đối với sinh linh mà nói, tinh không vô hạn được dẫn thân là vũ trụ.

Tinh không ở thế giới The Wandering Earth xác thực hạo hãn, nhưng Lục Minh từng mượn nhờ toàn tri chi lực dòm ngó, thế giới đó không tồn tại vũ trụ chân chính, chỉ có tinh vực được ký thác khái niệm 'vũ trụ'.

Chương 190

Nói ngắn gọn, thế giới đó chỉ là một tinh vực, chẳng qua tinh vực này cũng cực kỳ hạo đại, sinh linh bình thường không cách nào dòm ngó độ lớn của tinh vực, đối với sinh linh tầm thường thì tinh vực gần như không thể dò xét độ lớn này bị nhận lầm là vũ trụ.

Thế giới đó không những độ lớn không đủ, cũng không có dư thừa sinh linh.

Trong nhóm, duy chỉ có thế giới Ultraman là thế giới vũ trụ cấp chân chính, sở hữu vũ trụ quan chân chính, sở hữu sinh linh gần như vô hạn, vô số chủng tộc.

Hơn nữa, thế giới Ultraman không phải thế giới vũ trụ cấp phổ thông, thế giới đó tồn tại đa vũ trụ.

Nếu muốn trong thời gian ngắn đạt được đủ độ hoàn thành, phi thế giới đó mạc chúc.

Chỉ là, Lục Minh vẫn luôn có một chút kiêng kỵ.

Thế giới Ultraman thực sự quá đặc thù.

Vĩnh Hằng Chi Quang, Vô Hạn Chi Ám, hai con đường quy tắc thăng hoa gần như khẳng định là khả thi, đa vũ trụ...

Gần như từ mọi phương diện đều làm rõ một vấn đề.

Thế giới đó, khả năng có một tôn Hư Cảnh Đa Nguyên làm chủ thế giới!

Lục Minh cũng không phải không dò xét thế giới đó, tuy tịnh không tìm thấy sức mạnh thuộc về Hư Cảnh Đa Nguyên, nhưng không đại biểu là không tồn tại.

Tóm lại, thế giới đó có thể giúp đỡ, nhưng cũng đồng dạng tiềm tàng nguy cơ cực lớn.

Trầm tư một đoạn thời gian dài, Lục Minh thở ra một hơi trọc khí. "Thôi, bỏ đi." Thế giới Ultraman tuy rằng mê người, rủi ro thực sự quá lớn.

Vạn nhất thế giới đó thật sự ẩn tàng một tôn Hư Cảnh Đa Nguyên, Lục Minh một đầu đâm vào đó chẳng khác nào một miếng thịt béo đâm vào miệng hổ.

Hư Cảnh Đa Nguyên không bằng Chân Cảnh Đa Nguyên, nhưng cũng có một ưu thế mà Chân Cảnh Đa Nguyên không có.

Hư Cảnh Đa Nguyên không cách nào đánh xuyên vách tường thế giới để vươn ra chư thiên vạn giới, nhưng Hư Cảnh Đa Nguyên ở tại bản thế giới lại là chúa tể.

Một khi có người xông vào, Hư Cảnh Đa Nguyên đóng cửa vách tường thế giới lại, biến thế giới của y thành một thế giới khép kín mật thất, vậy thì triệt để toang, bằng như bị nhốt chết trong thế giới đó.

Trừ khi có được sức mạnh đánh xuyên cả thế giới, nếu không vào một đứa chết một đứa.

Cho dù Lục Minh năng lực đông đảo, có nhóm chat tương trợ, nói thật cũng không có bao nhiêu nắm chắc có thể đào thoát.

Nhóm chat lợi hại, bản chất tuyệt đối không kém gì Đa Nguyên, thậm chí có thể dễ dàng cách tuyệt Đa Nguyên tham tri, nhưng nhóm chat không có được sức mạnh cấp số Đa Nguyên, làm không tốt cũng sẽ bị cùng nhau vây ở trong loại thế giới bị phong tỏa này.

Không thể mượn nhờ thế giới Ultraman để nhanh chóng tăng lên `Lượng tử vĩnh sinh pháp`, Lục Minh suy tư, trừ việc chờ đợi nhóm

chat mới gia nhập thêm một số thế giới cao đẳng ra, dường như cũng chỉ có Dị Năng Giới nơi hắn đang ở là nhân số tương đối nhiều.

Đã có một đoạn thời gian không quan tâm Dị Năng Giới phát triển, cũng đến lúc đi xem một chút.

Nghĩ tới đây, Lục Minh bước ra một bước, thân hình nháy mắt biến mất tại chỗ.

Trong Đế Tháp, hiện nay Băng Đế - người chí cao vô thượng của cả Dị Năng Giới, lúc này so với trước kia càng thêm uy nghiêm.

Đế uy quanh thân nồng đậm, gần như khiến cho không khí trong cả Đế Tháp phảng phất quanh năm bị đè nặng bởi một ngọn núi.

Một số cao tầng trong Đế Tháp lúc này cũng phát hiện ra biến hóa cực lớn.

Trước kia khi Viêm Đế tại vị, cao tầng trong Đế Tháp phổ biến bất quá chỉ là một số dị năng tông sư, tối đa có vài Thần Tinh Vương Giả.

Như hôm nay, các Đại Đế gia tộc phần lớn đã vẫn lạc, tất cả thế lực thu về dưới trướng Băng Đế, thuộc hạ của Băng Đế tự nhiên thực lực đại tăng.

Hiện nay ngồi trong Đế Tháp, Vương Giả vượt quá ba mươi vị, Huy Nguyệt Hoàng Tọa đều có tiếp cận mười vị, so với trước kia hà chỉ cường hoành gấp mấy lần, thậm chí còn có hai vị Chuẩn Đế xuất hiện.

Bỗng nhiên, trên đế tọa, thần sắc Băng Đế khẽ động, trên dung nhan lãnh ngạo như sương lược qua một tia dị sắc khó nhận ra. "Được rồi, lui xuống đi, mỗi người tự theo bản đế an bài mà hành sự." "Vâng!" Đối với ngự lệnh của Đại Đế, không ai dám không tuân theo.

Rất nhanh, trong cả đại điện, chỉ còn lại một mình Băng Đế.

Tại lúc này, khí chất lãnh ngạo uy nghiêm quanh thân Băng Đế sát na gian tan thành mây khói, trên dung nhan lãnh ngạo như sương thay vào đó là nụ cười tuyệt mỹ minh diễm.

Cô đứng dậy, nói: "Đại nhân, ngài đã về~" Một đạo thân ảnh đột ngột xuất hiện tại chỗ trên đế tọa, thuận tay ôm Băng Đế vào lòng. "Không tệ, cảm tri của cô đảo cũng nhạy bén hơn không ít." "Cô của hiện tại, khoảng cách siêu việt Đại Đế cũng chỉ kém một bước, như hôm nay đã đi ở phía trước tất cả Đại Đế cổ vãng kim lai." Băng Đế cười tươi như hoa: "Đều là do đại nhân dạy tốt." "Gần đây, Dị Năng Giới có chỗ nào đặc thù hay không?" Lục Minh thuận miệng hỏi một câu.

Nghe vậy, biểu tình minh diễm trên mặt Băng Đế lại đột nhiên thu lại, sắc mặt có chút do dự.

Biến hóa này hấp dẫn sự chú ý của Lục Minh, hắn nhướng mày: "Sao, thật sự xảy ra biến cố?" Băng Đế chần chờ, sau đó mở miệng nói: "Đại nhân, gần đây xuất hiện một tên có thiên phú đặc thù, cư nhiên... nghi ngờ là có được Vô Thượng cấp thiên phú giống như đại nhân." Vốn chỉ tùy ý hỏi thăm, Lục Minh nghe thấy vấn đề này, nháy mắt bị gợi lên hứng thú.

Thiên phú có thể so sánh với hắn?

Không thể nào.

Cũng chỉ có Lục Minh hiện tại mới rõ ràng thiên phú của hắn rốt cuộc kinh người đến mức nào.

Đơn luận về thiên phú mà nói, Đa Nguyên đều không bằng, dù sao năng lực của hắn bản thân đã có thể diễn sinh ra sức mạnh tầng thứ Đa Nguyên.

Khu khu một cái Dị Năng Giới, tự nhiên không tồn tại thiên phú so sánh được với hắn.

Chẳng qua, đã được xưng là Vô Thượng cấp, so với người khác, kẻ đó chắc chắn cũng có vài phần bất phàm.

Hứng thú bị hấp dẫn, Lục Minh tự nhiên sẽ không ngồi yên.

Toàn tri chi lực mở ra, một đôi mắt đốn thời gian động xuyên tất cả, nhìn về phía một góc Dị Năng Giới.

Di Lưu Chi Địa, hiện nay là thế giới đặc thù nhất Dị Năng Giới.

Sở dĩ thế giới này đặc thù, là vì đây là khu vực tự trị tự do hiếm hoi không bị nhân tộc thống trị.

Ở thời đại này, Bách Tộc Đại Đế của Dị Năng Giới gần như toàn diệt, còn lại vài tên già nua thì người sáng suốt sớm đã triệt để ẩn cư không ra, kẻ không sáng suốt cũng đều bị thuận tay ấn chết.

Thời đại này, thuộc về thời đại nhân tộc.

Nhân tộc Băng Đế, trở thành vô miện chi vương của Dị Năng Bách Tộc!

Dưới tình huống này, một khu vực tự do đặc thù chưa từng bị thống trị, chỗ đặc thù của nó có thể tưởng tượng.

Thế giới này sở dĩ có thể bảo trì sự tự do này, là vì thế giới này xuất hiện một tồn tại tuyệt đỉnh.

Dạ Đế, một kẻ không phải Đại Đế, lại được người đời xưng tụng bằng đế hiệu.

Mỗi thời đại tổng quy đều sẽ có nhân vật thiên kiêu tuyệt đại chân chính, từng tôn Đại Đế gần như đều là tồn tại tuyệt diễm nhất của mỗi thời đại!

Nhưng thời đại này lại tương đối đặc thù.

Khu khu một thời đại, lại xuất hiện ba vị tồn tại bất thế!

Đệ nhất vị, Khi Trá Sư, Tối Chung Cấm Kỵ, một kẻ không được chúng nhân nhận biết, lại bị ghi lại trong tất cả cấm kỵ pháp điển bằng danh húy cấm kỵ.

Đệ nhị vị, vị nhân tộc Chúa Cứu Thế kia, tồn tại thân tự trấn sát Không Đế nhập ma, trong truyền văn thực lực đã siêu việt tầng thứ Đại Đế.

Đệ tam vị, chính là vị Dạ Đế này, một kẻ không phải Đại Đế lại được xưng Đế, một kẻ được cho là không hề thua kém hai người trước.

Di Lưu Chi Địa, Tự Do Chi Đô.

Dưới đáy một ngọn núi lửa, trong dung nham chước nhiệt đủ để làm tan chảy sắt thép, lúc này lại có một đạo thân ảnh đang bàn tọa trong đó.

Một người trẻ tuổi, sắc mặt lạnh lùng, uy nghi bất phàm, chính là Dạ Đế, kẻ được xưng là nghi ngờ nắm giữ Vô Thượng cấp thiên phú thứ hai.

Tại trước đó, chỉ có Khi Trá Sư là vị duy nhất được chân chính công nhận là Vô Thượng cấp thiên phú.

Còn về vị nhân tộc Chúa Cứu Thế kia tuy rằng cường đại, nhưng thiên phú tịnh không được nhận định là Vô Thượng cấp.

Người trẻ tuổi cởi trần thân trên, dung nham nóng rực dũng động quanh thân lại không cách nào thương hại hắn mảy may.

Không chỉ như thế, từng cỗ từng cỗ dung nham chi lực không ngừng bị hấp nạp vào trong thân thể, thế mà khiến cho khí tức của hắn mỗi một hơi thở đều đang tăng lên.

Tăng lên không nhiều, lại tương đương rõ ràng, nguyên nguyên bất tuyệt tăng lên, chính đang giúp hắn đem thực lực không ngừng tới gần tầng thứ Đế cấp chân chính. "Sắp rồi, sắp rồi, chỉ cần đặt chân lên tầng thứ Đại Đế ngày xưa, ta có thể đạt được càng nhiều sức mạnh, chưởng khống càng nhiều quyền hành, sau đó từ nơi đó đạt được càng nhiều sức mạnh hơn." "Hừ hừ, Chúa Cứu Thế, thậm chí Vô Thượng cấp thiên phú, bất quá đều là hạng sâu kiến ếch ngồi đáy giếng mà thôi, những tên đó lại làm sao có thể lý giải sự cường đại chân chính rốt cuộc là trình độ gì!" "Nga, thú vị~ nghe ngươi nói như vậy, ta cũng muốn kiến thức sự cường đại chân chính là thế nào~" Một thanh âm nhàn nhạt bỗng nhiên vang lên.

Dạ Đế thần sắc mãnh liệt đại biến, dị năng lượng toàn thân nháy mắt bạo động, cao nhiệt nóng rực thăng đẳng, nhiệt độ đáy núi lửa trong nháy mắt tăng lên mấy chục độ, ngay cả hư không lúc này đều ẩn ẩn có chút vặn vẹo. "Là ai!

Đi ra!

Dám ở trước mặt bản tọa giả thần giả quỷ!" "Ngươi xác định muốn ta đi ra?" "Hừ, khu khu hạng tàng đầu lộ vĩ, chẳng lẽ thật không dám hiện thân trước mặt bản đế hay sao!" Trong mắt Dạ Đế lãnh quang lấp lóe, nhưng sâu trong đáy mắt thực ra lại có sắc trì nghi.

Kỳ quái, với thực lực của hắn, Hoàng Giả cùng cấp căn bản như sâu kiến.

Sở dĩ hắn chưa nhập Đại Đế mà đã được xưng là Đế, là vì bản thân cụ bị chiến lực không thua kém tầng thứ Đại Đế ngày xưa!

Lại thêm đông đảo năng lực kỳ đặc đạt được từ 'nơi đó', Đại Đế tầm thường hắn căn bản không để vào mắt.

Chương 191

Như hôm nay lại nhìn không thấu nơi phát ra thanh âm, quả thực có chút quỷ dị! "Nếu đã muốn gặp, vậy cho ngươi một cơ hội." Thoại âm vừa dứt, toàn bộ đáy núi lửa bỗng nhiên lâm vào một loại tử tịch quỷ dị, tất cả âm thanh toàn bộ biến mất không còn tăm hơi, giống như khoảnh khắc đó đã bị ấn nút tạm dừng.

Một khắc sau, toàn bộ đáy núi lửa bỗng nhiên ảm đạm đi.

Một cái hố đen quỷ dị lăng không xuất hiện.

Cùng với sự xuất hiện của hố đen này, dường như tất cả ánh sáng đều trong nháy mắt bị thôn phệ sạch sẽ. "....." Thần sắc Dạ Đế trong nháy mắt trở nên trầm trọng.

Cái hố đen đột nhiên xuất hiện này quỷ dị tới cực điểm, chỉ nhìn vào nó, Dạ Đế đã có cảm giác tinh thần của mình đang bị nuốt chửng từng chút một. "Đát!

Đát!

Đát..." Một khắc sau, tiếng bước chân rõ ràng vang lên từ trong hố đen, bước chân không nhanh không chậm, mang theo một loại tiết tấu nào đó.

Thế nhưng, tiếng bước chân tựa hồ bình đạm vô kỳ này, lúc này lại giống như mang theo ma lực kỳ dị, khiến trái tim Dạ Đế bất giác thình thịch nhảy lên.

Đát!

Đát!

Đát...

Thình thịch, thình thịch, thình thịch...

Dần dần, theo tiếng bước chân càng lúc càng rõ ràng, trái tim Dạ Đế cũng đập càng lúc càng kịch liệt, cuối cùng hình thành tần suất cộng hưởng với tiếng bước chân.

Đát!

Đát!

Đát...

Thình thịch!

Thình thịch!

Thình thịch...

Tiếng bước chân càng rõ, tim Dạ Đế đập càng dữ dội.

Rất nhanh, nó đã vượt qua cực hạn của một trái tim bình thường, cả trái tim phảng phất muốn trực tiếp nổ tung lồng ngực, từ trong đó nhảy hẳn ra ngoài.

Sắc mặt Dạ Đế khó coi tới cực điểm, hắn dùng lực ấn lồng ngực, trên dung nhan nào còn vẻ lãnh ngạo trước đó, chỉ còn lại sự hoảng trương và mờ mịt. "Đến tột cùng là chuyện gì?" "Kính Linh, chuyện gì xảy ra!!" Dạ Đế bắt đầu điên cuồng hô hoán bảo vật của mình trong lòng! "Có vô thượng tồn tại đang khóa giới giáng lâm.

Nhục thân của ngươi không đủ để thừa tái dù chỉ một tia động tĩnh khi đối phương giáng lâm.

Nói cách khác, chỉ đơn thuần là tiếng bước chân khi đối phương bước đi cũng đủ để trấn sát ngươi." Nghe vậy, biểu tình của Dạ Đế trực tiếp lâm vào ngốc trệ.

Sao có thể, chỉ giáng lâm đã siêu việt cực hạn ta chịu đựng, thế giới này sao có thể có loại tầng thứ tồn tại này!

Rất nhanh, Dạ Đế hồi thần, trong lòng dùng hết khí lực lớn nhất tê hống: "Bảo kính, lập tức mang ta đi, lập tức, ngay bây giờ!!" Thế nhưng lúc này, bảo kính vốn được hắn ký thác vô hạn kỳ vọng lại bỗng nhiên mất đi tất cả thanh hưởng, phảng phất chưa từng xuất hiện. "Bảo kính, bảo kính, ngươi chết đi đâu rồi!!

Bảo kính, mau ra, mau mang ta đi!!" "Bảo kính của ngươi đi rồi~" Thanh âm bình đạm trước đó lại vang lên.

Dạ Đế gần như theo bản năng ngẩng đầu nhìn một cái.

Một cái nhìn này, trở thành vĩnh hằng.

Một đạo thân ảnh từ trong hố đen bước ra, người đó hoảng nhược thánh linh, toàn thân mang theo vô tận thần huy.

Chỉ riêng thần tính lượn lờ quanh thân tiện đã siêu việt hết thảy.

Chỉ nhìn thẳng vào đối phương một cái, vị đường đường là Dạ Đế, hào xưng không phải Đại Đế lại đủ sức hoành kích Đại Đế, trực tiếp tại chỗ khí hóa.

Lục Minh vô thị Dạ Đế đã triệt để biến thành khí thể, ngước mắt nhìn về một góc hư không. "Thú vị, trực tiếp tự diệt sao, xem ra là nhìn thấu mục đích của tôi rồi." Muốn giáng lâm một nơi, cho dù vượt qua thế giới, đối với Lục Minh mà nói cũng bất quá là tùy tay xé rách hư không, một bước là có thể đến, căn bản không cần thời gian dài như vậy.

Sở dĩ hắn chậm rãi giáng lâm là để tạo áp lực cho thứ đồ vật đã gợi lên hứng thú kia, bức bách nó chủ động làm ra hành động.

Chỉ không ngờ, thứ đó quả đoán đến trình độ này, vừa thấy tình huống không đúng liền trực tiếp tự diệt, đem mình phá hủy sạch sẽ, một tia dấu vết cũng không lưu lại cho Lục Minh. "Đáng tiếc, chỉ là thủ đoạn vô dụng mà thôi~" Cho dù tự diệt, lại làm sao đào thoát khỏi

lòng bàn tay Lục Minh.

Không thấy Lục Minh có động tác gì, ầm ầm một tiếng, một con sông lớn mênh mông liền gào thét giáng lâm, trên mỗi một đóa bọt sóng, mỗi một cái đầu sóng đều lượn lờ khí tức tuế nguyệt thuần túy, hách nhiên chính là Thời Gian Trường Hà.

Cùng với Thời Gian Trường Hà xuất hiện, Lục Minh bước ra một bước, tiến vào trong đó, cất bước đi ngược về phía tuế nguyệt quá khứ.

Lấy thực lực Lục Minh như hôm nay, tiến hành thời gian hành tẩu đã sớm đơn giản như lấy đồ trong túi, tuế nguyệt chi lực bốn phía căn bản không làm gì được hắn dù chỉ một phân một hào.

Men theo đầu sóng thừa tái tuế nguyệt chi lực mà đi ngược dòng, rất nhanh, thân ảnh Lục Minh triệt để biến mất trong Thời Gian Trường Hà. ...

Chuyển nháy mắt, thời gian quay về ba năm trước.

Ngoài một tòa thành trì rách nát, trên mặt đất đầy tàn viên, một người trẻ tuổi mặc áo ăn mày bẩn thỉu, gầy yếu phảng phất một trận gió cũng có thể thổi ngã, đang co quắp tại một góc tường rách, toàn thân không ngừng run rẩy.

Nhìn sắc mặt tái nhợt và đôi môi nứt nẻ kia có thể biết, người trẻ tuổi này đã lâu không ăn uống, thậm chí, với thân thể tố chất hiện tại của hắn, cũng chưa chắc có thể chống đỡ qua một đợt gió lạnh thấu xương.

Đột nhiên, hư không băng tháp, nứt ra một đạo vực sâu hãi nhân, một con sông lớn cuồn cuộn từ trong đó phun trào ra.

Trên sông lớn, một người đang đạp lên dòng nước, coi sông lớn dưới chân như đất bằng, từng bước từng bước đi về phía nơi này.

Tiểu khất cái ngơ ngác nhìn một màn này, yết hầu không ngừng cuộn trào, bất quá chỉ là một tiểu khất cái sống sót cũng gian nan, hắn nào đã từng thấy cảnh tượng bực này.

Lục Minh liếc mắt nhìn tiểu khất cái một cái.

Lúc này hắn đã thu liễm tất cả thần tính trên người, tiểu khất cái chỉ là người bình thường, ngược lại có thể nhìn hắn bình thường.

Tự như tồn tại giống Lục Minh, một khi thu liễm tất cả sức mạnh, như vậy người càng yếu nhỏ đối mặt sẽ càng an toàn.

Tên Dạ Đế kia sở dĩ nhìn một cái liền trực tiếp khí hóa thành hư vô, chính là vì thực lực quá mạnh, nhìn thấu ngụy trang của Lục Minh, nhìn thẳng vào một tia bản chất của Lục Minh mới bị trực tiếp khí hóa.

Chỉ một ánh mắt, tất cả mọi thứ của tiểu khất cái, từ khi sinh ra tới nay, đều bị Lục Minh nhìn rõ ràng. "Thú vị, ai ngờ một tên tiểu khất cái cư nhiên có thể dùng ba năm thời gian trở thành tồn tại cấp số hoành kích Đại Đế." Không sai, tên khất cái này, hách nhiên chính là Dạ Đế tương lai.

Bất quá, cho dù như thế, Lục Minh cũng không đặt nhiều sự chú ý lên người hắn.

Đối với Lục Minh mà nói, bất luận là một Dạ Đế hay Đại Đế nào khác, đều chỉ là tồn tại ti nhược như sâu kiến, không đáng nhìn nhiều.

Hắn thực sự hiếu kỳ là bảo vật có thể khiến tên tiểu khất cái này trong ba năm hoành kích Đại Đế, thứ đồ vật không rõ tên tuổi hễ một lời không hợp là tự diệt kia.

Dư quang liếc tiểu khất cái một cái, thân hình Lục Minh chậm rãi biến mất tại chỗ.

Chỉ để lại tiểu khất cái với ánh mắt vừa mong đợi vừa kính sợ.

Thời gian chậm rãi trôi qua, màn đêm buông xuống, gió đêm càng thêm thê lương.

Tiểu khất cái càng thêm khó chịu, không ngừng dùng sức co chặt y phục rách nát, ý đồ che đi cái lạnh căn bản không che được, đang không ngừng từ mỗi một góc chui tọt vào cơ thể.

Động tác của tiểu khất cái càng lúc càng nhẹ, không phải quen với gió lạnh, mà là không còn dư thừa khí lực, bản nguyên đã suy yếu.

Bỗng nhiên, hư không phanh một tiếng nứt ra một cái khe, một đạo lưu quang từ trong đó bạo xạ ra.

Giờ khắc này, tiểu khất cái càng thêm suy yếu, nghe được động tĩnh nhưng ngay cả khí lực ngẩng đầu nhìn cũng không có, hô hấp bắt đầu đứt quãng, mắt thấy sắp triệt để mất đi sinh mệnh.

Tại một khắc này, thứ đồ vật bạo xạ ra từ không gian thông đạo kia dường như tìm được mục tiêu hoàn mỹ, mãnh liệt chuyển hướng, lao vút về phía tiểu khất cái, mắt thấy sắp triệt để chui vào cơ thể hắn. "Thật là vật ký sinh hoàn mỹ!" Trong lưu quang truyền ra một tiếng đê minh hưng phấn.

Một khắc sau, tốc độ lại tăng lên một bậc, muốn triệt để chui vào.

Đúng lúc này, bỗng nhiên một bàn tay đột ngột lăng không xuất hiện, cứ thế tùy tay chộp một cái, trực tiếp tóm gọn đạo lưu quang kia vào trong lòng bàn tay. "Yêu, xem ta bắt được cái gì này, một cái gương nhỏ từ trên trời rơi xuống~" Trầm mặc, ngốc trệ, sau đó bảo kính trong lưu quang chợt lóe một đạo quang mang cấp súc, một khắc sau, toàn bộ muốn trực tiếp tự diệt! "Bị ngươi đắc thủ một lần, lần này, cũng sẽ không cho ngươi cơ hội nữa." Một đạo cấm chế nhỏ trực tiếp vây khốn cái gương nhỏ trong lòng bàn tay.

Làm xong những việc này, Lục Minh ngẩng đầu, một tay xé rách

hư không.

Chương 192

Thứ này bày rõ là đồ vật ngoại vực.

Lần thứ nhất Lục Minh chú ý một chút, cho nên cố ý cấp cho món đồ chơi nhỏ này chút áp lực, xem nó có trực tiếp hồi quy hoặc truyền tin tức cho chủ nhân hay không, để Lục Minh mượn cơ hội tóm gọn chủ nhân của nó.

Ai ngờ lần trước món đồ chơi này cương liệt như vậy, vừa thấy tình huống không đúng liền trực tiếp tự diệt.

Lần này, thứ nhỏ bé này không còn cơ hội đó nữa.

Không những thế, thông đạo giáng lâm của món đồ chơi nhỏ này, cũng không phải là một con đường thênh thang thông minh gì. "Để ta xem nào, rốt cuộc là kẻ nào bày ra trò này~" Trong tiếng nỉ non, Lục Minh một tay xé rách hư không, một bước bước vào trong đó, mượn nhờ liên hệ của cái gương trong tay, truy tố về phía nhân quả nguyên đầu. ...

Chung Yên Địa Ngục, Thiển Gian Tầng đệ cửu thập cửu tầng (Tầng 99 Lớp Nông).

Ở đây, là tầng cuối cùng của Thiển Gian Tầng, làm tầng tiếp giáp gần nhất với Thâm Gian Tầng (Lớp Sâu).

Có thể tưởng tượng, lãnh chúa của tầng này tất nhiên là kẻ mạnh nhất trong Thiển Gian Tầng.

Đệ Cửu Thập Cửu Tầng Thống Lĩnh, được xưng là: Dực Ma Quân!

Dực Ma Quân sở hữu huyết thống Đọa Lạc Thiên Sứ - một trong những huyết thống đỉnh cấp nhất của cả địa ngục.

Đọa Lạc Thiên Sứ, sinh mệnh thể chung cực của Chung Yên Địa Ngục, khi sơ sinh đã lưng mọc hai cánh, là Tinh Thể cấp sinh mệnh thể.

Nói cách khác, Đọa Lạc Thiên Sứ nhất tộc vừa đản sinh, thực lực thấp nhất đã là Tinh Thể cấp, điểm xuất phát này là điểm cuối cùng mà vô số sinh linh truy cầu cả đời không đạt được.

Đọa Lạc Thiên Sứ nhất tộc phân chia tầng thứ theo số lượng cánh: Song dực (2 cánh) là Tinh Thể cấp, Tứ dực (4 cánh) là Tinh Hệ cấp, Lục dực (6 cánh) là Tinh Vực cấp, Bát dực (8 cánh) là Vũ Trụ cấp.

Nếu sinh ra Thập dực (10 cánh), liền là Đọa Lạc Thiên Sứ Chi Vương, thực lực khiêu khích Đơn Nguyên Vũ Trụ cấp đỉnh phong!

Còn nguyên đầu của Đọa Lạc Thiên Sứ nhất tộc, tôn Thập Nhị Dực (12 cánh) Đọa Lạc Thiên Sứ duy nhất trên thế gian, chính là một trong Thất Đại Đa Nguyên của Chung Yên Địa Ngục!

Đọa Lạc Thiên Sứ nhất tộc, bản chất là do Đa Nguyên sinh ra.

Sở hữu loại huyết thống đỉnh cấp này, lại chấp chưởng cả tầng 99 của Chung Yên Địa Ngục, có thể tưởng tượng, vị Dực Ma Quân này đứng ở tầng thứ cực hạn nhất trong Tinh Thể cấp, một thân thực lực tất nhiên phá cách!

Tại cả Thiển Gian Tầng mà nói, thực lực hắn chỉ dưới trướng vị Thiển Gian Tầng Đại Thống Lĩnh không biết đã thất tung bao lâu kia!

Trung ương tầng 99 Chung Yên Địa Ngục, một nam tử diện mạo thập phần tà dị tuấn lãng, lưng mọc một đôi cánh to lớn, đứng trên lâu đài nhìn về phương xa, trong đôi mắt tà dị tràn đầy sắc mong chờ.

Sớm tại mấy vạn năm trước hắn đã đặt chân Tinh Thể cấp.

Hiện nay một thân sức mạnh tuy không đột phá, nhưng tinh thể

ngưng tụ ra sớm đã siêu việt cực hạn Tinh Thể cấp.

Tinh thể trong cơ thể hắn túc túc siêu việt hai ngàn trở lên, vượt qua hai lần so với 999 khỏa tinh thể chi lực của Tinh Thể cấp bình thường.

Thực lực này sớm đã lăng giá xa xa trên Tinh Thể cấp đỉnh phong tầm thường.

Sở hữu thực lực này, tự nhiên cũng sở hữu thọ mệnh du cửu.

Nhưng so với thọ mệnh, một chuyện khác mới là chí cao truy cầu, đó là đánh vỡ huyết mạch gông xiềng, trở thành Tứ Dực Đọa Lạc Thiên Sứ vĩ đại!

Đọa Lạc Thiên Sứ nhất tộc, là sinh mệnh thể chung cực trong Chung Yên Địa Ngục, chênh lệch giữa mỗi đẳng cấp đều hoảng nhược thiên tiệm, là những tầng thứ và lãnh địa hoàn toàn khác biệt.

Mỗi một Đọa Lạc Thiên Sứ cả đời khát vọng nhất chính là trùng kích tầng thứ cao hơn.

Hiện tại, mục tiêu này sắp rồi, sắp rồi!

Năng lượng trong cơ thể sớm đã đạt đến cực hạn có thể dung nạp.

Hắn có một loại cảm giác, chỉ cần thêm vài viên 'quân cờ' tầm thường nữa là có thể triệt để đánh vỡ tầng gông xiềng kia.

Ngay vừa rồi, hắn lại lần nữa phao ra một quân cờ, một quân cờ chí quan trọng yếu.

Chỉ là, bỗng nhiên, sắc mặt Dực Ma Quân khẽ biến, mắt lộ vẻ kỳ dị. "Quân cờ, đang hồi quy?" Dực Ma Quân tính cách tương đương cẩn thận, điều kiện hồi quy thiết lập trong quân cờ phi thường cao, trừ khi đạt được mục đích của hắn, nếu không tình huống bình thường tuyệt đối sẽ không hồi quy, cho dù gặp phải chuyện không

giải quyết được, quân cờ của hắn cũng sẽ trực tiếp tự diệt.

Loại tình huống mậu nhiên hồi quy này, chỉ có một khả năng. "Không tốt!!" Dực Ma Quân thần sắc sậu nhiên biến đổi, đôi cánh to lớn vỗ một cái, thân hình trùng thiên, dùng tốc độ nhanh nhất bình sinh bắt đầu phi tốc đào tẩu!

Bởi vì ân tứ của một vị chí cao tồn tại nào đó, ác ma đỉnh cấp trong Chung Yên Địa Ngục đều có năng lực chế tạo 'Hệ thống', hoặc sự vật tương tự.

Loại thủ đoạn phao đại lượng 'Hệ thống' tới chư thiên vạn giới này, tuy rằng đa số thời điểm đều sẽ thu được lợi ích cực lớn, nhưng cũng sẽ có ý ngoại phát sinh.

Ví dụ, hệ thống phao ra ngoài ngẫu nhiên gặp phải cao thủ đáng sợ nào đó, hoặc không cẩn thận rơi vào một thế giới cực kỳ cao đẳng.

Cuối cùng, thường thường sẽ dẫn phát hậu quả đáng sợ.

Tuy rằng dĩ vãng xuất hiện tình huống này, kết quả cuối cùng đa số đều là những tồn tại tiếp xúc 'Hệ thống' kia thuận theo 'Hệ thống' đạp nhập Chung Yên Địa Ngục, cuối cùng bị cường giả trong địa ngục thuận tay giải quyết.

Nhưng, cho dù như thế, quá trình đầu phóng 'Hệ thống' cũng có nguy hiểm tính tương đương không thấp.

Một khi thật sự có cường giả thuận theo 'Hệ thống' đánh vào Chung Yên Địa Ngục, cho dù cuối cùng có cường giả địa ngục ra tay giải quyết, nhưng kẻ đầu nhập hệ thống kia cũng tuyệt đối sẽ chết thê thảm.

Trong địa ngục, thỉnh thoảng lưu truyền chuyện cười về tên xui xẻo nào đó không cẩn thận câu phải một tồn tại đáng sợ, làm tên thống lĩnh xui xẻo đó chết tươi.

Hắn còn nhớ rõ mục tiêu của câu chuyện cười lần trước chính là Quỷ Diện Ma Quân, mong là hiện tại hắn không gặp phải đãi ngộ đó.

Chạy!

Dực Ma Quân hoàn toàn không có tí ý nghĩ nào muốn lưu lại chính diện cương.

Gia hỏa có thể bắt giữ quân cờ của hắn mà truy tới, tu vi tất nhiên cực kỳ khủng bố, loại gia hỏa này ai dám cương, hiện tại chỉ có chạy!

Thế nhưng, một khắc sau, tầng 99 Chung Yên Địa Ngục vốn âm ám vô cùng, sát na chi gian triệt để tối sầm xuống.

Một bàn tay, một bàn tay vô cùng to lớn, gần như che kín cả bầu trời đột ngột xuất hiện tại thượng không.

Đại thủ già thiên, đối với cả tầng 99 Chung Yên Địa Ngục, một chưởng ấn xuống!

Cả tầng 99 bị một cỗ áp bách lực khủng bố bao trùm.

Tại một khắc này, cả tầng 99 cư nhiên đều bắt đầu chấn chiến.

Một khi một chưởng kia triệt để rơi xuống, có thể tưởng tượng, cả tầng 99 Chung Yên Địa Ngục tất nhiên sẽ trực tiếp băng hoại!

Đúng lúc này, tại một cái giáp tầng đặc thù nào đó của Thiển Gian Tầng, một đạo nhãn mâu tinh hồng đẩu nhiên mở ra.

Trong đôi mắt đó ẩn ẩn có cảnh tượng vũ trụ phá diệt, vạn vật chung yên.

Vị Thiển Gian Tầng Đại Thống Lĩnh đã trầm ngủ vô tận tuế nguyệt, tồn tại thống ngự cả Thiển Gian Tầng, tại một khắc này, triệt để nổi giận!

Muốn hủy diệt cả tầng địa ngục, đây là không để hắn vào mắt! "Hảo đảm!" Một tiếng nộ hống, một khắc sau, vị Thiển Gian Tầng

Đại Thống Lĩnh đã đặt chân Vũ Trụ cấp từ kỷ nguyên trước bước ra từ nơi trầm ngủ, một cái vuốt lớn thò ra, nháy mắt đem bàn tay to lớn trên thiên khung kia triệt để phấn toái!

Sau đó, một trận đại chiến triệt để bạo phát!

Trận đại chiến vưu vi kịch liệt, năng lượng ba động khủng bố chấn chiến cả Thiển Gian Tầng, đại phiến đại phiến địa ngục bị tồi hủy, vô tận ác ma bị triệt để hóa thành tro bụi.

Trận đại chiến này khủng bố thì khủng bố, nhưng kết thúc lại nhanh hơn tất cả mọi người tưởng tượng rất nhiều.

Chỉ vẻn vẹn mấy canh giờ, tên gia hỏa từ ngoại giới khóa vực xâm nhập Chung Yên Địa Ngục kia đã bị vị Đại Thống Lĩnh triệt để xé nát, nhục thân hóa thành đầy trời huyết dịch, rải rác khắp các tầng địa ngục. ...

Trong Dị Năng Giới, Lục Minh đẩu nhiên từ hư không bước ra, một quyền oanh xuất, triệt để đánh nổ hư không thông đạo trước mặt, sau đó nụ cười tràn ngập trên mặt. "Không ngờ cư nhiên là thế giới kia, thật là trời giúp ta, kịch hay sắp bắt đầu rồi~~" Mượn nhờ cái gương trong tay truy tới, hắn ngay lập tức phát hiện đối diện rốt cuộc là nơi nào: thế giới quen thuộc, Chung Yên Địa Ngục!

Từ sau khi phát hiện thế giới này, hắn liền có một ý tưởng to gan.

Luận về sự đông đảo của sinh linh, trong Chung Yên Địa Ngục không thiếu hơn bất cứ thế giới nào, vậy thì tại sao không náo loạn một trận.

Lục Minh dùng một đạo hóa thân trực tiếp thô bạo ra tay với cả Thiển Gian Tầng, vì để dẫn xuất vị Đại Thống Lĩnh thần bí kia, sau đó cố ý chịu chết.

Đạo hóa thân kia bị xé rách, huyết dịch rải rác các tầng địa ngục,

đợi `Lượng tử vĩnh sinh` chi lực của hắn bắt đầu phục tô, kịch hay... sẽ triệt để bắt đầu~ Một trận đại chiến kết thúc, chung quy là giao phong tầng thứ Vũ Trụ, cho dù dư ba chiến đấu lơ đãng sinh ra cũng đủ để dễ dàng hủy diệt một phương thế giới!

Hai tôn tầng thứ Vũ Trụ cấp giao phong, trực tiếp đem một nửa trong một trăm tầng đầu của Chung Yên Địa Ngục hủy diệt!

Địa ngục tầng bị hủy diệt, vô số ác ma, ma tính sinh vật trực tiếp bị đánh thành tro bụi, trọng tân hồi quy ác ma nguyên đầu: Vực Sâu Chi Hải!

Nhưng đối với những ác ma còn lại chưa vẫn lạc mà nói, đây là nguy cơ, nhưng càng là một trận kỳ ngộ kinh thiên!

Ma tính sinh linh trong Chung Yên Địa Ngục đại đa số đều thích giết chóc, thích huyết thực.

Huyết thực do một tôn tầng thứ Vũ Trụ cấp vẫn lạc tàn lưu lại, cho dù chỉ một tia, đối với bọn chúng cũng là thu hoạch tuyệt đối kinh thiên.

Chương 193

Cho nên, khi đại chiến kết thúc, một số ma tính sinh linh gan to bằng trời liền bắt đầu chủ động sưu tầm huyết thực phá toái.

Huyết nhục tàn lưu của tầng thứ chung cứu Vũ Trụ cấp, cho dù vẻn vẹn chỉ một tia cũng có được năng lượng ba động cường đại, cách rất xa đều có thể cảm thụ rõ ràng.

Thậm chí, cho dù một tia máu tươi tàn lưu, sức mạnh tàn tồn cũng không phải thứ mà Tinh Thể cấp trở xuống có thể thừa thụ. "Bùm!" "Bùm!" "Bùm!"...

Thỉnh thoảng có tiếng nổ tung vang lên do thôn phệ sức mạnh siêu việt bản thân, cũng có một số kẻ triệt để luyện hóa được từng tia huyết nhục tàn lưu, khí thế đốn thời gian bắt đầu bạo tăng, đột phá tại chỗ!

Trong đó, Dực Ma Quân - bá chủ đương chi vô quý của cả tầng 99, cũng thuộc về một trong số đó, thậm chí khả năng là kẻ thu hoạch lớn nhất!

Lúc này, trong tay hắn đang có một khối huyết nhục to lớn.

Dực Ma Quân nhìn huyết nhục trong tay, trong mắt tràn đầy vẻ tham lam.

Nói thật, lúc mới biết có người truy tố quân cờ của hắn tới địa ngục, hắn hoảng sợ muốn chết, nhưng hiện tại, trong lòng chỉ còn lại vui sướng.

Là tồn tại tiếp cận chiến đoàn nhất, cũng là cường đại nhất, Dực Ma Quân chiếm được khối huyết thực lớn nhất trong tất cả các mảnh vỡ.

Hắn có một loại cảm giác, một khi triệt để thôn phệ khối huyết thực này, không những có thể triệt để đặt chân cảnh giới Tứ Dực, thậm chí có thể tiến thêm một bước đạt Lục Dực cũng không chừng, dù sao đây cũng là một khối huyết nhục bễ mỹ Bát Dực Đọa Lạc Thiên Sứ.

Dực Ma Quân không dám trực tiếp thôn phệ khối huyết nhục này, cho dù chỉ là một khối, sức mạnh ẩn chứa trong đó cũng đủ dễ dàng căng nổ hắn!

Việc hắn có thể làm, chỉ là hấp thu năng lượng trong đó từng chút một.

Sức mạnh, sức mạnh nguyên nguyên bất tuyệt không ngừng dũng nhập vào cơ thể hắn.

Cỗ sức mạnh này khế hợp đến mức giản trực bất khả tư nghị, thậm chí giống như đang chủ động bị luyện hóa vậy.

Cảnh giới bình chướng đã kẹt lại hơn vạn năm kia, tại một khắc này thậm chí như hư vật, bị nháy mắt oanh toái!

Dực Ma Quân đang nhất tâm trầm mê vào biến mạnh không phát hiện ra, ánh mắt của hắn không biết từ lúc nào đã phát sinh biến hóa.

Ma tính sinh linh trong địa ngục đại đa số đều có một đôi mắt tinh hồng, Dực Ma Quân cũng đồng dạng như thế.

Chỉ là giờ khắc này, đôi mắt hắn bắt đầu dần dần biến thành màu đen thuần túy chí cực hào vô tạp sắc, không có nửa phần sinh khí, xung xích một loại tử tịch chi ý. ...

Thiển Gian Tằng Đại Thống Lĩnh chậm rãi tản đi hình thái chiến đấu, hiển hóa ra tư thái nguyên bản, một sinh mệnh hình người.

Không chỉ như thế, sau lưng y có tám cánh chim to lớn vô cùng, vũ dực đen kịt mỗi lần khẽ vỗ đều đủ để hình thành diệt thế phong bạo

hủy diệt một thế giới.

Vị Thiển Gian Tằng Đại Thống Lĩnh này, hách nhiên cũng thuộc về Đọa Lạc Thiên Sứ nhất tộc, một tôn Bát Dực Đọa Lạc Thiên Sứ, thỏa thỏa là tồn tại Vũ Trụ cấp, thậm chí vì nguyên nhân đặc tính chủng tộc, Bát Dực Đọa Lạc Thiên Sứ tại trong Vũ Trụ cấp cũng thuộc về nhóm chiến lực đỉnh cấp nhất.

Thân hình súc lập trong hư không, tám cánh chim to lớn nhẹ nhàng vỗ, trong mắt Thiển Gian Tằng Đại Thống Lĩnh lộ ra vài phần thần sắc kỳ dị, giống như nghi hoặc, lại giống như trì nghi. "Kỳ quái, tên gia hỏa vừa rồi, lúc mới xuất hiện bạo lộ ra sinh mệnh ba động tuyệt đối là Vũ Trụ cấp.

Nhưng sau đó khi giao chiến với ta lại tịnh không triển hiện ra chiến lực Vũ Trụ cấp chân chính, tối đa chỉ là một Tinh Vực cấp đỉnh cấp, chuyện gì xảy ra?" Một số sinh linh thiên phú đặc thù không phải không thể có được sinh mệnh ba động cao hơn thực lực tầng thứ, chỉ là loại tình huống này gần như đều dùng để hù người.

Đâu giống như tên vừa rồi, trần trụi triển hiện ra, gần như đang nói rõ với Đại Thống Lĩnh hắn: Ta là Vũ Trụ cấp đây, cút ra đánh với ta một trận!

Một tên bạo táo như vậy, thực lực lại yếu đến bất bình thường, quỷ dị, phi thường quỷ dị. "Tên gia hỏa kia, tựa hồ đang... chịu chết?" Thiển Gian Tằng Đại Thống Lĩnh có chút nhíu mày.

Là một tồn tại Vũ Trụ cấp chân chính đã sống mấy lượng kỷ, kiến thức đủ nhiều, trí tuệ tuyệt đối không kém.

Thiển Gian Tằng Đại Thống Lĩnh càng nghĩ, sắc mặt bắt đầu không khỏi ngưng trọng.

Không ai muốn chết, càng sẽ không có người cố ý tìm cái chết như

vậy.

Một khi xuất hiện tình huống này, tất nhiên có nguyên nhân!

Có âm mưu ~ vài phần bất an tự đáy lòng hắn dâng lên.

Đúng lúc này...

HỐNG!!!

Một đạo nộ hống vô cùng bạo ngược, phảng phất phi nhân vang vọng tận trời xanh, một tiếng này cũng nháy mắt hấp dẫn sự chú ý của Thiển Gian Tằng Đại Thống Lĩnh.

Thiển Gian Tằng Đại Thống Lĩnh cúi đầu nhìn xuống, ánh mắt xuyên thấu từng tầng địa ngục, rơi vào nơi phát ra thanh âm kia.

Chỉ thấy một con ma tính sinh vật lúc này đang phát sinh dị biến kinh người, toàn thân trở nên càng thêm tranh nanh, khủng bố, quanh thân dũng động từng cỗ cảm giác vạn phần quỷ dị.

Cùng lúc đó, tất cả mọi thứ xung quanh, cây cối, đất đai, đá sỏi... tất cả đều bắt đầu nhanh chóng liệt hóa.

Không bao lâu, toàn bộ biến mất, tất cả vật chất năng lượng toàn bộ bị thôn phệ, đổi lại là thực lực của ma tính sinh linh dị biến kia bạo tăng. "....." Thiển Gian Tằng Đại Thống Lĩnh mặt sắc ngưng trọng.

Là Thiển Gian Tằng Đại Thống Lĩnh, hắn chấp chưởng Thiển Gian Tằng tiếp cận mười lượng kỷ, kiến thức qua ma tính sinh linh hà chỉ ức vạn, nhưng hà từng thấy qua loại này!

Không, đây căn bản không phải ma, thậm chí không thể xưng là sinh vật, đây là một loại quái thú, một loại quái vật thôn phệ hết thảy!

Thiển Gian Tằng Đại Thống Lĩnh thò ngón tay ra, một chỉ điểm xuất muốn đem đầu quái vật kia điểm sát.

Bùm!

Lấy thực lực Vũ Trụ cấp của Đại Thống Lĩnh, cho dù lăng không một chỉ cũng đủ dễ dàng trấn sát sinh linh dưới Tinh Vực cấp.

Không ngoài ý muốn, đầu quái vật kia bị nháy mắt điểm nổ.

Thế nhưng, một khắc sau, dưới ánh mắt sậu nhiên hồi súc của Thiển Gian Tằng Đại Thống Lĩnh, con quái vật bị một chỉ điểm nổ kia cư nhiên dùng tốc độ cực nhanh khôi phục lại thân thể.

Thiển Gian Tằng Đại Thống Lĩnh mày nhíu chặt, lại lần nữa ra tay, trong tay khỏa hiệp pháp tắc chi quang, lần này chuẩn bị triệt để kích toái bản nguyên đối diện.

Bùm một tiếng, hào vô ý ngoại, con quái vật kia bị triệt để đánh nổ, không cách nào phục nguyên nữa.

Thế nhưng, một khắc sau, trên dung nhan Thiển Gian Tằng Đại Thống Lĩnh đẩu nhiên dũng hiện ra biểu tình hãi nhân.

Chỉ thấy con quái vật bị hắn triệt để đánh nổ kia, sau khi bị đánh nổ, cánh hóa thành vô số huyết nhục tàn phá bay bắn bốn phía.

Mỗi khi rơi vào trên người một ma tính sinh linh, ma tính sinh linh đó liền bắt đầu tấn tốc phát sinh thuế biến.

Không chỉ có được tính khôi phục kinh người, còn sở hữu tính truyền nhiễm đáng sợ!

Trong đôi mắt Thiển Gian Tằng Đại Thống Lĩnh ma quang trán khai, nháy mắt động xuyên cả Thiển Gian Tằng. "Đáng chết, sao có thể như vậy!" Chỉ thấy lúc này trong cả Thiển Gian Tằng của Chung Yên Địa Ngục, số lượng ma tính sinh linh bắt đầu dị biến đã siêu xuất trăm vạn!

Mỗi một ma tính sinh linh dị biến, đồng thời với sức mạnh bạo

tăng, bản thân cũng có được lực khôi phục và tính truyền nhiễm kinh người.

Cả Thiển Gian Tầng Chung Yên Địa Ngục như gặp phải nạn châu chấu, bắt đầu bị nhanh chóng truyền nhiễm!

Thậm chí, có một số ma quân bản thân đạt đến Tinh Thể cấp đỉnh phong tầng thứ cũng bị cảm nhiễm, sau đó trực tiếp đánh vỡ quy tắc gông xiềng của Thiển Gian Tầng, phi thăng về phía Thâm Gian Tầng. "Xong rồi..." Trong lòng Thiển Gian Tầng Đại Thống Lĩnh sậu nhiên đại hàn, giờ khắc này hắn nào còn không rõ ràng, tất cả dị biến này đều là từ đâu mà đến!

Hắn bị lợi dụng rồi, tên gia hỏa kia căn bản là mượn nhờ sức mạnh của hắn để cố ý bị đánh nổ, sau đó... xâm nhập cả địa ngục!!

Cả địa ngục lâm vào trạng thái hỗn loạn chưa từng có.

Tư sát, bạo loạn, những hành động vốn thập phần thường thấy trong địa ngục, tại giờ khắc này lại mang đến tai họa đáng sợ cho cả Chung Yên Địa Ngục.

Tiếng tê hống của ma vật, tiếng gào thét của Lượng Tử Chiến Ma vang vọng mỗi một góc.

Mỗi thời mỗi khắc đều có vô số ma tính sinh linh bị xóa sổ, cũng có càng nhiều ma tính sinh linh bị cảm nhiễm!

Từng cái ấn ký chiến ma tinh hồng kia trở thành ma vật tà ác hơn vô số lần so với ác ma lạc ấn!

Ác ma đang đào thoán, vô số ma vật từng mang đến khủng hoảng cho vô tận thế giới lúc này đang phát ra tiếng ai minh hiết tư để lý nhất.

Cả địa ngục lúc này dĩ nhiên hỗn loạn một mảnh!

Sắc mặt Thiển Gian Tầng Đại Thống Lĩnh âm trầm tới cực hạn.

Hắn từng thử ra tay, một kích đem một tầng địa ngục triệt để xóa đi, nhưng những Lượng Tử Chiến Ma bị đánh nổ kia sẽ tản ra sức mạnh, lại đem càng nhiều ma tính sinh linh cảm nhiễm.

Loại nhân tử cảm nhiễm kia có được hoạt tính thập phần đáng sợ, cho dù hắn thân tự ra tay, nhất thời cũng không cách nào tùy ý xóa đi.

Hiện nay Thiển Gian Tầng đã triệt để lâm vào hoắc loạn.

Hiện tại, đặt trước mặt hắn chỉ có một phương pháp: Triệt để hủy diệt cả 99 tầng Thiển Gian Tầng!

Chương 194

Đối với một cường giả chứng đạo Vũ Trụ cấp đã mấy lượng kỷ mà nói, tịnh phi là không có khả năng!

Nhưng là kẻ thống trị, không những không thể áp chế hỗn loạn mà chỉ có thể dùng phương thức hủy diệt tất cả để chung kết hoắc loạn, đây là thất chức nghiêm trọng!

Hắn còn cách thời gian kết thúc trấn thủ Thiển Gian Tầng không xa, dưới tình huống này, hắn tuyệt đối không nguyện ý xuất hiện sai lầm như vậy!

Cho nên, chỉ tư khảo một lát, Thiển Gian Tầng Đại Thống Lĩnh liền tùy tay xé rách hư không, một bước bước vào trong đó.

Cũng giống như Thiển Gian Tầng Chung Yên Địa Ngục trên danh nghĩa sở hữu một trăm tầng nhưng thực tế chỉ có thể nhìn thấy 99 tầng, tại trong Thâm Gian Tầng Chung Yên Địa Ngục tầng thứ cao hơn, cũng tìm không thấy Đệ Nhất Thiên Tầng (Tầng Trời thứ nhất) - tầng cuối cùng về mặt lý thuyết, danh nghĩa nhìn vào vẻn vẹn chỉ có 999 tầng!

Sở dĩ xuất hiện tình huống này, là vì bất luận tầng thứ 100 của Thiển Gian Tầng hay tầng thứ 1000 của Thâm Gian Tầng, đều không phải nơi ma vật tầm thường có thể xúc cập.

Đó là cấm kỵ, cũng là... nơi cư trú của kẻ thống trị chân chính của cả tầng địa ngục. ...

Chung Yên Địa Ngục Đệ Nhất Thiên Tầng.

Nơi này phảng phất không có bất cứ vật chất nào, trên bầu trời không có mặt trời, không có mặt trăng, không có nhật nguyệt tinh

thần.

Trên mặt đất cũng đồng dạng khô cạn, không có nước, không có núi sông, không có bất cứ sinh linh thực vật nào.

Cả thế giới như một vùng đất chết tuyệt đối!

Duy nhất tồn tại, chỉ có từng đạo gió quỷ dị.

Những cơn tật phong này không biết từ đâu mà đến, tịch quyển thiên địa.

Tất cả mọi thứ tựa hồ đều bị loại quái phong này triệt để tồi hủy.

Một thời khắc nào đó, hư không đột nhiên bị xé rách ra một thông đạo, Thiển Tằng Gian Đại Thống Lĩnh từ trong đó bước ra, nhìn những cơn cụ phong không ngừng sản sinh giữa thiên địa kia, trong đôi mắt tinh hồng sắc tràn đầy vẻ ngưng trọng.

Ngưng trọng quy ngưng trọng, hắn vẫn bước chân, đi về phía sâu trong không gian, cũng là đi về phía đầu nguồn của từng đạo cụ phong kia.

Thiển Gian Tằng Đại Thống Lĩnh quanh thân dũng động một đạo thần quang nhàn nhạt, ngạnh kháng cụ phong vô sở bất tại, chân đạp hư không, một bước bước ra liền là ức vạn dặm phương viên.

Cuối cùng, hắn đã tới nơi sâu nhất của không gian, nơi đầu nguồn hình thành tất cả cụ phong.

Chỉ thấy nơi này có hai cái 'phong huyệt' quỷ dị.

Tất cả cụ phong tựa hồ đều từ trong phong huyệt truyền ra.

Đứng cách 'phong huyệt' không xa, Thiển Gian Tằng Đại Thống Lĩnh đẩu nhiên phát ra thanh âm chấn chiến cả hư không. "Bát Dực Đọa Thiên Sứ Viêm Liệt, cầu kiến Đại Ma Vương miện hạ!" Thanh âm chấn đãng hư không, chậm rãi tản ra bốn phía, nhưng không thấy

chút hồi ứng nào, duy độc cụ phong từ trong 'phong huyệt' truyền ra tựa hồ càng thêm khốc liệt hơn một chút.

Thiển Gian Tằng Đại Thống Lĩnh cũng không có vẻ bất phẫn, tiếp tục thận trọng nói. "Bát Dực Đọa Thiên Sứ Viêm Liệt, cầu kiến Đại Ma Vương miện hạ!" Lần này, thanh âm càng thêm to lớn mấy phần!

Ầm ầm ầm...

Cả mặt đất bỗng nhiên vang lên tiếng oanh minh đáng sợ, giống như địa xác đang biến động, lại giống như một đầu cự thú không thể tưởng tượng đang khẽ hoạt động.

Một khắc sau, trên mặt đất bỗng nhiên nứt ra hai đạo liệt ngân phảng phất như vực sâu, từ trong đó thấu lộ ra ánh sáng màu tinh hồng chiếu rọi cả tầng địa ngục.

Lúc này, nếu đứng trên thiên khung nhìn xuống mới có một phát hiện cực kỳ hãi nhân.

Hai đạo liệt ngân vực sâu tinh hồng kia rõ ràng là một đôi mắt, còn cái 'phong huyệt' sản sinh ra cụ phong hủy diệt cả tầng địa ngục kia, thực tế chỉ là một đôi lỗ mũi.

Khó có thể tưởng tượng, đây rốt cuộc là tồn tại to lớn hãi nhân đến mức nào, lại cai cụ bị vĩ lực bực nào!

Đôi mắt màu tinh hồng phảng phất như vực sâu kia đem cả thân thể Thiển Gian Tằng Đại Thống Lĩnh lung tráo. "Tiểu trùng tử của Đọa Lạc nhất tộc, làm phiền giấc ngủ của Ngô, không sợ Ngô trực tiếp một ngụm nuốt ngươi sao~" Rõ ràng là lời nói bạo lệ, nhưng nghe vào không biết vì sao lại tịnh không có bao nhiêu cảm giác sợ hãi khiến người khủng hoảng, ngược lại có một loại cảm giác... lười biếng vô thú.

Thiển Gian Tằng Đại Thống Lĩnh cung thân thi lễ: "Bát Dực Đọa

Thiên Sứ Viêm Liệt, ra mắt Lại Nọa Đại Ma Vương miện hạ!" "Hồi Đại Ma Vương miện hạ, miện hạ một ngụm nuốt mất Viêm Liệt tự nhiên không có vấn đề, chỉ là tiếp theo e rằng sẽ gặp một chút phiền toái." "Theo ta được biết, miện hạ hẳn là ghét nhất những chuyện phiền toái~" "Nga ~ lại xảy ra chuyện gì~" Đối mặt loại lời nói bán uy hiếp này, tồn tại to lớn không thể tưởng tượng kia không có phẫn nộ, ngược lại có một loại ghét bỏ lười nhác. "Hồi miện hạ, bởi vì ta có chút sai lầm, hiện nay Chung Yên Địa Ngục Thiển Gian Tầng và Thâm Gian Tầng bị một loại sinh linh quỷ dị xâm nhập, có được hoạt tính và lực cảm nhiễm khủng bố, đang dùng tốc độ cực nhanh xâm thực cả một ngàn tầng đầu của Chung Yên Địa Ngục!" Chuyện này bỗng nhiên có thể tìm một số lý do, dùng một số phương thức ôn hòa hơn để giải thích, nhưng Thiển Gian Tầng Đại Thống Lĩnh không làm như vậy, bởi vì hắn rõ ràng, trước mặt vị này, bất cứ tâm tư nhỏ nào đều không có mảy may ý nghĩa.

Bởi vì, đây là một kẻ đứng trên đỉnh tất cả, chung cực trong chung cực, một tồn tại tầng thứ Đơn Nguyên Vũ Trụ cấp đỉnh phong!

Trước mặt loại tồn tại này, bất cứ tâm tư nhỏ nào đều sẽ bị đối phương nhất niệm cảm tri, chút ẩn tàng đó chỉ làm cho cái mạng nhỏ của hắn mất đi nhanh hơn, trừ cái đó ra không có bất cứ ý nghĩa gì. "Ngươi gây ra phiền toái~" "Đem phiền toái xử lý, đừng lại quấy rầy Ngô~" Sau đó, một cỗ cụ phong khủng bố tịch quyển ra.

Lực lôi kéo do một đạo cụ phong sinh ra, ngay cả đường đường là Thiển Gian Tầng Đại Thống Lĩnh cấp số Vũ Trụ, nhất thời gian cũng có chút không cách nào thừa tái, suýt chút nữa bị trực tiếp nuốt vào.

Một khắc sau, cỗ hấp lực sậu nhiên biến thành xích lực khủng bố, không gian bích phía trên trực tiếp bắt đầu vặn vẹo, cuối cùng phanh phanh phanh tiếp liền bạo liệt!

Tất cả nguyên do sinh ra, vẻn vẹn chỉ là một cái... ngáp~ Không sai, vị tồn tại được xưng là Đại Ma Vương miện hạ này vừa ngáp một cái lười biếng.

Thiển Gian Tằng Đại Thống Lĩnh có chút chật vật miễn cưỡng đứng vững thân hình, sau đó lớn tiếng nói: "Miện hạ, xảy ra chuyện lớn như vậy, ta cố nhiên sẽ tao ngộ trừng phạt, nhưng nếu không nhanh chóng xử lý, e rằng miện hạ cũng không thể tránh khỏi sẽ chịu Vực Sâu Ý Chí trừng phạt!" Thiển Gian Tằng Đại Thống Lĩnh đang đánh cược.

Nói thật, hắn hiểu biết về vị miện hạ này cũng tịnh không nhiều, chỉ biết lúc nhậm chức tiền nhiệm có lưu truyền truyền thuyết về vị này.

Truyền thuyết kể rằng, đây là một vị tồn tại chung cực chân chính, hậu duệ trực hệ của một vị vô thượng tồn tại trong Thất Đại Đa Nguyên của Chung Yên Địa Ngục.

Tại rất lâu trước kia đã phong cấm cực hạn cảnh giới, đạt đến Đơn Nguyên Vũ Trụ cấp đỉnh phong, đạt đến cảnh địa trừ phi đặt chân bước cuối cùng kia nếu không căn bản không cách nào lại tấn thăng.

Chính vì như thế, có lẽ phải cộng thêm một chút thiên tính, điều duy nhất vị này có thể làm chỉ có trầm ngủ.

Sở hữu phong hào 'Lại Nọa' (Lười biếng), trầm ngủ là quá bình thường bất quá.

Mà lười biếng, kháp kháp ghét nhất là phiền toái!

Cho nên, hắn đang đánh cược, đánh cược một ván lớn!

Lấy thực lực của vị này đủ để vặn vẹo quy tắc, hồi tố thời gian.

Chỉ cần đem tình huống hồi tố về trước khi phát sinh, giải quyết

đầu nguồn sản sinh tất cả, vậy phiền toái tự nhiên sẽ biến mất.

Tuy rằng có khả năng đắc tội vị miện hạ này, nhưng Thiển Gian Tằng Đại Thống Lĩnh không còn cách nào khác.

Hắn trừ phá hoại cả Thiển Gian Tằng ra không còn cách nào, muốn ứng phó Vực Sâu Ý Chí trừng phạt, đây là biện pháp cuối cùng cũng là duy nhất.

So với cơn giận của một vị miện hạ, tự nhiên sự trừng phạt của Vực Sâu Ý Chí còn đáng sợ hơn.

Vực Sâu Ý Chí trừng phạt, cho dù tồn tại tầng thứ Đơn Nguyên Vũ Trụ cấp đỉnh phong cũng không cách nào chịu đựng. "Phiền toái~~" Trong hư không lại vang lên thanh âm uyển nhược muộn lôi.

Một khắc sau, trong đôi mắt hoảng nhược vực sâu liệt ngân kia đẩu nhiên bính phát ra một đạo thần quang thôi xán, sát na gian động xuyên cả một ngàn tầng đầu của Chung Yên Địa Ngục!

Sau khi đạo thần quang này bạo xạ ra không bao lâu, tất cả mọi thứ trong một ngàn tầng đầu Chung Yên Địa Ngục đều nhanh chóng hồi tố.

Tất cả, tất cả đều đang thụt lùi!

Lượng Tử Chiến Ma bị cảm nhiễm bắt đầu nhanh chóng lùi lại, địa hình bị phá hoại trùng tân tu phục hoàn thành.

Tất cả, tất cả, thống thống đều đang thụt lùi!

Mãi cho đến khi đẩy lùi về lúc tất cả bắt đầu, một khắc sinh linh dị giới kia khóa giới giáng lâm.

Nhìn một màn này, trong mắt Thiển Gian Tằng Đại Thống Lĩnh lóe lên vẻ bạo lệ, liên mạng chuẩn bị động thủ.

Lần này hắn muốn thân tự bắt được đối phương, không đánh giết

nữa mà triệt triệt để để tra tấn chết đối phương!

Thế nhưng, ngay tại một khắc Thiển Gian Tằng Đại Thống Lĩnh chuẩn bị động thủ, bỗng nhiên, sinh linh muốn khóa việt giáng lâm kia giống như cảm thụ được gì đó, bắt đầu nhanh chóng hậu lui, trát tức chi gian biến mất không còn tăm hơi.

Nhìn một màn này, sắc mặt Thiển Gian Tằng Đại Thống Lĩnh trở nên đặc sắc.

Chạy, chạy rồi?!!!

Thiển Gian Tằng Đại Thống Lĩnh vừa muốn làm gì đó, bỗng nhiên, một cỗ hàn ý kinh người bao trùm toàn thân.

Hắn vừa chuẩn bị quay người, tất cả mọi thứ nháy mắt lâm vào hắc ám.

Phiến khắc sau, trong không gian tử tịch đen kịt vang lên tiếng nhai nuốt nhàn nhạt. "Gia hỏa như con sâu cái kiến cũng dám uy hiếp Ngô~" Hiển nhiên, vị Đại Ma Vương miện hạ này tuy rằng tính cách lười biếng, nhưng cũng là có tính khí.

Một con Bát Dực Đọa Lạc Thiên Sứ miễn cưỡng đủ nhét kẽ răng, mấy ngụm nhai nuốt, theo tiếng ừng ực nuốt xuống, triệt để biến mất tại thế gian này.

Qua một hồi, thanh âm trầm muộn như kinh lôi lại vang lên. "Lượng Tử Chiến Ma sao?

Chương 195

Tựa hồ là đồ vật thú vị, có chút muốn nhìn một cái~" "Chỉ là... thôi, quá phiền toái~" "Ngủ đi, ngủ thôi~~" Cả Đệ Nhất Thiên Tằng của Chung Yên Địa Ngục trùng tân lâm vào tử tịch vĩnh cửu, có chăng chỉ còn lại từng đạo cụ phong tịch quyển hết thảy kia. ...

Cùng lúc đó, trong Dị Năng Giới, Lục Minh đẩu nhiên thu hồi ánh mắt, sâu trong đáy mắt dũng động thần quang trán trán. "Gia hỏa thật đáng sợ, chỉ vô ý bắt được một lũ ý thức đã suýt chút nữa làm người ta sinh ra cảm giác áp bách như tử vong." "Chung Yên Địa Ngục, không hổ là nguyên đầu của tất cả địa ngục trong chư thiên vạn giới, quả nhiên nước rất sâu~" Kiêng kỵ tự nhiên là có.

Nhưng so với kiêng kỵ, thu hoạch lần này hiển nhiên càng làm cho Lục Minh để ý.

Lục Minh rất nhanh chuyển dời sự để ý đối với Chung Yên Địa Ngục, mở ra giao diện thuộc tính, nhìn độ hoàn thành phía trên bắt đầu bạo tăng.

Chung Yên Địa Ngục, làm nguyên đầu của tất cả địa ngục, độ lớn không có cách nào dùng khái niệm cụ thể để tính toán.

Bắt đầu từ tầng thứ nhất, độ lớn của Chung Yên Địa Ngục không ngừng biến hóa.

Những tầng đầu của Chung Yên Địa Ngục tối đa tương đương với từng cái thế giới.

Càng về sau càng lớn, đợi đến trung hậu kỳ của Thiển Gian Tằng, một tầng địa ngục đã xấp xỉ tương đương với một tinh hệ.

Thâm Gian Tằng càng thêm đáng sợ, cho dù là tầng thứ nhất của

Thâm Gian Tầng (tức tầng 101 của cả Chung Yên Địa Ngục), kẻ thống trị nó cũng tất nhiên là tồn tại Tinh Hệ cấp.

Có thể hoàn chỉnh thừa tái tồn tại Tinh Hệ cấp, cả tầng địa ngục tất nhiên kham bỉ một tinh vực, thậm chí khả năng càng lớn!

Đến cao tầng của Thâm Gian Tầng, kẻ thống trị bên trong khả năng cụ bị chiến lực vượt giai, Tinh Hệ cấp vượt giai Tinh Vực cấp.

Có thể thừa tái Tinh Vực cấp, tầng địa ngục tất nhiên là cấp biệt Vũ Trụ chân chính!

Có thể tưởng tượng, cả một ngàn tầng đầu Chung Yên Địa Ngục khôi hoành đến mức nào, sinh linh bên trong lại phồn đa bao nhiêu.

Tại thế giới khôi hoành bực này triệt để náo loạn một lần, thu hoạch lần này thậm chí khả năng còn khổng lồ hơn lần náo loạn tại Luân Hồi Điện!

Lục Minh trơ mắt nhìn độ hoàn thành của `Lượng tử vĩnh sinh pháp` tại giờ khắc này bắt đầu phi tốc bạo trướng, giống như không có điểm dừng. 70%, 75%, 80%, 85%, 90%, 95%, 96%, 97%...

Một đường tiêu thăng, cuối cùng mãi cho đến 99%!

Sau đó, oanh nhiên gian đụng nát tầng bình chướng cuối cùng kia!

Cùng lúc đó, cả cơ thể Lục Minh bắt đầu phát sinh cự biến kinh thiên!

Từng luồng năng lượng dao động lan tỏa ra bốn phía, cả phương thiên địa, không gian nơi Lục Minh đang đứng, tất cả mọi thứ đều bắt đầu bước vào sự yên diệt.

Hư không, vật chất, thậm chí là pháp tắc, tất cả đều đang sụp đổ!

Cơ thể Lục Minh cũng theo đó mà bắt đầu phát sinh biến hóa cực lớn.

Trên thân thể hắn, vô số ảnh tượng đang chớp động, cơ thể hắn vào giờ khắc này phảng phất không còn là một cá thể đơn thuần, mà đã biến thành một chỉnh thể.

Mỗi một tế bào, mỗi một hạt tử trong cơ thể, vào giờ khắc này dường như đều triệt để phục hồi, cụ bị một loại hoạt tính nào đó.

Sinh mệnh muốn trưởng thành thì cần năng lượng, cần số năng lượng nhiều đến mức không đếm xuể!

Lúc này, Lục Minh đang rơi vào trạng thái đột phá nên không thể chú ý đến ngoại giới, cơ thể hắn tự nhiên bắt đầu tự phát hấp thu tất cả năng lượng tiếp xúc được.

Cùng với sự hấp thu ngày càng khủng bố này, dị tượng trong cả phương thiên địa cũng ngày càng đáng sợ.

Một đạo hắc ảnh hoảng như thực chất hóa dần dần lan tràn ra bốn phía, nơi nó đi qua giống như châu chấu quá cảnh, tứ vô kỵ đạn thôn phệ tất cả mọi thứ, tất cả của tất cả.

Đại phiến hư không bị thóa khí, đại địa, thiên khung, bạch vân trên trời, cây cối chim muông, thậm chí... mặt trời trên cao cũng bắt đầu di chuyển về phía vị trí của Lục Minh, bị luồng lực hấp dẫn thôn phệ tất cả kia lôi kéo rời đi.

Nhiệt độ của mặt trời cao đến nhường nào, khi mặt trời thùy lạc xuống mặt đất, mang đến cho thế giới vốn đang chịu đựng tai họa khủng bố này càng thêm tổn thương đáng sợ.

Cả thế giới đều đang khô hủ, đang khô héo, sau đó bùng cháy lên ngọn lửa hừng hực.

Bỗng nhiên, trong chiếc điện thoại mà nhóm chat ký túc, màn hình lóe lên, Bàn Xí Nga nhảy ra từ đó.

Nhìn dị tượng sinh ra xung quanh, trong đôi mắt to tròn vo của nó

tràn đầy vẻ ngưng trọng. "Sức mạnh thật đáng sợ!

Trong cả khu vực này, ngay cả pháp tắc cũng đang điêu linh~" "Lượng Tử Chiến Ma, Lượng Tử Vĩnh Sinh, tên này vậy mà lại sáng tạo ra một bộ pháp môn đáng sợ đến trình độ như thế!" Là khí linh của nhóm chat trong một số tình huống, cũng là người sáng tạo ra nhóm chat, tuy thời gian Bàn Xí Nga xuất hiện không dài, nhưng thực tế nhất cử nhất động trong nhóm chat, Bàn Xí Nga đều biết rõ ràng rành mạch.

Những thủ đoạn nhỏ đó của Lục Minh tự nhiên cũng không thoát khỏi đôi mắt của Bàn Xí Nga.

Bàn Xí Nga vẫn luôn có hiểu biết không ít về Lục Minh, đối với Lượng Tử Vĩnh Sinh pháp cũng có mức độ hiểu biết không thấp.

Chỉ là, hiểu biết thì hiểu biết, Bàn Xí Nga cũng không quá để ý.

Bởi vì bộ pháp môn này, bất luận nhìn từ thiết lập hay các phương diện khác, đều quá mức không thể tưởng tượng nổi.

Nói thẳng ra một chút, vừa nhìn cái loại năng lực hồ hởi xàm xí đó, đừng nói là tu luyện ra, ngay cả khái niệm cũng căn bản không có khả năng tồn tại.

Con người có thể hướng tới trời cao, từ đó sáng tạo ra các loại phi thiên chi pháp, nhưng không thể nhảy ra khỏi logic, lấy thân thể phàm nhân trực tiếp sáng tạo ra một bộ công pháp tùy tay ấn chết Đa Nguyên được.

Khi Bàn Xí Nga lần đầu tiên nhìn thấy bộ pháp môn Lượng Tử Vĩnh Sinh pháp này, nó đã có cảm giác đó.

Sau đó, theo thời gian trôi qua, tuy Lục Minh hình như đã làm ra được một chút đồ vật, nhưng nó cũng không coi là chuyện to tát, vẫn không cho rằng Lượng Tử Vĩnh Sinh pháp có khả năng hoàn thành.

Nhưng hiện tại, Lục Minh lại dùng hành động thực tế của hắn để chứng minh: Một bộ khái niệm Lượng Tử Vĩnh Sinh pháp này, thật sự đã thành công rồi!

Không chỉ như thế, có lẽ nó còn khủng bố hơn nhiều so với khái niệm được đề xuất khi sáng tạo!

Dựa vào bức dị tượng đang khuếch tán này, e rằng không dùng được bao lâu, phương thế giới này sẽ bị Lục Minh triệt để thôn phệ!

Bàn Xí Nga vuốt ve cái cằm, ngưng thần nhìn Lục Minh lúc này.

Đối với việc Lục Minh có triệt để thôn phệ cái thế giới này hay không, Bàn Xí Nga một chút cũng không để ý.

Từng là tồn tại Đa Nguyên, chư thiên vạn giới cũng chỉ là món đồ chơi trong lòng bàn tay, khu khu một cái thế giới mà thôi, tùy tay có thể diệt.

Điều Bàn Xí Nga thật sự để ý là, theo tình huống trước mắt, cái thế giới này dường như không đủ để Lục Minh hoàn thành đột phá. "Thôi được rồi, chia cho ngươi một phần sức mạnh hung tàn, à không, ta sớm đã chuẩn bị đem ta và tên này triệt để cột vào nhau, sức mạnh có hung tàn hơn nữa cũng không hỏng việc!" Nói xong, sắc mặt nó hung hăng co rút một hồi, đau lòng, đau gan, đau thịt! "Lần này, Bàn gia ta coi như đem tất cả mọi thứ đều ký thác lên người ngươi rồi..." Trong lúc lẩm bẩm tự nói, Bàn Xí Nga vung tay nhỏ lên, quyền hạn không gian của nhóm chat mở ra.

Từng cái hố đen xuất hiện trên không trung, sau đó, hải lượng các loại bảo vật, dược liệu, linh thạch thần tài, giống như không cần tiền điên cuồng rơi xuống từ bên trong.

Nhìn các loại bảo vật không ngừng rơi xuống như núi nhỏ kia, da mặt Bàn Xí Nga co rút ngày càng lợi hại. "Không thể, không thể

nhìn..." Bàn Xí Nga xoay người, dùng cái mông to phì đô đô hướng về phía Lục Minh.

Nếu còn nhìn tiếp, Bàn Xí Nga ước chừng đau lòng đến mức cắn đứt lưỡi mất, mắt không thấy tâm không phiền.

Lượng lớn các loại bảo vật bị phân giải thành năng lượng thuần túy, điên cuồng dũng mãnh lao vào cơ thể Lục Minh.

Có những năng lượng này quán nhập, phạm trù hắc ám đáng sợ kia không còn tiếp tục khuếch tán, cơ thể Lục Minh cũng dần dần xu hướng bình ổn.

Theo sức mạnh cuồn cuộn không dứt không ngừng quán thâu vào trong cơ thể, một khắc nào đó, cơ thể Lục Minh mãnh liệt nổ tung.

Cơ thể nổ tung tịnh không có tán ra bất kỳ máu tươi hay huyết nhục nào, ngược lại hình thành vô số hạt vi lạp khuếch tán ra bốn phía.

Những hạt vi lạp này vừa xuất hiện liền bắt đầu trưởng thành với tốc độ cực nhanh, trong nháy mắt hình thành một cá thể mới, thình lình chính là một Lục Minh mới.

Từng Lục Minh mới sinh bắt đầu phát triển theo những hướng khác nhau.

Có người chu thân khí huyết dũng động, thình lình đang tu luyện võ đạo.

Có người thể nội hồn lực kích đãng, đó là đang tu luyện đạo pháp.

Có người hóa thành một đạo quang, có người trở thành hắc ám...

Vô số hạt vi lạp hình thành vô số cá thể, mỗi một cá thể đều đang phát triển theo hướng hoàn toàn bất đồng, hơn nữa còn đang biến cường với tốc độ cực nhanh!

Không chỉ như thế, những cá thể mới sinh ra này sau khi đạt đến trình độ nhất định lại lại bắt đầu nổ tung, phân liệt, hình thành hạt tử mới, trưởng thành thành cá thể mới, khuếch triển về hướng mới.

Trong nháy mắt, cả phương thiên địa đều là cơ thể Lục Minh, từng Lục Minh hoàn toàn bất đồng. "Không, không thể..." Bỗng nhiên, một âm thanh hư vô phiêu miểu truyền đến từ tứ diện bát phương, mơ hồ có thể nghe ra đó là giọng của Lục Minh.

Sau một khắc, các loại Lục Minh đang chen chúc chật ních không gian bắt đầu lao vào nhau, dung hợp lại với tốc độ mắt thường có thể thấy được.

Không bao lâu sau, tại chỗ chỉ còn lại một Lục Minh, đang nhắm chặt hai mắt, ngồi xếp bằng.

Qua một hồi, đôi mắt Lục Minh chậm rãi mở ra.

Trong sát na, một cỗ thần quang hãi nhân lóe lên rồi biến mất.

Chương 196

Bàn Xí Nga đứng cách đó không xa chú ý tới đạo thần quang này, thần sắc không khỏi biến đổi. "Khả năng này, cư nhiên khiến ta cảm thụ được một loại áp bách cảm!" Tuy hiện tại cấp bậc của Bàn Xí Nga không cao, cũng không có sức mạnh ngày xưa, nhưng bản chất rốt cuộc vẫn là một tôn Đa Nguyên, lại cộng thêm việc từng thôn phệ một tôn Đa Nguyên đồng cấp số, tương đương với một đứa trẻ con nhưng trong cơ thể uẩn hàm linh hồn của một tuyệt thế cao thủ.

Thực lực có lẽ có chút không đủ, nhưng tuyệt đối sẽ không bị mấy thằng nhóc con dọa sợ.

Hiện tại, đan đan chỉ một ánh mắt cư nhiên lại khiến Bàn Xí Nga cảm thụ được một cỗ cảm giác áp bách, điều này tuyệt đối không thể tư nghị.

Cho dù là Đa Nguyên, một số Đa Nguyên bình thường cũng chưa chắc có thể mang lại áp bách cảm cho Bàn Xí Nga.

Trong mắt Lục Minh, vẻ kỳ dị dần dần tán đi, khôi phục lại tư thái dĩ vãng.

Lúc này, Bàn Xí Nga mới nhịn không được, có chút tò mò mở miệng: "Đây là một đạo pháp môn gì vậy, lai lịch ra sao?

Ngay cả trong kho tư liệu của ta cũng không có bất kỳ tin tức nào.

Không chỉ như thế, động tĩnh khi đột phá thậm chí còn khoa trương hơn so với đột phá Vũ Trụ cấp, thậm chí là Đơn Nguyên Vũ Trụ cấp đỉnh phong!" Đột phá Vũ Trụ cấp là tự thân lĩnh ngộ một con đường pháp tắc hoàn chỉnh, thân dung vũ trụ.

Đơn Nguyên Vũ Trụ cấp đỉnh phong là hấp nạp ba ngàn pháp tắc

vào một thân, bước chân lên tầng thứ tu luyện đỉnh phong trên lý thuyết.

Nhưng mà, Đơn Nguyên Vũ Trụ cấp đỉnh phong cũng chỉ là hấp nạp, còn tên này, vẻn vẹn dị tượng đột phá đã trực tiếp làm băng diệt tất cả pháp tắc trong phạm vi, hóa thành năng lượng thuần túy nhất hấp nạp vào trong cơ thể.

Giản trực còn khoa trương hơn cả đột phá Đơn Nguyên Vũ Trụ cấp đỉnh phong!

Lục Minh nhìn Bàn Xí Nga với ánh mắt thâm thúy: "Đây là một đạo pháp môn do tôi tự sáng tạo.

Còn về cái gì... nói như thế này có lẽ ông có thể hiểu." Nói xong, không thấy Lục Minh có động tác gì, một lọn tóc tùy gió bay xuống, đứt thành ba đoạn giữa không trung.

Sau đó, ba đoạn tóc đứt lìa lại trưởng thành nhanh chóng với tốc độ mắt thường có thể thấy, cuối cùng hình thành ba Lục Minh mới.

Lục Minh liếc nhìn ba Lục Minh mới sinh kia, mở miệng nói một câu: "Bên trái tu luyện Hỏa chi pháp tắc, ở giữa tu luyện Lôi chi pháp tắc, bên phải tu luyện Võ đạo." Bàn Xí Nga ngẩn ngơ nhìn tất cả trước mắt, sau một khắc, cả khuôn mặt mập lộ ra biểu tình vô cùng hãi nhiên.

Chỉ thấy ba cá thể mới sinh ra từ một lọn tóc kia thật sự bắt đầu tu luyện theo chỉ lệnh của Lục Minh.

Đó là tu luyện chân chính, không phải trực tiếp hoạch lấy sức mạnh từ bản thể Lục Minh, mà là thật sự bắt đầu lại từ đầu, tu luyện từng chút một.

Tuy là bắt đầu lại từ đầu, nhưng rốt cuộc là cá thể phân liệt ra từ trên người Lục Minh, bản thân mang vị cách Cửu Cấp Tinh Vực, cho

nên tốc độ tu luyện tương đương nhanh.

Hầu như chỉ trong công phu hít thở đã trực tiếp đạt đến Lục Cấp, lại qua một đoạn thời gian, càng trực tiếp đột phá tầng thứ Thất Cấp Tinh Thể!

Đến bước này, Lục Minh không để chúng tiếp tục nữa, tùy tay vung lên, trực tiếp hấp nạp ba cá thể trọng tân nhập vào trong cơ thể.

Bàn Xí Nga trầm mặc thật lâu mới dùng một loại ngữ khí vạn phần phức tạp mở miệng: "Ta vừa rồi tra xem lại tư liệu từng upload, hiện tại xem như đã hiểu được một chút.

Vừa rồi ba kẻ kia, tức không phải phân thân, cũng không phải pháp thể, mà là ba loại khả năng tính của cậu, đúng không?" "Mỗi người trên con đường nhân sinh đều sẽ có vô số lựa chọn, lựa chọn bất đồng sẽ sản sinh ra những khả năng tính bất đồng.

Hiện tại, cậu có thể đem tất cả khả năng tính trên con đường nhân sinh toàn bộ hiển hóa ra.

Khi cậu bị đánh giết một lần, cái chết đi chỉ là một trong những loại khả năng tính đó.

Trừ phi tất cả khả năng tính đều chết hết, nếu không căn bản không thể thật sự giết chết cậu.

Đây mới là ý nghĩa chân chính được xưng là Lượng Tử Vĩnh Sinh pháp, đúng không!" "Sức mạnh thật đáng sợ làm sao.

Một người đem vô số khả năng tính hội tụ vào một thân, những khả năng tính kia hẳn cũng không phải hư ảo, cuối cùng sức mạnh tự nhiên cũng sẽ quay trở lại trên người cậu.

Ta không cách nào tưởng tượng khi những sức mạnh này toàn bộ hội tụ lên người cậu, rốt cuộc cậu có thể cụ bị sức mạnh không thể tư nghị đến đẳng cấp nào!" Nghe vậy, Lục Minh cười nhẹ, giơ ra hai

ngón tay. "Điểm thứ nhất, Lượng Tử Vĩnh Sinh pháp xác thực có thể để tôi diễn sinh ra vô số khả năng tính.

Giờ khắc này, tôi thậm chí có thể phóng túng mà nói rằng, cho dù một trăm vị tồn tại Đơn Nguyên Vũ Trụ cấp đỉnh phong cùng ra tay, bọn họ có thể đánh bại tôi, nhưng tuyệt đối không cách nào giết chết tôi." "Điểm thứ hai, ông đoán sai rồi, những khả năng tính này tịnh không phải là vô hạn.

Hoặc nói đúng hơn, vốn dĩ có thể là vô hạn, nhưng tôi đã cự tuyệt loại vô hạn này~~" "Cự tuyệt?

Tại sao??" Bàn Xí Nga đốn thì lộ ra vẻ ngạc nhiên.

Đạo pháp môn này rõ ràng là khả năng tính càng nhiều thì Lục Minh sẽ càng mạnh.

Nếu cụ bị khả năng tính vô hạn, giản trực mạnh đến thủng trời.

Có lẽ có thể đạt tới một kỳ tích cổ vãng kim lai chưa từng xuất hiện: Dùng cấp số Đơn Nguyên, siêu việt Đa Nguyên!

Kết quả, Lục Minh cư nhiên cự tuyệt loại sức mạnh đáng sợ này!

Nhưng mà, đối với câu hỏi lần này của Bàn Xí Nga, Lục Minh lại không tiếp tục trả lời, hắn lắc đầu, ánh mắt thập phần thâm thúy.

Thực tế thì hiện tại hắn có thể làm được phân liệt vô hạn chân chính, phân liệt ra vô hạn khả năng tính, thậm chí tùy thời đều có thể làm, nhưng hắn không nguyện ý làm như vậy.

Chung quy nguyên nhân là Lục Minh phát hiện ra một vấn đề: Vô hạn nghĩa là không có cực hạn, đồng dạng cũng đại biểu không có hạn chế.

Một khi Lục Minh phân liệt ra các loại khả năng tính một cách vô hạn, khả năng tính phân liệt tự nhiên sẽ sinh ra ảnh hưởng đối với cả

thế giới, cả vũ trụ.

Theo khả năng tính phân liệt ngày càng nhiều, áp lực mà cả thế giới phải thừa thụ sẽ ngày càng lớn, ảnh hưởng chịu phải sẽ ngày càng nghiêm trọng.

Đến cuối cùng có thể sẽ xuất hiện tình huống cả vũ trụ sụp đổ, quay về nguyên thủy, thế gian chỉ còn lại một cá thể!

Để tất cả mọi thứ quy về con số Một nguyên thủy nhất!

Như vậy còn gì thú vị?

Đến lúc đó, Lục Minh thậm chí còn không biết mình có còn là một "con người" hay không.

Cho nên, hắn cự tuyệt loại vô hạn này, đem khả năng tính của tự thân áp súc trong một phạm vi hữu hạn.

Trong cơ thể hắn lúc này đang thừa tải mười ức tám ngàn vạn cái khả năng tính bất đồng (1 tỷ 80 triệu).

Nói cách khác, muốn giết chết Lục Minh, cần phải đánh giết mười ức tám ngàn vạn lần mới được!

Không chỉ như thế, mười ức tám ngàn vạn khả năng tính của bản thân này mỗi thời mỗi khắc đều đang trưởng thành, sức mạnh sản sinh ra đều sẽ tận số hồi quy, thậm chí điệp gia lên người Lục Minh.

Đợi đến khi mười ức tám ngàn vạn cá thể nội tại kia triệt để thành thục, đuổi kịp tầng thứ tu vi hiện nay của Lục Minh, đến lúc đó hắn sẽ cụ bị: Mười ức tám ngàn vạn lần chiến lực ở cùng một cảnh giới tầng thứ!

Mười ức tám ngàn lần chiến lực, Lục Minh không cách nào tưởng tượng nó sẽ mạnh đến mức nào, nhưng hắn tin chắc, một quyền đấm chết một gã Đơn Nguyên Vũ Trụ cấp đỉnh phong hắn là không khó

đâu~~ Điều này không quan trọng, quan trọng là Lục Minh thực lực biến cường, cho dù không xúc cập đến đỉnh phong, cho dù vẻn vẹn chỉ sơ nhập cảnh giới này, nhưng trong cùng cấp một khi có chiến lực gia trì, cho dù không phải mười ức tám ngàn vạn, cho dù chỉ có một bộ phận, thì chiến lực chú định cũng mạnh đến không thể tư nghị.

Hoành tảo kẻ địch cùng cảnh giới, khiến đối phương không cách nào phản kháng, sẽ bị Lục Minh nhẹ nhàng bóp chết!

Đến lúc đó, đừng nói Đơn thể Vũ Trụ cấp đỉnh phong, tầng thứ Đa Nguyên cũng có thể tùy ý đánh giết, vị lai sẽ là một phen quang cảnh khác. "Bảo tồn bản chất, bảo tồn nhân tính sao?" Bàn Xí Nga nhìn về phía Lục Minh.

Tuy Lục Minh chưa trả lời đáp án, nhưng Bàn Xí Nga tịnh không ngốc, suy đoán một phen liền biết chân tướng.

Để bảo trì nhân tính, bảo trì bản chất, Lục Minh đã buông tha một số sức mạnh.

Bàn Xí Nga không biết đây có phải là lựa chọn chính xác hay không.

Nó từng chất nghi Lục Minh, nhưng hiện tại sẽ không nữa, bởi vì một "thuật" hoàn toàn nghịch lý vốn không nên tồn tại đều có thể bị Lục Minh tu luyện thành công.

Cái thời đại mới toanh chưa từng được khai phá kia, sự nghi hoặc về chất hay những gì chưa từng trải qua khiến nó không cách nào nhìn thấu bản chất, tịnh không có nghĩa là Lục Minh sai. "Có lẽ không bao lâu nữa, tôi sẽ thân tự đi tìm một số người." Bàn Xí Nga cảm khái, tựa hồ nhìn thấy một số hình ảnh.

Thực lực tiến bộ, đồng thời mười ức tám ngàn vạn loại khả năng tính cũng đề thăng.

Tuy chưa từng truy đuổi kịp tầng thứ tu vi của Lục Minh, vẻn vẹn chỉ đuổi kịp một nửa, nhưng loại chiến lực gia trì kia chí ít cũng phải gấp lên hàng ngàn lần, hàng vạn lần, Lục Minh há chẳng phải vô địch? "Thịt kẻ địch, có thể thôn phệ tất cả những gì thuộc về hắn để cường đại tự thân, đây là lựa chọn tối ưu, cậu tất nhiên sẽ làm như vậy." Bàn Xí Nga nói nhỏ, bình thường tâm thần nó sẽ không chịu ảnh hưởng.

Nhưng hết thảy những gì vừa phát sinh đã điên đảo tam quan của nó.

Kể từ khi nhìn về phía Lục Minh, đối phương khiến nó cảm thấy ngưng trọng, khi trên cảm xúc có diễn biến cực lớn, khiến thái độ của Bàn Xí Nga đối với Lục Minh đã khác đi.

Nếu nói trước đây là "bị động" kết thành liên minh, vậy thì hiện tại là chủ động.

Lục Minh có tư cách được đầu tư, cụ bị tiềm lực cường đại. "Nắm giữ loại thủ đoạn phi phàm này, có thể nếm thử đi săn thú vài thứ." Khóe miệng Lục Minh hơi nhếch lên, đồng dạng nhìn về phía Bàn Xí Nga.

Đối phương nói không sai, tiếp theo hắn sẽ đi tìm một số kẻ địch.

Đây chỉ là một mắt xích trong đó, trừ bỏ làm chuyện này, hắn còn muốn làm chuyện khác, đi tìm Đa Nguyên phúc xạ, "săn thú". "Không cách nào giết chết tôi, một khi săn thú thành công, tôi sẽ thu hoạch được lợi ích kinh người.

Loại chuyện tốt này, ai sẽ trơ mắt nhìn mà không đi làm?" Lục Minh nói nhỏ, thậm chí nghĩ đến một "người", tất cả Thiên Đạo nguyên đầu, đối phương dường như đã nhắm vào hắn, muốn tìm cha hắn.

Trước đó Lục Minh đối với tình huống này coi như không thấy, bởi vì khi đó nếu giao thủ, Lục Minh sẽ bị động, nhưng hiện tại khả năng này không tồn tại nữa.

Lục Minh xác định đối phương là mục tiêu chính tiếp theo. "Thương Thiên Hóa Thân đạt 60%, tiếp theo hắn muốn ra tay với tôi, tôi có thể bắt lấy cơ hội thôn phệ sức mạnh của hắn, xâm thực quyền hành của hắn.

Chương 197

Cộng thêm tự thân tổn hao, quyền hành của tôi chí ít có thể đề thăng 10%!" Đây là phương pháp chủ yếu để Lục Minh trở nên cường đại tiếp theo, bất quá trước đó, Lục Minh muốn làm một chuyện, hắn muốn phục cừu, bởi vì vừa rồi hắn có chút chật vật!

Kẻ ra tay là một vị cường giả Đơn thể Vũ Trụ đỉnh phong trong Chung Yên Địa Ngục.

Trước đó Lục Minh không có biện pháp xử lý hắn, nhưng hiện tại thì khác rồi.

Lượng Tử Vĩnh Sinh pháp khiến Lục Minh thoát thai hoán cốt!

Sinh mệnh đã vô ưu, tội gì không đi đánh cược một lần?

Xem thử có thể bác được một chút lợi ích hay không!

Huống chi xác suất thành công tịnh không thấp, cao đến ly phổ! "Dẫn hắn ra, Chung Yên Địa Ngục cũng không phải nơi tốt lành gì." Chung Yên Địa Vực đặc thù, Lục Minh tuy rằng bất tử, nhưng Lục Minh vẫn y nguyên không muốn đạp túc nơi đó, chí ít trong tình huống không phải vạn bất đắc dĩ sẽ không thiệp túc.

Lục Minh vẫy tay, không gian tê liệt.

Con đường thông tới tầng nông của Chung Yên Địa Ngục mà trước đó bị xóa bỏ hết thảy vết tích, giờ khắc này ngưng tụ lại, chậm rãi khôi phục.

Lục Minh trực tiếp phân ra một loại khả năng, cường thế thuận theo con đường này giết vào.

Hắn trực tiếp xông vào tầng nông Chung Yên Địa Ngục, sau đó vượt qua cự ly cực xa, trải qua vô cùng hắc ám, hôn ám, thống khổ, ác

độc, một loại khả năng của Lục Minh đã đến đích: Tầng thứ nhất của Chung Yên Địa Ngục!

Gió quỷ dị cuốn lấy thiên địa, cuối thế giới có hai cái động đen kịt, ở đây không có mặt trời không có mặt trăng, không có bất kỳ sinh mệnh nào. "Giết!" Loại khả năng kia của Lục Minh vận mệnh đại khai sát giới, bức bách kẻ vừa rồi ra tay, khóa chặt mục tiêu là hai cái động đen kịt kia.

Vẻn vẹn chỉ là sức mạnh đơn thuần dũng động, loại khả năng này của Lục Minh dĩ võ nhập đạo, sát phạt chi khí tiết ra, như cùng lưu tinh mãnh nhiên rơi xuống. "Vừa rồi cũng không phải cái dạng này." Trong thế giới hắc ám thống khổ ác độc, hai đạo quang trụ huyết hồng sắc lúc này phóng lên tận trời, đại địa nứt ra, quang mang màu tinh hồng trong nháy mắt bao phủ cả thế giới.

Lại Nọa Đại Ma Vương (Sloth Great Demon King) mở mắt, bị Lục Minh làm kinh tỉnh.

Hắn đang suy nghĩ, gan của Lục Minh thật sự quá lớn, não hồi lộ cũng khó khiến người ta lý giải.

Vừa rồi hắn tham tầm qua, muốn từ căn nguyên tìm kiếm đối phương, đem hắn triệt để mạt sát, ngay lúc đó Lục Minh quả đoán rút lui, ẩn tàng vết tích.

Mới qua bao lâu?

Lục Minh lại quay lại!

Lần này độc tự một người giết vào trong Chung Yên Địa Ngục, trực tiếp tìm tới cửa khiêu khích...

Lại Nọa Đại Ma Vương tự hỏi: "Muốn dũng cảm thế sao?" "Tôi của quá khứ và tôi của hiện tại cũng không thể coi là một người." Khả năng kia của Lục Minh ra tay, một quyền như thiên thạch nện

xuống.

Lại Nọa Đại Ma Vương dễ dàng đỡ được một kích của Lục Minh.

Thực lực của loại khả năng này không cao, trong tình huống này không thể đối trì với Lại Nọa Đại Ma Vương, thậm chí không cách nào đả thương hay chạm vào hắn. "Không phải bản thể?

Đây là tư bản để ngươi kiêu ngạo sao?" Không phải ánh mắt của tất cả mọi người đều có thể nhìn thấu "Lượng Tử Vĩnh Sinh thuật", chí ít Lại Nọa Đại Ma Vương không nhận ra, nên mới nói lời như vậy.

Ngay sau đó, hắn một tát đập diệt loại khả năng này của Lục Minh, sau đó động dụng một số thủ đoạn đặc thù.

Toàn thân trên dưới hắn di mạn hắc sắc tơ tuyến, như nguyền rủa thực chất hóa, đôi đồng tử tản phát quang mang tinh hồng, đang tìm kiếm bản thể Lục Minh.

Lại Nọa Đại Ma Vương định truy tầm Lục Minh, xử lý hắn.

Đối phương quấy rầy hắn ngủ, một lần này chủ động cộng thêm lần trước gián tiếp là hai lần.

Còn không xử lý đối phương thì phải đợi thêm mấy lần nữa đây?

Lục Minh thực lực không mạnh nhưng lại rất dũng, dám làm chuyện như vậy, cho nên nhất định phải trả giá đắt cho việc mình làm, đó chính là sinh mệnh.

Lần này Lục Minh tất nhiên sẽ bị tìm ra, bởi vì Lại Nọa Đại Ma Vương định dốc toàn lực tìm kiếm!

Người bùn cũng có ba phần hỏa khí, Đại Thống Lĩnh tầng nông trước đó không cẩn thận tính kế Lại Nọa Đại Ma Vương, sau đó đã

phải trả giá bằng sinh mệnh.

Bị một ngụm nhai nuốt hầu như không còn, vãng giai thất, không thể luân hồi nữa.

Chân chính ý nghĩa thượng hồn phi phách tán, tiêu vong chung kết.

Lục Minh càng quá đáng hơn, năm lần bảy lượt quấy rầy Lại Nọa Đại Ma Vương, Lại Nọa Đại Ma Vương lại há có thể buông tha hắn?

Hắc sắc chi lực nồng trù từ trên người Lại Nọa Đại Ma Vương phun trào ra, đệ nhất thiên tầng của Chung Yên Địa Ngục rung chuyển, sơn mạch nhuyễn động giống như đã sống lại, trong bóng tối thâm thúy dường như có mấy đạo quang huy tinh hồng lóe lên.

Những quang huy tinh hồng này và hắc sắc chi lực kết hợp, dường như cụ bị một loại lực lượng đặc thù, như "khuyển" (chó săn) tịnh giá tề khu cùng thần linh, có thể tham tra hết thảy.

Vô cùng không gian cũng không trở cách được.

Tại nơi khả năng của Lục Minh vừa yên diệt, có khí tức nhũ bạch sắc dạng tơ nhuyễn động, thuận theo khí tức tàn lưu, một con đường đã được mở ra.

Không gian dao động, đại phiến đại phiến than tháp (sụp đổ), Lại Nọa Đại Ma Vương trong lúc hoảng hốt nhìn thấy một thân ảnh, trong một phiến tinh hệ hạo hãn, có một người.

Thân thể kẻ đó miểu tiểu nhưng cũng không miểu tiểu, đang lẳng lặng súc lập tại đó! "Tìm được rồi!" Khoảnh khắc phát hiện Lục Minh, trên mặt Lại Nọa Đại Ma Vương lộ ra nụ cười tàn nhẫn, một bước bước ra, muốn vượt qua vô cùng không gian, muốn rời khỏi Chung Yên Địa Ngục.

Tìm được kẻ khiêu khích rồi, Lại Nọa Đại Ma Vương muốn chung kết hắn. "Vừa rồi để ngươi chạy thoát, hiện tại ngươi còn có

thể chạy đi đâu?" "Vừa rồi chẳng qua là lười biếng không truy kích, ai ngờ sự nhượng bộ như vậy lại làm ngươi càng thêm kiêu ngạo.

Đã như vậy thì hồn phi phách tán, yên diệt đi!" Lại Nọa Đại Ma Vương trong nháy mắt phá vỡ vô cùng không gian, vẻn vẹn trong nháy mắt liền hoành khóa vô cùng không gian đến bên cạnh Lục Minh, trong phiến tinh hệ hạo hãn kia.

Lục Minh đã chuyển dịch địa phương, hắn cũng không nguyện ý bạo phát đại chiến với Lại Nọa Đại Ma Vương tại Dị Năng Giới, nếu như thế Dị Năng Giới tất nhiên sẽ bị hủy. "Vừa rồi là vừa rồi, hiện tại là hiện tại, nhất thiết không thể hỗn hào." Khóe miệng nhếch lên, Lục Minh nhìn về phía Lại Nọa Đại Ma Vương với ánh mắt bình tĩnh, trực tiếp ra tay, muốn nhắm vào Lại Nọa Đại Ma Vương, tiễn hắn lên đường.

Lục Minh phi thường quả đoán, không dây dưa nữa, mau chóng giải quyết đối phương.

Bất quá trước đó Lục Minh đã động dụng một số sức mạnh.

Hỗn Độn Thần Ma Chi Khu!

Mười ức tám ngàn vạn loại khả năng gia trì!

Thương Thiên Hóa Thân!

Chiến đấu lực của Lục Minh trực tiếp đạt đến Đơn thể Vũ Trụ cấp đỉnh phong!

Hỗn Độn Thần Ma Chi Khu khiến thực lực Lục Minh đề thăng lên Trung Vị Vũ Trụ cấp, mười ức tám ngàn vạn loại khả năng tuy không làm cho chiến lực Lục Minh trực tiếp gia trì mười ức tám ngàn vạn lần, nhưng cũng đề thăng ít nhất vạn lần, lại cộng thêm Thương Thiên Hóa Thân...

Giờ khắc này, chiến lực Lục Minh tương đương với Lại Nọa Đại

Ma Vương! "Thần Chi Thủ!" Trên không trung tinh hệ thôi xán, trong lỗ hổng vô cùng có sức mạnh đáng sợ đang ngưng tụ.

Trong chốc lát, một bàn tay to kình thiên từ trong đó rơi xuống, sức mạnh mang theo khiến cường giả Đơn thể Vũ Trụ cấp đỉnh phong cũng không thể coi thường, đều phải vì đó mà ghé mắt.

Sức mạnh lay động, mãnh liệt ấn xuống, giết về phía Lại Nọa Đại Ma Vương.

Lại Nọa Đại Ma Vương kinh tủng.

Hắn chấn hám nhìn Lục Minh trước mắt.

Hắn kiến đa thức quảng, là con của Đa Nguyên, nhưng đây là lần đầu tiên nhìn thấy người như Lục Minh.

Nguyên bản thực lực bất quá chỉ là Trung Vị Tinh Vực cấp, vậy mà vẻn vẹn động dụng một số thủ đoạn xong, chiến lực của hắn lại có thể so bì với mình? "Thủ đoạn gì đây?" Lại Nọa Đại Ma Vương kinh tủng, hết thảy giản trực chưa từng nghe thấy.

Trong lòng hắn nhân đó cũng sinh ra tham lam, một khi có thể đoạt được những thủ đoạn này, liệu có thể nếm thử đột phá cảnh giới hiện tại, bước ra bước tiếp theo hay không?

Từ Đơn Nguyên để đạt Đa Nguyên, phát sinh biến hóa từ trên bản chất?

Trái tim tử tịch của Lại Nọa Đại Ma Vương nhân đó mà phục tô, hắn bị phong ấn tại Đơn Nguyên Vũ Trụ cấp đỉnh phong đã hồi lâu, thậm chí cả đời hắn chú định như thế.

Trừ phi có thể mưu hoa Đa Nguyên, thủ đại chi (thay thế nó).

Nếu không thì thủy chung không cách nào tham tác cảnh giới chí cao vô thượng kia.

Nhưng hiện tại Lại Nọa Đại Ma Vương nhìn thấy một tia hy vọng! "Thủ đoạn kinh người, chiến lực có thể tương đương với ta, đề thăng cực lớn!

Nhưng chỉ dựa vào chiến lực đề thăng, ngươi là đối thủ của ta sao?" Thần Chi Thủ rơi xuống, sức mạnh hạo hãn dũng động, tinh hệ thôi xán trong nháy mắt bị hủy diệt quá nửa, tinh cầu phá toái, thiên thạch phấn toái, mấy cái thế giới vì vậy mà bị hủy.

Công kích đáng sợ như thế, nhưng Lại Nọa Đại Ma Vương lại hào không thèm để ý.

Bởi vì thực lực hắn đủ mạnh, Lục Minh hiện tại bất quá chỉ tương đương với hắn.

Hơi thở của hắn sắp hô ra gió, tại giờ khắc này hình thành phong bạo.

Chương 198

Phong bạo thao thiên, trong nháy mắt hình thành trực tiếp va chạm về phía Thần Chi Thủ.

Tiếng nổ vang rền thao thiên, nửa còn lại của tinh hệ thôi xán vì vậy mà bị hủy.

Đại chiến của cường giả Đơn thể Vũ Trụ đỉnh phong cấp, phiến thế giới này không thể thừa thụ, vẻn vẹn dư ba không gian đã khiến phiến thế giới này hầu như điêu linh!

Thần Chi Thủ của Lục Minh và phong bạo của Lại Nọa Đại Ma Vương va chạm, cả hai hóa thành hư vô trong không trung, công kích giữa hai bên triệt tiêu lẫn nhau, ai cũng không chiếm được tiện nghi, lần tranh đấu này kỳ cổ tương đương! "Toàn Tri Quyền Hành!" Hai mắt chớp động, bên trong phảng phất như có đại dương màu vàng đang lưu chuyển.

Thần Chi Thủ chưa từng xử lý được Lại Nọa Đại Ma Vương, điều này nằm trong dự liệu của Lục Minh.

Cường giả Đơn thể Vũ Trụ đỉnh phong cấp đâu có dễ giết như vậy.

Vừa rồi Thần Chi Thủ bất quá chỉ là thăm dò mà thôi.

Lục Minh giờ khắc này động dụng Toàn Tri Quyền Hành, nhìn về phía Lại Nọa Đại Ma Vương, muốn nếm thử giải tích đối phương, nắm lấy điểm yếu của đối phương, sau đó nhắm vào.

Cuối cùng tiễn đối phương lên đường, đem Lại Nọa Đại Ma Vương thôn phệ.

Nếu đặt ở trước đó, Lục Minh động dụng Toàn Tri Quyền Hành

nhắm vào Lại Nọa Đại Ma Vương, khẳng định không cách nào giải tích đối phương, không chiếm được tiện nghi, nhưng hiện tại thì khác, Lục Minh thực lực cường đại, hiệu quả của Toàn Tri Quyền Hành cũng theo đó đề thăng.

Tuy khi sử dụng nhìn thẳng vào Lại Nọa Đại Ma Vương sẽ có chút chói mắt, nhưng y nguyên có thể nhìn thấu, nhìn ra một số sơ hở! "Băng Phong Địa Ngục!" Ngay sát na khuy tham được điểm yếu của Lại Nọa Đại Ma Vương, trong miệng Lục Minh gọi ra một câu khẽ ngâm.

Hàn sương chi lực đủ để băng phong thế giới cùng với hắc sắc mông lung chi lực khó có thể hình dung từ trên người hắn phun trào, trong sát na bao trùm phiến tinh hệ thôi xán đã ngàn thương trăm lỗ này, biến nơi đây hóa thành một phiến địa ngục băng tuyết giáng lâm!

Ngay sau đó, thâm lam sắc huề đái "quang" hắc ám đâm thẳng vào đối phương!

Địa ngục lan tràn như băng tuyết đã cấp cho một kích này gia trì đáng sợ! "???" Lại Nọa Đại Ma Vương nhìn về phía Lục Minh, trong lòng buồn bực, tự hỏi: Nắm giữ nhiều quyền hành thủ đoạn như vậy, hắn là con của nhiều Đa Nguyên sao?

Gan to bằng trời đoạt lấy một số quyền hạn Đa Nguyên?

Lấy đi một bộ phận quy tắc?

Vừa rồi khi Toàn Tri Quyền Hành khuy tham Lại Nọa Đại Ma Vương, hắn đều kinh ngốc, vừa rồi từ trên người Lục Minh sát giác được khí tức của Thiên, hiện tại lại có cái khác?

Lại cộng thêm vừa rồi Lượng Tử Chiến Ma, Toàn Tri...

Tất cả của tất cả khiến Lại Nọa Đại Ma Vương nghiêm trọng hoài nghi một điểm: Lục Minh có phải có quan hệ với nhiều vị Đa

Nguyên, hoặc là nhân lúc trạng thái bọn họ bất thỏa, không muốn đáp lý, đã trộm lấy quyền hạn của bọn họ?

Nếu không thì vì sao Lục Minh lại sở hữu nhiều quyền hành như thế?

Có liên quan tới Thiên, có liên quan tới Toàn Tri, tuy hai loại quyền hành này Lục Minh lấy không nhiều, không xưng được là quá "mạnh", nhưng...

Lại Nọa Đại Ma Vương có chút kiêng kị Lục Minh.

Bởi vì đối phương thực tại không đơn giản, bất quá điều này cũng gia trọng thêm ý nghĩ muốn xử lý Lục Minh của Lại Nọa Đại Ma Vương.

Một là vì song phương chú định là kẻ địch.

Lục Minh càng mạnh, đối với Lại Nọa Đại Ma Vương càng không phải chuyện tốt.

Càng quan trọng hơn là Lại Nọa Đại Ma Vương muốn hoạch đắc tất cả những gì Lục Minh sở hữu.

Nó có thể giúp đỡ Lại Nọa Đại Ma Vương đột phá cảnh giới hiện nay!

Đa Nguyên không còn là mộng. "Xem ra ta đã đưa ra một quyết định chính xác." Lại Nọa Đại Ma Vương cười quái dị, công kích Lục Minh thi triển tuy khủng bố, Lục Minh cũng biểu hiện rất mạnh, nhưng hắn y nguyên cố chấp cho rằng Lục Minh không phải đối thủ của mình.

Lại Nọa Đại Ma Vương xuất kích, hắc ám chi lực di mạn, khí tức lười biếng thăng đẳng.

Hắn cũng nắm giữ một số quyền hành đặc thù.

Trong năm tháng dài đằng đẵng, từ trong thân thể đản sinh ra vật chất, một loại đặc thù chi lực thoát ly khỏi nguyên đầu nguyên bản, bị hắn sở chưởng khống.

Lại Nọa Đại Ma Vương đem nó hỗn tạp trong hắc ám chi lực, giết về phía Lục Minh.

Loại quyền hành chi lực này ẩn tàng rất sâu, muốn cho Lục Minh một kích trí mạng.

Một kích đáng sợ do Băng Phong Địa Ngục mang đến, bởi vì nghênh diện va vào Lại Nọa Đại Ma Vương, trán phóng ra quang huy, muốn đánh hắn phấn toái!

Nhưng thực lực Lại Nọa Đại Ma Vương cũng không phải giả, Băng Phong Địa Ngục tuy cường đại, thậm chí phúc xạ cả phiến tinh vực, nhưng khó trọng thương Lại Nọa Đại Ma Vương.

Trọng thương đều khó, huống chi giết chết hắn?

Quang thúc đâm vào cơ thể Lại Nọa Đại Ma Vương, tâm khẩu Lại Nọa Đại Ma Vương đau nhói, phun ra một ngụm máu, hắn bị thương.

Một kích do Băng Phong Địa Ngục mang đến!

Tuy không đánh hắn trọng thương, cũng không giết chết hắn, nhưng chung quy khiến hắn bị thương, rốt cuộc một kích này của Lục Minh cũng được vạn lần tăng phúc.

Lục Minh lúc này thì bị hắc khí xâm nhiễu, cũng trúng công kích của Lại Nọa Đại Ma Vương.

Hắc khí thao thiên di mạn bên người hắn, điên cuồng muốn dũng nhập vào trong cơ thể hắn, chiếm cứ cơ thể hắn, khiến hắn bị đồng hóa.

Lục Minh tự nhiên muốn phản kháng, trong cơ thể quang trạch

thôi xán, nhân uân chi lực thăng đẳng, muốn ngăn cản hắc khí tiến vào cơ thể đồng hóa.

Nhưng trong sát na, tâm đầu hắn bỗng nhiên vô lực.

Bỗng nhiên không muốn đề kháng hắc khí, cảm thấy tất cả đều không có ý nghĩa.

Đây chính là một tấm át chủ bài của Lại Nọa Đại Ma Vương.

Trong hắc ám chi lực ẩn tàng Lười Biếng Chi Lực (Thung Lại Chi Lực), Lại Nọa Đại Ma Vương tại thời khắc mấu chốt dẫn đạo luồng sức mạnh này, khiến Lục Minh buông tha "đề kháng". "Cơ hội tốt!" Lại Nọa Đại Ma Vương tự nhiên bắt được cơ hội tuyệt giai mình sáng tạo ra, một quyền kinh người oanh ra, mãnh liệt đánh lên người Lục Minh. "Oanh long long!" Tiếng nổ vang rền cực lớn truyền ra, cơ thể Lục Minh trong nháy mắt tứ phân ngũ liệt.

Lục Minh bị xử lý rồi, bạo tễ rồi sao?

Đúng, nhưng cũng không phải.

Bởi vì vẻn vẹn chỉ sau một hơi thở, tại một đầu khác Lục Minh lại một lần nữa xuất hiện, trạng thái của hắn khôi phục đỉnh phong, nhìn qua tựa hồ y hệt như trước đó, Lại Nọa Đại Ma Vương đối với hắn không là cái gì cả.

Bởi vì thứ bị đánh nổ chỉ là một loại khả năng của Lục Minh mà thôi!

Lại Nọa Đại Ma Vương đối với việc này không kinh ngạc, không thể nào một kích tồi hủy Lục Minh được, thân là cường giả đỉnh tiêm, hắn cũng có loại thủ đoạn phỉ di sở tư đó.

Năng lực bảo mệnh tự nhiên không yếu, sao có thể bị một quyền đánh chết?

Bất quá hắn tịnh không phán đoán ra cái vừa bị giết chết là một loại khả năng của Lục Minh, Lại Nọa Đại Ma Vương cho rằng kẻ bị xử lý là bản thể Lục Minh.

Lục Minh sở dĩ không chết là vì trọng tân phục sinh.

Thủ đoạn như vậy, theo Lại Nọa Đại Ma Vương thấy, Lục Minh hẳn là có chút ít, khả đa gia chế hành đối phương, thủ đoạn của Lục Minh chung quy cũng sẽ dùng hết.

Bạn tùy số lần đối phương tử vong càng nhiều, Lục Minh sẽ càng suy yếu! "Ta đã lưu lại lạc ấn trên người ngươi, chạy không thoát đâu!" Lại Nọa Đại Ma Vương thốt ra câu nói.

Trong nhãn đồng hắn có hắc khí lượn lờ, huyết tơ di mạn, trực tiếp khóa chặt Lục Minh, lần nữa quả đoán ra tay, lại một lần nữa đánh nổ Lục Minh.

Lại Nọa Đại Ma Vương cực tẫn thăng hoa, chiến đấu lực bội tăng.

Phong ấn tiên thiên cũng đã bị lặng lẽ mở ra, sức mạnh hoàn toàn thích phóng, hắn như kim đang ở tối đỉnh phong, tại Đơn thể Vũ Trụ cấp đỉnh phong cũng là bá chủ! "Oanh!" Loại khả năng này của Lục Minh cũng bị oanh tán, đương trường bạo tẽ bỏ mình.

Huyết vụ di mạn... nhưng Lục Minh y nguyên không chết!

Một cái nháy mắt hô hấp, Lục Minh lại xuất hiện ở một bên khác, trạng thái của hắn vẫn ở đỉnh phong, không có bất kỳ suy yếu nào, ánh mắt hắn gắt gao khóa chặt Lại Nọa Đại Ma Vương!

Lục Minh muốn ra tay nhắm vào Lại Nọa Đại Ma Vương.

Năm lần bảy lượt bị đối phương đánh nổ, Lục Minh cũng có một chút nổi nóng, tuy đối với Lục Minh vô ngại, rốt cuộc Lục Minh có mười ức tám ngàn vạn loại khả năng.

Vừa rồi Lại Nọa Đại Ma Vương bất quá chỉ phá hoại hai loại khả năng trong đó. "Khí tức không có bất kỳ sự giảm yếu nào, y nguyên vẫn ở đỉnh phong!" Giết chết Lục Minh hai lần, Lục Minh trạng thái vẫn ở đỉnh phong, một màn này Lại Nọa Đại Ma Vương chưa từng thấy qua, đồng khổng hơi co lại, có điểm kinh ngạc.

Bất quá hắn nhanh chóng tán đi cái cảm xúc này, hướng về phía Lục Minh giết tới.

Đã xử lý Lục Minh hai lần không được, vậy thì làm thêm mấy lần nữa! "Giết!" Lại Nọa Đại Ma Vương lần nữa đạp ra, muốn lại xử lý Lục Minh một lần.

Chương 199

Lại Nọa Đại Ma Vương không tin cái tà này, xử lý Lục Minh một lần hai lần thực lực không giảm yếu, y nguyên ở đỉnh phong, vậy nếu ba lần bốn lần năm lần sáu lần thì sao?

Thực lực Lục Minh tổng quy phải giảm yếu chứ!

Không thể nào vẫn luôn ở đỉnh phong được!? "Coi tôi là không khí hả, tưởng có thể tùy ý giết tôi sao?" Lại Nọa Đại Ma Vương lần nữa đánh tới, bất quá lần này Lục Minh không để hắn đắc sính.

Vừa rồi Lại Nọa Đại Ma Vương hai lần bạo phát, ẩn tàng thủ đoạn, Lục Minh trúng chiêu mới để đối phương đắc sính, giết chết mấy loại khả năng của bản thân.

Lại cộng thêm lần đầu tiên chân chính ý nghĩa thượng đối chiến cùng cường giả Đơn thể Vũ Trụ cấp đỉnh phong, không quá hiểu chiến đấu với cường giả cấp bậc này cần chú ý cái gì.

Nếu không thì Lục Minh hà tất phải trải qua sự tình trước đó!

Sai lầm tương tự, Lục Minh sẽ không tái phạm.

Lại Nọa Đại Ma Vương muốn lần nữa xử lý Lục Minh, giản trực là si tâm vọng tưởng, chân xuất hiện cũng sẽ không nhẹ nhàng như vậy! "Thần Chi Đồng!" Đôi mắt biến hóa, đồng khổng điệp gia, trong trùng đồng như có đại dương màu vàng.

Sự biến hóa sinh ra trong mắt Lục Minh, đôi mắt hắn gắt gao nhìn chằm chằm Lại Nọa Đại Ma Vương, hai đạo quang thúc kinh người trình hiện, giống như lạch trời trực tiếp ngăn cách Lại Nọa Đại Ma Vương tới gần, đồng thời muốn Hoàng Kim Hóa cơ thể hắn, muốn phong ấn!

Một khi cơ thể Lại Nọa Đại Ma Vương bị Hoàng Kim Hóa, định tại nguyên địa, Lục Minh sẽ đánh nát nó, triệt để khiến nó sụp đổ!

Bộ phạt của Lại Nọa Đại Ma Vương bị trở đáng, không cách nào lại tiếp cận Lục Minh.

Giữa song phương nhìn như rất gần, nhưng lại cự ly diêu viễn, không cách nào đạp túc.

Lục Minh toàn lực bạo phát, thực lực không thua kém Lại Nọa Đại Ma Vương.

Những chuyện phát sinh trước đó là ngoài ý muốn, chân chính chiến đấu giờ mới bắt đầu.

Lại Nọa Đại Ma Vương bất phẫn, hắc ám chi lực trên người di mạn, hung hung thao thiên.

Lục Minh không cho hắn qua, hắn liền không qua sao?

Cho dù cơ thể đang Hoàng Kim Hóa thì đã như thế nào?

Lại Nọa Đại Ma Vương động dụng hắc ám chi lực trực tiếp ngăn cách Hoàng Kim Hóa tiếp tục, đồng thời đột phá phong tỏa của Lục Minh, tiếp cận Lục Minh, xử lý Lục Minh! "Ông có tin tôi có thể giết ông không?" "Để trên người ông bố mãn thương ngân, nhẫn thụ đau đớn mà chết." "Bởi vì tôi đích xác có thủ đoạn như vậy, giống như trước đó tôi có thể làm ra rất nhiều chuyện, nắm giữ một phần quyền hành Nguyên Đầu." Lại Nọa Đại Ma Vương đánh tới, Hoàng Kim Hóa cũng bị đối phương ngăn cách.

Nhưng quang thúc do song đồng Lục Minh hóa thành lại động xuyên hai lỗ máu trên vai đối phương, bên trong máu tươi chảy xuôi, có thể nhìn thấy huyết nhục tinh hồng.

Lục Minh mở miệng, lại phát ra sát cơ.

Mục đích của hắn là vì xử lý Lại Nọa Đại Ma Vương, không phải vì để hắn bị thương, vết thương nhẹ, bất quá là trên vai có thêm hai cái lỗ máu.

Lục Minh mở miệng nói khẽ, nhưng âm thanh lại vang dội vô cùng, truyền khắp phiến tinh không thôi xán này, lọt vào tai Lại Nọa Đại Ma Vương.

Hai câu nói trước đó của Lục Minh, Lại Nọa Đại Ma Vương không để trong lòng.

Bởi vì căn bản không tin!

Lại Nọa Đại Ma Vương không cho rằng Lục Minh có thủ đoạn như vậy.

Bởi vì cho dù thực lực Lục Minh tăng cường, hiện tại cũng chỉ tương đương với hắn, thậm chí còn yếu hơn một bậc.

Vừa rồi hắn đánh nổ Lục Minh, nếu không phải Lục Minh nắm giữ một số thủ đoạn đặc thù, không chừng đã sớm bạo tễ rồi.

Lục Minh có khả năng giết chết hắn?

Lợi dụng cái loại thủ đoạn quỷ dị, khiến hắn nhẫn thụ thống khổ mà chết!

Nhưng khi nghe được câu nói cuối cùng của Lục Minh, Lại Nọa Đại Ma Vương bỗng nhiên không biết nên nghĩ thế nào, đột nhiên trầm mặc, đồng khổng lấp lóe, bởi vì câu nói cuối cùng của Lục Minh... nói ra sự kiêng kị của Lại Nọa Đại Ma Vương đối với Lục Minh!

Lục Minh quá thần bí, nắm giữ đa chủng quyền hành chi lực.

Tuy rằng vi hồ kỳ vi, nhưng trình độ nắm giữ sức mạnh đó, cơ bản có thể khiến một bộ phận cường giả Đa Nguyên cảm thụ được

Lục Minh đang cùng bọn họ tranh đoạt quyền hạn.

Theo lý thuyết, Lục Minh như vậy lẽ ra phải bạo tẽ.

Nhưng hắn vẫn sống, tịnh nắm giữ thủ đoạn phỉ di sở tư. "Cho nên hắn nói, có khi nào là thật?" Trong lòng Lại Nọa Đại Ma Vương bỗng nhiên nảy sinh ý nghĩ này.

Ý nghĩ này xuất hiện trong lòng hắn vẻn vẹn chỉ một nháy mắt, sau đó Lại Nọa Đại Ma Vương liền phủ định nó, cho rằng Lục Minh không làm được điểm này!

Nếu Lục Minh làm được, vì sao phải dây dưa dài dòng như vậy? "Tin tưởng rồi, nhưng lại nhanh chóng phủ nhận sao?" Trong lòng Lại Nọa Đại Ma Vương nảy sinh ý nghĩ như vậy, tuy nhanh chóng bị phủ nhận, nhưng dị năng của Lục Minh đã được kích hoạt thành công.

Biến Giả Vi Chân...

Đối phương tin rồi, vậy thì có thể được cụ hiện ra! "Không cách nào trực tiếp giết chết, nhưng tuyệt đối có thể làm ông chịu ảnh hưởng." Lục Minh nói nhỏ, Biến Giả Vi Chân bị kích hoạt.

Chỉ thấy trên người Lại Nọa Đại Ma Vương, giữa lúc hắc sắc chi lực và kim sắc sức mạnh đang cuồn cuộn, trên người hắn lại thiêm thượng một số vết thương.

Những đạo huyết giang kia, giống như bị đao phách khảm, kiếm đâm xuyên! "Tê." Lại Nọa Đại Ma Vương bỗng nhiên cảm giác cơ thể đau nhói, đồng khổng co rụt lại, nhìn về phía cơ thể, phát hiện trên người mình mạc danh xuất hiện một số vết thương.

Quá phỉ di sở tư, không nên như vậy...

Giản trực ly phổ!

Hết thảy xuất hiện quá trùng hợp.

Hạ ý thức, Lại Nọa Đại Ma Vương nhớ tới câu nói trước đó của Lục Minh. "Động dụng mỗ chủng thủ đoạn?" Lại Nọa Đại Ma Vương nhịn không được suy nghĩ, không dám tin tưởng.

Bởi vì tất cả đều phỉ di sở tư.

Lục Minh chưa từng tiếp cận, chưa từng động thủ, vì sao trên người hắn lại bình bạch vô cố xuất hiện nhiều thương ngân như vậy?

Phảng phất bằng không giáng lâm? "Mẹ kiếp, tại sao lại càng ngày càng nhiều!" Số lượng thương ngân đang gia tăng, tốc độ ngày càng nhanh, Lại Nọa Đại Ma Vương sát giác được xong liền có xúc động muốn thổ huyết, rốt cuộc là vì sao?

Lục Minh trước mắt chưa từng động thủ, hắn chỉ thi gia Hoàng Kim Hóa.

Chẳng lẽ những thương ngân này là do Hoàng Kim Hóa dẫn đến? "Quản nhiều như vậy làm gì?

Những vết thương này hiện tại không cách nào giết chết ta!" Lại Nọa Đại Ma Vương nhanh chóng không nghĩ nữa, bởi vì không cần thiết, cứ dây dưa thời gian chỉ khiến trạng huống của hắn biến kém, để Lục Minh chiếm tiện nghi. "Xử lý hắn xong, hết thảy ảnh hưởng phụ diện đều sẽ tiêu thất!" Lại Nọa Đại Ma Vương bạo phát, cự ly giữa hắn và Lục Minh đang nhanh chóng thu ngắn.

Hắn động dụng mỗ chủng lực lượng đặc thù thuộc về huyết thống.

Lục Minh Hoàng Kim Hóa không cách nào ngăn cách!

Kim sắc sức mạnh bị rũ bỏ, phá toái bất kham.

Lại Nọa Đại Ma Vương giơ hai tay, mãnh liệt hợp nhất, hóa thành đao, muốn triệt để chung kết Lục Minh!

Lần này thật sự triệt để chung kết, không cho Lục Minh phục sinh!

Thủ đoạn của Lục Minh đích xác phỉ di sở tư, tịnh đa chủng đa dạng, Lại Nọa Đại Ma Vương ý thức được một điểm, không thể lại cho Lục Minh cơ hội.

Hắc sắc chi lực phun trào, gắt gao phụ trợ tại toàn thân Lại Nọa Đại Ma Vương.

Trong đó giáp tạp một chút điểm huyết sắc chi lực.

Những huyết sắc chi lực này là do tim Lại Nọa Đại Ma Vương đập mà lôi kéo ra sức mạnh, cũng là biện pháp mà Lại Nọa Đại Ma Vương cho rằng có thể tuyệt sát Lục Minh, bởi vì cỗ sức mạnh này đến từ phụ thân hắn, nhất thiết Địa Ngục Nguyên Đầu! "Không cách nào lại phục tô, tất nhiên phải vẫn lạc!" Lại Nọa Đại Ma Vương tiếp cận Lục Minh, trọng trọng va vào người Lục Minh.

Huyết sắc chi lực trán phóng, giống như hoa bỉ ngạn.

Hắc sắc chi lực cũng phun trào, hóa thành một tấm đại mạc đen kịt.

Lục Minh nhíu mày...

Nguy cơ cảm trong lòng bạo tăng! "Sức mạnh của cường giả Đa Nguyên?" "Có thể mượn dùng sức mạnh, là do vị cường giả kia thân tử?" "Bất quá thủ đoạn như thế này hiện tại mới sử dụng, không cần nói cũng biết, sử dụng thủ đoạn như vậy cần phải trả cái giá rất lớn?

Chương 200

Hoặc là trong thời gian ngắn chỉ có thể dùng một lần?" Lục Minh trong nháy mắt đoán ra chân tướng, sau đó đưa ra lựa chọn.

Hắn không động dụng một số thủ đoạn đặc thù để đối kháng một kích này của Lại Nọa Đại Ma Vương, bởi vì không cần thiết, như vậy thực tại "lãng phí".

Lục Minh quả đoán "mở rộng cửa", đang ôm ấp tử vong!

Thậm chí Lục Minh muốn nhân cơ hội thôn phệ nhất thiết Địa Ngục Nguyên Đầu chi lực mà Lại Nọa Đại Ma Vương động dụng, bởi vì Nhất Niệm Pháp Tắc Tam Thiên Giới có thể đề thăng! "Trong tình huống này đều tặc tâm bất tử, còn muốn thôn phệ!" Lục Minh động dụng thủ đoạn bị Lại Nọa Đại Ma Vương tham tra được, hắn nhịn không được trào tiếu, trong đôi mắt đen kịt mang theo một chút điểm chất nghi và trào lộng.

Bởi vì đối phương quá ly phổ, đều sắp chết rồi còn muốn thôn phệ Nguyên Đầu chi lực.

Nhưng Lại Nọa Đại Ma Vương không nghĩ tới, Lục Minh giờ khắc này muốn thôn phệ nhất thiết Địa Ngục Nguyên Đầu chi lực mà hắn đang động dụng, thậm chí bất quản bất cố tính mệnh.

Lục Minh thật sự ngốc như vậy sao?

Thật sự sẽ đặt mình vào tình huống này sao?

Đáp án tự nhiên là phủ định, Lục Minh không thể nào không cần mạng.

Chỉ là Lại Nọa Đại Ma Vương không nghĩ tới, hắn quá kiêu ngạo, cho rằng động dụng Địa Ngục Nguyên Đầu chi lực của cha hắn thì có

thể triệt để mạt sát Lục Minh, cho rằng Lục Minh không cách nào phản kháng, kết quả sớm đã chú định.

Thực tế thì Lục Minh cho dù "chết", cũng không phải thật sự chết đi.

Lục Minh đang tận toàn lực thôn phệ Địa Ngục Nguyên Đầu chi lực, quyền hành thuộc về phương diện này đang đề thăng, chỉnh thể thực lực của Nhất Niệm Pháp Tắc Tam Thiên Giới cũng đang đề cao.

Tốc độ cũng không chậm, rất kinh người.

Rốt cuộc Nguyên Đầu chi lực mà Lục Minh thôn phệ cực vi khủng bố.

Lục Minh cũng phải trả giá đắt, bởi vì bất quản bất cố, Lại Nọa Đại Ma Vương lợi dụng cỗ sức mạnh này trùng xoát, lăng là đánh chết hắn.

Loại khả năng này chết đi, cơ thể phá toái, tàn phá bất kham, từng cái hố đen kích thước như móng tay bố mãn toàn thân hắn, sinh mệnh khí tức yêm điệu. "Rốt cục cũng xử lý được ngươi!" Nhìn Lục Minh "chết" đi, Lại Nọa Đại Ma Vương cao hảm một tiếng, tâm tình hắn du duyệt, rốt cuộc trước đó tranh đấu với Lục Minh, hắn không chiếm được tiện nghi.

Nhìn qua là áp chế Lục Minh, thực tế thì Lục Minh chủ động chiếm cứ ưu thế.

Vừa rồi Lục Minh tìm đường chết, bị hắn chung kết, đúng là chuyện tốt bằng trời! "Hết thảy của ngươi đều sẽ thuộc về ta, đi trở thành dưỡng phân, cũng sẽ trở thành dưỡng phân của ta, ta sẽ đạp nhập cảnh giới Đa Nguyên!" Lại Nọa Đại Ma Vương đang nói nhỏ, đôi mắt hắn thôi xán, tựa hồ có đạo quang thúc.

Lại Nọa Đại Ma Vương giống như nhìn thấy tiền đồ của mình.

Đó là tuyệt đối vượng thịnh.

Thời cách không biết bao nhiêu năm, rốt cục đợi được cơ hội này, chung quy sẽ bước ra bước kia, từ Đơn Nguyên Vũ Trụ đỉnh phong đạt đến Đa Nguyên cảnh giới! "Sau này nên xưng ta là Nguyên Chủ." Nghĩ đến đây, Lại Nọa Đại Ma Vương cười ha hả, rất vui vẻ.

Sau đó Lại Nọa Đại Ma Vương muốn đi kiểm tra nơi Lục Minh chết đi, tham tra thi thể Lục Minh, muốn hoạch thủ hết thảy những gì Lục Minh từng có.

Đem nó vũ trang, hoàn thiện tự thân, cường đại tự thân.

Nhưng lúc này, một âm thanh truyền đến từ sau lưng Lại Nọa Đại Ma Vương. "Ông không cảm thấy mình cao hứng quá sớm sao?" Đó là giọng của Lục Minh, nhẹ nhàng, như mộc xuân phong.

Chỉ là giọng nói của Lục Minh lọt vào tai Lại Nọa Đại Ma Vương lại là một bộ dạng khác, phảng phất ngạ quỷ đang đê minh, khiến người ta hít ngược một hơi khí lạnh.

Lại Nọa Đại Ma Vương mãnh liệt quay đầu, nhìn về phía Lục Minh xuất hiện sau lưng.

Âm thanh hắn truyền ra, mang theo vẻ không thể tin nổi: "Vì sao ngươi còn sống?

Không phải nên chết rồi sao?" Đã động dụng Nguyên Đầu chi lực của phụ thân, Lục Minh vậy mà không bị giết chết, quỷ dị lại lần nữa phục sinh.

Theo Lại Nọa Đại Ma Vương thấy, đây là không có khả năng, rốt cuộc Địa Ngục Nguyên Đầu chi lực cụ bị một loại thần bí không thể tưởng tượng, chân chính ý nghĩa thượng có thể đoạn tuyệt nhất thiết sinh cơ, bất kỳ phương pháp chuyển thế trọng sinh nào cũng sẽ bị chôn vùi.

Khi tiếp xúc cỗ sức mạnh này, tích huyết trọng sinh, hay là nguyên thần trọng sinh hoặc cảm ứng trọng sinh đều không thể động dụng, giống như không tồn tại.

Trong tình huống này, Lục Minh làm sao còn sống? "Hết thảy không phải là hư vọng, tôi làm sao có thể chết đi?" Lục Minh nhìn về phía Lại Nọa Đại Ma Vương, đạm đạm cười một tiếng.

Lượng Tử Vĩnh Sinh pháp siêu thoát khỏi tích huyết trọng sinh, nguyên thần trọng sinh và cảm ứng trọng sinh theo ý nghĩa tầm thường, đó là thứ ở một tầng diện khác.

Địa Ngục chi lực không cách nào khắc chế loại sức mạnh này, khiến nó miên man không dứt. "Ông đã động dụng thủ đoạn, không còn thủ đoạn dư thừa, kết quả đã chú định, hôm nay ông sẽ chết tại đây!" Lục Minh trực tiếp giết về phía Lại Nọa Đại Ma Vương.

Lục Minh lười cùng hắn nói nhảm, Lại Nọa Đại Ma Vương đã giết chết bốn loại khả năng, hiện tại đối phương bị "ép khô", vậy không cần thiết phải sống tiếp nữa.

Cho nên Lục Minh muốn xử lý hắn, Lục Minh nắm chắc.

Bởi vì trải qua nhiều sự tình trước đó như vậy, Lục Minh phi thường hiểu rõ Lại Nọa Đại Ma Vương, hãn nhiên xuất kích va chạm cùng đối phương một lần! "Oanh long long!" Tiếng nổ cực lớn vô cùng truyền ra từ giữa hai người, tinh hệ đều đang run rẩy.

Lục Minh muốn giết, Lại Nọa Đại Ma Vương tự nhiên không nguyện ý.

Hắn đang kiệt tận toàn lực đề kháng, đồng thời muốn đào tẩu.

Hết thảy sự tình Lục Minh biểu hiện trước đó, hết thảy hành vi đều quá quỷ dị và kinh người, rốt cục khiến Lại Nọa Đại Ma Vương xác định một điểm: Tuyệt đối không phải đối thủ của Lục Minh, lại

chiến đấu với Lục Minh tiếp tục tuyệt đối sẽ mất mạng, vì để sống sót chỉ có thể lựa chọn rời đi!

Cho nên hắn muốn đào ly, bị động đi đề kháng, tìm kiếm cơ hội.

Nhưng Lục Minh đã nhắm vào hắn, tịnh có kinh nghiệm trước đó, dẫn đến Lại Nọa Đại Ma Vương khó mà đào ly.

Theo thời gian trôi qua, càng dây dưa, kỳ thực Lại Nọa Đại Ma Vương càng thảm, trên người hắn thương ngân luy luy, trạng huống chồng chất.

Một bộ phận là do Lục Minh lưu lại thương thế khi chiến đấu với hắn.

Có một bộ phận là vì xúc động dị năng cấp Vô Thượng của Lục Minh: Biến Giả Vi Chân, bởi vì tin tưởng dẫn đến trên người thêm nhiều vết thương.

Hơn nữa thương thế rất nghiêm trọng, phảng phất bị đao thương kiếm kích chém vào, máu đang chảy! "Kết quả đã chú định, ngươi phải chết!" Tranh đấu qua mấy hơi thở, phiến tinh hệ từng thôi xán này đều sắp bị đánh thành hai nửa, quyết chiến rốt cục cũng đến hồi cuối.

Lục Minh đứng trước mặt Lại Nọa Đại Ma Vương đang bị thương nghiêm trọng.

Thần Chi Thủ bạo phát!

Một bàn tay to che trời từ trong vô tận tinh không nện xuống, lần này là dùng phương thức nắm đấm, tịnh không phải trảo, Lục Minh muốn một quyền đánh nổ Lại Nọa Đại Ma Vương! "Chết!" Khí tức hạo hãn thăng đẳng, thiên phiên địa phúc, vũ trụ tinh hệ điên đảo.

Vô số khỏa tinh thần bởi vì chắn đường mà bị phân phân phá toái.

Lại Nọa Đại Ma Vương cảm thụ được nguy cơ tử vong!

Thật sự cự ly tử vong chỉ có một bước ngắn!

Một bước ngắn, xúc thủ khả cập!

Trực giác nói cho Lại Nọa Đại Ma Vương biết, một khi bị Lục Minh giết chết, hắn sẽ không còn cụ bị khả năng phục sinh, thủ đoạn bảo mệnh lưu lại từ năm tháng dài đằng đẵng trước kia sẽ không cách nào động dụng, chân chính ý nghĩa thượng phế bỏ. "Cha ta là Đa Nguyên, ngươi thật sự không sợ sao?

Ta thân tử, ngươi muốn giết ta, tất nhiên phải thừa đam sự phẫn nộ của ngài!

Trạng thái cha ta không tồi, tất nhiên sẽ ra tay với ngươi!" Lại Nọa Đại Ma Vương làm ra đề kháng cuối cùng, đang nói nhỏ, thốt ra một câu như vậy, hy vọng Lục Minh có sở kiêng kị, không mạt sát hắn tại đây. "Để ông ấy đến đi, tôi sẽ dạy ông ấy cách làm người!" Nghe Lại Nọa Đại Ma Vương uy hiếp, Lục Minh cười lạnh một tiếng.

Lượng Tử Vĩnh Sinh pháp hoàn thành khiến hắn vô hạn tiếp cận "Bất Tử", có những chuyện căn bản không sợ, cha Lại Nọa Đại Ma Vương thật sự đến thì đã làm sao!?

Bị những cường giả cấp bậc Đa Nguyên quan sát, thậm chí mang theo địch ý, loại chuyện này Lục Minh đã trải qua rất nhiều, hắn thậm chí còn biết rõ mình đang bị một số kẻ nhắm vào, muốn xâu chuỗi bốn phương, khiến hắn đối đầu với "Thiên".

Lục Minh biết rõ ván cờ tất tử giữa mình và Thiên, một khi thực sự đối đầu, hoặc là hắn chết, hoặc là đối phương chết.

Trừ cái đó ra không có khả năng thứ hai.

Bởi vì chuyện này dính dáng đến tranh đoạt bản nguyên, dính dáng

đến sức mạnh độc nhất vô nhị.

Cho nên, có trêu chọc thêm một vị Đa Nguyên nữa, Lục Minh thật sự cũng chẳng để vào mắt.

So với việc địch lại Thiên, Lục Minh không tin Nhất Thiết Địa Ngục Nguyên Đầu sẽ có địch ý lớn hơn, cho dù Lục Minh đã đích thân ra tay giết chết Thung Lại Đại Ma Vương.

Giết chết con trai đối phương.

Nhưng hai bên hoàn toàn không cùng một khái niệm.

Ừm, nguyên nhân chủ yếu nhất là Lục Minh căn bản không sợ đối phương.

Chương 201

"Thôn phệ rồi, thực lực của tôi sẽ tăng lên rất nhiều, trừ khi những kẻ địch kia của tôi vừa lên đã dùng tư thái toàn thắng để đối mặt với tôi, nếu không thì, kết quả cuối cùng cũng chẳng khác biệt lắm, chung quy vẫn sẽ bại trong tay tôi, trở thành dưỡng phân của tôi." Thung Lại Đại Ma Vương trước mắt tan thành mây khói.

Lục Minh đang thôn phệ hết thảy quá khứ, sức mạnh của hắn.

Những thần thông thuật đặc định mà Lục Minh nắm giữ bắt đầu tăng cường. "Điểm tự do" cũng đang gia tăng.

Đồng thời thực lực vốn ở cấp Tinh Vực trung vị của Lục Minh cũng đang bay nhanh, với một tư thái cực kỳ kinh người.

Bởi vì Lục Minh đã thôn phệ Thung Lại Đại Ma Vương, đối phương chính là tồn tại Đan Thể Vũ Trụ cấp đỉnh phong, thậm chí là kẻ nổi bật trong đó, chỉ là tự phong ấn thực lực mà thôi.

Một hơi thôn phệ tồn tại như vậy.

Thực lực Lục Minh tự nhiên sẽ tăng mạnh, độ nhảy vọt cực lớn.

Trong thời gian ngắn ngủi, thực lực Lục Minh đã thăng lên cấp Vũ Trụ!

Đúng vậy, thực lực Lục Minh từ Tinh Vực trung vị ban đầu, chỉ trong thời gian ngắn đã vượt qua thượng vị, đỉnh phong.

Trực tiếp đạt đến cấp Vũ Trụ!

Không chỉ giới hạn ở đó, sức mạnh trong cơ thể Lục Minh vẫn đang di chuyển nhanh chóng, dũng mãnh lao vào thất kinh bát mạch, vô số đơn nguyên tinh thần quanh thân.

Sau khi Lục Minh hoàn thành đột phá, thực lực của hắn vẫn đang ổn định, tốc độ tăng lên vẫn không chậm!

Nhìn tình huống này, cái thế đầu này sẽ còn kéo dài một khoảng thời gian. "Thôn phệ hắn đúng là đại bổ đối với tôi!" Sự biến hóa của bản thân, Lục Minh rõ hơn ai hết, hắn vô cùng hài lòng với biến hóa hiện giờ, thực lực trong thời gian ngắn đã nhảy vọt hai đại cảnh giới.

Chiến lực của Lục Minh hiện giờ so với trước kia cường hãn hơn không chỉ gấp trăm lần! "Gặp lại hắn, tôi không nhất thiết phải chết, sẽ có khả năng thứ tư." Hai mắt Lục Minh tràn ngập kim quang nhàn nhạt, hắn khẽ nói, nói ra một sự thật: "Tôi đại khái có thể trực tiếp mạt sát hắn!" Thập ức bát thiên vạn chủng khả năng tăng cường.

Hỗn Độn Thần Ma chi khu.

Thương Thiên Hóa Thân.

Đủ loại nhân tố kết hợp lại với nhau, chiến đấu lực của Lục Minh sẽ được đẩy lên một trình độ cực cao trong thời gian ngắn, tuyệt đối siêu việt Đan Thể Vũ Trụ cấp đỉnh phong.

Tuy rằng vẫn ở dưới Đa Nguyên, nhưng cũng không phải là không thể dòm ngó đến căn nguyên đó! "Dùng phương thức này để lớn mạnh, có lẽ không được bao lâu nữa, tôi có thể dòm ngó đến cảnh giới chí cao." Ánh mắt u u, Lục Minh khẽ nói, hắn muốn mưu tính một số thứ.

Trước kia bị rất nhiều Đa Nguyên nhắm vào, Lục Minh không có cách nào, bởi vì lý do thực lực nên vô cùng bị động, chỉ có thể lẳng lặng chờ đợi sự tình phát sinh, rồi trên cơ sở đó, tận lực lái đại cục về phía mình.

Nhưng hiện tại đã khác, Lục Minh có tư cách cầm cờ!

Lục Minh mưu tính tứ phương, có người tìm cớ gây sự, cố ý tính

kế, vừa vặn có thể tính kế ngược lại, biến hắn thành dưỡng phân. "Quá xem thường tôi, có lẽ lần sau khi chúng ta gặp nhau, thực lực của ông sẽ không cường đại hơn tôi, chỉ có thể yếu hơn tôi, bị tôi nghiền ép!" Lục Minh đang suy tư, đồng thời định rời khỏi nơi này.

Lục Minh muốn hủy bỏ sự tăng cường của Thập ức bát thiên vạn chủng khả năng, muốn rút đi Hỗn Độn Thần Ma chi khu và Thương Thiên Hóa Thân, đồng thời Lục Minh cũng định mạt trừ tất cả dấu vết chiến đấu ở nơi này, thế nhưng mọi thứ vừa mới tiến hành, chỉ được một nửa.

Trong lòng Lục Minh bỗng nhiên rùng mình!

Trong lòng... duy khủng có đại họa lâm môn!

Trong tình huống này, Lục Minh không có bất kỳ do dự nào, sự tăng phúc của Thập ức bát thiên vạn chủng khả năng cũng không biến mất, Hỗn Độn Thần Ma chi khu và Thương Thiên Hóa Thân vẫn còn đó, thậm chí Nhất Niệm Tam Thiên Pháp Tắc Giới cũng không chút do dự bùng nổ!

Bố đầy quanh thân Lục Minh, hình thành một tòa "Hồng Lô"!

Ngay sau đó Lục Minh nghe thấy một giọng nói vang lên bên tai, giống như đang ghé sát vào tai hắn, cự ly cực gần, ngay bên cạnh. "Kẻ nào giết con trai ta?" Giống như tiếng sắt thép va chạm phát ra tiếng loảng xoảng, chói tai vô cùng.

Bên cạnh Lục Minh bỗng nhiên nảy sinh dị biến, tất cả đều khiến người ta kinh ngạc, vì sao đột nhiên lại nảy sinh biến hóa như vậy? "Nhất Thiết Địa Ngục Nguyên Đầu Chi Chủ?" Lục Minh vừa rồi chỉ giết có một người, đó là Thung Lại Đại Ma Vương.

Cha của đối phương là Nhất Thiết Địa Ngục Nguyên Đầu Chi Chủ.

Lục Minh to gan đoán ra người vừa nói chuyện! "Là ngươi!" Giọng nói kia dường như đã khóa chặt Lục Minh, trong giọng nói mang theo sát ý không chút che giấu, ngay sau đó, Lục Minh phát hiện hư không trước mắt nứt ra.

Ẩn ước gian, dường như nhìn thấy một đạo thân ảnh vĩ ngạn muốn từ trong đó bước ra!

Huyết sơn huyết hải vây quanh hắn, bên trong phảng phất có vô tận xác chết trôi nổi!

Phía sau nữa là bóng tối đếm không xuể, ngay cả ánh sáng cũng không thể lấp lánh trong đó, tinh thần dù rực rỡ đến đâu, ở trong đó cũng không thể trát nhãn quang huy.

Kẻ này là Nhất Thiết Địa Ngục Nguyên Đầu Chi Chủ, muốn ra tay với Lục Minh!

Hắn sát giác được chân tướng, lợi dụng thủ đoạn đặc thù hàng lâm rồi! "Trong lòng ta có cảm giác không ổn, huyết thống của ta có đại họa giáng lâm." Giọng nói lạnh lùng truyền ra, Nhất Thiết Địa Ngục Nguyên Đầu Chi Chủ đang nói chuyện, giọng nói của hắn giống như băng lãnh khốc hàn, hoàn cảnh cực bắc cũng không có mấy phần lạnh lẽo như vậy. "Ta đang tận lực đuổi tới, cũng đã tham tri tất cả, muốn cách không giúp nó, nhưng ta chung quy vẫn không giữ được, đại họa đã giáng lâm!" "Đáng chết, kẻ vừa rồi ngăn cản ta cũng đáng chết!" Nhất Thiết Địa Ngục Nguyên Đầu Chi Chủ lần nữa nguyền rủa, Lục Minh nghe ý tứ trong lời nói của hắn, vừa rồi hắn có thể kịp thời đuổi tới, chỉ là nửa đường gặp phải một số chuyện, dường như bị cường địch trở nạo, cho nên mới đến muộn. "Ngươi trốn không thoát đâu, giết con trai ta, phải trả giá lớn!" Nhất Thiết Địa Ngục Nguyên Đầu Chi Chủ, phát ra tuyên phán với Lục Minh, thông qua hư không cường thế hàng lâm, sau lưng là thi sơn huyết hải, trên tay cũng

không biết từ khi nào đã cầm một cây lưỡi hái.

Lưỡi hái toàn màu đen, cao trăm trượng, giống hệt vũ khí của Tử Thần trong truyền thuyết, thu hoạch vong hồn, tiễn người lên đường vãng sinh. "Xoẹt!" Nhất Thiết Địa Ngục Nguyên Đầu Chi Chủ hàng lâm, nói xong, lưỡi hái mãnh liệt chém về phía Lục Minh, hư không vốn kiên cố không thể phá vỡ, giống như đậu hũ bị cắt ra, tim Lục Minh đập điên cuồng, nguy cơ cảm kinh người tràn ngập trong lòng!

Lục Minh hiện giờ, thực lực cường đại, so với trước kia đã vượt xa, trước kia hắn chỉ miễn cưỡng đặt chân lên Đan Thể Vũ Trụ cấp đỉnh phong.

Nhưng hiện tại Lục Minh đã siêu việt cảnh giới đó, kẹt ở giữa Đan Thể Vũ Trụ cấp đỉnh phong và Đa Nguyên, có thể tùy ý trấn áp cường giả Đan Thể Vũ Trụ cấp đỉnh phong, còn đối mặt với Đa Nguyên...

Trước kia Lục Minh cảm thấy hắn là không thành vấn đề, ít nhất có thể đấu một trận.

Ít nhất cũng có sức đánh một trận chứ?

Cũng sẽ không bị đối phương nghiền ép, có thể thống khoái đánh một trận chứ?

Nhưng hiện tại Lục Minh đã thu lại cái suy nghĩ đó, bởi vì Nhất Thiết Địa Ngục Nguyên Đầu vừa mới phát động tấn công về phía hắn, chỉ một cú vung lưỡi hái, liền mang đến cho hắn nguy cơ to lớn, giống như đang nhảy múa giữa ranh giới sinh tử.

Không thể không khiến Lục Minh phải nghi ngờ một điểm.

Với thực lực như hiện nay, thật sự có thể chống lại Đa Nguyên sao?

Tối đa giữ cho bản thân bất tử, đã là cực hạn rồi!

Thậm chí không chừng sẽ chiến tử.

Đa Nguyên thật sự quá cường đại, chưa giao thủ đã cho Lục Minh một loại cảm giác không địch lại, hơn nữa đối phương kỳ thật cũng biết "Lượng tử vĩnh sinh pháp".

Nếu như thiên thời địa lợi nhân hòa, đối phương chưa chắc không có khả năng giết chết Lục Minh!

Hiện tại chiến lực của Lục Minh cũng có thể leo lên đến đỉnh phong.

Thương Thiên Hóa Thân.

Thập ức bát thiên vạn chủng khả năng gấp bội.

Cùng với Hỗn Độn Thần Ma chi khu.

Cộng thêm thực lực từ Tinh Vực trung vị tăng lên Vũ Trụ cấp...

Kỳ thật cũng có thể đại chiến một phen, hoặc hứa kết cục cuối cùng sẽ có hướng đi khác, Lục Minh không cho rằng mình sẽ thất bại, ít nhất không hoàn toàn là như vậy.

Có những thứ hắn vẫn luôn nắm trong tay, đối thủ nhìn như cường đại, nhưng tuyệt đối không phải vô địch! "Đánh đứa nhỏ, đến đứa già, điểm này nằm trong dự liệu của tôi, nhưng tôi đều không ngờ tốc độ của ông lại nhanh như vậy, thuần gian hàng lâm!" "Theo lý không nên như vậy, tôi chỉ giết con trai ông thôi mà, loại người như các ông sẽ coi trọng tình cảm sao?" "Vì con trai mà ra tay với tôi, không đáng chứ?" "Chạy một quãng đường xa như vậy, còn bị người ta ngăn cản..." Lục Minh nhìn về phía Nhất Thiết Địa Ngục Nguyên Đầu Chi Chủ, trong hai mắt phát sáng, như tinh thần thôi xán hạo hãn, đang khuyên đối phương đừng động thủ với hắn.

Bởi vì không cần thiết.

Vì một đứa con trai, đáng để đối phương làm như vậy sao? "Trong Chung Yên Địa Ngục không tồn tại ông, ông ẩn tàng ở nơi khác, hẳn là thuộc về Đa Nguyên đã bị thương, vì đối phó tôi mà dẫn đến bại lộ, theo tôi thấy là không đáng, hiện tại ông rời đi coi như mọi chuyện chưa từng xảy ra." Lục Minh mở miệng, sắc mặt của hắn rất nghiêm túc.

Sau đó Lục Minh phát hiện, tốc độ Nhất Thiết Địa Ngục Nguyên Đầu Chi Chủ vung lưỡi hái càng nhanh hơn, kinh người hơn trước, một đòn càng đáng sợ hơn nở rộ!

Cùng lúc đó, cũng có tiếng gầm thét từ đối phương. "Chuyện ta làm, không ai có thể xoay chuyển ý chí của ta!" "Hôm nay ngươi tất chết không nghi ngờ, ai cũng không thể cứu vãn!" Lưỡi hái chém xuống, vũ trụ tịch diệt, hư không sụp đổ, từng ngôi sao đang tỏa ra ánh sáng huy hoàng bạo liệt, đại cục dường như đã định.

Sắc mặt Lục Minh rất kém, tận toàn lực muốn đi chống lại một kích của Nhất Thiết Địa Ngục Nguyên Đầu, trên hai tay nở rộ vầng sáng màu vàng, trên người có tinh mang phun trào. "Thần Chi Thủ!" "Thần Chi Đồng!" "Băng Phong Địa Ngục!" "Không Thành!" "....." Một chiêu lại một chiêu bùng nổ, một kích lại một kích nở rộ, Lục Minh không ngừng bùng nổ các chiêu thức đỉnh tiêm, có thần thông, có dị năng, có thuật trong truyền thuyết!

Chương 202

Tùy tiện lấy ra một loại đều đáng sợ vô cùng, là thuật có thể làm rung chuyển thế giới.

Chỉ tiếc là những thuật đỉnh tiêm này, bình thường có thể công sát cường địch đỉnh tiêm, phá diệt đại thiên thế giới, nhưng giờ phút này lại không có đất dụng võ, không thể nở rộ quang huy.

Lục Minh dùng hết toàn lực sử dụng, thúc đẩy tinh túy của các chiêu thức này.

Mi tâm có thụ đồng bùng nổ ra chùm sáng!

Một bàn tay năng lượng khổng lồ vươn ra từ hư không hạo hãn!

Có thể đóng băng cả một dải ngân hà thành băng phong địa ngục!

Tất cả mọi thương hại tạo thành, đều không thể sản sinh bất kỳ ảnh hưởng nào đối với người sau, lưỡi hái kia phảng phất như cắt đậu hũ, dễ dàng mạt trừ tất cả.

Nhẹ nhàng phá vỡ chùm sáng phát ra từ thụ đồng, bàn tay năng lượng khổng lồ, địa ngục do vô số băng xuyên tổ thành, cũng bị sức mạnh dật tán trực tiếp đánh nát.

Sau đó một lưỡi hái rơi vào trên người Lục Minh! "Phốc!" Nhục thân Lục Minh kiên ngạnh, dưới sự nâng cao toàn diện về thực lực của Lục Minh, dù cho Thung Lại Đại Ma Vương bước ra, dùng công kích cường hãn ngạnh kháng thân thể Lục Minh, Lục Minh đều không sợ!

Bởi vì đối phương khó mà phá vỡ phòng ngự.

Thương Thiên Hóa Thân cùng với Hỗn Độn Thần Ma chi khu.

Thậm chí có Thập ức bát thiên vạn chủng khả năng đang gia trì, mang theo tất cả sức mạnh liên quan đến "Nhục thể", "Cường hóa", "Kiên ngạnh".

Đối với cường độ và độ cứng nhục thân của Lục Minh, mức tăng trưởng không chỉ là một điểm nửa điểm.

Trong tình huống này, nhục thân Lục Minh vô song, khó bị công phá, kham bỉ công pháp chí bảo đỉnh tiêm, bảo vật phòng ngự, thật sự là: Cử thế chi kiên ngạnh.

Nhưng hiện tại phòng ngự kiên cố không thể phá vỡ như thế, lại bị Nhất Thiết Địa Ngục Nguyên Đầu Chi Chủ đánh vỡ, cú đánh hãn nhiên, khiến máu tươi hắn chảy ròng!

Lục Minh trong miệng thổ huyết, khí tức trong nháy mắt trở nên uể oải không phấn chấn.

Bởi vì thân thể của hắn bị cắt ra, trực tiếp một phân thành hai!

Khí tức của hắn đang điên cuồng hạ xuống, thân thể khô héo với tốc độ mắt thường có thể thấy được, ngắn ngủi một hai cái hô hấp thời gian, thân thể Lục Minh bị thôn phệ.

Lục Minh đã chết!

Mọi sự tồn tại đều tiêu vong...?

Không, Lục Minh tịnh không thật sự chết đi, chỉ là một loại khả năng chết đi mà thôi.

Đại khái qua hai cái hô hấp thời gian, Lục Minh "trọng sinh" ở một bên, trạng thái của hắn khôi phục đỉnh phong, bất quá sắc mặt lại mang theo một chút trắng bệch, ánh mắt nhìn về phía Nhất Thiết Địa Ngục Nguyên Đầu Chi Chủ cũng thay đổi... "Không chết, vẫn còn sống, thủ đoạn gì?" Lục Minh "phục sinh", Nhất Thiết Địa Ngục Nguyên Đầu Chi Chủ cũng kinh ngạc.

Chớp chớp hai mắt, thân ảnh vĩ ngạn lẳng lặng sừng sững.

Dường như đang suy tư.

Ước chừng qua một cái hô hấp, hắn dường như đã tìm được đáp án.

Là người kiến thức rộng rãi, thật sự ý nghĩa thượng đã sống vô số năm tháng, vô hạn suy đoán ra chân tướng, nhìn ra một số thứ.

Sau đó hô hấp của Nhất Thiết Địa Ngục Nguyên Đầu Chi Chủ trở nên dồn dập! "Một con đường Đa Nguyên mới!" Nhất Thiết Địa Ngục Nguyên Đầu Chi Chủ theo bản năng mở miệng, nhìn thấu chân tướng, sau đó trong lòng vô cùng tham lam, kiên định quyết tâm muốn giết chết Lục Minh.

Bởi vì chỉ có xử lý Lục Minh, mới có thể đoạt lấy con đường Đa Nguyên mới này.

Tuy rằng con đường Đa Nguyên mới trưởng thành cần vô số năm chờ đợi, mới có thể thật sự ý nghĩa thượng đặt chân lên Đa Nguyên.

Cũng không nhất định có thể thành công.

Nhưng tịnh không quan trọng, quan trọng là nó đại biểu cho một loại hy vọng, một khi có thể đạt được, Nhất Thiết Địa Ngục Nguyên Đầu Chi Chủ nguyện ý bỏ ra năm tháng dài lâu và cái giá kinh người để bồi dưỡng, bởi vì nếu như vậy, có lẽ hắn có thể mạnh hơn.

Càng có xác suất lớn đặt chân lên Đa Nguyên cự đầu, hoặc là sở hữu hai phần bản nguyên.

Tất cả mọi thứ, khiến ý niệm xử lý Lục Minh của Nhất Thiết Địa Ngục Nguyên Đầu Chi Chủ càng thêm vượng thịnh, bởi vì tất cả đều móc nối với lợi ích.

So với "cừu hận" tồn tại ban đầu, Nhất Thiết Địa Ngục Nguyên

Đầu Chi Chủ càng nên làm chuyện này hơn, tiễn Lục Minh lên đường, sau đó đạt được tất cả của hắn.

Trong mắt ẩn chứa tử vong, cô tịch, cùng với sát ý như sóng triều dâng cao.

Nhất Thiết Địa Ngục Nguyên Đầu Chi Chủ đối với Lục Minh cũng càng phát ra thận trọng.

Bởi vì Lục Minh sở hữu một con đường Đa Nguyên mới.

Hoặc là nói: Đang trưởng thành vô hạn gần giống với khả năng của Đa Nguyên.

Đã cụ bị thuộc tính tương tự.

Dù là Nhất Thiết Địa Ngục Nguyên Đầu Chi Chủ, cũng hiểu được, muốn xử lý Lục Minh tịnh không phải là một chuyện đơn giản, đối phương có thủ đoạn đào sinh. "Hắn sẽ trọng sinh trong vô hạn thế giới, về bản chất là không chết." Nhất Thiết Địa Ngục Nguyên Đầu Chi Chủ mở miệng: "Bất quá đó cũng chỉ là về bản chất, loại bản chất này ta cũng sở hữu, hiện tại ta cho ngươi một lựa chọn, đó là thần phục ta, đồng thời giao loại quyền hành kia cho ta, ta sẽ cho ngươi những lợi ích kinh người!" "Thành Phật làm Tổ, thậm chí sở hữu một nửa Địa Ngục Nguyên Đầu, thế nào?" "Một khi đồng ý, hết thảy những gì thuộc về ngươi, ta đều sẽ cho ngươi, nếu cự tuyệt, tất chết không nghi ngờ, không đường có thể đi!" "Vô cùng vô tận không gian thuộc về Nguyên Đầu của ta, đều sẽ điên cuồng đi giết ngươi!

Đưa ra lựa chọn đi!" Nhất Thiết Địa Ngục Nguyên Đầu Chi Chủ, giờ phút này trần trụi uy hiếp Lục Minh.

Lục Minh vừa nghe, thiếu chút nữa không cười phun.

Có khả năng sao?

Bởi vì nghe đối phương uy hiếp, liền sẽ đồng ý lựa chọn của đối

phương?

Lục Minh áp căn không tin, biết rõ đối phương đang lừa gạt.

Cho dù hắn thật sự nguyện ý giao ra Lượng tử vĩnh sinh pháp, Nhất Thiết Địa Ngục Nguyên Đầu Chi Chủ tất nhiên cũng không nguyện ý cho hắn một nửa Địa Ngục Nguyên Đầu, bởi vì cái sau càng thêm trân quý, Nhất Thiết Địa Ngục Nguyên Đầu Chi Chủ não lại không có hố, vì sao lại cho hắn?

Đối phương chỉ muốn lừa gạt Lục Minh. "Động thủ đi, để tôi xem ông rốt cuộc có bao nhiêu mạnh!" "Có thể giết được tôi hay không?

Thậm chí bị tôi giết chết, tất cả đều cần dùng sự thật để chứng minh, ngôn ngữ lại có tác dụng gì!" Lục Minh mở miệng sắc mặt tái nhợt, hắn biết mình đang đối mặt đại địch.

Trước kia có chút đánh giá thấp Đa Nguyên, cường giả ở tầng thứ này cường đại vô cùng, cho dù là hắn, dưới sự gia trì của nhiều phiên cũng chưa chắc có thể địch lại.

Thậm chí xác suất sống sót cũng sẽ hạ xuống.

Nhưng mà thì sao chứ?

Tất cả dùng sự thật chứng minh!

Suy đoán không có bất kỳ tác dụng gì!

Chân chính bác sát giữa ranh giới sinh tử, giết chóc, chỉ có trong tình huống đó, mới có thể có được kết quả chân thật nhất, đơn thuần dùng phương thức suy đoán để tiến hành tất cả, chẳng khác nào mộng huyễn bọt nước, nếu thật sự hữu dụng, vậy còn đại chiến làm gì?

Trực tiếp dùng suy đoán phán đoán tất cả!

Lục Minh chủ động lao về phía Nhất Thiết Địa Ngục Nguyên Đầu bác sát, thân hình hắn mạnh mẽ như kim sí đại bàng, cưỡi gió bay lên

chín vạn dặm, nở rộ cực tận thôi xán. "Oanh oanh oanh!" Phong lăng trong hư không bị quát phấn toái, Lục Minh trong nháy mắt tiếp cận Nhất Thiết Địa Ngục Nguyên Đầu Chi Chủ, sức mạnh kiên cố không thể phá vỡ trong nháy mắt quán xuyên thân thể hắn!

Nhất Thiết Địa Ngục Nguyên Đầu Chi Chủ được tổ thành, tịnh không phải thực thể chân chính, thân ảnh vĩ ngạn do vô cùng vô tận bóng tối tổ thành, là hư ảo.

Lục Minh quán xuyên thân thể hắn, trực tiếp cắt đứt một bộ phận trong đó.

Đó là hắc sắc chi lực nồng đậm.

Đồng thời hắc sắc chi lực gợn sóng, bên trong ẩn chứa lượng lớn cảm xúc tiêu cực.

Như là giết chóc, căm hận, phẫn nộ vân vân. "Trùng tử, dám động thủ với ta!" Nhất Thiết Địa Ngục Nguyên Đầu Chi Chủ phẫn nộ cực điểm, Lục Minh ra tay với hắn, bùng nổ công kích hãn dũng, đối với hắn là khiêu khích. "Đã cho cơ hội, không nắm bắt, vậy ta đích thân ra tay đi lấy, đến lúc đó cái gì cũng không có, hết thảy đều không thể đạt được!" Nhất Thiết Địa Ngục Nguyên Đầu Chi Chủ ra tay.

Thân ảnh vĩ ngạn cất bước, vũ trụ tinh hà dường như không thể thừa tải cỗ sức mạnh này điên cuồng sụp đổ, đại thiên thế giới rung chuyển, tinh thần lay động, vạn vật tháp hãm.

Nhất Thiết Địa Ngục Chi Chủ nâng tay đấm một quyền, mãnh liệt nện về phía Lục Minh!

Hư không đều bị oanh bạo liệt khai, lộ ra con đường vô danh.

Lục Minh chủng khả năng này trong nháy mắt bị giết chết!

Vô số cảm xúc tiêu cực, giống như địa ngục "xé rách", khiến Lục Minh căn bản không thể thừa thụ kiên trì dù chỉ một thoáng ngắn

ngủi, trực tiếp chết đi!

Lục Minh lại một loại khả năng bạo tễ vong!

Chỉ là vô thương đại nhã, Lục Minh tổng cộng có Thập ức bát thiên vạn chủng khả năng, hiện tại tổng số khả năng Lục Minh chết đi cũng chưa vượt quá sáu loại.

Giây tiếp theo, Lục Minh sống lại ở một nơi khác, khí tức vẫn ở đỉnh phong.

Chương 203

"Vô chỉ cảnh phục sinh, loại biến hóa này ở tầng thứ này không nên xuất hiện, chung kết ngươi cũng không thể dùng biện pháp thông thường!" Nhất Thiết Địa Ngục Nguyên Đầu Chi Chủ nhìn thấu tất cả.

Trong đôi mắt đen ngòm chảy xuôi nham thạch nóng chảy đen kịt.

Hắn đang khẽ nói, sát giác ra một số biến hóa và ngoài ý muốn, cũng định lợi dụng biện pháp phi thường quy để đại chiến với Lục Minh, giết hắn.

Bởi vì biện pháp thông thường đơn thuần mạt sát cá thể, khó mà giết chết Lục Minh.

Thực tại cụ bị quá nhiều ngoài ý muốn và những điều không thể.

Chỉ có phi thường quy, hoặc là thủ đoạn cao cấp hơn thuộc về tầng thứ Đa Nguyên cường giả giao thủ mới có thể dùng, mới có thể xử lý Lục Minh! "Có vô số cái mạng, không thể thật sự ý nghĩa thượng chết đi, bởi vì sẽ không ngừng trọng sinh, mượn nhờ khả năng hoặc là một loại vật chất nào đó." Nhất Thiết Địa Ngục Nguyên Đầu Chi Chủ mở miệng, khóe miệng hơi nhếch lên.

Cùng với việc không ngừng chiến đấu với Lục Minh, hắn càng hiểu rõ Lục Minh.

Đối với việc Lục Minh vô hạn gần giống với sự "vĩnh sinh" của cường giả Đa Nguyên, hắn đại khái đã hiểu rõ tất cả, cho nên biết phải nhắm vào Lục Minh như thế nào. "Ngươi có từng nghe, Đa Nguyên cường giả cũng sẽ vẫn lạc?" "Bọn họ cũng sở hữu vô số cái "mạng", nhưng vẫn sẽ vẫn lạc, vì sao chứ?

Đó là bởi vì khi đại chiến, vĩnh viễn không phải chỉ có một cái

mạng đang chiến đấu!" Nhất Thiết Địa Ngục Nguyên Đầu Chi Chủ lên tiếng, bùng nổ!

Lại lần nữa giết về phía Lục Minh, ngắn ngủi hai cái hô hấp thời gian, Lục Minh thủ đoạn ra hết, sau đó một loại khả năng lại bị mạt sát!

Sau đó Lục Minh lại lần nữa trọng sinh, bất quá trong đó gặp phải một chút biến cố.

Nhất Thiết Địa Ngục Nguyên Đầu Chi Chủ trong mắt chảy máu, hắn đã bỏ ra một cái giá lớn, dường như để dòm ngó, ngay sau đó sắc mặt Lục Minh khẽ biến.

Bởi vì trong cảm tri của hắn, chư thiên vạn giới, vô số thế giới song song.

Những khả năng vốn không nên tồn tại, đã cụ hiện hóa, sau đó bị "phi bản thể" đại biểu cho Địa Ngục Nguyên Đầu nhắm vào, đang ra tay với bọn họ!

Lại kết hợp với lời nói vừa rồi của Nhất Thiết Địa Ngục Nguyên Đầu Chi Chủ. "Thật sự ý nghĩa thượng muốn giết chết tôi?" "Không cho tôi khả năng phục sinh..." "Muốn mạt sát tử hết thảy sao?" Lục Minh nhìn thấu cách làm của Nhất Thiết Địa Ngục Chi Chủ, cảm thấy đối phương rất thông minh, đã nghĩ ra biện pháp, có lẽ đây cũng là phương thức chiến đấu chủ lưu của Đa Nguyên, nếu không thì, Đa Nguyên giết không chết.

Dù sao Đa Nguyên Nguyên Đầu, phúc xạ ra hình thức Nguyên Đầu của bản thân, đó cũng là sinh mệnh của hắn, chỉ là không phải tư thái nguyên bản mà thôi.

Nhưng thời khắc mấu chốt những thứ này cũng có thể khiến hắn "phục sinh".

Từ một loại ý nghĩa nào đó, hắn cũng có rất nhiều khả năng.

Nếu như không mạt trừ hắn từ căn nguyên, Đa Nguyên cũng có thể lợi dụng những Nguyên Đầu này để phục sinh, chỉ là trạng thái sẽ vô cùng bình thường, gần như không thể đạt tới đỉnh phong, đây cũng là nguyên nhân khiến thực lực của Đa Nguyên đều bị tụt dốc sau trận đại chiến trong vô tận năm tháng trước kia, bởi vì đã bị thương nghiêm trọng.

Nguyên Đầu phân liệt, vô số thủ đoạn mất hết, khả năng không còn tồn tại nữa!

Hiện giờ Lục Minh cũng phải đối mặt với loại đại chiến này.

Đây cũng là chuyện tiền cổ vô nhân, hậu vô giả.

Ai có thể ngờ Lục Minh nắm giữ thủ đoạn gần giống với Đa Nguyên?

Thậm chí còn cường đại và đáng sợ hơn, bởi vì khả năng của Lục Minh chết đi, tịnh sẽ không ảnh hưởng đến thực lực của Lục Minh, mỗi một cái đều là bản thể.

Đây cũng là nguyên nhân khiến Nhất Thiết Địa Ngục Nguyên Đầu thèm thuồng.

Cho dù Lượng tử vĩnh sinh pháp không thể tấn cấp, chi phối Đa Nguyên đản sinh, nhưng chỉ cần cụ bị một loại đặc tính của nó, cũng đủ khiến có người hướng tới.

Chí cao thuật, nắm giữ có thể gia tăng thực lực rất nhiều.

Giờ phút này bày ra trước mặt, vì sao không đi tranh thủ một phen chứ? .....

Vô tận thời không, chư thiên vạn giới, trong thế giới song song.

Từng trận đại chiến đang bùng nổ.

Từng cái Lục Minh, từng bộ phận của Nhất Thiết Địa Ngục Nguyên Đầu Chi Chủ, đang không ngừng bùng nổ đại chiến, đang kịch liệt đối kháng.

Trong thời gian ngắn ngủi từng cái Lục Minh chết đi.

Trong thời gian ngắn ngủi từng cái Địa Ngục Nguyên Đầu Chi Chủ cũng đang chết đi!

Người ngoài nhìn thấy một màn này, đều ngây dại. "Có Đa Nguyên cường giả đang đại chiến sao?

Tại thời kỳ này, dám hào hoành đại chiến như vậy, chẳng lẽ không sợ bị một số người có tâm nhắm vào sao?" "Hoặc là đối mặt với cường địch không thể tưởng tượng, bị động bại lộ?" "Trong những người ra tay có một người ta nhận biết, là Địa Ngục Nguyên Đầu, đối thủ của hắn là ai?

Hình như chưa từng thấy bao giờ, cũng là Nguyên Đầu sao?" "Hình như đang nói nhảm, không phải Nguyên Đầu sao có thể đại chiến với Nguyên Đầu?" "Có một số Nguyên Đầu bởi vì đại chiến trước kia, phân liệt rồi, loại người này cũng có thể được xưng là Nguyên Đầu?" "Không được rồi?

Là Nguyên Đầu mới!" Những người xem trận đại chiến này, phân phân khẽ nói, đang giao lưu.

Sung xích dưới một mảnh tinh không đặc thù, dùng tần suất đặc thù để giao lưu, trong ngữ khí của bọn họ dương dật sự mê mang nhàn nhạt.

Trong đó có người phân biệt ra Nhất Thiết Địa Ngục Nguyên Đầu Chi Chủ, nhưng không có ai nhận ra Lục Minh, có người cho rằng Lục Minh là Nguyên Đầu Chi Chủ mới.

Trong những năm tháng dĩ vãng đã bính thấu ra một số Nguyên

Đầu. "Trên người hắn có thuộc tính của, "Thiên"?" Có một số người ánh mắt tốt, nhìn xuyên thấu một số thứ trên người Lục Minh, đó là Thương Thiên Hóa Thân, toàn thân bành trướng, tắm mình trong sức mạnh của Trời.

Trừ cái đó ra, trên người Lục Minh còn có sức mạnh tương tự.

Bất quá bởi vì chưa từng giao thủ với Lục Minh, hơn nữa những sức mạnh kia hiển thị không đều, cho nên không có ai có thể nhìn xuyên bản chất những sức mạnh kia.

Có một số Đa Nguyên hiếu kỳ, ánh mắt của bọn họ tụ tiêu trên người Thiên.

Thử Thiên phi bỉ Thiên, là không thể giao lưu. "Ta biết, hắn có một chút Nguyên Đầu chi lực của ta." Thiên phi bản thể, cũng nhìn thấy Lục Minh, phân biệt ra Lục Minh, ngay sau đó cười lạnh một tiếng, bởi vì Lục Minh chú định phải chết, hắn có Nguyên Đầu chi lực.

Nhưng xem ra sẽ không chết trong tay hắn, mà sẽ chết trong tay Nhất Thiết Địa Ngục Nguyên Đầu, xem ra quay về phải tìm Địa Ngục Nguyên Đầu đòi lại Nguyên Đầu của bản thân.

Thiên cảm thấy không thành vấn đề, quan hệ với đối phương cũng không tệ. "Không cần nhìn nữa, đại cục đã định, tuy rằng có Nguyên Đầu của ta, nhưng hắn tịnh không phải Đa Nguyên." Thiên Nguyên Đầu nhàn nhạt khẽ nói.

Thiên Nguyên Đầu có chút tiếc nuối.

Đã tính kế tốt với một số người, định nhằm vào Lục Minh, tuy rằng đây cũng là một vòng trong kế hoạch, bất quá cũng không sao cả.

Ai biết nửa đường lại xuất hiện sự tình như vậy.

Có người tiệt hồ, xuất phát trước đại chiến với Lục Minh. "Cũng

không hoàn toàn là chuyện xấu, ít nhất ta tỉnh được một phần lực." Thiên Nguyên Đầu khẽ nói.

Sau đó bởi vì nhàm chán, bắt đầu quan khán trận đại chiến này, lúc mới bắt đầu thì còn tốt, nhưng cùng với đại chiến tiếp tục tiến hành.

Dần dần có người nhìn ra những thứ không giống bình thường. "Thực lực cá nhân hắn dường như chưa đạt đến Đa Nguyên?

Vậy vì sao có thể đánh một trận với Đa Nguyên được chứ?

Có nhiều thủ đoạn như vậy?" "Trên người hắn hình như không chỉ có một cỗ Đa Nguyên bản nguyên!" "Thực lực của Địa Ngục Nguyên Đầu càng ngày càng yếu rồi, không thể giải quyết cá nhân kia, là kẻ đó quá mạnh?

Không không không!" "Ta cũng cảm thấy như vậy, nếu thật sự thực lực cường đại, hắn là trực tiếp mạt sát tên kia, thực lực hắn khả năng không để đạt Đa Nguyên!" "Thiên, ngươi có muốn đi xem không?

Trên người hắn có bản nguyên của ngươi, quan hệ giữa Địa Ngục và ngươi cũng không tệ, không thử ra tay xem sao?" "Ngươi cảm thấy có khả năng không?

Ngày tháng của Thiên cũng không dễ chịu!

Nếu dám ra tay, có khả năng sẽ bị nhắm vào...

Ai bảo hắn từng phạm phải sai lầm!" Mọi người đang đối thoại, đủ loại nội dung đều có.

Có trào phúng, có phân tích, có biểu thị cái nhìn về sự việc này.

Thiên nghe đến mày nhíu chặt.

Trong đôi mắt hắn thôi xán, cảm thấy có cần thiết phải ra tay.

Địa Ngục Nguyên Đầu thực lực mạnh, nhưng dường như không

thể hoàn toàn áp chế Lục Minh, bởi vì thông qua vô tận thời gian, không gian cùng với diên thân ra chư thiên vạn giới, những khả năng hiện ra cùng với cuộc giết chóc giữa các phân thân.

Trong đó có một số người dòm ngó "Bản thể" tác chiến.

Địa Ngục Nguyên Đầu dường như không chiếm cứ ưu thế? "Các ngươi cũng đừng quá phóng túng, cẩn thận rước họa vào thân." Kế hoạch không theo kịp biến hóa, Thiên Nguyên Đầu muốn ra tay, tình huống bên phía Địa Ngục Nguyên Đầu có chút vấn đề.

Bất quá trước khi đi, Thiên Nguyên Đầu nhìn về một hướng nào đó.

Chương 204

Nơi đó khí tức thăng đẳng, ẩn ước chi gian có thể nhìn thấy một đạo thân ảnh.

Dường như là một nam tử trung niên mập mạp trắng trẻo.

Thiên Nguyên Đầu đang cảnh cáo, đối phương vừa rồi đã nói những lời không nên nói, chọc hắn thập phần nổi nóng, nhưng đối phương cũng không dễ trêu chọc.

Nếu không phải như thế, Thiên Nguyên Đầu đã sớm đi xử lý hắn rồi.

Trong đó có lẽ cũng có một phần nguyên nhân là do trạng thái của Thiên cũng không ở đỉnh phong. "Miệng mọc trên người ta, ta không thể nói sao?" Đối mặt với sự cảnh cáo của Thiên Nguyên Đầu, nam tử trung niên cười. "Chân chính Thiên đã lâm vào trầm ngủ, như hôm nay bất quá chỉ là một luồng ý thức, nếu là bản thể ta hoặc hứa còn kiêng kị một phen, còn hiện tại sao..." "Còn tìm cớ, tin ta tiễn ngươi lên đường không?" Nam tử trung niên bá đạo cực điểm, dù cho đối mặt với Thiên, Thiên Nguyên Đầu, trong lòng hắn cũng không chút sợ hãi, thậm chí to gan đến cực điểm, muốn cùng hắn đánh một trận. "Kẻ điên!" Thiên Nguyên Đầu mắng một câu, không thèm để ý đến tên kia nữa.

Thiên Nguyên Đầu đang đuổi tới, muốn cùng Địa Ngục Nguyên Đầu nhất tề giết Lục Minh.

Chỉ là thân là người trong cuộc, Lục Minh và Địa Ngục Nguyên Đầu tịnh không biết chuyện này.

Địa Ngục Nguyên Đầu giờ phút này chấn hám, cùng Lục Minh bùng nổ đại chiến, bản thân đại chiến cùng với đại chiến trong vô tận

không gian...

Khiến Địa Ngục Nguyên Đầu phát hiện ra một điểm!

Hắn dường như không chiếm cứ ưu thế? "Ta chém giết hắn nhiều loại khả năng như vậy mà hắn vẫn không chết?" Toàn lực bùng nổ, dùng công kích hãn nhiên mạt sát Lục Minh, Lục Minh lại một loại khả năng bị giết chết, nhưng Lục Minh trong sát na lại phục sinh.

Địa Ngục Nguyên Đầu vô cùng khó hiểu.

Bởi vì không nên như thế.

Từ vô số thế giới, chư thiên vạn giới, hắn dùng Nguyên Đầu của bản thân tán phát ra những tồn tại đản sinh đi truy kích Lục Minh.

Trong năm tháng ngắn ngủi, Lục Minh có đại lượng khả năng, phân thân chết đi.

Không chết một vạn, cũng chết mấy vạn rồi chứ?

Vì sao Lục Minh không bạo tẽ đi?

Không chết thì thôi, trạng thái lại còn tốt như vậy, vẫn cứ ở đỉnh phong.

Địa Ngục Nguyên Đầu cảm thấy, so với hắn, dường như chênh lệch rất lớn, nhìn như đang đuổi theo đối phương đánh, nhưng hình như một chút tác dụng cũng không có.

Ưu thế của hắn đang tụt dốc, ưu thế của Lục Minh đang đi lên.

Có thể đừng ly phổ như vậy không?

Dù cho là Đa Nguyên cường giả, trong tình huống này cũng nên trọng thương rồi chứ!?

Dù sao Đa Nguyên cường giả ở trong vô cùng thời gian và không gian, bản nguyên xu hướng vô tận, nhưng cá thể diễn sinh ra số lượng

chung quy vẫn có hạn.

Trong tình huống bảo đảm cường đại, cơ bản số lượng cũng chỉ có mấy chục vạn.

Lục Minh... cảm giác vượt xa con số này? "Dường như có chút không giống với ta." Ánh mắt chớp động, Lục Minh cũng sát giác được một điểm, không đại giống với trước kia, Thập ức bát thiên vạn chủng khả năng dường như quá nhiều.

Đa Nguyên cường giả có thể diên thân ra mạo tự ít đến đáng thương? "Hoặc hứa hắn cũng có thể diễn sinh ra nhiều như vậy, nhưng sức mạnh sẽ vi nhược đến cực hạn, khi đó hắn sẽ càng dễ dàng bị giết chết hơn!" Lục Minh đúc kết ra một kết luận, trong lòng bỗng nhiên tin tâm gấp trăm lần.

Nếu như vậy, há chẳng phải hắn bất bại sao? "Trước kia nói cái gì mà nhiều cái mạng, vĩnh sinh, dường như có chút hữu danh vô thực, một vị Đa Nguyên, bản nguyên phúc xạ cũng chỉ có mấy vạn, mấy chục vạn thôi sao?" Lục Minh u u mở miệng, nói ra một câu như vậy.

Lục Minh minh bạch, trước kia xác thực đã hiểu lầm một số thứ!

Thậm chí trước đó còn có chút tiểu khủng hoảng.

Cảm thấy sắp lâm vào nguy hiểm, bởi vì mỗi Đa Nguyên cường giả đều giống như nắm giữ Lượng tử vĩnh sinh pháp, ưu thế của hắn dường như toàn bộ không còn? "Căn bản không phải, cùng lắm chỉ là Lượng tử vĩnh sinh pháp bán tàn." Lục Minh khẽ nói.

Hắn như hôm nay miễn cưỡng có thể chống lại Địa Ngục Nguyên Đầu.

Trước kia ở thế giới song song, trong chư thiên vạn giới, bản nguyên của Địa Ngục Nguyên Đầu cùng với đa chủng khả năng của Lục Minh đại chiến, khả năng của Lục Minh chết đi một bộ phận, bộ

phận bản nguyên của Địa Ngục Nguyên Đầu cũng chết đi, số lượng có lẽ không nhiều, nhưng cũng tuyệt đối không ít.

Trạng thái của Địa Ngục Nguyên Đầu, vốn không ở đỉnh phong.

Hắn không ở trong Chung Yên Địa Ngục, mà trốn ở một nơi nào đó.

Giờ phút này lại trải qua sự tình như vậy, thực lực giảm yếu đi rất nhiều, trạng thái Lục Minh vẫn cứ ở đỉnh phong, cho nên Lục Minh tự nhiên nhiên chiếm cứ ưu thế, không ngừng nắm giữ chủ quyền, bắt đầu phản kích.

Thần Chi Thủ càng phát ra hữu lực.

Phấn toái hết thảy công kích không ngừng oanh kích trên người Địa Ngục Nguyên Đầu.

Không chỉ có thể tạo thành thương hại cho người sau, càng có một loại tính vũ nhục! "Tồn tại khó trêu chọc!" Địa Ngục Nguyên Đầu có chút khổ não cùng phiền muộn, ý thức được Lục Minh khó chơi, tuyệt đối là một vị kình địch.

Một số thủ đoạn, ngay cả Đa Nguyên cũng không thể nhìn thấu và hình dung. "Bản nguyên" diễn sinh ra, số lượng còn cao hơn cả Đa Nguyên? "Không thể tiếp tục như vậy nữa, nếu không thể dùng lôi đình chi thế đánh chết hắn, nhất định phải viễn độn, nếu không sẽ bị nhắm vào!" Trong lòng Địa Ngục Nguyên Đầu có một ý nghĩ.

Hắn không định tiếp tục chiến đấu nữa, bởi vì như vậy không thỏa đáng.

Đại chiến tiến hành tiếp, là chuyện xấu.

Bởi vì hắn không thắng được, đồng thời bởi vì phạm vi chiến đấu lan đến quá rộng, sẽ có một số người ý thức được hắn ở đây, có khả năng sẽ đến trở kích.

Phải biết hắn cũng có địch nhân, thế gian còn tồn tại Đa Nguyên cự đầu.

Loại "Nhân" này, vô cùng dễ dàng bị nhắm vào! "Hôm nay tất cả sự tình ta nhớ kỹ, ngày sau sẽ báo!" Giọng nói lạnh lùng từ trong miệng phát ra, Địa Ngục Nguyên Đầu muốn đi, không thể giết chết Lục Minh, không nên tiếp tục nữa, hắn muốn hồi quy.

Bất quá hắn đã thật sâu nhớ kỹ ngoại mạo và khí tức của Lục Minh.

Không cần bao lâu, qua một đoạn năm tháng nữa, đợi tất cả bố trí toàn bộ hoàn thành, đại cục vạn năm trước thành hình, đợi trạng thái hồi quy đỉnh phong...

Tất nhiên sẽ trở lại phục cừu!

Hắn ở tình huống tối đỉnh phong, trong vạn giới bản nguyên có trăm vạn, cộng thêm toàn lực bùng nổ, hắn không tin trong tình huống đó cũng không thể giết Lục Minh!

Thậm chí trước khi đi, Địa Ngục Nguyên Đầu còn nếm thử đánh hạ lạc ấn trên người Lục Minh, thuận tiện quay đầu tìm đối phương.

Chỉ là tất cả bị Lục Minh ngăn cản, trực tiếp chung kết. "Nói đến là đến, nói đi là đi?" "Coi nơi này của tôi là chỗ nào?" "Còn có... muốn hạ lạc ấn trên người tôi?" Địa Ngục Nguyên Đầu muốn đi, còn mưu toan lưu lại lạc ấn trên người hắn, Lục Minh hai mắt híp lại, sao có thể cho phép một màn này xuất hiện?

Thật vất vả mới đạt được ưu thế, muốn phản kích, đối phương muốn đi?

Còn lưu lại lạc ấn trên người...

Vì thuận tiện sau này tìm hắn? "Đùa gì thế?

Đi đâu cũng không được, lưu lại cho tôi!" Lục Minh trực tiếp đi ngăn cản, lần này, Lục Minh không dùng hình thức cá nhân, thậm chí phân ra một số khả năng, chừng hơn trăm vị!

Những khả năng kia thực lực hoặc hứa không bằng Lục Minh, nhưng mỗi một vị đều có thực lực bất tục, ít nhất đạt đến Tinh Vực cao vị, trên người tản ra khí tức bành trướng!

Liên thủ có thể phong tỏa một mảnh khu vực, khiến người ta khó mà rời đi!

Bản thân bọn họ không phải là thủ đoạn chiến đấu của Lục Minh, bởi vì không đủ tư cách, khả năng của Lục Minh cũng cần thai nghén, cần trưởng thành.

Nhưng lấy ra phong tỏa khu vực là đủ và rất tốt dùng! "Thiên Chi Lãnh Địa!" Thần Chi Thủ cùng một bộ phận sức mạnh của Thương Thiên Hóa Thân kết hợp, trong tay Lục Minh giống như cầm một quân cờ trắng, giờ phút này quân trắng rơi xuống, nhập vào trong hư không!

Vũ trụ hạo hãn dường như trở thành một bàn cờ.

Thiên đạo chi lực sung doanh trong bàn cờ, dường như đang gia kịch tất cả!

Từng đạo thân ảnh thôi xán đang ngưng tụ, bất quá rất nhanh bị Lục Minh chủ quan đánh tan, chỉnh thể hóa thành một thanh đại kiếm!

Chương 205

Bởi vì đối mặt cường địch, ngưng tụ thành từng đạo tồn tại...

Ở trong mắt Lục Minh muốn đánh chết Địa Ngục Nguyên Đầu là không có khả năng, thậm chí trọng thương cũng không được, chỉ có tổ hợp tất cả sức mạnh lại mới có xác suất giết Địa Ngục Nguyên Đầu! "Không chỗ có thể trốn, thừa đam kết quả cuối cùng, chết đi!" Lục Minh đang gào thét, thanh âm tê liệt, truyền khắp cả thế giới vũ trụ.

Cái thế giới này, cái vũ trụ này có vô hạn khả năng, dù cho Đa Nguyên cường giả cũng cho rằng thế giới có kỳ tích, dù sao tồn tại cường đại nhất thế gian, Nhất Thiết Y Thủy cũng đều có thể vẫn lạc, trên thế giới này còn có chuyện gì không thể phát sinh?

Bất quá có một sự kiện từ trước đến nay đều không có.

Đó là Đan Thể Vũ Trụ cấp đỉnh phong có thể đối kháng Đa Nguyên.

Thậm chí còn muốn chém giết Đa Nguyên!

Dù sao chênh lệch giữa hai cảnh giới quá lớn, căn bản không ở cùng một tầng diện.

Chênh lệch giữa người sau và người trước, thật sự lớn như hồng câu.

Một kẻ nắm giữ pháp tắc, nắm giữ tam thiên đạo, một kẻ khác thì là một Nguyên Đầu, từng là một bộ phận quyền hành của Nhất Thiết Y Thủy.

Cho nên Đan Thể Vũ Trụ cấp đỉnh phong muốn giết Đa Nguyên, gần như là chuyện không thể nào, cho dù vị Đa Nguyên kia trạng thái không tốt, trọng thương. "Cứ phải liều mạng cá chết lưới rách sao?"

Đường lui bị phong tỏa, trong mắt Địa Ngục Nguyên Đầu có lửa giận thiêu đốt, hắn muốn rời đi, nhưng Lục Minh không cho hắn cơ hội này, cứ phải bùng nổ trận chiến sinh tử chân chính? "Là ông tới trước, tôi chỉ bị động làm ra tất cả!" Lục Minh khẽ nói, ánh mắt u u, muốn nếm thử xử lý đối phương.

Tuy rằng Lục Minh biết xác suất thành công không lớn, Địa Ngục Nguyên Đầu khẳng định nắm giữ một số thủ đoạn, nhưng không thử xem, ai lại biết kết quả cuối cùng?

Trước kia suy đoán đã sai một số chuyện.

Không chừng chuyện này, có thể làm được thì sao?

Địa Ngục Nguyên Đầu muốn nói, bóng tối sau lưng hắn tràn ngập các loại cảm xúc tiêu cực, trong mắt có từng sợi tơ máu điên cuồng dây dưa, thân ảnh vĩ ngạn đang thu nhỏ lại, hắn đang thì thầm, giống như đang niệm lời nguyền hỗn loạn nhất thế gian.

Dường như đang ác độc trớ chú, bởi vì Lục Minh quá đáng.

Có một số người nhìn người luôn tiêu chuẩn kép, thái độ đối với mình và người khác bất đồng.

Bất quá rất nhanh, Địa Ngục Nguyên Đầu đình chỉ hành vi của hắn.

Không biết là vì nguyên nhân gì, bởi vì cảm thấy làm vậy không cần thiết, không đáng. "Diệt!" Lục Minh ngăn cách đường đi của hắn, Địa Ngục Nguyên Đầu chỉ có thể lựa chọn một trận chiến.

Đương nhiên, hoặc hứa hắn có thủ đoạn khác, nhưng tịnh không sử dụng.

Bất quá Lục Minh cũng không cho rằng hắn không có, đối phương dù sao cũng sống vô số năm, dùng kỷ nguyên để đo lường, đối phương tất nhiên nắm giữ một số thủ đoạn phi phàm.

Trên thực tế Lục Minh cũng không đoán sai.

Chỉ là sở dĩ Địa Ngục Nguyên Đầu lựa chọn ở lại đánh một trận, mục đích chủ yếu tịnh không phải vì những thứ này, mà bởi vì hắn sát giác phương xa có một cỗ khí tức đáng sợ đang dũng động, nhanh chóng lao về phía bên này, đó hình như là "Thiên"? "Ta muốn rời đi cũng là cho ngươi một cơ hội, nhưng ngươi không nắm bắt, cứ phải cưỡng ép giữ ta ở lại đây, vậy thì chết ở đây đi!" Tốc độ của Địa Ngục Nguyên Đầu nhanh đến cực hạn, trong nháy mắt đã đến trước mặt Lục Minh, hắc ám lãnh địa nghiền ép ra, muốn trực tiếp áp bách Lục Minh!

Lục Minh cũng không ăn chay, trăm loại khả năng cùng hắn liên thủ.

Khí tức đáng sợ đang kết hợp, chân chính chiến tranh cuối cùng!

Lục Minh không muốn lại thất thủ, hoặc là bị đối phương đương trường đánh nổ, như vậy sẽ làm rối loạn tiết tấu, hắn không nguyện ý như thế, lần này muốn cười đến cuối cùng! "Phảng phất như đang nằm mộng giữa ban ngày!" Lục Minh giờ phút này, không phải là thân thể nhân loại.

Thương Thiên Hóa Thân tương hóa thành tồn tại giống như hư vô.

Trong đôi mắt hắn thấu ra kim quang, hai tay múa may, sức mạnh màu vàng nhạt nhũ bạch sắc đang bay lên giữa hai tay hắn, hoàng hoàng thượng, phảng phất tôn quý chí cao.

Cỗ sức mạnh này và hắc ám lãnh địa của Địa Ngục Nguyên Đầu va chạm.

Dẫn đến vũ trụ tinh hệ chung quanh trong nháy mắt bị xé rách!

Tinh hệ ngoan cố chung quy không chống đỡ được dư ba công kích của hai người, sau khi thừa thụ rất nhiều, rốt cục nổ tung, hóa

thành hư vô vô tận.

Tại giờ phút này tim Lục Minh tắc bắt đầu...

Cuồng khiêu!

Một loại cảm giác phi thường bất an, gia kịch nội tâm Lục Minh! "Vì sao tôi lại có cảm giác như vậy, không nên!" Đối với trong lòng mình, bỗng nhiên xuất hiện biến hóa như vậy, Lục Minh cũng cảm thấy ngoài ý muốn, vừa rồi đối kháng với Địa Ngục Nguyên Đầu, tịnh không chịu thiệt.

Tương phản, Lục Minh thậm chí còn đẩy lui đối phương.

Thử hỏi trong tình huống này, vì sao lại có cảm giác như vậy? "Chẳng lẽ hắn muốn động dụng một số thủ đoạn nhắm vào tôi?" "Tên này muốn bùng nổ bài tẩy rồi sao?" Lục Minh cảm thấy khả năng tính rất lớn, nhưng trong lòng hắn vẫn cứ bất an, bèn lặng lẽ mở ra giao diện, động dụng một số quyền hạn. "Mau rời khỏi đây đi, Thiên sắp tới rồi, trận đại chiến này không nên tiếp tục nữa!" Quyền hạn vừa mới động dụng, chưa đợi tìm kiếm, một dòng chữ trực tiếp đập vào mi mắt Lục Minh, là Bàn Xí Nga nhắc nhở.

Nói cho Lục Minh biết, vì sao trong lòng hắn lại cực độ bất an!

Nguyên nhân rất đơn giản, tịnh không phải vì Địa Ngục Nguyên Đầu, mà là vì người khác.

Thiên Nguyên Đầu tượng trưng cho tất cả, đang lao về phía bên này!

Tuy rằng tịnh không phải hoàn toàn là bản thể, nhưng có thể động dụng ít nhất một nửa sức mạnh trở lên, nếu như muốn hội hợp với Địa Ngục Nguyên Đầu mà nói... "Gọi cứu binh?" Khi Lục Minh biết được đáp án này thì trợn mắt há hốc mồm.

Đa Nguyên cường giả, cũng bắt đầu chơi cái trò của phàm gian rồi

sao? "Được rồi, thả ông rời đi, tôi đại nhân có đại lượng, không chấp nhặt với ông, bất quá lần sau đừng để tôi gặp phải ông!" Lục Minh quả đoán theo tâm, không có cách nào...

Đối mặt với một vị Đa Nguyên cường giả, Lục Minh có lòng tin đánh một trận với đối phương, bởi vì đối phương không có cường đại như tưởng tượng.

Hoặc hứa bởi vì đối phương bị trọng thương, thực lực không còn ở đỉnh phong.

Cộng thêm Lục Minh phát hiện, xác thực có sức đánh một trận.

Nhưng nếu thêm một vị nữa...

Vị kia, Nhất Thiết Thiên Nguyên Đầu, có liên quan rất lớn đến Thương Thiên Hóa Thân, không chừng có thể ảnh hưởng đến hắn.

Không cho phép Lục Minh suy nghĩ nhiều, thậm chí phải chiến lược tính rút lui.

Hiện tại thực lực Lục Minh không phải là Đan Thể Vũ Trụ cấp đỉnh phong.

Là không theo lẽ thường tăng lên, dưới nhiều loại tình huống mà tiêu thăng.

Cho nên Lục Minh cảm thấy không cần thiết phải cứng đối cứng, lúc nên lui thì phải lui, nếu không thì, hắn có Lượng tử vĩnh sinh pháp, có Thập ức bát thiên vạn chủng khả năng.

Lục Minh có lẽ sẽ không vẫn lạc ở đây, nhưng có xác suất sẽ bị thương.

Quan trọng hơn là, sẽ có lá bài tẩy bị ép xuất ra!

Sẽ khiến hắn rơi vào liệt thế trong những chuyện tiếp theo!

Cho nên Lục Minh bôi dầu vào lòng bàn chân, chạy trốn!

Lục Minh triệt đi đối kháng với Địa Ngục Nguyên Đầu, dưới ánh mắt cũng kinh ngạc của đối phương không chút do dự đào ly, tốc độ nhanh như kinh hồng, trong nháy mắt vượt qua vô tận thời gian và không gian, biến mất ở lãnh địa mà cường giả cũng không thể dò xét! "Chẳng lẽ hắn tham tri được Thiên Nguyên Đầu rồi sao?" "Không có lý do, có thể đối kháng với ta là một chuyện, nhưng hắn là không thể sát giác được Nguyên Đầu, dù sao hắn cũng chưa đặt chân lên lãnh địa Đa Nguyên." "Cho nên vì sao hắn lại đào tẩu trước?" Địa Ngục Nguyên Đầu kinh sá, tất cả không nên như vậy, Lục Minh rốt cuộc phát hiện ra như thế nào?

Lục Minh lựa chọn chạy trốn, Địa Ngục Nguyên Đầu đuổi theo, Thiên Nguyên Đầu đều đến giúp đỡ, đây không phải là cơ hội tốt để bắt lấy Lục Minh sao?

Nhưng Lục Minh đâu có dễ đuổi như vậy, Địa Ngục Nguyên Đầu căn bản tra xét không ra Lục Minh đã đi nơi nào, có một cỗ lực lượng thần bí mạt trừ dấu vết của Lục Minh.

Bàn Xí Nga ra tay rồi, Lục Minh hợp tác với y, y sao có thể trơ mắt nhìn Lục Minh bị bắt được chứ?

Nếu không thì, Bàn Xí Nga cũng sẽ không nhắc nhở Lục Minh, sẽ mặc mặc nhìn hắn lâm vào nguy cơ, một mình đối mặt hai vị Đa Nguyên vây công.

Thời gian trôi qua, ước chừng qua năm cái hô hấp thời gian.

Thiên Nguyên Đầu khoan thai đến chậm, rốt cục tới nơi này! "Rốt cục bị ta tìm được rồi, dám đoạt quyền hành của ta..." Thiên Nguyên Đầu toàn thân trên dưới biến bố kim quang, giống như thánh linh, trên đỉnh đầu hắn đội vương miện, trên tay cũng cầm một cây pháp trượng.

Vừa mới đến, hắn chưa nhìn xung quanh, trong miệng đã lên tiếng.

Muốn nguyền rủa Lục Minh!

Nhưng lời nói kia chưa nói xong, Thiên Nguyên Đầu xấu hổ phát hiện, xung quanh một bóng người cũng không có, vạn vật giai tịch, chỉ có từng mảnh phế tích sụp đổ.

Trừ cái đó ra còn có Địa Ngục Nguyên Đầu sắc mặt âm trầm!

Chương 206

"Lục Minh người đâu, biến mất không thấy rồi?" Thiên Nguyên Đầu trực tiếp nhìn về phía Địa Ngục Nguyên Đầu.

Trước khi hàng lâm nơi này, hắn nhìn thấy Địa Ngục Nguyên Đầu đang đại chiến với Lục Minh, vì sao sau khi đến thì vạn sự giai hưu, Lục Minh biến mất không thấy?

Chẳng lẽ Địa Ngục Nguyên Đầu xử lý Lục Minh rồi?

Địa Ngục Nguyên Đầu từ trong mắt Thiên Nguyên Đầu nhìn ra cái ý tứ này, trong lòng hắn vô ngữ chí cực, hắn cũng muốn lắm chứ, nhưng dù sao cũng chưa thành công. "Có lẽ bởi vì cảm tri được ngươi, hắn đào tẩu rồi!" Địa Ngục Nguyên Đầu trả lời. "Không có khả năng, thực lực hắn chưa tấn cấp Đa Nguyên, sao có thể cảm tri được ta?" Thiên Nguyên Đầu có chút khó tin.

Đồng thời nhìn về phía Địa Ngục Nguyên Đầu có chút phẫn nộ: "Ngươi không ngăn cản hắn?" "Ai nói với ngươi là ta không ngăn cản!" Địa Ngục Nguyên Đầu có chút phẫn khái nói: "Có một vị thực lực đáng sợ tồn tại, thay hắn mạt xuất tất cả dấu vết, nếu không ta sẽ chặn hắn lại!" "Nguyên lai là như vậy, ta nói ta biết là ai rồi." Thiên Nguyên Đầu vừa nghe, tuy rằng khó tiếp nhận, nhưng cũng không nói thêm gì nữa.

Địa Ngục Nguyên Đầu đã tận lực, hắn còn có thể nói gì đây? "Quá muộn, ngươi hẳn là nên đến sớm hơn chút, nếu như vậy, hắn tất nhiên chạy không được, sẽ bị chúng ta tìm ra!" "Đến lúc đó đánh chết hắn, há chẳng phải dễ như trở bàn tay?" Địa Ngục Nguyên Đầu nhìn về phía Thiên Nguyên Đầu thanh âm truyền ra.

Tên kia vừa rồi còn trách tội hắn, Địa Ngục Nguyên Đầu lại không

có tính tình tốt như vậy.

Trong lòng hắn có một chút não nộ, cũng đang trách đối phương.

Thiên Nguyên Đầu cũng không để ý, bởi vì không có gì để nói.

Thiên Nguyên Đầu định rời đi, lần này đến đây, bản thân là mạo hiểm nguy cơ nhất định, hiện tại nơi này không có việc gì, ở lại đây làm gì? "Ta có một ý tưởng to gan, ngươi đừng vội rời đi." Thấy Thiên Nguyên Đầu muốn rời đi, Địa Ngục Nguyên Đầu mở miệng.

Thiên Nguyên Đầu nhân thử dừng lại, quay đầu, ánh mắt nghi hoặc nhìn về phía Địa Ngục Nguyên Đầu, Địa Ngục Nguyên Đầu có thể tìm hắn thương lượng sự tình gì?

Tuy rằng hai người quan hệ không tệ, nhưng giờ phút này lại có thể nói chuyện gì?

Vừa rồi Địa Ngục Nguyên Đầu còn phát tính tình với hắn! "Nơi này không thích hợp nói chuyện, chúng ta đổi một chỗ khác." Địa Ngục Nguyên Đầu lắc đầu, nơi này không thích hợp nói chuyện, sẽ bị một số người dòm ngó, để đề phòng vạn nhất phải đi chỗ khác.

Tuy rằng sẽ phiền toái một chút, nhưng thắng ở an toàn.

Nếu không thì, ở đây luận sự, mặc kệ dùng phương pháp gì để che giấu, thứ bọn họ nói chuyện, tất nhiên sẽ bị tất cả mọi người biết được.

Thiên Nguyên Đầu suy tư, cuối cùng quyết định đi cùng đối phương.

Hiện tại là thời kỳ phi thường, một vòng tranh phong mới sắp bắt đầu, cộng thêm song phương đều có thù với Lục Minh, xác thực nên hảo hảo nói chuyện.

Thiên Nguyên Đầu và Địa Ngục Nguyên Đầu rời đi.

Một màn này tự nhiên bị người có tâm nhìn thấy, dẫn tới một số người thâm tư.

Công khai giao lưu, đang làm cái gì trong lòng bọn họ rõ nhất. "Ngươi nói xem, bọn họ có thể nói chuyện gì?

Đàm luận hợp tác sao?" "Ai có thể biết rõ?

Bất quá khẳng định không có chuyện tốt!" "Ai có thủ đoạn đi trộm nghe lén tình huống, đến lúc đó chia sẻ cho ta, ta sẽ cho một chút hồi báo, một khối kết tinh thế nào?" "Nói đùa gì vậy, ta thiếu ngươi một khối kết tinh chắc, bảo ta đi tra xét?" "Nói vậy thôi, phản chính vô thương đại nhã, bản thể bọn họ chưa thức tỉnh, hiện giờ bất quá chỉ là ý chí đàm luận, chưa chắc có thể thành!" Chúng nhân đang nghị luận, từng cái vấn đề hiện ra. .....

Những chuyện này Lục Minh không rõ, hiện tại hắn đã trở về Dị Năng Giới. "Gan thật lớn, dám giao thủ với Đa Nguyên!" Lục Minh vừa mới trở về, Bàn Xí Nga hiện ra, trừng lớn mắt nhìn về phía Lục Minh nhịn không được cảm khái: "Mãnh liệt mãnh liệt!" "Chưa để đạt đến lãnh địa kia, đã dám đánh một trận với bọn họ!

Tuy rằng thực lực bọn họ không ở đỉnh phong, nhưng cũng quá khoa trương rồi, có thể đối kháng với bọn họ, còn bất bại, thậm chí có hy vọng phản bại vi thắng!" "Đó là đương nhiên, bất quá thực lực bọn họ thật sự không ở đỉnh phong sao." Sau khi trở về, Lục Minh nhìn về phía Bàn Xí Nga có chút hiếu kỳ hỏi. "Vừa rồi hắn phát huy bản thân chiến lực đại khái có bao nhiêu?" Bàn Xí Nga suy tư một chút rồi đưa ra một đáp án: "Địa Ngục Nguyên Đầu cho ta cảm giác tối đa chỉ có mười phần trăm, Thiên Nguyên Đầu mà nói đại khái bốn mươi phần trăm, không sai biệt lắm là như vậy." Lục Minh nghe vậy, hít vào một ngụm khí lạnh: "Khoa trương như vậy?" "Nếu không thì, làm sao chưởng quản vô tận thế giới?" Bàn Xí Nga nghe vậy nhịn không được

trợn trắng mắt. "Vậy hình như chiến tích của tôi cũng không huy hoàng lắm, tôi vốn tưởng rằng dù cho không có một trăm phần trăm chiến lực, ít nhất cũng có sáu bảy mươi phần trăm, có thể cùng hắn chiến đến trình độ này, tôi cũng rất trâu bò rồi." "Làm cả buổi sức chiến đấu của hắn mới bùng nổ có chút xíu như vậy." Lục Minh thở dài một hơi, trong lòng có chút phiền muộn.

Bàn Xí Nga vừa nghe, mắt trợn càng trắng dã, dùng thực lực Đan Thể Vũ Trụ cấp đỉnh phong mới tăng lên đi đối kháng Đa Nguyên, cho dù đối phương trạng thái không tốt.

Nhưng có thể bức bách đối phương đến trình độ này.

Tuyệt rồi!

Quá ly phổ rồi! "Đừng có quá làm màu, Đa Nguyên cũng không phải tồn tại đơn giản, năm tháng dài đằng đẵng, vô tận chém giết, mới khiến bọn họ bước vào trong cảnh giới này." Bàn Xí Nga thở dài: "Cậu vẻn vẹn tốn không đến trăm năm năm tháng, đã có thể bức bách bọn họ đến tình trạng này, thật sự rất ly phổ, đừng có quá xem thường bọn họ, cũng đừng có được đà lấn tới...

Đừng có ra vẻ trước mặt tôi!" "Đúng rồi, thu hoạch của cậu thế nào?" Bàn Xí Nga dò hỏi Lục Minh.

Lục Minh nghe xong, cười, khóe miệng cong lên sắp tới mang tai, mở miệng nói: "Thu hoạch vô cùng to lớn, tôi cảm giác tôi sắp đột phá rồi!" "Không phải vừa mới đột phá xong sao?" Bàn Xí Nga theo bản năng đáp lại một câu, sau đó sắc mặt khẽ biến.

Y nhìn về phía Lục Minh một lần nữa, nghiêm túc hỏi: "Cậu lại muốn đột phá?" Lục Minh gật đầu như chuyện đương nhiên: "Nếu không thì sao?

Tôi đã nuốt chửng Thung Lại Đại Ma Vương, thậm chí còn có

một phần lực lượng của Địa Ngục Nguyên Đầu, thực lực của tôi đâu chỉ dừng lại ở cấp vũ trụ, việc thăng cấp là lẽ tự nhiên." "Thực lực mới là cấp vũ trụ?" Bàn Xí Nga nghe xong thì ngẩn người, sau đó hận không thể tự tát mình một cái.

Y đã nhầm lẫn biểu hiện chiến lực vừa rồi của Lục Minh thành cảnh giới thực sự! "Tôi không nên phạm phải sai lầm như vậy!" Bàn Xí Nga thở dài thườn thượt, trong lòng câm nín. "Đợi tôi tiêu hóa hoàn toàn sức mạnh mà Thung Lại Đại Ma Vương mang lại, cùng với một phần lực lượng Địa Ngục Nguyên Đầu, tu vi của tôi chắc sẽ tiếp cận vô hạn đỉnh phong Đan thể vũ trụ cấp, xấp xỉ khoảng nửa bước Đa nguyên." Lục Minh suy tư, rồi nhìn về phía Bàn Xí Nga.

Bàn Xí Nga tỏ vẻ không muốn nói chuyện. "Lúc đó chiến đấu lực của tôi chắc cũng xấp xỉ Đa nguyên." Lục Minh vẫn tiếp tục nói, càng nói càng hứng thú, dường như đang tưởng tượng đến viễn cảnh bước vào Đa nguyên đại khai sát giới! "Đừng vội vàng đột phá, cứ từ từ, củng cố nền tảng cho tốt." Bàn Xí Nga kiến nghị, không hy vọng Lục Minh tự làm hỏng chính mình.

Tuy rằng điều này khó xảy ra, nhưng tốc độ thăng cấp của Lục Minh quá nhanh.

Ngồi tên lửa cũng không khoa trương đến thế!

Chủ nhân trước kia của y cũng chẳng hơn kém là bao, nên lúc này Bàn Xí Nga thực tâm khuyên bảo, hy vọng Lục Minh ổn định một chút. "Yên tâm đi, trong lòng tôi biết rõ, sẽ không tự hại mình đâu." Lục Minh gật đầu tỏ vẻ đã hiểu.

Tiếp theo muốn tiêu hóa hoàn toàn lợi ích từ Thung Lại Đại Ma Vương thì một chốc một lát chắc chắn không xong, Lục Minh cũng không vội, định cứ từ từ mà làm.

Quan trọng hơn, Lục Minh cảm thấy mười ức tám ngàn vạn loại

khả năng kia vô cùng quan trọng.

Cần thiết phải bỏ thời gian và tinh lực vào đó. "Mười ức tám ngàn vạn loại khả năng, một khi bắt kịp bước chân của tôi, sẽ mang lại chiến lực gia trì vô cùng đáng sợ, tôi nhất định phải coi trọng phương diện này!" Lục Minh thầm nghĩ. "Tiếp theo ổn trọng một chút, đừng quá kiêu ngạo.

Vừa rồi Thiên Nguyên Đầu và Địa Ngục Nguyên Đầu hình như muốn tìm cậu, đều đã dùng đến bí pháp đặc thù, chỉ là bị tôi che chắn thôi, thời gian tới tốt nhất nên giữ mình thấp điệu chút." Bàn Xí Nga bỗng nhiên nói.

Trong mắt y lúc này có những sợi tơ đen trắng đan xen chớp động.

Phảng phất như đang giao thủ với một sự tồn tại không rõ nào đó. "Ách." Lục Minh nghe vậy, nhìn Bàn Xí Nga một cái, đôi mắt khẽ híp lại.

Vừa rồi khí tức của Bàn Xí Nga dao động, hắn đã nhận ra. "Được, tôi biết rồi, thời gian này tôi sẽ cố gắng giữ mình." Lục Minh gật đầu đồng ý.

Mọi chuyện vừa rồi Lục Minh đều nhìn ở trong mắt, Bàn Xí Nga đã dặn dò thì hắn cũng sẽ không từ chối, tiếp theo đúng là nên khiêm tốn một chút.

Bàn Xí Nga cũng thở phào nhẹ nhõm, vừa rồi giao thủ với Thiên Nguyên Đầu và Địa Ngục Nguyên Đầu, đối phương ra tay khá độc ác, trực tiếp bộc phát toàn lực.

May mà bản thân căn nguyên bất phàm, lại cộng thêm việc nuốt chửng một vị Hỗn Độn Thần Ma.

Nếu không thì vừa rồi xong đời rồi!

Sẽ bị đối phương thám thính ra việc đang ẩn thân ở Giới Dị Năng.

Giờ phút này Thiên Nguyên Đầu và Địa Ngục Nguyên Đầu đang liên thủ, một khi biết được nơi ở của Lục Minh, Bàn Xí Nga không nghi ngờ chút nào, hai kẻ đó sẽ không ngừng không nghỉ mà đuổi tới!

Sẽ tìm mọi cách chém giết Lục Minh ngay tại đây! "Nhóm chat gần đây nên kéo thêm chút người mới, tốt nhất là người bên Dragon Ball và Marvel." Lục Minh nhìn về phía Bàn Xí Nga, bỗng nhiên đưa ra đề nghị.

Bàn Xí Nga nheo mắt, nhìn về phía Lục Minh: "Cậu định ra tay với Kiếm Đạo Nguyên Đầu sao?

Trước đây không phải nói không hứng thú à?

Đổi tính rồi?" "Trước đây là trước đây, hiện tại là hiện tại." Lục Minh lắc đầu, nói: "Trước đây chê phiền phức, và cảm thấy bản thân có năng lực để kháng lại Đa nguyên, nhưng thực lực của kẻ địch vượt quá tưởng tượng của tôi, tôi quả thật nên chuẩn bị nhiều hơn một chút.

Tru Tiên Tứ Kiếm hiện tại tôi đã có ba thanh, tốn thêm chút sức lực tìm thanh cuối cùng và tấm trận đồ kia cũng tốt." "Gần đây không có việc gì làm, chi bằng hoàn thành chuyện này.

Nó sẽ giúp tôi đột phá thuận lợi hơn, chiến lực tăng vọt kinh người hơn!" Bàn Xí Nga gật đầu, Lục Minh đã nói vậy thì tự nhiên y sẽ không từ chối, thậm chí Lục Minh càng mạnh, y hưởng lợi càng nhiều, càng thỏa đáng.

Chương 207

Bất quá Bàn Xí Nga cũng sẽ vì thế mà càng ngày càng bị động.

Đây là chuyện rất bình thường, ai bảo thực lực Lục Minh càng ngày càng mạnh.

Kẻ mạnh bản thân luôn chiếm cứ quyền chủ động. "Nhóm chat quả thật cần thêm dòng máu mới, tôi sẽ kéo một nhóm người vào, tùy tình hình mà sàng lọc, có một số người cũng không thể tin hoàn toàn." Bàn Xí Nga mở miệng nói: "Tôi tin tưởng vào chính mình, nhưng đám Đa nguyên kia cũng không phải trò đùa, trong nhóm chat có thể có 'đinh tử' (gián điệp) cài vào." "Yên tâm đi, có gián điệp thì lại như thế nào?" Lục Minh nghe xong, bật cười một tiếng, cũng không coi là chuyện to tát.

Nguyên nhân rất đơn giản, thực lực của hắn lại không phải yếu ớt vô cùng.

Thật sự bị người ta tính kế, hắn có thể dùng thực lực cường hãn để phá vỡ!

Tuy rằng hiện tại kẻ có thể tính kế, nhập cuộc cơ bản đều là cấp Đa nguyên, nhưng có Lượng Tử Vĩnh Sinh Pháp, Lục Minh thật sự không sợ.

Huống chi Bàn Xí Nga cũng không phải kẻ ăn chay.

Đối phương đã nói vậy, Bàn Xí Nga tất nhiên sẽ đầu tư và cẩn thận hơn trong việc này, khả năng gián điệp vào nhóm là quá thấp.

Bởi vì Bàn Xí Nga không cho phép màn này xuất hiện!

Ngọa tháp chi trắc khởi dung tha nhân hàm thụy? (Bên giường ngủ sao cho phép người khác ngáy?) "Được, vậy để tôi suy tính một phen."

Bàn Xí Nga gật đầu, y chỉ nhắc nhở Lục Minh để hắn cẩn thận, còn về việc trong nhóm chat có thực sự tồn tại gián điệp hay không...

Chậc, Bàn Xí Nga sẽ không cho phép chuyện này xảy ra.

Lục Minh dù có bị tính kế, cũng không thể bị tính kế ở trong này!

Nếu thật sự như vậy, Bàn Xí Nga cảm thấy mình sống uổng phí bao năm rồi!

Sau đó Bàn Xí Nga biến mất.

Bình thường y sẽ không hiện thân, mà sẽ ở trong nhóm chat, đặc biệt là đoạn thời gian gần đây, dù sao cũng phải tiêu hóa vị Hỗn Độn Thần Ma kia.

Vừa rồi vì sự việc khẩn cấp nên mới rời khỏi nhóm chat.

Nay mọi chuyện đã giải quyết, tự nhiên phải quay về. "Có quần viên mới gia nhập!" Bàn Xí Nga vừa mới quay về, chỉ đi vắng một lúc, trong nhóm chat đã phát ra thông báo: Có người gia nhập.

Lần này số lượng người gia nhập không ít, chừng bốn vị. **Bỉ Lỗ Tư (Beerus):** Đây là nơi nào?

Nhóm chat? **Cương Thiết Hiệp (Iron Man):** Xuất hiện trong đầu tôi?

Nhóm chat?

Thứ kỳ quái gì đây! **Đông Phương Bất Bại:** Thủ đoạn của nhân sĩ phe chính đạo sao? **Long Ngạo Thiên:** Hack game?

Mẹ kiếp, ta đã mạnh thế này rồi mới xuất hiện hack!

Có phải đến quá muộn không?

Có muốn bồi thường cho ta không!

Bốn người mới gửi tin nhắn, bị mọi người nhìn thấy.

Lục Minh nhìn xong khóe miệng co giật... **Thám tử lừng danh Mori Kogoro:** Dô, người mới à? **Tinh Thần:** Vị Long Ngạo Thiên này lời nói có hàm ý gì?

Hack game? **Mao Sơn Cửu Thúc:** Người mới giới thiệu đi! **Nga Mi đệ tử Chu Chỉ Nhược:** Nghe tên cảm giác có vẻ rất mạnh.

Trong nhóm có người lên tiếng, cũng bị người mới đột nhiên xuất hiện làm cho kinh ngạc, nhóm chat đã lâu không kéo người, sớm đã tiến vào khu gian đặc thù.

Hôm nay lại kéo vào không ít người. **Cương Thiết Hiệp:** Bắt tôi giới thiệu?

Đừng đùa nữa, không biết tôi sao!

Tôi đã nhìn thấu thân phận của các người, tay chân của Hydra! **Bỉ Lỗ Tư:** Thú vị, cái nhóm chat này bất phàm, ta không cách nào hoàn toàn thám thính và hiểu rõ, tuyệt đối là do kẻ có thực lực vượt xa ta sáng tạo ra. **Đông Phương Bất Bại:** Ta là Ma đạo chí tôn chốn giang hồ! **Long Ngạo Thiên:** Ta...

đại khái là nhân vật chính?

Bốn người lại lên tiếng, người trong nhóm xem xong đều ngẩn tò te.

Bởi vì cách giới thiệu này có chút kỳ quái.

Vì thế có thành viên @Nga Mi đệ tử Chu Chỉ Nhược, @Cương Thiết Hiệp, hết cách rồi, cô nương này tốt bụng: "Là kẻ địch sao?

Hiện tại cậu đang gặp ảo giác?

Yên tâm đi, ở trong này vô cùng an toàn, chúng tôi cũng không thể nào là tay chân của Hydra!

Thậm chí chúng tôi có thể giúp đỡ cậu giải quyết kẻ địch!" **Cương Thiết Hiệp:** Diễn, tiếp tục diễn cho tôi xem!

Cương Thiết Hiệp căn bản không tin... trừ mấy người kỳ lạ kia ra.

Ách, ngoại trừ Đông Phương Bất Bại có chút không tán đồng, cảm thấy nhóm chat có khả năng là thủ đoạn phe chính đạo nhắm vào mình.

Thì những người như Bỉ Lỗ Tư và Long Ngạo Thiên đã hiểu rõ bản chất của nhóm chat.

Bản chất cái nhóm chat này mang ý nghĩa gì, đại biểu cho cái gì.

Đây là một cái nền tảng, một nền tảng phi thường cường đại.

Long Ngạo Thiên hiểu rõ là bình thường, dù sao hắn cũng biết khái niệm "nhóm chat".

Bỉ Lỗ Tư thì hoàn toàn là do nhìn thấu sự lớn mạnh của nhóm chat.

Có thể tạo ra sự tồn tại bực này, thực lực tuyệt đối siêu việt, hắn không có loại kẻ địch này, nếu có thì kẻ địch đó sớm đã giết hắn rồi.

Chứ không phải để hắn bây giờ vẫn còn sống khỏe mạnh!

Lục Minh quả quyết gia nhập cuộc trò chuyện, hắn cũng không thể cứ nhìn mãi được.

Dù sao Lục Minh cũng muốn mưu tính một số thứ. "Chào mừng đến nhóm chat!" Lục Minh gửi tin nhắn, thậm chí thuận tay gửi một cái lì xì chỉ định, nhận cái lì xì này có thể biết được thông tin cơ bản về nhóm chat.

Lục Minh lười phải giải thích với những người này.

Lì xì vừa gửi, Bỉ Lỗ Tư lập tức nhận lấy.

Hành vi theo bản năng, có lì xì sao lại không bấm?

Đây là một loại bản năng!

Sau đó những người khác bùng nổ. **Thám tử lừng danh Mori Kogoro:** Đại lão không thể làm thế, tôi cũng muốn lì xì, sao có thể phát lì xì chỉ định chứ?

Như vậy không thỏa đáng a! **Mao Sơn Cửu Thúc:** +1 **Nga Mi đệ tử Chu Chỉ Nhược:** +1 **Uchiha Madara:** +1 **Bái Nguyệt Giáo Chủ:** +1 "....." Trong nhóm rất nhiều người xếp hàng nhắn +1, Lục Minh quá thiên vị, phát lì xì lại phát chỉ định, đây là coi thường ai!? "???" Lục Minh nhìn những tin nhắn này cũng ngẩn ra, khá lắm...

Lục Minh quả quyết gửi tin nhắn. **Thiên:** @Thám tử lừng danh Mori Kogoro, ngươi cho rằng là thế nào?

Chương 208

Bên kia, Mori Kogoro đang ngồi trong biệt thự, vắt chéo chân, đang hưởng thụ kỳ nghỉ, uống rượu sâm panh ngắm người đẹp.

Ừm, thuận tiện lên nhóm chém gió, gửi tin nhắn.

Sau đó hiện tại hắn trợn tròn mắt, bởi vì thấy Lục Minh @ mình.

Mori Kogoro không hề chần chờ! "Đã thu hồi một tin nhắn." Ấn vào tin nhắn vừa gửi, quả quyết bấm thu hồi, Lục Minh đều đã @ rồi, không thể lại kiêu ngạo như vậy nữa! **Thiên:** Thu hồi tin nhắn làm gì?

Lục Minh gửi một tin.

Trên mặt mang theo nụ cười nhàn nhạt, có lẽ vì trải qua một trận đại chiến, hoặc vì trọng áp trong lòng giảm bớt, hắn hoạt bát hơn rất nhiều.

Thám tử lừng danh Mori Kogoro quả quyết giả chết.

Đại lão đều tìm tới cửa rồi, không dám kiêu ngạo nữa!

Những người khác trong nhóm cũng không nói gì, không gửi tin nhắn nữa.

Không dám!

Không thấy Thiên đều lên tiếng rồi sao?

Không thấy Mori Kogoro thu hồi tin nhắn rồi sao?

Ai dám nhảy ra lúc này!

Bất quá trong nhóm cũng không yên tĩnh quá lâu, sau khi tiếp nhận xong thông tin từ lì xì của Lục Minh, các thành viên mới gia nhập bắt đầu nhắn tin. **Đông Phương Bất Bại:** Đều là thật sao?

Vậy thì quá không thể tin nổi!

Trong phủ đệ, sau khi Đông Phương Bất Bại nhận lì xì xong, bầu trời trước mắt bỗng nhiên biến đổi, đó là vũ trụ hạo hãn vô ngân vô cùng vô tận.

Tinh thần lấp lánh, tinh vân ngưng tụ, phảng phất không có điểm dừng.

Một màn khiến người ta phải than thở.

Đồng thời có lượng lớn thông tin được truyền vào trong đầu Đông Phương Bất Bại, dần dần minh ngộ hết thảy, nhưng Đông Phương Bất Bại vẫn khó mà tin được. **Bỉ Lỗ Tư:** Khó tưởng tượng nổi tất cả đều là thật!

Bỉ Lỗ Tư cũng khó tin, hắn nhìn thấy những hình ảnh càng khiến người ta khiếp sợ hơn, không giống với Đông Phương Bất Bại, đây là Lục Minh đặc biệt chuẩn bị cho hắn.

Dù sao thế giới vị diện của Bỉ Lỗ Tư cũng không yếu.

Tương tự cũng có tồn tại cường đại vô cùng, có thể oanh bạo vũ trụ và tinh cầu.

Hình ảnh có thể khiến Đông Phương Bất Bại thán phục thì chưa chắc làm Bỉ Lỗ Tư thán phục được.

Bỉ Lỗ Tư nhìn thấy hai vị tuyệt thế cường giả đối quyết, sự va chạm giữa các tinh hệ, sự biến hóa trên chiều không gian (vĩ độ), cuộc tranh phong sức mạnh không có điểm dừng!

Trong không gian vô cùng tận chớp động vô tận thân ảnh.

Núi lửa phun trào, từng mảng vũ trụ trở thành phế tích!

Tinh cầu rơi rụng, từng dải ngân hà trở thành tịnh thổ!

Đồng thời, Bỉ Lỗ Tư cũng tiếp thu một số thông tin về nhóm chat,

sau khi xem xong những hình ảnh kia mới dũng mãnh hiện ra trong ký ức.

Bỉ Lỗ Tư chấn hám.

Hắn biết những hình ảnh trước mắt đều là thật, không phải giả.

Cảm giác đó hoàn toàn khác biệt!

Tâm tư Bỉ Lỗ Tư khó bình ổn.

Hắn từng trải qua nhiều chuyện, giao thủ với nhân vật đỉnh tiêm, chiến đến tinh thần rách nát, vũ trụ sụp đổ, nhưng những hình ảnh vừa rồi...

Đó là sự va chạm của đại thiên thế giới chân chính, tranh phong của vô cùng thế giới.

Sự kháng hành liên quan đến vĩ độ...

Khiến tâm tư hắn khó bình, khiến trong lòng hắn có nỗi khát vọng khó tả!

Cương Thiết Hiệp và Long Ngạo Thiên trải qua sự việc cũng tương tự.

Đều chứng kiến một màn khó quên và kinh hãi. **Cương Thiết Hiệp:** Nếu tất cả đều là thật, vậy thế giới đó quá đáng sợ rồi. **Long Ngạo Thiên:** Ta bỗng nhiên cảm thấy, ta chưa hoàn toàn trưởng thành!

Cái hack này có công dụng rất lớn, ta có giới hạn cao hơn! **Thiên:** Đã hiểu rõ hết thảy rồi chứ?

Nhìn tin nhắn gửi trong nhóm, Lục Minh dù cách một màn hình cũng có thể cảm nhận được sự không bình tĩnh của họ, dù sao đó cũng là những màn lật đổ tam quan.

Khóe miệng Lục Minh nhếch lên, có chút ác thú vị? "Cũng không

phải không tốt, trong lòng cũng không thể quá mệt mỏi, không hỏng việc là được." Lục Minh cảm khái một câu, nụ cười trên môi càng thêm sâu. **Thiên:** @Bỉ Lỗ Tư, Zeno gần đây đang làm gì?

Thấy tin nhắn bỗng nhiên hiện ra trong nhóm chat, Bỉ Lỗ Tư nheo mắt, vì sao Lục Minh lại bỗng nhiên hỏi chuyện về Zeno?

Hắn biết Zeno? **Bỉ Lỗ Tư:** Ngươi biết Zeno?

Đối với nghi vấn trong lòng, Bỉ Lỗ Tư không chần chờ, trực tiếp hỏi ra.

Người trong nhóm còn trả lời nhanh hơn cả Lục Minh. **Thám tử lừng danh Mori Kogoro:** Bởi vì Thiên đại lão là toàn tri toàn năng!

Trên đời không có tin tức gì ngài ấy không biết! **Mao Sơn Cửu Thúc:** Tuy rằng lầu trên thích nói hươu nói vượn, nhưng câu này là thật. **Uchiha Madara:** +1 **Nga Mi đệ tử Chu Chỉ Nhược:** +1 **Tinh Thần:** +1 "....." Nhìn những tin nhắn này, Bỉ Lỗ Tư câm nín, có khoa trương đến thế không?

Vì chuyện trước đó, hắn đã biết Lục Minh cường đại, nhưng tịnh không cho rằng Lục Minh lại ly phổ như vậy, thực lực sẽ mạnh đến mức đó.

Không ai rõ ràng hơn hắn về khái niệm toàn tri toàn năng!

Người như vậy đồng nghĩa với truyền thuyết, không nên tồn tại! **Thiên:** Bọn họ nói đại bộ phận là đúng.

Lục Minh hiếm khi nhắn một câu như vậy, tán đồng lời những người khác.

Dù sao mọi người quả thật nói thật, là sự thật. **Bỉ Lỗ Tư:** .....

Bỉ Lỗ Tư nheo mắt lại, Lục Minh tự mình thừa nhận? **Thiên:** Nói cho ta tin tức, đối với ngươi cũng không có hại gì.

Lục Minh gửi tin nhắn.

Vì thực lực thay đổi, tính cách Lục Minh cũng phát sinh biến hóa vi diệu, càng thêm thẳng thắn, càng thêm sái thoát.

Một loại cảm giác vi diệu mà Lục Minh chưa nhận ra.

Giống như người thường không nhìn thấy sự thay đổi của chính mình.

Nhưng các thành viên trong nhóm đều nhìn ra được.

Nếu không phải Lục Minh thực lực cường đại, những biểu hiện trước đó mặc kệ đối mặt cường địch lợi hại thế nào Lục Minh đều có thể nghiền ép, thì trong nhóm chắc đã có người nghi ngờ nick Lục Minh bị hack rồi!

Bỉ Lỗ Tư nghe xong, cảm thấy có chút đạo lý.

Quan trọng hơn, việc Zeno gần đây làm, cả vũ trụ đều biết, hình như nói cho Lục Minh cũng chẳng có gì to tát! **Bỉ Lỗ Tư:** Đang trù tính một hoạt động, hoạt động bao phủ toàn vũ trụ.

Chương 209

Nga Mi đệ tử Chu Chỉ Nhược: Lợi hại vậy sao? **Cương Thiết Hiệp:** Sao động một chút là nâng lên tầng thứ vũ trụ rồi! **Mao Sơn Cửu Thúc:** Thế giới của người mới này không đơn giản, hắn cũng không đơn giản, nếu không thì cũng sẽ không biết những chuyện như vậy!

Tin nhắn của Bỉ Lỗ Tư vừa gửi, trong nhóm đã có người phản hồi.

Dù sao vừa mở miệng đã là hoạt động bao phủ toàn vũ trụ! "Trốn tìm sao?" Lục Minh vừa nghe, nheo mắt lại, là về cái này à?

Lục Minh hỏi trong nhóm.

Bỉ Lỗ Tư rất nhanh đưa ra câu trả lời.

Dường như rất kinh ngạc. **Bỉ Lỗ Tư:** Ngươi biết?

Thông qua câu hỏi trước đó của Lục Minh, Bỉ Lỗ Tư có thể đoán chắc Lục Minh không biết Zeno đang làm gì, nếu không sẽ không hỏi như vậy.

Nhưng Lục Minh sau đó lại nói ra trốn tìm.

Mạo tự hắn biết tất cả!

Vậy Lục Minh cố ý chơi hắn sao?

Cố ý giở trò này?

Bỉ Lỗ Tư cảm thấy không quá có khả năng, chuyện kia đáng giá để suy ngẫm sâu xa.

Bất quá Bỉ Lỗ Tư định hỏi một chút, thực ra cũng không có gì không tốt. **Bỉ Lỗ Tư:** Hình như ngươi đều biết, nhưng lại không

rõ lắm?

Sau khi hỏi câu này, Bỉ Lỗ Tư hiểu ra một chuyện.

Bạn trong nhóm trước đó chẳng phải nói Lục Minh toàn tri toàn năng sao?

Nếu thật sự như vậy, Lục Minh sẽ không biết sao?

Bất quá về loại câu hỏi tìm chết này, Bỉ Lỗ Tư không dám đi hỏi, Lục Minh dù cho không toàn tri toàn năng, nhưng thực lực tuyệt đối không yếu.

Bỉ Lỗ Tư từ phản ứng của người trong nhóm vừa rồi cũng biết được một hai.

Tình khí Lục Minh dường như không tốt, thật sự chọc giận Lục Minh...

Hình như hắn sẽ thật sự ra tay?

Cho nên Bỉ Lỗ Tư không dám đắc tội trên loại thế giới này! "Theo quỹ đạo ban đầu, Bỉ Lỗ Tư hẳn là rơi vào trầm ngủ, sẽ bỏ lỡ trận trốn tìm bao phủ toàn vũ trụ này, nhưng màn này tịnh không xuất hiện." Lục Minh không vội trả lời câu hỏi của Bỉ Lỗ Tư.

Hắn đang suy tư chuyện này.

Dragon Ball vũ trụ dường như đã phát sinh một số biến hóa chưa biết, không theo quỹ đạo ban đầu, đương nhiên đây là suy đoán của hắn, hoặc có lẽ đây mới là quỹ đạo ban đầu? "Hẳn là không, nếu không thì sai biệt quá lớn." Hồi tưởng ký ức, Lục Minh so sánh những gì từng biết.

Rất nhanh Lục Minh lắc đầu, phủ nhận điểm này.

Hết thảy không nên như thế, quả thật đã thoát ly quỹ đạo ban đầu. "Biến hóa sẽ sinh ra, nhưng sẽ không có sai lệch lớn như vậy, chẳng

lẽ có người vươn tay vào thế giới Dragon Ball?

Đã phát hiện ra một phần Kiếm Đạo Nguyên Đầu kia?" Trong đầu Lục Minh hiện lên ý nghĩ này.

Hết cách rồi, Lục Minh chỉ có thể nghĩ về hướng này.

Bởi vì ngoại trừ Kiếm Đạo Nguyên Đầu ra, thế giới Dragon Ball tuy rằng cường đại, nhưng cũng không đáng để một số người hướng tay vào tính kế.

Huống chi một phần Kiếm Đạo Nguyên Đầu tịnh không chỉ mình Lục Minh biết rõ.

Hắn ngẫu nhiên biết được, còn người khác thì sao? "Giữa các Nguyên Đầu đều có quan hệ, chẳng lẽ Kiếm Đạo Nguyên Đầu trước kia khi ngã xuống, từng tính kế, đem tin tức nào đó nói cho người khác?" Trong lòng Lục Minh bỗng nhiên dâng lên một cái suy đoán.

Bất quá rất nhanh, Lục Minh lần nữa phủ nhận nó.

Bởi vì không có khả năng, không thực tế. "Quản làm gì, dám tranh đồ với tôi, Đa nguyên tôi cũng đánh cho gần chết, loại địch nhân này tôi cũng không phải chưa từng gặp!" Lục Minh không để chuyện này trong lòng, định ra phương hướng.

Như hôm nay thế giới Dragon Ball phát sinh biến hóa, có người nhúng tay.

Những người này nếu không liên quan đến mục tiêu cuối cùng, Lục Minh không muốn đi để ý, nhưng một khi ngăn cản hành vi của Lục Minh...

Lục Minh sẽ quả quyết ra tay!

Dám ngăn cản, dù là Đa nguyên, hắn cũng sẽ không tha! **Thiên:** Cũng đừng bỏ lỡ trò trốn tìm.

Lục Minh nghĩ xong, gửi tin nhắn vào nhóm. **Bỉ Lỗ Tư:** ???

Trong lòng hắn có một chút không lý giải được hành vi của Lục Minh.

Luôn có một loại cảm giác lộn xộn! **Thiên:** Gần đây ta muốn đi làm chút chuyện, người giống như ta hẳn là cũng có một số, gần đây ngươi khiêm tốn một chút, nếu không chết thế nào cũng không biết.

Lục Minh đang nhắc nhở Bỉ Lỗ Tư.

Dù sao cũng là thành viên nhóm, Lục Minh cảm thấy có nghĩa vụ này. "Đùa gì thế, ta cũng không phải làm từ bùn!" Thấy tin nhắn Lục Minh gửi, Bỉ Lỗ Tư nheo mắt.

Hắn thực lực mạnh, đấm nát tinh thần, phá toái vũ trụ dễ như trở bàn tay, nghe ý tứ vừa rồi của Lục Minh là tiếp theo sẽ có người cường đại đi xử lý hắn.

Do đó cần cẩn thận một chút, nếu không chết cũng không biết?

Thực lực mạnh như vậy, sẽ có đối thủ không địch lại như thế sao! **Bỉ Lỗ Tư:** Điểm ấy không cần ngươi bận tâm!

Bỉ Lỗ Tư không biết sự cường đại của Lục Minh, gửi một tin nhắn như vậy, người trong nhóm nhìn thấy, nhịn không được trừng lớn mắt.

Bỉ Lỗ Tư...

Dường như quá kiêu ngạo rồi! **Khí Thiên Đế:** Dũng cảm a!

Dù là Khí Thiên Đế cũng nhịn không được gửi một tin nhắn trong nhóm.

Bỉ Lỗ Tư đáp trả Lục Minh một câu, cảm thấy Lục Minh coi thường hắn, do đó tuy rằng Lục Minh rất ngầu, nhưng hắn tỏ vẻ

không sướng với hành vi này của Lục Minh.

Cho nên Bỉ Lỗ Tư làm chuyện này!

Bỉ Lỗ Tư nghĩ: "Có giỏi nữa thì có thể đột nhiên xuất hiện trước mặt ta đánh ta một trận sao?" Sau đó Bỉ Lỗ Tư xem xong tin nhắn trong nhóm lại có một ý nghĩ.

Nhóm chat lúc này: **Mao Sơn Cửu Thúc:** Vị này thật là đại lão, dám làm như vậy! **Nga Mi đệ tử Chu Chỉ Nhược:** Lần này thì xong rồi!

Thần tiên khó cứu! **Thám tử lừng danh Mori Kogoro:** Cạc cạc, kẻ tìm chết không chỉ có một mình ta rồi! **Thiên Hạ Hội Bang Chủ:** Trong nhóm sao náo nhiệt thế? ...

Ngọa tào, cá nhân này không sợ chết sao, chim thế! **Cương Thiết Hiệp:** Tuy rằng không biết đã xảy ra chuyện gì, rốt cuộc nghiêm trọng đến mức nào, nhưng tôi thấy mọi người đều cho là như vậy, thế thì hẳn là thật! **Đông Phương Bất Bại:** Ta cảm thấy cũng là như vậy! **Long Ngạo Thiên:** Thắp hương cho đại lão!

Chương 210

Tin nhắn trong nhóm đang được spam điên cuồng.

Bỉ Lỗ Tư nhìn một màn này đều ngẩn tò te.

Lục Minh trâu bò thế sao?

Bởi vì hắn đỉnh chàng đối phương một câu, mà bị tất cả mọi người cho rằng hắn sẽ thê thảm? "Sẽ không khoa trương vậy chứ?" Bỉ Lỗ Tư thầm lẩm bẩm một câu. "Khá lắm, kiêu ngạo thế sao?" Lục Minh thấy tin nhắn Bỉ Lỗ Tư vừa gửi, cũng ngẩn ra, sau đó đôi mắt hơi híp lại, bị người ta bật lại rồi sao?

Hình như đã lâu không trải qua chuyện như vậy rồi?

Ít nhất là ở trong nhóm chat.

Nơi khác thì không nói, bởi vì bật lại Lục Minh đều là đại lão tầng thứ Đa nguyên, đó không phải cùng một lượng cấp, không thể tính như vậy. "Có cần hay không hướng hắn chứng minh sự cường đại và đáng sợ của ta?" Trong lòng Lục Minh sinh ra ý nghĩ như vậy.

Sau đó Lục Minh cảm thấy cần thiết phải làm thế, không thể để người ta coi thường.

Giây tiếp theo, hắn biến mất tại chỗ, lợi dụng quyền hạn, Lục Minh khóa chặt Bỉ Lỗ Tư, muốn dạy đối phương làm người, không có việc gì đừng có bật đại lão! **Bỉ Lỗ Tư:** Có cần phải khoa trương như vậy không?

Người trong nhóm đang gửi tin nhắn, sắp spam nổ rồi, khiến trong lòng Bỉ Lỗ Tư cực độ bất an, nhịn không được lại gửi một tin. **Thám tử lừng danh Mori Kogoro:** Cảm thấy khoa trương sao?

Thư thư phục phục nằm trên ghế, nhìn phong cảnh nơi xa, và

người đẹp qua lại, Mori Kogoro cảm giác vô cùng thích ý.

Hắn gõ chữ gửi vào nhóm chat. **Thám tử lừng danh Mori Kogoro:** Tốt nhất chú ý một chút, không chừng hiện tại vừa quay đầu lại, sau lưng ngươi chính là đại lão! **Nga Mi đệ tử Chu Chỉ Nhược:** Đúng đúng đúng! **Bái Nguyệt Giáo Chủ:** Điểm ấy xác thực không nên đi phủ nhận. **Bỉ Lỗ Tư:** ???

Nhìn tin nhắn gửi trong nhóm, Bỉ Lỗ Tư nheo mắt, khoa trương thế à? "A, xác thực khoa trương như vậy, có phải khó mà tin nổi hay không?" Lục Minh đứng bên cạnh Bỉ Lỗ Tư, gật đầu, quả quyết tán đồng.

Thông qua quyền hạn và thủ đoạn, Lục Minh đã đến bên cạnh Bỉ Lỗ Tư, đối phương tịnh không hề hay biết.

Lục Minh bởi vì đứng ở góc độ trùng hợp, lắng nghe suy nghĩ của Bỉ Lỗ Tư, sau đó Lục Minh trả lời vấn đề của hắn. "A, sao có thể khoa trương như vậy chứ!" Bỉ Lỗ Tư gật đầu, theo bản năng nói: "Ta cường đại như vậy, dù cho Thiên có cường đại, cũng không thể dễ dàng mạt sát ta được chứ?

Sao có thể cho rằng người khác có thể giết ta?" Câu nói được một nửa, Bỉ Lỗ Tư bỗng nhiên nhận ra không đúng.

Đầu hắn máy móc quay sang một bên, nhìn thấy bên cạnh bỗng nhiên xuất hiện thêm một bóng người, nhìn rất bình thường, thân khoác áo xanh, trên mặt mang nụ cười ôn hòa, trên người không có khí thế cường đại, giống như người bình thường.

Nhưng giờ phút này Bỉ Lỗ Tư đang di chuyển trong vũ trụ.

Xung quanh là từng viên thiên thạch hoạt động với tốc độ cao, cũng vì thế có cuồng phong đáng sợ bồi hồi ở hai bên, người bình thường không thể tồn tại trong hoàn cảnh như vậy.

Bởi vì chỉ cần một cái hô hấp thôi...

Nhục thể của hắn nhất định sẽ bị xé nát!

Cho nên Lục Minh lúc này, càng bình thường, càng chứng minh sự bất phàm! "Là ai!" Lục Minh mạc danh kỳ diệu xuất hiện, lại còn tiếp lời hắn, khiến trong lòng Bỉ Lỗ Tư bỗng nhiên có ý nghĩ không tốt, sẽ không phải là Thiên chứ?

Nếu Lục Minh thật sự là Thiên trong nhóm... "Vậy xác thực hình như mạnh hơn ta quá nhiều!" Bỉ Lỗ Tư trong lòng nghĩ vậy, cũng vẻ mặt ngưng trọng nhìn chằm chằm Lục Minh bỗng nhiên xuất hiện trước mắt, Thiên thật sự tới rồi sao? "Vừa rồi không phải ở trong nhóm bật lại ta sao?" Lục Minh khóe miệng khẽ nhếch, nhìn về phía Bỉ Lỗ Tư trước mắt.

Bỉ Lỗ Tư: "....." "Là thật!" Mắt Bỉ Lỗ Tư trừng lớn, thật sự là Lục Minh! "Có thể vô thanh vô tức tiếp cận ta, thực lực bất tục, trách không được có gan nói ra lời như vậy." Hít sâu một hơi, cưỡng ép để bản thân trấn định, Bỉ Lỗ Tư mở miệng.

Lục Minh nheo mắt. "Quật cường thế sao?" Trên mặt Lục Minh bỗng nhiên nở nụ cười.

Trong ánh mắt mộng bức của Bỉ Lỗ Tư, Lục Minh bỗng nhiên áp sát thân thể hắn, ngay sau đó, giống như nhẹ nhàng vung một cái tát xuống. "Oanh!" Mắt Bỉ Lỗ Tư nháy mắt trừng lớn, miệng hơi lồi ra.

Đều không có nhìn rõ, Lục Minh đối với hắn ra tay!

Càng quan trọng hơn là, một cái tát rõ ràng nhẹ nhàng như vậy, sức mạnh lại kinh người đến thế, đánh vào trên người hắn, giống như vũ trụ tinh thần va chạm.

Thậm chí còn muốn khoa trương hơn vài phần!

Cỗ sức mạnh này Bỉ Lỗ Tư khó có thể thừa nhận, thân thể hắn bị

oanh bay.

Nặng nề nện vào một hành tinh vô danh ở phía sau! "Ầm ầm ầm!" Âm thanh nổ tung càng thêm ầm ĩ truyền ra, trong vũ trụ trống trải có vẻ có chút cô tịch, trên người Bỉ Lỗ Tư cũng chảy máu.

Ngực nổ tung, có máu thịt lỏa lộ, máu tươi chảy xuôi!

Còn phần lưng của hắn thì hoàn hảo không tổn hao gì.

Tuy rằng lưng hắn va chạm vào tinh cầu, nhưng tịnh không gây ra thương thế quá lớn cho hắn, thậm chí một chút bị thương ngoài da cũng không có.

Thương thế chủ yếu trên người, đến từ một chưởng nhẹ nhàng của Lục Minh! "Đau!" Trên trán có mồ hôi lạnh nhỏ giọt, Bỉ Lỗ Tư có chút không dám tin.

Hắn ngẩng đầu, nhìn về phía Lục Minh, trong mắt không giải thích được!

Lục Minh lợi hại thế sao?

Một chưởng nhẹ nhàng đánh hắn thành cái dạng này!? "Hình như hơi quá kiêu ngạo rồi." Biểu tình trên mặt Lục Minh không đổi, tính cách hắn tuy rằng đang phát sinh biến hóa vi diệu, nhưng chỉnh thể sẽ không có thay đổi quá lớn.

Lục Minh vẫn là Lục Minh, vĩnh viễn đều là vậy.

Dù cho tính cách Lục Minh ôn hòa hơn một chút, nhưng cũng không phải ai cũng có thể mạo phạm.

Mạo phạm là phải trả giá đắt, thừa nhận cái giá đó! "Thực lực vì sao mạnh như vậy?" Vết thương ở ngực tịnh không phải thương thế đơn thuần, đem lại cho Bỉ Lỗ Tư một số hiệu quả tiêu cực, khiến hắn cả người vô lực, suy yếu vô cùng.

Trong tình huống này, Bỉ Lỗ Tư miễn cưỡng mở miệng. "Ta thực lực vì sao mạnh như vậy?" Nghe Bỉ Lỗ Tư nói, Lục Minh nheo mắt, sự cường đại của hắn không phải rõ như ban ngày sao?

Chẳng lẽ Bỉ Lỗ Tư nhìn không ra à? "Đối với thực lực cường đại của ta, hình như cậu có chút kinh ngạc." Lục Minh tới gần đối phương.

Hắn khinh miêu đạm tả di chuyển trong vũ trụ.

Nhìn như bình thường, thực tế tịnh không bình thường!

Người thường không cách nào đánh bại Bỉ Lỗ Tư.

Càng không cách nào khinh miêu đạm tả đi lại trong vũ trụ. "Ngươi muốn làm gì?" Thấy Lục Minh dựa lại gần, Bỉ Lỗ Tư có chút kinh hãi, sợ hãi cực độ, tim đập điên cuồng, huyết áp tăng vọt.

Thương thế trước ngực đang chảy máu, khiến hắn khó chịu đến cực điểm, suy yếu.

Lục Minh lại muốn ra tay với hắn sao!? "Hình như cậu vô cùng sợ hãi tôi?" Lục Minh chậm rãi đi đến bên cạnh Bỉ Lỗ Tư, từ trên cao nhìn xuống hắn, mở miệng nói: "Vừa rồi đâu có như vậy." "Vừa rồi đâu chỉ là kiêu ngạo bình thường!" "....." Nghe Lục Minh nói, Bỉ Lỗ Tư không biết nên nói gì.

Tự tát mình mấy cái!

Lục Minh nói không sai, vừa rồi hắn xác thực kiêu ngạo.

Nhưng đó không phải cùng một khái niệm!

Chương 211

Trước đó Bỉ Lỗ Tư tịnh không biết sự cường đại của Lục Minh, chỉ coi Lục Minh là cường giả bình thường...

Tồn tại như vậy, hắn cũng không phải không đắc tội được!

Nhưng hiện tại là khái niệm khác rồi.

Bởi vì đối phương xuất hiện!

Phảng phất bằng không xuất hiện ở bên cạnh, quá trình này hắn không hề phát giác Lục Minh, người sau càng quả quyết đối với hắn ra tay...

Không có lực phản kháng!

Dốc toàn lực đi kháng cự, không có một đinh điểm tác dụng!

Thử hỏi trong tình huống này, Bỉ Lỗ Tư còn dám kiêu ngạo?

Nếu biết thực lực Lục Minh, thật sự vô hạn tiếp cận toàn tri toàn năng, có thể dễ dàng đi đến bên cạnh hắn, ra tay với hắn, hắn cũng không có bất kỳ năng lực phản kháng nào...

Bỉ Lỗ Tư vừa rồi nhất định sẽ không kiêu ngạo như vậy! "Đó là cái ngoài ý muốn, ta xin lỗi!" Dễ bị cảm xúc ảnh hưởng, Bỉ Lỗ Tư hướng Lục Minh cúi đầu.

Bởi vì trêu chọc phải tồn tại không thể trêu chọc!

Bỉ Lỗ Tư sẽ bị cảm xúc ảnh hưởng, sẽ bạo nộ, sẽ làm ra một số chuyện.

Nhưng không thể ở trước mặt Lục Minh làm thế!

Bởi vì Lục Minh sẽ thu thập hắn!

Bỉ Lỗ Tư biết mình không phải đối thủ của Lục Minh, thật sự chọc Lục Minh nổi điên, Lục Minh có thể trực tiếp ra tay kết liễu hắn.

Từ chuyện phát sinh trước đó đều có thể nhìn ra.

Căn bản không chọc nổi Lục Minh! "Xin lỗi có thể giải quyết mọi chuyện sao?" Lục Minh khóe miệng khẽ nhếch, trên mặt mang theo lạnh lùng.

Sắc mặt Bỉ Lỗ Tư cứng đờ, không biết nên nói gì, chẳng lẽ chặt đầu xuống tặng cho Lục Minh sao? "Tự nhiên là không thể, ta nguyện ý trả bất cứ giá nào, bình ổn lửa giận của ngài." Bỉ Lỗ Tư mở miệng, ngữ khí phi thường miễn cưỡng. "Ta muốn đi vào kho tàng của Zeno!" Lục Minh nhìn về phía Bỉ Lỗ Tư, bỗng nhiên mở miệng nói. "Kho tàng của Zeno?" Nghe câu nói bỗng nhiên thốt ra của Lục Minh, Bỉ Lỗ Tư ngạc nhiên.

Sao lại dính dáng đến kho tàng của Zeno? "Không thể đưa ta vào?" Lục Minh như cười như không nhìn Bỉ Lỗ Tư, người sau không có lập tức đáp ứng! "Tự nhiên là có thể!" Nghênh tiếp ánh mắt như cười như không của Lục Minh, tim Bỉ Lỗ Tư đập điên cuồng, trong lòng hắn bất an, thế là theo bản năng trả lời vấn đề.

Trực giác Bỉ Lỗ Tư nói cho hắn biết, không đồng ý Lục Minh vừa rồi nói...

Có lẽ sẽ trải qua chuyện không tốt! "Vào kho tàng Zeno cũng không phải chuyện khó, ta đưa ngài đi!" Trong lòng thở dài một hơi, tâm tình Bỉ Lỗ Tư không tốt.

Sớm biết Lục Minh thực lực mạnh như vậy, tính khí, tính cách bạo táo như vậy.

Trước đó đã không đắc tội Lục Minh!

Cũng may vào kho tàng Zeno tịnh không khó khăn, thân phận của

hắn dù sao cũng bày ở đó, có lẽ có một chút độ khó, nhưng chung quy có thể làm được.

Ít nhất so với việc đối kháng cùng Lục Minh, theo Bỉ Lỗ Tư thấy, đây là lựa chọn tốt nhất, cũng là lựa chọn duy nhất! **Thám tử lừng danh Mori Kogoro:** @Bỉ Lỗ Tư, không nói chuyện nữa à? **Mao Sơn Cửu Thúc:** @Bỉ Lỗ Tư, đúng vậy!

Mau lên tiếng! **Nga Mi đệ tử Chu Chỉ Nhược:** Làm cái gì thế? **Long Ngạo Thiên:** Ta có một ý nghĩ to gan, có phải hay không Thiên đi rồi?

Giờ phút này Bỉ Lỗ Tư, hết cách trả lời! **Bái Nguyệt Giáo Chủ:** Ta cũng cảm thấy như vậy, Thiên hắn là đã đến chỗ Bỉ Lỗ Tư bên kia, không chừng hiện tại đang trấn áp Bỉ Lỗ Tư, làm sao trả lời? **Đông Phương Bất Bại:** Khoa trương thế sao? **Uchiha Madara:** Sắt sắt phát đẩu (đầu chó) Trong nhóm chat, từng tin nhắn lại được load ra, Lục Minh và Bỉ Lỗ Tư đều nhìn thấy, sắc mặt Bỉ Lỗ Tư vì thế mà vô cùng đặc sắc.

Bởi vì thật sự bị mọi người trong nhóm đoán trúng!

Giờ phút này hắn bị Lục Minh trấn áp, không thể đi chém gió! "Không được, ta không thể để bọn họ nghĩ như vậy, thế thì sau này ta há không phải mất hết mặt mũi?

Phải mau chóng lên tiếng, thay đổi cách nghĩ của họ!" Bỉ Lỗ Tư định phát ngôn trong nhóm, thay đổi suy nghĩ của mọi người.

Ít nhất hết thảy không thể trần trụi như vậy.

Nếu không thì, há chẳng phải trở thành lịch sử đen tối? **Thiên:** Đoán không sai.

Nhưng còn chưa đợi Bỉ Lỗ Tư lên tiếng, Lục Minh đã đi trước một bước, ba chữ đánh lên, cả nhóm tức thì yên tĩnh lại!

Đại khái qua một hai giây, trong nhóm phảng phất như bị châm ngòi nổ, bùng nổ! **Thám tử lừng danh Mori Kogoro:** Ngọa tào, sẽ không đâu chứ? **Mao Sơn Cửu Thúc:** Ngọa tào, sẽ không đâu chứ? **Nga Mi đệ tử Chu Chỉ Nhược:** Ngọa tào, sẽ không đâu chứ? **Bái Nguyệt Giáo Chủ:** +1 **Đông Phương Bất Bại:** +1 **Uchiha Madara:** +1 **Người khác:** +1 Cơ hồ tất cả mọi người trong nhóm đều gửi tin nhắn, từng dòng lại từng dòng tịnh tề chỉnh tề như một, tất cả mọi người đều kinh ngốc, là thật!

Lục Minh thật sự đi tìm Bỉ Lỗ Tư gây phiền toái rồi!

Offline "hẹn đánh" sao? **Bỉ Lỗ Tư:** Đại lão tìm ta nói chuyện, không có khoa trương như vậy.

Bỉ Lỗ Tư vội cứu vãn, nếu không hình tượng hủy hết.

Hắn cảm thấy Lục Minh hẳn là sẽ không tìm phiền toái đâu nhỉ?

Ở trên loại chuyện nhỏ này!

Bỉ Lỗ Tư ở trong nhóm gõ chữ, thuận tiện nhìn về phía Lục Minh bên cạnh.

Sau đó phát hiện Lục Minh cũng nhìn hắn, nhưng không biểu thị gì.

Điều này làm cho Bỉ Lỗ Tư trong lòng an định, quả nhiên không đoán sai, Lục Minh không tìm phiền toái, Lục Minh không ở trên loại chuyện nhỏ này gây khó dễ. **Thám tử lừng danh Mori Kogoro:** Thật vậy chăng? **Uchiha Madara:** Ngươi cảm thấy ta sẽ tin tưởng sao? **Nga Mi đệ tử Chu Chỉ Nhược:** Giải thích chính là che giấu, che giấu sự thật! **Tinh Thần:** Ta đồng ý với mấy vị lầu trên nói! (Xoa đầu chó hắn) **Long Ngạo Thiên:** Ha ha ha!

Tin nhắn trong nhóm không ngừng gửi đi, mọi người hoan nhạc vô cùng, mọi người đều đang xem kịch, có kinh ngạc hành vi của Lục

Minh, có kinh ngạc Bỉ Lỗ Tư tìm đường chết.

Thấy từng tin nhắn được gửi, đầu Bỉ Lỗ Tư đều to ra.

Trong lòng hắn hối hận vô cùng!

Sớm biết mọi chuyện sẽ biến thành cái dạng này, vừa rồi đã không kiêu ngạo như thế! "Cũng may ta đủ cẩn thận, không có nói lung tung, nếu không hiện tại ta khẳng định cũng thê thảm vô cùng, không thua gì cái tên gọi là Bỉ Lỗ Tư kia." Bên kia, Cương Thiết Hiệp ở trong nhà nhìn nhóm chat.

Trơ mắt nhìn một màn hài kịch trong nhóm xuất hiện.

Cương Thiết Hiệp thở phào nhẹ nhõm, bản thân hắn cũng thập phần kiêu ngạo.

Trước đó còn ở trong nhóm phát ngôn nguy hiểm.

Chương 212

Cũng may có người đi trước một bước đắc tội Lục Minh, nếu không thì, lại thêm một lát nữa có khả năng, Bỉ Lỗ Tư là đang giúp hắn nằm trên bom! **Cương Thiết Hiệp:** Chúc phúc!

Cương Thiết Hiệp nghĩ vậy, gửi một tin nhắn trong nhóm.

Với tư cách người mới, cho Bỉ Lỗ Tư lời chúc phúc!

Ừm, ta cổ vũ cho ngươi!

Người khác trong nhóm thấy Cương Thiết Hiệp gửi tin nhắn này, cũng nhao nhao gửi theo, nội dung tương tự. **Thám tử lừng danh Mori Kogoro:** @Bỉ Lỗ Tư, chúc phúc! **Mao Sơn Cửu Thúc:** Chúc phúc, chúc phúc! **Nga Mi đệ tử Chu Chỉ Nhược:** Thật ra yên tâm đi, Thượng Thiên không tồi, tối đa là giáo huấn, sẽ không nguy hại đến tính mạng của ngài đâu!

Ừm, Chu Chỉ Nhược xem trọng Lục Minh.

Bởi vì biểu hiện trước đó của Lục Minh thực tại rất chính phái. **Bỉ Lỗ Tư:** .....

Bỉ Lỗ Tư có chút phát điên, nhìn Lục Minh trước mắt, tuy rằng đối phương tịnh không ngăn cản một loạt hành vi vừa rồi, nhưng đối phương... "Theo quỹ đạo thế giới ban đầu, Tôn Ngộ Không chưa xuất hiện." Đối với suy nghĩ trong lòng Bỉ Lỗ Tư, Lục Minh tịnh không rõ ràng.

Lục Minh nhìn như nhìn về phía Bỉ Lỗ Tư, thực ra không phải.

Lục Minh đang suy tư một số chuyện, ánh mắt theo bản năng rơi vào hướng Bỉ Lỗ Tư đang đứng, cho nên cho người ta cảm giác đang nhìn Bỉ Lỗ Tư, kỳ thực Lục Minh không nhìn hắn.

Lục Minh đang suy tư một số việc, liên quan đến Dragon Ball nguyên bản.

Như hôm nay Zeno đang tổ chức chơi trốn tìm lấy vũ trụ làm phạm vi.

Hình như ở giai đoạn thời gian này, Tôn Ngộ Không chưa sinh ra? "Xem ra gặp không được, thiếu một chút niềm vui thú." Trong Dragon Ball nguyên bản, người khiến Lục Minh chú ý nhất là Tôn Ngộ Không, khác với những người khác, Lục Minh thiên ái nhân vật chính.

Chỉ tiếc có duyên không phận, lần này chú định không cách nào tương ngộ. "Xuất phát đi, cùng đi đến kho tàng của Zeno." Lục Minh nhìn về phía Bỉ Lỗ Tư mở miệng nói.

Bỗng nhiên cảm thấy thế giới Dragon Ball không có gì đáng ở lại, mau chóng lấy đi một phần Kiếm Đạo Nguyên Đầu, sau đó rời đi thôi.

Dòng thời gian của thế giới Dragon Ball này khiến hắn không thích.

Bỉ Lỗ Tư gật đầu.

Sau đó đứng dậy, muốn dẫn Lục Minh đi đến đích.

Nhưng vừa mới làm thế, vừa mới đứng lên, liền thống khổ ngồi bệt xuống đất, bởi vì ngực hắn thống khổ, máu đang chảy!

Thương thế Lục Minh vừa rồi tạo thành, tịnh không thuyên giảm.

Tương phản theo thời gian trôi qua, cho người ta cảm giác càng diễn càng liệt.

Điều này làm cho Bỉ Lỗ Tư khó chịu muốn chết, thậm chí không dùng được sức!

Bỉ Lỗ Tư đối với việc này cảm thấy khó tin.

Trước đó đối với việc này, cảm giác không ổn, từng tao ngộ đại

chiến đáng sợ, thân thể đều suýt chút nữa bị đánh nát, lúc đó vẫn cụ bị hoạt lực.

Kéo tấm thân trọng thương, vẫn có thể làm việc.

Thậm chí ngạnh sinh sinh giết chết một vị cường địch, đánh nổ tinh cầu, vũ trụ!

Nhưng hiện tại chỉ là ngực có vết thương.

Trừ cái đó ra, hoàn hảo không tổn hao gì.

Nhưng trong tình huống này, lại vô lực!? "Quên giúp cậu trị liệu thương thế." Lục Minh liếc mắt, nhìn Bỉ Lỗ Tư một cái, quả thật quên mất chuyện này.

Lục Minh búng tay một cái, một hạt quang điểm màu xanh phiêu lạc!

Quang điểm màu xanh, nháy mắt rơi vào chỗ vết thương trên ngực Bỉ Lỗ Tư. "Hít." Người sau trong miệng nhịn không được phát ra tiếng rên rỉ.

Khi quang điểm màu xanh kia rơi vào chỗ bị thương, Bỉ Lỗ Tư có thể cảm thụ chỗ ngực ngứa ngáy, vết thương đang nhanh chóng khôi phục!

Dùng tốc độ mắt thường có thể thấy được, huyết nhục nảy mầm, đan xen.

Huyết nhục bị thương liền lại làm một, da dẻ khô héo tróc ra.

Đồng thời có một cỗ sức mạnh rót vào trong thân thể hắn!

Đó là sinh mệnh lực bành trướng, thân thể một lần nữa sở hữu hoạt lực!

Bởi vì có Lục Minh giúp đỡ, cho nên Bỉ Lỗ Tư nhanh chóng khôi phục.

Trong thân thể sung mãn hoạt lực, hoàn hảo không tổn hao gì.

Thậm chí còn khoa trương hơn, Bỉ Lỗ Tư cảm giác thực lực tăng cường rất nhiều, nhìn nắm tay nắm chặt, cảm giác có thể dễ dàng đánh nổ vài ngôi sao!

Thực lực ít nhất phải tăng lên mấy lần!

Bỉ Lỗ Tư cảm nhận hết thảy, hết thảy sẽ không có sai!

Lục Minh giúp hắn tăng lên thực lực! "Cảm giác thế nào?" Lục Minh nhìn về phía Bỉ Lỗ Tư.

Bỉ Lỗ Tư điên cuồng gật đầu, cảm giác trạng thái của mình tốt cực kỳ. "Cho cậu bồi thường, để thực lực cậu gia tăng không ít." Lục Minh gật đầu, Bỉ Lỗ Tư hài lòng là được.

Tuy rằng đối phương trước đó quá đáng, nhưng đối phương chỉ cần làm việc cho hắn, Lục Minh cũng sẽ không so đo tiền hiềm, sẽ giúp đối phương một phen.

Bỉ Lỗ Tư gật đầu, đứng dậy, muốn dẫn Lục Minh đi gặp Zeno, sau đó quang minh chính đại đi vào kho tàng, chứ không phải lén lút đi vào trong đó.

Bởi vì thực tại không thể làm như vậy! "Ai đang ở đây gây chuyện!" Bỉ Lỗ Tư vừa mới đứng dậy, vừa mới muốn dẫn đường, bỗng nhiên phương xa có một cái âm thanh truyền đến, động tĩnh ở đây trước đó đã dẫn tới sự chú ý của một số người. "?" Cái âm thanh này Bỉ Lỗ Tư thập phần quen thuộc, lão đối thủ: Champa! "Nơi này hình như không phải vũ trụ do ngươi chưởng quản!" Bỉ Lỗ Tư trong lòng tính toán.

Nơi này hẳn là không thuộc phạm vi Champa quản hạt đi?

Cho nên vì sao hắn lại xuất hiện? "Ta còn tưởng là ai nhàm chán như vậy, sẽ ở trong vũ trụ gây chuyện và phá hoại!

Tình xúc không tốt sao?

Bao nhiêu năm rồi vẫn không đổi!" Champa, khi nhìn thấy Bỉ Lỗ Tư xong liền mở miệng.

Trên mặt hắn lộ ra vẻ quả nhiên, dường như không kinh ngạc.

Hình như Bỉ Lỗ Tư xác thực thích phá hoại hết thảy, làm loại chuyện này! "Ngươi đang nói hươu nói vượn cái gì?" Bỉ Lỗ Tư quả quyết phản bác, Champa tìm chết sao?

Dám phỉ báng ta như thế? "Ta nói không phải nói thật sao?

Hỏi bất cứ một vị Phá Hoại Thần nào, đều sẽ nói như vậy!

Cần gì phải lúc này giả bộ?" "Còn nữa, cái tên nhân loại bên cạnh ngươi là ai?" "Mang theo làm gì?

Vũ trụ cũng không phải nơi loại sinh mệnh yếu ớt này có thể đặt chân!

Loại trói buộc này, dễ dàng chết đi trong phong ba vũ trụ!" Champa nhìn về phía Bỉ Lỗ Tư, ngạo mạn mở miệng.

Đồng thời chú ý tới Lục Minh ở một bên.

Không có nhìn thấy hết thảy phát sinh trước đó, Champa cho rằng Lục Minh là một nhân loại bình thường, chiến đấu lực chỉ có 5, hàng cặn bã!

Chương 213

Cho nên Champa châm chọc Lục Minh. "....." Vốn dĩ Bỉ Lỗ Tư có chút tức giận, muốn cùng Champa giao thủ, giáo huấn hắn.

Bởi vì sự việc phát sinh trước đó, vốn tính khí đã không tốt...

Champa ở giờ khắc này châm chọc, cùng tìm chết có gì khác biệt?

Nhưng khi Bỉ Lỗ Tư nghe câu nói vừa rồi của Champa, Bỉ Lỗ Tư bỗng nhiên không nói nữa, bởi vì hắn biết Champa thảm rồi!

Lục Minh cường thế và hung ngoan Bỉ Lỗ Tư đã thấy, dù sao vừa rồi hắn chân chân thực thực cảm nhận được hết thảy, ngực hắn hiện tại đều ẩn ẩn đau.

Đó thật sự là đi dạo một vòng giữa sinh và tử.

Bỉ Lỗ Tư vốn dĩ muốn tìm Champa gây phiền toái, đối phương không nên trêu chọc hắn.

Nhưng hiện tại Bỉ Lỗ Tư không định làm thế.

Bởi vì Champa đã trêu chọc một tồn tại càng không nên trêu chọc. "Cảm thấy tôi yếu, chiến đấu lực là 5, hàng cặn bã?" Lục Minh liếc mắt, nhìn về phía Champa cách đó không xa. "Chẳng lẽ không đúng sao?" Champa nhìn về phía Lục Minh và Bỉ Lỗ Tư, trong mắt mang theo trào phúng: "Quản tốt người hầu của ngươi, đây là lần đầu tiên, ta nể mặt ngươi không ra tay với hắn!" "Lần sau còn dùng ngữ khí như vậy nói chuyện với ta, ta sẽ giết hắn!" Champa phi thường bá khí, nói như vậy với Lục Minh và Bỉ Lỗ Tư.

Bỉ Lỗ Tư: "???" Bỉ Lỗ Tư cả người đều ngẩn ra, Champa so với hắn còn kiêu ngạo hơn sao? "Ngươi có thể thu hồi câu nói kia." Bỉ Lỗ Tư nghiêm túc nhìn Champa, mở miệng nói.

Bỉ Lỗ Tư cho rằng quan hệ song phương tuy rằng bình thường, nhưng dù sao cũng tính là đồng liêu, không thể trơ mắt nhìn Champa tìm chết.

Bởi vì thật sự sẽ chết!

Lục Minh là một người phi thường ngoan lạt, thật sự chọc hắn bất mãn, Bỉ Lỗ Tư tịnh không nghi ngờ chút nào, hắn thật sự sẽ xuống tay giết người!

Trước đó Lục Minh đã dùng hành vi chứng minh hết thảy! "Ta chỉ bất quá đang nói thật." Bỉ Lỗ Tư lương khổ dụng tâm, Champa tịnh không có phát giác.

Hắn vẫn mở miệng, không chút che giấu sự trào phúng.

Thậm chí Champa cho rằng Bỉ Lỗ Tư não có vấn đề, bởi vì từ ngữ khí vừa rồi của Bỉ Lỗ Tư nghe ra được sự khuyên bảo, quả thực làm cho Champa cảm thấy không thể tin nổi. "....." Bỉ Lỗ Tư dùng ánh mắt nhìn người chết nhìn Champa.

Dù sao cũng đã tận lực, nhiều lần nhắc nhở đối phương, nhưng đối phương căn bản không nghe, Champa như vậy Bỉ Lỗ Tư không định quản nữa.

Bởi vì nếu cứ tiếp tục có khả năng sẽ hại lây cả hắn vào! "Ông có thể lặp lại lời vừa rồi một lần nữa." Lục Minh ở bên cạnh lạnh lùng mở miệng, đôi mắt gắt gao nhìn chằm chằm Champa.

Theo Lục Minh thấy, Champa quá kiêu ngạo rồi!

Không có lý do gì lại kiêu ngạo, hống hách như vậy, nói ra lời như thế!

Bởi vì người hắn đối mặt không phải người bình thường! "Nghe ngữ khí của ngươi, dường như muốn ra tay với ta?" Champa từ trên cao nhìn xuống Lục Minh, tịnh không biết, hiện tại hắn đang trải qua

nguy cơ chưa từng có, thần tiên cũng cứu không được! "Cái này đều có thể bị ông nhìn ra?" Lục Minh nheo mắt, âm thanh không có tình cảm từ trong miệng thốt ra. "Quá dễ dàng bị ta nhìn ra rồi." Champa nhìn về phía Lục Minh, âm thanh lạnh lùng từ trong miệng thốt ra: "Ngươi không nên có cảm xúc như vậy, bởi vì một khi có cảm xúc như vậy, dù cho là người hầu của Bỉ Lỗ Tư, hôm nay cũng hẳn phải chết không thể nghi ngờ, không ai có thể cứu!" Champa vừa nói, vừa nhìn về phía Bỉ Lỗ Tư.

Trong đôi mắt tản ra thanh sắc quang mang lưu lộ ra một loại thần tình: "Ngươi muốn ngăn cản ta sao?" Bỉ Lỗ Tư quả quyết tránh ra.

Champa muốn tìm chết, vì sao không thành toàn cho đối phương?

Champa: "???" Thấy Bỉ Lỗ Tư không chút do dự nhường thân vị, Champa có một chút mộng bức, một màn này không nên xuất hiện, có chút không đúng!

Bởi vì theo lý, Bỉ Lỗ Tư không nên tránh ra.

Sự việc quan hệ tôn nghiêm, sao có thể làm chuyện như vậy? "Cũng không có gì không đúng..." Champa cẩn thận nghĩ, tịnh không phát hiện chỗ nào không đúng.

Bỉ Lỗ Tư tránh ra theo Champa thấy, không chừng là sợ hãi, cái lý do này nói được, cho nên Champa không có ở chuyện này suy nghĩ sâu xa.

Không cảm thấy có chỗ nào không ổn.

Sau đó hắn muốn ra tay!

Lục Minh kiêu ngạo như thế, không xử lý hắn, thì coi ra thể thống gì? "Chủ nhân của ngươi đều mặc kệ, hôm nay ngươi chú định phải chết!" Champa mở miệng, trong giọng nói không chút che giấu sát ý kinh người!

Sắc mặt Lục Minh cũng triệt để đen xuống! "Hết diễn!" Âm thanh băng lãnh của Lục Minh truyền ra.

Nhiên nghênh tiếp Lục Minh tịnh không phải lời nói của Champa, mà là công kích của hắn, hắn khinh thường tiếp tục nói chuyện với Lục Minh, trong mắt hắn Lục Minh là người chết.

Cùng người chết nói nhiều như vậy làm gì? "Ầm ầm ầm!" Âm thanh to lớn vô cùng truyền đến, tiếng vang như nổ tung, cuồn cuộn như thiên lôi, một đạo tia chớp sắc bén (Duệ lợi thiểm quang) bắn về phía Lục Minh!

Lục Minh cách Champa một khoảng cách vốn tương đối xa.

Nhưng là lúc này, khoảng cách này đang nhanh chóng rút ngắn, trong nháy mắt đã không còn.

Tia chớp sắc bén như lôi đình đâm vào ngực Lục Minh!

Một khi một kích này trúng Lục Minh, Lục Minh tất nhiên sẽ bị thương!

Champa thật sự muốn giết Lục Minh! "Tìm chết!" Âm thanh bình tĩnh, từ trong miệng thốt ra, nhưng dưới sự bình tĩnh này che giấu chính là sát ý ngập trời, Lục Minh thật sự phẫn nộ rồi!

Thật sự bị người ta nhắm vào, bị người ta đánh ra một kích trí mạng! "Gan to lắm, thật sự muốn dồn ta vào chỗ chết!" Ánh mắt sâm hàn, nhìn một kích như tia chớp kia, Lục Minh nhẹ nhàng phất tay, tia chớp tấn lôi kia, nháy mắt bị Lục Minh đập tan biến!

Trong khoảnh khắc hóa thành bọt nước quang ảnh, mây khói tan thành mây khói!

Thực lực Lục Minh siêu việt Champa quá nhiều.

Đối phương bộc phát một kích, Lục Minh có thể thoải mái tùy ý,

tiện tay gạt bỏ!

Champa: "???" Thấy Lục Minh nhẹ nhàng một cái đem công kích của hắn đánh diệt.

Champa cả người đều choáng váng!

Hắn cảm thấy không thể tin nổi, Lục Minh không phải một người bình thường sao?

Một người bình thường có thể làm được một màn này?

Đáp án hiển nhiên, là không có khả năng.

Lục Minh không thể nào là người bình thường!

Lục Minh không phải người bình thường, nhưng hắn lại cho rằng Lục Minh là người bình thường, Lục Minh che giấu cảm tri, khiến hắn không cách nào tham tra thực lực chân chính...

Mắt Champa bỗng nhiên trừng lớn, căn cứ những gì đã biết, chỉ có thể chứng minh một điểm, đó là Lục Minh là một vị chí cường giả!

Thực lực còn cường hãn hơn hắn!

Hình như đắc tội một người không nên đắc tội!?

Tư duy của Champa giờ khắc này đình chỉ.

Hắn không thể tiếp tục suy nghĩ, bởi vì hết cách rồi.

Tư duy của hắn đoạn tuyệt, trước mắt mãnh liệt tối sầm.

Ý thức của hắn vĩnh viễn dừng lại tại giờ khắc này!

Tại ý thức cuối cùng của Champa, loáng thoáng nhìn thấy phương xa có một vệt lụa trắng lóe lên, ngay sau đó cổ đau xót, trước mắt trời đất quay cuồng!

Champa chết!

Lục Minh xử lý hắn, không có bất kỳ do dự nào!

Bởi vì đối phương tìm chết!

Cho nên Lục Minh thành toàn!

Chương 214

Ở bên cạnh Bỉ Lỗ Tư nhìn một màn này, thân thể hơi hơi run rẩy, vừa rồi hắn muốn cứu Champa, nhưng không thành công, đối phương căn bản không coi phản ứng của hắn ra gì, thậm chí cố ý đi khiêu khích.

Nếu không thì, Champa khẳng định sẽ không chết.

Dù sao cũng là "thân quyến", Champa bạo tễ (chết bất đắc kỳ tử), tâm tình Bỉ Lỗ Tư cũng không tốt, nhưng cũng không có nói nhiều.

Bởi vì Champa tìm chết!

Bởi vì bên cạnh hắn có Lục Minh - vị đại hung thần này!

Một vị Phá Hoại Thần đáng sợ cứ như vậy ngã xuống, nguyên nhân là vì đắc tội người không nên đắc tội, Bỉ Lỗ Tư khắc sâu ghi nhớ điểm này.

Về sau nhất định không thể phạm sai lầm như vậy.

Nếu không thì người tiếp theo nói không chừng chính là hắn đi. "Chúng ta đi theo hướng kia." Vũ trụ hạo hãn vô cùng, căn bản không có biên giới, Bỉ Lỗ Tư đưa Lục Minh đi kho tàng Zeno bên kia, bảo Lục Minh theo sát, ngàn vạn lần đừng rớt lại.

Nếu không thì sẽ bị lạc trong vũ trụ vô tận.

Nhưng khi nói xong câu đó, Bỉ Lỗ Tư cười khổ.

Lục Minh có thể thông qua nhóm chat định vị, khóa chặt hắn.

Thậm chí cưỡng ép đến bên cạnh hắn.

Cho nên trong vũ trụ hạo hãn, Lục Minh làm sao sẽ bị lạc?

Lục Minh liếc Bỉ Lỗ Tư một cái tịnh không nói nhiều.

Bởi vì không có gì để nói.

Trong vũ trụ hạo hãn vô ngân, từng ngôi sao lấp lánh, tô điểm trong thế giới hắc ám vô tận, cho người ta một loại cảm giác kỳ tích vĩ đại.

Số lượng thiên thạch không đếm xuể trượt qua trong hoàn cảnh này.

Càng tăng thêm một chút sắc thái khác biệt.

Lục Minh và Bỉ Lỗ Tư đang di chuyển, tốc độ của bọn họ rất nhanh, viễn viễn siêu việt vận tốc ánh sáng, dẫn đến việc di chuyển trong vũ trụ không có thực thể.

Có cường giả quan vọng, chỉ có thể nhìn thấy hai đạo chùm sáng tốc độ cực nhanh, chợt lóe lên ở chân trời phương xa, tịnh không thể nhìn rõ thân thể hai người.

Dưới sự gia trì của tốc độ đáng sợ này, Lục Minh và Bỉ Lỗ Tư rất nhanh đến nơi.

Khoảng một giờ sau.

Nơi này là một mảnh vũ trụ hạch tâm, ở vị trí trung tâm nhất, có một hành tinh to lớn vô cùng, hành tinh này không có bất kỳ sự sống nào.

Bề mặt gập ghềnh lồi lõm, thổ nhưỡng hiện ra màu đỏ.

Tinh cầu bị một cái vòng bao quanh, có sức mạnh nồng nặc dật tán.

Trên hành tinh này sừng sững một tòa lâu đài.

Nơi ở của Zeno! "Zeno!" Bỉ Lỗ Tư dẫn dắt Lục Minh, hai người rơi xuống trên hành tinh này, cả quá trình không có ai ngăn cản, bởi vì nơi này không có người khác.

Zeno tôn quý, nhưng tình huống bình thường không có người hầu.

Bởi vì thực lực quá cường đại, căn bản không cần người hầu. "Ai?" Âm thanh u u từ trong lâu đài truyền ra, đó là âm thanh của Zeno. "Bỉ Lỗ Tư." Bỉ Lỗ Tư báo danh tính.

Lục Minh không nói gì, bởi vì không cần thiết, hắn hiện tại có thể coi thường quá nhiều người, bao gồm cả Zeno cực kỳ cường đại trong vũ trụ Dragon Ball. "Không chỉ một mình, bên cạnh còn có một người." Tiếng Zeno truyền đến, đột nhiên từ trong lâu đài đi ra.

Tướng mạo hắn hơi buồn cười, "đáng yêu". "Là ai?" Zeno giơ tay chỉ vào Lục Minh, nhìn về phía Bỉ Lỗ Tư bên cạnh.

Bỉ Lỗ Tư tôn kính nói: "Vị này là Thiên, một người bạn của ta, muốn đi vào kho tàng của ngài, ta nguyện ý trả cái giá lớn để đưa hắn vào." "Đi vào kho tàng của ta?" Nghe Bỉ Lỗ Tư nói, Zeno nhíu mày.

Ánh mắt hắn rơi vào trên người Lục Minh.

Trong cảm tri của Zeno, thực lực Lục Minh không mạnh, thậm chí cực yếu, không phải chiến đấu lực bằng 5, mà là hàng cặn bã, nhưng rõ ràng không thực tế.

Bỉ Lỗ Tư đối với thái độ của Lục Minh rất tốt, rất tôn kính.

Hai người cũng từ đầu kia vũ trụ tới đây.

Nếu Lục Minh là người bình thường...

Ai tin chứ? "Ta từ chối." Lục Minh quá thần bí, Zeno đánh cho hắn dấu hiệu phần tử nguy hiểm, không muốn để Lục Minh đi vào kho tàng của mình, đơn thuần là không muốn.

Vạn nhất bị Lục Minh nhắm vào thì làm sao bây giờ? "Từ chối?" Bỉ Lỗ Tư có chút mộng bức, ngẩn ra.

Bởi vì đều không có nghĩ đến màn này, Zeno từ chối.

Tình huống bình thường một màn này sẽ không xuất hiện.

Bởi vì yêu cầu của hắn không quá phận, nguyện ý trả một số cái giá.

Bỉ Lỗ Tư mở miệng, muốn giữ lại.

Nguyên nhân rất đơn giản, bởi vì Lục Minh muốn đi vào kho tàng Zeno, nhưng Zeno ngăn cản, chuyện này nếu không giải quyết, hai người nhất định sẽ nảy sinh mâu thuẫn.

Bỉ Lỗ Tư biết, đây cũng không phải chuyện tốt! "Thật ra ngươi không có quyền lựa chọn." Nhưng không đợi Bỉ Lỗ Tư nói, Lục Minh dẫn đầu mở miệng.

Một câu nói thật lại đơn giản vô cùng.

Zeno vừa nghe, nheo mắt lại, bị Lục Minh uy hiếp sao? "Có ý gì?" Zeno nhìn về phía Lục Minh.

Nếu không phải cảm giác Lục Minh mang lại, rất đặc biệt, thần bí, cường đại, vừa rồi hắn đã quả quyết ra tay, dạy Lục Minh làm người. "Ý là nói thật, ngươi căn bản không có quyền lựa chọn." Lục Minh quan trắc thực lực Zeno, liếc mắt một cái nhìn thấu.

Bất quá là cấp vũ trụ.

Vừa mới đạt tới loại đó.

Loại thực lực này, Lục Minh một tát có thể tát chết mấy người. "Đến gây chuyện?" Zeno mở miệng, trong giọng nói dường như không có bất kỳ cảm xúc gì.

Tình huống bình thường đều là dáng vẻ này, vô tình tả hữu. "Nói nhảm thật nhiều." Lục Minh bĩu môi, tại giờ khắc này quả quyết ra tay, một quyền đánh ra.

Nhất thời chi gian, thiên địa biến hóa, đại địa dưới chân dùng tốc

độ mắt thường có thể thấy được nứt toác, lan tràn, nháy mắt hành tinh này vết nứt chi chít! "Ngọa tào!" Bỉ Lỗ Tư ở một bên đều kinh ngốc, Lục Minh trực tiếp ra tay!

Quá quyết đoán, căn bản đều không có phản ứng.

Thậm chí không có khuyên can hai người, một trận đại chiến muốn kéo ra màn che? "Cường đại!" Người trong nghề vừa ra tay, không có gì là không biết.

Zeno ở một khắc này, rõ ràng cảm nhận được sự cường đại của Lục Minh, bất quá ở trong cảm tri của hắn, cũng tịnh không phải hoàn toàn không thể cùng Lục Minh đánh một trận.

Lục Minh thực lực mạnh hơn hắn, nhưng không phải không có lực đánh một trận! "Địa bàn của ta, cũng dám gây chuyện?" Âm thanh bình tĩnh từ trong miệng truyền ra, Zeno giống như đang phát hào thi lệnh.

Bên trong tinh cầu truyền đến biến hóa đáng sợ, từng sợi sản vật màu máu loại tựa như tổ chức cơ thể người, lẫn nhau dây dưa, muốn trọng tổ tinh cầu!

Trong đó có một bộ phận sản vật tổ chức dây dưa, bộc phát ra thần uy hãi nhân, kết hợp thành "vật" đáng sợ, hướng Lục Minh giết tới! "Yếu nhớt (Lạp khoa)!" Lục Minh bình tĩnh nhả ra hai chữ.

Giây tiếp theo, hành tinh này triệt để nứt ra!

Chương 215

Những sản vật huyết sắc loại tựa tổ chức cơ thể người kia, không cách nào trọng tổ tinh cầu.

Cho dù đang tận lực thi triển, tơ máu liên hợp, xâu chuỗi hết thảy.

Nhưng kết quả thu được rất ít.

Hành tinh này nháy mắt nổ tung, không thể ngăn cản được thế đó! "Khi trở thành đối thủ của ta một sát na kia, kết quả đã chú định." Lục Minh tại giờ khắc này nói nhỏ, trong mắt hàm chứa vô tình.

Dưới chân một ngôi sao lớn lấp lánh trực tiếp tứ phân ngũ liệt, hóa thành bụi bặm, lâu đài sau lưng Zeno cũng nổ tung, trở thành một bộ phận trong đó.

Thậm chí Zeno trong miệng phun máu, bởi vì bị phản phệ!

Hai người lần đầu giao thủ, Lục Minh toàn diện nghiền ép Zeno, đây cũng là đáp án duy nhất, Zeno làm sao có thể là địch thủ của Lục Minh? "!!!" Ở bên cạnh Bỉ Lỗ Tư trợn mắt há hốc mồm, một lời không nói.

Hai vị cao thủ đánh xong rồi?

Con mẹ nó quá điên rồi, làm hắn giật nảy mình!

Nhìn từng màn diễn ra trước mắt, trong lòng Beerus không khỏi run rẩy.

Hắn vừa kinh ngạc, lại vừa cảm thấy đây là lẽ đương nhiên.

Việc Zeno bị Lục Minh trực tiếp đánh bại cũng nằm trong dự liệu của Beerus, bởi hắn biết rõ Lục Minh cường đại đến mức nào, đó tuyệt đối không phải là thứ nhân lực có thể kháng cự.

Thậm chí việc Zeno có thể chống đỡ dưới tay Lục Minh lâu như vậy cũng khiến Beerus ngạc nhiên.

Hắn còn cảm thấy Lục Minh đã nương tay, nếu không, với thực lực mà Lục Minh bộc phát trước đó, Zeno có thể cầm cự được bao lâu? "Thực lực cường đại thì đã sao?" Bị Lục Minh đánh bại, Zeno rất khó chịu, nhưng đành phải chấp nhận kết quả này.

Thậm chí còn phải cẩn thận, đề phòng Lục Minh ra tay tiêu diệt mình.

Bởi vì Lục Minh thực sự quá mạnh.

Lúc này ánh mắt Zeno nhìn Lục Minh đầy u oán.

Zeno muốn biết rốt cuộc Lục Minh đến từ phương nào.

Người có chiến lực như vậy tất nhiên không phải kẻ vô danh tiểu tốt. "Tôi có thể vào trong kho báu được chưa?" Lục Minh lười trả lời vấn đề của Zeno, chỉ nghiêng đầu nhìn Beerus đang đứng bên cạnh.

Beerus ngơ ngác, lại nhìn thoáng qua Zeno.

Sắc mặt Zeno xanh mét vì bị Lục Minh phớt lờ.

Nhưng quan trọng hơn là hắn không thể làm gì, bởi vì nếu chọc Lục Minh khó chịu, Lục Minh thật sự có thể giết hắn mà hắn không có chút lực phản kháng nào.

Lục Minh nhìn cũng chẳng giống người ôn hòa gì! "Có thể." Trong lòng phẫn nộ, hận không thể lột da tróc thịt Lục Minh, nhưng ngoài mặt, Zeno chỉ có thể lộ ra sắc mặt xanh mét, thậm chí không dám tỏ thái độ quá độ, vì Lục Minh không giống người rộng lượng. "Dẫn tôi đi đi." Lục Minh gật đầu.

Sau đó dưới sự chỉ dẫn của Zeno, Beerus đưa Lục Minh tiến vào trong kho báu.

Nơi đó là một quang cảnh hoàn toàn khác biệt, uyển như một phương thiên địa riêng biệt!

Kho báu của Zeno thực sự quá phong phú, có vô số bảo vật.

Khi bước vào kho báu của Zeno, mắt Beerus đều sáng lên, nhìn thấy nhiều bảo vật trân quý, ngay cả hắn cũng động lòng muốn chiếm làm của riêng.

Những bảo vật kia trong vũ trụ hạo hãn cũng khó mà tìm được!

Chỉ tiếc là hắn phải nhịn xuống.

Bởi vì nếu lấy, hắn sẽ không thể quay đầu ăn nói với Zeno.

Quan trọng hơn là bên cạnh còn có một tôn đại ma đầu!

Lục Minh không lên tiếng, hắn đâu dám làm càn! "Thứ tôi cần đang ở đâu?" Tiến vào kho báu Zeno, Lục Minh liền tìm kiếm, xúc động Tru Tiên Tứ Kiếm trên người, muốn để mục tiêu cần tìm và Tru Tiên Tứ Kiếm cộng hưởng, như vậy sẽ không cần lãng phí khí lực, có thể dễ dàng tìm ra mục tiêu. "Ông!" Tru Tiên Tứ Kiếm run rẩy, lực lượng vi bạc dập dờn.

Hư không lại không hề bình tĩnh, bắt đầu dao động!

Bởi vì đây là khởi nguồn của tất cả Kiếm đạo (Nguyên đầu).

Cho dù chỉ dao động một tia một hào, nhưng sức mạnh sản sinh ra cũng cực kỳ kinh người, chấn động hư không là chuyện quá bình thường.

Beerus đứng bên cạnh Lục Minh run rẩy.

Tại khoảnh khắc này, hắn nhận ra sự sắc bén trên người Lục Minh!

Đúng, đơn thuần là sự sắc bén!

Phòng ngự kiên cố nhất thế gian cũng không thể chống đỡ!

Đối với việc tại sao lại có cảm giác mạc danh này, Beerus không rõ, thậm chí cho rằng là ảo giác của mình, hoặc có lẽ do quá khẩn trương.

Nhưng khi Beerus cảm giác không gian dường như đều đang rung lắc, hắn biết cảm giác của mình không sai.

Cảm giác mạc danh vừa rồi là thật! "Sức mạnh gì đây?" Beerus nhìn về phía Lục Minh, cỗ sức mạnh từ trên người Lục Minh chấn động ra, vẻn vẹn một tia đã làm rung chuyển hư không...

Nếu trong tình huống hoàn chỉnh thì cỗ sức mạnh này rốt cuộc mạnh đến mức nào!?

Beerus căn bản không dám nghĩ tới.

Hắn rốt cuộc cũng hiểu ra, hoặc là khắc sâu thêm một điểm, tại sao các thành viên trong nhóm chat lại cung kính với Lục Minh như vậy.

Bởi vì Lục Minh xác thực quá mạnh, mạnh đến mức vô giải! "Cảm ứng được rồi." Tru Tiên Tứ Kiếm đều bị Lục Minh lấy ra làm vật dẫn, bộ phận Nguyên đầu kia trong kho báu Zeno tự nhiên chịu cảm ứng, đang điên cuồng rung động.

Cỗ Nguyên đầu này bị phong ấn trong một bức tượng điêu khắc!

Đó là một bức tượng quái vật kỳ hình dị trạng.

Phóng mắt nhìn tới, cảm giác đầu tiên mang lại cho người ta là tam quan bị xung kích, khiến người ta buồn nôn muốn ói, phảng phất bức tượng này câu động những gì không tốt đẹp nhất trong lòng người.

Nhưng loại cảm giác này không ảnh hưởng được Lục Minh.

Thậm chí hắn còn nhìn thấu bản chất của bức tượng.

Một loại vật phong ấn tà ác cực kỳ đặc thù! "Đem một bộ phận Nguyên đầu của Kiếm đạo phong ấn vào trong đó, cũng chỉ có người kia mới làm được, bất quá kẻ đó cũng thông minh, làm như vậy mới có thể dự phòng bị người khác tìm thấy." Lục Minh nhìn bức tượng cảm khái một câu: "Bởi vì ai cũng không thể tưởng tượng được vật nghịch thiên như thế lại bị phong ấn trong thứ dơ bẩn ác đọa này?" Chỉ tiếc nơi này ngoại trừ Beerus ra, không ai nghe Lục Minh nói chuyện. "Thời điểm nên quy nhất, đại thế thôi xán sắp đến." "Bị phong ấn thì sao có thể nhìn thấy hết thảy, nên quy về nhân thế gian." Lục Minh vẫy tay, trực tiếp bằng không hoán đổi vật phong ấn tà ác kia tới.

Ngay sau đó Lục Minh dùng một tay bóp lấy vật phong ấn.

Ngón tay Lục Minh dùng sức! "Rắc rắc rắc!" Lớp vỏ ngoài kiên cố không thể phá vỡ của vật phong ấn tà ác bị ngón tay Lục Minh bóp nát bấy, một dải lụa trắng xóa từ trong đó nở rộ ra! "Vút!" Cảm giác phong mang tất lộ bộc phát, phảng phất có thể tẩy rửa hết thảy! "!!!" Beerus ở bên cạnh đều chấn kinh, cảm giác thân thể mình đang phải chịu đựng đau đớn khó tưởng tượng, phảng phất ngay khoảnh khắc này, có hàng ngàn hàng vạn thanh kiếm đang cày xới trên cơ thể hắn, loại cảm thụ đó quả thực muốn lấy mạng!

Bởi vì quá đau đớn, Beerus thét lên chói tai.

Thanh âm của hắn thập phần sắc nhọn, đâm thủng cả mây xanh. "Có chút đau đớn ấy cũng không chịu nổi?" Động tĩnh bên phía Beerus kinh động đến Lục Minh, Lục Minh trong lòng bất đắc dĩ, khuất chỉ bắn ra, một giọt chất lỏng xanh biếc trực tiếp rơi lên người Beerus.

Trong sát na, một tầng màng xanh bao phủ toàn thân Beerus.

Đây là lớp phòng hộ có thể bảo đảm an toàn! "Vút!" Dải lụa trắng

xóa phóng lên tận trời, cảm giác mang lại quá đáng sợ, sau khi mất đi vật phong ấn, nó nở rộ ra thần uy khủng bố, đang xung kích cả phiến vũ trụ thế giới này!

Lục Minh tự nhiên đứng mũi chịu sào.

Chỉ tiếc, nó lại đụng phải Lục Minh.

Chương 216

Nếu đụng phải người khác thì xong rồi, không chừng có thể thành công, dù sao cũng không đơn giản, là một bộ phận của Nguyên đầu Kiếm đạo.

Nhưng là Lục Minh... "Ở trước mặt ta mà dám kiêu ngạo sao?

Một bộ phận bản nguyên của ngươi sớm đã bị ta nắm trong tay rồi!" Nhìn dải lụa trắng đang lao tới, dường như muốn tiêu diệt mình, Lục Minh bĩu môi, trở tay tát một cái trực tiếp trấn áp xuống!

Cái tát bình thường không có gì lạ đó lại không hề đơn giản.

Sức mạnh của Thương Thiên Hóa Thân sung mãn, đó là lực lượng của ngàn bộ phận Nguyên đầu!

Có mười ức tám ngàn vạn loại khả năng chiến lực gia trì! "Ầm ầm ầm!" Tiếng nổ lớn truyền đến, Lục Minh trực tiếp trấn áp nó.

Toàn bộ quá trình vô cùng thuận lợi, không có bất kỳ điều ngoài ý muốn nào xuất hiện.

Dải lụa trắng trong nháy mắt bị trấn áp, rơi vào lòng bàn tay Lục Minh.

Nhưng màn này chỉ kéo dài một thoáng.

Dải lụa trắng tái độ bộc phát, hoành trùng trực tràng!

Tuy rằng bị Lục Minh trấn áp, nhưng nó muốn phản kháng.

Nó không muốn bị trấn áp, nó muốn đạt được tự do.

Đây là bản năng.

Nguyên đầu đối với tự do luôn hướng về, đó là một loại nhiệt liệt đáng sợ! "Không thành thật?" Sau khi trấn áp dải lụa, Lục Minh phát

hiện đối phương không thành thật...

Đang khiêu chiến giới hạn của hắn sao? "....." Dường như nhận ra tâm trạng Lục Minh biến hóa, dải lụa trắng tuy vẫn hoành trùng trực tràng nhưng có vẻ không còn quá phận như trước!?

Nhưng mặc kệ, vẫn là không thành thật!

Lục Minh có chút nổi giận.

Thương Thiên Hóa Thân!

Mười ức tám ngàn vạn khả năng gấp bội!

Thần Chi Thủ! "Rắc rắc rắc!" Ba đại sức mạnh đáng sợ trong nháy mắt gia trì lên dải lụa trắng, cú đánh nộ hỏa của Lục Minh khiến nó cũng khó mà chịu đựng.

Chung quy cũng phải thành thật.

Nó an ổn rơi vào trong tay Lục Minh, không còn làm loạn nữa.

Ngoại mạo cũng hiển lộ trước mắt Lục Minh.

Cũng bị Beerus nhìn thấy.

Sau đó Beerus chấn hám!

Bởi vì rơi vào lòng bàn tay Lục Minh là một tấm bản đồ, giống như bản đồ bằng da dê, chỉ là bên trên viết chi chít những văn lộ kỳ đặc.

Phảng phất ánh chiếu thiên văn địa lý, những điều bất khả thi trong vũ trụ gian. "Tấm bản đồ này vừa rồi đã bộc phát sự sắc bén?" Beerus trong lòng không nhịn được nghĩ.

Vừa rồi hắn còn tưởng Lục Minh đang so tài với một thanh tuyệt thế thần kiếm, ai ngờ lại là một tấm bản đồ, bản đồ mà còn sắc bén hơn cả kiếm? "Tru Tiên Kiếm Đồ." Trên mặt Lục Minh lộ ra vẻ hài

lòng.

Bởi vì đã tìm được một trong những mục tiêu: Tru Tiên Kiếm Đồ.

Quá trình thì cũng không gian nan, nhưng lại tràn ngập bất ngờ.

Mọi thứ đều phi thường bình thường. "Xì xì xì!" Khi Lục Minh niệm ra cái tên Tru Tiên Kiếm Đồ, tấm bản đồ liền cho phản ứng, quy tắc sức mạnh phong mang tất lộ từ trên bản đồ lan tràn bộc phát.

Hóa tác thành từng thanh kiếm nhỏ gần như không nhìn thấy...

Giờ phút này điên cuồng chém về phía tay Lục Minh!

Cỗ sức mạnh này cấp Vũ trụ cũng không thể chịu đựng, một khi bị quy tắc này nhắm trúng, chém vào cánh tay, sẽ trong nháy mắt chỉ còn lại xương trắng!

Đó là nhục thể tương đối cường đại, xương cốt kiên cứng.

Còn phàm là xương cốt thúy nhược một chút thì cũng chẳng còn! "Đột nhiên cảm giác thế giới này thật nguy hiểm!" Biến hóa trên tay Lục Minh tự nhiên bị Beerus nhìn ở trong mắt.

Giờ phút này mắt hắn trừng lớn.

Nhận thấy trên tay Lục Minh có lực lượng đáng sợ phun trào, thật sự phải dùng bốn chữ "phong mang tất lộ" mới có thể hình dung, thậm chí còn hơn thế nữa!

Cỗ lực lượng kia có thể dễ dàng xóa sổ hắn.

Cái thế giới này xàm xí thế sao?

Từ khi nào hắn trở thành một loại tiêu chuẩn đo lường chiến lực quân bình vậy? "Mục tiêu của tôi." Lục Minh thu hồi Tru Tiên Kiếm Đồ.

Đặt cùng chỗ với Tru Tiên Tứ Kiếm.

Chuẩn xác mà nói nên là Tru Tiên Tam Kiếm, dù sao giờ phút này trong Tru Tiên Tứ Kiếm có một thanh là hư ảo, là giả, không thuộc về bản nguyên. "Hèn chi." Nghe Lục Minh nói, Beerus gật đầu.

Có thể bị Lục Minh nhắm trúng, đích xác không phải thứ bình thường. "Lần sau ở trong nhóm đừng có kiêu ngạo như vậy." Lục Minh nghiêng đầu nhìn Beerus, ngữ trọng tâm trường nói: "Tính khí tôi tốt đấy, đổi lại là người khác thì không chừng đã gọt chết ngươi rồi!" Beerus: "..." Beerus không biết nên nói gì, bất quá trong lòng thầm phỉ báng. "Đùa gì vậy, tính khí tốt ư?

Đây là trò đùa lớn nhất ta từng nghe!" Beerus thầm nghĩ trong lòng. "Tôi thực lực mạnh lắm đấy, ngươi biết mạnh đến mức nào rồi chứ?" Lục Minh bỗng nhiên nhìn về phía Beerus, khóe miệng nhếch lên.

Beerus lắc đầu, không biết a!

Bất quá trong lòng có chút dự cảm bất tường. "Có thể nhìn thấu suy nghĩ trong lòng người khác, ví dụ như ngươi." Lục Minh thản nhiên mở miệng.

Beerus: "!!!" Không biết vì sao, Beerus hiện tại rất muốn chết!

Lục Minh nói như vậy...

Chẳng lẽ, Lục Minh vừa rồi đã nghe thấy suy nghĩ chân thực trong lòng hắn?

Beerus vừa rồi chính là nghĩ xấu về Lục Minh trong lòng!

Đương mặt Lục Minh mà làm một pha tìm chết cực mạnh!

Beerus cả người đều run rẩy, há to miệng muốn nói gì đó.

Chỉ tiếc là không nói được gì.

Bởi vì bị dọa rồi, run lẩy bẩy, áp căn không dám nói chuyện! "Màn

này cho tôi cảm giác tựa như đã từng quen biết, từng xảy ra rồi." Lục Minh nhìn về phía Beerus mở miệng nói: "Lần sau để ý chút." "Hôm nay tôi thu hoạch tốt, tâm tình không tệ, tôi cũng không so đo với ngươi, bất quá lần sau thì không chừng phải lên đường đấy." Beerus không dám nói chuyện, đứng bên cạnh không dám động đậy. "Đi đây." Lục Minh cũng không nói nhiều, tiếp tục đi hù dọa Beerus làm gì.

Lục Minh phải rời đi rồi.

Quả đoán, bằng không biến mất tại chỗ, thông qua Chat Group quay trở về Dị Năng Giới, hiện nay thế giới Dragon Ball quá vô vị, có một số người còn chưa đản sinh.

Cho nên Lục Minh cũng không định ở lại đây lâu. "....." Nhìn Lục Minh rời đi, tâm tình Beerus phức tạp.

Sự cường đại của Lục Minh đã thâm nhập vào tâm trí hắn.

Chương 217

Vừa rồi hắn đã làm một pha tìm chết cực lớn.

Những gì xảy ra hôm nay, nhất định sẽ không quên, sẽ vĩnh viễn ghi nhớ trong lòng, có khả năng là đến lúc chết. "Đi rồi?" Lục Minh rời đi, động tĩnh khá lớn, không phải vô thanh vô tức.

Bởi vì nơi này trước đó bị Lục Minh gây ra một số động tĩnh.

Thanh âm Zeno truyền đến, từ bên ngoài kho báu đi vào.

Trước đó hắn tịnh không tiến vào kho báu, để Beerus và Lục Minh vào, hắn chọn đợi ở bên ngoài, nguyên nhân cụ thể không rõ.

Nhưng Beerus ẩn ước có thể đoán được.

Đại khái là vì chừa một con đường, có thể rời đi làm hậu lộ? "Đi rồi." Nghe tiếng Zeno, Beerus gật đầu.

Lục Minh vừa mới rời đi. "Rốt cuộc cũng đi rồi." Zeno thở phào một hơi, hắn rất áp lực, hành vi vừa rồi của Lục Minh, thực lực cường hãn đó khiến hắn không thể nào quên.

Hiện tại Lục Minh rời đi, làm cảm giác âm u trong lòng hắn tiêu tan không ít. "Phải làm chính sự thôi." Hai tay giao thoa va chạm, sản sinh ra thanh âm như xương cốt nổ tung.

Zeno đi về phía Beerus.

Giờ phút này Beerus vẻ mặt ngơ ngác.

Bởi vì không hiểu tại sao Zeno bỗng nhiên đi về phía mình! "Muốn làm gì?" Theo bản năng, trong miệng Beerus thốt ra vài chữ.

Trên mặt Zeno lộ ra một nụ cười, nụ cười được phác họa từ sự phẫn nộ đến cực hạn, nghiến răng nghiến lợi nói: "Ngươi nói xem!"

Xong ba chữ, Zeno tới gần Beerus.

Sau đó hai người liền bắt đầu đại chiến!

Chuẩn xác mà nói, Zeno đang toàn lực bộc phát, điên cuồng tấn công Beerus, Beerus không phải đối thủ, giờ phút này đơn phương bị đấm! "Tại sao ngươi lại đưa tên kia đến chỗ ta!" Zeno áp chế Beerus, vừa động thủ vừa nói khẽ.

Beerus vừa nghe, ủy khuất cực độ, suýt chút nữa thì khóc òa!

Beerus rốt cuộc cũng biết vì sao Zeno nhắm vào mình, bởi vì tiếp dẫn Lục Minh, Zeno đem cái nồi đen Lục Minh để lại úp lên người hắn!

Beerus ủy khuất muốn chết, thậm chí còn thấy đau khổ.

Bởi vì hắn cũng là một phần tử trong đó, bị Lục Minh hố to.

Suýt chút nữa thì toi mạng!

Hiện tại lại bị Zeno nhắm vào, bị Zeno bạo đánh...

Một cỗ cảm giác ủy khuất dâng lên trong lòng Beerus. "Thật không trách tôi được, hắn ép tôi!" Lục Minh đi rồi, Beerus có thể nói thật.

Trong thanh âm mang theo nghẹn ngào, muốn đem chân tướng nói cho Zeno.

Giải thích vì sao phải làm như vậy, quan trọng hơn là không thể chịu một trận đòn hiểm, thực lực Zeno cường hãn, Beerus không phải đối thủ. "Ép ngươi?" Zeno vừa nghe Beerus nói, công kích dường như có sở hoãn hòa.

Beerus thấy thế càng nghiêm túc gật đầu, nói: "Đúng vậy a!" Hắn tưởng đã thoát một kiếp.

Nhưng Beerus không ngờ, cuồng phong bạo vũ càng điên cuồng ập

đến.

Tần suất xuất thủ của Zeno càng nhanh hơn, sức mạnh càng kinh người, càng mạnh hơn!

Thanh âm Zeno truyền đến, phảng phất đè nén nộ hỏa!

Hắn lớn tiếng nói: "Vậy cũng không thể nhân cơ hội này hố ta!" Beerus cuống lên, Zeno hiểu lầm ý của hắn rồi!

Hắn muốn nói, chỉ tiếc là hết cách rồi. "Ầm ầm ầm!" Tiếng nổ lớn truyền đến, Zeno công kích càng thêm ra sức và đáng sợ, tất cả nộ hỏa đều được trút ra, muốn hảo hảo giáo huấn Beerus.

Hết cách, ai bảo đánh không lại Lục Minh chứ!? .....

Trong Dị Thế Giới, Lục Minh giờ phút này ngồi trên Đế tọa.

Bên cạnh là Băng Đế.

Còn một bên kia...

Dù sao Lục Minh cũng không quen.

Chỉ biết là một trong những kẻ chưởng quản Dị Năng Giới, tiểu đệ của Băng Đế.

Lúc này Lục Minh đang nhắm mắt dưỡng thần, ít nhất người ngoài nhìn vào là như thế.

Trên thực tế lại không phải vậy, Lục Minh đang làm một số việc, trong không gian dị độ, Lục Minh đang quan sát Tru Tiên Tứ Kiếm và Tru Tiên Kiếm Đồ.

Chuẩn xác là Tru Tiên Tam Kiếm, nhưng tịnh không quan trọng. "Dung hợp tịnh không khó khăn." Lục Minh muốn đem hai vật tổ hợp lại với nhau.

Nguyên đầu của tất cả Kiếm đạo không thể phân ly, bởi vì phân ly

rồi thì không có hoàn toàn dung hợp lại một chỗ, như vậy không thể được gọi là Nguyên đầu cuối cùng.

Không thể bộc phát ra sức mạnh đáng sợ.

Lục Minh ban đầu tưởng rằng muốn đem Tru Tiên Kiếm Đồ và Tru Tiên Tam Kiếm kết hợp sẽ khá khó khăn, thực tế sau khi thao tác, Lục Minh phát hiện không khó.

Giữa chúng dường như có cảm ứng, có thể dễ dàng dung hợp.

Dưới sự chủ động dung hợp của Lục Minh, rất nhanh đã thành một thể.

Chỉ thiếu một thanh kiếm cuối cùng. "Kém mười lăm phần trăm cuối cùng." Thế giới ý thức, tại thế giới này, trên tay Lục Minh cầm một vật, đó là Kiếm Đồ, bên trên in hình ba thanh kiếm, còn có một thanh mông lung...

Như vậy Kiếm đạo Nguyên đầu, Lục Minh đã hội tụ bảy mươi lăm phần trăm.

Vẻn vẹn chỉ kém mười lăm phần trăm cuối cùng! "Tiếp theo phải từ vũ trụ Marvel đoạt được thanh kiếm cuối cùng." Lục Minh nói khẽ, ánh mắt bình tĩnh.

Bởi vì tịnh không phải là một chuyện khó khăn, tương phản còn rất đơn giản.

Tuy rằng Sáng Thế Thần rất mạnh... nhưng có thể mạnh hơn Lục Minh sao?

Tái cường đại... sung kỳ lượng cũng chỉ là Đơn thể Vũ trụ cấp đỉnh phong!

Nếu không thì là một bộ phận Đa nguyên.

Lục Minh trong tình huống toàn diện bộc phát, chưa chắc không

thể địch lại!

Thật sự phải trả giá lớn thì không lấy về được sao? "Mau chóng đi thôi, không thể trì hoãn thời gian." Sau khi dung hợp Tru Tiên Tam Kiếm và Tru Tiên Kiếm Đồ, Lục Minh không kịp chờ đợi muốn tìm kiếm thanh Tru Tiên Kiếm cuối cùng.

Bởi vì không chỉ có một mình hắn nhắm vào Kiếm đạo Nguyên đầu.

Ngoại trừ Lục Minh ra còn có kẻ khác cũng nhắm vào.

Điểm này Lục Minh rất rõ.

Lục Minh trước đó ở thế giới Dragon Ball đã phát hiện đoan nghê, bất quá cuối cùng đã đoạt được Tru Tiên Kiếm Đồ, có một số thứ không cần để ý.

Lục Minh đợi gom đủ tất cả Kiếm đạo Nguyên đầu, sẽ đi tìm kẻ đứng sau màn muốn va chạm với hắn, hảo hảo dạy đối phương làm người.

Lúc đó Lục Minh mới có thực lực và phách lực!

Còn hiện tại...

Có thì tự nhiên cũng có, bất quá Lục Minh vẻn vẹn chỉ có phách lực, thực lực còn kém chút.

Chương 218

Dù sao kẻ chủ mưu sau màn thực lực cũng không đơn giản.

Bởi vì dám mưu đồ những thứ có liên quan đến Nguyên đầu.

Thực lực không thể quá yếu, chí ít cũng là Đa nguyên!

Là loại mà Lục Minh đặc biệt ít gặp!

Trong Chat Group, giờ phút này các thành viên đang nói chuyện phiếm, đang thảo luận sự tình liên quan đến Lục Minh và Beerus vừa rồi.

Kỳ thực thời gian trôi qua cũng không dài, khoảng cách từ lúc Lục Minh đến chỗ Beerus, làm xong mọi chuyện rồi quay về, tịnh đem Tru Tiên Tam Kiếm và Kiếm Đồ dung hợp.

Toàn bộ thời gian vẻn vẹn chỉ mất hai ba tiếng đồng hồ.

Đối với cường giả cấp bậc này, thật sự chỉ là "trong nháy mắt".

Lúc này trong nhóm đang trò chuyện hừng hực.

Đang tiếp tục đề tài vừa rồi, Beerus sao không nói chuyện nữa?

Lục Minh đã đi tìm hắn chưa?

Thám Tử Lừng Danh Mori Kogoro: Tất nhiên rồi, đại lão khẳng định đã đi tìm Beerus, nếu không thì sao Beerus không phát ngôn?

Mao Sơn Cửu Thúc: Bần đạo cũng cho là như vậy.

Nga Mi Đệ Tử Chu Chỉ Nhược: Phụ nghị!

Tinh Thần: Hâm mộ quá, thực lực đại lão thật mạnh, có thể tùy ý xuyên qua thế giới.

Bái Nguyệt Giáo Chủ: Lầu trên hình như thực lực cũng không

yếu.

Cương Thiết Hiệp (Iron Man): (Ăn dưa) Long Ngạo Thiên: Vừa rồi Beerus đích xác quá láo, tôi cảm thấy đúng là đã bị đại lão tìm tới cửa rồi, hi vọng an toàn (Ăn dưa). "....." Nhìn tin tức không ngừng làm mới trong nhóm, Lục Minh gửi một tin.

Thiên: Rảnh rỗi lắm sao?

Thám Tử Lừng Danh Mori Kogoro: Đại lão đến rồi!!

Ân, rảnh rỗi thật!

Bái Nguyệt Giáo Chủ: Kogoro, ngươi đang tìm chết a!

Không nghe ra ngữ khí của đại lão sao?

Không sợ bị tìm tới cửa à?

Cương Thiết Hiệp: (Ăn dưa) Nga Mi Đệ Tử Chu Chỉ Nhược: Ta chỉ muốn biết một chút, đại lão, vừa rồi ngài thật sự đi tìm Beerus sao?

Vậy tình huống hiện tại thế nào?

Thiên: Còn sống.

Lục Minh gõ chữ phát ngôn, ánh mắt bình tĩnh.

Trong nhóm thì nổ tung, thật sự nổ tung!

Lục Minh tuy rằng không trực diện trả lời câu hỏi, bất quá ý tứ rất rõ ràng, vừa rồi đích xác đã đi tìm Beerus.

Bất quá Beerus chưa bị xử lý, còn sống đây.

Tuy rằng hình như sắp bị xử lý rồi, do Zeno ra tay.

Thám Tử Lừng Danh Mori Kogoro: Ta quả nhiên đoán không sai! @Beerus, hảo huynh đệ thực tại quá mạnh, tình huống như vậy mà vẫn còn sống!

Mao Sơn Cửu Thúc: Xem ra đại lão đích xác thủ hạ lưu tình rồi!

Nga Mi Đệ Tử Chu Chỉ Nhược: Trong cái rủi có cái may.

Cương Thiết Hiệp: (Ăn dưa).....

Đông Phương Bất Bại: .....

Từng dòng tin tức trong nhóm lướt nhanh, có một số người lặn đã lâu đều bị tạc ra, Lục Minh vừa rồi thật sự đi tìm Beerus!?

Có một số người quả nhiên đoán được chân tướng, Lục Minh quả nhiên là Lục Minh.

Có thể động thủ thì tuyệt đối không nói nhiều.

Beerus: Tuy rằng tôi còn sống, bất quá tôi cảm giác tôi sắp chết rồi.

Trong nhóm có tin tức mới, đập vào mắt mọi người.

Beerus gửi tin nhắn.

Thám Tử Lừng Danh Mori Kogoro: ???

Mao Sơn Cửu Thúc: Xảy ra chuyện gì rồi?

Uchiha Madara: ???

Nga Mi Đệ Tử Chu Chỉ Nhược: Đại lão không cần thiết phải lừa gạt chúng ta chứ?

Long Ngạo Thiên: Huynh đệ tình huống gì vậy?

Beerus đang điên cuồng ăn đòn nhìn tin tức mọi người, đặc biệt là Chu Chỉ Nhược, khóe miệng co giật, trong lòng phi thường buồn bực.

Beerus: Không liên quan đến đại lão, tôi bị người khác nhắm vào!

Beerus thành thành thật thật nhắn tin, không dám nói bậy.

Đối với Lục Minh tôn xưng đại lão.

Hết cách, trải qua chuyện vừa rồi, hiểu rõ thực lực Lục Minh cường đại đáng sợ, xưng hô là đại lão mới là lựa chọn tốt nhất.

Thiên: Zeno?

Lục Minh gửi tin nhắn, nói ra một cái tên.

Beerus: Đúng...

Beerus cũng cho hồi phục.

Nhìn câu trả lời này, Lục Minh tỏ vẻ đã hiểu.

Zeno nhắm vào Beerus, nằm trong dự liệu của Lục Minh.

Bởi vì ai bảo hắn dẫn Lục Minh về chứ!

Zeno muốn phát tiết nộ hỏa trong lòng, chỉ có thể tìm một người, người này không thể là Lục Minh, đứng mũi chịu sào chỉ có thể là Beerus.

Đối phương cũng là kẻ ủng hộ chuyện này.

Thiên: Yên tâm đi, sẽ không bị giết đâu.

Lục Minh gõ chữ.

Beerus có chút tuyệt vọng.

Dựa theo quan hệ nguyên bản, Zeno đích xác sẽ không giết hắn, nhưng hiện tại không chắc, Beerus cảm giác Zeno sắp điên rồi.

Dùng sức công kích, sát ý cũng đang sôi trào.

Zeno thật sự sẽ không giết hắn sao?

Beerus không dám tin tưởng.

Chủ yếu là không dám đánh cược...

Ngộ nhỡ Zeno giết hắn thật thì sao?

Thật sự đến bước đó thì đi tìm ai mà kêu khóc!? "Phụt!" Trong

miệng phun ra một ngụm máu, khí tức đang giảm yếu.

Beerus càng hoảng, đều bị Zeno đánh thổ huyết rồi.

Zeno thật sự sẽ không giết hắn?

Beerus: Có muốn xuất động một người cứu tôi không?

Chương 219

Beerus nhắn tin trong nhóm.

Hắn cần chi viện!

Thiên: Ngoại trừ Ngô ra, những người khác không có thực lực giúp ngươi.

Lục Minh "thành thật" báo cho biết. "???" Nhìn tin tức trong nhóm, Beerus càng tuyệt vọng, bởi vì thái độ Lục Minh là không định giúp, người khác lại không thể giúp.

Chẳng lẽ thật sự phải bị Zeno đánh chết?

Sẽ không xàm xí thế chứ?

Không chết trong tay Lục Minh, lại chết trong tay Zeno?

Nghĩ đến đây, Beerus khó chịu, đang tận lực đi kháng cự Zeno, không để đối phương đánh bị thương quá nặng, lấy đó cầm cự thời gian.

Beerus hi vọng Zeno mau chóng tiêu hỏa.

Bởi vì Zeno cứ đánh tiếp như vậy, Beerus cảm thấy mình không trụ nổi, không chừng thật sự sẽ bị đối phương đánh bạo, táng tống tại phiến vũ trụ này. "Khá lắm, đích xác đủ ác." "Thật sự động sát ý?" Trong Dị Năng Giới, Lục Minh thân thủ vung lên không trung bên cạnh, ngay sau đó trước mắt xuất hiện một bức họa diện, là chuyện đang xảy ra ở Dị Năng Giới (thực ra là chỗ Zeno).

Beerus đang bị Zeno bạo đánh!

Sức mạnh trên người Zeno sôi trào, một quyền lại một quyền nện lên người Beerus, Beerus đang phản kháng, nhưng vô dụng.

Thực lực Zeno không phải chuyện đùa, Beerus khó mà kháng cự.

Bị đánh gần như không có lực hoàn thủ!

Nhìn màn này, Lục Minh híp mắt, đỉnh vậy sao? "Thật đủ tàn nhẫn, tôi cũng đâu làm gì đâu nhỉ?" Lục Minh nhịn không được cảm khái.

Vào kho báu Zeno, dường như cũng chưa làm gì to tát, bất quá đi dạo một vòng, vì chuyện này mà Zeno muốn giết Beerus?

Zeno có chút nhỏ mọn! "Tuy rằng sát ý sôi trào, nhưng hẳn là sẽ không giết." Lục Minh quan sát họa diện, rất nhanh đưa ra phán đoán.

Tuy rằng Zeno đích xác xuống tay tàn nhẫn, lại đen tối, nhìn như muốn giết Beerus, thực ra không phải vậy, mục đích dường như chỉ muốn đánh Beerus thành trọng thương?

Hình như không định giết?

Lục Minh phán đoán ra kết quả này.

Lục Minh không cho rằng kết quả mình sai lầm.

Thiên: Tình huống bên kia Ngô xem rồi, yên tâm đi, Zeno nhìn như muốn giết ngươi, thực ra không phải vậy, chỉ định đánh ngươi thành trọng thương thôi!

Lục Minh gửi một tin nhắn vào nhóm.

Beerus: .....

Beerus xem tin nhắn, sau đó cũng câm nín!

Lục Minh nói cái gì vậy!

Cái gì gọi là không định giết, chỉ định đánh thành trọng thương?

Long Ngạo Thiên: Cũng quá thảm rồi chứ?

Cương Thiết Hiệp: A!

Mao Sơn Cửu Thúc: Không chết là được, ít nhất còn sống.

Tinh Thần: Còn sống là có ít nhất tất cả mọi thứ!

Thiên Bồng Nguyên Soái: A, còn sống quan trọng hơn hết thảy!

Đợi sau này cường đại có thể báo thù, còn sống mới có cơ hội!

Tin nhắn trong nhóm đang nhảy liên tục, mọi người nhao nhao mở miệng.

Beerus nhìn mà khóe miệng co giật, trong lòng phi thường buồn bực.

Khác hẳn với suy nghĩ của hắn!

Không phải người trong nhóm đều rất tốt sao?

Một khi cần giúp đỡ, đều nguyện ý thân xuất viện thủ!

Sao đạo lý lại biến thành bộ dạng này? "Ai, tiếp tục chống đỡ thôi!" Zeno nện xuống một quyền, Beerus trong miệng phun ra một ngụm máu, công kích của Zeno quá mạnh, kháng cự có chút khó.

Nhưng hết cách, chỉ có thể ngạnh kháng, hết thảy phải tiếp tục.

Beerus chỉ có thể đợi Zeno giải trừ phẫn nộ.

Trong quá trình này, tận lực không đi phản kháng, lấy bảo hộ tự thân làm ưu tiên hàng đầu, nếu không thì Zeno càng phẫn nộ làm sao bây giờ?

Kéo dài quá trình thì làm thế nào?

Ân, chủ yếu là hắn đích xác không phải đối thủ của Zeno.

Nếu không thì trước mắt đã là một quang cảnh khác rồi. .....

Chuyện bên phía Beerus, Lục Minh không để ý tới nữa.

Đại khái có thể xác định Beerus sẽ không chết.

Beerus không có yếu đuối như vậy.

Zeno cũng không có hung tàn như vậy.

Lục Minh hiện tại đang mưu đồ chuyện khác rồi.

Đó là mười lăm phần trăm cuối cùng của Kiếm đạo Nguyên đầu.

Lục Minh gửi tin nhắn vào nhóm.

Thiên: @Cương Thiết Hiệp, có đó không?

Cương Thiết Hiệp: Đại lão?

Thiên: Tìm ngươi có chút việc, muốn đi qua thế giới đó, Ngô sẽ hàng lâm tại xung quanh ngươi, thông báo một tiếng, đừng để bị dọa.

Cương Thiết Hiệp: Ách, được.

Ngũ Phiên Đội Đội Trưởng: Đại lão lại có việc?

Dạ Thần Nguyệt: Có thể nghe ngóng chút không!

Người khác: .....

Vũ trụ Marvel, Trái Đất, khu nhà giàu xa hoa nhất nước Mỹ.

Một căn biệt thự hào hoa được xây dựng giữa núi sông, tại tầng cao nhất, lúc này Tony (Cương Thiết Hiệp) đang lướt nhóm chat, chỉ là thần sắc mang lại cho người ta cảm giác hoảng hốt.

Dù sao Lục Minh vừa rồi mới @ hắn, gửi tin nhắn cho hắn.

Báo cho biết, bản nhân muốn tới.

Tự nhiên sẽ khiến Tony có chút tim đập chân run.

Dù sao những chuyện vừa xảy ra trong nhóm, sự quả đoán và "hung hãn" mà Lục Minh biểu hiện đã thâm nhập vào tâm trí Tony.

Lại thêm không biết Lục Minh vì sao muốn tới chỗ hắn.

Trong lòng Tony tự nhiên phức tạp, tự nhiên hoảng hốt!

Sợ Lục Minh kiếm chuyện!

Tuy rằng tịnh không đắc tội Lục Minh, nhưng nhỡ đâu Lục Minh có cái sở thích đặc biệt nào đó?

Những gì xảy ra trước đó vẫn còn rõ mồn một trước mắt, Tony cũng không muốn nghĩ như vậy, nhưng trong đầu hắn cứ liên tục phun trào những suy nghĩ đó, không cách nào ngăn cản.

Điều này khiến Tony càng thêm hoảng hốt.

Chương 220

"Đại lão ngưu bức như vậy, nhẹ nhõm có thể xuyên qua thế giới, liệu có thể hay không tham thính suy nghĩ dưới đáy lòng người khác?

Vậy bọn ta chẳng phải xong đời?" Là người kiến đa thức quảng, trong lòng Tony có suy nghĩ này.

Có càng nhiều suy đoán!

Sau đó bởi vì nghĩ càng nhiều, Tony cũng càng đau trứng. "Nghĩ nhiều cũng không phải là chuyện tốt đâu." Bỗng nhiên Tony cảm giác vai mình nặng trĩu, sau đó một thanh âm vang lên bên tai, Lục Minh tới rồi, hàng lâm thế giới Marvel.

Tốc độ rất nhanh, gần như chỉ trong cái chớp mắt. "Đại lão....." Trong thanh âm mang theo một loại run rẩy không nói nên lời, Tony chậm rãi quay đầu.

Cũng không biết vì sao nói chuyện lại run rẩy.

Đại khái là vì sợ hãi đi? "Tôi đích xác có thể đọc tâm, chính là như tôi vừa nói." "Nói cách khác, tôi đang lắng nghe suy nghĩ trong lòng cậu." Trên mặt lộ ra nụ cười thản nhiên, Lục Minh nhìn về phía Tony.

Khóe miệng Tony co giật, buồn bực.

Xã hội tính tử vong sao? "Đại lão sẽ không tìm tôi gây phiền toái chứ?" Không tự chủ được, trong lòng Tony sản sinh ra một ý nghĩ.

Sau đó Tony vội vàng phủ nhận.

Bởi vì Lục Minh vừa rồi nói rất rõ ràng, có thể lắng nghe suy nghĩ.

Cái ý nghĩ này không chừng bị Lục Minh phát giác.

Nếu Lục Minh nhân cơ hội này thỏa mãn nguyện vọng của hắn thì

làm thế nào? "Sẽ không, hoàn toàn không cần thiết." Lục Minh nhìn về phía Tony, nghiêm túc nói: "Bất quá tôi kiến nghị cậu đừng suy nghĩ nhiều như vậy, không phải mỗi người đều có tính khí tốt như tôi đâu." "Ách....." Nghe Lục Minh nói, Tony không biết nên nói gì.

Tony đành phải chuyển sang chuyện khác. "Đại lão tới đây làm gì?" Tony liếm mặt hỏi một câu. "Trong phiến vũ trụ này có thứ tôi cần, tới lấy, muốn đi kiến thức một chút không?

Đồ vật không tệ đâu." Lục Minh khinh thường việc nói dối.

Lục Minh trên mặt mang theo mỉm cười, nhìn về phía Tony.

Tony vừa nghe, trong lòng nhất động: "Thật sự có thể?" Vừa rồi nghe trong nhóm chat nói thực lực Lục Minh rất mạnh.

Tony gần đây vừa vặn không có việc gì, manh nha sinh ra một số ý nghĩ.

Hay là dứt khoát dưới sự mời gọi của Lục Minh, đi xem thử?

Mở mang tầm mắt, tăng trưởng kiến thức?

Khai thác nhãn giới, để sau này tăng thêm càng nhiều khả năng cho việc phát minh? "Tự nhiên là có thể." Lục Minh gật đầu, đều nói rồi, còn có thể là giả?

Lục Minh đối với Iron Man thái độ cũng không tệ.

Nguyên nhân tổng cộng có hai cái, đối phương hiểu chuyện hơn Beerus là nguyên nhân thứ nhất, nguyên nhân thứ hai, Lục Minh từng là fan của Iron Man, cũng là khán giả trung thực của Marvel, cho nên dưới tiền đề tâm tình bản thân vui vẻ, Lục Minh tịnh không ngại cấp cho đối phương một số đặc quyền. "Vậy đi xem thử." Tony gật đầu, cũng không biết vì sao lại đồng ý.

Giản trực là một kỳ tích.

Hoặc có lẽ vì nhân cách mị lực của Lục Minh thực tại quá lớn rồi! "Gần đây Trái Đất có đại sự gì phát sinh không?" Lục Minh dò hỏi Tony.

Lục Minh muốn làm rõ dòng thời gian Marvel trước, điểm này rất quan trọng.

Dù sao Lục Minh không vội vã lập tức đi lấy hết thảy Kiếm đạo Nguyên đầu.

Hoặc là trước khi làm chuyện đó, có thể làm chuyện khác.

Tiện thể đi kiến thức, có thể đi nhiều nơi, tịnh không nhất định phải đi thẳng đến mục đích, mục tiêu của Lục Minh kỳ thực cũng có thể không chỉ có một cái.

Trên đường nếu gặp đồ tốt, Lục Minh cũng sẽ thu nhận.

Mỹ danh viết là: Thư giãn.

Huống hồ định vị Kiếm đạo Nguyên đầu, mười lăm phần trăm còn lại cũng cần thời gian, Lục Minh cảm thấy hành vi của mình cũng không tính là lười biếng. "Tôi sáng tạo ra một con quái vật, tên là Thiên Khải (Apocalypse)." Tony thở dài một hơi, nói một câu như vậy.

Lục Minh trong nháy mắt đã hiểu dòng thời gian của vũ trụ Marvel này. "Đã giải quyết xong rồi?" Trong mắt Lục Minh phù hiện thần thái dị dạng. "Không thể nói vậy, nhưng tôi đã phong ấn hắn." Tony gật đầu, nhưng lại lắc đầu. "Cùng dòng thời gian nguyên bản có chút không giống lắm." Lục Minh trong lòng thì thầm, tuy rằng đại khái xác định được dòng thời gian vũ trụ Marvel hiện nay, nhưng cũng hiểu được một điểm, trong đó có biến hóa khúc chiết.

Dựa theo kịch bản nguyên bản, Apocalypse đâu có bị phong ấn. "Gần đây Trái Đất có siêu cấp anh hùng mới nào không?" Lục Minh

lại hỏi một vấn đề. "Siêu cấp anh hùng mới?" Tony suy nghĩ vấn đề của Lục Minh, sau đó đưa ra đáp án. "Thật sự là có, khi tôi ngoài ý muốn sáng tạo ra Apocalypse, lúc Apocalypse mưu toan hủy diệt thế giới, đã xuất hiện một vị siêu cấp anh hùng mới." Tony mở miệng: "Tên hắn hình như gọi là Sentry (Đãng Cơ)?

Ý niệm hình siêu cấp anh hùng, chiến đấu lực phi thường khủng bố!

Nếu không phải vì hắn, tôi vô pháp đem Apocalypse phong ấn!" Tony thành thành thật thật đem những lời này nói cho Lục Minh.

Lục Minh nghe xong nhược hữu sở tư. "Sentry gần đây ở đâu?" Lục Minh nhìn về phía Tony, trong mắt có ý tứ tham tìm. "Sau khi phong ấn xong Apocalypse thì biến mất rồi, nghe nói là bế quan, cụ thể tôi không rõ, tôi có thể hỏi người khác." Tony lắc đầu, nói thật.

Lục Minh không nói nhiều, trong mắt lại phiếm vẻ tư sách.

Cùng lúc đó, tinh thần lãnh địa của Lục Minh bồng bột, trong chớp mắt đã khuếch tán toàn bộ Trái Đất, thậm chí lan tràn ra bên ngoài, mở rộng đến toàn bộ hệ Mặt Trời.

Tinh thần lãnh địa cường hãn bộc phát!

Lục Minh muốn tìm ra kẻ "dị biệt" vốn không tồn tại trong vũ trụ Marvel này!

Cái gã bố cục giả kia!

Chỉ tiếc, đối phương rất cẩn thận, thật sự như lời Tony nói đã "bế quan" biến mất không thấy, Lục Minh tịnh không tìm được.

Cho dù tinh thần lực của hắn lan tràn đến toàn bộ hệ Mặt Trời.

Thậm chí đến tận đầu kia của Ngân Hà! "Quay đầu nhất định phải hảo hảo giáo huấn hắn." Lục Minh lẩm bẩm, trong ánh mắt phiếm

thần thái.

Theo sự xuất hiện của một số việc, Lục Minh trục tiệm có một chút không kiên nhẫn.

Không biết là do bị nhắm vào nên mới có chuyện phát sinh, hay vì những chuyện này vốn tồn tại, chỉ là hắn đụng phải?

Nhưng những thứ đó đều không quan trọng, quan trọng là Lục Minh biết rõ một điểm, hắn bị ngăn cản rồi, mặc kệ những kẻ kia có cố ý hay không...

Lục Minh định quay đầu tập hợp đủ mười lăm phần trăm Kiếm đạo Nguyên đầu còn lại xong, có tất yếu phải đi làm một số việc, ví dụ như tìm kẻ chủ mưu sau màn.

Dạy đối phương làm người!

Trước đó Lục Minh loại ý nghĩ này không mãnh liệt.

Hiện tại thì mãnh liệt hơn không ít. "Trước tiên xem Trái Đất đã, quay đầu lại dẫn cậu đi kiến thức bên ngoài." Lục Minh vươn tay vỗ vỗ vai Tony.

Sau đó hai người tàng hình, người ngoài không thể nhìn thấy.

Ngay sau đó hai người biến mất tại căn biệt thự non xanh nước biếc, xuất hiện tại thủ đô nước Mỹ, khu vực trung tâm một tòa kiến trúc cao tầng.

Đập vào mắt là thế giới phồn hoa, dòng lũ sắt thép của thành thị.

Xe cộ như nước tạo thành đô thị hiện đại, Lục Minh say sưa ngon lành nhìn.

Chương 221

Có một đoạn thời gian chưa tiếp xúc với loại văn minh này.

Hắn vẫn luôn quyết đấu với các cường giả đỉnh tiêm. "....." Bản thân tàng hình trong hư không, trong tình huống không có bất kỳ biện pháp bảo hộ an toàn nào, lơ lửng giữa không trung hai tòa kiến trúc cao lớn trong thành phố.

Đối với Tony đây là một loại trải nghiệm hoàn toàn mới.

Sắc mặt có chút xanh xao. "Có muốn đi ăn chút gì không?" Để thoát khỏi trạng thái này, Tony nhìn về phía Lục Minh.

Một cái lý do, tuy rằng chưa chắc đã hữu dụng.

Lục Minh cười như không cười nhìn Tony một cái. "Có thể." Lục Minh tịnh không cự tuyệt đề nghị của Tony.

Hai người biến mất tại chỗ, lần sau xuất hiện là tại một quán Starbucks gần đó, hai người sẽ "dùng bữa" tại đây.

Ân, nhân cơ hội này gặp được một người quen.

Người Nhện (Spider-Man).

Peter Parker đang ngồi uống cà phê, bên cạnh là hai cô gái.

Da trắng mặt xinh, dáng người đẹp, lại biết nói chuyện.

Hai bên trò chuyện phi thường vui vẻ.

Dựa theo dòng thời gian nguyên bản của Marvel, hiện nay Tony và Người Nhện tịnh không quen biết, thậm chí có người chưa chắc đã đi lên con đường hiệp nghĩa.

Nhưng hiện tại không giống nhau, dòng thời gian Marvel bị bóp méo.

Khi Tony và Lục Minh đến nơi.

Khi Peter Parker phát hiện ra Tony, liền chủ động lên chào hỏi.

Trên mặt dương dật nụ cười. "Gần đây tĩnh dưỡng thế nào?" Peter Parker hỏi Tony.

Tịnh không để ý Lục Minh bên cạnh, theo Peter Parker thấy, trong thời kỳ phi thường như trước mắt, Tony có thể đem người này dẫn theo, đủ chứng minh thân phận Lục Minh đáng giá tín nhiệm, nếu không Tony dẫn theo làm gì? "Tĩnh dưỡng không tệ." Tony gật đầu, nói thật.

Thương thế của hắn đã khôi phục hơn nửa, chỉ còn chút bệnh vặt. "Sentry đâu?" Tony hỏi xong, liền hỏi Peter Parker vấn đề kia.

Trước đó đã đáp ứng giúp Lục Minh hỏi thăm về siêu cấp anh hùng mới.

Tony tịnh không biết hành tung cụ thể, nhưng cảm thấy Người Nhện biết, bởi vì hình như Sentry cùng Người Nhện quan hệ không tệ, khá thân mật. "Tôi cũng không rõ, biến mất rồi.

Thời gian trước tôi có liên hệ, nhưng không được, phảng phất như nhân gian bốc hơi, giống như đã ẩn tàng vậy." Nghe Tony bỗng nhiên hỏi vấn đề này, Peter Parker lắc đầu.

Hắn cũng biết chuyện này.

Thậm chí đã động dụng một bộ phận lực lượng của S.H.I.E.L.D, đi tìm Sentry.

Tuy rằng Peter Parker biết hi vọng xa vời.

Bởi vì một vị siêu cấp anh hùng cường đại muốn ẩn tàng.

Ai có thể tìm ra chứ? "Vị này là?" Cùng Tony giao đàm xong, Peter Parker nhìn về phía Lục Minh bên cạnh. "Có thể gọi tôi là Lục Minh."

Lục Minh giờ phút này hiển đến bình dị gần gũi. "Chào, Lục tiên sinh." Peter Parker hướng Lục Minh bắt tay, Lục Minh cũng không cự tuyệt.

Tony ở bên cạnh mồ hôi lạnh từ trán tuôn ra, cảm thấy Peter Parker thực tại gan quá lớn, dám làm ra chuyện như vậy.

Tuy rằng Peter Parker tịnh không biết thân phận cụ thể của Lục Minh. "Nói chuyện sau nhé, tôi có việc khác phải làm." Peter Parker chào hỏi hai người xong thì muốn rời đi.

Hắn đang trò chuyện với hai mỹ nữ, tự nhiên sẽ không bỏ dở.

Sở dĩ lại đây là vì thấy Tony, dù sao cũng phải chào hỏi một tiếng.

Tony và Lục Minh gật đầu tỏ vẻ đã hiểu. "Quan hệ với cậu thế nào?" Đợi Peter Parker rời đi, Lục Minh nhìn về phía Tony, hiếu kỳ dò hỏi.

Tony sửng sốt, mở miệng nói: "Không tệ lắm." "Không tệ?" Lục Minh nghe vậy, híp mắt.

Điểm biến hóa thứ hai trong vũ trụ Marvel.

Nguyên bản Tony và Peter Parker quan hệ không tầm thường, gần như coi đối phương là con ruột, hiện tại quan hệ chỉ có thể nói là không tệ? "Mùi vị thế nào?" Lục Minh và Tony mỗi người gọi một ly cà phê Americano.

Hai người bắt đầu nói chuyện phiếm, Tony tò mò nhìn về phía Lục Minh.

Lục Minh nhìn qua là người phương Đông, dù sao ngoại mạo đặc thù đó, cộng thêm Tony phát hiện Lục Minh dường như cũng không khó giao lưu như vậy.

Cho nên cùng Lục Minh tán gẫu.

Thử tìm hiểu về đại lão. "Có thể." Lục Minh uống một ngụm Americano, bình tĩnh nói. "Đi xem S.H.I.E.L.D thế nào." Một ngụm cà phê vào bụng, lại ăn nửa miếng bánh mì, trên mặt Lục Minh bỗng nhiên mang theo mỉm cười, nhìn về phía Tony đang ở bên cạnh.

Tony: ???

Tony có chút mộng bức, đột nhiên muốn đi S.H.I.E.L.D? "Được thôi." Tuy rằng không biết vì sao Lục Minh làm vậy, bất quá Tony không cự tuyệt, không có năng lực cự tuyệt, chỉ có gật đầu đồng ý. "Tôi dẫn đường." Tony khẽ nói.

Một khắc sau, hai người biến mất tại chỗ, trực tiếp đến S.H.I.E.L.D. "?" Trong tiếng huyên náo, Lục Minh nhìn về phía Tony, ánh mắt dị dạng.

Vừa rồi Tony nói gì? "Không....." Hô hấp Tony ngưng lại, bỗng nhiên không biết nên nói gì.

Có chút đau trứng, Lục Minh thực lực mạnh thế sao?

Tự mình dẫn đến S.H.I.E.L.D luôn?

Hơn nữa, tại sao Lục Minh lại biết S.H.I.E.L.D ở đâu? "Là ai!" "Hai tay ôm đầu, ngồi xuống cho tôi, nếu không tôi nổ súng đấy!" "Mau ôm đầu!" "Mở cảnh báo, có người xâm nhập!" "Cảm giác có chút quen mắt...

Tony!?" Lục Minh đến S.H.I.E.L.D, tịnh không tàng hình.

Trước đó vào Starbucks ăn đồ, Lục Minh đã giải trừ tàng hình, nếu không thì ai bán đồ cho ăn, lại còn nhìn không thấy.

Giờ phút này Lục Minh đến S.H.I.E.L.D, do đột nhiên xuất hiện, nên trong nháy mắt bị người ta khóa định, từng vị đặc công trang bị súng đạn thật!

Trên mặt viết đầy cảnh giác, lúc này nhìn về phía Lục Minh và Tony!

Bởi vì hai người này đột nhiên xuất hiện, phảng phất bằng không mà ra.

Tự nhiên dẫn tới sự chú ý và coi trọng của một số người.

Có người bắt Lục Minh ôm đầu, đầu hàng, nếu không sẽ nổ súng.

Có người bật cảnh báo, báo cho những người khác, trong này có người đang xâm nhập, yêu cầu chi viện, trong này không chừng đợi lát nữa sẽ có dị biến.

Có người thì nhận ra Tony.

Bởi vì tướng mạo Tony rất dễ phân biệt.

Có người nhận ra Iron Man!

Chương 222

Cá nhân đó là Đội trưởng Mỹ (Captain America).

Hắn có chút mộng bức nhìn Tony, trong đầu có suy nghĩ. "Sao lại đột nhiên xuất hiện ở đây?" Tony là người mình, điểm này không dung chất nghi.

Nhưng Đội trưởng Mỹ không cho các đặc công khác bỏ súng xuống, vẫn để họ bao vây hai người, bởi vì bên cạnh Tony có Lục Minh.

Cái người phương Đông này... không chừng là người xấu? "Xem chút đi." Trên mặt mang theo nụ cười xấu hổ mà không thất lễ, Tony mở miệng.

Nhưng Đội trưởng Mỹ sao có thể tin?

Hắn cảm thấy Lục Minh và Tony đứng quá gần nhau.

Điều này khiến Đội trưởng Mỹ trong lòng sản sinh ra một ý nghĩ to gan, khi cái ý nghĩ này nảy sinh trong đầu hắn, thì không cách nào quên được.

Thậm chí ý nghĩ đó bị coi thành chân tướng!

Đội trưởng Mỹ hoài nghi Tony bị hiệp trì!

Lục Minh cưỡng ép Tony!

Nếu không thì hai người không nên xuất hiện ở đây, đứng gần nhau như vậy.

Đó đâu phải đứng gần, rõ ràng là Lục Minh đang tóm lấy Tony! "Hai người tách ra một chút!" Đội trưởng Mỹ trầm giọng nói.

Thần sắc hắn vô cùng nghiêm túc.

Tony có chút phát lăng, Đội trưởng Mỹ đang làm gì vậy? "Loại hoài nghi này." Lục Minh trong lòng câm nín, hắn có thể nhìn thấu nội tâm người khác, tại khoảnh khắc này, Lục Minh nhìn thấy suy nghĩ trong lòng Đội trưởng Mỹ. "Có thể." Lục Minh không quá muốn động thủ với S.H.I.E.L.D.

Dù sao cũng là một phần thanh xuân.

Cho nên Lục Minh tách ra một khoảng cách với Tony.

Tony nhất thời chưa hiểu rõ tình huống.

Có chút phát mộng, không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Đội trưởng Mỹ cũng mộng bức.

Trước đó hoài nghi Lục Minh hiệp trì Tony, bức bách đối phương lấy làm con tin, sau đó muốn tại S.H.I.E.L.D đại tứ cướp bóc một phen.

Nhưng Lục Minh giờ phút này lại buông tha Tony?

Vẻn vẹn chỉ trong tình huống một câu nói!? "Ta đoán sai?" Trong lòng Đội trưởng Mỹ dũng hiện ra một ý nghĩ.

Đại khái là chân tướng.

Nếu không Lục Minh sẽ không làm như vậy. "....." Sau đó trong lòng Đội trưởng Mỹ rất câm nín. "Xảy ra chuyện gì!" Từ xa, một người da đen đầu trọc mặc chế phục đen đang đi nhanh tới, súng đạn trang bị đầy đủ, là loại súng laser mới nhất được nghiên cứu.

Dẫn theo một đám đặc công chi viện. "Tony?" Vừa tới nơi, Nick Fury có chút mộng rồi.

Bởi vì hắn nhìn thấy Tony.

Chẳng lẽ sự tao loạn lần này là do Tony gây ra?

Nhưng Tony không mặc giáp Iron Man, hiện tại hắn là không cụ thể lực phá hoại cường đại, dẫn tới sự chú ý của nhiều đặc công như vậy chứ?

Nếu chỉ phạm một số sai lầm nhỏ, sao lại dẫn tới nhiều người như vậy? "Cục trưởng." Nhìn Nick Fury, Tony hướng hắn gật đầu.

Trên mặt Tony viết đầy sự câm nín.

Đều không biết trước mắt rốt cuộc là tình huống gì.

Hiện tại bị nhắm vào, là thế nào? "Tony, không phải người giả mạo chứ." Nick Fury ấn động một cái nút vi hình trên cánh tay, cách một đoạn cự ly quét hình Tony, ngay sau đó trên máy móc vi hình hiện lên một tầng quang mạc, báo cáo phân tích, Tony là thật, tịnh không phải do kẻ nào đó giả mạo. "Vậy thì không mau bỏ súng xuống." Xác định thân phận Tony, Nick Fury trừng lớn mắt.

Khá lắm, giúp người một nhà chĩa súng vào người một nhà!

Các đặc công vừa nghe, vội vàng bỏ súng xuống.

Lão đại nhà mình đều nói vậy rồi, tự nhiên không thể vi kháng. "Xin lỗi, trước đó vô pháp xác định thân phận của các người." Đội trưởng Mỹ cũng bỏ súng xuống và đi lên.

Ánh mắt hắn vẫn luôn dừng lại trên người Lục Minh.

Trong lòng Đội trưởng Mỹ cực độ bất an, Lục Minh nhìn rất bình thường, nhưng lại cho hắn áp lực rất lớn, khiến hắn ý thức Lục Minh là kình địch. "Vô pháp xác định thân phận của tôi?" Tony cũng không phải kẻ ngu, trong lòng có rất nhiều phỏng đoán.

Khi Nick Fury đến, tịnh quét hình, hết thảy kết thúc sau, Đội trưởng Mỹ đi lên, tịnh đặt ánh mắt lên người Lục Minh.

Điều này khiến Tony trong nháy mắt ý thức được chân tướng.

Đội trưởng Mỹ không thể nào không biết thân phận của hắn?

Hắn đang kiêng kị Lục Minh!

Thậm chí trước đó hoài nghi hắn bị Lục Minh bắt cóc, nếu không thì cũng sẽ không nói ra những lời như vậy, để hai người tách ra một đoạn cự ly.

Ách, tuy rằng từ một loại ý nghĩa nào đó.

Tình huống này cũng gần giống với "bắt cóc". "Quá cẩn thận rồi." Tony thở dài.

S.H.I.E.L.D từ khi nào biến thành dạng này? "Vị này là?" Tony nghĩ trong lòng, Đội trưởng Mỹ tịnh không để ý.

Đội trưởng Mỹ nhìn về phía Lục Minh, trong ánh mắt có ý tứ tham tìm. "Vị này là Lục Minh." Tony mở miệng trả lời. "Chào." Đội trưởng Mỹ vươn tay muốn bắt tay với Lục Minh.

Lục Minh tự nhiên sẽ không cự tuyệt, giao lưu thông thường.

Tuy rằng song phương lúc bắt tay, xuất hiện một chút nhạc đệm, Đội trưởng Mỹ cách ngoại dùng sức, muốn thăm dò thực lực Lục Minh.

Lục Minh tự nhiên sẽ không cố ý nhượng bộ, bởi vì đây là khiêu khích.

Tuy là một bộ phận thanh xuân, cũng không thể quá phận như vậy!

Ngón tay hai bên giao thác, Đội trưởng Mỹ ban đầu chỉ dùng một bộ phận lực.

Sợ sức mạnh mình quá lớn, làm bị thương Lục Minh.

Tuy rằng xác suất không lớn, nhưng vẫn có.

Lục Minh và Tony quan hệ nhìn không tệ, Đội trưởng Mỹ không

muốn vì một điểm này, dẫn đến Avengers xuất hiện hiềm khích.

Nhưng rất nhanh, Đội trưởng Mỹ biết mình sai rồi.

Dùng sức mạnh cổ tay, vô pháp thất địch Lục Minh!

Sức mạnh nơi cổ tay Lục Minh lớn hơn, trong nháy mắt nghiền ép hắn.

Cho dù về sau trục tiệm gia tăng lực lượng, nãi chí đạt tới đỉnh phong, nhưng vẫn y như cũ, vô pháp địch đối với Lục Minh, chênh lệch song phương quá lớn.

Chương 223

"....." Trên trán có từng giọt mồ hôi trượt xuống.

Đội trưởng Mỹ kinh ngốc rồi!

Biết Lục Minh thực lực rất mạnh, hoặc hứa mình không phải đối thủ, là một tôn đại địch, nhưng thực lực Lục Minh so với hắn lại mạnh hơn nhiều như vậy!? "Ly phổ đến thế sao!" Trong lòng Đội trưởng Mỹ đang gào thét! "Bắt tay cái thôi mà bắt lâu thế làm gì?" Nick Fury ở bên cạnh cũng nhận ra không thích hợp, trên mặt mang theo nụ cười nhạt, cắt ngang Lục Minh và Đội trưởng Mỹ.

Nhìn cục thế Đội trưởng Mỹ chiếm hết hoàn toàn liệt thế.

Nick Fury không hi vọng đại tướng thủ hạ bị thương.

Tuy rằng Đội trưởng Mỹ tịnh không nói gì.

Bởi vì có Nick Fury nói, Đội trưởng Mỹ và Lục Minh tách ra, dù sao cái cần thăm dò đều đã thăm dò rồi, có một số việc đích xác không nên tiếp tục tiến hành. "Đột nhiên chạy tới S.H.I.E.L.D làm gì?" Nick Fury dẫn đạo mọi người đi vào bên trong S.H.I.E.L.D, nơi đó có phòng họp, vừa đi Nick Fury vừa nhìn về phía Tony.

Tony mặt không đỏ tim không đập nói dối. "Gần đây nghiên cứu có đột phá, định chia sẻ thành quả." "Nghiên cứu ra cái gì rồi?" Nick Fury tò mò nhìn Tony.

Đối với phát minh của Tony, Nick Fury cảm thấy hứng thú, bởi vì đối phương đúng thật là đại phát minh gia, phương diện này thật sự ngưu phê.

Từ những phát minh của Tony đều có thể nhìn ra.

Ví dụ như bộ giáp Iron Man kinh điển nhất!

Còn có chiến y Người Nhện phát minh sau này!

Bộ giáp Hulkbuster! "Vào trong từ từ nói." Tony cười, định tùy tiện chia sẻ một phát minh.

Phát minh của hắn, số lượng siêu hồ tưởng tượng.

Tùy tiện lấy ra một cái chia sẻ, chẳng phải là chuyện dễ như trở bàn tay? "Có thể." Nick Fury gật đầu.

Lục Minh lại dừng bước.

Đột nhiên xuất hiện một màn này, khiến tất cả mọi người đều sửng sốt, dị dạng, vì sao Lục Minh giờ phút này lại dừng bước, muốn làm chuyện gì? "Khí tức Đa nguyên, bắt nguồn từ phiến thế giới này." Lục Minh trong lòng thì thầm.

Sở dĩ dừng bước, là vì cảm tri được một số thứ không giống bình thường, khí tức Đa nguyên (Multiverse) kia, cường đại bành trướng, vô địch!

Khí tức đáng sợ đang thăng lên từ một đầu khác của vũ trụ, tựa như mặt trời rực rỡ, đột nhiên triển hiện, tịnh lấy tốc độ cực nhanh tiếp cận Trái Đất.

Lục Minh kinh ngạc, nơi này vì sao lại có khí tức Đa nguyên?

Nhìn lộ tuyến hành tiến của đối phương.

Nhắm vào hắn?

Tịnh tại trong cảm tri của Lục Minh, vị cường giả Đa nguyên này trên người mang theo một loại khí tức đặc thù, hình như đản sinh từ chính phiến vũ trụ thế giới này?

Không nên như vậy.

Tại phán đoán ban đầu của Lục Minh, trong vũ trụ Marvel không tồn tại Đa nguyên.

Tối đa là Đa nguyên xâm nhập.

Nhưng hiện tại xuất hiện cường giả Đa nguyên bản thổ.

Cùng phán đoán trước đó chênh lệch quá lớn.

Mục đích lần này của đối phương...

Lục Minh đại khái có thể đoán được.

Tìm kiếm, khu trục, ly khai phương vũ trụ này?

Dù sao ý đồ bất thiện.

Là cường giả bản thổ, đối phương tìm tới cửa, chỉ có một loại khả năng. "Là vị nào trong Ngũ Đại Sáng Thế Thần?" Lục Minh đang suy tư.

Tại vũ trụ Marvel, có thể bước ra bước kia, tấn cấp thành Đa nguyên, chỉ có thể là Ngũ Đại Sáng Thế Thần.

Nếu là người khác, vậy thì thân là năm vị cường đại nhất vũ trụ Marvel, tất nhiên cũng có thể đạp túc cảnh giới Đa nguyên.

Nếu là như thế, vậy Đa nguyên trong vũ trụ Marvel cũng quá nhiều.

Chuyện không thể nào.

Cho nên kẻ đến tất nhiên là một trong Ngũ Đại Sáng Thế Thần.

Vậy thì vị này là ai đây?

Ngũ Đại Sáng Thế Thần đều là Đa nguyên sao?

Vũ trụ Marvel rốt cuộc có bao nhiêu vị Đa nguyên? "Tôi có chút việc cần rời đi." Vị Đa nguyên này mục đích là vì hắn, thời điểm đó tất bất khả miễn phải đại chiến một phen, Lục Minh không hi vọng đại chiến phát sinh tại Trái Đất.

Phải rời đi rồi.

Lục Minh không định mang theo Tony, nguyên bản định mang đối phương đi trường kiến thức, nhưng hiện tại đối thủ là cường giả tầng thứ Đa nguyên.

Lục Minh mang theo Tony cùng đi tìm chết không khác biệt lắm.

Bởi vì đó là Đa nguyên!

Lục Minh vừa nói xong liền biến mất tại chỗ.

Bởi vì không có nhàn công phu nói thêm nữa. "???" Những người khác tại hiện trường thấy Lục Minh biến mất đều sửng sốt. "Đột nhiên không thấy đâu nữa?" "Không phải là một người bình thường sao?

Ta ở trên người hắn không nhận ra được khí tức cường đại, dị năng giả ẩn tàng cực mạnh?" Nick Fury có chút mộng bức, nhìn về phía Tony bên cạnh.

Rõ ràng hắn biết chân tướng.

Lục Minh và Tony cùng đến, Tony hẳn là biết rõ.

Tony cũng có chút mộng, bất quá theo bản năng gật đầu: "Đúng vậy"... .....

Trong vũ trụ hạo hãn vô ngân, đại tinh trầm phù, vẫn thạch bay lạc.

Lúc này tại bên ngoài Ngân Hà trăm vạn năm ánh sáng.

Lục Minh đang phiêu phù trong vũ trụ, cách phía trước hắn không xa có một đạo lưu quang xẹt qua, giờ phút này đang nhanh chóng hướng về bên này.

Bỗng nhiên, lưu quang dừng lại, đứng cách Lục Minh không xa.

Đồng thời một thanh âm hư vô phiêu miểu truyền ra. "Có thể cảm tri được ta?" Đó là một thanh âm lược hiển kinh ngạc.

Ngay sau đó, Lục Minh nhìn thấy một đạo quang ảnh nữu khúc.

Trong quang ảnh nữu khúc, tồn tại "người" mà Lục Minh quen thuộc.

Chính là mục tiêu chuyến đi này của Lục Minh: Vô Hạn (Infinity). "Đương nhiên có thể cảm tri, ngươi cũng là hướng về phía ta mà đến đúng không?" Lục Minh nhìn về phía Vô Hạn, ánh mắt u u. "Đích xác." Vô Hạn khinh thường nói dối, huống hồ Lục Minh chỉ là một kẻ yếu.

Trong cảm tri của Vô Hạn, Lục Minh tịnh không mạnh, còn chưa tới cấp Vũ trụ.

Điều này khiến Vô Hạn cảm thấy không hợp lý.

Rõ ràng trước đó cảm thụ được khí tức cường đại hơn mới đúng, sao đến nơi lại đụng phải kẻ địch đầu tiên chỉ là cấp Vũ trụ?

Chương 224

Bất quá cũng không quan trọng.

Tại sự tra xét của Vô Hạn, Lục Minh không thuộc về phương vũ trụ này.

Vậy thì thuận tay thanh lý đi! "Vì sao?" Lục Minh nhận thấy Vô Hạn tịnh không có dục vọng lập tức động thủ, cho nên vội vàng hỏi ra một số vấn đề, hi vọng Vô Hạn có thể cho câu trả lời. "Có những nơi không thể đặt chân, thiệp túc đến đây, chính là thuộc về vũ trụ của ta!

Kẻ xâm nhập chỉ có thể rời đi hoặc là chết!" Ánh mắt sâm hàn, Vô Hạn thì thầm: "Ngươi không phải lứa đầu tiên, nhưng ta cảm thấy không chừng sẽ là lứa cuối cùng, nhất định phải ép ta giết đến mức các ngươi đảm hàn sao?" Nghe Vô Hạn nói, Lục Minh trong nháy mắt minh ngộ hết thảy.

Vô Hạn mục đích là vì xử lý hắn.

Nguyên nhân là vì trước đó có kẻ đặt chân đến phiến vũ trụ này.

Tịnh đại khái đã làm chuyện không tốt.

Nếu không thì Đa nguyên sao lại chỉ chằm chằm vào mà đánh? "Bất quá có chút không hợp lý, theo lý mà nói, ta bộc lộ thực lực không tới cấp Vũ trụ, sao có thể khiến Đa nguyên như ngươi đích thân động thủ với ta?" Lục Minh cảm thấy quan điểm này không hợp lý.

Bất quá không có thâm cứu, bởi vì đại chiến sắp nổ ra rồi.

Vô Hạn quả đoán đối với hắn động thủ, nhất tu phải để ngự Vô Hạn, tịnh bộc phát, nếu không thì hoặc hứa sẽ trở thành một cái xác chết.

Một ngón tay thuộc về Vô Hạn từ xa điểm tới, hướng Lục Minh

điểm sát!

Vô Hạn công kích bình thường, tịnh chưa động dụng bao nhiêu lực.

Dù sao cũng là cường giả Đa nguyên.

Đối phó cấp Vũ trụ dùng một kích đơn giản là đủ rồi! "Lượng Tử Vĩnh Sinh Pháp!" "Thương Thiên Hóa Thân!" "Hỗn Độn Thần Ma Chi Khu!" Lục Minh trong miệng gầm nhẹ, ba đại chí cao pháp gia trì tại thân.

Khí tức Lục Minh với tốc độ mắt thường có thể thấy được đang phàn thăng!

Trong chớp mắt để đạt tới Đơn thể Vũ trụ cấp đỉnh phong.

Thậm chí thực lực còn đang phàn thăng, càng thêm khoa trương.

Cuối cùng dừng lại ở mức vô hạn tiếp cận Đa nguyên, chỉ kém một bước chi dao! "???" Vô Hạn trực tiếp bị kinh ngốc rồi.

Lục Minh vừa rồi thực lực còn chưa tới cấp Vũ trụ.

Đột nhiên một cái đề thăng nhiều như vậy?

Vẻn vẹn chỉ kém một điểm, là có thể bước vào cảnh giới Đa nguyên? "Không có khả năng!" Tác vi cường giả Đa nguyên, Vô Hạn cũng là kiến đa thức quảng, tung sử như thế, y vẫn như cũ không hiểu nổi, miệng y hơi trương, trong lòng chấn hám và kinh ngạc. "Không có gì là không thể!" Lục Minh mở miệng.

Bàn tay to lớn của hắn thao thiên, từ tận cùng vũ trụ vươn ra, kim quang thôi xán di mạn, phảng phất có thể xé rách vũ trụ càn khôn hỗn độn.

Thuộc về Lục Minh Thần Chi Thủ, muốn đối kháng một kích kia của Vô Hạn!

Một khắc này, ngón tay kia và Thần Chi Thủ va chạm.

Tiếng nổ kịch liệt truyền ra, chấn động cả một phiến vũ trụ.

Vô số ngôi sao tại khắc này bạo liệt, hóa thành vẫn thạch hố đen, nửa phiến vũ trụ trực tiếp trầm phù, trở thành một mảnh phế tích cô tịch trong vũ trụ.

Song phương vẻn vẹn sơ thứ giao thủ, liền khủng bố như vậy.

Nhẹ nhẹ nhõm nhõm hủy diệt nửa phiến vũ trụ.

Lần này Lục Minh lược thắng một bậc!

Bởi vì Vô Hạn vừa rồi xuất thủ, tịnh không dốc toàn lực, chỉ là tùy ý một kích, Lục Minh đánh cho Vô Hạn trở tay không kịp, đó là một kích thôi xán của Lục Minh! "Tuy rằng không biết thực lực ngươi vì sao có thể trong nháy mắt đề thăng nhiều như vậy, nhưng thế thì sao?

Đối đầu với ta, kết quả hôm nay sớm đã chú định!" Ánh mắt u u, sát ý lân tuân.

Vô Hạn tái độ xuất thủ, sâu trong vũ trụ hạo hãn có biến hóa đáng sợ.

Đại tinh trầm phù, dường như hóa thành nguyên tuyền của Vô Hạn, tựa như dung nham chảy ra từ miệng núi lửa cuồng bạo, như núi vàng lơ lửng dưới đáy biển sâu!

Trận đại chiến cấp sử thi trước đó đã khiến tất cả các cường giả Đa nguyên đều bị thương, nhưng trải qua tuế nguyệt dài đằng đẵng, thực lực của một số người đã thuyên giảm đi nhiều, thậm chí hoàn toàn bình phục.

Vô Hạn thuộc loại thực lực đã hoàn toàn bình phục đó.

Thậm chí hắn còn tiến bộ hơn!

Bởi vì hắn lựa chọn ở lại trong vũ trụ bản nguyên nơi mình sinh ra, điên cuồng tẩm bổ bản thân bằng nguồn gốc của chính mình, cộng thêm dốc toàn lực khôi phục, Vô Hạn đã sớm đạt đến đỉnh phong!

Hắn vẫn luôn ở trạng thái quy nhất.

Dù bản thân là Nguyên đầu, nhưng hắn không phân hóa quá nhiều.

Những hành vi này khiến hắn khác biệt với các Đa nguyên thông thường.

Thêm vào đó là khả năng thao túng mọi sức mạnh của thế giới bản nguyên, nên chiến lực của hắn cực kỳ khoa trương!

Lục Minh chiến đấu cũng khá áp lực.

Trừ lúc ban đầu chiếm được chút ưu thế do đối phương khinh địch, còn lại Lục Minh luôn ở thế hạ phong!

Ví dụ như trong một lần va chạm và giao thủ, tinh thần sáng rực va chạm mạnh mẽ trong hư không, Lục Minh toàn lực bạo phát, nhưng Vô Hạn cũng không hề nương tay, cũng không hề đánh giá thấp hay coi thường Lục Minh nữa.

Một cường giả đỉnh tiêm sẽ không phạm phải loại sai lầm thường thức này.

Lục Minh đã làm được những chuyện không thể tin nổi.

Từ cấp Vũ trụ, trong thời gian ngắn lại phát sinh biến đổi kỳ lạ, thực lực tiến bộ điên cuồng, có thể thất địch lại cường giả Đa nguyên!

Hắn bị liệt vào mức độ hung hiểm cấp một.

Đối với người như vậy, Vô Hạn tự nhiên phải thận trọng hơn một chút. "Quá phô trương và khó tin." Vô Hạn bạo phát công kích, xung kích về phía Lục Minh.

Từng mảng từng mảng vũ trụ bị tồi hủy, hư không sụp đổ.

Cả vũ trụ phảng phất như luyện ngục.

Từng ngôi sao có sự sống bị hủy diệt, sinh mệnh hàng ức vạn đi đến hồi kết, đại chiến giữa các cường giả đỉnh tiêm luôn đi kèm với những màn như vậy.

Vô Hạn đang kinh thán một số chuyện, ví dụ như Lục Minh.

Hắn ở trong cấp Đa nguyên cũng không hề yếu, rất mạnh mẽ.

Bởi vì Nguyên đầu mà hắn nắm giữ vô cùng thích hợp để chiến đấu!

Ở phương diện này, hắn sẽ chiếm được một số ưu thế.

Nhưng lúc này toàn lực bạo phát, Vô Hạn chỉ áp chế được Lục Minh chứ không hề đánh chết được hắn ngay tại chỗ, sinh mệnh lực của Lục Minh quá ngoan cường!

Ngay cả Vô Hạn cũng phải kinh ngạc.

Trước đây Vô Hạn từng đối chiến với một số cường giả Đa nguyên, chiến đến gay cấn nhưng cũng chẳng bao lâu liền đánh lui đối phương.

Lục Minh lại lợi hại đến thế sao?

Hai bên giao thủ và va chạm, thời gian dài như vậy trôi qua, hắn vẫn không thể áp chế toàn diện Lục Minh! "Thứ càng phô trương và khó tin còn ở phía sau." Ánh mắt Lục Minh u u, thanh âm bình đạm truyền đến.

Vô Hạn không biết nên nói gì, chỉ là ánh mắt càng thêm thâm thúy.

Hắn hạ quyết tâm tất sát Lục Minh.

Lục Minh quá kiêu ngạo rồi, giờ phút này còn dám khiêu khích, kẻ

địch như vậy không giết chết thì còn đợi đến bao giờ?

Lục Minh vô cùng đặc thù, khiến Vô Hạn cũng cảm thấy chút áp lực.

Loại người này nếu không giết chết, tương lai trưởng thành tất nhiên sẽ là tâm phúc đại họa, một tôn đại địch khủng bố, cho nên Vô Hạn sẽ không buông tha Lục Minh!

Nhưng mọi thứ không như Vô Hạn nghĩ.

Chương 225

Giết Lục Minh quá khó.

Ví dụ như khoảnh khắc tiếp theo, khi Vô Hạn tưởng rằng đã nắm được một cơ hội.

Hắn ra tay với tốc độ và thủ đoạn như lôi đình.

Trong tình huống tiếp cận Lục Minh cực nhanh, một quyền động sát lồng ngực Lục Minh, xé nát nhục thể Lục Minh đến mức phấn thân toái cốt, linh hồn cũng bị chôn vùi.

Vốn tưởng rằng trong tình huống này, Lục Minh sẽ nổ tung mà chết.

Dù sao thực lực Lục Minh tuy mạnh nhưng vẫn chưa phải Đa nguyên, linh hồn đều đã phá diệt, nhục thể thừa tải cũng nát bấy.

Tình huống này làm sao có thể không chết?

Nhưng một màn kỳ tích đã xuất hiện.

Chết đi chẳng qua chỉ là một loại khả năng khó có được!

Không mất bao lâu, Lục Minh lại quay về.

Trạng thái vẫn y nguyên ở đỉnh phong, khí tức dũng động trùng phá vân tiêu! "Thủ đoạn gì?" Đột ngột nhìn thấy Lục Minh phục sinh, hoàn toàn khác với suy nghĩ ban đầu của Vô Hạn.

Lục Minh lẽ ra phải chết ngay tại chỗ, không thể nào phục sinh nữa.

Dù có thủ đoạn gì, nhưng vừa rồi Vô Hạn ra tay đã diệt tuyệt mọi sinh cơ của Lục Minh, bất kỳ thủ đoạn nào cũng nên bị cắt đứt.

Trừ phi Lục Minh đã vượt qua Đa nguyên, có thể tế hiến một số

thứ...

Nhưng Lục Minh rõ ràng chưa bước vào cảnh giới đó!

Nếu không thì trận đại chiến này cũng sẽ không đi theo hướng như vậy.

Có những chuyện xuất hiện sai lệch quá lớn.

Vô Hạn không muốn nhìn thấy cảnh này, hắn muốn tham tri chân tướng.

Trong quá trình đó, hắn lại ra tay với Lục Minh, muốn đánh chết hắn!

Đây là chuyện vô cùng quan trọng.

Lục Minh tái sinh và phục sinh như kỳ tích, khiến trong lòng Vô Hạn có chút bất an.

Lục Minh dường như rất khó bị giết chết!

Bất quá đến hiện tại, trong lòng Vô Hạn cũng chỉ là hơi bất an mà thôi, chưa có cảm xúc gì quá khích. "Một lần không được thì hai lần, hai lần không được thì ba lần!" Sát ý trong mắt nồng đậm hóa thành thực chất, hai mắt như hai đống lửa cháy hừng hực điên cuồng dao động.

Hắn lại lao về phía Lục Minh, khí tức thăng đẳng!

Hoàn toàn bạo phát thực lực!

Dưới mảnh tinh không này cũng nảy sinh những biến hóa đáng sợ.

Loại biến hóa này nói không rõ, tả không minh bạch, nhưng chân thực tồn tại.

Vô Hạn dường như tiến vào một loại trạng thái khác! "Ta bắt đầu từ vũ trụ này, trong thế giới vũ trụ này, chiến đấu lực của ta sẽ được

phát huy hai trăm phần trăm, ta có thể thật sự hiểu rõ mọi thứ theo đúng nghĩa đen." Thanh âm đạm mạc từ miệng Vô Hạn phát ra!

Lục Minh chưa kịp phản ứng đã cảm thấy thân thể đau đớn.

Vô Hạn đã ra tay, lợi dụng lực bài xích mạnh mẽ của thế giới, cách một đoạn cự ly, ngạnh sinh sinh xé xác Lục Minh!

Lục Minh cảm nhận được sự đau đớn.

Sau đó... hai giây sau, nhục thân vừa bị xé nát dẫn đến vẫn lạc của Lục Minh giờ khắc này lại quay về đỉnh phong, thậm chí còn mạnh mẽ hơn! "!!!" Vô Hạn càng thêm mê mang, hắn không nhìn thấu được mọi chuyện.

Không hiểu tại sao lại như vậy.

Nhưng hắn vẫn ra tay với Lục Minh.

Như đã nói trước đó, một lần không được thì hai lần, hai lần không được thì ba lần, Lục Minh rồi sẽ có lúc sơ hở.

Đồng thời trong đôi mắt tràn đầy sát ý của Vô Hạn, ẩn ước có hai luồng trường hồng quang thúc bay ra, đó là một luồng sức mạnh đặc thù tràn ngập vũ trụ.

Có thể hỗ trợ Vô Hạn tham tri chân tướng một số sự việc!

Giờ phút này, Vô Hạn vận dụng nguồn sức mạnh đó tại nơi này. "Kết quả cuối cùng sẽ hiện ra." "Ngươi che giấu rất khá, nhưng thế thì sao?" "Nơi này dù sao cũng là địa bàn của ta, tên Nhập Xâm Giả!" Thanh âm hạo đại từ miệng Vô Hạn truyền ra, chấn nát mấy hành tinh gần đó, luồng âm thanh này truyền đi rất xa trong vũ trụ bao la.

Xa tận Trái Đất cách đó vô số năm ánh sáng, giờ khắc này cũng nghe thấy luồng âm thanh đó.

Hơn nữa còn vô cùng rõ ràng, phảng phất như có người đang hét

lớn bên tai.

Sau đó có một số người kinh ngạc đến ngây người, ví dụ như Tony.

Bởi vì trong âm thanh đó xuất hiện ba chữ: Nhập Xâm Giả.

Theo Tony thấy, ngoại trừ Lục Minh ra, còn ai có thể bị gọi là Nhập Xâm Giả? "Đại lão đang trải qua chuyện gì vậy?" Trong lòng Tony dũng hiện một cái suy đoán.

Khi nghe thấy thanh âm kia, trong lòng hắn vô cùng chấn hám.

Theo Tony thấy, chuyện này chắc chắn là do Lục Minh gây ra.

Đột nhiên biến mất, rồi mới qua bao lâu đâu đã xảy ra chuyện như vậy.

Nói thật, bảo không liên quan đến Lục Minh thì Tony không tin.

Cho nên Lục Minh rốt cuộc đã làm gì?

Vì sao lại có chuyện như thế xuất hiện?

Sâu trong vũ trụ bao la, vì sao lại có thanh âm truyền đến? "Trước đó đại lão muốn đưa tôi đi cùng để mở mang tầm mắt, nhưng cuối cùng lại không đưa, nguyên nhân cụ thể là vì sao?" "Kẻ địch quá mạnh mẽ và đáng sợ ư?" Tony không hề ngốc.

Nếu không thì hắn cũng không thể nắm giữ Tập đoàn Công nghiệp Stark.

Đó là một tập đoàn khổng lồ vô tận.

Người không có trí tuệ nếu nắm giữ nó thì đã sớm sụp đổ rồi.

Nhưng Tập đoàn Stark dưới tay Tony lại phát quang phát nhiệt, đủ để chứng minh quá nhiều điều.

Tony trong nháy mắt đoán ra chân tướng.

Lông mày hắn nhíu chặt, trong lòng thầm hô không thể tin nổi.

Bởi vì đích xác là chuyện không thể tin nổi.

Lục Minh a... tồn tại đáng sợ đến nhường nào!

Trước đó tiến vào thế giới Dragon Ball, vô cùng phóng túng, cuối cùng bình an trở về, thậm chí trấn áp cả kẻ địch của thế giới đó.

Nhưng tại vũ trụ này lại gặp nguy cơ.

Nguy cơ không thể tưởng tượng nổi? "Hoặc là, đây chính là lý do không đưa tôi theo?" Trong lòng Tony hiện lên ý nghĩ này.

Đáy lòng thầm than, đại khái là như vậy.

Nếu không thì Lục Minh không cần phải nói dối, trước đó đã đáp ứng làm một số việc, nhưng cuối cùng Lục Minh lại không thực hiện lời hứa. "Hy vọng có thể thành công!" Lục Minh dù sao cũng là đại lão trong nhóm.

Ấn tượng đầu tiên của Tony với Lục Minh cũng không tệ.

Cho nên Tony hy vọng Lục Minh khá hơn một chút.

Đương nhiên, đây là dưới tiền đề suy đoán ban đầu, nếu mọi chuyện không phải như vậy thì có lẽ không cần lo lắng.

Chương 226

Nhưng kết quả suy đoán ban đầu rất khó sai... "Tại sao bên tai tôi lại có tiếng vang, ảo thính sao?" "Bên tai tôi cũng có tiếng vang!" "Nếu vậy thì không phải tôi bị ảo thính rồi, là thật, nhưng cũng quá làm người ta kinh hãi, tại sao bên tai bỗng nhiên có tiếng vang?" "Gặp ma rồi sao?" "Quỷ quái cũng không có lý do gì mà hiêu trương như vậy!" "Chúng ta đang ở nơi này, nhân khí vượng thịnh a!" Ở các ngóc ngách của Trái Đất, từng đạo thanh âm truyền ra.

Không chỉ Tony nghe thấy những thanh âm này.

Có những người khác cũng nghe thấy.

Họ chấn hám, trong lòng có chút không thể tin nổi, càng mang theo nhiều mê mang.

Đối với biến hóa phát sinh trên người mình, họ cảm thấy phỉ di sở tư.

Thậm chí nghi ngờ xuất hiện ảo giác!

Nhưng rất nhanh, ý nghĩ này liền bị gạt bỏ.

Bởi vì không chỉ một người trải qua chuyện như vậy.

Rất nhiều người đều trải qua chuyện như vậy.

Cho nên hẳn là không phải ảo giác. "Vì sao lại có một màn này xuất hiện nhỉ?" Trong lòng đại đa số mọi người đều có ý nghĩ này, không hiểu. ...

Sâu trong vũ trụ bao la, đại chiến đáng sợ đang diễn ra.

Vô Hạn toàn diện bạo phát thật sự đáng sợ.

Thực lực thật sự quá mạnh mẽ!

Thực lực Lục Minh không yếu, dưới sự gia trì của nhiều loại sức mạnh, đã đạt đến Đơn thể vũ trụ cấp đỉnh phong của đỉnh phong, vô hạn tiếp cận tầng thứ Đa nguyên.

Thật sự chỉ kém một bước là bước vào cấp Đa nguyên.

Nhưng trong tình huống như vậy, đối mặt với Vô Hạn toàn lực bạo phát, Lục Minh vẫn khó lòng địch lại!

Vô Hạn không hề động dụng bất kỳ vũ khí hay pháp bảo nào.

Chỉ đơn thuần dựa vào đôi tay.

Hoặc có lẽ, bản thân hắn chính là "vũ khí" tốt nhất.

Lục Minh giao phong với hắn, sức mạnh trán phóng quang trạch, chỉ trong một cái hô hấp, dưới tình huống bị Vô Hạn toàn diện áp chế...

Lục Minh trong nháy mắt bị miểu sát!

Dù cho Lục Minh động dụng Thần Chi Thủ, Thần Chi Đồng, Băng Phong Địa Ngục.

Nhưng không có tác dụng!

Có những thần thông đáng sợ, chỉ cần không đạt đến giai nghịch thiên, thì dù thi triển ra cũng không thể xóa nhòa một số chênh lệch.

Lục Minh trực tiếp bị Vô Hạn giết chết!

Sau đó qua một cái hô hấp, Lục Minh lại "phục sinh".

Lịch sử tái diễn, mọi thứ tiếp tục.

Giống hệt như lúc đầu, không có bất kỳ biến hóa nào!

Một màn này khiến Vô Hạn kinh ngạc, mọi thứ lại y như cũ?

Vừa rồi toàn lực bạo phát, khí tức thăng đẳng, chấn nát từng mảng từng mảng hoàn vũ, có vô số vũ trụ vì thế mà trầm luân, hóa

thành phế tích sụp đổ.

Đã xóa bỏ nhục thể và linh hồn thuộc về Lục Minh.

Trong tình huống đó, Lục Minh vẫn không chết!?

Quỷ dị tái độ phục sinh!

Một màn này thậm chí điên đảo tam quan của Vô Hạn!

May mà Vô Hạn trước đó đã động dụng một số thủ đoạn đặc thù, lợi dụng sức mạnh bản nguyên thế giới, quan sát nguyên nhân vì sao Lục Minh lại phục sinh.

Cho nên hắn đại khái biết được một số sự thật và chân tướng.

Hắn đã hiểu "lý do" Lục Minh phục sinh.

Tuy nhiên dù là vậy, hắn vẫn cảm thấy khoa trương.

Bởi vì nói đi nói lại, Lục Minh cũng không nên nắm giữ kỹ xảo đặc thù thuộc về tầng thứ Đa nguyên, nhưng một màn này đích xác đã phát sinh... "Ly phổ!" "Tại sao lại nắm giữ năng lực như vậy?" "Trận chiến sử thi trước kia, ta cũng chưa từng thấy vị Đa nguyên nào động dụng thủ đoạn như vậy, nếu không thì trận chiến đó đã sớm có người thắng lợi!" Vô Hạn có chút kinh ngạc.

Sau khi nhìn thấu chân tướng, hắn nhìn về phía Lục Minh.

Bởi vì loại năng lực phỉ di sở tư này, đặt vào rất lâu về trước, trong trận đại chiến sử thi kia cũng không thấy, nếu không thì đã sớm có kết quả cuối cùng.

Sẽ có một người thắng lợi bước ra.

Bởi vì thủ đoạn này của Lục Minh, thắng cả Đa nguyên, thực tế còn muốn siêu việt hơn.

Đạt đến địa bộ càng thêm khoa trương!

Nếu trong trận đại chiến sử thi đó có người biết thủ đoạn như vậy, trận đại chiến đó tất nhiên sẽ có người thắng lợi cuối cùng, có người sẽ cải viết tất cả.

Trở thành cái gọi là "Chung Cực"! "Không cần ngạc nhiên như vậy, ngươi rồi sẽ đi vào vết xe đổ thôi." Nghe những lời khen ngợi thuộc về Vô Hạn, thần sắc Lục Minh đạm mạc.

Trong lòng hắn sát ý thăng đẳng, giống như nham thạch núi lửa bị châm ngòi.

Vừa rồi Vô Hạn giết hắn nhiều lần, sức mạnh bạo phát, có nhiều mảnh vũ trụ bị mạt sát.

Nhục thể và tinh thần của Lục Minh đều bị phá diệt...

Sự "gian nan" không thể tưởng tượng nổi.

Đối với loại kẻ địch này, Lục Minh nhất quán dùng biện pháp cực đoan nhất, trong tình huống chiếm giữ ưu thế chủ động, giết chết đối phương!

Đem tất cả thống khổ và khó khăn gia trì lên người đối phương!

Để hắn chịu đựng tất cả!

Hưởng thụ cảm giác cô diệt và hủy diệt! "Tuy không biết vì sao ngươi lại nắm giữ thủ đoạn như vậy, quỷ dị phục sinh nhiều lần, thậm chí chiến đấu lực đạt đến đỉnh phong, thậm chí càng mạnh hơn." "Nhưng thế thì sao chứ?" "Đại chiến bạo phát và tiếp tục, kết quả sớm đã chú định!" "Ta không tin ngươi nắm giữ khả năng vô chỉ cảnh, có thể cứ mãi phục sinh như vậy, bên thắng lợi cuối cùng chú định là ta, không thể thay đổi!" Thanh âm của Vô Hạn truyền đến.

Vô Hạn cực kỳ kiên định, mặc kệ Lục Minh nắm giữ thủ đoạn gì, hắn tin chắc mọi thứ không phải là vô tận, Lục Minh và hắn thủy chung vẫn kém một cái đại đẳng cấp.

Đại chiến đang bạo phát, sớm muộn gì cũng có thể giành thắng lợi.

Dù sao chỉ đơn thuần dựa vào tiêu hao, Vô Hạn có khả năng hao tổn chết Lục Minh!

Dù sao Lục Minh dùng thủ đoạn như vậy cũng không thể duy trì thời gian dài được?

Nếu không thì Lục Minh đã sớm dùng như vậy mãi rồi.

Trong quá trình này Lục Minh tất nhiên có tiêu hao!

Cho nên theo Vô Hạn thấy, hắn tất nhiên sẽ thắng lợi cuối cùng.

Chỉ là quá trình này có chút khúc chiết. "..." Trong lòng Vô Hạn có ý nghĩ gì, Lục Minh ẩn ước có thể sát giác được.

Trong lòng hắn có chút cạn lời.

Bởi vì suy nghĩ của Vô Hạn là chính xác!

Tuy rằng nắm giữ một số thủ đoạn có thể thăng cấp chiến lực tăng vọt.

Nhưng thời gian duy trì có hạn.

Hoặc là, tất cả thuật pháp thần thông đều dưới tiền đề sử dụng.

Có lẽ Vô Hạn tiếp cận vô chỉ cảnh.

Nhưng chung quy vẫn có một chút chênh lệch, cũng không phải là vô chỉ cảnh thật sự.

Trong năm tháng dài đằng đẵng, Lục Minh rồi sẽ đạt đến cực hạn!

Chương 227

Và cùng với việc Vô Hạn dần dần quen tay, hiểu rõ tiết tấu chiến đấu với Lục Minh, đại chiến bạo phát tiếp, Lục Minh sẽ càng thêm "vô lực". "Đáng tiếc, đại chiến sẽ không kéo dài lâu như vậy!" "Cũng không phải là ta kiên trì không nổi nữa, mà là ngươi!" "Bên thắng trận cuối cùng sẽ là ta!" Lục Minh phong mang tất lộ, giống như thanh trường kiếm kiếm khí mông lung.

Ở một số phương diện, Lục Minh không thua kém ai!

Dùng bá đạo, xương cuồng để hình dung Lục Minh không hề có vấn đề gì!

Có lẽ trong một số tình huống, thực lực Lục Minh không phải là đối thủ của Vô Hạn, nhưng Lục Minh không muốn yếu thế hơn hắn, dù là ở phương diện mồm mép.

Nói quy nói, thật sự phải cúi đầu?

Vô Hạn hừ lạnh một tiếng, cũng không nói gì.

Hắn muốn dùng sự thật chứng minh tất cả, lấy thực lực cường hãn đánh bại Lục Minh!

Lục Minh phủ nhận tất cả, nhưng đó chẳng qua là mồm mép.

Vô Hạn có thể dùng sự thật để chứng minh! "Ta muốn dùng một số thủ đoạn, trước đó tuy ta dốc toàn lực bạo phát, nhưng chung quy vẫn có chỗ bảo lưu, dù sao thực lực ta bất tục, dù sao ngươi cũng không phải là một 'người thường', thực lực chưa đặt chân đến một số tầng thứ." Thanh âm u u truyền ra, Vô Hạn đang nói.

Ánh mắt hắn lãnh mạc, cảm giác mang lại vô cùng đáng sợ!

Sau một thời gian tư sách, Vô Hạn dường như muốn bạo phát.

Hắn muốn dùng thủ đoạn lôi đình trấn áp Lục Minh!

Động dụng một số thủ đoạn đặc thù, phóng thích hoàn toàn những gì đã bảo lưu trước đó. "Đến rồi sao?" Tim Lục Minh đang đập điên cuồng, hắn cũng ý thức được điều này.

Lục Minh luôn biết, Vô Hạn tuy trước đó nói mồm, nhưng đích xác không có "toàn lực" bạo phát, thật sự "chói mắt".

Chung quy vẫn "coi thường" Lục Minh, giữ lại một phần lực.

Nhưng Lục Minh dùng sự thật chứng minh tất cả.

Không ở tình huống toàn lực bạo phát, không thể giết chết tôi!

Cho nên Vô Hạn muốn bạo phát rồi, muốn kết liễu Lục Minh, muốn dùng thủ đoạn mạnh nhất, giỏi nhất, cũng là một loại Nguyên sinh ra hắn. "Duy độ điên đảo, không gian trấn áp!" Thanh âm bình tĩnh truyền đãng trong tinh không bao la.

Theo lý mà nói, trong vũ trụ không có không khí, một số âm thanh không thể truyền bá, nhưng tiếng gầm nhẹ của hai người trước đó, và lần bạo phát này của Vô Hạn lại sớm vượt qua cái hạn độ đó, thật sự trán phóng ra quang trạch đặc thù.

Từng ngôi sao bạo liệt, từng mảng vũ trụ trầm tịch.

Hằng tinh giải phóng hóa thành lỗ đen, hóa thành từng cái siêu bạch động!

Tim Lục Minh giờ khắc này đập cuồng loạn!

Cảm giác cực độ bất an dâng lên trong lòng Lục Minh!

Lục Minh hiếm khi có cảm giác như vậy, lần trước Lục Minh có cảm giác này là lúc đại chiến với Địa Ngục Nguyên Đầu, có Nguyên đầu khác muốn ra tay.

Đó là tình huống Lục Minh sắp phải đối mặt với hai vị Đa nguyên!

Trong lòng bất an, cảm giác đại nạn lâm đầu.

Nhưng hiện tại chỉn vẹn vẹn là Vô Hạn thật sự toàn diện bạo phát... lại mang đến cho Lục Minh cảm giác như vậy! "Đích xác là sát chiêu!" Lục Minh ý thức được một điểm, cũng không phủ nhận.

Sắc mặt hắn thiết thanh vô cùng.

Thử hỏi trong tình huống này nên làm thế nào?

Dù sao nguy cơ lần này cũng đủ để thất địch hai vị Đa nguyên ra tay!

Đó là Vô Hạn toàn lực bạo phát, lợi dụng thủ đoạn giữ nhà, thử vận dụng sức mạnh bản nguyên thế giới mới có thể thúc đẩy một chiêu cực tận thôi xán này! "Giúp một tay!" Lục Minh không nguyện ý chết đi lần này.

Bởi vì Lục Minh ý thức một điểm.

Nếu lần này nổ tung, một cái mạng vẫn lạc, có lẽ cũng không phải thật sự không còn gì, chỉ là vẫn lạc một loại khả năng.

Nói không chừng là vô số chủng khả năng chết đi, phạm vi thiệp cập rất rộng!

Đòn toàn lực trấn áp của Vô Hạn không thể đơn giản như vậy!

Sát chiêu mang tính nhắm vào mục tiêu, quá đáng sợ!

Cho nên Lục Minh lựa chọn "cầu cứu"!

Hắn đang triệu hoán một số người!

Bàn Xí Nga! "Sao cậu động một chút là trêu chọc kẻ địch như này vậy!" Lục Minh và Bàn Xí Nga có liên hệ, có biện pháp triệu hoán đối phương.

Bàn Xí Nga vì tiêu hóa tôn Hỗn Độn Thần Ma kia, sau sự kiện lần

trước đã lựa chọn rơi vào trầm ngủ, dù sao tiêu hóa Hỗn Độn Thần Ma là một việc khó khăn.

Cần lãng phí thời gian cũng như tinh lực.

Nhưng mới bao lâu chứ, đã bị Lục Minh đánh thức rồi?

Quan trọng hơn là, Lục Minh trêu chọc không phải người bình thường!

Bàn Xí Nga vừa mới bị đánh thức, ánh mắt đảo một vòng liền dựng ngược lên!

Trong lòng hắn cực độ bất an, trong nháy mắt nghênh đón đối thủ!

Hắn phát giác ra Vô Hạn, kia là một tôn cường giả Đa nguyên, hơn nữa còn là một vị thực lực đang ở trạng thái đỉnh phong, toàn lực bạo phát, vận dụng sức mạnh bản nguyên thế giới để tồn tại!

Bàn Xí Nga nhịn không được chửi ầm lên.

Lục Minh làm cái trò gì vậy, toàn trêu chọc loại kẻ địch này!

Chủ nhân từng kia của hắn cũng không có da mặt dày như thế!

Chủ yếu là tần suất quá cao, mới qua bao lâu chứ...

Khoảng cách với lần trước trêu chọc kẻ địch cỡ này mới có mấy ngày!

Giản trực không dám tưởng tượng! "Nếu trêu chọc kẻ địch bình thường thì có cần ngươi ra tay không?" Thanh âm Lục Minh truyền đến, cho đáp án.

Bàn Xí Nga nghe xong không biết nên nói gì, trong lòng câm nín, bởi vì Lục Minh nói đích xác có chút đạo lý, nếu Lục Minh trêu chọc kẻ địch bình thường mà lại cần hắn ra tay, thực lực Lục Minh đủ để giải quyết quá nhiều rồi.

Đa nguyên bình thường hắn đều có thể giao phong!

Chỉ là lần này hơi đặc thù.

Bởi vì Lục Minh đối đầu với một vị Đa nguyên đang ở đỉnh phong!

Quan trọng hơn là, Lục Minh đang ở sào huyệt và nơi sinh ra của hắn!

Nếu không thì Lục Minh tuyệt đối sẽ không bị động như thế.

Thậm chí Lục Minh có thể đào tẩu khỏi nơi này, chỉ là Lục Minh không muốn...

Nguyên nhân quá đơn giản.

Trên tay Vô Hạn có một phần Kiếm Đạo Nguyên Đầu, 15% cuối cùng đó, Lục Minh có thể nguyện ý buông tha sao?

Chỉ cần lấy được 15% cuối cùng, Lục Minh có thể hoạch đắc toàn bộ Kiếm Đạo Nguyên Đầu...

Lục Minh có lý do gì để buông tha!

Cho nên Lục Minh không hề lựa chọn lui, vẫn luôn không lui, dù ở thời khắc quan trọng nhất, Lục Minh cũng lựa chọn triệu hoán Bàn Xí Nga!

Bàn Xí Nga thét lên chói tai, trong lòng buồn bực bất đắc dĩ, theo hắn thấy, dù là tồn tại Đa nguyên cũng không nên trêu chọc nhiều kẻ địch đồng cấp như vậy!

Lục Minh thực sự quá khoa trương, lại phạm phải loại "kỵ húy" này.

Trước đó có Địa Ngục Nguyên Đầu, Thiên Nguyên Đầu, linh tinh lang tang các tồn tại mạnh mẽ.

Đặt vào nhiều năm trước là chuyện gần như không thể.

Chương 228

Bây giờ lại thêm một viên tướng mới: Vô Hạn trước mắt này...

Ở thời kỳ này, hắn có thể được xưng là một vị Đa nguyên đặc thù nhất!

Dù sao trải qua trận đại chiến sử thi kia, tất cả Đa nguyên đều bị thương, năm tháng dài đằng đẵng đều đang chữa thương, gần đây mới có một bộ phận kham kham khôi phục, thậm chí chưa hoàn toàn khôi phục.

Trong tình huống này, thực lực Vô Hạn đã hoàn toàn khôi phục rồi.

Thậm chí còn mạnh mẽ và đáng sợ hơn!

Nói một là một, chẳng lẽ không đặc thù sao?

Lục Minh lại đại chiến với hắn ngay trong thế giới bản nguyên của hắn! "Lần sau đừng có trêu chọc kẻ địch mạnh mẽ thế nữa!" "Ít nhất cũng phải tự ứng phó được!

Đừng cứ mãi hố ta!" Bàn Xí Nga ra tay, trên người trán phóng ra nhiều đạo quang trạch thâm hắc sắc.

Loại sức mạnh này trong vũ trụ vô ngần cũng có thể bị người ta nhìn thấy.

Sẽ khiến một số người cảm thấy quỷ dị, dù sao cũng thuộc về cùng một màu đen.

Theo lý là không thể bị nhìn thấy!

Nhưng giờ khắc này lại có thể bị người ta nhìn thấy? ...

Trọng áp duy độ thuộc về Vô Hạn.

Lấy phương thế giới mà Lục Minh đang ở làm một duy độ, như vậy ở một góc độ khác, bên trên có vô số tầng thế giới, bên dưới cũng có vô số tầng thế giới.

Có một luồng lực lượng minh minh, càng phóng đại loại thương hại này lên vô hạn.

Giờ khắc này trọng áp khủng bố mãnh nhiên giáng xuống!

Bốn phía chưa có bất kỳ biến hóa nào, nhưng lại phảng phất như đều đã thay đổi.

Uy lực công kích quá đáng sợ, Đa nguyên bình thường cũng không thể thừa thụ!

Bàn Xí Nga đang lớn tiếng chửi bới, trong lòng hắn bất đắc dĩ.

Nhưng cũng không có biện pháp, Lục Minh đã chọn rồi, hai bên sớm đã "bảng định", mắt hạ cũng chỉ có một lựa chọn.

Giờ phút này trọng áp duy độ và sức mạnh thâm hắc của Bàn Xí Nga va chạm.

Tại trước khi mọi dị tượng xuất hiện.

Lục Minh ở bên cạnh Bàn Xí Nga lại tiên phong thổ huyết!

Trên mặt trắng bệch, trong nháy mắt bị trọng thương!

Như hôm nay thực lực Lục Minh tuy mạnh mẽ, nhưng cũng chỉ là vô hạn tiếp cận Đa nguyên, chung quy chưa đặt chân đến lãnh địa kia, vẫn còn một đoạn cự ly dài.

Cái gọi là gang tấc chân trời miêu tả tịnh không sai.

Cho nên trong tình huống này, chỉ vẻn vẹn đối mặt với va chạm chi lực mạnh nhất của Bàn Xí Nga và Vô Hạn, chỉ hưởng thụ dư ba chi uy, Lục Minh đều khó mà thừa thụ.

Khả năng là phải chết đi, phải mượn nhờ khả năng trùng sinh.

Nhưng Lục Minh cũng không cam tâm vì dư ba mà chết đi.

Hắn đang phấn lực kháng hành biến hóa trên người, cưỡng ép ngăn lại thương thế, để ngũ tạng lục phủ bình tĩnh, huyết mạch không còn sôi trào, đôi mắt hắn sáng quắc.

Hắn muốn nhìn trộm trận chiến của cường giả đỉnh tiêm, đắc được áo nghĩa trong đó.

Quan trọng hơn là, hy vọng có thuộc tính đặc thù.

Mượn nhờ trận chiến của cường giả, để bản thân nảy sinh biến hóa.

Không cần quá khoa trương và ly phổ, tổng phải đản sinh một chút đặc dị!

Lục Minh bị thương, nhưng Bàn Xí Nga cũng không hề để ý.

Bởi vì hắn đang giao phong với Vô Hạn!

Một cường địch đáng sợ theo đúng nghĩa đen, trạng thái đang ở đỉnh phong, ở trong bản nguyên thế giới, càng nắm giữ quy tắc thiện "chiến".

Bàn Xí Nga rõ ràng một điểm, cần phải dốc toàn lực ứng phó, nếu không thì một khi bị Vô Hạn nắm được cơ hội, không chừng cục thế sẽ nghịch chuyển.

Tuy nhiên hiện tại là thế quân lực địch.

Nhưng nhìn chung, cũng không thể để Vô Hạn chiếm giữ ưu thế được chứ?

Như vậy sẽ giống như lăn cầu tuyết, tăng trưởng cực nhanh!

Bàn Xí Nga cảm thấy mình không bằng Vô Hạn.

Ít nhất là ở dưới mảnh trời này, tại nguyên địa của đối phương, là như vậy.

Rời khỏi nơi này thì lại là một quang cảnh khác rồi. "Oanh long long!" Tiếng nổ vang cự đại vô cùng truyền ra, không phải là âm thanh thuần túy, phảng phất linh hồn cũng run rẩy, có hai luồng khí thế mạnh mẽ đang bành phái đối kháng.

Thế giới duy độ đập xuống, hắc sắc chi lực thăng đằng.

Một màn tranh nanh đáng sợ nối tiếp một màn!

Áp lực Lục Minh thừa thụ càng ngày càng lớn, dù dốc toàn lực kháng hành dư ba chi lực, nhưng vì bị luồng sức mạnh này đánh bại thực sự quá làm người ta xấu hổ.

Nhưng sự thật cũng sẽ không vì thế mà thay đổi, cuối cùng lực kiệt.

Lại một loại khả năng chết đi, mấy giây sau Lục Minh phục sinh!

Trạng thái của hắn một lần nữa quay về đỉnh phong!

Tuy nhiên chỉ trong một cái sát na, trọng áp đáng sợ lại thi gia lên người hắn, lịch sử đang tái diễn, huyết mạch hắn đang sôi trào, ngũ tạng đang na di. "Dừng!" Lục Minh trước đó đã thích ứng với lực phá hoại này.

Tái độ trấn áp sự bất bình tĩnh trong cơ thể.

Sau đó Lục Minh yên lặng cảm thụ tất cả.

Bàn Xí Nga và Vô Hạn đang tiếp tục tranh phong!

Dĩ nhiên đã biến mất tại chỗ, bởi vì toàn lực giá ngự công kích!

Thế giới duy độ trọng áp, hắc sắc chi lực bạo phát.

Mảnh thế giới này phảng phất như trùng điệp lên nhau, một tầng

lại một tầng, sức mạnh đáng sợ đang nhân lên gấp bội, mỗi lần tăng vọt đều vượt xa lần trước.

Vô Hạn lần này gần như dùng hết toàn lực.

Bởi vì hắn biết sự mạnh mẽ và khủng bố của Bàn Xí Nga.

Một vị tồn tại đã thôn phệ một vị Hỗn Độn Thần Ma, dù phải đối mặt với Đa nguyên ở trạng thái toàn thắng, tại nguyên địa của hắn cũng hào không nhượng bộ.

Thậm chí ẩn ước còn có thể chiếm được ưu thế nhất định.

Vô Hạn sao có thể không thận trọng đối đãi!

Như hôm nay Vô Hạn có thể thủ đoạn tề xuất.

Bàn Xí Nga cũng không sai biệt lắm, bởi vì Vô Hạn cũng không dễ chơi, nếu không toàn lực bạo phát, kết quả cuối cùng cũng sẽ thua, nổ tung!

Tuy nhiên khả năng xảy ra về sau không lớn, bởi vì hắn sẽ chạy...

Hai con hắc long đen kịt thành hình sau lưng Bàn Xí Nga, đó là do thâm hắc chi lực thuần túy hình thành, trong thời gian ngắn ngủi trán phóng thần uy kinh thế.

Đối mặt với trọng áp đa thứ vĩ độ của Vô Hạn, Bàn Xí Nga cũng phải phản kháng.

Đây là một vòng trong đó!

Hắc long và thế giới trùng điệp đang va chạm.

Mỗi một lần va chạm, thế giới trùng điệp dường như đều rõ ràng hơn một phần cự ly, phân khai rất nhiều, sức mạnh của hắn dường như đang không ngừng suy yếu.

Hắc long cũng như thế, va chạm càng nhiều cũng dần dần biến

đạm.

Có cảm giác chuyển biến theo hướng trong suốt.

Lục Minh ở bên cạnh ho ra máu, tĩnh lặng quan sát tất cả.

Chương 229

Trạng thái của hắn tuy càng ngày càng kém, dường như lại có khả năng vẫn lạc lần nữa.

Thực tế ánh sáng trong mắt lại càng phát ra thịnh!

Nhìn như trọng thương, sắp chết, nổ tung tại đây!

Thực tế cảm ngộ trong lòng Lục Minh đang tăng lên với tốc độ mắt thường có thể thấy được.

Khí tức của hắn càng thêm phiêu miểu, dường như chạm đến Đa nguyên.

Thậm chí một khắc nào đó, trên người có khí tức Đa nguyên thăng đẳng!

Dù ngắn ngủi, luồng khí tức kia bạo phát từ trên người hắn chỉ vỏn vẹn một cái hô hấp, nhưng vẫn khiến người ta kinh ngạc.

Bàn Xí Nga và Vô Hạn ở bên cạnh đều vì thế mà liếc mắt nhìn sang.

Lục Minh mang lại cảm giác sắp đột phá rồi.

Sắp nắm giữ một loại Nguyên đầu, từ Đan thể vũ trụ cấp đỉnh phong bước vào Đa nguyên!

Vô Hạn kỳ thực có thể cảm tri được, trên người Lục Minh có khả năng tấn cấp Đa nguyên, Lục Minh đại khái đã nắm giữ một loại Nguyên đầu, trên người có Kiếm Đạo chi lực bành phái, thậm chí ngoại trừ cái đó ra còn có một loại khác...

Tựa phi sức mạnh!

Nếu Lục Minh thật sự có thể cảm ngộ, mộng đổng được thời cơ.

Nói không chừng thật sự có hy vọng bước ra một bước kia!

Đây là những gì Vô Hạn nhận định, cảm tri được tất cả Kiếm Đạo Nguyên Đầu chi lực trên người Lục Minh, dù sao Lục Minh cũng đã chưởng khống bảy mươi lăm phần trăm của nó.

Còn về phần Thiên Nguyên Đầu của Thương Thiên Hóa Thân.

Cũng như Lượng tử vĩnh sinh pháp...

Bởi vì có Kiếm Đạo Nguyên Đầu làm yểm hộ, Vô Hạn cảm tri không rõ ràng.

Bất quá đối với bảy mươi lăm phần trăm Kiếm Đạo Nguyên Đầu kia, Vô Hạn cảm thấy luồng sức mạnh này có một loại dị dạng quen thuộc.

Chỉ là nhất thời bán hội không thể có đáp án.

Nhưng tất cả đều không quan trọng.

Quan trọng là Vô Hạn biết rõ, hiện tại phải ngăn cản Lục Minh, một khi Lục Minh thật sự thành công bước ra một bước kia, thì sẽ là một vị Đa nguyên mới.

Một hơi đối mặt với hai vị Đa nguyên vây công...

Dù là ở nguyên địa cũng không chịu nổi! "Không thể để một màn này phát sinh." Tuy rằng xác suất Lục Minh bước vào Đa nguyên cũng không lớn, rất thấp.

Nếu không thì trong năm tháng dài đằng đẵng số lượng Đa nguyên sao lại ít như vậy?

Một là hạn chế ở Nguyên đầu, hai là hạn chế ở độ khó.

Vừa rồi dù là Lục Minh cũng không dừng lại ở Đa nguyên được một tia.

Ngắn ngủi đến mức gần như không thể gọi là trình độ "Đa nguyên".

Nhưng Vô Hạn cảm thấy Lục Minh có hy vọng.

Bởi vì Lục Minh quá đặc thù, lúc đầu thực lực chưa đến cấp Vũ trụ, nhưng hiện tại thực lực đã phát sinh biến hóa long trời lở đất...

Muốn bước vào Đa nguyên!

Đích xác là chuyện không thể tin nổi.

Nhưng Lục Minh giỏi sáng tạo kỳ tích mà!? "Chết!" Trùng điệp thế giới áp chế hai con hắc long, Vô Hạn bạo phát trong giờ khắc này, quang mang tinh hồng từ đôi mắt hắn xông ra, đó là sát ý ngưng luyện thực chất.

Huyết sát bành phái, uy lực bất tục, uy lực bất phàm!

Lục Minh nắm giữ năng lực phục sinh, có vô hạn chủng khả năng.

Vô Hạn đã nhìn thấu một điểm, bất quá cũng hiểu được một điểm.

Lục Minh vừa rồi trên người sẽ có loại biến hóa mông lung kia, đại khái là rơi vào một loại trạng thái đặc thù nào đó, trong lòng có cảm ngộ, chỉ cần có thể đánh giết Lục Minh, gián đoạn loại trạng thái này, Lục Minh sẽ mất đi cơ hội đột phá lần này.

Tất nhiên phải phá vỡ trạng thái này! "Gan to thật!" "Nhưng coi ta là không khí sao?

Ta có thể để ngươi thành công?" Vô Hạn bạo phát, muốn trọng thương Lục Minh ngay trước mặt hắn, Bàn Xí Nga sao có thể nguyện ý nhìn thấy, như vậy mặt mũi hắn để đâu?

Đợi lát nữa biết ăn nói thế nào với Lục Minh?

Hai bên quan hệ hợp tác, thân mật thì cũng thân mật.

Nhưng nếu hố Lục Minh...

Vậy thì sau này hợp tác cái khỉ gì!

Cho nên Vô Hạn bạo phát, Bàn Xí Nga cũng quả đoán bạo phát, muốn ngăn cản.

Không thể để Lục Minh bị bắn trúng.

Càng huống hồ Bàn Xí Nga cũng rất hy vọng Lục Minh đột phá cảnh giới như hôm nay, bước vào cảnh giới tiếp theo, tốt nhất là có thể trực tiếp tấn cấp trở thành Đa nguyên.

Đó sẽ là chuyện tốt bằng trời, thực lực Lục Minh sẽ không thụt lùi.

Thực lực sẽ cố hóa ở Đa nguyên!

Tương đương với một bước lên trời.

Khi Lục Minh sở hữu thực lực Đa nguyên, cũng không nói cái gì khác.

Ít nhất không cần phải luôn đi lau mông cho Lục Minh, Lục Minh có tư bản để kháng hành với một số Đa nguyên, thậm chí có thể chủ động chiếm giữ ưu thế.

Cũng không cần cứ ba ngày hai bữa lại đột nhiên xuất hiện như thế này.

Chỉn vẹn vẹn tiêu hóa một tôn Hỗn Độn Thần Ma.

Trong quá trình đó có thể nói là tràn đầy "gập ghềnh".

Nếu mọi chuyện có thể thuận lợi thì thật sự tốt biết bao!

Càng huống hồ quyết chiến cuối cùng sắp đến rồi!

Đoạn năm tháng này, lượng lớn Đa nguyên khôi phục, thực lực bức cận đỉnh phong, thậm chí trong đó có một bộ phận người thực

lực đề thăng, không chỉ đơn thuần là khôi phục nữa.

Vô Hạn là dị loại trong lượng lớn Đa nguyên, nhưng tịnh không phải là duy nhất.

Bàn Xí Nga luôn cảm thấy loại người như vậy hẳn là phải có.

Bởi vì kẻ âm hiểm chưa bao giờ là thiểu số, mà là đa số.

Trong tình huống này, thực lực càng mạnh càng tốt.

Chỉ có càng ngày càng mạnh mẽ mới có thể chiếm giữ chủ động trong thời gian tới, nếu không thì sẽ càng ngày càng bị động, tình huống sẽ càng ngày càng kém đi.

Giống như lăn cầu tuyết vậy.

Ưu thế sẽ điên cuồng dâng lên, liệt thế cũng đồng dạng như thế.

Khi kẻ địch lộ ra răng nanh hung ác, không thể phản kích, chỉ có thể yên lặng thừa thụ, lúc đó mới thật sự là tai nạn!

Dù sao kẻ địch của Lục Minh thực sự quá nhiều.

Quan hệ tốt với hắn...

Chỉ có thể nói là không có, mọi người đều liên kết bằng lợi ích! "Cho nên có thể thành công đột phá sao?" Hắc khí trên người hắc long phun trào, giống như vũ trụ đang hô hấp, chiến lực Bàn Xí Nga đang toàn diện phóng thích, chặn lại một đòn đến từ Vô Hạn!

Bàn Xí Nga cũng phải trả một cái giá nhất định mới bảo trụ được Lục Minh.

Đồng thời trong lòng cầu nguyện thay cho Lục Minh, hy vọng hắn có thể đột phá.

Vô Hạn thì có ý nghĩ khác.

Thậm chí có chút hận dục cuồng, bởi vì thời khắc quan trọng bị

Bàn Xí Nga ngăn cản.

Đồng thời một màn trước mắt lại mang đến cho hắn cảm giác quen thuộc.

Chương 230

Năm xưa dường như cũng như vậy.

Chỉ là thực lực không cao cấp như thế, không thiệp cập tranh đấu giữa các Đa nguyên.

Đó là chuyện ở cấp Vũ trụ và Đan thể vũ trụ cấp đỉnh phong.

Vô tận tỏa chiết không chết, cuối cùng vượt qua đại cảnh giới, chém giết cường địch...

Loại chuyện tương tự sẽ phát sinh trên người hắn sao!? "Không thể nào!" Ngữ khí kiên định, Vô Hạn cảm thấy một màn này sẽ không xuất hiện.

Ra tay, dốc toàn lực, muốn tranh thủ kết quả tốt nhất!

Thế giới trùng điệp, vĩ độ giáng lâm, tinh không thôi xán, vũ trụ san bằng!

Hắc long đang gầm thét trầm thấp, uốn lượn như rồng rắn!

Đại tinh đang điên cuồng run rẩy, đủ loại diễn biến, có cái trong thời gian ngắn ngủi hóa thành lỗ đen, có cái trong thời gian ngắn ngủi hình thành siêu cự tinh!

Tất cả giống như "đại thế" phân tranh.

Lục Minh bởi vì biến hóa trước đó, giờ khắc này ẩn ước giống như hạt nhân của mọi thứ. "Đáng tiếc, ta không thể bước ra bước kia." Đối với suy nghĩ trong lòng Bàn Xí Nga và Vô Hạn, cũng như nguyên nhân cụ thể khi ra tay, Lục Minh tự nhiên hiểu rõ, nhưng Lục Minh cũng hiểu được một điểm.

Khí tức của hắn phiêu động, vừa rồi suýt chút nữa bước ra bước

kia.

Chỉ có thể nói là thật sự đến gần.

Cũng không thể thành công hoặc nâng cao xác suất thành công.

Thậm chí Lục Minh ý thức rõ ràng một điểm.

Không thể bước ra bước kia, tiến vào cảnh giới thôi xán đó.

Bởi vì Nguyên đầu thừa tải quá ít.

Kiếm Đạo Nguyên Đầu không thể dựa vào, chỉ có bảy mươi lăm phần trăm, chỉ có gom đủ mười lăm phần trăm còn lại mới có thể dựa vào Kiếm Đạo Nguyên Đầu tiến hành đột phá.

Bởi vì cổ Nguyên đầu này dường như đang ở trạng thái đặc thù, bị bán phong ấn.

Sự câu dẫn trong minh minh khiến Lục Minh không thể chiếm giữ quyền hạn.

Có lẽ tập hợp đủ toàn bộ thì có thể.

Thiên Nguyên Đầu tự nhiên càng không cần nói nhiều.

Còn về Lượng tử vĩnh sinh pháp...

Tự nhiên là có thể, chỉ là thiếu một chút hỏa hầu, muốn dựa vào Lượng tử vĩnh sinh pháp hoàn thành đột phá, thì tỷ lệ thành công bây giờ thật sự thấp đến đáng thương.

Muốn dùng Lượng tử vĩnh sinh pháp thành Đa nguyên, thời gian cần thiết phải tính bằng hàng trăm vạn kỷ nguyên, bởi vì con đường này, cái Nguyên đầu này cần ôn dưỡng, tuế nguyệt dài đằng đẵng mới có thể khiến nó thành hình, hóa thành một con đường lớn thông thiên để người ta bước đi.

Muốn lách luật vượt xe, khiến thời gian dài dằng dặc trở nên ngắn

ngủi...

Lục Minh chưa từng nắm giữ thủ đoạn như vậy.

Có lẽ người khác có, nhưng có liên quan gì đến Lục Minh đâu?

Đương nhiên, cũng tồn tại một loại khả năng Lục Minh lập tức có thể trở thành Đa nguyên.

Dùng Lượng tử vĩnh sinh pháp cũng được.

Thương Thiên Hóa Thân, hay là tất cả Kiếm Đạo Nguyên Đầu cũng thế.

Thậm chí hoàn toàn không cần.

Chỉ cần có người tín ngưỡng Lục Minh, cho rằng hắn có thể trở thành Đa nguyên, khi số lượng hoặc chất lượng đạt đến trình độ nhất định, Lục Minh chưa chắc không thể đặt chân đến lãnh địa này!

Nhưng điều đó gần như là không thể.

Lục Minh muốn mượn điều này đột phá, bước vào Đa nguyên.

Ít nhất phải có hơn mười vị Đa nguyên tin tưởng điều này, và kiên định tin tưởng.

Nhưng Đa nguyên vô cùng rõ ràng cảnh giới này khó đạt đến mức nào.

Sẽ không có loại "si tâm vọng tưởng" tương tự.

Dù Lục Minh biểu hiện có nghịch thiên hơn nữa cũng vô dụng!

Bởi vì đã vượt quá một giới hạn nào đó. "Cố gắng đột phá, chúng ta liên thủ nhất định tru sát hắn!" Bàn Xí Nga chặn lại Vô Hạn, nhưng thời gian duy trì không dài, sẽ luôn lộ ra một số sơ hở, sẽ bị Vô Hạn trước mắt nắm lấy cơ hội tứ ý tiến công.

Nơi này dù sao cũng là nguyên địa của Vô Hạn, sự chưởng khống

của hắn.

Bàn Xí Nga biểu hiện tốt lắm rồi, đã tiếp cận cực hạn.

Phải biết rằng trước đó hắn còn đang trầm ngủ, đang thôn phệ!

Cho nên Bàn Xí Nga đang nói nhỏ.

Hy vọng tốc độ Lục Minh có thể nhanh hơn một chút...

Bước ra bước kia.

Một khi như thế, hai vị Đa nguyên liên thủ.

Dù nơi này là bản nguyên địa của Vô Hạn, sân nhà, cũng chưa chắc không có năng lực và thủ đoạn giết chết Vô Hạn, xác suất thành công không nhỏ.

Trừ phi Vô Hạn lựa chọn đào tẩu, không dây dưa, giao thủ với bọn họ.

Nhưng nơi này là sào huyệt của Vô Hạn, hắn có thể chạy đi đâu?

Vô Hạn vừa nghe thấy liền có chút gấp.

Hắn không hy vọng một màn này xuất hiện.

Thực lực tăng lên đến trình độ này, hắn coi trọng nhất là mặt mũi.

Nhưng mạng cũng không thể không cần.

Nếu bị nổ tung trần trụi ngay tại nơi sinh ra...

Thì thật sự quá mất mặt! "Đừng ép ta!" Hai mắt sung huyết đỏ ngầu, cảm giác nguy cơ trong lòng Vô Hạn bạo phát, sóng to gió lớn như cự lãng, tim hắn đập cuồng loạn, huyết mạch lưu thảng, cả vũ trụ Marvel đã bắt đầu nảy sinh biến hóa quỷ dị, phảng phất như đang có sự dị biến dị dạng nào đó. "Mẹ nó, vừa rồi còn chưa bị ép đến cực hạn!" Cảm thụ tất cả biến hóa, đồng tử Bàn Xí Nga co rụt lại.

Vừa rồi Vô Hạn ra tay, không phải là toàn lực.

Chỉ có thể nói là vô hạn gần với toàn lực, nhưng chung quy vẫn có một số thủ đoạn tẩy bài.

Giờ khắc này Vô Hạn giống như bị ép đến cực hạn.

Phấn lực bạo phát, thậm chí dẫn động cả nguyên địa!

Vô số vũ trụ vì thế mà dao động, tinh thần đang run rẩy.

Trong đó có một bộ phận không thể bị lực hấp dẫn chưởng khống, mạc danh vô lực rơi xuống, không thể cố định trong hư không, từng cái từng cái run rẩy không yên. "Lời của cậu có thể ít đi một chút không?" Nhìn Bàn Xí Nga một câu nói đã châm ngòi Vô Hạn.

Nhìn biến hóa quanh thân.

Trên trán Lục Minh có vài vạch đen rủ xuống, trong lòng câm nín.

Bàn Xí Nga đây là đẩy hắn vào tuyệt lộ sao?

Lục Minh có thể cảm thụ được, ánh mắt Vô Hạn nhìn hắn cũng không đúng rồi, đừng nhìn sát ý trong mắt Vô Hạn như đại dương mênh mông, nhưng chủ yếu là nhắm vào hắn.

Sát ý nhắm vào Bàn Xí Nga kỳ thực không có bao nhiêu.

Bởi vì Vô Hạn cũng biết một điểm.

Muốn giết chết Bàn Xí Nga là chuyện không thể nào.

Nếu thật sự gặp nguy cơ sinh tử, Bàn Xí Nga sẽ đào tẩu.

Cộng thêm thực lực tịnh không yếu...

Chương 231

Cho nên chỉ có Lục Minh mới là mục tiêu tốt nhất!

Càng thêm yếu nhỏ, càng thêm dễ bị giết chết.

Nếu giết chết Lục Minh, như vậy tất cả sẽ kết thúc! "Tên kia cũng không phải không dễ giết, tên này chắn trước mặt hắn, chỉ cần có thể đẩy lui, ta nắm chắc trong nháy mắt giết được tên kia!" Vô Hạn bề ngoài phẫn nộ thao thiên, muốn dẫn động tẩy bài.

Nhưng trong lòng Vô Hạn lại thập phần bình tĩnh.

Nghiêm túc phân tích chiến cục, tư khảo bước tiếp theo nên làm gì.

Vô Hạn đại khái đã hiểu mình phải làm gì.

Tiếp theo thực thao, tìm cơ hội triệt để chung kết Lục Minh.

Trong lòng Lục Minh vì thế cực độ bất an, tâm lý buồn bực.

Bàn Xí Nga gây chuyện a, nhắm vào hắn!?

Nếu không thì vì sao điên cuồng kéo thù hận cho hắn!

Lục Minh cảm thụ rõ ràng, trong mắt Vô Hạn sát ý càng lúc càng mãnh liệt, xem ra muốn bị nhắm vào lần nữa, muốn lấy đầu trên cổ hắn?

Lục Minh không ngại chết đi, thủ đoạn của Vô Hạn cực độ quỷ dị.

Giết chết Lục Minh, cũng không phải là mạt sát một loại khả năng của Lục Minh.

Mà vượt xa con số này.

Tuy rằng có mười ức tám ngàn vạn loại khả năng bàng thân, nhưng một hơi bị mạt sát mấy ngàn loại khả năng cũng muốn mạng, ai cũng không thể phán đoán, một lần mạt sát là ngàn loại khả năng hay vạn loại, hoặc là một vạn lần!?

Cho nên Lục Minh cẩn thận, biểu hiện có chút "túng".

Nhưng Lục Minh tịnh không sợ hãi!

Vừa rồi sở dĩ nói vậy, chẳng qua là nghĩ theo hướng xấu nhất.

Nếu thật sự bị ép đến cực hạn, Vô Hạn chủ động giết tới cửa, Lục Minh cũng sẽ không lui, mười ức tám ngàn vạn loại khả năng bàng thân, dù Vô Hạn thật sự có thể nhanh chóng phá diệt một bộ phận lớn trong đó, cũng không tin có thể trong khoảnh khắc phúc diệt tất cả.

Lượng tử vĩnh sinh pháp không hề đơn giản như vậy! "Ta không thể bước ra bước kia, bị gián đoạn." "Có thiên ý mông lung, ta có lẽ bị nhắm vào!" Lục Minh thì thầm, nói ra những lời này.

Nói thật, hắn cho rằng không thể bước ra bước kia.

Bởi vì đích xác khó, tịnh thả Kiếm Đạo Nguyên Đầu nghi ngờ bị phong ấn, trong tình huống không có được trăm phần trăm hoàn toàn thể, Lục Minh không thể thừa tiếp.

Bộ phận Nguyên đầu khác tạm thời lại không dựa vào được.

Đích xác không bước ra được bước kia!

Bàn Xí Nga không tin.

Lục Minh đã sáng tạo ra vô hạn khả năng.

Tuy rằng bước vào Đa nguyên càng không thể tin nổi...

Nhưng luồng lực lượng mông lung trên người Lục Minh vừa rồi, thậm chí trong một tia thời gian kia, đã ngắn ngủi thành công bước ra

bước kia...

Không thể nào là không có khả năng!

Lục Minh có hy vọng!

Bàn Xí Nga đều không tin điểm này, Vô Hạn tự nhiên không cần nói nhiều, càng thêm không tin, cho rằng Lục Minh đầy mồm dối trá.

Rõ ràng tính khả thi đột phá cực lớn, lại nói ra những lời như vậy. "Coi ta là kẻ ngốc sao?" Vô Hạn cảm thấy bị vũ nhục.

Vũ trụ bành phái vì thế mà điên cuồng động loạn, huyết sát dâng lên.

Vô Hạn thề nhất định phải tiệt sát Lục Minh!

Ai cũng không thể ngăn cản, dù phải trả cái giá kinh người! "Nhiều lần ngôn luận, sớm đã chạm đến ranh giới cuối cùng của ta, nơi này là địa bàn của ta, đến lúc cho ngươi thấy rõ, vị trí của mình!" Thanh âm sâm hàn từ miệng Vô Hạn phát ra, giống như vùng cực hàn.

Làm lạnh thấu tâm can một số người, như rơi vào hầm băng!

Vô Hạn kỳ thực sức mạnh đã hoàn toàn bạo phát.

Đã động dụng thủ đoạn, từ những thủ đoạn trước đó đều có thể nhìn thấy một góc, rõ ràng nhìn ra.

Nhưng Vô Hạn có một số tẩy bài, những thứ này chưa từng động dụng.

Đều là những trầm tích để uẩn nhiều năm trước.

Một khi thi triển ra sẽ dị thường khủng bố, khó có thể tưởng tượng.

Cường giả ai cũng đều có.

Như hôm nay Vô Hạn muốn động dụng những thủ đoạn này, diệt

sát Lục Minh, dù bản thân phải trả một số cái giá lớn, bởi vì Lục Minh thực sự quá "hiêu trương".

Thiên địa động dao, thế giới nằm ngang, tất cả không bình tĩnh.

Bàn Xí Nga trong giờ khắc này cảm thụ chung quanh có dị biến đáng sợ!

Từng đạo đại đạo chi lực chập trùng, uốn lượn như rồng.

Trong nháy mắt xuất hiện chung quanh thân thể hắn!

Cũng trong nháy mắt mãnh liệt vồ lấy người hắn! "Khóa!" Thanh âm Vô Hạn truyền ra, những đại đạo chi lực này càng thêm tạc liệt.

Xuất hiện đột nhiên, cũng cấp tốc khóa chặt Bàn Xí Nga!

Vô Hạn động dụng sức mạnh mà chỉ thân là chủ nhân thế giới này mới có thể động dụng, trả một cái giá nhất định, bằng không đẳng na sức mạnh.

Vì thế Bàn Xí Nga bị hạn chế ngắn ngủi.

Giống như Bàn Xí Nga trước đó đã nói.

Luôn tranh đấu với Vô Hạn, sớm muộn gì cũng sẽ có sai lầm.

Bởi vì nơi này là địa bàn của Vô Hạn.

Mắt hạ Vô Hạn đem hắn phong ấn, khốn tại chỗ.

Đại đạo chi lực phong tỏa, Bàn Xí Nga có thể đánh vỡ, chỉ là cần thời gian, ít nhất một tiếng rưỡi hô hấp mới có thể đào tẩu.

Một tiếng rưỡi hô hấp thời gian.

Vô Hạn tất nhiên có thể tiếp cận Lục Minh, một trận đại chiến tất không thể tránh khỏi!

Cho nên tiếp theo chỉ có thể dựa vào Lục Minh...

Xem có thể tránh được sát lục của Vô Hạn hay không!

Bàn Xí Nga cảm thấy không có vấn đề gì, Lục Minh không phải người đơn giản.

Trước đó Lục Minh đều có thể tranh phong với Vô Hạn một đoạn thời gian.

Tuy rằng lúc đó Vô Hạn tịnh chưa toàn lực bạo phát. ...

Đem Bàn Xí Nga áp chế, trên mặt mang theo nụ cười tàn nhẫn, Vô Hạn nhanh chóng bay về phía Lục Minh, trên tay hắn xuất hiện thêm một cây thần binh, đó là một cây quạt lông (vũ phiến).

Giờ khắc này Vô Hạn huy động quạt lông, có từng mảng lớn thế giới trùng điệp trụy lạc.

Giống như vẫn thạch lưu tinh điên cuồng nện về phía Lục Minh, muốn kết liễu hắn!

Cảm giác nguy cơ trong lòng tăng sinh.

Sắc mặt Lục Minh không đổi.

Mọi chuyện đã như thế này, nguy cơ thì nguy cơ.

Hoảng trương không có tác dụng gì, ứng đối là được!

Sau đó...

Chương 232

sức mạnh đáng sợ trong nháy mắt kích xạ lên người Lục Minh, tảng lớn thế giới trùng điệp, áp lực đáng sợ kia, luồng sức mạnh đó Lục Minh không thể thừa thụ, trong nháy mắt nổ tung, cốt nhục phân liệt, hóa thành từng trận huyết vụ.

Một loại khả năng...

Không, chuẩn xác là mấy ngàn loại khả năng chết đi!

Lục Minh mẫn cảm phát giác được một điểm.

Tái độ phục sinh, huyết nhục ngưng tụ, khí thế hồi quy đỉnh phong.

Nhưng Lục Minh biết rõ, một khắc vừa rồi, khả năng chết đi tịnh không phải là một, có thế giới ma áp, có thêm nhiều sức mạnh đặc thù.

Trong một nháy mắt vừa rồi, đã ma diệt mấy ngàn loại khả năng!

Tuy rằng số lượng tịnh không nhiều.

Nhưng Lục Minh có một loại trực giác.

Đại chiến bạo phát tiếp, thời gian càng dài, lần sau chết đi, khả năng bị ma diệt càng nhiều, Vô Hạn dường như đã nắm giữ một loại thủ đoạn phi phàm.

Hoặc là một loại quy luật đặc thù.

Ở mức độ nhất định khắc chế Lượng tử vĩnh sinh pháp! "Thế thì đã sao?" Hừ lạnh một tiếng, Lục Minh như hôm nay bị bức bách đến cực hạn, cũng toàn lực bạo phát, các loại thủ đoạn phân phi, muốn cùng Vô Hạn tranh phong một phen!

Toàn Tri Quyền Hành cao cấp, bạo phát!

Cho Lục Minh giải tích lực đáng sợ!

Nhất Niệm Tam Thiên Pháp Tắc Giới!

Lục Minh chu thân trên dưới một mảnh lãnh địa đặc thù mông lung!

Tại trong mảnh lãnh địa này, chiến lực Lục Minh sẽ được đề thăng cực đại, đối thủ sẽ bị áp chế, tuy rằng khi nhắm vào loại cường giả như Vô Hạn, áp chế có hạn.

Nhưng chung quy là có.

Loại chiến đấu của cường giả đỉnh tiêm này, một chút thực lực cũng quan hệ đến thắng phụ!

Băng Phong Địa Ngục!

Vũ trụ nơi Lục Minh đang đứng trong nháy mắt trầm luân, khổ nạn giáng lâm, hàn băng hậu trọng tồn tại, nhiệt độ vũ trụ này trình hiện đạt mức âm hàng vạn độ!

Địa Ngục Hoàng Tuyền!

Tận Thế Chi Phong!

Trong hàn băng kiên ngạnh, ẩn ước có hoàng sắc sức mạnh lưu thảng, từng đạo cái bóng giống như quỷ mị truyền đãng, muốn từ địa ngục bò ra.

Nhân thế gian tối đặc thù tà ác lệ quỷ.

Trong mảnh vũ trụ này cũng đột ngột có cuồng phong tịch quyển, giống như tang chung ai minh!

Trong mảnh thiên địa này có biến hóa đáng sợ! "Thủ đoạn của hắn xem ra cũng không ít!" Biến hóa giữa thiên địa ánh vào mi mắt Vô

Hạn.

Mọi chuyện phát sinh chưa đến một cái hô hấp, đại cục đã bố hạ.

Trong lòng Vô Hạn cũng có một chút áp lực nhỏ.

Lục Minh bố cục tất cả, vô cùng đáng sợ.

Dù là Vô Hạn cũng không thể xem nhẹ!

Nếu thực lực Lục Minh là Đa nguyên, Vô Hạn cũng cảm thấy dễ hiểu, nhưng trọng điểm là thực lực Lục Minh không phải Đa nguyên, bất quá chỉ là Đan thể vũ trụ cấp đỉnh phong.

Chỉ là vô hạn tiếp cận Đa nguyên.

Cái thực lực này cũng là miễn cưỡng đề thăng lên.

Lại động dụng một số thủ đoạn đặc thù mới đạt đến.

Tịnh không phải tầng thứ nguyên bản!

Lại có thể bạo phát ra sức mạnh đáng sợ như vậy...

Vô Hạn trù trướng, trong lòng ý nghĩ tất sát Lục Minh càng ngày càng nhiều.

Đồng thời trong lòng Vô Hạn cũng nảy sinh một số nghi hoặc.

Vì sao Lục Minh muốn tới đây?

Đối với thế giới này có ý đồ gì? "Thủ đoạn có nhiều hơn nữa thì thế nào, ta vẫn có thể đánh nổ ngươi!" Trong lòng tuy có nghi hoặc, nhưng động tác trên tay Vô Hạn tịnh không đình chỉ.

Hắn mưu đồ ra tay lần nữa, đem Lục Minh đánh nổ giữa không trung!

Chỉ đáng tiếc lần này không đơn giản như vậy.

Lục Minh thủ đoạn tề xuất, chiến lực hoàn toàn phóng thích, nếu trong tình huống này, Lục Minh đều có thể bị thương dễ dàng, hoặc là

bị Vô Hạn vô cùng thuận lợi đánh nổ.

Vậy thì làm tất cả trước đó lại có ý nghĩa gì? "Đùa gì vậy, muốn đánh nổ ta lần nữa?" Khóe miệng Lục Minh nhếch lên, lộ ra biểu tình lạnh lùng.

Trong ánh mắt hắn tán phát ra hàn mang u u, giống như lợi kiếm sắc bén!

Một kích thuộc về Vô Hạn.

Tán phát ra ánh sáng thôi xán.

Trùng trùng thế giới điệt đãng, muốn đập nát thân thể Lục Minh.

Nhưng công kích đáng sợ tịnh không bắn trúng Lục Minh, liền bị bố cục Lục Minh thi triển trước đó ngăn cản, Tam Thiên Giới hình thành gông xiềng cực kỳ đáng sợ, ngạnh sinh sinh khóa trụ mảnh tinh không nơi Lục Minh đang đứng, bảo hộ hắn thật tốt.

Vô số ác quỷ dũng hiện, trên mặt nở nụ cười tranh nanh, đạp lên vô cùng hàn băng, dùng tốc độ cực nhanh phi bôn về phía Vô Hạn.

Đó là một chỗ điểm yếu của Vô Hạn!

Điểm yếu ẩn tàng phi thường sâu.

Lục Minh lợi dụng Toàn Tri Quyền Hành cao cấp, quan sát được, trong tình huống Vô Hạn vừa rồi bạo phát, nhìn trộm được một góc của hắn.

Tương đối may mắn, cũng là một chuyện tương đối khó khăn.

Trong tình huống bình thường, Lục Minh thật sự khó mà quan sát được!

Dù cho Lục Minh động dụng Toàn Tri Quyền Hành! "Tiếp tục săn bắn ta ư?

Đùa gì thế!" "Mọi thứ đều nên phản ngược lại!" "Ta tuy rằng không bằng ngươi, nhưng ta cũng có thể cắn ngược lại ngươi một miếng thịt!" Ánh mắt Lục Minh hung ngoan, không còn sự đạm nhiên và bình tĩnh trước đó.

Hắn đảo mắt muốn xem xem, trong tình huống này Vô Hạn nên làm thế nào.

Lục Minh lúc này không còn bình tĩnh nữa, khác hẳn với dáng vẻ ngày thường.

Bởi vì Lục Minh đã nhận ra nguy cơ.

Ở một mức độ nhất định, hắn đã "hiện nguyên hình", trở nên điên cuồng.

Đây là thường tình của con người.

Bất kỳ sinh mệnh có ý thức nào cũng sẽ như vậy, Lục Minh không phải ngoại lệ.

Vô Hạn đánh tới, nhưng bị chặn lại, đó là thần thông thuật đáng sợ của Lục Minh.

Tuy rằng chưa chắc có thể cản được quá lâu, nhưng chung quy vẫn có thể chống đỡ.

Một nửa nhịp hô hấp tuyệt đối không thành vấn đề.

Đến lúc đó Bàn Xí Nga sẽ giải phong!

Đồng tử Vô Hạn co rụt lại, trong mắt hiện lên dòng dữ liệu dày đặc, từng sợi lực lượng đạo tắc, ẩn ước có thể nhìn thấy từng mảnh thế giới trùng điệp.

Bị Lục Minh ngăn cản, Vô Hạn tự nhiên không cam lòng.

Hắn thậm chí nhìn thấy vô số bóng dáng ác quỷ đang lao tới chém giết.

Vô Hạn không nhẫn nhịn, trơ mắt nhìn tất cả.

Chương 233

Trở tay một cái liền phá diệt vô số ác quỷ.

Những ác quỷ này cũng không mạnh mẽ, thực lực đơn thể so với hắn nhỏ bé như trần ai, loại tồn tại rác rưởi này, hắn vung tay một cái liền tiêu diệt ngàn vạn con, thậm chí còn nhiều hơn.

Nhưng trọng điểm là sau khi những ác quỷ này tiêu vong, chỉ trong chốc lát đã quy tụ lại.

Thời gian tiêu tốn gần như không thể phát giác.

Giây trước biến mất, giây sau đã chuyển sinh!

Những ác quỷ này rất đặc thù, tuy không mạnh, nhưng lại mang đến cho Vô Hạn một loại cảm giác dị dạng!

Kết hợp với việc cả một vùng vũ trụ mênh mông bị đóng băng, cùng với tiếng gió rít gào không ngừng, Vô Hạn nhân cơ hội này đã làm một số việc.

Đồng thời việc này cũng liên quan đến một suy đoán trong lòng hắn. "Những ác quỷ này rất đặc thù, mang theo dị lực." "Có lẽ không mạnh, không quá lợi hại, nhưng có lẽ có liên quan đến bố cục nào đó của gã này, muốn âm ta vào thời khắc mấu chốt!" "Vậy ta sẽ quan sát những ác quỷ này!" "Xem xem có mối liên hệ nào trong minh minh hay không!" Vô Hạn suy tính.

Trong đôi mắt hắn có sức mạnh đang dập dờn, truy tìm nguồn gốc sơ khai nhất. "Mưu toan nhìn thấu một số thứ sao?" Sức mạnh thần bí lưu chuyển, phảng phất liên quan đến một thế giới khác.

Đó là nhân quả trong truyền thuyết.

Lục Minh có cảm giác dị dạng, phảng phất như bị khóa định.

Bởi vì Lục Minh đã khởi động `Toàn Tri Quyền Hành` ở mức cao.

Tuy rằng sức mạnh này chưa đạt đến cực hạn theo ý nghĩa thực sự, nhưng bởi vì tính đặc thù, Lục Minh có thể quan sát thấy sự dị dạng, thậm chí trong minh minh có cảm giác, đã biết chân tướng, Lục Minh tự nhiên không muốn bị động.

Trong sát na đó, trong lòng hắn có rất nhiều ý tưởng.

Lục Minh nhanh chóng nhếch mép cười, có một ý tưởng cũng như thao tác vô cùng to gan.

Biên chức chân tướng!

Hoang ngôn hóa chân (Lời nói dối hóa thành sự thật)! "Mưu toan nhìn thấu chân tướng, tìm kiếm đường tắt." "Muốn khiêu chiến phòng tuyến của `Nhất Niệm Tam Thiên Pháp Tắc Giới`?" Lục Minh lộ ra một nụ cười không cách nào hình dung, rất nhạt.

Biểu cảm này rất khó bị phát giác.

Ít nhất Vô Hạn hiện tại nhìn không ra.

Bởi vì kế hoạch đã bắt đầu rồi.

Lục Minh muốn gài Vô Hạn một vố, đây là cơ hội tốt ngàn năm có một, đối phương chủ động mắc câu, không gài một vố thì chẳng phải Lục Minh quá ngốc sao?

Đương nhiên, nếu Vô Hạn thông minh thì sẽ không trúng kế.

Thậm chí còn có cách phản tướng Lục Minh một quân!

Bởi vì suy đoán ban đầu của Vô Hạn không sai, mạch lạc đại thể là đúng.

Chỉ tiếc, Vô Hạn thực sự quá vội vàng.

Khi nhìn về phía ác quỷ, bắt được mạch lạc trong minh minh, ẩn

ước nhìn thấy một tia điểm yếu thuộc về Lục Minh, một chỗ sơ hở của `Nhất Niệm Tam Thiên Pháp Tắc Giới`.

Thế là Vô Hạn vô cùng phấn chấn.

Không có bất kỳ do dự nào, hắn muốn ra tay nhắm vào Lục Minh!

Muốn khiêu chiến đám ác quỷ đặc thù như thủy triều kia, muốn vòng qua `Nhất Niệm Tam Thiên Pháp Tắc Giới`.

Muốn dùng phương thức không thể tư nghị để đánh giết Lục Minh!

Vì thế trên mặt hắn lộ ra một nụ cười, dường như đại cục đã định.

Còn về việc nghi ngờ đáp án có được...

Vô Hạn là người thế nào chứ, tự mình tham tri chân tướng, còn sẽ đi nghi ngờ sao?

Hắn tịnh không rõ ràng bản thân sớm đã trúng kế của Lục Minh, đã mắc câu, chung quy vẫn là đánh giá cao bản thân, coi thường Lục Minh, sắp lật thuyền trong mương rồi.

Hư không vô tận bị đạp bằng.

Vô Hạn biến mất tại chỗ, tiếp cận Lục Minh với góc độ không thể tư nghị.

Muốn ra tay kết liễu Lục Minh.

Giờ khắc này thời gian chính thức trôi qua một nhịp hô hấp.

Chỉ cần nửa nhịp hô hấp nữa, Bàn Xí Nga sẽ khôi phục tự do! "Tiếc là ngươi phải chết, đây là chuyện đã chú định!" "Bởi vì ngươi đắc tội ta!" "Tuy rằng không biết vì sao đoạn năm tháng gần đây, có lượng lớn cường giả tiến vào thế giới này, nhưng tịnh không quan trọng, bởi vì đều sẽ bị giết, thậm chí trở thành chất dinh dưỡng của ta,

giúp ta khôi phục nhanh chóng, đây là chuyện tốt." Vô Hạn nói trong khoảnh khắc này, không ai có thể nghe thấy, trừ hắn ra, dường như đang lầm bầm lầu bầu, gia tăng sự kiên định trong nội tâm. "Trên người kẻ này mang theo sức mạnh đặc thù, có một bộ phận `Nguyên Đầu`, rất đặc thù, sau khi thôn phệ, ta có lẽ sẽ đạt được lợi ích kinh người!" Vô Hạn chắc chắn điều này!

Sau một khắc trường hồng quán nhật, vũ trụ run rẩy, cú va chạm khủng khiếp...

Vạn vật trong giây phút này phảng phất đình chỉ, như bị ấn nút tạm dừng.

Cả vũ trụ trầm luân trong dự liệu tịnh chưa xuất hiện.

Mọi thứ vẫn như cũ?

Đó là chuyện càng không có khả năng xảy ra!

Cuối cùng xuất hiện một màn này, Lục Minh rời khỏi phạm vi cố định của `Nhất Niệm Tam Thiên Pháp Tắc Giới`, nơi đó trở thành một quang cảnh khác.

Vô số quy tắc lực lượng `Nguyên Đầu` bạo động hình thành từng đạo xiềng xích.

Chúng bài liệt dày đặc, giao chức, tản ra hào quang hạo nhiên.

Lực lượng ma pháp, lực lượng tu hành, lực lượng võ đạo.

Đó là sự gia tăng của rất nhiều nguyên tố sức mạnh!

Gông xiềng và phong ấn đáng sợ.

Tại trung tâm của tất cả chính là Vô Hạn vừa mới xông vào!

Bởi vì tự đại, cuối cùng trúng kế của Lục Minh, bị vây khốn ngắn hạn trong `Nhất Niệm Tam Thiên Pháp Tắc Giới`.

Tuy rằng thời gian duy trì cũng không dài... nhưng cũng không ngắn!

Ít nhất dài đến ba nhịp hô hấp trở lên.

Dù sao Lục Minh cũng đã vận dụng không ít lá bài tẩy, dùng hết sức mạnh to lớn.

Những thuật đỉnh tiêm kia cũng không phải trò đùa!

Thậm chí Lục Minh còn vận dụng `Biến giả vi chân`!

Chỉ là bây giờ mới sử dụng.

Bởi vì trước khi một số chuyện xảy ra, sử dụng nó căn bản không thể lừa gạt `Đa Nguyên`, không thể phá vỡ ấn tượng cố hữu của đối phương.

Hiện tại những thứ này đang nở rộ thần uy, trấn áp Vô Hạn!

Vô Hạn tự nhiên muốn phản kháng, vũ trụ quanh thân thể hắn sụp đổ, thế giới trùng điệp, muốn giãy thoát trói buộc, đạt được tự do, đào thoát khỏi nơi này.

Bởi vì hắn cực độ bất an, sợ rằng đại nạn sắp lâm đầu!

Đây cũng là chuyện tất nhiên sẽ xảy ra.

Không ai rõ ràng hơn Vô Hạn, ở lại chỗ này sẽ phải thừa nhận cái gì, trả giá đắt thế nào, cho nên hắn phải tận lực rời khỏi đây.

Chỉ tiếc là vô dụng, dù cho đang câu dẫn Nguyên Giới.

Thử thiêu đốt lực lượng huyết mạch và đạo tắc.

Dù cho có thế giới duy độ không ngừng va chạm và trùng điệp...

Nhưng đáng tiếc, Lục Minh cũng không nói đùa, bố cục của hắn không đơn giản, nếu thật sự để Vô Hạn nhẹ nhàng thoát ly, vậy tất cả những gì trước đó còn có ý nghĩa gì? "Bất kể trả giá thế nào, tất cả

sớm đã chú định." Lục Minh nhìn mọi thứ trước mắt, khóe miệng nở nụ cười nhàn nhạt.

Phẫn nộ!

Phẫn nộ chưa từng có!

Chương 234

Trong mắt Vô Hạn gần như muốn phun ra lửa!

Nguyên nhân quá đơn giản, bị Lục Minh gài bẫy.

Dẫn đến giờ phút này lâm vào nguy nan, bị phong cấm trong `Nhất Niệm Tam Thiên Pháp Tắc Giới`.

Đối với hắn đây là kỳ sỉ đại nhục.

Đồng thời nương theo đó là nguy cơ kinh người! "Tốc độ có nhanh hơn nữa, muốn rời khỏi đây ta cũng cần ít nhất ba nhịp hô hấp!" Vô Hạn nghiến răng nghiến lợi.

Hắn đang giãy giụa, mưu toan rời khỏi phong ấn.

Hắn có thể cảm nhận bản thân bị phong ấn gắt gao, vô số sức mạnh vây khốn hắn.

Những sức mạnh này nếu lấy ra đơn lẻ thì tịnh không mạnh mẽ.

Thậm chí trong mắt hắn còn vô cùng yếu ớt, có thể dễ dàng tồi hủy.

Nhưng những sức mạnh này tổ hợp lại với nhau, giống như một bó đũa vậy, người thường không cách nào bẻ gãy, khiến hắn trong khoảnh khắc ngắn ngủi cũng có loại cảm giác vô lực!

Tình thế hiện nay có thể nói là phi thường bị động. "Rắc rắc rắc!" Thân thể Vô Hạn rung động, sức mạnh kích phát, cái uy của thế giới trùng điệp hạo đãng.

Những âm thanh hạo đãng như tiếng xiềng xích vang lên liên tiếp.

Từng luồng sức mạnh đáng sợ đang đối kháng.

Vô Hạn tịnh chưa thành công đào thoát, bị những sức mạnh kia

ngăn cách.

Nhưng có một điều chắc chắn, muốn để Vô Hạn ở trong cái phong ấn này ba nhịp hô hấp, Vô Hạn khẳng định không ở nổi, bởi vì sau một phẩy năm nhịp hô hấp, hắn sẽ rơi vào cực độ bị động.

Bàn Xí Nga sẽ khôi phục tự do.

Đến lúc đó cho dù hắn ở nguyên tại chỗ.

Nhưng trong tình huống bản thân bị vây khốn lại bị một vị `Đa Nguyên` nhắm vào.

Dù cho đối phương vẻn vẹn chỉ có một phẩy năm nhịp hô hấp.

Nhưng sức mạnh mà đối phương bộc phát, Vô Hạn cũng khó lòng thừa nhận!

Chỉ là quá đáng tiếc, không cách nào đào thoát.

Lục Minh bố cục quá độc, thủ đoạn của hắn gần như tung ra hết, túng sử Vô Hạn toàn lực đi phản kháng cũng vô dụng.

Từng đạo sức mạnh kia không phải trò đùa, là chân thực tồn tại.

Thậm chí thông qua loại sức mạnh đặc thù nào đó chuyển đổi, mượn dùng sức mạnh của Vô Hạn, không chỉ ăn cắp một phần bản nguyên, thậm chí còn biến nó thành một trong những nguồn suối phong ấn, khiến phong ấn càng thêm lao cố.

Thậm chí ở trình độ nhất định kéo dài thời gian phong cấm.

Tuy rằng thời gian ngắn ngủi đến mức khó phát hiện, nhưng là chân thực tồn tại.

Vô Hạn hít sâu một hơi, không tiếp tục giãy giụa, lợi dụng sức mạnh kích phát phong cấm nữa.

Không làm chuyện vô ích này!

Vô Hạn chỉ dùng ánh mắt lạnh lùng nhìn về phía Lục Minh, sát ý trong mắt mênh mông, dường như ấn chiếu cả một vùng địa ngục thâm ám u thúy, nếu không phải bị trúng kế, Vô Hạn cho rằng sớm nên giết Lục Minh!

Lục Minh ánh mắt thản nhiên đối đãi, trong veo vô cùng.

Cùng Vô Hạn đối thị, Lục Minh không hề sợ hãi.

Bởi vì hắn là bên thắng lợi, tịnh không phải kẻ thất bại.

Chỉ là lược thi tiểu kế, mưu tính một phen mà thôi.

Trong những "ván cờ cao cấp", đây là chuyện phi thường bình thường.

Và sở dĩ Vô Hạn sẽ luân lạc như thế, là bởi vì Vô Hạn quá coi thường hắn mới dẫn đến kết cục này. "Cũng quá độc rồi!" Một nhịp hô hấp trôi qua, Bàn Xí Nga đột phá phong ấn của Vô Hạn, một lần nữa đạt được tự do.

Hắn lập tức đến bên cạnh Lục Minh, khí tức trên người mênh mông, có chút không ổn định.

Dù sao vừa mới trải qua một trận đại chiến đáng sợ!

Nhưng điều này tịnh không quan trọng, hắn đang vô cùng chấn hám nhìn Lục Minh.

Lục Minh nghịch thiên cường đại, tất cả những chuyện Lục Minh từng làm Bàn Xí Nga đều vô cùng rõ ràng.

Nhưng dù cho như thế, những gì Bàn Xí Nga nghĩ lúc nãy vẫn là Vô Hạn muốn giết Lục Minh, đó là chuyện không thể nào, Lục Minh không phải quả hồng mềm, có đủ năng lực và bài tẩy để tồn tại dưới sự truy sát của Vô Hạn trong vài nhịp hô hấp.

Về điểm này, Bàn Xí Nga tự tin chưa từng có.

Nhưng Lục Minh cũng quá tuyệt rồi, không chỉ làm được điểm này, thậm chí còn khoa trương hơn.

Phản kế Vô Hạn, và đã thành công...

Phong ấn hắn lại!

Bàn Xí Nga vạn vạn không ngờ tới!

Phải biết làm được điểm này, túng sử là cường giả `Đa Nguyên` cùng cấp cũng khó thành công.

Muốn đánh bại `Đa Nguyên`, đối với cường giả đồng cấp tịnh không khó.

Chỉ cần thực lực chênh lệch khá lớn là có thể làm được.

Dù sao mỗi vị cường giả `Đa Nguyên` đều có lãnh địa sở trường, không phải mỗi vị đều am hiểu "công".

Nhưng muốn phong ấn đối thủ, dù là ở cùng cảnh giới, dù cho thực lực tương cự khá lớn, cũng là phi thường khó.

Bởi vì đối thủ của ngươi không có khả năng để ngươi làm được điểm này!

Như vậy sẽ cực độ bị động, có thể rơi vào thời khắc sinh tử.

Nhưng trước mắt Lục Minh đã phong ấn Vô Hạn!

Khiến Bàn Xí Nga cũng chấn kinh, có một loại cảm giác trợn mắt há hốc mồm!

Phải biết phong ấn cường giả `Đa Nguyên` đã khó, muốn đánh giết lại càng khó hơn lên trời.

Nhưng nếu đã phong ấn được đối thủ, vậy thì việc đánh giết... sẽ dễ dàng hơn rất nhiều.

Nói cách khác, hiện tại có cách và khả năng đánh giết Vô Hạn!

Bởi vì đối phương không đường có thể trốn, chỉ có thể tĩnh lặng ở nguyên tại chỗ! "Hắn tiên hạ thủ vi cường, muốn phong ấn tôi, muốn xử lý tôi." "Chỉ tiếc, tịnh không thành công." "Chỉ có thể nói phong thủy luân lưu chuyển." Lục Minh bình tĩnh nói. "Nói cũng có đạo lý." Bàn Xí Nga nghe xong không thể phản bác, lập tức không để ý tới Lục Minh nữa, nhìn về phía Vô Hạn đang bị phong ấn, âm thanh từ trong miệng truyền ra, mang theo sự trào phúng nhàn nhạt, dù sao vừa rồi hắn cũng bị Vô Hạn gài bẫy, nhân quả có báo. "Bị phong ấn cảm giác thế nào?" "Hiện tại thời gian ngươi bị phong ấn còn gấp đôi ta lúc nãy!" "Ta nên xử trí ngươi thế nào đây?" Bàn Xí Nga cười nhạt, đầy ác thú vị.

Học cái xấu của Lục Minh rồi?

Sắc mặt Vô Hạn thiết thanh, hắn cũng không ngờ sẽ luân lạc đến tình trạng này.

Vốn định xông ra triển khai kinh thiên đại chiến với Bàn Xí Nga và Lục Minh, giết đến phiến giáp bất lưu.

Chỉ tiếc tạm thời không được, bị phong ấn rồi.

Hiện tại hắn chỉ có thể yên lặng thừa nhận tất cả, chờ đợi phong ấn giải trừ.

Cho nên Vô Hạn trầm mặc không nói, bởi vì đây mới là lựa chọn chính xác nhất. "Hiện tại làm gì?

Xử lý hắn?" Thấy biểu tình này của Vô Hạn, Bàn Xí Nga cũng mất đi tâm tư trêu chọc.

Bàn Xí Nga nhìn về phía Lục Minh bên cạnh, trong mắt có sắc thái dò hỏi.

Tiếp theo nên làm gì?

Đem Vô Hạn xử lý sao? "Nếu có thể thì xử lý đi." Một loạt sự tình

xảy ra trước đó đều chứng minh một điểm.

Chương 235

Đó là Vô Hạn và hắn đã kết xuống tử cừu.

Tất nhiên phải chết một người mới có thể kết thúc loại quan hệ này...

Tuy rằng mục đích chủ yếu khi đến vũ trụ Marvel không phải vì Vô Hạn, mà là vì mười lăm phần trăm cuối cùng của `Kiếm Đạo Nguyên Đầu`, vì thanh `Tru Tiên Kiếm` cuối cùng, nhưng nếu đã thêm một vị đại địch, loại không chết không thôi này.

Vậy thì Lục Minh cũng không ngại xử lý hắn, tiễn hắn lên đường.

Một khi thôn phệ đối phương, theo Lục Minh thấy, thực lực hắn sẽ có bước tiến dài.

Đề thăng một đoạn lớn!

Không chừng lần tới dưới sự tổng hợp và gia trì của nhiều loại sức mạnh, hắn sẽ ngắn ngủi có được chiến lực `Đa Nguyên`. "Có thể thử xem." Bàn Xí Nga gật đầu.

Nói là nói như vậy, nhưng trong mắt Bàn Xí Nga, giết chết Vô Hạn tịnh không phải chuyện ván đã đóng thuyền.

Hắn sẽ tận khả năng đi làm.

Còn về việc có thể thành công hay không, chỉ có thể xem mệnh, xem thủ đoạn mà Vô Hạn nắm giữ.

Bởi vì cho dù Vô Hạn bị phong ấn rồi, Bàn Xí Nga có đủ một hai giây để ra tay.

Có thể không kiêng nể gì đi công kích Vô Hạn.

Nhưng cường giả `Đa Nguyên` đâu có dễ dàng giết chết như vậy?

Trận đại chiến cấp sử thi trước đó, `Đa Nguyên` chết đi cũng không có mấy vị.

Không quá số ngón tay.

Nhất là hiện tại Vô Hạn đang ở sân nhà.

Trạng thái của Vô Hạn đang ở đỉnh phong!

Thế giới vũ trụ này cũng sẽ không dễ dàng cho phép Vô Hạn chết đi, đó là chí cường sinh mệnh được thai nghén ra.

Cho nên giết chết Vô Hạn không phải chuyện đơn giản.

Nhưng cũng không phải hoàn toàn không có khả năng, ai bảo đối phương bị phong ấn chứ, vẫn có hy vọng.

Bàn Xí Nga nhìn về phía Vô Hạn, trong thân thể có từng luồng hắc khí phun trào, vẻn vẹn trong chớp mắt giống như địa ngục ma thần, đồng khổng hắn cũng biến thành huyết sắc, trong đó có huyết nguyệt câu hồn đoạt phách.

Bàn Xí Nga bỗng nhiên đưa tay chộp vào hư không.

Chỉ trong nháy mắt, trong tay hắn bằng không ngưng tụ một thanh kiếm!

Đó là thanh đoản kiếm dài chừng hai thước, tản ra hàn mang băng lãnh.

Bên trên ẩn ước có thể nhìn thấy chất rắn màu nâu đen.

Người sáng suốt đều biết đó là máu, không biết là máu đã khô bao nhiêu năm!

Trên vết máu có sức mạnh phun trào, cảm giác mang lại cho người ta quá đáng sợ, có lẽ chủ nhân từng sở hữu nó sớm đã ngã xuống.

Nhưng sau vô số năm vẫn như cũ có quang huy dập dờn tỏa ra.

Bàn Xí Nga chắp hai tay nắm lấy thanh kiếm, hắc khí đáng sợ quanh thân thể cũng nhanh chóng tụ tập dung nhập vào trong đoản kiếm màu đen. "Làm sao để không phá hoại phong ấn của ngươi?

Mà lại có thể công kích!" Bàn Xí Nga hỏi thăm Lục Minh.

Hắn tịnh không nắm chắc mười phần một kích có thể xử lý Vô Hạn.

Cho nên hắn muốn biết làm sao không phá hoại phong ấn Lục Minh để lại.

Nếu không thì chưa xử lý được Vô Hạn mà đã phá hoại phong ấn của Lục Minh, để hắn khôi phục tự do thân...

Chẳng phải lỗ to sao? "Dựa theo quỹ tích này." Lục Minh ra hiệu cho Bàn Xí Nga.

Báo cho hắn một số phương pháp, những quỹ tích đặc thù đó có thể tránh né `Nhất Niệm Tam Thiên Pháp Tắc Giới`.

Bàn Xí Nga gật đầu tỏ vẻ đã hiểu.

Ngay sau đó hắn huy động đoản kiếm trong tay, sức mạnh màu đen mênh mông, dập dờn cả một vùng vũ trụ.

Vô số ngôi sao vì thế mà hủ lạn, sinh cơ hoàn toàn tiêu dung.

Bản nguyên chi lực của Bàn Xí Nga, dị thường đáng sợ và mạnh mẽ. "....." Đồng tử co rụt lại, cảm giác nguy cơ trong lòng Vô Hạn bạo phát.

Bởi vì giờ khắc này Bàn Xí Nga ra tay trực tiếp nhắm vào hắn, tâm lý Vô Hạn có áp lực.

Hiện tại hắn không tự do, bị phong ấn tại một chỗ, không cách nào ra tay chống đỡ công kích của Bàn Xí Nga, chỉ có thể ngạnh kháng.

Bàn Xí Nga lại không phải người bình thường, là Hỗn Độn Thần

Ma cường đại.

Trước đó có lẽ vì trạng thái của bản thân nên không cách nào bạo phát ra thực lực chân chính.

Nhưng bởi vì duyên cớ thôn phệ một vị Hỗn Độn Thần Ma, dù cho Bàn Xí Nga chưa hoàn toàn tiêu hóa hết, nhưng thực lực và chiến lực Bàn Xí Nga phát huy đều không yếu, đối tiêu `Đa Nguyên` không có bất kỳ vấn đề gì! "Hẳn là có thể sống sót." Vô Hạn chỉ có thể yên lặng thừa nhận tất cả, đồng thời suy tư một số việc.

Hắn cho rằng mình có thể sống sót.

Thực lực dù sao cũng cường đại.

Tịnh chưa bị thương, trạng thái ở đỉnh phong, lại đang ở trong bản nguyên thế giới.

Thời gian ba nhịp hô hấp nói là dài, nhưng trên thực tế thời gian Bàn Xí Nga thật sự có thể nhắm vào hắn, vẻn vẹn chỉ có khoảng một nhịp hô hấp.

Đại thể là không thành vấn đề, có thể sống sót.

Tối đa thì trạng thái cực kỳ tồi tệ, bị đánh thành trọng thương. "Tôi có nên cũng ra tay không?" Ở bên cạnh Bàn Xí Nga, Lục Minh suy tư.

Có nên ra tay hay không?

Không nên để Bàn Xí Nga một mình ra tay đả kích Vô Hạn.

Bởi vì Vô Hạn cũng không dễ giết, một tôn đỉnh tiêm cường giả theo ý nghĩa thực sự.

Nhưng rất nhanh, Lục Minh lắc đầu, phủ nhận ý điểm này, tịnh không lựa chọn nhúng tay, định để Bàn Xí Nga một mình làm.

Lý do cũng đơn giản, Lục Minh cảm thấy thực lực không đủ.

Để vây khốn Vô Hạn thì bài tẩy đã ra hết rồi.

Muốn gây ra thương tổn thực chất cho Vô Hạn, muốn triệt để gạt bỏ hắn tại đây...

Lục Minh chung quy có chút phạp lực.

Ý nghĩa việc Lục Minh ra tay kỳ thực không lớn như vậy.

Huống hồ Lục Minh còn có chuyện khác phải làm!

Mục đích chủ yếu của Lục Minh khi đến vũ trụ Marvel là vì mười lăm phần trăm cuối cùng của `Kiếm Đạo Nguyên Đầu`.

Hiện tại hắn có lý do đi tìm kiếm thanh `Tru Tiên Kiếm` cuối cùng kia.

Một khi lấy được, `Nhất Thiết Kiếm Đạo Nguyên Đầu` tương đương với việc tới tay.

Trước mắt là một cơ hội tuyệt vời.

Lục Minh nên nắm chắc để đi thử hoạch đắc `Kiếm Đạo Nguyên Đầu`.

Chờ quay đầu lại dù cho Vô Hạn thật sự giải phong, không chết đi, trạng thái không tệ, thì lại có thể thế nào?

Lục Minh đều đã đạt được thứ mình muốn, cùng lắm thì không dây dưa với Vô Hạn, lựa chọn rời đi. "Thanh `Tru Tiên Kiếm` cuối cùng đang ở phương nào?" Lục Minh trầm tâm xuống, để bản thân triệt để bình tĩnh lại, không quản chuyện của Bàn Xí Nga và Vô Hạn bên cạnh nữa.

Hắn câu thông ra ba thanh `Tru Tiên Kiếm` và `Tru Tiên Kiếm Đồ`.

Ngay sau đó lấy chúng làm cầu nối, vượt qua cự ly cực xa, dùng sức mạnh thần bí phóng thích ra cả vùng vũ trụ Marvel.

Triệu hoán!

Chương 236

Sở hữu bảy mươi lăm phần trăm `Kiếm Đạo Nguyên Đầu`, Lục Minh đang tìm kiếm mười lăm phần trăm `Nguyên Đầu` cuối cùng đại biểu cho thanh `Tru Tiên Kiếm` kia, Lục Minh định vận dụng thủ đoạn khác thường, thử tiếp dẫn đối phương, để đối phương chủ động quy lai.

Bởi vì nắm giữ bảy mươi lăm phần trăm `Kiếm Đạo Nguyên Đầu`, Lục Minh có tư cách yêu cầu việc này. "Mau về đi..." Trong vũ trụ mênh mông, tại vĩ độ đặc thù, chỉ có sự tồn tại cố định mới có thể nghe được âm thanh vang dội này.

Nó vang lên liên tiếp, hoành khóa cự ly cực xa, truyền lay động tại vô tận thế giới.

Có một số người ngoài ý muốn nghe được loại âm thanh này.

Đó là nhóm người cường đại nhất trong vũ trụ Marvel.

Có người sởn tóc gáy, cảm thấy không thể tư nghị, không gian vĩ độ đặc thù, người thường không cách nào tham huấn.

Trong hoàn cảnh như vậy lại nghe được âm thanh cực độ thần bí.

Tịnh thả nghe được ý tứ của âm thanh, có thứ gì đó muốn quy lai (trở về).

Điều đó có ý nghĩa gì? "Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?" Người kia hít sâu một hơi khí lạnh, trong lòng cực độ bất an, phảng phất như đại nạn lâm đầu.

Chợt ngẩng đầu nhìn tinh không thôi xán, phát hiện ra biến hóa cực kỳ kinh người.

Thiên khung vốn dĩ trời quang mây tạnh, đột ngột sấm sét chớp

động, núi non chập chùng, long xà tịnh lộ, thật sự giống như tận thế hàng lâm, nguy hiểm cực hạn đang nở rộ, dưới phiến thương khung này dường như sắp thay đổi, bên trên thương khung cũng không thể ngoại lệ! "Rắc rắc rắc!" Tại một nơi thần bí trong vũ trụ Marvel, nằm ở biên duyên thế giới.

Nơi đó có một tòa bảo khố phi phàm, ẩn tàng rất sâu.

Hôm nay lộ ra một góc, bởi vì bên trong có vật phi phàm được tiếp dẫn.

Cỗ tiếp dẫn này khiến sức mạnh trong cơ thể "nó" bị kích hoạt, do đó trở nên thôi xán.

Thậm chí có thể đả thông bảo khố thần bí!

Phải biết bảo khố này cực kỳ bất phàm, là sở hữu của Vô Hạn, tồn tại cấp đỉnh phong đơn thể vũ trụ cũng không cách nào đục xuyên!

Thanh `Tru Tiên Kiếm` cuối cùng nằm trong bảo khố của Vô Hạn.

Giờ khắc này chịu sự tiếp dẫn của Lục Minh, nở rộ quang huy, muốn rời khỏi bảo khố kia.

Nhưng tịnh không phải chuyện đơn giản.

Bảo khố bị phong tỏa gắt gao, sức mạnh thần bí sung mãn, đang tận lực ngăn cản `Tru Tiên Kiếm` rời đi.

Nơi đó dù sao cũng là bảo khố của Vô Hạn, không phải nơi muốn đến thì đến, muốn đi thì đi. "Bảo khố của ta bị người động vào!" Phương xa, Vô Hạn đang bị vây khốn cũng phát giác được tình huống bên này.

Lông mày hắn nhíu chặt.

Ai đã động vào bảo khố của hắn?

Từ bên trong phát ra động tĩnh, chẳng lẽ món bảo vật nào đó đản

sinh linh tính?

Vô Hạn cảm thấy không có khả năng lắm.

Nhưng nếu không phải vì điểm này, vậy thì là vì sao? "Chẳng lẽ là bọn hắn động tay chân?" Vô Hạn đang phải thừa nhận đả kích mãnh liệt, Bàn Xí Nga tịnh không thủ hạ lưu tình, sức mạnh vô cùng đáng sợ.

Nhưng dù cho như thế, Vô Hạn lại không chết, vẫn còn sống, chỉ là vẫn luôn miệng thổ tiên huyết.

Trạng thái của hắn đã kém đi rất nhiều, đây là chuyện phi thường bình thường.

Ai thừa nhận đả kích đáng sợ như thế cũng không thể nào không bị thương, có thể sống sót đã là vạn hạnh.

Nhưng túng sử như thế Vô Hạn vẫn đang suy đoán.

Bởi vì có một số chuyện thập phân quan trọng.

Qua sự liên tưởng của Vô Hạn, hắn có một số ý tưởng to gan.

Lục Minh và Bàn Xí Nga đều đang ở bên này, chuyện xảy ra lúc này tất nhiên không phải do bọn hắn ra tay.

Dù sao hai người không cách nào cách cự ly cực xa dẫn động bảo khố.

Lục Minh thực lực không đủ, Bàn Xí Nga không cách nào phân tâm.

Vậy xem ra chỉ còn khả năng thứ ba. "Chẳng lẽ không chỉ hai người, còn có đồng bọn ẩn tàng trong bóng tối?" Trong lòng dũng hiện ra một ý tưởng to gan.

Vô Hạn đều bị ý tưởng này dọa giật mình, bởi vì xác suất cực lớn, nếu không thì vì sao trong bảo khố lại có dị động?

Đương nhiên, đây chỉ là một trong những suy đoán.

Có lẽ là người bản thổ trong vũ trụ Marvel làm?

Loại khả năng này chưa chắc sẽ không có.

Nhưng Vô Hạn thủy chung không tin tưởng điểm này, càng thiên hướng về suy đoán lúc nãy, cho rằng xác suất lớn hơn.

Bởi vì trong vũ trụ Marvel sẽ không có người mạnh mẽ như vậy!

Còn về mấy vị Sáng Thế Thần kia...

ách, đó chẳng qua là một trong những nguồn phát tán `Nguyên Đầu`, chỉ là thực lực mạnh hơn, bình thường thay thế chưởng quản Marvel mà thôi. "Kế hoạch ban đầu phải thay đổi." Thở dài một hơi, đáy lòng Vô Hạn buồn bực.

Tuy rằng trong lòng phẫn nộ vô cùng, hận không thể lập tức khôi phục tự do, giết về phía Lục Minh, xé hắn tan xương nát thịt.

Nhưng chung quy vẫn có một chút lý tính.

Khi tao ngộ nguy cơ sinh tử thực sự, trong tình huống này, hắn sẽ không bị cảm xúc chi phối mà làm ra một số chuyện ngu xuẩn.

Trước đó sở dĩ nói như vậy, là bởi vì trong lòng có chỗ dựa.

Thực lực vô cùng mạnh mẽ, đây là địa bàn của hắn.

Muốn hắn trả giá một số đại giới, thậm chí bản thân trọng thương, sinh mệnh nguy kịch... thì hắn mới có biện pháp xử lý Bàn Xí Nga và Lục Minh.

Nhưng hiện tại nghi ngờ hai người kia tịnh không cô quân phấn chiến, âm thầm có thể ẩn tàng cường giả khác, và thực lực không yếu.

Không thể không khiến Vô Hạn nảy sinh một số ý tưởng khác.

Có lẽ đợi sau khi khôi phục tự do, nên lựa chọn chạy trốn.

Dù cho không chết, dù cho không trọng thương, dù cho thật sự cụ bị lực đánh một trận.

Nhưng tử chiến đối mặt với nhiều cường giả như vậy, cũng có tính mệnh chi ưu!

Kỳ thực hiện tại cũng vậy, Bàn Xí Nga điên cuồng huy động sức mạnh công kích vào hắn, cuồng oanh loạn tạc, giống như khai thác tinh hà trên thân thể hắn, giống như vô số vũ trụ lấy thân thể hắn làm chiến trường va chạm, cộng thêm trên người bị suy yếu bởi vô số cái buff.

Vô Hạn cũng cảm thấy không chịu nổi nữa rồi.

Hắn suy đoán kết quả tốt nhất sau khi khôi phục tự do.

Trạng thái thân thể của hắn cũng sẽ bị trọng thương! "Rốt cuộc ta nên lựa chọn thế nào?" Vô Hạn nhất thời bán hội nhi lại có chút mê mang. "Cảm nhận được rồi, ở đầu bên kia tinh không!" `Tru Tiên Kiếm Đồ` và ba thanh `Tru Tiên Kiếm` trên tay điên cuồng rung động, Lục Minh cũng có cảm ứng trong minh minh.

Tiếp dẫn thành công, cảm tri được mười lăm phần trăm `Kiếm Đạo Nguyên Đầu`.

Thanh `Tru Tiên Kiếm` cuối cùng ở sâu trong thâm không, tại đầu bên kia. "Không cách nào tới ngay được, chịu sự ngăn trở, bị một cỗ sức mạnh phong ấn rồi." "Nhưng không ảnh hưởng đến toàn cục, `Tru Tiên Kiếm` sắp phá vỡ tầng phong ấn đó." Lục Minh nhìn về vị trí bảo khố trong minh minh.

Muốn ngăn cản `Tru Tiên Kiếm` từ trong đó bay ra, đến bên cạnh hắn?

Chuyện này theo Lục Minh thấy không thành vấn đề.

Nguyên nhân quá đơn giản.

Lục Minh có thể cảm nhận sức mạnh phun trào trên thanh `Tru Tiên Kiếm` còn lại kia, tòa bảo khố kia tuy rằng kiên cố, nhưng căn bản không ngăn cản được sự va chạm của `Tru Tiên Kiếm`.

Không mất một hồi lâu, `Tru Tiên Kiếm` sẽ phá vỡ tầng phong ấn đó!

Chương 237

"Không cách nào giết chết hắn, sinh mệnh lực của hắn quá ngoan cường, có một số thủ đoạn." Đúng lúc này, âm thanh Bàn Xí Nga truyền đến, báo cho Lục Minh một điểm.

Sinh mệnh Vô Hạn thực sự quá ngoan cường, trong một nhịp hô hấp vừa rồi, Bàn Xí Nga đã tiến hành công phạt nhiều lần đối với hắn.

Bàn Xí Nga thậm chí trong một lần động dụng cả bài tẩy của mình.

Nhưng thu hiệu rất nhỏ, chỉ là đánh Vô Hạn thoi thóp, nhưng chung quy vẫn chưa xử lý được. "Tận lực là được, thật sự giết không chết cũng chỉ có thể như vậy, để lại sau này đi." "Chờ ta thực lực tiến bộ, ta sẽ quay lại lấy tính mạng hắn!" Lục Minh băng lãnh hồi đáp, ngay trước mặt Vô Hạn mà nói như vậy.

Còn chút thời gian cuối cùng, Vô Hạn sắp bước ra từ `Nhất Niệm Tam Thiên Pháp Tắc Giới`.

Thời gian bị phong ấn sắp kết thúc.

Lục Minh tính toán, `Tru Tiên Kiếm` sẽ quy lai vào thời khắc cuối cùng, đến bên cạnh hắn.

Đến lúc đó hắn sẽ không chút do dự bỏ chạy.

Nếu không, tất nhiên sẽ phải đối mặt với nộ hỏa của Vô Hạn.

Vô Hạn khẳng định nguyện ý trả cái giá cực lớn, đem hắn và Bàn Xí Nga vĩnh viễn lưu lại trên mảnh đại địa này.

Tốt nhất tạm lánh mũi nhọn.

Đợi thực lực quy về `Đa Nguyên`, sẽ tự mình tìm tới cửa, để Vô

Hạn biết cái gì gọi là thực lực! "Xoát!" Tiếng kiếm minh thôi xán vang lên ở biên duyên vũ trụ Marvel, ngay sau đó một đạo trường hồng thất luyện màu trắng, mãnh nhiên bay tới từ phía đó, hạ xuống trong tay Lục Minh.

Tất cả phát sinh vẻn vẹn trong một sát na.

Tại thời khắc cuối cùng, `Tru Tiên Kiếm` đã phá vỡ phong ấn bảo khố của Vô Hạn, đến bên cạnh Lục Minh.

Ngay sau đó dải lụa trắng trong nháy mắt rơi vào tay Lục Minh. `Kiếm Đạo Nguyên Đầu` tập hợp hoàn thành. "Ầm ầm ầm!" Có tiếng nổ vang kinh người truyền ra, chấn động cả vũ trụ, sự hội hợp của `Kiếm Đạo Nguyên Đầu` chưa sinh ra dị động, thì đã có sự tình đáng sợ hơn xuất hiện, Vô Hạn giải trừ phong ấn, từ trong tù lung `Nhất Niệm Tam Thiên Giới` bước ra.

Ác quỷ thối lui, băng tuyết tiêu dung, gió lốc mạc danh sinh ra trong hư không vì thế mà tiêu thất.

Vô số sợi xích quy tắc sức mạnh đại đạo phân phân băng hội.

Trong đôi mắt Vô Hạn, hai đạo hỏa quang màu đen bắn ra, âm thanh áp ức chí cực truyền đến: "Ta rốt cục giải phong!" Tiếng gầm truyền đến, trong mắt Vô Hạn bắn ra hỏa quang.

Phẫn nộ dường như muốn khiến cả vũ trụ đều phải trầm luân.

Gần như theo bản năng, Vô Hạn muốn xông về phía Lục Minh và Bàn Xí Nga, bởi vì hắn muốn phục cừu, xử lý Lục Minh và Bàn Xí Nga!

Nhưng khi Vô Hạn nhìn thấy dải lụa kia rơi vào tay Lục Minh.

Vô Hạn đình chỉ bộ phạt muốn xông tới.

Trong lòng hắn dũng hiện suy đoán lúc trước.

Lục Minh và Bàn Xí Nga không phải hai người, mảnh vũ trụ này có xác suất khá lớn ẩn tàng vị cường giả thứ ba, dù sao động tĩnh bên phía bảo khố lúc nãy...

Trong lòng tư sinh ra những ý nghĩ này.

Sắc mặt Vô Hạn vô cùng thiết thanh.

Bởi vì nếu nhìn như vậy, không nên đi tìm Lục Minh và Bàn Xí Nga gây phiền toái, bởi vì một khi là vị cường giả thứ ba kia, hắn sẽ phải đối mặt với sự vây công của mấy vị cường giả, Lục Minh và Bàn Xí Nga đều nghịch thiên như vậy.

Là bang thủ của bọn hắn... có thể dễ dàng đục xuyên bảo khố từ bên trong.

Người còn lại kia lại có thể đơn giản sao?

Nếu không, một khi bị vây công...

Cho nên rời đi mới là lựa chọn tốt nhất!

Vô Hạn biết rõ điều này.

Nghiến răng đưa ra lựa chọn.

Nguyên nhân đơn giản, hắn coi trọng tính mạng của mình. "Xoát!" Trong tinh không vô tận có một vệt sáng thôi xán, Vô Hạn rời đi rồi.

Rời đi trong ánh mắt mộng bức của Lục Minh và Bàn Xí Nga.

Dùng tư thái khủng bố giải khai phong ấn, lại càng nhanh chóng hơn viễn ly nơi này.

Như sao băng thôi xán, như kinh hồng lướt qua. "???" Lục Minh và Bàn Xí Nga đều ngốc luôn.

Hai người thậm chí đều chuẩn bị bỏ chạy.

Nhưng cuối cùng Vô Hạn lại đi trước một bước, đào thoát?

Vì sao chứ? "Vì sao hắn lại rời đi?

Rõ ràng phẫn nộ như vậy!" "Không phải nên tìm ta gây phiền toái, phục cừu sao?" Bàn Xí Nga không thể lý giải.

Vừa rồi sự phẫn nộ trong mắt Vô Hạn, hắn nhìn thấy rõ ràng, sự phẫn nộ đó đủ để châm lửa cả vũ trụ, hủy diệt nó.

Tỳ khí của Vô Hạn cũng không tốt, trước đó có thể nhìn ra.

Đáng lẽ phải đánh tới phục cừu rồi, muốn trút xuống nộ hỏa.

Nhưng lại không có? "Ta cũng không rõ." Lục Minh cũng có chút mộng, hắn cũng không thông minh đến mức biết hết, đang suy tư.

Rất nhanh, sắc mặt Lục Minh khẽ biến, có chút ách nhiên.

Giọng hắn mang theo chút không xác định: "Ta đảo có một ý tưởng, có phải hắn nghĩ quá nhiều, cho rằng ta có bang thủ?" Được Lục Minh nhắc nhở, Bàn Xí Nga cũng nháy mắt minh ngộ tất cả. "Không đến mức đó chứ?" Bàn Xí Nga nhịn không được nói.

Lục Minh lắc đầu, cũng không xác định.

Nhưng tịnh không quan trọng.

Bởi vì kết quả trước mắt là tốt nhất. "Lấy được thanh `Tru Tiên Kiếm` cuối cùng rồi?" Vô Hạn rời đi, rõ ràng là "đào mệnh".

Vì thế Lục Minh và Bàn Xí Nga không vội vã rời đi.

Lúc này Bàn Xí Nga nhìn về phía lòng bàn tay Lục Minh, nơi đó có kiếm quang mẫn duệ dũng động, phong mang tất lộ, thậm chí tạo thành một số vết thương cho Lục Minh.

Những vết kiếm duệ lợi kia, đang có máu tươi nhỏ xuống!

Thần uy do thanh `Tru Tiên Kiếm` cuối cùng nở rộ.

Phải biết nó khủng bố thế nào, thực lực Lục Minh không yếu,

dưới sự gia trì của đa phương sức mạnh thì vô cùng cường đại, có thể ở trình độ nhất định khiêu chiến `Đa Nguyên`.

Nhưng hiện tại bị thần uy của `Tru Tiên Kiếm` làm cho chảy máu. "Không sai, ta đã lấy được mười lăm phần trăm `Kiếm Đạo Nguyên Đầu` cuối cùng, mục tiêu lần này hoàn thành." Lục Minh gật đầu, trên mặt nở nụ cười. "Hoạch thủ một phần `Nguyên Đầu` hoàn chỉnh, có thể thử làm một số việc, thủ đại chi (thay thế nó), xem xem có thể đạp ra bước kia hay không!" Bàn Xí Nga kiến nghị: "Xác suất thành công sẽ không thấp!" "Dù sao trước đó cũng suýt chút nữa đột phá cảnh giới này!" Nói xong Bàn Xí Nga lại nhắc tới một màn lúc trước.

Bàn Xí Nga có chút hiếu kỳ hỏi: "Nói đi, lúc nãy là thật hay giả?

Ta thấy ngươi sắp đạp ra bước kia, nhưng lại không làm?

Là vì lừa gạt người kia sao?" "Lời nói thật của ta, tịnh chưa tham tạp một phần hư giả." Lục Minh lắc đầu, phủ nhận điểm này.

Hắn từ đầu đến cuối đều nói thật, không trộn lẫn giả dối.

Bàn Xí Nga liễu nhiên.

Nhưng vẫn hiếu kỳ.

Vì sao Lục Minh không cách nào đạp ra bước kia.

Vừa rồi khí tức trên người Lục Minh dũng động, ẩn ước đã bước ra bước kia, trong thời gian ngắn có thể so bì `Đa Nguyên`.

Chương 238

Có khả năng đột phá mà? "Quên mất yếu tố quan trọng để trở thành `Đa Nguyên` rồi sao?" "Ta chưa từng chướng ác." "`Lượng tử vĩnh sinh pháp` tuy tốt, nhưng hiện tại không đủ tư cách.

Cần thời gian dài đằng đẵng thai nghén mới có tư cách, còn kém chút cự ly." Lục Minh lắc đầu.

Bàn Xí Nga gật đầu, đã biết nguyên nhân cụ thể. "Trước đó có lẽ không được, về sau hẳn là không thành vấn đề." Bàn Xí Nga lại đề xuất một điểm.

Lục Minh gật đầu, đích xác là như thế. `Kiếm Đạo Nguyên Đầu` đã bị Lục Minh hội tụ.

Đích xác có thể thử trở thành `Kiếm Đạo Nguyên Đầu`, chướng khống cỗ lực lượng này.

Còn về xác suất thành công...

Một chút Lục Minh cũng không có.

Bởi vì không cần thiết, ra tay mà có khả năng không thành sự sao? "Lần này thu hoạch pha đại (khá lớn), đạt được trăm phần trăm `Kiếm Đạo Nguyên Đầu`." Bàn Xí Nga cảm khái.

Hắn cảm thấy tiếp theo có ngày lành rồi.

Khi thực lực Lục Minh đủ mạnh, sẽ không cần hắn nữa.

Duy nhất lo lắng là Lục Minh sẽ trêu chọc kẻ địch đáng sợ hơn.

Đến lúc đó không chừng lại cần hắn.

Nhưng xác suất thấp, thực lực Lục Minh hiện tại mạnh đến đáng sợ, người có thể khiến hắn trêu chọc không nổi... số lượng quá hiếm

hoi!

Trừ phi Lục Minh chủ động gây sự, đi khắp nơi phá hoại.

Nếu không Lục Minh sẽ không dễ dàng có thêm những kẻ địch như vậy.

Bàn Xí Nga suy đoán một phen, đoạn năm tháng này Lục Minh hẳn là sẽ rất bận, cho nên xác suất gây sự không lớn.

Hắn có thể an tâm tiêu hóa Hỗn Độn Thần Ma. "Tiếp theo không có việc gì thì đừng tìm ta, ta có việc." Bàn Xí Nga nhìn về phía Lục Minh.

Lục Minh bình tĩnh gật đầu. "Vậy ta đi đây." Bàn Xí Nga gật đầu sau đó biến mất tại chỗ.

Thân thể hắn giống như bọt nước quang ảnh phân ly ra.

Lục Minh cũng rời đi, nhưng không phải rời khỏi vũ trụ Marvel, mà là về Trái Đất tìm Tony Stark (Thác Ni), trước đó dù sao cũng hứa với đối phương một tiếng, vừa rồi bởi vì sự tình xuất hiện khẩn cấp, hiện tại có cần thiết đi xem tình huống.

Còn về việc trong giai đoạn thời gian này, Vô Hạn liệu có quay lại, liệu có tìm hắn gây phiền toái hay không.

Lục Minh tịnh không lo lắng.

Đối phương vừa mới rời đi, có khả năng quay lại nhanh như vậy sao?

Thật sự không được thì lại triệu hoán Bàn Xí Nga! "Nơi đó vừa rồi dường như có đại chiến đáng sợ!" "Hiện tại đại chiến kết thúc rồi, có muốn đi xem không?

Không chừng vận khí tốt, ta có thể tìm được một số bảo vật hoặc là khế cơ, nếu có thể nắm giữ tốt, không chừng ta có xác suất có thể

đề thăng." "Gan lớn thì đi đi, ta sợ hãi!" "Ngươi không đi thì ta cũng không đi!" Sau khi Lục Minh rời khỏi nơi này, trong sâu thẳm vũ trụ có từng đạo âm thanh truyền đến, là đối thoại của những cường giả đỉnh tiêm, đang giảng thuật chuyện có liên quan đến nơi này.

Trái Đất, tại S.H.I.E.L.D nằm sâu trong tầng mây.

Giờ khắc này Tony có chút mộng bức.

Bởi vì trước mắt hắn bỗng nhiên xuất hiện một người.

Ancient One (Cổ Nhất).

Thân mặc vân bào màu vàng trắng, hồn thân trên dưới có ánh sáng nhạt mông lung.

Tôn lên dáng vẻ như thần như tiên.

Ông ta đột nhiên đến, đột ngột triển lộ trước mắt mọi người, ngồi ở đầu bên kia của mọi người trong phòng họp, trên mặt mang theo nụ cười ôn hòa. "?" Nick Fury (Ni Khắc Phất Thụy) không quen biết Ancient One, mở miệng hỏi thăm.

Nhưng vấn đề chưa kịp hỏi ra.

Nương theo sự xuất hiện của Ancient One, giây tiếp theo Lục Minh cũng tới.

Cũng mãnh nhiên xuất hiện ở đây.

Đột ngột triển lộ trước mặt mọi người. "!!!" "Đại lão!" Thấy Lục Minh bỗng nhiên xuất hiện, Tony nhịn không được kêu lên một tiếng. "Vừa chạy đi đâu vậy?" Tony nhịn không được hỏi. "Vừa rồi có chút việc đột xuất, tôi đi xử lý." Lục Minh nhìn thoáng qua Tony.

Sau đó lại nhìn về phía Ancient One.

Đối phương bỗng nhiên xuất hiện ở đây, khiến Lục Minh có chút ngoài ý muốn.

Vị pháp sư thủ hộ Trái Đất cường đại này, sao lại đột nhiên tới cửa?

Dựa theo kịch bản nguyên bản, màn này không nên xuất hiện.

Lại thêm mọi thứ trùng hợp như vậy.

Chẳng lẽ Ancient One đến vì hắn sao? "Vì sao ông lại xuất hiện ở đây?" Lục Minh nhìn về phía Ancient One.

Mở miệng hỏi thăm, một điểm cũng không khách sáo.

Phải biết đây là lần đầu tương thức, trước đó chưa từng gặp mặt. "Hoan nghênh ngài đến." Ancient One đặt tư thái rất thấp, cung kính nói.

Biết rõ Lục Minh mạnh bao nhiêu, đối mặt với sự tồn tại vĩ đại đáng sợ như vậy, sao dám ra vẻ cao cao tại thượng? "Hoan nghênh tôi?

Vì sao ông biết tôi đến?" Lục Minh hiếu kỳ hỏi thăm.

Dĩ thực lực của Ancient One hắn là không tham tri được.

Dù cho thực lực Ancient One rất mạnh. "Trên Trái Đất có khí tức tàn lưu của ngài, tuy rằng có vô số loại khả năng trong đó có quá nửa chứng minh ngài sẽ đến, tôi chỉ là gặp may thôi." Ancient One thành thật nói. "Thì ra là thế." Lục Minh gật đầu.

Tùy tức Lục Minh không định để ý tới Ancient One, bởi vì không cần thiết.

Để ý tới đối phương làm gì?

Tuy rằng Lục Minh có chút hiếu kỳ đối với Ancient One, nhưng chỉ đến thế mà thôi.

Lục Minh càng hy vọng tìm một nơi yên tĩnh, nghiên cứu `Nhất Thiết Kiếm Đạo Nguyên Đầu`, so với Ancient One, Lục Minh càng

hiếu kỳ cái này hơn, bởi vì `Nhất Thiết Kiếm Đạo Nguyên Đầu` nếu sử dụng thỏa đáng, có thể đề thăng thực lực Lục Minh.

Cái này là sự đề thăng cự đại, hoành khóa vô số cấp độ.

Không thơm hơn việc hiếu kỳ với Ancient One sao? "Tiện hỏi mục đích ngài đến Trái Đất là gì được không?" Lục Minh không để ý, Ancient One có chút sốt ruột.

Mục đích ông ta đến đây không phải để nhìn mặt Lục Minh một cái.

Ancient One không có loại yêu thích quái đản như vậy.

Mục đích chủ yếu là để tham tra mục đích của Lục Minh tại Trái Đất.

Dù sao Ancient One cũng là người thủ hộ Trái Đất.

Tịnh không hy vọng Lục Minh ở lại Trái Đất.

Chương 239

Bởi vì hắn quá mạnh mẽ rồi, không giống với những người trước đó.

Tuy rằng bọn họ cũng thử hủy diệt Trái Đất, hủy diệt thế giới này.

Nhưng trong vũ trụ này có anh hùng bước ra, đối lập với bọn họ, có thể đánh bại, thậm chí không phải đối thủ cũng không sao cả.

Bởi vì Ancient One biết có người gánh vác.

Cho nên tự nhiên không có gì phải hoảng.

Nhưng hiện tại không giống nữa rồi, Lục Minh đã đến.

Thực lực quá mạnh mẽ, quá đáng sợ!

Trận đại chiến kinh người ở sâu trong vũ trụ vừa rồi, Ancient One đã thấy, biết rõ nếu Lục Minh muốn đánh giết ông, chỉ cần đơn giản một ngón tay.

Không có bất kỳ năng lực phản kháng nào!

Chỉ có thể bị động thừa nhận công kích trí mạng, phấn thân toái cốt.

Kẻ địch như vậy ở trên Trái Đất...

Tất cả đều do Lục Minh định đoạt!

Một khi hắn muốn hủy diệt Trái Đất, ai có thể ngăn cản đây?

Cho nên Ancient One mới bước ra, chủ động tìm kiếm Lục Minh.

Nếu không, ông hận không thể cách Lục Minh càng xa càng tốt, cùng sự tồn tại đáng sợ như Lục Minh giao lưu, Ancient One kỳ thực

là không nguyện ý. "Tôi không có hứng thú hủy diệt thế giới này." Lục Minh liếc mắt, nhìn về phía Ancient One.

Ánh mắt hắn bình tĩnh, giống như đầm nước sâu.

Lục Minh nhìn thấu suy nghĩ của Ancient One.

Tâm tình Lục Minh không tệ, trả lời vấn đề của ông ta.

Ancient One thật sâu thở phào một hơi.

Trước mắt đã nhận được đáp án tốt nhất, hài lòng nhất.

Còn về việc Lục Minh có thực hiện lời hứa hay không.

Có khi nào mặt ngoài một đằng, sau lưng một nẻo?

Ancient One tịnh không lo lắng, Lục Minh không phải kẻ yếu, không thèm nói dối, đã nói như vậy thì chỉ có thể minh xác là hắn nghĩ như vậy. "Vậy tôi xin cáo lui." Ancient One gật đầu tỏ vẻ đã hiểu.

Đạt được kết quả này là hài lòng rồi.

Còn về việc đạt được một chút lợi ích, ví dụ như Lục Minh tâm tình tốt, ban thưởng một chút "đồ vật"...

Ancient One đảo không có loại si tâm vọng tưởng này.

Bởi vì có thể sống lâu như vậy, lại mạnh mẽ như vậy, toàn là nhờ việc dễ thỏa mãn, từ trước tới giờ không đặt chân vào những việc không nên đặt chân.

Nếu không thì đã sớm chết rồi.

Lục Minh gật đầu, lười để ý.

Ancient One cũng tham tra xong điểm mấu chốt, tùy hậu thân ảnh Ancient One nhạt dần đi.

Ánh kim quang nhạt mông lung dần dần bị vựng nhiễm, giống như mực thấm vào nước.

Như tiên thần bằng không viễn ly.

Nick Fury, Tony, Captain America (Mỹ Quốc Đội Trưởng) đều mộng rồi.

Ngây ra tại chỗ, nhìn mọi thứ phát sinh trước mắt.

Vừa rồi đã xảy ra chuyện gì?

Vì sao Ancient One đột nhiên xuất hiện?

Vì sao Ancient One giao lưu với Lục Minh vài câu rồi rời đi?

Ý tứ của Ancient One là gì?

Lục Minh muốn hủy diệt thế giới này? "Vừa rồi là vị nào?" Nick Fury mở miệng, nhìn về phía Lục Minh.

Trong mắt hắn mang theo sự kính sợ nhàn nhạt.

Bởi vì Lục Minh giờ khắc này trên người có một cỗ khí thế đặc thù, phong mang như trường kiếm, phảng phất một khắc sau có thể chiếu rọi cổ kim vũ trụ.

Đó là sự siêu việt trên đẳng cấp sinh mệnh.

Nick Fury thiên nhiên kính sợ Lục Minh.

Lần đầu tiên Nick Fury không cảm nhận được loại dị dạng này trên người Lục Minh, hiện tại mới cảm nhận được.

Nguyên nhân cụ thể là do Lục Minh trước đó ẩn tàng bản thân.

Hiện tại Lục Minh không thể nói là không ẩn tàng, nhưng đã tiết lộ một tia. `Nhất Thiết Kiếm Đạo Nguyên Đầu` đã đâm rách sự hoàn mỹ của Lục Minh.

Để lộ ra một tia "khe hở". "Không quen biết, không cảm thấy quen mắt sao?" Lục Minh hỏi ngược lại một câu.

Nick Fury nghe xong lâm vào trầm tư.

Bởi vì Lục Minh nói không sai, khi nhìn thấy Ancient One, hắn thấy rất quen mắt, từng lật xem cổ lão điển tịch, dường như nhìn thấy thân ảnh đối phương ở trên đó, nhưng Nick Fury vẫn như cũ có chút khó tin, nếu Ancient One thật sự là vị kia, là sự tồn tại trong truyền thuyết không biết bao nhiêu năm mới hiện thế...

Vì sao vừa rồi lại xuất hiện ở đây?

Thật sự là nhân vật thần bí được ghi chép kia sao?

Dường như không chỗ nào không có mặt, nhưng lại không có tung tích?

Dường như là người thủ hộ Trái Đất...

Vậy thì câu nói vừa rồi, Lục Minh có hủy diệt hay không...

Lục Minh lại đại biểu cho cái gì?

Không hủy diệt Trái Đất, vậy làm gì?

Đơn thuần đến thăm Tony?

Nick Fury không cách nào tin tưởng điểm này, bởi vì quá hư vô phiêu miểu, sự tồn tại vĩ đại đáng sợ như thế, mục đích lại là gặp một phàm nhân?

Trong đầu có rất nhiều ý tưởng, Nick Fury mộng bức. "Cho nên chân tướng rốt cuộc là gì?" Nick Fury không rõ, nhưng có một cái hắn cũng biết chân tướng, dù sao cũng có thể phân biện ra Lục Minh không đơn giản.

Mang lại cảm giác chấn hám trên tâm linh.

Lại thêm nghi ngờ là sự tồn tại thần bí trong truyền thuyết. "Có chút quen mắt." Captain America trả lời.

Mắt hắn khẽ híp lại, dường như đang nghiêm túc suy tư.

Hắn không thích đọc thuộc lòng cổ điển tịch.

Nhưng từng thấy một số chuyện, dù sao cũng sống lâu, là sự tồn tại thời kỳ thế chiến thứ hai, tao ngộ rất nhiều kỳ nhân dị sự. "Mấy cái này kỳ thực đều không quan trọng." Lục Minh thản nhiên nói. "Đối với vũ trụ này có chỗ nào hiếu kỳ không?" Lục Minh nhìn về phía Tony.

Lục Minh có chút không kịp chờ đợi muốn đi tham tra, thục tri tường tận `Nhất Thiết Kiếm Đạo Nguyên Đầu`, nhưng trước đó phải làm một số việc.

Hoàn thành lời hứa trước đó, đưa Tony đi dạo một vòng.

Dẫn lĩnh đối phương đi nhìn xem tinh không vũ trụ mênh mông. "???" Tony có chút mộng bức.

Chương 240

Bởi vì không biết vì sao Lục Minh lại nói một câu như vậy.

Nhưng Tony rất thông minh, biết nương theo cái gậy mà leo lên.

Hắn hiếu kỳ Lục Minh vừa rồi đã đi đâu. "Đại lão, tôi có thể đi xem nơi ngài vừa tới không?" Tony mở miệng hỏi thăm.

Lục Minh nghe xong, ánh mắt híp lại, sau đó gật đầu. "Có thể." Lục Minh tịnh không cự tuyệt Tony.

Sau đó hai người biến mất.

Về phần Captain America và Nick Fury, Lục Minh lười quản.

Hắn có chuyện của mình phải làm, can hệ gì tới bọn họ? "Thân phận người này không đơn giản." Lục Minh và Tony bằng không tiêu thất.

Trên trường chỉ còn lại Nick Fury và Captain America, trừ cái đó ra còn có một số nhân viên tịnh không quan trọng nhưng đáng tin cậy.

Cho nên Nick Fury nói một số lời, một số suy đoán. "Ngôn thuật vừa rồi báo cho tôi biết, sự tồn tại trong cổ lão điển tịch, người khác tôi không rõ, có lẽ có tiếp xúc." "Dù sao cũng là phi phàm." "Nhưng đây là lần đầu tiên tôi gặp mặt theo ý nghĩa thực sự!" Nick Fury nghiêm túc nói. "Vị tồn tại thần bí kia?" Captain America cũng nói về Ancient One, đối phương quá có độ nhận diện.

Khí chất phi phàm thoát tục, một cái đầu trọc.

Tuy rằng không hiển lộ ra thực lực đáng sợ.

Nhưng cảm giác mang lại cho người ta rất đáng sợ, đứng ở đỉnh phong kim tự tháp. "Vừa rồi nói một số lời, nghe ý tứ trong đó thì cho

rằng Lục Minh rất nguy hiểm, không chừng sẽ tạo ra nguy cơ cực đại đối với Trái Đất." Nick Fury nói.

Captain America lắc đầu, tự nhiên cảm thấy Ancient One và Lục Minh bất phàm, nhưng tịnh không đồng tình điểm này, cảm thấy hai người cực độ đáng sợ.

Captain America nói: "Trái Đất do tôi thủ hộ, nguy hiểm đáng sợ hơn nữa đều có thể ngăn cản, tuy rằng bất phàm, cường đại, nhưng theo tôi thấy không đến mức vô địch như vậy, có thể khiến tôi không cách nào chống cự, hủy diệt Trái Đất!" Khi nói câu này, Captain America rất có lòng tin.

A, có thể không có lòng tin sao?

Những chuyện tương tự đã trải qua quá nhiều.

Bao nhiêu lần Trái Đất ở vào biên duyên tần nguy, suýt chút nữa bị hủy.

Nhưng cuối cùng vẫn may mắn tồn tại. "Có một số việc không thể không phòng, phải điều tra." Nick Fury trầm giọng nói.

Để cho thỏa đáng, quyết định điều tra Lục Minh.

Cảm thấy ít nhiều sẽ có một chút manh mối.

Lục Minh dù bất tục, cũng là người trên thế giới này, ít nhiều phải có chút dấu vết, không có khả năng đến vô ảnh, đi vô tung.

Chỉ tiếc, lần này thật sự sai rồi. .....

Sâu trong vũ trụ mênh mông, có một mảng lớn bị tồi hủy.

Cách Trái Đất trăm vạn năm ánh sáng.

Lục Minh dễ như trở bàn tay đưa Tony tới đây.

Trong cả quá trình, Tony thậm chí chưa kịp phản ứng.

Chỉ cảm giác hoa mắt, bỗng nhiên tất cả đều thay đổi.

Từ phòng họp đặc chế bằng kim loại, bỗng nhiên biến mất không thấy, thay vào đó là tinh không vô tận mênh mông, từng ngôi sao thôi xán chiếu rọi.

Vẫn thạch lay động, phiêu bạc tại chỗ sâu trong tinh không mênh mông.

Cùng với hoàn cảnh nơi này, ở ngay trung tâm...

Những màn không cách nào dùng ngôn ngữ diễn tả!

Nơi đó dường như là một vùng phế tích đáng sợ, có dấu vết cường giả đại chiến, tuy rằng là sâu trong vũ trụ, nhưng đã cố hóa thành một mảnh đại địa.

Mãn mục thương di, có khí tức sức mạnh đáng sợ dũng động.

Thậm chí nơi đó có ngọn lửa đáng sợ đang thiêu đốt.

Tự cháy trong hoàn cảnh không có dưỡng khí!

Tại giờ khắc này quỷ dị phát quang phát nhiệt, thậm chí đang dần dần vượng thịnh! "Đây là nơi nào?" Gần như theo bản năng, Tony hỏi một câu. "Là nơi này." Âm thanh Lục Minh truyền ra, vô cùng bình tĩnh.

Tony đứng dưới bầu trời sao, được đối phương đưa tới đây.

Tony hiếu kỳ, nơi trước đó Lục Minh tới.

Cũng chính là nơi Lục Minh vừa đại chiến với Vô Hạn.

Chỉ là nơi này tịnh không yên tĩnh, trước đó nơi này xảy ra đại chiến, dẫn tới sự chú ý của cường giả, khi mọi thứ kết thúc, có kẻ nhát gan không dám tiến lên, thám thính xem nơi này đã xảy ra chuyện gì, xem xem có trọng bảo di lưu hay không, nhưng những kẻ này chung quy chỉ là một bộ phận.

Kẻ gan lớn cũng có, do dự một hồi rồi lựa chọn tiến tới.

Bởi vì một khi vận khí tốt, sẽ đạt được kỳ ngộ kinh người.

Không chừng có thể một bước lên trời!

Nếu vận khí không tốt, cũng tối đa là không có thu hoạch gì.

Hoặc tệ hơn là trải qua nguy cơ sinh tử.

Nhưng để truy cầu sự cường đại và vĩnh sinh, những chuyện này tất nhiên phải tao ngộ và trải qua, nguy hiểm và kỳ ngộ tịnh tồn. "Nơi lúc trước?" Nghe Lục Minh nói, Tony sững sờ.

Rất nhanh, đồng tử co rụt lại, khóe miệng khẽ trương.

Tinh không trước mắt đầy rẫy vết thương, đại bảo toái liệt, vị trí trung tâm thậm chí có đại địa đặc thù đã cố hóa, nơi đó có lửa trại bốc lên, thôi xán sinh huy.

Nơi này rõ ràng là di lưu dấu vết đại chiến.

Lục Minh vừa rồi ở chỗ này.

Dấu vết chiến đấu ở đây còn rất mới.

Điều này chẳng phải chứng minh một điểm sao?

Lục Minh vừa rồi trải qua một trận đại chiến đáng sợ tại nơi này? "Trước đó tôi ở Trái Đất cảm nhận được một số động tĩnh." Tony nói ra cảm nhận hốt nhiên xuất hiện tại một khắc nào đó khi còn ở Trái Đất.

Lúc đó tưởng là ảo giác.

Hiện tại hồi tưởng lại, có lẽ không phải ảo giác.

Là phát giác được chiến đấu bên này!

Dư ba sức mạnh của vũ trụ, khuếch tán sang bên Trái Đất, bị hắn bắt được một số tư tự trong đó, từ đó tâm thần chấn động, cực độ bất

an.

Tuy rằng nơi này là sâu trong vũ trụ tinh không.

Theo lý thuyết, động tĩnh không có khả năng lan đến xa như vậy.

Nhưng tinh thần đều bị đánh cho toái liệt, hỏa diễm đều có thể thiêu đốt không cần dưỡng khí, cả hệ sao đều bị điên phúc quá nửa.

Sâu trong vũ trụ đều có thể biến thành dạng này.

Còn có chuyện gì là không thể xảy ra?

Nghĩ càng nhiều, Tony càng kinh sợ.

Nơi này quả thực như sử thi, khiến người ta chấn hám không thể tư nghị.

Sự tồn tại đáng sợ như Lục Minh, rốt cuộc là ai có thể đánh với hắn kịch liệt như thế?

Chương 241

Đối thủ trước đó của Lục Minh, liệu đã ngã xuống chưa? "Tất cả đều đã kết thúc." Lục Minh nghiêng mặt, nhìn về phía Tony bên cạnh.

Thực lực Tony quá yếu, tư tự tinh thần tán loạn, bị hắn bắt được, thế là Lục Minh trả lời, báo cho hắn đáp án chính xác. "Ngài trước đó đã trải qua một trận đại chiến tại nơi này?" Nghe Lục Minh nói, Tony nhịn không được hỏi.

Lục Minh gật đầu, không có gì phải giấu giếm. "Đối thủ của ngài... thực lực mạnh không?" Nhìn một màn trước mắt, Tony hỏi một câu.

Nhưng vừa mới hỏi ra câu này, Tony hối hận rồi.

Bởi vì câu hỏi này quá ngốc.

Đối thủ của Lục Minh có thể không mạnh sao?

Cả vùng vũ trụ đều bị đánh thành dạng này, nếu đối thủ của Lục Minh không mạnh, tất cả cũng sẽ không biến thành cái mô dạng này. "Tạm được." Lục Minh nói về Vô Hạn, sau đó gật đầu.

Thực lực đối phương đích xác cường đại.

Không thể ăn một mình đối phương.

Thậm chí dù cho cộng thêm Bàn Xí Nga, cũng chỉ áp chế được hắn.

Nếu không phải đối phương trước đó nghĩ quá nhiều, dẫn đến phán đoán sai lầm, cuối cùng rời đi, có lẽ một trận đại chiến vẫn phải tiếp tục. "Quá kinh người." Quan vọng vũ trụ tàn phá không chịu nổi.

Từng mảng thảm liệt kia.

Có thể biết trận đại chiến vừa rồi rốt cuộc kịch liệt bao nhiêu.

Tony nhịn không được cảm khái, tim cũng đang đập cuồng loạn. "Đó là cái gì?" Bỗng nhiên, trong vũ trụ có mấy đạo quang thúc tiếp cận.

Tốc độ siêu việt tốc độ ánh sáng, kéo ra quang ảnh.

Trong tình huống bình thường, Tony không cách nào bắt được những dấu vết này.

Bởi vì mắt người không cách nào phân biện ra hình ảnh nhanh như vậy.

Nhưng hiện tại hắn đang ở bên cạnh Lục Minh.

Lục Minh duy trì việc cùng Tony đi lại trong vũ trụ, phóng thích một số sức mạnh, cấp dư cho Tony một số dị năng, để hắn cụ bị một số đặc tính phi phàm.

Cho nên Tony có thể bắt được những hình ảnh này.

Chỉ là Tony không ý thức được một điểm.

Ví dụ như những quang ảnh, dấu vết kia siêu việt tốc độ ánh sáng!

Nhìn như rất nhanh, thực tế còn nhanh hơn.

Thời gian ngắn ngủi, hoành khóa vô số tinh hệ, cuối cùng đến đây! "Một số sinh mệnh gan to bằng trời." Lục Minh cũng nhìn sang, những người kia ánh vào tầm mắt Lục Minh.

Lục Minh rõ ràng phân biện ra tướng mạo.

Thế là Lục Minh thản nhiên nói.

Những kẻ gan to, tìm kiếm cơ duyên, giờ khắc này tại vũ trụ tàn phá này, lựa chọn rơi xuống những khu vực phụ cận đại chiến.

Cảnh giác, tịnh chưa trực tiếp đặt chân vào lãnh địa trung tâm.

Tuy rằng gan to bằng trời, nhưng không muốn chết.

Ít nhất phải quan sát, mới nguyện ý đặt chân vào hiểm cảnh.

Trong cả quá trình không phát hiện ra Lục Minh.

Lục Minh và Tony đang ở một thời không khác.

Chỉ cần Lục Minh không chủ động bạo lộ, những người này không cách nào phát hiện. "Nơi này có lượng lớn bức xạ dị năng dũng động!" Có cường giả vũ trụ Marvel chấn hám.

Phát giác khu vực trung tâm nhất của đại chiến, có một số sức mạnh bức xạ, đó không phải sức mạnh bình thường, là bức xạ sức mạnh đặc thù.

Chiếu rọi lên người, sẽ khiến bản thân ở mức độ nhất định biến dị.

Có thể nhân cơ hội này đề thăng thực lực, không chậm! "Vẻn vẹn chỉ là chiến đấu dẫn đến thiên địa biến hóa, đã có thể mang lại cho ta sự đề thăng như thế, vậy nếu trong đó có một bên chiến bại, di lưu lại thân thể, dù cho không có thân thể, chỉ cần một bộ phận huyết dịch, lông tóc..." "Nếu ta có thể đạt được, tịnh sử dụng, vậy thực lực ta sẽ tiến bộ bao nhiêu đây?

Liệu có trực tiếp đạp vào bước tiếp theo?

Có sự tiến bộ cực đại!" Có cường giả hô hấp dần dần dồn dập.

Mọi người đều ý thức được một điểm.

Số lượng người đến đang dần dần tăng lên.

Rất nhanh, số lượng cực kỳ kinh người.

Tiếp theo một màn càng làm cho người ta chấn hám xuất hiện, lượng lớn cường giả dũng mãnh lao vào thiên địa trung tâm, mưu toan tìm kiếm dấu vết của cường giả đại chiến.

Nếu có thi thể thì... không chừng có thể mượn nhờ nó lột xác, trở thành chí cao!

Dù cho huyết dịch và lông tóc cũng trân quý phi phàm.

Một khi đạt được cũng là kỳ ngộ cực đại!

Trong những người này cũng hỗn tạp một nam tử đầu trọc.

Ancient One.

Cũng cố ý tới thử vận khí.

Bởi vì trước đó tiếp xúc với Lục Minh, cảm thấy Lục Minh không tệ.

Lại thêm Lục Minh giờ khắc này đang ở Trái Đất.

Trực tiếp rời khỏi tòa chiến trường này, xem ra mặc kệ nơi này.

Nơi này bị coi là "vùng đất bị bỏ rơi".

Cho nên Ancient One tới đây.

Ý tưởng của ông ta và những người khác không giống nhau.

Có chỗ tốt thì tận lượng đi lấy, không có thì cũng không sao cả, mở mang kiến thức, quan sát những thứ "có liên quan" đến cường giả đỉnh tiêm.

Trong cả quá trình Lục Minh và Tony bàng quan.

Lục Minh đối với việc này đích xác không thèm để ý.

Dù cho nhìn thấy Ancient One.

Nhưng thế thì đã sao? "Không sai biệt lắm, nên trở về rồi." "Thưởng thức" tình huống bên này, ước chừng qua một hồi, Lục Minh muốn rời đi, nhìn về phía Tony bên cạnh.

Tony kỳ thực muốn xem thêm chút nữa.

Bởi vì tất cả trước mắt thực sự quá thú vị.

Trong vũ trụ lại có một màn đáng sợ như vậy.

Số lượng cường giả kinh người.

Đạp vào một mảnh đại địa đặc thù.

Tranh đấu lẫn nhau, giết chóc.

Chương 242

Đối với tâm linh Tony là sự đề thăng cực đại.

Nhưng Lục Minh muốn rời đi, Tony tự nhiên sẽ không cự tuyệt.

Tuy rằng Lục Minh chưa biểu đạt ý tứ này...

Nhưng Tony hiểu! "Được thôi." Tony gật đầu.

Thế là hai người phản hồi Trái Đất. .....

Trong biệt thự của Tony, Lục Minh thả hắn xuống.

Nhìn nam tử trước mắt, Lục Minh suy tư rồi nói: "Nếu nhàm chán thì có thể rời khỏi Trái Đất, đi xem vũ trụ quảng mậu." "Chuyện không thể nào." "Với khoa học kỹ thuật hiện nay căn bản không làm được điểm này." Tony lắc đầu. "Người khác không được, anh chưa chắc đã không thể." Lục Minh lại có cái nhìn khác.

Lục Minh vừa nói, vừa đánh ra một đạo khí tức nhập vào trong cơ thể Tony.

Nếu sau này Tony muốn du lịch cả vũ trụ... vệt khí tức này có thể bảo hộ Tony.

Một khi Tony tao ngộ nguy hiểm cực độ, có thể chửng cứu hắn.

Đương nhiên, vệt khí tức này cũng có thể khiến Tony càng thêm nguy hiểm.

Nguyên nhân cụ thể rất đơn giản.

Trong vũ trụ Marvel có một tôn đại địch của Lục Minh: Vô Hạn.

Một khi hắn quay lại, phát giác được Tony trong vũ trụ này, cảm nhận trên người hắn có khí tức của Lục Minh.

Vậy hắn sẽ làm gì?

Tự nhiên là không chút do dự trực tiếp xử lý Tony!

Hắn và Lục Minh có đại cừu.

Bởi vì đủ loại ngoài ý muốn, Vô Hạn không xử lý được Lục Minh.

Nhưng nếu có thể xử lý người được Lục Minh bảo hộ, Vô Hạn cũng sẽ không do dự, sẽ quả đoán xuất kích, giết chết Tony.

Đây cũng liên quan đến một số kế hoạch của Lục Minh.

Dù sao Lục Minh trước đó cũng đang suy tư một vấn đề.

Đến Marvel, làm một số việc.

Chờ quay đầu lại Vô Hạn quy lai.

Liệu hắn có tìm kiếm dấu vết tại thế giới này hay không?

Đại khái suất là sẽ có.

Cho nên tượng như Tony, người có dấu vết tương đối sâu, dù cho không lưu lại khí tức trên người hắn, mạo tựa cũng sẽ bị nhắm vào.

Đã như vậy, Lục Minh chi bằng chủ động lưu lại dấu vết.

Một khi khí tức bị xúc động, bạo phát.

Lục Minh sẽ kịp thời quy lai.

Mục đích của Lục Minh cũng đơn giản, tìm đối phương gây phiền toái thôi!

Vô Hạn nhất thời bán hội chắc chắn sẽ không quay lại vũ trụ Marvel, gã đã rời đi rồi, muốn quay lại cũng phải ngàn năm sau.

Thậm chí còn kéo dài hơn, vạn năm, mười vạn năm đều có khả năng.

Trước đây hắn thậm chí đã đánh giá quá cao Vô Hạn.

Bởi vì đối với những cường giả như gã, thời gian là thứ rẻ mạt nhất nhưng cũng là thứ nhiều nhất.

Vì để tránh né đại địch, vì để an toàn, khó khăn lắm mới "dễ dàng" rời đi được, tự nhiên sẽ không quay lại trong thời gian ngắn.

Nhưng một đoạn tuế nguyệt về sau, khi Vô Hạn quay lại, Lục Minh cảm thấy thực lực của mình khi đó chắc chắn đã đủ mạnh mẽ.

Đến lúc đó dù chỉ một người ra tay, cũng có thể trấn áp Vô Hạn.

Còn nếu Vô Hạn quay lại sớm...

Thật ra Lục Minh cảm thấy cũng chẳng có gì to tát.

Thực sự không được thì gọi Bàn Xí Nga ra thôi!

Lịch sử trọng diễn, hai người lại hợp tác ra tay.

Trong đó có một loại khả năng là khí tức trên người Tony bị xúc động.

Trừ cái đó ra còn có một khả năng khác.

Đó là luồng khí tức bảo mệnh lưu lại trên người Tony, kẻ cuối cùng xúc động nó cũng không phải là Vô Hạn, mà là Tony chiêu chọc phải kẻ địch khác.

Ừm, điểm này Lục Minh cũng hiểu rõ, cho nên đã cố ý thiết kế một phen.

Hắn có thể cảm nhận đại khái tình huống bên kia thông qua khí tức.

Nếu như không phải là Vô Hạn, Lục Minh sẽ không về.

Hắn sẽ cách một khoảng cách xa xôi, trực tiếp quất một cái tát, giúp Tony diệt sát địch thủ, để mọi thứ quay lại quỹ đạo. ...

Lục Minh rời khỏi vũ trụ Marvel, bước lên đường về.

Trước mắt thế giới biến ảo, ngũ sắc rực rỡ.

Từng mảng tinh hà thôi xán, vũ trụ biến hóa sinh diệt.

Lục Minh rất nhanh đã về đến Giới Dị Năng.

Lần này Lục Minh trở về không ai hay biết, hắn khắc ý ẩn giấu khí tức của mình, rốt cuộc lần này có việc quan trọng cần làm.

Vô Gian Ngục.

Lúc này Lục Minh đang ngồi xếp bằng ở bên trong, khí tức bình thản.

Hắn mặc hắc bào, mang lại cảm giác rất bình thường.

Nhìn thoáng qua thậm chí không thể dễ dàng phát giác được sự tồn tại của hắn.

Nhưng không ai có thể xem thường.

Lúc này tinh thần lãnh địa của Lục Minh khuếch tán, đang "nhìn".

Trong một chiều không gian đặc thù mà người khác không thấy được, trước mắt Lục Minh đang lơ lửng một đoàn sức mạnh màu bạc mông lung.

Tỏa ra quang huy mờ ảo nhưng lại chói mắt.

Người thường không thể cảm nhận được hết thảy, có người không thể nhìn thấy sự mông lung đó, có người nhìn thấy được nhưng lại không cảm nhận được sự sắc bén.

Một đoàn quang đoàn mông lung...

Đó là khởi nguồn của tất cả Kiếm Đạo - Kiếm Đạo Nguyên Đầu!

Khi một trăm phần trăm Kiếm Đạo Nguyên Đầu hội tụ, đã nảy sinh biến hóa bất khả tư nghị, thoát ly khỏi lớp vỏ vốn có, triển hiện

ra hình thức khác biệt.

Bốn thanh kiếm sụp đổ phân ly, kiếm đồ bao bọc lấy chúng, cuối cùng diễn biến thành quang đoàn như hiện nay.

Nhìn thì tầm thường, thực tế lại là vật cực độ bất phàm.

Sở dĩ nói như vậy là vì, cho dù là cường giả cấp Đan Thể Vũ Trụ đỉnh phong, khi đối mặt với quang đoàn mông lung này, cũng không thể sát giác được sự sắc bén chói mắt của nó, chỉ có thể cảm thấy bình thường.

Chỉ có Đa Nguyên mới có thể cảm nhận hoàn chỉnh sức mạnh của quang đoàn này.

Lục Minh là ngoại lệ. "Tôi có thể mượn nó để thành tựu con đường Đa Nguyên." Lục Minh biết rõ điểm này, thận trọng nhìn Kiếm Đạo Nguyên Đầu trước mắt.

Thành tựu Đa Nguyên, đây cũng là điều Lục Minh đang theo đuổi.

Chương 243

Bản thân trở nên mạnh mẽ, ai mà không muốn?

Trước đó Lục Minh thủ đoạn ra hết mới có thể giao thủ với một vài tồn tại Đa Nguyên, không thể diệt sát, hiện tại Lục Minh muốn đặt chân lên con đường này rồi.

Đây là một chuyện tốt tày đình.

Bởi vì kẻ địch Đa Nguyên của Lục Minh càng ngày càng nhiều.

Những kẻ địch đó thực lực cũng càng ngày càng mạnh.

Dần dần khôi phục, dần dần đề thăng, hạo nhiên hoàn vũ, có một số việc đã sinh ra manh mối.

Lục Minh đã bị người ta nhắm vào.

Nếu như thực lực Lục Minh không đủ mạnh...

Sẽ xong đời!

Sẽ không thể chết già, phải trả cái giá bằng sinh mệnh!

Dù sao đến lúc đó, sẽ có một đống kẻ địch ra tay đối phó hắn, nếu là Đa Nguyên thì còn có thể kháng cự một phen, nhưng với thực lực như hiện nay thì căn bản không có cách nào.

Chỉ có thể bị đánh chết tươi!

Đến lúc đó cầu cứu Bàn Xí Nga cũng không có dụng.

Bàn Xí Nga có khả năng vì Lục Minh mà đắc tội nhiều người như vậy sao?

Tuy rằng song phương đang trên cùng một chiếc thuyền, nhưng nếu đại thế thôi xán kia hàng lâm, thực lực Lục Minh không đủ, vậy

thì mọi thứ đều sẽ không giống nữa, sẽ hoàn toàn điên đảo! "Làm thế nào để thành Đa Nguyên?" "Hy sinh, trở thành, hay là dung hợp?" Lục Minh nheo mắt lại, đang nghiêm túc suy tư vấn đề này.

Cụ thể làm sao để thành Đa Nguyên, Lục Minh không rõ ràng.

Mấu chốt hai chữ hình như là "Chấp chưởng".

Chấp chưởng một trong những khởi nguồn của vật chất, là có thể bước ra bước kia, trở thành Đa Nguyên.

Nhưng muốn hoàn thành điểm này rất khó.

Lục Minh cũng không thể hỏi thăm người khác.

Dù sao mỗi người trở thành Đa Nguyên, nắm giữ sức mạnh Đa Nguyên đều trải qua sự tình không giống nhau, khúc chiết trong đó ít nhiều đều có sự khác biệt.

Tối đa chỉ lấy làm tham khảo, nếu dập khuôn theo, phản chính sẽ không phải là chuyện tốt! "Sự sắc bén nội liễm, chỉ lưu lộ ra một tia ở bên ngoài, so với hình thức biểu hiện trước kia có sự khác biệt lớn, nhưng bản chất vẫn vậy, vị Đa Nguyên tượng trưng cho Kiếm Đạo Nguyên Đầu đời trước chưởng khống không giống nhau?" Lục Minh đưa tay nắm lấy quang đoàn trong tay.

Sau đó, một màn khiến người ta kinh khủng xuất hiện.

Bàn tay Lục Minh nhìn thì hoàn hảo, nhưng ở góc độ và chiều không gian khác lại trở nên dữ tợn đáng sợ.

Biểu bì bàn tay nứt ra từng khe hở, hư không vô hình sụp đổ, tạo thành thương thế cho Lục Minh, máu tươi đang tuôn rơi vô cùng kinh người. "Vô hình giết người?" Lục Minh cũng không cảm thấy đau đớn.

Thậm chí nếu không nhìn bằng góc độ và chiều không gian đặc

thù, Lục Minh thậm chí còn không biết mình bị thương!

Đây có thể coi là thủ đoạn "quỷ dị" của Kiếm Đạo Nguyên Đầu.

Lục Minh có chút kinh ngạc.

Hắn bắt đầu tu phục thương thế trên tay.

Sinh mệnh lực bàng bạc thuận theo cánh tay đệ tiến vào bàn tay, da dẻ đang chậm rãi dũ hợp, máu tươi bị cầm lại, hư không sụp đổ cũng đình chỉ. ...

Không, không thể làm vậy!

Bởi vì mọi thứ vừa mới bắt đầu, công phu trị liệu chưa được một sát na đã kết thúc rồi!

Thương thế chưa khôi phục được bao nhiêu, sinh mệnh lực bàng bạc kia liền vô dụng.

Dù cho liều mạng tư nhuận vết thương của Lục Minh, nhưng dường như đã mất đi hiệu quả, thay vào đó bàn tay Lục Minh lần nữa bị thương.

Lịch sử trọng diễn.

Thương thế y hệt lần nữa hiện ra.

Thậm chí do chồng chất lên thương thế trước đó, càng nghiêm trọng hơn.

Bàn tay kia của Lục Minh ngàn thương trăm lỗ, máu tươi chảy ròng.

Khiến Lục Minh nhìn cũng không khỏi có chút đau trứng.

Lại có ai có thể trơ mắt nhìn mình chảy máu mà không lành được chứ?

Lục Minh nheo mắt lại.

Lại vì cái gì nhỉ?

Là lần đầu tiên tiếp xúc với một trăm phần trăm Nguyên Đầu, Lục Minh có chút mê mang, nếm thử làm một số việc, nhưng kết quả cũng không tốt.

Bàn tay bị đâm xuyên, máu tươi đang chảy xuôi.

Đó lại là ở chiều không gian khác.

Thiết hoán về thị giác bình thường, bàn tay Lục Minh vô thương, lại cách ngoại hữu lực, có thể dễ dàng đâm thủng vũ trụ.

Vậy một màn phát sinh trước đó đại biểu cho cái gì?

Chân thực hay là hư giả?

Lục Minh cũng không phải là không gì không làm được.

Quy tắc này cũng không thích dụng với Lục Minh.

Cho dù nắm giữ bug lớn nhất thế gian, nhưng hôm nay đụng phải chuyện này, Lục Minh cũng không khỏi có chút mê mang. "Hỏi thăm Bàn Xí Nga?" Trong lòng Lục Minh bỗng nhiên nảy sinh ý nghĩ như vậy.

Nhưng Lục Minh lập tức phủ định.

Bởi vì không cần thiết.

Mỗi một cái Nguyên Đầu thành Đa Nguyên phương pháp đều không giống nhau.

Có liên quan về Kiếm Đạo Nguyên Đầu, Bàn Xí Nga làm sao biết được?

Huống chi lỡ Bàn Xí Nga động tâm với Kiếm Đạo Nguyên Đầu thì sao...

Đúng, một điểm quan trọng nhất, Lục Minh muốn dự phòng.

Vạn nhất Bàn Xí Nga vì Kiếm Đạo Nguyên Đầu mà ra tay với hắn thì sao?

Một phần Nguyên Đầu hoàn chỉnh, thực sự quá trân quý, dù là Bàn Xí Nga cũng sẽ động tâm, lỡ đâu vì thế mà ra tay với Lục Minh!?

Bàn Xí Nga trước đó không làm như vậy, hoặc hứa là vì Nguyên Đầu mà Lục Minh nắm giữ cũng không phải bản hoàn chỉnh, cộng thêm có nhiều phương diện khảo cứu.

Thậm chí sau này y cũng không có thâm cứu điểm này, dường như lờ đi.

Nhưng khi một phần Nguyên Đầu hoàn chỉnh trần trụi bày ra trước mặt, Bàn Xí Nga thực sự sẽ vô động vu trung sao?

Có nói một là một, Lục Minh cũng không tin tưởng.

Cách nghĩ khác.

Huống hồ hỏi thăm Bàn Xí Nga được đáp án chính xác xác suất không lớn.

Tuy rằng Lục Minh mò mẫm, xem ra cũng không phát giác được gì, thậm chí làm cho mình bị thương, bàn tay chảy máu.

Nhìn là loại không cách nào ức chế được.

Sinh mệnh lực bàng bạc đối với nó vô hiệu. "Chắc chắn sẽ có biện pháp, nếu không làm sao thành Đa Nguyên được." Lục Minh đang nghiêm túc tư tác, bởi vì hắn biết có đường có thể đi, chỉ là chưa từng phát hiện mà thôi.

Nghiên cứu về phương diện này chung quy không nhiều. "Bất quá trước đó, tôi nên giải quyết vấn đề thương thế trước đã, nếu không để nó tiếp tục, có khả năng sẽ ảnh hưởng đến bản thân tôi." Tại chiều không gian đặc thù, Lục Minh nhìn bàn tay đang chảy máu.

Lục Minh định tu phục thương thế cho tốt.

Chương 244

Hắn không nguyện ý nhìn thương thế ác hóa đi.

Bởi vì đó không phải là chuyện tốt.

Tuy rằng biến hóa trong chiều không gian không nhất định sẽ phản hồi ra hiện thực, Lục Minh chưa chắc sẽ bị thương theo ý nghĩa thực sự, nhưng mọi thứ tương chiếu ứng, mang lại cho Lục Minh một loại cảm giác quái dị.

Phàm sự đều sợ vạn nhất.

Lục Minh muốn làm xong biến hóa trên tay trước.

Chí ít phải trị liệu nó hoàn toàn.

Lục Minh dời Kiếm Đạo Nguyên Đầu sang một bên, không nắm trong tay nữa.

Ban đầu thì sinh mệnh lực bàng bạc có thể trị liệu bàn tay Lục Minh, về sau sở dĩ vô dụng, xem ra là do Kiếm Đạo Nguyên Đầu ảnh hưởng.

Hiện giờ đem Kiếm Đạo Nguyên Đầu bỏ ra, có lẽ sẽ hữu dụng?

Tâm lý có suy nghĩ như vậy.

Sinh mệnh lực bàng bạc rơi vào bàn tay không có Kiếm Đạo Nguyên Đầu. "Xèo xèo xèo!" Tiếng xì xèo khẽ vang lên, thay nhau điệt đãng.

Trong chiều không gian đặc thù, trên tay Lục Minh bốc lên từng luồng khói xanh.

Đó là máu tươi biến hóa, từ trong đó thấm ra, từ trong máu lột xác.

Một mùi vị nhàn nhạt mạc danh lan tràn ra.

Dường như thảo dược đang nấu, tinh hoa thiên địa kỳ lạ ma luyện.

Sau đó tay Lục Minh đang khôi phục.

Sinh mệnh lực bàng bạc chung quy là hữu dụng, suy đoán trước đó của Lục Minh không sai, vết thương của hắn không thể trị liệu là do Kiếm Đạo Nguyên Đầu can thiệp.

Giờ phút này bỏ Kiếm Đạo Nguyên Đầu ra, sinh mệnh lực bàng bạc liền có tác dụng.

Tuy rằng thương thế khôi phục cũng không nhanh, có chút chậm, nhưng chung quy là đang tốt lên. "Kiếm Đạo Nguyên Đầu vô dụng với tôi, là tôi chưa tìm đúng biện pháp, hay là vì thực lực tôi quá yếu, không đạt được điều kiện phù hợp?" Lục Minh lâm vào tự khảo.

Giải quyết xong vết thương trên tay, tiếp theo Lục Minh phải đối mặt với vấn đề mấu chốt.

Vì sao không thể thừa tải, chấp chưởng Kiếm Đạo Nguyên Đầu.

Hiện tại cho đến giờ, vẫn luôn bị động bị Nguyên Đầu làm bị thương.

Không phù hợp thường lý.

Chẳng lẽ vì thực lực không đủ tư cách?

Chưa đạt Đan Thể Vũ Trụ cấp đỉnh phong thì có thể thừa tải Nguyên Đầu? "Không thể nào!" Trong lòng Lục Minh vừa đản sinh suy nghĩ như vậy liền bị phủ nhận.

Bởi vì thực lực Lục Minh đã bức cận Đan Thể Vũ Trụ cấp đỉnh phong.

Qua nhiều lần đại chiến cường lực, tranh đấu với Đa Nguyên, trong quá trình đó thực lực Lục Minh vẫn luôn biến cường.

Bởi vì Nguyên Đầu hắn nắm giữ đang tráng đại!

Lượng Tử Vĩnh Sinh Pháp càng ngày càng mạnh.

Thiên Nguyên Đầu mà Thương Thiên Hóa Thân chưởng khống hạn ngạch càng ngày càng lớn.

Lại có Toàn Tri Quyền Hành ở mức cao, cùng với nhất niệm tam thiên pháp tắc giới.

Cái trước từ một phần trăm đã đề thăng lên mười phần trăm.

Cái sau Hắc Ám Pháp Tắc, Thôn Phệ Pháp Tắc, Thời Gian Pháp Tắc toàn bộ đều phá mười cấp, hơn nữa Hắc Ám Pháp Tắc và Thôn Phệ Pháp Tắc đã đạt mười cấp mười phần trăm, Thời Gian Pháp Tắc cũng mười cấp sáu phần trăm.

Sức mạnh pháp tắc còn lại cũng không cần nói nhiều, linh tinh vụn vặt không ít.

Tổng chi là đã tăng cường rất nhiều.

Lại thêm năng lực kỳ lạ Biến Giả Vi Chân, khiến một số Đa Nguyên tin tưởng.

Dưới sự gia trì đa phương vị, thực lực Lục Minh siêu việt Vũ Trụ cấp, vào giờ phút này dù không có một số sức mạnh gia trì...

Thực lực Lục Minh cũng sắp sánh ngang Đan Thể Vũ Trụ cấp đỉnh phong!

Dù có kém hơn một chút, nhưng cũng chỉ cách một bước ngắn.

Không mất mấy ngày quang âm, Lục Minh sẽ thành công bước ra bước kia!

Cho nên nếu lấy lý do thực lực Lục Minh không đủ, không thể thừa tải tất cả, Lục Minh biết là không thể nào, điều đó quả thực quá giả. "Nhất định có một số nguyên nhân cụ thể." Trong mắt Lục Minh

tỏa ra ánh sáng mông lung, đó là ánh sáng trí tuệ.

Toàn Tri Quyền Hành mức cao bị Lục Minh sử dụng, thôi động.

Nghiêm túc tư tác, muốn tìm ra nguyên nhân cụ thể.

Nếu không thì Kiếm Đạo Nguyên Đầu chẳng phải phế rồi sao?

Như vậy cũng quá phí phạm của trời. "Thực ra tôi còn một lựa chọn." Trong đầu nháy mắt có ngàn vạn ý nghĩ, rất nhanh Lục Minh đúc kết ra một kết quả, Lục Minh tính ra một lựa chọn.

Chỉ là quá kích thích, Lục Minh đều không nguyện nếm thử.

Đó là gan lớn hơn một chút, trực tiếp nuốt chửng Kiếm Đạo Nguyên Đầu.

Một hơi nuốt sống vào trong cơ thể luyện hóa!

Bất kể là bản thân dung nhập vào trong Nguyên Đầu, hay Nguyên Đầu dung nhập vào bản thân, chỉ cần thành công, theo lý là thành công "Chấp chưởng" Nguyên Đầu. "Quá mạo hiểm." Lục Minh lắc đầu, không định làm như vậy.

Tuy rằng nương theo đại thế thôi xán, bố cục mà các cường giả Đa Nguyên từng bố trí hiển lộ, thực lực đang trọng quy đỉnh phong, thời gian càng lâu, Lục Minh càng nguy hiểm.

Dù sao cũng đắc tội không ít người.

Năm xưa bởi vì thủ đoạn Lục Minh nắm giữ cùng với trạng thái của bọn hắn không còn ở đỉnh phong, cho nên những người đó không làm gì được Lục Minh, bị Lục Minh áp chế.

Nhưng khi tình huống đó biến mất không thấy, lại là một kết quả khác.

Nhưng hiện tại quãng thời gian đó chưa tới.

Lục Minh tính toán, ít nhất phải thêm một đoạn tuế nguyệt nữa.

Tương đối dài lâu.

Cho nên Lục Minh hiện tại không "nguy hiểm".

Ít nhất ở trước mắt, không cần thiết phải mạo hiểm làm những chuyện này. "Hoặc hứa có thể tìm kiếm logic, tra duyệt điển tịch." Lục Minh dần dần định hạ tâm.

Vô số ý nghĩ quán triệt trong đầu, Lục Minh mở Group Chat, động dụng quyền hạn của mình, bắt đầu tìm hiểu về Nguyên Đầu và Đa Nguyên.

Có một số việc chung quy không gấp được, bởi vì gấp gáp cũng vô dụng.

Thời gian trôi qua, chớp mắt đã mấy năm.

Trong khoảng thời gian này, Lục Minh dần dần có sự hiểu biết về Đa Nguyên, Nguyên Đầu.

Dù sao trong Group Chat cũng có điển tịch trân quý.

Lục Minh toàn thân tâm đầu nhập, mấy năm nay đã xem rất nhiều.

Một ngày nọ sau nhiều năm.

Kiêu dương tựa hỏa, vạn vật tắm mình trong xuân quang sinh trưởng, hết thảy dạt dào.

Lục Minh bỗng nhiên mở mắt.

Thoát ly khỏi trạng thái toàn thân tâm đầu nhập trước đó. "Dung hợp tất cả Nguyên Đầu, biến nó thành bước quy nhất, một khi hoàn thành tất cả, thực lực tự nhiên sẽ vượt qua bước kia." "Mỗi Đa Nguyên và Nguyên Đầu đều không giống nhau." "Phương thức và phương pháp tấn cấp có rất nhiều loại." "Vậy ta thì sao?" Nhiều năm quan khán điển tịch, khiến Lục Minh dần dần minh ngộ một số thứ.

Nhưng cũng chỉ đến thế mà thôi.

Chương 245

Trong lòng Lục Minh nghi hoặc càng nhiều, chiếm đa số. "Bất quá đối với sức mạnh của Nguyên Đầu, tôi đã có sự hiểu biết, cẩn thận một chút, có lẽ cũng sẽ không bị luồng sức mạnh đó làm bị thương." Trong mắt Lục Minh có kim quang nhàn nhạt di mạn.

Trước mắt cải thiên hoán địa.

Đó là thị giác của một chiều không gian khác.

Kiếm Đạo Nguyên Đầu tỏa ra quang huy mông lung lẳng lặng đặt bên cạnh Lục Minh, nhiều năm trôi qua, vị trí của nó chưa từng thay đổi, mọi thứ như cũ. "!" Lục Minh đưa tay chộp lấy nó. "Xèo xèo xèo." Lịch sử trọng diễn, bàn tay Lục Minh bị thương, thương ngân chằng chịt.

Nhưng rất nhanh, sinh mệnh lực bàng bạc xuất hiện.

Cưỡng ép ức chế một màn này.

Nhìn bề ngoài, sinh mệnh lực bàng bạc giống hệt trước kia, thực tế lại không phải vậy, phương thức bài liệt có khác biệt, có sự bất đồng về bản chất. "Vù vù!" Khi một màn này xuất hiện, sau đó liền nảy sinh kinh biến.

Đó là một màn Lục Minh cũng không dự liệu được.

Khi Kiếm Đạo Nguyên Đầu sát giác được không thể làm Lục Minh bị thương như cũ, liền nảy sinh một loại biến hóa thần bí.

Quang huy mông lung bên ngoài tản đi một chút.

Ngay sau đó một đạo kiếm quang thôi xán từ trong đó toát ra!

Mãnh nhiên bắn mạnh về phía Lục Minh!

Một màn khiến người ta chấn hám, trợn mắt há hốc mồm.

Lục Minh trước đó cũng không dự liệu được màn này.

Chỉ là đọc điển tịch nhiều năm, đối với Đa Nguyên cùng Nguyên Đầu có sở lĩnh ngộ, muốn tiếp tục tham tác nghiên cứu tất cả Kiếm Đạo Nguyên Đầu.

Ai biết được lần này xúc động Kiếm Đạo Nguyên Đầu, phòng ngừa việc bị thương lần nữa, lại dẫn đạo ra một màn này, một đạo kiếm quang thôi xán vì thế mà bắn ra!? "Mở!" Lục Minh đôi mắt đóng mở, kim quang trong mắt càng thịnh.

Toàn Tri Quyền Hành mức cao!

Nhìn thấu tất cả hư vọng!

Cùng lúc đó, trên đôi tay Lục Minh có sức mạnh ám kim chi lực di mạn.

Thần Chi Thủ hãn nhiên xuất kích! "Ầm ầm ầm!" Thân thể Lục Minh bất động, xung quanh một mảnh tường hòa.

Nhưng ở chiều không gian khác, lại có tiếng nổ vang kinh người truyền ra.

Điệt đãng phập phồng, biến bố vạn thiên.

Thần Chi Thủ của Lục Minh trong sát na đó đã vỡ vụn.

Kiếm quang kia quá đẹp, mang lại cho người ta cảm giác sở hướng vô địch.

Quả thực quá đáng sợ, Thần Chi Thủ của Lục Minh cũng không thể để đáng.

Song phương tương ngộ, Thần Chi Thủ của Lục Minh vỡ vụn.

Nhưng kiếm quang kia cũng vì thế mà ảm đạm đi không ít, ít nhất

đã mất đi hơn một nửa uy năng, nhưng vẫn y như cũ kiên định bắn giết về phía Lục Minh.

Tim Lục Minh đang đập điên cuồng.

Tựa như giác quan thứ sáu dự cảnh.

Lục Minh không có bất cứ do dự nào, toàn lực bạo phát.

Bởi vì biết rõ kiếm quang có khả năng bắn giết mình, không thể địch nổi!

Cho nên phải dự phòng một màn này.

Thương Thiên Hóa Thân!

Lượng Tử Vĩnh Sinh Pháp!

Mười vạn tám nghìn loại khả năng gia trì!

Hỗn Độn Thần Ma Chi Khu! "Răng rắc!" Giờ khắc này, trong thân thể Lục Minh dường như có nhiều đạo gông xiềng vỡ vụn, thực lực Lục Minh đang leo thang với tốc độ mắt thường có thể thấy được, nháy mắt đại thành!

Lần thực lực đề thăng này, thật sự chỉ kém một bước ngắn.

Là có thể bước vào Đa Nguyên!

Chiến lực Lục Minh đề thăng, việc đầu tiên làm là để đáng kiếm quang phi mỹ kia, bởi vì mục đích của đối phương là giết hắn! "Thần Chi Thủ!" Sức mạnh màu xanh, sức mạnh ám kim, thiên đạo chi lực quấn quýt.

Thần Chi Thủ phiên bản cường hóa bạo phát, uy lực vượt xa trước kia!

Thần Chi Thủ trước đó đều có thể tước diệt một nửa sức mạnh của kiếm quang kia.

Lúc này Thần Chi Thủ của Lục Minh càng không cần nói nhiều.

Trực tiếp đem kiếm quang kia mạt sát, đánh tắt!

Bàn tay khổng lồ màu xanh hỗn độn chi lực dung hợp nhiều loại sức mạnh, mãnh nhiên từ trên trời giáng xuống, mang theo thế khai thiên lập địa, trực tiếp quét về phía kiếm quang ảm đạm kia!

Kiếm quang phi mỹ, như một đứa trẻ đầu sắt.

Hãn nhiên va chạm với Thần Chi Thủ của Lục Minh!

Chỉ là kết quả có thay đổi, Thần Chi Thủ của Lục Minh không còn là Thần Chi Thủ ngày xưa, uy lực của nó không giống trước kia.

Kiếm quang kia nháy mắt bị đánh tan, ảm đạm vô cùng, phong vũ phiêu dao. "A!" Đột nhiên, một tiếng thét thảm thiết truyền vào tai Lục Minh.

Quá mức đột nhiên.

Là âm thanh truyền ra từ trong kiếm quang! "?" Nghe thấy âm thanh khoảnh khắc đó, đồng tử Lục Minh hơi co lại.

Nháy mắt nhìn thấu đối phương, đó là một bóng người hư ảo.

Giống như bèo không rễ, cắm rễ trong kiếm quang.

Lúc này hắn, giống như chiếc thuyền nhỏ phiêu đãng giữa biển khơi, khắc tiếp theo nước biển liền sẽ lật úp thuyền nhỏ, sẽ táng tống trong biển cả vô ngân.

Sắp chết rồi, bị công kích của Lục Minh diệt sát!

Kiếm quang kia bị Thần Chi Thủ của Lục Minh xóa đi hơn chín thành.

Khi kiếm quang triệt để sụp đổ, mạt ý thức kia cũng sẽ tiêu vong. "Thứ gì?" Nhìn mạt ý thức kia, trong mắt Lục Minh có dị dạng chi

sắc.

Không rõ là cái gì.

Nhưng Lục Minh định lưu lại một mạng, bởi vì đối phương rõ ràng có trí tuệ.

Bởi vì biết đau khổ và thét thảm.

Thậm chí trong lòng Lục Minh có ý nghĩ to gan.

Mạt ý thức này, có khi nào là Kiếm Đạo Nguyên Đầu ngày xưa?

Năm đó đối phương ngã xuống, nhưng kịp lưu lại một tia sinh cơ, chân linh cuối cùng ẩn tàng trong Nguyên Đầu, cho nên đối phương tàn tồn lại? "Đi!" Lục Minh vung tay lên, Thần Chi Thủ cường hãn nhân đó khuếch tán.

Lục Minh triệt đi sức mạnh, không có mạt sát mạt kiếm quang kia. "Vút!" Sau đó mạt ý thức tồn tại trên kiếm quang kia.

Ngay khoảnh khắc Lục Minh tùy tay xóa bỏ Thần Chi Thủ, mãnh nhiên thoát ly khỏi kiếm quang, với tốc độ cực nhanh, muốn quay lại Kiếm Đạo Nguyên Đầu.

Chương 246

Lục Minh nheo mắt lại, há có thể trơ mắt nhìn một màn này?

Lục Minh ra tay ngăn cản.

Sẽ không để mạt ý thức kia quay về Kiếm Đạo Nguyên Đầu. "Xoạt!" Sức mạnh màu trắng như thiên võng đan xen.

Chỉ trong thời gian cực ngắn, liền cấu kiến ở giữa mạt ý thức và Kiếm Đạo Nguyên Đầu, trực tiếp ngăn cách hai bên.

Mạt ý thức kia muốn phá vỡ thiên võng giao chức, quy về trong Kiếm Đạo Nguyên Đầu.

Hãn nhiên va chạm sức mạnh màu trắng, chỉ tiếc áp căn vô dụng.

Không thể phá vỡ, sức mạnh màu trắng quá kiên cố.

Bởi vì hiện nay thực lực Lục Minh cường đại, sức mạnh phóng thích ra tự nhiên không đơn giản, một mạt ý thức tàn tồn sao có khả năng phá vỡ sức mạnh của hắn, bất đắc dĩ mạt ý thức chỉ có thể quay về trong kiếm quang sắp sửa tiêu vong kia.

Như thế kéo dài hơi tàn, ở vào biên duyên của sự tiêu vong.

Nhưng chung quy là trường tồn.

Có điều tiếp theo vạn sự sẽ không do mình nữa! "Tiêu đời rồi." Kiếm Đạo Chúa Tể trong lòng hiện lên sự tuyệt vọng nhàn nhạt.

Trong kiếm quang còn sót lại.

Trong không gian chật hẹp như cái khe nứt kia.

Kiếm Đạo Chúa Tể dựa lưng vào quang mạc trong suốt, trong lòng không bình tĩnh.

Trước đó sát giác ngoại giới có biến hóa kinh người.

Nguyên Đầu bị xúc động.

Vì thế thi triển trừng phạt với người đó, dù sao Nguyên Đầu không phải ai cũng có thể xúc động, cho dù đã chết đi, vạn thiên hóa thân đều táng trong vô tận thế giới.

Không còn là Đa Nguyên hoàn chỉnh.

Nhưng y vẫn tự cho mình là cao không thể chạm.

Bị người ta xúc động liền phải thi triển trừng phạt.

Nhưng ai ngờ, người đó là Lục Minh.

Lại có lực phản kháng.

Bởi vì tính đặc thù của Lục Minh, có thể mượn một số sức mạnh ngăn cản kiếm quang phản phệ bàn tay hắn, phá hoại nhục thể.

Lại thêm việc sát giác được sức mạnh đặc thù trên người Lục Minh.

Sinh cơ đáng sợ có thể tái sinh kia.

Khiến Kiếm Đạo Chúa Tể động tham niệm.

Trên người Lục Minh có khả năng phục sinh! "Ta chưa chắc không thể sống, nuốt chửng khu thể của hắn, chiếm cứ hắn, một lần nữa tu luyện, ta vẫn là Kiếm Đạo Chúa Tể năm xưa!" Đó là ý nghĩ trong lòng Kiếm Đạo Chúa Tể khi ấy.

Cho nên muốn mạt sát ý thức Lục Minh, chiếm cứ khu thể Lục Minh.

Vì thế liền quả đoán ra tay.

Loại người như y sẽ không bà bà mẹ mẹ, một khi nhận định, sẽ quả đoán ra tay.

Kết quả lại chẳng tốt đẹp gì.

Ban đầu thì tốt.

Kiếm Đạo Chúa Tể thuận lợi.

Kiếm quang phi mỹ kia đánh tan hết thảy công kích của Lục Minh.

Nhưng ai ngờ thực lực Lục Minh lại bạo phát!

Trực tiếp trấn áp kiếm quang!

Cũng thôi đi, nhưng vì sao thực lực Lục Minh lại tăng lên nhiều như vậy?

Nếu sớm biết Lục Minh cường đại.

Kiếm Đạo Chúa Tể sẽ không đem toàn bộ ý thức đầu nhập vào lần kiếm quang này, nếu làm vậy thì ý thức của y vẫn còn ở trong Kiếm Đạo Nguyên Đầu, vẫn có đường lui.

Nhưng hiện tại đã không còn đường để đi. "Phải làm sao để hắn thả ta?" Trong lòng Kiếm Đạo Chúa Tể có suy nghĩ như vậy.

Nhưng luôn cảm thấy không có khả năng.

Lục Minh không giống người thiện lương. ... "Ra đi, hay muốn tôi ép ông ra?" Giọng nói nhàn nhạt từ trong miệng truyền ra.

Lục Minh nhìn chăm chú vào kiếm quang đã tiêu thất tám chín phần mười.

Song đồng của hắn vựng nhiễm kim quang nhàn nhạt, xé rách chiều không gian.

Ẩn ước hắn nhìn thấu kiếm quang.

Bên trong có một người đàn ông trung niên, nhìn có vẻ tang thương. "Bị phát hiện rồi." Nghe thấy giọng Lục Minh, Kiếm Đạo Chúa Tể khó chịu.

Thực ra y không muốn chạm mặt Lục Minh.

Như vậy chẳng khác gì kẻ ăn mày.

Nhưng không còn cách nào, Lục Minh đã lên tiếng.

Kiếm Đạo Chúa Tể cảm tri phi thường mẫn cảm, có thể cảm nhận không gian xung quanh tràn ngập đại lượng nhân tố hủy diệt, có dao động sức mạnh rõ ràng.

Có một số lời Lục Minh không nói, nhưng ý tứ rất rõ ràng.

Một khi Kiếm Đạo Chúa Tể không ra, ngỗ nghịch Lục Minh.

Lục Minh sẽ quả đoán ra tay, tiêu ma kiếm quang.

Nơi ẩn thân cuối cùng không còn, y sẽ chết bất đắc kỳ tử.

Chết đi theo ý nghĩa thực sự.

Dù sao trước mắt mạt ý thức này là khả năng và hóa thân cuối cùng.

Trước đó y muốn đánh cược sinh cơ cuối cùng.

Đem tất cả khả năng đều tụ tập vào lần thứ nhất này.

Ai biết mọi chuyện lại biến thành dạng này?

Lục Minh đột nhiên trở nên "điểu" như vậy? "Kiến quá đạo hữu." Từ trong kiếm quang sắp sửa tiêu tán miễn cưỡng ngưng tụ ra một đạo phân thân.

Kiếm Đạo Chúa Tể nhìn về phía Lục Minh.

Đem tư thái của mình đặt xuống thấp, ai bảo hiện tại y bị động.

Lục Minh có thể dễ dàng giết y, không có lực phản kháng. "Tại sao ông lại ở trong Kiếm Đạo Nguyên Đầu?" Lục Minh nhìn về phía Kiếm Đạo Chúa Tể.

Tuy rằng trong lòng có suy đoán, nhưng Lục Minh cũng chưa đốc

định, hy vọng từ miệng Kiếm Đạo Chúa Tể biết được chân tướng, khẳng định suy nghĩ của mình.

Kiếm Đạo Chúa Tể muốn nói dối.

Nguyên nhân đơn giản, hiện tại căn cơ của y là Kiếm Đạo Nguyên Đầu.

Thứ này quá trân quý rồi.

Vô số người động tâm, Lục Minh cũng muốn động tâm, luyện hóa.

Chương 247

Một khi để Lục Minh biết y là chủ nhân cũ của Nguyên Đầu.

Lục Minh sẽ không chút do dự ra tay xử lý y!

Dù sao nếu Lục Minh không làm thế, sẽ không thể chưởng khống Kiếm Đạo Nguyên Đầu.

Cho nên Kiếm Đạo Chúa Tể không muốn nói ra chân tướng.

Nhưng khi có ý nghĩ như vậy trình hiện trong lòng.

Giọng nói của Lục Minh nhàn nhạt truyền đến. "Chỉ có một cơ hội, tôi ghét nhất người khác lừa gạt tôi." "Có thể thử xem, xem xem tôi có năng lực đó hay không." Trong ánh mắt Lục Minh có ráng chiều nhàn nhạt.

Toàn Tri Quyền Hành mức cao phóng thích, Lục Minh nhìn chằm chằm Kiếm Đạo Chúa Tể.

Nếu trạng thái bản thân đối phương ở đỉnh phong, Lục Minh tự nhiên không nhìn thấu được nội tâm Kiếm Đạo Chúa Tể, nhưng hiện tại là một khái niệm khác.

Kiếm Đạo Chúa Tể trạng thái quá kém, một mạt tàn hồn, một mạt ý thức.

Trong tình huống này, Lục Minh có thể không nhìn xuyên suy nghĩ sao?

Kiếm Đạo Chúa Tể biết rõ điểm này.

Cho nên trong lòng y càng thêm tuyệt vọng.

Vì để không bị diệt ngay lập tức, vì để tranh thủ.

Kiếm Đạo Chúa Tể thở dài, cuối cùng nói ra chân tướng. "Ta là

chủ nhân cũ của Nguyên Đầu, Kiếm Đạo Chúa Tể." Kiếm Đạo Chúa Tể bình tĩnh nói.

Khi nói ra những lời này, trên người y có khí thế bàng bạc.

Dường như quay lại tuế nguyệt năm xưa, vạn thiên vũ trụ trầm phù dưới chân y, cùng bái lạy y, là thần của tất cả, là chủ nhân của tất cả.

Khi đó một kiếm thậm chí ngay cả thời gian trường hà đều sẽ bị chặn đứng!

Huy hoàng và bàng bạc biết bao.

Đó là một đoạn tuế nguyệt thời gian khả ca khả khấp.

Chỉ tiếc, hiện tại tất cả đều không tồn tại nữa.

Là tù nhân. "Chủ nhân cũ của Kiếm Đạo Nguyên Đầu?" Lục Minh nhìn về phía Kiếm Đạo Chúa Tể.

Kiếm Đạo Chúa Tể gật đầu, đích xác là như thế. "Chết đi trong năm tháng vô tận, nhưng hiện tại có xu thế quay lại, muốn phục sinh?" Lục Minh nhìn về phía Kiếm Đạo Chúa Tể.

Kiếm Đạo Chúa Tể nhịn không được cười khổ: "Ta muốn phục sinh rồi hoặc là sắp phục sinh rồi, cũng không đến mức như thế này." Kiếm Đạo Chúa Tể nhún vai.

Nếu thực sự sắp phục sinh rồi hoặc đã phục sinh.

Kiếm Đạo Chúa Tể biết tất nhiên đã nắm giữ sức mạnh cường đại.

Tình huống đó sẽ bị động như vậy sao? "Cũng đúng." Lục Minh gật đầu, tán đồng điểm này.

Sau đó nhìn về phía Kiếm Đạo Chúa Tể, nheo mắt lại, nói: "Cho nên hiện tại ông ở trạng thái tàn hồn, lúc nãy tấn công tôi... là muốn

đoạt xá tôi?" "..." Kiếm Đạo Chúa Tể không muốn trả lời câu hỏi này của Lục Minh.

Bởi vì đáp án chỉ có một, đối với y không hữu hảo.

Nhưng nhìn ánh mắt hơi nheo lại kia của Lục Minh.

Trực giác nói cho Kiếm Đạo Chúa Tể biết.

Nếu như không nghe Lục Minh, không trả lời câu hỏi này.

Có lẽ sẽ bị Lục Minh xử lý!

Vì vậy, trong lòng Kiếm Đạo Chúa Tể cực độ bất an...

Cuối cùng gật đầu, thừa nhận: "Đúng." "Cũng có chút tự biết mình, không nói dối lừa gạt tôi." Lục Minh nhàn nhạt nói.

Vừa rồi trong lòng Kiếm Đạo Chúa Tể vô cùng phức tạp, suy nghĩ vạn thiên.

Những thứ đó đều bị Lục Minh dòm ngó.

Kiếm Đạo Chúa Tể nghĩ không sai, một khi lừa gạt Lục Minh, Lục Minh sẽ không chút do dự ra tay, sẽ lập tức mạt sát y.

Nghe Lục Minh nói vậy, Kiếm Đạo Chúa Tể trán đổ mồ hôi.

Chỉ có thể lựa chọn thành thật cẩn thận.

Nếu không những lời Lục Minh nói cũng không phải là giả.

Hắn không ngại đi đến tận cùng một dòng thời gian khác. "Vừa rồi nói rồi, ông là chủ nhân cũ của Nguyên Đầu." "Vậy thì tôi tò mò một điểm." "Sở dĩ tôi không thể trở thành chủ nhân mới của Nguyên Đầu, không phải vì quy trình sai, mà là vì có sự tồn tại của ông?" "Trước đó cũng là ông vẫn luôn ngăn cản tôi?" Lục Minh nheo mắt lại, nhìn về phía Kiếm Đạo Chúa Tể.

Kiếm Đạo Chúa Tể nghe xong có chút á khẩu không trả lời được.

Bởi vì Lục Minh nói đúng.

Nhưng trọng điểm là, có thể nói Lục Minh nói đúng không?

Một khi thừa nhận, chẳng phải chắc chắn phải chết sao?

Đạo lý đó, Kiếm Đạo Nguyên Đầu Lục Minh có thể không động tâm?

Không động tâm có thể mang về, nghiên cứu? "Đúng." Kiếm Đạo Chúa Tể thở dài một hơi, gật đầu.

Tuy rằng đều minh bạch, nhưng Kiếm Đạo Chúa Tể không có lựa chọn.

Quá yếu ớt rồi, tầng thứ ý thức nếu nói dối sẽ bị Lục Minh nhìn thấu.

Kết quả cũng như nhau, thậm chí còn thê thảm hơn.

Lục Minh sẽ lập tức đánh giết.

Chi bằng thử thành thật một chút, không chừng mọi thứ có chuyển cơ.

Nghĩ đến đây, trong lòng Kiếm Đạo Chúa Tể càng thêm hối hận.

Sớm biết mọi chuyện sẽ như vậy, sẽ không lựa chọn đi ra khỏi Kiếm Đạo Nguyên Đầu, đem toàn bộ ý thức gửi gắm vào kiếm quang, nếu làm vậy thì còn có đường lui.

Dù sao cũng là chủ nhân cũ của Kiếm Đạo Nguyên Đầu, hiện tại cũng vậy.

Chỉ là giác vi nhược tiểu thôi.

Nhưng chỉ cần ở trong Kiếm Đạo Nguyên Đầu, là có lực phản kháng.

Nhưng giờ không ở trong Kiếm Đạo Nguyên Đầu. "Cho nên tôi

phải xử lý ông sao?" Lục Minh cười như không cười, nhìn Kiếm Đạo Chúa Tể.

Kiếm Đạo Chúa Tể cười khổ.

Bởi vì Lục Minh muốn nắm giữ Kiếm Đạo Nguyên Đầu, trở thành Đa Nguyên mới, xử lý y là một vòng không thể thiếu, là bước tất nhiên phải trải qua.

Có thể trả lời câu hỏi này của Lục Minh sao!? "Có thể tự rời đi không?

Hiến xuất Nguyên Đầu." Lục Minh nhàn nhạt tự ngữ.

Lục Minh muốn lưu Kiếm Đạo Chúa Tể một mạng, tiền đề là mọi thứ vẫn như cũ.

Hắn có thể kế thừa Kiếm Đạo Nguyên Đầu.

Cho nên có một số việc Lục Minh có thể không để ý.

Dù sao vừa rồi Kiếm Đạo Chúa Tể biểu hiện không tệ.

Lục Minh cảm thấy nếu đối phương có thể vẫn luôn giữ như vậy, có thể lưu đối phương một mạng, bởi vì đối phương có giá trị, có thể cung cấp cho Lục Minh hiểu biết về quá khứ.

Chương 248

Về trận đại chiến sử thi cấp vô số năm trước kia.

Lục Minh hiểu biết quá ít, đây là một cơ hội. "Mạt ý thức của tôi quá bạc nhược, rời đi trực tiếp sẽ chết bất đắc kỳ tử." Kiếm Đạo Chúa Tể lắc đầu. "Vậy thì không cần trực tiếp rời đi." Lục Minh mở miệng nói: "Tôi có thể giúp ông ôn dưỡng một phen, để ông có thể thuận lợi thoát ly đạo kiếm quang kia, có thể sống sót ở ngoại giới.

Nhưng ông cũng phải trả giá lớn, phụng tôi làm chủ một triệu năm, và phải giúp tôi kế thừa Kiếm Đạo Nguyên Đầu." Lục Minh nói ra những lời này.

Đồng thời Lục Minh nhìn về phía Kiếm Đạo Chúa Tể.

Một khi đối phương đồng ý, thì đều tốt.

Một khi Kiếm Đạo Chúa Tể không đồng ý, Lục Minh sẽ diệt sát. "Phụng làm chủ, giúp kế thừa Kiếm Đạo Nguyên Đầu?" Kiếm Đạo Chúa Tể cũng nhìn về phía Lục Minh, ánh mắt minh ám bất định, chớp động.

Hai điều kiện này thực ra rất khó đáp ứng.

Thứ nhất là mất đi tự do, cho dù chỉ có một triệu năm.

Thứ hai là phải mất đi Nguyên Đầu từng thuộc về mình, sức mạnh cường đại.

Kiếm Đạo Chúa Tể thực sự không muốn đáp ứng.

Nhưng không có lựa chọn, cũng giống như trước đó.

Một con đường sống tiếp, một con đường chết đi.

Cho nên Kiếm Đạo Chúa Tể đưa ra lựa chọn, đó là sống tiếp.

Bởi vì chỉ có sống tiếp mới có vô hạn khả năng, nếu không đều là công cốc, dù cho đưa ra lựa chọn như vậy, phải từ bỏ một số thứ.

Nhưng thế gian làm gì có pháp lưỡng toàn. "Có thể." Kiếm Đạo Chúa Tể gật đầu, biểu thị đồng ý. "Ký một bản khế ước đi." Hai tay Lục Minh giao chức, quang huy đạm kim sắc, thâm tử sắc tương hỗ hô ứng.

Sát na gian trên tay Lục Minh xuất hiện một quyển trục thần bí.

Bên trên bố mãn sức mạnh quy tắc, đại đạo chi lực.

Ẩn ước có một ít khí tức bộ phận của Nguyên Đầu.

Là loại trực chỉ bản nguyên!

Khế ước thần bí, Lục Minh bảo Kiếm Đạo Chúa Tể ký kết, chỉ có như thế, mọi thứ mới có thể chiếu cựu, nếu không những gì vừa bàn đều sẽ coi như bỏ đi. "Khế ước có thể hạn chế ta sao?" Nhìn bản khế ước, Kiếm Đạo Chúa Tể biểu thị hoài nghi.

Thực lực càng mạnh khế ước có thể hạn chế càng ít.

Có thể hạn chế, chỉ có quy tắc do chúng đa Đa Nguyên định ra.

Tại trước khi đại chiến bạo phát.

Khi tất cả đều xé rách da mặt, quy tắc chế định lại có tác dụng gì?

Có năng lực thì đánh nát quy tắc chế định!

Nhưng Lục Minh lấy ra một bản khế ước bắt ký.

Ý tứ rất rõ ràng, chỉ cần có thể ký, vậy thì mọi thứ đều có thể bàn.

Cho nên khế ước có thể hạn chế sao?

Kiếm Đạo Chúa Tể thâm tư.

Dù sao đây là việc thập phần quan trọng, quan hệ tới sau này. "Người này không đơn giản, khế ước cũng thần bí, ta có chút nhìn

không thấu, hoặc hứa thật sự cụ bị một số kỳ hiệu, có thể hạn chế ta." Kiếm Đạo Chúa Tể thâm tư sau đó đúc kết ra một kết quả.

Cho rằng khế ước chung quy là hữu dụng.

Nếu không thì, Lục Minh vì sao lại lấy ra? "Thôi được rồi, ký đi, nghĩ nhiều làm gì chứ!" Bỗng nhiên, Kiếm Đạo Chúa Tể thở dài một hơi.

Đưa tay gõ đầu, đình chỉ tiếp tục suy tư.

Bởi vì phát hiện ánh mắt Lục Minh nhìn mình, băng lãnh như vực sâu.

Đồng thời Kiếm Đạo Chúa Tể cảm giác lạnh lẽo hàng lâm, tim đang đập cuồng.

Đó là cảm giác đại nạn lâm đầu!

Lục Minh dường như nhìn không sướng, có ý tứ muốn ra tay rồi! "Có thể." Thế là Kiếm Đạo Chúa Tể quả đoán lựa chọn khế ước, vừa rồi đích xác phạm phải sai lầm không nên phạm, lại không có lựa chọn, thâm tư nhiều như vậy làm gì?

Tại trên khế ước thần bí ký tên.

Tại sau khi tên lạc khoản khế ước.

Một luồng hỏa diễm trực tiếp đem nó đốt cháy, nháy mắt phần thiêu thành tro bụi yên diệt.

Khế ước sinh hiệu!

Minh minh chi trung Kiếm Đạo Chúa Tể cảm tri có thêm một tia liên hệ.

Thông vãng hạo hãn vô tận thế giới thâm xử.

Khi muốn đi tham tầm, lại như mọi thứ biến mất không thấy.

"Quả nhiên là khế ước thập phần đặc thù, sau này có thể hạn chế ta hay không không biết, nhưng hiện tại có thể hạn chế ta, đem ta quan liên trói chặt." Trong lòng Kiếm Đạo Chúa Tể có suy nghĩ như vậy hiện lên.

Lục Minh...

Dị năng cấp Vô Thượng - Biến Giả Vi Chân xúc động!

Khế ước vốn dĩ chỉ có một chút tác dụng, bởi vì Kiếm Đạo Chúa Tể tin tưởng nên trở nên cường đại vô cùng, hiệu quả kinh người, thực sự hóa thành quy tắc. "Kế thừa Kiếm Đạo Nguyên Đầu cần làm gì?" Sau khi khế ước ký kết xong, Lục Minh nhìn về phía Kiếm Đạo Chúa Tể.

Kiếm Đạo Chúa Tể mi đầu hơi nhíu.

Thật ra y muốn Lục Minh trước tiên giúp y giải trừ sự không an toàn.

Như bây giờ ở trong kiếm quang sắp sửa tiêu tán, ngập ngừng đáng lo.

Cứ tiếp tục như vậy, tùy thời đều có khả năng hôi phi yên diệt.

Thực sự thiếu thời gian.

Nhưng người dưới mái hiên, không thể không cúi đầu.

Kiếm Đạo Chúa Tể thở dài, trả lời vấn đề của Lục Minh. "Trước tiên nói cho cậu biết bước đầu tiên đi, không hoàn thành bước đầu tiên, các bước khác cũng làm không được, trước tiên thiết đoạn liên hệ giữa ta và Kiếm Đạo Nguyên Đầu, biến nó thành cá thể." Kiếm Đạo Chúa Tể mở miệng, chung quy có sở bảo lưu.

Không đem tất cả nói toạc ra.

Phản chính khế ước đã ký, còn có thể thế nào?

Lục Minh thật sâu nhìn Kiếm Đạo Chúa Tể một cái, đảo cũng không nói gì.

Hơi chút trầm tư sau đó nói: "Muốn cắt đứt liên hệ với Kiếm Đạo Nguyên Đầu, cần phải làm lớn mạnh mạt ý thức trước nhỉ, nếu không sẽ hồn phi phách tán." "Đúng." Kiếm Đạo Chúa Tể gật đầu. "Lợi dụng thủ đoạn nào để làm lớn mạnh mạt ý thức?" Lục Minh mở miệng hỏi thăm.

Phương pháp tương tự hắn nắm giữ rất nhiều.

Nhưng dùng trên người Kiếm Đạo Chúa Tể, Lục Minh khó mà quyết trạch.

Đối phương thực tại quá đặc thù.

Thủ đoạn thông thường hẳn là không thể trị liệu tốt cho y.

Vạn nhất vì thiện tự quyết định và trị liệu, dẫn đến đối phương chết bất đắc kỳ tử.

Vậy nỗ lực trước đó chẳng phải uổng phí?

Chương 249

"Có một biện pháp đơn giản." Kiếm Đạo Chúa Tể nhìn về phía Lục Minh: "Cấp cho ta sinh mệnh lực bàng bạc và đại lượng linh hồn vật chất, ta hấp thu nhiều một chút tự nhiên sẽ khôi phục." "Biện pháp đơn giản?" Lục Minh nghe xong, nheo mắt lại, tịnh không cho là như vậy.

Thiệp cập đến Đa Nguyên, dù là một tia tàn hồn năm xưa.

Cũng không thể nào đơn giản được. "Ta không có nói dối, thật sự đơn giản." Dường như sát giác Lục Minh không tin tưởng.

Kiếm Đạo Chúa Tể mở miệng nói: "Ta muốn khôi phục đỉnh phong tự nhiên khó, nhưng mục đích của ta chỉ là duy trì bản thân bất diệt, hơi mạnh lên một chút, cho nên tự nhiên sẽ không khó, chỉ cần cung cấp cho ta thứ ta cần, ta sẽ khôi phục.

Đến lúc đó ta sẽ cắt đứt liên hệ với Kiếm Đạo Nguyên Đầu là được." Kiếm Đạo Chúa Tể thành thật nói.

Lục Minh nhìn về phía Kiếm Đạo Chúa Tể, cũng không nói nhiều.

Cũng không do dự.

Trực tiếp đưa tay ra, sinh mệnh lực bàng bạc từ trong tay dũng xuất.

Trừ cái đó ra Lục Minh lại lấy ra một kiện bảo vật.

Đó là một cây tiểu thụ tiên hoạt, cành lá sum suê, hoa quả thơm ngát.

Được Lục Minh lấy ra từ hư không gian.

Trực tiếp cắm rễ trong phiến đặc thù duy độ này.

Ngay sau đó bộ phận thân thể tiểu thụ nứt ra, từng luồng linh hồn chi lực phun trào, đang cung cấp sức mạnh ngoài sinh mệnh lực.

Sinh mệnh lực bàng bạc và linh hồn chi lực tịch quyển.

Trực tiếp quán giao về phía Kiếm Đạo Chúa Tể. "Hít." Sinh mệnh lực và linh hồn chi lực trùng kích tàn hồn Kiếm Đạo Chúa Tể.

Hậu giả trong miệng nhịn không được phát ra tiếng rên rỉ, bởi vì thực tại quá thoải mái.

Tàn hồn vốn ở vào biên duyên phá toái, chỉ còn lại một loại khả năng.

Thậm chí không thể chia nhỏ hơn nữa, là "đơn vị" nhỏ nhất.

Nếu không thì trước đó cũng sẽ không hào đổ, toàn bộ tàn hồn dũng xuất khỏi Kiếm Đạo Nguyên Đầu, không có để lại cho mình một chút hậu lộ.

Giờ phút này được sức mạnh quán giao.

Kiếm Đạo Chúa Tể rõ ràng cảm tri bản thân đang khôi phục.

Sức mạnh tàn hồn dần dần biến cường.

Khu thể vốn dĩ khô quắt kia dần dần bão mãn.

Tâm thần đối với cảm tri xung quanh cũng dần dần rõ ràng!

Lúc này Kiếm Đạo Chúa Tể cảm thụ.

Hai chữ: Thư thản.

Lục Minh ở một bên bàng quan, đang động tất trạng thái của Kiếm Đạo Chúa Tể.

Sẽ không để đối phương khôi phục quá nhiều.

Đối phương dù sao cũng là Đa Nguyên.

Dù cho hiện nay đối phương chỉ là một mạt tàn hồn.

Nhưng đối phương không đơn giản.

Đặc biệt là khi đối phương nắm giữ sức mạnh, từ yếu nhỏ trở nên mạnh mẽ.

Cho nên vì để tiện khống chế Kiếm Đạo Chúa Tể.

Lục Minh tự nhiên sẽ hơi thu tay lại.

Tại trong tình huống giúp đỡ Kiếm Đạo Chúa Tể khôi phục, Lục Minh động sát một điểm trên người đối phương, đó là một loại biến hóa dị dạng đáng sợ. "Đang dần dần xu hướng hoàn chỉnh." Lục Minh nheo mắt lại, động sát màn này.

Kiếm Đạo Chúa Tể trước đó không chỉ là một mạt tàn hồn.

Hồn hỏa lay động ở vào biên duyên sụp đổ.

Cũng không có ký ức Đa Nguyên hoàn chỉnh, chỉ có một phần còn sót lại.

Đây cũng là nguyên nhân trước đó Kiếm Đạo Chúa Tể sẽ đầu hàng Lục Minh.

Bản năng sống sót, là yếu tố thứ nhất.

Nhưng quan trọng là đối phương đã mất đi một phần ký ức.

Đối phương cũng không phải là Kiếm Đạo Chúa Tể thuần túy.

Vì vậy cho dù phải bị "nô dịch" một triệu năm, cũng muốn tạm thời sống sót.

Nhưng khi ký ức đối phương dần dần quay lại.

Quá vãng rõ ràng.

Từng màn hùng bá thiên hạ vạn giới bá chủ năm xưa hồi hưởng trong đầu.

Đối phương có thể giữ được tâm thái ban đầu?

Thực lòng mà nói, Lục Minh không tin tưởng.

Lục Minh trước đó cũng bắt được suy nghĩ của Kiếm Đạo Chúa Tể.

Cũng không cho rằng khế ước kia có thể hoàn toàn khắc chế.

Như hôm nay khi thực lực yếu nhỏ, chỉ có thể bị động thừa thụ.

Bị khế ước chi lực trói buộc.

Nhưng khi thực lực trở nên mạnh mẽ, một lần nữa để đạt Đa Nguyên, thậm chí chỉ có Đan Thể Vũ Trụ cấp đỉnh phong...

Chẳng lẽ không thể nếm thử phản kháng?

Thậm chí đối phương tiếp theo có thể tính kế.

Tại sau khi hơi lớn mạnh, Kiếm Đạo Chúa Tể có thể che giấu cảm tri.

Có khi nào sẽ động tay chân trên Kiếm Đạo Nguyên Đầu hay không?

Xác suất này rất lớn!

Đặc biệt Kiếm Đạo Chúa Tể là chủ nhân ngày xưa của Kiếm Đạo Nguyên Đầu, thật sự động một số tay chân, Lục Minh cũng khó mà phát giác, chỉ có thể bị động thừa thụ. "Nô dịch một vị cường giả rất khó, khả năng bị phản phệ rất lớn." "Thật sự quá phiền toái." "Hay là ép khô giá trị rồi trực tiếp xử lý hắn?" Trong lòng Lục Minh bỗng nhiên có một số suy nghĩ hiện lên.

Ánh mắt hắn dần dần trở nên nguy hiểm.

Bởi vì tựa hồ là một lựa chọn tốt.

Trong đầu hắn dần dần có một số suy nghĩ và kế hoạch.

Đợi mạt ý thức của Kiếm Đạo Chúa Tể lớn mạnh đến trình độ

nhất định, khôi phục một số ký ức, hay là dứt khoát trực tiếp mạt sát đối phương.

Trực tiếp trừu thủ toàn bộ ký ức của đối phương.

Sau đó thông qua những ký ức đó, luyện hóa Kiếm Đạo Nguyên Đầu?

Không ỷ lại vào đối phương nữa!

Nếu không thì, lỡ đối phương quay đầu thiết kế thì phải làm sao? "Có một loại dự cảm bất tường, ta bị nhắm vào?" Ở bên kia, ý thức Kiếm Đạo Chúa Tể khẽ động.

Tim y đập chậm lại một nhịp.

Một loại cảm giác bất an, đang sung tích trong thân thể y, dạt dào.

Giờ phút này y đã mạnh mẽ hơn không ít.

Hấp thu đại lượng sinh mệnh lực bàng bạc và linh hồn sức mạnh.

Tốc độ khôi phục của Kiếm Đạo Chúa Tể cũng rất nhanh.

Chương 250

Dù sao Lục Minh cũng không keo kiệt, cung cấp thực sự đại lượng.

Hiện tại miễn cưỡng đạt Tinh Vực cấp.

Khôi phục một phần sức mạnh.

Thậm chí ẩn ước chi gian, có thể câu thông Kiếm Đạo Nguyên Đầu.

Lúc này bất an.

Cho nên bị ai nhắm vào đây!?

Cơ hồ theo bản năng, Kiếm Đạo Chúa Tể nhìn về phía Lục Minh.

Bởi vì trước mắt trừ đối phương ra, Kiếm Đạo Chúa Tể không biết có thể hoài nghi ai.

Năm xưa, từng bởi vì cái miệng rộng, đắc tội không ít kẻ địch.

Nhưng những kẻ đó đều biết y đã "chết", hiện tại theo ý nghĩa thực sự là vừa phục sinh, những kẻ đó không có lý do biết y đang ở đây.

Lục Minh là người duy nhất có khả năng và ý nghĩ động thủ với y. "Giết chết ta?" Ánh mắt nhìn về phía Lục Minh, Kiếm Đạo Chúa Tể nghĩ.

Tận khả năng che đậy cảm giác của mình, không để Lục Minh động sát.

Đồng thời cảm thấy quái dị.

Rõ ràng khế ước đã ký kết xong, Lục Minh lại vì sao đối với y động sát ý? "Vừa mới ký kết khế ước, không nên nhanh như vậy đối

với ta tâm hoài sát ý." Ánh mắt rơi vào trên người Lục Minh.

Kiếm Đạo Chúa Tể vận dụng một số thủ đoạn đặc thù nắm giữ.

Ý đồ dòm ngó suy nghĩ của Lục Minh.

Bất quá đối với việc tham tri suy nghĩ chân thực của Lục Minh, Kiếm Đạo Chúa Tể hiện giai đoạn chủ yếu quan sát biểu tình của Lục Minh, bởi vì không có năng lực, trực tiếp đánh cắp suy nghĩ Lục Minh, khoảng cách thực lực giữa hai bên quá lớn.

Nếu thực sự đi "dòm ngó", sẽ bị phát hiện trong nháy mắt.

Chỉ tiếc, Lục Minh mặt không biểu tình.

Kiếm Đạo Chúa Tể căn bản nhìn không thấu suy nghĩ của Lục Minh.

Tuy rằng Kiếm Đạo Chúa Tể cảm thấy Lục Minh không nên nhanh như vậy đối với y tâm hoài sát ý.

Dù sao khế ước vừa mới ký kết xong.

Vừa rồi Lục Minh còn giúp y khôi phục.

Nhưng Kiếm Đạo Chúa Tể vẫn cẩn thận như cũ, trong lòng có hoài nghi.

Điên cuồng hấp thu đại lượng sinh mệnh lực bàng bạc.

Cùng với linh hồn chi lực.

Trạng thái Kiếm Đạo Chúa Tể đang khôi phục với tốc độ mắt thường có thể thấy được.

Sắp đến Tinh Vực đỉnh phong.

Chỉ kém một chút là có thể bước vào cảnh giới tiếp theo.

Kiếm Đạo Chúa Tể vừa hít sâu một hơi, muốn một mạch mà thành tiến vào Vũ Trụ cấp.

Bỗng nhiên sinh mệnh lực bàng bạc và linh hồn chi lực đoạn tuyệt.

Mọi thứ đình chỉ, Lục Minh không còn cung cấp sức mạnh cho y nữa. "Không sai biệt lắm là đủ rồi." Cùng lúc đó, giọng nói nhàn nhạt của Lục Minh vang lên.

Chủ động đoạn tuyệt cung dưỡng cho Kiếm Đạo Chúa Tể, không tiếp tục giúp Kiếm Đạo Chúa Tể khôi phục nữa, bởi vì khôi phục đã đủ nhiều, đủ mạnh mẽ.

Với trạng thái tàn hồn như hiện nay.

Cho dù rời khỏi Kiếm Đạo Nguyên Đầu cũng sẽ không bị vẫn diệt.

Kiếm Đạo Chúa Tể khóe miệng co giật.

Bởi vì vẻn vẹn chỉ kém một bước, thực lực liền sẽ có đề thăng cực đại.

Loại thời khắc mấu chốt này, Lục Minh lại chặn đứng sự khôi phục.

Lục Minh rõ ràng là cố ý!

Kiếm Đạo Chúa Tể muốn nổi giận!

Chỉ là, vẻn vẹn chỉ là muốn mà thôi, thậm chí tận lượng đem tư tự này ẩn tàng, không để Lục Minh sát giác, bởi vì như vậy sẽ phát sinh sự tình không tốt.

Vạn nhất Lục Minh nhân cơ hội này xử lý y thì làm sao?

So với lúc đầu, tuy rằng sở hữu một chút lực tự vệ.

Nhưng vẫn không phải đối thủ của Lục Minh như cũ.

Cho nên trên bề mặt, Kiếm Đạo Chúa Tể khẩn cầu. "Kém một

chút, ta có thể khôi phục nhiều hơn." Kiếm Đạo Chúa Tể nhìn về phía Lục Minh.

Câu nói chưa nói hết, nhưng ý tứ trong lời nói rõ ràng.

Cần Lục Minh chi viện thêm một ít sức mạnh giúp y khôi phục.

Lục Minh lắc đầu, chỉ nói mấy chữ: "Không sai biệt lắm rồi." Sau đó Lục Minh ngừng lại một chút, tiếp tục nói: "Tôi giúp ông khôi phục, với trạng thái như hiện nay cho dù liên hệ giữa Kiếm Đạo Nguyên Đầu và ông đoạn tuyệt, cũng sẽ không chết đi, có thể sống được, đến lúc nên thực hiện lời hứa rồi." Lục Minh nói xong liền nhìn chằm chằm Kiếm Đạo Chúa Tể.

Kiếm Đạo Chúa Tể vì thế trong lòng trầm xuống.

Ý tứ của Lục Minh cũng đặc biệt rõ ràng. "Rõ ràng là không tin tưởng ta!" Trong lòng Kiếm Đạo Chúa Tể, hiện ra suy nghĩ như vậy.

Lục Minh không giúp y tiếp tục khôi phục, để y tiến thêm một bước, rõ ràng là không tin tưởng, tuy rằng Lục Minh không tin tưởng là chính xác.

Nương theo bản thân khôi phục cùng với mạnh mẽ.

Kiếm Đạo Chúa Tể bộ phận ký ức quay lại, dung hợp.

Kiếm Đạo Chúa Tể có ý nghĩ khác.

Đặc biệt là khi Kiếm Đạo Chúa Tể phát hiện có thể che giấu một số cảm tri của Lục Minh, khiến một số ý nghĩ không bị Lục Minh biết được... "Có thể." Kiếm Đạo Chúa Tể gật đầu, đồng ý.

Tuy rằng có ý nghĩ, nhưng chung quy hiện tại không thể thực thi.

Bởi vì thực lực Lục Minh so với y càng thêm cường đại.

Cho dù khôi phục một chút, nhưng cũng không thể kháng cự với Lục Minh.

Nếu thực sự lựa chọn một trận chiến, va chạm lẫn nhau.

Cũng không tránh khỏi kết cục hôi phi yên diệt.

Cho nên dù cho không nguyện ý, sinh ra dị tâm, nhưng vì để ổn thỏa, Kiếm Đạo Chúa Tể chung quy lựa chọn tiếp tục, đồng ý.

Nhưng tiếp theo tất nhiên sẽ động chút tay chân.

Sẽ không để Lục Minh thuận lợi kế thừa Kiếm Đạo Nguyên Đầu.

Càng sẽ không để y mãi yếu nhược như vậy!

Theo sự khôi phục của bản thân càng nhiều, ký ức quay lại.

Kiếm Đạo Chúa Tể nảy sinh lột xác, bắt đầu giống y của ngày xưa.

Trên người y những biến hóa này, bị Lục Minh sát giác được.

Sự biến hóa không rõ ràng đó, Lục Minh mẫn cảm thăm dò, bất quá bất động thanh sắc, mặt không biểu tình, trong lòng tuy có phòng phạm, nhưng... vì để hoạch thủ những điều quan trọng cần biết, mọi thứ tự nhiên chiếu cựu. "Ta ngắt kết nối với Kiếm Đạo Nguyên Đầu." "Sẽ thuận lợi hơn một chút, đồng thời thương hại đối với ta sẽ nhỏ hơn một chút." Kiếm Đạo Nguyên Đầu nhìn về phía Lục Minh.

Một chuyện nhỏ, Lục Minh tự nhiên đồng ý, gật đầu.

Chương 251

"Vậy ta phải lại gần Nguyên Đầu." Kiếm Đạo Chúa Tể từ trong kiếm quang bị tiêu ma chỉ còn lại hai ba phần bước ra, nhìn về phía Lục Minh, lại nhìn về phía quang võng màu trắng giao chức.

Nói ra điểm này.

Cũng hợp lý, Lục Minh tự nhiên đồng ý.

Sức mạnh bạo phát, Lục Minh triệt tiêu quang võng màu trắng giao chức kia.

Đồng thời Lục Minh súc thế đãi phát, sức mạnh nội ẩn trong cơ thể.

Một khi Lục Minh sát giác không ổn, sẽ không chút do dự ra tay bạo phát.

Chặn đứng Kiếm Đạo Chúa Tể!

Kiếm Đạo Nguyên Đầu Lục Minh tất nhiên phải đoạt được.

Lục Minh không muốn xuất hiện ý ngoại.

Cho nên Kiếm Đạo Chúa Tể không thể không phòng.

Kiếm Đạo Nguyên Đầu dù sao cũng từng thuộc về y, trạng thái như bây giờ cực kém, thập phần bị động, chỉ có thể chắp tay nhìn Kiếm Đạo Nguyên Đầu.

Nhưng nếu như có năng lực phản kháng, và dám đánh cược thì sao?

Ai biết được kết quả cuối cùng sẽ như thế nào! "Hay là dứt khoát trực tiếp lấy đi Nguyên Đầu, cao chạy xa bay?" Tàn hồn Kiếm Đạo Chúa Tể đang tiếp cận Kiếm Đạo Nguyên Đầu.

Trong quá trình đó Kiếm Đạo Chúa Tể tịnh không bình tĩnh.

Trong lòng y bỗng nhiên sinh ra ý nghĩ to gan, muốn đánh cược một phen.

Bởi vì trước mắt thực tại quá bị động.

Cảm thấy nguy hiểm.

Khế ước ký kết trước đó dường như chỉ nhắm vào y.

Lục Minh cũng dường như đối với y nảy sinh sát ý.

Giờ phút này cực độ không an toàn!

Nhưng chung quy đã phủ định ý nghĩ này, bởi vì không thỏa đáng.

Như hôm nay thực lực không đủ mạnh mẽ.

Dù cho so với trước đó tốt hơn một chút, thậm chí có thể chưởng khống Kiếm Đạo Nguyên Đầu ở trình độ nhất định, thời khắc mấu chốt phóng thích sức mạnh đáng sợ.

Nhưng như vậy thì thế nào?

Lục Minh thần bí bất phàm, lại nghi ngờ có liên quan đến nhiều vị Nguyên Đầu.

Cộng thêm khế ước hữu dụng với y trước đó.

Nếu như thực sự lựa chọn đào tẩu, thật có thể thành công sao?

Đối với ý nghĩ nảy sinh trong lòng, Kiếm Đạo Chúa Tể biểu thị chất nghi.

Thực lực chung quy bất tục, kém một chút.

Nếu như có thể siêu việt Tinh Vực cấp, Kiếm Đạo Chúa Tể có thể nguyện ý nếm thử.

Nhưng ai bảo y không có, chỉ kém một chút cự ly!

Nghĩ đến đây, Kiếm Đạo Chúa Tể nghiến răng nghiến lợi, tâm tình khó chịu.

Bởi vì Lục Minh đã chặn đứng con đường này.

Cho nên...

án binh bất động thì tốt hơn!

Kiếm Đạo Chúa Tể nghĩ, so ra khá ổn kiện.

Kết quả suy đoán trước đó phần nhiều đều là do y suy đoán, Kiếm Đạo Chúa Tể cảm thấy suy đoán của mình có khả năng có chút thất ngộ, hẳn là sẽ không nhanh như vậy bị nhắm vào chứ?

Lục Minh ăn no rửng mỡ, cố ý chơi vậy sao?

Kiếm Đạo Chúa Tể tiếp cận Kiếm Đạo Nguyên Đầu.

Hai bên tâm đầu ý hợp, có một loại liên hệ không tên, phảng phất như cùng một bản thể.

Kẻ đến sau vì thế mà điên cuồng rung động.

Như hoa quỳnh sắp nở rộ, vô số hào quang mạc danh tỏa khắp nơi, từng đạo hư ảnh kiếm khí phong mang tất lộ lan tràn.

Cảm giác mang lại cực kỳ đáng sợ.

Phảng phất như muốn chọc thủng thương thiên thành một cái lỗ lớn!

Kiếm Đạo Chúa Tể cũng cảm thụ được bản thân đang mạnh lên.

Khi tiếp cận Kiếm Đạo Nguyên Đầu, thực lực sẽ có sự thăng tiến.

Sẽ mạnh hơn so với bình thường một chút.

Nhưng cũng chỉ đến thế mà thôi, không khoa trương đến mức một bước lên trời.

Dù sao thương thế trước đó quá nghiêm trọng, thật sự đã ngã

xuống, chỉ còn lại một sợi tàn hồn tồn tại, cũng vừa mới gian khổ phục tô.

Sao có khả năng nháy mắt khôi phục đỉnh phong?

Vết thương kia, cần năm tháng đằng đẵng mới có thể khôi phục.

Bằng không thì hắn đã sớm làm phản rồi! "Cắt đứt liên hệ." Nhìn Kiếm Đạo Nguyên Đầu đang tỏa sáng rực rỡ trước mắt, Kiếm Đạo Chúa Tể thực ra không muốn làm vậy.

Đối với hắn, sức mạnh suy giảm cũng là kỳ sỉ đại nhục.

Nhưng còn cách nào sao?

Nghiến răng nghiến lợi, trong lòng vạn phần bi phẫn, Kiếm Đạo Chúa Tể cắt đứt liên hệ với Kiếm Đạo Nguyên Đầu.

Từ trong thân thể hắn phun trào ra từng luồng kiếm quang, hóa thân vạn thiên, trực tiếp cắm vào trong Kiếm Đạo Nguyên Đầu. "Xèo xèo xèo." Phảng phất như có tiếng dầu chiên vang lên, bắn ra cả máu và nước.

Kiếm Đạo Chúa Tể cảm giác đau đớn.

Trái tim hắn đập điên cuồng, trong nháy mắt mất đi một nửa hoạt tính, trạng thái thực lực điên cuồng rớt xuống.

Kiếm Đạo Chúa Tể cắt bỏ liên hệ với Nguyên Đầu, bản thân cũng phải trả cái giá lớn, cái giá này cực kỳ kinh người!

Đây cũng là nguyên nhân ban đầu hắn đề nghị phải khôi phục bản thân trước.

Bằng không, nếu cắt đứt liên hệ trước, có lẽ không đơn giản chỉ là thực lực hạ xuống.

Với trạng thái trước kia thì chắc chắn phải chết.

Dù cho như vậy, trong tình huống trạng thái Kiếm Đạo Chúa Tể đã tốt lên, khi cắt đứt liên hệ với Kiếm Đạo Nguyên Đầu, hắn cũng mất đi nửa cái mạng.

Khoảng ba phút sau...

Trong miệng phun ra từng ngụm máu tươi, trạng thái nháy mắt trở nên uể oải không phấn chấn, thực lực Kiếm Đạo Chúa Tể tụt dốc, căn bản không còn Tinh Vực cấp đỉnh phong.

Miễn cưỡng đạp nhập loại Tinh Hệ cấp kia! "Tôi đã cắt đứt liên hệ với Nguyên Đầu." "Tiếp theo dung hợp, chỉ cần dựa theo từng bước, không ngừng cắn nuốt, ngói giải, khiến nó hòa làm một thể." "Quá trình này rất chậm, nhất thời nửa khắc hoàn thành không được." Kiếm Đạo Chúa Tể nhìn về phía Lục Minh thì thầm.

Lục Minh không nhìn Kiếm Đạo Chúa Tể, chỉ hứng thú nhìn Kiếm Đạo Nguyên Đầu, trên đó có sức mạnh dâng trào, nhưng cảm giác không giống lúc trước.

Phong mang tất lộ nhưng mang theo một chút mê mang.

Có chút giống nước không nguồn. "Cảm giác muốn đào tẩu khỏi chiều không gian này?" Bỗng nhiên Kiếm Đạo Nguyên Đầu rung động, có dị biến nảy sinh.

Nó muốn đột phá chiều không gian này, muốn rời đi. "Ngăn lại, đây là chuyện bình thường!" Kiếm Đạo Chúa Tể vì thế kinh hô thất thanh: "Mất đi chủ nhân, liền thành vật vô chủ, tự nhiên muốn thoát ly để dung nhập vào tự nhiên!

Mau chóng bắt lấy dung hợp, bằng không tất cả đều muộn!

Chương 252

Không có biện pháp nào có thể tụ tập nó lại nữa đâu!" Lục Minh vừa nghe, đôi mắt híp lại.

Hắn biết Kiếm Đạo Chúa Tể nói không thật?

Thật ra hắn nói đúng sự thật, nhưng cố ý để Lục Minh nhanh chóng dung hợp Nguyên Đầu.

Bởi vì trong Nguyên Đầu có giấu một số cạm bẫy và mưu kế.

Để Lục Minh nhanh chóng dung hợp là nhằm mục đích khiến hắn không có thời gian kiểm tra tình huống bên trong, từ đó đạt được hiệu quả bố cục hoàn thành? "Đem ý thức dần dần dung nhập vào Nguyên Đầu, khi hai bên triệt để dung hợp, Nguyên Đầu mới, cũng sẽ thành công tấn cấp Đa Nguyên." Kiếm Đạo Chúa Tể nhìn về phía Lục Minh.

Lục Minh suy tư sau đó lựa chọn dung hợp.

Mặc kệ thế nào, Lục Minh quyết định cứ dung hợp Nguyên Đầu trước đã.

Nguyên nhân đơn giản, cảm tri của Lục Minh sẽ không sai.

Kiếm Đạo Nguyên Đầu đích xác đang thoát ly chiều không gian này.

Trực giác nói cho Lục Minh, đây cũng không phải chuyện tốt.

Khi Kiếm Đạo Nguyên Đầu hoàn thành tất cả, hoặc là sẽ thật sự tự do.

Cho nên Lục Minh lựa chọn làm như vậy.

Lục Minh đang suy tư, Kiếm Đạo Chúa Tể dù cho thật sự thiết kế bẫy, vậy cũng không có khả năng tuyệt sát, càng không có khả năng

không thể giải quyết.

Bằng không thì song phương sớm đã xé rách da mặt, cần gì phải như vậy? "Thật sự có vấn đề thì lại thế nào?

Phát hiện ra, rồi giải quyết nó là được!" Trong lòng Lục Minh có suy nghĩ như vậy toát ra. "Vút!" Lục Minh với trạng thái toàn thịnh, nháy mắt đã đến trước mặt Kiếm Đạo Nguyên Đầu.

Dưới ánh mắt khó chịu của Kiếm Đạo Chúa Tể, Lục Minh một tay tóm lấy Kiếm Đạo Nguyên Đầu, ngay sau đó thân thể phóng thích sức mạnh, những mảnh vỡ linh hồn kia bị Lục Minh đánh vào trong Nguyên Đầu.

Tùy theo đó, trước mắt Lục Minh xuất hiện thị giác khác.

Đó là bên trong Kiếm Đạo Nguyên Đầu, thị giác từ mảnh vỡ linh hồn.

Đó là một thế giới do dải lụa trắng hình thành!

Kiếm quang lăng lệ chớp động, uy lực quá bất phàm.

Cảm giác mang lại cực kỳ đáng sợ.

Khi vừa mới tiến vào bên trong Nguyên Đầu, tất cả cho người ta cảm giác bình tĩnh, nhưng là sự bình tĩnh trước cơn bão tố.

Những mảnh vỡ linh hồn của Lục Minh, phảng phất như chọc giận nó.

Vô số dải lụa trắng vốn an tĩnh kia, giờ phút này bạo động!

Chúng tản ra sát cơ lăng lệ, trực tiếp giết về phía mảnh vỡ linh hồn của Lục Minh, mục đích cũng phi thường rõ ràng, muốn đem mảnh vỡ linh hồn Lục Minh giảo sát. "Kiêu ngạo vậy sao?" Lục Minh tự nhiên nhìn thấy một màn này, hừ một tiếng.

Thiên đạo bộ phận Nguyên Đầu bạo phát.

Một tỷ tám ngàn vạn loại khả năng điệp gia.

Toàn Tri Quyền Hành mở tối đa!

Đa chủng sức mạnh bạo phát, vây quanh Lục Minh.

Đang điên cuồng áp chế Kiếm Đạo Nguyên Đầu.

Đối phương muốn khắc chế, thậm chí muốn đánh nát mảnh vỡ linh hồn của hắn.

Lục Minh sao có thể để một màn này xuất hiện?

Muốn hàng phục Kiếm Đạo Nguyên Đầu, trở thành tân chủ nhân, bước ra một bước kia.

Nếu điều này cũng hoàn thành không được, còn làm chuyện gì khác? "Kẻ này cũng quá ly phổ rồi." Những gì xảy ra trước mắt, Kiếm Đạo Chúa Tể đều nhìn thấy.

Hắn cảm thấy ly phổ, Lục Minh quá phi phàm.

Không phải cường giả Đa Nguyên, nhưng thắng tựa Đa Nguyên.

Càng quan trọng hơn là hắn nắm giữ những thủ đoạn đặc thù.

Trước kia Kiếm Đạo Chúa Tể nhìn không thấu.

Hiện tại cũng vậy, dù cho Kiếm Đạo Chúa Tể đã khôi phục một bộ phận ký ức. "Nhưng thế thì đã sao?

Ta đã bố cục!

Không thể phát hiện vấn đề trong đó đâu, tiếp theo ta chỉ cần nắm lấy cơ hội, không được bao lâu, ta sẽ một lần nữa chấp chưởng tất cả những gì từng thuộc về ta!" Trong mắt chớp động ánh sáng u ám, Kiếm Đạo Chúa Tể thầm nghĩ.

Giờ phút này Lục Minh không có thời gian đi quan tâm biểu tình của Kiếm Đạo Chúa Tể.

Hắn đang chuyên tâm trí chí hàng phục Kiếm Đạo Nguyên Đầu.

Sức mạnh phun trào, đại đạo ma luyện, pháp tắc chi lực điên cuồng dũng động.

Kiếm Đạo Nguyên Đầu phi phàm bá đạo, vô số sức mạnh phun trào muốn giết chết Lục Minh, bởi vì Lục Minh muốn chiếm cứ nó, muốn trở thành nó.

Dựa trên bản năng, Kiếm Đạo Nguyên Đầu tự nhiên không muốn như vậy.

Sao có khả năng bị khinh dịch hàng phục?

Nếu như thế, người trong thiên hạ há chẳng phải ai ai cũng có thể thành Đa Nguyên?

Tự nhiên phải liều mạng phản kháng, thậm chí muốn giết Lục Minh.

Chỉ tiếc Lục Minh quá phi phàm!

Lục Minh thủ đoạn ra hết, Kiếm Đạo Nguyên Đầu căn bản giết không chết được hắn.

Dần dần, Lục Minh chiếm cứ ưu thế, ma diệt Kiếm Đạo Nguyên Đầu.

Đem vô số kiếm khí trấn áp!

Đem từng cỗ Nguyên Đầu chi lực phân tán dung hợp!

Thực lực Lục Minh vì thế leo thang.

Mạnh lên với tốc độ mắt thường có thể thấy được!

Lục Minh thực lực đang bức cận Đa Nguyên, đang trưởng thành.

Thời gian trôi qua, Lục Minh sau khi trấn áp thành công Kiếm Đạo Nguyên Đầu, lại đang không ngừng dung hợp nó.

Ước chừng một đoạn thời gian sau.

Lục Minh đình chỉ hành vi, mở hai mắt ra.

Bởi vì tiêu hóa một lần Kiếm Đạo Nguyên Đầu như vậy là không sai biệt lắm rồi.

Mỗi một cái Nguyên Đầu đều to lớn, muốn nháy mắt tiêu hóa thừa kế, cơ bản là chuyện không có khả năng.

Trừ phi Đa Nguyên ra tay.

Trong tình huống đã chiếm cứ một cái Nguyên Đầu mà đi tiêu hóa cái Nguyên Đầu khác, Lục Minh rõ ràng không phải tồn tại như vậy.

Cho nên chỉ có thể phân giai đoạn đi tiêu hóa Kiếm Đạo Nguyên Đầu.

Đây cũng là nguyên nhân Kiếm Đạo Chúa Tể dù có dị tâm, nhưng giờ phút này không trở mặt, bởi vì hắn có cơ hội, có khả năng đoạt lại Kiếm Đạo Nguyên Đầu.

Thời gian càng dài, xác suất thành công càng cao.

Bởi vì trong Kiếm Đạo Nguyên Đầu hắn đã lưu lại một số thứ.

Sẽ ngăn cản Lục Minh nhanh chóng luyện hóa Kiếm Đạo Nguyên Đầu.

Cũng sẽ dần dần thay đổi một số vật chất trong thân thể Lục Minh.

Đến lúc đó Kiếm Đạo Chúa Tể nhận thấy bản thân đã đủ lớn mạnh.

Chương 253

Chờ đến khi có thể trấn áp Lục Minh, nãi chí đối kháng được, hắn sẽ phát động bố cục, sẽ tiên thiên lập ở thế bất bại.

Cuối cùng trở thành kẻ hưởng lợi sau cùng!

Chỉ tiếc, đại khái là không đợi được đến lúc đó rồi.

Bởi vì ánh mắt Lục Minh lúc này, bỗng nhiên rơi vào trên người Kiếm Đạo Chúa Tể, trong ánh mắt kia có thần sắc u u, ẩn chứa đa chủng hàm nghĩa.

Đột nhiên bị Lục Minh dùng ánh mắt như vậy nhìn chằm chằm.

Kiếm Đạo Chúa Tể ngẩn ra.

Bởi vì không biết Lục Minh vì sao lại dùng ánh mắt như vậy nhìn hắn. "Làm sao vậy?

Không phải là muốn qua cầu rút ván chứ?

Tôi chính là đã giúp cậu đấy!" Kiếm Đạo Chúa Tể có chút khẩn trương nhìn Lục Minh.

Lục Minh sẽ không "dỡ cối giết lừa" (tá ma sát lư) chứ?

Không đến mức đó chứ?

Chẳng lẽ bởi vì bố cục trong Kiếm Đạo Nguyên Đầu bị Lục Minh phát hiện?

Không thể nào!

Về điểm này, Kiếm Đạo Chúa Tể có thể khẳng định.

Không có khả năng bị Lục Minh phát hiện.

Không có ai hiểu rõ Kiếm Đạo Nguyên Đầu hơn hắn.

Lại thêm tự thân thực lực mạnh hơn lúc đầu một chút, đem bố cục, kế mưu ẩn tàng cực sâu, Lục Minh bây giờ bất quá kham kham luyện hóa Kiếm Đạo Nguyên Đầu, tối đa luyện hóa được mười phần trăm trong đó, không có khả năng phát hiện.

Trừ phi Lục Minh thật sự tiếp xúc quá nhiều Nguyên Đầu, kinh nghiệm nhiều đến muốn mạng, ở loại tình huống này, Lục Minh mới có thể miễn cưỡng phát hiện một số dị dạng.

Hoặc giả là Lục Minh một hơi luyện hóa năm mươi phần trăm Kiếm Đạo Nguyên Đầu.

Nhưng có khả năng sao?

Lục Minh có khả năng tiếp xúc quá nhiều Nguyên Đầu sao?

Cho nên điểm này căn bản không thành lập!

Lục Minh lúc đầu cũng không giết hắn...

Bằng không vì sao lại phải ký tên khế ước với hắn?

Cho nên Lục Minh vì sao phải dùng ánh mắt như vậy nhìn hắn?

Trong lòng có rất nhiều ý nghĩ, nhưng Kiếm Đạo Chúa Tể y nguyên khẩn trương!

Dù sao cũng quan hệ đến cái mạng nhỏ của hắn.

Lục Minh một khi lựa chọn ra tay với hắn.

Kiếm Đạo Chúa Tể minh bạch, mình khẳng định không phải đối thủ của Lục Minh.

Bởi vì thực lực Lục Minh mạnh hơn hắn.

Trạng thái của hắn so với vừa rồi còn suy yếu không ít!

Dù cho trong Kiếm Đạo Nguyên Đầu có bố cục cũng không được.

Bởi vì những bố cục này chỉ có tác dụng khi thực lực lớn mạnh có

thể đối kháng với Lục Minh, giai đoạn hiện tại lấy ra không có bất kỳ công dụng gì, chỉ có thể bị khắc chế.

Dù sao Lục Minh cũng đã nắm giữ một bộ phận Nguyên Đầu.

Dù cho chỉ có mười phần trăm. "Dỡ cối giết lừa, qua cầu rút ván?" Lục Minh cười như không cười nhìn Kiếm Đạo Chúa Tể.

Vừa rồi khi luyện hóa Kiếm Đạo Nguyên Đầu, hắn cảm giác không thích hợp.

Phần hạch tâm của Kiếm Đạo Nguyên Đầu, ẩn ước thấy quang huy màu bạc nở rộ.

Tuy rằng chợt lóe lên rồi biến mất, nháy mắt vô tung.

Người bình thường có lẽ chú ý không được điểm này.

Bởi vì không hiểu rõ Nguyên Đầu.

Nhưng Lục Minh không giống, hắn có "kinh nghiệm" tương đối sung túc.

Dù sao cũng từng giao thủ với đại lượng Đa Nguyên.

Kinh nghiệm tích lũy thực sự là quá nhiều.

Cho nên Lục Minh tự nhiên sinh ra suy nghĩ muốn xử lý Kiếm Đạo Chúa Tể.

Bởi vì Kiếm Đạo Chúa Tể trước đó làm việc cũng không thành thật.

Lại kết hợp một màn Lục Minh vừa nhìn thấy.

Lục Minh cũng không ngốc, nháy mắt đoán được Kiếm Đạo Chúa Tể đang giở trò.

Lục Minh đối với Kiếm Đạo Chúa Tể vốn đã có sát ý mông lung.

Giờ phút này đối phương giở trò, vậy chẳng phải là chủ động tìm

chết sao?

Kiếm Đạo Chúa Tể tựa hồ không có ý thức được điểm này? "Ý gì?" Nghe Lục Minh lặp lại tám chữ "dỡ cối giết lừa" và "qua cầu rút ván", khiến trong lòng Kiếm Đạo Chúa Tể cực độ bất an, Lục Minh sẽ không thật sự muốn làm vậy chứ?

Nghĩ đến đây, trong lòng Kiếm Đạo Chúa Tể xuất hiện một tia ngoan ý.

Nếu như Lục Minh thật sự muốn nhắm vào hắn, muốn xử lý hắn.

Giờ phút này hắn tốt hơn lúc trước một chút, sẽ cắn xuống một miếng thịt của Lục Minh trước khi chết, sẽ không để Lục Minh thuận lợi tiến hành tiếp đâu! "Yên tâm đi, tôi không phải loại người đó.

Nếu như tôi muốn xử lý ông, lại cần gì phải đợi đến bây giờ?" Giọng nói Lục Minh truyền đến, bình tĩnh nhìn Kiếm Đạo Chúa Tể.

Ân, câu nói này của Lục Minh tự nhiên là nói dối.

Bất quá Lục Minh có thể cảm nhận sự biến hóa trên người Kiếm Đạo Chúa Tể.

Cho nên hơi "an ủi" đối phương một chút. "Vậy là lựa chọn tốt nhất!" Nghe Lục Minh nói, Kiếm Đạo Chúa Tể nhìn về phía Lục Minh.

Phát hiện ánh mắt Lục Minh bình tĩnh, không giống đang nói dối.

Điều này khiến Kiếm Đạo Chúa Tể hơi thở phào nhẹ nhõm. "Chẳng lẽ là do ta quá khẩn trương?" Kiếm Đạo Chúa Tể tự hỏi.

Hắn suy tư.

Bỗng nhiên cảm thấy, có lẽ Lục Minh từ đầu đến cuối đều không có ý nghĩ kia, có thể tất cả đều do mình não bổ, bởi vì quá khẩn trương rồi.

Dù sao nếu Lục Minh muốn xử lý hắn thì đã sớm ra tay rồi.

Lại vì sao phải đợi đến bây giờ?

Lúc đầu hắn đâu có bất kỳ lực phản kháng nào!

Khi đó Lục Minh có thể trực tiếp ma diệt hắn, kế thừa Kiếm Đạo Nguyên Đầu, tuy rằng luyện hóa có lẽ sẽ gặp một chút tỏa chiết, nhưng chung quy không có vấn đề lớn.

Cho nên câu nói kia của Lục Minh kỳ thực có đạo lý.

Kiếm Đạo Chúa Tể vì thế phản tư, có lẽ thật sự là vấn đề của mình.

Sau đó ước chừng qua 0.01 giây.

Ân, Kiếm Đạo Chúa Tể cảm thấy mình quá ngây thơ rồi!

Bởi vì trước mắt bỗng nhiên hoa lên, sau đó cảm giác chỗ vai truyền đến đau đớn kịch liệt, đạo linh hồn ý thức thể nháy mắt bị xé rách ra!

Lục Minh đã sớm biến mất tại chỗ, linh hồn chi lực trong tay hắn ngưng cố, gia đa đại đạo, pháp tắc chi lực gia trì, hình thành một thanh Khai Thiên Thần Kiếm!

Chương 254

Giờ phút này Lục Minh tay cầm Khai Thiên Thần Kiếm, mãnh liệt bổ tới.

Ở trong chiều không gian đặc thù này, hư không nháy mắt nứt toác sụp đổ.

Bởi vì vừa rồi còn đang suy tư, cho nên Kiếm Đạo Chúa Tể không có tránh thoát một kích của Lục Minh.

Khai Thiên Thần Kiếm mãnh liệt chém trúng xương bả vai bên trái của hắn.

Lục Minh thực lực vốn mạnh hơn Kiếm Đạo Chúa Tể.

Giờ phút này lại là một kích khủng bố có dự mưu, bắn trúng Kiếm Đạo Chúa Tể.

Vậy kết quả tự nhiên không cần nói nhiều.

Một kiếm uy lực bất phàm kia trực tiếp đem Kiếm Đạo Chúa Tể chém xéo làm hai nửa.

Đạo linh hồn thể của Kiếm Đạo Chúa Tể nháy mắt sụp đổ!

Kiếm Đạo Chúa Tể bởi vì tất cả...

Bởi vì thống khổ kịch liệt vô cùng trên người...

Nháy mắt "tỉnh"! "Cậu đang làm gì?

Vì sao bỗng nhiên ra tay với ta?" Tiếng kêu rên thống khổ từ trong miệng Kiếm Đạo Chúa Tể truyền ra, linh hồn thể của hắn nháy mắt bị xé rách sụp đổ, nhưng y nguyên tàn tồn.

Chung quy không có bị miểu sát, hắn có một số thủ đoạn và năng lực.

Kiếm Đạo Chúa Tể điên cuồng kéo ra khoảng cách với Lục Minh.

Ánh mắt có chút điên cuồng nhìn Lục Minh!

Trong mắt hắn có rất nhiều sự không cam lòng và khó hiểu.

Không rõ ràng Lục Minh vì sao bỗng nhiên động thủ với hắn!

Dù sao, theo Kiếm Đạo Chúa Tể vừa rồi suy nghĩ, Lục Minh không nên ra tay với hắn, Lục Minh không có lý do làm vậy, nhưng Lục Minh lại cứ làm vậy.

Vừa đúng lúc hắn khẳng định mọi chuyện xong!

Giản trực là kỳ sỉ đại nhục! "Quá đáng tiếc, suýt chút nữa là có thể đương trường chém chết ông!" "Về phần tôi vì sao phải làm như vậy, vì sao ông còn hỏi tôi vấn đề này?

Ông không biết nguyên nhân sao?

Thật coi tôi là kẻ ngu à?" "Ông không lưu lại bố cục trong Kiếm Đạo Nguyên Đầu, tôi đối phó ông làm gì?

Còn không phải vì ông không quá thành thật!" Lục Minh tay cầm Khai Thiên Thần Kiếm, trên mặt lộ ra sắc mặt di hám.

Bởi vì vừa rồi suýt chút nữa, là có thể đem Kiếm Đạo Chúa Tể trực tiếp mạt sát.

Chỉ tiếc không có thành công.

Lục Minh nhịn không được cảm khái.

Đa Nguyên là Đa Nguyên, dù cho tất cả đã thành quá khứ thức.

Nhưng đối phương y nguyên nắm giữ thủ đoạn siêu phàm thoát tục.

Muốn đem hắn nháy mắt miểu sát, quả thực là chuyện không thể nào. "Cậu phát hiện rồi?

Không đúng, cậu cố ý lừa ta!?" Sắc mặt Kiếm Đạo Chúa Tể hơi đổi, nhịn không được mở miệng.

Lục Minh vừa nghe, trong mắt có vẻ bỉ di chợt lóe. "Tôi đích xác phát hiện tất cả, không phải cố ý lừa ông.

Ẩn tàng bố cục lại không tốt, bị tôi nhìn trộm được, vì sao ông sẽ có suy nghĩ, cho rằng tôi đang cố ý lừa ông?

Tôi cũng không phải hạng người nhãn quang thiển cận!" Lục Minh thản nhiên nói.

Nghe Lục Minh nói một phen, Kiếm Đạo Chúa Tể bỗng nhiên không biết nên nói gì.

Kỳ thực hắn không tin tưởng tất cả những gì Lục Minh nói.

Trải qua chuyện lúc trước, Kiếm Đạo Chúa Tể đã đóng cho Lục Minh cái "dấu" kẻ lừa đảo.

Nhưng trước mắt tất cả đều không quan trọng nữa.

Quan trọng là song phương xé rách da mặt, muốn triển khai kích chiến.

Tất cả những gì trước đó đều nói uổng rồi, Lục Minh muốn xử lý hắn!

Nhưng Kiếm Đạo Chúa Tể thực lực như hôm nay không đủ mạnh, đại khái suất không phải đối thủ của Lục Minh, thử hỏi ở trước mắt, Kiếm Đạo Chúa Tể nên làm thế nào? "Vừa rồi nói chuyện tốt đẹp, cứ phải giờ phút này xé rách da mặt sao?

Tất cả không thể bỏ qua được à?" Kiếm Đạo Chúa Tể hiện tại sái thoát một điểm.

Hắn muốn cử lợi kiếm, cùng Lục Minh kịch liệt đại chiến.

Sau đó đem Lục Minh xuyên thấu, đem Lục Minh chém giết tại

đây.

Thật sự dạy dỗ Lục Minh, cái gì mới là Kiếm chân chính.

Bởi vì nếu là vừa rồi, hắn lợi dụng Khai Thiên Thần Kiếm, có nắm chắc một trăm phần trăm chém giết Lục Minh, để hắn chạy không thoát.

Bởi vì đối với kiếm, không có ai hiểu hơn hắn.

Nhưng về tất cả những điều này, Kiếm Đạo Chúa Tể đều không thể làm.

Bởi vì đánh không lại Lục Minh!

Song phương triển khai đại chiến, hắn tất nhiên là phe thua.

Sung kỳ lượng chỉ làm cho Lục Minh thảm một chút, hoặc là làm cho Lục Minh không dễ chịu một chút.

Cho nên Kiếm Đạo Chúa Tể nghiến răng nghiến lợi.

Thử nghiệm ngăn cản một trận đại chiến, song phương nâng chén ngôn hoan. "Ông đang nói đùa?

Chuyện đã làm rồi sao có thể bỏ qua?

Tôi biết dã tâm lang sói của ông, biết ông sẽ ra tay với tôi, tất cả đều không có sự cần thiết để tiếp tục nữa, trực tiếp triển khai quyết chiến cuối cùng đi!" Lục Minh dùng ánh mắt nhìn thằng ngu mà nhìn Kiếm Đạo Chúa Tể.

Kiếm Đạo Chúa Tể sắc mặt tối sầm.

Triển khai quyết chiến cuối cùng hắn cảm thấy không vấn đề.

Nhưng như hôm nay thực lực nhược tiểu, cùng Lục Minh đánh cái rắm! "Tam thập lục kế tẩu vi thượng sách!" Cắn răng, Kiếm Đạo Chúa Tể cũng nhìn thấu.

Ở giờ phút này không chút do dự xoay người, sức mạnh bạo phát.

Tốc độ nhanh siêu việt vận tốc ánh sáng, siêu việt thời gian!

Tại một khắc này, Kiếm Đạo Chúa Tể thiêu đốt sinh mệnh lực cận tồn trên người, Kiếm Đạo Nguyên Đầu chi lực, bởi vì hắn muốn sống sót.

Trước mắt biện pháp duy nhất có thể sống sót là đào tẩu.

Giờ phút này đường đi chưa bị phong tử, còn có cơ hội đào tẩu.

Dù cho hy vọng có chút mong manh.

Bởi vì Lục Minh thực lực mạnh hơn, có xác suất lớn có thể ngăn cản hắn.

Về phần lời Kiếm Đạo Chúa Tể nói trước đó, muốn cùng Lục Minh liều mạng, dù cho chết, cũng muốn trước khi chết cắn xuống một miếng thịt của Lục Minh.

Ân, những suy nghĩ này sớm đã bị Kiếm Đạo Chúa Tể ném ra sau đầu.

Bởi vì Lục Minh biểu hiện quá cường đại.

Vừa rồi suýt chút nữa, đem hắn đương trường kích tễ!

Kiếm Đạo Chúa Tể bỗng nhiên cho rằng, cùng Lục Minh đại chiến, hoặc là ngay cả một miếng thịt đều cắn không được!

Chương 255

Tất cả đều không có ý nghĩa.

Đã như vậy, hiện tại đào tẩu mới là lựa chọn tốt nhất.

Bởi vì có xác suất sống.

Lựa chọn cùng Lục Minh chiến, vậy thì thật sự một chút xác suất sống sót đều không có. "Muốn ngay trước mặt tôi đào ly, ông đang nói đùa sao?" Nhìn Kiếm Đạo Chúa Tể thiêu đốt tất cả, liều mạng bôn ba.

Tuy rằng đối phương tốc độ siêu việt vận tốc ánh sáng, đạt đến một trình độ kinh người, thậm chí nhất định trình độ thượng siêu việt bộ phận Đan Thể Vũ Trụ cấp đỉnh phong.

Nhưng thì tính sao chứ?

Ngay trước mặt Lục Minh, Kiếm Đạo Chúa Tể muốn đào tẩu?

Đang nói đùa! "Ông tưởng tôi vừa rồi cùng ông nhàn liêu lâu như vậy là đang làm gì chứ?

Phản diện chết vì nói nhiều cái đạo lý này tôi hiểu!

Sở dĩ làm như vậy, bởi vì tôi đang âm thầm phong tỏa chiều không gian này, đường lui của ông sớm đã bị tôi cắt đứt, ông có thể chạy đi đâu?

Kết quả sớm đã chú định, ông sẽ ngã xuống tại nơi này!" Giọng nói Lục Minh truyền đến, mang theo sự bình tĩnh thản nhiên.

Tất cả sớm đã thành định cục, Kiếm Đạo Chúa Tể không đường có thể đi.

Nghe câu nói này của Lục Minh...

Lại rõ ràng cảm thụ chiều không gian chung quanh có biến hóa rõ

ràng.

Sắc mặt Kiếm Đạo Chúa Tể hơi đổi.

Bởi vì Lục Minh hình như không nói hoảng, hắn nói thật, chiều không gian này bị phong tỏa rồi, giờ phút này hắn hình như thật sự không đường có thể đi!

Trên mặt Kiếm Đạo Chúa Tể lộ ra một tia bi phẫn.

Có xúc động muốn chửi thề.

Bị Lục Minh lừa rồi, hắn cho rằng còn có khả năng bỏ chạy.

Nhưng trên thực tế Lục Minh sớm đã đem đường lui của hắn đoạn tuyệt, đem chung quanh hóa thành cấm khu, căn bản không đường có thể trốn, nơi này không có đường ra.

Nhìn như vậy, hành vi vừa rồi của hắn thật ngốc.

Thảo nào Lục Minh dùng ánh mắt như vậy nhìn hắn!

Giống như nhìn kẻ ngu và thiểu năng! "Hiện tại đối với ông chỉ có một lựa chọn.

Đó là cùng tôi một trận chiến!

Chỉ cần có thể hoạch thắng, tất cả đều tốt, thậm chí có thể chúa tể tính mệnh của tôi, phản chi thất bại, cuối cùng cũng chỉ có một kết quả." Lục Minh ánh mắt phiêu hốt, rơi vào trên người Kiếm Đạo Chúa Tể.

Kiếm Đạo Chúa Tể không còn thiêu đốt sức mạnh trên người nữa.

Để đổi lấy tốc độ đào ly đáng sợ nơi này.

Bởi vì không được chọn, đường lui không còn.

Giờ phút này Kiếm Đạo Chúa Tể xoay người nhìn về phía Lục Minh, ánh mắt u u.

Thanh âm hàm oán từ trong miệng hắn truyền ra: "Phải không?

Tôi hiếu kỳ, rốt cuộc câu nào của cậu là thật, câu nào là giả?

Lúc đầu ký tên khế ước với tôi, nhưng khế ước kia không có tác dụng, chỉ có thể chế hành tôi, hiện tại cậu lại muốn một tay hủy đi khế ước, giết chết tôi.

Cậu thật sự có lời nói thật sao?

Tôi khả năng không phải đối thủ của cậu!" Kiếm Đạo Chúa Tể đang chất vấn, trong mắt hắn có sát ý nảy sinh.

Kiếm Đạo Chúa Tể vô cùng phẫn nộ.

Lục Minh muốn xử lý hắn, bố hạ thiên la địa võng.

Khiến hắn không phẫn nộ sao!? "Tôi nói rồi, nếu ông không tính kế tôi, tất cả đều sẽ không phát sinh.

Chỉ có thể trách ông tham đắc vô yếm, có ý nghĩ quá phận." Lục Minh bình tĩnh mở miệng.

Trước đó hắn chỉ có ý nghĩ, cảm thấy Kiếm Đạo Chúa Tể quá nguy hiểm.

Ép khô giá trị sau đó đem hắn xử lý.

Nhưng cũng chỉ là ý nghĩ.

Ở Lục Minh xem ra, nếu Kiếm Đạo Chúa Tể đầy đủ thành thật.

Kỳ thực cũng không nhất định phải xử lý đối phương.

Nhưng trọng điểm là Kiếm Đạo Chúa Tể cũng không thành thật, sớm trước đó đã lưu lại hậu thủ, thử hỏi trong tình huống này, hắn nên làm ra lựa chọn như thế nào?

Vốn muốn xử lý, cái ý nghĩ này cũng tự nhiên gia trọng.

Lục Minh cũng tự nhiên sẽ ra tay! "..." Nghe Lục Minh nói, Kiếm

Đạo Chúa Tể không nói gì.

Bởi vì hắn biết Lục Minh nói cũng là sự thật.

Nhưng mỗi người đều tiêu chuẩn kép. "Thắng làm vua thua làm giặc, ta không còn gì để nói!

Giết ta...

Xem xem ngươi có hay không năng lực này!" Đường lui bị đoạn tuyệt, như hôm nay Kiếm Đạo Chúa Tể không có lựa chọn.

Đứng tại chỗ, nguyên bản oán khí phẫn nộ, nhất thời quét sạch!

Kiếm Đạo Chúa Tể bỗng nhiên khôi phục bình tĩnh, chỉ đạm mạc nhìn chằm chằm Lục Minh.

Đây mới là bản chất của hắn... mới là hắn đã từng! "Tôi cảm thấy tôi có năng lực này." Lục Minh cười, sau đó một giây sau biến mất tại chỗ.

Khai Thiên Thần Kiếm bị Lục Minh huy động, trực tiếp triều Kiếm Đạo Chúa Tể chém tới!

Một đạo kiếm khí sắc bén bạo phát!

Dải lụa hàn quang kia, có thể dễ dàng hủy diệt vũ trụ. "Oanh long long!" Tiếng nổ vang to lớn vô cùng truyền ra, kiếm khí nháy mắt xuyên việt trùng trùng không gian, mãnh liệt xé rách tất cả, buông xuống trước mặt Kiếm Đạo Chúa Tể, muốn quán xuyên hắn!

Một kích đáng sợ của Lục Minh, có thể oanh sát Đan Thể Vũ Trụ đỉnh phong.

Bởi vì Lục Minh thực lực mạnh lên rồi!

Lục Minh luyện hóa một phần mười Kiếm Đạo Nguyên Đầu.

Như hôm nay Lục Minh thực lực là bán bộ Đa Nguyên.

Tâm thần hoảng hốt, cực độ bất an, nhìn kiếm khí công kích của Lục Minh, Kiếm Đạo Chúa Tể buồn bực muốn chết, hắn có thể cảm nhận kiếm khí cường đại...

Nhưng cũng chỉ đến thế mà thôi.

Ở Kiếm Đạo Chúa Tể xem ra, kiếm khí của Lục Minh trừ uy lực lớn chút thì không có ưu điểm gì, trong đó có sơ hở, có thể ngói giải.

Nhưng đó là khi thực lực đạt đến trình độ nhất định.

Với thực lực Kiếm Đạo Chúa Tể như hôm nay, căn bản ngói giải không được.

Thậm chí đều ngăn không được! "Trước khi chết ta cũng muốn cắn xuống một miếng thịt!" Nghiến răng nghiến lợi, trong lòng Kiếm Đạo Chúa Tể nghĩ.

Trước đó hắn không muốn làm vậy.

Chương 256

Cảm thấy xác suất thành công quá thấp, sẽ tiền mất tật mang.

Nhưng hiện tại không được lựa chọn, chỉ có thể đi bác một bác. "Tam thước trường kiếm, khả tru nhật nguyệt tinh thần!" Trong miệng truyền ra tiếng gào thét áp ức.

Kiếm Đạo Chúa Tể chỉ có một kiếm, chỉ có một lần cơ hội xuất thủ!

Bởi vì một lần cơ hội này nhất định, liền sẽ bạo tễ vong.

Bởi vì một kích kia của Lục Minh tất nhiên sẽ diệt sát hắn!

Thanh âm rơi xuống, thân thể Kiếm Đạo Chúa Tể biến mất tại chỗ, cả người đắm chìm trong ánh sáng, hoàng hoàng thần uy, hạo nhiên thiên hạ.

Ngay sau đó một luồng kiếm quang cực hạn sáng lên! "Vút!" Một đạo thanh âm phá không truyền đến, ẩn ước xé mở chiều không gian.

Kiếm quang kia xuất động, biến mất tại chỗ, vô ảnh vô tung.

Ngay sau đó trái tim Lục Minh kịch liệt nhảy lên.

Đó là một loại cảm giác phi thường bất an, khó có thể hình dung. "Ở nơi đó!" Lục Minh bỗng nhiên nhìn về phía ngực mình, hư không nơi đó sụp đổ, ngay sau đó kiếm quang sắc bén chi cực thế mà từ trong đó phun trào ra.

Kiếm Đạo Chúa Tể để công kích của hắn vòng qua công kích của Lục Minh.

Hắn sớm đã buông tha đề kháng, muốn cho Lục Minh một cú nhớ đời!

Trong tình huống biết rõ kết quả cuối cùng, hắn làm ra phản kháng kịch liệt nhất! "Quả nhiên thuần túy!" Lục Minh trong lòng cảm khái, nhưng động tác trên tay không chậm.

Hai tay hắn hợp nhất, mãnh liệt hướng kiếm quang nơi lồng ngực vỗ tới.

Tại một khắc này, giữa hai tay Lục Minh có sức mạnh màu vàng nhạt hiện lên, hình thành một tầng "khôi giáp", có mạc đại sức mạnh, cực vi cường đại. "Rắc rắc rắc!" Một khắc sau trong lòng bàn tay Lục Minh truyền đến va chạm kịch liệt.

Hai tay Lục Minh vỗ vào trên kiếm quang!

Kiếm khí bá đạo khuấy động, muốn đem hai tay Lục Minh đẩy ra, muốn đâm vào lồng ngực, chỉ là một màn này lại có khả năng xuất hiện sao!?

Lục Minh ra tay, sao có thể bị dùi lỗ hổng? "Đủ quả đoán và ngoan lạt, nhưng thực lực không được.

Kết quả chỉ có một!" Lục Minh trong miệng gào thét, giữa hai tay hắn mãnh liệt dùng sức.

Kiếm khí bá đạo nguyên bản thôi động hai tay Lục Minh, nháy mắt bị phấn toái, gần như không có lực đề kháng, nháy mắt ngói giải, thưa thưa thớt thớt! "Quả nhiên, nguyện vọng không có hoàn thành sao?" Ở một bên khác, Khai Thiên Thần Kiếm chi lực của Lục Minh thăng đẳng.

Mãnh liệt chém vào vị trí Kiếm Đạo Chúa Tể sở hữu vừa rồi.

Một màn hư ảo trình hiện, trên vị trí đó hiện lên thân ảnh Kiếm Đạo Chúa Tể, hắn vẫn luôn chưa từng rời khỏi vị trí, hành vi vừa rồi bất quá là bị che giấu.

Giờ phút này, công kích bá đạo bị Lục Minh phá toái.

Sức mạnh của hắn toàn diện mất hiệu lực.

Địa phương ẩn tàng lại bị Khai Thiên Thần Kiếm công kích.

Tự nhiên sẽ hiển lộ ra thân hình, lộ tại trước mắt Lục Minh.

Kiếm Đạo Chúa Tể cảm khái, ánh mắt nhìn hướng Lục Minh mang theo thổn thức.

Thời khắc cuối cùng trong sinh mệnh Kiếm Đạo Chúa Tể, tịnh không có nguyền rủa Lục Minh, chỉ có chút ủ rũ mà thôi, chung quy không có phục sinh thành công.

Trước đó bất quá là nam kha nhất mộng, hắn đã chết ở vô số năm trước.

Như hôm nay phục sinh bất quá là một tia khế cơ, nhưng chưa có kết quả.

Trong Vô Gian Ngục, Lục Minh bỗng nhiên mở hai mắt ra.

Từ chiều không gian đặc thù quay về.

Hồi quy hiện thế.

Cùng một sát na trước mắt Lục Minh xuất hiện một đạo quang ảnh.

Bộ dáng Kiếm Đạo Chúa Tể!

Chỉ là đạo quang ảnh này biến mất với tốc độ mắt thường có thể thấy được, đầy trời quang trạch phân phi, như bọt nước, lại giống như hồ điệp đang nhảy múa. "Chung quy vẫn chết rồi." Thanh âm Kiếm Đạo Chúa Tể truyền đến.

Mang theo một tia di hám và cảm khái.

Toàn bộ quá trình trong đó Lục Minh vô động vu trung.

Tịnh không có cảm xúc gì, bởi vì là địch nhân.

Vừa rồi Lục Minh thành công, cho nên xử lý Kiếm Đạo Chúa Tể.

Nếu như Kiếm Đạo Chúa Tể thành công.

Hắn có năng lực giết chết Lục Minh cũng tuyệt đối sẽ không do dự.

Lục Minh sẽ không ôn nhu với địch nhân.

Bất quá sau khi Kiếm Đạo Chúa Tể cuối cùng chết đi.

Lục Minh chung quy vẫn nói một câu.

Trong ánh mắt hắn mang theo đạm đạm vô tình, phảng phất nhìn thấu quy tắc. "Chung quy không thuộc về thời đại này, là một bộ phận của lịch sử.

Cuối cùng sẽ bị mai táng." Dứt lời, thực lực Lục Minh hạ xuống với tốc độ mắt thường có thể thấy được.

Thương Thiên Hóa Thân giải trừ.

Hỗn Độn Thần Ma chi khu giải trừ.

Mười vạn tám ngàn loại khả năng chiến lực gia trì giải trừ.

Lục Minh đang tán đi một số sức mạnh, không định vận dụng.

Bởi vì đại chiến kết thúc.

Duy trì những chí cao chi thuật này, Lục Minh cần lãng phí sức mạnh.

Tất cả tự nhiên nên vẽ lên dấu chấm tròn.

Nhưng dù cho như vậy, khi Lục Minh giải trừ những chí cao chi thuật này.

Thực lực Lục Minh y nguyên cường đại!

Siêu việt Vũ Trụ cấp, đạt đến một cái tầng thứ khác.

Đan Thể Vũ Trụ cấp đỉnh phong!

Chân chính đỉnh phong!

Tại Đan Thể Vũ Trụ cấp đỉnh phong cũng là người nổi bật, cường đại vô cùng.

Giải trừ đông đảo chí cao chi thuật, thực lực Lục Minh hạ xuống không ít.

Nguyên nhân cũng phi thường đơn giản.

Đó là bởi vì Lục Minh kế thừa Kiếm Đạo Nguyên Đầu.

Dù Lục Minh như hôm nay luyện hóa Kiếm Đạo Nguyên Đầu chỉ có mười phần trăm.

Nhưng thực lực Lục Minh, trong tình huống kết hợp những chí cao chi thuật kia, đạt đến bán bộ Đa Nguyên, dù cho đem những chí cao chi thuật kia toàn bộ giải trừ, không vận dụng những sức mạnh kia, thực lực Lục Minh cũng là Đan Thể Vũ Trụ cấp đỉnh phong.

Do đó có thể thấy được Nguyên Đầu rốt cuộc cường đại đến mức nào.

Cũng làm cho nguy cơ trong lòng Lục Minh càng thêm sâu sắc. "Đa Nguyên thập phần cường đại, ta dùng đa chủng chí cao chi thuật, miễn cưỡng có thể đi tới bán bộ cái tầng thứ kia, trước đó ta đại chiến với bọn họ lại miễn cưỡng có thể chiếm cứ ưu thế.

Chương 257

Bọn họ từ đầu đến cuối đều không có phát huy toàn bộ thực lực?" Do sự biến hóa của bản thân, Lục Minh hiểu ra nhiều thứ.

Có thể phát giác được một số điều không hợp lý lúc trước.

Những Đa Nguyên kia biểu hiện tịnh không cường đại vô cùng.

Có thể hoành đẩy tất cả địch nhân!

Cùng thực lực tăng lên có sự không xứng đôi rõ ràng.

Chỉ có thể chứng minh một điểm.

Những Đa Nguyên từng chiến đấu với Lục Minh.

Chiến lực của bọn họ không có hoàn toàn phát huy ra.

Tất nhiên là ẩn tàng một số thực lực.

Hoặc giả là không phải ẩn tàng, mà là bị thương... chưa khôi phục tốt?

Tổng chi khả năng có rất nhiều, nhưng có một điểm Lục Minh không ngoài ý muốn.

Đó là bọn họ sớm muộn sẽ khôi phục.

Chờ một khi khôi phục.

Tất nhiên là khúc dạo đầu của trận đại chiến sử thi kia.

Lục Minh cũng khẳng định một điểm, sẽ bị người tìm tới cửa. "Phải nhanh chóng luyện hóa Kiếm Đạo Nguyên Đầu!" Trong lòng Lục Minh có quyết định.

Đây cũng là chuyện tất nhiên.

Kiếm Đạo Nguyên Đầu trong tay, biện pháp cường đại đã nắm

chắc.

Nếu như không sấn cơ đề thăng thực lực, không phải kẻ ngu sao?

Lục Minh cảm thấy, tiếp theo sẽ không an ninh.

Chưởng ác Kiếm Đạo Nguyên Đầu.

Những địch nhân kia, tất nhiên sẽ thấy rõ một số manh mối, cũng tất nhiên sẽ tìm phiền toái, ngăn cản hắn chưởng ác Kiếm Đạo Nguyên Đầu.

Một số Đa Nguyên cục ngoại cũng có khả năng sẽ ra tay.

Bởi vì dụ hoặc của một cái Nguyên Đầu, đủ để bọn họ động tâm.

Lại có khả năng không muốn đạt được?

Nghĩ đến đây, cảm giác cấp bách của Lục Minh càng mạnh hơn. ...

Suy nghĩ của Lục Minh đích xác không sai.

Trong thế giới hạo hãn vô tận, trong tinh hà thôi xán lãng mạn.

Giờ khắc này có cường giả mở hai mắt ra!

Đó là khi Kiếm Đạo Chúa Tể biến mất tại hiện thế, hắn có sở sát giác, là một người quen thuộc...

Tự hồ đã ngã xuống? "Ai đã ngã xuống?" Thanh âm nỉ non cổ lão truyền khắp cả phiến thế giới.

Có Đa Nguyên trong lòng run lên.

Vừa rồi cảm thụ khí tức quen thuộc ngã xuống.

Sinh mệnh triệt để tiêu vong.

Có thể để cho hắn có cảm thụ như thế, tịnh quen thuộc "người", tất nhiên là Đa Nguyên.

Nhưng rốt cuộc vị tồn tại nào ngã xuống đây?

Lại là ai ra tay, trong vô thanh vô tức liền để hắn ngói giải?

Hiếu kỳ, muốn đi tham tra chân tướng.

Tịnh không phải một chuyện gian nan.

Trong vô số song song thế giới, từng đạo lại từng đạo hóa thân có liên quan đến hắn, thuộc về một bộ phận Nguyên Đầu bắt đầu du tẩu, tham tri chân tướng.

Người giống như vị Đa Nguyên này tịnh không phải số ít.

Quá nhiều người đều cảm thụ được tất cả.

Phân phân vận dụng thủ đoạn.

Đa Nguyên nhất liên thủ đi tham tra chân tướng một sự kiện là rất khủng bố.

Rất nhanh, kết quả cuối cùng liền trình hiện tại trước mặt mọi người.

Khí tức trước đó chợt lóe là Kiếm Đạo Đa Nguyên!

Đã ngã xuống, đã chết đi.

Có Đa Nguyên, hỏi ra vấn đề. "Ở vô số kỷ nguyên trước, Kiếm Đạo Chúa Tể không phải đã ngã xuống rồi sao?

Vì sao vừa rồi lại có khí tức của hắn chợt lóe?

Trước đó chưa chết, hiện tại mới triệt để ngã xuống sao?" Từng câu hỏi lóe lên.

Đa Nguyên lâm vào trầm tư.

Có một vị Đa Nguyên tắc nháy mắt minh bạch chân tướng là như thế nào.

Đó là tồn tại từng bố cục tại vũ trụ Marvel và vũ trụ Dragon Ball! "Có người tụ tập Kiếm Đạo Nguyên Đầu, ngoài ý muốn kích hoạt

Kiếm Đạo Chúa Tể đã từng chết đi, sau đó lại xử lý hắn, chiếm cứ Kiếm Đạo Nguyên Đầu!" Vị Đa Nguyên kia đoán được chân tướng.

Sắc mặt hắn biến hóa, cho rằng làm giá y cho người khác.

Bố cục vô số năm tháng, cuối cùng không có thành công.

Đầu lại bị người khác nhanh chân đến trước?

Vị Đa Nguyên này trong lòng khó chịu, có ý định đánh, dưới song trọng xu thế của lợi ích và tâm tình, hắn đi tìm tung tích Lục Minh.

Muốn bắt lấy hắn, đem Kiếm Đạo Nguyên Đầu một lần nữa lấy lại!

Hắn biết muốn đem Kiếm Đạo Nguyên Đầu luyện hóa cần năm tháng đằng đẵng, không có khả năng trong thời gian ngắn đem nó hoàn toàn nắm giữ, trở thành tân Nguyên Đầu chi chủ.

Cho nên hắn có thời gian.

Chỉ bất quá động tác phải hơi nhanh một chút. "Là chân tướng sao?" Đột nhiên, vị Đa Nguyên này minh bạch chân tướng đã bị Đa Nguyên khác tham tri.

Bởi vì khi vị Đa Nguyên này suy tư chuyện này, cảm xúc ba động kịch liệt.

Bị đối thủ của hắn, một vị Đa Nguyên thập phần am hiểu phép thuật lắng nghe tâm tư, sững sờ từ trong lòng tham tri được, quả đoán đem công bố ra ngoài.

Các Nguyên Đầu khác cũng nháy mắt biết chân tướng.

Bao quát Thiên Nguyên Đầu cùng với Địa Ngục Nguyên Đầu.

Thậm chí có Vô Hạn!

Đều ở dưới một chiều không gian đặc thù, có thể tiếp thu một số

tin tức, giờ phút này lắng nghe được chân tướng, đều trợn tròn mắt.

Vô số năm sau, một vị tân Đa Nguyên muốn xuất hiện sao?

Trong lòng rất nhiều Nguyên Đầu đều có suy nghĩ tương tự.

Nhưng rất nhanh cười lạnh vô cùng.

Bởi vì không có ai sẽ để một màn này xuất hiện.

Chương 258

Bọn họ đều có tâm tư xử lý Lục Minh, thủ đại chi.

Dù sao đó chính là Kiếm Đạo Nguyên Đầu!

Dù cho ở trong Nguyên Đầu, đều thuộc về loại cường đại, mang sức mạnh "công", lại qua một đoạn năm tháng, cũng không cần mấy cái kỷ nguyên, trận đại chiến sử thi kia có khả năng sẽ lần nữa bạo phát, ai không hy vọng sức mạnh của mình mạnh hơn một chút?

Chỉ có như vậy mới có thể thắng xuất trong thời loạn thế hoàng hoàng!

Lục Minh muốn tồn hoạt trong hoàn cảnh bầy hổ rình mồi.

Cũng không phải một chuyện đơn giản.

Càng huống chi có một số Đa Nguyên đối với Lục Minh vốn đã có tâm tất sát.

Bởi vì bản thân là cừu địch.

Không hy vọng Lục Minh lớn mạnh!

Ví dụ như Thiên Nguyên Đầu, tất cả Địa Ngục Nguyên Đầu.

Đối với Lục Minh tâm tất sát càng nặng!

Nhưng cũng không vội, như suy nghĩ của mọi người lúc đầu...

Bởi vì Lục Minh có thể bị rất nhiều Nguyên Đầu để mắt tới!

Thử hỏi trong tình huống này hắn có thể trốn đi đâu?

Cường giả Đa Nguyên dù cho đối mặt cũng sẽ kinh khủng một chuyện! "Bất quá chúng ta có thể liên thủ, suất tiên ra tay.

Ai bảo tên kia vận may, đạt được Kiếm Đạo Nguyên Đầu!

Có lý do càng nên xử lý hắn!" Có một số Nguyên Đầu đang nghị luận.

Đó là những kẻ có thù với Lục Minh, muốn triệt để xé xác hắn.

Trừ cái đó ra, những Nguyên Đầu có quan hệ tương đối "thân mật" với Lục Minh.

Giờ phút này đảo hiển đắc vô động vu trung.

Bởi vì không có gì phải dây dưa, Lục Minh có thể sống sót, vậy thì tốt nhất, quan hệ song phương chỉ sẽ càng thêm thân mật.

Nhưng nếu Lục Minh bạo tễ, tất cả giai hưu.

Lại đâu có thân mật khả ngôn chứ?

Phải biết mỗi một cái Nguyên Đầu, mỗi một vị Đa Nguyên.

Kỳ thực về bản chất đều là tương đối.

Chỉ là không có bất kỳ người nào nắm giữ sức mạnh cuối cùng, đi cắn nuốt người khác, cho nên mới có quan hệ phức tạp, nhưng nếu đem tất cả hóa chỉnh vi linh.

Đến cùng chỉ có một kết quả.

Nguyên Đầu cùng Nguyên Đầu chi gian giai đối lập, giai cừu địch.

...

Trong lòng Lục Minh bỗng nhiên có chút bất an, tại một khắc nào đó gia kịch diễn biến.

Bỗng nhiên bên người Lục Minh, hư không đang chậm rãi vặn vẹo.

Lục Minh nhìn sang, trong mắt lộ ra sắc cảnh giác.

Có người muốn buông xuống!?

Lục Minh kinh ngạc, nhanh như vậy đã bị người tìm tới cửa?

Là Nguyên Đầu nào?

Rất nhanh hư không bình tĩnh, vị kia lộ ra thân ảnh.

Bàn Xí Nga.

Giờ phút này buông xuống, tịnh không phải Nguyên Đầu khác. "Không ngờ nhanh như vậy đã thành công rồi." Bàn Xí Nga buông xuống nhìn Lục Minh mày hơi nhíu.

Giờ phút này khí tức Bàn Xí Nga cường thịnh, vô cùng cường đại.

Một tôn Hỗn Độn Thần Ma trước đó đã bị hắn hoàn toàn cắn nuốt.

Lúc đầu trong lòng hắn tràn đầy vui sướng.

Bởi vì trải qua "trùng trùng nguy cơ", rốt cục luyện hóa Hỗn Độn Thần Ma, khí tức giờ phút này cường đại đến mức không thiên tuyệt địa, vượt ra khỏi trước kia.

Nhưng cái vui sướng này vẻn vẹn tồn tại một hồi.

Bởi vì rất nhanh Bàn Xí Nga cao hứng không nổi.

Rất nhiều Nguyên Đầu nhất tề ra tay, thám thính Kiếm Đạo Nguyên Đầu.

Động tĩnh kia thực sự quá lớn, hắn không thể nào không cảm thụ được.

Thế là Bàn Xí Nga tìm tới Lục Minh.

Quá kinh ngạc, Lục Minh nhanh như vậy đã luyện hóa Kiếm Đạo Nguyên Đầu.

Càng quan trọng hơn là, trong Kiếm Đạo Nguyên Đầu có một tia vong hồn Kiếm Đạo Chúa Tể ngày xưa tồn tại, Lục Minh xử lý hắn sinh ra động tĩnh.

Lục Minh bị bày ở ngoài sáng rồi! "Quá trình có chút khúc chiết,

nhưng kết quả cuối cùng là tốt." Lục Minh trả lời một câu. "Tìm tôi làm gì?" Lục Minh lại hỏi Bàn Xí Nga một vấn đề.

Hắn hiếu kỳ, giờ phút này Bàn Xí Nga làm gì?

Đột nhiên buông xuống, làm Lục Minh tưởng là địch nhân đấy. "Ngươi không biết nguyên nhân cụ thể?

Chẳng lẽ vừa rồi không có cảm giác đại nạn lâm đầu?" Bàn Xí Nga nhìn Lục Minh một cái, giờ phút này vô ngôn.

Lục Minh vừa nghe, đôi mắt híp lại, không nói nhiều.

Bởi vì tất cả phát sinh quá nhanh, làm hắn có chút im lặng.

Mới vừa vặn luyện hóa Kiếm Đạo Nguyên Đầu, tổng cộng tính thời gian cũng không bao lâu, nhanh như vậy đã bị người để mắt tới sao?

Cái bị người để mắt tới này không chỉ một người.

Nhưng Lục Minh không nói lời nào, Bàn Xí Nga lại nói.

Thanh âm hắn truyền đến: "Ngươi bị Nguyên Đầu để mắt tới!

Tối thiểu cũng có mười vị Nguyên Đầu!

Tiếp theo một đoạn năm tháng, ngươi nhất định phải cẩn thận và coi chừng, bởi vì bọn họ sẽ tìm tới cửa nhằm vào ngươi, mưu đồ đem ngươi cắn nuốt!

Kiếm Đạo Nguyên Đầu khiến Nguyên Đầu nào cũng phải động tâm!" Thanh âm Bàn Xí Nga truyền ra, mang theo nghiêm túc.

Lục Minh nghe xong gật gật đầu, đạo lý này hắn minh bạch.

Cho nên lại nhịn không được thở dài.

Vốn định yên lặng phát dục, chờ cường đại rồi hoành tảo tất cả.

Nhưng đầu lại xuất hiện chuyện như vậy!

Đề tiền nhập tràng, bị một số người để mắt tới.

Đối mặt đội hình đáng sợ như vậy, Lục Minh biết một khi lạc đàn.

Một khi bị quần công.

Kết quả cuối cùng chỉ có một, tất tử vô nghi.

Đi vào vết xe đổ của Kiếm Đạo Chúa Tể.

Linh hồn triệt để tiêu vong, chôn vùi trong thiên địa.

Chương 259

Cuối cùng Kiếm Đạo Nguyên Đầu bị người khác đoạt đi, chiếm cứ, chưởng khống. "Vận khí không tốt." Nói như vậy, Lục Minh nhịn không được thở dài một hơi.

Trong lòng hắn bất lực. "Vút!" Bỗng nhiên, trên người Lục Minh có biến hóa xuất hiện, đột nhiên như vậy.

Lục Minh lồng ngực giờ phút này phiếm bạch sắc liệt quang!

Đột nhiên từ trong thân thể hắn phun trào ra.

Như cùng sử tiền cự thú đang hô hấp, phập phồng không ngừng.

Khí tức Lục Minh cũng mạnh lên với tốc độ mắt thường có thể thấy được! "???" Đối với biến hóa của bản thân, Lục Minh phi thường ngoài ý muốn.

Vừa rồi tất cả đều tốt đẹp, vì sao biến hóa đột nhiên như vậy?

Càng quan trọng hơn là, cái biến hóa này nguồn gốc từ chính bản thân hắn! "Thương Thiên Hóa Thân!" Lục Minh nháy mắt bạo phát Toàn Tri Quyền Hành!

Quét hình toàn thân, trực tiếp có kết quả.

Trên người hắn sở dĩ có biến hóa này, là Thương Thiên Hóa Thân chi biến!

Giờ phút này Thương Thiên Hóa Thân, đang tiến hành lột xác!

Có đại lượng thiên đạo nhân tử chú nhập, đang khiến nó gia cường. "Thương Thiên Hóa Thân của tôi đang mạnh lên!" Lục Minh ngữ khí dồn dập, nói ra câu này.

Tại một khắc này, trong lòng hắn có ý nghĩ.

Tự hồ đã minh bạch. "Thương Thiên Hóa Thân đang mạnh lên?" Bàn Xí Nga trước đó thấy Lục Minh sử dụng Thương Thiên Hóa Thân.

Đó là bộ phận quyền hành có liên quan đến Thiên Nguyên Đầu.

Giờ phút này Thương Thiên Hóa Thân mạnh lên, có đại lượng thiên đạo nhân tử chú nhập.

Tự hồ chỉ có thể chứng minh...

Đại biểu Thiên Nguyên Đầu, đang điên cuồng hướng chi nhánh Thiên Nguyên Đầu bên người Lục Minh, không ngừng chú nhập sức mạnh!? "Hắn muốn tỏa định ngươi!" Loại thời khắc này xuất hiện một màn này, đáp án rất dễ dàng bị đoán được.

Bàn Xí Nga nháy mắt đoán trúng!

Khẳng định là Thiên Nguyên Đầu ra tay.

Mưu đồ dùng biện pháp này tỏa định vị trí Lục Minh.

Về phần bước tiếp theo, đối phương muốn làm gì...

Chẳng lẽ không phải chuyện rõ ràng sao?

Lục Minh trước đó suy đoán không sai, có một số Nguyên Đầu thật sự to gan lớn mật.

Nhanh như vậy liền đối với hắn ra tay.

Chỉ là lúc đầu phán đoán sai lầm, lầm tưởng Bàn Xí Nga thành người khác, hiện tại kẻ mang ác ý, đệ nhất vị là Thiên Nguyên Đầu.

Trực tiếp thông qua Thương Thiên Hóa Thân, vãng lai chú nhập thiên đạo nhân tử.

Dùng phương thức khác loại giúp Lục Minh lớn mạnh.

Lấy đó xác định vị trí Lục Minh.

Chờ sau khi xác định được vị trí Lục Minh...

Tự nhiên sẽ quả đoán giết tới!

Thiên Nguyên Đầu thành công một nửa.

Lục Minh có thể cảm nhận sức mạnh tự thân bồng bột, đang biến cường. "Át chế cỗ sức mạnh kia lại!

Bằng không thì Thiên Nguyên Đầu sẽ cảm tri được.

Áp chế cỗ lực lượng kia, chuyện khác giao cho ta!" Bàn Xí Nga mày hơi nhíu, cáo tri Lục Minh nên làm gì.

Lục Minh gật gật đầu, biết tầm quan trọng của chuyện này.

Kiếm Đạo Nguyên Đầu chi lực bạo phát.

Lục Minh đã nắm giữ mười phần trăm quyền hành.

Vô số sức mạnh phong mang tất lộ từ trong cơ thể hắn như hoa quỳnh nở rộ.

Hung hăng trấn áp Thương Thiên Hóa Thân!

Chuẩn xác trấn áp cổ thiên đạo nhân tử đang biến cường kia. "Rắc rắc rắc!" Trong cơ thể Lục Minh chấn động, truyền đến tiếng vang nhỏ. "Xem ra bị sát giác rồi." Ở một bên khác, Thiên Nguyên Đầu mày hơi nhíu.

Từ sau khi biết Lục Minh nắm giữ Kiếm Đạo Nguyên Đầu.

Thiên Nguyên Đầu muốn xử lý Lục Minh, tâm tư càng phát ra vượng thịnh.

Bởi vì Lục Minh là địch nhân của hắn.

Bởi vì xử lý Lục Minh có chỗ tốt cực lớn.

So với những người khác, hắn có thể dễ dàng hơn trong việc tỏa định vị trí Lục Minh, cho nên hắn ra tay, câu động bộ phận quyền

hành từng thuộc về hắn ở bên phía Lục Minh, tuy rằng không cách nào nắm giữ những quyền hành kia, nhưng có thể tăng cường nó.

Trong quá trình này, Thiên Nguyên Đầu có thể phát hiện Lục Minh.

Nhưng ai ngờ được Lục Minh sát giác.

Kịp thời đem tất cả đoạn trừ.

Không thể không nói Lục Minh quả đoán! "Quả đoán thì thế nào, vẫn sát giác được tung tích của hắn!" Thiên Nguyên Đầu lúc đầu mày hơi nhíu.

Nhưng rất nhanh, khóe miệng hắn lại cong lên.

Nguyên nhân đơn giản, chung quy vẫn sát giác được một số tung tích của Lục Minh.

Dù cho Lục Minh đoạn tuyệt tốc độ lại nhanh.

Bàn Xí Nga ra tay che giấu sức mạnh lại mạnh.

Nhưng chuyện này phát sinh, tự nhiên sẽ lưu lại vết tích.

Tỏa định Lục Minh! "Đại trí tại những thế giới này." Trong mắt có từng cỗ từng cỗ tin tức lưu chuyển.

Thiên Nguyên Đầu đang giải tích, rất nhanh tỏa định một phạm vi.

Tổng cộng không có mấy thế giới, vẻn vẹn có mấy trăm cái.

Số lượng tịnh không nhiều, thật sự đi tham tra, một lát là có thể xem hết. "Vị trí đại khái đã tỏa định, tiếp theo nên suy nghĩ vấn đề khác.

Ta một người ra tay, liệu có thể kích hội bọn hắn?" Thiên Nguyên Đầu lâm vào trầm tư.

Đây là một vấn đề phi thường quan trọng.

Dù sao nếu đi tìm Lục Minh, còn có Bàn Xí Nga.

Nếu như không phải đối thủ mà nói.

Vậy thì là chủ động đưa tới cửa tìm chết.

Chương 260

Đầu óc có bệnh mới muốn làm như vậy?

Cho nên cân bằng thực lực song phương là tiêu chuẩn quan trọng.

Lần này, Thiên Nguyên Đầu kỳ thực càng thiên hướng về hành động độc lập, không cùng người khác liên thủ, dù sao trên người Lục Minh có Kiếm Đạo Nguyên Đầu.

Nếu như một mình hắn đem Lục Minh xử lý.

Vậy có thể trực tiếp đạt được một phần Nguyên Đầu.

Đến lúc đó thực lực hoàn toàn có thể tăng lên gấp đôi có dư.

Tại trong toàn bộ Đa Nguyên liền thuộc về người nổi bật.

Chân chính ý nghĩa thượng người nổi bật!

Dù cho đồng thời đối kháng bốn năm vị Đa Nguyên, cũng tịnh phi không có khả năng.

Dù sao Nguyên Đầu cộng Nguyên Đầu tịnh không bằng hai.

Càng giống như bội số giải hơn.

Nếu như cùng người khác hợp tác, Nguyên Đầu được chia sẽ không được một phần.

Vô nghi đại đại hạ thấp giá trị hành động lần này. "Không được, ta một người xuất động đại khái suất sẽ bại." Rất nhanh, Thiên Nguyên Đầu lắc đầu.

Tỉ mỉ tính toán, nếu như độc tự một người đi.

Kết quả ban đầu hẳn là sẽ bại bắc.

Bởi vì Lục Minh cộng thêm Bàn Xí Nga.

Hai người thực lực đủ để cùng hắn một trận chiến!

Dù cho trạng thái của hắn kỳ thực đã khôi phục đỉnh phong.

Cường đại vô cùng.

Nhưng Lục Minh dù sao cũng nắm giữ một phần mười Kiếm Đạo Nguyên Đầu.

Lại thêm Lục Minh chưởng khống đa chủng chí cao thuật.

Toàn lực bạo phát, chiến đấu lực của hắn hẳn là có thể miễn cưỡng đạt tới Đa Nguyên để tuyến, hoặc là thời gian duy trì không dài.

Nhưng chung quy có thể đạp túc cảnh giới này.

Bàn Xí Nga tự nhiên không cần nói nhiều.

Cắn nuốt một tôn Hỗn Độn Thần Ma, thực lực càng đáng sợ.

Trong tình huống một đối một.

Thiên Nguyên Đầu đều không có nắm chắc bắt được hắn.

Càng huống chi cộng thêm một cái Lục Minh đây?

Nhưng Thiên Nguyên Đầu buồn bực, để hắn buông tha Lục Minh cái bánh trái thơm ngon này, trong lòng hắn không nguyện ý, bởi vì hắn biết điều này ý vị như thế nào.

Một khi có thể từ chỗ Lục Minh lấy đi Kiếm Đạo Nguyên Đầu.

Cùng với bộ phận Thiên Đạo Nguyên Đầu đã mất đi.

Liền có thể tranh đoạt chiến dịch tiếp theo!

Có khả năng lớn hơn trước kia, đi tranh đoạt vị trí cự đầu kia. "Thật sự phải cùng người khác hợp tác?" Thiên Nguyên Đầu thở dài.

Không có biện pháp, đây là lựa chọn duy nhất.

Trừ phi Lục Minh bị ngốc.

Nhưng chuyện này tịnh sẽ không xuất hiện. "Liên hệ một chút Địa Ngục." Đã nhất định phải tìm một người cùng hợp tác, Thiên Nguyên Đầu tự nhiên sẽ tìm người quen thuộc, Địa Ngục Nguyên Đầu là một nhân tuyển tốt.

Bởi vì hắn giống Thiên Nguyên Đầu, cùng Lục Minh có thù.

Lại thêm đối phương thực lực cũng cường đại.

Là nhân tuyển tốt. "Hai người liên thủ có một điểm không thỏa đáng, khó giết chết, đem Nguyên Đầu đoạt đi, bất quá lại thêm một người mà nói, vậy chia không được bao nhiêu đầu.

Tốt nhất là hai người.

Đến lúc đó ta tha trụ Lục Minh, xử lý hắn, để Địa Ngục đi tha trụ người khác, đến lúc đó lại đem Kiếm Đạo Nguyên Đầu chia một phần!" Trong lòng Thiên Nguyên Đầu tính toán.

Đây là kết quả tốt nhất.

Bất quá Thiên Nguyên Đầu cũng biết một điểm.

Sự tình muốn phát triển đến trình độ này, tương đối khó.

Giết Lục Minh có lẽ là một lựa chọn tốt.

Không dễ dàng xuất hiện ngoài ý muốn, có thể lợi ích tối đại hóa.

Hắn lại không phải chỉ có một mình khát vọng cơ hội này.

Địa Ngục Nguyên Đầu cũng như thế.

Nếu như biết tất cả, tất nhiên sẽ nghĩ biện pháp lấy đi lần cơ hội này.

Bất quá những điều này đều không quan trọng, có một số việc có thể thương lượng.

Quan trọng là thời gian tiếp theo muốn làm gì. "Phải mau chóng hành động, không thể trì hoãn quá dài.

Bằng không nếu bị người khác trong nháy mắt tìm được Lục Minh, thì không tốt." Có suy nghĩ, Thiên Nguyên Đầu cũng đầy đủ quả đoán, trực tiếp đi liên hệ Địa Ngục, muốn cùng hắn hợp tác, tìm kiếm Lục Minh, nhằm vào Lục Minh.

Địa Ngục Nguyên Đầu bên kia rất nhanh cũng tiếp thu được tin tức.

Tiên là sửng sốt, có chút kinh ngạc.

Bởi vì Thiên Nguyên Đầu nhanh như vậy đã lấy được vị trí đại khái của Lục Minh?

Càng quan trọng hơn là, đối phương liên hệ hắn.

Song phương muốn cùng nhau hợp tác. "Bất quá cũng bình thường, Lục Minh cũng không cô thân một người." Địa Ngục Nguyên Đầu tỉ mỉ nghĩ, rất nhanh đã hiểu được Thiên Nguyên Đầu.

Dù sao Lục Minh cũng không phải cô độc một mình, bên cạnh hắn luôn có Bàn Xí Nga bầu bạn.

Có đối phương ở đây, sự an toàn của Lục Minh được bảo đảm hơn nhiều.

Ít nhất là không nguy hiểm bằng lúc chỉ có một mình.

Thiên Nguyên Đầu tuy rằng mạnh mẽ, có thể đánh một trận với Bàn Xí Nga, nhưng muốn giết chết y thì rất khó, huống chi lại cộng thêm một Lục Minh?

Phải biết rằng Lục Minh hiện tại đã khác trước rồi.

Nay Lục Minh đã nắm giữ Kiếm Đạo Nguyên Đầu.

Có lẽ không thể trong thời gian ngắn luyện hóa hoàn toàn Kiếm

Đạo Nguyên Đầu, nhưng ít nhất có thể luyện hóa một phần, chiến lực tăng trưởng.

Lục Minh lại liên thủ cùng Bàn Xí Nga.

Thiên Nguyên Đầu cô độc một mình quả thật khó mà đối kháng.

Nếu thật sự một mình chủ động tìm tới cửa, không chừng là tự chui đầu vào rọ!

Thiên Nguyên Đầu chưa chắc đã chiếm được lợi ích gì.

Địa Ngục Nguyên Đầu cũng đại khái đoán được, sở dĩ Thiên Nguyên Đầu nôn nóng tìm tung tích Lục Minh như vậy, đại khái là vì nguyên nhân trên người Lục Minh.

Hình như hắn có một phần quyền hành của Thiên Nguyên Đầu.

Thiên Nguyên Đầu có lẽ vì vậy mà cảm nhận được một số tình huống, từ đó phát giác ra Lục Minh đang ở phương nào.

Chương 261

"Tự nhiên là không có vấn đề." Địa Ngục Nguyên Đầu cũng không từ chối, lựa chọn đồng ý.

Chuyện tốt tày đình như vậy, có lý do gì để từ chối chứ?

Kiếm Đạo Nguyên Đầu...

Địa Ngục Nguyên Đầu cũng vô cùng động lòng! "Đến lúc đó tôi một mình lấy đi một nửa Kiếm Đạo Nguyên Đầu." Địa Ngục Nguyên Đầu thương lượng với Thiên Nguyên Đầu.

Hắn tương đối cao ngạo, cho rằng hai người ra tay, quá trình khả năng sẽ có một chút khúc chiết, nhưng kết quả cuối cùng không đổi, tất nhiên sẽ thắng lợi. "Tự nhiên không vấn đề." Hợp tác với Địa Ngục Nguyên Đầu, rủi ro sẽ hơi lớn một chút, nhưng Thiên Nguyên Đầu cũng cho rằng kết cục sẽ tốt đẹp.

Hắn sẽ không vọng tự phỉ bạc, bởi vì hắn không phải người bình thường. "Phải nhanh chóng ra tay, thời gian kéo càng dài, Lục Minh càng có khả năng luyện hóa càng nhiều Kiếm Đạo Nguyên Đầu, kẻ này không thể dùng lẽ thường để đo lường, nếu thời gian ra tay quá muộn, đợi hắn hoàn toàn luyện hóa Kiếm Đạo Nguyên Đầu..." "Thì lúc đó tôi không cách nào đoạt đi Kiếm Đạo Nguyên Đầu nữa." "Hắn sẽ thay thế nó, trở thành tân Kiếm Đạo Nguyên Đầu!" Địa Ngục Nguyên Đầu nghiêm túc nói.

Thiên Nguyên Đầu gật đầu.

Tư tác một lát, hắn mở miệng nói: "Yên tâm đi, trong lòng tôi hiểu rõ, bất quá tôi cũng phải làm một số chuẩn bị, để phòng ngừa vạn nhất!" "Ít nhất phải tìm bảo vật có thể phong tỏa một vùng thế giới, tránh cho đến lúc đó chúng ta bạo phát đại chiến, bị các Nguyên Đầu

khác phát giác, đến nhặt của hời!" "Bàn Xí Nga rất khó chơi, giết không chết được." "Đến lúc đó hay là ông đi cản chân y?

Tôi đi truy sát Lục Minh!" "Yên tâm đi, sau khi đoạt được Nguyên Đầu tôi sẽ chia đều!" Thiên Nguyên Đầu nhìn về phía Địa Ngục Nguyên Đầu.

Địa Ngục Nguyên Đầu vừa nghe, mắt trừng lên.

Có liên quan đến việc tìm bảo vật có thể phong tỏa một vùng thế giới để tránh bị nhặt của hời, Địa Ngục Nguyên Đầu có thể hiểu, thậm chí nguyện ý cống hiến.

Bởi vì hắn đúng là có một bảo vật như vậy.

Tuy rằng kiện bảo vật này hắn giấu từ đầu đến cuối đều không có ai phát hiện, bị người ta coi thành một vùng thế giới hạo hãn.

Nhưng mà, kiện bảo vật này tên là: Chung Yên Địa Ngục.

Cho nên về điểm này, Địa Ngục Nguyên Đầu tán đồng, thậm chí nguyện ý động dụng Chung Yên Địa Ngục, nhưng điểm phía sau thì hắn không thể tán đồng. "Tôi ra tay nhắm vào Lục Minh đi!

Tôi đã từng giao thủ với hắn, quen thuộc hơn.

Cùng hắn động thủ, năng lực giải quyết sẽ nhanh hơn!" Địa Ngục Nguyên Đầu nhìn về phía Thiên Nguyên Đầu.

Thiên Nguyên Đầu nhíu mày.

Màn này nằm trong dự liệu của hắn, Địa Ngục Nguyên Đầu sẽ không dễ dàng buông tay.

Phải nghĩ cách để Địa Ngục Nguyên Đầu buông tay.

Nếu không thì, lỡ Địa Ngục Nguyên Đầu xử lý Lục Minh xong, trực tiếp cuỗm luôn Kiếm Đạo Nguyên Đầu thì làm sao?

Vậy chẳng phải hắn thành thằng ngu à? "Tôi cảm thấy không được.

Lục Minh nắm giữ một phần quyền hành Nguyên Đầu của tôi, tôi có thể ở thời khắc mấu chốt khiến thực lực hắn giảm xuống, có nắm chắc hơn để nháy mắt xử lý hắn!

Tôi làm thì tốt hơn!" Thiên Nguyên Đầu quả đoán từ chối, thậm chí còn có lý do chính đáng.

Địa Ngục Nguyên Đầu cũng không vui.

Thiên Nguyên Đầu lo lắng, tự nhiên hắn cũng lo lắng.

Cho nên song phương triển khai thảo luận kịch liệt!

Kết quả cuối cùng vì vậy mà hiện ra.

Chung quy Thiên Nguyên Đầu lựa chọn thoái nhượng.

Bởi vì Địa Ngục Nguyên Đầu đã đưa ra một số chỗ tốt, một số thế chấp.

Địa Ngục Nguyên Đầu sẽ xuất ra bảo vật phong cấm chiến trường.

Đây là điều kiện thứ nhất.

Đồng thời Địa Ngục Nguyên Đầu sẽ đưa ra một số bảo vật có thể tăng lên thực lực Nguyên Đầu: Vạn Đạo Thạch, cùng với một phần phong ấn quyền hành của Địa Ngục Nguyên Đầu.

Đợi đến lúc Địa Ngục Nguyên Đầu xử lý xong Lục Minh, lấy được Kiếm Đạo Nguyên Đầu, Thiên Nguyên Đầu sẽ trả lại bộ phận phong ấn quyền hành cho Địa Ngục Nguyên Đầu. "Hy vọng chúng ta lần này hợp tác thành tín." Song phương đàm phán xong xuôi, Thiên Nguyên Đầu nhìn sâu vào mắt Địa Ngục Nguyên Đầu.

Địa Ngục Nguyên Đầu gật đầu...

Nhưng trong lòng thì không chắc!

Bởi vì hắn không phải người tốt lành gì.

Trong lòng hắn thật sự có một số suy tính!

Nếu không thì, hắn cũng sẽ không bỏ ra cái giá lớn như vậy.

Chỉ vì để xử lý Lục Minh.

Bất quá vì để ổn định tâm tư của Thiên Nguyên Đầu, không để hắn suy nghĩ lung tung, ảnh hưởng thao tác về sau, Địa Ngục Nguyên Đầu cảm thấy cần thiết phải diễn một chút. "Nên xuất phát thôi, bắt đầu bố cục rồi.

Thời gian tuy rằng dài, nhưng tổng thể cũng không nhiều!" Địa Ngục Nguyên Đầu và Thiên Nguyên Đầu nhìn nhau.

Cuối cùng muốn ra tay, bố cục, tất cả bắt đầu từ hiện tại.

Đợi sau khi Thiên Nguyên Đầu và Địa Ngục Nguyên Đầu rời đi...

Một màn thú vị xuất hiện.

Có một số người tụ tiêu ánh mắt, từ trong cõi u minh dường như sát giác được hai người rời đi, khiến một số người sai đoán, có một số ý tưởng to gan.

Thiên Nguyên Đầu và Lục Minh đối đầu, đại bộ phận Nguyên Đầu đều biết.

Biết Lục Minh đoạt đi một phần Nguyên Đầu của Thiên.

Vậy thôi diễn một chút.

Thiên Nguyên Đầu chẳng lẽ không thể khóa chặt Lục Minh sao?

Thiên Nguyên Đầu gọi thêm Địa Ngục Nguyên Đầu.

Lại đi thôi diễn thêm.

Chẳng lẽ là kế hoạch tốt, nhắm vào Lục Minh rồi?

Dù sao một người không cách nào nhắm vào Lục Minh, Lục Minh có trợ lực cường đại: Bàn Xí Nga, cho nên đặc ý đi tìm thêm một tên tay sai? "Phải đi xem thử, để phòng ngừa vạn nhất." Không phải tất cả Nguyên Đầu đều có suy nghĩ như vậy.

Nhưng trong đó có một bộ phận nảy ra ý nghĩ này.

Phản chính lãng phí chút thời gian cũng không chịu thiệt.

Quyết định đi xem thử.

Không có gì thì thôi, lãng phí một chút thời gian, nếu có gì, chẳng phải lời to?

Mua bán ổn kiếm không lỗ, tại sao phải bỏ qua?

Về tất cả những điều này, Thiên Nguyên Đầu và Địa Ngục Nguyên Đầu tạm thời không biết.

Bởi vì nếu để bọn hắn biết, vậy thì còn gì là kế hoạch!

Tất cả chẳng phải đều uổng phí.

Thiên Nguyên Đầu và Địa Ngục Nguyên Đầu lại không phải kẻ ngốc.

Đâu có chuyện trong tình huống này, lại dẫn đường cho bọn họ đi tìm Lục Minh? ...

Lục Minh đang nghiêm túc cảm ngộ Kiếm Đạo Nguyên Đầu.

Hắn biết trước mắt là thời kỳ phi thường, cực độ nguy hiểm.

Cho nên có thể mạnh thêm một chút, sẽ an toàn thêm một phần.

Lục Minh đã rời khỏi vị trí Dị Năng Giới.

Chương 262

Dù sao ở đó không an toàn.

Nếu Thiên Nguyên Đầu lần theo dấu vết tìm tới, vậy phải làm sao?

Chẳng lẽ ở trong Dị Năng Giới bùng nổ một trận đại chiến?

Đáp án tự nhiên là phủ định.

Cho nên Lục Minh rời đi, đem Dị Năng Giới dời đi.

Vì để tránh né một màn này, dẫn đến Dị Năng Giới hủy diệt.

Giờ phút này Lục Minh đang ở một vùng không gian vô danh.

Đang nỗ lực luyện hóa Kiếm Đạo Nguyên Đầu, làm cho bản thân lớn mạnh.

Nhưng Kiếm Đạo Nguyên Đầu không phải ngày một ngày hai là có thể luyện hóa thành công.

Cho dù Lục Minh toàn lực đi luyện hóa, vẫn như cũ cần thời gian.

Thời gian đằng đẵng.

Dù sao Nguyên Đầu cũng tượng trưng cho sức mạnh vô cùng cường đại, là Sơ Thủy. "Đã dốc toàn lực rồi, nhưng chỉ luyện hóa được bảy mươi phần trăm." Một khắc nào đó, Lục Minh đang tu luyện bỗng nhiên mở hai mắt ra.

Khẽ thở dài một hơi.

Kiếm Đạo Nguyên Đầu hắn đã dốc toàn lực đi luyện hóa.

Nhưng đến nay, chỉ luyện hóa được bảy mươi phần trăm.

Khoảng cách với lần sự tình trước đã được một tháng rồi.

Nếu để các Nguyên Đầu khác biết cái tiến độ này, tất nhiên sẽ chấn hám.

Bởi vì tốc độ thực sự quá kinh người!

Giản trực siêu hồ tưởng tượng.

Nhưng Lục Minh cũng không hài lòng, cảm thấy một tháng chỉ luyện hóa được bảy mươi phần trăm, thực sự quá chậm, cần tốc độ nhanh hơn.

Lục Minh trong lòng cực độ bất an.

Một loại cảm giác đại họa lâm đầu đang dập dờn trong lòng.

Loại cảm giác này từ một tháng trước đã có.

Là lúc Thiên Nguyên Đầu ý đồ tìm kiếm địa phương hắn ẩn nấp.

Cho nên hắn rời khỏi Dị Năng Giới, viễn ly nơi đó.

Mục đích là vì tranh thủ thời gian cho mình.

Nhưng loại cảm giác bất an này tịnh chưa tiêu giảm.

Thậm chí một tháng sau ngày hôm nay càng ngày càng mãnh liệt.

Cảm giác như ngọn lửa nhỏ sắp thiêu thành đại hỏa hoạn! "Tôi có cảm giác bất an, chỉ có thể chứng minh một loại tình huống.

Có lẽ sắp đến rồi." Ánh mắt u u, trong lòng Lục Minh hiện ra một suy nghĩ.

Khả năng lớn nhất, đến từ cảm ứng trong cõi u minh.

Tin cũng được, không tin cũng chẳng sao. "Chuẩn bị tốt một trận chiến đi, cái gì nên đến thì trốn không thoát.

Trong lòng tôi cảm giác bất an gia tăng kịch liệt, bọn chúng sẽ không buông tha cho tôi!" Bỗng nhiên, hư không trước mắt Lục Minh bị xé nát, Bàn Xí Nga xuất hiện.

Y cũng có cảm giác cực độ bất an, sợ là đại họa lâm đầu.

Loại cảm giác này đã từng có.

Sau đó phát sinh sự tình cực độ không tốt.

Lần này cũng không ngoại lệ, sẽ có sự tình tương tự xuất hiện.

Cho nên phải chuẩn bị tốt từ trước. "Hiện nay thực lực cậu cường đại đến trình độ nào?" Bàn Xí Nga nhìn về phía Lục Minh.

Giờ phút này Lục Minh đã mạnh hơn rồi.

Hồn thân trên dưới quanh quẩn khí tức kiếm đạo đáng sợ, muốn đâm rách thương khung.

Cảm giác mang lại cho người ta quá đáng sợ.

Bàn Xí Nga đều có chút nhìn không thấu Lục Minh.

Vì thế nhìn về phía Lục Minh, trong mắt có sắc thái dò hỏi.

Muốn biết Lục Minh hiện nay thực lực như thế nào, chiến lực ra sao! "Có thể đơn độc đánh một trận với một Đa Nguyên hoàn chỉnh!" Lục Minh bình tĩnh mở miệng, nói.

Luyện hóa bảy mươi phần trăm Kiếm Đạo Nguyên Đầu.

Lại thêm bản thân sở hữu đa chủng thủ đoạn.

Đích xác đã cụ bị chiến lực như vậy!

Có lẽ hơi yếu hơn một chút, nhưng sẽ không kém đến mức nào.

Bàn Xí Nga vừa nghe, mắt híp lại.

Có thể đánh một trận với Đa Nguyên hoàn chỉnh?

Là Nguyên Đầu ở trạng thái đỉnh phong sao? "Nếu như thế, cho dù một lần tới ba, bốn vị Nguyên Đầu, tôi cũng tịnh không phải không có lực đánh một trận, phản sát cũng không phải là không thể.

Chỉ cần cậu giữ chân một vị trong đó, còn lại giao cho tôi!" Bàn Xí Nga thổ ra một ngụm trọc khí, thản nhiên nói.

Bất quản là ai, chỉ cần là Nguyên Đầu.

Thiên Nguyên Đầu cũng được, Địa Ngục Nguyên Đầu cũng thế, hoặc là Nguyên Đầu vô danh nào đó.

Kẻ giả mạo mục đích tất nhiên là muốn nhắm vào giết chóc Lục Minh.

Chỉ cần không có ai chạy trốn, sau cùng tất nhiên sẽ phân ra sinh tử!

Bàn Xí Nga cảm thấy có năng lực giết chết một vị Nguyên Đầu không chịu chạy trốn!

Lục Minh cười, cũng không nói nhiều.

Chỉ là trong mắt phảng phất có hỏa quang minh ám bất định đang thiêu đốt.

Nếu đại địch đương tiền, sát lục bạo phát.

Vì sao chỉ giữ chân một vị trong đó?

Nếu tình huống cho phép, hắn sẽ ra tay bằng thủ đoạn lôi đình.

Đem đối phương giết chết!

Chỉ là có những lời, Lục Minh cảm thấy không cần thiết phải nói ra.

Tỏ ra quá vô kê chi đàm.

Đến lúc đó sẽ dùng máu và lửa để chứng minh, hắn không phải quả hồng mềm.

Kẻ tự tiện tới cửa, cừu địch cũng được, người qua đường cũng thế.

Kết quả cuối cùng cũng chỉ là bộ nhập địa ngục, đi về hướng luân hồi! "Chiến lực của cậu có thể tăng trưởng nhiều như vậy, đã luyện hóa được bao nhiêu Kiếm Đạo Nguyên Đầu rồi?

Chí ít có bảy mươi tám mươi phần trăm đi?" Bàn Xí Nga ánh mắt lần nữa nhìn về phía Lục Minh.

Có chút hiếu kỳ dò hỏi.

Chương 263

Hiếu kỳ Lục Minh một tháng luyện hóa được bao nhiêu Kiếm Đạo Nguyên Đầu.

Vì sao chiến lực tăng trưởng khủng bố như vậy?

Kham bỉ chiến lực tại đỉnh phong Nguyên Đầu? "Luyện hóa được bảy mươi phần trăm Kiếm Đạo Nguyên Đầu." Lục Minh thành thành thật thật trả lời.

Đối với người mình, có một số việc vô nhu ẩn giấu.

Bởi vì đích xác không cần thiết, đối với Lục Minh, Bàn Xí Nga không còn nguy hiểm như trước nữa, vì Lục Minh đã luyện hóa Kiếm Đạo Nguyên Đầu.

Bàn Xí Nga muốn đoạt đi Kiếm Đạo Nguyên Đầu cũng là sự tình không có khả năng.

Trừ phi xử lý Lục Minh.

Nhưng hà tất phải làm vậy? "Tốc độ của cậu nhanh như vậy." Bàn Xí Nga nghe vậy cũng nhịn không được cảm khái.

Y cũng là trái tim lớn rồi, không có quá chấn hám.

Ở bên cạnh Lục Minh, kiến thức quá nhiều kỳ tích. "Bất quá cũng đừng có mơ mộng hão huyền, phải cảnh giác.

Trong lòng chúng ta đều có cảm giác cực độ bất an, một lần đại nạn lâm đầu chi cảm...

Đối thủ của tôi cũng khẳng định không đơn giản!" "Hoặc là phương diện thực lực, hoặc là phương diện số lượng!

Tất cả lấy ổn định làm chủ yếu, không được thì chạy!

Minh bạch không?" Bàn Xí Nga nghiêm túc nhìn về phía Lục Minh.

Đạo lý lớn, Lục Minh đều hiểu, Lục Minh đều minh bạch.

Bàn Xí Nga cũng biết.

Nhưng chuyện này thực sự quá quan trọng, phải thận trọng.

Dù sao lúc trước nhìn thấy sát ý bành trướng trong mắt Lục Minh.

Nếu không đoán sai, Lục Minh muốn đại chiến với vị địch thủ kia.

Càng thiên hướng về việc xử lý đối phương, chứ không phải giữ chân!

Nhưng một vị Đa Nguyên, một vị Nguyên Đầu thật sự dễ giết sao?

Bọn họ nắm giữ vô số bảo mệnh chi thuật, bản thân lại cường đại vô cùng.

Phi thường khó giết!

Bàn Xí Nga chuẩn bị không biết bao nhiêu át chủ bài, lại thêm lúc trước cắn nuốt một vị Hỗn Độn Thần Ma, mới có bảy mươi tám mươi phần trăm khả năng giết chết đối phương trong tình huống đối thủ không lựa chọn bỏ chạy.

Thử hỏi Lục Minh muốn xử lý đối thủ thì khó đến mức nào?

Vì để tránh cho Lục Minh có suy nghĩ tương tự.

Bàn Xí Nga sớm "cảnh cáo".

Tất cả lấy duy trì ổn định làm chủ yếu. "Yên tâm đi, tôi hiểu rồi." Lục Minh gật đầu biểu thị rõ ràng.

Nhưng trong mắt Lục Minh vẫn như cũ bành trướng sát ý.

Sẽ lấy duy trì ổn định làm chủ yếu, nhưng có cơ hội hắn cũng sẽ

nắm bắt.

Có một số việc cần tùy cơ ứng biến!

Tiếp theo cần phải đi chuẩn bị.

Trước tiên đình chỉ tu luyện.

Dù sao trong lòng cực độ bất an, đại nạn hẳn là sẽ xuất hiện trong một hai ngày tới, thậm chí là giây tiếp theo, nhất định phải chuẩn bị sát chiêu, át chủ bài bảo mệnh.

Giống như vừa rồi Bàn Xí Nga nói, trong lòng y có cảm giác cực độ bất an, đủ để chứng minh kẻ đến không thiện, cụ bị thực lực cực kỳ cường đại.

Tuy rằng hắn cũng không yếu, đã cụ bị thực lực cường hãn.

Nhưng không nhất định có thể ăn chắc kẻ phạm tội.

Để phòng ngừa vạn nhất, cần phải có sự chuẩn bị.

Lục Minh dự định chuẩn bị một số tuyệt sát chi pháp và át chủ bài bảo mệnh.

Một là vì cưỡng cầu giết chết Nguyên Đầu Đa Nguyên.

Một cái khác là để thời khắc mấu chốt cứu mạng. "Trước tiên phải đúc cho mình một thanh vũ khí mạnh mẽ." Lục Minh muốn làm chuyện thứ nhất.

Trước tiên đúc cho mình một thanh vũ khí đủ cứng rắn cường đại.

Nếu không thì, tay không tấc sắt mà chiến thì quá bị động.

Huống chi hắn nắm giữ Kiếm Đạo Nguyên Đầu.

Nếu ngay cả một thanh kiếm cũng không có, chẳng phải quá mất mặt sao?

Một thanh kiếm đủ tốt, có thể làm cho thực lực Lục Minh tăng

lên!

Đúc một thanh kiếm tốt đối với Lục Minh không phải chuyện quá khó.

Dù sao cũng có Kiếm Đạo Nguyên Đầu ở đây. "Có dược liệu trân quý nào tốt một chút không?" Lục Minh nhìn về phía Bàn Xí Nga.

Giờ phút này Bàn Xí Nga chưa đi, vừa vặn có thể vặt lông dê.

Bàn Xí Nga có chút mộng bức, ngây ngẩn cả người.

Không biết vì sao Lục Minh lại đề xuất điểm này. "Tôi cần chế tạo một thanh vũ khí tốt." Lục Minh nghiêm túc nói: "Nếu có vũ khí, chiến lực của tôi có thể lại tăng lên, tôi không có dược liệu trân quý, hỏi xem ngươi có hay không." "..." Bàn Xí Nga có loại dục vọng muốn ẩu đả Lục Minh.

Định tay không bắt giặc à? "Muốn cái gì?" Bàn Xí Nga tịnh không từ chối, tuy rằng bất đắc dĩ.

Nhưng ai bảo hai bên ngồi cùng một chiếc thuyền làm chi?

Trên người Lục Minh đích xác không có dược liệu đặc biệt trân quý.

Dù sao hắn vừa mới đến cái cảnh giới này.

Thậm chí còn chưa hoàn toàn bước vào.

Đâu có thời gian đi thu thập dược liệu trân quý chứ? "Vô cùng cứng rắn, nhưng lại cụ bị tính dẻo dai!" Lục Minh ánh mắt nóng rực, đề xuất yêu cầu.

Đây là dược liệu cốt lõi cần thiết.

Thực vật cũng được, khoáng thạch cũng được, chỉ cần đạt yêu cầu là được.

Những cái khác có thể lợi dụng Kiếm Đạo Nguyên Đầu đi trọng tố.

Nhưng một số yêu cầu bản chất nhất định phải đạt tiêu chuẩn.

Bàn Xí Nga gật đầu, sau đó trực tiếp lấy ra một khối khoáng thạch đặc thù.

Trên người y có không ít đồ tốt, đây là một trong số đó.

Nguyên Đầu nhìn thấy đều sẽ động lòng vô cùng, muốn sinh tâm tranh đoạt.

Cực kỳ trân quý Thiên Lệ Khoáng Kim.

Tuyệt đỉnh chi vật để đúc đỉnh tiêm thần binh. "Cái này cầm lấy, phù hợp yêu cầu của cậu, còn cần cái gì khác không?

Có nhu cầu cứ nói với tôi, đừng để đến lúc mấu chốt lại tuột xích." Bàn Xí Nga nhìn về phía Lục Minh.

Chương 264

Lục Minh lại nói ra một số yêu cầu khác.

Những cái đó tịnh không quan trọng, nhưng lại cực kỳ cần thiết để làm dược liệu phụ trợ.

Nếu Bàn Xí Nga có thì Lục Minh không cần phải đi thu thập.

Cho nên cứ hỏi xem.

Sau đó Bàn Xí Nga ra tay, đưa toàn bộ dược liệu cho Lục Minh.

Lục Minh cần gì y đều có, vừa vặn đều đã thu tàng. "Lần đầu tiên phát hiện ngươi giàu có như vậy." Đem toàn bộ dược liệu cần thiết đóng gói mang về, Lục Minh nhịn không được cảm khái.

Bàn Xí Nga vừa nghe, nhịn không được trợn trắng mắt, những thứ Lục Minh vừa lấy, là trân tàng y giữ đã rất lâu rất lâu, ít nhất tiếp cận một cái kỷ nguyên.

Năm tháng dài đằng đẵng, tổng cộng mới kiếm được bao nhiêu đó đồ tốt.

Lục Minh lấy xong lại cảm khái một câu giàu có? "Mau chóng đi rèn đúc vũ khí đi, tốc độ nhanh lên.

Trong lòng tôi cảm giác bất an gia tăng kịch liệt, đại chiến tùy thời có khả năng bạo phát." Bàn Xí Nga nhìn về phía Lục Minh sắc mặt nghiêm túc.

Lục Minh gật đầu, tự nhiên biết điểm này.

Nếu không thì hắn cũng sẽ không làm phiền Bàn Xí Nga.

Lục Minh ghét nhất là làm phiền người khác.

Lục Minh cầm dược liệu xong liền dự định trực tiếp đi rèn đúc vũ

khí.

Bàn Xí Nga cũng rời đi rồi, y cần đi chuẩn bị một số át chủ bài.

Tuy rằng đã có, nhưng trước đại chiến chuẩn bị thêm một chút tổng không sai.

Cá nhân rèn đúc vũ khí là một sự kiện cực kỳ tư mật.

Không đi chẳng lẽ đứng bên cạnh nhìn?

Tuy rằng chú định là nhìn không được.

Bởi vì Lục Minh đem những dược liệu trân quý, khoáng kim kia trực tiếp ném vào một chỗ đan điền, trực tiếp dùng lực lượng Nguyên Đầu đi ôn dưỡng, rèn đúc.

Thử hỏi ai có thể nhìn thấy hắn rèn đúc vũ khí?

Nội thị bên trong đan điền.

Nơi đó phảng phất có một vùng tiểu thiên địa, nội hàm càn khôn.

Trong đó giờ phút này có liệt hỏa mãnh liệt, có kiếm khí phong mang tất lộ.

Thanh âm loảng xoảng loảng xoảng vang lên liên tiếp!

Thần binh đang bị rèn đúc, uẩn nhưỡng!

Như lửa nấu trà!

Những dược liệu trân quý kia giờ phút này không ngừng bị chiết xuất, sau đó lại bị chế tạo cùng một chỗ, bị Đại Đạo chi lực, pháp tắc chi lực hoành thiết, không ngừng lột xác diễn luyện.

Thời gian đang trôi qua, Lục Minh đang nhìn tất cả.

Ước chừng qua ba canh giờ.

Thần binh của Lục Minh đã rèn đúc thành công rồi.

Chuẩn xác là thành công một bộ phận, tịnh chưa hoàn toàn thành công.

Bởi vì thanh kiếm kia của Lục Minh càng giống kiếm phôi hơn!

Tuy rằng phong mang tất lộ, nhưng cảm giác mang lại cho người ta vẫn thiếu chút gì đó.

Không có cực hạn phong mang, không có sát khí.

Giống như đang ở trạng thái tàng kiếm.

Quan trọng hơn là không đủ cường đại, cần một phen hoàn thiện.

Lục Minh biết vì sao lại có nguyên nhân này.

Kiếm phôi không có cực hạn phong mang và sát khí, nguyên nhân chủ yếu nhất là vì chưa trải qua chiến tranh ma luyện, chưa dính tiên huyết của kẻ địch.

Một khi trải qua sự tình như vậy, cực hạn phong mang và sát khí tự nhiên sẽ nảy sinh.

Trạng thái tàng kiếm cũng sẽ giải trừ.

Chí ít cảm giác mang lại không đủ cường đại, cần hoàn thiện...

Thanh kiếm này dù sao cũng mới vừa rèn đúc ra.

Dược liệu dùng để đúc tuy rằng trân quý, nhưng chung quy không so được với sự tích lũy không ngừng qua vô số năm tháng, cho nên hơi hiển "trĩ non" và "thúy nhược".

Bất quá cũng là chuyện không còn cách nào khác.

Ai bảo thanh kiếm này không có kinh qua thời gian trầm lắng và tích lũy.

Nhưng đã đủ cho Lục Minh sử dụng rồi!

Cho dù là đại chiến đỉnh tiêm nhất, thanh kiếm này cũng đủ để huy

trảm trong đó.

Dù sao Lục Minh sở hữu Kiếm Đạo Nguyên Đầu cường hãn.

Có thể cùng kiếm quy nhất.

Đến lúc đó thanh kiếm này, sẽ siêu việt tất cả kiếm khí, là Vạn Kiếm Chi Vương. "Thiên sinh vi vương, vậy gọi là Vương Kiếm!" Lục Minh phú dư cho kiếm khí cái tên này.

Kiếm khí ông động, run rẩy trong lòng bàn tay Lục Minh.

Giống như đang đáp lại Lục Minh vậy.

Thần khí có linh, Vương Kiếm hiện tại bất quá vừa mới đản sinh.

Nhưng cảm giác mang lại, giống như đã ngưng tụ thành linh, có thể đi ra khỏi kiếm thể, bất quá chung quy vẫn có một chút chênh lệch, chưa đến mức đó.

Cần phải thai nghén thêm một đoạn thời gian, đây là chuyện tất nhiên.

Chuyện về Vương Kiếm cũng cáo một đoạn lạc rồi.

Sau khi xử lý xong vũ khí, tiếp theo là những át chủ bài khác.

Ví dụ như phòng ngự ở thời khắc mấu chốt, thuộc tính khắc chế.

Chạy trốn cự ly xa trong thời gian ngắn!

Việc chuẩn bị những thứ này, sẽ khó hơn Lục Minh đúc kiếm một chút.

Chuẩn xác là càng tiêu hao thời gian, độ khó thì...

được rồi, cũng đích xác không thấp, dù sao đối thủ không đơn giản.

Bất quá ở phương diện này, Lục Minh tương đối thông thạo.

Ai bảo hắn có năng lực chứ?

Nhất là Biến giả vi chân.

Đối với người khác là không thể, đối với hắn thì chưa chắc, đem đồ giả biến thành đồ thật, là điều Lục Minh sở trường.

Cho nên Lục Minh đang nghiêm túc chuẩn bị.

Dù sao cũng quan hệ đến tính mệnh của hắn.

Nếu không phải vì địch không lại đối thủ.

Mà vì vấn đề này, không có chuẩn bị tốt, dẫn đến vẫn lạc...

Lục Minh cảm thấy cả đời này đều sống uổng phí! "Cường sát thủ đoạn, bảo mệnh để bài, phá giới chi pháp." Lục Minh đang chuẩn bị từng kiện từng kiện một.

Đang luyện chế, hoặc là bố cục đại chiến, hoặc là di lưu sức mạnh.

Chương 265

Tóm lại đa chủng thủ đoạn bị kích hoạt, sử dụng.

Thời gian trôi qua, chuyển mắt đã qua nửa ngày.

Đúng, nửa ngày đối với bọn họ thật sự chỉ là cái chớp mắt.

Lấy kỷ nguyên làm "năm", nửa ngày thật sự chỉ là cái chớp mắt, thậm chí xa xa không bằng.

Lục Minh chuẩn bị cũng hòm hòm rồi. "Hơi đau đầu." Sau khi chuẩn bị tốt tất cả, Lục Minh nhịn không được lầm bầm.

Lãng phí không ít tế bào não, sáng tạo ra không ít thứ.

Trong đó có một bộ phận hữu dụng, có một bộ phận phải xem tình huống.

Nhưng số lượng chi nhiều không biết bao nhiêu mà kể.

Trong thời gian ngắn hoàn thành tất cả, Lục Minh có chút mệt mỏi rồi. "!!!" Lục Minh thở ra một hơi, lúc đang định nghỉ ngơi một chút.

Bỗng nhiên trong lòng Lục Minh cảnh báo tăng mạnh!

Gần như theo bản năng, hắn biến mất tại chỗ, xuất hiện ở phương xa.

Tại địa phương vừa rồi hắn đứng, hư không nơi đó bị xuyên thủng, bị từng mảng từng mảng màu đen chiếm cứ.

Là do một thanh trường thương đâm vào hư không dẫn đến! "Ai ra tay với tôi?" Lục Minh đồng khổng hơi co lại nhìn về phía bên kia.

Khi sức mạnh đen kịt từ bên kia di mạn, thăng đẳng.

Lục Minh khóa chặt đối phương, là người quen: Địa Ngục

Nguyên Đầu! "Nhanh như vậy đã tìm tới cửa rồi?" Tuy rằng biết tốc độ đối thủ nhanh.

Nhưng nhanh như vậy, kịp thời như vậy.

Lục Minh cũng vạn vạn không ngờ tới.

Tốc độ này quá kinh người, cứ như bật hack vậy. "A, không ngờ lại gấp gáp tự mình đưa tiễn tôi lên đường!" "Vừa rồi vận khí tốt, tránh được một kiếp, đáng tiếc lịch sử sẽ không lặp lại, lần tiếp theo ta sẽ một thương đâm vào thân thể ngươi, điểm bạo ngươi!" Thanh âm của Địa Ngục Nguyên Đầu truyền đến.

Đó là một cỗ khí thế vô song bá đạo, cùng với ngôn ngữ tràn ngập hắc ám phụ diện.

Địa Ngục Nguyên Đầu một kích không thành, trực tiếp dùng ngôn ngữ công kích.

Đồng thời quả đoán tiến lên, muốn phát động công kích đối với Lục Minh!

Sức mạnh hắc ám tương sung xích, giờ phút này dị thường cường đại. "Muốn tìm cái chết sao?" Lục Minh tự nhiên nhìn thấy màn này, đồng khổng hơi co lại.

Lục Minh gia tăng sử dụng nhiều thủ đoạn.

Lượng tử vĩnh sinh pháp!

Thương Thiên Hóa Thân!

Toàn Tri Quyền Hành!

Chiến đấu lực của Lục Minh đang tăng trưởng, sức mạnh đáng sợ đang bạo phát.

Vương Kiếm cũng bị Lục Minh triệu hoán ra, Lục Minh cầm kiếm giết tới!

Giờ phút này thực lực Lục Minh tăng trưởng, không hề yếu hơn Địa Ngục Nguyên Đầu! "???" Thấy thực lực Lục Minh bỗng nhiên tăng cường nhiều như vậy, tịnh quả đoán muốn cùng hắn tương ngộ, tiến hành một trận chém giết thảm thiết, Địa Ngục Nguyên Đầu ngây ngẩn cả người.

Con mẹ nó tình huống gì đây?

Thực lực Lục Minh sao lại mạnh mẽ như vậy?

Theo suy đoán của hắn, tung sử cho Lục Minh thời gian một tháng.

Lục Minh cũng tối đa luyện hóa mười lăm phần trăm Kiếm Đạo Nguyên Đầu.

Lại thêm Lục Minh cụ bị đa chủng thủ đoạn cường hóa chiến lực.

Dù thế nào chiến lực cũng sẽ không đạt tới Đa Nguyên.

Cũng bởi vì lý do lúc mới bắt đầu, hai người bọn họ đều muốn giao thủ với Lục Minh, vì hệ số rủi ro nhỏ, lợi ích thu hoạch lớn.

Nhưng hiện tại thì sao...

Lục Minh bạo phát chiến lực, xa xa vượt qua cái giới hạn kia!

Đã bước vào hàng ngũ Đa Nguyên, đạt tới một trình độ khác. "Quá mẹ nó mạnh rồi!" Địa Ngục Nguyên Đầu nhịn không được chửi thề một câu.

Hắn lâm vào hoài nghi.

Dù sao căn cứ theo những gì đã thương lượng với Thiên Nguyên Đầu lúc trước.

Muốn trong thời gian ngắn xử lý Lục Minh, lấy đi Kiếm Đạo Nguyên Đầu.

Nhưng thực lực Lục Minh mạnh như vậy.

Còn có khả năng làm được điểm này sao? "Nơi này há là nơi các ngươi có thể làm càn!" Hư không phương xa nứt ra, thân ảnh Bàn Xí Nga từ trong đó đi ra.

Thân thể y khôi ngô, tinh tráng vô cùng, tay cầm một cây búa lớn màu đen, thị giác trùng kích lực mang lại tuyệt đối, ngang ngược phi thường bá đạo.

Nộ mục viên tĩnh, tiếng gào thét từ trong miệng hô lên.

Giờ phút này đang tiếp cận bên này với tốc độ kinh người!

Muốn cường thế gia nhập chiến trường, giúp đỡ Lục Minh trấn áp Địa Ngục Nguyên Đầu.

Vừa rồi sát giác bên này có biến hóa, có cường giả đánh tới.

Cho nên tự nhiên y muốn tới... khu trục kẻ phạm tội, thậm chí đem chém giết! "Đối thủ của ngươi là ta." Thanh âm nhẹ bẫng vang lên, sức mạnh màu trắng như những vòng xoáy dập dờn.

Trước mặt Bàn Xí Nga bỗng nhiên xuất hiện một bóng người.

Thanh âm trung tính truyền ra, toàn thân tán phát bạch quang mông lung.

Như tiên như thần!

Thiên Nguyên Đầu.

Chắn lại bước chân Bàn Xí Nga muốn đi chi viện Lục Minh.

Cực kỳ cường thế sáp nhập. "Muốn chia cắt bọn ta, tiêu diệt từng bộ phận?" Bàn Xí Nga mắt híp lại, trong đó như mùa đông lạnh lẽo.

Mục đích Thiên Nguyên Đầu chặn đường quá hiển nhiên. "Đoán được thì sao chứ, kết quả đã chú định." Thiên Nguyên Đầu bình đạm nói.

Hắn chuyên tâm trí chí nhìn chằm chằm Bàn Xí Nga trước mắt, có liên quan đến đại chiến bên phía Địa Ngục Nguyên Đầu và Lục Minh, căn bản không có thời gian đi chú ý.

Bởi vì Thiên Nguyên Đầu cảm nhận được áp lực nồng đậm.

Chiến lực của Bàn Xí Nga quá cường hoành.

Giờ phút này đối phương đứng ở đối diện, khiến hắn có chút áp lực.

Không hổ là tồn tại đã cắn nuốt một tôn Hỗn Độn Thần Ma.

Thiên Nguyên Đầu biết, chiến đấu lực của hắn hẳn là yếu hơn Bàn Xí Nga.

Muốn giết chết Bàn Xí Nga, gần như là chuyện không thể.

Chương 266

Nhưng không còn cách nào khác, chỉ có thể giữ chân y. "Ông cảm thấy hắn có thể giết chết Lục Minh?" Bàn Xí Nga nhìn về hướng Lục Minh.

Bởi vì vừa rồi chậm trễ thời gian.

Giờ phút này Địa Ngục Nguyên Đầu đang đại chiến với Lục Minh.

Va chạm nhau, hắc ám trường thương cùng Vương Kiếm va chạm.

Hỏa quang tứ tung, hư không nổ tung, vũ trụ vẫn lạc sụp đổ.

Lục Minh cường thế vô cùng, phi thường bá đạo.

Một chút cũng không rơi xuống hạ phong.

Thậm chí ẩn ước chi gian còn có thể chiếm cứ một chút ưu thế.

Bởi vì nơi này là sân nhà của hắn, ở đây hắn đã lưu lại một số bố cục, giờ phút này những bố cục đó tán phát thần uy, ở trình độ nhất định đã giúp đỡ hắn. "Lục Minh sao lại mạnh như vậy!?" Bàn Xí Nga không vội vã ra tay.

Thiên Nguyên Đầu tự nhiên có thời gian quan sát bên phía Lục Minh.

Khi cảm nhận được dao động bên đó, sự khác biệt về sức mạnh đó.

Thiên Nguyên Đầu đồng khổng co rụt lại, cảm thấy phỉ di sở tư.

Bởi vì tất cả không nên như vậy.

Thực lực Lục Minh sao có thể trong thời gian ngắn tăng lên nhiều thế?

Sánh ngang với Địa Ngục Nguyên Đầu ở trạng thái đỉnh phong rồi? "Tôi sẽ không xuất hiện ảo giác đấy chứ?" Phá thiên hoang, Thiên Nguyên Đầu nảy sinh suy nghĩ như vậy.

Lúc trước đã tiến hành kế hoạch chu mật.

Thực lực Lục Minh cho dù tăng lên khủng bố đến đâu.

Cũng không có khả năng trong thời gian ngắn đạt tới Đa Nguyên.

Nhưng thực lực Lục Minh hiện tại đang thể hiện.

Đâu chỉ là đạt tới Đa Nguyên.

Rõ ràng cảm giác mang lại còn tiến thêm một bước.

Muốn càng thêm cường đại một chút.

Trong Đa Nguyên cũng thuộc về hàng ngũ kiệt xuất, tịnh phi kham kham đặt chân. "Tuy rằng có rất nhiều thủ đoạn có thể gia cường chiến lực, nhưng có thể đem chiến lực tăng lên tới trình độ này, tuyệt đối không phải đơn thuần thủ đoạn có thể làm được!

Hắn đã luyện hóa Kiếm Đạo Nguyên Đầu ít nhất trên năm mươi phần trăm." Thiên Nguyên Đầu khẽ nói.

Tuy rằng không nguyện ý tin tưởng, nhưng đây là sự thật. "Địa Ngục Nguyên Đầu có thể giết chết hắn sao?" Thiên Nguyên Đầu nhịn không được chất nghi điểm này.

Thực lực Lục Minh không yếu.

Địa Ngục Nguyên Đầu giao thủ với hắn, thật sự có thể giết chết Lục Minh?

Hoặc là trong thời gian quy định xử lý Lục Minh?

Thiên Nguyên Đầu tổng cảm giác không thực tế lắm! "Đừng có nghĩ nhiều như vậy, bên này chúng ta có món nợ cần tính!

Chủ động đối đầu với tôi, ông cảm thấy tôi giết không được ông sao?" Lời nói của Bàn Xí Nga cắt ngang Thiên Nguyên Đầu suy tư.

Bàn Xí Nga đôi mắt bá đạo ngưng thị, giống như tia laser vậy.

Huy động cái rìu trong tay trực tiếp bổ về phía Thiên Nguyên Đầu!

Theo Bàn Xí Nga thấy.

Thiên Nguyên Đầu chủ động tìm tới, là coi thường y.

Đã như vậy, phải dùng thực lực cường hãn để đối phương biết mình đã làm sai chuyện, phải đem hắn sống sờ sờ chém thành phấn vụn, cắn nuốt một vị Nguyên Đầu.

Cổ phác hắc sắc cự phủ luân hạ.

Mang lại cho người ta một loại cảm giác có thể khai thiên tích địa.

Hư không đều bị xé rách một cái miệng lớn, lấp lóe bất ổn.

Tim Thiên Nguyên Đầu đập thình thịch.

Trong lòng hắn cực độ bất an.

Bởi vì khi giao thủ với Bàn Xí Nga.

Mới chân chính ý thức được Bàn Xí Nga cường đại!

Bàn Xí Nga cắn nuốt một tôn Hỗn Độn Thần Ma, thực lực so với khái niệm ngày xưa không giống nhau, đạt tới một trình độ đáng sợ khác. "Ta là Thiên, vạn vật nắm giữ trong tay ta!" Thiên Nguyên Đầu tự nhiên không có khả năng trơ mắt đứng nhìn bị đánh.

Không thể tránh né.

Bởi vì một khi tránh né, Bàn Xí Nga tuyệt đối sẽ đi viện trợ Lục Minh.

Cho nên chỉ có thể giao chiến với Bàn Xí Nga, chính diện đối kháng.

Trong miệng ngâm xướng một câu.

Sau lưng Thiên Nguyên Đầu phù hiện một vùng Đại Thiên Thế Giới mênh mông!

Trong đó ấn chiếu vô số linh tính sinh vật.

Phượng hoàng giương cánh bay cao, du long từ đáy biển bay lên.

Kỳ lân thần thú từ phía tây gào thét, huyền quy tọa trấn phương bắc.

Trong sâm lâm vạn mộc thậm chí có một cây Thông Thiên Kiến Mộc lao ra!

Một cỗ khí tức cường đại cổ xưa bạo phát!

Từ trong Đại Thiên Thế Giới kia đi ra, bạo phát lực lượng kinh người.

Giờ phút này điên cuồng giết về phía Bàn Xí Nga.

Muốn đối kháng với một búa tựa như khai thiên kia! "Khai!" Bàn Xí Nga tự nhiên nhìn thấy tất cả, thần sắc bất động, tóc đen bay múa, chỉ kiên định bất di một búa kia bổ xuống.

Ở trước mặt y, bất quản là cái gì, chỉ cần một búa!

Muốn khai tịch tất cả!

Cho dù trước mặt là một vị Nguyên Đầu, một vị Nguyên Đầu không bình thường.

Dù sao Thiên, trong đông đảo Nguyên Đầu cũng thuộc về hàng ngũ cường đại.

Tiếp cận với Toàn Tri Quyền Hành. ...

Bàn Xí Nga bên kia đang bạo phát đại chiến kinh người, đối kháng cùng Thiên Đạo.

Bên phía Lục Minh cũng không nhàn rỗi, đang đối kháng với Địa Ngục Nguyên Đầu.

Song phương giao thủ kịch liệt.

Vương Kiếm trong tay Lục Minh và hắc thương của đối phương va chạm!

Kiếm khí sắc bén màu trắng và lực lượng trường thương màu đen đối kháng.

Cảm giác mang lại quá đáng sợ.

Thực lực Lục Minh tuyệt cường, căn bản không thua kém Địa Ngục Nguyên Đầu.

Chương 267

Ẩn ước có cảm giác áp chế đối phương!

Địa Ngục Nguyên Đầu cũng càng đánh càng phiền muộn.

Lúc đầu còn đang suy tư, có thể hay không trong thời gian quy định xử lý Lục Minh, nếu không thành công thì phải đối mặt cái gì...

Nhưng hiện tại nhìn xem, còn cần suy tư sao?

Đây là tất nhiên!

Áp chế Lục Minh còn khó làm được, huống chi là xử lý hắn? "Vì sao thực lực trong thời gian ngắn có thể tăng lên nhiều như vậy!" Địa Ngục Nguyên Đầu nghiến răng nghiến lợi, cảm thấy màn này không nên xuất hiện.

Thực lực Lục Minh không có khả năng tăng lên nhanh như vậy.

Trừ phi hắn đã luyện hóa ít nhất năm mươi phần trăm Kiếm Đạo Nguyên Đầu.

Thậm chí phải cao hơn, đạt tới bảy mươi tám mươi phần trăm.

Nhưng Lục Minh có khả năng luyện hóa nhanh như vậy sao?

Luyện hóa Nguyên Đầu không phải chuyện đơn giản.

Dù sao Nguyên Đầu là Sơ Thủy, là Nhất.

Là cơ thạch của thiên địa vạn vật, cấu tạo căn bản nhất, cũng là cấu tạo duy nhất, muốn đem luyện hóa thì khó đến mức nào, tự nhiên không cần nói nhiều.

Hai người bọn họ lúc đầu đánh cược một điểm này, cho nên mới không vội.

Thực lực Lục Minh có lẽ sẽ trong thời gian ngắn sản sinh biến hóa.

Nhưng tuyệt đối sẽ không quá nhiều.

Nhưng Lục Minh đã đột phá loại khả năng này... "Mục đích ban đầu là xử lý tôi.

Cho nên mới nhanh chóng tìm tới cửa.

Nhưng hiện tại nhìn xem, hình như thực hiện không được rồi.

Thậm chí còn muốn đem chính mình tống táng tại đây!" Lục Minh lạnh lùng nhìn Địa Ngục Nguyên Đầu.

Song phương lần nữa giao thủ.

Vũ khí giữa hai bên va chạm, sản sinh hỏa quang kịch liệt.

Một thế giới hạo đại bị dư ba công kích của bọn hắn làm đảo toái.

Sát na chi gian yên tiêu vân tán.

Sự tình phi thường bình thường.

Cường giả đỉnh tiêm giao thủ, trên ý nghĩa chân chính là hủy thiên diệt địa.

Nghe Lục Minh nói, Địa Ngục Nguyên Đầu mắt híp lại.

Ý tứ của Lục Minh rất rõ ràng, là đang trào phúng.

Nhưng trọng điểm là Địa Ngục Nguyên Đầu không thể phản bác.

Bởi vì Lục Minh nói thật!

Hắn gấp gáp chạy tới, nhưng sự tình phát triển không giống như hắn nghĩ, thực lực Lục Minh mạnh hơn trong tưởng tượng rất nhiều rất nhiều.

Muốn trong thời gian ngắn giết chết hắn là si nhân nằm mộng.

Thậm chí Địa Ngục Nguyên Đầu còn có một loại cảm giác.

Đại chiến bạo phát, một khi không chú ý...

Thậm chí có một loại khả năng khác xuất hiện.

Đó là vẫn lạc tại đây, bị Lục Minh xử lý!

Xác suất này tịnh không thấp, tương phản là phi thường cao. "Không thể nào có chuyện đó!" Cắn chặt răng, Địa Ngục Nguyên Đầu đem cái ý nghĩ này khu trục ra khỏi não hải.

Có suy nghĩ như vậy thực sự quá đáng sợ.

Sẽ làm cho thực lực hắn vì vậy mà đại giảm.

Bởi vì không có tự tin, cho dù chiến đấu lực của hắn cao hơn Lục Minh một chút, nhưng trong tình huống này, cũng tuyệt đối sẽ không phải là đối thủ của Lục Minh.

Bởi vì thiếu hụt tín niệm vô địch.

Địa Ngục Nguyên Đầu rõ ràng đạo lý này.

Cho nên phải bài trừ những suy nghĩ khác ra khỏi não hải!

Chỉ lưu lại tín niệm tất nhiên sẽ thắng lợi!

Bởi vì không có đường lui, chỉ có một lựa chọn.

Khi giao thủ với Lục Minh một sát na kia, Chung Yên Địa Ngục đã được giải phóng, đem thế giới phương này hoàn toàn trói buộc, không ai có thể rời khỏi đây.

Chí ít trong thời gian một nén nhang.

Nơi này trên ý nghĩa chân chính là "cách biệt với thế giới". "Lúc trước bỏ ra cái giá lớn, đem những kẻ theo dõi ta cắt đuôi, nếu như đầu mục đích, là vì phán đoán sai lầm mà đem ta tống táng tại đây.

Vậy thì tất cả thực sự quá không có ý nghĩa." Địa Ngục Nguyên

Đầu thì thầm.

Có một số Nguyên Đầu nhìn chằm chằm vào Thiên Đạo Nguyên Đầu và hắn.

Cho rằng bọn hắn nắm giữ tung tích của Lục Minh, biết Lục Minh ở phương nào.

Bản thân ôm nguyên tắc thà giết lầm còn hơn bỏ sót mà đi theo hai người.

Tuy rằng bộ phận tồn tại phía sau kia, đã tận lực tránh né để phòng ngừa bị Thiên Đạo Nguyên Đầu và hắn phát hiện, dù sao một khi bị hai người phát hiện.

Kiếm Đạo Nguyên Đầu và hắn tất nhiên sẽ không đi tìm Lục Minh nữa.

Trước tiên lựa chọn cắt đuôi bọn họ.

Nếu không thì chẳng phải là làm may áo cưới cho người khác sao.

Nhưng Thiên Đạo Nguyên Đầu và hắn cũng không đơn giản.

Hai người bọn họ cũng là hạng người cường đại, hạng người kinh nghiệm phong phú.

Cuối cùng phát hiện ra những lão âm bức ẩn tàng ở phía sau kia.

Sau đó bỏ ra một số cái giá và thủ đoạn để cắt đuôi bọn họ.

Toàn bộ quá trình cũng kinh tâm động phách.

Nếu không thì, hai người bọn họ đã sớm đến đây từ mấy ngày trước rồi.

Hà tất phải kéo dài nửa tháng?

Tuy rằng Lục Minh từ địa phương nguyên bản rời đi, tịnh xóa đi tất cả dấu vết.

Nhưng đó cũng chỉ là tương đối mà nói.

Thiên Đạo Nguyên Đầu và Địa Ngục Nguyên Đầu nắm giữ thủ đoạn.

Lục Minh tránh né ánh mắt hắn và Bàn Xí Nga.

Ở trước mặt Thiên Đạo Nguyên Đầu và Địa Ngục Nguyên Đầu trên ý nghĩa chân chính nguyện ý bỏ ra cái giá lớn, thật sự chỉ có thể kéo dài thêm một chút thời gian, không cách nào ảnh hưởng kết quả cuối cùng.

Không bao lâu hai người đã động sát Lục Minh đang ở phương nào.

Chỉ là việc cắt đuôi những kẻ phía sau lãng phí càng nhiều thời gian. "Sớm biết như vậy, nên tìm hắn sớm hơn!

Khi đó hắn hẳn là không có cường đại như vậy!

Nếu không thì, cứ để không cắt đuôi được đi, cùng bọn họ hợp tác, nhắm vào hai cái kia, kết quả nào cũng tốt hơn trước mắt." Địa Ngục Nguyên Đầu thở dài, có một chút hối hận rồi.

Chương 268

Sau đó hắn mau chóng dập tắt cái ý nghĩ này.

Bởi vì sẽ ảnh hưởng tín niệm vô địch.

Địa Ngục Nguyên Đầu cũng dự định bạo phát.

Bởi vì cứ mãi có suy nghĩ tương tự, tín niệm của hắn chung quy sẽ bị phá hoại.

Chi bằng trước mắt buông tay đánh một trận, không chừng kết quả sẽ thay đổi.

Xác suất này rất lớn, kỳ thực tịnh không nhỏ.

Nguyên nhân cụ thể là vì Lục Minh dù sao cũng vừa mới đặt chân vào cảnh giới này.

Không có cảnh giới ổn cố như Địa Ngục Nguyên Đầu.

Địa Ngục Nguyên Đầu không thua kém Lục Minh!

Sung kỳ lượng là không cách nào xử lý Lục Minh, nhưng không phải là bên liệt thế.

Huống chi Địa Ngục Nguyên Đầu còn nắm giữ một số thủ đoạn đặc thù!

Ví dụ như: "Chung Yên Địa Ngục!" Trong miệng gào thét một tiếng, Địa Ngục Nguyên Đầu động dụng Chung Yên Địa Ngục.

Chung Yên Địa Ngục đem thế giới phương này triệt để phong tỏa, trong quá trình này Địa Ngục Nguyên Đầu có thể động dụng sức mạnh trong Chung Yên Địa Ngục.

Dù sao Chung Yên Địa Ngục thuộc về Địa Ngục Nguyên Đầu.

Nếu như không cách nào lợi dụng cỗ sức mạnh này.

Vậy sao gọi là Chung Yên Địa Ngục thuộc về hắn?

Chỉ là Địa Ngục Nguyên Đầu sử dụng Chung Yên Địa Ngục hiện tại sẽ chịu một chút hạn chế.

Không cách nào đánh vỡ cấm cố, hoàn toàn đem thế giới phương này phong ấn.

Đến khi xử lý xong Lục Minh, mới có thể rời khỏi thế giới này.

Trở thành pháp tắc mặc định.

Một phần là ý muốn của Địa Ngục Nguyên Đầu.

Một phần cũng là ý muốn của Thiên Đạo Nguyên Đầu.

Giữa bọn họ không tín nhiệm nhau.

Có chút cảm giác định hạ khế ước.

Nhưng nếu chỉ đơn thuần mượn lực một hai, thì không có bất cứ vấn đề gì.

Sức mạnh màu đỏ hắc huyết trong thế giới này thăng đẳng, bạo phát.

Lượn lờ giống như vân vụ xuất hiện lúc tận thế.

Một cỗ cảm giác hủy diệt đột phá cấm cố sinh ra.

Khi Địa Ngục Nguyên Đầu sử dụng Chung Yên Địa Ngục.

Trong lòng Lục Minh cũng toát ra cảm giác cực độ bất an!

Địa Ngục Nguyên Đầu dù sao cũng không phải nhân vật đơn giản.

Lúc đầu, vì thấy thực lực Lục Minh đại tăng, vì kinh ngạc dẫn đến ra tay có một chút "ngượng", lại thêm Lục Minh có ưu thế sân nhà.

Cho nên làm cho Lục Minh chiếm cứ "ưu thế".

Nhưng nương theo đại chiến tiếp tục, tự thân tâm thái điều chỉnh.

Địa Ngục Nguyên Đầu thậm chí động dụng Chung Yên Địa Ngục.

Địa Ngục Nguyên Đầu dần dần phát huy ra chiến lực.

Lục Minh tự nhiên có áp lực rồi. "Không hổ là Nguyên Đầu, nắm giữ nhiều thủ đoạn như vậy." Lục Minh nhịn không được cảm khái.

Như hiện nay Lục Minh, thật sự là thủ đoạn ra hết.

Trừ bỏ có một số ít chủ bài không có bạo phát, những cái khác thật không cần nói nhiều.

Nhưng trong tình huống này.

Ưu thế sở chiếm cứ dần dần bị Địa Ngục Nguyên Đầu bẻ lại...

Có chút nằm ngoài dự liệu của hắn!

Lục Minh nhịn không được tư tác.

Đây là chiến đấu lực của Nguyên Đầu dưới trạng thái đỉnh phong sao? "Tôi chưa hoàn toàn luyện hóa Kiếm Đạo Nguyên Đầu, có xác suất lớn có thể kích hội hắn, tôi muốn đánh giết hắn, xác suất thành công kỳ thực không thấp.

Hắn cụ bị chiến lực đáng sợ, chỉ cần hắn một lòng muốn chạy trốn.

Lại có ai có thể lưu hắn lại?" Lục Minh suy đoán ra một đáp án.

Làm cho người ta kinh tâm.

Lục Minh rốt cuộc biết vì sao đến hiện tại, Nguyên Đầu không có ai một nhà độc đại, có lẽ chỉ có thời điểm chân chính xuất hiện sử thi đại chiến.

Mới có thể có màn kia.

Bất quá đuổi kịp một lần đại chiến, hoặc là người hái quả mới có

thể... "Táng!" Tiếng gào thét từ trong miệng truyền ra, là Địa Ngục Nguyên Đầu.

Khí tức đáng sợ từ trên người hắn thăng đằng.

Sau lưng hắn ẩn ẩn ước ước có thể nhìn thấy một vùng thế giới kỳ dị.

Vô số ác quỷ, ma đầu, quái vật từ trong đó đi ra.

Trên người dập dờn hắc khí đáng sợ.

Giống như ma bàn quỷ dị, giờ phút này nhào về phía Lục Minh.

Những ác quỷ, ma đầu, quái vật này.

Án chiếu theo một trình tự nhất định nhào về phía Lục Minh.

Phảng phất khế hợp với thuật Thiên Trúc.

Tựa hồ là một loại phong ấn đáng sợ.

Chỉ tiếc, Lục Minh hiện tại tịnh không ý thức được điểm này.

Hắn chỉ thấy trong lòng cực độ bất an mà thôi! "Kiếm!" Lục Minh trong miệng cũng gào thét một tiếng.

Tuy rằng Lục Minh không ý thức được những ma đầu, quái vật này đang lấy phương thức phong ấn, triều về địa phương này phác sát, nhưng Lục Minh cũng làm ra lựa chọn chính xác.

Vì để bảo đảm an toàn cho bản thân.

Đem tất cả đối kháng toàn bộ gạt bỏ!

Đại hảm một câu Kiếm, nam tử tay cầm Vương Kiếm.

Tại thời khắc này mãnh nhiên biến mất tại chỗ! "Tễ sát" một bộ phận ma đầu và quái vật.

Nhất kiếm xuất! "Xoát!" Thanh âm phong mang tất lộ truyền ra, một vùng hư không đều nứt ra.

Tất cả phát sinh không quá thời gian một hơi thở.

Trong khoảnh khắc, đại lượng ma đầu, quái vật phân phân chết đi!

Những ma đầu và quái vật này chết đi nguyên nhân chủ yếu tịnh không phải vì một kiếm kia của Lục Minh, mà là vì bị dư ba kiếm khí một kiếm của Lục Minh giết chết.

Lục Minh một kiếm này mục đích chủ yếu là vì kích thương Địa Ngục Nguyên Đầu.

Chương 269

Cho nên Địa Ngục Nguyên Đầu trúng kiếm rồi.

Tựa hồ một kiếm của Lục Minh, trong nháy mắt kích xuyên lồng ngực Địa Ngục Nguyên Đầu! "Phốc!" Thanh âm rất nhỏ truyền ra, là thanh âm máu phun tung toé.

Trong chiến trường phương xa có người trắc mục, là Bàn Xí Nga và Kiếm Đạo Nguyên Đầu.

Nghe thấy thanh âm vết thương nổ tung.

Hạ ý thức ánh mắt nhìn lại.

Nhìn thấy một màn kinh người, Lục Minh một kiếm quán xuyên lồng ngực Địa Ngục Nguyên Đầu, tiên huyết đang điên cuồng chảy xuôi, cũng đang hủy diệt.

Cảm giác mang lại cho người ta thực sự chấn hám...

Thiên Đạo Nguyên Đầu từ trước đến giờ chưa từng nghĩ Địa Ngục Nguyên Đầu sẽ bại.

Bởi vì thực lực Địa Ngục Nguyên Đầu rất mạnh.

Thậm chí có thể ở một số thời khắc.

Tại lúc giác sát tự thân không phải đối thủ của Lục Minh.

Mượn dùng sức mạnh Chung Yên Địa Ngục.

Huống chi bản thân hắn cũng được coi là "lão bài" Nguyên Đầu, dẫu có tệ hại cũng tối đa là bị áp chế, còn về bại bắc, thụ thương, thì rất khó.

Nhưng mới qua bao lâu?

Đại chiến vừa mới bắt đầu, không quá một lát thời gian.

Địa Ngục Nguyên Đầu bị thương rồi?

Thương thế cực kỳ nghiêm trọng.

Tựa hồ một kiếm kia của Lục Minh đâm vào lồng ngực hắn!

Lồng ngực Địa Ngục Nguyên Đầu giờ phút này đang phun máu.

Một màn hãi nhân thính văn.

Từ một kiếm của Lục Minh.

Tự nhiên cũng không có khả năng là phổ thông, chỉ là một kiếm thương hại nhục thể.

Một kiếm này có sức mạnh càng thêm đáng sợ.

Sau khi đâm vào lồng ngực Địa Ngục Nguyên Đầu.

Lồng ngực Địa Ngục Nguyên Đầu lúc mới bắt đầu chỉ đơn thuần phun máu.

Nhưng vẻn vẹn chỉ qua mấy hơi thở thời gian.

Trạng thái của Địa Ngục Nguyên Đầu điên cuồng trượt dốc.

Khí tức trở nên uể oải không phấn chấn. "Sao có khả năng sẽ như vậy?" Thiên Đạo Nguyên Đầu nhìn một màn này nhịn không được thất thanh.

Tất cả thực sự quá phỉ di sở tư, không nên như thế.

Địa Ngục Nguyên Đầu bại rồi? "Tại lúc đại chiến với tôi lại phân tâm, không nên chút nào.

Bởi vì phi thường dễ dàng đem chính mình tống táng." Trước mặt Thiên Đạo Nguyên Đầu truyền đến một thanh âm.

Bàn Xí Nga.

Nắm lấy cơ hội Thiên Đạo Nguyên Đầu thất thanh sản sinh.

Cái rìu đáng sợ mạnh mẽ bổ xuống!

Một vùng hư không, một vùng vũ trụ, vì vậy mà rách nát không chịu nổi.

Thiên Đạo Nguyên Đầu trúng búa!

Trong miệng hắn cũng phun ra một ngụm tiên huyết.

Chỉ bất quá trạng thái tịnh không có trượt dốc quá nhiều, bị thương nghiêm trọng.

Ít nhất không có khoa trương như Địa Ngục Nguyên Đầu.

Nhưng tung sử như thế, Thiên Đạo Nguyên Đầu cũng không thể phân tâm nữa.

Lần này vận khí tốt, trúng một búa của Bàn Xí Nga vẫn ngoan cường, sinh mệnh lực vẫn như cũ đỉnh thịnh, cụ bị trạng thái một trận chiến ở thời kỳ đỉnh phong.

Nhưng ai có thể bảo đảm lần tiếp theo?

Chỉ đành nghiêm túc tác chiến, dốc toàn lực đề kháng Bàn Xí Nga. "Ai nói ta bại?

Ta vẫn luôn là bên chiếm cứ ưu thế!

Đừng bị biểu hiện sự vật làm mê hoặc." Thanh âm Địa Ngục Nguyên Đầu u u vang lên.

Giờ phút này hắn trọng thương.

Chỗ lồng ngực bị khai ra một cái miệng lớn.

Tiên huyết phun trào, khí tức hắn đang điên cuồng hạ xuống.

Nhưng Địa Ngục Nguyên Đầu tịnh không hoảng trương.

Bởi vì hắn nhìn thấy những ác quỷ, ma đầu thuộc về "Hắc ám thế

giới" của hắn, trong đó có một bộ phận đã tụ tập bên cạnh Lục Minh.

Địa Ngục Nguyên Đầu cười.

Nụ cười trên mặt phóng túng như vậy! "Tôi tuy rằng bị thương, nhưng tôi thủy chung là bên chiếm cứ ưu thế!" Gần như gào thét, Địa Ngục Nguyên Đầu mở miệng nói.

Sau đó những ác quỷ, ma đầu tàn tồn kia.

Tại thời khắc này thiếp cận Lục Minh với tốc độ kinh người! "Thứ gì!?" Nhìn những ác quỷ, ma đầu kia muốn tới gần.

Lại nghe Địa Ngục Nguyên Đầu lúc trước nói.

Lục Minh hạ ý thức cảm tri không đúng.

Nắm chặt Vương Kiếm, Lục Minh bổ ra từng đạo từng đạo kiếm khí lăng lệ.

Mặc kệ là gì, không để đám gia hỏa này tới gần nhất định là đúng.

Kiếm khí tung hoành, đâm rách vân tiêu.

Có một bộ phận ác quỷ và ma đầu bị tiêu diệt.

Nhưng đại bộ phận vẫn sống sót, tịnh thành công tiếp cận Lục Minh.

Trong nháy mắt hóa thành hắc sắc yên vụ.

Trong chớp mắt dung nhập vào trên người Lục Minh. "Tỏa!" Thanh âm tràn ngập điên cuồng truyền ra, là do Địa Ngục Nguyên Đầu phát ra!

Một khắc này.

Không quản tiên huyết phun trào trên lồng ngực.

Không quản khí tức đang uể oải không phấn chấn của hắn.

Thực lực đang không ngừng rơi xuống.

Trong đôi mắt tinh hồng giờ phút này dường như chỉ có một mình Lục Minh!

Hắc sắc yên vụ dung nhập trên người Lục Minh, trong nháy mắt biến thành từng đạo từng đạo hắc sắc tỏa liên, nương theo thanh âm điên cuồng từ Địa Ngục Nguyên Đầu.

Trên người Lục Minh bỗng nhiên như bị áp lên mấy cái thế giới!

Chương 270

Lục Minh tại một khắc này tràn ngập "áp lực". "Muốn vây khốn tôi, trấn áp tôi?

Xem xem ông có thể thành công hay không!" Giữa hầu họng phát ra thanh âm áp ức.

Lục Minh tịnh không ngốc, trực tiếp nhìn thấu suy nghĩ của Địa Ngục Nguyên Đầu.

Mi tâm hắn nứt ra, một con thụ đồng hiện lên.

Một đạo tử sắc quang huy trực tiếp chiếu sáng hiện thực!

Lục Minh đang động sát nhược điểm vây khốn của Địa Ngục Nguyên Đầu.

Bởi vì hắn không thể bị vây khốn.

Dù sao Lục Minh thông qua tất cả những gì phát sinh trước mắt.

Đoán được một chân tướng.

Địa Ngục Nguyên Đầu vừa rồi sở dĩ bị trọng thương.

Là vì thật sự không đỡ được một kích kia sao?

Thật sự là kết quả cuối cùng sao?

Nếu không phải, vậy mục đích của hắn chẳng phải là để phong ấn hắn?

Đem hắn trấn áp tại chỗ sao?

Địa Ngục Nguyên Đầu thà rằng bỏ ra cái giá lớn như vậy cũng muốn làm thế.

Vậy mục đích chẳng phải quá rõ ràng rồi sao?

Tuyệt đối là nắm trong tay biện pháp và ưu thế đem Lục Minh trấn áp tại chỗ, có thể chiếm cứ chủ động, cho nên Lục Minh tự nhiên sẽ không để hắn thành công. "Phản kháng vô dụng thôi.

Nếu không ta bạch bạch bỏ ra nhiều cái giá lớn như vậy làm gì?" Nhìn hành vi của Lục Minh, Địa Ngục Nguyên Đầu đê minh.

Trong mắt tinh hồng sắc càng thêm điên cuồng.

Lục Minh muốn đánh vỡ bố cục đã hoàn thành xong.

Tại lúc trấn áp, phong ấn sắp hoàn thành một bước cuối cùng lại muốn đào thoát.

Nhưng có khả năng sao?

Bỏ ra cái giá lớn như vậy, sẽ để Lục Minh chạy thoát? "Kết quả cuối cùng sắp trình hiện, tất cả sớm đã chú định." Thanh âm áp ức từ trong cổ họng bạo hống.

Chiến trường xa xa hai người cũng sát giác tình huống bên này.

Thiên Đạo Nguyên Đầu tuy rằng đang nghiêm túc tác chiến cùng Bàn Xí Nga.

Nhưng vì duyên cớ trong lòng cực độ bất an.

Kỳ thực vẫn luôn nghiêm túc quan sát tình huống bên phía Địa Ngục Nguyên Đầu. "Nhìn tất cả những gì phát sinh lúc trước, là Địa Ngục thiết kế." Giờ phút này nghe Địa Ngục Nguyên Đầu phát ngôn.

Thiên Đạo Nguyên Đầu thở ra một hơi.

Hắn vốn dĩ đang nghĩ, cho dù thực lực Địa Ngục Nguyên Đầu có bất phàm đi nữa, nhưng cơ sở bày ở đó, sao có thể nhanh chóng bị Lục Minh kích trầm trọng thương như vậy? "Xem ra kết quả cuối cùng sắp trình hiện." Trong lòng Thiên Đạo Nguyên Đầu nảy sinh một suy nghĩ.

Suy nghĩ của hắn tương tự với Lục Minh.

Địa Ngục Nguyên Đầu bỏ ra cái giá lớn như vậy bố hạ cái cục này.

Tất nhiên tồn tại khả năng lớn giết chết Lục Minh.

Nếu không thì, vì sao phải bỏ ra cái giá lớn này?

Chỉ cần Lục Minh bị "đóng đinh".

Vậy tất cả không phải đều tốt rồi sao? "Cút ngay!" Trong miệng Bàn Xí Nga đại hống một tiếng, một quyền nện lên trên người Thiên Đạo Nguyên Đầu, y cũng ý thức được một điểm này, có suy nghĩ tương tự với mọi người.

Cho nên muốn khu trục Thiên Đạo Nguyên Đầu, đi giúp đỡ Lục Minh.

Chỉ tiếc, Thiên Đạo Nguyên Đầu sẽ không cho y cơ hội này.

Vừa rồi Bàn Xí Nga cũng không có cho hắn cơ hội!

Giờ phút này nhân quả tuần hoàn, báo ứng xác đáng. "Kết quả cuối cùng sắp trình hiện, ta mới là bên thắng lợi." Thiên Đạo Nguyên Đầu nhìn về phía Bàn Xí Nga mở miệng, trong mắt chiến ý dâng cao.

Thiên Đạo Nguyên Đầu rốt cuộc cũng trút bỏ được những cảm xúc trong lòng trước đó.

Giờ phút này có thể buông tay đánh một trận rồi.

Bàn Xí Nga trước đó đã ra tay ngăn cản, Thiên Đạo Nguyên Đầu cũng không thể nào để Bàn Xí Nga quấy nhiễu!

Toàn thân trên dưới ngưng tụ sức mạnh đáng sợ, tựa thần như ma.

Giờ khắc này, Thiên Đạo Nguyên Đầu cảm giác chiến lực bản

thân mạnh mẽ đến mức không tiền khoáng hậu!

Hắn dốc toàn lực ngăn cản Bàn Xí Nga!

Bàn Xí Nga thì có chút sốt ruột.

Gã sợ Lục Minh xảy ra chuyện.

Toàn lực bùng nổ, sức mạnh cường hãn đến mức rối tinh rối mù, mưu đồ đẩy lùi Thiên Đạo Nguyên Đầu trước mắt để giúp đỡ Lục Minh.

Chỉ tiếc là công kích của hai bên va chạm, nở rộ ra thần uy cực hạn.

Từng mảng hư không, vũ trụ trầm luân.

Khi Thiên Đạo Nguyên Đầu toàn lực nhất chiến, chiến đấu lực cũng không yếu đi đâu được, dù sao cũng là Nguyên Đầu, mạnh mẽ đến mức không thể tin nổi.

Bàn Xí Nga tuy rằng càng thêm mạnh mẽ, thậm chí có năng lực giết chết Thiên Đạo Nguyên Đầu, nhưng trong thời gian ngắn Bàn Xí Nga không cách nào làm được.

Nếu không thì đã là "thuấn sát" rồi.

Thủ đoạn của Lục Minh đều tung ra, các loại năng lực được giải phóng.

Sau đó Lục Minh có chút bất lực.

Bởi vì đây là cục diện mà Địa Ngục Nguyên Đầu đã phải trả cái giá rất lớn mới bố trí được.

Quả nhiên vô cùng đáng sợ, khó lòng phá vỡ.

Trên người Lục Minh bùng nổ thần uy.

Sức mạnh Kiếm Đạo Nguyên Đầu gần như đã đạt đến cực hạn.

Nhưng Lục Minh vẫn không phá nổi khốn cục này. "Đủ âm hiểm!" Lục Minh nhịn không được mắng một câu. "Âm hiểm sao?

Không không không, cái này gọi là kế mưu." Nghe Lục Minh nói vậy, Địa Ngục Nguyên Đầu lắc lắc đầu.

Hắn cũng không cảm thấy việc này là hiển nhiên, chỉ là mưu kế mà thôi.

Giữa những cường giả đỉnh cấp chiến đấu làm gì có chuyện âm hiểm?

Có thể giành được thắng lợi mới là quan trọng nhất.

Đơn thuần vì cảm xúc mà thay đổi hành vi, cuối cùng dẫn đến thua cả bàn cờ, đó chỉ có thể là kẻ ngu. "Gào gào gào." Lục Minh lúc này bị trấn áp trong một phương tiểu thiên địa.

Nơi này do vô tận ác quỷ, ma đầu hình thành nên.

Bên cạnh hắn dập dờn hắc ám vụ khí vô tận, bốc lên mông lung.

Chương 271

"Kết quả thái cục đã sớm định, hôm nay ngươi phải chết!" Địa Ngục Nguyên Đầu mở miệng.

Không nói nhảm nữa, trực tiếp đập một thương xuống.

Cây thương trong tay hắn hành động theo phương thức của một cây gậy! "Ầm ầm ầm!" Mục tiêu của Địa Ngục Nguyên Đầu là sọ não Lục Minh, muốn đập nát nó.

Có lẽ sẽ không vì vậy mà chết đi, nhưng tất nhiên sẽ bị trọng thương.

Lục Minh có chút "đau trứng" rồi.

Tự nhiên là phải phản kháng, không thể để một gậy kia của Địa Ngục Nguyên Đầu đập lên đỉnh đầu, Lục Minh biết rõ sau khi chuyện đó xảy ra, mình sẽ vô cùng bị động.

Chỉ tiếc là không cách nào ngăn cản.

Bởi vì bị Địa Ngục Nguyên Đầu "âm" một vố, hiện tại không có lực phản kháng. "Tôi có thể thoát khỏi nơi này!

Chút thủ đoạn ấy không khống chế được tôi đâu!" Lục Minh nghiến răng, sử dụng một vài con bài tẩy.

Trước đó đã bố cục một chút để sử dụng vào giờ khắc này.

Lúc này đây, cũng sẽ không do dự.

Chỉ là bị thương vẫn là điều khó tránh khỏi.

Ai bảo ngay cả Lục Minh cũng không ngờ tới một màn này.

Sẽ bị nhắm vào, phong ấn tại một nơi nào đó? "Vút!" Lục Minh câu động sức mạnh ẩn tàng trong phiến thế giới này.

Nơi sâu thẳm trong vũ trụ truyền đến một đạo tiếng kêu gào.

Phảng phất như tiếng vang đầu tiên khi khai thiên lập địa.

Ngay sau đó, một đạo trường hồng kinh người nháy mắt bay ra.

Phảng phất như có thể khai thiên lập địa, cảm giác mang lại cho người ta quá mức đáng sợ! "Thủ đoạn khá nhiều, nhưng không có tác dụng.

Tại trước mặt thực lực tuyệt đối, hết thảy đều là nói đùa." Thanh âm lạnh lùng của Địa Ngục Nguyên Đầu truyền đến.

Một thương đáng sợ kia vẫn theo phương thức dùng gậy đập xuống.

Địa Ngục Nguyên Đầu cũng không vì kinh biến nơi phương xa mà thay đổi hành vi hiện giờ, bởi vì không cần thiết, hắn sẽ không buông tha mục tiêu của mình.

Phải nắm lấy cơ hội tuyệt hảo này, nháy mắt trọng thương Lục Minh.

Tại lần xuất thủ tiếp theo sẽ diệt sát Lục Minh!

Đương nhiên rồi, kết quả cũng không rõ ràng.

Địa Ngục Nguyên Đầu không để ý một kích Lục Minh vừa bùng nổ.

Tiếng nổ vang liên tiếp không dứt.

Sau lưng Địa Ngục Nguyên Đầu có một đạo hắc sắc vụ khí ngưng kết thành thân ảnh.

Thân tư vĩ ngạn vô cùng, cao lớn sánh ngang vũ trụ hạo hãn.

Giữa hơi thở như lôi đình nổ vang. "Ầm ầm ầm!" Một đạo hư ảnh lúc này hai tay chắp lại.

Dùng phương thức thủ đao chém ra một kích!

Đây là thủ đoạn Địa Ngục Nguyên Đầu dùng để đối kháng một kích của Lục Minh. "Hít." Một khắc sau, trường hồng thôi xán kia của Lục Minh bị chặn lại ngắn ngủi.

Một gậy kia của Địa Ngục Nguyên Đầu cũng đập trúng vai Lục Minh.

Đúng, là vai.

Địa Ngục Nguyên Đầu không thành công đánh trúng đầu lâu Lục Minh.

Hết thảy tại thời khắc mấu chốt cuối cùng bị Lục Minh né đi.

Công kích đã xảy ra sai lệch.

Dù là như thế, Lục Minh cũng nhịn không được hít sâu một hơi khí lạnh.

Bởi vì bả vai bị đánh xuyên, Lục Minh rất đau.

Phải biết rằng công kích của Địa Ngục Nguyên Đầu cũng không phải là công kích đơn giản! "Thế mà cũng có thể tránh thoát?" Địa Ngục Nguyên Đầu vì một màn trước mắt mà có chút kinh ngạc.

Không biết nên nói cái gì.

Trong lòng có một chút câm nín nhàn nhạt.

Một kích tất nhiên sẽ trúng, lại bị Lục Minh tránh thoát rồi?

Bất quá Địa Ngục Nguyên Đầu chỉ ngắn ngủi phát lăng.

Bởi vì cũng không quan trọng.

Một kích không thành công, còn có một kích tiếp theo.

Lục Minh không cách nào trong thời gian ngắn né tránh khốn cục.

Hắn còn rất nhiều cơ hội. "Ta không tin ngươi lần nào cũng có thể

tránh!" Trường thương xuất ra, cảm giác mang lại cho người ta là có thể quán xuyên nhật nguyệt thương khung.

Thật sự là quá đáng sợ, đủ để kích toái hết thảy.

Một kích dập dờn hắc khí kia!

Địa Ngục Nguyên Đầu lại bùng nổ!

Nhất định phải xử lý Lục Minh, đây là sự tình tất nhiên! "Có thể làm được một lần, tại sao không thể làm lần thứ hai?" Lục Minh tuy rằng bị khốn trụ, nhưng Lục Minh vẫn lạc quan.

Hàm răng trắng tinh lộ ra.

Trên mặt Lục Minh mang theo ý cười dạt dào.

Một trận gió vũ trụ thổi động, quất vào y phục Lục Minh.

Giờ khắc này hắn giống như Chiến Thần bách chiết bất nạo.

Nhìn một kích khủng bố đến từ Địa Ngục Nguyên Đầu.

Thật sự là quá đáng sợ.

Thậm chí còn thuần túy hơn một kích trước đó, lực hủy diệt càng đầy đủ.

Nhưng thế thì lại như thế nào chứ? "Bố cục của ông tuy rằng tiếp cận hoàn mỹ, nhưng đã đánh giá thấp chiến lực phe tôi, Thiên Đạo Nguyên Đầu thực lực không có cường đại như vậy đâu." Thanh âm Lục Minh từ trong miệng mãnh liệt truyền ra.

Ngay sau đó trước mặt Lục Minh, bỗng nhiên xuất hiện một thân ảnh cao lớn vô cùng.

Trên tay gã nắm cự phủ, một búa bổ xuống!

Đó là tổng hòa của vô số đại đạo chi lực và pháp tắc chi lực.

Quá mức đáng sợ rồi, một kích tuyệt cường đó.

Bàn Xí Nga.

Thiên Đạo Nguyên Đầu thực lực tuy mạnh, nhưng muốn ngăn cản Bàn Xí Nga, chung quy vẫn có chút độ khó, người sau dưới tình huống toàn lực bùng nổ, đã đột phá phong tỏa của Thiên Đạo Nguyên Đầu, giờ khắc này lâm cận nơi đây, cũng cường thế gia nhập chiến trường! "Thiên!!!" Địa Ngục Nguyên Đầu nhìn Thiên Đạo Nguyên Đầu đột nhiên xuất hiện trước mắt.

Cả người đều ngây dại.

Chương 272

Một khắc sau, Địa Ngục Nguyên Đầu đại hám.

Trong ngữ khí truyền đến một loại cảm xúc bi phẫn vô cùng.

Thiên Đạo Nguyên Đầu tự nhiên nghe được tiếng gào thét của Địa Ngục Nguyên Đầu.

Trong lòng hắn có chút hoảng.

Vừa rồi hắn đã dốc toàn lực đi chống lại Bàn Xí Nga.

Bởi vì hắn biết tầm quan trọng của chuyện này.

Một khi không cách nào giữ chân Bàn Xí Nga, để Bàn Xí Nga tiếp cận Lục Minh, gia nhập chiến trường bên kia, sẽ khiến "khả năng" Lục Minh phải chết gần như bị đoạn tuyệt.

Kế hoạch lần này gần như tượng trưng cho thất bại.

Thế nhưng...

Vừa rồi hắn thật sự đã liều mạng rồi, thủ đoạn ra hết.

Nhưng ai biết được Bàn Xí Nga thực lực lại mạnh như vậy!

Ngang nhiên giết xuyên qua phòng ngự. "Đã tận lực, nhưng thực lực đối phương quá mạnh." Thiên Đạo Nguyên Đầu có chút bất lực, đi đến bên cạnh Địa Ngục Nguyên Đầu. "..." Nhìn Thiên Đạo Nguyên Đầu bên cạnh.

Địa Ngục Nguyên Đầu có xúc động muốn giết chết hắn.

Bởi vì đối phương thực sự quá "hố" rồi.

Chỉ tiếc là, cũng không thể làm như vậy.

Nhưng hắn thật sự tức giận.

Tốn phí cái giá lớn, bố cục hoàn thành, lúc sắp thu hoạch thì xuất hiện một loạt biến cục, trong lòng làm sao có thể không uất ức đây? "Kế hoạch lần này tất nhiên thất bại, không có gì hay để nói nữa.

Chúng ta lui đi thôi!" Thiên Đạo Nguyên Đầu lắc đầu.

Hắn thở dài một hơi, trong lòng cũng có chút uất ức.

Trong mấy kỷ nguyên thời gian qua, hắn đều không có dao động cảm xúc phức tạp gì, nhưng mấy ngày nay đều có đủ cả. "Các ngươi muốn đi là đi sao?" Bàn Xí Nga chặn lại Địa Ngục Nguyên Đầu, Thiên Đạo Nguyên Đầu.

Lục Minh nhân cơ hội khôi phục tự do chi thân.

Giờ khắc này hắn và Bàn Xí Nga đứng cùng một chỗ.

Lục Minh vừa nói, trong ánh mắt sát ý sôi trào.

Vừa rồi suýt chút nữa hắn đã bạo tẽ bỏ mình.

Chuyện này không có khả năng cứ như vậy mà xong.

Thiên Đạo Nguyên Đầu muốn rút lui, là chuyện không thể nào. "Ta muốn đi, các ngươi cản không được ta." Thanh âm băng lãnh của Thiên Đạo Nguyên Đầu truyền đến.

Địa Ngục Nguyên Đầu không nói gì, mặt hắn đen sì.

Luôn có một loại cảm giác bị gài bẫy, nỗ lực bỏ ra trước đó đều uổng phí, hết thảy đều ly kỳ như vậy, khiến người ta kinh ngạc. "Rời khỏi đi." Sự tình phát triển đến trình độ này.

Đại chiến không có khả năng tiếp tục nữa.

Hết thảy vẽ lên dấu chấm tròn, song phương bãi binh rút lui là lựa chọn tốt nhất.

Địa Ngục Nguyên Đầu cũng không cự tuyệt.

Đơn thuần dựa vào hắn hoặc là Thiên Đạo Nguyên Đầu một mình, không cách nào mở ra nơi này để thông đến ngoại giới, nhưng hai người hợp tác thì không cần một vài điều kiện hà khắc.

Đây là một trong những quy tắc đã định ra trước đó. "Thần Chi Kiếm!" "Bàn Phủ!" Hai đạo thanh âm bén nhọn truyền ra, Lục Minh và Bàn Xí Nga ra tay rồi.

Cực kỳ quả đoán xuất kích, giết tới.

Sát ý trên người bùng nổ thăng thiên!

Phi thường đáng sợ và ly kỳ.

Thiên Đạo Nguyên Đầu và Địa Ngục Nguyên Đầu muốn lui, hai người bọn họ không đồng ý.

Giống như Lục Minh nói trước đó.

Nơi này không phải là nơi muốn đến thì đến, muốn đi thì đi.

Có vài người phải trả giá cho hành vi trước đó của mình.

Phong mang tất lộ, kiếm xuất.

Dập dờn hạo nhiên kiếm khí cực kỳ kinh người, năng lực cắt chém thiên địa.

Khai Thiên Phủ bổ xuống.

Sức mạnh càng thêm đáng sợ, mấy phiến đại thiên thế giới đều sẽ bị táng tống!

Từng màn cực kỳ đáng sợ kia.

Dù là Thiên Đạo Nguyên Đầu và Địa Ngục Nguyên Đầu nhìn thấy đều trợn tròn mắt.

Lông mày bọn hắn đang điên cuồng nhảy lên.

Trong lòng cực độ không bình tĩnh, bất an ninh.

Lục Minh và Bàn Xí Nga muốn đại khai sát giới sao!? "Muốn đem đại chiến kéo dài tiếp?" "Đã như vậy, vậy ta thỏa mãn các ngươi, để các ngươi táng tống tại nơi này!" Trong mắt sát ý sôi trào.

Tâm tình Thiên Đạo Nguyên Đầu và Địa Ngục Nguyên Đầu vốn không tốt.

Bọn hắn đều nguyện ý lui nhượng một bước, rời khỏi nơi này.

Lục Minh và Bàn Xí Nga lại muốn ngăn cản bọn hắn rời xa?

Cho nên vì sao không cá chết lưới rách? "Đem định vị nơi này truyền cho các Đa nguyên khác!" "Để bọn hắn cùng nhau hợp tác giết chết hai người trước mắt!" Thanh âm Thiên Đạo Nguyên Đầu lạnh lùng truyền đến.

Địa Ngục Nguyên Đầu gật gật đầu.

Hắn cũng cho là như vậy.

Ngay sau đó hết thảy sôi trào, hai người quả đoán ra tay.

Chung Yên Thế Giới không còn phong tỏa phiến thế giới này nữa, nơi này có thể thông hướng ngoại giới, cùng lúc đó, từng luồng khí tức hạo đãng truyền đệ tại trong vô tận thế giới. "Gan to thật!" Lục Minh và Bàn Xí Nga nháy mắt ý thức được một điểm.

Dù sao mục đích của Thiên Đạo Nguyên Đầu và Địa Ngục Nguyên Đầu quá rõ ràng.

Hai người có chút "đau trứng" và uất ức.

Không còn cách nào khác, ai gặp phải chuyện như vậy mà không uất ức?

Nhưng dù cho uất ức, thì lại như thế nào?

Hết thảy vẫn phải theo cũ, hết thảy vẫn phải tiếp tục! "Vậy bọn họ cũng phải trả giá đắt, không thể để bọn họ bình an rút lui." Vương

Kiếm tập kích, mang theo hạo nhiên kiếm khí đáng sợ tung hoành.

Tại một khắc này mãnh liệt chém lên người Thiên Đạo Nguyên Đầu!

Một kích như "Đao Đạo" hoành bổ! "Phụt!" Thiên Đạo Nguyên Đầu cũng không ngăn được một kích này của Lục Minh, bị Lục Minh đánh trúng.

Một kích kia trực tiếp chém tại lồng ngực hắn.

Chương 273

Một vết thương to lớn vô cùng, trực tiếp quán xuyên hai tay hắn, liên tiếp tại lồng ngực, máu tươi chảy ào ào, huyết nhục đều bị phá da, tuy rằng hết thảy nháy mắt khôi phục lại, nhưng mặt Thiên Đạo Nguyên Đầu rõ ràng trắng bệch. "..." Bên cạnh Địa Ngục Nguyên Đầu cũng nhìn thấy hết thảy.

Nhưng hắn không nói gì, bởi vì không có gì hay để nói. "Khí tức của hắn!" Bỗng nhiên, trong một thế giới vô danh phương xa có một đạo thanh âm truyền ra.

Có người phát giác được định vị bên này.

Cảm nhận được đại chiến kịch liệt bên này.

Có người nhận ra Lục Minh, là một trong những cừu địch của Lục Minh: Vô Hạn.

Giờ khắc này một đoạn tuế nguyệt vừa mới trôi qua.

Cũng không phải mười ngày nửa tháng.

Nhưng Vô Hạn thông qua một vài phương thức đặc thù, khiến trạng thái bản thân đạt tới hoàn mỹ.

Trước đó hắn tìm Lục Minh báo thù, bởi vì biết đây là một cơ hội tuyệt hảo, một khi tìm được Lục Minh, mọi người cùng nhau ra tay, quần công.

Lục Minh tuyệt đối sống không nổi!

Nhưng khổ nỗi tìm không thấy Lục Minh.

Trước đó cảm thấy Thiên Đạo Nguyên Đầu khả năng tìm được Lục Minh.

Hắn trộm đi theo dõi đối phương.

Chỉ tiếc là bị Thiên Đạo Nguyên Đầu cắt đuôi.

Hôm nay, sát giác được khí tức Lục Minh.

Lục Minh đem bản thân bại lộ rồi?

Dù sao hết thảy đều không quan trọng nữa.

Bởi vì Lục Minh đem khí tức của hắn lỏa lồ, bày ra trước mắt mọi người.

Nhưng phàm là Đa nguyên, Nguyên Đầu, đều thấy rõ hết thảy. "Cơ hội giết người tuyệt hảo!" Trong mắt Vô Hạn có sát ý đáng sợ giải phóng.

Duy độ không gian trước mắt, lấy một tầng thứ khác triển hiện.

Vô Hạn đang nhanh chóng chạy tới, muốn gia nhập vào phiến chiến trường này!

Mục tiêu của hắn rất đơn giản, đó là xử lý Lục Minh! "Thực lực hắn rất mạnh, gần như đã luyện hóa được Kiếm Đạo Nguyên Đầu." "Không nên gia nhập phiến chiến trường này, không có bất kỳ ý nghĩa gì." Vô Hạn đại biểu cho những người có ác ý với Lục Minh, và định ra tay.

Nhưng trên thế giới này, cũng không toàn là người như vậy.

Có vài người lại có cách nhìn khác.

Có một số Đa nguyên cũng không định ra tay với Lục Minh.

Có người đối với Lục Minh tâm hoài ác ý, dù cho Lục Minh đạp ra bước kia.

Nhưng Lục Minh dù sao cũng chưa củng cố đạo quả.

Chiến lực so với một số người, chung quy vẫn là có hạn.

Giờ khắc này là cơ hội cuối cùng có thể săn giết Lục Minh.

Không lý do gì không ra tay.

Một bộ phận người lựa chọn buông tha, nhưng đại đa số người không nghĩ như vậy.

Vô Hạn cũng minh bạch điểm này, cho nên tốc độ cực nhanh.

Hắn định quấn lấy Lục Minh.

Cho dù không cách nào dựa vào sức mình giết chết Lục Minh.

Nhưng chỉ cần có thể kéo chân Lục Minh.

Chờ những "viện binh" khác tới, thì kết quả đã định. "Phản sát!" Trong lòng Thiên Đạo Nguyên Đầu tức giận vô cùng.

Thậm chí đều sắp nổ tung.

Vừa rồi Lục Minh nhân cơ hội đả thương hắn, là loại tương đối nghiêm trọng.

Giờ khắc này có cơ hội đánh lại, có lý do gì không đi?

Huống chi còn có thể chia chác Kiếm Đạo Nguyên Đầu.

Cho nên khi Thiên Đạo Nguyên Đầu nhìn thấy Vô Hạn, và nơi sâu thẳm trong vũ trụ vô tận cũng có một vài Đa nguyên đang điên cuồng giáng lâm, Thiên Đạo Nguyên Đầu không do dự, lựa chọn quay lại. "Giết!" Địa Ngục Nguyên Đầu không nói gì, nhưng hành động chứng minh hết thảy.

Mãnh liệt quay lại, muốn đại khai sát giới!

Mối thù trước đó, cũng không quên lãng, muốn báo!

Trong miệng hét lên một tiếng lợi khiếu, tốc độ nhanh đến cực hạn. "Không thể cứng đối cứng với bọn hắn, nếu không thì xong đời." Bàn Xí Nga nhìn một màn trước mắt, đồng tử hơi co lại, sau đó mở

miệng.

Giờ khắc này gã đang đối kháng với Thiên Đạo Nguyên Đầu.

Thiên Đạo Nguyên Đầu là chuyện nhỏ, nhưng hắn có giúp đỡ. "Cố gắng giết chết một tên trong số đó, sau đó rời khỏi nơi này!" "Nhất định phải để bọn hắn trả giá đắt." "Nếu không thì hết thảy sẽ tái diễn, tôi cũng không thể cứ bị truy sát mãi." Lục Minh hiểu ý Bàn Xí Nga.

Nhưng Lục Minh có cách nghĩ khác.

Nhưng giết chết Địa Ngục Nguyên Đầu, Thiên Đạo Nguyên Đầu trong đó một cái.

Muốn để bọn hắn trả cái giá thê thảm.

Chân chính là máu và mệnh.

Nếu không hết thảy đều là công cốc, lịch sử tất nhiên sẽ tái diễn, có lẽ không bao lâu nữa, lại sẽ có người tìm hắn gây phiền toái, bởi vì hắn không hạ tử thủ.

Đương nhiên xác suất loại chuyện này không lớn, sẽ không có người ngu như vậy tồn tại.

Nhưng Lục Minh vẫn muốn đánh như vậy.

Dùng máu đổi lấy ý chí một số người! "Thời gian không quá sung túc!

Muốn làm được vậy tôi rất dễ lâm vào nguy hiểm." Bàn Xí Nga có chút bất lực mở miệng.

Nhưng gã cũng thấy được biểu tình trên mặt Lục Minh lúc trước, một vẻ mặt xác định, không dung nghi ngờ, cho nên Bàn Xí Nga không lui.

Gã đang dốc toàn lực ra tay.

Sức mạnh bùng nổ.

Muốn hiệp trợ Lục Minh xử lý Địa Ngục Nguyên Đầu hoặc là Thiên Đạo Nguyên Đầu.

Mặc kệ là ai, cứ lôi một tên xuống nước là được. "Cũng được." Lục Minh chủ yếu nhắm vào mục tiêu Thiên Đạo Nguyên Đầu.

Bởi vì xử lý đối phương, thu hoạch của Lục Minh sẽ tối đa hóa.

Nhưng khi Lục Minh ra tay, muốn thừa thắng truy kích.

Vô Hạn đã đến gần ngay trước mắt.

Lợi dụng năng lực xuyên việt duy độ cường đại, hắn ép khoảng cách cực dài thu nhỏ lại đến cực đoan, trong thời gian ngắn đã đuổi tới chiến trường, muốn bôn phó vào trong đó.

Lục Minh biết Vô Hạn tất nhiên đối với hắn hận ý ngập trời.

Mục đích lần này chính là xử lý hắn.

Cho nên Lục Minh không có thủ hạ lưu tình.

Chương 274

Đạo: "Giúp tôi cản hắn lại!" Câu này là nói với Bàn Xí Nga.

Lục Minh cảm thấy hiện tại không cần thiết phân tâm.

Phải toàn lực bùng nổ, nghiêm túc ra tay, đánh giết cường địch!

Xác định mục tiêu cuối cùng: Thiên Đạo Nguyên Đầu. "..." Bàn Xí Nga thở dài, nhất thời không biết nên làm thế nào.

Nhưng đối với phân phó trước đó của Lục Minh, Bàn Xí Nga suy nghĩ, chung quy không có cự tuyệt.

Bởi vì đích xác không cần thiết.

Cho nên quả đoán đình chỉ động tác tiếp theo muốn đối với hai người kia động thủ.

Lựa chọn ngăn cản Vô Hạn.

Giờ khắc này Lục Minh nháy mắt cùng Thiên Đạo Nguyên Đầu kịch chiến cùng một chỗ! "Hết thảy kết quả đều đã định, không có khả năng đào thoát được." Trong mắt sát ý bùng nổ, màu đỏ giống như máu đang chảy.

Lục Minh tay cầm Vương Kiếm nhìn qua quá mức đáng sợ.

Vương Kiếm trong tay vì có Kiếm Đạo Nguyên Đầu gia trì nên thật sự quá thôi xán, chiến đấu lực đạt được đề thăng cực lớn. "Khai!" Trong miệng khẽ ngâm một tiếng, Lục Minh đưa Vương Kiếm ra.

Một kiếm phảng phất có thể khai thiên lập địa, trọng tố một phương thương khung. "Một người muốn kịch chiến với hai người chúng ta?" "Cũng không biết là ai cho ngươi dũng khí!" Nhìn hành vi

của Lục Minh, Thiên Đạo Nguyên Đầu và Địa Ngục Nguyên Đầu mở miệng.

Bỗng nhiên cảm thấy Lục Minh bị ngu.

Dám một người, độc tự đối mặt hai vị cường giả? "Có gì không dám, dưới phiến tinh không này tôi là chúa tể!" Lục Minh ngửa mặt lên trời hét dài một tiếng.

Một khắc sau, hai bên mãnh liệt va chạm.

Giống như duy độ thế giới va chạm nhau.

Không khí tại một khắc này tựa hồ lâm vào ngưng cố.

Vạn vật giai lại, thời gian trường hà cũng đình chỉ chảy xuôi.

Tại trong phạm vi cự ly không biết bao nhiêu năm ánh sáng, tất cả tinh cầu tại một khắc sau nháy mắt bạo liệt, tiếng nổ vang thật lớn truyền ra. "Phụt!" Lục Minh lập tức bị trọng thương, phun ra một ngụm máu tươi.

Khí tức uể oải không ít, không có cường thịnh như trước đó. "Thực lực càng đánh càng mạnh, vì sao?" Lục Minh bị đánh lui, lồng ngực nứt toác, máu tươi chảy xuôi.

Thiên Đạo Nguyên Đầu và Địa Ngục Nguyên Đầu tự nhiên cũng không dễ chịu.

Hai người đều bị trọng thương.

Nhất là Địa Ngục Nguyên Đầu, thân hình hắn đều điên cuồng chao đảo.

Lúc này đang ở vào một loại trạng thái đặc thù, chưa hiển hiện chân thân.

Nếu không thì, có khả năng tại một khắc sau mất đi chiến lực. "Tiếp liên đại chiến chỉ sẽ gia tốc tốc độ tôi dung hợp Kiếm Đạo

Nguyên Đầu." Lục Minh mở miệng, cũng không ngại nói ra chân tướng.

Thiên Đạo Nguyên Đầu và Địa Ngục Nguyên Đầu nghe cách nói này xong đều ngây ngẩn cả người, nhất thời không biết nên nói cái gì, ngôn từ thiếu thốn.

Còn có thể thao tác như vậy sao?

Trước đó lúc bọn hắn luyện hóa Nguyên Đầu đại biểu cho bản thân, cái nào không phải cẩn thận từng li từng tí, quan sát vạn vạn năm.

Sau đó mới thành công đạp ra bước kia.

Thấy được một phen quang cảnh khác.

Nhưng Lục Minh giờ khắc này lại nói như vậy.

Tại trong đại chiến duy trì chiến đấu, sẽ gia tốc Kiếm Đạo Nguyên Đầu dung hợp. "Trên người hắn có kỳ tích." Dù cho đối lập với Lục Minh, là kẻ địch của Lục Minh.

Nhưng Thiên Đạo Nguyên Đầu nhịn không được cảm khái.

Biểu hiện của Lục Minh đại bộ phận thời gian đều cực kỳ kinh người, nghịch thiên.

Trách không được trong vô số năm qua, hiếm thấy cũng là duy nhất một vị, thông qua loại phương pháp này thừa kế Đa nguyên, trở thành tồn tại cấp Đa nguyên cường giả. "Đáng tiếc thì đã làm sao?

Hôm nay ngươi tất phải ngã xuống!" Thiên Đạo Nguyên Đầu mở miệng.

Địa Ngục Nguyên Đầu cũng gật gật đầu.

Lục Minh lại cường đại thì như thế nào?

Có thể lấy tốc độ nhanh hơn dung hợp Kiếm Đạo Nguyên Đầu thì như thế nào?

Trong thời gian ngắn như vậy lại có thể dung hợp bao nhiêu?

Một lần va chạm không được, vậy thì thêm một lần nữa.

Cố gắng tước giảm thực lực Lục Minh.

Sau nhiều lần va chạm thắng lợi, cán cân thắng lợi sẽ nghiêng về bên này.

Hai người tuy rằng bị thương, nhưng "viện quân" cũng sắp tới rồi. "Hiện tại rời đi còn có cơ hội, đừng có ngoan cố không chịu thay đổi." Trong mắt lạnh khốc, nhìn Bàn Xí Nga đang chắn trước mặt, Vô Hạn mở miệng.

Đối phương trở ngại hắn đi xử lý Lục Minh.

Nếu như không phải vì Bàn Xí Nga thực lực đủ cường đại.

Vô Hạn đã sớm giết qua!

Dù là như thế, Vô Hạn cũng đang khuyên đối phương rời đi.

Bởi vì viện quân đang tới.

Hết thảy kết quả kỳ thật đã sớm định, không cách nào sửa đổi. "Tác vi kẻ thất bại, vì sao lại nhảy nhót như thế?" Bàn Xí Nga thản nhiên nói.

Trong ánh mắt gã hàm chứa lãnh mạc, giống như băng hàn thấu xương.

Nói ra câu này xong, Vô Hạn lập tức nổ tung, lửa giận trong lòng điên cuồng thiêu đốt!

Đó là đối với hắn hồi ức không chịu nổi.

Vô Hạn vẫn luôn muốn lãng quên, nhưng không được, hôm nay lại

bị Bàn Xí Nga một lần nữa khơi gợi ra, làm sao không não nộ, làm sao không nộ hỏa thiêu đốt? "Muốn chết!" Gần như không có bất kỳ do dự nào, Vô Hạn ra tay.

Hắn đang cố gắng tránh cho một vài chuyện xuất hiện.

Nhưng cũng không có nghĩa là, hắn sợ hãi một trận chiến. "Hôm nay ngươi tất nhiên phải ngã xuống." "Cùng Lục Minh kề vai sát cánh, xúc phạm lợi ích của rất nhiều người." Thanh âm vô cùng băng lãnh truyền ra, Vô Hạn đang nói.

Bàn Xí Nga chỉ ra tay thôi, lười phản ứng.

Dùng thực lực nghiền ép Vô Hạn, tại Bàn Xí Nga xem ra là được rồi.

Cùng một kẻ ngu nói nhiều làm gì? "Khai Thiên!" Búa ngang ngược chém xuống, vũ trụ chia làm hai.

Đại thiên thế giới phiêu sái, nháy mắt rách nát không chịu nổi.

Bàn Xí Nga giờ khắc này nhìn qua cường thế không giống bình thường! ...

Chương 275

"Mẹ kiếp!" Thiên Đạo Nguyên Đầu nhịn không được mắng một câu.

Vừa rồi bị Lục Minh nắm lấy cơ hội lại bồi cho một kiếm.

Hiện nay thương thế trên người càng nghiêm trọng.

Thậm chí còn nghiêm trọng hơn Địa Ngục Nguyên Đầu.

Điều này làm cho trong lòng Thiên Đạo Nguyên Đầu sinh ra ý định thoái lui.

Bởi vì thương thế của hắn nếu còn nghiêm trọng thêm nữa, đối với hắn nhất định không phải lựa chọn tốt.

Chờ lát nữa "viện quân" tới, không chừng hắn sẽ biến thành kẻ bị đi săn, quan hệ giữa các Nguyên Đầu vẫn luôn không tốt, một khi có cơ hội có thể xử lý người khác, cắn nuốt Nguyên Đầu đối phương, không có bất kỳ một người nào sẽ cự tuyệt.

Nếu đại chiến tiếp nữa bản thân sẽ trở nên nguy hiểm.

Thiên Đạo Nguyên Đầu há lại vui lòng phạm hiểm?

Địa Ngục Nguyên Đầu cũng có suy nghĩ tương tự.

Hắn bị thương cũng nghiêm trọng.

Tuy rằng không có khủng bố như Thiên Đạo Nguyên Đầu, nhưng chênh lệch cũng không lớn.

Viện quân cũng sắp tới, cũng là lúc thoái lui.

Có thể ở phụ cận quan sát, tìm kiếm cơ hội, hoặc là dứt khoát chờ đến lúc cuối cùng chia chác rồi hẵng quay lại, không cần phải ở trong này trải qua phong hiểm cực lớn. "Chết!" Một kiếm xuất, sương hàn

thập cửu châu.

Địa Ngục Nguyên Đầu và Thiên Đạo Nguyên Đầu muốn đào tẩu.

Lục Minh lại há vui lòng nhìn một màn này?

Địa Ngục Nguyên Đầu có thể đi, nhưng Thiên Đạo Nguyên Đầu phải lưu lại!

Lục Minh lần nữa quả đoán xuất kích, Vương Kiếm lấp lóe.

Kiếm khí cực kỳ sắc bén gần như tràn ngập dưới phiến tinh không này.

Cường giả đỉnh phong cấp đơn thể vũ trụ ở trong này cũng sẽ bị nháy mắt gạt bỏ.

Lãnh địa kiếm khí đáng sợ. "Vút!" Không gian bị phá da, Địa Ngục Nguyên Đầu rời khỏi nơi này.

Hắn động dụng Chung Yên Địa Ngục, cưỡng ép tránh đi.

Sau khi suy tư, hắn lựa chọn rời đi.

Thời cơ xác nhận tại giờ khắc này.

Thiên Đạo Nguyên Đầu cũng có cách làm tương tự, đang động dụng một loại bài tẩy nào đó, cũng muốn rời khỏi nơi này.

Dù sao hiện tại không rời đi, thì còn đợi đến bao giờ mới đi?

Trước mắt là cơ hội tốt nhất, cũng là tuyệt hảo, phải nắm chắc.

Chỉ tiếc là bị Lục Minh nhìn chằm chằm, Địa Ngục Nguyên Đầu có thể bình yên vô sự rời đi, cũng không có nghĩa là hắn cũng có thể bình yên vô sự rời đi. "Hắn đi được, nhưng ngươi thì lưu lại đi!" Thanh âm băng lãnh của Lục Minh bỗng nhiên truyền đến.

Vừa rồi hắn cố ý thả Địa Ngục Nguyên Đầu đi.

Nếu không mà nói, nếu thiết kế mưu đồ, Địa Ngục Nguyên Đầu

có lẽ có thể rời đi, nhưng tuyệt đối sẽ không nhẹ nhõm như trước đó, ít nhất phải trải qua trùng điệp trắc trở, và xác suất thành công không lớn.

Lục Minh sở dĩ muốn thuận lợi thả hắn đi, mục đích đơn thuần là để gặp Thiên Đạo Nguyên Đầu.

Dùng phương thức một chọi một địch đối với đối phương.

Xử lý hắn!

Không động như tiêu, băng hàn liệt ngục.

Lục Minh cực kỳ cường thế ra tay.

Lục Minh bỗng nhiên đem Vương Kiếm trong tay ném ra.

Vương Kiếm đón gió mà lớn, nháy mắt biến lớn ngàn vạn lần.

Lớn ngang ngửa một cái đại thiên vũ trụ!

Giờ khắc này Vương Kiếm nháy mắt ép xuống, uy lực thông thiên.

Cụ bị lực xé rách cực kỳ cường đại. "Ngươi sẽ bị táng tống dưới phiến tinh không này!" "Mang tâm tư giết ta, vậy thì phải chuẩn bị tâm lý bị táng tống, hết thảy kết quả sớm đã định, sẽ vẽ lên một dấu chấm tròn viên mãn." Lục Minh mở miệng.

Sắc mặt Thiên Đạo Nguyên Đầu biến đổi.

Bởi vì Lục Minh đột nhiên phát uy, là loại gần như bùng nổ toàn lực.

Lại thêm Địa Ngục Nguyên Đầu nghi ngờ là bị cố ý thả đi...

Thiên Đạo Nguyên Đầu tựa hồ đoán được.

Trong lòng hắn cực độ bất an, sức mạnh trong cơ thể bạo tẩu.

Từng tấm bài tẩy tại một khắc này bị sử dụng ra.

Muốn đào xuất sinh thiên, đào thoát khỏi mưu kế Lục Minh vừa đoán được.

Bởi vì Lục Minh muốn giết hắn.

Đơn sát! "Thủ đoạn đơn thuần không cách nào đào thoát được đâu." "Muốn rời đi, biện pháp duy nhất là xử lý ta!" Lục Minh lạnh lùng nói.

Hắn nhìn thấu ý đồ của Thiên Đạo Nguyên Đầu.

Cũng nói ra chân tướng.

Chỉ bất quá chân tướng này cũng không phải hoàn toàn là thật, nhưng cũng không phải là giả. "Trảm!" Trong miệng hét lớn một tiếng, Vương Kiếm sánh ngang một phương vũ trụ chiến đấu.

Một kích này Thiên Đạo Nguyên Đầu không cách nào tránh né, căn bản tránh không được.

Bởi vì đã bị khóa chặt.

Càng quan trọng hơn là, Lục Minh một kích này là công kích phạm vi, nhưng cũng không hẳn, bởi vì chỉ có một thanh kiếm, cũng có thể coi là công kích đơn nhất.

Nhưng "địa vực" mà nó bức xạ to lớn siêu hồ tưởng tượng.

Thiên Đạo Nguyên Đầu lại tránh kiểu gì? "Quy Nhất!" Trong miệng Thiên Đạo Nguyên Đầu truyền đến một đạo thanh âm yếu ớt.

Hắn biết không thể tránh một kích này của Lục Minh.

Cứng đối cứng mới là lựa chọn duy nhất, lựa chọn chính xác.

Vậy thì làm thôi! "Ta cũng không tin, ngươi sẽ không thật sự cho rằng ngươi có thể đánh bại ta chứ?" "Muốn giết ta càng là chuyện không thể nào!" "Trước đó ngươi chiếm cứ ưu thế...

Đó là bởi vì ta có chỗ giữ lại!" Thiên Đạo Nguyên Đầu hàm răng cắn chặt, thanh âm áp ức truyền ra.

Trong mắt hắn thiêu đốt lửa giận.

Lửa giận mất khống chế, trong lòng hắn chân chính giận rồi, như dung nham phun trào, bao nhiêu năm trôi qua, rất ít khi bị người ta khinh thị như vậy.

Hôm nay lại hết lần này tới lần khác.

Sao có thể nhẫn nhịn!?

Hắn sẽ dùng thực tế chứng minh hết thảy, để Lục Minh kiến thức sự cường đại của hắn.

Một vùng giới vực mông lung hiện ra sau lưng Thiên Đạo Nguyên Đầu.

Phảng phất như kính tượng.

Có tiên nhân ngao du trong đó, mộ du thương hải thiên nhai.

Chương 276

Có thần thú bay lượn, phương bắc Côn Bằng, phương nam Phượng Hoàng.

Thiên địa vạn vật giai hữu linh tính.

Thương thiên đại thụ chống đỡ bầu trời thăng bằng, đại địa trấn áp thổ địa.

Địa Ngục Nguyên Đầu rời đi.

Lục Minh cũng bạo lộ mục đích của hắn, muốn giết chết mình.

Thiên Đạo Nguyên Đầu há lại trơ mắt nhìn hết thảy?

Tự nhiên là phải phản kháng, thậm chí chiếm cứ chủ động.

Bác xuất một cái lãng lãng càn khôn, đem Lục Minh giết chết!

Một khi có thể xử lý Lục Minh, có thể đem hết thảy của Lục Minh chiếm làm của riêng.

Đó chính là Kiếm Đạo Nguyên Đầu cường đại vô cùng.

Thiên Đạo Nguyên Đầu bắt đầu liều mạng!

Phiến đại giới thôi xán kia, giống như kính tượng ánh chiếu.

Là một trong những thủ đoạn và bài tẩy của hắn.

Vô số kỳ tích từ trong đó nở rộ quang huy.

Sau đó giáng lâm trong hiện thực.

Giống như thiêu thân lao đầu vào lửa, hướng về phía Lục Minh phác sát!

Vẻn vẹn thời gian một cái hô hấp.

Công kích của Thiên Đạo Nguyên Đầu liền cùng đại kiếm của Lục Minh va chạm.

Một kích của Vương Kiếm đủ để nháy mắt chém nát đại thiên thế giới.

Khi đối mặt với công kích của Thiên Đạo Nguyên Đầu, không có nháy mắt đánh tan nó, hóa thành quang ảnh, bọt nước, khiến nó tan thành mây khói, đối phương vẫn như cũ tồn tại, bảo lưu lại thần uy hạo hãn.

Thiên Đạo Nguyên Đầu dưới tình huống toàn diện bùng nổ, uy lực không tầm thường.

Có thể va chạm với Lục Minh một chút.

Dù sao cũng là cường giả lão làng. "Hắn kế ta!?" Địa Ngục Nguyên Đầu đã rời khỏi nơi này.

Ngoảnh lại nhìn, phát hiện một màn khiến người ta kinh hãi.

Hắn đi ra rồi, nhưng Thiên Đạo Nguyên Đầu thì chưa.

Hắn bị Lục Minh khốn trụ, đang đại chiến một trận.

Địa Ngục Nguyên Đầu cũng không ngốc, nháy mắt đoán được chân tướng.

Sắc mặt hắn thiết thanh vô cùng.

Bởi vì Lục Minh dám kế hắn?

Gan hắn thực sự quá lớn, muốn giết một trong hai người bọn hắn!? "Trở về hỗ trợ." Gần như không có bất kỳ do dự nào.

Trong lòng Địa Ngục Nguyên Đầu dâng lên ý nghĩ này.

Quan hệ giữa hắn và Thiên Đạo Nguyên Đầu không tệ.

Lại càng có quan hệ hợp tác cực kỳ mật thiết.

Không đến vạn bất đắc dĩ, Địa Ngục Nguyên Đầu không muốn mất đi đồng bọn này.

Thế là Địa Ngục Nguyên Đầu xé rách không gian, muốn trở về hỗ trợ. "Thực lực không tệ, phản kháng đích xác hữu dụng." "Nhưng hết thảy đã sớm định." Sắc mặt lãnh mạc, Lục Minh đang cùng Thiên Đạo Nguyên Đầu nhất chiến mở miệng.

Hắn có thể sát giác biến hóa bên phía Địa Ngục Nguyên Đầu.

Đối phương đang chạy tới.

Có rất nhiều người cũng đang chạy tới.

Cho nên vì có thể ăn được Thiên Đạo Nguyên Đầu, xử lý mục tiêu này, Lục Minh phải nhanh chóng ra tay, đánh giết đối phương.

Hoặc là có thể phong ấn đối phương, cưỡng ép mang đối phương đi.

Lục Minh nhìn Vương Kiếm trong tay, trên mặt lộ ra một tia ngoan lạt.

Vương Kiếm vừa mới luyện hóa ra.

Đã sớm cụ bị bất hủ thần uy.

Nhưng nếu trải qua một thời gian uẩn dưỡng và tạo hóa.

Vương Kiếm sau này tất nhiên sẽ có khí thế khoáng cổ tuyệt luân.

Nhưng Lục Minh không đợi được đến lúc đó nữa rồi.

Giờ khắc này hắn cần chiến lực cường đại vô cùng gia trì!

Lục Minh quyết định dẫn bạo Vương Kiếm! "Trạng thái của bản thân hắn không tốt, chỉ cần tôi có thể dẫn bạo Vương Kiếm, tuyệt đối có thể kéo trạng thái hắn xuống thấp nhất, sau đó tôi sẽ nhân cơ hội ra tay diệt sát, dù cho bất tế, cũng có thể phong ấn hắn, mang rời khỏi

không gian này." Trong lòng Lục Minh nghĩ vậy.

Lục Minh cẩn thận suy diễn, tỷ lệ thành công không thấp. "Khai!" Trong lòng có ý nghĩ, Lục Minh không có bất kỳ do dự nào.

Hắn biết thời gian cấp bách.

Có một số Nguyên Đầu đang chạy tới chiến trường.

Địa Ngục Nguyên Đầu quay lại chi viện.

Giờ khắc này Bàn Xí Nga đang giao thủ với Vô Hạn.

Chỉ có một lần cơ hội...

Nếu có thể hoàn thành lời nói tự nhiên là tốt nhất.

Nếu không lần cơ hội tiếp theo xuất hiện, có lẽ là vô số năm sau.

Thậm chí không còn nữa.

Trong miệng gào thét một tiếng, giống như long ngâm hổ khiếu.

Thanh âm kia thực sự quá to, thậm chí nhiễu loạn tinh thần chu biên.

Từng ngôi sao trực tiếp bạo toái, bắn ra vô số hoa lửa. "!?" Khi Lục Minh lựa chọn bạo khai Vương Kiếm, đánh giết Thiên Đạo Nguyên Đầu.

Tại một khắc này Thiên Đạo Nguyên Đầu nhịn không được kinh hô.

Bởi vì nguy cơ cảm trong lòng kinh người không giống bình thường.

Gần như nhắc lên tận cổ họng, làm cho hắn khó chịu.

Giác quan thứ sáu nói cho hắn biết, tốt nhất giờ khắc này nên tránh xa nơi đây, nếu không sẽ trải qua sinh tử nguy cơ...

Đối với giác quan thứ sáu, Thiên Đạo Nguyên Đầu tự nhiên là tin

tưởng.

Nhưng tin tưởng thì như thế nào?

Giờ khắc này Thiên Đạo Nguyên Đầu có thể rời đi sao?

Không gian chung quanh bị Lục Minh phong tỏa, một mảnh "tuyệt địa".

Căn bản không có đường lui! "Gã này rốt cuộc muốn làm chuyện gì?" "Vì sao nguy cơ cảm của ta lại cao như vậy!" Nghiến răng nghiến lợi, Thiên Đạo Nguyên Đầu bùng nổ.

Từng sợi đại đạo chi lực từ trên người hắn rủ xuống, bao bọc hắn thật chặt, pháp tắc chi lực cộng hưởng, hình thành một tầng phòng ngự, vẻn vẹn thời gian một cái hô hấp, liền đem hắn vũ trang đến tận răng, kiên cố không thể phá vỡ.

Chương 277

Cho hắn cảm giác an toàn.

Đây cũng là việc duy nhất trước mắt có thể làm.

Sau khi làm xong những chuyện này, Thiên Đạo Nguyên Đầu cảm tri vẫn như cũ không thấy nguy cơ được giải trừ.

Tim hắn đang đập điên cuồng, nguy cơ vẫn còn.

Chỉ hơi yếu đi một chút.

Thiên Đạo Nguyên Đầu cảm thấy khó tin, không nên như thế.

Lục Minh rốt cuộc muốn làm gì, vì sao nguy cơ cảm lại mãnh liệt như vậy!?

Sau đó một cái hô hấp sau, hắn biết rồi.

Đại kiếm thôi xán từ trên trời giáng xuống, lưỡi kiếm sắc bén nằm ngang trên đỉnh đầu hắn.

Giờ khắc này mãnh liệt rơi xuống, hủy thiên diệt địa!

Tại trong quá trình này, đại kiếm thôi xán nứt toác.

Biểu hiện mặt ngoài vô cùng kiên ngạnh kia, có từng đạo lại từng đạo vết rạn mật mật ma ma phù hiện, quang huy màu cam đỏ từ trong đó phun trào ra, như ánh sáng như sương, khí tức trí mạng dâng lên trong lòng Thiên Đạo Nguyên Đầu, làm cho hắn vô cùng chấn hám.

Thiên Đạo Nguyên Đầu cũng rốt cuộc biết được một điểm.

Vì sao nguy cơ cảm trong lòng kinh người.

Đại nạn lâm đầu...

Hắn cảm giác một khắc sau sẽ chết đi!

Bởi vì Lục Minh dẫn bạo Vương Kiếm.

Muốn mượn cái này giết chết hắn, hoặc là làm hắn hoàn toàn trọng thương! "Quá tàn nhẫn." Thiên Đạo Nguyên Đầu dù lạnh lùng đến đâu, vô tình đến đâu.

Nhưng khi trải qua chuyện này, vẫn nhịn không được cảm thán.

Đổi lại là Lục Minh, sẽ không quả đoán như vậy.

Lục Minh đích xác quá tàn nhẫn. "Xác suất bỏ mạng tại đây đích xác không thấp." Thiên Đạo Nguyên Đầu thở dài.

Biết được nguy cơ cảm kinh người đến từ đâu, lấy hình thức gì triển hiện, nhưng chung quy không cách nào tránh né, chỉ có thể yên lặng đi thừa thụ hết thảy.

Đó gần như là đả kích không thể dùng ngôn ngữ hình dung.

Về phần kết quả cuối cùng như thế nào.

Thiên Đạo Nguyên Đầu cũng không rõ ràng.

Dù sao một kích này của Lục Minh quá đáng sợ.

Toàn lực huy trảm một kiếm thậm chí đồng thời dẫn toái kiếm thể!

Thiên Đạo Nguyên Đầu chỉ có thể cố gắng đi thừa thụ.

Kết quả cuối cùng ra sao, ngay cả hắn đều có một chút mê mang.

Có lẽ có thể sống sót, có lẽ sẽ chết.

Lại hoặc là sẽ trọng thương, hoặc là dứt khoát chịu đựng được.

Chưa biết có vô số loại khả năng.

Tại thời điểm tao ngộ loại sự tình trước mắt này, dù là Nguyên Đầu cao cao tại thượng, cũng nhìn không rõ tiền đồ.

Hoặc là hết thảy chung cực sẽ minh ngộ hết thảy?

Nhưng cái đó cùng Thiên Đạo Nguyên Đầu lại có quan hệ gì đâu? "Chạy!" Gần như không có bất kỳ do dự nào, khi nhìn thấy một màn như tận thế trước mắt, Địa Ngục Nguyên Đầu định quay lại chi viện Thiên Đạo Nguyên Đầu đã có lựa chọn.

Đó là không do dự lui lại.

Không còn quả đoán lao về phía trước, muốn tiến vào trong chiến trường kia nữa.

Bởi vì hắn nhìn thấu hết thảy.

Vương Kiếm kích một cái đáng sợ, thậm chí đồng thời đem bản thể Vương Kiếm vỡ nát.

Công kích như vậy dù là hắn cũng khó mà thừa thụ.

Tại trạng thái đỉnh phong thừa thụ, đại khái suất sẽ bị thương.

Hiện nay trạng thái hắn không tốt, cưỡng ép đi thừa thụ...

Không chừng sẽ ngã xuống tại nơi này.

Cho nên hắn không nguyện ý đi giúp đỡ Thiên Đạo Nguyên Đầu.

Chí ít trước mắt không được, muốn hơi đợi một khoảng thời gian. "Thiên Đạo Nguyên Đầu có thể gánh được không?" Giống như phàm nhân nhìn thấy bom hạt nhân tẩy địa.

Tự tay Lục Minh toàn lực nhất kích, cũng đem kiếm thể quả đoán đồng thời dẫn toái, đồng dạng mang cho Địa Ngục Nguyên Đầu chấn hám cùng kinh hãi cường đại.

Mấy phiến đại thiên thế giới đồng thời bị dẫn nổ.

Khi nhìn thấy một màn kinh người trước mắt xong, trong lòng Địa Ngục Nguyên Đầu dâng lên một ý nghĩ.

Tại dưới công kích đáng sợ như vậy, thử hỏi Thiên Đạo Nguyên

Đầu thật sự có thể thừa thụ nổi một kích này sao?

Địa Ngục Nguyên Đầu quyết đoán, đổi lại là hắn, xác suất đều không lớn.

Đổi lại là Thiên Đạo Nguyên Đầu thì xác suất sẽ càng nhỏ.

Cũng không phải đối phương thực lực không đủ mạnh.

Bởi vì trên người Địa Ngục Nguyên Đầu mang theo Chung Yên Địa Ngục.

Lại thêm trạng thái hắn không tệ, có lực đề kháng.

Nhưng những cái này Thiên Đạo Nguyên Đầu đều không có.

Cho nên kết quả cuối cùng sẽ là...

Địa Ngục Nguyên Đầu cũng không rõ ràng, chỉ là trong lòng có chỗ suy đoán.

Đối với Nguyên Đầu, Đa nguyên cái cảnh giới này, không có người nào có thể nhìn thấu, không có người nào biết hạn mức cao nhất ở nơi đâu, hoặc là Thiên Đạo Nguyên Đầu có thể sống sót? ...

Sức mạnh đáng sợ đang nở rộ, giống như phù dung sớm nở tối tàn.

Một kích vừa nùng súc lại phạm vi kia.

Quá đáng sợ.

Dù là Đa nguyên nhìn thấy đều sẽ kinh hồn táng đảm, trong lòng đánh trống liên hồi.

Bàn Xí Nga và Vô Hạn tự nhiên nhìn thấy từng màn này.

Khi một màn này trình hiện xong.

Vô Hạn gần như không có bất kỳ do dự nào, lựa chọn lui.

Không định đi tìm Lục Minh.

Cũng không định cùng Bàn Xí Nga triển đấu một phen.

Bởi vì hết thảy mọi thứ tại giờ khắc này có vẻ không có ý nghĩa.

Thực lực Lục Minh cường đại siêu hồ tưởng tượng.

Tại thời điểm Lục Minh không tiếc cái giá lớn nhắm vào như thế này, Vô Hạn cũng không cho rằng hắn có thể ngăn được hết thảy.

Cho nên rời đi mới là lựa chọn tốt nhất trước mắt.

Cũng là lựa chọn duy nhất.

Chương 278

Nếu không thì, cứ mãi lặp lại hành vi trước đó, có lẽ kết quả cuối cùng sẽ là bạo tễ.

Vô Hạn chưa bao giờ nghi ngờ và hoài nghi suy nghĩ của mình, nếu không thì, hắn đã sớm ngã xuống từ trước rồi, sao có thể hiện tại vẫn sống sờ sờ.

Vô Hạn lựa chọn lui đi, Bàn Xí Nga cũng không có truy kích.

Thực sự là không cần thiết.

Bàn Xí Nga có suy nghĩ khác, gã nhắm vào Thiên Đạo Nguyên Đầu. "Thiên Đạo Nguyên Đầu bạo tễ rồi sao?" Nhìn về phía chiến trường của Lục Minh và Thiên Đạo Nguyên Đầu.

Bàn Xí Nga vươn đầu lưỡi liếm liếm đôi môi khô khốc.

Thân thể kiện thạc vác một cái búa đang chảy xuôi máu tươi.

Giờ khắc này nhìn qua uy phong lẫm liệt như vậy.

Ánh mắt gã tác nhiên, cho người ta một loại cảm giác kỳ dị phảng phất như bị theo dõi.

Hào không do dự cất bước muốn chạy về phía chiến trường bên kia.

Giống như suy nghĩ của Bàn Xí Nga vậy.

Gã muốn biết Thiên Đạo Nguyên Đầu có bạo tễ hay không.

Nếu như đối phương bạo tễ rồi...

Có thể kiếm chút lợi lộc?

Nếu như đối phương không có bạo tễ thì sao?

Vậy thì tiễn đối phương lên đường! ...

Một vùng khu vực kỳ dị, có thể ngăn cách hết thảy ý thức cũng như mắt thường thăm dò, đây cũng là chiến trường Lục Minh và Thiên Đạo Nguyên Đầu vừa mới giao thủ.

Chỉ là sức mạnh đáng sợ va chạm, biến nơi này thành lãnh địa kỳ dị.

Tuy rằng thời gian duy trì không nhất định dài, nhưng trong thời gian ngắn không thành vấn đề. "Khụ khụ khụ." Tại trong khu vực kỳ dị này.

Giữa khói trắng lượn lờ, truyền đến tiếng ho khan khẽ khàng.

Là của Thiên Đạo Nguyên Đầu.

Hắn giờ khắc này, bạch bào trên người sớm đã rách nát không chịu nổi.

Không có dù chỉ một chút phong độ phiên phiên như trước đó.

Kiểu tóc cũng lăng loạn, một cây trâm gỗ vỡ nát.

Sắc mặt hắn thương bạch như giấy, một ngụm máu tươi màu vàng óng bị phun ra.

Nhưng hắn lại cười.

Bởi vì hắn còn sống.

Vừa rồi thừa thụ một kích đáng sợ kia của Lục Minh, tưởng rằng muốn bạo tễ rồi, nhưng hắn ngạnh kháng đỡ được, sống đến hiện tại.

Kỳ thật là chuyện không thể tin nổi.

Ngay cả hắn đều kinh ngạc.

Bởi vì khi chân chính cùng một kích Vương Kiếm, cũng như cùng Vương Kiếm bùng nổ vỡ nát tương bính, hắn biết mình đã đánh giá

thấp Lục Minh xa lắc.

Sức mạnh một kích kia quá thôi xán và đáng sợ.

Kinh người đến rối tinh rối mù.

Khó lòng đi ngăn cản.

Cho nên tại một khắc kia, hắn dốc toàn lực đi phản kháng.

Tưởng rằng sẽ chết đi trong trận dư ba vừa rồi.

Nhưng hiện tại hắn sống sót!

Tuy rằng trọng thương...

Nhưng không có gì to tát!

Còn sống là còn hy vọng, hết thảy có thể làm lại.

Hiện tại hắn có thể rời khỏi nơi này rồi.

Sức mạnh bùng nổ đáng sợ vừa rồi, đã hoàn toàn giải trừ sức mạnh Lục Minh phong tỏa tại khu vực này, hiện tại hắn có thể không chịu trở ngại rời khỏi khu vực này.

Lục Minh dù sống, hắn cũng tự cho là tiên thiên lợi vu bất bại.

Không chừng Lục Minh chết rồi?

Bị sức mạnh công kích vừa rồi tiêu diệt? "Mạo tựa rất vui vẻ?" Thanh âm lược hiển lãnh khốc truyền ra, là Lục Minh.

Hết thảy đều trùng hợp như vậy, nhưng lại bình thường.

Thiên Đạo Nguyên Đầu đều còn sống, Lục Minh tự nhiên sẽ không chết.

Thậm chí hiện tại trạng thái rất tốt.

Sắc mặt phi thường hồng nhuận, khí huyết sung túc, trạng thái cực giai.

Giờ khắc này hắn gạt ra mây mù màu trắng, đứng ở trước mặt Thiên Đạo Nguyên Đầu. "Từ cõi chết tìm được đường sống, nhặt về một cái mạng, có phải nên vui mừng không?" Thiên Đạo Nguyên Đầu khẽ mở miệng.

Thân thể hắn dần dần tiêu tán, định rời khỏi nơi này.

Trạng thái Thiên Đạo Nguyên Đầu rất kém, tuy rằng còn sống, nhưng cũng tuyệt đối trọng thương, phải tìm một cái địa phương an toàn khôi phục thương thế.

Nếu không thì sẽ một mực không an toàn, ở vào trong nguy cơ. "Nên vui mừng." Lục Minh gật gật đầu, cách nói của Thiên Đạo Nguyên Đầu không sai. "Nhưng mà, ông không quên mất một chuyện quan trọng chứ?

Địa bàn của tôi... nói đi là đi sao?" Lục Minh đạm mạc nói.

Thiên Đạo Nguyên Đầu vừa nghe, há to miệng, vừa muốn nói cái gì.

Ân, đại khái là muốn trào phúng Lục Minh.

Nhưng lời nói còn chưa ra khỏi miệng, dị biến đột sinh.

Một màn đáng sợ trình hiện ra.

Những hư không, đất trống bên cạnh hắn.

Tại một khắc này có thân ảnh mật mật ma ma triển hiện ra.

Mọc ra khuôn mặt giống nhau như đúc, mặc y phục giống nhau như đúc, trên người bành trướng khí tức giống nhau như đúc, là một người: Lục Minh.

Giờ khắc này mỗi một khuôn mặt đều đối với Thiên Đạo Nguyên Đầu cười.

Cười đến mức Thiên Đạo Nguyên Đầu tê cả da đầu, cười đến rợn

cả tóc gáy! "Xá!" Vô số khuôn mặt mật mật ma ma phát ra một cái thanh âm.

Đó là âm tiết cổ xưa, pháp tắc thời viễn cổ.

Ngay sau đó thân hình Thiên Đạo Nguyên Đầu chao đảo.

Hắn bị ảnh hưởng, thân thể vặn vẹo, sức mạnh bị phong ấn.

Thiên Đạo Nguyên Đầu tuy vì hết thảy trước mắt mà rợn cả tóc gáy.

Nhưng cũng không có nghĩa là, khi bản thân xuất hiện vấn đề, hắn sẽ trơ mắt nhìn hết thảy, không vươn tay viện thủ.

Chương 279

Thiên Đạo Nguyên Đầu muốn phản kháng.

Sức mạnh trong cơ thể phun trào, gần như khuynh tận hết thảy.

Nhưng lại có tác dụng gì?

Nếu như trạng thái Thiên Đạo Nguyên Đầu ở đỉnh phong.

Vậy thì hết thảy còn dễ nói, hắn có năng lực và tư bản phản kháng.

Nhưng trọng điểm là trạng thái Thiên Đạo Nguyên Đầu cũng không ở đỉnh phong.

Trạng thái hắn cực kỳ tệ hại.

Thậm chí có thể nói là gần đất xa trời.

Tuy rằng Thiên Đạo Nguyên Đầu đang cố gắng phản kháng, thủ đoạn pha tạp.

Càng thấu chi một bộ phận sinh mệnh lực.

Dùng cái này tại trong thời gian ngắn cấp cho mình đủ "tư bản".

Nhưng kết quả cuối cùng dĩ nhiên đã định.

Đó là cái quan định luận cho tầng tầng lớp lớp sự tình.

Tại trong ánh mắt cực kỳ không cam lòng của Thiên Đạo Nguyên Đầu, từng khuôn mặt Lục Minh phát ra thanh âm đồng dạng, sau đó đem Thiên Đạo Nguyên Đầu trấn áp tại trong một vùng giới vực ngắn ngủi hình thành, tùy hậu bị Lục Minh vừa quay tay thu vào trong lòng bàn tay.

Lục Minh thành công đánh bại Thiên Đạo Nguyên Đầu.

Tuy rằng không có giết chết đối phương.

Nhưng kết quả cuối cùng cũng không khác biệt lắm. "Đưa ra lựa chọn sai lầm thì phải trả giá đắt." "Kẻ địch với ta phải trả giá bằng sinh mệnh." Trên mặt đạm mạc và vô tình, Lục Minh đang khẽ nói.

Nói ra lời nói như vậy, làm cho người ta chùn bước. "Thực lực mạnh như vậy?" Vô Hạn đã rút lui nhìn thoáng qua bên này.

Lông mày hắn nhẹ nhàng run rẩy, trong mắt hiện sắc chấn hám.

Lục Minh đem Thiên Đạo Nguyên Đầu biến thành bộ dáng này.

Thực lực Lục Minh từ khi nào lại cường đại như vậy?

Kiếm Đạo Nguyên Đầu chẳng lẽ cao hơn các Nguyên Đầu khác? "Là bản thân hắn cường đại, không liên quan đến Nguyên Đầu." Hư không bên cạnh Vô Hạn vỡ ra, một đạo nhân ảnh đi ra.

Địa Ngục Nguyên Đầu.

Khi Địa Ngục Nguyên Đầu trơ mắt nhìn Thiên Đạo Nguyên Đầu bị trấn áp, bị Lục Minh phong ấn vào trong lòng bàn tay, Địa Ngục Nguyên Đầu mất đi ý nghĩ đi giúp đỡ Thiên Đạo Nguyên Đầu.

Bởi vì loại tình huống này Thiên Đạo Nguyên Đầu cứu không được.

Trừ phi khuynh tận hết thảy giết đi vào.

Cho dù bản thân nguyện ý trả giá đắt, cũng muốn giúp đỡ Thiên Đạo Nguyên Đầu.

Tại dưới tiền đề này có thể nếm thử.

Nhưng Địa Ngục Nguyên Đầu sẽ không làm như thế.

Bởi vì quan hệ giữa hắn và Thiên Đạo Nguyên Đầu không có thân mật như vậy.

Cho nên hắn đi đến bên cạnh Vô Hạn.

Bởi vì Địa Ngục Nguyên Đầu cảm thấy, hắn cần một đồng minh mới.

Vô Hạn là một lựa chọn tuyệt hảo.

Bởi vì có cùng một kẻ địch: Lục Minh. "Trong thời gian ngắn thực lực có thể trở nên mạnh như vậy, ta sớm đã cùng hắn đứng ở thế đối lập, cho nên cần phải mau chóng giết chết hắn." Vô Hạn nhận thức Địa Ngục Nguyên Đầu.

Vô Hạn cũng rõ ràng mối thù giữa Địa Ngục Nguyên Đầu cùng Lục Minh.

Giờ khắc này Địa Ngục Nguyên Đầu tới đây, Vô Hạn đại khái biết được suy nghĩ của đối phương.

Dù sao mọi người cũng không ngốc.

Lại thêm trong lòng hiểu rõ mà không nói ra, thế là nói ra lời nói như vậy.

Xem phản ứng của Địa Ngục Nguyên Đầu. "Đích xác là như thế." Địa Ngục Nguyên Đầu gật gật đầu, hắn cũng cho là như vậy.

Lục Minh thực lực tiến bộ quá nhanh, quá kinh người.

Hắn đã nắm giữ sức mạnh gần như một cái Nguyên Đầu.

Hiện nay bắt Thiên Đạo Nguyên Đầu đi.

Tiếp đó thế tất sẽ dung hợp Thiên Đạo Nguyên Đầu.

Một khi Lục Minh độc tự một người nắm giữ hai loại sức mạnh Nguyên Đầu.

Vậy thực lực Lục Minh tất nhiên sẽ trở thành đệ nhất trong các Nguyên Đầu.

Đến lúc đó thì nguy hiểm rồi.

Bởi vì Lục Minh là kẻ địch, sinh tử đại địch.

Nhiều lần tìm phương thiết pháp, muốn dồn Lục Minh vào chỗ chết.

Muốn xử lý Lục Minh.

Hiện nay sở dĩ có thể chiếm cứ chủ động, là bởi vì Lục Minh không tìm cớ gây chuyện, bởi vì Lục Minh thực lực không đủ, kẻ địch số lượng tương đối nhiều.

Nhưng một khi Lục Minh thực lực tiến bộ, mạnh đến vô địch.

Lục Minh không có khả năng không tìm phiền toái. "Trước mắt là cơ hội duy nhất." "Tập hợp sức mạnh mọi người, xử lý Lục Minh!" "Vì ta, cũng là vì những người khác." "Sự cân bằng hiện có không thể bị đánh vỡ, không thể có người chưởng quản hai loại sức mạnh Nguyên Đầu, huống chi hắn còn có một vị Hỗn Độn Thần Ma làm đồng bạn." "Thủ hạ của vị kia năm xưa đáng tiếc thay." Địa Ngục Nguyên Đầu mở miệng, trong ánh mắt mang theo nghiêm túc.

Đang khẽ nói. "Lịch sử loang lổ đã qua đi, nhưng cũng sẽ không hoàn toàn qua đi, ta và các ngươi có cùng một kẻ địch, vị Hỗn Độn Thần Ma kia có lẽ nắm giữ một ít thủ đoạn phi phàm, từ đầu đến cuối chúng ta đều chỉ có một lựa chọn, không phải sao?" Thanh âm Địa Ngục Nguyên Đầu rất lớn.

Lời này không chỉ nói cho Vô Hạn.

Thậm chí bao gồm cả các Đa nguyên, Nguyên Đầu khác.

Bởi vì Địa Ngục Nguyên Đầu muốn tập hợp sức mạnh mọi người vây giết Lục Minh.

Giờ khắc này Lục Minh mang cho người ta cảm giác quá mạnh

mẽ.

Đơn thuần ra tay, nhắm vào Lục Minh, đại khái suất sẽ không thành công.

Dù cho Lục Minh vừa rồi đã trả một cái giá cực lớn, thậm chí vỡ nát binh khí của mình, sau đó đem Thiên Đạo Nguyên Đầu đánh thành trọng thương phong ấn.

Nhưng ai biết Lục Minh còn có thủ đoạn tương tự hay không?

Có ai sẽ lấy tính mạng ra mạo hiểm?

Trước mắt lựa chọn chính xác nhất cũng là tốt nhất, là tập hợp sức mạnh mọi người.

Nhưng bởi vì hết thảy phát sinh trước đó.

Địa Ngục Nguyên Đầu cũng không xác định những người khác phải chăng sẽ ra tay.

Dù sao không phải mỗi người đều có thù với Lục Minh.

Cũng không nhất định cứ phải xử lý Lục Minh.

Tất nhiên sẽ có người lựa chọn lùi bước, không muốn gánh phong hiểm.

Cho nên hắn nói ra nguyên nhân.

Đó là: Thật sự có thể phóng túng Lục Minh lớn mạnh sao!?

Lục Minh lớn mạnh rồi sẽ đối với bọn hắn như thế nào?

Chương 280

Có thể hay không đối với bọn hắn triển khai đi săn?

Nắm giữ hai cái Nguyên Đầu Lục Minh, có thể hay không đi theo con đường cũ của vị kia??

Cảm thấy không có khả năng?

Vậy hãy nhìn Bàn Xí Nga bên cạnh hắn xem.

Người đã từng ở bên cạnh vị kia.

Cách nói của Địa Ngục Nguyên Đầu, cũng là cách làm.

Trần trụi là dương mưu.

Tất cả Nguyên Đầu đều có thể nhìn thấu một điểm này, minh bạch hết thảy.

Bởi vì cách làm của Địa Ngục Nguyên Đầu quá rõ ràng.

Nhưng giống như cách nói của Địa Ngục Nguyên Đầu vậy.

Có quá nhiều quá nhiều chuyện, bọn hắn không dám đi cam đoan, cũng không dám đi đánh cược, trước mắt tựa hồ là lựa chọn duy nhất, cũng là lựa chọn tốt nhất.

Đó là nghe theo lời Địa Ngục Nguyên Đầu? "Ta cũng không phải muốn đứng ở thế đối lập với các vị." Một đạo thanh âm vang dội truyền đến, là Lục Minh.

Hắn cũng xen vào.

Bởi vì Địa Ngục Nguyên Đầu quá ác tâm, cách nói trần trụi.

Lục Minh căn bản không có ý nghĩ như vậy.

Vì sao muốn đem một cái nồi đen to chụp lên người hắn? "Đừng

để bị một số người mông lung che mắt." "Hắn với ta có thù, cho nên thống hận sự lớn mạnh của ta, sợ hãi ta sau này báo thù, đây là chuyện tất nhiên...

Nhưng những người còn lại thì sao?" "Ta với các vị không oán không cừu." "Thử hỏi ta sau này vì sao phải tìm các vị gây phiền toái?" Lục Minh thì thầm, nhưng giọng nói lại vô cùng vang dội, truyền vào tai rất nhiều người.

Có người trầm tư, cảm thấy Lục Minh nói cũng có lý.

Thêm vào đó, thực sự không muốn làm kẻ địch của Lục Minh, nên ẩn ước có ý định rút lui.

Nhưng cũng có những người lại nghĩ khác.

Những chuyện xảy ra với Địa Ngục Nguyên Đầu trước đó vẫn còn rành rành trước mắt.

Lời Lục Minh nói có lẽ là thật.

Nhưng liệu có thể thực sự để Lục Minh một mình nắm giữ hai loại Nguyên đầu?

Đáp án là không thể. "Mệnh" không thể nắm giữ trong tay kẻ khác.

Ngay lúc này, có người lên tiếng.

Đó là một vị Nguyên đầu có thực lực cực kỳ hùng mạnh, là kẻ nổi bật trong số các Nguyên đầu, xếp hạng trong top đầu.

Giọng nói của y có chút thô kệch, truyền đến từ sâu trong vũ trụ. "Nói có lý.

Bởi vì Địa Ngục có thù oán với ngươi, cho nên lời hắn nói quả thực ta không nên chỉ nghe từ một phía, đích xác có thành phần lừa gạt ta.

Nhưng ta cũng không thể hoàn toàn tin tưởng lời nói của ngươi.

Giống như ta không tin tưởng Địa Ngục vậy.

Ta tịnh không muốn làm địch thủ với ngươi.

Tiền đề là hoàn thành một việc.

Giao Thiên Đạo Nguyên Đầu ra đây!

Để nó khôi phục thân tự do, để ngươi không thể nắm giữ hai loại Nguyên đầu, trong tình huống đó hết thảy đều có thể bàn bạc, bằng không thì..." Giọng nói hơi thô kệch truyền đến, chấn động cả vũ trụ.

Tất cả mọi người đều nghe thấy.

Rất nhiều Nguyên đầu tại thời khắc này gật đầu.

Trước đó bọn họ thấy chuyện này mất cân bằng, không biết xử lý thế nào cho thỏa đáng.

Giờ phút này đã có người đưa ra lựa chọn, cho đáp án.

Ủng hộ phương án này tuyệt đối không chịu thiệt.

Đích xác nên làm như vậy.

Cũng không ai cảm thấy bất hợp lý.

Dù sao đây cũng là ý muốn của đại đa số.

Ban đầu cách làm là nhắm vào Lục Minh, muốn ra tay.

Nhưng ai bảo thực lực Lục Minh quá mức hùng mạnh chứ?

Điều này khiến đại đa số thay đổi lựa chọn, có cách nghĩ khác.

Cho nên giờ phút này Lục Minh rơi vào thế khó xử.

Ít nhất trong mắt đại đa số là như thế.

Cũng có thể lấy đó để đưa ra lựa chọn, cụ thể phải xem Lục Minh làm thế nào, hoặc là đại chiến sẽ tiếp tục, hoặc là không. "Thắng lợi cuối cùng sẽ thuộc về ta." Địa Ngục Nguyên Đầu lúc này lên tiếng.

Khi nghe thấy giọng nói thô kệch kia truyền đến, hắn tịnh không bất ngờ.

Địa Ngục Nguyên Đầu biết Lục Minh tuyệt đối sẽ không thỏa hiệp.

Bởi vì hắn thực sự quá hiểu tính cách Lục Minh.

Đối phương tuyệt đối sẽ không thả Thiên Đạo Nguyên Đầu.

Đó là đại địch!

Tốn cái giá lớn, cuối cùng mới bắt được đối phương, trấn áp, nay còn chưa đạt được lợi ích gì, lại bắt phải thả đối phương đi.

Lục Minh lại có khả năng đồng ý sao?

Chưa nói đến tính cách của hắn, chỉ riêng là một người bình thường, cũng khó mà đồng ý.

Cho nên trong mắt Địa Ngục Nguyên Đầu, hắn sẽ thắng lợi.

Bởi vì Lục Minh không nguyện ý thả Thiên Đạo Nguyên Đầu, tất nhiên sẽ trở thành mục tiêu công kích của tất cả mọi người, mọi chuyện coi như xong, lời nói trước đó cũng thành công cốc.

Trên thực tế, suy nghĩ của Địa Ngục Nguyên Đầu cũng không sai.

Khi Lục Minh nghe thấy giọng nói thô kệch kia, ý nghĩ đầu tiên nảy ra trong lòng Lục Minh là: "Kẻ này sợ là não có vấn đề à?

Khó khăn lắm mới giành được chiến lợi phẩm, tôi sẽ vứt bỏ sao?

Thế thì nỗ lực trước đó của tôi chẳng phải uổng phí à!" Lục Minh nhịn không được lẩm bẩm.

Thả Thiên Đạo Nguyên Đầu, Lục Minh tự nhiên là không vui.

Nhưng trước mắt ngoại trừ lựa chọn này ra, không còn lựa chọn nào khác.

Hoặc là từ bỏ Thiên Đạo Nguyên Đầu, hoặc là bùng nổ đại chiến.

Nhưng trong mắt Lục Minh còn có lựa chọn thứ ba.

Đó là bỏ chạy!

Chỉ cần tốc độ đủ nhanh, thủ đoạn càng nhiều, cũng không phải là trốn không thoát.

Chỉ là vạn bất đắc dĩ, Lục Minh không muốn đưa ra lựa chọn này.

Bởi vì bị lượng lớn cường giả đỉnh cấp nhìn chằm chằm, muốn đào tẩu là một chuyện phi thường gian nan. "Hay là thả Thiên Đạo Nguyên Đầu?

Tình huống trước mắt bất lợi cho tôi, tôi bị ít nhất mười vị Nguyên đầu nhìn chằm chằm, đào tẩu đối với tôi là chuyện khó.

Chương 281

Tỷ lệ thành công cực thấp." Thậm chí bên cạnh Lục Minh, Bàn Xí Nga cũng bắt đầu khuyên giải.

Ý tứ đơn giản cũng rõ ràng.

Muốn đào tẩu khá khó.

Lựa chọn giao thủ với đám người này, xác suất sống sót cũng không lớn.

Cho nên thả Thiên Đạo Nguyên Đầu... "Không có khả năng, tôi không đồng ý." Lục Minh quả đoán cự tuyệt cách nghĩ của Bàn Xí Nga.

Hắn sẽ không đồng ý.

Phủ nhận những cái giá phải trả trước đó sao, ai sẽ thỏa hiệp? "Có thể nếm thử rời đi.

Tôi ngược lại muốn xem xem, kẻ nào muốn làm con chim đầu đàn kia!

Cùng lắm thì trả cái giá lớn, hao tổn bản thân, lại giết thêm một người nữa!" Ngữ khí Lục Minh băng lãnh, áp ức đến cực điểm.

Giọng nói này giờ phút này chỉ có hắn và Bàn Xí Nga có thể nghe thấy.

Bàn Xí Nga nghe xong á khẩu không trả lời được.

Nhất thời thật không biết nên nói gì.

Bất quá trong lòng y cũng hiểu rõ.

Đích xác Lục Minh sẽ đưa ra lựa chọn như vậy, phù hợp với tính cách Lục Minh.

Không nên hỏi vấn đề này.

Bởi vì Lục Minh khẳng định sẽ không chọn cách kia. "Haizz." Cho nên Bàn Xí Nga thở dài một hơi, không biết nên nói gì.

Dù sao lát nữa có khả năng phải tận lực chém giết.

Một hơi bị nhiều Nguyên đầu như vậy nhìn chằm chằm.

Thực sự quá kích thích.

Màn này xuất hiện hoặc là màn đầu tiên sau trận sử thi đại chiến kia.

Giản trực kinh tâm động phách. "Cũng không phải là không được, nhưng tôi cần được bồi thường." Từ tận đáy lòng Lục Minh không đồng ý.

Khó khăn lắm mới trấn áp được Thiên Đạo Nguyên Đầu, sắp có thu hoạch.

Lục Minh không cam lòng từ bỏ.

Bất quá bên ngoài Lục Minh bất động thanh sắc, tìm một lý do.

Nhưng ý tứ trong lời nói rõ ràng là có thể đàm phán. "Nó đã biến thành bộ dạng thê thảm như thế này, còn muốn bồi thường?" Giọng nói của Địa Ngục Nguyên Đầu truyền đến, mang theo sự trào phúng nhàn nhạt.

Bởi vì Lục Minh đòi bồi thường?

Nghe Lục Minh nói vậy.

Có người mày hơi nhíu, có người mày lại giãn ra.

Người nhíu mày là vì Lục Minh không quả đoán thả Thiên Đạo Nguyên Đầu, còn muốn đề xuất bồi thường.

Không đem bọn họ để vào mắt.

Huống chi giống như Địa Ngục Nguyên Đầu nói.

Thiên Đạo Nguyên Đầu đã đủ thê thảm rồi, còn muốn bồi thường?

Người giãn mày lại có nguyên nhân khác.

Một Lục Minh có thể đàm phán, tịnh không giống như "tàn bạo" trong lời đồn. "Câm cái miệng của ngươi lại đi.

Lần trước là vận khí ngươi tốt, tôi không giữ được ngươi.

Nhưng lần sau để tôi bắt được cơ hội, tôi nhất định sẽ không chút do dự kích tễ, cái thời điểm này nhảy ra, chỉ càng làm gia tăng sát ý của tôi đối với ngươi mà thôi." Sát ý trong mắt không chút che giấu, cuồn cuộn nóng rực như dung nham.

Lục Minh liếc mắt nhìn về phía Địa Ngục Nguyên Đầu.

Kẻ này cứ như một tên hề nhảy nhót.

Trong lòng Lục Minh sát ý bồng bột.

Nếu không phải trước mắt không cho phép, thực lực cũng chưa đủ, hắn đã sớm giết qua.

Dùng thực lực cường hãn đánh tan đối phương, đích thân tiễn đối phương lên đường hoàng tuyền.

Để đối phương hối hận vì đã đắc tội với một kẻ địch đáng sợ như vậy.

Đón nhận ánh mắt sát ý bồng bột kia của Lục Minh.

Không biết vì sao, Địa Ngục Nguyên Đầu có cảm giác đảm chiến tâm kinh (sợ hãi).

Rõ ràng hắn không sợ Lục Minh.

Lục Minh tuy mạnh hơn hắn, nhưng nếu hắn nhất tâm muốn đào tẩu, Lục Minh căn bản giết không được.

Còn về chuyện xảy ra trên người Thiên Đạo Nguyên Đầu... chỉ là cái ngoại ý!

Khả tung sử như thế, giờ phút này đón nhận ánh mắt sát ý của Lục Minh, Địa Ngục Nguyên Đầu vô cùng không tự nhiên.

Ngay cả Địa Ngục Nguyên Đầu cũng không biết vì sao lại có cảm xúc như vậy.

Bất quá Địa Ngục Nguyên Đầu biết, có cảm xúc như vậy tuyệt đối không phải chuyện tốt.

Bởi vì hoặc là ma chướng.

Bởi vì quá sợ hãi một người mà sinh ra cảm xúc dị dạng.

Đối với những cường giả như bọn họ, sợ nhất là xuất hiện loại sự tình này.

Bởi vì một khi có ma chướng, không thể phá vỡ ma chướng, thực lực sẽ dừng bước tại đây, không thể tiến thêm. "Hiện tại không cần nói nhiều, chúng ta đàm phán." Có người ánh mắt rơi vào trên thân Địa Ngục Nguyên Đầu.

Trong ánh mắt mang theo sự bất mãn nhàn nhạt.

Tại một số cường giả xem ra, Địa Ngục Nguyên Đầu là kẻ thất bại, cùng Thiên Đạo Nguyên Đầu vây giết Lục Minh thất bại, giờ phút này có năng lực gì mà nhảy ra?

Lời của Lục Minh tuy rằng không lọt tai.

Nhưng kỳ thực có một phần đạo lý ở bên trong. "....." Nghe thấy có người nhắm vào mình, Địa Ngục Nguyên Đầu trong lòng đại nộ!

Hận không thể ra tay đánh giết kẻ này.

Hổ xuống đồng bằng bị chó khinh?

Chỉ là chung quy không làm, bởi vì người kia thực lực không yếu.

Hiện tại phải mượn thế.

Có những chuyện không thể quá đáng, cũng nên cúi đầu. "Ta có cảm xúc như vậy, thế thì Lục Minh nhất định phải chết.

Nếu không thì sau này thực lực ta tăng lên tất nhiên chịu ảnh hưởng." Bề ngoài trầm tĩnh, nhưng trong lòng Địa Ngục Nguyên Đầu suy tính.

Ý định giết chết Lục Minh càng thêm kịch liệt. "Theo lý thuyết thì không nên cấp bồi thường, Thiên Đạo Nguyên Đầu đều biến thành bộ dạng kia, đã chịu trừng phạt thích đáng.

Bất quá nó có lỗi trước, cũng nên cấp bồi thường.

Chương 282

Nói cho ta biết, ngươi muốn gì?" Thanh âm như sấm, giọng nói lúc trước truyền ra.

Hiển lộ thân hình chân chính.

Kích thước to lớn vượt qua cả tinh hệ, thương mang vô cùng.

Giữa mỗi lần hít thở đều có vũ trụ trầm phù, sinh diệt.

Giờ phút này đôi mắt to lớn như hằng tinh đang nhìn Lục Minh.

Hắn bây giờ đại biểu cho đông đảo Nguyên đầu phát ngôn.

Không có ai ngăn cản, bởi vì không cần thiết.

Bởi vì muốn làm chim đầu đàn, tịnh không phải chuyện tốt, cho nên vì sao phải tranh giành? "Một nửa Thiên Đạo Nguyên Đầu thì sao?" Trên mặt Lục Minh bỗng nhiên nở nụ cười, đột nhiên nói.

Vị Nguyên Tố Nguyên Đầu to lớn vô cùng kia giờ phút này phát lăng.

Bởi vì Lục Minh nói ra lời như vậy!? "Đang lấy ta ra làm trò đùa sao?" Rất nhanh Nguyên Tố Nguyên Đầu phản ứng lại, có chút tức giận nói.

Mục đích của hắn là để Thiên Đạo Nguyên Đầu khôi phục tự do.

Hoặc là dứt khoát để Lục Minh giao Thiên Đạo Nguyên Đầu ra, cho bọn hắn cắn nuốt...

Nhưng Lục Minh hiện tại muốn lấy đi một nửa Thiên Đạo Nguyên Đầu?

Hắn lại có khả năng đồng ý sao?

Khác biệt quá lớn so với suy nghĩ ban đầu. "Chẳng lẽ muốn khai chiến với ta, muốn làm một trận với ta?" Nguyên Tố Nguyên Đầu mở miệng.

Trên người hắn có khí tức đáng sợ bùng nổ, phi thường khủng bố.

Từng mảng Đại Thiên Thế Giới thần phục, ý chí thế giới phát ra tiếng kêu rên.

Trừ cái đó ra còn nương theo rất nhiều dị tượng kinh người.

Long phượng múa, huyền vũ gầm nhẹ.

Nơi tinh không xa xôi hơn có vô số thần phật nương theo. "Tổng thích đề cao một số người.

Ta nhìn giống người chính nghĩa lẫm nhiên thế sao?

Khó khăn lắm mới lấy được Nguyên đầu lại bảo ta từ bỏ...

Không phải đang nói đùa sao?" Lục Minh lúc này thở dài, nhịn không được trào phúng nói.

Giả bộ đã lâu, bây giờ cuối cùng nhịn không được nữa rồi.

Ân, Lục Minh bố cục hoàn thành, âm thầm chuẩn bị xong đường chạy trốn.

Hoàn thành cấu kiến một con đường "đào tẩu".

Cho nên trước khi đi, Lục Minh xé toang da mặt.

Nếu không thì, chẳng phải tỏ ra quá bị động. "Ý gì?

Chẳng lẽ không tiếp tục đàm phán?" Nguyên Tố Nguyên Đầu mở miệng.

Câu nói vừa mới dứt, lôi đình nhất kích của Lục Minh bùng nổ.

Da dẻ mi tâm Lục Minh nứt ra.

Một con mắt huyết sắc dính máu lộ ra.

Ngay sau đó một đạo quang huy sáng chói từ trong đó bắn mạnh ra.

Một kích sáng chói đáng sợ, uy lực kinh người.

Cho dù là Nguyên đầu cũng không thể ngạnh kháng, nếu không tất bị thương.

Công kích Lục Minh bùng nổ, nhắm vào Nguyên Tố Nguyên Đầu.

Lục Minh ghét thái độ nói chuyện của tên này.

Muốn trước khi đi giáo huấn một chút, để hắn thừa nhận cái giá phải trả. "Gan to lắm, xem ra không cần thiết phải đàm phán rồi!" Nguyên Tố Nguyên Đầu huy vũ thân thể to lớn vô cùng kia.

Trên người hắn có vô số Đạo chi lực vận chuyển.

Bùng nổ, muốn tiêu diệt một kích nhắm vào mình của Lục Minh.

Cùng lúc đó mở miệng, tuyên bố lần hiệp đàm này thất bại.

Lục Minh sẽ bị nhắm vào, vây giết.

Trên người các Nguyên đầu khác cũng có từng luồng sức mạnh bùng nổ.

Nguyên Tố Nguyên Đầu nói không sai, vừa rồi "đại biểu cho mọi người", bây giờ hết thảy không đàm phán thỏa, đại chiến nên bùng nổ, tránh cũng không thể tránh.

Lục Minh hôm nay đại khái cũng phải chết.

Bởi vì căn bản trốn không thoát! "Vô số năm cao cao tại thượng, sớm đã quên đi hết thảy.

Tích nhật hết thảy Chung Cực đều có thể bị mưu tính đến chết, bây giờ ta chỉ bất quá là muốn đào ly, thật sự cảm thấy ta không cách nào đào tẩu?" Tiếng cười cơ hồ của Lục Minh truyền ra.

Khoảnh khắc tiếp theo thân thể hắn mạnh mẽ biến mất tại chỗ.

Từng luồng không gian ba động tứ tán.

Trực tiếp chấn nát một mảng nhỏ tinh hệ chung quanh.

Ngay sau đó, nhiều vị Nguyên đầu ra tay, oanh kích nơi Lục Minh biến mất.

Sau đó lăng trụ.

Tại nơi đó không cảm giác được Lục Minh đi đâu.

Hết thảy khí tức bị che chắn, Lục Minh đi con đường đào sinh.

Từ trong tay mọi người đào ly!? "Oanh long long!" Tiếng nổ vang to lớn vô cùng truyền ra.

Nguyên Tố Nguyên Đầu va chạm với một kích kia của Lục Minh.

Nguyên Tố Nguyên Đầu nhanh chóng đánh nát nó.

Sức mạnh va chạm, hỏa quang tứ tung.

Khi hết thảy kết thúc, Nguyên Tố Nguyên Đầu vội vàng chạy tới.

Cũng đến dưới mảnh tinh không Lục Minh vừa mới rời đi.

Sau đó Nguyên Tố Nguyên Đầu bắt đầu dò xét.

Tùy hậu hắn cùng đám người đều lộ vẻ mê mang, bởi vì cẩn thận dò xét, không phát hiện bất cứ dấu vết gì ở đó, Lục Minh giống như bằng không tiêu thất vậy.

Sao có thể, Lục Minh sao có thể bằng không tiêu thất?

Đều là nhân vật đứng đầu thế giới.

Lục Minh sao có thể trần trụi biến mất trước mắt?

Nhưng dụng tâm dò xét.

Hư không chưa biến đổi, hết thảy vạn vật ở trạng thái ban đầu.

Trong đó đích xác hào vô dấu vết.

Cho nên Lục Minh biến mất thế nào?

Chương 283

Đi nơi nào?

Lục Minh rốt cuộc lợi dụng thủ đoạn và cách làm gì để thực hiện hết thảy? "Trốn thoát rồi, ngay trước mặt chúng ta." Có Nguyên đầu nhịn không được mở miệng, thanh âm kinh ngạc.

Tại dưới sự nhìn soi mói của đông đảo Nguyên đầu, Lục Minh bằng không tiêu thất.

Thậm chí sau đó cũng dò xét không ra nguyên nhân, không biết chân tướng.

Có một việc này vô cùng khủng bố và ly kỳ.

Phản chính có Nguyên đầu không thể lý giải, không hiểu Lục Minh làm được hết thảy như thế nào. "Một loại thủ đoạn chưa từng có." Một vị Nguyên đầu mở miệng, đại biểu cho Tự Nhiên.

Thực lực cường đại vô cùng, thủ đoạn thông thiên.

Vừa rồi hắn cũng không hề phát giác. "Hết thảy thủ đoạn đều có phương pháp phá giải, ta sở dĩ không phát hiện không sát giác, là vì ta không kiểm tra đến căn bản." Thanh âm khẽ khàng truyền đến, là Nguyên Tố Nguyên Đầu.

Sắc mặt hắn đen sì, khó coi.

Dù sao vừa rồi bị Lục Minh mắng một trận.

Hoặc là không phải mắng, nhưng ít nhất là bất kính.

Khiến tâm tình hắn không vui vẻ, đáy lòng phẫn nộ như lửa đốt. "Tiếp theo lại nên làm gì?" Có người mở miệng hỏi thăm, tiếp theo nên thế nào đây?

Hiện tại không tìm thấy Lục Minh.

Vậy quay đầu lại đi tìm Lục Minh sao? "Qua chuyện vừa rồi, ta đã hiểu tính cách Lục Minh thế nào, ta đứng ở mặt đối lập, hết thảy không cách nào thiện liễu.

Mọi người xuất lực, tìm kiếm Lục Minh.

Dù thế nào cũng phải ngăn cản hắn thôn phệ Thiên Đạo Nguyên Đầu." Có Nguyên đầu mở miệng, ánh mắt nghiêm nghị.

Có người gật gật đầu, phi thường tán đồng cách nói này.

Hành vi vừa rồi của Lục Minh đích xác khiến người ta hiểu rõ tính cách hắn.

Có thù tất báo.

Đối với kẻ địch như vậy, đích xác không có lý do để hắn lớn mạnh.

Huống chi có lời nói trước đó của Địa Ngục Nguyên Đầu.

Để tránh cho Chung Cực mới xuất hiện.

Hết thảy cân bằng bị đánh vỡ.

Phải chủ động tìm kiếm Lục Minh, ngăn cản hắn. "Hết thảy không thể đi không, chung quy phải có chút thu hoạch." Bỗng nhiên vị Nguyên đầu đại biểu cho Tự Nhiên mở miệng.

Ánh mắt hắn lạnh lùng vô tình, bỗng nhiên nhìn về một hướng.

Đó là phương vị của Địa Ngục Nguyên Đầu, giờ phút này Tự Nhiên Nguyên Đầu có ý nghĩ to gan, nên có thu hoạch, hay là... làm thịt đối phương? "???" Khi Tự Nhiên Nguyên Đầu nói câu này không hề tị húy Địa Ngục Nguyên Đầu.

Địa Ngục Nguyên Đầu tự nhiên nghe thấy.

Trên mặt hắn hiện đầy dấu chấm hỏi, trong mắt có chấn hám.

Khá lắm, cái nồi này đột nhiên ụp lên người mình? "Xoát!" Cơ hồ không có bất cứ do dự nào, Địa Ngục Nguyên Đầu độn tẩu.

Tốc độ hắn nhanh đến cực hạn, giống như một vệt kinh hồng.

Trong một hơi thở đã vượt qua vô tận vũ trụ.

Tự Nhiên Nguyên Đầu muốn động thủ với hắn, nói ra lời như vậy.

Địa Ngục Nguyên Đầu biết trạng thái của mình không tốt lắm.

Lại thêm hết thảy những việc xảy ra trước đó.

Hắn cho rằng có lẽ thật sự có người vì lời nói kia của Tự Nhiên Nguyên Đầu mà động tâm.

Mặc kệ, độn tẩu là lựa chọn tốt nhất. "Oanh long long!" Địa Ngục Nguyên Đầu vừa mới độn tẩu, nơi ở trước đó liền có tiếng nổ vang kinh người truyền ra, có người ra tay rồi.

Là một hai vị Nguyên đầu kia.

Thật sự có người vì lời nói kia của Tự Nhiên Nguyên Đầu mà động tâm.

Muốn làm thịt Địa Ngục Nguyên Đầu, thôn phệ Địa Ngục Nguyên Đầu.

Chỉ tiếc Địa Ngục Nguyên Đầu tốc độ quá nhanh, không thực hiện được.

Thấy Địa Ngục Nguyên Đầu độn tẩu rồi...

Có người từ bỏ ý nghĩ trong lòng.

Đích xác không cần thiết.

Địa Ngục Nguyên Đầu và Lục Minh chung quy bất đồng.

Thuộc về tồn tại cùng thời kỳ vô số năm trước.

Trước đó bất quá là có ý nghĩ, người ra tay chỉ có hai vị.

Giờ phút này đối phương đã đào tẩu.

Cho nên hết thảy tự nhiên giai hưu, vẽ lên dấu chấm tròn. "Ta sẽ quay lại tìm các ngươi, để báo thù hôm nay." Địa Ngục Nguyên Đầu trước khi đi phát ra một âm thanh.

Thanh âm hồng lượng vô cùng, mang theo cừu hận.

Trong lòng hắn phẫn nộ chưa từng có, hắn cũng bị nhắm vào.

Chỉ tiếc tất cả mọi người tại tràng đều lựa chọn xem nhẹ.

Bọn họ quá hiểu Địa Ngục Nguyên Đầu.

Trở thành địch nhân với hắn, đại bộ phận người tại tràng đều đã làm.

Nhưng bao nhiêu năm rồi, Địa Ngục Nguyên Đầu đã đánh chết được ai?

Chung quy không giống với Lục Minh, Lục Minh còn trẻ.

Đại biểu cho kỳ tích và khả năng vô hạn.

Chỉ đối với người như vậy bọn hắn mới cảm thấy kinh sợ, trong lòng mới sinh ra mâu thuẫn, hận không thể mạt sát đối phương, trấn áp, còn Địa Ngục Nguyên Đầu thì kém xa. .....

Dưới bầu trời sao xán lạn, trong ánh mắt Lục Minh mang theo sự trầm tĩnh nhàn nhạt.

Hiện tại hắn đang ở một hành tinh trên thế giới vô danh trong vũ trụ hạo hãn.

Một hành tinh không có sự sống.

Giống như sao Hỏa gần Trái Đất vậy.

Phóng mắt nhìn đi là sa mạc khô cạn.

Trong hoàn cảnh như vậy, Lục Minh tọa lạc tại một chỗ trên "núi".

Bên cạnh Lục Minh là Bàn Xí Nga. "Gan ngươi thật lớn, thành công rồi.

Chương 284

Chẳng lẽ không biết nếu thất bại thì phải chịu đựng cái gì sao?" Bàn Xí Nga gan cũng lớn, nhưng hết thảy những việc xảy ra trước đó vẫn khiến trong lòng y khẩn trương, nhìn về phía Lục Minh, trong lòng không khỏi cảm khái. "Tôi tự nhiên biết nếu thất bại thì phải chịu đựng cái gì.

Nhưng vậy thì thế nào, thì làm sao?" Ánh mắt Lục Minh bình tĩnh, nhưng ý tứ trong lời nói lại không bình tĩnh.

Phảng phất như đang nói chuyện nhỏ không quan trọng.

Lời nói thản nhiên dấy lên một luồng bá khí chưa từng có. "Tôi trước sau gì cũng sẽ siêu việt bọn chúng, và trấn áp bọn chúng.

Trước đó chỉ là đang trải qua nguy hiểm.

Sự tình như vậy tôi trải qua nhiều rồi, cũng tao ngộ không ít, thấy tôi sợ hãi sao?

Người không thể có sợ hãi, khi sinh ra tâm lý sợ hãi, một con đường đi đến cùng, cho nên không bằng nếm thử mạo hiểm một lần.

Kết quả chưa chắc đã xấu, không phải sao?" Lục Minh nhìn về phía Bàn Xí Nga.

Bàn Xí Nga nghe xong á khẩu không trả lời được, không biết nên nói gì.

Bởi vì không thể phản bác, Lục Minh nói đúng.

Cho nên Bàn Xí Nga chỉ đành thở dài.

Rốt cục đã hiểu được một điểm, vì sao đám Nguyên đầu kia kiêng kỵ Lục Minh.

Bởi vì đây là một người trẻ tuổi.

Không chỉ có khả năng và hy vọng vô hạn.

Còn có sự bốc đồng bàng bạc.

Hắn có sức sống hơn tất cả mọi người, có khả năng xung kích cảnh giới cao hơn.

Nếu đổi lại là Nguyên đầu khác, đại khái suất sẽ không đưa ra lựa chọn giống như Lục Minh, đại khái đó là ưu thế của Lục Minh, cũng có lẽ là liệt thế. "Tiếp theo tôi muốn bế quan, phải hoàn toàn luyện hóa Kiếm Đạo Nguyên Đầu, cũng như Thiên Đạo Nguyên Đầu, khi hết thảy thành công thực lực của tôi sẽ rất mạnh.

Đến lúc đó hết thảy sẽ đảo ngược.

Đoạn thời gian này sẽ không bình tĩnh, bọn chúng sẽ săn bắn tôi, ngăn cản tôi, nhưng tôi chung quy sẽ trở thành sự tồn tại đi săn bắn bọn chúng." Lục Minh chậm rãi mở miệng, ánh mắt vẫn nhìn về phía Bàn Xí Nga.

Đang biểu đạt một cái ý tứ.

Bàn Xí Nga cũng nháy mắt hiểu rõ.

Lục Minh định một mình nuốt trọn Thiên Đạo Nguyên Đầu.

Không định chia cho y.

Kỳ thực đây là chiến lợi phẩm không công bằng, hẳn là hai người chia đều.

Bàn Xí Nga trong một trận đại chiến kia xuất lực không ít.

Nhưng Bàn Xí Nga giờ phút này gật đầu, tỉnh không cự tuyệt.

Có lẽ bởi vì Lục Minh lúc này đã rất cường đại, không giống như ban đầu nữa.

Sau đó Bàn Xí Nga rời đi.

Dù sao chuyện tư mật như tu luyện, y không thể ở lại.

Huống chi y cũng có một số việc phải làm.

Ví dụ như giúp Lục Minh xóa bỏ một số dấu vết.

Trước đó Lục Minh thành công đào ly, và hậu tục không bị đám Nguyên đầu kia phát hiện dấu vết, nhưng tịnh không có nghĩa là Lục Minh thực sự bình an.

Lục Minh ít nhiều cũng để lại một số dấu vết.

Chỉ là không quá rõ ràng, chưa bị phát giác.

Nhưng thời gian dài, một số dấu vết sẽ tự hiện ra.

Bàn Xí Nga biết song phương là châu chấu trên cùng một sợi dây.

Cho nên y phải đi thanh lý.

Giúp Lục Minh cũng là giúp mình.

Trừ cái đó ra, Bàn Xí Nga còn có lý do khác.

Ví dụ như phục cừu.

Những việc xảy ra trước đó vẫn rành rành trước mắt, đảm chiến tâm kinh.

Bàn Xí Nga bất mãn với chuyện đó.

Bây giờ thực lực cường đại, thậm chí có thể mời chào bang thủ.

Vì sao không báo thù chứ?

Đối mặt với lượng lớn Nguyên đầu, y không phải đối thủ.

Nhưng chỉ nhắm vào một hai vị trong đó, Bàn Xí Nga không cảm thấy có vấn đề.

Chung quy là Hỗn Độn Thần Ma chuyển thế thể.

Sát lục và máu sớm đã khắc vào trong xương cốt Bàn Xí Nga. .....

Sau khi Bàn Xí Nga rời đi, Lục Minh định ở đây thôn diệt Thiên Đạo Nguyên Đầu.

Giới Dị Năng không thể về, sớm đã bị thu lại.

Nếu không thì, một khi xuất hiện ngoài ý muốn Giới Dị Năng sẽ bị hủy diệt.

Cho nên đành ở đây thôi.

Lòng bàn tay buông lỏng, phong ấn duy độ không gian đặc thù nứt ra.

Trong lòng bàn tay Lục Minh lập tức có nhân ảnh hư ảo trình hiện.

Hách nhiên là Thiên Đạo Nguyên Đầu.

Nó tịnh không chết đi, vẫn còn sống.

Lục Minh trước đó chưa thành công hạ sát thủ.

Bất quá những thứ này đều không quan trọng.

Bởi vì Lục Minh lát nữa sẽ thống hạ sát thủ.

Nếu không xử lý Thiên Đạo Nguyên Đầu, Lục Minh làm sao luyện hóa? "Đối với ta tâm hoài sát ý?" Tái kiến Lục Minh, Thiên Đạo Nguyên Đầu trong lòng phức tạp.

Bởi vì bây giờ hắn là tù nhân.

Tính mạng nắm giữ trong tay Lục Minh.

Lục Minh muốn giết hắn là một chuyện thập phần đơn giản.

Cơ hồ không có tư bản để phản kháng.

Bởi vì hắn là cá nằm trên thớt, Lục Minh là dao thớt. "Không rõ ràng sao?" Lục Minh đạm mạc vô tình nhìn Thiên Đạo Nguyên Đầu.

Lười cùng Thiên Đạo Nguyên Đầu nói nhảm.

Giờ phút này nhấc tay, trong lòng bàn tay có lực lượng sắc bén bùng nổ.

Thiên Đạo Nguyên Đầu dù sao cũng là Nguyên đầu.

Lục Minh sợ có biến cố.

Cho nên dứt khoát quả đoán diệt sát hắn.

Thiên Đạo Nguyên Đầu đồng tử co rụt lại.

Chương 285

Đều không nói gì, Lục Minh lại quả đoán và không chút do dự như vậy.

Hắn há to miệng định nói gì đó.

Dù sao... tốt xấu gì cũng cho cái cơ hội chứ? "Oanh!" Chỉ tiếc lời chưa nói ra.

Kiếm khí sắc bén liền giáng xuống, tiếng nổ vang như hoa quỳnh nở rộ.

Thiên Đạo Nguyên Đầu bị đả kích.

Sức mạnh thiêu đốt điên cuồng dũng hướng thân thể hắn, oanh kích.

Không đến một lát sau.

Thiên Đạo Nguyên Đầu vốn ở trạng thái suy yếu lại càng thêm suy yếu.

Thậm chí thân thể hắn cho người ta ẩn ẩn một loại cảm giác "trong suốt".

Sắp phải chết đi, triệt để tiêu vong.

Đây là điềm báo trước khi chết hình chiếu đối với hết thảy sự vật tiêu tan. "Ta có thể đàm phán, không cần thiết phải tuyệt tình như vậy." Thiên Đạo Nguyên Đầu nhìn về phía Lục Minh, ánh mắt cuống cuồng.

Cùng Lục Minh đàm luận một chút, hà tất phải cương như vậy chứ?

Hắn thật không muốn chết.

Nhưng Lục Minh không đáp lời.

Dù sao dụ hoặc của Thiên Đạo Nguyên Đầu thực sự quá lớn.

Thiên Đạo Nguyên Đầu có thể đàm phán với hắn cái gì?

Chẳng lẽ có thể đưa cho hắn một phần Nguyên đầu?

Giản trực là nói hươu nói vượn.

Nếu Thiên Đạo Nguyên Đầu thật sự có thể lấy ra, hắn đã sớm luyện hóa rồi!

Nhưng nếu Thiên Đạo Nguyên Đầu không lấy ra được một phần Nguyên đầu mới.

Vậy hết thảy đều không có ý nghĩa, không đáng.

Thời gian trôi qua, một tháng trôi đi.

Đúng, ròng rã một tháng trôi qua.

Thân ảnh Thiên Đạo Nguyên Đầu trong lòng bàn tay Lục Minh triệt để tiêu thất.

Thay vào đó là một quầng sáng trắng mông lung tỏa ra.

Cho người ta một loại cảm giác vô cùng nhu hòa.

Một loại cảm giác kỳ dị vạn vật uẩn nhưỡng.

Phảng phất vạn vật thế gian bắt nguồn từ đây, lại cao cao tại thượng.

Thiên Đạo Nguyên Đầu.

Trước đó đại biểu cho sản vật hạch tâm của vị kia.

Chỉ là vị kia đã chết.

Bị Lục Minh lãng phí thời gian một tháng, lăng sinh sinh tiêu ma xong rồi. "Rốt cục cũng xong." Làm xong những việc này, tâm tình

Lục Minh vui vẻ hơn không ít.

Dù sao thời gian một tháng, Lục Minh vẫn luôn tiêu ma Thiên Đạo Nguyên Đầu, lãng phí tinh lực, giờ phút này hết thảy sự tình đều làm xong, chẳng lẽ không phải chuyện tốt sao?

Tâm tình Lục Minh hiếm khi được thả lỏng. "Tiếp theo phải bắt đầu bước chính thức." Lục Minh thoáng thở phào nhẹ nhõm, nhưng rất nhanh, Lục Minh lại ngưng tụ sự chú ý.

Bởi vì tiếp theo là một màn quan trọng hơn.

Muốn luyện hóa Thiên Đạo Nguyên Đầu, quy về bản thân.

Bất quá trước đó, Lục Minh phải hoàn toàn luyện hóa Kiếm Đạo Nguyên Đầu trước đã.

Ngay cả Kiếm Đạo Nguyên Đầu còn chưa luyện hóa xong.

Lục Minh lấy gì luyện hóa Thiên Đạo Nguyên Đầu?

Trước đó Lục Minh sở dĩ tiêu ma ý chí của Thiên Đạo Nguyên Đầu đời trước trước.

Đó là vì để phòng ngừa vạn nhất.

Giờ phút này hết thảy đã xong xuôi, vậy thì tự nhiên làm chính sự.

Trước tiên cất giữ Thiên Đạo Nguyên Đầu kỹ càng.

Sau đó Lục Minh đầu nhập vào con đường luyện hóa Kiếm Đạo Nguyên Đầu.

Nháy mắt nửa năm trôi qua.

Tốc độ luyện hóa của Lục Minh đủ kinh người.

Nhưng dù là như thế, Lục Minh vẫn lãng phí không ít thời gian.

Dù sao Nguyên đầu càng luyện hóa về sau càng khó.

Nhưng tịnh không phải chuyện xấu.

Bởi vì Lục Minh càng ngày càng hiểu rõ Kiếm Đạo Nguyên Đầu.

Thực lực và lực chiến đấu đều có sự đề thăng cực lớn.

Lục Minh cảm thấy, nếu trận đại chiến kia lại lần nữa bùng nổ, giống hệt như trước đó, hắn sẽ thoải mái hơn không ít, vượt xa trình độ trước kia.

Bởi vì sự đề thăng thực sự cực lớn. "Cảm giác cường đại thật không tệ." Trong lòng Lục Minh cảm khái.

Toàn thân cao thấp có sức mạnh sung phái.

Nhấc tay ở giữa, có thể một quyền đập nát bốn năm cái Đại Thiên Thế Giới.

Tùy ý thở ra một hơi, có thể xé nát vô số mảng vũ trụ tinh hệ.

Sáng tạo thế giới đối với hắn đều không phải nan đề.

Lục Minh biết cảm giác này không phải ảo giác, đều là chân thực.

Đích xác cường đại như vậy. "Tiếp theo nên luyện hóa Thiên Đạo Nguyên Đầu rồi, bất quá tôi có nên hoãn lại một chút hay không, sau khi thông thạo Kiếm Đạo Nguyên Đầu rồi hãy làm." Lục Minh giờ phút này lâm vào tư khảo.

Đang trầm tư, tiếp theo nên làm gì.

Lập tức luyện hóa Thiên Đạo Nguyên Đầu sao?

Hay là nên hoãn lại một chút, chờ đợi.

Mới vừa vặn luyện hóa Kiếm Đạo Nguyên Đầu, nắm giữ Kiếm Đạo Nguyên Đầu.

Hết thảy có phải quá nóng vội hay không?

Lập tức luyện hóa Thiên Đạo Nguyên Đầu sẽ không nảy sinh biến cố chứ? "Thời gian cấp bách, tôi không có nhiều lựa chọn." Lục Minh

suy tư sau đó lắc đầu, phủ nhận điểm này.

Tiêu diệt Thiên Đạo Nguyên Đầu và luyện hóa Kiếm Đạo Nguyên Đầu, đã tốn của Lục Minh không ít thời gian, Lục Minh vốn dĩ thời gian eo hẹp, lúc này càng gấp gáp hơn.

Nếu chờ thêm một đoạn thời gian nữa mới luyện hóa Thiên Đạo Nguyên Đầu.

Trong đó không xuất hiện biến cố thì tốt.

Một khi xuất hiện biến cố, Lục Minh sẽ phi thường bị động.

Chương 286

Lục Minh tịnh không muốn nhìn thấy màn này xuất hiện.

Cho nên Lục Minh định lập tức luyện hóa Thiên Đạo Nguyên Đầu.

Đây là lựa chọn tốt nhất trước mắt.

Một khi có một số tình huống ngoài ý muốn xuất hiện.

Lục Minh cũng không sợ.

Huống chi ngoại ý muốn rất khó xuất hiện, trong mắt Lục Minh, có kinh nghiệm luyện hóa Kiếm Đạo Nguyên Đầu lần đầu tiên, luyện hóa Thiên Đạo Nguyên Đầu tự nhiên cũng không khó. "Mặc kệ, ít nhất phải thử một lần.

Thành công là tốt nhất." Ôm tâm lý như vậy, Lục Minh bắt đầu luyện hóa Thiên Đạo Nguyên Đầu.

Bước đầu tiên của cả hai có chút bất đồng.

Dù sao Thiên Đạo Nguyên Đầu bây giờ không có vị từng tồn tại kia ở trong đó.

So với vị Kiếm Đạo Chúa Tể tàn khuyết trong Kiếm Đạo Nguyên Đầu trước kia, có một chút chênh lệch, Lục Minh lúc mới bắt đầu rất thuận lợi.

Trong Thiên Đạo Nguyên Đầu có từng luồng sức mạnh bị rút ra.

Là quầng sáng màu trắng sữa.

Tản ra khí tức sinh mệnh cực kỳ bành trướng.

Những sức mạnh này dũng nhập vào trong thân thể Lục Minh.

Điên cuồng cường đại thực lực Lục Minh.

Thực lực Lục Minh tăng lên với tốc độ mắt thường có thể thấy được.

Đồng thời thân thể Lục Minh dần dần phân hóa lưỡng cực.

Có hai loại sức mạnh giao hòa.

Một loại cao cao tại thượng, đạm mạc hết thảy, vạn vật chi nguyên.

Loại còn lại phong mang tất lộ, lực sát thương cực kỳ kinh người.

Kiếm Đạo Nguyên Đầu và Thiên Đạo Nguyên Đầu.

Khi Lục Minh lúc đầu luyện hóa Thiên Đạo Nguyên Đầu thì hết thảy đều tốt.

Kiếm Đạo Nguyên Đầu an phận thủ thường, không nhắm vào Thiên Đạo Nguyên Đầu.

Nhưng khi Lục Minh luyện hóa Thiên Đạo Nguyên Đầu càng nhiều.

Kiếm Đạo Nguyên Đầu dần dần có "động tác".

Đó là một màn phi thường khoa trương.

Trong thân thể Lục Minh ong ong nảy sinh biến hóa kỳ dị.

Có từng luồng sức mạnh tương tùy.

Sức mạnh Kiếm Đạo phong mang tất lộ trực tiếp chém về phía sức mạnh Thiên Đạo Nguyên Đầu.

Còn về kết quả thế nào...

Tự nhiên sức mạnh Thiên Đạo Nguyên Đầu không địch lại kẻ sau.

Dù sao Kiếm Đạo Nguyên Đầu lực mà Lục Minh nắm giữ cường đại, là hoàn toàn thể.

Thiên Đạo Nguyên Đầu không địch lại cũng là bình thường. "Giữa

chúng sẽ nảy sinh bài xích?" Đối với màn này xuất hiện, Lục Minh khá bất ngờ.

Bởi vì không dự liệu được màn này.

Ít nhất là màn chủ động tính xuất hiện.

Luôn tưởng rằng song phương bất hòa, bài xích thì cũng thôi đi.

Nhưng màn này cứ thế xuất hiện.

Mãnh nhiên xuất hiện, cho người ta một cảm giác trảm thảo trừ căn. "Cần phải điều hòa song phương trước đã." Trong lòng Lục Minh trực tiếp quyết định chủ ý.

Bây giờ Lục Minh đã luyện hóa hai phần trăm Thiên Đạo Nguyên Đầu.

Nhưng Lục Minh vẫn dừng lại.

Bởi vì trước khi chưa giải quyết tốt chuyện này, tiếp tục đi luyện hóa Thiên Đạo Nguyên Đầu, thì rất dễ nảy sinh tình huống ngoài ý muốn, tuyệt đối không phải chuyện tốt. "Cần phải phân ra sự cân bằng trong thân thể trước." Lục Minh đang suy nghĩ làm thế nào để thực hiện hết thảy.

Rất nhanh trong lòng Lục Minh toát ra một ý nghĩ.

Lục Minh cũng không chút do dự đi làm như vậy.

Thập ức bát thiên vạn chủng khả năng (1 tỷ 80 triệu loại khả năng) gia trì trên người Lục Minh.

Đại biểu cho nơi hạch tâm sức mạnh Nguyên đầu của Lục Minh.

Giờ phút này hơi có chút hỗn loạn.

Trong tình huống đó, Lục Minh ngạnh sinh sinh khai tịch ra "Lưỡng Nghi".

Khoảnh khắc tiếp theo, Lục Minh trực tiếp rút lấy sức mạnh của Kiếm Đạo Nguyên Đầu, cất giữ tại một trong hai cực của Lưỡng Nghi, ngắn ngủi phong ấn nó lại.

Lục Minh cân nhắc biện pháp sử dụng tốt hơn.

Lựa chọn tuyệt giai.

Quá trình này Lục Minh cũng thuận lợi, tịnh không gặp phải tình huống ngoài ý muốn.

Dù sao khi Thiên Đạo Nguyên Đầu chưa hiển hiện, Lục Minh lại thao túng tình huống.

Ngoại ý muốn thực ra rất khó xuất hiện.

Nếu không thì, Lục Minh nắm giữ Nguyên đầu, hay Nguyên đầu nắm giữ Lục Minh?

Cả quá trình cực kỳ thuận lợi.

Kiếm Đạo Nguyên Đầu bị phong ấn trong Lưỡng Nghi.

Tịnh dần dần thực chất hóa, hóa thành tiểu kiếm hư ảo.

Cảm giác phong mang tất lộ kia dần dần rút đi.

Cho người ta cảm giác dường như phản phác quy chân, có một loại cảm giác hậu trọng.

Đột nhiên nảy sinh cảm giác này, cho Lục Minh một loại tâm tình đặc thù.

Đó là một loại cảm khái dùng ngôn ngữ không cách nào hình dung.

Tựa hồ trên tâm linh có sự đề thăng cực lớn.

Lục Minh đối với cảm ngộ Kiếm Đạo Nguyên Đầu, tự hồ lại lên một tầng lầu. "Cũng là vận khí tốt." Lục Minh nhịn không được khẽ hừ một câu.

Vận khí của hắn không tệ, trong tình huống này đều sẽ có cảm ngộ trong lòng.

Lĩnh hội được "sức mạnh" của Kiếm Đạo Nguyên Đầu.

Một loại phương thức sử dụng khác của Kiếm Đạo Nguyên Đầu.

Tịnh không phải chỉ có cực đoan lăng lệ, mà còn có một loại cảm giác đại xảo hậu trọng. "Tiếp tục luyện hóa Thiên Đạo Nguyên Đầu." Lục Minh tất nhiên không quên chính sự.

Sau khi trong lòng có cảm ngộ mới đối với Kiếm Đạo Nguyên Đầu, sau khi hoàn mỹ phong ấn Kiếm Đạo Nguyên Đầu, Lục Minh bắt đầu chính thức luyện hóa Thiên Đạo Nguyên Đầu.

Ánh mắt hắn hơi nhắm lại, lâm vào trạng thái tâm linh bế hợp.

Loại trạng thái này còn gọi là ngộ đạo.

Ngay sau đó Lục Minh toàn thân toàn ý đầu nhập luyện hóa Thiên Đạo Nguyên Đầu.

Chương 287

Lần này Lục Minh thuận lợi hơn không ít.

Ít nhất so với lúc mới bắt đầu, chênh lệch rất lớn.

Bởi vì trong quá trình này Lục Minh tịnh không bị quấy rầy.

Kiếm Đạo Nguyên Đầu bị Lục Minh phong ấn trong Lưỡng Nghi.

Bị Lục Minh hoàn toàn cắt đứt cảm tri.

Cho nên lần này, Lục Minh thuận lợi, hết thảy vô cùng nhẹ nhàng. "Đạo chi Đạo, phi thường Đạo.

Danh khả danh, phi thường Danh.

Hữu danh thiên địa chi mẫu, vô danh vạn vật chi thủy." (Đạo khả đạo, phi thường đạo...) Nương theo việc luyện hóa Thiên Đạo Nguyên Đầu càng ngày càng nhiều.

Dần dần, trên người Lục Minh xuất hiện thêm một số đạo vận.

Đó là một loại biến hóa dùng ngôn ngữ khó mà hình dung, có một luồng cảm giác phi thường kỳ dị, nếu lúc mới bắt đầu Lục Minh cho người ta cảm giác là Kiếm Tiên, thì hiện tại Lục Minh cho người ta cảm giác là Tiên thuần túy, bởi vì phi thường có đạo vận, tiên ý.

Trừ cái đó ra, khí tức Lục Minh cũng càng ngày càng mạnh.

Xa xa siêu việt trước kia.

Nhất là Lục Minh, hiện tại thập ức bát thiên vạn chủng khả năng gia trì tại thân.

Chiến lực của hắn càng bị đẩy lên trình độ cường đại vô cùng.

Nếu lịch sử trước đó tái diễn.

Lục Minh bỗng nhiên cảm thấy, hắn có thể một mình đánh mấy cái Đa Nguyên!

Mấy vị Đa Nguyên liên thủ cũng không phải đối thủ của hắn!

Lục Minh phi thường rõ ràng, tuyệt đối không phải ảo giác của hắn, là cảm giác chân thực, thực lực đang tăng lên với tốc độ mắt thường có thể thấy được, độ nhảy vọt cực lớn. "Luyện hóa năm mươi tám phần trăm." Thời gian trôi qua, tốc độ Lục Minh luyện hóa Thiên Đạo Nguyên Đầu rất nhanh.

Trong nháy mắt, thời gian đã qua hơn nửa tháng.

Lục Minh luyện hóa Thiên Đạo Nguyên Đầu được năm mươi tám phần trăm!

Cự ly hoàn toàn luyện hóa vẻn vẹn còn lại bốn mươi hai phần trăm.

Nhưng Lục Minh lại bỗng nhiên dừng hành vi của mình lại.

Bởi vì vừa rồi, trong lòng hắn có cảm giác bất an.

Hết thảy đến đột nhiên, mạc danh kỳ diệu.

Để phòng ngừa vạn nhất, tránh cho một số sự tình xuất hiện làm gián đoạn.

Lục Minh đình chỉ tiếp tục luyện hóa Thiên Đạo Nguyên Đầu.

Dù sao Lục Minh phải làm rõ ràng trước, vì sao lại bất an.

Phải biết hắn đều mạnh như vậy rồi.

Có thể uy hiếp hắn... chỉ có đám người kia. "Chẳng lẽ tìm tới rồi?" Cơ hồ theo bản năng, trong lòng Lục Minh dũng hiện ra ý nghĩ này.

Tịnh lại ý nghĩ này giống như châu chấu, tứ ý trong đầu Lục Minh, Lục Minh căn bản không ném đi được, hoặc là đây chính là

chân tướng cuối cùng?

Chịu vết thương nghiêm trọng, Bàn Xí Nga đang đổ máu.

Trạng thái của y rất kém, giờ phút này đang xuyên qua vô tận thời không.

Đang chạy trốn!

Phía sau y, giờ phút này có vô số Nguyên đầu đang truy sát.

Đồng thời có mấy đạo thanh âm rõ ràng truyền đến. "Gan to bằng trời, không đi tìm ngươi gây phiền toái thì thôi, lại chủ động đưa tới cửa, chẳng lẽ ngươi cho rằng... sẽ là đối thủ của ta sao!?" "Mau chóng giết chết hắn!" "Kỳ thực cũng không cần quá nóng vội, hiện tại hắn bị thương nghiêm trọng, đang chạy trốn, ta cảm thấy đại khái suất hắn sẽ đi tìm Lục Minh, vừa vặn mục tiêu của ta là Lục Minh, một khi tìm được Lục Minh, ta cảm thấy có thể một lưới bắt hết." Có Nguyên đầu đang giao lưu.

Đang truy kích Bàn Xí Nga.

Muốn đánh giết y.

Bởi vì Bàn Xí Nga gan quá lớn, định phục cừu.

Trong bóng tối ra tay, định đánh giết một vị Nguyên đầu nào đó.

Thậm chí vì tỉ lệ thành công, đã hợp tác với một số người.

Nhưng lại thảm tao phản bội. "Nếu không phải vì Khai Thiên phản bội, ta há lại sẽ như thế này?" Nghe phía sau truyền đến từng đạo thanh âm.

Bàn Xí Nga thập phần biệt khuất, nhịn không được lớn tiếng nói.

Nguyên bản suýt chút nữa là đánh giết được Nguyên đầu Phi Hồng.

Đại biểu cho tốc độ cực hạn của thời gian, cùng hết thảy sự vật đều không ở cùng một tầng thứ, cơ hồ có thể được xưng là Nguyên đầu khó chém giết nhất.

Một vị tồn tại như vậy, suýt chút nữa bị làm thịt.

Nhưng ai ngờ nửa đường nảy sinh biến cố.

Khai Thiên Nguyên Đầu đã câu thông tốt từ trước lại phản bội!

Nếu không thì y cũng sẽ không thảm như vậy.

Bị nhiều người như vậy nhìn chằm chằm, truy sát. "Đặt ở lúc trước, ta nguyện ý hợp tác với ngươi.

Nhưng hiện tại không được.

Bởi vì sự tồn tại của Lục Minh, giống như thanh kiếm treo trên đỉnh đầu ta, cho nên vì tìm ra hắn, bất đắc dĩ tráng đại thế lực của mình, đừng nói chuyện hợp tác nữa." Thanh âm của Khai Thiên Nguyên Đầu truyền đến.

Tiết lộ ra một cỗ đạm mạc và vô tình.

Nguyên nhân chủ yếu của sự phản bội.

Kỳ thực cũng không tính là phản bội, chỉ có thể nói hợp tác không thành.

Bàn Xí Nga nhổ một bãi nước bọt, trong mắt tràn đầy vẻ khó chịu.

Nếu không phải số lượng cường giả sau lưng thực sự quá nhiều.

Bàn Xí Nga cảm thấy có thể đánh một trận với Khai Thiên.

Hảo hảo mài đi nhuệ khí của đối phương.

Kẻ dám phản bội, sớm đã nên bị cái chết ngoặc vào. "Tiếp theo chỉ có thể đi tìm kiếm sự giúp đỡ của Lục Minh!" Đám Nguyên đầu sau lưng Bàn Xí Nga nghĩ tịnh không sai.

Bàn Xí Nga đi tìm Lục Minh, nếu không thì chỉ dựa vào một mình y, khó mà sống sót thành công dưới tình huống đội hình phía sau khổng lồ như vậy.

Không phải ai cũng có thủ đoạn nghịch thiên như Lục Minh.

Nhất là Bàn Xí Nga đã bị tính kế.

Cho nên tìm Lục Minh giúp đỡ là sự tình tất nhiên.

Bàn Xí Nga cũng không cảm thấy là đang hại Lục Minh.

Trong đoạn tuế nguyệt này, tịnh không phải y không làm chuyện gì.

Xóa đi dấu vết Lục Minh lưu lại trước đó.

Tranh thủ cho Lục Minh càng nhiều thời gian.

Thậm chí cố ý tìm kiếm cho Lục Minh một số bảo vật đặc thù.

Chương 288

Cho nên để Lục Minh giúp đỡ thì sao?

Dù sao nếu không phải vì Lục Minh, y cũng không đến mức hỗn thành cái dạng này.

Trong lòng có ý nghĩ như vậy, Bàn Xí Nga cũng dần dần tiếp cận mảnh vũ trụ tinh hệ nơi Lục Minh đang ở, đây cũng là nguyên nhân vì sao Lục Minh đột nhiên cảm thấy bất an.

Thực sự là quá bình thường.

Đại phê Nguyên đầu đang chạy về phương hướng này.

Là kẻ địch của hắn.

Sau khi nhìn thấy hắn, tự nhiên sẽ không chút do dự phát động công kích.

Sao có thể không sinh ra cảm giác nguy cơ chứ? ..... "Phương hướng kia có ba động sức mạnh mãnh liệt." Trong đôi mắt Lục Minh tỏa ra chùm sáng.

Toàn Tri Quyền Hành được Lục Minh sử dụng.

Lục Minh nhìn thấy một màn đáng sợ.

Tại phương hướng có sức mạnh ba động mãnh liệt kia.

Khoảng cách cách nơi này đại ước chừng mấy chục mảnh vũ trụ.

Lục Minh nhìn thấy Bàn Xí Nga đang chạy như điên về hướng này.

Hắn cũng hiểu ra.

Càng quan trọng hơn là, sau lưng Bàn Xí Nga đi theo số lượng

Nguyên đầu kinh người, mỗi một kẻ đều vô địch cường đại, giờ phút này đang truy sát Bàn Xí Nga.

Lục Minh phi thường thông minh, nháy mắt hiểu rõ một số chuyện.

Ví dụ như vì sao sẽ bất an.

Đó là vì Bàn Xí Nga dẫn địch nhân tới rồi! "Bàn Xí Nga trêu chọc đám người kia làm gì?" Trong lòng Lục Minh sinh ra ý nghĩ này.

Cảm thấy mạc danh kỳ diệu.

Bàn Xí Nga trêu chọc đám Nguyên đầu kia làm gì chứ!?

Bất quá trước mắt hết thảy đều không quan trọng nữa.

Bởi vì một trận đại chiến sắp bùng nổ, tránh cũng không thể tránh.

Dù sao đợi Bàn Xí Nga tới, Lục Minh phải giúp.

Song phương là châu chấu trên cùng một sợi dây, không thể thiếu. "Quả nhiên không đoán sai, dẫn ta đến địa phương Lục Minh ở, để Lục Minh giúp đỡ...

Nhưng đây là tự tìm đường chết!" Một đạo thanh âm hồng lượng truyền đến, là Nguyên Tố Nguyên Đầu.

Hay còn gọi là Nguyên Tố Chúa Tể.

Càng thiên hướng về danh xưng này hơn!

Nguyên Tố Chúa Tể đang cười ha ha, trong thanh âm tràn đầy sự vui mừng.

Vô cùng cao hứng và phấn chấn.

Bởi vì phát hiện ra Lục Minh.

Khoảng cách giữa bọn họ tịnh không xa xôi, lại thêm Lục Minh không cố ý ẩn giấu khí tức, kỳ thực phát giác Lục Minh tịnh không

phải chuyện khó. "Hôm nay Lục Minh chạy không thoát, tất sát!" Thanh âm u u truyền đến, là Vô Hạn nói.

Trong mắt hắn đầy vẻ lạnh lùng, sát cơ dâng trào.

Họa lớn trong lòng Lục Minh, nhất định phải sạn trừ!

Các Nguyên đầu khác tịnh không nói nhiều.

Nhưng sát ý đối với Lục Minh, trong lòng xác thực vượng thịnh, không hề ít.

Nguyên nhân quá đơn giản, bởi vì Lục Minh nắm giữ hai phần Nguyên đầu.

Một khi Lục Minh luyện hóa hai phần Nguyên đầu.

Sẽ phá vỡ sự cân bằng hiện có.

Không ai nguyện ý sự cân bằng này bị phá vỡ, cho nên muốn giết Lục Minh.

Cơ hội từng cho, nhưng Lục Minh không nắm chắc. "Lục Minh thực lực có mạnh hơn nữa, hiện tại cũng có hạn, lần trước Thiên Đạo Nguyên Đầu quá chủ quan, lần này giao thủ với hắn đừng có lưu thủ, hơn nửa năm trôi qua, Lục Minh hẳn là đã luyện hóa phần Kiếm Đạo Nguyên Đầu còn lại.

Hiện tại hắn hẳn là được xưng là Kiếm Đạo Nguyên Đầu mới." Nguyên Tố Chúa Tể truyền thanh âm đến.

Nói trước một số lời, suy đoán của hắn.

Có người gật gật đầu, tỏ vẻ đã hiểu.

Chuyện xảy ra trước đó, vẫn còn rõ mồn một, không thể quên.

Cái chết kiểu đó thực sự quá biệt khuất.

Bởi vì không toàn lực bùng nổ, dẫn đến bản thân vẫn lạc...

Ân, Nguyên Tố Chúa Tể chỉ nhắc đến Kiếm Đạo Nguyên Đầu, tịnh không nhắc đến Thiên Đạo Nguyên Đầu.

Nguyên nhân đơn giản, tịnh không cảm thấy Lục Minh có thể luyện hóa Thiên Đạo Nguyên Đầu.

Bởi vì Thiên Đạo Nguyên Đầu là Lục Minh vừa mới lấy được.

Kiếm Đạo Nguyên Đầu còn chưa luyện hóa xong.

Đâu ra thời gian đi luyện hóa Thiên Đạo Nguyên Đầu?

Thời gian hơn nửa năm, lấy tốc độ và tần suất luyện hóa Kiếm Đạo Nguyên Đầu trước đó của Lục Minh, không có lý do gì hiện tại hoàn toàn luyện hóa xong hai loại Nguyên đầu.

Nhưng Nguyên Tố Chúa Tể không ngờ tới.

Chính vì cách nghĩ này, dẫn đến tiếp theo sẽ rất khó khăn.

Bởi vì Lục Minh thật sự đã luyện hóa hai loại Nguyên đầu.

Lục Minh đối với Kiếm Đạo Nguyên Đầu, có cảm ngộ hoàn toàn mới.

Kiếm Đạo Nguyên Đầu mà Lục Minh nắm giữ cao hơn Kiếm Đạo Chúa Tể trước kia.

Lục Minh cũng đã luyện hóa Thiên Đạo Nguyên Đầu được năm mươi tám phần trăm.

Chiến lực của hắn không tiền tuyệt hậu cường đại.

Nếu lấy tâm tư giờ phút này của Nguyên Tố Chúa Tể để ứng đối Lục Minh, cho dù cá thể khuynh tẫn toàn lực, nhưng kết quả cuối cùng tịnh sẽ không khiến hắn hài lòng.

Bởi vì Lục Minh sẽ dùng tư thái nghiền ép để đánh bại hắn.

Tịnh không phải nói đùa.

Vô cùng chân thực, và là khả năng duy nhất.

Ai bảo Lục Minh hiện tại, vẻn vẹn trong hơn nửa năm.

Đã có biến hóa nghiêng trời lệch đất. "Nếu có thể, tận lượng giết chết một vị Nguyên đầu trong đó.

Cho dù không được, cũng phải mang theo Bàn Xí Nga bình yên vô sự rời đi." Địch nhân nơi xa đang tiếp cận.

Lục Minh định ra tay, trong đầu hắn cũng có một số suy nghĩ.

Nếu tình huống cho phép, Lục Minh muốn giết địch.

Những kẻ làm địch với hắn, phải tiêu diệt.

Lục Minh mang tâm tư tất sát.

Chương 289

Bất quá một hơi đối mặt nhiều địch nhân như vậy, Lục Minh biết rõ một điều, cho dù hoàn toàn luyện hóa hai loại Nguyên đầu, cũng không phải đối thủ của bọn hắn.

Bởi vì thực lực địch nhân đáng sợ, số lượng càng kinh người.

Huống chi hiện tại Lục Minh chưa hoàn toàn luyện hóa hai loại Nguyên đầu.

Một loại một trăm phần trăm.

Một loại năm mươi tám phần trăm.

Suy nghĩ của Lục Minh kỳ thực đơn giản.

Đó là tận khả năng chiếm cứ chủ động, cường thế cứu vớt Bàn Xí Nga.

Chấn nhiếp tâm lý những kẻ khác, để bọn hắn không dám ra tay với mình nữa.

Đến lúc đó Lục Minh sẽ đón nhận một thời kỳ hòa bình để phát dục.

Chờ Lục Minh trở nên cường đại hơn một chút.

Sẽ đích thân đến cửa từng người một.

Tuy nhiên Lục Minh cũng hiểu rõ một điểm, đây chỉ là một trong những khả năng.

Tương đối với vị lai tốt đẹp này, có một khả năng khác, đối tiêu với vị lai không tốt, đó là bị những kẻ này triệt để nhìn chằm chằm.

Ôm tâm tư tất sát.

Bởi vì Lục Minh biểu hiện thực lực quá mức cường đại và đáng sợ.

Lại thêm tính cách có thù tất báo của Lục Minh.

Ai sẽ dung nhẫn cho một kẻ địch như vậy?

Nhất là lại cường đại vô cùng. "....." Lục Minh bước ra khỏi vùng tinh không hạo hãn kia.

Lúc này Lục Minh đã vũ trang đầy đủ, cơ hồ có thể nói là vũ trang đến tận răng.

Tay cầm một cây vũ khí trước đó lừa được từ chỗ Bàn Xí Nga.

Đó là một cây trường thương, uy phong lẫm liệt, có thể đâm thủng trời cao.

Lục Minh đối mặt với đám địch nhân kia!

Bàn Xí Nga ở phía trước nhất, tốc độ nhanh kinh người, nhanh chóng lủi ra phía sau Lục Minh, sau đó dừng bước, cùng Lục Minh đứng chung một chỗ. "Đã lâu không gặp." Cầm đầu đám Nguyên đầu là Nguyên Tố Chúa Tể.

Ánh mắt lạnh lùng rơi vào trên người Lục Minh, thản nhiên mở miệng. "Tuế nguyệt hơn nửa năm không tính là bao lâu." Thanh âm lạnh lùng của Lục Minh truyền ra.

Đối với những kẻ có sinh mệnh vô cùng vô tận này.

Tuế nguyệt hơn nửa năm trên thực tế phi thường ngắn ngủi, nháy mắt tức thì.

Nguyên Tố Chúa Tể vừa nghe, không biết nên nói gì.

Lục Minh không nể mặt...

Bất quá rất nhanh, trên mặt Nguyên Tố Chúa Tể lộ ra một nụ

cười.

Bởi vì đại khái biết vì sao Lục Minh không nể mặt, đại khái là vì Lục Minh biết mình chắc chắn phải chết, hôm nay sẽ vẫn lạc tại nơi này.

Kẻ chú định phải chết, lại cần gì phải nể mặt người khác? "Giao Thiên Đạo Nguyên Đầu ra, và giao nộp một nửa Kiếm Đạo Nguyên Đầu.

Cơ hội cuối cùng.

Nếu ngươi nguyện ý làm như thế, ta có thể tha cho ngươi một mạng!" Nguyên Tố Chúa Tể tịnh không gấp gáp ra tay, nói ra lời này trước.

Tự nhiên không phải tâm lý chân thực.

Là để lừa gạt Lục Minh.

Nếu Lục Minh thật sự tin, thật sự làm như vậy.

Nguyên Tố Chúa Tể cũng sẽ không tha cho Lục Minh.

Nhưng có thể càng thêm thuận lợi chém giết Lục Minh. "Đang nói đùa sao?" Lục Minh dùng ánh mắt như nhìn kẻ ngu si nhìn Nguyên Tố Chúa Tể, phát hiện có một số người thực lực càng mạnh, não mạch kín càng kỳ quái, càng dễ phạm sai lầm ngớ ngẩn.

Hắn có khả năng đồng ý lời Nguyên Tố Chúa Tể nói sao?

Đặt tính mạng của mình vào tay đối phương sao?

Nguyên Tố Chúa Tể dễ dàng xác định không phải là một người đáng tin tưởng.

Lục Minh não có vấn đề mới chọn như thế? "Xác định không đưa ra lựa chọn như vậy?" Nguyên Tố Chúa Tể tịnh không nổi giận.

Ít nhất bề ngoài là như vậy.

Cưỡng ép áp chế lửa giận, chôn giấu tận đáy lòng.

Nguyên Tố Chúa Tể thề, quay đầu lại sẽ hảo hảo hành hạ Lục Minh.

Nhưng mặt ngoài lại bình tĩnh nói. "Đưa ra lựa chọn như vậy, thực lực sẽ bị cắt giảm rất nhiều, nhưng lại giữ được một cái mạng, đưa ra lựa chọn khác, mạng nguy rồi!

Vì sao không làm thế chứ?" Nguyên Tố Chúa Tể nhìn về phía Lục Minh, ánh mắt trầm tĩnh.

Lục Minh lại nhịn không được bật cười, đó là tiếng cười nhạo. "Ý của ông là, tôi đem khả năng sau này tôi có sống được hay không, giao phó vào tay kẻ địch của tôi sao?

Tôi hẳn là nên có loại tâm lý này mới đúng à?" Lục Minh trào phúng nói: "Tôi không phải kẻ hay suy nghĩ viển vông.

Tôi làm như thế xác suất tử vong là một trăm phần trăm.

Có thể đánh cược một lần, là tôi đi!

Tôi cũng đâu phải thằng ngu!" "....." Nghe Lục Minh nói, cộng thêm ánh mắt cười nhạo của Lục Minh.

Nguyên Tố Chúa Tể bỗng nhiên trong lòng uất ức.

Vừa rồi chẳng lẽ hắn đã phạm phải chuyện ngu xuẩn?

Ánh mắt rơi vào trên người những kẻ chung quanh.

Từng vị Nguyên đầu trầm muộn không lên tiếng, hình như đều không nhìn hắn. "....." Càng làm kịch liệt cảm giác trong lòng Nguyên Tố Chúa Tể.

Vừa rồi hình như đã làm chuyện ly kỳ cổ quái?

Hình như định lừa gạt Lục Minh, nhưng không thành công. "Ra tay đi, không cần nói nhiều như vậy.

Hoặc là, chuyện này ban đầu nên do ta làm.

Ta có lẽ có thể thành công hơn ngươi." Một đạo thanh âm u u truyền đến, lọt vào tai Nguyên Tố Chúa Tể!

Thân ảnh kẻ đó lộ ra, thân thể giống như nhân loại, toàn thân cao thấp quấn trong áo bào đen, trong mắt lấp lóe bóng tối như vực sâu.

Một vị Nguyên đầu lừa gạt.

Được xưng là Hoang Ngôn Giả (Kẻ Nói Dối).

Một nhân vật mà tất cả mọi người đều biết là nói dối, nhưng lại không tự giác tin tưởng, bởi vì cá nhân hắn biết quá nhiều chân tướng.

Ai cũng không biết câu tiếp theo là thật hay giả.

Giờ phút này nói ra lời này.

Cho người ta cảm giác có một chút giống như đang trào phúng Nguyên Tố Chúa Tể.

Chương 290

Nguyên Tố Chúa Tể không nói, nhưng sắc mặt đen như than.

Tâm tình của hắn chung quy biến hóa, không cách nào hoàn toàn áp chế trong lòng.

Bề ngoài vẫn ra vẻ bình tĩnh.

Nhưng dù là như thế, Nguyên Tố Chúa Tể vẫn biết trước mắt nên làm gì.

Giữa hầu lung truyền ra lời nói lạnh lùng vô tình: "Cùng lên!" Ngay sau đó, mười mấy vị Nguyên đầu quả đoán giết tới, tốc độ bọn hắn nhanh đến cực hạn, vô tận tinh không bị xé nát, hư không phủ đầy vết rạn.

Trong nháy mắt, liền lao về phía Lục Minh, Bàn Xí Nga.

Từng loại thủ đoạn giữ nhà được tung ra.

Tinh Thần Chi Lực, Tử Vong Chi Lực, Phần Thiên Chi Lực.

Một trận đại chiến đỉnh sẵn là vô cùng đáng sợ, vào khoảnh khắc này, một chạm là nổ!

Trước đó ra tay quả quyết như vậy, kỳ thực nguyên nhân có hai.

Thứ nhất là vì ra tay giải vây cho Bàn Xí Nga.

Chỉ là thủ đoạn của Bàn Xí Nga quá nhiều, nên hiệu quả đối với hắn cũng có hạn.

Thứ hai là vì chính bản thân Lục Minh.

Suy cho cùng, so với tính mạng của Bàn Xí Nga, đám người kia càng muốn đánh giết Lục Minh hơn.

Hắn mới là ẩn họa nguy hiểm nhất.

Giờ phút này Lục Minh đã lộ diện, Bàn Xí Nga cũng đang ở đó.

Lúc này không ra tay thì còn đợi đến bao giờ? "Để xem tôi mạnh đến mức nào." Sắc mặt Lục Minh lạnh lùng, tuy rằng mục đích cuối cùng là đào tẩu, nhưng trước mắt rõ ràng là không có cơ hội.

Cho nên hắn muốn thử nghiệm giao thủ với đám người này.

Hắn muốn xem thực lực hiện nay của mình rốt cuộc mạnh đến đâu.

Dù sao cũng đã luyện hóa hai loại Nguyên đầu.

Trong đó có một loại đã hoàn toàn luyện hóa và có sở cảm ngộ.

Chiến lực hắn là không tệ! "Cố gắng hỗ trợ tôi một chút, đừng để bọn chúng tìm được cơ hội." Lục Minh cũng không lựa chọn đối kháng chính diện với tất cả những kẻ địch này.

Bởi vì Lục Minh rõ ràng một điểm, dù cho hắn có luyện hóa hai loại Nguyên đầu, nhưng khi đối mặt với công kích của những kẻ địch trước mắt, khi tất cả bọn chúng cùng ra tay, hắn tuyệt đối không phải đối thủ.

Dù sao đó cũng là mười mấy vị Nguyên đầu cùng ra tay.

Lục Minh làm sao có khả năng đỡ nổi?

Lục Minh định đột kích từ bên sườn, tránh việc trùng sát chính diện.

Trước khi tiến hành những việc này, Lục Minh đặc biệt nhìn về phía Bàn Xí Nga, phân phó một số chuyện.

Ý tứ cũng thiển hiển dễ hiểu.

Bảo hắn cẩn thận, tốt nhất là thời khắc mấu chốt có thể ra tay trợ

giúp. "Xem thường tôi sao?" Nghe Lục Minh nói vậy, Bàn Xí Nga nhíu mày.

Hắn cảm thấy Lục Minh đang xem thường mình.

Trước đó hắn vẫn có thể chống đỡ trong tay mười mấy vị Nguyên đầu cho đến tận bây giờ cơ mà.

Hoặc có lẽ mười mấy vị Nguyên đầu này không trực tiếp xử lý Bàn Xí Nga là vì muốn dùng hắn để tìm kiếm Lục Minh, nhưng tuyệt đối cũng có liên hệ mật thiết đến sự mạnh mẽ của Bàn Xí Nga.

Bởi vì nếu bọn chúng có thể thuận lợi tóm được Bàn Xí Nga, trực tiếp bức hỏi chân tướng và kết quả là được, cần gì phải lợi dụng biện pháp này?

Đáng tiếc câu nói của Bàn Xí Nga, Lục Minh cũng không nghe thấy, bởi vì hắn đã bắt đầu hành động.

Thân thể Lục Minh biến ảo, trong nháy mắt biến mất tại chỗ, xuất hiện ở bên sườn!

Ngay sau đó Lục Minh vận dụng tất cả những thủ đoạn có thể tăng cường thực lực.

Lượng tử vĩnh sinh pháp!

Mười ức tám ngàn vạn loại khả năng gia trì chiến lực cho Lục Minh.

Toàn Tri Quyền Hành!

Tất cả cảm tri của Lục Minh được phóng đại gấp mười vạn lần.

Có thể né tránh rủi ro ở mức độ lớn nhất, động sát nhược điểm của kẻ địch. "Giết!" Sau khi gia trì chiến lực hoàn tất, Lục Minh quả đoán xuất kích.

Trường thương trong tay vũ động, trực tiếp đâm ra một thương.

Một thương kia uy lực không tầm thường, ẩn chứa sức mạnh xuyên thủng hết thảy!

Lục Minh giờ phút này đang ở bên sườn hướng ra tay của mười mấy vị Nguyên đầu.

Những Nguyên đầu kia vẫn đang giữ quỹ tích công kích trước đó, nên Lục Minh đã chiếm được "tiên cơ".

Bởi vì tốc độ của Lục Minh nhanh hơn, ưu tiên hơn bọn chúng.

Dù sao thực lực Lục Minh hiện giờ cũng càng thêm mạnh mẽ.

Lục Minh bề ngoài là một thương công kích, thực tế trong bóng tối hắn đã có chuẩn bị, chỉ là ẩn giấu tương đối sâu.

Trên thân thể hắn có những đốm sáng tinh anh lốm đốm.

Những đốm sáng này giờ phút này thoát ra, rụng xuống, trà trộn vào trong hư không vô tận.

Ngay sau đó chúng hòa tan vào hư không, không thể nhìn thấy.

Không ai phát hiện ra những đốm sáng này.

Đây là át chủ bài Lục Minh để lại cho mình, đại biểu cho tuyệt sát, cũng đồng thời đại biểu cho con đường đào tẩu khi không còn biện pháp nào khác. "Hỗn Độn Ma Khu!" Lục Minh lựa chọn ra tay, Bàn Xí Nga tự nhiên sẽ không đứng yên tại chỗ.

Trong miệng hắn gầm lớn một tiếng, trên thân thể cũng có biến hóa.

Đột nhiên thân thể hắn biến lớn vô số lần.

Cơ thể vốn dĩ giống nhân loại giờ như sơn nhạc.

Làn da trơn bóng bị thay thế, trở nên vô cùng thô ráp và đen kịt.

Vô số lông tóc từ trên người hắn sinh trưởng, bắt đầu bán nhân

bán thú hóa.

Chính xác mà nói, đây mới là bộ dáng nguyên bản, dáng vẻ sơ khai nhất của hắn.

Bởi vì hắn là Hỗn Độn Thần Ma! "Trước đó truy sát ta hồi lâu, có đa trọng biện pháp và mục đích." "Hết thảy ta đều vô cùng rõ ràng." "Các ngươi luôn cho rằng nắm chắc phần thắng, có thể ăn chắc ta." "Thật sao?" "Không, hết thảy chỉ là si tâm vọng tưởng." Sự biến hóa của thân thể dừng lại.

Giờ phút này thân thể Hỗn Độn Thần Ma có thể sánh ngang với sơn nhạc.

Đây là hắn cố ý làm vậy, tận khả năng thu nhỏ thân thể của mình.

Nếu không thì vũ trụ này cũng không chứa nổi thân thể thật của hắn.

Giờ phút này thân thể biến hóa xong, trong miệng Bàn Xí Nga truyền ra âm thanh, giống như tiếng sấm đánh xuống.

Hai tay hắn đột nhiên chắp lại, trong tâm có một cây búa khổng lồ bay ra.

Lại một tiếng gầm lớn.

Bàn Xí Nga cũng chuyển biến phương vị.

Hắn cũng không ngốc nghếch lựa chọn cứng đối cứng chính diện với đám kẻ địch trước mắt, bởi vì đó là lựa chọn cực độ sai lầm, làm như vậy chỉ có thể đối mặt với cái chết.

Hắn xuất hiện ở một phương hướng khác, đối xứng với Lục Minh.

Chính vì lựa chọn này, hắn đã tạo cho Lục Minh một cơ hội tuyệt vời.

Quỹ tích công kích của đông đảo Nguyên đầu thay đổi, bọn chúng bắt được vị trí của Bàn Xí Nga, bởi vì thực lực đối phương hơi yếu hơn, nhưng lại không bắt được quỹ tích di chuyển của Lục Minh.

Chương 291

Cho nên khi bọn chúng toàn thân toàn tâm đầu nhập, nhìn về phía búa của Bàn Xí Nga thì hoàn toàn không bắt được một thương kia của Lục Minh! "Khai!" "Phá!" Tiếng hét của Lục Minh và Bàn Xí Nga khắc sâu vào hoàn vũ.

Phiến tinh không vũ trụ này trong nháy mắt than tháp hủy diệt.

Đó là do một búa của Bàn Xí Nga, và một thương của Lục Minh.

Cực tận thôi xán và huy hoàng.

Đông đảo Nguyên đầu bị kẹp ở giữa, phải thừa thụ tất cả.

Trong đòn công kích đáng sợ đó, thương của Lục Minh bộc phát ra thần uy hám thế, đánh ra chiến tích kinh người.

Một búa kia của Bàn Xí Nga lại kém hơn quá nhiều.

Bởi vì thời khắc cuối cùng, quỹ tích công kích của Bàn Xí Nga bị bắt được, bị một cường giả tay cầm cự phủ khác đánh gãy.

Chính là Khai Thiên Nguyên Đầu!

Hắn dùng Khai Thiên Phủ càng thêm to lớn, càng thêm mang khí tức hoang cổ, ngạnh sinh sinh cắt đứt công kích của Bàn Xí Nga.

Nhưng công kích của Lục Minh xác thực đã thành công.

Bởi vì không bị bắt được quỹ tích, hắn đã đánh ra một kích xinh đẹp.

Kiếm khí tung hoành, sức mạnh dập dờn, chư thiên phá toái.

Trong mười mấy vị Nguyên đầu kia, có hai vị trong nháy mắt bị Lục Minh đánh thành trọng thương.

Đúng vậy, là loại trọng thương nghiêm trọng, tương đương với việc Lục Minh đánh thương Thiên Đạo Nguyên Đầu trước đó.

Kỳ thực chuyện này vô cùng bất khả tư nghị, làm cho người ta chấn hám.

Mỗi một vị Nguyên đầu đều cường đại vô cùng.

Vẻn vẹn một kích, dù là đánh lén mà lại khiến bọn họ biến thành bộ dạng này.

Có thể tưởng tượng một kích kia khủng bố đến mức nào. "Kế của bọn ngươi?" Hai vị Nguyên đầu bị thương Lục Minh cũng không nhận biết.

Thực lực của bọn họ trong đám Nguyên đầu không tính là quá mạnh.

Giờ phút này bọn họ ho ra máu, sắc mặt tái nhợt như giấy.

Do nhân hóa nên bọn họ mặc y bào, nhưng y bào hiện giờ cũng rách rách rưới rưới, không còn ra hình thù gì.

Lúc này, một thanh âm truyền đến, mang theo sự phẫn nộ vô tận.

Là Nguyên Tố Chúa Tể.

Trạng thái của hắn đang ở đỉnh phong, nhưng chung quy vẫn bị hành vi trước đó của Lục Minh ảnh hưởng, tóc tai bù xù, khí tức lược hiển vặn loạn.

Công kích của Bàn Xí Nga bị chặn lại rồi.

Nhưng ai cũng không ngờ, Lục Minh tiến công thành công.

Hắn khiến cho hai vị trong mười mấy vị Nguyên đầu chịu trọng thương.

Đây là kỳ sỉ đại nhục.

Giờ phút này Nguyên đầu cũng không đông đủ, chỉ chiếm một phần ba tổng số Nguyên đầu.

Nhưng đây vẫn là đội hình vô cùng hào hoa.

Trong tình huống này, lại có một hai vị bị trọng thương ngay trong một lần đối mặt.

Thực lực Lục Minh đã mạnh đến thế rồi sao?

Cho nên Nguyên Tố Chúa Tể nhìn về phía Lục Minh, ánh mắt phẫn nộ.

Một là kinh thán trước sự mạnh mẽ của Lục Minh.

Hai là cảm thấy có chút mất mặt. "Vốn dĩ không có biện pháp tất sát, nhưng hiện tại xem ra, biện pháp ban đầu là sai lầm, hôm nay ngươi tất nhiên phải bị chém giết tại đây." Lời nói sâm lãnh được Nguyên Tố Chúa Tể thốt ra.

Lục Minh nghe xong nhịn không được cười to.

Bởi vì quá ly phổ.

Nguyên Tố Chúa Tể vừa rồi ra tay cũng đâu có thủ hạ lưu tình.

Một kích trí mạng kia, dù cho Lục Minh hiện giờ ngạnh kháng cũng tất nhiên sẽ bị thương.

Người bộc phát ra một kích như vậy, lại bảo là không muốn giết?

Lục Minh sẽ không tin tưởng. "Kỹ không bằng người mà thôi, có gan thì tới đây." Lục Minh chỉ trào phúng nhìn Nguyên Tố Chúa Tể.

Một khắc sau thân thể Lục Minh lại biến mất tại chỗ.

Cái địa phương Lục Minh vừa đứng, giờ phút này tứ phân ngũ liệt.

Nguyên Tố Chúa Tể vừa rồi ra tay, sấn cơ công kích Lục Minh,

muốn đả thương hắn.

Ai ngờ phản ứng của Lục Minh quá nhanh, tốc độ càng kinh người, hoàn mỹ tránh thoát công kích của hắn. "Chia làm hai nhóm, một đội vây công Bàn Xí Nga, một đội vây công Lục Minh." Nguyên Tố Chúa Tể gầm lớn.

Bởi vì đây là lựa chọn tốt nhất trước mắt, cũng là cách làm chính xác nhất.

Hai vị Nguyên đầu bị trọng thương kia nhìn nhau một cái, cũng không nghe theo phân phó của Nguyên Tố Chúa Tể mà hào không do dự rút lui khỏi hiện trường.

Trạng thái của bọn họ quá kém, vì để có thể sống sót, bọn họ lựa chọn rời đi cho bảo hiểm.

Trước mắt những người vây công Lục Minh và Bàn Xí Nga sẽ không phân tâm truy sát bọn họ.

Hai người kia đi rồi, trên sân chỉ còn lại mười vị Nguyên đầu.

Trong đó bao gồm cả Khai Thiên Nguyên Đầu và Nguyên Tố Chúa Tể.

Bọn họ suy tư một chút, sau đó nghe theo phân phó của Nguyên Tố Chúa Tể.

Dù sao đối phương nói cũng đúng.

Bọn họ chia làm hai nửa, sau đó hướng Lục Minh và Bàn Xí Nga vây công tới. "Khụ khụ." Trạng thái của Lục Minh không tệ, nhưng Bàn Xí Nga cũng không tốt lắm.

Bàn Xí Nga giờ phút này đang ho ra máu.

Vừa rồi dù sao hắn cũng hấp dẫn sự chú ý của toàn bộ Nguyên đầu, ngạnh sinh sinh gánh một kích.

Tuy rằng một kích vội vàng, không bằng lúc bắt đầu thôi xán, nhưng y nguyên rất khủng bố, đánh hắn bị thương, làm cho ngũ tạng lục phủ hoàn toàn di lệch vị trí.

Thậm chí trong đó có một hai khối vỡ tan, tràn ra huyết dịch.

Sự tiến công của Khai Thiên Nguyên Đầu càng hung mãnh hơn, áp căn không cho Bàn Xí Nga cơ hội thở dốc. "Hôm nay ngươi tất phải chết ở đây!" Khai Thiên Nguyên Đầu điên cuồng tiến công Bàn Xí Nga, thủ đoạn ra hết, búa tạ bổ xuống liên tục.

Bên cạnh hắn còn có những Nguyên đầu khác hỗ trợ.

Bàn Xí Nga nhìn mà hoa cả mắt.

Trong lòng hắn bất lực, biết rõ kết quả cuối cùng nếu đại chiến tiếp tục sẽ không tốt.

Bên đồi phế tất nhiên phải chịu cái giá lớn.

Tử vong là chuyện tất nhiên.

Hiện tại nên rời đi, nên giống như trước đó đào tẩu.

Chỉ có như vậy mới là lựa chọn tốt nhất.

Chỉ tiếc, Bàn Xí Nga cũng không thể làm như thế.

Bởi vì một khi Bàn Xí Nga làm vậy, những người còn lại sẽ đi vây công Lục Minh, lúc đó Lục Minh sẽ lâm vào bị động, đối mặt với mười mấy vị Nguyên đầu vây công.

Dù là Lục Minh cũng vạn vạn không thể thừa thụ hết thảy.

Chương 292

"Làm nhanh lên!" Cưỡng ép tiếp được một búa của Khai Thiên Nguyên Đầu, tiếng gào thét từ trong miệng Bàn Xí Nga truyền ra.

Hắn không thể nào trực diện tử vong, cứ mãi kéo dài thời gian như vậy không ổn.

Đến một bước kia, khi phải đối mặt với nguy cơ cực lớn uy hiếp tính mệnh, Bàn Xí Nga sẽ hào không do dự đào tẩu.

Trời đất bao la cũng không quan trọng bằng cái mạng của hắn!

Nhưng Bàn Xí Nga cũng đã nhắc nhở Lục Minh.

Nếu thật sự phải đi đến bước kia, trong lòng hắn cũng sẽ không có nghi lự. "Nhanh như vậy đã sắp kiên trì không được rồi?" Giờ phút này Lục Minh cũng lâm vào đại chiến, giao thủ với sáu vị Nguyên đầu.

Trong đó có người Lục Minh quen thuộc là Nguyên Tố Chúa Tể và Vô Hạn.

Càng có Phi Hồng kinh hồng nhất miết trước đó, tượng trưng cho tốc độ nhanh nhất thế giới này, ai cũng không thể đuổi kịp.

Lục Minh hiện giờ cũng pha chút áp lực.

Dù cho Lục Minh nắm giữ hai loại Nguyên đầu, nhưng dù sao có một loại chưa hoàn toàn nắm giữ.

Nhưng hiện tại đang giao thủ với sáu vị Nguyên đầu, đại chiến áp lực rất lớn!

Dù vậy, Lục Minh cũng cảm thấy có thể tiếp tục kiên trì.

Hắn thậm chí cảm thấy, nếu thật sự hoàn toàn luyện hóa hai loại

Nguyên đầu, thậm chí kết hợp chúng lại làm một, tái lược vi đề thăng, thì dù thật sự đối mặt năm sáu vị Nguyên đầu đại chiến, muốn chiến thắng thì quá khó, nhưng có thể chống lại, bảo đảm bản thân bất tử.

Về khả năng này, Lục Minh cảm thấy xác suất khá lớn. "Số lượng kẻ địch chung quy là quá nhiều." Bên này còn có thể kiên trì thêm một chút, nhưng bên phía Bàn Xí Nga thì không được.

Lục Minh nhịn không được thở dài.

Số lượng kẻ địch quá nhiều, mà bọn họ chỉ có hai người, cho nên ở vào thế liệt.

Rút lui là chuyện tất nhiên, gần như ván đã đóng thuyền.

Bàn Xí Nga cố ý lên tiếng nhắc nhở.

Với sự hiểu biết của Lục Minh đối với Bàn Xí Nga, đối phương tuyệt đối sắp đào tẩu, hoặc là chiến lược tính triệt thoái. "Trước khi đi nhất định phải cho bọn chúng một đòn thật ác." "Nếu không thì cuộc truy kích này sẽ vĩnh viễn không có điểm dừng!" "Hoặc là, khi tôi lần trước đưa ra lựa chọn, như vậy hết thảy đã chú định rồi, tôi phải nghĩ biện pháp tranh thủ cho mình thời gian dài hơn!" Trong đầu Lục Minh dũng hiện ra một số ý nghĩ.

Triệt thoái là tất nhiên, Lục Minh cũng sẽ làm như thế, nếu không thì quá nguy hiểm.

Nhưng trước khi triệt thoái, cần thiết phải cho những người khác một bài học nhớ đời.

Bởi vì nếu không làm như thế, sẽ phải đối mặt với sự truy sát càng thêm khủng bố.

Một khi cho những kẻ khác nếm mùi đau khổ, truy sát có lẽ vẫn còn, nhưng đám người kia sẽ không mạo tiến như vậy nữa. "Sự tự tin để tôi đào tẩu, cũng là sự tự tin để tôi sát lục." Trong lòng Lục Minh

thầm mặc niệm.

Hai mắt hắn vào giờ khắc này đột nhiên sản sinh biến hóa.

Đồng khổng nhân lên gấp bội!

Thần Chi Đồng, đồng thời cũng kết hợp Trùng Đồng chi thuật.

Muốn so với lúc bắt đầu càng thêm mạnh mẽ, càng thêm đáng sợ.

Giờ phút này Lục Minh đang cùng Nguyên Tố Chúa Tể giao thủ.

Nguyên Tố Chúa Tể tiến công Lục Minh tích cực nhất, đấu pháp hung nhất, thủ đoạn ác nhất...

Cho nên Lục Minh tính toán giáo huấn hắn một trận ra trò. "Động tất nhược điểm!" Thanh âm lãnh mạc từ trong miệng Lục Minh truyền ra.

Trong mắt có khí tức đặc thù đang lưu chuyển, phun trào kết hợp.

Hai mắt Lục Minh nhìn thẳng Nguyên Tố Chúa Tể.

Khác với lúc đầu, đây là một loại "nhìn thẳng" khác, một loại nhìn thấu hết thảy, từ mặt ngoài cũng như tầng sâu để dòm ngó biện pháp.

Nguyên Tố Chúa Tể thực lực cường đại.

Theo lý mà nói tồn tại cấp bậc này không có nhược điểm, bởi vì trong lĩnh vực của mỗi người bọn họ đều là hoàn mỹ.

Nhưng đó là cái nhìn của kẻ hạ vị nhìn lên kẻ thượng vị, thuộc về ánh mắt thiển cận.

Người khác dòm ngó không ra nhược điểm, không đại biểu Lục Minh dòm ngó không ra.

Huống chi đoản bản không phải là nhược điểm sao?

Nguyên Tố Chúa Tể cự ly Lục Minh rất gần, gần như thiếp thân cận chiến, bởi vì hắn là kẻ đánh hung nhất.

Trong sự giao thủ kịch liệt và chinh chiến, Lục Minh càng dễ dàng dòm ngó nhược điểm của đối phương.

Đó là bởi vì Lục Minh vận dụng Toàn Tri Quyền Hành, vận dụng sự kết hợp giữa Trùng Đồng và Thần Chi Đồng.

Nguyên lai từ trong mắt Lục Minh bộc phát kim quang!

Đó là thứ ánh sáng lập lòe chói mắt nhưng lại dễ dàng bị người ta hốt thị!

Dù sao ở đây có nhiều vị cường giả đại chiến, vô số sức mạnh hoành hành trong phiến chiến trường này, thậm chí có vô số thiên thạch du tẩu bên cạnh, hư không tạc liệt, vẻn vẹn hai đạo kim quang hơi chói mắt, nói thực sự rất dễ làm cho người ta hốt thị, không cách nào phát hiện.

Nhưng chung quy làm người bị dòm ngó, Nguyên Tố Chúa Tể ẩn ước cảm tri được.

Chỉ tiếc hết thảy quá nhanh, nhoáng một cái đã qua, thậm chí làm cho Nguyên Tố Chúa Tể cho rằng đó là ảo giác.

Lại thêm đại chiến đang diễn ra, cho nên hắn đã bỏ qua điểm này.

Lục Minh cũng thành công dòm ngó chân tướng.

Như trước đó đã nói, rất dễ dàng, gần như không tốn sức chút nào.

Ai cũng không ngờ Lục Minh nắm giữ thủ đoạn như vậy, vô thanh vô tức tham tra chân tướng.

Tuy rằng phá trán của Nguyên Tố Chúa Tể hết thảy chỉ là nhất thiểm nhi thệ, xuất hiện và dừng lại ngay cả thời gian một cái hô hấp cũng không có, nhưng Lục Minh đã cười.

Bởi vì chỉ cần dòm ngó được nhược điểm của Nguyên Tố Chúa

Tể, Lục Minh nắm chắc kích thương đối phương, thậm chí đánh giết.

Ghi nhớ nhược điểm của Nguyên Tố Chúa Tể, tuy nhiên làm được bước sau lại rất khó.

Nguyên đầu dễ giết như vậy sao?

Tự nhiên là không.

Nếu không thì trước đó Lục Minh ra tay, không chỉ là kích thương hai vị Nguyên đầu mà là đánh giết rồi.

Đặc biệt Lục Minh hiện tại đối mặt không chỉ đơn độc một vị Nguyên Tố Chúa Tể, mà là sáu vị Nguyên đầu cùng ra tay, chỉ là Nguyên Tố Chúa Tể tích cực nhất mà thôi.

Nhưng Lục Minh tính toán nếm thử.

Đều đã động tất nhược điểm rồi, Lục Minh vì sao không thử xem? "Chưởng ác thế gian vô số nguyên tố, gần như có thể xưng là căn cơ vạn vật." "Nhưng nhược điểm của ngươi lại ẩn giấu nơi tự thân." "Hết thảy đều khó mà tưởng tượng." Lời nói đạm mạc từ trong miệng Lục Minh truyền ra.

Rõ ràng những lời này là nói với Nguyên Tố Chúa Tể.

Bởi vì Nguyên Tố Chúa Tể cự ly gần nhất.

Nguyên Tố Chúa Tể có chút mộng bức, bởi vì không rõ ràng Lục Minh vì sao đột nhiên nói thế.

Nhưng rất nhanh, sắc mặt hắn biến hóa.

Bởi vì Lục Minh khi giao thủ với hắn, lại thay đổi phương thức công kích.

Hắn không còn lợi dụng kiếm đạo chi lực để chém giết, mà vận dụng sát chiêu cùng một bản nguyên với hắn.

Triệu hoán các nguyên tố cơ bản trong vũ trụ: Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ!

Nếu trong tình huống bình thường, một màn này xuất hiện, Nguyên Tố Chúa Tể khẳng định muốn trào phúng đối phương.

Bởi vì khiêu chiến trong lĩnh vực mà hắn am hiểu nhất, cùng muốn chết có gì khác biệt?

Nhưng Lục Minh không giống vậy, hắn đã sáng tạo quá nhiều kỳ tích.

Nguyên Tố Chúa Tể cũng đột nhiên nhớ tới dị biến trong lòng vừa rồi, ẩn ước chi gian tựa hồ đã minh bạch.

Vừa rồi phát sinh hết thảy, chưa chắc là ảo giác của hắn, mà là chân thực.

Chương 293

Hình như hắn bị Lục Minh chơi xỏ rồi? "Ngũ hành tương sinh tương khắc, đây là lĩnh vực ngươi am hiểu." "Ta có thể lấy sức mạnh của ta làm chủ, cũng có thể ngắn ngủi để ta cụ bị loại sức mạnh này, xem thử ở phương diện này, ngươi có thể địch lại ta hay không!" Thanh âm lãnh mạc truyền ra, Lục Minh ra tay.

Bên cạnh hắn nương theo vạn vật nguyên tố cơ bản.

Hỏa diễm thiêu đốt, thiêu đốt thiên địa.

Thổ chi lực hội tụ, hóa thành tinh cầu.

Chủng tử trát căn hư không, trở thành một phiến thương lâm.

Tự động diễn hóa thần thông Sâm La Vạn Tượng! "..." Trước mắt đột nhiên phát sinh hết thảy mang cho Nguyên Tố Chúa Tể một loại cảm giác nguy cơ kinh người, trong mắt có kinh nghi bất định, bởi vì đây là chỗ hắn không am hiểu.

Có thể nói là "nhược điểm".

Nhưng sao Lục Minh lại biết?

Lục Minh trước đó đã dòm ngó?

Nhưng Lục Minh làm sao có khả năng làm được hết thảy những điều này?

Đỉnh tiêm cường giả không dễ dàng bị dòm ngó như vậy! "Mặc kệ ngươi biết được hết thảy như thế nào." "Nhưng đều không quan trọng." "Ngươi cho rằng chỉ như vậy là có thể khắc chế ta?" "Chẳng qua chỉ là một giấc mộng ban ngày mà thôi." Tâm lý có ngắn ngủi thất hành, nhưng rất nhanh đã khôi phục.

Nguyên Tố Chúa Tể cũng là hạng người ý chí kiên định, không có khả năng bị Lục Minh ảnh hưởng.

Huống chi Lục Minh giờ phút này sử dụng sức mạnh thuộc lĩnh vực hắn sở trường.

Tuy rằng đối với hắn có lực khắc chế, nhưng Nguyên Tố Chúa Tể cũng không cho rằng mình sẽ thua.

Hết thảy quá đơn giản, hắn am hiểu những thứ này!

Hắn cho rằng Lục Minh đang nằm mộng xuân thu khi muốn lấy cái này để chiến đấu.

Càng quan trọng hơn là hắn không phải chiến đấu một mình.

Bên cạnh hắn còn có đồng bọn.

Mấy vị Nguyên đầu khác chẳng lẽ giờ phút này lại khoanh tay đứng nhìn? "Bức ngươi vào con đường tuyệt lộ!" Nguyên Tố Chúa Tể nghiêm túc, cũng cường thế xuất kích.

Sức mạnh bộc phát, không có do dự, trực tiếp triều đối thủ giết tới.

Phảng phất như thạch phá thiên kinh.

Vô số phiến vũ trụ trong khoảnh khắc bị hủy diệt, nơi đây cũng hoàn toàn mất đi khái niệm hư không.

Nhiều vị đỉnh tiêm cường giả ra tay, nơi đây thật sự trở thành hư vô.

Các Nguyên đầu khác cũng quả đoán ra tay, nhắm vào Lục Minh.

Bởi vì Nguyên Tố Chúa Tể nói không sai, hắn không phải một mình cô quân phấn chiến.

Chỉ là so với những người khác có chỗ bảo lưu, Nguyên Tố Chúa

Tể cống hiến nhiều hơn. "Ngươi hung mãnh đè ép ta như vậy, kéo ra cự ly với một số người, trong thời gian ngắn ngủi khi ta ra tay, sẽ toàn bộ khắc lên trên người ngươi." Thanh âm lãnh mạc của Lục Minh truyền ra, chỉ có Nguyên Tố Chúa Tể trước mắt mới có thể nghe thấy.

Một khắc sau song phương giao thủ, trong nháy mắt va chạm.

Khuynh tẫn nhất kích!

Giống như sao Hỏa đâm vào Trái Đất!

Sức mạnh kịch liệt khuấy động, hủy thiên diệt địa.

Nguyên Tố Chúa Tể và Lục Minh trong nháy mắt đều bị thương.

Lục Minh có một cánh tay trong nháy mắt tứ phân ngũ liệt, huyết nhục hóa thành bùn trần.

Thậm chí biến hóa đáng sợ còn từ cánh tay lan tràn, hướng về các bộ vị khác trên thân thể.

Chỉ tiếc cuối cùng bị Lục Minh ngăn cản, cưỡng ép định cách lại.

Nguyên Tố Chúa Tể chịu thương tổn đồng dạng nghiêm trọng, có tính giằng co.

Nửa bên thân mình bị Lục Minh trực tiếp đánh nát!

Huyết nhục mơ hồ, máu chảy đầm đìa.

Một cái nhìn qua làm người ta kinh hãi, cũng làm cho người ta cảm thấy buồn nôn và đáng sợ. "Sấn cơ đè ép!" Nguyên Tố Chúa Tể bị thương nghiêm trọng, phải nói là "trọng thương".

Gần như không có bất kỳ do dự nào, hắn lựa chọn triệt thoái.

Tốc độ nhanh đến cực hạn, lui về phía sau.

Cùng lúc đó trong miệng truyền ra một tiếng trường khiếu, bảo những người khác đi truy kích Lục Minh.

Hắn không dễ chịu, bị thương, nhưng Lục Minh khẳng định cũng không tốt hơn là bao.

Tuyệt đối cũng chịu sang thương nghiêm trọng.

Hắn có thời gian thở dốc, nhưng Lục Minh không có thời gian thở dốc.

Cho nên trước mắt là cơ hội tốt để tóm lấy Lục Minh, chế phục Lục Minh. "Vì sao vừa rồi ta giao thủ với hắn, ta lại bị trọng thương?" Bảo những người khác đi truy kích Lục Minh, Nguyên Tố Chúa Tể lại đang suy tư chuyện này.

Vừa rồi giao thủ với Lục Minh, hắn dốc toàn lực bộc phát.

Song phương va chạm, Lục Minh điên cuồng lợi dụng những nguyên tố cơ sở kia công kích.

Nguyên Tố Chúa Tể lại gần như hoàn toàn chặn được, nhưng thương thế hắn phải chịu lại nghiêm trọng.

Gần như ngang bằng với Lục Minh, thậm chí còn nghiêm trọng hơn.

Xem ra không nên như vậy.

Hắn tịnh vị cảm thấy khi giao thủ vừa rồi, công kích của Lục Minh có gì không đơn giản.

Hắn cũng không cách nào thay đổi sự thật.

Nhưng hết thảy đều đã thành sự thật. "Vì sao?" Nguyên Tố Chúa Tể cẩn thận suy tư.

Nhưng trong lòng hắn lại vô cùng mê mang.

Bên kia, giờ phút này Lục Minh đang trải qua sự chém giết kinh người.

Mấy vị Nguyên đầu kia quả đoán hướng Lục Minh ra tay.

Dù sao Lục Minh hiện giờ đã trọng thương.

Đây là cơ hội tuyệt vời khó có được để xử lý hắn.

Lúc này không ra tay, thì khi nào mới nên ra tay đây? "Chết!" Đông đảo Nguyên đầu cùng ra tay, uy lực cực kỳ không tầm thường.

Lục Minh nhìn một màn này cũng có chút tê cả da đầu.

Đồng thời trong lòng Lục Minh buồn bực, không ngừng thở dài.

Trước đó ra tay đối kháng Nguyên Tố Chúa Tể, hắn ôm mục đích xử lý đối phương, nhưng không thành công, bởi vì đối phương thực lực quá cường đại, ngạnh sinh sinh gánh được một kích kinh người.

Thậm chí hắn cũng bị thương, luân lạc đến tình cảnh như bây giờ.

Lục Minh cũng không biết đây là chuyện tốt hay chuyện xấu.

Sở dĩ nói như vậy, là bởi vì Lục Minh đang bị đông đảo Nguyên đầu vây công.

Từ trong mắt vài người riêng biệt, hắn phân tích ra một loại cảm xúc nào đó.

Đó dường như là sự úy kỵ.

Dù sao biểu hiện của Lục Minh dọc đường đi quá ly phổ.

Chương 294

Linh tinh lẻ tẻ trọng thương ba vị Nguyên đầu.

Đây là làm được trong tình huống bị mọi người vây công.

Có thể biết, nếu Lục Minh đơn độc đối mặt một vị Nguyên đầu, hắn tuyệt đối có khả năng giết chết đối phương!

Cho nên bọn chúng kính sợ Lục Minh, cũng sợ hãi Lục Minh.

Tâm tư muốn giết chết Lục Minh càng thêm vượng thịnh.

Đương nhiên, chỉ trong một số trường hợp đặc định mới có thể kéo dài ra phương pháp.

Nếu đổi thành một trạng thái khác, để bọn chúng độc tự hoặc là thêm một người nữa đi đối mặt Lục Minh, bọn chúng sẽ không làm như thế.

Bởi vì thực sự quá nguy hiểm, Lục Minh cũng không dễ trêu chọc. "Miễn cưỡng hoàn thành nhiệm vụ." Nhìn thấy cảm xúc phản chiếu trong đáy lòng đám Nguyên đầu, Lục Minh thở dài.

Cũng coi như miễn cưỡng hoàn thành nhiệm vụ, khiến bọn chúng kính sợ.

Chỉ tiếc không quá viên mãn, bởi vì chung quy không giết chết được kẻ địch.

Hiện tại Lục Minh phải làm một chuyện khác.

Đó là đào tẩu.

Dù sao vừa rồi đã đánh giá thấp Nguyên Tố Chúa Tể, sau khi giao thủ với hắn, bản thân cũng bị trọng thương, hiện tại lại bị năm vị Nguyên đầu liên thủ bộc phát.

Công kích đó rất khó thừa thụ.

Dù cho thực lực Lục Minh cường đại, cũng không cách nào chịu nổi.

Cho nên đào tẩu là lựa chọn tốt nhất trước mắt.

Bàn Xí Nga cũng chống đỡ không nổi rồi.

Hắn bị thương, y phục rách nát, trên người bố đầy vết thương. "Tôi phải rời đi đây." "Tôi tò mò các người có thể ngăn cản được tôi hay không." Sắc mặt lạnh lùng, đối mặt với sự tiến công của năm vị Nguyên đầu, trước khi đi Lục Minh vẫn rất trấn định. "Lên trời không lối, xuống đất không cửa!" Thanh âm lãnh khốc truyền ra, là Vô Hạn.

Hắn cường thế quả đoán, thậm chí phát ra một số ngôn luận.

Ý tứ cũng vô cùng hiển nhiên.

Đó là sẽ ngăn cản Lục Minh rời đi, không cho Lục Minh rời khỏi.

Cục diện hôm nay là tất sát, Lục Minh tất nhiên phải vẫn lạc.

Lục Minh đều trọng thương rồi...

Hiện tại còn giết không được, vậy sau này tự nhiên càng không được. "Duy Độ Phong Ấn!" Trong miệng gầm lớn một tiếng, bí lực thần bí phun trào.

Đó là một màn kinh người đáng sợ.

Trên người Vô Hạn hình chiếu ra vô hạn thế giới.

Từng tầng từng tầng vĩ độ điệp gia trên người hắn.

Từ một chiều đến mười chiều.

Từ điểm, tuyến, diện đến vô cùng vô tận.

Hắn sử dụng một số phương pháp đặc thù, muốn phong ấn nơi này, ngăn cản Lục Minh.

Phi Hồng tượng trưng cho tốc độ cũng quả đoán ra tay.

Hắn dùng tốc độ cực hạn ngạnh sinh sinh biến nơi đây thành lãnh địa của mình, ngắn ngủi phong ấn hết thảy nơi này.

Cũng muốn ngăn cản Lục Minh rời đi.

Ba vị Nguyên đầu khác cũng đồng dạng như thế, nhao nhao dùng ra bản lĩnh giữ nhà.

Đã đối địch với Lục Minh, thì thuộc về loại ngươi chết ta sống.

Cho nên tất nhiên phải xử lý Lục Minh, nếu không bọn chúng biết rõ sau này sẽ không được yên ổn.

Vì vậy cũng muốn ngăn cản Lục Minh rời đi.

Từng loại thủ đoạn phỉ di sở tư, không thể phá giải được tung ra.

Cách đoạn nơi này, biến nơi đây thành cấm kỵ lãnh địa.

Đây là tình huống bên phía Lục Minh.

Bên phía Bàn Xí Nga, cũng không sai biệt lắm là bộ dạng tương tự.

Khi những người kia phát giác Bàn Xí Nga có dục vọng đào tẩu, đều quả đoán ra tay.

Dù sao mục đích lần này là vì xử lý Lục Minh và Bàn Xí Nga, dù phải trả giá lớn, nhưng hết thảy đều đáng giá. "Thủ đoạn không tệ, đáng tiếc vô dụng." Lục Minh nhìn hết thảy trước mắt, bình tĩnh mở miệng.

Tình huống bên phía Bàn Xí Nga, Lục Minh không hiểu rõ.

Đối với việc đối phương có thể đào tẩu hay không, Lục Minh cũng không rõ ràng.

Dù sao phải xem thủ đoạn của Bàn Xí Nga.

Lục Minh chỉ biết vấn đề bên này không lớn.

Trước đó hắn đã giấu kỹ át chủ bài, in dấu vào trong hư không chung quanh.

Tuy rằng hư không bị đánh vỡ, nơi này trình hiện một phiến hư vô.

Nhưng át chủ bài trước đó y nguyên vẫn còn, và có liên hệ với ngoại giới, hình thành một con đường đặc thù.

Nếu hắn đã quyết tâm muốn đi, không ai có thể ngăn được. "Không sai biệt lắm." Lục Minh dĩ nhiên đã làm xong chuẩn bị, muốn rời đi.

Trước khi rời đi, hắn quay đầu nhìn về phía Bàn Xí Nga.

Ánh mắt hắn chớp động, mấy chữ được thốt ra.

Hắn đang nhắc nhở Bàn Xí Nga.

Tuy rằng Lục Minh cũng không rõ Bàn Xí Nga có thể phá vỡ quy tắc, trong tình huống cực độ gian nan này mà đào sinh hay không.

Nhưng không rõ ràng thì không rõ ràng, với sự hiểu biết của Lục Minh về Bàn Xí Nga, Lục Minh cảm thấy vấn đề hẳn là không lớn, Bàn Xí Nga hẳn là có biện pháp, dù sao cũng đã sống lâu như vậy.

Trước đó hẳn là đã có "chuẩn bị".

Lời nói vừa dứt, Lục Minh hư không tiêu thất tại chỗ.

Không phải Lục Minh không muốn ở lại thêm một lát, mà bởi vì công kích của năm vị Nguyên đầu đã đến.

Một kích lại một kích hủy thiên diệt địa kia, nếu Lục Minh không rời đi, không dùng phương thức này thì tất nhiên sẽ chết.

Như vậy việc rời đi sau đó sẽ trở nên không có ý nghĩa. "Sớm đã

chuẩn bị xong, chờ phản hồi từ bên kia thôi." Sau khi nghe Lục Minh nói, Bàn Xí Nga toét miệng cười.

Ngay khoảnh khắc Lục Minh biến mất, Bàn Xí Nga cũng biến mất.

Phảng phất như chưa từng xuất hiện.

Trong hư không một chút sức mạnh cũng không di lưu, giống như quỷ mị.

Chỉ để lại đám người ngơ ngác tại chỗ.

Đúng vậy, ngơ ngác.

Trên mặt bọn chúng viết đầy sự mộng bức và bất khả tư nghị.

Vừa rồi đã xảy ra chuyện gì?

Đang đại chiến kịch liệt, Lục Minh và Bàn Xí Nga sắp bị kích giết, tại sao vừa rồi lại hư không mạc danh kỳ diệu biến mất?

Lịch sử tái diễn.

Chương 295

Chuyện xảy ra trước đó, trong khắc này lại tái độ phát sinh.

Lục Minh và Bàn Xí Nga lại lần nữa biến mất, đào tẩu ngay trước mắt bọn chúng.

Lần này cũng giống lần trước, không thành công ngăn cản hai người.

Càng quan trọng hơn là, y nguyên không biết hai người bọn họ trốn như thế nào.

Rõ ràng đã bố cục, dùng ra nhiều loại thủ đoạn, phong ấn giới vực, không gian, nhưng hết thảy vẫn cứ phát sinh. "Ta không tin lần này không để lại dấu vết gì!" Nguyên Tố Chúa Tể bột nhiên đại nộ.

Hết thảy vừa xảy ra đối với hắn là sỉ nhục.

Hắn muốn giết Lục Minh, nhưng Lục Minh lại rời đi, không để lại dấu chân.

Nguyên Tố Chúa Tể không tin.

Hắn cho rằng lần trước là đột nhiên.

Lục Minh lần này tuy rằng cũng thành công đào ly, nhưng cũng tất nhiên sẽ có dấu vết.

Thậm chí lần trước Lục Minh rời đi đều lưu lại dấu vết, chỉ là dấu vết ẩn tàng khá sâu, về sau mới bị phát hiện. "Lợi dụng thủ đoạn giữ nhà của mỗi người để tìm kiếm." "Hiểu chưa?" "Ta đã triệt để đứng ở mặt đối lập với Lục Minh." "Tiềm lực hắn biểu hiện trước đó mọi người đều thấy rồi, cùng ta làm địch...

Lần này nếu không giết chết hắn, sau này có lẽ không còn cơ hội

nữa." Nguyên Tố Chúa Tể nhìn về phía những người khác, thần sắc nghiêm túc nói ra những lời này.

Các Nguyên đầu khác nghe vậy, không nói gì, chỉ yên lặng động dụng thủ đoạn tham tra chung quanh, tận tâm tận lực.

Bởi vì bọn chúng rõ ràng, Nguyên Tố Chúa Tể nói là thật.

Lần này nếu không thể giết chết Lục Minh, hoặc là lần sau sẽ không còn cơ hội nữa.

Bởi vì Lục Minh biểu hiện càng ngày càng nghịch thiên, thực lực tăng lên càng ngày càng nhanh.

Hiện tại đã sắp siêu việt bọn chúng.

Nếu không nhân lần này, cậy vào ưu thế nhân số...

Nếu đơn độc một cái bị Lục Minh theo dõi, vậy thì đương sự tất định nguy hiểm! "Lục Minh trước đó đã bị ta bức đến cực hạn." "Chỉ kém một chút là có thể diệt sát!" "Nếu ban đầu hai vị Nguyên đầu kia không rời khỏi, liên hợp lại, ta chưa chắc không xử lý được Lục Minh!" Trong khi các Nguyên đầu đang tận lực tham tra chung quanh để biết Lục Minh rời đi như thế nào mà đi tìm kiếm, Nguyên Tố Chúa Tể tự nhiên cũng đang nỗ lực.

Nhưng trong đầu hắn nảy sinh một số suy nghĩ hồ đồ.

Đối với hai vị Nguyên đầu bị Lục Minh đánh lén trọng thương lúc đầu, không biết vì sao, hắn nảy sinh oán niệm.

Hắn cho rằng nếu lúc đầu, hai người kia không thối lui, kéo thân thể trọng thương tiếp tục tham dự đại chiến, vậy thì kết quả cuối cùng đối với hắn sẽ tốt hơn.

Có người giúp đỡ, Lục Minh tất nhiên sẽ bị giết, đâu cần phải đến nông nỗi này?

Nhưng Nguyên Tố Chúa Tể quên mất, vừa rồi hắn cũng trải qua chuyện như vậy, đại chiến với Lục Minh, bị trọng thương, sau đó cũng quả đoán triệt thoái khỏi chiến trường, không tiếp tục nữa.

Bản thân mình còn làm không được, hà tất đàm luận người khác? "Ta sát giác được dấu vết của Bàn Xí Nga." Khai Thiên Nguyên Đầu lên tiếng, thanh âm to rõ.

Vừa rồi hắn có phát hiện.

Tại một phiến tinh không, hắn sát giác được dấu vết của Bàn Xí Nga.

Hắn tận tâm nỗ lực, dùng thủ đoạn, trả cái giá lớn.

Dù sao trước đó hắn đâm sau lưng Bàn Xí Nga, thâm tri đã bị Bàn Xí Nga ghi hận.

Nếu không mau chóng xử lý Bàn Xí Nga, tiếp theo sẽ không có ngày lành, sẽ bị hắn nhìn chằm chằm, nhắm vào.

Cho nên hắn phá lệ nỗ lực, cũng khiến hắn có thu hoạch.

Tại một phiến tinh không phụ cận sát giác được dấu vết của Bàn Xí Nga. "Hắn từng ở trong phiến vũ trụ này tê thân một đoạn thời gian." "Đặc biệt sáng tạo siêu viễn cự ly xuyên toa trận." Khai Thiên Nguyên Đầu lạnh lùng nói, dẫn lĩnh đông đảo Nguyên đầu đến địa điểm phát hiện.

Các Nguyên đầu khác xem xét, đúng là như vậy.

Nhưng ánh mắt của một số người tương đối điêu toản, phát hiện ra điểm không giống.

Ví dụ như: "Nơi này mạo tựa chỉ có khí tức của Bàn Xí Nga." "Lục Minh hình như không thông qua cái này để đào tẩu?" Vô Hạn mở miệng, sau đó nhìn về phía Khai Thiên Nguyên Đầu.

Rõ ràng hắn biết vì sao.

Nghênh tiếp ánh mắt của đối phương, Khai Thiên Nguyên Đầu lạnh lùng, lời nói vô tình từ trong miệng thốt ra: "Ta làm sao biết?" "Ta trước đó cũng không rõ ràng, ta chỉ phát hiện Bàn Xí Nga di lưu lại dấu vết, có quan hệ gì với Lục Minh đâu, hắn là đối thủ của ta." "..." Nghe Khai Thiên Nguyên Đầu nói vậy, Vô Hạn bỗng nhiên không biết nên nói gì. "Tiếp theo chỉ cần thuận theo dấu vết, hắn là có thể tìm được Bàn Xí Nga." "Đến lúc đó có thể tiếp tục giết hắn." "Trước đó bị ta nhắm vào, trạng thái của hắn vốn không tốt." "Lần này rèn sắt khi còn nóng, hắn tất chết không nghi ngờ!" Khai Thiên Nguyên Đầu nghiêm túc nói. "Ta muốn đi giết Bàn Xí Nga, các ngươi muốn đi theo không?" "Lục Minh khả năng cao là đang ở cùng Bàn Xí Nga." "Chưa vận dụng cùng một con đường rời đi, không có nghĩa là không ở cùng nhau." "Có lẽ là hỗn hào thị thính?" "Lại hoặc là đơn thuần không tín nhiệm mà thôi." Khai Thiên Nguyên Đầu lại nhìn về phía những Nguyên đầu khác, đưa ra một số cách nhìn và suy đoán.

Những người khác nghe xong, bỗng nhiên không biết nên nói gì, bởi vì Khai Thiên Nguyên Đầu nói có đạo lý.

Tuy nhiên đại bộ phận mọi người đều biết mục đích của Khai Thiên Nguyên Đầu.

Đó là ưu tiên xử lý Bàn Xí Nga.

Nguyên nhân quá bình thường, bởi vì cừu hận giữa hắn và Bàn Xí Nga lớn hơn.

Không xử lý Bàn Xí Nga, sau này hắn sống không yên.

Cho nên tự nhiên ưu tiên xử lý Bàn Xí Nga. "Có thể." Những người trước đó cùng Khai Thiên Nguyên Đầu liên thủ đối kháng Bàn Xí Nga không có ý kiến.

Dù sao giờ phút này cũng là địch đối.

Bọn họ gật gật đầu.

Bên kia, những người đối kháng với Lục Minh mày nhíu lại.

Trong lòng bọn họ kỳ thực xem trọng Lục Minh hơn.

Bởi vì biết Lục Minh đáng sợ.

Trong thời gian ngắn ngủi, thực lực có sự đề thăng cực lớn.

Nếu không mau chóng xử lý Lục Minh, thực lực hắn sẽ càng mạnh, đến lúc đó càng không dễ giết, thậm chí giết không được.

Còn về Bàn Xí Nga...

Đối với vị Hỗn Độn Thần Ma này, kỳ thực bọn họ cũng kiêng kỵ.

Dù sao đối phương thực lực cũng khủng bố, tu vi phá lệ cường đại.

Trong đông đảo Nguyên đầu, vị Hỗn Độn Thần Ma này cũng là người nổi bật, có thể lực địch đại bộ phận Nguyên đầu.

Nhưng đặc biệt sợ hãi đối phương thì cũng không đến mức, bởi vì đối phương không có "ly phổ" như Lục Minh.

Cho nên trong lòng những người này, tự nhiên ưu tiên xử lý Lục Minh.

Chỉ tiếc, không phát hiện dấu vết Lục Minh để lại.

Trước mắt chỉ phát hiện dấu vết của Bàn Xí Nga.

Cho nên... có nên nghe theo Khai Thiên Nguyên Đầu hay không?

Đi truy kích Bàn Xí Nga?

Có lẽ Lục Minh và Bàn Xí Nga đang ở cùng nhau.

Xác suất này khá lớn, bởi vì bọn họ là đối tác, bỉ thử chi gian "vào

sinh ra tử". "Lưu lại một vị Nguyên đầu kiểm tra kỹ lưỡng nơi này, những người khác cùng ta đi truy sát Bàn Xí Nga, như thế nào?

Như vậy thì lưỡng đầu kiêm cố." Tựa hồ sát giác được suy nghĩ của mọi người, thanh âm Khai Thiên Nguyên Đầu truyền ra, có kiến nghị mới.

Đáng tiếc kiến nghị này vừa ra đã bị phủ nhận. "Kiến nghị không tốt, làm vậy sẽ đẩy một số người vào vực sâu." Người phủ nhận là Nguyên Tố Chúa Tể.

Ánh mắt hắn u u, ngữ khí phá lệ hữu lực.

Khai Thiên Nguyên Đầu nhìn sang, nhíu mày, không hiểu ý tứ của Nguyên Tố Chúa Tể.

Chương 296

Công nhiên phủ nhận phán đoán của hắn? "Ngươi không hiểu rõ Lục Minh." "Vừa rồi ta giao thủ với hắn, không thành công diệt sát hắn, ngươi biết điều đó có ý vị gì không?" Nguyên Tố Chúa Tể nhìn về phía Khai Thiên Nguyên Đầu. "Hắn chính diện giao thủ với ngươi?" "Không có lợi dụng một số thủ đoạn sao?" Khai Thiên Nguyên Đầu tuân vấn.

Trước đó hắn cùng Bàn Xí Nga nghiêm túc đại chiến, không để ý đến bên phía Lục Minh, tình huống cụ thể cũng không hiểu rõ.

Theo hắn thấy, Lục Minh chắc chắn đã lợi dụng một số thủ đoạn đặc thù, nếu không kết quả cuối cùng sẽ không như vậy.

Lục Minh hẳn là phi chính diện đại chiến với hắn. "Không có, chính diện đại chiến với ta." "Cũng hoàn toàn sử dụng năng lực của chính hắn." Nguyên Tố Chúa Tể động sát ý nghĩ của Khai Thiên Nguyên Đầu, bình tĩnh nói. "..." "Không có khả năng." Khai Thiên Nguyên Đầu không nguyện ý tin tưởng, bởi vì quá ly phổ.

Lục Minh sẽ mạnh mẽ như vậy sao?

Hắn không phải vừa mới dung hợp Kiếm Đạo Nguyên Đầu à.

Đối mặt với đông đảo Nguyên đầu vây công, nếu không tá dụng một số sức mạnh, hắn đều không cách nào chống đỡ lâu như vậy, huống chi chỉ dùng sức mạnh bản thân. "Nếu không ta vì sao lại kiêng kỵ như vậy?" "Nếu không tin tưởng, có thể hỏi những người khác." "Bọn họ sẽ cho ngươi câu trả lời hài lòng." Nguyên Tố Chúa Tể bình tĩnh nói.

Ánh mắt Khai Thiên Nguyên Đầu theo bản năng nhìn về phía những người khác.

Những người trước đó cùng Nguyên Tố Chúa Tể hợp tác nhắm vào Lục Minh giờ phút này nhao nhao gật đầu.

Nguyên Tố Chúa Tể nói là sự thật, hết thảy đích xác là như thế. "Cho nên theo ta thấy, uy hiếp của hắn lớn hơn." "Hắn nên là mục tiêu diệt sát đệ nhất của chúng ta." "Thứ hai, chúng ta hiện tại tốt nhất nên tụ lại một chỗ, đừng phân tán." "Nếu không với tính cách của hắn, tất nhiên sẽ báo thù chúng ta." "Hắn sẽ ra tay với một số người khi chúng ta tản ra." Nguyên Tố Chúa Tể nghiêm túc nói.

Tại tràng đa số Nguyên đầu đều gật đầu, cảm thấy cũng là như vậy.

Lục Minh nhai tí tất báo, bọn họ đều nhìn ở trong mắt.

Nếu có thực lực thất phối, khi cơ hội bày ra trước mặt, hắn tất nhiên sẽ làm. "Hiện tại tìm không thấy dấu vết của Lục Minh, hết thảy tiếp tục như vậy theo ta thấy là lãng phí thời gian, không bằng chúng ta đi truy kích Bàn Xí Nga trước." "Lục Minh và Bàn Xí Nga ở cùng nhau xác suất rất lớn." Khai Thiên Nguyên Đầu nhìn về phía Nguyên Tố Chúa Tể: "Như thế nào?" "Có thể." Đạo lý là như vậy.

Nguyên Tố Chúa Tể cuối cùng gật đầu.

Ưu tiên xử lý Lục Minh, lại đi tìm Bàn Xí Nga.

Nhưng hiện tại không có tung tích Lục Minh, cho nên Bàn Xí Nga là mục tiêu, là "phá trán".

Trước đó sở dĩ nói ra những lời kia, cùng Khai Thiên Nguyên Đầu tranh luận, một là vì tâm tình hắn không tốt, cần thiết phát tiết.

Càng quan trọng hơn là cũng vì để cho bọn họ ghi nhớ một điểm, đó là phải coi trọng Lục Minh, không coi trọng Lục Minh sẽ phải trả cái giá thê thảm. "Vậy thì cùng nhau hành động, đều đừng rớt lại phía sau." "Đương nhiên, ta chỉ kiến nghị." "Các ngươi cũng có thể lựa

chọn tách ra, nhưng phải gánh chịu rủi ro." "Lục Minh và Bàn Xí Nga cũng không dễ chơi." "Mọi người đều minh bạch, hiện giờ chúng ta cũng là châu chấu trên cùng một sợi dây." Đám người muốn xuất phát.

Muốn tìm theo dấu vết của Bàn Xí Nga để truy sát.

Trước khi đi, Khai Thiên Nguyên Đầu nói.

Ý tứ trong lời nói rất rõ ràng, kiến nghị mọi người đừng rớt lại, liên hợp lại một chỗ.

Bởi vì nếu không làm như vậy, đơn độc rớt lại sẽ rất nguy hiểm.

Nhưng lại không bắt buộc phải đi cùng nhau, nếu không sẽ cho người ta cảm giác bị trói buộc.

Nhưng phàm là người thông minh đều sẽ nghe theo, bởi vì người thông minh không nguyện ý gánh chịu rủi ro này.

Một khi thất bại thì sinh mệnh vẫn lạc. ...

Trong vô cùng vô tận thế giới, dưới một bầu trời đầy sao xán lạn.

Có tinh cầu uấn nhưỡng sinh mệnh.

Trong hoàn cảnh trời xanh mây trắng, Lục Minh thoải mái nằm trên một bãi cỏ mềm mại.

Chỉ là tình huống của hắn lại không tốt lắm.

Trên người có vết thương nứt toác, máu tươi thuận theo vết thương chảy xuống.

Nhưng cũng vì vậy, Lục Minh nằm trên bãi cỏ, đám cỏ gần thân thể hắn giờ phút này sinh trưởng vô cùng rậm rạp, vượt xa bãi cỏ phụ cận, có sinh mệnh lực bàng bạc không ngừng phun trào. "Không cầm máu, cứ để mặc nó chảy như vậy sao?" Bên cạnh Lục Minh có một người đang ngồi.

Là Bàn Xí Nga.

Bàn Xí Nga nhìn về phía Lục Minh, nhíu mày.

Hắn bỗng nhiên phát hiện có chút không hiểu nổi Lục Minh.

Bởi vì Lục Minh đang phóng túng máu tươi trên người chảy xuống, không ngăn cản.

Không ổn.

Bởi vì sẽ làm cho Lục Minh suy yếu.

Tuy rằng trình độ suy yếu này gần như rất nhỏ, không đáng kể, nhưng có đôi khi một chút sức mạnh cũng ảnh hưởng cự đại đến chiến cục.

Hiện tại còn chưa an toàn đâu!

Kẻ địch của hắn đoán không sai, hai người xác thực đang ở cùng một chỗ.

Tuy rằng phương thức và phương pháp đào tẩu lợi dụng đều không giống nhau, nhưng ai bảo bọn họ là liên minh chứ. "Làm như vậy đối với tôi chỉ có chỗ tốt không có chỗ xấu." Thoải mái nằm trên bãi cỏ, Lục Minh nhìn về phía Bàn Xí Nga bên cạnh, thanh âm du du truyền ra.

Trong ánh mắt tương đối mê mang của Bàn Xí Nga, Lục Minh thở dài giải thích: "Nguyên Tố Chúa Tể khi giao thủ với tôi, đã đánh một bộ phận sức mạnh vào trong huyết dịch của tôi.

Nếu không bài trừ đám sức mạnh này ra ngoài, hắn có thể định vị tôi.

Tôi trước đó lợi dụng thủ đoạn, ngắn ngủi làm cho loại sức mạnh này của Nguyên Tố Chúa Tể mất hiệu lực.

Tôi phải trong khoảng thời gian này, đem huyết dịch của mình

hoàn toàn tinh luyện sạch sẽ, nếu không thì tôi sẽ phi thường bị động." "Càng quan trọng hơn là, tôi bị thương, một bộ phận máu trong cơ thể thành máu chết.

Tôi phải đem nó hóa ứ, bài xuất ra ngoài cơ thể, hoạt huyết!" Lục Minh nghiêm túc nói.

Bàn Xí Nga nghe xong, bỗng nhiên không biết nên nói gì...

Ly phổ! "Tiếp theo làm gì?" Thở dài một hơi, Bàn Xí Nga cảm thấy nhìn không thấu Lục Minh, bèn hỏi một vấn đề.

Tiếp theo phải làm gì?

Nguy cơ chưa được loại trừ, bọn họ vẫn đang bị truy sát.

Bước kế tiếp nên thế nào?

Tiếp tục đào vong sao? "Cường đại thực lực, nếm thử phản sát." "Tôi không thể cứ bị động mãi như vậy được." "Nhắm vào tôi, muốn xử lý tôi, thôn phệ hết thảy của tôi...

Vậy tôi lấy bọn chúng làm đá mài dao, cường đại tự thân!" Lục Minh mở miệng, thanh âm kiên định, đưa ra đáp án.

Ý tưởng của Lục Minh là không nguyện ý cứ mãi bị động. "Hết thảy đều có thể làm, nhưng tịnh không có nghĩa là..." "Ta cũng có thể làm." Nghe Lục Minh nói, Bàn Xí Nga bỗng nhiên thở dài.

Thanh âm của hắn bỗng nhiên mang theo một chút oán giận, thốt ra một câu.

Bởi vì người với người không giống nhau.

Chuyện Lục Minh làm được, hắn không nhất định làm được.

Lục Minh tăng tốc độ rốt cuộc có bao nhiêu nhanh?

Bàn Xí Nga cảm thấy nếu dùng bốn chữ để hình dung thì là "Bất

khả tư nghị".

Dù sao trong thời gian ngắn ngủi, thực lực Lục Minh từ một Nguyên đầu vô cùng nhỏ yếu... thời gian tiêu hao tài được bao nhiêu năm tháng?

Một kỷ nguyên cũng không có.

Thậm chí ngay cả nửa kỷ nguyên cũng không có.

Chương 297

Những người khác thì sao?

Kẻ nào lãng phí thời gian không phải là mấy trăm kỷ nguyên?

Cho nên Lục Minh có thể: "Cường đại thực lực, nếm thử phản sát".

Nhưng Bàn Xí Nga không thể.

Đối mặt đơn độc một hai vị Nguyên đầu, hắn có lực đánh một trận.

Nhưng một khi số lượng vượt quá, Bàn Xí Nga chỉ có nước đào tẩu.

Chí ít bản chất là như vậy, hết thảy những gì xảy ra trước đó đã chứng minh. "Vì sao?" Nghe Bàn Xí Nga tiếp lời, Lục Minh quay đầu nhìn hắn, trong mắt có vẻ ngạc nhiên.

Không hiểu Bàn Xí Nga vì sao nói vậy.

Bàn Xí Nga thở dài: "Giả ngu hay ngu thật?" "Ngươi tưởng ai thực lực cũng tăng lên nhanh như ngươi sao?" "Nửa cái kỷ nguyên cũng chưa tới mà đã mạnh như vậy rồi." Lục Minh nghe xong im lặng, nói: "Thực lực tăng lên chậm?" "Đoạn tuế nguyệt này thực lực tăng lên cũng tấn mãnh mà!" "Không khoa trương như tôi là quá bình thường, nhưng cũng không tệ.

Lại không phải không có khả năng làm được hết thảy." "..." Bàn Xí Nga thở dài càng nhiều, bỗng nhiên cảm thấy không cần thiết tranh biện cùng Lục Minh.

Bởi vì hắn biết càng nhiều chuyện.

Luyện hóa một tôn Hỗn Độn Thần Ma, trong tình huống song phương cùng một bản nguyên, tại không gian đặc thù, lãng phí thời gian đều có ngàn năm.

Nhưng Lục Minh luyện hóa đơn nhất chỉnh thể Nguyên đầu, thời gian tiêu hao mới chỉ hơn một tháng.

Thậm chí sau khi biến hóa Nguyên đầu, Lục Minh trên cơ sở này đốn ngộ, làm cho Nguyên đầu vốn có càng thêm mạnh mẽ.

Hắn có thể so với Lục Minh sao?

Hoàn toàn so không được! "Ý của ngươi là tính toán từ bỏ, không đối bọn chúng ra tay?" Lục Minh phát hiện Bàn Xí Nga ức úc, có chút tò mò hỏi.

Tuy rằng biết đáp phục khẳng định không phải gật đầu. "Cũng không đến mức, nhưng cách làm của ta và ngươi không giống nhau." "Ngươi đem bọn chúng hoàn toàn coi như đá mài dao, cường đại tự thân, đối với bản thân vô cùng tự tin.

Nhưng ta đối với ta lại không có loại cảm xúc này.

Chí ít so với cái đồ yêu nghiệt như ngươi, ta hoàn toàn không cách nào so bì." Bàn Xí Nga thở dài, nhưng trong mắt lại lóe ra sát ý.

Thanh âm hắn lăng lệ: "Ta sẽ cùng một số người kết thành liên minh." "Đi đối kháng đám người đang truy sát ta!" "Ta chỉ có gút mắc với đám người này, nhưng có thể cùng những người khác kết minh.

Đến lúc đó hết thảy đều sẽ trở nên không giống.

Ta không thể cứ bị động mãi!" Bàn Xí Nga thanh âm khanh thương hữu lực.

Lục Minh nghe xong ách nhiên.

Lựa chọn của Bàn Xí Nga cùng Lục Minh không có bản chất khác

biệt, nhưng một cái dựa vào tự thân, một cái mượn lực.

Lục Minh đối với tự thân càng tự tin, cảm thấy có thể trong ngắn ngủi tu hành, mau chóng đạt được thực lực cường đại, đến lúc đó có thể hoành đẩy hết thảy địch nhân.

Bàn Xí Nga thì đối với bản thân không tự tin, chí ít không tự tin như vậy, hắn muốn cùng các cường giả khác kết thành liên minh, đối kháng Nguyên Tố Chúa Tể. "Tổ thành cường giả liên minh rất khó." Lục Minh mỉm cười mở miệng.

Liên minh của Nguyên Tố Chúa Tể, Khai Thiên Nguyên Đầu sở dĩ có thể tổ thành, nguyên nhân rất đơn giản, đó là bởi vì có cộng đồng lợi ích.

Hai loại Nguyên đầu trên người Lục Minh, hiện giờ lại biết thêm thiên phú của Lục Minh, biết Lục Minh ý vị là nguy cơ, bọn họ đã bị kéo lên "thuyền giặc".

Dù sao đã đắc tội Lục Minh, lại thêm lợi ích ban đầu, không còn lựa chọn nào khác, liên minh càng kiên cố.

Bởi vì chỉ có giết chết Lục Minh mới là lựa chọn.

Đây là nguyên nhân đông đảo cường giả tụ hợp lại nhắm vào Lục Minh.

Nhưng Bàn Xí Nga muốn tìm một tổ chức tương tự... chuẩn xác mà nói là sáng tạo một cái, kỳ thực là một chuyện rất khó.

Đầu tiên không có thống nhất lợi ích.

Những người kia vì sao phải giúp Lục Minh?

Giúp Bàn Xí Nga?

Có chỗ tốt gì không?

Lại cho cái gì tốt?

Có đủ để bọn họ ra tay, để bọn họ gia nhập hay không?

Trong tình huống bình thường là không được.

Bởi vì muốn Nguyên đầu ra tay, chỉ một vị thôi cũng phải trả cái giá rất lớn.

Huống chi muốn tổ thành liên minh, trường cửu đối kháng, phải trả cái giá lớn đến mức nào?

Dù sao cũng là mời người ta.

Càng quan trọng hơn là, so với việc tìm kiếm cường giả, tổ thành liên minh đối kháng Nguyên Tố Chúa Tể, Lục Minh càng thiên hướng về một khả năng khác.

Khó thành công tìm được "đồng đội", xác suất lớn hơn là Khai Thiên Nguyên Đầu, Nguyên Tố Chúa Tể sẽ động viên thành công, tập hợp càng nhiều cường giả đối kháng.

Đây không phải chuyện tốt.

Một khi đối phương thành công, sẽ phi thường bị động. "Có nắm chắc không?" Lục Minh cũng không phủ nhận Bàn Xí Nga, chỉ mỉm cười hỏi một vấn đề.

Bàn Xí Nga gật gật đầu, biết Lục Minh nghi lự, nhưng y nguyên có nắm chắc.

Hoặc là nói, áp căn không có lựa chọn nào khác.

Hoặc là cứ bị động mãi, hoặc là chủ động một chút, nếm thử đánh vỡ cương cục hiện nay. "Yên tâm đi, những chuyện này ta sẽ xử lý." "Nhiều năm như vậy rồi, có một số việc ta không làm không công.

Trước đó bị phản bội, chỉ là một cái ngoài ý muốn." Bàn Xí Nga mở miệng nói. "Phản bội?" Nghe Bàn Xí Nga nói, Lục Minh bỗng nhiên có hứng thú.

Phản bội ư?

Bàn Xí Nga nghe xong, ngẩn người, sau đó bỗng nhiên nhớ ra Lục Minh tựa hồ không rõ ràng chuyện này, tịnh không biết hắn bị phản bội, chỉ biết vừa rồi bị hố một vố lớn. "Chuyện này không cần nói nhiều." Lục Minh không biết, Bàn Xí Nga tự nhiên sẽ không đem chân tướng nói cho Lục Minh, bởi vì đây cũng không phải chuyện tốt gì. "Có chút hiếu kỳ, nói nghe xem?" Lục Minh y nguyên đang thăm dò chân tướng, giống như hắn nói, thật sự hiếu kỳ.

Bàn Xí Nga không nói, ngậm miệng không nói.

Lịch sử đen tối của hắn, lại không có tật xấu gì, nói ra làm chi?

Lục Minh đã không biết, vậy không cần nói nhiều. "Ai, không biết chia sẻ." "Phải biết vừa rồi ngươi hại ta một vố lớn đấy." Lục Minh thở dài.

Bàn Xí Nga có chút không hiểu chuyện.

Bàn Xí Nga nhìn thoáng qua Lục Minh, muốn động thủ chào hỏi đối phương, bởi vì đối phương thực tại quá "kiêu trương".

Nhưng chung quy không làm như vậy.

Bởi vì cẩn thận cân nhắc thực lực song phương, Bàn Xí Nga cảm thấy Lục Minh so với hắn mạnh hơn.

Nếu song phương giao thủ, va chạm, Bàn Xí Nga cảm thấy xác suất bị bạo đánh lớn hơn.

Cho nên mới không ra tay.

Chỉ là sắc mặt Bàn Xí Nga có chút đen, lầm bầm: "Có gì mà hiếu kỳ, có chuyện cần lo nghĩ thì không nên phân tâm." "Ví dụ như?" Lục Minh cười hỏi. "Ngươi coi bọn chúng là đá mài dao, thì nên hiểu rõ bọn chúng.

Không hiểu rõ kẻ địch mà coi bọn chúng là đá mài dao thì không phải chuyện tốt đâu, cẩn thận lật thuyền trong mương, xác suất rất lớn đấy." Bàn Xí Nga mở miệng, trong thần sắc mang theo một chút nghiêm túc.

Lục Minh nghe câu này, thần sắc nghiêm túc hơn một chút.

Song phương vừa rồi đàm thoại thiên về giải trí.

Chương 298

Nhưng có một số việc y nguyên rất quan trọng.

Ví dụ như hiện tại bao phủ phiến "phạm vi" này.

Bàn Xí Nga trong miệng đột nhiên nói ra câu này... làm cho Lục Minh cảm thấy, hoặc là Bàn Xí Nga biết một số tin tức.

Ví dụ như một phần thông tin về đám kẻ địch kia.

Cũng bình thường.

Bàn Xí Nga dù sao sống thời gian đủ dài, kiến thức đủ nhiều, biết một số tin tức quan trọng cũng là bình thường. "Ngươi biết thông tin về một bộ phận bọn chúng?" "Ta có thể nói cho ngươi, ta biết.

Nhưng ta cũng chỉ biết tin tức của một bộ phận trong đó, đại bộ phận ta cũng không biết, Nguyên đầu đều rất thần bí, bởi vì đều là ngọn nguồn.

Thậm chí những gì ta nói, ngươi có thể coi như tham khảo.

Không nên hoàn toàn tin tưởng." Bàn Xí Nga cùng Lục Minh có một chút ăn ý.

Lục Minh thần sắc thận trọng hơn không ít.

Bàn Xí Nga cũng động sát ý nghĩ của Lục Minh, bèn đem một số tin tức hắn biết nói ra.

Nhưng vì để phòng ngừa vạn nhất, Bàn Xí Nga nói thêm vài câu, để Lục Minh thận trọng một chút, không cần hoàn toàn tin tưởng lời hắn nói, hết thảy chỉ là tham khảo. "Tôi hiểu." Lục Minh tự nhiên cũng hiểu rõ điểm này, gật đầu. "Nhưng có một nói một, thật sự rất đáng sợ." Lục Minh lại nhịn không được có chút cảm khái.

Khi Lục Minh nghe Bàn Xí Nga giảng thuật về những chuyện của đám Nguyên đầu kia, có chút đảm chiến tâm kinh, bởi vì những người đó đều có chiến tích huy hoàng.

Mỗi một kẻ đều bất tục, phi phàm, là bá chủ một phương.

Hoặc có lẽ vì hết thảy vừa rồi, những Nguyên đầu kia hiển đến có chút vô năng.

Nhưng chung quy chỉ có hai nguyên nhân.

Một là vì thực lực Lục Minh đủ cường đại.

Ngoài ra nguyên nhân còn lại, tịnh không phải Lục Minh mạnh như vậy, dù sao không lâu trước đây Lục Minh vẫn còn nhỏ yếu.

Mới qua bao lâu, ai ngờ Lục Minh biến thành mạnh như thế? "Đề thị của ta rất quan trọng." "Nhưng hết thảy chỉ có thể lấy làm một cái tham khảo." "Nếu không thì sẽ rất nguy hiểm." Bàn Xí Nga tái độ phát ngôn, thần sắc nghiêm túc.

Lục Minh gật gật đầu, biểu thị đã hiểu.

Tùy sau song phương không thảo luận trên vấn đề này nữa, bởi vì không cần thiết, nói cũng gần đủ rồi.

Tùy sau Lục Minh lẳng lặng bài huyết, hoán huyết.

Dù sao cũng phải xóa đi dấu vết của Nguyên Tố Chúa Tể trên người.

Bàn Xí Nga cũng đang làm chuyện tương tự.

Trước đó dù sao cũng bị thương, khá nghiêm trọng.

Trước mắt thời khắc này tốt nhất là trị liệu.

Thời gian trôi qua, trong nháy mắt đã qua nửa ngày.

Mặt trời chiều ngã về tây, hoàng hôn buông xuống.

Lục Minh cũng không sai biệt lắm hoàn thành tự thân hoán huyết.

Thực lực cường đại, làm chuyện này rất nhanh.

Kiếm Đạo Nguyên Đầu và Thiên Đạo Nguyên Đầu không phải chuyện đùa.

Dù sao cũng là hai đại Nguyên đầu!

Lục Minh bài xong máu, bắt đầu luyện hóa Thiên Đạo Nguyên Đầu.

Trước đó Thiên Đạo Nguyên Đầu Lục Minh luyện hóa năm mươi hai phần trăm.

Hiện tại Lục Minh cần luyện hóa bốn mươi tám phần trăm còn lại. "Đám người kia đại ước bao lâu sẽ tới?" Khi đang luyện hóa Thiên Đạo Nguyên Đầu, Lục Minh phân tâm, nhìn về phía Bàn Xí Nga, mở miệng tuân vấn. "Chuyện này quan trọng lắm sao?" "Lại khiến ngươi trong khi luyện hóa Thiên Đạo Nguyên Đầu còn phải đối thoại với ta?" Nghe thanh âm Lục Minh, Bàn Xí Nga nhìn sang.

Ngay sau đó Bàn Xí Nga cảm thấy tim đập nhanh.

Kinh ngạc và chấn hám.

Bởi vì Lục Minh trong khi hỏi vấn đề này, vẫn đang luyện hóa Thiên Đạo Nguyên Đầu.

Luyện hóa Nguyên đầu là một chuyện phi thường trịnh trọng.

Phân tâm cũng không phải là một lựa chọn tốt.

Nhưng Lục Minh giờ phút này, hà chỉ phân tâm?

Vừa luyện hóa Nguyên đầu, vừa đối thoại với hắn! "Tôi cảm thấy không có vấn đề." "Luyện hóa Nguyên đầu phân cái tâm là được." Nhìn ánh mắt kinh ngạc của Bàn Xí Nga, Lục Minh giải thích nói: "Theo tôi thấy hết thảy không khó, Thiên Đạo Nguyên Đầu tôi đã

luyện hóa hơn một nửa, đoạn gian nan khó khăn nhất đã qua rồi, hiện giai đoạn tôi cảm thấy có thể.

Phân tâm nói chuyện căn bản ảnh hưởng không được tôi." Nghe Lục Minh nói, Bàn Xí Nga trầm mặc.

Sau đó nhịn không được lầm bầm một câu: "Có chút trâu bò." Lục Minh báo dĩ tiếu dung.

Bởi vì hắn thật sự không cảm thấy đây là chuyện khó khăn gì. "Còn chưa trả lời vấn đề của tôi." Lục Minh tái độ phát vấn. "Tìm được dấu vết của ta, tịnh đuổi tới đây, ta cảm thấy cần lãng phí thời gian không ít, ít nhất cũng phải đại nửa năm ba?" Bàn Xí Nga suy tư một lát rồi mở miệng nói. "Thật sao?" "Vậy vì sao tôi bỗng nhiên trong lòng có cảm giác bất an?" Nghe Bàn Xí Nga phát ngôn, Lục Minh nhíu mày, sau đó u u mở miệng.

Sở dĩ đột nhiên hỏi Bàn Xí Nga vấn đề này, là bởi vì vừa rồi khi luyện hóa Thiên Đạo Nguyên Đầu, trong lòng cực độ bất an.

Có cảm giác đại nạn sắp đến.

Cho nên mới đột nhiên hỏi như vậy.

Nếu không hắn cũng sẽ không rảnh rỗi mà đi hỏi vào lúc này. "???" Nghe Lục Minh nói, Bàn Xí Nga nhíu mày.

Ý tứ Lục Minh rất rõ ràng.

Không có đề xuất dị nghị, nhưng ý tứ trong lời nói lại rất đột xuất. "Ngươi cảm thấy bọn chúng sắp tới?" "Mới qua nửa ngày, không có lý do gì có thể phát hiện." Bàn Xí Nga đáp một câu. "Đừng xem thường bọn chúng, mỗi người đều không đơn giản." "Sự tình giống nhau có thể thành công một lần, nhưng lần thứ hai thì sao?" "Có lẽ cũng sẽ thành công, nhưng khoảng cách thời gian trong đó tất nhiên sẽ rút ngắn." Lục Minh nghiêm túc nói.

Giác quan thứ sáu của Lục Minh thập phần chuẩn xác, hắn cũng tin tưởng nó. "Như vậy..." Bàn Xí Nga nghe xong, có chút ách khẩu vô ngôn, không biết nên nói gì. "Để ta xem dấu chân ta để lại có bị tham tác hay không." Bàn Xí Nga nói, mở miệng đạo.

Hắn có biện pháp tra khán dấu vết lưu lại khi rời đi, đi tham tra tình huống chung quanh.

Chỉ là làm như vậy, dấu vết lưu lại sẽ dễ dàng bị bại lộ.

Cho nên bất vạn bất đắc dĩ, Bàn Xí Nga sẽ không làm như thế.

Nhưng Lục Minh đã đề xuất dị nghị, hắn sẽ không nói vô căn cứ.

Cho nên Bàn Xí Nga giờ phút này định đối mặt một chút rủi ro.

Cùng lắm thì thật sự bị phát hiện, lịch sử trọng diễn, lại đào tẩu! "Hơi chuẩn bị một chút." "Khi ta tham tác những nơi ta lưu lại dấu vết, dễ dàng tạo thành một số ba động, đến lúc đó mặc kệ có bị phát hiện hay không đều không quan trọng.

Bởi vì bọn chúng tất nhiên sẽ phát hiện, tìm đến ta." Bàn Xí Nga nghiêm túc cáo tri Lục Minh một điểm, để hắn chuẩn bị sẵn sàng.

Bởi vì chỉ cần hắn thi pháp, muốn làm chuyện này, tiếp theo tất nhiên sẽ xuất hiện một số sự tình.

Chương 299

Đám "người" kia tất nhiên sẽ tập kích. "Có thể." Lục Minh gật gật đầu, biểu thị minh bạch.

Sau đó Lục Minh cũng đình chỉ tiếp tục luyện hóa Thiên Đạo Nguyên Đầu.

Bởi vì không cần thiết.

Tiếp theo khả năng sẽ sản sinh sự đoan, có kẻ địch sẽ tập kích.

Nhất định phải điều chỉnh trạng thái cho tốt, sức mạnh súc thế đãi phát.

Chỉ có như vậy mới tốt ứng đối sự tình xuất hiện tiếp theo.

Bàn Xí Nga bỗng nhiên im lặng, đôi mắt cũng đột ngột phát sinh biến hóa.

Nó lẳng lặng đứng đó, nhưng ý thức dường như đã xuyên việt đến nơi khác.

Trùng trùng sương mù trước mắt bị gạt ra, một sự giao tiếp kỳ lạ đang được kết nối.

Bàn Xí Nga vận dụng một số thủ đoạn và lá bài tẩy, ẩn ước nhìn thấy tình huống ở nơi chúng vừa rời đi.

Nơi đó dường như có người đang đứng sừng sững.

Số lượng rất đông, khí tức của mỗi kẻ đều cường đại, vượng thịnh như vũ trụ mênh mông!

Là các Nguyên đầu.

Chỉ là Bàn Xí Nga không nhìn thấy bản thể, mà là nhìn thấy dấu vết lưu lại ở nơi đó.

Chúng từng ở đó, nên đã lưu lại dấu chân.

Vị trí và thủ đoạn ẩn tàng khi Bàn Xí Nga rời đi đều bị nhìn thấu.

Tất cả dường như chỉ chứng minh một điểm: Đường lui đã bị phát hiện.

Những Nguyên đầu kia cũng đã biến mất không thấy tăm hơi. "Lục Minh đoán đúng rồi." Bàn Xí Nga u u lên tiếng, kinh thán giác quan thứ sáu của Lục Minh khủng bố vô cùng.

Ngay cả chuyện này cũng có thể dự báo được.

Đồng thời nó cũng cảm thấy khó tin.

Hậu phương khi rời đi đã được che giấu cực tốt, không có lý do gì lại bị phát hiện mới đúng. "Có chỗ phát giác sao?" Đột nhiên, một thanh âm lọt vào tai Bàn Xí Nga.

Trong những dấu chân mà các Nguyên đầu từng lưu lại, có một đạo bỗng nhiên quay đầu, ánh mắt rơi trên người Bàn Xí Nga.

Đó là một tia chân linh do một trong số các Nguyên đầu để lại.

Nhìn thấy Bàn Xí Nga quay lại kiểm tra, dấu vết liền bại lộ. "Xem ra chúng ta tìm đúng đường rồi." "Chờ đấy đi, chẳng mấy chốc sẽ đuổi kịp các ngươi!" Thanh âm kia lại vang lên, ngữ khí tràn đầy vô tình và sát ý. "Khu khu một tia chân linh, lại chẳng phải bản thể, sao mà kiêu ngạo thế?" Nghe tia chân linh kia nói, Bàn Xí Nga nhíu mày.

Đối phương thực sự quá kiêu ngạo, khiến nó phát hỏa.

Bàn Xí Nga gần như không do dự, tung một chưởng vỗ tới.

Đã bị lộ vị trí thì phải quả đoán một chút.

Ví dụ như lúc báo thù. "Ầm ầm ầm!" Một tia chân linh tự nhiên không đỡ được một chưởng cách không của Bàn Xí Nga.

Kèm theo tiếng nổ vang rền, kết quả cuối cùng là chân linh nổ tung, tử vong, như gió lay động trong hư không rồi triệt để tiêu tán. ...

Ở một bên khác.

Đám đông Nguyên đầu đang tìm kiếm dấu vết của Bàn Xí Nga.

Trận pháp trước đó chỉ là một khâu, tuy khá quan trọng nhưng cũng chỉ là khâu đầu tiên.

Chậm một bước, tiếp theo phải tìm kiếm con đường của đối phương, chỉ là sẽ không đơn giản như vậy.

Ngay lúc này, một vị Nguyên đầu bỗng mở mắt, trong đôi mắt có thần quang lóe lên, trên người bộc phát một cỗ sức mạnh, tuy bình phục ngay sau đó nhưng cũng thu hút sự chú ý của vài người. "Đã xảy ra chuyện gì?" Khai Thiên Nguyên đầu nhìn sang. "Tôi để lại một tia chân linh ở trước trận pháp kia.

Vừa rồi đã bị đánh tan." Vị Nguyên đầu kia u u mở miệng, không hề giấu giếm. "..." Khai Thiên Nguyên đầu nghe vậy, ánh mắt híp lại.

Về điểm này, dường như có thể làm rõ rất nhiều tình huống.

Nhưng Khai Thiên Nguyên đầu cái gì nên hỏi thì vẫn phải hỏi.

Ví dụ như: "Tia chân linh kia có mang về ký ức gì không?" "Không có." Vị Nguyên đầu kia đáp: "Kẻ ra tay quá quả đoán, nhanh chóng xóa bỏ nó.

Nhưng cũng đủ để tôi biết được đủ nhiều thông tin!

Xem ra hướng thăm dò của chúng ta là đúng." Nghe vị Nguyên đầu kia nói, Khai Thiên Nguyên đầu lại mở miệng.

Tuy không có được thông tin chi tiết hơn, tốt hơn, nhưng tin tức trước mắt cũng đủ để liên tưởng rất nhiều.

Con đường trước đó không chọn sai, đại phương hướng là đúng.

"Chúng ta phải gia tăng tốc độ, bọn hắn phát hiện rồi, chúng ta đang tìm kiếm, bọn hắn khẳng định sẽ bỏ chạy, khẳng định sẽ thay đổi vị trí." Nguyên Tố Chúa Tể tiếp lời.

Mọi người nhao nhao gật đầu, đây là chuyện tất nhiên. "Con đường ban đầu lựa chọn là chính xác.

Tiếp theo xác suất sai lầm sẽ rất nhỏ.

Có loại phương pháp này là tốt, nhưng cũng không thể dùng quá nhiều." Khai Thiên Nguyên đầu nói.

Cách làm của Nguyên Tố Chúa Tể là đúng, nhưng cũng không hoàn toàn.

Con đường lúc đầu lựa chọn là chính xác, tiếp theo chỉ cần nghiêm túc một chút, xác suất lớn sẽ không sai.

Trừ khi Bàn Xí Nga lại lần nữa trả giá đắt để đào tẩu.

Nếu không thì, loại ẩn tàng bình thường hoặc khá sâu đều có thể bị phát hiện, dù sao số lượng Nguyên đầu ở đây thực sự quá nhiều.

Tròn mười lăm vị.

À, hai vị Nguyên đầu bị trọng thương rút đi trước đó cũng đã quay lại.

Bọn họ tuy rút lui nhưng vẫn luôn quan sát chiến cục.

Sự cường đại của Lục Minh và Bàn Xí Nga đã khắc sâu vào lòng người, cộng thêm tính cách có thù tất báo, bọn họ cảm thấy đi theo tập thể sẽ an toàn hơn.

Cho nên... ... "Đích xác nên chuyển di địa điểm rồi." Ý thức Bàn Xí Nga quay về bản thể, sau đó nhìn sang Lục Minh bên cạnh, nghiêm túc nói.

Lục Minh nói quả thực không sai. "Phát hiện rồi?" Lục Minh nhìn

Bàn Xí Nga.

Bàn Xí Nga gật đầu, có chút buồn bực nói: "Ài, không ngờ vẫn bị phát hiện, tôi ẩn tàng rõ ràng tốt như vậy." Nói rồi, Bàn Xí Nga làm một cử chỉ bất lực. "Như tôi đã nói trước đó, bọn họ không phải bao cỏ.

Nguyên đầu, mỗi một kẻ đều là bá chủ một phương.

Chúng ta thủy chung đều không thể xem thường." Lục Minh mỉm cười.

Bàn Xí Nga nghe xong liền phàn nàn.

Bởi vì vừa rồi kẻ kiêu ngạo nhất là Lục Minh, nói ra những lời như muốn coi đám người kia là đá mài dao để cường đại bản thân.

Thái độ của hắn mới là coi thường, nhưng hiện tại Lục Minh lại nói ra một phen lời nói khác.

Chương 300

Rõ ràng kẻ kiêu ngạo nhất là cậu mà!

Nhưng những thứ này đều không quan trọng, quan trọng là hiện tại nên rời đi rồi.

Bởi vì Khai Thiên Nguyên đầu đang đuổi tới bên này.

Đây là chuyện tất nhiên.

Ngoại trừ bước đầu tiên khi rời đi ẩn tàng khá sâu, những thứ còn lại kỳ thực rất nông cạn.

Đám Nguyên đầu kia tất nhiên có thể tìm được. "Tự nhiên là như thế, tuy tôi có công pháp phản công, nhưng ít nhất phải đợi tôi hoàn toàn luyện hóa Thiên Đạo Nguyên đầu, nếu không thì tất cả đều là công cốc." Lục Minh gật đầu, không từ chối.

Hắn không có "lên cơn", muốn cùng đám người này một trận tử chiến. "Nhưng trước khi đi, tôi có thể để lại cho bọn họ chút đồ vật.

Thiên lý xa xôi, không thể để bọn họ tay trắng ra về." Lục Minh lạnh lùng mở miệng.

Tuy là đánh rồi chạy, nhưng Lục Minh cũng không phải hoàn toàn không có cách.

Đám người kia đã truy đuổi gắt gao như vậy, thì hắn cố ý để lại chút tai họa ngầm cho bọn họ.

Xem bọn họ có đạp trúng hay không!

Dù sao truy kích, lại có thể không trả giá đắt sao? "Có thể cố ý để lại chút sơ hở cho bọn họ, dẫn đạo bọn họ.

Tốt nhất là để bọn họ tiến vào một số tuyệt địa nào đó." Lục Minh

nhìn Bàn Xí Nga, kiến nghị: "Loại địa phương này ngươi hẳn là rõ ràng một chút, có thể dẫn đạo, nếm thử đưa bọn họ vào đó." Nguyên đầu thực lực cường đại, là biểu tượng của sức mạnh đáng sợ.

Nhưng cũng không phải là lợi hại nhất.

Trong thế giới này luôn có một số nơi sinh ra tuyệt địa, dù cho Nguyên đầu đặt chân vào cũng có nguy cơ tử vong, xác suất cực cao.

Loại địa phương này Lục Minh không rõ, bởi vì chưa từng gặp.

Nhưng Bàn Xí Nga hẳn là biết được một phần.

Bởi vì nó sống quá lâu, trải qua đủ nhiều chuyện, hẳn là đã từng thấy qua. "Cách làm hay." Nghe Lục Minh nói, Bàn Xí Nga gật đầu.

Đây cũng là việc nó định làm.

Luôn bị truy kích khiến tâm tình nó khó chịu.

Nếu tình huống cho phép, nó cũng muốn phản kháng.

Ví dụ như hung hăng hố đám người truy kích một vố, để bọn họ kiến thức sự lợi hại của mình, từ đó giảm thấp tần suất truy kích.

Nếu không thì, thế giới của nó sao gọi là cường đại? "Phụ cận vừa vặn có một chỗ tuyệt địa, Nguyên đầu tới rồi cũng phải quỳ, nơi này ít người biết, có lẽ có thể thử lấy ra hố bọn họ." Bàn Xí Nga nói. "Nếu phụ cận có thì cứ khắc ý dẫn bọn họ tới đó.

Như vậy cũng không cần để lại tai họa ngầm nữa, nếu không sẽ dẫn tới cảnh giác." Lục Minh suy nghĩ rồi nói.

Bàn Xí Nga gật đầu tán đồng.

Sau đó hai người biến mất không thấy tăm hơi, độn nhập vào hư không, dùng tốc độ không thể tưởng tượng nổi tiến về một hướng.

Đại khái sau khi hai người rời đi được vài giờ.

Có hơn mười vị thân ảnh vĩ ngạn đến nơi này.

Khí tức của họ cường tuyệt, chấn nhiếp vũ trụ.

Phiến thế giới này đều điên cuồng run rẩy, tùy thời có khả năng phân băng ly tích.

Thực lực quá cường đại, thế giới này không cách nào dung nạp sự tồn tại như vậy, bọn họ lại không thu liễm khí tức, mọi thứ tự nhiên biến thành thế này. "Vừa rồi bọn hắn ở đây." Trong đám Nguyên đầu có một người bước ra, am hiểu thôi diễn và thám thính.

Trong đôi mắt hắn có ánh sáng tím lóe lên, ngay sau đó thốt ra câu này.

Người bên cạnh hắn vô ngữ nhìn hắn.

Có Nguyên đầu buồn bực nói: "Không cần ông nói, ta cũng biết!" Vừa nói, hắn vừa nhìn về phía bãi cỏ thê lương phương xa đang lưu lại một vũng máu.

Máu Lục Minh thải ra, cũng không có thanh trừ.

Là Lục Minh cố ý để lại, có thể hiểu là khiêu khích. "Máu của Lục Minh.

Mạo tựa là cố ý để lại, khiêu khích chúng ta." Nguyên Tố Chúa Tể giờ phút này u u mở miệng. "..." Những người khác nghe xong không biết nên nói gì.

Bởi vì đích xác là Lục Minh để lại, có khí tức của hắn.

Cường giả muốn xóa đi khí tức, mục tiêu lớn như vũng máu tự nhiên cũng sẽ xóa đi, nhưng Lục Minh căn bản không làm yếu tố đó.

Đủ chứng minh Nguyên Tố Chúa Tể nói đúng. "Tự đại!

Quay đầu để ta đối phó hắn, ta muốn giết hắn!" Khai Thiên Nguyên đầu bỗng hừ một tiếng.

Hắn vốn tính tình hỏa bạo, sát tâm với Lục Minh càng nặng.

Tên kia dám khiêu khích.

Đã phát hiện Bàn Xí Nga và Lục Minh đi cùng nhau, cho nên lần sau chạm mặt...

Xử đẹp cả hai!

Nguyên Tố Chúa Tể và các Nguyên đầu khác không nói gì.

Bởi vì chẳng có gì hay để nói, tất cả chỉ có thể dùng sự thật để nói chuyện.

Lục Minh cũng không dễ giết như vậy.

Nếu Lục Minh thực sự dễ giết, cũng sẽ không khiến bọn họ kiêng kị như thế.

Mọi chuyện trong quá khứ đủ chứng minh Lục Minh phi phàm.

Dường như nắm giữ một loại khế cơ hy vọng nào đó. "Thời gian rời đi cũng không lâu, khí tức còn mới." Có Nguyên đầu mở miệng.

Người khác gật đầu, bọn họ cũng tham tra được. "Gia tăng tốc độ đuổi theo, rất nhanh sẽ tìm được." Khai Thiên Nguyên đầu nghiêm túc nói.

Sau đó đám người lại xuất phát, toàn lực tiến lên.

Tốc độ nhanh đến kinh người, xa xa vượt qua vận tốc ánh sáng.

Hư không bị xé rách, giống như đại na di, đồng thời trong tốc độ cao hiệu, chuẩn xác định vị, gần như có thể xác định Lục Minh và Bàn Xí Nga ở phụ cận, và xác định nhất định có thể tương ngộ với bọn hắn. ... "Đây chính là phiến tuyệt địa kia?" Trước mắt là một vùng vũ trụ vô cùng bình tĩnh, mang lại cho người ta một loại cảm giác tử tịch.

Trừ cái đó ra thì không mang lại cho Lục Minh bất kỳ cảm giác

nào khác.

Nếu nói nơi này là tuyệt địa, Lục Minh không tin.

Bởi vì nơi như thế này, trong thế giới hạo hãn so ra rất nhiều, chỗ nào cũng thấy.

Không phải mỗi phiến vũ trụ đều có sinh mệnh tồn tại.

Sinh mệnh tồn tại cực kỳ hiếm thấy, vô số vũ trụ mới có khả năng xuất hiện một hai phiến vũ trụ có sinh mệnh, nơi này cho Lục Minh cảm giác rất phổ thông.

Ngay cả Lục Minh cũng không phát giác dị dạng, nơi này sao có thể là tuyệt địa? "Lừa cậu làm gì?

Nơi này thật sự cực độ nguy hiểm.

Chương 301

Muốn đi vào thì cảm giác tử vong rất lớn." Bàn Xí Nga nhìn phiến vũ trụ tử tịch trước mắt, trong mắt có vẻ kính sợ và cảnh giác.

Bởi vì nó biết phiến vũ trụ này rốt cuộc có bao nhiêu bất phàm.

Chủ nhân năm xưa cùng một vị nào đó đại chiến, cuối cùng đem người kia giết chết.

Một giọt máu của người chết kia rơi vào trong phiến vũ trụ này, khiến nó biến thành một nơi cực độ phổ thông nhưng lại là tuyệt địa nhắm vào cường giả đỉnh tiêm.

Tuy nơi này nhìn như bình thường, nhưng khi chân chính đi vào, tất cả đều trở nên không giống nhau.

Nguyên đầu đi vào cũng cửu tử nhất sinh!

Còn phàm nhân thì... không sao cả.

Nhìn ánh mắt thận trọng của Bàn Xí Nga, Lục Minh không nói thêm gì nữa.

Bởi vì không cần thiết.

Lời đều đã nói đến nước này, Bàn Xí Nga lừa hắn làm gì? "Xem ra nơi này đích xác nguy hiểm." Lục Minh híp mắt. "Vậy cậu biết vì sao nó sinh ra không?

Tôi vừa rồi nhìn thấy trong mắt cậu có một chút cảm xúc, dường như cậu biết được cái gì?" Lục Minh nhìn về phía Bàn Xí Nga, có chút tò mò hỏi thăm. "Có một số việc không nên tò mò như vậy, đối với cậu không tốt.

Biết càng nhiều, càng dễ kính sợ!

Cảm xúc kính sợ dễ làm cho thực lực con người đình trệ không tiến." Ánh mắt nhìn về phía Lục Minh, Bàn Xí Nga u u nói.

Lục Minh bĩu môi, phàn nàn: "Không nói thì không nói, làm gì phải tìm loại lý do này?" "..." Nghe Lục Minh nói, Bàn Xí Nga lười đáp lại.

Bởi vì không tiện đáp lại. "Làm sao đem đám người kia dẫn vào?" Bàn Xí Nga nói lảng sang chuyện khác, nhìn về phía Lục Minh.

Hiện tại tuyệt địa tìm được rồi, làm sao đem đám người kia dẫn vào? "Khá đơn giản, ở trong này lưu lại khí tức của tôi, tận lượng đem che giấu, chờ bọn họ phát giác, sau đó sẽ đi vào." Lục Minh bình tĩnh mở miệng.

Hắn cho rằng không cần cố ý đi dẫn đạo những người kia.

Hơi lưu lại một chút dấu vết, đám người kia sẽ ngoan ngoãn đi vào.

Cố ý dẫn đạo sẽ làm cho mọi chuyện phản tác dụng. "Cũng đúng." Bàn Xí Nga cũng nháy mắt minh bạch ý tứ của Lục Minh, gật đầu tán đồng.

Bởi vì đích xác là như thế, bọn họ thực sự quá đa nghi.

Lục Minh nói quả thực là chính xác nhất. "Tôi phải hơi chuẩn bị một chút, quay đầu đều đem bọn họ hố vào, nếu để bọn họ lại đào thoát ra, vậy cũng quá lỗ vốn." Lục Minh nhìn về phía Bàn Xí Nga.

Bàn Xí Nga gật đầu, đạo lý này nó hiểu.

Tìm tuyệt địa, đem những Nguyên đầu kia dẫn vào trong đó là bước mấu chốt, nhưng cũng không phải là duy nhất.

Bởi vì dù cho phiến tuyệt địa này bất phàm, có thể khinh dịch hố giết cường giả đỉnh tiêm, Nguyên đầu tiến nhập trong đó đều cửu tử nhất sinh, nhưng nguy hiểm cũng không phải thuấn phát (xảy ra tức

thì).

Một phần vạn đều có khả năng.

Vạn nhất những người kia từ bên trong trốn thoát thì làm sao bây giờ?

Phải thiết kế tốt mưu kế đem những người kia dẫn vào, sau đó... phong tử ở trong đó! "Có thủ đoạn gì không?" Lục Minh nhìn về phía Bàn Xí Nga.

Về phương diện thiết kế người khác, cũng không phải Lục Minh am hiểu nhất.

Hắn cảm thấy Bàn Xí Nga có nhiều thủ đoạn hơn hắn. "Có thì có một ít.

Nhưng cậu xác định không tự mình động thủ sao?

Tôi tổng cảm thấy phương diện này cậu thạo hơn tôi." Bàn Xí Nga nhìn về phía Lục Minh, cảm thấy phương diện này Lục Minh so với nó am hiểu hơn.

Hai bên ý tưởng khác biệt. "Nói bậy, tôi rõ ràng am hiểu cương một chút.

Đây mới là lãnh địa của tôi.

Đừng đem cái nồi này loạn ném lên người tôi." Lục Minh có chút vô ngôn. "Vậy tôi làm đi." Bàn Xí Nga nhìn Lục Minh một cái, trong mắt có chút bỉ di.

Lục Minh có khả năng không am hiểu cái này sao? "Tôi sẽ bố cục tại tinh không chung quanh, một khi bọn họ tiến vào tuyệt địa, phiến lãnh địa này sẽ bị phong tỏa.

Thời gian duy trì bao lâu tôi không thể xác định, phải xem bọn họ có thể trong bao lâu đánh vỡ.

Nhưng tôi cảm thấy thời gian kiên trì sẽ không quá lâu." Bàn Xí Nga bắt đầu hành động.

Bố cục.

Thân thể nó biến mất tại chỗ, thanh âm hồi đãng ở nơi này.

Nó muốn bố cục tại tinh không hạo hãn, lưu lại từng cái phục bút, thủ đoạn.

Chờ quay đầu những Nguyên đầu kia tiến vào tuyệt địa rồi sẽ hố bọn họ.

Cụ thể có thể nhốt bọn họ tại tuyệt địa bao lâu, Bàn Xí Nga cũng không rõ, phải quyết định bởi thủ đoạn của các Nguyên đầu.

Bọn họ thực lực quá mạnh.

Bàn Xí Nga có biện pháp nhằm vào, nhưng cũng sẽ bị đánh vỡ.

Bởi vì bọn họ hoạt động tập thể, không phải cá thể. "Vậy mỗi người lưu lại một điểm thủ đoạn.

Chúng ta liên thủ chống đỡ thời gian khẳng định càng dài." Nghe Bàn Xí Nga nói, Lục Minh trầm tư.

Tùy sau Lục Minh cũng đưa ra quyết định.

Cũng không phải muốn một mình thiết kế, có thể liên thủ, cùng nhau làm cục.

Nói xong câu đó, Lục Minh cũng bắt đầu động thủ.

Dù sao thời gian khẩn trương.

Những kẻ địch kia đang tới gần bên này.

Trời mới biết lúc nào bọn họ sẽ truy tung đến.

Có thể tận lượng hoàn thành chuyện gì thì tận lượng hoàn thành.

Tại phiến thế giới nguyên bản cô tịch này, bỗng nhiên có thêm một

chút rực rỡ, tuy sự rực rỡ này cũng không bắt mắt, ẩn tàng ở trong đó, phi thường dễ dàng bị "bỏ qua".

Nhưng chung quy là có biến hóa.

Dù sao muốn nhằm vào thủ đoạn của Nguyên đầu cũng không đơn giản.

Lục Minh và Bàn Xí Nga có ẩn tàng kỹ hơn nữa thì cũng sẽ lưu lại một chút dấu vết.

Đã như thế, vì để cho hết thảy không khắc ý như vậy, tự nhiên bọn hắn sẽ làm một số việc, chủ động đem một số thứ bạo lộ ra.

Thời gian trôi qua, rất nhanh đã qua hơn nửa canh giờ.

Lục Minh và Bàn Xí Nga dừng lại động tác trên tay, bởi vì đã làm xong.

Các bố cục đã thành công rơi vào trong phiến thế giới này.

Chờ quay đầu đám Nguyên đầu tiến vào tuyệt địa, tất cả sẽ khởi động!

Chương 302

"Vậy tiếp theo chúng ta phải làm gì?" Ánh mắt rơi vào trên người Lục Minh, Bàn Xí Nga mở miệng hỏi thăm. "Tự nhiên là rời đi nơi này, tiếp tục 'đào vong'." Lục Minh nhìn Bàn Xí Nga, mở miệng nói: "Nếu không thì, tất cả sẽ có vẻ phi thường đột ngột, không hợp lý, tôi cảm thấy cũng không phải một chuyện tốt.

Cậu thấy sao?

Có muốn hay không làm yếu tố đó?" "Tự nhiên." Nghe Lục Minh nói, Bàn Xí Nga gật đầu.

Lục Minh nói đích xác có đạo lý.

Vì để cho kế hoạch xu hướng hoàn mỹ, hiện tại đích xác nên rời đi.

Nhưng rời đi thì lại nên đi nơi nào?

Tùy ý tìm một cái địa phương?

Hay dứt khoát ở lại phụ cận, ở lại chung quanh chờ quay đầu quan trắc đây?

Lục Minh rất nhanh trả lời vấn đề này. "Nói xem tôi liệu có thể cũng tiến vào trong tuyệt địa?" Thanh âm Lục Minh bỗng nhiên vang lên.

Ánh mắt hắn rơi vào trên người Bàn Xí Nga, mở miệng nói: "Một khi tôi tiến vào trong đó, như vậy xác suất những Nguyên đầu kia bị tôi hố lừa gạt vào là 100%, cậu thấy liệu có khả năng thực hiện hay không?" "Nơi đó cũng không phải đất lành, là tuyệt địa!

Nguyên đầu đi vào đều cửu tử nhất sinh!

Cậu xác định cậu muốn đi vào sấm đãng một phen?" Nghe Lục Minh nói, Bàn Xí Nga đều choáng váng.

Thật là: Biết rõ trên núi có hổ, lại cứ hướng núi có hổ mà đi. "Không hiểu ý tứ của tôi.

Ý của tôi là tôi liệu có thể tiến vào trong tuyệt địa mà vẫn minh triết bảo thân, bởi vì đây mới là lựa chọn tốt nhất trước mắt.

Đương nhiên, tiền đề là không làm bị thương tôi.

Nếu không tất cả đều không có ý nghĩa." Lục Minh nhìn Bàn Xí Nga một cái, có chút im lặng.

Tổng cảm giác đối phương đang khúc giải ý tứ của mình. "Cửu tử nhất sinh chi địa, chuyên môn nhằm vào cường giả đỉnh tiêm, cậu một khi tiến vào trong đó sẽ cực độ nguy hiểm.

Tôi cũng không có biện pháp có thể tránh né hết thảy.

Cậu tốt nhất đừng vào." Bàn Xí Nga thở dài, sau đó nhìn về phía Lục Minh.

Có một loại xúc động muốn đập chết Lục Minh, bởi vì Lục Minh có điểm "nghĩ hão huyền". "Nói sớm thế có phải xong rồi không." Lục Minh trợn trắng mắt, phàn nàn.

Sau đó... rời đi nơi này!

Bởi vì một số người muốn tới, kéo dài thời gian đủ dài rồi.

Nếu lại không làm quyết định, như vậy tất cả sẽ muộn. ...

Sau khi Lục Minh rời đi cũng không bao lâu, ước chừng thời gian một nén nhang.

Kẻ địch đáng sợ tập kết, đám Nguyên đầu thực lực cường đại kia.

Trên người bọn họ khí tức bành phái đáng sợ, như thần như rồng!

Vừa mới đến nơi này liền muốn rời đi.

Bởi vì ở đây cũng không sát giác được khí tức của Lục Minh và Bàn Xí Nga, một chút xíu cũng không có, một tia cũng không.

Nhưng trong đám Nguyên đầu bỗng nhiên có người mở miệng, cũng dừng lại. "Đừng vội rời đi nơi này.

Ta ở đây sát giác được khí tức của bọn hắn.

Hình như là cố ý đem nó xóa đi." Có Nguyên đầu lên tiếng, động sát lực mẫn cảm đến mức thái quá, sát giác được tình huống này.

Bởi vì một phen lời nói này, mọi người dừng bước.

Bởi vì Nguyên đầu đều rất cường đại.

Chuyện có thể được bọn họ coi trọng tuyệt đối không đơn giản.

Thậm chí nếu nói sai, thăm dò sai lầm rồi, vậy cũng chẳng có gì to tát, không thiếu một chút thời gian này.

Nhưng nếu tất cả đều là thật, thì không thể sai được.

Một khi như vậy, sẽ bỏ lỡ tất cả. "Không sai, có khí tức của bọn hắn." Dừng bước, cảm ngộ khí tức, vị Nguyên đầu này ước chừng lãng phí thời gian vài hơi thở, sau đó thốt ra câu nói này. "Xác định sao?

Ta vì sao không có cảm giác?" Có Nguyên đầu mở miệng, nhìn về phía hắn.

Vị Nguyên đầu kia liếc mắt một cái, không nói gì.

Bởi vì đích xác không cần thiết nói chuyện, đối phương phủ nhận, nhưng đây lại là lãnh địa hắn am hiểu nhất... "Ở đây có khí tức của bọn hắn, chứng minh bọn hắn từng dừng lại ở đây, chẳng lẽ trốn ở phụ cận?

Hoặc là ở đây lưu lại cái gì?" Khai Thiên Nguyên đầu mở miệng, đưa ra một số phán đoán.

Hắn tin tưởng vị Nguyên đầu vừa rồi nói.

Dù sao đối phương là chuyên nghiệp.

Hắn sẽ không như các Nguyên đầu khác đi chất nghi, như thế chỉ sẽ giao ác với đối phương.

Khai Thiên Nguyên đầu cũng đang cảm giác chung quanh, ẩn ước cũng sát giác được một ít khí tức. "Vậy ta không rõ ràng.

Ta chỉ ở nơi này động sát được một ít khí tức." Vị Nguyên đầu kia lắc đầu. "Thà giết lầm còn hơn bỏ sót.

Địa phương này chúng ta nhất định phải thăm dò." Nguyên Tố Chúa Tể mở miệng.

Vô Hạn, Phi Hồng cũng nhao nhao gật đầu.

Các Nguyên đầu khác cũng ngang thủ, cũng cho rằng như thế.

Không thiếu chút thời gian này. "Đi phụ cận nhìn xem đi." Khai Thiên Nguyên đầu gật đầu.

Mọi người đều có cùng ý tưởng, như vậy cứ cẩn thận kiểm tra chung quanh, có thể tiêu hao nhiều thời gian nhưng không thể sai.

Thế là... có một số người tiến vào phiến tuyệt địa kia!

Đúng, chỉ có một bộ phận Nguyên đầu tiến vào tuyệt địa.

Bởi vì bọn họ phân tán ra kiểm tra chung quanh, cũng không có một cỗ não trực tiếp dũng mãnh lao vào tuyệt địa.

Số lượng Nguyên đầu tiến vào tuyệt địa cũng khá nhiều, bởi vì bản thân địa phương này không lớn, đại khái có bảy tám vị, chiếm trọn vẹn 60%. "Có người tiến vào phiến tuyệt địa kia." Tại một bên

khác, Lục Minh và Bàn Xí Nga đang đi xa.

Đột nhiên, trong lòng hai người đều có sở cảm ứng, cảm giác được tình huống bên phía tuyệt địa.

Có người bị hố đi vào rồi. "Cảm giác số lượng không đúng, không có toàn bộ đi vào.

Sung kỳ lượng chỉ có khoảng năm sáu mươi phần trăm." Bàn Xí Nga nhìn về phía Lục Minh.

Lục Minh cũng gật đầu, hắn cũng cảm giác được.

Chương 303

"Có phong ấn tuyệt địa hay không?" Bàn Xí Nga mở miệng hỏi thăm.

Trước mắt có hai lựa chọn.

Lựa chọn thứ nhất là khởi động bố cục đã lưu lại, đem những người kia phong ấn vào bên trong tuyệt địa, để bọn họ kinh lịch sinh tử đại quan.

Có xác suất bảy tám mươi phần trăm sẽ chết, tối đa chỉ hai ba vị có thể đào xuất sinh thiên.

Lựa chọn thứ hai: Không vội vã làm yếu tố đó, chờ đợi những người còn lại đi vào.

Xem có thể hố thêm nhiều người hơn nữa hay không. "Có thể hơi chờ một chút, không cần vội vã như vậy.

Chờ quay đầu trong tuyệt địa có cường giả vẫn lạc, hoặc là khi một số người sát giác không ổn, tôi sẽ lại động thủ." Lục Minh đưa ra câu trả lời.

Hắn cảm thấy không cần vội vã, có thể từ từ.

Chỉ cần chiếm cứ chủ động, chờ thêm một lát cũng không sao. "Có thể." Bàn Xí Nga gật đầu đồng ý. "Tôi cũng không cần tiếp tục cản đường, có thể ở lại đây đậu lưu.

Một khi có đại lượng Nguyên đầu bị hố đi vào, bên ngoài chỉ còn lại hai ba vị, tôi có thể nếm thử quay lại, xem có thể đem bọn họ bắt lại hay không." Lục Minh nhìn về phía Bàn Xí Nga, bỗng nhiên mở miệng.

Trong lòng vừa nảy sinh ý tưởng, dường như có khả năng chủ

động xuất kích.

Chỉ cần số lượng cường giả bị hố vào tuyệt địa đủ nhiều... "Có thể nếm thử.

Hai ba vị thì quá coi thường tôi rồi.

Năm sáu vị Nguyên đầu tôi đều có thể nếm thử xung phong!" Nghe Lục Minh nói, Bàn Xí Nga tiên là sững sờ, rất nhanh nụ cười trên mặt nở rộ, nói: "Một khi tất cả những gì tôi có thể làm được thực hiện, dường như một số ý tưởng trước đó đều không cần đi làm, bởi vì tôi hoàn toàn có thể dựa vào tự thân diệt sát bọn họ." Ừm, nếu tất cả đều phù hợp yêu cầu, thuận lợi như vậy, thì đích xác là như thế.

Đây cũng là điều Bàn Xí Nga trong lòng kỳ vọng.

Nhưng hết thảy thật sự sẽ như vậy sao?

Đáp án tự nhiên là phủ định!

Mỗi một vị Nguyên đầu đều cường đại vô cùng, không đơn giản.

Sao có thể bị khinh dịch hố giết? ...

Vũ trụ hạo hãn thâm sâu, cô tịch mang đến cho người ta một loại cảm giác mờ mịt, nhưng đó cũng là nhằm vào những "người" yếu nhỏ bình thường.

Đối với Nguyên đầu có thực lực vô cùng cường đại, là bá chủ một phương, đối với trần nhà chiến lực mà nói, căn bản không có cảm giác như vậy.

Vũ trụ vô cùng thần bí, đối với bọn họ căn bản không thần bí.

Không có ai hiểu rõ thế giới này hơn bọn họ.

Giờ phút này đang thám thính dưới phiến tinh không này, không biết vì sao, trong lòng bọn họ tổng có chút dị dạng.

Đó là một loại cảm giác khó mà hình dung.

Ngay cả bọn họ cũng không cách nào bắt giữ loại cảm xúc kia.

Đó dường như là cảm xúc bất an?

Nhưng cái cảm xúc bất an này lại giống như bị che chắn. "Nơi này cho ta một loại cảm giác quái dị." Trong số Nguyên đầu tiến vào tuyệt địa có Khai Thiên Nguyên đầu.

Hắn cảm giác có chút không thích hợp.

Sau khi tiến vào phiến tinh không này, có một loại cảm giác rợn cả tóc gáy, nhưng loại cảm giác này cực kỳ bé nhỏ.

Nếu không phải cảm giác của hắn đủ mẫn tuệ, ngay cả hắn cũng không cách nào phát hiện.

Dù vậy, hắn cũng mới chỉ "miễn cưỡng" phát hiện. "Cảm giác quái dị?" Bên cạnh Khai Thiên Nguyên đầu là một vị Nguyên đầu khác.

Thực lực cường đại, là kẻ nổi bật trong các Nguyên đầu.

Là ngọn nguồn của tất cả lửa, hắn càng thích được xưng là Quang Minh, hay hoặc là Hy Vọng.

Khi nghe Khai Thiên Nguyên đầu nói, mày hắn hơi nhíu.

Dù sao Khai Thiên Nguyên đầu thực lực cường đại, không thua hắn, thậm chí còn muốn vượt qua, giờ phút này lại có cảm giác quái dị...

Đủ chứng minh hết thảy! "Vì sao lại có cảm xúc như vậy?" Quang Minh nhìn về phía Khai Thiên Nguyên đầu. "Thần bí đệ lục cảm." Khai Thiên Nguyên đầu trầm mặc rồi hồi phục nói. "Ám xử mai phục sao?

Phiến đại địa này cho người ta cảm giác bất an?

Nguy cơ tứ phục?" Quang Minh trầm tư, thì thầm. "Trong lòng bất an, cảm thấy có quái dị, vậy chúng ta có thể lui ra ngoài trước, ta không có cảm xúc tương tự, nhưng ta cảm thấy cảm giác của ông sẽ không xuất hiện sai lầm." Bên cạnh có một vị Nguyên đầu mở miệng.

Hắn nghe cuộc đối thoại của hai người, cảm thấy có thể hơi bảo thủ một chút.

Bởi vì làm như vậy sẽ càng thêm an toàn.

Không thiếu thời gian.

Hoàn toàn có thể quay lại, tập hợp nhiều người hơn nữa.

Số lượng khổng lồ sẽ làm cho bọn họ càng thêm an toàn.

Bởi vì mỗi một vị Nguyên đầu đều không đơn giản. "Có thể." Khai Thiên Nguyên đầu gật đầu.

Hắn không cự tuyệt, đồng thời ủng hộ cách làm này.

Nếu không thì, hắn cũng sẽ không nói ra những lời trước đó.

Bởi vì bản thân cảm xúc hắn thiên hướng về rời đi, nếu không cũng sẽ không "dao động quân tâm". "Chúng ta rời đi nơi này trước đi.

Giác quan thứ sáu nói cho ta biết đây không phải đất lành." Khai Thiên Nguyên đầu mở miệng, triệu tập những người khác rời đi phiến tuyệt địa này, đồng thời nói ra sự thật.

Nếu không thì, người khác vì sao phải nghe hắn?

Những Nguyên đầu này cũng không phải là cấp dưới của hắn!

Hai bên bất quá là tạo thành liên minh, hỗ trợ lẫn nhau mà thôi.

Khai Thiên Nguyên đầu đều nói như vậy rồi, những người khác tự nhiên gật đầu.

Tại hiện trường không có một ai đơn giản, bình thường.

Mặc kệ là ai phát hiện ra dị dạng, bọn họ đều sẽ coi trọng, đồng thời đi chấp hành.

Chỉ tiếc là, tiến vào phiến tuyệt địa này thì dễ, đi ra lại khó.

Lục Minh và Bàn Xí Nga dù chưa có động thủ phong ấn nơi này, nhưng nơi này y nguyên cực độ nguy hiểm.

Ngay khi bọn họ định rời đi quay lại, lúc bắt đầu thì gió êm sóng lặng, vạn vật yên tĩnh.

Đáng tiếc cái yên tĩnh này có chút đáng sợ.

Có một loại quỷ dị lượn lờ tại trong lòng tất cả mọi người.

Thậm chí đám người đều không có phát giác được một điểm nào, cho đến khi một màn kia phát sinh.

Một viên thiên thạch bay qua bên người một vị Nguyên đầu, nguyên bản chẳng có gì to tát, thiên thạch trong sâu thẳm vũ trụ chỗ nào cũng có, tán loạn trong hư không, vận động theo quỹ tích không ngừng.

Nhưng viên thiên thạch này không tầm thường.

Chương 304

Sau khi bay qua bên người vị Nguyên đầu kia, trên người vị Nguyên đầu đó nứt ra, vị trí lồng ngực vạch ra một đạo thương ngân kinh người.

Thậm chí cái thương thế này ngay cả vị Nguyên đầu đó cũng không phát hiện, mà là người khác phát hiện.

Giống như cảm giác của bản thân hắn bị che chắn. "Ngực ông có thêm một vết thương!

Vì sao tất cả lại xuất hiện?" Có Nguyên đầu tại thời khắc này nhịn không được mở miệng.

Rõ ràng không có cảm giác được có địch nhân tiếp cận.

Chung quanh rõ ràng yên tĩnh, tịch tĩnh.

Nhưng vì sao đột nhiên phát sinh sự tình như vậy?

Dù là Nguyên đầu, trong lòng cũng không khỏi có một chút mê mang.

À, cũng không có hoài nghi phiến địa phương này.

Bởi vì ai có thể nghĩ đến? "Chẳng lẽ Lục Minh và Bàn Xí Nga ẩn tàng trong bóng tối?

Vừa rồi thừa cơ xuất thủ!" Có người mở miệng nói, đưa ra một đáp án, suy đoán.

Người tin tưởng thì có, nhưng người không tin tưởng cũng có.

Dù sao đông đảo Nguyên đầu tụ tại một chỗ, một khi bên cạnh ẩn tàng địch nhân, tất nhiên sẽ phát hiện, lôi đối phương ra. "Ông có cái nhìn gì?" Khai Thiên Nguyên đầu nhìn về phía Nguyên Tố Chúa Tể.

Tương đối với lời các Nguyên đầu khác nói, Khai Thiên Nguyên đầu càng thêm tin tưởng Nguyên Tố Chúa Tể.

Bởi vì đối phương có đảm phách cùng thực lực lớn hơn. "Ta cũng không rõ, cũng không suy đoán.

Tất cả phát sinh đột ngột, ta cũng mê mang." Nguyên Tố Chúa Tể cho câu trả lời.

Không có cái nhìn gì, đồng thời đối với tất cả đều mê mang.

Trước đó Khai Thiên Nguyên đầu trong lòng bất an, cho nên lựa chọn rời đi, sau đó nửa đường thượng xuất hiện chuyện này. "Cho nên ông nên phát hiện, có cái nhìn gì.

Dù sao ông là người đầu tiên cảm thấy quỷ dị và bất an." Nguyên Tố Chúa Tể nhìn về phía Khai Thiên Nguyên đầu.

Khai Thiên Nguyên đầu mở miệng nói: "Ta chỉ là trong lòng có cảm xúc bất an, muốn rời đi, về phần tất cả phát sinh, ta liệu có bắt giữ được tung tích hay không, ta có thể cho ra đáp án, ta đều không có phát hiện.

Nếu như trong bóng tối thật sự ẩn tàng địch nhân...

Ta cảm thấy kẻ có thực lực vô cùng cường đại như thế, hẳn là không phải Lục Minh và Bàn Xí Nga.

Bởi vì bọn hắn căn bản không có năng lực làm tất cả những chuyện này.

Đương nhiên rồi, đây chỉ là một trong các khả năng.

Ta có một cách nói khác.

Hoặc là phiến địa phương này của chúng ta... là tuyệt địa?" Khai Thiên Nguyên đầu nói.

Suy đoán một phen, cuối cùng đạt được một đáp án như vậy.

Hắn cũng kiến thức rộng rãi, suy đoán ra một cái đại khái chân tướng.

Nơi này có khả năng là một phiến tuyệt địa!

Các Nguyên đầu khác cũng đang lắng nghe.

Sau đó cảm thấy Khai Thiên Nguyên đầu nói có đạo lý.

Dù sao khả năng cũng không nhiều. "Nếu nhìn như vậy, ta có thể bài trừ khả năng thứ nhất, ta cũng không cho rằng Lục Minh và Bàn Xí Nga ở phụ cận chúng ta, hoặc là điểm này cũng không quan trọng, người khác cũng không có lý do đối với ta xuất thủ, cho nên phiến địa phương này là tuyệt địa?

Lục Minh cố ý dẫn chúng ta nhập nội?" Nguyên Tố Chúa Tể nghe xong, mở miệng nói. "Nếu là chân tướng, như vậy tiếp theo chúng ta sẽ nguy hiểm." Các Nguyên đầu khác nghe Nguyên Tố Chúa Tể và Khai Thiên Nguyên đầu nói chuyện, có người u u mở miệng, ngữ khí rất kém, nói: "Tuyệt địa có thể đối với chúng ta sinh ra uy hiếp cực lớn.

Lấy tất cả những gì vừa đột nhiên phát sinh làm ví dụ.

Nơi ta đang ở là một phiến tuyệt địa cường đại!

Chúng ta nguy hiểm!" Nghe người này nói, Khai Thiên Nguyên đầu liếc một cái, tùy sau mở miệng nói: "Đừng đối với mình không có lòng tin như vậy.

Tuyệt địa cũng không phải không cách nào đánh vỡ.

Huống chi chúng ta hiện tại ở cùng nhau, lại không phải đơn độc hành động!

Bất quá nơi này nguy hiểm là đúng, mọi người đều phải cẩn thận một chút, nếu không thì, nếu trọng thương hoặc là vẫn lạc, vậy thực

tại không tốt, vô số năm tu luyện tại một khắc này hủy hoại chỉ trong chốc lát.

Phản chính tiếp theo mọi người cẩn thận, tận lượng chú ý chung quanh.

Một khi có không thích hợp, lập tức báo ra.

Chúng ta rời đi nơi này trước đã!" Khai Thiên Nguyên đầu nghiêm túc nói.

Các Nguyên đầu khác cũng nhao nhao gật đầu.

Mặc kệ trong bóng tối nơi này ẩn tàng cường giả đỉnh tiêm cũng tốt, hay là một phiến tuyệt địa cũng được.

Kỳ thực tất cả mọi thứ đều không quan trọng.

Bởi vì địa phương này hiện tại tương đương với cực độ nguy hiểm.

Tiếp theo vì giữ mạng chỉ cần liên thủ là tốt rồi.

Trước bình an rời đi nơi này đã.

Chờ đi ra bên ngoài, cùng những người khác hội hợp, lại thương nghị cái khác.

Tóm lại hiện tại lấy bảo hộ bản thân làm đầu.

Thế là họ liên thủ chặt chẽ, bắt đầu quay về.

Một đường này cũng chú định không bình tĩnh.

Tiếp theo tao ngộ sự tình vô cùng hung hiểm và đáng sợ!

Ví dụ như một viên thiên thạch vốn bình bình vô kỳ bỗng nhiên nổ tung, nhưng lại dấy lên thần uy đáng sợ.

Một vị Nguyên đầu bởi vì dựa vào quá gần duyên cớ, suýt chút nữa bị tạc chết.

Nhưng dù vậy, đối phương cũng tứ phân ngũ liệt, thân thể đẫm máu.

Chỉ kém một chút xíu là vẫn lạc tại đây!

Phải biết điều này đáng sợ cỡ nào.

Mỗi một vị Nguyên đầu đều là chí cao bá chủ, nắm giữ quyền hạn, vạn vật y thủy.

Vừa rồi suýt chút nữa bị một viên thiên thạch tạc chết?

Đây không phải cá lệ.

Khai Thiên Nguyên đầu, Nguyên Tố Chúa Tể đều tao ngộ sự tình tương tự, thiên thạch bạo tạc chỉ là một trong số đó.

Trừ cái đó ra còn trải qua lỗ đen thôn phệ.

Có hai vị Nguyên đầu suýt chút nữa không về được!

Bị nuốt vào trong cái vô tận đen kịt kia!

May mắn quan kiện thời khắc Nguyên Tố Chúa Tể xuất thủ cứu vớt bọn họ.

Nếu không thì...

Bất quá chung quy đông đảo Nguyên đầu hối tụ tại một chỗ, thực lực cường đại.

Chương 305

Một đường này tuy có vô tận phong hiểm, gần như tất cả Nguyên đầu tại hiện trường đều bị thương, có một hai vị trong đó suýt chút nữa vẫn lạc, nhưng chung quy tất cả mọi người đều còn sống, có thể khôi phục.

Bọn họ cũng dần dần tiếp cận lối ra.

Tại một bên khác. "Tựa hồ sắp rời đi phiến tuyệt địa kia." Bàn Xí Nga và Lục Minh trong lúc bố cục, có lưu lại một số thủ đoạn quan sát thám thính, tại thời khắc này bỗng nhiên kiểm trắc được Nguyên đầu tiến vào tuyệt địa sắp về, lập tức thu hút sự coi trọng của hai người.

Hai người cảm giác khá mơ hồ, dù sao cách một khoảng cách khá xa.

Vì để tránh cho không bị phát hiện, hai người cũng không dám cảm giác quá rõ ràng, cho nên chỉ có thể biết được một cái đại khái tình huống.

Nhưng dù vậy, trong cảm giác của Lục Minh và Bàn Xí Nga, số lượng Nguyên đầu dục từ tuyệt địa trở về là hoàn chỉnh.

Không có một người nào vẫn lạc tại trong tuyệt địa. "Không có ai vẫn lạc trong tuyệt địa?" Khi đạt được đáp án này, Bàn Xí Nga chấn kinh.

Bởi vì đây không phải tuyệt địa bình thường.

Những Nguyên đầu này tiến vào tuyệt địa, người có thể sống sót hiếm thấy, nhưng hiện tại đều bình an trở về.

Tuy trạng thái của bọn họ thực sự không giống nhau. "Cái tuyệt

địa này không được, ngay cả một người cũng không chỉnh chết.

Tuy số lượng bọn họ đông, lại dưới sự cường cường liên hợp, vốn cũng khó vẫn lạc." Lục Minh có chút cảm khái nhìn về phía Bàn Xí Nga.

Bàn Xí Nga y nguyên cảm thấy có chút không đúng.

Bởi vì phiến tuyệt địa này phi phàm, đặc thù.

Không có lý do gì tình huống này lại xuất hiện.

Dù cho Nguyên đầu thực lực mạnh, cường cường liên thủ, có năng lực bảo mệnh cường đại, nhưng cũng không đến mức một cái cũng không có vẫn lạc.

Bọn họ cũng đều sắp thành công hồi quy rồi. "Không cần nói nhiều, tiếp theo tôi phải đối mặt một vấn đề.

Tôi có nên phong ấn nơi này lại?

Đem bọn họ nhốt tại trong phiến tuyệt địa này?" Lục Minh nhìn Bàn Xí Nga đang suy tư, mở miệng nói.

Nếu là trước đó, Lục Minh sẽ không hỏi ra vấn đề này.

Bởi vì đem những người kia phong ấn tại trong tuyệt địa, chỉ cần có Nguyên đầu chết đi là lời to, tự nhiên phải làm.

Nhưng chỗ Nguyên đầu này cũng không mang lại cho Lục Minh cảm giác cường đại.

Dù sao vừa rồi nhiều Nguyên đầu như vậy tiến vào trong đó, thế mà đều bình an trở về.

Dù cho trên người mang thương, cũng đủ làm cho Lục Minh chất nghi!

Thật sự phải mạo hiểm bại lộ để đi hố bọn họ sao?

Có thể thành công thì tất cả đều tốt, thất bại rồi thì...

Chẳng phải bình bạch vô cố bỏ lỡ một cơ hội tuyệt hảo? "Tôi cảm thấy có sự cần thiết đó.

Hoặc là bởi vì vận khí bọn họ đủ tốt, không có xúc bính một số tử vong ranh giới trong tuyệt địa, nếu không tất nhiên có người chết đi.

Đừng nghi ngờ phiến tuyệt địa này.

Phiến tuyệt địa này cũng không phải đất lành." Bàn Xí Nga mở miệng, nghiêm túc nhìn về phía Lục Minh.

Lục Minh liếc một cái, không nói thêm nữa, lựa chọn tin tưởng.

Lời đều đã nói đến nước này.

Tin một lần thì thế nào? "Có thể." Lục Minh gật đầu, biểu thị rõ ràng.

Sau đó một khắc, hắn xuất thủ, cách từ xa thao túng bố cục trước đó.

Ngay sau đó, bố cục như trăm hoa đua nở.

Tại phụ cận phiến tuyệt địa kia, chỗ lối vào - cũng là lối ra duy nhất ở giai đoạn hiện tại - vốn bình bình vô kỳ, trong vũ trụ hư không cô tịch vô cùng, bỗng nhiên có đại lượng sinh mệnh nhân tử bành phái dũng mãnh lao tới.

Số lượng kinh người, trong nháy mắt có hàng trăm ngàn ức.

Phun ra một cái chớp mắt, liền kỳ lạ sắp xếp, hình thành hóa thành một đạo thiên triết khủng bố!

Tòa thiên triết này nháy mắt trấn áp tại chỗ lối ra, hung hăng chặn chết nó.

Giờ khắc này mặc kệ từ nội bộ tuyệt địa hoặc là từ bên ngoài mở

ra, chỉ cần không phải Lục Minh xuất thủ, bên nào mở ra cũng cần ít nhất tốn khoảng hai phút thời gian, thậm chí còn lâu hơn.

Đây chỉ là thủ đoạn của Lục Minh.

Thủ đoạn và bố cục của Bàn Xí Nga cũng đang bộc phát.

Trên cơ sở tòa thiên triết kia của Lục Minh, giờ phút này có một tầng hắc vụ mỏng manh bỗng nhiên phun ra.

Trước đó phảng phất như ẩn tàng tại trong hư không, ngay cả Nguyên đầu cũng không có phát hiện.

Hiện tại những hắc vụ này bám vào trên thiên triết, nháy mắt gia cường phòng ngự, làm cho nó càng thêm khó mà bị đánh vỡ.

Thời gian hai phút để đánh vỡ ban đầu ít nhất lại tăng gấp đôi! "Đã xảy ra chuyện gì?

Vì sao bên kia có biến hóa?" Thủ đoạn và bố cục của Lục Minh và Bàn Xí Nga bộc phát, động tĩnh tạo thành tự nhiên không cần nhiều lời, rất lớn.

Lập tức thu hút sự chú ý của một đám người khác.

Phi Hồng, Vô Hạn nhanh chóng từ một đầu khác chạy tới, hàng lâm tại trước mặt tòa thiên triết!

Giờ phút này bọn họ nhíu mày, bởi vì tại trên tòa thiên triết này, sát giác được khí tức của Lục Minh.

Bọn họ thông minh, nháy mắt liên tưởng...

Khai Thiên Nguyên đầu và Nguyên Tố Chúa Tể đang ở sau thiên triết, tại phiến thế giới kia, phiến thế giới kia nhất định vô cùng nguy hiểm.

Nếu không Lục Minh vì sao muốn đem bọn họ phong tỏa tại trong đó? "Đảm đại bao thiên, dám tính kế chúng ta!" Vô Hạn nhịn không

được gào thét.

Thanh âm của hắn vô cùng to rõ, hồi đãng tại vũ trụ hạo hãn.

Trong lòng hắn bạo nộ, giống như núi lửa đang phun trào!

Lục Minh đem hắn ra tính kế!

Hơn nữa còn vô cùng thành công và thuận lợi. "Nguyên Tố Chúa Tể và Khai Thiên Nguyên đầu hắn là ở sau tòa thiên triết, chúng ta phải mau chóng mở nó ra, đem bọn họ giải phóng ra ngoài.

Cũng không cần quá phẫn nộ, sự an toàn của bọn họ hắn là có cam đoan.

Dù sao bảy tám vị Nguyên đầu ở cùng một chỗ.

Thế lực khủng bố như vậy lại có ai có thể tiễu diệt?

Trừ phi vị kia trở về!

Nhưng tất cả có khả năng sao?" Thanh âm Phi Hồng truyền đến, nhìn về phía Vô Hạn.

Mày hắn hơi nhíu, đối với Vô Hạn biểu thị bất mãn.

Bởi vì đối phương cảm xúc phi thường dễ dàng phẫn nộ, táo bạo.

Như vậy không tốt.

Hiện tại đối mặt sự tình cũng không khó, lại không có bị bức đến cực đoan...

Vì sao phải như thế? "..." Nghe Phi Hồng nói, Vô Hạn cũng ý thức được cảm xúc của hắn không đúng, cảm xúc trước mắt biến hóa quá kịch liệt, không nên.

Chương 306

Cảm xúc của hắn dường như hoàn toàn bị Lục Minh ảnh hưởng. "Cảm xúc của ta không nên như vậy." Vô Hạn cưỡng ép tỉnh táo lại.

Nhưng dù là như thế, cảm xúc y nguyên kịch liệt ba động.

Lồng ngực phập phồng bất định, trái tim phanh phanh loạn nhịp.

Khó tin nổi, dù sao mỗi một vị Nguyên đầu bởi vì thực lực và kinh lịch, đều khó bị ảnh hưởng.

Huống chi là nổi trận lôi đình? ... "Chỗ lối ra bị phong bế!

Lục Minh, Bàn Xí Nga động tay!

Tính kế chúng ta, thực sự quá âm hiểm!" Ở một bên khác, Nguyên Tố Chúa Tể, Khai Thiên Nguyên đầu đang theo đường cũ trở về.

Bởi vì chỉ có lựa chọn này.

Ý thức được thân xử tại địa phương này có khả năng là tuyệt địa, hơn nữa là tuyệt địa không bình thường, cho nên không thể loạn sấm.

Nếu không thì tất tử vô nghi.

Cho nên chỉ có một lựa chọn là theo đường cũ trở về.

Nhưng sắp rời đi nơi này rồi, tại thời khắc cuối cùng... tao ngộ sự tình như vậy!

Nơi đi ra bị chặn lại rồi.

Thời gian trì hoãn rất dài, muốn cường công mở ra cũng ít nhất cần bốn năm phút.

Phải biết trước đó, toàn bộ thời gian tiêu tốn cũng không đến ba mươi giây, chỉ trong đoạn thời gian này đã kinh lịch quá nhiều chuyện.

Thiên thạch nổ tung, lỗ đen thôn phệ, quần tinh thiểm diệu cự biến. "Cho nên trước mắt chúng ta có thể làm gì, chúng ta lại nên làm như thế nào!?" Cục diện xuất hiện biến hóa ngoài dự liệu.

Mọi người đều kinh ngạc cực điểm.

Vô Hạn và Phi Hồng đều trợn tròn mắt, đều ý thức được bị Lục Minh hố, đối phương bố cục thiết kế tại nơi này. "Quá thái quá đi, bọn hắn dám?" Có Nguyên đầu tại thời khắc này mở miệng, ngữ khí tràn ngập một loại cảm xúc phức tạp.

Luôn cho rằng mình là bên đi săn, Lục Minh và Bàn Xí Nga không có lực phản kháng, chỉ có thể bị động tránh né.

Nhưng ai có thể nghĩ đến, đối phương dám phản kháng, dám chủ động xuất kích? "Kỳ thực rất bình thường, tính khí Lục Minh vốn là như vậy.

Một kẻ phi thường kiệt ngạo.

Cho nên ta nhất định phải giết hắn, bởi vì ta đắc tội hắn, nếu không thì ta sẽ không xong, sớm muộn gì cũng sẽ vẫn lạc." Hít sâu một hơi, Vô Hạn cưỡng ép trấn định tâm tình.

Hắn chậm rãi mở miệng, nói ra một số lời.

Đang cấp Lục Minh kéo cừu hận.

Bởi vì phi thường quan trọng.

Tuy Nguyên đầu tại hiện trường đều tham dự săn giết Lục Minh, nhưng không phải mỗi người đối với Lục Minh đều có tâm tư tất sát.

Đại bộ phận người không có cách làm này.

Cái tâm tư này rất nhạt.

Đây cũng là nguyên nhân "cỗ máy khổng lồ" này không có hoàn toàn vận chuyển, nếu không thì hiệu suất sẽ không thấp như vậy.

Giờ phút này là một cơ hội động viên tuyệt hảo.

Vô Hạn tự nhiên sẽ không bỏ qua.

Huống chi hắn nói đều là lời nói thật.

Các Nguyên đầu khác nghe xong, căn bản không có phản bác, xác định gật đầu.

Bởi vì một loạt sự tình phát sinh trong đoạn thời gian này đủ chứng minh hết thảy.

Lục Minh đích xác là một "bạo đồ".

Người như vậy phi thường nguy hiểm.

Đã cùng hắn là địch, vậy nhất định phải xử lý đối phương!

Nguyên đầu đều không ngốc, tự nhiên biết Vô Hạn vì cái gì nói vậy.

Nhưng tất cả có quan trọng không?

Vô Hạn lại không có nói dối, hắn nói chính là lời nói thật! "Hiện tại nên làm gì?" Có Nguyên đầu mở miệng, nhìn về phía Vô Hạn.

Bọn họ xem Vô Hạn đặc biệt hiểu rõ Lục Minh, có kinh nghiệm phong phú nhằm vào Lục Minh, cho nên trong mắt Vô Hạn trước mắt nên làm gì?

Nếm thử đánh vỡ thiên triết ở đây, phóng thích Khai Thiên Nguyên đầu? "Hai vị Nguyên đầu cảnh giác chung quanh, bảy vị còn lại cùng ta cùng nhau công kích thiên triết, ta muốn mau chóng đem tầng thiên triết này mở ra, đem Khai Thiên Nguyên đầu phóng thích ra, nếu không thì sẽ có sinh tử nguy cơ!

Bởi vì Lục Minh sẽ không làm sự tình ngu xuẩn.

Thà rằng bại lộ cũng muốn làm yếu tố này, bố cục này, đủ để

chứng minh nơi đó phi thường nguy hiểm!

Nơi đó có khả năng là một phiến tuyệt địa.

Nếu như không mau chóng đem bọn họ phóng thích ra sẽ rất nguy hiểm." Vô Hạn rất nhanh đưa ra đáp phục, đồng thời cường điệu sinh tử nguy cơ.

Những người khác nghe xong cũng gật đầu, bởi vì đích xác là đạo lý này, Vô Hạn và Lục Minh có thù, cũng không đến mức đối với bọn họ nói dối. "Người cảnh giác chung quanh phải cẩn thận.

Ta hoài nghi Lục Minh có khả năng sẽ đối với chúng ta xuất thủ!

Xác suất rất lớn, như hôm nay thực lực hắn cũng không yếu!

Càng quan trọng hơn là hắn có cái gan này." Vô Hạn cũng phân phó người quan sát chung quanh, để bọn họ cẩn thận một chút.

Lục Minh hoặc là sẽ quay về đảo loạn.

Cái xác suất này khá lớn, khá kinh người.

Có một số Nguyên đầu nghe xong, có chút phát lăng.

Bởi vì cảm thấy không quá hiện thực và khả năng.

Lục Minh có khả năng sẽ có gan lớn như vậy sao?

Nguyên lộ trở về tìm phiền toái?

Nhưng nghĩ lại sự tình phát sinh ngay trước mắt, Lục Minh và Bàn Xí Nga một hơi thiết kế nhiều Nguyên đầu như vậy, dường như thật sự có khả năng này, xác suất không thấp! ... "Lưu lại mấy vị Nguyên đầu quan chú chung quanh, có bất kỳ gió thổi cỏ lay nào, trước tiên báo cho ta, chúng ta liên thủ đem những dị động kia thanh trừ.

Những người còn lại dốc toàn lực ra tay công kích thiên triết cho ta!

Địa phương này nếu ta không đoán sai, hẳn là một phiến tuyệt địa, cực độ nguy hiểm, đừng có lưu thủ, đều dốc toàn lực bộc phát cho ta, nếu không thì, hoặc là hôm nay chúng ta sẽ vẫn lạc tại nơi này." Trong tuyệt địa, Khai Thiên Nguyên đầu nghiêm túc nhìn về phía các Nguyên đầu khác.

Hắn nghiêm túc nói những lời này, để bọn họ tiếp theo toàn lực xuất thủ, đánh vỡ thiên triết.

Chỉ có như vậy mới có thể bình an rời đi.

Nếu không thì, thiên triết bị đánh vỡ tốc độ quá chậm.

Nguy nan nếu sớm hàng lâm, đều xong đời!

Cái xác suất này rất cao.

Chương 307

Tất cả những gì phát sinh trước đó đủ chứng minh.

Dù sao tao ngộ nhiều chuyện như vậy, có mấy vị Nguyên đầu đều trọng thương rồi, thậm chí suýt chút nữa bạo tẽ.

Sự thật thiết y như vậy. "Yên tâm đi, ta không ngốc.

Cũng không cần lãng phí thời gian nữa, để mọi người đuổi mau hành động!" Thanh âm Nguyên Tố Chúa Tể u u truyền đến, thúc giục mọi người mau chóng hành động.

Thời gian mỗi lãng phí một chút, thanh kiếm Damocles trên đỉnh đầu cự ly cổ càng gần một phần, cự ly tử vong cũng càng gần một bước. "Mọi người cùng nhau ra tay!" Khai Thiên Nguyên đầu gật đầu, lại lặp lại câu nói.

Sau đó liền bộc phát, bắt đầu tiến công thiên triết.

Là loại dốc toàn lực xuất thủ kia.

Mỗi một kích đều đáng sợ, đồng thời phá lệ cường đại.

Tùy tiện xách ra một cái, đều có thể phá hủy thế giới vũ trụ.

Dù sao cũng muốn sống sót!

Cũng là đang phát tiết nộ hỏa trong lòng.

Đều không nghĩ đến, bị Lục Minh hố.

Hố thảm như vậy, đem bọn họ hố nhập vào trong tuyệt địa.

Cũng may một lần này là nhiều vị cường giả cùng nhau liên thủ tiến vào tuyệt địa, đồng thời cũng đầy đủ cẩn thận, cho nên hiện tại đến nay không có người vẫn lạc, chỉ là trong đó có người trọng thương, trạng thái không tốt lắm.

Nhưng y nguyên làm cho bọn họ phẫn nộ cùng đảm hàn.

Bởi vì đủ chứng minh, phiến tuyệt địa này không tầm thường.

Tuyệt địa bình thường tuy khủng bố, cường đại, Nguyên đầu tiến vào chết đi xác suất không thấp, nhưng cũng không đến mức ly phổ như thế.

Tại dưới sự liên thủ của nhiều vị như vậy, đều suýt chút nữa có mấy lần có đồng bạn bạo tễ bỏ mình, chỗ này tuyệt đối không tầm thường.

Kham so với loại đỉnh tiêm nhất! "Lần sau tái ngộ, ta sẽ vận dụng tất cả biện pháp sức mạnh, để các ngươi vì sự tình làm hôm nay mà trả giá đắt!" Khai Thiên Nguyên đầu nghiến răng nghiến lợi.

Công kích của hắn phá lệ hữu lực.

Bởi vì đang phát tiết bất mãn cùng phẫn nộ trong lòng.

Các Nguyên đầu khác cũng như thế, gần như không giữ lại chút nào thi triển thủ đoạn của riêng mình.

Bởi vì muốn sống sót.

Bởi vì cũng đang phát tiết bất mãn trong lòng.

Mỗi người bọn họ đều là bá chủ một phương, tôn quý vô thượng.

Nhưng hôm nay lại tao ngộ sự tình như vậy, bị người tính kế.

Nếu không phải bản trận dung khổng lồ, thực lực cũng mạnh, hoặc là hiện tại đã là từng tôn thi thể.

Cừu hận hạt giống đang trong lòng bọn họ mọc rễ nảy mầm.

Tất cả mọi người tại hiện trường trong lòng đều nghĩ quay đầu tái ngộ kiến Lục Minh và Bàn Xí Nga sẽ toàn lực xuất thủ, nhất định phải xử lý đối phương!

Nếu không khó giải mối hận trong lòng.

Nhưng bọn họ hoàn toàn quên đi một sự kiện.

Lục Minh và Bàn Xí Nga sở dĩ sẽ làm như thế, hoàn toàn là bởi vì bọn họ truy sát!

Nếu không thì tất cả sẽ không xuất hiện và phát sinh.

Tất cả mọi chuyện đều là gieo gió gặt bão! ...

Một phiến vũ trụ ảm đạm, Lục Minh và Bàn Xí Nga đang đứng song song.

Bàn Xí Nga hỏi thăm Lục Minh: "Tiếp theo chúng ta có muốn giết trở về không?" Tại Bàn Xí Nga xem ra, trước mắt là một cơ hội tốt.

Có thể làm ra lựa chọn, giết trở về!

Đi báo thù.

Tuy là tại tình huống đối mặt bảy vị Nguyên đầu, hoặc hứa chỉ có thể trọng thương trong đó một hai người.

Nhưng y nguyên nên đi nếm thử.

Phản chính có thể làm được toàn thân trở ra.

Vì sao không đi nếm thử nhìn xem có thể giết chết một vị hay không?

Một khi thành công là lãi to! "Không cần trở về.

Tôi dường như đánh giá thấp thực lực bên kia." Nghe vấn đề của Bàn Xí Nga, Lục Minh lắc đầu.

Cũng không kiến nghị trở về.

Bởi vì không phải một lựa chọn tốt.

Nguyên nhân quá đơn giản.

Nơi tuyệt địa mà Bàn Xí Nga đề cử cũng không có phát huy ra uy lực, hoặc là không có khủng bố như vậy, hiện tại đến nay đều không có diệt sát Nguyên đầu.

Một khi trở về, lãng phí thời gian trên đường và lãng phí thời gian giao thủ dễ dàng làm cho một màn xuất hiện: Đó là Khai Thiên Nguyên đầu và Vô Hạn tụ hợp.

Lúc đó sẽ một hơi đối mặt mười bốn, mười lăm vị Nguyên đầu.

Đó tuyệt đối không phải một chuyện tốt.

Đối với hai người là cực độ nguy hiểm.

Trước đó chính là bởi vì trận dung như vậy mà triệt thoái!

Nếu như lịch sử tái diễn, Khai Thiên Nguyên đầu có kinh nghiệm dĩ vãng... lần sau muốn rời đi sẽ không nhẹ nhõm như vậy.

Không trả giá đắt hơn thì có thể thành công sao? "Để phòng vạn nhất, chúng ta đừng quay lại.

Tôi có thể nhân lúc này nếm thử làm một số chuyện khác." Lục Minh nghiêm túc nói.

Bàn Xí Nga nhìn về phía Lục Minh, trong mắt có ý tứ thăm dò, muốn biết Lục Minh muốn làm gì.

Ý tứ Lục Minh biểu đạt trước đó, Bàn Xí Nga cũng minh bạch.

Tuyệt địa cũng không có làm được việc như trong dự liệu.

Bàn Xí Nga đối với việc này cũng im lặng.

Bởi vì sự cường đại của phiến tuyệt địa kia, Bàn Xí Nga từng thấy qua.

Nhưng lần này vì sao lại "cùi bắp" như vậy? "Mỗi một vị Nguyên đầu đều có 'sào huyệt', đã truy kích tôi, muốn xử lý tôi, vậy cũng phải

trả giá đắt!

Trong đó có một số 'người' hẳn là có con cái chứ?

Tôi cảm thấy tôi có thể ra tay với bọn chúng!" Lục Minh mở miệng, trong ngữ khí sát ý bồng bột.

Hắn phạm vào sát niệm.

Sở châm đối không chỉ vẻn vẹn là cái cấp bậc này.

Tử tự và hậu duệ, Lục Minh đều muốn nhằm vào. "Trước đó vì để tránh cho một màn này xuất hiện, tất cả các Nguyên đầu đều tham dự chế định một quy tắc, không thể đối với những người này động thủ." Nghe Lục Minh nói, Bàn Xí Nga nhíu mày.

Chương 308

Bởi vì không phải một lựa chọn tốt.

Có một quy tắc ở trên. "Quy tắc là chết, người là sống.

Trước mắt tôi bị nhiều người truy kích như vậy.

Sinh mệnh đều nguy tại sớm tối, quản nhiều chuyện như vậy làm gì?" Lục Minh mở miệng, ngữ khí quả đoán khanh thương hữu lực.

Bàn Xí Nga nghe xong không biết nên phản bác như thế nào.

Bởi vì đích xác là đạo lý này. "Có thể." Bàn Xí Nga suy nghĩ rồi chung quy gật đầu.

Phản chính nó có hay không có tử tự, hậu duệ...

Sợ cái lông!

Lục Minh cũng không sai biệt lắm, thậm chí những người Lục Minh quan tâm, giờ phút này đều bị Lục Minh mang theo bên người, đặt trong dị năng giới. "Hành động đi." Lục Minh mở miệng.

Bàn Xí Nga cũng gật đầu.

Sau đó biến mất tại chỗ.

Khi một khắc tiếp theo xuất hiện, bọn họ đã ở dưới vòm trời một phiến thương khung khác.

Một đại thiên thế giới đặc thù.

Trong đông đảo đại thiên thế giới cũng là tối đỉnh tiêm.

Thịnh sản cường giả đỉnh tiêm.

Từng có Tiên Đế, Tiên Tôn đáng sợ từ trong đó đi ra.

Nơi này là sào huyệt của một vị Nguyên đầu.

Vị Nguyên đầu kia tên là "Phi".

Tại trong Nguyên đầu cũng không bắt mắt, thực lực cũng không phải mạnh nhất.

Lục Minh và Bàn Xí Nga sở dĩ định "chiếu cố" hắn trước, ừm, hoàn toàn là bởi vì nơi này cự ly gần nhất.

Cho nên...

Về phần hủy diệt nơi này, vị Nguyên đầu kia có thể hay không phát cuồng, đối với bọn họ càng thêm hung ngoan xuất thủ, kỳ thực hai người đều không quan trọng.

Bởi vì đối phương xuất thủ, hai bên là đối lập.

Đối phương điên hay không điên quan trọng sao? "Trực tiếp đồ diệt phiến thế giới này?" Bàn Xí Nga và Lục Minh lơ lửng tại trong hư không, cư cao lâm hạ quan sát phiến đại thiên thế giới này.

Bàn Xí Nga hỏi thăm Lục Minh: "Hay chỉ đồ sát một nửa?" "Tự nhiên là đồ diệt!

Hoặc là cái gì cũng không làm, hoặc là dứt khoát làm tuyệt!" Lục Minh quả đoán mở miệng.

Trong mắt hắn sát ý lăng liệt, trực tiếp cho ra đáp án.

Bàn Xí Nga gật đầu, đôi mắt đỏ bừng, thị huyết vô cùng.

Nó bản thân là Hỗn Độn Thần Ma, hiếu chiến thị huyết.

Trước đó vẫn luôn áp chế bản năng.

Dù sao những Nguyên đầu kia cũng không phải là nhân vật dễ sống chung.

Hiện tại xem ra dường như không cần áp chế bản năng nữa.

Cũng đúng, không cần thiết phải rụt rụt rè rè như vậy.

Hai bên đều đứng ở mặt đối lập, đại chiến đều đã vén màn, đối phương muốn mạng của ngươi, còn có cái gì không thể làm? "Mau chóng xuất thủ giải quyết.

Nơi này dù sao cũng là sào huyệt, tất nhiên lưu lại một số thủ đoạn bảo hộ, nơi này bị công đánh hắn cũng phải có một chút phản ứng." Bàn Xí Nga trước khi xuất thủ nhắc nhở Lục Minh.

Không phải mỗi một vị Nguyên đầu đều là vô tình.

Hoàn toàn chỉ quan tâm, lo lắng cho tự thân.

Ừm, một màn này xuất hiện chỉ sẽ ở dưới một số tình huống đặc định.

Tại bảo hộ mình và bảo hộ thế giới bên trong đưa ra lựa chọn, là ai cũng đều sẽ lựa chọn mình.

Nhưng một khi tự thân vô sự, sào huyệt, hậu duệ của mình lại sắp bị giết sạch sẽ, lại có khả năng cảm xúc sẽ không ba động sao?

Là trí tuệ sinh mệnh!

Đây cũng tương đương với đang đánh vào mặt hắn! "Yên tâm đi." Lục Minh gật đầu biểu thị minh bạch.

Sau đó một khắc, hai bên quả đoán xuất thủ.

Lục Minh vận dụng công kích bình ổn nhất.

Phổ phổ thông thông một quyền trực tiếp nện xuống!

Một quyền này, nếu Lục Minh dùng để tấn công Nguyên đầu, dù là Nguyên đầu yếu nhỏ nhất, không am hiểu chiến đấu cũng có thể nhẹ nhõm đỡ được.

Nhưng đó là Nguyên đầu.

Đối với sinh mệnh dưới cấp bậc này, một kích của Lục Minh gần

như là đả kích vượt qua chiều không gian (khóa việt duy độ), đối phương có thể chống đỡ được sao?

Phiến đại thiên thế giới này nháy mắt bị Lục Minh đánh nổ.

Đúng, bị Lục Minh một kích nháy mắt đánh cho tứ phân ngũ liệt!

Tầng phòng ngự ngoài cùng bị nháy mắt đánh tan.

Cái phòng ngự kia quả thực như giấy.

Những sinh mệnh mạnh nhất trong phiến đại thiên thế giới kia, do cảm quan mẫn tuệ muốn phòng ngự, muốn chống cự Lục Minh... nhưng tất cả đều là công cốc!

Vừa mới bay ra khỏi thiên ngoại đại thiên thế giới, nghênh diện đụng phải một kích cực kỳ đáng sợ của Lục Minh!

Tất cả mọi thứ như mộng ảo bọt nước, ầm ầm nổ tung.

Những Tiên Đế, Tôn Giả ngày thường cao cao tại thượng, trong khoảnh khắc này bị Lục Minh dễ dàng giết chết.

Bọn họ gào thét, bi minh, trong mắt thậm chí còn rưng rưng lệ nóng.

Không hiểu vì sao trong cuộc sống bình yên bỗng nhiên xuất hiện một ngày như thế này, kiếp nạn mạc danh kỳ diệu giáng lâm, thuộc về thế giới của họ bị hủy diệt. "Tại sao lại như vậy?" "Là thần thánh phương nào!

Nơi này là lãnh địa của Phi Tôn!" "Biết là đang tìm chết hay không?" Một vị Tiên Đế cường hãn vô cùng, không bị dư chấn công kích của Lục Minh nghiền nát ngay tại chỗ, miễn cưỡng chống đỡ được thời gian dài hơn một chút.

Tại thời khắc cuối cùng của sinh mệnh, hắn lớn tiếng gào thét.

Âm ba như sóng, dập dờn trong phiến thế giới này.

Hắn đang chất vấn Lục Minh, cũng là đang uy hiếp Lục Minh.

Tại sao lại lựa chọn nơi này?

Chẳng lẽ muốn làm địch với Phi sao?

Đây là đang tự tìm đường chết, tự đào mộ phần!

Lục Minh cũng không đưa ra câu trả lời.

Dù cho Lục Minh nghe thấy thanh âm của hắn.

Nhưng một bên là Nguyên đầu cao cao tại thượng, một bên chỉ là Tiên Đế bình thường đến mức không thể bình thường hơn, đối phương có lý do gì để Lục Minh phải đưa ra câu trả lời chứ?

Chương 309

Lục Minh giờ phút này chỉ là trong lòng có chút tiếc nuối mà thôi.

Cảm thấy mọi thứ đều quá nhẹ nhàng.

Lãnh địa của Nguyên đầu cũng chỉ đến thế.

Dù cho đối phương đã để lại bố cục, che chở lãnh địa.

Nhưng chỉ cần bất kỳ Nguyên đầu nào ra tay, nguyện ý đánh vỡ quy tắc, thì phương này phúc diệt là tất nhiên, ai cũng vô lực viết lại. "Có kẻ đang ra tay với lãnh địa của tôi, là Nguyên đầu!?" "Hủy diệt lãnh địa của tôi!" "Tìm chết a!" Ở một bên khác, bên ngoài Thiên Triết, trong số đông đảo Nguyên đầu đang dốc toàn lực đánh vỡ tầng gông cùm xiềng xích kia để cầu phóng thích Khai Thiên Nguyên Đầu, có một vị Nguyên đầu tên là "Phi", bỗng nhiên lúc này lòng có cảm ngộ.

Hắn giận đến mức khóe mắt muốn nứt ra, trong đôi mắt dường như sắp phun ra máu.

Bởi vì thông qua huyết mạch cùng với cảm ngộ của cùng một Nguyên đầu, vừa rồi hắn dường như đã sát giác được biến hóa trên lãnh địa của mình.

Có kẻ xâm nhập lãnh địa của hắn tàn sát bừa bãi.

Quả đoán hủy diệt hoàn toàn nơi đó.

Hắn đối với tình cảm rất coi trọng, nếu không cũng sẽ không cố ý bồi dưỡng một phương đại thế giới, cố ý để bên trong trưởng thành ra vô số tồn tại cường hãn.

Bên trong mỗi một người hầu như đều có huyết mạch của hắn.

Chuyện phát sinh hôm nay là trắng trợn đánh vào mặt hắn!

Hầu như theo bản năng, Phi muốn rút lui quay về.

Hắn muốn quay về báo thù, xử lý kẻ địch!

Kẻ địch cụ thể là ai, Phi không rõ ràng.

Nhưng Phi dễ dàng phán đoán ra, đối phương tuyệt đối là cường giả cấp Nguyên đầu.

Nếu không thì đối phương tuyệt đối không có thực lực hủy diệt lãnh địa của hắn. "Muốn làm gì?" Phi đột nhiên muốn rút lui quay về, tự nhiên dẫn tới sự chú ý của một số người.

Vô Hạn, Phi Hồng ánh mắt trong nháy mắt chiếu rọi tới.

Trong đôi mắt bọn họ mang theo vẻ nghi hoặc.

Không biết Phi muốn làm gì, chẳng lẽ muốn phản bội bỏ đi?

Trước mắt là thời khắc phi thường, bọn họ không nguyện ý nhìn thấy Phi làm như thế.

Phi làm như thế sẽ bất lợi đối với bọn họ.

Sẽ làm giảm tiến độ ở nơi này. "Lãnh địa của tôi bị phá hủy, có cường giả ra tay." "Tôi có thể làm như không thấy sao?

Tôi phải giết trở về!" Phi biết rõ, nếu như không đưa ra lý do mà trực tiếp rời đi thì rất khó rời khỏi, dù sao chuyện trước mắt bọn họ cũng đã đến quan đầu khẩn yếu.

Thêm nữa chuyện này hắn không thể không đi.

Phi quả đoán đưa ra đáp án. "Có kẻ địch sát nhập lãnh địa của ông, hủy diệt tất cả?" "Có thể làm được tất cả những điều này chỉ có Nguyên đầu..." "Là ai?" "Kẻ địch từng gặp là Lục Minh chăng?" "Lục Minh xác suất rất cao, dù sao cũng không có ai nguyện ý phá hoại điều quy tắc kia, nếu không thì sẽ bị nhắm vào, sẽ rất khó khăn..." Nghe Phi nói, Vô Hạn và Phi Hồng nhìn nhau một cái, sau đó Vô Hạn mở

miệng.

Chỉ là rất nhanh đã bị Phi cắt ngang. "Tôi tuy rằng tham dự trận sát lục này, nhưng tôi cũng không nổi bật, tôi cũng không cảm thấy Lục Minh sẽ cố ý nhắm vào tôi, đem lãnh địa của tôi phá hủy." "Thứ hai...

Dù cho là Lục Minh, vậy thì như thế nào?" "Tôi có thể không quay về sao?" Phi mở miệng nói, trong đôi mắt sát khí lẫm nhiên.

Trong lòng hắn cũng không cho rằng là Lục Minh và Bàn Xí Nga.

Bởi vì lúc trước tuy rằng hắn đã ra tay, nhưng trong đông đảo Nguyên đầu, hắn cũng không bắt mắt, rất điệu thấp.

Cho nên không có lý do gì màn này lại xuất hiện.

Tại sao lại bị khắc ý nhắm vào chứ?

Thậm chí không tiếc phá hoại quy tắc, chủ động sát nhập lãnh địa của hắn!

Cho nên ở trong mắt Phi, có khả năng là người khác.

Ví dụ như một số Nguyên đầu không biết tình huống.

Hoặc là tồn tại cảnh giới Đa nguyên có thực lực cực kỳ cường đại.

Tóm lại hắn phải quay về!

Ai cũng không cách nào ngăn cản! "Tôi đã ra tay, khuynh tẫn toàn lực, dù là tôi ở đây, tôi vừa ra tay, hoàn toàn mở ra nơi này đại khái cần vài giây đồng hồ, nhưng thời gian tôi rời đi cũng chênh lệch không nhiều, cho nên tiếp theo giao cho các ông." Phi mở miệng.

Sau đó quả đoán xé rách hư không, quy hồi.

Vô Hạn và Phi Hồng cùng các Nguyên đầu khác thở dài.

Bọn họ cũng không nguyện ý để Phi rời đi.

Bởi vì nơi này càng cần hắn hơn.

Nhưng đối phương đều làm như thế rồi, nói ra những lời như vậy.

Còn có lý do gì để đi ngăn cản chứ? "Chúng ta mau chóng đánh vỡ tầng Thiên Triết này." "Đến lúc đó chúng ta có thể hóa bị động thành chủ động." "Bên phía Phi...

Đợi chúng ta giải quyết xong chuyện bên này, có thể tận lượng chạy tới!

Tôi luôn cảm giác người đi tới lãnh địa hắn là Lục Minh, nếu không thì người khác không có lý do gì đi phá hoại quy tắc!" Vô Hạn chăm chú nghiêm túc nói.

Những người khác gật đầu, cũng không nói gì thêm.

Sau đó lần nữa đầu nhập vào việc tiến công Thiên Triết...

Tại sau khi phá hủy xong phiến thế giới này.

Lục Minh và Bàn Xí Nga định rời đi.

Dù sao nơi này cũng chỉ là một trong các mục tiêu.

Trừ bỏ mục tiêu này xong, còn có mục tiêu khác, giải quyết xong xuôi thì tự nhiên phải bôn phó địa phương tiếp theo.

Nhưng bỗng nhiên, bọn họ dừng bước.

Bởi vì nhận ra tại trung tâm thế giới bị hủy diệt này, có một giọt máu đang rực rỡ sinh huy!

Trên đó có hạo nhiên quang mang, tản phát ra kim quang xán lạn.

Một cỗ sinh mệnh lực hạo hãn trực tiếp từ trong đó phun trào!

Cùng lúc đó một thanh âm truyền ra.

Là của Phi. "Là kẻ nào to gan lớn mật, dám ở lãnh địa của ta tàn

phá bừa bãi!

Phải vì chuyện làm hôm nay mà trả giá đại giới, trả giá bằng sinh mệnh." Thanh âm tràn ngập bá khí truyền ra.

Lời nói của Phi sung mãn một loại sát ý cực mạnh.

Lục Minh và Bàn Xí Nga ngẩn người.

Không nghĩ tới Phi lại quay về vào lúc này.

Hắn lựa chọn hành động một mình.

Quy hồi vào thời khắc này.

Thậm chí vì để quy hồi trước khi Lục Minh và Bàn Xí Nga rời đi, hắn cố ý vận dụng huyết mạch chi thuật, cưỡng ép quay về thật nhanh. "Tự dâng mỡ đến miệng mèo à?" Lục Minh nhìn về phía Bàn Xí Nga bên cạnh, dở khóc dở cười.

Ai có thể nghĩ đến cơ hội lạc đàn lại tới như vậy?

Lại có loại chuyện tốt này.

Chương 310

"Đại khái là vậy đi." Bàn Xí Nga cũng có chút dở khóc dở cười, nhún vai.

Thông qua sự quan liên giữa huyết mạch, Phi đang nhanh chóng quay trở về, không quá ngắn ngủi mấy hơi thở, Phi sắp đến gần lãnh địa của hắn.

Hắn động sát kẻ giả mạo, cũng phát ra cảnh cáo. "Mặc kệ là thần thánh phương nào, đều cần vì chuyện làm hôm nay trả giá đại giới, cái giá lớn này chính là sinh mệnh điêu tàn." Lời nói bá đạo kiêu ngạo từ trong miệng Phi nói ra.

Thân ảnh Phi dần dần thành hình, từ trong huyết mạch đi ra.

Trước đó hắn sắp đến nơi này.

Nhưng chung quy vẫn kém một chút, cần có một quá trình diễn hóa.

Khi tất cả đều kết thúc, hắn mới hoàn thành quy hồi.

Trong quá trình này Phi không ngừng nói chuyện.

Nhưng khi giáng lâm ở nơi này xong, hắn bỗng nhiên câm miệng, bởi vì hắn nhìn thấy một màn khoa trương, có hai đạo thân ảnh tuyệt thế.

Phân biệt là Lục Minh, Bàn Xí Nga, bọn họ thật sự ở đây!

Suy đoán lúc trước Vô Hạn nói, linh nghiệm rồi. "Tại sao lại xuất hiện ở nơi này?" Phi cũng không nghĩ tới, hai kẻ sát nhập lãnh địa của hắn, đem nơi này hoàn toàn hủy diệt, thật sự là Lục Minh và Bàn Xí Nga.

Hoàn toàn điên đảo tưởng tượng và tam quan của hắn.

Trước đó rõ ràng không có tồn tại cảm.

Tại sao lại bị Lục Minh là người đầu tiên nhắm vào? "Dường như rất kinh ngạc?" Lục Minh mặt không biểu tình nhìn hắn, Bàn Xí Nga ở bên cạnh cũng lộ ra nụ cười lạnh, nguyên bản định rời đi, chuyện nơi này không quản nữa.

Dù sao cũng đã hoàn thành mục tiêu và nhiệm vụ ban đầu.

Ai biết có người chủ động đưa tới cửa.

Cho nên lại có khả năng nào không nuốt trôi đối phương chứ?

Nếu như không làm như thế, chẳng phải có vẻ quá thiệt thòi sao? "Đến cũng đến rồi, vậy thì lưu lại ôn chuyện cho tốt." "Không phải muốn báo thù tôi sao?" "Cơ hội này tôi cho ông, hãy nắm chắc cho tốt!" Lục Minh mở miệng, một khắc sau thân thể hắn trực tiếp biến mất tại chỗ.

Tốc độ nhanh đến cực hạn, giống như một đạo huyễn ảnh.

Vẻn vẹn trong chớp mắt, đã xuất hiện ở sau lưng Phi.

Sau đó Lục Minh hàm chứa Thiên Đạo Nguyên Đầu chi lực, một quyền mạnh mẽ nện xuống! "Khai!" Lục Minh một quyền uy phong lẫm lẫm, phá vỡ hư không.

Trong đó có thần lực to lớn gia trì, một quyền có thể hủy diệt thiên địa, khủng bố như vậy!

Phi tự nhiên nhanh chóng né tránh, không thể bị Lục Minh một quyền đánh trúng.

Thực lực của Lục Minh rốt cuộc mạnh bao nhiêu, hắn nhìn ở trong mắt.

Một khi lần này bị Lục Minh một quyền đánh trúng, cộng thêm

bên cạnh có một Bàn Xí Nga đang hổ thị đăm đăm.

Có lẽ hôm nay hắn sẽ đi vào vết xe đổ của Thiên Đạo Nguyên Đầu! "Mê Tung!" Trong miệng hô to một tiếng, xung quanh thân thể Phi lập tức có một đoàn lực lượng thất thải mờ mịt thăng đằng, trong đó dường như ẩn chứa lòng người cùng các loại cảm xúc phức tạp, tại giờ khắc này ngưng tụ, hóa thành một trong những phòng ngự đáng sợ nhất nhân thế gian.

Tên là: "Tình".

Phi đối mặt Lục Minh một quyền liền đưa ra một chiêu. "Mau chóng chi viện tôi, Lục Minh đang ở đây!" Vừa ngăn cản một quyền của Lục Minh, Phi vừa tận lực truyền lại tin tức ra ngoài, đang tìm kiếm sự chi viện của các Nguyên đầu khác.

Bởi vì phi thường quan trọng.

Hắn biết rõ một mình hắn khi đối mặt Lục Minh và Bàn Xí Nga, tuyệt đối sẽ không phải đối thủ của đối phương, có lẽ trước mắt có thể chống đỡ được, nhưng kết quả cuối cùng đã chú định, sẽ bại, sẽ chết.

Chuyện duy nhất hắn có thể làm, chính là trước khi một màn này xuất hiện, tìm người giúp đỡ, viện trợ! "Ầm ầm ầm!" Một tiếng nổ vang thật lớn như tiếng sấm nổ tung truyền ra.

Một quyền kia của Lục Minh nện ở trên phòng ngự!

Hỏa quang tứ tung, sức mạnh bính phát.

Trực tiếp chấn nát mấy phiến vũ trụ tinh hệ lân cận.

Khóe miệng Phi thuận thế chảy xuống mấy giọt máu.

Đối mặt Lục Minh đáng sợ cùng với Bàn Xí Nga, hắn chống đỡ được.

Nhưng chung quy vẫn bị thương, thân thể chảy máu, nhưng là vạn hạnh trong bất hạnh.

Tại thời điểm song phương giao thủ vừa rồi, Phi thuận tiện đem tin tức kia truyền ra ngoài.

Đem nó ẩn giấu rất tốt, ẩn giấu rất sâu.

Vì để kéo dài thời gian dài nhất.

Vì xác suất sinh tồn lớn hơn. "Vốn định từ từ, không nóng nảy giết chết ông." "Dù sao tôi cũng ít giao thủ với ông, không có kinh nghiệm." "Nhưng đáng tiếc, đành phải kết thúc sớm tất cả." "Ai bảo ông lén lút truyền lại tin tức?" Động tĩnh truyền tin của Phi rất nhỏ, nhưng vẫn bị Lục Minh phát giác.

Sau đó Lục Minh thở dài một hơi, nói ra những lời như vậy. "....." Phi biểu thị vô ngôn, một màn này cũng nằm trong dự liệu.

Lục Minh lại không phải kẻ ăn cơm khô, tự nhiên có chút thủ đoạn.

Hắn đã tận lực che chắn đối phương cảm tri.

Tại vô thanh vô tức hoàn thành tất cả.

Nhưng cũng phải minh bạch, trong hiện thực tất nhiên sẽ phát sinh tất cả!

Nhưng Lục Minh nói muốn nhanh chóng giải quyết...

Có sao nói vậy, Phi biểu thị không tin tưởng!

Hắn thừa nhận thực lực Lục Minh cường đại, nắm giữ hầu như một cái rưỡi Nguyên đầu, nhưng muốn trong thời gian ngắn đánh giết hắn...

Tại Phi xem ra, đây là chuyện không thể nào phát sinh.

Trừ phi Lục Minh hoàn toàn đem hai cái Nguyên đầu luyện hóa!

Thậm chí dù cho là như vậy, cũng chỉ là có khả năng giết chết Phi.

Muốn trong thời gian ngắn đem hắn đánh giết.

Hoàn toàn là dị tưởng thiên khai, hoàn toàn là một hồi "mộng".

Nhưng khi ý nghĩ này trong đầu Phi vừa lóe lên.

Tại một cái hô hấp trôi qua...

Phi choáng váng.

Bởi vì Bàn Xí Nga cũng đi ra, muốn gia nhập vào trận đại chiến này.

Không phải là đơn nhất xuất thủ! "Tỏa!" Bàn Xí Nga trước khi gia nhập cuộc chiến, tiên phong tỏa phiến thiên địa này lại, bởi vì phải phong trụ đường lui của Phi, nếu không hắn sẽ đào tẩu.

Phi nhìn một màn này, ánh mắt đều thẳng, gấp đến chết rồi.

Hắn cũng không hy vọng vẫn lạc tại nơi này!

Hắn muốn ngăn cản hành vi của Bàn Xí Nga.

Chỉ tiếc là không có tác dụng, Lục Minh lại không phải kẻ ăn cơm khô, vẫn luôn quấn lấy Phi.

Để hắn không có biện pháp đào tẩu, cũng không có biện pháp ngăn cản Bàn Xí Nga.

Khi một cái hô hấp thời gian trôi qua, Bàn Xí Nga làm xong việc trên đầu thủ, trước mặt hắn là hai vị địch nhân cường đại!

Chương 311

Trên người Lục Minh bành trướng kiếm khí, trừ cái đó ra còn kẹp theo hương vị Thiên Đạo.

Thân thể Bàn Xí Nga hắc khí dập dờn.

Đầy mặt huyết khí và sát ý sôi trào đang nhìn chằm chằm Bàn Xí Nga!

Phi biểu thị hiện tại rất không có cảm giác an toàn! "Quá ly phổ rồi đi..." Nhìn hai vị địch nhân trước mắt, Phi hối hận trong lòng.

Sớm biết lúc ban đầu, nên nghe Vô Hạn và Phi Hồng.

Nếu như vậy thì cũng không cần đối mặt tình huống trước mắt.

Ý nghĩa chân chính là kết quả sơ sẩy một chút sẽ vẫn lạc. "Tôi nên đào tẩu thế nào?" Phi đang suy nghĩ kỹ càng vấn đề này.

Áp căn bản không muốn cùng Lục Minh và Bàn Xí Nga giao thủ.

Nếu như khi đối mặt đơn nhất một trong hai người, Phi có thể thử một trận chiến, nhưng một hơi đối mặt hai người, Phi không làm được, bởi vì kết quả cuối cùng tất nhiên là bất địch, sẽ bại bắc.

Sâu trong tinh không hạo hãn vô ngần, có vô số kỳ tích đản sinh.

Một phiến tuyệt địa cực độ nguy hiểm.

Dù cho là Nguyên đầu, cường giả cấp độ Đa nguyên, một khi bước vào trong đó, chỉ cần sơ sẩy một chút không chú ý, cũng sẽ ẩm hận đương trường.

Giờ phút này nơi đây hội tụ đại lượng cường giả!

Một bộ phận người đang cứu vớt một bộ phận khác.

Nhưng vào vừa rồi, bọn họ nhận được một tin tức.

Một phong mật hàm từ một phiến vũ trụ khác do Phi truyền tới!

Trên đó viết chuyện hắn tao ngộ.

Đụng độ Lục Minh!

Đồng thời song phương bạo phát đại chiến, loại kịch liệt kia.

Cho nên khẩn cầu chi viện, nếu không thì tất tử vô nghi. "Giúp một tay không?" Nhìn phong mật hàm, có Nguyên đầu thấp giọng mở miệng. "Chúng ta không có lựa chọn, nếu như chúng ta không giúp đỡ Phi, Lục Minh sau khi xử lý hắn xong thôn phệ bản nguyên của hắn, sẽ trở nên mạnh hơn." "Hắn đã đủ mạnh rồi, không thể mạnh thêm nữa." "Nếu không lại tiếp tục như vậy..." "Có lẽ định vị của song phương chúng ta sẽ hoán đổi!" Vô Hạn mở miệng nói, trong ánh mắt tỏa ra u mang. "Đạo lý tuy rằng là đạo lý này, nhưng trước mắt chúng ta cũng có chuyện quan trọng, chúng ta cần phải nghĩ biện pháp cứu vớt Khai Thiên Nguyên Đầu." "Nếu không thì chúng ta đi chuyến này không có ý nghĩa." "Tối đa chỉ có thể chống đỡ, đánh giết là không thể nào." Phi Hồng u u mở miệng nói.

Có Nguyên đầu tán đồng cách nói này.

Hay hoặc là đại bộ phận Nguyên đầu tán đồng cách nói này.

Có người phụ họa nói: "Đích xác là như thế." "Huống chi Khai Thiên Nguyên Đầu bị kế, phiến tuyệt địa này cực độ nguy hiểm, chúng ta nếu không cứu trước, mà lựa chọn toàn bộ đi chi viện Phi, không chừng sẽ kinh lịch nguy cơ cực lớn!" "Xác suất lớn trong đó sẽ có người chiết tổn!" "Lời của Phi...

Trước đó chúng ta đã cảnh cáo!" "Đã muốn làm như thế, nhất định phải trả giá đại giới!" "Nếu như hắn có thể chống đỡ thời gian lâu hơn, vậy thì mọi chuyện đều tốt, chúng ta có thể đi cứu, ngược lại tất

cả là do hắn tự tìm!" Giờ phút này mọi người có hai cái phân kỳ.

Đi giúp đỡ Phi, đối phó Lục Minh và Bàn Xí Nga.

Hoặc là làm ra lựa chọn khác.

Ở lại nơi này, trước cứu vớt Khai Thiên Nguyên Đầu.

Đợi cứu xong Khai Thiên Nguyên Đầu, nếu Phi chưa chết, lại chạy tới chi viện. "Vậy làm như thế đi." "Mặc kệ đưa ra cái lựa chọn nào cũng là đúng." "Chỉ cần chúng ta không do dự, đều được!" Vô Hạn nghe mọi người nói, không có do dự, quả đoán thiên hướng về bên kia, bởi vì hắn biết trước mắt củ kết chỉ lãng phí thời gian.

Không nên, chi bằng nhanh chóng đưa ra lựa chọn.

Bởi vì mặc kệ cái lựa chọn nào cũng là đúng.

Chỉ là xả đại xả tiểu mà thôi.

Càng thêm quan trọng là...

Vô Hạn cũng cảm thấy lời Phi Hồng nói trước đó là đúng.

Đi trước một bước chi viện Phi, giúp đỡ hắn.

Không nhất định có thể xử lý Lục Minh, bởi vì đối phương đánh không lại những người này, có thể lựa chọn rời đi, chuyện này lại coi như không phát sinh.

Đem Khai Thiên Nguyên Đầu, Nguyên Tố Chúa Tể đặt vào trong nguy hiểm, phải biết đó chính là bảy tám vị cường giả cấp bậc Nguyên đầu.

Cho nên tổng hợp làm ra lựa chọn.

Càng thiên hướng về bên nào đây?

Từ phương diện lợi ích, thậm chí từ phương diện tình cảm.

Ân, trước đó cũng đã khuyên Phi.

Đối phương cứ muốn làm như thế, không có nghe khuyên.

Cho nên... "Mọi người dốc toàn lực ra tay, mau chóng giải quyết chuyện này!" Vô Hạn nghiêm túc nói.

Sau đó đầu nhập vào thời gian và tinh lực trong đó...

Phi cũng không rõ ràng, hắn đã bị "bỏ rơi".

Chí ít tại trước khi Khai Thiên Nguyên Đầu không được giải cứu ra.

Những người khác sẽ không tới chi viện.

Cho nên Phi giờ phút này còn có một chút hy vọng xa vời.

Hy vọng có người có thể tới chi viện.

Chỉ có bộ dáng như vậy, hắn mới có thể bình an vô sự, sống sót. "Loạn!" Phi rống to một tiếng.

Trên người hắn chiếu rọi quang huy và sức mạnh đáng sợ.

Ở xung quanh thân thể hắn hóa thành cấm khu.

Lại thêm một tầng phòng ngự.

Có thể để Phi dưới tình huống bị vây công kiên trì lâu hơn.

Đúng, trước mắt Phi đối mặt Lục Minh và Bàn Xí Nga vừa động thủ, Bàn Xí Nga đã gia nhập chiến trường, hạ thủ với hắn.

Công kích của Bàn Xí Nga rất mạnh, quả thực đáng sợ.

Vừa mới hạ trường vẻn vẹn một cái tát tay chi lực.

Suýt chút nữa đem tầng phòng ngự thứ nhất Phi bố trí đánh nát!

Đây cũng là lý do Phi không chút do dự sáng tạo loại phòng ngự thứ hai.

Bởi vì tầng phòng ngự thứ nhất không giữ được (hold không nổi).

"Tên này thực lực thật đáng sợ!" "Từng thôn phệ một tôn Hỗn Độn Thần Ma..." "Hắn hiện nay chí ít kham so với một cái rưỡi Nguyên đầu!" "Tất cả mọi người đều cảm thấy Lục Minh là nguy hiểm nhất, nhưng đã hốt thị hắn, là cố ý sao?

Lục Minh càng khủng bố hơn?" Nghênh tiếp Bàn Xí Nga một kích.

Để trong đầu Phi có ý nghĩ này.

Để hắn có một loại xúc động muốn thổ huyết.

Lục Minh thực lực trước đó khủng bố.

Dù sao một kích đáng sợ, thôi xán kia đem hắn suýt chút nữa đánh bạo.

Bàn Xí Nga bạo phát một kích, càng làm cho Phi chấn hám.

Căn bản không yếu hơn Lục Minh, thậm chí còn muốn mạnh hơn!

Cho nên hắn không minh bạch, vì sao trước đó ánh mắt của tất cả mọi người đều tụ tiêu tại trên người Lục Minh, lại cứ hốt thị Bàn Xí Nga?

Chương 312

Rõ ràng là một kẻ địch càng thêm cường đại! "Hà tất phải kiên trì tiếp nữa?" "Kết quả cuối cùng đã chú định." "Lãnh địa của ông sẽ trở thành nơi chôn cất ông!" Đường lui bị hoàn toàn phong tỏa.

Phi không có địa phương có thể đi.

Lục Minh huyền phù tại trong hư không, ánh mắt lãnh mạc.

Gắt gao nhìn chằm chằm đối phương, đạm mạc mở miệng.

Bởi vì Lục Minh rõ ràng, Phi duy nhất sống sót, có khả năng là có người chi viện...

Nhưng là chuyện không thể nào phát sinh!

Bởi vì lợi ích!

Vẻn vẹn bởi vì một điểm này là không được!

Một vị Nguyên đầu và quyền hành của bảy tám vị Nguyên đầu.

Ai cũng biết nên làm ra lựa chọn như thế nào!

Cho nên hôm nay Phi chắc chắn phải chết.

Dù sao cũng bị Lục Minh và Bàn Xí Nga đơn độc nhắm vào. "Cũng không phải nhất định." Phi nghiến răng nghiến lợi, cũng không muốn nhận thua.

Kỳ thực hắn đã bỏ qua một số chuyện, bỏ qua một số đáp án.

Bởi vì có "si tâm vọng tưởng".

Cho nên chưa đến một khắc cuối cùng, trước khi sinh mệnh điêu tàn.

Hắn vẫn như cũ có hy vọng.

Bất quá khi nghe được câu nói Lục Minh nói.

Trong lòng không khỏi lộp bộp một tiếng.

Đồng thời cũng làm xong chuẩn bị tử chiến! "Hà tất nói nhảm với hắn, đem hắn đánh bạo hấp thu là được!" "Tồn tại đi săn thú người khác, chung quy sẽ trở thành kẻ bị săn thú, nếu đã dám một mình quy hồi, thì phải thừa thụ đại giới, vẫn lạc tại đây!" Thanh âm bá đạo truyền ra, là Bàn Xí Nga.

Thân tư hắn vĩ ngạn, cự đại hóa.

Giờ phút này giữa lúc hành tẩu, từng phiến vũ trụ phá toái.

Vô thượng bá đạo chi uy thấu thể mà ra!

Cảm giác mang lại cho người ta thực sự đáng sợ, phảng phất thanh thiên muốn sập rồi!

Một màn này quả thực chấn hám nhân tâm.

Phi nhìn thấy tất cả, trong lòng cũng không khỏi có chút tuyệt vọng rồi!

Đối mặt hai vị đỉnh tiêm cường giả vây công, Phi vô lực, và nương theo thời gian trôi qua, bởi vì không có người chi viện.

Phi cũng dần dần nhận rõ hiện thực.

A, mặc kệ từ phương diện lợi ích làm ra quyết trạch.

Hay từ phương diện khác.

Bảy tám vị Nguyên đầu kia vĩnh viễn quan trọng hơn hắn.

Cho nên người khác có khả năng ưu tiên cứu hắn sao?

Tất cả kết quả sớm đã chú định.

Khi bị vây công xong, không có thành công đào ly trong thời gian đầu tiên.

Kết quả cuối cùng là bạo tễ tại đây!

Trong lòng tràn ngập cảm xúc tuyệt vọng.

Nhưng Phi vẫn như cũ đang phản kháng.

Điên cuồng bạo phát sức mạnh thuộc về hắn.

Vô số đạo tắc đếm không xuể kia.

Cơ sở và pháp tắc vạn vật nhất thế gian kia.

Trong đó đơn độc xách ra một cái đều cường đại vô cùng.

Tổ hợp lại uy lực càng kinh người.

Uy lực phúc diệt đại thiên thế giới, phúc diệt vũ trụ duy độ, đều không thành vấn đề, thậm chí vô cùng nhẹ nhàng, có thể dễ dàng làm được.

Nhưng chủ yếu kẻ địch càng không đơn giản.

Lục Minh sở hữu hai loại Nguyên đầu.

Bàn Xí Nga sống vô số năm, thôn phệ một vị Hỗn Độn Thần Ma.

Thử hỏi một trận chiến này?

Khi Phi lại đánh ra một kích thôi xán.

Mãnh nhiên một kích từ thiên khuyết rơi xuống.

Nhưng một màn này vẻn vẹn vừa phát sinh đã bị đoạn tuyệt.

Bởi vì Bàn Xí Nga quả đoán và cường thế ra tay rồi!

Trực tiếp gián đoạn một kích đến từ Phi!

Lục Minh cũng sấn cơ tiến lên.

Trên người có kiếm khí lăng lệ bạo phát, dập dờn.

Một kiếm chém Phi!

Kiếm khí sương hàn vô tận vũ trụ.

Ngạnh sinh sinh đem thân thể hắn chém thành hai nửa!

Đương trường trọng thương!

Tất cả phát sinh vẻn vẹn trong thời gian một cái hô hấp!

Chẳng lẽ Phi không trốn tránh sao?

Tự nhiên là không có khả năng, hắn đã dốc toàn lực rồi.

Bởi vì có thể ngăn được một kích của Bàn Xí Nga, để đạo công kích thứ nhất cùng hoàn toàn triệt tiêu, đã là chuyện phi thường gian nan.

Lại thêm một cái Lục Minh đột kích.

Thật sự một điểm biện pháp đều không có. "Tôi đã làm ra một quyết định hối hận." "Tôi không nên đi một mình." Thân thể một phân thành hai, nhưng lại nhanh chóng dung hợp.

Trạng thái của Phi chỉ tương đối mà nói biến kém đi một chút.

Kỳ thực là chuyện phi thường bình thường.

Cường giả đỉnh tiêm nhất thế gian.

Sẽ không dễ dàng bị giết chết, thân thể phá toái sẽ rất nhanh dũ hợp.

Chân chính làm cho hắn chịu trí mạng thương hại là Nguyên đầu chi lực mang theo trong một kích kia của Lục Minh, phá hoại một số cân bằng trong thân thể hắn. "Hối hận có tác dụng gì?" Lục Minh lãnh mạc mở miệng.

Nói xong lại tiếp tục ra tay.

Bởi vì không tính toán cho Phi cơ hội thở dốc.

Đạp không, một cước mãnh liệt đạp hướng về phía Phi.

Chương 313

Một cước trong nháy mắt hư hóa một phiến thế giới trong hư không vô tận.

Thiên Đạo Nguyên Đầu chi lực!

Bàn Xí Nga cũng ở một bên phụ trợ.

Trên người chiếu rọi quang huy đáng sợ.

Kim xán vô cùng!

Một khuỷu tay đáng sợ kia, thuần túy là nhục thân chi lực.

Là phương diện Bàn Xí Nga am hiểu nhất. "Chiến!" Phi trong miệng ngửa mặt lên trời gào thét.

Bắt đầu bạo phát cuối cùng, thôi xán cuối cùng.

Trong thân thể có sức mạnh đáng sợ đang thăng đẳng, vận chuyển.

Đang thiêu đốt Nguyên đầu chi lực!

Quá trình này là không thể nghịch, bình thường không có Nguyên đầu nào sẽ làm như thế, bởi vì đại biểu cho việc phải trả cái giá không thể tưởng tượng.

Nhưng Phi vẫn như cũ tại thời khắc này làm như vậy.

Nguyên nhân đơn giản, sát giác được nguy cơ kinh người.

Mười phần rõ ràng một chuyện.

Lần này Lục Minh và Bàn Xí Nga ra tay...

Xác suất đánh giết hắn quá lớn quá lớn!

Muốn sống sót chỉ có thể dốc toàn lực đánh cược một lần!

Phi dùng việc thiêu đốt Nguyên đầu làm đại giới.

Chiến lực của hắn cũng tự nhiên lớn đến địa bộ đáng sợ.

Dù sao hầu như chỉ có thể động dụng một lần chiêu thức.

Giờ phút này khí tức thiêu đốt trên người Phi, không tiền khoáng hậu cường đại.

Quá đáng sợ rồi...

Cũng quá mạnh!

Siêu việt Lục Minh và Bàn Xí Nga!

Thậm chí có thể cùng hai người liên thủ đấu một cái kỳ phùng địch thủ. "Ngươi không chết, ta vong!" "Làm hậu thiên chi bối, ta một đời thôi xán." "Kết quả hôm nay cũng sẽ chú định!" "Ta sẽ là bên thắng lợi!" Trong miệng lớn tiếng gào thét, Phi hướng về phía hai người lao tới.

Trong tinh không vô tận có ba đạo sức mạnh mãnh liệt va chạm.

Trong chốc lát, thời gian phảng phất bị ấn nút tạm dừng.

Vạn vật điêu linh phiêu linh.

Tất cả đều mãnh liệt an tĩnh lại.

Nguyên tự va chạm đáng sợ nhất của cường giả.

Đại biểu cho vạn vật y thủy đang tranh phong.

Thiên địa đều chịu ảnh hưởng.

Vậy thì kết quả cuối cùng lại sẽ như thế nào đây?

Ba đạo quang mang đáng sợ đang va chạm, đại biểu cho Nguyên đầu tranh phong, có Thiên Đạo chi lực cao cao tại thượng thuộc về Lục Minh, Kiếm Đạo chi lực phong mang vô song, có man hoành chi lực tựa như Bàn Xí Nga, đen kịt phảng phất có thể thôn phệ vạn vật,

lại có sức mạnh tựa như Phi, dùng ngôn ngữ khó mà giải đáp.

Khi thời gian phảng phất bị ấn nút tạm dừng.

Tất cả đều dừng lại...

Đại ước trên cơ sở này trôi qua vô số năm.

Bỗng nhiên, giống như quang ảnh pháo nổ tung.

Tất cả lại mãnh liệt khôi phục trạng thái ban đầu!

Xung kích đang tiếp tục, đại chiến lại bắt đầu!

Ngàn vạn lần sức mạnh đáng sợ va chạm kia.

Sau đó tại một khắc nào đó trong đó.

Ba đạo quang ảnh thôi xán lại nổ tung tách ra, nằm ở ba đầu.

Một bên là Lục Minh đầy người máu.

Y phục hắn rách nát, trạng thái nhìn có vẻ bình thường.

Rõ ràng vừa rồi đại chiến kịch liệt.

Một bên là Bàn Xí Nga nửa bên thân mình đều nổ tung.

Cánh tay trái chân trái của hắn tất cả đều bị nổ đến phấn toái.

Hôm nay chỉ còn lại có nửa bên thân mình!

Một nửa thân thể khác, khó mà khôi phục trong thời gian ngắn, dù sao trên miệng vết thương của hắn dính liền sức mạnh đặc thù.

Sẽ ngăn cản khôi phục.

Lục Minh và Bàn Xí Nga.

Vị trí đối diện là Phi...

Tương đối với Lục Minh và Bàn Xí Nga.

Tình huống của hắn tốt hơn rất nhiều.

Y phục sạch sẽ chỉnh tề, thân thể cũng hoàn hảo không chút tổn hại.

Thậm chí khí tức mang lại cho người ta một loại cảm giác phi thường bình ổn.

Chỉ là sắc mặt của hắn hiện ra có một chút tái nhợt mà thôi.

Nhưng so với Lục Minh, quả thực tốt hơn không biết bao nhiêu!

Quả thực không thể tin nổi?

Không, tất cả đều vô cùng bình thường!

Bởi vì có một cái từ tên là hồi quang phản chiếu! "Ta rất hận!" Ba người lẫn nhau ở vào thế đối lập.

Bỗng nhiên, Phi có trạng thái nhìn qua tốt nhất đột nhiên phát ngôn.

Tràn ngập oán hận nói ra câu này.

Sau đó nói xong câu này...

Tiết khí rồi!?

Thân thể hắn mãnh liệt sinh ra biến hóa!

Trên thân thể vốn khiết bạch vô hà kia, tại giờ khắc này có một đạo liệt ngấn đột nhiên xuất hiện, từ mi tâm hắn bắt đầu lan tràn.

Sau đó với tốc độ kinh người trực tiếp trải rộng toàn thân hắn.

Sau đó...

Oanh một tiếng!

Thân thể hắn mãnh liệt nổ tung ra, tứ phân ngũ liệt.

Tại cái địa phương trước đó hắn đứng.

Chương 314

Thì lưu lại một đoàn sức mạnh màu xám kỳ dị vô cùng.

Cổ sức mạnh này mang lại cho người ta cảm giác đặc thù, toàn năng.

Phảng phất đại biểu cho dẫn đích y thủy, tất cả ban đầu.

Thế giới cũng không bình tĩnh...

Tại một khắc này, tại tất cả mọi ngóc ngách của thế giới này.

Khi Phi chết đi.

Có biến hóa kinh người hiện ra!

Vô số phiến vũ trụ bỗng nhiên tử tịch.

Tinh không hạo hãn biến thành màu đen.

Vô số khỏa vẫn thạch nổ tung.

Có vô số sinh linh chết đi.

Đồng thời có táng ca cổ lão như tiếng nỉ non vang lên.

Tất cả phát sinh vẻn vẹn trong thời gian một cái hô hấp. "Phi đã chết!" Tại phụ cận phiến tuyệt địa kia.

Có Nguyên đầu mãnh liệt ngẩng đầu.

Thông qua biến hóa sinh ra giữa thiên địa.

Có người động sát tất cả kinh người này.

Phi chết rồi!

Cũng bởi vì thế mà sinh ra động tĩnh đáng sợ vô cùng giữa thiên địa!

Chuyện bao trùm vô số thế giới, vô số duy độ, vô số vũ trụ. "Chung quy vẫn không kịp." Vô Hạn sắc mặt thiết thanh nói.

Hắn đang toàn lực thanh trừ Thiên Triết.

Đang tận lực đi phóng thích Nguyên đầu.

Tốc độ của hắn đủ nhanh rồi.

Bính tẫn toàn lực.

Hiện nay hắn sắp sửa mở ra Thiên Triết nơi này.

Tương đương muốn phóng thích bảy tám vị Nguyên đầu kia.

Nhưng trước mắt nhận được tin tức không tốt. "Nhưng cũng là vạn hạnh trong bất hạnh.

Chí ít vô sự." Phi Hồng ở bên cạnh mở miệng.

Giờ phút này Thiên Triết bị mở ra.

Một cỗ khí tức đáng sợ đang thoán động giữa thiên địa.

Tại nơi này đông đảo Nguyên đầu ẩn ước nhìn thấy trong Thiên Triết có cường giả đi ra, là bóng dáng khá quen thuộc.

Khai Thiên Nguyên Đầu.

Vạn hạnh trong bất hạnh.

Dưới sự cân nhắc lợi hại đã lựa chọn Khai Thiên Nguyên Đầu.

Hậu giả vô sự!

Sức mạnh cường đại hơn được bảo lưu lại. "Tôi có thể tổ chức sức mạnh giết tới!" "Tốc độ đủ nhanh có thể tìm được Lục Minh." "Phi chết đi không có khả năng không có ý nghĩa." "Tại thời điểm cuối cùng tất nhiên cực tẫn thăng hoa, Lục Minh và Bàn Xí Nga dù cho thực lực cường đại, cũng tất nhiên phải trả giá đại giới, tuyệt đối không dễ chịu!" Phi Hồng mở miệng.

Hắn muốn thử.

Ví dụ như...

Hiện tại củ kết tất cả sức mạnh truy sát Lục Minh!

Bởi vì Khai Thiên Nguyên Đầu đã ra rồi. "Không thể." Thanh âm lược hiển khàn khàn truyền ra.

Có người chất nghi Phi Hồng, không cho làm như thế.

Thanh âm này không vang lên ở bên cạnh.

Ở một chỗ khác.

Trong Thiên Triết đã mở ra kia có thân ảnh đi ra, nói chuyện là Khai Thiên Nguyên Đầu!

Giờ phút này khí tức của hắn lược hiển suy yếu.

Cẩn thận nhìn lại, cũng lược hiển thảm liệt.

Áo giáp nguyên bản mặc trên người sớm đã rách nát không chịu nổi.

Trước ngực có mấy đạo vết thương dữ tợn vô cùng.

Trong đó máu tươi đang chảy xuôi, huyết nhục tinh hồng! "Trạng thái tôi không tốt, đừng có lựa chọn như vậy." Khai Thiên Nguyên Đầu giải thích.

Thân ảnh mọi người bên cạnh hắn dần dần lộ ra.

Trước đó mơ hồ, không cách nào bị thấy rõ ràng.

Bởi vì là một phiến tuyệt địa.

Ý chí của cường giả tại phạm vi nhất định cũng không thể tham tra.

Khi hoàn toàn lộ ra thân ảnh.

Những người khác ở bên ngoài tiếp dẫn đều chấn hám! "Sẽ như vậy?" "Bên trong rốt cuộc đã xảy ra tình huống gì?" "Vừa rồi tao ngộ cái gì!" "Sẽ bị thương nghiêm trọng như vậy!" "Còn có, tại sao thiếu một người?" "Phượng đâu?" Tại ngoại giới Nguyên đầu phân phân mở miệng.

Nhìn thấy một màn lại một màn này.

Nhân thử trong lòng vô cùng chấn hám.

Tỷ như vết thương trước ngực Khai Thiên Nguyên Đầu.

Lại tỷ như Nguyên Tố Chúa Tể nửa bên thân mình.

Tỷ như Đằng Vân còn thoi thóp một hơi...

Thiếu mất một vị Nguyên đầu!

Phượng biến mất không thấy!?

Vừa rồi rốt cuộc đã trải qua cái gì? "Phiến tuyệt đối này không thể tin nổi, xa xa siêu hồ tưởng tượng." "Chúng tôi ở trong đó đã trải qua một số chuyện." "Cũng may vừa rồi có người ở bên ngoài chi viện tôi, giúp tôi đánh vỡ gông cùm xiềng xích cuối cùng, nếu không tôi hiện tại có khả năng thiếu không chỉ một vị." Khai Thiên Nguyên Đầu trả lời vấn đề.

Chỉ là ngữ khí có chút trù trướng.

Cùng với một tia hoảng sợ khó phát giác.

Loại cảm xúc này trên người hắn rất khó gặp.

Bởi vì tồn tại cấp bậc này.

Hầu như là vô tình.

Cảm xúc sợ hãi tự nhiên cũng không có.

Chương 315

Tối đa...

Dễ dàng sinh ra phẫn nộ.

Nhưng hắn hoảng sợ rồi! "Phượng vẫn lạc?" Tuy rằng đối với đáp án này sớm đã trong dự liệu.

Nhưng khi Khai Thiên Nguyên Đầu thật sự nói như vậy.

Vô Hạn, Phi Hồng vẫn như cũ chấn kinh.

Bởi vì Nguyên đầu rất khó chết đi.

Dù cho tuyệt địa cũng là tồn tại phi phàm.

Nhưng một lần có bảy tám vị Nguyên đầu cùng tiến vào.

Dưới sự liên thủ rất khó bạo tễ bỏ mình...

Dù cho tao ngộ địch nhân phi phàm.

Nhưng dưới loại tình huống này, bạo tễ một người!

Những người khác cũng hầu như toàn trọng thương! "Đích xác vẫn lạc." Khai Thiên Nguyên Đầu thở dài.

Nguyên Tố Chúa Tể thì không nói.

Bởi vì không có gì để nói.

Thứ hai không nói lời nào, là bởi vì tâm quý.

Tất cả vừa rồi phát sinh để hắn không cách nào quên được.

Trầm điến cảm xúc.

Sợ hãi bởi vì cảm xúc buông lỏng mà bạo tễ!

Nếu bị hoạt sinh sinh hù chết, vậy thì cười đến rụng răng... "Có

thể giảng tường tế đã trải qua cái gì không?" Vô Hạn trầm giọng nói.

Hắn muốn biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Bảy tám vị Nguyên đầu rốt cuộc đụng phải địch nhân và sự tình như thế nào.

Mới có thể biến thành bộ dáng như hôm nay? "Đổi địa phương nói với ông." "Địa phương này cũng không thích hợp." "Truy kích Lục Minh cũng tạm cáo một đoạn lạc đi." "Hiện tại chúng tôi không có biện pháp đi." Khai Thiên Nguyên Đầu mở miệng.

Các Nguyên đầu bên cạnh phụ họa.

Vô Hạn và Phi Hồng nhân thử nhìn nhau một cái...

Trạng thái của Khai Thiên Nguyên Đầu kém cỏi, điểm này tự nhiên không cần nói nhiều, tất cả mọi người tại tràng đều có thể nhìn ra được.

Nhưng có một câu nói.

Thật sự không buông tha cơ hội tuyệt giai này.

Thật sự không đi truy sát Lục Minh?

Dù cho không giết Lục Minh...

Chẳng lẽ không đi thử cướp lại Nguyên đầu của Phi sao?

Lục Minh thực lực đủ mạnh rồi.

Thôn phệ hai cái Nguyên đầu.

Nếu như lại để Lục Minh thôn phệ càng nhiều Nguyên đầu.

Sẽ càng thêm bị động.

Cho nên thật sự không thử đi giết Lục Minh sao?

Hoặc là dứt khoát chỉ cướp Nguyên đầu? "Được." Hai người nhìn nhau một cái.

Cuối cùng thở dài, đưa ra lựa chọn.

Bởi vì tình huống của Khai Thiên Nguyên Đầu, Nguyên Tổ Chúa Tể quá kém.

Thật sự đi cũng vô dụng.

Thậm chí có khả năng trở thành luy chuế.

Tuy rằng đi tìm Lục Minh, bạo phát đại chiến một trận.

Dù cho giết đối phương không thành, cũng muốn cướp đi Nguyên đầu.

Nhưng...

Ai bảo tình huống không cho phép đây?

Cho nên trước tiên làm rõ ràng một chuyện khác đi!

Vì sao Khai Thiên Nguyên Đầu đột nhiên biến thành bộ dạng này?

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Phượng vì sao lại chết?

Còn có...

Tiếp theo nên đối mặt Lục Minh như thế nào?

Lục Minh càng ngày càng mạnh!

Thế lực bên này thì càng ngày càng "yếu".

Lại tiếp tục như vậy, tuyệt đối không phải chuyện tốt.

Có lẽ sẽ diễn biến thành thợ săn bị săn thú!

Phiến "thế giới" vô biên vô tế, không có ai biết phạm vi phúc xạ của nó lớn bao nhiêu, liêu viễn bao nhiêu, nhưng phiến thế giới này có một cái hạch tâm.

Tại tất cả duy độ, thế giới, vũ trụ tối trung gian.

Địa phương này được mệnh danh là Thần Địa.

Đương nhiên, người bình thường thích xưng nó là Thông Thiên Thế Giới.

Dù sao có thể đăng lâm trên đó, không có một tồn tại đơn giản nào.

Giai là người nổi bật.

Lại yếu nhỏ cũng chí ít là cấp bộ vũ trụ.

Hôm nay, có một số cường giả đáng sợ.

Khai Thiên Nguyên Đầu, Nguyên Tố Chúa Tể, Vô Hạn.

Bỏ qua truy kích Lục Minh, Bàn Xí Nga.

Bởi vì trạng thái trước mắt thực sự không tốt, làm ra lựa chọn như thế, phải thừa thụ phong hiểm lớn, không cách nào thừa thụ phong hiểm như thế. "Được rồi chứ?" Thông Thiên Thế Giới có thể nói là nơi Nguyên đầu hội tụ.

Bởi vì có một loại tính đặc thù.

Ẩn chứa một loại sức mạnh kỳ đặc.

Dù cho Nguyên đầu hấp thu cũng sẽ từ từ cường đại tự thân.

Cho nên nơi này là địa phương Nguyên đầu thích.

Chí ít sẽ lưu lại một tôn hóa thân hoặc là phân thân ở nơi này.

Chương 316

Giờ phút này đại lượng cường giả tụ tập, tại tầng cao nhất của Thông Thiên Thế Giới, bên trong một tòa thần điện cố ý tu kiến giữa quần sơn vạn hác kia.

Vừa mới tiến vào nơi này.

Ánh mắt Vô Hạn liền nhìn qua, trực tiếp rơi vào trên người Khai Thiên Nguyên Đầu.

Hắn muốn biết rốt cuộc đã trải qua chuyện gì.

Tại sao lại biến thành bộ dáng như trước đó?

Trong phiến tuyệt địa kia...

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? "Lúc ban đầu, tất cả bình tĩnh, chúng tôi một đường từ sâu trong tuyệt địa kia quy về, tuy rằng gặp một số ý ngoại, nhưng không ảnh hưởng toàn cục." "Thậm chí khi chúng tôi công kích gông cùm xiềng xích, tất cả vẫn như cũ bình tĩnh." "Nhưng tại thời khắc cuối cùng lại xuất hiện một số ý ngoại." "Một vị tồn tại có khí tức không tiền khoáng hậu cường đại, từ sâu trong tuyệt địa đi ra, sau đó ra tay với chúng tôi...

Sau đó biến thành bộ dạng này!" "Chúng tôi toàn bộ đều trọng thương, Phượng cũng bởi vậy vẫn lạc!" Khai Thiên Nguyên Đầu nhìn về phía Vô Hạn, nghiêm túc nói.

Khi nói những lời này, thân thể hắn đang run rẩy nhè nhẹ.

Cảm xúc của hắn đang kịch liệt ba động.

Rõ ràng, hắn cũng không nói dối, lời nói ra toàn bộ đều là sự thật.

Nhưng...

Vô Hạn đối với những lời thật này của Khai Thiên Nguyên Đầu, là không tin.

Bởi vì quá ly phổ và xả đạm.

Khai Thiên Nguyên Đầu nói sâu trong tuyệt địa kia có một vị tồn tại đáng sợ đi ra, đem bọn họ biến thành bộ dáng như hôm nay...

Kỳ thực không đại hiện thực!

Bởi vì bảy tám vị Nguyên đầu hội tụ tại một chỗ, thực lực cường đại vô cùng.

Rốt cuộc là tồn tại trâu bò cỡ nào.

Có thể kháng hành?

Có thể đánh ra chiến tích huy hoàng, không thể tư nghị như thế?

Chỉ là Vô Hạn cũng không phủ nhận tất cả.

Bởi vì Vô Hạn đang quan sát trạng thái các cường giả tiến vào tuyệt địa khác.

Phát hiện mỗi một người khi nghe thấy những lời kia của Khai Thiên Nguyên Đầu.

Tâm tình đều có ba động.

Là loại tương đối kịch liệt kia.

Tất cả mọi thứ chứng minh Khai Thiên Nguyên Đầu không có nói dối.

Lời hắn nói đích xác dẫn tới mọi người cộng minh.

Có một số việc đơn thuần khắc ý là rất khó làm được... "Vị kia rốt cuộc là ai?" "Có quen thuộc, hoặc là nhớ kỹ khí tức hay không?" Vô Hạn thở dài, sau đó chăm chú nhìn thoáng qua Khai Thiên Nguyên Đầu.

Khai Thiên Nguyên Đầu lắc đầu, nói: "Tôi cũng không quen thuộc, về phần khí tức của hắn...

Tôi cũng từ trước tới nay chưa từng gặp!

Nhưng hắn cho tôi một loại cảm giác phi thường đặc thù, tựa như đã từng quen biết, nhưng tôi đích xác không quen thuộc." "Vừa rồi gặp mặt là lần đầu tiên tôi cùng hắn tương ngộ trong đời." "Ông cũng có loại cảm giác này sao?" Khi Khai Thiên Nguyên Đầu vừa mới nói xong câu này.

Không đợi Vô Hạn xen mồm.

Ở bên cạnh hắn, Nguyên Tố Chúa Tể kinh ngạc lên tiếng.

Có chút kinh ngạc nhìn Khai Thiên Nguyên Đầu.

Khai Thiên Nguyên Đầu thì nhíu mày, nhìn về phía Nguyên Tố Chúa Tể.

Bởi vì đối phương nói ra câu này, ý tứ trong đó... "Tôi cũng có loại cảm giác này, tôi dám khẳng định tôi lần đầu tiên gặp nhau, nhưng lại cho tôi một loại cảm giác mạc danh tương thục, phảng phất như cùng một bản nguyên." "Giống như...

Vị kia trong quá khứ!" Nguyên Tố Chúa Tể do dự sau đó mở miệng nói.

Một câu nói xong, Vô Hạn kinh hãi.

Bởi vì không có khả năng!

Vị kia sớm đã luân lạc, tại vô số năm trước, thậm chí sức mạnh của hắn cũng bị tất cả mọi người chia đi, tiêu hóa, chết quả thực thấu thấu.

Sao có khả năng quy lai chứ?

Sao có khả năng táng tại trong tuyệt địa, thậm chí ra tay đả thương

người!? "Tôi cũng có cảm giác như vậy, chỉ là trước đó chưa từng nói như vậy." "Tôi tưởng là ảo giác của tôi, bởi vì tất cả quá kinh thế hãi tục." Khai Thiên Nguyên Đầu nhìn Nguyên Tố Chúa Tể một cái, trầm mặc rồi nói. "Kỳ thực tôi cũng có cảm giác tương tự." "Chẳng lẽ thật sự là Chung Cực, vị kia?" "Vô số năm trước cũng không vẫn lạc?" Có Nguyên đầu mở miệng nói chuyện.

Là các cường giả khác tiến vào tuyệt địa.

Trước đó chưa từng nói chuyện, phát biểu sự tình về phương diện này.

Nhưng khi Khai Thiên Nguyên Đầu và Nguyên Tố Chúa Tể nói ra một số cộng thông tính đều cụ bị, không khỏi để bọn họ mở miệng, tịnh trầm tư.

Vị đi ra từ trong tuyệt địa kia thực lực quá mạnh mẽ.

Dễ dàng liền đem bọn họ trọng thương, thậm chí giết chết một người trong đó.

Tất cả mọi thứ dường như sáng tỏ một chân tướng? "Căn bản không có khả năng." "Vị kia sớm đã vẫn lạc, táng tống tại trong thời gian, phải biết hiện nay chúng ta đang sử dụng sức mạnh, qua phân bản nguyên của hắn." "Nếu như hắn còn sống, tất cả có khả năng phát sinh sao?" "Sức mạnh tôi nắm giữ lại thuộc về ai?" Thanh âm Phi Hồng truyền đến, cắt ngang mọi người.

Thanh âm hắn leng keng hữu lực, kiên trì cách nói của mình.

Cũng không cho rằng Chung Cực chưa chết.

Tàng tại trong tuyệt địa.

Bởi vì tất cả đều không hợp hồ thường lý, không thể tin nổi.

Dù sao sức mạnh bọn họ sử dụng toàn bộ đều đến từ Chung Cực.

Qua phân Nguyên đầu của đối phương, nắm giữ bộ phận sức mạnh của đối phương.

Lấy đó mới có thể tồn hoạt vô số vạn năm, tịnh xưng bá chủ.

Nhưng nếu như Chung Cực chưa chết...

Tại sao bọn họ có thể sử dụng những sức mạnh này, chiếm làm của riêng?

Cho nên tại Phi Hồng xem ra, nhất định là những người khác nhận sai rồi!

Chung Cực đã chết.

Chết tại vô số năm trước.

Táng tống tại trong tay tất cả mọi người! "Có lẽ phán đoán của chúng tôi xuất hiện sai lầm." "Loại xác suất này lớn hơn." Phi Hồng nghiêm túc nói: "Quay đầu chúng ta có thể kết minh, một lần nữa sát nhập trong phiến tuyệt địa kia, đem đối phương quật ra, đến lúc đó tất cả chân tướng đại bạch!" "Tại tôi xem ra, chúng ta hiện tại tự loạn trận cước là phi thường không nên!" "....." Nghe Phi Hồng nói một phen, những người khác vô ngôn.

Bởi vì đích xác có mấy phần đạo lý.

Chỉ vì trước đó Nguyên Tố Chúa Tể, Khai Thiên Nguyên Đầu nói.

Vẫn như cũ để giờ phút này có một số người lòng có mê mang.

Những sai trắc trước đó, rốt cuộc là đúng hay không? "Dù cho thật sự là vị kia, hiện tại trạng thái cũng đại không bằng trước kia, nếu không thì cũng sẽ không thành thành thật thật ở lại trong tuyệt địa." "Tôi cảm thấy có lẽ thật sự xuất hiện một số ý ngoại." "Tại phương diện cảm tri ngắn ngủi mê mang, phán đoán thất ngộ rồi." "Bất quá trước mắt chuyện quan trọng nhất không phải cái này." "Chúng ta có

một kẻ địch càng thêm quan trọng, Lục Minh." "Chúng ta nên xử lý hắn như thế nào đây?" "Phải biết lại một vị Nguyên đầu chết tại trong tay hắn, đợi hắn đem vị Nguyên đầu này luyện hóa nhập tự thân...

Một hơi nắm giữ ba cái Nguyên đầu chi lực!" "Đến lúc đó đối với chúng ta hắn hầu như là vô địch!" "Có nghĩ tới nên đối mặt như thế nào hay không?" "Trước đó chúng ta đi săn thú hắn, hiện nay thực lực hắn cường đại, lấy sự hiểu biết của tôi đối với hắn, tất nhiên hắn sẽ đem tất cả phản lại, bắt đầu đi săn thú chúng ta..." "Nghĩ xong tiếp theo làm sao bây giờ chưa?" Thanh âm của Vô Hạn truyền ra, cắt ngang sự tự khảo của một số người.

Bởi vì đây mới là chuyện quan trọng trước mắt.

Nói câu không dễ nghe.

Chương 317

Vị trong tuyệt địa kia nếu như thật sự là Chung Cực.

Vậy thì như thế nào?

Vậy thì làm sao?

Đối phương bị nhốt tại trong tuyệt địa, không có tự do chi thân.

Trong thời gian ngắn đối với bọn họ là vô hại.

Muốn tại trên chuyện này đầu nhập thời gian, tinh lực?

Trước tiên không nói có khả năng phán đoán thất ngộ.

Nhận sai "người", dù sao bọn họ đều đang sử dụng sức mạnh Chung Cực.

Nếu như đối phương thật sự là Chung Cực, nhưng tỉnh lại chắc cũng không hoàn chỉnh.

Đến lúc đó tất cả Nguyên đầu đều tất nhiên sẽ ra tay với "Chung Cực", bởi vì hắn tượng trưng cho sức mạnh của tất cả mọi người, mới là đầu nguồn của tất cả.

Mới là cộng địch trên ý nghĩa chân chính của tất cả mọi người.

Cho nên...

Chuyện này thật sự quan trọng như vậy sao?

Xứng đáng tại giờ khắc này suy tư, thôi diễn?

Dù sao còn có kẻ địch thực sự đáng sợ.

Ẩn tàng tại trong bóng tối, rình mò nơi này.

Thừa cơ ra tay, làm ra một số chuyện to gan lớn mật! "Đích xác là đạo lý này." "Chúng ta hiện tại nên làm chỉ một chuyện." "Hoặc là ưu

tiên việc này!" "Lục Minh thực lực càng ngày càng cường đại, càng ngày càng đáng sợ, chúng ta có nghĩ tới nên để ngự, đối kháng như thế nào không?" "Chẳng lẽ muốn lặp lại chuyện trước đó sao?" "Nhưng chuyện phát sinh trước đó đã đủ chứng minh tất cả." Phi Hồng gật đầu, tiếp một câu: "Làm như vậy là không đúng!" "Nếu không thì, chúng ta như hôm nay cũng sẽ không bị động như vậy!" "....." Nghe Vô Hạn và Phi Hồng nói.

Nguyên Tố Chúa Tể, Khai Thiên Nguyên Đầu ngẩn ra.

Bởi vì trước đó đích xác hốt thị chuyện này.

Dù sao đích thân kinh lịch tất cả phát sinh tại trong tuyệt địa.

Thân tâm hãm nhập vào trong đó.

Theo bản năng, tương một vị kẻ địch càng đáng sợ, tịnh giờ phút này càng tự do đặt ở phía sau, làm như thế là không nên.

Dù sao Lục Minh không phải cái tên vô danh tiểu tốt kia.

Trước đó Vô Hạn, đã đem tất cả liệt kê rõ ràng.

Một vị đại địch đáng sợ! "Trước đó ngược lại là tôi ma chướng." "Trước mắt đích xác có chuyện quan trọng hơn phải làm." Ánh mắt dần dần trở nên có lực.

Khai Thiên Nguyên Đầu cực kỳ tin tưởng, miễn cưỡng khôi phục một số tinh khí thần.

Nguyên Tố Chúa Tể cũng xêm xêm.

Tuy rằng suy tư chuyện trước đó.

Nhưng trước mắt đích xác không phải thời gian suy tư tốt.

Nhất định phải giải quyết Lục Minh xong, lại giải quyết những người khác.

Nếu không thì sẽ càng thêm bị động, tại gia đa sự tình trùng kích hạ lực kiệt, có khả năng rất lớn sẽ trở thành Phượng tiếp theo. "Chúng tôi mau chóng khôi phục, sau đó đi truy kích Lục Minh!" "Bất quá chuyện phát sinh trong phiến tuyệt địa kia trước đó, chúng ta cũng nhất định phải coi trọng, có thể thông tri một số Nguyên đầu đi bên kia xem xét tình huống." "Chúng ta muốn hai đầu nắm chặt!" Khai Thiên Nguyên Đầu suy tư, sau đó mở miệng nói.

Nguyên Tố Chúa Tể gật đầu, cũng cho là như vậy.

Dù sao muốn làm ra lựa chọn tốt nhất.

Có thể dẫn đạo các Nguyên đầu khác đi tham tri chân tướng tuyệt địa.

Không có Nguyên đầu nào sẽ cự tuyệt.

Bởi vì bọn họ đều sẽ quan tâm chuyện này.

Dù sao Chung Cực thiệp cập quá nhiều, cùng tất cả Nguyên đầu đều có quan hệ.

Chân chính ý nghĩa thượng là cộng địch của tất cả Nguyên đầu.

Nếu như hắn còn tồn hoạt trên thế giới này, dù chỉ là một tia ý thức...

Cũng tất nhiên sẽ dẫn động tất cả Nguyên đầu đi hủy diệt!

Chuyện này nên "mượn dao giết người". "Chuyện này giao cho tôi đi." Thân mặc bạch y, bộ dáng giống như ác quỷ U Linh Chúa Tể mở miệng.

Chân chính u minh chí cao vô thượng chưởng quyền giả.

Cũng là một vị Nguyên đầu trước đó bị hố tiến vào trong tuyệt địa.

Hắn tự cáo phấn dũng, định đem chuyện này thông tri cho các Nguyên đầu khác.

Bởi vì thâm tri sự quan trọng của chuyện này. "Quá trình này phải cẩn thận." "Phi trước đó sở dĩ chết đi, là bởi vì không nghe khuyên, thiện tự một mình phản hồi lãnh địa của hắn, sau đó tao ngộ Bàn Xí Nga và Lục Minh vây công." "Quay đầu tôi sẽ lưu lại lạc ấn trên người ông." "Thời khắc mấu chốt có thể kích phát, tôi sẽ trợ giúp ông." Có Nguyên đầu mở miệng.

Là một vị Nguyên đầu bên người Vô Hạn.

Trên người hắn có khí tức sinh mệnh bồng bột.

Là cội nguồn tất cả sinh cơ, vạn vật.

Tên là Dựng Dục Giả.

Hắn đang báo cho U Linh Chúa Tể một số việc.

U Linh Chúa Tể vừa nghe, sau đó ngẩn ra.

Bất quá rất nhanh, gật đầu biểu thị đã biết.

Tiếp theo tự nhiên sẽ cẩn thận...

Hắn cũng không hy vọng chuyện như vậy phát sinh ở trên người mình, bị hai vị Nguyên đầu vây công đến chết, như vậy thì cũng quá thiệt thòi, chết quá ly phổ. "Hai người một nhóm, cũng có cái chiếu ứng lẫn nhau." "Chúng ta những người khác cũng mau chóng khôi phục thương thế, sau đó truy kích Lục Minh." "Lần này chúng ta nhất định phải đem hắn đánh giết!" "Phải trước khi hắn thôn phệ Phi Nguyên Đầu!" "Nếu không thì, xác suất giết chết hắn thực sự quá thấp!" Nguyên Tố Chúa Tể u u mở miệng nói.

Cưỡng bách cảm xúc của mình, không cần hãm nhập trong trạng thái trước đó.

Bắt đầu cẩn thận bị chiến quan vũ phương diện Lục Minh, Bàn Xí Nga.

Muốn mọi người mau chóng khôi phục, sau đó truy kích Lục Minh.

Nếu không thì, Lục Minh sẽ sấn cơ luyện hóa loại Nguyên đầu thứ ba.

Đến lúc đó Lục Minh, không thể nào nắm chắt!

Dù cho toàn bộ người ở cùng một chỗ, cũng tối đa cùng Lục Minh đối kháng, muốn truy sát Lục Minh, lại biến thành một chuyện không thực tế.

Đồng thời Nguyên Tố Chúa Tể cũng đang suy tư.

Lời Vô Hạn nói lúc đầu đích xác có một chút đạo lý.

Lịch sử không nên tái diễn, thủ đoạn trước đó không cách nào chế phục, nhắm vào Lục Minh thành công.

Nên đổi một biện pháp!

Nếu không thì, tuyệt đối không có khả năng giết chết Lục Minh, thậm chí sẽ bị Lục Minh tiếp tục "hí lộng", nhất định phải một lần nữa đổi phương lược!

Trong một phiến thế giới bình thường tại vô tận thế giới.

Lục Minh và Bàn Xí Nga hội tụ ở đây.

Khi xử lý Phi xong, bọn họ triệt ly hiện trường, sau đó trọng tụ ở nơi này, như vậy có thể né tránh các kẻ địch khác với xác suất lớn hơn. "Nguyên đầu của Phi, tôi và ông mỗi người một nửa đi." Lục Minh cầm Nguyên đầu thuộc về Phi.

Nhưng lần này Lục Minh đưa ra ý kiến không giống với trước đó.

Chương 318

Hắn sẽ không một mình một người thôn phệ Nguyên đầu của Phi.

Bàn Xí Nga cũng có thể tham dự.

Một người thôn phệ một nửa là được. "Có thể." Bàn Xí Nga cũng không cự tuyệt, bởi vì không có lý do cự tuyệt.

Không có ai sẽ cự tuyệt để bản thân biến thành mạnh hơn.

Trước đó cục thế bức bách.

Lại thêm Lục Minh đích xác cần Thiên Nguyên Đầu hoàn chỉnh.

Cho nên hắn mới độc tự một người thôn phệ Thiên Nguyên Đầu.

Nhưng hiện tại rõ ràng tình huống biến tốt, cộng hưởng mới là lựa chọn tốt nhất.

Nếu không tất nhiên sẽ "nội hồng". "Bọn họ và tôi thực lực càng ngày càng cường đại, sẽ làm bọn họ phát cuồng, tiếp theo tất nhiên sẽ càng khắc khổ tìm kiếm tôi, muốn cái mạng của tôi." Lục Minh nhìn về phía Bàn Xí Nga, nghiêm túc nói: "Tôi cần phải trở nên càng thêm cường đại, tốc độ phải nhanh, phải siêu hồ tưởng tượng." "Chỉ có như vậy tôi mới có thể hóa bị động thành chủ động!" Đây là cách nhìn của Lục Minh đối với cục thế tiếp theo.

Hắn cho rằng hắn và Bàn Xí Nga tiếp theo sẽ chịu sự truy sát.

Truy sát có cường độ viễn viễn siêu việt trước đó!

Bởi vì thực lực càng ngày càng mạnh.

Chuyện làm cũng càng ngày càng điên cuồng.

Khai Thiên Nguyên Đầu, Nguyên Tố Chúa Tể, Vô Hạn, Phi Hồng tuyệt đối sẽ không chỉ nhìn, tất nhiên cũng sẽ điên cuồng, siêu việt

trước đó.

Bởi vì Lục Minh không biết chuyện về phiến tuyệt địa kia. "Yên tâm được rồi, tình huống đối với chúng ta càng ngày càng tốt." "Thực lực hai người chúng ta cũng càng ngày càng mạnh." "Lại qua một đoạn tuế nguyệt, không cần bao lâu, tất cả có lẽ đều sẽ tương phản, do bọn họ đi săn thú tôi biến thành tôi đi săn thú bọn họ!" Bàn Xí Nga lãnh mạc mở miệng, trên người sát khí lẫm nhiên.

Hắn nói.

Bàn Xí Nga cảm thấy có thể phóng khí cách làm trước đó.

Nguyên bản tạo thành một cái liên minh khác.

Đi đối kháng Khai Thiên Nguyên Đầu, Nguyên Tố Chúa Tể.

Nhưng hiện tại, căn bản không cần thiết.

Bởi vì thực lực đang tăng trưởng theo một loại phương thức không thể tư nghị.

Tại dưới tình huống trưởng thành bạo tạc tính này.

Không cần bao lâu, đan đan dựa vào hai người bọn họ là có thể đối kháng nhiều kẻ địch như vậy, cho nên lại cần gì người khác giúp đỡ? "Mau chóng thôn phệ Nguyên đầu của Phi đi." "Sẽ để thực lực chúng ta càng ngày càng cường đại." Lục Minh gật đầu, cũng tán đồng cách nói này của Bàn Xí Nga.

Sau đó đem Nguyên đầu thuộc về Phi trong tay một phân thành hai.

Sau đó đem một phần trong đó giao cho Bàn Xí Nga.

Bàn Xí Nga cũng gật đầu, hân nhiên tiếp nhận một phần trong đó.

Khẩn tiếp theo hai người tại trong phiến thế giới này mỗi người tìm một góc.

Tại dưới tình huống xác bảo nhìn không thấy đối phương, đối phương lại nhìn không thấy tình huống của mình, bắt đầu luyện hóa một phần Nguyên đầu thuộc về mình.

Lục Minh cũng không nóng nảy biến hóa Nguyên đầu thuộc về Phi.

Bởi vì Lục Minh luyện hóa Thiên Nguyên Đầu trước đó.

Cũng chỉ bất quá mới luyện hóa một nửa tả hữu.

Lục Minh định luyện hóa Thiên Nguyên Đầu xong lại quản Nguyên đầu của Phi. "Nguyên đầu cũng không phải là tận cùng của một cỗ sức mạnh, có thể thử phát quật tiềm lực của nó, sẽ khiến sức mạnh trở nên càng thêm cường đại." Khi luyện hóa Thiên Nguyên Đầu.

Trong đầu Lục Minh có một số ý tưởng to gan.

Trước đó sau khi Lục Minh hoàn toàn nắm giữ tất cả Kiếm Đạo Nguyên Đầu.

Lục Minh vốn cho rằng đó là Kiếm Đạo Nguyên Đầu mạnh nhất, cũng là cuối cùng.

Nhưng ai có thể ngờ, cỗ lực lượng kia lại thăng hoa lần hai.

Biến thành càng thêm cường đại và đáng sợ.

Cho nên đủ để chứng minh, hiện giai đoạn nắm giữ Nguyên đầu chi lực cũng không phải sức mạnh cực đoan, có khả năng thuế biến và thăng hoa.

Tại sao không thử lại một lần nữa chứ?

Đợi sau khi Thiên Nguyên Đầu bị hoàn toàn luyện hóa thì thăng hoa.

Để nó thuế biến, siêu việt trước đó chứ!

Về phần để Kiếm Đạo Nguyên Đầu lại tiến hành thuế biến, thăng hoa...

Hiện giai đoạn Lục Minh cũng không có cách làm này.

Bởi vì hắn đã hoàn toàn nắm giữ Kiếm Đạo Nguyên Đầu.

Cũng đã để nó tiến hành một lần thuế biến, thăng hoa.

Lục Minh phi thường rõ ràng, trong thời gian ngắn không cách nào để Kiếm Đạo Nguyên Đầu lại tiến hành một lần thuế biến, cho nên tự nhiên sẽ không hạ công phu ở phía trên.

Đó chỉ là lãng phí thời gian của hắn mà thôi.

Nhưng Thiên Nguyên Đầu, Lục Minh có thể thử một phen.

Bởi vì hắn chưa có hoàn toàn nắm giữ.

Đối với Thiên Nguyên Đầu, hắn cũng là hoàn toàn không biết gì cả.

Có lẽ khi hoàn toàn luyện hóa Thiên Nguyên Đầu xong.

Vô số cảm ngộ dũng hiện ra trong lòng hắn.

Lại kết hợp các Nguyên đầu khác sẽ sinh ra cảm ngộ mới.

Sau đó khu sử Thiên Nguyên Đầu phát sinh thuế biến. "Mỗi một cái Nguyên đầu quả nhiên đều không giống nhau, sở ký tái, miêu thuật, nắm giữ sức mạnh quan hệ đến cực hạn của một con đường." Thời gian trôi qua, du du chi gian đã qua thật lâu.

Lục Minh ở một bên suy tư, một bên luyện hóa Thiên Nguyên Đầu.

Một ngày nọ, Lục Minh rốt cuộc hoàn toàn luyện hóa Thiên Nguyên Đầu.

Lục Minh trong chớp mắt kết thúc luyện hóa.

Mãnh liệt mở ra đôi mắt nguyên bản nhắm chặt.

Một cỗ khí tức đáng sợ dũng động bạo phát trên người hắn!

Nhưng cổ khí tức bạo phát này.

Khác biệt với lúc Lục Minh luyện hóa Kiếm Đạo Nguyên Đầu trước đó.

Khi đó Lục Minh bị kiếm khí đáng sợ hoàn nhiễu.

Giống như đế vương trong kiếm!

Ý chí phong mang tất lộ kia.

Dường như có thể đem tất cả đều xé đến phấn toái!

Nhưng hôm nay Lục Minh mang lại cho người ta cảm giác lại hư vô phiêu miểu, nhưng lại phảng phất chân thực tồn tại, giống như trích tiên ở trên chín tầng trời!

Cùng với trước đó hiện ra hai loại trạng thái đối lập.

Lục Minh cũng lấy đó cảm tri được: Mỗi một loại Nguyên đầu là một loại sức mạnh hoàn toàn khác biệt.

Tuy rằng Lục Minh trước đó rõ ràng tất cả.

Nhưng khi ý nghĩa chân chính hoàn chỉnh dung hợp hai loại Nguyên đầu xong.

Chương 319

Người trong cuộc mới thật sự có thể cảm ngộ tất cả.

Đó là một loại cảm giác đặc thù.

Phảng phất đang thuế biến trong kỳ tích, đang cảm ngộ những điều không thể tư nghị.

Đối với Nguyên đầu, đây cũng là một loại thể nghiệm toàn tân. "Đáng tiếc, tôi không có cách nào làm Thiên Nguyên Đầu thuế biến." "Vậy thì tiếp tục luyện hóa Nguyên đầu của Phi!" Sau khi luyện hóa xong Thiên Nguyên Đầu.

Lục Minh thử đi cảm ngộ Thiên Nguyên Đầu.

Chỉ tiếc là không có tác dụng, không cách nào làm Thiên Nguyên Đầu thuế biến.

Dù cho trong lòng hắn có cảm ngộ.

Chỉ tiếc tất cả là vô dụng.

Không cách nào thuế biến là không cách nào thuế biến, cưỡng ép khẳng định không hiện thực.

Cho nên Lục Minh định tiếp tục luyện hóa Nguyên đầu của Phi.

Dù sao thời gian cũng không thể lãng phí, Lục Minh trước mắt thiếu nhất là thời gian, không cách nào để Thiên Nguyên Đầu thôi biến, vậy thì luyện hóa Nguyên đầu của Phi là được rồi.

Chỉ là Lục Minh có chút buồn bực.

Bởi vì không giống với trước đó.

Tuy rằng rất nhanh Lục Minh đã giải trừ sự buồn bực trong lòng.

Bởi vì muốn để Nguyên đầu thuế biến là một chuyện phi thường khó khăn.

Nếu như có thể dễ dàng làm được, các Nguyên đầu khác đã sớm làm.

Lại há có thể vẫn luôn bị một mình hắn ngộ ra?

Không cách nào dễ dàng làm được mới là bình thường nhất, không cần đi củ kết.

Sở dĩ Lục Minh dồn toàn tâm toàn ý vào việc luyện hóa Phi Chi Nguyên Đầu, là bởi vì quá trình này so với lần đầu tiên hắn luyện hóa Kiếm Đạo Nguyên Đầu thì thuận lợi hơn không biết bao nhiêu lần.

Lần trước, Lục Minh luyện hóa Kiếm Đạo Nguyên Đầu sở dĩ khó khăn là vì bên trong đó vẫn còn Kiếm Đạo Chúa Tể.

Tàn niệm của gã chưa hoàn toàn tan biến, Lục Minh muốn thay thế gã thì quá trình tự nhiên gian nan.

Hơn nữa Kiếm Đạo Nguyên Đầu là một Nguyên Đầu hoàn chỉnh, lại thêm chủ nhân cũ có địch ý với Lục Minh, cộng với những sự việc xảy ra trong đoạn tuế nguyệt đó, nên mới khó khăn và lãng phí không ít thời gian.

Nhưng khi Lục Minh luyện hóa Phi Chi Nguyên Đầu thì lại vô cùng thuận lợi.

Thứ nhất, Phi Chi Nguyên Đầu không hoàn chỉnh, chỉ có một nửa.

Thứ hai, Lục Minh lúc này đã sở hữu hai loại Nguyên Đầu lực, thực lực đã vô cùng cường đại.

Dùng sức mạnh đó đi luyện hóa một nửa cái Nguyên Đầu, tự nhiên nhẹ nhàng hơn rất nhiều.

Tốc độ luyện hóa của Lục Minh cũng vì thế mà cực nhanh.

Khi Lục Minh toàn tâm toàn ý đầu nhập vào việc luyện hóa, thời gian trôi qua, tính ra mới chỉ mười mấy ngày, hắn đã đem một nửa Phi Chi Nguyên Đầu kia luyện hóa xong.

Giờ phút này, Lục Minh đã sở hữu sức mạnh của hai cái rưỡi Nguyên Đầu!

Thực lực vô cùng cường đại và đáng sợ, vượt xa trước kia! "Khoảng cách để trở thành thợ săn vẫn cần thêm chút thời gian." "Nhưng sẽ không lâu đâu, mọi thứ đều sẽ đảo chiều." Sau khi luyện hóa xong Phi Chi Nguyên Đầu, Lục Minh ngồi ở một góc trong thế giới bình phàm, lẩm bẩm tự nói.

Hắn có thể cảm nhận được sức mạnh sung mãn vô cùng trong cơ thể.

Lục Minh tự tin rằng nếu đấu tay đôi với cấp bậc Đa Nguyên, dù cho Bàn Xí Nga là chủng loại Đa Nguyên thập phần cường đại, hắn cũng có thể dễ dàng đánh bại đối phương.

Hắn có thể áp chế, khiến đối phương gần như không còn sức phản kháng.

Giết chết Bàn Xí Nga cũng không phải là chuyện khó, dù đối phương thực lực không yếu, thủ đoạn lại nhiều, năng lực bảo mệnh phải nói là nhất tuyệt.

Tuy nhiên, Lục Minh vẫn có nhận thức rõ ràng về bản thân.

Kẻ địch không chỉ có một, hai vị Nguyên Đầu.

Đó là một liên minh ngắn hạn.

Khi thực lực bọn chúng càng mạnh, mối liên hệ trong liên minh cũng càng chặt chẽ.

Giờ phút này mà dùng tư thái chính diện đối kháng với cả liên

minh đó thì đúng là si tâm vọng tưởng.

Đối thủ cũng không phải dạng vừa, nhân thủ lại đông.

Lục Minh chỉ có thể trở nên mạnh hơn nữa mới có thể đối đầu trực diện.

Nhưng nhờ việc nắm giữ hai cái rưỡi Nguyên Đầu lực, Lục Minh biết mình không cần phải chật vật như trước nữa.

Bởi vì hắn đã mạnh hơn rồi.

Huống chi Lục Minh cũng không phải đơn độc chiến đấu, hắn còn có đồng bạn là Bàn Xí Nga.

Thực lực của Bàn Xí Nga cũng không yếu, y đã thôn phệ một tôn Hỗn Độn Thần Ma, cộng thêm việc cũng luyện hóa một nửa Phi Chi Nguyên Đầu.

Tuy so với việc Lục Minh hoàn toàn nắm giữ hai cái rưỡi Nguyên Đầu thì có hơi yếu hơn một chút, nhưng nhìn chung cũng chẳng yếu đi đâu được, vẫn vô cùng cường đại.

Một mình y đối kháng với hai vị Nguyên Đầu là hoàn toàn không thành vấn đề!

Miễn là đối thủ không phải dạng như Khai Thiên Nguyên Đầu hay Nguyên Tổ Chúa Tể.

Dù sao hai kẻ đó thực lực cũng vô cùng kinh khủng, đều là những kẻ nổi bật, xếp hàng đầu trong giới Nguyên Đầu. "Vẫn chưa luyện hóa xong sao?" Sau khi luyện hóa xong phần của mình và suy tư một chút, Lục Minh bắt đầu tìm kiếm Bàn Xí Nga.

Dù sao chuyện cần làm đều đã làm xong, cần phải thương lượng xem tiếp theo nên làm gì.

Ví dụ như báo thù...

đi săn giết Nguyên Đầu!

Ngay khi Lục Minh tìm kiếm, Bàn Xí Nga liền có cảm ứng, chủ động hiện thân chạm mặt Lục Minh.

Sau đó Lục Minh nhìn qua liền có chút ngớ người, bởi vì hắn phát hiện khí tức của Bàn Xí Nga cũng không tăng trưởng bao nhiêu.

Có vẻ như y chưa hoàn toàn luyện hóa Phi Chi Nguyên Đầu, tối đa chỉ mới luyện hóa được một nửa số đó, thậm chí còn ít hơn.

Thấy Lục Minh kinh ngạc thốt lên, Bàn Xí Nga biết hắn chê tốc độ mình quá chậm.

Trong mắt Lục Minh, chuyện này phi thường không hợp lẽ thường. "Ngươi tưởng ai cũng giống như ngươi sao?" "Luyện hóa Nguyên Đầu đâu phải chuyện có thể làm xong trong mấy ngày!" "Ta đã dốc toàn lực đi luyện hóa, thậm chí động dụng cả trận pháp đặc thù để thay đổi dòng chảy thời gian trong khu vực, nhưng dù vậy, hiện tại ta cũng mới chỉ luyện hóa được khoảng 20% của nửa cái Nguyên Đầu đó thôi, đâu có như ngươi đã luyện hóa hoàn toàn!" Bàn Xí Nga liếc Lục Minh một cái, bất lực mở miệng. "..." Nghe Bàn Xí Nga than thở, Lục Minh không biết nên nói gì. "Vậy tiếp tục chứ?" Cuối cùng Lục Minh hỏi một câu. "Ngươi tìm ta là định thương lượng cách đối phó Khai Thiên Nguyên Đầu đúng không?

Như hiện nay thực lực của ngươi mạnh đến mức nào rồi?" Bàn Xí Nga lại không vội tiếp tục luyện hóa, y muốn bàn bạc với Lục Minh một chút.

Y nhìn về phía Lục Minh, nghiêm túc nói: "Ta muốn nghe lời nói thật!" "Có sao nói vậy, tôi hình như không có lý do gì để lừa gạt cả." Lục Minh liếc Bàn Xí Nga, đáp: "Thực lực của tôi hiện nay rất mạnh.

Nếu chỉ nói về chiến đấu, tôi có thể một lần đánh với bốn, năm vị

Nguyên Đầu.

Nhưng đối mặt với nhiều kẻ địch như vậy, tôi chỉ có thể duy trì đối kháng, muốn giết chết bọn chúng là không thể." "Nhưng nếu số lượng đối thủ giữ ở mức hai người, tôi có thể thử giết chết một trong số đó, thậm chí là cả hai.

Ừm, tôi đang tính là những Nguyên Đầu có thực lực bình thường, kiểu như Phi Chi Nguyên Đầu ấy." Lục Minh nghiêm túc suy nghĩ rồi đưa ra đáp án.

Bàn Xí Nga nghe xong thì trợn mắt há mồm.

Tuy biết Lục Minh thực lực cường đại, trong lòng đại khái cũng có dự tính, nhưng không ngờ Lục Minh lại mạnh đến mức này.

Thậm chí còn thốt ra những lời ngông cuồng như vậy!

Trong mắt Bàn Xí Nga, Lục Minh là kẻ thực sự cầu thị, nên không có lý do gì để nói khoác.

Nhưng dù vậy, Bàn Xí Nga vẫn cảm thấy Lục Minh quá khoa trương.

Vì theo lời Lục Minh nói, chiến lực của hắn quá mức kinh khủng!

Khoảng cách thực lực giữa y và Lục Minh cũng đã bị kéo giãn ra rất nhiều!

Chương 320

"Thực lực đều đã lợi hại như vậy rồi sao?" Bàn Xí Nga thở dài một hơi.

Tốc độ thăng tiến của Lục Minh quá nhanh khiến trong lòng y có áp lực nặng nề.

Lục Minh ban đầu còn không bằng y, cần y che chở.

Nhưng theo thời gian trôi qua, Lục Minh càng ngày càng mạnh.

Hiện tại không những không cần che chở, mà thậm chí có thể quay lại bảo kê y!

Bởi vì thực lực của y đã không bằng Lục Minh, đã bị Lục Minh vượt qua! "Tôi cảm thấy vẫn chưa đủ tốt.

Nếu có thể cho tôi thêm thời gian..." "Tôi cảm thấy chiến đấu lực của mình còn có thể mạnh hơn, còn có thể đề thăng!" Nghe Bàn Xí Nga nói, Lục Minh suy nghĩ rồi đáp.

Chiến đấu lực của hắn vẫn có thể tăng trưởng.

Hắn vừa mới hoàn toàn nắm giữ Thiên Nguyên Đầu cùng một nửa Phi Chi Nguyên Đầu.

Tuy không thể khiến hai thứ này thuế biến ngay, nhưng có thể khai quật tiềm năng của chúng.

Chỉ cần thêm chút thời gian...

Lục Minh cảm thấy sức mạnh từ hai loại Nguyên Đầu này đều sẽ tăng thêm một bậc!

Nghe Lục Minh nói vậy, Bàn Xí Nga lại thở dài.

Trong lòng y buồn bực đến cực điểm.

Bởi vì biểu hiện của Lục Minh quá nghịch thiên, so với Lục Minh, y cảm giác chênh lệch quá lớn, gần như trời và đất.

Trước kia y còn dắc chí vì gần đây mình thăng tiến kinh người, so với ức vạn năm tuế nguyệt trước kia đều không thể bì kịp.

Nhưng so với Lục Minh... biểu hiện của y thực sự lạp khạp (kém cỏi), thực sự mất mặt! "Chiến lực của ngươi đã mạnh mẽ như vậy rồi." "Ta cảm thấy có thể làm thế này." "Thời gian tới ta không thể giúp đỡ ngươi vì ta cần luyện hóa Phi Chi Nguyên Đầu, nhưng ngươi có thể chọn cách du kích để truy sát những tên Nguyên Đầu kia." "Bọn chúng tổng sẽ có lúc tách ra, không thể lúc nào cũng tụ tập một chỗ." Bàn Xí Nga nghiêm túc nhìn Lục Minh.

Lục Minh có tư bản để hành động đơn độc.

Thực lực hắn quá mạnh!

Một người có thể so với bốn, năm vị Nguyên Đầu, sức mạnh đáng sợ.

Lục Minh độc hành phục kích vài tên Nguyên Đầu, xác suất thành công là cực cao.

Bởi vì đám kẻ địch kia đại khái đều không biết hiện nay chiến đấu lực của Lục Minh đã cường đại đến mức độ nào, quả thực là ly kỳ. "Làm như vậy đúng là không sai." Nghe Bàn Xí Nga nói, Lục Minh gật đầu.

Cách này không tồi, Lục Minh cũng không cần gánh vác quá nhiều rủi ro, chỉ cần quản tốt bản thân là được. "Ngươi cứ luyện hóa Phi Chi Nguyên Đầu đi, tiến độ có thể đẩy nhanh một chút, đây là chuyện nhỏ, đừng lãng phí quá nhiều thời gian vào nó." "Tiếp theo tôi sẽ hành động một mình." "Nhưng nếu gặp phải chuyện ngoài ý muốn, tôi cũng sẽ triệu hoán ngươi." "Đến lúc đó ngươi phải chi viện đấy." Lục

Minh nghiêm túc nhìn về phía Bàn Xí Nga.

Bàn Xí Nga tự nhiên gật đầu, y sẽ không từ chối. "Đúng rồi, gần đây ngươi cũng phải cẩn thận một chút." "Kẻ địch của ta không chỉ có đám Nguyên Đầu đang truy sát ta đâu." "Những Nguyên Đầu khác, Đa Nguyên khác ta cũng phải cẩn thận ứng đối." Bàn Xí Nga nhìn Lục Minh, bỗng nhiên nhắc nhở. "Trước đó ta đã phá hoại quy tắc không nên phá hoại, tiếp theo ta có lẽ sẽ bị nhắm vào, có vài kẻ cường đại hẳn là đã cảnh tỉnh." "Không thể để thuyền lật trong mương, trúng kế được!" Bàn Xí Nga nghiêm túc nói.

Lục Minh nghe xong thì ngẩn ra, rồi gật đầu.

Về điểm này, trước đó hắn không để ý lắm, nhưng hiện tại đúng là cần lưu tâm.

Nếu không, rủi mà bị gài bẫy thì xong đời.

Nhưng Lục Minh cũng chỉ để ý chuyện này một chút thôi.

Hắn không đánh giá quá cao, nhưng cũng sẽ không coi thường kẻ địch.

Chiến đấu lực của hắn giờ cường hãn đến mức ly kỳ.

Nếu thực sự có mấy tên "người qua đường" chán sống chủ động tìm tới cửa, Lục Minh cũng sẽ không tha, sẽ đánh giết hết.

Lúc đó kẻ địch trở thành dưỡng phân, Lục Minh sẽ càng trở nên mạnh hơn.

Đây là một vòng tuần hoàn lương tính!

Thậm chí nghe Bàn Xí Nga nói vậy, Lục Minh còn ẩn ẩn mong chờ.

Bởi vì đám kẻ địch của Lục Minh và Bàn Xí Nga dần dần đã quen thuộc với hai người.

Bọn chúng thiên về tác chiến quần thể, không hành động đơn độc vì biết Lục Minh và Bàn Xí Nga nguy hiểm, khó bị giết chết.

Nhưng nếu giết không được Lục Minh thì tự nhiên cũng không thu được lợi ích, không thôn phệ được Nguyên Đầu lực.

Nếu có người qua đường xen vào...

Lục Minh cảm thấy thực lực có lẽ sẽ đón nhận một đợt thăng tiến cực lớn!

Tuy Lục Minh biết mình giờ đã đủ mạnh, nhưng hắn cảm thấy mạnh thêm chút nữa thì càng tốt chứ sao!

Ai lại chê mình quá mạnh?

Chỉ có người ta chê thực lực quá yếu thôi! "Thực ra tôi cũng không cần lúc nào cũng nghĩ cách săn giết Nguyên Đầu, Đa Nguyên để thôn phệ tất cả, bởi vì bản thân tôi đã nắm giữ một loại Nguyên Đầu lực, chỉ là nó quá yếu nhỏ, chưa hình thành một Nguyên Đầu hoàn chỉnh." "Đó là chuyện trước kia!" "Hiện nay tôi đã đủ mạnh mẽ, có lẽ có thể thử hoàn thiện nó!" Lục Minh đang suy tư cách để mạnh lên.

Bỗng nhiên, hắn nhớ tới một loại sức mạnh từng nắm giữ: Lượng Tử Ma Chủ!

Nó được thuế biến từ dị năng cấp Vô Thượng.

Một loại hình mẫu sơ khai của Nguyên Đầu, chính xác là một hạt giống Nguyên Đầu.

Nếu bồi dưỡng tốt, đợi nó thuế biến đến trình độ nhất định, đó cũng sẽ là một Nguyên Đầu đáng sợ.

Lục Minh cảm thấy có thể thử bồi dưỡng.

Trước kia Lục Minh không làm vậy vì không đủ thực lực, vả lại bồi dưỡng ra một Nguyên Đầu cần lãng phí thời gian và tinh lực cực

lớn.

Nhưng hiện tại đã khác, Lục Minh nắm giữ hai cái rưỡi Nguyên Đầu, thực lực cường đại.

Dưới điều kiện tiên quyết này, việc khó khăn đối với Lục Minh trước kia giờ đã không còn khó nữa.

Hắn có thể bồi dưỡng ra một cái Nguyên Đầu hoàn toàn mới trong thời gian cực ngắn!

Đương nhiên, đó là trong tình huống lý tưởng.

Dù sao bồi dưỡng ra Nguyên Đầu hoàn toàn mới... hầu như có thể gọi là chuyện tiền cổ vô nhân (xưa nay chưa từng có)!

Lục Minh cũng không nắm chắc mười phần, tối đa chỉ là thử xem!

Dù sao rảnh rỗi cũng là rảnh rỗi, Lục Minh cảm thấy có thể làm thử.

Vạn nhất thành công, Lục Minh lãi to.

Lúc đó thực lực của hắn tất nhiên sẽ mạnh đến mức không thể tư nghị.

Bởi vì nếu Lục Minh hoàn thiện Lượng Tử Ma Chủ, bản thân sở hữu ba cái rưỡi Nguyên Đầu lực... sẽ mạnh vượt xa hiện tại!

Như hiện nay, hắn gần như đã là Nguyên Đầu mạnh nhất trong ghi chép lịch sử, nắm giữ hai cái rưỡi Nguyên Đầu lực!

Một khi nắm giữ ba cái rưỡi...

Lục Minh cảm thấy lúc đó dù đối mặt với mười mấy vị Nguyên Đầu cũng không phải không có lực đánh một trận!

Không nói là giết sạch toàn bộ, nhưng ít nhất có thể đánh!

Có thể nhẹ nhàng rút lui! ...

Lục Minh rời khỏi mảnh thế giới bình phàm kia.

Hắn bước qua các chiều không gian, đi lại trong vũ trụ tinh hà hạo hãn vô ngần.

Chương 321

Từng ngôi sao lớn sáng chói, sức mạnh bồng bột vượng thịnh nở rộ trong vũ trụ.

Vũ trụ nhìn bề ngoài thì cô tịch, không chút sinh cơ, nhưng thực tế đó chỉ là biểu tượng mà thôi.

Sức mạnh đỉnh tiêm đáng sợ... kẻ yếu không xứng được nhìn thấy! "Thôi diễn Lượng Tử Ma Chủ, tận khả năng hoàn thiện nó thành Nguyên Đầu hoàn chỉnh, sau đó...

Tại sao nơi đó lại có lượng lớn Nguyên Đầu?" Lục Minh tiến bước trong vũ trụ.

Sau khi rời khỏi thế giới bình phàm kia, hắn vẫn đang suy tư một số việc.

Ví dụ như làm thế nào để diễn hóa Lượng Tử Ma Chủ một cách hoàn mỹ.

Đây là một chuyện khó, đủ để Lục Minh phân tâm suy nghĩ, thôi diễn.

Đồng thời Lục Minh cũng có chút kinh ngạc, vì trong cảm tri của hắn, hắn phát giác được một lượng lớn khí tức Nguyên Đầu đang dũng mãnh lao về một hướng.

Đó là trung tâm của tất cả thế giới: Thông Thiên Thế Giới.

Nơi này Lục Minh biết rõ.

Số lượng Nguyên Đầu ở đó cao hơn những nơi khác... nhưng dù vậy cũng không cần khoa trương đến thế chứ?

Bởi vì Lục Minh phát giác được lượng lớn khí tức Nguyên Đầu ở

hướng đó.

Thế nào là lượng lớn?

Không phải vài vị, mười mấy vị, mà thậm chí là hai mươi, ba mươi vị! "Vì sao lại đi Thông Thiên Thế Giới?" Trong đầu Lục Minh hiện lên một nghi vấn. "Chẳng lẽ do trước đó ta phá hoại quy tắc, cộng thêm những việc ta làm quá mức điên cuồng, nên Khai Thiên Nguyên Đầu đã triệu tập chúng Nguyên Đầu, định tiến hành đả kích ta?

Đem địa điểm định tại Thông Thiên Thế Giới?" "Liệu có khả năng này không?

Mạo muội đoán thì xác suất không thấp!" Bên phía Thông Thiên Thế Giới hội tụ lượng lớn Nguyên Đầu.

Lục Minh đang suy tư lý do.

Theo bản năng, Lục Minh nghĩ về hướng xấu nhất: Liệu có phải Khai Thiên Nguyên Đầu đang triệu tập chúng Nguyên Đầu, hội tụ lại để nhắm vào hắn?

Dù sao xác suất này cũng không thấp, ngược lại là cực cao.

Nếu không thì vì sự tình gì mà dẫn đến lượng lớn Nguyên Đầu hối hả tụ về hướng đó? "Nếu là như vậy thì nhất định phải chuẩn bị sớm." Hiện nay Lục Minh nắm giữ hai cái rưỡi Nguyên Đầu lực, rất cường đại.

Nhưng dù vậy, Lục Minh cũng không có tự tin đối đầu chính diện với Khai Thiên Nguyên Đầu.

Hắn vẫn kém một chút, cần trở nên mạnh mẽ hơn.

Hiện tại hắn chỉ là không bị động như trước, có thể chủ động hơn chút.

Nhưng nếu thế lực bên phía Khai Thiên Nguyên Đầu càng thêm mạnh, ưu thế Lục Minh vừa chiếm được sẽ khoảnh khắc tan thành mây khói.

Lục Minh không hề muốn nhìn thấy màn này.

Đương nhiên, Lục Minh cũng không thể xác định suy nghĩ của mình là đúng.

Nhỡ đâu có khả năng khác thì sao?

Hoặc là gần đây xảy ra một chuyện quan trọng đối với tất cả Nguyên Đầu! "Đi xem thử đi, hơi đê điều một chút." "Gặp kẻ không có mắt thì vừa vặn lấy ra để tăng cường thực lực cho ta." Lục Minh cuối cùng đưa ra lựa chọn, hắn muốn đích thân đi xem thử.

Chỉ có như vậy Lục Minh mới xác định được kết quả cuối cùng.

Tuy nhiên cả quá trình Lục Minh sẽ rất cẩn thận, vì một khi phán đoán ban đầu là chính xác, nếu bại lộ trong mắt đám đông thì sẽ rất nguy hiểm.

Bởi vì xác suất lớn là sẽ phải đối mặt với sự vây giết!

Nguyên Đầu cũng không đơn giản, nhất là khi chúng tụ tập lại một chỗ.

Lục Minh tuy cảm thấy xác suất "lật thuyền trong mương" không lớn, nhưng ngộ nhỡ thì sao?

Nếu thật sự đi đến bước đó, Lục Minh sợ là có tâm muốn khóc cũng không kịp!

Cho nên Lục Minh chọn cách đê điều tiến về Thông Thiên Thế Giới.

Hắn che giấu thân phận, thậm chí cải trang thay dạng, duy trì thực lực ở mức Vũ Trụ cấp, tiến về phía đó.

Thời gian trôi đi, ước chừng hơn một tháng sau.

Lục Minh đã tới đích.

Hắn không trực tiếp vào Thông Thiên Thế Giới mà dọc đường nghe ngóng tin tức xem vì sao chúng Nguyên Đầu lại hội tụ tại đó.

Bởi vì nếu biết trước đáp án thì sẽ không bị động.

Nhưng Lục Minh lại không thuận lợi biết được mọi chuyện, vì lần này công tác bảo mật của các Nguyên Đầu làm phi thường tốt. "Thực sự là nhắm vào ta sao?" "Nếu nhắm vào ta thì động tác không đến mức lớn như vậy chứ?" Bởi vì mọi sự diễn ra khiến trong lòng Lục Minh nghi hoặc.

Biện pháp bảo mật làm quá tốt.

Lục Minh cảm thấy dù thực lực hắn mạnh, nhưng đối mặt với tình huống hơn ba mươi vị Nguyên Đầu đồng thời ra tay thì cũng hoàn toàn không có lực đề kháng.

Nếu thực sự nhắm vào hắn, có cần ẩn giấu sâu như vậy không?

Với năng lực thám thính của hắn mà một chút tin tức cũng không biết! "Dù có không liên quan đến ta thì cũng liên quan đến một sự kiện tày trời." "Có thể biết được tin tức chuẩn xác thì đối với ta chỉ có lợi." Đến Thông Thiên Thế Giới, đăng lâm Thông Thiên Đại Lục.

Lục Minh dự định đi tới ngọn núi cao nhất thế giới này, vào trong thần điện để nghe lén tin tức.

Hắn tò mò vì sao chúng Nguyên Đầu hội tụ tại đây.

Dù không liên quan đến hắn, nhưng nhiều Nguyên Đầu tụ tập như vậy tất nhiên là đại sự vô cùng quan trọng.

Đối với Lục Minh, biết được tất nhiên là chuyện tốt.

Chỉ có như vậy mới có thể sớm đề phòng cho những việc tiếp

theo.

Hoặc là... quan hệ đến một hồi cơ duyên kinh người! "Nhưng ta phải cẩn thận một chút.

Vạn nhất bị phát hiện ở đây thì không xong đâu." Đi trên Thông Thiên Đại Lộ, Lục Minh tỏ ra khá cẩn trọng.

Trước đó đi trong vũ trụ hay trên đại lục này, Lục Minh chưa gặp sự cố gì vì bề ngoài hắn triển lộ thực lực cường đại, không ai dám kiếm chuyện.

Cũng không có Nguyên Đầu nào dò xét ra thực lực thật sự của Lục Minh để phục kích, săn giết hắn.

Nhưng không vì thế mà Lục Minh lơ là.

Nhất là khi Lục Minh đã lên đến Thông Thiên Đại Lục.

Hắn cảm giác rõ ràng được hơn ba mươi luồng khí tức Nguyên Đầu.

Hầu như tất cả Nguyên Đầu đều hội tụ.

Tuy phần lớn không phải bản thể mà là phân thân, hóa thân đi lại bên ngoài, nhưng vẫn có chiến lực đáng sợ.

Lục Minh biết một khi bại lộ ở đây thì tuyệt đối không phải chuyện tốt.

Nếu không có thủ đoạn kinh người để lập tức đào tẩu, một khi bị phát hiện thì gần như trực diện cái chết!

Bởi vì trong hơn ba mươi vị Nguyên Đầu kia, mười mấy vị là kẻ địch sẽ ra tay với hắn, những kẻ khác có lẽ cũng sẽ thuận thế xuất kích.

Bởi vì nếu có thể giải quyết được kẻ phá vỡ sự cân bằng Nguyên Đầu hiện nay, sẽ không ai từ chối.

Đại khái đều sẽ thêm dầu vào lửa!

Đối mặt với đội hình khủng khiếp như vậy xuất kích, với thực lực Lục Minh hiện giờ hoàn toàn không kháng cự nổi!

Chương 322

Tuyệt đối sẽ bị miêu sát trong nháy mắt, ngã xuống tại đây!

Cho nên Lục Minh tiếp theo càng thêm cẩn thận, dốc toàn lực ẩn giấu thực lực, vì một khi bị phát hiện sẽ lâm vào nguy cơ sinh tử.

Trong tình huống đó, Lục Minh cũng từ từ tiếp cận thần điện.

Thật khéo làm sao, giờ phút này trong thần điện, lượng lớn Nguyên Đầu hội tụ cũng đang bàn bạc chuyện quan trọng.

Có liên quan đến tin tức mà Khai Thiên Nguyên Đầu truyền ra trước đó!

Tuy đó chỉ là một phỏng đoán, nhưng chỉ bằng một phỏng đoán này cũng đủ khiến tất cả Nguyên Đầu hội tụ.

Dù sao chuyện cũng liên quan đến "Vị Đó"! "Các ngươi cảm thấy thực sự có khả năng là vị đó sao?" "Năm xưa, ta đã giết chết hắn, chia cắt sức mạnh của hắn, hóa làm của riêng, khi đó hắn chết không thể chết hơn được nữa...

Các ngươi cảm thấy hắn thực sự còn sống sao?" "Nếu còn sống, vì sao không tìm ngã báo thù chứ?" Bên trong đại điện kim bích huy hoàng.

Tất cả Nguyên Đầu đều đã an tọa, mỗi người một vẻ.

Có người trên thân nở rộ quang huy chói mắt, khí tức bành trướng như tiên thần.

Có người ma diễm ngập trời, đen kịt một mảng, cảm giác như vừa bò ra từ địa ngục.

Có người càng đáng sợ kinh người, trên thân tắm đẫm máu tươi,

trên áo giáp đều có tinh hồng chi khí, thậm chí khí tức cũng phi thường bất ổn.

Rõ ràng là vừa trải qua một trận đại chiến đáng sợ!

Thông qua máu tươi trên người hắn có thể phán đoán, hắn vừa giao thủ với một cường giả cấp bậc Đa Nguyên!

Thậm chí đại khái là đã chém giết đối phương, nếu không trên người hắn sẽ không tắm đẫm lượng lớn máu của cường giả thuần túy như vậy.

Nếu là Lục Minh, tất nhiên sẽ lập tức nhận ra.

Bởi vì đó là Địa Ngục Nguyên Đầu!

Hắn vừa trải qua một trận ác chiến đáng sợ và giết chết đối thủ, đó là một vị Nguyên Đầu... hắn đã trực tiếp thôn phệ đối phương!

Giờ phút này nhìn hắn tàn bạo vô cùng, khác hẳn trước kia.

Trong đoạn tuế nguyệt này hắn cũng đã trải qua không ít chuyện!

Những lời vừa rồi cũng là do hắn nói.

Hắn đưa ra nghi vấn, cho rằng mọi chuyện đều không thể nào.

Nếu vị đó còn sống, vì sao không tìm hắn gây phiền phức?

Một vị Nguyên Đầu như thần như ma gật đầu.

Ý kiến tương tự, nếu vị đó còn sống, vì sao không tìm bọn họ gây phiền phức?

Kẻ địch năm xưa giờ đang nắm giữ sức mạnh của hắn.

Theo như Khai Thiên Nguyên Đầu nói trước đó, vị đó thực lực đáng sợ...

Dù sao trước đó trong nháy mắt đã đánh thương hắn, thậm chí trực tiếp xử đẹp Phượng (một vị Nguyên Đầu khác).

Đối phương rõ ràng có thực lực tìm bọn họ gây phiền phức.

Có lý do gì mà không làm vậy chứ? "Chỉ là suy đoán của ta thôi, dù sao trên người kẻ đó có khí tức khiến ta quen thuộc.

Nhưng đây không phải cảm giác của cá nhân ta, để đề phòng vạn nhất ta mới đặc biệt triệu tập mọi người, làm rõ mọi chuyện." Nghe mọi người nói, Khai Thiên Nguyên Đầu nhíu mày, mở miệng: "Nếu không tin thì có thể rời đi!" "Ta không cần các ngươi tin, ta chỉ đem chuyện này nói cho các ngươi, cụ thể muốn làm thế nào thì cứ đi xem thử..." "Đó là lựa chọn của các ngươi!

Có quan hệ gì với ta đâu?" Giờ phút này Khai Thiên Nguyên Đầu tỏ ra rất bá đạo.

Hắn cũng có lý do để bá đạo.

Dù sao lần này triệu tập tất cả Nguyên Đầu, mục đích không phải vì bản thân hắn, mà là đặc biệt đem chuyện này truyền đạt cho những người khác.

Chuyện của tất cả mọi người chứ không phải chuyện của một mình hắn!

Người khác tin cũng tốt!

Không tin cũng được!

Khai Thiên Nguyên Đầu vừa nói vừa nhìn về phía Địa Ngục Nguyên Đầu.

Hắn lại lên tiếng, không nói lời thừa thãi: "Trước đó bởi vì một số chuyện, ta có cảm xúc phẫn nộ với một vài người, nhưng chuyện này đừng lôi ta vào, hiểu không?" "Nếu không ta có thể thử giao thủ một phen!" "Xem xem thực lực ngươi mạnh hay thực lực ta mạnh!" Giờ phút này Khai Thiên Nguyên Đầu tỏ ra vô cùng bá đạo.

Nghe hắn nói vậy, có người không lên tiếng nữa.

Ít nhất là Địa Ngục Nguyên Đầu không nói gì thêm.

Dù sao Khai Thiên Nguyên Đầu vừa rồi đã trần trụi uy hiếp, Địa Ngục Nguyên Đầu biết rõ trạng thái hiện nay của mình không tốt, không nên chạm vào mũi nhọn của hắn.

Nhưng Địa Ngục Nguyên Đầu không nói, không đại biểu người khác không nói.

Một vị thực lực phi thường cường đại, thuộc hàng cự đầu trong giới Nguyên Đầu, xếp hạng rất cao, đại biểu cho tất cả hỗn loạn và hòa bình: Bình Hành Chủ Thần mở miệng.

Hắn nhìn Khai Thiên Nguyên Đầu, mày nhíu chặt: "Tính khí ngươi thật lớn, vừa rồi thậm chí còn xuất ngôn uy hiếp..." "Ta cũng không cảm thấy Địa Ngục nói sai điều gì!" "Trong phạm vi hợp lý đưa ra một số dị nghị là bình thường!" "Là chuyện của ta, cũng là chuyện của ngươi!" "Mọi người tụ họp lại một chỗ, mục đích là để giải quyết sự tình, không phải để tạo ra thêm sự tình, hiểu chưa?" Bình Hành Chủ Thần mở miệng khiến Khai Thiên Nguyên Đầu á khẩu không trả lời được.

Hắn có thể nổi nóng với Địa Ngục Nguyên Đầu, lên tiếng uy hiếp, thậm chí dẫn dụ đánh một trận để phát tiết lửa giận.

Nhưng không có nghĩa là hắn có thể làm thế với Bình Hành Chủ Thần.

Bởi vì kẻ này thực lực quá mạnh.

Nắm giữ một cái rưỡi Nguyên Đầu lực, có thể một hơi đánh chính diện với năm, sáu vị Nguyên Đầu, thậm chí có thể nhẹ nhàng rời đi.

Hơn nữa Bình Hành Chủ Thần vì duyên cớ Nguyên Đầu bản thân nắm giữ nên thường giúp đỡ một số Nguyên Đầu khác, quan hệ với

đại bộ phận rất tốt.

Có não bị bệnh mới đi đắc tội đối phương?

Cho nên Khai Thiên Nguyên Đầu im lặng.

Vì đó mới là lựa chọn tốt nhất lúc này. "Có người là có giang hồ, dù mạnh đến đâu cũng không ngoại lệ!" Lục Minh nấp quanh thần điện, bắt đầu nghe lén.

Nghe cuộc đối thoại và sự im lặng của một số người, Lục Minh có chút cười nhạo, vì cảnh vừa rồi trông quá phàm tục.

Ai bảo cao cao tại thượng, nắm giữ vô số quyền hành Nguyên Đầu thì không có chuyện bè phái?

Bắt nạt kẻ yếu, sợ hãi kẻ mạnh là chuyện ở đâu cũng có! "Tiếp tục bàn luận đi, đừng làm nội bộ lục đục nữa." "Chuyện này rất quan trọng, tất cả mọi người đều hiểu!" "Giải quyết xong việc này rồi muốn làm gì thì làm!" "Trước mắt cứ từng người một thành thật chút đi." Lại thêm một vị tồn tại cường hãn trong giới Nguyên Đầu mở miệng.

Hắn cũng mạnh ngang ngửa Bình Hành Chủ Thần, chỉ là thực lực càng thêm bạo ngược một chút.

Hắn khác biệt với đại bộ phận Nguyên Đầu giữ hình dáng nhân loại.

Hắn rất đặc thù.

Ngồi ngay ngắn tại vị trí, nhìn qua giống như một dải tinh hà thu nhỏ sáng chói, từng ngôi sao thiểm diệu vận hành theo phương thức kỳ lạ.

Hắn là Tinh Thần Chân Thần.

Bản thể là một vùng tinh hệ hạo hãn vô ngần!

Tiềm lực của hắn cực đại, hiện nay chỉ nắm giữ một loại Nguyên Đầu nhưng có thể đánh ngang tay với sáu, bảy vị Nguyên Đầu bình thường!

Là đánh chính diện hẳn hoi!

Có Bình Hành Chủ Thần và Tinh Thần Chân Thần lên tiếng, các Nguyên Đầu khác cũng nhao nhao phụ họa.

Dù sao mục đích chính đến đây là để làm rõ những gì Khai Thiên Nguyên Đầu nói, không phải để cãi nhau hay nội chiến... ai rảnh hơi đâu? "Ta nói những gì trước đó đều là sự thật." "Ta vô liêu lắm sao?

Lấy chuyện này ra đùa giỡn?" Khai Thiên Nguyên Đầu trầm mặc một hồi rồi mở miệng đáp lại.

Đại bộ phận Nguyên Đầu gật đầu, hoặc có lẽ là toàn bộ.

Vì họ cũng thấy vậy, không ai lấy chuyện này ra đùa.

Chương 323

Khai Thiên Nguyên Đầu sẽ làm thế sao?

Rõ ràng là không!

Lần này thật ra không chỉ một mình hắn nói vậy, có bảy vị Nguyên Đầu khác cũng nói thế, càng đủ chứng minh.

Sẽ không có chuyện nhiều cường giả như vậy cùng lấy việc này ra đùa... nếu không thì có khác gì tìm chết? "Thôi đi!" "Bàn luận nhiều cũng vô dụng." "Trực tiếp đưa ta đến nơi đó đi!" "Ta muốn tận mắt nhìn!" "Còn về nơi đó là một vùng tuyệt địa, cực độ nguy hiểm..." "Trước kia có lẽ đúng là nguy hiểm!" "Nhưng hiện tại..." Tinh Thần Chân Thần mở miệng nói.

Hắn bỗng nhiên không muốn nghe nữa!

Vì mọi chuyện quá phức tạp.

Hắn đưa ra lựa chọn, đưa ra phán đoán, thà trực tiếp đến mục đích địa quét ngang tất cả còn hơn ngồi đây bàn luận tràng giang đại hải.

Câu cuối cùng ngôn ngữ dừng lại, nhưng tất cả mọi người đều hiểu ý.

Vùng tuyệt địa kia trước đây có lẽ nguy hiểm với các cá thể, nhưng một khi tất cả cùng đi thì nơi đó không còn là chỗ nguy hiểm nữa, mà là chỗ để bị san phẳng!

Mấy chục vị Nguyên Đầu cùng đi vào một vùng tuyệt địa...

Cho dù nơi đó thực sự là tuyệt địa mà Nguyên Đầu không thể dễ dàng đặt chân, nhưng khi tất cả cùng đi, mọi thứ sẽ thay đổi.

Dù sao số lượng này thực sự quá kinh người!

Phải biết tổng hòa của mấy chục vị Nguyên Đầu cộng lại có thể so với vị kia năm xưa!

Đương nhiên, có lẽ sẽ yếu hơn "một chút", nhưng tuyệt đối không phải là thứ mà một vùng tuyệt địa có thể ngăn cản được! "Có thể." "Vậy làm theo lời Tinh Thần Chân Thần!" "Đúng vậy, nói nhiều cũng vô dụng, chúng ta đi thực địa xem sao.

Sự thật trước mắt thắng hơn bất kỳ lời hùng biện nào." Nghe Tinh Thần Chân Thần nói, có vài vị Nguyên Đầu ngớ ra rồi nhanh chóng gật đầu.

Tinh Thần Chân Thần nói không sai, cứ nói mãi cũng chẳng cần thiết.

Chi bằng đi xem thực tế, đến lúc đó tùy cơ ứng biến, cần gì phiền phức thế này? "Vậy được." Khai Thiên Nguyên Đầu gật đầu, cũng không từ chối.

Hắn cũng đâu có nói dối.

Cho nên khi mọi người đồng ý, hắn định xuất phát.

Hắn cũng nôn nóng muốn biết chân tướng cuối cùng để bỏ tảng đá trong lòng xuống.

Bất luận kết quả thế nào cũng được, miễn là không bị treo lơ lửng. "Đúng rồi, có một việc muốn nói với các ngươi." "Có liên quan đến chuyện cá nhân của ta." "Ta thỉnh chư vị giúp ta một việc, giết một người!" "Ta có thể trả giá đắt." "Kẻ đó giết đi là tốt nhất, dù sao hắn đã phá hoại quy tắc ta lưu lại trước kia, đánh lén lãnh địa của một vị Nguyên Đầu." "Không chỉ như thế, cuối cùng còn đem vị Nguyên Đầu đó trấn sát!" Khi chúng Nguyên Đầu định rời khỏi thần điện, Khai Thiên Nguyên Đầu bỗng nhiên mở miệng.

Điều này làm Lục Minh sững sờ.

Ừm, khi Lục Minh biết họ định đi tới vùng tuyệt địa kia, hắn lờ mờ đoán được chút gì đó.

Để tránh bị phát hiện, hắn định đi trước, ẩn nấp trong bóng tối để dòm ngó.

Ai ngờ Khai Thiên Nguyên Đầu đột nhiên nói thế.

Cho nên Lục Minh thay đổi lựa chọn ban đầu, hắn mạo hiểm một chút, tiếp tục ở lại nghe lén.

Dù sao chuyện trước mắt có liên quan đến mình, nếu không biết tường tận thì Lục Minh cảm thấy quá thiệt thòi. "Lục Minh sao?" "Hắn rất đặc thù và bất phàm, một mình nắm giữ hai loại Nguyên Đầu, quan trọng hơn là chiến tích của hắn quá huy hoàng." Nghe Khai Thiên Nguyên Đầu nói, Tinh Thần Chân Thần phản ứng lại.

Hắn ngẩn ra một chút rồi trong mắt hiện lên một tia sát ý, nói: "Với những gì hắn biểu hiện trước đó, thực sự quá mức nguy hiểm.

Dù sao hắn đã phá hoại quy tắc, được thôi, nếu tình huống cho phép, ta sẽ đánh giết hắn!" Tinh Thần Chân Thần cho Khai Thiên Nguyên Đầu phản ứng.

Nếu gặp Lục Minh hắn sẽ ra tay!

Lục Minh ở trong tối nghe xong thì trợn trắng mắt.

Trong cảm nhận của Lục Minh, Tinh Thần Chân Thần thực lực rất mạnh, điểm này không thể nghi ngờ.

Nhưng bảo là giết được Lục Minh thì hắn không dám gật bừa, hắn cho rằng Tinh Thần Chân Thần không làm được.

Tuy là cự đầu trong đám Nguyên Đầu, là kẻ nổi bật, nhưng Lục Minh cảm thấy đối phương căn bản không phải đối thủ của mình!

Dù sao Lục Minh đã nắm giữ hai cái rưỡi Nguyên Đầu, trong đó

Kiếm Đạo Nguyên Đầu còn được thăng hoa.

Hắn lại đang bồi dục loại Nguyên Đầu thứ ba.

Tinh Thần Chân Thần mạnh thì mạnh thật, nhưng muốn giết hắn thì đúng là nằm mơ giữa ban ngày.

Lục Minh cảm thấy nếu hai người gặp nhau và động thủ, hắn nắm chắc trong vòng vài nhịp thở sẽ khiến đối phương trọng thương.

Thậm chí nếu đối phương không chạy kịp...

Lục Minh cảm thấy chỉ cần thêm chút thời gian là có thể giết! "Khẩu khí cũng không nhỏ!" Lục Minh nhỏ giọng lẩm bẩm.

Nếu giờ phút này ở đây không tụ tập lượng lớn Nguyên Đầu, cộng thêm việc hắn đang là công địch, nhảy ra sẽ bị tất cả vây công, thì Lục Minh chắc chắn sẽ đi tìm gã kia gây phiền phức!

Vì giọng điệu gã thực sự quá mức kiêu ngạo, bạt hỗ. "Nếu hắn nguyện ý giao ra một phần Nguyên Đầu, ta cảm thấy cũng không cần thiết phải giết chết.

Nhưng nếu hắn muốn phản kháng..." Bình Hành Chủ Thần lúc này cũng nói.

Trên mặt hắn mang theo nụ cười nhàn nhạt: "Thực lực hắn vượt qua mức thăng bằng, chỉ cần hạ xuống một bậc thì không giết cũng được.

Dù sao mọi người đều là Nguyên Đầu, dĩ hòa vi quý." Những Nguyên Đầu khác cũng nhao nhao phụ họa, cơ bản đều nói những lời tương tự.

Lục Minh vẫn luôn ở trong tối lắng nghe.

Trước đó nghe Tinh Thần Chân Thần nói khoác, Lục Minh chỉ tỏ vẻ khinh thường và chút xíu phẫn nộ.

Nhưng khi nghe Bình Hành Chủ Thần nói, Lục Minh lại đột nhiên cảm thấy buồn nôn.

Vì hắn thấy tên này thực sự giống "thánh mẫu biểu"!

Cho người ta cái cảm giác như "làm đĩ còn muốn lập đền thờ"! "Bắt ta từ bỏ một phần Nguyên Đầu, thực lực ta sẽ giảm mạnh, đến lúc đó tình huống ta phải đối mặt chỉ có một, đó là bị giết!" Sát ý trong mắt Lục Minh xung thiên.

Hắn đâu phải thằng ngu, sao có thể tán đồng điều này?

Nếu Lục Minh thực sự tán đồng, trước đó hắn đã đưa ra lựa chọn rồi, sẽ không chọn làm kẻ địch của Khai Thiên Nguyên Đầu và Nguyên Tố Chúa Tể. "Gã này thật ghê tởm, quay đầu phải xử hắn!" Trong lòng Lục Minh hiện lên suy nghĩ này.

Nhưng lúc này hắn cố gắng kiềm chế sát ý.

Vì không thể để Bình Hành Chủ Thần cảm tri được.

Một khi bị đối phương cảm thấy không ổn và dò xét xung quanh, với vị trí Lục Minh đang đứng thì rất nguy hiểm.

Lục Minh không muốn vì kích động mà bại lộ, cuối cùng bị vây công thì oan uổng quá. "Vì sao lại có một loại cảm giác bất an?" Lục Minh đang kiềm chế cảm xúc, ẩn giấu sát ý.

Nhưng Bình Hành Chủ Thần thực lực cường đại, chung quy vẫn cảm nhận được một chút sát ý từ Lục Minh.

Trong lòng hắn có nguy cơ cảm đạm đạm.

Dù sao Lục Minh thực lực rất mạnh, bị Lục Minh nhắm vào... là một loại đại nguy cơ!

Chỉ là do Lục Minh cố gắng ẩn giấu nên Bình Hành Chủ Thần mới cảm tri sai lệch, biến đại nguy cơ thành nguy cơ cảm nhàn nhạt.

"Chẳng lẽ lát nữa đi vào vùng tuyệt địa kia sẽ nguy hiểm?" Trong lòng Bình Hành Chủ Thần dâng lên suy nghĩ này.

Hắn đem cảm giác bất an quy cho chuyến đi sắp tới.

Dù sao ngoại trừ chút nghi ngờ đó ra, hắn thực sự không nghĩ ra còn gì khác.

Cho nên hắn định tiếp theo sẽ ổn định một chút, cẩn thận hơn.

Chương 324

"Gã kia vừa rồi cảm xúc tựa hồ có biến hóa." "Chẳng lẽ do sát ý của ta lộ ra bị hắn bắt được?" Lục Minh ẩn trong bóng tối quan sát tất cả.

Do hành vi đạo đức giả của Bình Hành Chủ Thần nên hắn bị Lục Minh trọng điểm quan chú.

Khi biểu cảm của hắn thay đổi...

Lục Minh ngay lập tức nhận ra!

Lục Minh nhíu mày, trong lòng có phỏng đoán: "Thực lực hắn rất mạnh, đúng là có năng lực bắt được sát ý của ta, nhưng có lẽ hắn chưa ý thức được điểm này, nếu không sẽ không bình tĩnh như vậy.

Có khi nào hắn nghi ngờ là do sắp đi vào tuyệt địa không?" "Bất quản thế nào, hắn đã có ác ý với ta, lại thêm thực lực không yếu, nếu tình huống cho phép...

ưu tiên giết hắn!" Lục Minh hạ quyết tâm.

Nếu không thì giai đoạn này Bình Hành Chủ Thần tuyệt sẽ không bình tĩnh như vậy.

Lục Minh càng muốn xử tên này.

Vì đối phương đích xác nguy hiểm, lại cực đoan ác độc.

Đối với loại địch nhân tâm tư này, Lục Minh không định nương tay.

Hiện tại tình huống không cho phép vì số lượng Nguyên Đầu quá nhiều.

Nhưng một khi Bình Hành Chủ Thần lạc đàn, Lục Minh tuyệt đối

sẽ ra tay!

Dù phải trả giá chút ít, Lục Minh cũng không quan tâm. "Nếu hắn thực sự nguyện ý làm vậy thì tha cho hắn cũng được." Nghe Bình Hành Chủ Thần nói, Khai Thiên Nguyên Đầu mỉm cười.

Vì hắn biết Lục Minh tất nhiên sẽ không từ bỏ.

Trước đó Lục Minh đã làm những chuyện tương tự.

Hắn thậm chí đang xem kịch vui, nếu Lục Minh thực sự làm theo lựa chọn đó, đối với hắn chỉ có lợi chứ không có hại.

Vì hắn hoàn toàn có thể tiếp tục truy sát Lục Minh.

Lúc đó Lục Minh thậm chí càng dễ giết hơn, vì thực lực không còn khủng bố như giờ!

Nếu Lục Minh không chọn...

Bình Hành Chủ Thần tất nhiên sẽ đi về phía đối lập với Lục Minh!

Cho nên bất luận sự việc phát triển theo hướng nào, Khai Thiên Nguyên Đầu đều thấy lợi về mình.

Sao có thể không vui? "Đi tới vùng tuyệt địa kia đi, đó mới là chuyện quan trọng nhất trước mắt." "Chuyện Lục Minh chỉ là chuyện nhỏ thôi." "Nếu hắn hiểu chuyện thì tha cho hắn một mạng, nếu không hiểu chuyện thì bắt hắn trả giá bằng sinh mệnh.

Dù sao cũng chỉ là một Đa Nguyên mới trưởng thành, một Nguyên Đầu mới, hơi kiêu ngạo một chút thì cứ mặc kệ đi." Lại thêm một vị đại lão cấp nhân vật trong giới Nguyên Đầu mở miệng.

Trước đó hắn ít nói, vẫn luôn bình tĩnh nhìn cục thế.

Giờ thấy mọi người lải nhải mãi nên mới lên tiếng.

Hắn là Tôn Chủ.

Thực lực cường đại vô cùng, xếp hàng đầu!

Ở một mức độ nào đó còn vượt qua Tinh Thần Chân Thần và Bình Hành Chủ Thần.

Giờ phút này hắn phát ngôn, chúng Nguyên Đầu cũng bình tĩnh lại.

Không ai muốn chọc giận Tôn Chủ vì chuyện này.

Bọn họ ngừng suy tư, định đi tới vùng tuyệt địa kia.

Tiếp theo, các cường giả cấp Vũ Trụ ở Thông Thiên Thế Giới đã nhìn thấy một màn cả đời không quên.

Dưới ánh mặt trời, vô số đạo thân ảnh sáng chói rạch phá chân trời, triển lộ hào quang, đó là từng cái lại từng cái "kỳ tích".

Vô số cường giả cường đại vô cùng trực tiếp đạp thiên mà đi!

Có người như cầu vồng, có người như hồ điệp phiên phiên nhảy múa.

Có người tản ra quang huy đáng sợ xé rách hư không.

Có người phiêu phiêu dục tiên phảng phất như kiếm tiên thượng cổ.

Có người toàn thân tắm đẫm thần quang như cổ thần linh.

Lục Minh cũng lẫn vào trong đó, cùng đi tới tuyệt địa.

Dù sao kế hoạch ban đầu của hắn đã bị đảo lộn.

Khi nghe mọi người kể về sự tình, chung quy không ai đi trước cả.

Trước mắt cùng nhau rời đi mới là lựa chọn tốt nhất!

Trong tình huống này, xác suất Lục Minh bại lộ cực thấp.

Bởi vì tất cả Nguyên Đầu đều bùng nổ sức mạnh của mình.

Lục Minh lẫn vào trong đám khí tức giao tạp đó, sức mạnh của hắn được che giấu rất tốt.

Hầu như không ai phát hiện hắn đang ở trong đó.

Lúc này Lục Minh gần như an toàn trăm phần trăm. "Bao giờ ta mới có thể trưởng thành thành loại tồn tại này?" Trên đại địa Thông Thiên Thế Giới, có vô số cường giả cấp Vũ Trụ ngưỡng vọng.

Có người nhìn lên bầu trời, lẩm bẩm. "Có lẽ khi một vị Chí Cường Giả ngã xuống, ta có thể tìm cơ hội, nhưng đó là chuyện của không biết bao nhiêu năm sau." Một cường giả khác đáp lời, ngữ khí phức tạp cùng cực.

Muốn trở thành Nguyên Đầu chỉ có hai cách.

Khai tịch một con đường mới là không thực tế.

Cách còn lại là chờ đợi vị Chí Cường Giả tiếp theo ngã xuống để tranh đoạt vị trí.

Nhưng thực sự có thể đợi đến lúc đó sao? ...

Sâu trong tinh không thâm thúy, có vô số kỳ tích, nhưng nhiều hơn lại là sự tử tịch và những vũ trụ không có hy vọng!

Phóng mắt nhìn lại, nơi này chỉ là một mảng tinh hệ chết chóc.

Theo lý thì sẽ không có cường giả lưu lại đây.

Nhưng hôm nay lại có những cường giả đỉnh tiêm hội tụ về đây.

Phóng mắt nhìn lại...

đội hình vô cùng đáng sợ!

Hầu như hội tụ tất cả Nguyên Đầu! "Là chỗ này, lối vào ở kia." Chúng Nguyên Đầu vừa đến, Khai Thiên Nguyên Đầu liền chỉ về một hướng.

Ánh mắt mọi người giao hội nhìn sang.

Đập vào mắt là một mảng cô tịch, bình tĩnh.

Ngay cả thần niệm cũng không dò xét ra trước mắt ẩn giấu cái gì.

Cũng đúng, nếu mọi thứ đơn giản như vậy thì sao đến giờ mới cơ duyên xảo hợp phát hiện ra? "Chúng ta cùng tiến vào vùng tuyệt địa đó sao?" Nhìn Nguyên Đầu bên cạnh, Bình Hành Chủ Thần mở miệng.

Tiếp theo nên làm thế nào?

Cùng vào hết?

Nếu không thì chia ra từng đợt?

Nếu để một số người ở lại bên ngoài thì ai vào, ai ở lại?

Rất khó phân công.

Chương 325

Dù sao người vào tuyệt địa phải gánh vác rủi ro lớn, người ở ngoài có vẻ an nhàn hơn. "Cùng tiến vào đi, đó là lựa chọn tốt nhất." Tôn Chủ phát thoại. "Như vậy không được, bên ngoài nếu không có người trấn thủ, quay đầu Lục Minh có thể xuất hiện phong ấn nơi này, sẽ khiến chúng ta không ra được." Nghe đến Lục Minh, Khai Thiên Nguyên Đầu ngăn cản.

Tuy không muốn đắc tội đại lão, nhưng hắn không thể mang mạng mình ra đùa. "Yên tâm đi, lịch sử sẽ không tái diễn." "Lần này ta cũng đi cùng, không phải chỉ có mấy người các ngươi." "Hắn có gan thì phong ấn thử xem!" "Ta có thể trong nháy mắt đột phá phong ấn của hắn, thậm chí dựa vào khí tức lưu lại mà tìm ra hắn...

Ngươi có nghi ngờ gì về điều này không?" Tôn Chủ nhìn về phía Khai Thiên Nguyên Đầu, có chút bất mãn.

Hắn cảm thấy cách làm của mình không có vấn đề.

Cùng vào là tốt nhất.

Phân tán ra không nên.

Dù cho bị phong ấn cửa ra thì sao?

Hoàn toàn có thể phá vỡ phong ấn khi trở về!

Xác suất thành công là trăm phần trăm.

Dù sao đây là hơn ba mươi vị Nguyên Đầu!

Phong ấn cỡ nào mới cản được họ?

Nếu Lục Minh bố trí được phong ấn như thế, hắn có cần phải trốn chui trốn lủi như giờ không?

Nghe Tôn Chủ nói, Khai Thiên Nguyên Đầu á khẩu không trả lời được.

Vì Tôn Chủ nói cũng có vài phần đạo lý. "Vậy thì cùng vào đi." Bình Hành Chủ Thần cũng lên tiếng.

Mọi chuyện đã rõ ràng, không cần tốn sức nữa, trực tiếp lựa chọn mới là chính xác nhất. "Ta có nên cùng vào với bọn họ không?" Ẩn trong đám người, hóa thành một tia sức mạnh của một vị Nguyên Đầu để che giấu bản thân, Lục Minh đối mặt với một vấn đề.

Tiếp theo ở lại bên ngoài hay theo vào?

Làm bàng quan giả hay chờ đợi đáp án? "Thôi, không vào nữa!" Lục Minh suy nghĩ một chút rồi có đáp án.

Hắn chọn không vào.

Dù sao hắn đang ẩn nấp trong bóng tối.

Một khi vào tuyệt địa, nơi đó nguy hiểm, dễ xảy ra chuyện, khả năng bại lộ sẽ tăng mạnh.

Cho nên để phòng vạn nhất, Lục Minh chọn không vào.

Cứ ở ngoài chờ đợi cũng không phải lựa chọn tồi!

Thế là Lục Minh mục kích tất cả Nguyên Đầu tiến vào tuyệt địa.

Mảnh tinh không này lại lần nữa rơi vào tử tịch. "Có thể một hơi khiến hơn ba mươi vị Nguyên Đầu xuất động, tất nhiên là bọn họ đã cảm giác được nguy cơ chung, mới vào vùng tuyệt địa kia..." Nguyên Đầu vào hết rồi, Lục Minh lẳng lặng chờ đợi.

Hắn không giết thời gian mà đang nghiêm túc suy tư.

Ví dụ như vì sao chúng Nguyên Đầu tụ tập?

Mục đích vào tuyệt địa là gì? "Chuyện này có thể thông báo cho

Bàn Xí Nga." Lục Minh nghĩ ra một ý.

Hắn thực sự không biết nguyên nhân, thiếu thông tin quan trọng.

Hắn thấy cần phải báo cho Bàn Xí Nga biết, không nên giấu diếm.

Lục Minh nghĩ Bàn Xí Nga có thể đoán ra được.

Dù sao đối phương biết nhiều tin tức hơn, nhân mạch cũng cực rộng. "Đổi chỗ khác rồi gửi tin." Lục Minh không vội gửi ngay ở đây vì không ổn thỏa.

Làm vậy sẽ để lại dấu vết rõ ràng quanh tuyệt địa.

Vạn nhất bị phát hiện thì sao?

Cho nên Lục Minh rời khỏi phụ cận, tìm một cự ly an toàn, thà tốn thêm chút thời gian cũng phải đảm bảo an toàn. "Bên ngoài không có động tĩnh gì." "Hắn là hắn không đi theo chúng ta." Tại không xa lối vào bên trong tuyệt địa, sự việc diễn ra không như Lục Minh tưởng tượng.

Những Nguyên Đầu tiến vào chưa đi sâu, ngược lại đang nán lại ở phạm vi này.

Bởi vì bọn họ đang thử một khả năng mà Khai Thiên Nguyên Đầu cực lực yêu cầu: Chờ đợi xem bên ngoài có dị dạng không, xem Lục Minh có đi theo không!

Đại bộ phận Nguyên Đầu đều đồng ý.

Dù sao thời gian của họ rất dài, lãng phí chút cũng không sao.

Nhưng đợi một hồi, mọi thứ đều bình tĩnh.

Lục Minh không bám theo.

Nếu hắn bám theo, thậm chí muốn phong ấn cửa ra thì hiện tại tuyệt đối sẽ không yên tĩnh như vậy. "..." Khai Thiên Nguyên Đầu gật

đầu.

Thật ra hắn muốn đợi thêm chút nữa, nhưng có người đã nói vậy thì làm sao bây giờ?

Đành phải tiếp tục đi sâu vào tuyệt địa! ...

Đang bế quan toàn thân tâm đầu nhập luyện hóa Phi Chi Nguyên Đầu, Bàn Xí Nga lúc này nhận được tin tức từ Lục Minh. "Xảy ra chuyện quan trọng?" "Mới đi được bao lâu chứ!" Trước đó Bàn Xí Nga đã dặn, không có việc quan trọng đừng làm phiền.

Nhưng Lục Minh lại gửi tin...

Bàn Xí Nga lập tức kiểm tra!

Đồng thời trong lòng y buồn bực.

Mới đi mười mấy ngày mà Lục Minh lại đâm thủng trời rồi à? "..." Khi Bàn Xí Nga xem nội dung tin nhắn, sắc mặt y lập tức thay đổi.

Vì tin tức quá kinh người.

Quan hệ đến túc túc mấy chục vị Nguyên Đầu!

Gần như tổng hòa sức mạnh của tất cả Nguyên Đầu hiện giai đoạn! "Xảy ra chuyện gì mà có thể khiến bọn họ tụ lại một chỗ?" "Đi tới vùng tuyệt địa mà ta từng lừa bọn họ đến trước kia?" Thông qua tin tức, Bàn Xí Nga rơi vào trầm tư.

Nhất thời không thể đưa ra đáp án chính xác, chỉ thấy buồn bực và khó tin.

Đồng thời trong lòng y cũng vô cùng chấn hám!

Hơn ba mươi vị Nguyên Đầu hội tụ... quá kinh người! "Có thể khiến hơn ba mươi vị Nguyên Đầu cùng xuất động, khiến bọn họ 'chung mối thù', chẳng lẽ có liên quan đến vị kia?" Bàn Xí Nga suy

nghĩ kỹ.

Đáp án có thể đưa ra không nhiều.

Nhưng chung quy y thông minh và biết nhiều chuyện nội tình.

Dần dần y suy diễn ra chân tướng!

Tuy nhiên Bàn Xí Nga cũng không dám tin lắm.

Dù sao chủ nhân cũ của y...

Chương 326

có liên quan đến một loạt sự kiện trên người ngài, thậm chí liên quan đến mục đích cuối cùng.

Bàn Xí Nga đều vô cùng rõ ràng.

Cho nên hơn ba mươi vị Nguyên Đầu kia xuất động... lẽ nào là vì chủ nhân của y!?

Nhưng dù Bàn Xí Nga nghĩ thế nào, y cảm thấy ngoại trừ khả năng đó ra, không tồn tại khả năng nào khác.

Nguyên nhân rất đơn giản.

Dù cho Lục Minh thôn phệ bốn, năm loại Nguyên Đầu, thì trong mắt Bàn Xí Nga màn này cũng không thể xuất hiện.

Duy chỉ có chuyện liên quan đến chủ nhân mới xúc đẩy màn này phát sinh...

Cho nên thực sự đã xảy ra chuyện quan trọng liên quan đến chủ nhân?

Nghĩ đến đây, hô hấp Bàn Xí Nga trở nên dồn dập.

Mấy chục vị Nguyên Đầu đi đến vùng tuyệt địa đó.

Vùng tuyệt địa đó rất đặc thù.

Chủ nhân của y cũng thực sự từng đặt chân đến đó.

Nhưng trong ký ức của y, chủ nhân đã huyết chiến với kẻ địch và cuối cùng bị trấn sát tại đó... "Chẳng lẽ ký ức của ta có vấn đề?" Trong mắt Bàn Xí Nga lóe lên ánh sáng bất định. "Không được, ta phải đích thân đi xem thử!" "Nếu là thật thì tốt quá..." "Không phải cũng không vấn đề!

Quan sát động hướng của kẻ địch cũng rất quan trọng." Nghĩ đến đây, Bàn Xí Nga ngồi không yên nữa.

Y quyết định đích thân đi xem, tiến vào vùng tuyệt địa đó.

Dù sao bị hơn ba mươi vị Nguyên Đầu nghi ngờ, thậm chí liên thủ tiến vào, đủ nói lên quá nhiều điều.

Có lẽ mọi thứ là thật, chủ nhân của y đã phục tô, dựa vào sức mạnh lăng trọng (trọng sinh/sống lại)! "Ta lập tức tới ngay, tiếp ứng ta!" Động tâm tư, Bàn Xí Nga gửi tin cho Lục Minh.

Lục Minh bên kia nhận tin ngay. "Gấp gáp vậy sao?" "Chẳng lẽ hắn biết cái gì?" Lục Minh câm nín.

Hắn cảm giác được Bàn Xí Nga đang rất gấp, muốn đến ngay lập tức.

Quả thực ly kỳ.

Bình thường Bàn Xí Nga đâu có tích cực như vậy!

Trước đó còn bảo đừng làm phiền để luyện hóa Nguyên Đầu cơ mà...

Ai có thể khiến y tích cực như thế? "Đến lúc đó phải hỏi một chút." Lục Minh nghĩ thầm.

Sau đó hắn bắt đầu tiếp dẫn Bàn Xí Nga.

Giữa đôi tay hắn có một luồng bí lực đặc thù chấn động.

Ánh sáng lấp lánh rực rỡ tứ ý, pháp tắc hoàn vũ.

Không gian trước mắt Lục Minh sát na sản sinh biến đổi.

Hư vô không gian chậm rãi nứt ra, lộ ra ánh sáng màu lam u tối, nở rộ như hoa.

Ngay sau đó khí tức quen thuộc truyền đến.

Chỉ trong một nhịp thở, Bàn Xí Nga từ đối diện bước ra, ngạnh sinh sinh chống da nứt, mở ra không gian thư triển.

Chỉ trong khoảnh khắc đã tới nơi.

Tốc độ thực sự quá kinh người! "Có vẻ ngươi rất gấp." "Đoán được gì rồi à, tiện nói cho tôi biết không?" Bàn Xí Nga vừa đến đã đối mặt câu hỏi của Lục Minh.

Y phục y bị gió hư vô trong vũ trụ thổi bay phần phật.

Lúc này sắc mặt y sững lại.

Đại khái không ngờ Lục Minh hỏi gấp như vậy, cũng không biết có nên trả lời không.

Sự việc liên quan đến Chung Cực, chủ nhân cũ của y.

Có nên nói cho Lục Minh không?

Nói xong Lục Minh sẽ làm gì?

Làm địch?

Hay đứng cùng chiến tuyến?

Hay là khả năng khác?

Bàn Xí Nga cũng không rõ vì Lục Minh quá đặc thù.

Y nhìn không thấu Lục Minh, nhìn không thấu tâm can đối phương.

Người đàn ông này có quá nhiều bí ẩn.

Bàn Xí Nga sớm biết Lục Minh không phải là Chung Cực hóa thân, đó là do Lục Minh lừa gạt để che giấu thân phận.

Nhưng liệu có khả năng Lục Minh là vị đó không?

Chủ nhân của y không thể yếu nhỏ như vậy!

Dù ngã xuống phàm trần, chết trong tay chúng sinh, nhưng chỉ cần còn một hơi thở, có thể sống lại, thì yếu nhất cũng phải vô địch thiên hạ, ít nhất sánh ngang vài vị Nguyên Đầu!

Dù sao...

Ngài là Nhất Thiết Nguyên, đại biểu cho tất cả sự khởi đầu.

Thậm chí Bàn Xí Nga cảm thấy Lục Minh có thể là đại địch của chủ nhân.

Vì Lục Minh biểu hiện quá bất phàm.

Nếu không liên quan đến Chung Cực thì cực đại khả năng liên quan đến loại khả năng kia.

Cho nên quay lại vấn đề ban đầu: Có nên nói tất cả cho Lục Minh? "Đại để trong lòng có chút suy đoán." "Nhưng ta không thể nói hết cho ngươi, vì sẽ làm lẫn lộn thính giác của ngươi, khiến phán đoán xuất hiện sai lầm." "Đợi ta biết được chân tướng cuối cùng sẽ nói tất cả cho ngươi." Bàn Xí Nga trầm mặc, cuối cùng đáp lại Lục Minh.

Y chọn không nói.

Lý do đưa ra cũng rất thẳng thắn, khiến Lục Minh nghe xong không biết phản bác thế nào.

Chỉ là trong lòng Lục Minh không tránh khỏi có chút tính toán nhỏ...

Dù sao cảm xúc dao động là bình thường.

Khi minh hữu giấu diếm tin tức, ai mà không hồ tư loạn tưởng, không suy đoán lung tung chứ? "Có thể." Lục Minh đáp lại Bàn Xí Nga.

Hắn tin lời đối phương.

Hiện giai đoạn không nói cho hắn cũng được.

Lục Minh biết ép hỏi cũng vô dụng.

Cho nên im lặng là lựa chọn tốt nhất.

Cứ nhất quyết đòi biết chân tướng chỉ làm hỏng quan hệ hiện tại.

Tuy quan hệ đã có vết rạn vì chuyện này, nhưng không nên để nó vỡ nát. "Chúng ta cùng vào vùng tuyệt địa đó đi.

Đừng để tâm chuyện lúc trước, có những việc quả thực không thích hợp để nói trước." Bàn Xí Nga nhìn về phía Lục Minh, tựa hồ nhìn thấu suy nghĩ của hắn.

Chương 327

Đáng tiếc, Bàn Xí Nga không thể cho Lục Minh đáp án.

Tuy nhiên, quyết định đã có.

Sắc mặt Lục Minh không đổi.

Mọi thứ thực ra không quan trọng đến thế.

Sau đó, hai người tiến vào Tuyệt địa.

Bên trong Tuyệt địa là một mảnh cô tịch, nhìn thoáng qua, ngay cả sao trời cũng không có, vô quang, tràn ngập hơi thở như tử vong tuyệt địa. "Cẩn thận một chút.

Hơn ba mươi vị Nguyên đầu đã liên thủ tiến vào đây.

Dựa vào kinh nghiệm trước đó... trên đường về bọn họ chắc chắn có để lại ấn ký!

Tôi không muốn động vào ấn ký, làm vậy sẽ khiến bọn họ cảnh giác." Tiến bước trong Tuyệt địa, làm bạn với sự u ám, tiêu điều và cô tịch.

Lục Minh và Bàn Xí Nga đại khái đã đi được một đoạn đường.

Đột nhiên Bàn Xí Nga dừng lại, ánh mắt nhìn về phía trước.

Nhìn thoáng qua, nơi đó không có gì cả, chỉ là một mảnh hư không.

Nhưng Bàn Xí Nga phát hiện nơi đó có ấn ký ẩn giấu.

Sở dĩ không nhìn thấy là vì nó được giấu rất sâu.

Nhưng Bàn Xí Nga không đơn giản, thủ đoạn thông thiên, đã nhìn thấu sự dị thường ở đó. "Yên tâm đi, tôi cũng nhìn thấy rồi." Lục

Minh nhìn Bàn Xí Nga một cái, có chút cạn lời.

Trong lòng hắn vô cùng bất đắc dĩ.

Bàn Xí Nga coi thường hắn sao?

Hắn hiện nay mạnh mẽ vô cùng, thực lực đã vượt qua Bàn Xí Nga, Bàn Xí Nga không cần nhắc nhở hắn chuyện này.

Bởi vì hắn đã sớm nhìn thấu mọi thứ.

Chỉ là hắn không nói mà thôi.

Nguyên nhân quá đơn giản, Lục Minh biết Bàn Xí Nga có thể nhìn thấu, vậy hắn nhắc nhở làm gì? "Tìm theo dấu vết, xem ra tốc độ di chuyển của bọn họ trong Tuyệt địa này cũng không nhanh, tôi đoán chúng ta sắp đuổi kịp rồi." Lục Minh quan sát ấn ký, sau đó mở miệng nói.

Hắn nhìn thấy dấu vết bị mài mòn trên ấn ký.

Trong Tuyệt địa này có một loại sức mạnh sẽ ăn mòn dấu vết, làm mờ đi đường về.

Dấu vết ở đây đã bị mài mòn nhưng chưa hết, chứng tỏ bọn họ sắp đuổi kịp những Nguyên đầu kia rồi. "Có cần giảm tốc độ không?" Lục Minh nhìn về phía Bàn Xí Nga.

Bàn Xí Nga lắc đầu, nói: "Không cần thiết.

Tôi có thể đến gần hơn, tôi cảm thấy chỉ cần động tĩnh không lớn, xác suất bị phát hiện là rất thấp." Trên mặt Bàn Xí Nga viết đầy sự nghiêm túc.

Lục Minh cũng gật đầu, hắn cũng cảm thấy không sai biệt lắm. "Nhưng mà... tôi vẫn phải cẩn thận một chút.

Một khi bị phát hiện thì..." Bàn Xí Nga nhắc nhở Lục Minh một câu.

Lục Minh cạn lời, nhưng vẫn gật đầu.

Thế là hai người tiếp tục tiến lên.

Trước mắt hư không lưu chuyển, tiếng gió gào thét.

Hai người vượt qua một đoạn đường dài...

Lại là một mảnh cô tịch, một mảnh hủy diệt.

Cuối cùng, ẩn ước giữa hư không, bọn họ nhìn thấy sức mạnh khủng bố đang dập dờn phía trước, dường như có nhân vật đáng sợ vừa mới đi qua đây!

Rất rõ ràng, hiện giai đoạn này bọn họ đã thật sự đến gần các Nguyên đầu.

Nếu không thì ở nơi này, không thể nào quan sát được nhiều luồng khí tức đáng sợ như vậy, bởi vì những khí cơ này "vượng thịnh" đến đáng sợ!

Tuyệt địa này ngay cả ấn ký cũng có thể tiêu ma, huống chi là khí tức?

Vượng thịnh như vậy chứng minh tất cả! "Trong đó có máu!" Giữa luồng khí tức hạo đại, Lục Minh nhìn thấy một màn kinh người.

Lục Minh tiến lại gần.

Hư không bích lũy bị Lục Minh vươn tay xé rách.

Hư không vốn kiên cố bất tồi bị Lục Minh dễ dàng phá vỡ.

Ngay sau đó Lục Minh vươn tay, từ bên trong lấy ra một tia máu!

Máu đỏ như hồn, khí tức cường đại, phảng phất có thể trấn áp thiên địa.

Máu của một vị Nguyên đầu!

Ở đây có Nguyên đầu bị thương.

Nhưng điều khiến người ta không thể tin nổi hơn, tia máu này mang lại cho Lục Minh cảm giác... cường đại mà suy yếu!

Chủ nhân của tia máu này rất lợi hại...

Lục Minh cảm thấy có lẽ không yếu hơn hắn là bao. "Trong đó có chút dấu vết, dường như có máu nhỏ xuống...

Máu đó không phải duy nhất!

Có một số dấu vết đã bị xóa bỏ." Bàn Xí Nga cũng đi tới quan sát, sau đó ngữ khí ngưng trọng, đưa ra một thông tin.

Nơi này không chỉ có một loại máu!

Không phải chỉ có một vị Nguyên đầu đổ máu... nhưng hiện tại chỉ còn lại máu của một người, những cái khác đã bị tiêu ma hết...

Nói cách khác, tia máu còn sót lại ở đây là do người mạnh nhất trong số các Nguyên đầu để lại! "Càng mạnh mẽ thì càng vô ngấn, dường như bị thuộc tính nơi này nhắm vào càng triệt để, thời gian tồn tại trong mảnh thiên địa này càng ngắn!" Bàn Xí Nga cảm khái nói.

Trong mắt hắn dập dờn ánh sáng tư duy. "Hơn ba mươi vị Nguyên đầu liên thủ.

Nhưng kết quả cuối cùng lại thế này.

Rốt cuộc đã gặp phải thứ gì?

Đã đụng độ kẻ địch như thế nào?" Lục Minh thì thầm bên cạnh.

Hắn đang nghiêm túc suy tư, trong mắt chớp động ánh sáng minh ám bất định.

Dù sao vừa rồi cũng thu được thông tin kinh người.

Liên minh hơn ba mươi vị Nguyên đầu đã trải qua đại chiến ở đây, hơn nữa đại bộ phận cường giả đều đổ máu...

Rốt cuộc đã gặp phải cái gì?

Kẻ địch phải mạnh đến mức nào mới có thể làm được tất cả những điều này? "Có lẽ suy đoán trước đó của tôi đã sai." Thông qua vết máu và dấu ấn bị ma diệt, Lục Minh đã nhìn ra một chân tướng.

Chương 328

Trước đó hắn nhận thức không rõ ràng về khả năng ma diệt khí tức cường giả của Tuyệt địa, đoán rằng khoảng cách với các Nguyên đầu rất gần.

Hiện tại xem ra có lẽ không đúng, có sự khác biệt và ngoài ý muốn.

Dù sao vừa rồi Bàn Xí Nga cũng nói rất rõ, càng mạnh mẽ vô ngấn thì bị ma diệt càng nhanh. "Đại chiến xảy ra ở đây hẳn là đã trôi qua một khoảng thời gian, những Nguyên đầu kia hẳn là đã thâm nhập sâu hơn, tôi phải tăng tốc độ." Lục Minh mở miệng nói.

Đồng thời, đối với thực lực của màn hậu hắc thủ...

Lục Minh kết hợp manh mối, trong lòng dũng hiện ra một cái suy đoán.

Có lẽ cái suy đoán này là tất nhiên.

Bởi vì kẻ kia thực lực quá mạnh mẽ.

Loại người này quá hiếm thấy, chỉ có một hai vị. "Chẳng lẽ là Chung Cực?" Trong lòng Lục Minh dũng hiện ý nghĩ này.

Thậm chí hắn cảm thấy xác suất không thấp.

Bởi vì bỗng nhiên nhớ tới một loạt biểu hiện trước đó của Bàn Xí Nga, kết hợp mọi thứ, dường như đáp án đã vô cùng rõ ràng? "Sẽ không ly phổ như vậy chứ?

Nhưng cũng không chắc..." Lục Minh nhỏ giọng lầm bầm.

Tuy rằng cảm thấy Chung Cực sống lại là không quá hiện thực, rất ly phổ.

Dù sao đối phương đã bị "phân thây", bị mỗi người qua phân sạch sẽ.

Sống lại?

Nhưng dù sao đó cũng là vị từng mạnh mẽ như vậy.

Là cội nguồn của tất cả Nguyên đầu...

Đối phương có thể làm ra một số chuyện ly phổ chẳng phải rất bình thường sao?

Chết đi sống lại, không dựa vào bất kỳ quy tắc sức mạnh nào, thậm chí vừa sống lại đã có thực lực cường đại vô cùng...

Hắn là hợp lý chứ? "Cho nên tôi là người cuối cùng biết chân tướng?" Lục Minh liếc mắt nhìn Bàn Xí Nga bên cạnh, thầm nghĩ.

Lục Minh đoán được chân tướng, kỳ thực cũng không khó, dù sao người phù hợp yêu cầu quá ít, vẻn vẹn chỉ có vị trong truyền thuyết kia.

Lục Minh cũng hiểu vì sao Bàn Xí Nga muốn giấu diếm.

Bởi vì có một số việc đối phương xác thực không thể nói cho hắn.

Nếu không giữa bọn họ sẽ tràn ngập hoài nghi.

Tuy rằng hiện tại cũng đã tràn ngập hoài nghi... "Đích xác nên tăng tốc độ." Bàn Xí Nga gật đầu, cũng cho rằng như vậy.

Đối với những gì vừa nhìn thấy, trong lòng Bàn Xí Nga cũng vô cùng chấn kinh, trong tinh không này từng xảy ra đại chiến vô cùng thảm liệt.

Có thể làm được tất cả những điều này, có năng lực này, hoặc là... thật sự là chủ nhân! "Nếu không phải là ngài ấy, thì là một đại địch của ngài ấy, nhưng ngay cả chủ nhân cũng kế vô sách, lại sẽ để đại địch của mình lưu lại nơi này sao?" Bàn Xí Nga thầm nghĩ.

Ngay sau đó bọn họ tiếp tục tiến lên, đi sâu vào Tuyệt địa.

Một màn trước đó lại tái hiện.

Vẫn là hạo hãn tinh không, tử tịch vô cùng, cái gì cũng không có.

Chỉ hơi có một chút không giống.

Mỗi khi Lục Minh vượt qua một đoạn khoảng cách, sẽ ở trong tinh không chết chóc này, nhận ra một tia khí tức do Nguyên đầu lưu lại.

Đó là lạc ấn, chỉ dẫn đường về.

Thông qua những lạc ấn khí tức này, Lục Minh cũng có thể quan sát được trạng thái của những Nguyên đầu kia càng ngày càng không tốt.

Bởi vì lạc ấn của bọn họ càng ngày càng hư ảo.

Khi khoảng cách tiến lên đạt đến trình độ nhất định.

Sắc mặt Lục Minh và Bàn Xí Nga bỗng nhiên khẽ biến.

Bởi vì bọn họ nghe thấy tiếng nổ vang từ xa truyền đến.

Có đỉnh tiêm cường giả đang giao thủ đại chiến!

Tiếng nổ lớn kia, dù cách một khoảng cách nhất định, Lục Minh và Bàn Xí Nga cũng cảm nhận rõ ràng, đó là pháp tắc chấn động, đại đạo oanh kích. "Xem ra tôi đến đúng lúc." Hai người sắc mặt tiên là khẽ biến, nhưng rất nhanh điều chỉnh lại bình thường.

Lục Minh mang theo hỉ ý trên mặt, nói ra một câu.

Bàn Xí Nga cũng gật đầu.

Bởi vì bọn họ đích xác đến đúng lúc.

Ngay khi sắp đuổi kịp những Nguyên đầu kia, quan chi bọn họ đang trải qua một trận đại chiến! "Tôi sẽ quan sát trong bóng tối, nhìn

thấu chân tướng.

Ngươi nhớ kỹ phải ẩn giấu cho tốt, đừng để bị phát hiện, nếu không mọi chuyện sẽ biến thành chuyện xấu, tôi sẽ rất khó xử." Lục Minh nhìn về phía Bàn Xí Nga, mở miệng nói.

Hắn sợ đối phương đợi lát nữa nhìn thấy "chân tướng", cảm xúc sẽ quá kích động.

Trong tình huống đó, một khi đối phương bại lộ, đi ra...

đối với hắn, sẽ làm hắn vô cùng bị động.

Bởi vì hắn sẽ phải thừa nhận lửa giận của mấy chục vị Nguyên đầu.

Thậm chí là lửa giận của Chung Cực sau khi lột xác.

Tuy rằng Lục Minh tự biết bản thân thực lực mạnh, nhưng cũng không có nghĩa là Lục Minh nguyện ý ngạnh kháng với bọn họ, như vậy sẽ lợi bất cập hại.

Bàn Xí Nga nhìn Lục Minh một cái, trầm mặc sau đó gật đầu.

Bàn Xí Nga sở dĩ trầm mặc, là vì hắn biết Lục Minh đại để đã đoán ra chân tướng cuối cùng, chỉ là chưa nói toạc ra mà thôi.

Nếu không vừa rồi cũng không cần đặc biệt nhắc nhở hắn. "Hy vọng mọi chuyện có thể phát triển theo hướng tốt nhất." Bàn Xí Nga thầm than dưới đáy lòng, nảy sinh loại cảm xúc này. ...

Lục Minh và Bàn Xí Nga tiếp cận chiến trường, hai người rất điệu thấp.

Đem khí tức bản thân áp suất, thậm chí vận dụng thủ đoạn giữ nhà.

Đem bản thân ẩn giấu cực sâu.

Dần dần, hai người càng lúc càng tiếp cận chiến trường, cũng vì vậy mà nhìn thấy cảnh tượng còn kinh người hơn cả sức mạnh phun trào trước đó.

Trong tinh không vô biên vô tế, hạo hãn vô ngần rực rỡ, có hơn ba mươi cái bóng dáng khủng bố đang đứng sừng sững!

Trên người bọn họ nở rộ quang huy, sức mạnh trào dâng.

Vẻn vẹn chỉ một tia sức mạnh, liền có thể điên đảo một mảnh đại thiên thế giới, điên đảo một mảnh vũ trụ vô cùng hạo hãn.

Họ là chúa tể của thế giới này, là vị vương duy nhất.

Nhưng hiện tại bọn họ lại có vẻ "nhược tiểu".

Bởi vì trong tinh không này, trừ bọn họ ra còn có sự tồn tại khác.

Có một vị tồn tại càng thêm khủng bố, siêu việt hơn bọn họ.

Đó là một "người".

Chương 329

Thân hình hắn cũng không cao lớn, đứng trong hư không, trên thân thể cũng không có bất kỳ sức mạnh nào trào dâng, nhìn qua bình bình vô kỳ, giống như phàm nhân, nhưng trạng thái này lại khiến hơn ba mươi vị Nguyên đầu coi như đại địch.

Bọn họ đang nghiêm túc đối mặt, trong ánh mắt tràn đầy sự ngưng trọng.

Bởi vì vừa rồi, vẻn vẹn chi uy một quyền, hắn đã chính diện ngạnh kháng một kích của hơn ba mươi vị Nguyên đầu!

Quả thực không thể tin nổi, quả thực điên đảo hệ thống sức mạnh.

Bởi vì dù là vị Chung Cực năm xưa, đối mặt với sự tấn công của hơn ba mươi vị Nguyên đầu, cũng không có khả năng không bị lay động.

Nếu không thì năm đó các Nguyên đầu cũng sẽ không đi săn Chung Cực thành công! "Ngươi là thần thánh phương nào?

Có quan hệ với vị kia...

Thể phục sinh?

Ta cảm giác được khí tức quen thuộc trên người ngươi, cho ta biết chân tướng, nếu không ngươi sẽ ngã xuống ở đây." Tôn Chủ bước ra, sức mạnh trên người như tiên quang phun trào, khuấy động dòng sông thời gian, khiến nó bôn lưu bất tức.

Hắn nhìn về phía người kia, trong ánh mắt tràn ngập ngưng trọng.

Bởi vì thực lực của người trước mắt quá đáng sợ.

Tuyệt đối không phải quả hồng mềm, không thể tùy tiện nắn bóp.

Lại thêm việc cảm giác được khí tức quen thuộc trên người đối phương...

Cho nên tự nhiên phải thận trọng!

Nhưng lời nói của hắn vẫn mang theo một loại bá đạo.

Đó là, nếu kẻ địch trước mắt không thể cho hắn câu trả lời hài lòng, vậy thì kết quả cuối cùng đã định, hắn sẽ ngã xuống ở đây.

Cho dù thực lực cường hãn, gần như vô địch.

Nhưng hơn ba mươi vị Nguyên đầu cũng không phải nói đùa! "Một đám tiểu lâu la mà thôi, khẩu khí lớn vậy sao?

Chẳng lẽ không biết ta đang nuôi dưỡng 'mãnh thú' (con mồi)?" Đứng đối diện với hơn ba mươi vị Nguyên đầu, vị kia trong miệng truyền ra một câu nói, ngữ khí tràn ngập trào phúng.

Dường như không để hơn ba mươi vị Nguyên đầu trước mắt vào trong mắt.

Hơn ba mươi vị Nguyên đầu vừa nghe câu này, lập tức phẫn nộ.

Tinh Thần Chân Thần và Bình Hành Chủ Thần liên thủ bước ra.

Tinh Thần Chân Thần mở miệng nói: "Kỳ thực không cần thiết nói nhảm nhiều như vậy, chúng ta trực tiếp lên, giết!

Bởi vì trên người hắn có khí tức của vị kia, đã như vậy, vô luận như thế nào hắn cũng chú định phải chết, không thể thay đổi!" Bình Hành Chủ Thần cũng mở miệng, ánh mắt u u sát ý lân tuần, nói: "Giết, tiễn hắn lên đường!" Tôn Chủ vừa nghe, không nói, chỉ là trong lòng phá lệ bất đắc dĩ.

Hắn ném Bình Hành Chủ Thần và Tinh Thần Chân Thần ra ngoài, để hai người bọn họ lên chiến một trận với người trước mắt.

Bởi vì theo Tôn Chủ thấy, muốn xử lý đối phương không phải chuyện đơn giản, đối phương thực lực quá mạnh mẽ, cứng đối cứng sẽ chịu thiệt.

Tuy rằng đối phương xác thực chú định phải chết, bởi vì có liên quan đến vị kia... nhưng cũng không thể lập tức minh bạch như vậy!

Nếu không thì tiếp theo lập tức triển khai đại chiến sao?

Không màng bất kỳ tổn hao nào?

Có thể làm như vậy sao?

Đáp án tự nhiên là không thể, một khi làm vậy, với thực lực đáng sợ của đối phương, hơn ba mươi vị Nguyên đầu ít nhất phải nằm lại một nửa!

Cái tổn thất này quá kinh người, không chịu nổi. "Hẳn là minh bạch một điểm, vì sao giờ phút này lại phạm sai lầm?" Lông mày hơi nhíu, Tôn Chủ nhìn về phía Tinh Thần Chân Thần và Bình Hành Chủ Thần.

Hai người không nên phạm sai lầm như vậy mới đúng.

Bởi vì bọn họ thực lực mạnh mẽ, kiến thức rộng rãi.

Sai lầm mang tính thường thức này, chẳng lẽ lại phạm phải?

Nhưng Tôn Chủ cũng biết, hai người bọn họ nói tịnh không có sai.

Kẻ trước mắt này cần phải chết!

Trước không nói đại khái suất có quan hệ với Chung Cực, mà phàm là những gì có quan hệ với Chung Cực đều nên bị triệt để hủy diệt, không nên lưu lại một chút dấu vết nào.

Đơn giản chỉ vì thực lực khủng bố vô cùng của đối phương.

Kia quả thực còn bug hơn cả Lục Minh, còn khủng bố hơn.

Đều có thể so sánh với Chung Cực năm đó.

Loại phá hoại cân bằng này không xử lý, giữ lại làm gì? "Lời nói lúc nãy là có ý gì?" Tôn Chủ lại tư tác về câu nói kia của đối phương.

Nuôi dưỡng mãnh thú?

Dường như là từ ngữ do một nền văn minh khoa học kỹ thuật nào đó phát minh ra?

Có ý gì? "Thực lực không mạnh, gan cũng to đấy.

Ta ngược lại muốn xem xem các ngươi có năng lực xử lý ta không!

Hy vọng có thể chống đỡ thêm vài chiêu, đừng quá nhanh bị ta đấm chết!" Vô Danh Nhân mở miệng, ánh mắt u u, huyết khí trùng thiên.

Dù một hơi đối mặt với hơn ba mươi vị Nguyên đầu, hắn vẫn không hề sợ hãi hay hoảng loạn, thậm chí có chút dược dược dục thí, muốn cùng bọn họ chiến một trận.

Khí tức của hắn dần dần dập dờn, từng cỗ sức mạnh phun trào ra.

Cả vũ trụ đều phảng phất chịu đựng áp lực to lớn.

Tinh cầu đang sụp đổ, vũ trụ gia tăng tốc độ diễn biến.

Thậm chí ẩn ước giữa không trung, trên đỉnh đầu Vô Danh Nhân có một dòng sông bôn lưu bất tức, đó không phải là Thời Gian Trường Hà, mà là một loại cụ hiện vật còn đáng sợ hơn cả Thời Gian Trường Hà, là ngọn nguồn của tất cả, là khởi đầu của tất cả. "Mọi người đều chuẩn bị sẵn sàng, sẽ có một trận đánh ác liệt!" Nhìn hành vi của Vô Danh Nhân, Tôn Chủ nhíu mày, trầm giọng mở miệng.

Hơn ba mươi vị Nguyên đầu gật đầu.

Bọn họ đã sớm chuẩn bị xong, căn bản không cần Tôn Chủ nhắc

nhở, dù sao nếu ngay cả chút ý thức này cũng không có, thì làm sao có thể có cảnh giới và thực lực như ngày hôm nay?

Đã sớm bị đối thủ đánh chết, phúc diệt vào một ngày nào đó rồi!

Bọn họ đã sớm chuẩn bị xong, đem trạng thái bản thân điều chỉnh đến đỉnh phong, đem vũ khí có thể vận dụng, thần binh súc thế.

Chung quanh thân thể bọn họ, đại đạo chi lực ngàn vạn điều thùy lạc, số lượng pháp tắc chi lực ngưng tụ không đếm xuể, huy hoàng vô cùng, sức mạnh trùng thiên tiêu.

Một trận đại chiến nhất xúc tức phát, tùy thời sẽ triển khai! ... "Có muốn tránh xa một chút không?" Ẩn giấu trong bóng tối, yên lặng quan sát Lục Minh và Bàn Xí Nga.

Khi Lục Minh nhìn thấy một màn trước mắt, hắn cảm thấy có thể ổn trọng một chút.

Thế là hắn nhìn về phía Bàn Xí Nga bên cạnh, đưa ra yêu cầu.

Ở đây có một trận đại chiến sắp triển khai, chú định là thảm liệt đáng sợ.

Có thể cách xa một chút, tránh bị vạ lây.

Nếu không thì việc bại lộ là chuyện chắc chắn.

Lục Minh không nguyện ý nhìn thấy cảnh tượng này xuất hiện. "Cảm giác quen thuộc, nhưng lại xa lạ..." Nhưng Bàn Xí Nga cũng không trả lời vấn đề của Lục Minh, hắn nhìn về phía Vô Danh Nhân, trong ánh mắt hiển nhiên xuất hiện thần sắc mê mang.

Hắn có điểm nhìn không hiểu cũng nhìn không thấu đối phương.

Trên người Vô Danh Nhân mang theo một chút khí tức của chủ nhân trước kia.

Chương 330

Thực lực cũng phá lệ cường đại.

Theo lý mà nói, chỉ bằng vào hai điều kiện này, Bàn Xí Nga hẳn là có thể phán đoán ra đối phương rốt cuộc có phải là Chung Cực hay không.

Hoặc là một loại thủ đoạn do Chung Cực từng lưu lại.

Ví dụ như: một loại khả năng và hy vọng phục sinh.

Nhưng trước mắt Bàn Xí Nga tịnh không có cảm tri, tịnh không phán đoán ra tất cả.

Hắn chỉ có một loại cảm giác... nhìn không thấu Vô Danh Nhân.

Trên người đối phương tuy rằng có khí tức của chủ nhân, nhưng lại dường như hoàn toàn khác biệt.

Giống như một cá thể độc lập, chênh lệch rất lớn.

Chung Cực nếu như sống lại, nếu như bởi vậy mà đại biến...

Kỳ thực theo Bàn Xí Nga thấy, tất cả những điều này là không hợp lý.

Bởi vì không có ai hiểu rõ chủ nhân hơn hắn, đối phương theo đuổi sự hoàn mỹ, xu hướng hoàn mỹ, sẽ không vì sống lại mà thay đổi "tính cách". "Ngươi có nghe tôi nói không?

Không muốn sao?" Lục Minh nhíu mày, nhìn về phía Bàn Xí Nga.

Bởi vì Bàn Xí Nga không trả lời vấn đề của hắn.

Mà hiện tại thời gian khẩn trương, đại chiến nhất xúc tức phát.

Có lẽ là giây tiếp theo, có lẽ là một cái hô hấp nữa.

Lục Minh đợi không kịp. "Lùi xa một đoạn khoảng cách, bàng quan chiến đấu." Do Lục Minh tái tam nhắc nhở, Bàn Xí Nga hồi thần, sau đó cho Lục Minh câu trả lời.

Bàn Xí Nga cũng tán đồng Lục Minh làm như vậy, hiện tại tốt nhất đừng bại lộ, ẩn giấu ngoài chiến cục, lẳng lặng quan khán tất cả.

Dù sao thời gian ẩn giấu càng lâu, đối với bọn họ, đạt được chỗ tốt càng nhiều.

Ít nhất sẽ không bị động như vậy. "Giữ khoảng cách quan trắc hữu hiệu, cũng không nên quá xa." Bàn Xí Nga nhắc nhở Lục Minh một câu.

Lục Minh trợn trắng mắt, lười phản ứng lại Bàn Xí Nga.

Sau đó hai người lui lại một đoạn khoảng cách.

Cố gắng để có thể ẩn giấu được, nhưng lại có thể quan trắc hữu hiệu những gì xuất hiện và bùng nổ trong chiến trường. "Tôi phải làm một số chuẩn bị, đề phòng ngoài ý muốn." Ẩn giấu trong hư không, sau khi tiềm tàng xong, Lục Minh tịnh không định cứ thế tĩnh lặng quan khán chiến trường.

Trong lòng hắn có một số ý nghĩ khác.

Đó là đem trạng thái bản thân tăng lên tới đỉnh phong, dự bị sẵn.

Một khi trong chiến trường xuất hiện chuyện gì, ví dụ như bị phát hiện, lại ví dụ như có Nguyên đầu đại tàn, có thể dễ dàng lược đoạt...

Khi cơ hội tốt như vậy xuất hiện... chẳng lẽ lại thờ ơ, chẳng lẽ không ra tay sao?

Đáp án tự nhiên không phải vậy.

Ít nhất Lục Minh không nghĩ thế, hắn muốn chuẩn bị thật tốt.

Theo Lục Minh thấy, một khi bị phát hiện, hắn sẽ quả đoán giới

nhập vào chiến trường, chủ động giết ra một đường máu, chiếm cứ một phần ưu thế.

Nếu như có cơ hội có thể trộm lấy sức mạnh Nguyên đầu, Lục Minh càng không nguyện ý bỏ qua cơ hội này, hắn nguyện ý mạo hiểm.

Dù sao Lục Minh rất rõ ràng, mỗi khi thôn phệ một vị Nguyên đầu, sức mạnh của hắn sẽ tăng cường.

Nguyên đầu cũng không dễ thôn phệ như vậy, quá khó giết, tồn hoạt trong đa nguyên vũ trụ, muốn giết bọn họ giống như phàm nhân muốn lên trời.

Trước mắt là một cơ hội tuyệt hảo.

Lục Minh quyết định phải nắm bắt thật tốt, tốt nhất có thể xử lý một hai vị Nguyên đầu, đem thôn phệ...

Thậm chí theo Lục Minh thấy, nếu như không tìm thấy cơ hội, hắn có thể ra tay vào thời khắc mấu chốt, sáng tạo cơ hội.

Còn về phần Vô Danh Nhân... trước mắt Lục Minh đối với hắn không tư tác, cũng không "truy cầu".

Cho dù có tò mò... thì đã sao?

Lục Minh hiện tại chủ yếu quan tâm đến việc làm cho thực lực trở nên mạnh hơn!

Không khí ngưng cố đến cực hạn, đại chiến nhất xúc tức phát.

Tất cả mọi người đều khẩn trương vô cùng, bao quát cả Bàn Xí Nga.

Nhưng Lục Minh lại chờ mong tất cả.

Bởi vì hắn nhìn thấy hy vọng trở nên mạnh mẽ nhanh chóng.

Đại chiến một khi triển khai, cường giả đổ máu bị thương, hắn hoàn toàn có thể nhân cơ hội trở thành cọng rơm cuối cùng đè chết đối phương, sau đó thôn phệ đối phương.

Lục Minh cũng đã chuẩn bị xong.

Một khi có cơ hội như vậy hắn sẽ nắm chắc.

Thậm chí không có cơ hội như vậy, hắn cũng sẽ chủ động sáng tạo!

Cho nên trong phạm vi có thể quan trắc và đảm bảo an toàn lớn nhất, Lục Minh đang trú túc, đang chờ đợi thời cơ.

Điều này thu hút sự chú ý của Bàn Xí Nga.

Nhìn Lục Minh dường như đang lẳng lặng chờ đợi, ánh mắt hắn có chút không thể lý giải Lục Minh đang làm gì.

Bởi vì hắn cảm giác Lục Minh dường như hy vọng đại chiến trước mắt bùng nổ?

Nhưng không nên a.

Bởi vì đối mặt với sự chưa biết, thậm chí có xác suất lớn sẽ lan đến hai người bọn họ, Lục Minh sao lại có tâm tư như vậy? "Có lẽ là ảo giác của tôi, suy nghĩ của tôi quá loạn rồi." Bàn Xí Nga thì thầm, phủ nhận điểm này.

Đặt ở bình thường, hắn sẽ không như vậy, đi phủ nhận chính mình.

Nhưng hiện tại tâm hắn vô cùng hỗn loạn, bởi vì hắn nhìn không thấu Vô Danh Nhân, đối phương quá phức tạp, có quan hệ đặc thù với vị kia.

Cho nên tâm hắn hỗn loạn, thậm chí bay lên phủ nhận chính mình, cho dù rõ ràng giờ phút này hắn đã nhìn ra một phần chân tướng.

"Khai!" Một đạo thanh âm vô cùng to lớn vang lên trong vũ trụ.

Bàn Xí Nga tuy rằng đang suy nghĩ lung tung, phủ nhận chính mình.

Nhưng có một số việc vẫn sẽ xuất hiện, sẽ bùng nổ.

Ví dụ như Vô Danh Nhân dẫn đầu ra tay nhắm vào hơn ba mươi người kia.

Hắn chủ động rời khỏi vị trí ban đầu, khí tức trên người sôi trào như núi lửa phun trào, một quyền nện ra giết về phía hơn ba mươi vị Nguyên đầu.

Tốc độ của hắn nhanh đến cực hạn, mắt thường không thể bắt giữ.

Cho dù là thị giác của tất cả mọi người, đối với những Nguyên đầu có vị trí tốt, cũng không thể bắt giữ được tất cả, chỉ có thể loáng thoáng nhìn thấy có sự tồn tại cường đại, ra tay với bọn họ, bùng nổ một kích hãi nhiên không thể hình dung! "Sức mạnh quá lớn, chúng ta phải liên thủ!

Nếu không ta đỡ không nổi!

Sẽ chết mất!" Vô Danh Nhân chỉ tung một quyền bình thường, nhưng sức mạnh tản mát trong đó phi đồng phàm hưởng, khiến đông đảo Nguyên đầu đều có cảm giác nguy cơ kinh người.

Cho dù là Tôn Chủ giờ khắc này cũng rợn tóc gáy.

Thanh âm của hắn gào thét truyền ra, tê tâm liệt phế.

Chương 331

Trong lòng đều sinh ra cảm xúc sợ hãi!

Những Nguyên đầu khác cũng không sai biệt lắm.

Bởi vì câu nói kia của Tôn Chủ cũng không phải nói đùa, đó là lời khen ngợi cao nhất đối với một kích của Vô Danh Nhân, cũng là sự bình phán công chính nhất.

Một kích kia quá rực rỡ, cũng quá khủng bố. "Mọi người cùng nhau ra tay, đỡ lấy!" "Gã này thực lực quá mạnh, hôm nay tất sát, vô luận phải trả giá lớn thế nào, nếu không sau này chúng ta đều sẽ bị đạo tiêu!" "Cho dù hắn không phải là Chung Cực, cũng sẽ là Chung Cực thứ hai, cho nên cần phải chết, lịch sử không nên tái diễn!" "Mọi người hội tụ lại một chỗ, sức mạnh của hắn quá lớn!

Phân tán khoảng cách quá xa, sức mạnh của chúng ta cũng không thể ngưng tụ, trong tình huống này chúng ta bất địch, sẽ bị đánh tan!" Thanh âm to lớn truyền ra, các Nguyên đầu đang nhanh chóng tụ tập, cũng đang lên tiếng.

Bọn họ phát giác ra Vô Danh Nhân thực lực mạnh mẽ vô cùng, là thứ bọn họ không thể địch lại.

Ít nhất trong tình huống đơn lẻ là không được, phải hợp tác. "Châu chấu đá xe!" Mang theo một kích rực rỡ, nhìn đám người đang co cụm lại một chỗ, mưu đồ dùng sức mạnh liên thủ để đối kháng, Vô Danh Nhân cười lớn.

Trong mắt hắn tràn đầy sự trào phúng và coi thường.

Hắn không cho rằng đám người này có thể đỡ được một kích rực rỡ của hắn!

Cho dù là hơn ba mươi vị Nguyên đầu, mạnh mẽ vô địch.

Nhưng hắn... cũng đâu phải hạng người vô danh tiểu tốt! "Oanh long long!" Ngay sau đó, song phương va chạm, liệt hỏa trùng tiêu, vũ trụ huyễn diệt!

Một cú va chạm hãi nhiên kia!

Chấn kinh hoàn vũ, làm người ta hoàng khủng, làm người ta kinh ngạc!

Hư không nháy mắt tứ phân ngũ liệt, cho dù là vật chất kiên cứng nhất trên thế giới, cũng không thể chịu đựng va chạm giữa những cường giả cấp bậc này.

Cho dù là chúng cũng sẽ bị nháy mắt xé rách, thúy nhược như giấy! "Phốc!" Giờ khắc này có cường giả đổ máu.

Thậm chí có cường giả thân thể đều nứt toác.

Có người cánh tay đứt gãy, có người đùi bị xé nát.

Thậm chí có người nửa bên thân mình đều bị đánh nát, huyết nhục lỏa lộ!

Càng có một vị Nguyên đầu hơi yếu một chút, cực kỳ thê thảm.

Hơn nửa người đều bị đánh nát bấy, triệt để phá toái.

Vẻn vẹn chỉ còn lại một cái đầu lâu tồn tại!

Khí tức cũng vi nhược đến cực hạn, nhỏ yếu như ánh nến.

Thậm chí nếu không phải vừa rồi bên cạnh có một người giúp đỡ, trợ một tay, không chừng dưới một kích vừa rồi hắn đã bạo thể mà chết!

Phải hãi nhiên đến mức nào mới có thể tạo thành tất cả những điều này? "Thảo!

Gã này thực lực sao lại mạnh như vậy?" "Các ngươi có nhìn thấy không, hắn dường như bị thương không lớn?" Một lần va chạm kết thúc, song phương chia ra đứng hai đầu.

Một bên tình huống vô cùng tệ hại, cường giả gần như đổ máu, đa số đều bị thương nhẹ, thiếu bộ phận bị trọng thương.

Có người nhịn không được mở miệng.

Phản quan bên Vô Danh Nhân, đối phương dường như tình huống không tệ?

Hình như không bị thương, chỉ là sắc mặt trắng bệch một chút.

Dường như đơn thuần là có chút tiêu hao quá độ? "Một kích thực lực mạnh như vậy, chúng ta một đám người cùng nhau đối kháng, kết quả lại thế này sao?

Không thích hợp, không quá hợp lý." Tác vi người có thực lực mạnh nhất trong đám, Tôn Chủ giờ phút này mở miệng, trong mắt tản mát ra u quang.

Hắn cũng bị thương, bất quá do thực lực mạnh mẽ, nên không ngại.

Cánh tay trái của hắn vừa rồi bị đứt gãy, chỉ vẻn vẹn một cái hô hấp đã được hoàn mỹ tu phục.

Nhưng điều này có quan trọng không?

Theo Tôn Chủ thấy, tất cả tịnh không quan trọng.

Bởi vì các Nguyên đầu đều kinh ngạc về những gì vừa xảy ra, ngay cả hắn cũng như vậy, chỉ là so với những người khác chấn hám và kinh ngạc, Tôn Chủ ở mức độ lớn hơn cảm tri được sự không hợp lý, tất cả không nên như vậy.

Vô Danh Nhân thực lực không nên mạnh mẽ như thế!

Trong đó có chỗ không đúng! "Quan trọng, cũng không quan trọng." Thanh âm của Khai Thiên Nguyên Đầu truyền đến.

Ngữ khí của hắn mang theo một chút ảo não và hối hận.

Bởi vì một màn vừa xảy ra, khiến cảm xúc của hắn chuyển biến.

Sớm biết đối thủ thực lực mạnh mẽ như vậy... hắn đã không dẫn dắt đám người này tới đây!

Bởi vì phi thường không nên, không đúng.

Ít nhất phải chuẩn bị nhiều hơn một chút.

Dù sao đối thủ quá mạnh mẽ, đối chiến với hắn, vẻn vẹn chỉ dùng sức một người, liền bức bọn họ đến tình trạng như bây giờ.

Hiếm thấy, Khai Thiên Nguyên Đầu muốn triệt thoái khỏi nơi này.

Hắn có ý nghĩ và tâm tư như vậy.

Hoặc giả, đây cũng là tâm tư của đại bộ phận người tại tràng giờ khắc này.

Dù sao đối thủ quá phi phàm, quá mức không bình thường.

Đại chiến tiếp tục, thật sự có thể thắng sao?

Vô Danh Nhân thực lực thực sự quá mạnh mẽ.

Đông đảo Nguyên đầu bỗng nhiên cảm thấy, Vô Danh Nhân thực lực có lẽ còn vượt qua vị kia năm xưa.

Dù sao vừa rồi hắn chính diện ngạnh kháng hơn ba mươi vị Nguyên đầu liên thủ, Vô Danh Nhân là bên chiếm cứ ưu thế!

Tôn Chủ đều đổ máu, ngoài ý muốn đánh mất một tay.

Những Nguyên đầu khác cũng không kém, trạng thái cực độ không tốt.

Phản quan Vô Danh Nhân khí tức vẫn như cũ đỉnh thịnh, chỉ là sắc

mặt thương bạch một chút, so với bọn hắn, quả thực là phản sai một trời một vực.

Cho nên trong lòng Khai Thiên Nguyên Đầu mới có ý nghĩ kia.

Ý nghĩ này chỉ có Khai Thiên Nguyên Đầu có sao?

Tự nhiên là không, các Nguyên đầu khác đều có ý nghĩ như vậy.

Quy căn kết để là vì sợ hãi tử vong.

Không có ai không sợ chết, cho dù là cao cao tại thượng như bọn họ. "Muốn lại tiếp tục, đại chiến tiếp sao?" Có Nguyên đầu mở miệng, hắn bị thương cực kỳ nghiêm trọng.

Vừa rồi hiểm chút bạo thể mà chết, trong lòng hắn sinh ra lòng sợ hãi.

Không nguyện ý lại tiếp tục đại chiến.

Bởi vì hắn biết đại chiến tiếp tục, hắn sẽ phải đối mặt cục thế càng thêm khó khăn, xác suất tử vong cực cao, hoặc là người tiếp theo bạo thể mà chết. "Đại chiến đã bắt đầu, không thể đơn phương chấm dứt.

Chỉ có sau khi phân ra thắng bại mới có thể kết thúc." Thanh âm lãnh mạc truyền ra, Tôn Chủ mở miệng.

Cánh tay hắn đã khôi phục, khí tức cũng yếu hơn trước đó một chút.

Chương 332

Tôn Chủ đối với Vô Danh Nhân cũng có chút "kính sợ".

Nhưng Tôn Chủ rõ ràng một sự kiện, đó là không thể lui!

Đại chiến bùng nổ, cừu hận song phương đã kéo căng.

Thử hỏi trong tình huống này làm sao lui?

Duy có một trận chiến!

Khi tất cả kết thúc, một bên thoát dĩnh nhi xuất, lấy sự chung kết của một phương làm điểm dừng, trong quá trình này bất kỳ tình huống nào cũng không thể gián đoạn tất cả.

Không thể lui, chỉnh thể không thể lui.

Tất cả Nguyên đầu đều không thể lui, không thể thoát ly quần thể.

Tất cả mọi người đều phải cùng nhau.

Đây là quy tắc ngầm...

Vô số năm trước bọn họ cũng ra tay như vậy, nhắm vào vị kia, cho nên trận chiến ấy chết rất nhiều người, nhưng nếu quy tắc ngầm bị đánh vỡ, phân băng ly tích...

Có lẽ sẽ chết càng nhiều người hơn.

Là loại chết không có bất kỳ ý nghĩa gì. "Đã minh bạch." Vị Nguyên đầu vừa nói chuyện trầm mặc mở miệng.

Tuy rằng đối với kết quả cuối cùng, trong lòng đã sớm có dự liệu.

Nhưng khi nghe xong tất cả, trong lòng không khỏi có một chút lạc thác.

Bởi vì xác suất tử vong của hắn sẽ vượt xa những người khác.

"Chiến!

Trạng thái của hắn tuy rằng tốt hơn chúng ta quá nhiều, nhưng sắc mặt thương bạch, rõ ràng có sự tiêu hao, tịnh phi vô địch, kẻ địch này có thể chiến!" Thanh âm Tôn Chủ vang lên, đang triệu tập mọi người.

Muốn phát động xung kích, một lần nữa nhắm vào Vô Danh Nhân.

Tất cả lý nên như vậy, cũng chú định sẽ như vậy.

Những Nguyên đầu khác cũng gật đầu, bởi vì bọn họ không có lựa chọn.

Thế là một vòng xung sát mới bắt đầu.

Khí tức đáng sợ dập dờn trong thiên địa.

Từng mảnh vũ trụ hoàn vũ bị xé đến phấn toái, hư không đều sụp đổ, chảy ra khí tức đặc thù, đó là khí tức phá diệt chân chính.

Thuộc về một màn thế giới bị triệt để đánh nát, rốt cuộc không thể khôi phục.

Đối mặt với sự xung kích của các Nguyên đầu này.

Thái độ của Vô Danh Nhân cũng thập phần cường ngạnh.

Hắn khẽ thở dốc, trong mắt lộ ra quang mang hãi nhân, sải bước đi ra, khí tức trên người bành trướng thiên địa, nói: "Đã muốn tìm chết, vậy ta tiễn các ngươi một đoạn đường, hôm nay ta sẽ tiễn toàn bộ các ngươi lên đường!" Vừa mở miệng, giữa đôi tay của Vô Danh Nhân có ánh sáng nở rộ.

Ngay sau đó trên tay hắn xuất hiện một thanh vũ khí!

Đó là bản thu nhỏ của một dòng sông.

Chỉ là khi nó xuất hiện, liền quán xuyên Cửu Thiên Thập Địa!

Cửu Thiên Thập Địa này chỉ vô biên vũ trụ, vô tận duy độ, trong

đó có chín mảnh thương khung và mười phương đại địa đặc thù nhất.

Tượng trưng cho một phần nguyên và sức mạnh của Nguyên đầu.

Càng là định nghĩa đặc thù đối với mảnh thế giới hoàn chỉnh này.

Thuộc về nơi đặc thù, ngay cả Nguyên đầu cũng nhìn không thấu.

Trừ phiến Tuyệt địa này ra...

Nhưng lúc này giờ phút này, vũ khí mà Vô Danh Nhân vận dụng sau khi xuất hiện, quang huy quán xuyên Cửu Thiên Thập Địa...

Quá không thể tin nổi.

Điều này thu hút sự quan chú và chúc mục của mọi người.

Thậm chí ngay cả Lục Minh, Bàn Xí Nga đang trốn trong bóng tối cũng thất sắc.

Bởi vì vị tồn tại trong Tuyệt địa này, thực lực quá mạnh mẽ, quả thực không thể tin nổi, quả thực không nên. "Chủ nhân trước kia của tôi có mạnh mẽ như vậy không?

Rốt cuộc là ai?

Là chủ nhân của tôi sao?

Thoát thai thể?

Hay là một vị tồn tại cường hãn khác?

Năm tháng dài đằng đẵng làm cho hắn từ trong trầm thụy thức tỉnh?" Trong lòng Bàn Xí Nga đều nảy sinh hoài nghi.

Hắn nhớ tới chủ nhân trước kia, vị tồn tại có thực lực cực kỳ đáng sợ, thực lực của đối phương tuy rằng đáng sợ cùng cường đại.

Nhưng có thể so với vị Vô Danh Nhân vô địch này sao?

Phải biết rằng khi đó đông đảo Nguyên đầu vây công Chung Cực.

Chung Cực cuối cùng chiến tử...

Lúc đó ngài ấy kiên trì thậm chí không có thời gian dài như Vô Danh Nhân!

Vị Vô Danh Nhân này thực lực dường như vượt qua chủ nhân!?

Bàn Xí Nga rõ ràng, có lẽ trận chiến năm xưa có một số hắc mạc, chủ nhân của hắn không nên "không chịu nổi một kích" như vậy.

Nhưng mặc kệ nói thế nào, Vô Danh Nhân thực lực đều quá mạnh mẽ.

Cho dù không mạnh bằng chủ nhân hắn, nhưng cũng không yếu hơn bao nhiêu. "Người này thực lực quá mạnh, nếu như có thể giết chết, thôn phệ sức mạnh thuộc về hắn, thực lực của tôi tất nhiên sẽ có sự đề thăng đáng sợ." Lục Minh nhìn về phía Vô Danh Nhân, ánh mắt vô cùng nhiệt thiết.

Bởi vì Lục Minh biết, một khi thôn phệ được hắn, thực lực sẽ có một sự tăng trưởng phi tốc!

Thật sự là tăng trưởng phi tốc!

Bởi vì Vô Danh Nhân thực lực dường như mạnh đến mức không thể tin nổi.

Một người có thể cùng hơn ba mươi vị Nguyên đầu chiến một trận!

Một người!

Khái niệm gì? "Được rồi, thôn phệ hắn trước mắt là chuyện không thể nào, nghĩ biện pháp vớt lấy một hai vị Nguyên đầu, đem bọn họ thôn phệ đi.

Nếu như tình huống cho phép, tôi cũng phải nhanh chóng rời đi.

Tổng cảm giác không an toàn..." Trong đầu nảy sinh suy nghĩ to

gan như thế.

Nhưng rất nhanh, Lục Minh liền gạt bỏ suy nghĩ này.

Hắn cảm thấy không nên nảy sinh suy nghĩ to gan như thế đối với Vô Danh Nhân.

Nguyên nhân rất đơn giản.

Đối phương thực lực thực sự quá mạnh mẽ.

Chênh lệch với đối phương không chỉ một điểm nửa điểm.

Nếu thật sự đối thượng, Lục Minh dám xác định nháy mắt sẽ bị đối phương giết đến bạo thể mà chết, bởi vì hoàn toàn không phải đối thủ của đối phương!

Cho nên Lục Minh buông tha ý nghĩ to gan trong lòng.

Bởi vì không nên, một khi làm như vậy, thậm chí suy nghĩ nảy sinh bị đối phương phát hiện, thì chẳng khác gì tìm chết.

Không bằng từ từ, ổn kiện một chút.

Chương 333

Trước đi thôn phệ những Nguyên đầu thực lực yếu nhỏ kia, tiêu hóa sức mạnh của bọn họ, cường đại tự thân, chờ biến cường đại rồi hãy đi tìm kẻ địch mạnh mẽ!

Lục Minh cũng không cảm thấy thực lực của Vô Danh Nhân là không thể với tới.

Khí tức đáng sợ dập dờn bên người Vô Danh Nhân, phảng phất tựa như thần linh thời thượng cổ, giờ phút này ánh mắt hắn tiêu điều, tràn đầy vô tình.

Trực tiếp hoành độ vô số khoảng cách, mang theo thần khí có thể dập dờn Cửu Thiên Thập Địa, lấy tư thái vô địch không thể hình dung giết về phía đông đảo Nguyên đầu.

Đông đảo Nguyên đầu tự nhiên sẽ không lẳng lặng chờ đợi Vô Danh Nhân.

Bọn họ cũng sẽ có sở chuẩn bị, muốn đi nhắm vào đối phương.

Nếu không thì có khác gì tìm chết?

Có Nguyên đầu giờ khắc này ánh mắt khai hợp, trong song đồng bùng nổ lực lượng kinh người.

Có thể nhìn thấu mọi hư vọng, nhìn thấu mọi nguồn gốc.

Có Nguyên đầu giờ khắc này rống to một tiếng, cầm lấy vũ khí của hắn, là một cây búa lớn, khi huy động, một loại sức mạnh nào đó trong thiên địa vận chuyển.

Cây búa lớn được phú dư một loại pháp lực không thể nói rõ!

Chân chính có thể nháy mắt chém nát một mảnh thương khung!

Thuộc về loại của Tuyệt địa này!

Càng có Nguyên đầu ở giờ khắc này cấu kiến phòng ngự, trên người có vạn trượng kim quang phun trào, tiên khí dập dờn, pháp tắc hoàn nhiễu, hình thành lãnh địa, cấm khu.

Muốn cộng đồng kháng hành Vô Danh Nhân cường đại vô cùng! "Lấy ông khai đao!" Lục Minh cũng đang chuẩn bị, hắn nhắm vào một người trong số các Nguyên đầu.

Chính là vị vừa rồi suýt chút nữa bị đánh chết.

Giờ phút này trạng thái của hắn không tốt, ở trong đông đảo Nguyên đầu, cũng thuộc loại "hỗn" (trốn tránh/ăn hôi).

Dù sao cũng muốn ở mức độ lớn nhất bảo đảm an toàn cho bản thân.

Những Nguyên đầu khác cũng có sở "chiếu cố" hắn.

Bởi vì biệt vô tuyển trạch, nếu như không trợ giúp đối phương, quay đầu khi chuyện này rơi xuống đầu mình, lại phải làm sao?

Đây cũng là một quy tắc ngầm.

Điều này cũng cho Lục Minh cơ hội.

Dù sao vị Nguyên đầu kia đang ở vị trí cuối cùng trong đám người, là nơi an toàn nhất, cũng vừa vặn cùng Lục Minh nghênh diện "đụng" phải.

Đối với Lục Minh, đây là một cơ hội tuyệt hảo.

Trọng tâm của các Nguyên đầu đều đặt trên người Vô Danh Nhân.

Căn bản không có phòng bị.

Thậm chí đều không biết sự tồn tại của Lục Minh.

Cơ hội tốt như vậy, Lục Minh vì sao không nắm bắt chứ? "Muốn

động thủ?" Động tĩnh và thái độ của Lục Minh đã nói rõ tất cả, làm cho Bàn Xí Nga bị kinh động, hắn ở bên cạnh Lục Minh, ánh mắt rủ xuống, dò hỏi Lục Minh tiếp theo có phải có hành động hay không? "Săn giết Nguyên đầu, làm suy yếu bọn họ, cường đại chính tôi!" Có một số việc không cần thiết phải giấu diếm.

Lục Minh đưa ra đáp án, cho Bàn Xí Nga biết.

Nghe Lục Minh nói, Bàn Xí Nga không biết nên nói gì.

Chỉ nhanh chóng khuyên giải nói: "Đừng làm như vậy, đây không phải lựa chọn tốt nhất, chúng ta sẽ bại lộ, sẽ lâm vào bị động!" "Đến lúc đó, chúng ta hiện tại đang có ưu thế, sẽ vạn kiếp bất phục.

Huống chi một vị Nguyên đầu không dễ giết như vậy, giết cần thời gian, thời gian của chúng ta rõ ràng không quá đủ, những Nguyên đầu khác phản ứng lại khẳng định sẽ kịp thời chi viện, chúng ta ổn một chút đi." Bàn Xí Nga nói ra suy nghĩ của mình, cho Lục Minh biết. "Tôi tịnh không cho là như vậy.

Ông nói đích xác không sai, những Nguyên đầu khác phản ứng lại, tự nhiên sẽ chi viện đồng đội, nhưng các Nguyên đầu giờ khắc này có kẻ địch càng thêm cường đại!

Cho dù có cái tâm tư này, nhưng cũng không có năng lực này!

Có một số việc tôi hoàn toàn không cần lo lắng!

Cứ làm xong việc đã!

Huống chi một vị Nguyên đầu không dễ giết như vậy?

Không, theo tôi thấy tịnh không phải như thế!

Nguyên đầu chết trong tay tôi nhanh được một bàn tay rồi!" Lục Minh có cái nhìn khác biệt, cho Bàn Xí Nga câu trả lời.

Bàn Xí Nga nhíu mày, không biết nên nói gì.

Bởi vì lời của Lục Minh có một phen đạo lý.

Càng quan trọng hơn là, hắn biết không thể cứ bị động mãi, tình huống kéo dài càng lâu, đối với bọn họ cũng càng bất lợi.

Có đôi khi chủ động xuất kích tổng quy vẫn tốt hơn một chút. "Nếu không nguyện ý, ông có thể lui, ẩn giấu ở nơi xa hơn.

Yên tâm đi, tôi sẽ không bại lộ ông đâu." Lục Minh nhìn về phía Bàn Xí Nga mở miệng nói.

Lục Minh cảm giác Bàn Xí Nga có tâm tư muốn lui và ý nghĩ khác.

Hoặc là không nguyện ý chủ động xuất kích.

Lục Minh cũng cho hắn đường lui.

Hắn có thể một mình đi hành động, Bàn Xí Nga không cần bồi đồng, hắn sẽ không làm Bàn Xí Nga bại lộ, sẽ dùng tư thái cô thân một mình đi ra ngoài. "Chung quy vẫn có chỗ giới hoài sao?" Nghe câu nói này của Lục Minh, Bàn Xí Nga không nói.

Nhưng trong lòng lại thở dài một hơi.

Từ trong câu nói của Lục Minh, Bàn Xí Nga nghe ra được một ý tứ của Lục Minh, Lục Minh có thể một mình đi hành động.

Song phương chung quy vẫn có phân kỳ, bùng nổ ở sự kiện này.

Nguyên nhân ban đầu Bàn Xí Nga rất rõ.

Là vì chủ nhân trước kia, hắn đã giấu diếm một số chân tướng. "Chúng ta là liên minh, trước mắt phải cùng nhau hợp tác.

Chỉ có như vậy, chúng ta mới có thể chiếm cứ chủ động!" Bàn Xí Nga nhìn về phía Lục Minh, trầm mặc sau đó mở miệng nói: "Chúng ta cùng nhau hành động đi, nói như vậy có thể thừa đam phong hiểm lớn hơn.

Nếu như vậy, đó là tốt nhất." Lục Minh cũng cho Bàn Xí Nga câu trả lời.

Sau đó hai người cộng đồng súc thế, ở vào trạng thái bị chiến.

Đang chờ đợi thời cơ xuất thủ tốt nhất.

Khi đông đảo Nguyên đầu và Vô Danh Nhân đại chiến.

Ngay khoảnh khắc song phương bùng nổ...

Lục Minh và Bàn Xí Nga sẽ không chút do dự xuất thủ!

Bởi vì trong tình huống đó, có thể ở mức độ lớn nhất đi lẩn tránh phong hiểm, còn trước đó thì không quá nguyện ý xuất thủ. "Oanh long long!" Thời gian trôi qua, đại ước qua hai cái hô hấp.

Sau đó có tiếng nổ kinh người truyền ra!

Đông đảo Nguyên đầu và Vô Danh Nhân giao thủ rồi!

Từng mảng hư không sụp đổ, triệt để nứt toác, tan rã.

Những màn không thể tưởng tượng nổi!

Duy độ đều vì vậy mà hiện ra sự phân ly, trên ý nghĩa chân chính giao chức.

Vô số sức mạnh đại đạo phun trào, pháp tắc chi lực đang đối kháng.

Lôi đình lấp lánh, liệt hỏa phần thiên, thổ khối ngưng kết!

Chương 334

Cũng ngay một khắc này, vẻn vẹn chỉ trong nháy mắt, liền có lượng lớn cường giả đổ máu, bị thương nghiêm trọng, ngũ tạng trong cơ thể đều nứt ra.

Nhưng chung quy không có ai chết đi.

Bởi vì đều là những tồn tại thực lực cường hãn.

Tuy rằng có nhiều vị cường giả mấy lần tần lâm tử vong, nhưng chung quy vẫn sống sót. "Cơ hội xuất thủ tuyệt hảo!" Lục Minh và Bàn Xí Nga giờ khắc này liếc nhìn nhau.

Biết trước mắt là thời cơ xuất thủ tốt nhất!

Cũng là cơ hội chờ đợi đã lâu.

Gần như không có bất kỳ do dự nào, Bàn Xí Nga và Lục Minh động thủ.

Tốc độ của bọn họ nhanh đến cực hạn, xé rách hư không, trực tiếp lao về phía đại hậu phương của đông đảo Nguyên đầu, ở nơi đó, có mục tiêu của bọn họ đang đứng súc thế, một vị Nguyên đầu suy yếu đến cực điểm, bị thương nghiêm trọng nhất. "Vì sao ta cực độ bất an!" Tác vi người trong cuộc - Khung, giờ khắc này trong lòng cảm giác bất an lên đến cực hạn.

Vì sao nguy cơ cảm trong lòng phun trào như núi lửa bùng nổ?

Cảm giác một khắc sau sẽ trực diện tử vong, bị người ta một kiếm chém đầu?

Bất an quy bất an, nhưng loại cấp bậc nguy cơ này... có phải quá mức ly phổ hay không?

Cảm giác nguy cơ cực hạn dâng lên trong lòng, Khung tại giờ khắc này nội tâm đại loạn, bởi vì tỉ mỉ suy tư, cảm thấy mặc kệ nhìn nhận hiện tại từ phương diện nào.

Tuy rằng mọi thứ xác thực cực độ nguy hiểm, có nguy cơ đáng sợ.

Dù sao đối mặt với kẻ địch cường đại vô cùng.

Hơi không chú ý, liền sẽ thân tử đạo tiêu.

Nhưng... "Vì sao dường như chỉ có ta có cảm giác như vậy?

Hay là, cảm giác này của ta phá lệ mãnh liệt?

Phản ứng của bọn họ không lớn a!" Khung trong lòng sợ hãi cực điểm.

Trong lòng hắn có cái suy đoán cực kỳ to gan dũng hiện, dù sao biểu hiện của những người chung quanh rõ mồn một trước mắt, nhưng hắn không nguyện tin tưởng suy đoán này.

Bởi vì nếu tất cả là thật, tiếp theo sẽ cực độ nguy hiểm.

Sinh mệnh sẽ không thể tự chủ, sẽ nhập "địa ngục".

Cho nên... suy đoán của hắn rốt cuộc là thật sao?

Trong bóng tối... phải chăng thật sự ẩn giấu một số kẻ địch.

Mục tiêu của bọn họ còn là hắn!?

Nếu không, vì sao nguy cơ cảm trong lòng lại kinh người như vậy?

Những người khác thì không có cảm giác này?

Ý nghĩ trong lòng như vậy vừa mới dũng hiện ra, thậm chí còn chưa được bản nhân đóng dấu định luận, đột nhiên, nguy cơ cảm trong lòng Khung càng lớn hơn.

Tại một cái hô hấp ngắn ngủi đã tăng trưởng nhảy vọt!

Mãnh nhiên từ một chút xíu khuếch đại thành một đoạn dài!

Gần như không có bất kỳ do dự nào, Khung lựa chọn rời đi.

Phản ứng theo bản năng.

Cho dù Khung trong nháy mắt cũng ý thức được, kỳ thực không thể làm như vậy.

Bởi vì làm vậy là hỏng quy củ, hiện tại quy tắc ngầm của cái "liên minh" này bị đánh vỡ, phải tiếp thụ trừng phạt.

Nhưng Khung chỉ có thể làm như vậy.

Bởi vì trực giác nói cho hắn biết, nếu không làm như vậy, hắn tất nhiên sẽ chết, ngã xuống ở đây.

Nếu như ngay cả cái chết cũng không thể tránh khỏi...

Vậy thì vì sao không thể ưu tiên tiền đề sự sống... phá hoại quy củ? "Chung quy là Nguyên đầu, mặc kệ bị thương nghiêm trọng thế nào, chung quy không có khả năng bị nháy mắt giết chết, bao nhiêu cũng có chút thủ đoạn." Thanh âm u u truyền đến, Bàn Xí Nga phát ngôn.

Giờ khắc này tại vị trí Khung đứng ngây người lúc trước, xuất hiện hai bóng người, phân biệt là Lục Minh và Bàn Xí Nga, hai người bọn họ đã giết tới.

Chỉ có điều Khung phản ứng thực sự quá nhanh.

Tại thời điểm hắn nguy nan nhất, tránh được một kích trí mạng của hai người, lăng lăng rời khỏi nguyên địa, hoành thôi sang bên cạnh một đoạn khoảng cách. "Mau chóng ra tay đi, tẫn khoái giải quyết.

Thời gian kéo dài càng lâu đối với chúng ta càng bất lợi." Lục Minh bình tĩnh mở miệng.

Mãnh nhiên gia tăng tốc độ muốn đi truy kích Khung.

Mục đích của Lục Minh là vì tẫn khoái xử lý đối phương, không muốn ở giờ khắc này lắm mồm, nói mấy lời rác rưởi vô quan khẩn yếu, không cần thiết.

Lục Minh nói cũng là lời nói thật.

Khung sống càng lâu, thời gian trì hoãn trên người đối phương càng dài, tiếp theo sẽ đối với hai người bọn họ càng ngày càng bất lợi.

Cái gọi là chiếm cứ chủ động cũng sẽ dần dần đánh mất.

Dù sao ở đây cũng không chỉ có một vị Nguyên đầu là Khung. "Tôi minh bạch, yên tâm đi, đại cục đã định!" Bàn Xí Nga mở miệng đáp Lục Minh một câu, ánh mắt hắn chuyển thành lãnh mạc, sát ý bồng bột nói: "Chúng ta liên thủ, ai có thể cản?

Vô nhân khả đáng, tối đa chỉ kéo dài một đoạn thời gian!

Đã bị chúng ta nhìn trúng, kết cục đã chú định!" Vừa nói, Lục Minh và Bàn Xí Nga lại lần nữa xuất động.

Trên người bọn họ lưu chuyển quang huy đại đạo, pháp tắc chi lực bùng nổ, có thể dễ dàng tôi hủy từng mảnh không gian duy độ và vũ trụ.

Đó là sức mạnh không thể hình dung, chí cao vô thượng, cường đại vô cùng.

Hai người gần như toàn lực xuất thủ.

Quyết tâm tất sát Khung, đồng thời phải hoàn thành trong thời gian ngắn. "Vì sao muốn giết ta?

Ta sao có thể là mục tiêu ưu tiên!" Nhìn một màn trước mắt.

Nhìn Lục Minh và Bàn Xí Nga có chút "điên cuồng".

Giờ khắc này, Khung - người trong cuộc, trong lòng đừng nhắc tới có bao nhiêu uất ức, trên trán hắn chảy mồ hôi, ngữ khí đều có chút

khinh vi run rẩy.

Bởi vì hắn bị Lục Minh và Bàn Xí Nga dọa sợ.

Hắn có thể cảm giác được tâm tư muốn giết hắn của hai người nặng bao nhiêu.

Nhưng... sống chết hắn cũng không minh bạch.

Rõ ràng cừu hận giữa hắn và hai người bọn họ không quá sâu.

Theo lý mà nói, mục tiêu đầu tiên Lục Minh và Bàn Xí Nga chọn hẳn là Khai Thiên Nguyên Đầu, hoặc là Vô Hạn, sao lại là hắn?

Nhưng thiên thiên một màn này lại xuất hiện.

Chỉ tiếc Lục Minh và Bàn Xí Nga áp căn không có hứng thú trả lời vấn đề của Khung, dù sao trong mắt họ giờ khắc này Khung là một người chết.

Ai lại đặc biệt đi trả lời vấn đề của một người chết?

Chương 335

Nhất là cái người chết này sẽ chết trong tay bọn họ.

Trước mắt Lục Minh và Bàn Xí Nga chỉ muốn tẫn khoái xử lý đối phương.

Đem phong hiểm hạ thấp nhất.

Nếu không thì đợi những Nguyên đầu khác phản ứng lại, lựa chọn quay về trợ giúp Khung, cục thế có lẽ sẽ xuất hiện phản chuyển. "Mau chi viện cho ta!

Có người muốn giết ta!" Khung tự nhiên nhìn thấu điểm này.

Sắc mặt hắn vô cùng thiết thanh, khó coi đến cực điểm.

Tại giờ khắc này làm ra lựa chọn.

Hắn vận dụng tất cả sức mạnh có thể vận dụng, trước người xây dựng một tầng phòng ngự đáng sợ, lấy đó chống đỡ thời gian dài hơn.

Ân, sau đó quả đoán bắt đầu cầu viện.

Hy vọng những Nguyên đầu khác có thể giúp đỡ.

Đây là biện pháp duy nhất hắn thấy có thể cứu mình.

Dù sao Khung cũng có nhận thức về thực lực của mình.

Trong tình huống trạng thái đỉnh phong, một đánh một, xác suất hắn không địch lại Lục Minh và Bàn Xí Nga là rất cao, gần như có thể đạt tám chín mươi phần trăm.

Huống chi giờ khắc này trạng thái của hắn kém cỏi.

Lục Minh và Bàn Xí Nga liên thủ nhắm vào...

Nếu không cầu viện, song phương chân chính giao thủ.

Khung có thể đoán định một điểm.

Thời gian hắn có thể chống đỡ trong tay hai người tất nhiên cực ngắn, có thể được ba bốn cái hô hấp đã là kinh người lắm rồi, hắn là rất nhanh sẽ bị hai người giết chết, cả quá trình gần như không có năng lực phản kháng.

Cho nên cầu viện... bản thân là lựa chọn duy nhất!

Chỉ có thể bị động phòng ngự! "Khai!" Trước mắt có năng lượng đáng sợ cuộn trào, tương hỗ hô ứng, hình thành một tầng phòng ngự cực vi đáng sợ, là công thế toàn lực cấu kiến của một vị Nguyên đầu.

Theo lý muốn phá vỡ xác suất cực thấp.

Ít nhất trong thời gian ngắn, rất khó.

Nhưng Lục Minh tịnh không cảm thấy như vậy.

Đối với người khác, đích xác là một chuyện phi thường khó khăn, nhưng Lục Minh cảm thấy, đối với hắn, đây không phải chuyện khó khăn, huống chi không phải một mình hắn đang tác chiến.

Hắn có người giúp đỡ, là Bàn Xí Nga có thực lực cực vi cường đại!

Song phương liên thủ, sao có thể không phá nổi một tầng phòng ngự?

Thời gian cần thiết cũng không cần quá dài!

Thế là Lục Minh quả đoán xuất kích, rống to một tiếng.

Sức mạnh trên người dập dờn, mãnh nhiên một quyền trực tiếp nện vào tầng phòng ngự kia, pháp tắc, đại đạo chi lực tại giờ khắc này bị Lục Minh thao khống bùng nổ.

Lúc này Lục Minh giống như thần linh thời viễn cổ vậy!

Lục Minh tịnh không phân cao thấp về thực lực, đối với Bàn Xí Nga cũng đồng dạng như thế, cho nên kết quả cuối cùng đã sớm chú định.

Khi Lục Minh và Bàn Xí Nga cùng toàn lực xuất thủ...

Cực tẫn huy hoàng rực rỡ.

Cả vũ trụ, duy độ đều suýt chút nữa viên tịch!

Cả vũ trụ đều nứt toác, kinh khủng hãi nhiên.

Một màn không thể tưởng tượng nổi.

Thậm chí ở chiến trường bên cạnh, nơi đang trải qua đại chiến càng thêm đáng sợ giữa đông đảo Nguyên đầu và Vô Danh Nhân.

Đều bị động tĩnh bên phía Lục Minh hấp dẫn.

Bởi vì động tĩnh bên này thực sự quá lớn.

Quả thực làm người ta kinh tủng, nổi da gà.

Tuy rằng không thể so sánh với đại chiến bên kia, nhưng chung quy cũng không kém bao nhiêu, hơn nữa sắp phân ra thắng bại rồi. "Mau chóng cứu ta, ta không muốn chết ở đây." Tóc gáy dựng đứng, nguy cơ cảm trong lòng không thể hình dung.

Khung bị nhắm vào khó chịu đến cực điểm.

Cảm giác nửa bước chân đã bước vào quỷ môn quan.

Bởi vì hắn trơ mắt nhìn phòng ngự hắn tốn hao tâm huyết và cái giá lớn tạo ra, đang tại giờ khắc này từng tầng từng tầng vỡ vụn, bị suy yếu.

Quang huy kia đang trở nên ảm đạm, hậu trọng đang trở nên mỏng manh.

Cho nên Khung lần nữa phát ra cầu viện.

Bởi vì hắn không muốn ngã xuống.

Trong năm tháng dài đằng đẵng hắn đã đạt đến cảnh giới này, chúa tể vạn vật, chúa tể đại thiên thế giới, hắn không muốn cứ thế ngã xuống, chết đi.

Nếu như có thể, hắn muốn trường sinh vạn vạn năm, vĩnh hằng bất hủ. "Chống đỡ thêm một lát, bọn ta tới chi viện!" Động tĩnh bên Lục Minh quá lớn.

Tự nhiên hấp dẫn sự chú ý bên phía đông đảo Nguyên đầu.

Có thanh âm truyền đến, là đại lão trong số các Nguyên đầu.

Tôn Chủ!

Giờ khắc này hắn đang tắm máu phấn chiến, giao thủ với Vô Danh Nhân, đối kháng với hắn, giữa song phương có sức mạnh bùng nổ, tinh không đều vì vậy mà ảm đạm điệt lạc.

Hắn thử cho Khung giờ phút này ăn một viên thuốc an thần.

Bởi vì hắn không hy vọng Khung bị loạn.

Đương nhiên, suy nghĩ chân thực của hắn cũng là muốn cứu Khung.

Bởi vì làm như vậy có thể bảo lưu sinh lực hữu sinh.

Đồng thời "nhân tâm" cũng sẽ không vì vậy mà tan rã. "Hai người các ngươi đằng xuất thủ đi giúp đỡ!" Tôn Chủ phân phó hai vị Nguyên đầu có năng lực, đang ở biên duyên trong đám Nguyên đầu, có thể đi xuất thủ chi viện Khung, bởi vì hiện tại hắn không đi được.

Hai người kia cũng không chút do dự gật đầu.

Dù sao so với Lục Minh và Bàn Xí Nga.

Bọn họ càng không nguyện ý đại chiến với Vô Danh Nhân trước

mắt!

Bởi vì đối phương thực lực mạnh hơn, chiến đấu lực mạnh hơn.

Thế là hai người quả đoán rời khỏi mảnh chiến trường này, muốn đi viện trợ Khung.

Trên thân thể bọn họ tỏa ra ánh sáng mông lung, sức mạnh sôi trào.

Thực lực quá cao cường, cũng như khủng bố.

Bọn họ muốn đi ngăn cản Lục Minh và Bàn Xí Nga, muốn mở ra cục diện. "Tôi đều đã ra tay rồi, còn tính đi bước nữa sao?

Ngươi còn có khả năng sống sót sao?" Đối mặt với hai vị Nguyên đầu chi viện, Lục Minh trực tiếp làm lơ, thậm chí nói với Khung một câu như vậy.

Bởi vì Lục Minh nhìn thấy ánh sáng hy vọng trong mắt Khung.

Lục Minh cười.

Chương 336

Bởi vì hắn biết Khung khẳng định sống không nổi.

Cho dù giờ khắc này có Nguyên đầu nhúng tay, viện trợ đối phương.

Nghe Lục Minh giờ phút này nói, Khung trong lòng run lên.

Dù sao lần đầu gặp mặt Lục Minh đã "đáng sợ" như vậy, Lục Minh thực sự để lại cho hắn bóng ma tâm lý, hiện tại nói ra những lời này... lại sao có thể không làm Khung trong lòng dao động?

Thậm chí vì thế trong lòng nảy sinh một số ý nghĩ? "Ta kiên trì thêm một lát là được!" Nhưng Khung rất nhanh ổn định tâm thái.

Bởi vì hắn biết như vậy không tốt.

Không nên đối với một số thứ mất đi thái độ và hy vọng.

Kiên trì tất nhiên sẽ thắng lợi.

Chờ hai vị Nguyên đầu kia chi viện, hoàn toàn có thể cùng hai vị Nguyên đầu kia liên thủ, không nói phản sát Lục Minh và Bàn Xí Nga, ít nhất cũng có thể sống sót. "Lạc!" (Chết/Rơi rụng!) Đối với suy nghĩ trong lòng Khung, Lục Minh tịnh không để ý.

Bởi vì hắn nói thật.

Giờ khắc này hắn toàn tâm toàn ý đầu nhập vào việc chế phục đối phương.

Trong miệng rống to một tiếng, Lục Minh mãnh nhiên nện ra một quyền.

Số lượng không đếm xuể đại đạo chi lực, pháp tắc chi lực gia trì ở trên.

Một kích không thể hình dung. "Thôn, sát!

Tất cả hủy diệt, tất cả tru diệt!" Lục Minh toàn lực bùng nổ, Bàn Xí Nga tự nhiên không thể ở bên cạnh xem kịch.

Tuy rằng quan hệ giữa bọn họ, cái gọi là "liên minh" bị dao động, lẫn nhau hoài nghi, nhưng trước mắt lợi ích cộng đồng.

Tự nhiên phải toàn lực xuất thủ, trợ giúp Lục Minh.

Thế là trong tình huống hai người toàn lực xuất thủ.

Sức mạnh của bọn họ nảy sinh một loại liên hệ.

Giống như cối xay hung hăng lao về phía Khung!

Phòng ngự trước mặt Khung càng với tốc độ kinh người bị ma diệt!

Kinh người vô cùng!

Thời gian trôi qua, đại ước khoảng hai cái hô hấp tả hữu.

Trước khi hai vị Nguyên đầu kia kịp chi viện, Lục Minh và Bàn Xí Nga liên thủ đánh xuyên phòng ngự trước mặt Khung!

Tác vi người trong cuộc, Khung giờ khắc này cũng vẻ mặt mộng bức.

Đều tê dại, đều choáng váng, trên mặt viết đầy sự chấn kinh.

Bởi vì một giây trước còn đang khiếu tiết.

Nhưng vẻn vẹn trôi qua một hai cái hô hấp.

Phòng ngự hắn sáng tạo ra đã bị ma diệt.

Lục Minh và Bàn Xí Nga đã đến trước mặt!?

Đồng minh của hắn còn chưa kịp chi viện a! "..." Trong miệng chậc chậc ra vài tiếng, Khung rõ ràng nhìn thấy nụ cười lạnh trên mặt Lục Minh, cùng với nắm đấm vô cùng to lớn kia.

Một đòn phảng phất có thể xuyên qua tất cả, phá diệt tất cả!

Quá kinh người, cũng quá làm người ta chấn hám, chiến lực khủng bố cực hạn!

Tuyệt không phải vật lý công kích bình thường. "Oanh long long!" Vẻn vẹn ngay sau đó.

Thanh âm như tạc liệt vang lên.

Một quyền kia của Lục Minh trong nháy mắt đánh vào trên thân thể Khung!

Thống khổ không dùng ngôn ngữ hình dung được, nháy mắt cảm nhiễm toàn thân Khung, trên thân thể vốn trơn bóng như ngọc, giờ khắc này có từng đạo liệt ngân với tốc độ mắt thường có thể thấy được bao phủ toàn thân hắn.

Sau đó Khung phát hiện sức mạnh trong thân thể không thể khống chế! "A a!" Khung thống khổ kêu rên, đồng thời cũng ý thức được một điểm.

Hôm nay ngã xuống đã thành định cục, không thể thay đổi.

Hắn sắp chết rồi!

Bất địch Lục Minh, chênh lệch thực lực với hắn quá lớn. "Sao có khả năng?" Hai vị Nguyên đầu đang từ xa đánh tới chi viện Khung, cũng nhìn thấy một màn lệnh bọn họ vô cùng hãi nhiên.

Miệng bọn họ khẽ trương, cảm thấy có chút không thể tin nổi.

Bọn họ nhìn thấy gì?

Lục Minh vô cùng cường thế đứng trước mặt Khung.

Một quyền đem hắn hung hăng nện ngã xuống đất.

Trong một quyền kia dập dờn sức mạnh đáng sợ.

Những sức mạnh này xâm nhập vào trong thân thể Khung...

Giờ khắc này đang tác loạn trong thân thể hắn...

Sắp đem hắn xanh bạo sao?

Lục Minh mạnh như vậy sao?

Thực lực đã khủng bố đến trình độ này rồi sao!?

Nếu như Lục Minh đều mạnh mẽ như vậy, thế thì Bàn Xí Nga thực lực sẽ không phải càng thêm cường đại sao?

Dù sao hắn cũng là "cẩu" của Chung Cực ngày xưa.

Trong lòng nghĩ vậy, Khung hoảng hốt thật sự.

Hắn biết nếu người ta muốn xem kịch hay thì hôm nay hắn chết chắc, mọi thứ sẽ thành định cục, là tử cục. "Mau chi viện cho tôi!

Nhanh lên!" Khung chỉ có thể đặt hy vọng duy nhất vào hai vị Nguyên đầu đang đến chi viện, hai vị Nguyên đầu này tự nhiên cũng thấy có lỗi với sự tín nhiệm của hắn.

Dù sao trước đó Khung đâu có tin họ là kẻ bình thường, vốn không đáng được tin tưởng.

Nhưng hai vị Nguyên đầu kia vừa nhìn thấy cảnh Lục Minh ra tay thì đã khiếp sợ!

Quá đáng sợ và huy hoàng, thực lực mà Lục Minh thể hiện quá mạnh mẽ.

Hầu như sở hữu sức mạnh tối khô lạp hủ.

Quan trọng hơn là bên cạnh còn có Bàn Xí Nga đang hổ thị đam đam, sức mạnh đang dập dờn, bùng nổ, làm sao để cứu viện Khung đây?

Làm sao cướp hắn về từ bờ vực "tử vong"?

Chính sự do dự, dừng lại trong một nhịp thở đó đã khiến Khung thực sự bị tiễn đi.

Bị Lục Minh ngạnh sinh sinh đánh nổ!

Thân thể vốn cực độ vĩ ngạn, vượt trên vô số chiều không gian của Khung bị sức mạnh của Lục Minh căng phồng, rồi đột nhiên bạo liệt.

Lúc này Khung vẫn chưa chết ngay.

Dù sao linh hồn hắn cũng rất mạnh, đồng thời có khả năng nhập vào nhiều thân xác khác.

Chương 337

Đâu có dễ dàng bị giết chết như vậy?

Nhưng... việc người khác không làm được, không có nghĩa là Lục Minh cũng không làm được, khéo thay phương diện này Lục Minh lại cực kỳ lợi hại.

Đối với người khác, đánh chết đối thủ và đánh nổ đối thủ để hắn mất hoàn toàn khả năng đề kháng là hai khái niệm khác nhau.

Khả năng thực hiện vế trước thấp hơn nhiều so với vế sau.

Nhưng mọi thứ ở chỗ Lục Minh lại đảo ngược.

Thôi được rồi.

Chỉ cần Lục Minh có thể đánh nổ đối thủ, khiến kẻ đó mất khả năng phản kháng, Lục Minh nắm chắc một trăm phần trăm sẽ dồn đối phương vào tử địa!

Bởi vì Lục Minh nắm giữ một năng lực cực kỳ đáng sợ. `Lượng tử vĩnh sinh pháp`!

Mỗi một vị Nguyên đầu đều có vô số khả năng phục sinh trong vô số không gian, vĩ độ...

Nhưng cái "vô số" này không phải là vô số theo ý nghĩa thực sự.

Nó là hữu hạn, không phải vô cùng vô tận.

Cho dù có nhiều hơn nữa, về mặt số lượng cũng tuyệt đối không so được với `Lượng tử vĩnh sinh pháp` của Lục Minh, bởi vì khả năng của Lục Minh có tới mười tỷ tám ngàn vạn loại!

Những Nguyên đầu khác lấy gì so với Lục Minh?

Chỉ thấy nhục thể của Khung bị Lục Minh đánh nổ.

Khung chưa chết ngay tại chỗ, sức mạnh cuối cùng đang bùng phát, đang tìm kiếm sinh cơ cuối cùng, để lại hy vọng đông sơn tái khởi.

Linh hồn hắn hóa thành lưu quang, dập dờn giữa thiên địa.

Không gian bị xé rách, vĩ độ bị xé rách.

Khung đang tìm kiếm khả năng cuối cùng, tìm kiếm khế cơ trọng sinh.

Nhưng Lục Minh đã nhẫn tâm diệt tuyệt hy vọng cuối cùng của đối phương!

Sau lưng Lục Minh, trong cơn hoảng hốt, chợt xuất hiện hình chiếu của một đại thế giới, trong đó có vô số đạo thân ảnh giống hệt Lục Minh.

Dập dờn giữa thiên địa, dập dờn trong vô số vũ trụ.

Lúc này, vô số thân ảnh giống hệt Lục Minh rời khỏi vị trí ban đầu, lao vào từng thế giới đặc thù.

Bắt đầu một bữa tiệc "đơn phương đồ sát".

Trong quá trình này, lưu quang linh hồn thuộc về Khung, thứ ánh sáng vốn dĩ rực rỡ kia, đang ảm đạm đi với tốc độ mắt thường có thể thấy được, bị suy yếu dần.

Đại khái sau khoảng vài nhịp thở.

Y như ngọn đèn đột nhiên tắt ngấm!

Khung... cứ thế mà chết!

Chết theo đúng nghĩa đen, trong vô số vĩ độ, vô số không gian thế giới song song, đối phương đã hoàn toàn bị xóa tên triệt để.

Từ nay về sau, Khung Nguyên đầu trên thế gian này triệt để tiêu

biến.

Sau khi Khung chết.

Tại nơi tử vong đó.

Lúc đầu chỉ là một mảnh hư vô.

Nhưng sau khoảng một nhịp thở, nơi đó bùng lên ngọn lửa vô ngân, tiếp đó như kỳ tích, một cỗ sức mạnh được giải phóng, năng lượng cuộn trào như suối nguồn bạch liên!

Đó là Nguyên đầu, đại biểu cho nguồn gốc mọi sức mạnh của Khung.

Hắn đã chết hẳn, suối nguồn sức mạnh tự nhiên bị rơi ra! "Sao có thể?" "Tại sao lại giết được Khung trong thời gian ngắn như vậy?" Hai vị Nguyên đầu vì nhất thời do dự mà không kịp đến cứu viện, nhìn thấy cảnh tượng trước mắt đều sững sờ, mắt suýt chút nữa lồi ra ngoài.

Cảm giác tam quan đều bị xé nát vụn.

Vừa rồi họ thấy Lục Minh trong nháy mắt đã giết chết Khung!

Cảm thấy mọi thứ thật phi lý.

Khung sao có thể bị giết trong nháy mắt được, phải biết hắn vẫn còn khả năng phản kháng vào giây phút cuối cùng, tuy không thể chạy thoát.

Nhưng dù có nát bét cũng không thể chết triệt để nhanh như vậy!

Dù sao một vị Nguyên đầu rất khó bị kết liễu triệt để.

Trong vô số thế giới song song vĩ độ, hắn đã để lại lượng lớn sinh cơ và khả năng, sao có thể chết dễ dàng thế được?

Nhưng mọi chuyện đều xảy ra ngay trước mắt họ.

Họ bàng quan chứng kiến tất cả, tự nhiên không thể là giả.

Cho nên mọi thứ đều là thật.

Thực lực Lục Minh thực sự đáng sợ và mạnh mẽ đến thế sao!? "Tiếp theo phải làm sao?

Có đi không?" Một vị trong hai vị Nguyên đầu lên tiếng.

Hắn nhìn sang đồng đội bên cạnh dò hỏi.

Ánh mắt hắn có chút tham lam nhìn về phía Nguyên đầu rơi ra sau khi Khung chết, hắn có thể cảm nhận được sức mạnh cuồn cuộn đáng sợ trong đó.

Đó là sức mạnh có thể sánh ngang, thậm chí mạnh hơn hắn.

Hắn động tâm với cỗ sức mạnh này, muốn chiếm làm của riêng.

Cho nên tiếp theo có nên thử đối kháng với Lục Minh không?

Xem có thể cướp Nguyên đầu của Khung về không?

Một khi thành công, quay đầu lại có thể chia sẻ Nguyên đầu của Khung, tuy số lượng lấy được chắc chắn không nhiều, nhưng tuyệt đối sẽ không quá ít. "Gan cũng lớn đấy, giờ này còn không chạy." "Thời gian dư dả, có thể giết thêm chút nữa!" Không đợi vị Nguyên đầu kia nói chuyện với đồng bọn.

Lục Minh sau khi giết chết Khung liền quay phắt lại.

Hắn không vội đi nhặt Nguyên đầu của Khung, mà ánh mắt u u nhìn về phía hai vị Nguyên đầu không chịu rời đi kia.

Lục Minh nghe được câu nói vừa rồi của họ.

Có chút ách nhiên, đồng thời có một chút kinh ngạc.

Dù sao theo Lục Minh thấy, nếu gặp phải kẻ địch như vậy, trong tình huống thực lực không bằng, hắn sẽ quả đoán rời đi.

Căn bản sẽ không có kiểu si tâm vọng tưởng to gan như thế.

Lại còn muốn đoạt dao từ miệng hổ.

Dù sao họ cũng không phải kẻ yếu, là người mạnh mẽ.

Những sai lầm thường quy sẽ không phạm phải.

Xác suất lật thuyền trong mương quá thấp.

Muốn chiến thắng đối thủ, cơ bản phải dùng thực lực chính diện nghiền ép đối phương, chỉ có như vậy mới có thể xảy ra những chuyện tiếp theo.

Cho nên theo Lục Minh thấy, hai vị Nguyên đầu này còn sống được đến hiện tại, thật sự là vận khí tốt.

Nếu không thì lẽ ra đã phải ngã xuống từ sớm rồi! "....." Nghe Lục Minh nói, hai vị Nguyên đầu kia hoảng hốt, dù sao theo họ thấy, đây là lời đe dọa trần trụi của Lục Minh, nhất là đôi mắt tràn ngập sát ý của Lục Minh đang nhìn chằm chằm, khiến họ lúc này vô cùng tim đập chân run.

Hai vị Nguyên đầu kiêng dè Lục Minh đến cực hạn.

Dù sao Lục Minh vừa rồi ngay trước mặt họ, nhanh chóng giết chết Khung.

Chương 338

Thực lực của Khung trong các Nguyên đầu tuy không thuộc loại đặc biệt mạnh, nhưng cũng chẳng yếu ớt gì, tuy là "đội sổ", nhưng cũng tương đương với bọn họ.

Thử hỏi sao có thể không kiêng dè Lục Minh?

Nhưng họ vẫn không rời đi.

Vì quá tham lam, muốn lấy đi Nguyên đầu chi lực mà Khung để lại, thứ đó có sức hấp dẫn chí mạng đối với họ.

Vì có được Nguyên đầu, họ có thể trở nên mạnh mẽ hơn.

Không có ai không hy vọng mình trở nên mạnh mẽ hơn.

Huống chi còn có mệnh lệnh của Tôn Chủ.

Tuy trong các Nguyên đầu không phân chia thân phận, bản chất mọi người đều như nhau, không ai có địa vị cao hơn người khác.

Nhưng vào những thời khắc đặc thù, quy tắc này sẽ bị phá vỡ.

Họ cũng không thể dễ dàng rời đi lúc này.

Nếu không thì mọi chuyện hỏng bét, sẽ bị "hỏi tội".

Cho nên khi Lục Minh uy hiếp hai vị Nguyên đầu, họ tuy có chút kinh sợ, nhưng chung quy không lui bước, vì họ có lý do.

Lúc này họ sóng vai nhau, trên người có sức mạnh đáng sợ thăng đẳng.

Khói sương như ráng chiều, rực rỡ hạo hãn.

Một trong hai vị Nguyên đầu lúc này đột nhiên mở miệng, trong giọng nói mang theo một cỗ ý chí đặc thù, cho người ta cảm giác

dường như có thể cổ hoặc tâm tư.

Hắn nói: "Tôi khuyên cậu lúc này mau chóng rời đi!" "Người khác sắp đến cứu viện rồi, cậu muốn chống lại tất cả chúng tôi sao?" "Đây là con đường chết!" Giọng hắn khanh thương hữu lực, như đại đạo hồng chung.

Quan trọng hơn là lời hắn nói cũng có vài phần đạo lý, Lục Minh và Bàn Xí Nga cũng không thể phủ định, dù sao đích xác có người muốn chi viện, mà số lượng Nguyên đầu còn lại lên tới hơn ba mươi vị.

Đối mặt với cỗ sức mạnh này, Lục Minh và Bàn Xí Nga đều không thể tranh phong tương đối.

Cho dù lúc này bọn họ có chút bận rộn, vì đang phải giao thủ với Vô Danh Nhân, nhưng họ cũng đang cố gắng rảnh tay chi viện.

Tốc độ của họ rất nhanh, không phải là chuyện một sớm một chiều. "Rời đi đi, chúng tôi không muốn làm địch với cậu, đương nhiên, nếu cậu phi thường vui lòng làm địch với tôi, tôi cũng chấp nhận." Một Nguyên đầu đóng vai phản diện, một Nguyên đầu đóng vai chính diện.

Lúc này vị Nguyên đầu còn lại mở miệng, nói: "Khung bị trọng thương, cho nên mới có thể nhanh chóng bị giết chết, bọn tôi thì không bị thương nặng!" Hắn nói cũng là lời thật, trạng thái hai người không tệ, lúc này lại liên thủ, cho dù thực sự đối kháng với Lục Minh, đánh một trận, cũng sẽ không dễ dàng bị bạo tẽ như Khung.

Chút tự tin này họ vẫn có, nếu không thì cũng sẽ không nán lại hiện tại, đủ để nói rõ tình huống rồi.

Nhưng họ vẫn kiêng dè Lục Minh, vì đối phương thực lực quá mạnh. "Lải nhải dài dòng!" Nghe hai vị Nguyên đầu nói, hung ý trong

mắt Lục Minh càng thịnh, như lửa cháy lan ra đồng cỏ, nghe có chút mất kiên nhẫn rồi, lúc này hắn định ra tay, dạy dỗ hai vị Nguyên đầu trước mắt một trận đàng hoàng.

Lục Minh cũng không định lấy việc giết chết họ làm mục đích.

Vì không cần thiết, cũng khó thành công.

Nguyên đầu không dễ giết như vậy, trước đó Lục Minh có thể giết chết Khung với tốc độ nhanh như thế hoàn toàn là nhờ thiên thời địa lợi nhân hòa.

Hiện tại Lục Minh muốn giết chết Nguyên đầu rất khó.

Dù sao hai người liên thủ, trạng thái lại không tệ.

Cho nên Lục Minh định giáo huấn, định cố gắng đánh họ trọng thương, sau đó ném vào chiến trường chỗ Vô Danh Nhân.

Lục Minh cảm thấy như vậy sẽ tăng xác suất tử vong của hai người lên rất nhiều!

Khí tức trên người thăng đẳng, bùng nổ.

Trong đôi mắt Lục Minh lấp lánh kim quang rực rỡ, đồng tử đen nhánh ẩn đi, đồng tử trùng điệp, dường như có dị tượng Trùng Đồng trong truyền thuyết!

Trong thế giới đen nhánh phảng phất như được khai thiên lập địa!

Sự kết hợp song trọng giữa Thần Chi Đồng và thuật Trùng Đồng.

Thậm chí trong đó còn có một phần sức mạnh tối cao của `Toàn Tri Quyền Hành`.

Có thể khiến Lục Minh nhìn thấu mọi hư vọng, khóa chặt nhược điểm của hai vị Nguyên đầu ở mức độ lớn nhất, sau đó nhanh chóng đánh giết họ.

Lục Minh lúc này chân đạp hư không, lao về phía hai vị Nguyên đầu!

Trong quá trình này, không chỉ đôi mắt Lục Minh thay đổi, thân thể hắn cũng biến hóa, nhanh chóng bành trướng, trở nên cao lớn.

Cơ bắp trên người từng khối từng khối cuộn lên.

Màu da cũng từ trắng trẻo ban đầu chuyển sang màu lúa mạch.

Một cỗ khí tức hoàng đạo đại thế phun trào từ trên người Lục Minh. "Đợi tôi với, đừng hành động một mình." "Một người khó kích tễ hai người..." "Nhưng nếu thêm tôi nữa thì mọi chuyện chưa chắc đâu!" "Nếu thực sự nguyện ý trả một cái giá nào đó, cũng không phải là không có khả năng hôm nay mai táng bọn họ tại tuyệt địa này." Giọng nói u u của Bàn Xí Nga truyền đến Lục Minh.

Hắn cảm thấy Lục Minh không nên hành động một mình, nên đánh cùng hắn.

Lúc này tốc độ hắn nhanh như sấm sét, sau lưng uốn lượn ra một đôi cánh đen, những chiếc lông vũ sống động như thật, phảng phất như được nhổ ra từ trên thân thiên nga, thấp thoáng trên đó còn có thể nhìn thấy vài vết máu loang lổ hỗn loạn.

Đó là một phần cơ thể của sự tồn tại cổ xưa.

Là một tôn vĩ ngạn tồn tại bị săn bắn trong thời kỳ cổ xưa.

Mượn nhờ một phần cơ thể đối phương, có thể khiến tốc độ của Bàn Xí Nga bạo tăng trong thời gian ngắn, đây là bí mật của Bàn Xí Nga.

Chỉ là hôm nay đối với tình huống trước mắt, hắn phải bạo lộ bí mật.

Bởi vì trước mắt có việc quan trọng hơn!

Hắn muốn cùng Lục Minh thử giết hai vị Nguyên đầu.

Một khi thành công, hôm nay có thể thu hoạch được ba cái Nguyên đầu.

Một khi tiêu hóa thuận lợi số Nguyên đầu này, thực lực hai người đều sẽ tăng trưởng vô cùng to lớn, khác biệt một trời một vực.

Lời vừa dứt, một màn kinh người đã diễn ra.

Đối mặt với việc Lục Minh và Bàn Xí Nga động thủ, hai vị Nguyên đầu lúc này cũng đưa ra lựa chọn, nhìn nhau, trong mắt đầy kiên định.

Giây tiếp theo, chủ động nghênh đón!

Vô cùng quả đoán, cũng vô cùng thuần túy.

Bởi vì đã có lựa chọn, có quyết tâm, dưới tiền đề đó, tự nhiên sẽ không do dự, sẽ quả đoán xuất kích.

Là những tồn tại đỉnh tiêm nhất thế gian, có lẽ họ có nhược điểm, có chỗ không thỏa đáng, nhưng có vài điểm tuyệt đối không thiếu.

Đó là dũng mãnh và quả đoán.

Khi cần đưa ra lựa chọn nào đó, dưới tiền đề bản thân đã kiên định đưa ra lựa chọn, họ sẽ không do dự, sẽ quả đoán hãn nhiên xuất kích.

Nếu không thì đã chết sớm rồi.

Bởi vì giữa sinh tử, không nên có do dự.

Bất kể đưa ra lựa chọn thế nào, chỉ cần không dậm chân tại chỗ là tốt rồi.

Hai người lựa chọn chính diện nghênh kích Lục Minh và Bàn Xí Nga, dù đối thủ thực lực cường đại, đối với họ cực kỳ kiêng dè!

Lục Minh và Bàn Xí Nga bên này triển khai giao phong kịch liệt, đối thủ của họ dù sao cũng là hai vị Nguyên đầu, về mặt thực lực, chiến lực đều cực kỳ cường đại.

Lục Minh và Bàn Xí Nga tuy thực lực ưu việt hơn hai vị Nguyên đầu, nhưng trong tình huống hai bên đều nghiêm túc đối đãi, cũng khó mà nhanh chóng chém giết.

Là cường giả đỉnh tiêm nhất thời gian, Nguyên đầu rất khó chết.

Nếu không thì trận đại chiến vô số năm trước đã sớm táng tống vô số Nguyên đầu rồi, số Nguyên đầu không chết chỉ còn lại vài vị.

Khung trước đó sở dĩ chết nhanh như vậy, chẳng qua là thiên thời địa lợi nhân hòa, nếu không cũng sẽ không bị Lục Minh chém giết nhanh đến thế.

Nhưng Lục Minh và Bàn Xí Nga vẫn chiếm ưu thế.

Thực lực hai người chung quy vẫn mạnh hơn, cũng đủ tàn nhẫn, hai vị Nguyên đầu không phải đối thủ của họ, bị áp chế.

Nhìn cục diện trước mắt, nếu đại chiến cứ tiếp diễn, hai vị Nguyên đầu cứ không chịu lui.

Kết quả cuối cùng tất nhiên là Lục Minh giành thắng lợi.

Có thể hiểu rõ mọi chuyện, không chỉ Lục Minh, Bàn Xí Nga và hai vị Nguyên đầu, còn có những Nguyên đầu khác đang đại chiến với Vô Danh Nhân.

Chương 339

Cho nên họ muốn viện trợ hai vị Nguyên đầu.

Tuy đối phó Vô Danh Nhân quan trọng hơn, dù sao gã này có khả năng liên quan đến chung cực, thực lực quá mạnh, phá vỡ sự cân bằng hiện giai đoạn, nếu không giết hắn...

ý nghĩa quá trọng đại!

Nhưng Lục Minh cũng định trước phải bị nhắm vào, thậm chí lúc này mức độ ưu tiên còn vượt qua cả Vô Danh Nhân, vì hắn vừa giết Khung!

Lục Minh lại dám ngay trước mặt họ chém giết một vị Nguyên đầu!

Quả thực là kỳ sỉ đại nhục, sao có thể vô động vu trung?

Lúc này trong số đông đảo Nguyên đầu có bốn năm vị rút lui, muốn chi viện cho hai vị Nguyên đầu kia, muốn vây giết Lục Minh, Bàn Xí Nga.

Những Nguyên đầu còn lại chọn kháng cự Vô Danh Nhân, vì đối phương thực lực quá mạnh, căn bản không có cách nào toàn bộ rút đi. "Mọi người đừng nương tay, dốc toàn lực vây giết hai tên này!" "Mỗi một đời lại là một kỷ nguyên mới toanh, có những người sinh ra trong túc mệnh, ta hoài nghi, nếu không xử lý hắn... hoặc giả hắn sẽ trở thành Vô Danh Nhân tiếp theo!

Tốc độ trưởng thành quá nhanh rồi!" Trong số những Nguyên đầu đang lao về phía Lục Minh và Bàn Xí Nga, có những tồn tại cực kỳ quen thuộc với Lục Minh, ví dụ như Khai Thiên Nguyên đầu, Vô Hạn, v.v.

Tôn Chủ, Bình Hành Chủ Thần ngầm đồng ý hành vi này.

Biết mấy người này có thù với Lục Minh, chỉ có để họ lên thì mới có thể dốc toàn lực đi xử lý Lục Minh, không chèo thuyền nước đục.

Nguyên đầu cũng chơi tâm cơ, nhưng tình huống trước mắt quá nguy hiểm, quá cực đoan rồi, căn bản không cá cược được, cho nên chỉ có thể làm như vậy.

Khai Thiên Nguyên đầu, Vô Hạn cũng không phụ sự tín nhiệm của họ.

Trong quá trình chi viện hai vị Nguyên đầu, hắn mở miệng, ngôn ngữ cực kỳ tê lợi, khiến tất cả mọi người đều dốc toàn lực ra tay.

Dù sao cũng có lý do tất sát Lục Minh.

Lục Minh đã giết không chỉ một vị Nguyên đầu, cũng thôn phệ không chỉ một vị Nguyên đầu, hiện nay thực lực cường hãn đến mức kinh người.

Tuổi tác Lục Minh hiện nay cũng không lớn, năm tháng tồn tại cũng khá ngắn ngủi, ít nhất đối với họ thì quả thực trẻ đến mức không tưởng nổi.

Thử hỏi ai có thể không kinh khủng!?

Trong số Nguyên đầu đang chi viện, có người nghe câu nói của Khai Thiên Nguyên đầu... vô thức gật đầu, vì hắn cũng cho là như vậy, tốc độ trưởng thành của Lục Minh đích xác quá kinh người.

Mới bao lâu chứ, thực lực đã vượt qua bọn họ rồi?

Lại nhìn xem, biểu hiện của Lục Minh thực sự quá tàn bạo, quá thị sát, trong năm tháng ngắn ngủi, số lượng Nguyên đầu chết trên tay Lục Minh đã có ba vị, chẳng lẽ không ly phổ sao?

Bao nhiêu năm trôi qua rồi, tổng cộng có bao nhiêu Nguyên đầu

chết đi?

Con mẹ nó, hầu như toàn bộ là bị Lục Minh giết! "Yên tâm đi, bọn ta tất nhiên sẽ dốc toàn lực ra tay!" Có Nguyên đầu lúc này trầm giọng nói, biết tính nghiêm trọng của sự việc, còn về việc hắn có nói thật hay không, liệu có nương tay hay không?

Ừm, đại khái chỉ có vị Nguyên đầu đó rõ ràng.

Cho nên ở bên kia. "Có người chi viện rồi, hiện tại tôi phải làm sao?" Khai Thiên Nguyên đầu chi viện, Lục Minh và Bàn Xí Nga tự nhiên có sở sát giác, cho dù lúc này đang triển khai đại chiến kịch liệt.

Nhưng ai bảo thực lực họ mạnh hơn chứ.

Trong chiến đấu hơi phân tâm một chút cũng không phải là không thể.

Lúc này Bàn Xí Nga mở miệng, nhìn về phía Lục Minh, muốn biết trước mắt nên làm gì, chẳng lẽ phải tiếp tục đại chiến?

Bàn Xí Nga không muốn làm vậy, vì cảm thấy không thỏa đáng.

Nguyên nhân quá đơn giản, hiện tại họ chiếm ưu thế, hai người áp chế hai vị Nguyên đầu, nhưng sau khi Khai Thiên Nguyên đầu đến, ưu thế của hai người sẽ hoàn toàn tan biến, thậm chí sẽ bị phản hướng áp chế.

Dù sao đó cũng là bảy tám vị Nguyên đầu, thực lực cực kỳ cường đại.

Có lẽ không giết được họ, nhưng hoàn toàn có thể xóa bỏ ưu thế trước đó họ chiếm giữ, vì bên đó cũng có người thực lực không yếu. "Đừng hoảng, tiếp tục đánh đi!" "Cần vài nhịp thở nữa, có thể đặt trọng tâm vào vị địch thủ của tôi, thử chém giết hắn tại đây!" "Nếu thành công thì hôm nay tôi thu hoạch được hai vị, thất bại thì tôi có thể rút lui, vấn đề cũng không lớn." Giọng nói lãnh mạc từ miệng hắn

thốt ra, Lục Minh không chọn truyền âm, mà ngay trước mặt hai vị Nguyên đầu quả đoán lên tiếng, biểu hiện trần trụi, khiến hai vị Nguyên đầu sắc mặt đại biến, khiến Bàn Xí Nga cũng sắc mặt đại biến.

Hai vị Nguyên đầu sở dĩ sắc mặt đại biến vì Lục Minh quá tàn nhẫn, cũng quá coi thường họ, ngay trước mặt họ nói ra những lời này.

Nhưng thực lực Lục Minh cường đại... theo họ thấy cũng không phải hoàn toàn không có khả năng làm được!

Bàn Xí Nga sở dĩ sắc mặt đại biến, hoàn toàn vì Lục Minh trực tiếp lên tiếng, nói như vậy hai vị Nguyên đầu tất nhiên sẽ đề phòng.

Thử hỏi trong tình huống này, trong vài nhịp thở.

Bàn Xí Nga sẽ cho rằng hai người có thể thành công xử lý đối thủ sao?

Theo Bàn Xí Nga thấy, muốn thành công, chỉ có lẳng lặng xuất kích trong lúc bất động thanh sắc, dùng thế lôi đình tấn mãnh mới có thể thắng.

Quang minh chính đại, thản thản đãng đãng tất nhiên sẽ đối mặt với thất bại! "Không đúng, hoặc giả mục đích của Lục Minh không phải là hai vị Nguyên đầu này?" Trong lòng vừa nảy sinh suy nghĩ như vậy, Bàn Xí Nga cảm thấy Lục Minh có thể đánh nhau đến mức ngốc rồi, tư duy không rõ ràng, mới nói ra những lời như thế.

Dù sao khi hai vị Nguyên đầu biết được "chân tướng", xác suất thất bại thực sự quá lớn.

Nhưng khi ý nghĩ như vậy vừa mới nảy sinh trong đầu hắn, Bàn Xí Nga cảm thấy không đúng, vì Lục Minh không phải người "ngốc" như vậy.

Hành vi trước đó của Lục Minh biểu hiện vô cùng yêu nghiệt.

Một người túc trí đa mưu, một người có trí tuệ kinh người, có thể phạm sai lầm như vậy sao?

Trừ phi cố ý muốn phạm phải!

Cho nên trong lòng Bàn Xí Nga nháy mắt trào dâng suy nghĩ khác.

Lục Minh trước đó nói ra lời kia không phải là cố ý sao?

Không phải là để đánh lạc hướng hai vị Nguyên đầu sao?

Mục đích của hắn không phải là họ?

Bàn Xí Nga càng nghĩ càng thấy đoán đúng, ở chung với Lục Minh một đoạn năm tháng, thậm chí tận mắt chứng kiến Lục Minh "trưởng thành".

Hắn cảm thấy đoán đúng rồi, mọi chuyện đích xác là như vậy. "Vậy mục tiêu của Lục Minh là ai?

Khai Thiên Nguyên đầu?" "Chưa chắc đâu, vạn nhất hắn không tiếp tục chiến đấu, chọn rời đi thì sao?

Dù sao đó cũng là bảy tám vị Nguyên đầu liên thủ!" Giải thích được hàm nghĩa thực sự của lời Lục Minh vừa nói, hiện tại Bàn Xí Nga lại đối mặt với một vấn đề, mục đích của Lục Minh rốt cuộc là gì?

Thiên về tiếp tục đại chiến, hay rời đi?

Bàn Xí Nga có chút đau đầu, có chút nhìn không thấu cục thế rồi.

Cho nên Bàn Xí Nga chọn tùy cơ ứng biến...

Hoặc giả đó mới là lựa chọn tốt nhất, tối ưu nhất hiện nay.

Bàn Xí Nga đoán cũng không sai, câu nói vừa rồi của Lục Minh đích xác là lời nói có ẩn ý, mục tiêu thực sự không phải hai vị Nguyên

đầu trước mắt.

Dù sao hai vị Nguyên đầu này tuy có thể giết, vì thực lực hắn đã vượt qua hai người, nhưng Lục Minh giết họ cần một chút thời gian.

Trong vài nhịp thở ngắn ngủi, Lục Minh biết căn bản không giết nổi, vì hai vị Nguyên đầu cũng không phải dạng vừa.

Cho nên hắn đánh chủ ý khác, có mục tiêu mới.

Cái mục tiêu mới này định trước không phải là bỏ chạy, dù sao Lục Minh sẽ không làm kẻ bại trận đào tẩu, tình huống trước mắt chưa nguy hiểm đến mức độ đó.

Mục tiêu của Lục Minh cũng không phải tìm phiền toái với Khai Thiên Nguyên đầu, trạng thái của gã không tệ, số lượng cũng nhiều hơn, Lục Minh đều không nắm chắc xử lý được hai vị Nguyên đầu trước mắt, càng đàm gì đến xử lý gã?

Chọn gã làm mục tiêu, không phải là tự tìm phiền phức sao?

Cũng là nguyên nhân trước đó Bàn Xí Nga không hiểu rõ.

Dựa theo sự hiểu biết về Lục Minh, xác suất rời đi khá thấp, nhưng nếu chọn Khai Thiên Nguyên đầu làm đối thủ, hình như không đáng lắm.

Cho nên mục tiêu thực sự của Lục Minh... là chiến cục bên phía đám đông Nguyên đầu và Vô Danh Nhân!

Chương 340

Ở bên đó còn lại gần hai mươi vị Nguyên đầu, có một vị thực lực tương đối yếu, vừa rồi bị trọng thương, Nguyên đầu sắp ngã xuống kia!

Lục Minh định phú quý hiểm trung cầu một phen, định lợi dụng thủ đoạn nào đó đi qua, thử giết chết đối phương trong một nhịp thở.

Một khi thành công Lục Minh sẽ không do dự chọn rời đi!

Chỉ là xác suất thành công quá thấp, lại còn nguy hiểm, Lục Minh cũng không chắc chắn có thể bảo đảm giữ mình an toàn...

Nhưng thế thì đã sao?

Tu luyện bản thân là phải bính bác, trải qua hung hiểm, trải qua nguy nan.

Nếu không thì tốc độ trưởng thành cũng sẽ không kinh người như vậy!

Huống chi Lục Minh có một lá bài tẩy cực kỳ mạnh mẽ, có thể khiến hắn bắt được một tia sinh cơ trong tuyệt cảnh, không phải hoàn toàn bị động. "Đợi lát nữa nếu tôi muốn tiếp dẫn, đừng phản kháng, nếu không thì hai chúng ta sẽ tách ra, tôi và cậu đều sẽ càng thêm nguy hiểm." Lục Minh truyền âm cho Bàn Xí Nga, giọng điệu trịnh trọng, nhưng không hề nói cho Bàn Xí Nga kế hoạch cụ thể, vì Lục Minh không tin tưởng Bàn Xí Nga đến thế, cho nên có vài việc không thể kể chi tiết. "Nói cho tôi biết!

Kế hoạch cụ thể của cậu!" Nhận được truyền âm từ Lục Minh, Bàn Xí Nga chi viện cho Lục Minh, dựa theo câu nói ngoài mặt của Lục Minh trước đó, cùng Lục Minh nhắm vào một trong hai vị

Nguyên đầu, làm bộ làm tịch, phải làm cho tới.

Huống chi vạn nhất thực sự thành công thì sao, thế chẳng phải tốt hơn à?

Có thể săn giết thêm một vị Nguyên đầu, chẳng phải lãi to?

Có thể khiến thực lực đề thăng càng triệt để hơn.

Nhưng trong bóng tối Bàn Xí Nga "thi áp" với Lục Minh, hay hoặc giả chỉ đơn thuần muốn biết toàn bộ, không muốn bị động.

Không thể bị Lục Minh dắt mũi đi mà cái gì cũng không biết.

Hắn đang chất vấn Lục Minh, muốn biết tất cả kế hoạch.

Lục Minh không để ý, vì theo Lục Minh thấy không cần thiết.

Phản chính Bàn Xí Nga đi cùng Lục Minh, theo Lục Minh thấy đó là tốt nhất, nếu đối phương không vui, không tin tưởng, vậy cũng hết cách.

Cùng lắm thì đường ai nấy đi!

Như hôm nay Lục Minh đã có tư bản "độc lập bay lượn" rồi.

Nhưng Lục Minh nghĩ lại, chung quy vẫn đưa ra câu trả lời, đôi bên dù sao cũng có thể hợp tác, cho dù giữa họ có chút ngăn cách.

Nhưng so với những Nguyên đầu khác, vẫn "thân mật" hơn nhiều.

Lục Minh cũng đưa ra lý do, lý do chính đáng. "Lời nói đến đây, tôi không thể nói kế hoạch quá chi tiết, trong số Nguyên đầu có người nắm giữ những thủ đoạn kinh người, vạn nhất có thể bắt được tư duy của tôi thì sao?

Vậy tôi chẳng phải sẽ vô cùng bị động?" "Có khả năng khá lớn bị chơi đùa trong lòng bàn tay?" Lục Minh truyền âm, trong giọng điệu đầy vẻ thận trọng: "Tôi chỉ có thể nói cho cậu biết bấy nhiêu, để nguy

hiểm giảm xuống mức thấp nhất, lát nữa làm theo sự phân phó của tôi, đừng sợ, đừng phân tâm đi sợ hãi." "Chỉ có như vậy tôi mới có thể tối đa hóa lợi ích, mới có thể an toàn!" Câu trả lời Lục Minh đưa ra khiến Bàn Xí Nga câm nín.

Bởi vì hắn vẫn cái gì cũng không biết.

Quan trọng hơn là không thể phản bác Lục Minh.

Vì lời Lục Minh nói quả thực có mấy phần đạo lý.

Bàn Xí Nga có một cảm giác quen thuộc, trước đó dường như cũng nói với Lục Minh những lời tương tự, khiến trong lòng hắn có chút buồn bực. "Phải chuẩn bị nhiều hơn một chút, giữ lại vài chiêu." Tuy trong lòng buồn bực, nhưng Bàn Xí Nga cũng không dây dưa nhiều về việc này, vì Lục Minh đã rõ ràng là không nói hết mọi chuyện.

Bàn Xí Nga cũng rõ ràng hiện tại không thể tách khỏi Lục Minh, hai người ở cùng nhau mới có lực uy hiếp, cũng mới có thể càng thêm "như cá gặp nước".

Một khi tách ra, hai người sẽ vô cùng bị động.

Cho nên Bàn Xí Nga định chuẩn bị nhiều hơn.

Dù sao lời Lục Minh vừa rồi rất rõ ràng, dù không tiết lộ kế hoạch, nhưng ý tứ trong lời nói đều cực độ nguy hiểm, tuyệt đối có thể sánh ngang với hiện tại, thậm chí còn quá phận hơn, nguy hiểm hơn.

Theo đúng nghĩa đen như người phàm nhảy múa trên mũi dao!

Thậm chí vì lời Lục Minh nói, lại kết hợp với hình thế trước mắt, trong lòng Bàn Xí Nga hốt nhiên trào dâng một ý nghĩ cực kỳ to gan.

Rằng Lục Minh sẽ không đi làm chuyện đó chứ?

Lao vào chiến trường chỗ Vô Danh Nhân và đám đông Nguyên đầu?

Nhưng rất nhanh Bàn Xí Nga áp ý nghĩ này xuống đáy lòng, vì nếu Lục Minh thực sự làm vậy, thì quá đáng sợ rồi, hắn không muốn đi.

Vì xác suất tử vong quá lớn, là kiểu tự dâng mạng.

Trong lòng Bàn Xí Nga có một ý nghĩ to gan, cũng đoán trúng chân tướng cuối cùng, trọng điểm chính xác, đáng tiếc Bàn Xí Nga lại không để trong lòng, vì Bàn Xí Nga không muốn tin vào chân tướng cuối cùng đó.

Nguyên nhân quá đơn giản, nếu thực sự là như vậy, thì Lục Minh thật sự quá điên cuồng rồi, lại chọn như thế, quả thực không muốn sống nữa.

Đối với suy nghĩ trong lòng Bàn Xí Nga, Lục Minh thì không quá coi trọng.

Vì thực sự không cần thiết, hiện tại hắn đang một lòng hai dụng.

Một mặt đang bố cục, mưu tính.

Dù sao chuyện sắp làm thực sự quá nguy hiểm, Lục Minh cũng không nắm chắc có thể thành công một trăm phần trăm.

Lục Minh chỉ có thể cố hết sức hoàn thành, nâng cao dung sai.

Đồng thời Lục Minh cũng đang cố hết sức đối kháng với kẻ địch trước mắt, dù sao Lục Minh không thể để họ biết trước chân tướng, trong lòng có sự đề phòng.

Một khi cảnh tượng này xuất hiện, mọi thứ đều công cốc.

Nếu ngay cả điều kiện tiền đề của việc này cũng không hoàn thành, mọi thứ phía sau tự nhiên đều là bài trí, cho nên Lục Minh hiện tại rất bận, phải phân tâm làm những việc này, cũng vất vả như người

phàm nhảy múa trên mũi dao.

Dù sao chỉ cần một chút không chú ý, Lục Minh sẽ chết.

Thực lực tuy mạnh mẽ vô cùng, nhưng đối thủ của hắn cũng không phải dạng vừa, thực lực cường đại, lại cũng tinh thông mưu kế. "Bất kể đưa ra lựa chọn thế nào đều không quan trọng nữa, trước mắt tôi chỉ cần biết một điểm, vây khốn hắn, vây giết hắn, trạng thái Lục Minh chung quy không còn ở đỉnh phong, hắn và Bàn Xí Nga tôi có thể thử giữ lại một người!" Khai Thiên Nguyên đầu lúc này lớn tiếng hét, dẫn theo đám đông Nguyên đầu lao tới.

Câu này là nói với hai vị Nguyên đầu kia, không hy vọng hai vị Nguyên đầu vào thời khắc mấu chốt tâm lại dao động, dẫn đến hành vi dao động.

Nếu vậy sẽ phá hoại kế hoạch, làm rối loạn tiết tấu.

Đến lúc đó cục thế sẽ phát sinh biến hóa thế nào, hắn cũng không rõ.

Chỉ có thể ổn định tâm của hai người ở mức độ lớn nhất.

Hai vị Nguyên đầu trầm mặc không nói, nhìn nhau một cái, phân phân nhìn thấy sự kiên định chưa từng có từ trong lòng đối phương.

Họ không lui, đang dụng tâm đối địch Lục Minh, Bàn Xí Nga.

Dù sao đã đưa ra lựa chọn như vậy, khi đã đưa ra lựa chọn, họ hiểu rõ đối với tình huống trước mắt sớm đã nằm trong dự liệu, rủi ro tất nhiên phải trải qua, không tránh được.

Đã như thế, tự nhiên phải một đi không trở lại, tự nhiên không lùi bước. "Ta cũng không tin, hắn lại vô địch đến thế!" "Nếu thực sự như vậy, ta cũng không thể kiên trì đến hiện tại, trước kia là kẻ đi săn, hiện tại coi trọng tất cả, ta mới là nhất!" Trong hai vị Nguyên đầu, lúc này có một vị hét lớn một tiếng.

Gió vô hình thổi bay y sam hắn, tôn lên thần tư lâm li tẫn trí, lúc này hắn như bạch y thần vương, ngạo nhiên tuyệt thế.

Đại chiến với Lục Minh, không lùi bước dù chỉ một bước.

Tuy trong quá trình đó, thương thế trên người gia tăng với tốc độ mắt thường có thể thấy được, y sam rách nát, cốt nhục đều bị xé rách, máu tươi chảy ròng, đại đạo quang huy dường như đều bị pháp tắc nhắm vào làm cho lu mờ, khí tức chuyển thẳng xuống dưới.

Nhưng hắn vẫn dũng mãnh vô cùng, đây là sự kiêu ngạo của hắn!

Tuyệt đỉnh cường giả, sau khi hạ quyết tâm thì không muốn lui!

Vị Nguyên đầu còn lại đại chiến với Bàn Xí Nga, kịp thời chạy đến, kề vai sát cánh với vị Nguyên đầu kia, cùng nhau tác chiến.

Vì thâm tri hai người lúc này là một thể, một khi có một bên bị kích phá, bên kia sẽ có uy hiếp sinh mệnh, cho nên cùng nhau là tốt nhất. "Kiên trì thêm một chút nữa...

Ba nhịp thở là được!" Vị Nguyên đầu này thầm nghĩ trong lòng, đang cố hết sức trì hoãn thời gian, một khi ba nhịp thở trôi qua, Khai Thiên Nguyên đầu sẽ đến chi viện, lúc đó cục diện trước mắt sẽ xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Mọi sự bị động trước đó sẽ qua đi, họ sẽ chiếm thế chủ động.

Vị Nguyên đầu này thậm chí cảm thấy hành vi vừa rồi của Lục Minh có chút ngốc, cảm thấy đối phương nên lui, kịp thời triệt thoái, cắt lỗ.

Nhưng cứ khăng khăng muốn cương vào lúc này, chẳng phải là đặt mình vào nguy hiểm, hoàn toàn táng tống cục thế tốt đẹp sao? "Chung quy vẫn không được, không thể thành công giết chết." Khác với suy nghĩ phức tạp trong lòng hai vị Nguyên đầu và Bàn Xí Nga, Lục Minh lúc này chỉ có chút buồn bực, trong lòng thở dài, vừa rồi đã

dốc hết nỗ lực, nhưng cuối cùng vẫn không giết chết đối thủ.

Chương 341

Dù sao vị Nguyên đầu trước mắt thực lực cường đại, cứ thế kiên trì trên tay hắn thời gian dài như vậy, không bị kích tễ thành công.

Bàn Xí Nga chi viện cũng không có tác dụng quá lớn...

Tuy mọi chuyện đều nằm trong dự liệu của Lục Minh.

Dù sao muốn giết chết một vị Nguyên đầu không phải chuyện đơn giản.

Nhưng khi kết quả cuối cùng hiện ra, Lục Minh vẫn buồn bực, vì Lục Minh cảm giác chỉ kém một chút xíu nữa là thành công rồi. "Chưa thành công, nhưng cũng kéo dài được chút thời gian." "Tiếp theo chỉ cần nắm chắc cơ hội, chưa chắc không thể chém giết một vị Nguyên đầu nữa, vận khí tốt thì chém giết hai vị Nguyên đầu cũng không phải là không thể." Tâm lý này của Lục Minh duy trì trong thời gian ngắn ngủi, rất nhanh trạng thái tâm lý Lục Minh đã khôi phục, ánh mắt hắn dời đi, nhìn về một hướng, nơi đám đông Nguyên đầu và Vô Danh Nhân đang đại chiến thảm liệt.

Trong vài nhịp thở vừa qua.

Vị Nguyên đầu vốn bị Lục Minh nhắm trúng, thương thế càng thêm nghiêm trọng, bất đắc dĩ, đối phương đã lùi về vị trí phía sau trong đám Nguyên đầu.

Nếu không thì người tiếp theo sinh tử đạo tiêu rất có thể là hắn.

Nhưng do những việc Lục Minh làm trước đó, khiến đám Nguyên đầu không ngốc, đưa ra phán đoán, cho nên vị trí phía sau không thiên về phía Lục Minh, mà là một hướng khác, nơi đó an toàn hơn.

Sẽ không để vị Nguyên đầu này trở thành Khung thứ hai.

Một trong số đó.

Do vị Nguyên đầu này rút lui, dẫn đến một vị Nguyên đầu khác thay thế đứng ở vị trí tiền phương nhất, vị Nguyên đầu đó hoặc vì tai nạn, hoặc vì thực lực không bằng... tóm lại hiện nay cũng bán trọng thương rồi.

Lục Minh cảm thấy, tiếp theo nếu vận khí hắn đủ tốt, hắn muốn trà trộn vào chiến trường, có khả năng săn giết hai vị Nguyên đầu!

Tuy chọn như vậy phải đối mặt với rủi ro lớn hơn.

Nhưng vì thu hoạch, Lục Minh nguyện ý đối mặt rủi ro này.

Nhưng suy nghĩ như vậy, Lục Minh cũng chỉ nghĩ thoáng qua, liệt vào quyết trạch thứ hai, lựa chọn thứ nhất ưu tiên chém giết vị Nguyên đầu trọng thương kia.

Nguyên nhân quá đơn giản, vì vừa rồi không thể thủ nhận địch thủ, khiến Lục Minh ý thức được một điểm, dường như đã quá khinh thường Nguyên đầu.

Ít nhất khi trạng thái họ chưa triệt để rơi xuống đáy vực, và trước khi họ có tâm đề phòng với bản thân hắn, thì cho dù Lục Minh hiện nay thực lực cường hãn, có thể dùng tư thái chính diện giết chết họ, nhưng tỷ lệ thành công vẫn cực thấp.

Khai Thiên Nguyên đầu chung quy đã đến.

Dù sao thời gian đang trôi qua, hắn cũng đang gia tăng tốc độ chạy tới.

Thời gian vừa rồi đã đủ.

Trên người hắn cũng có sức mạnh đáng sợ đang dao động, có thể dễ dàng xé nát từng mảnh thế giới, chấn khai từng mảnh lại từng mảnh hoàn vũ.

Thực lực quá cường hãn, nằm ở đỉnh phong thực sự.

Thường bạn vu thân!

Tiếp theo sẽ liên thủ nhắm vào Lục Minh, bốn năm vị ngang hàng, thực lực, chiến lực của họ cường hãn không thể tả.

Nhìn xem Lục Minh nguy rồi! "Giữ chân hắn, một lát nữa ta sẽ đến!" "Đến lúc đó sẽ vây giết hắn!" Ngay lúc này, Khai Thiên Nguyên đầu mở miệng, trong mắt hắn lấp lánh tinh quang đáng sợ, rực rỡ như mặt trời đang chiếu rọi.

Hai vị Nguyên đầu tranh thủ gật đầu.

Tự nhiên biết rõ một điểm.

Toàn thân tâm đầu nhập vào việc hoàn thành chuyện này.

Dốc toàn lực bùng nổ, lợi dụng tất cả sức mạnh có thể lợi dụng, muốn giữ chân Lục Minh và Bàn Xí Nga, chờ đợi Khai Thiên Nguyên đầu chi viện. "Chuẩn bị xong chưa." Những gì Khai Thiên Nguyên đầu làm trước mắt, không hề che giấu.

Lục Minh tự nhiên nhìn rõ.

Lục Minh bĩu môi, vì biết những việc đám người này làm đều là công cốc, ngay từ đầu mục tiêu đã không phải là hai vị Nguyên đầu này.

Dù sao cũng quá cứng, một chút cũng không dễ gặm.

Lục Minh chỉ truyền âm cho Bàn Xí Nga, bảo hắn chuẩn bị sẵn sàng.

Tiếp theo sẽ truyền tống hắn và Bàn Xí Nga vào chiến trường bên kia, nếu không thông báo một tiếng cho Bàn Xí Nga...

Lục Minh cảm thấy đối phương không chừng sẽ ngoẻo!

Vừa mới vào chiến trường đó mà ngơ ngác thì sẽ bị miểu sát! "Ừ..." Nghe tin tức Lục Minh báo, Bàn Xí Nga gật đầu.

Đã chuẩn bị xong, nhiều lá bài tẩy cũng đã sẵn sàng.

Một khi tình huống có chỗ không ổn, hắn sẽ lập tức ra tay, hắn không thể để mình rơi vào cảnh dầu sôi lửa bỏng.

Hắn còn sống, hắn còn sứ mệnh. "Bye bye nhé." Nhận được hồi đáp từ bên Bàn Xí Nga, trên mặt Lục Minh lộ ra nụ cười nhàn nhạt, nhìn hai vị Nguyên đầu đang cố sức trì hoãn, dùng giọng điệu hơi trào phúng mở miệng, giây tiếp theo, Lục Minh ngay lúc sắc mặt hai vị Nguyên đầu nháy mắt biến hóa, trong tích tắc biến mất tại chỗ.

Không gian xung quanh bị xé mở trong nháy mắt, hai người bị hút vào trong đó.

Hai vị Nguyên đầu có người thì thầm.

Trong giọng nói mang theo một chút khó tin.

Nói: "Hắn muốn đào tẩu!" Ừ, nhìn ra Lục Minh đang làm chuyện này.

Nhưng điều khiến họ càng hãi nhiên hơn là, họ đã dốc toàn lực đi ngăn cản Lục Minh đào tẩu, nhưng căn bản không có tác dụng quá lớn.

Vì thực lực Lục Minh quá mạnh.

Dốc toàn lực đi ức chế Lục Minh đào tẩu.

Nhưng mọi thứ đều quá khó khăn.

Thực lực Lục Minh vượt qua tưởng tượng của họ, Lục Minh muốn rời đi, dốc toàn lực cũng hết cách, không thể trở ngại Lục Minh!

Cũng đúng, trước đó đối kháng với Lục Minh.

Lục Minh tuy không có cách nào chém giết họ tại đây, nhưng cũng luôn áp chế họ, trước mắt Lục Minh muốn rời đi...

Họ cũng không có cách nào giữ Lục Minh lại!

Cho dù đã dốc hết toàn lực, nhưng Lục Minh cũng không phải dạng vừa! "Hắn muốn đào tẩu!" "Cố sức đi trở ngại, để hắn cho dù có thể rời đi, cũng rơi xuống quanh đây, ta đến sau vẫn có thể thử vây giết!" Nhìn hành vi của Lục Minh và Bàn Xí Nga.

Nhìn nơi không gian bị xé rách để rời đi.

Sắc mặt Khai Thiên Nguyên đầu biến đổi, vô cùng khó coi.

Liên mang truyền ra âm thanh.

Hy vọng hai vị Nguyên đầu nỗ lực một chút, dốc toàn lực đi ngăn cản Lục Minh rời đi, cho dù cuối cùng thất bại, nhưng cũng phải làm cho sự truyền tống không hoàn toàn thành công, có thể khiến hắn rơi xuống vùng cấm khu cách đó không xa.

Đến lúc đó vẫn có cơ hội có thể vây giết Lục Minh! "Yên tâm!" Hai vị Nguyên đầu có chút bất mãn thái độ của Khai Thiên Nguyên đầu.

Dù sao Khai Thiên Nguyên đầu dăm ba lần chỉ huy.

Nhưng chung quy họ biết tầm quan trọng của việc này, cũng hiểu vừa rồi đã phạm một sai lầm không nên phạm.

Hai người gật đầu, đồng thời lúc này lại bùng nổ lần nữa.

Thậm chí mang tính thử nghiệm đi khai quật Nguyên đầu chi lực.

Vì họ rõ ràng, có vài việc có thể xảy ra sai sót.

Nhưng quá tam ba bận.

Tất nhiên phải thành công một số việc!

Và cũng đã thành công.

Dù sao hai vị Nguyên đầu, toàn lực khai quật sức mạnh bản thân, chỉ để làm một chuyện "nhỏ nhặt", tỷ lệ thành công không thấp.

Nhất là Lục Minh còn mang theo Bàn Xí Nga.

Chương 342

Lục Minh không hành động một mình, hơi có chút áp lực.

Cho nên Lục Minh định trước sẽ rơi xuống vùng cấm địa này! "Chỉ trì hoãn một chút thời gian mà thôi." "Làm quá trình này khiến hắn càng thêm thống khổ, hà tất chứ?" Khai Thiên Nguyên đầu cũng nhìn thấy cảnh này, biết hai vị Nguyên đầu thành công rồi, sức mạnh họ trút xuống chung quy cũng hữu dụng.

Lúc này Khai Thiên Nguyên đầu cũng phát ngôn, ra vẻ "ngầu".

Theo hắn thấy đại cục đã định, sẽ không nảy sinh dị biến nữa.

Thậm chí đơn phương tuyên án tử hình cho Lục Minh!

Chỉ là hắn để cho hai vị Nguyên đầu làm, thậm chí Khai Thiên Nguyên đầu cũng không ngờ tới...

Mục đích của Lục Minh vốn không phải đào tẩu khỏi nơi này!

Chỉ là muốn đi sang bên kia, nhập vào chiến trường nguy hiểm hơn!

Thử săn giết Nguyên đầu trong hoàn cảnh hung hiểm hơn!

Việc hai vị Nguyên đầu kia có thành công hay không thực ra không quan trọng, vì căn bản không phá hoại được kế hoạch vốn có của Lục Minh!

Thậm chí còn lãng phí sức mạnh của họ một cách vô ích! "Quả thực ngu xuẩn đến cực điểm!" Lục Minh sau khi nhận ra mọi chuyện liền đưa ra hồi đáp.

Lúc này Lục Minh và Bàn Xí Nga cũng đã thành công không hàng vào chiến trường rực rỡ kia, không phải ở vị trí hơi sát biên.

Dù sao Lục Minh cũng không thể vừa vào đã đối mặt sự đả kích từ cả hai phía.

Thực lực Lục Minh tuy mạnh, nhưng chưa lợi hại đến thế.

Một khi bị người của cả hai bên nhắm vào, và bị thi triển thủ đoạn lôi đình, bản thân Lục Minh cũng sẽ không chịu nổi, đối mặt uy hiếp tử vong.

Trong lòng hắn biết rõ.

Đã chọn một vị trí tương đối biên giới.

Ừm, cũng là cự ly gần mục tiêu nhất, vị trí mà đối phương không thể phản ứng kịp thời, nếu không làm sao dễ dàng hoàn thành nhiệm vụ? "Mẹ kiếp, thật sự là ở đây à?" Sức mạnh hỗn loạn bị gạt ra.

Không gian nơi này mê đốn, hầu như không thể cho người xuyên qua tiến vào.

Nhưng thực lực Lục Minh quá mạnh, trong hoàn cảnh như vậy, vẫn khai tịch ra cánh cửa không gian có thể cho hắn tiến vào.

Khi thuận lợi đưa Bàn Xí Nga vào trong đó...

Bàn Xí Nga cũng trong nháy mắt phát giác tình huống xung quanh.

Chỉ trong một sát na, sắc mặt hắn đã biến đổi.

Đen như than, không chút máu!

Cho dù là kẻ trời không sợ, đất không sợ, kinh nghiệm phong phú, bản thân thực lực cũng thập phần cường đại như Bàn Xí Nga, lúc này cũng không thể giữ được bình tĩnh.

Ai bảo Lục Minh làm ra chuyện to gan lớn mật như thế chứ!?

Về việc Lục Minh có khả năng sẽ không chọn rời đi, mà sẽ chọn trung tâm chiến trường nguy hiểm hơn, đồng thời cũng ẩn chứa cơ

hội lớn hơn...

Bàn Xí Nga từng suy tư, thậm chí cảm thấy xác suất rất lớn.

Nhưng chung quy hắn chọn tin tưởng Lục Minh, cảm thấy Lục Minh không cần thiết phải làm chuyện tìm chết như vậy, cảm thấy hắn trong lòng biết rõ, sẽ không làm thế...

Nhưng khi mọi chuyện xuất hiện, mọi chuyện xảy ra bày ngay trước mắt.

Bàn Xí Nga có loại xúc động muốn thổ huyết.

Vì Lục Minh có lỗi với sự "tín nhiệm", thật sự đưa hắn vào chiến trường, muốn để hắn đối mặt với kẻ địch mạnh mẽ nhiều không đếm xuể. "Cậu đang giở trò gì vậy?

Sao lại ở đây?" Giọng nói nghiến răng nghiến lợi của Bàn Xí Nga truyền ra, nếu không phải đánh không lại Lục Minh, hiện tại hắn cũng không thể trở mặt với Lục Minh, Bàn Xí Nga cảm thấy sẽ quả đoán đánh nhau với Lục Minh một trận, cho hắn biết sự lợi hại.

Giờ thì hiểu tại sao trước đó Lục Minh nói ra những lời như vậy.

Hướng hắn che giấu, không thể báo trước nơi đến.

Nguyên nhân quá đơn giản, đó là để đề phòng hắn đưa ra lựa chọn, không đi theo cùng một chỗ, dù sao cũng là muốn nhập vào trung tâm chiến trường.

Một mình Lục Minh đơn đả độc đấu rủi ro thực sự quá lớn!

Nhưng Bàn Xí Nga không hiểu tại sao Lục Minh lại đưa ra lựa chọn này?

Trong chiến trường tuy có đại cơ duyên, nhưng cũng có nguy cơ càng kinh người hơn, sơ sẩy một chút, hai người đều sẽ ngã xuống tại đây.

Thu hoạch trước đó đã lớn lắm rồi.

Trước mắt đối với hai người, chuyện quan trọng nhất là mau chóng chuyển hóa những thu hoạch trước đó thành lợi ích thực chất.

Nhưng Lục Minh cứ khăng khăng không làm thế, lại đưa ra lựa chọn khác.

Bàn Xí Nga tỏ vẻ không hiểu!

Quan trọng hơn là, Lục Minh mang hắn cùng làm, khiến Bàn Xí Nga dở khóc dở cười, vì sớm biết sẽ gặp phải chuyện như trước mắt, chi bằng một mình rời đi, tuy cũng phải chịu đựng rủi ro đáng sợ, nguy cơ ngã xuống, nhưng chung quy vẫn tốt hơn nhập vào trung tâm chiến trường. "Bản thân tôi cũng không có lựa chọn tốt hơn!" "Trước đó chắc cậu cũng cảm nhận được rồi, hai vị Nguyên đầu kia ảnh hưởng đến luật động không gian xung quanh, tôi không thể na di viễn cự ly, căn bản không thể rời khỏi cấm địa, chỉ có thể hàng lâm trong một phạm vi nhất định quanh đây." "Cho nên nếu đã không thể rời đi, vậy tôi chi bằng đến đây, phá hoại kế hoạch của bọn hắn, đồng thời cũng mưu tính kỳ ngộ lớn hơn!" "Về phần nơi này cực độ hung hiểm..." Khi nói đến đây, giọng Lục Minh hơi dừng lại, sau đó nói: "Những nơi khác cũng hung hiểm vô cùng như vậy, có vài việc tôi tất nhiên phải trải qua, sao không quả quyết một chút chứ?" Nghe Bàn Xí Nga nói, Lục Minh đưa ra câu trả lời.

Giọng hắn khanh thương hữu lực, nói năng hùng hồn.

Phảng phất như nói ra chân lý.

Nhưng Bàn Xí Nga hoàn toàn không bị lay động.

Vì nội tâm hắn kiên định chưa từng có, sao có thể vì dăm ba câu của Lục Minh mà thay đổi suy nghĩ sâu trong lòng chứ?

Chỉ là bất lực, trong lòng có một loại khó chịu không nói nên lời.

"Nhập vào một mảnh chiến trường rồi!" "Cự ly với Phong Cự ly gần như vậy, chẳng lẽ muốn học theo mọi chuyện vừa rồi, săn giết Khung không đủ, còn muốn săn giết Phong?" "Quả nhiên to gan lớn mật!" "Vừa rồi không biết nên tìm phiền phức cho hắn thế nào, hiện tại chạy đến trước mắt ta, há có thể dung hắn phóng túng!?" "Tiễn hắn lên đường, cho hắn thấy sự lợi hại của ta!" Lục Minh đang cùng Bàn Xí Nga tiến hành giao lưu.

Tất cả mọi chuyện tiêu hao thời gian không đến một hai nhịp thở.

Các Nguyên đầu khác bao gồm cả Vô Danh Nhân cũng phát giác Lục Minh và Bàn Xí Nga tiến vào mảnh chiến trường này, người sau thì thôi, tạm thời không có động tĩnh.

Dù sao Lục Minh đối với Vô Danh Nhân mà nói, sự xuất hiện của hắn chưa chắc là chuyện xấu, thậm chí tương đối mà nói là một chuyện tốt tày đình.

Vì có thể chia sẻ bớt áp lực bên phía Vô Danh Nhân.

Vô Danh Nhân tuy tính cách thuộc loại tự đại, nhưng không hề ngu xuẩn.

Trước đó giao thủ với đám đông Nguyên đầu, cũng cảm nhận được áp lực nhất định, lúc này có người nguyện ý chia sẻ áp lực, hắn sẽ không vui sao?

Dù sao kẻ địch của kẻ địch là bạn!

Các Nguyên đầu khác thì không thể vô động vu trung.

Khi ánh mắt họ rơi vào Lục Minh và Bàn Xí Nga đang hàng lâm trong chiến trường, sát ý trong mắt họ dâng lên.

Hận không thể lập tức xé xác Lục Minh, Bàn Xí Nga ra từng mảnh!

Dù sao Lục Minh trước đó đã làm quá nhiều "chuyện xấu".

Là tử địch của họ!

Nhất là khi nhận ra Lục Minh xuất hiện ở vị trí đó, cực kỳ khéo léo trong chiến trường, không chỉ có thể né tránh lượng lớn rủi ro, mà còn phi thường tiếp cận Phong Chi Chúa Tể vừa bị trọng thương đang ở bên cạnh...

Lại thêm những chuyện xảy ra trên người Khung trước đó.

Không thể không khiến một số người rơi vào trầm tư.

Thậm chí trào dâng một số suy nghĩ cực kỳ to gan, nhưng nhìn lại thì khả năng không hề sai...

Thậm chí đó là chân tướng cuối cùng!

Càng làm kịch liệt thêm những suy nghĩ sâu trong nội tâm. "Kẻ to gan lớn mật!

Đáng giết, nên giết, phải giết!" Một giọng nói vang dội truyền ra từ giữa đám đông Nguyên đầu.

Lúc này một vị Nguyên đầu hãn nhiên xuất kích!

Chương 343

Thân tư hắn tuyệt nhiên, trên người dập dờn khí tức đại đạo đáng sợ, quy tắc sức mạnh bầu bạn với hắn, tùy hắn thi triển, là kẻ xuất sắc trong đám Nguyên đầu, Bình Hành Chủ Thần nhìn Lục Minh không thuận mắt!

Dù sao hắn nắm giữ vạn vật bình hành, quy về định luật.

Nhưng Lục Minh rõ ràng vượt ra khỏi quy tắc này, phá hoại quy củ, cộng thêm hành vi trần trụi lúc này, sao có thể không dẫn đến địch thị?

Cho nên Bình Hành Chủ Thần lúc này quả đoán xuất kích.

Vì theo hắn thấy, lúc này là cơ hội tuyệt vời để nhắm vào Lục Minh giết chết hắn, dù sao Lục Minh vừa mới hàng lâm chiến trường.

Không quen thuộc hoàn cảnh xung quanh, khó tránh khỏi không thể bố thi sức mạnh hoàn mỹ ngay thời gian đầu, đồng thời triển khai lãnh địa của mình.

Cơ hội như vậy sao lại không nắm bắt?

Chẳng lẽ đợi Lục Minh quen thuộc hết mọi thứ rồi mới động thủ?

Không, Bình Hành Chủ Thần không cho là như vậy.

Theo Bình Hành Chủ Thần thấy, trước mắt là thời cơ tốt nhất, phải dùng thủ đoạn lôi đình xuất kích, trong nháy mắt diệt sát hai người này!

Tuy Bình Hành Chủ Thần biết rõ, dù thực lực hắn thao thiên.

Nhưng muốn trong một nháy mắt xử lý Lục Minh và Bàn Xí Nga.

Xác suất thực sự thấp đáng thương.

Tối đa đánh hai người trọng thương, thậm chí chẳng làm được gì.

Dù sao Lục Minh và Bàn Xí Nga thực lực cũng rất mạnh.

Nhưng bất kể làm được gì, chỉ cần bỏ ra hành động, Bình Hành Chủ Thần cảm thấy mọi thứ đều có khả năng, huống chi cũng không phải hoàn toàn không có khả năng trọng thương hai người, thậm chí giết chết hai người, vì hắn là Bình Hành Chủ Thần!

Nắm giữ Nguyên đầu thuộc về sự cân bằng và điên đảo cực hạn thực sự.

Chuyện người khác không làm được, hắn chưa chắc không có khả năng làm!

Khi Bình Hành Chủ Thần ra tay, chỉ trong khoảnh khắc đó.

Dự cảnh trong lòng Lục Minh liền tăng lên đến mức không thể hình dung.

Hắn biết mình bị người ta nhắm vào.

Có người muốn nhắm vào hắn, và không thể chờ đợi được muốn xử lý hắn.

Hầu như không có bất kỳ do dự nào, sức mạnh trong cơ thể Lục Minh bùng nổ, không chọn tiếp tục đàm thoại với Bàn Xí Nga ở đây.

Vì tương đối mà nói...

An toàn của hắn được bảo đảm hơn.

Nếu không thì đều ngã xuống cả rồi, nói nhiều thế có tác dụng gì? "Có người muốn nhắm vào tôi ra tay!" Giọng Lục Minh truyền ra, đang thông báo cho Bàn Xí Nga.

Giữa hai người tuy có mâu thuẫn, nhưng quan hệ chưa hoàn toàn nứt vỡ, cho nên không thể hố Bàn Xí Nga quá đáng.

Lục Minh cảm thấy trong lòng Bàn Xí Nga chắc cũng có cảnh triệu.

Dù sao người có thể sát giác được như Bàn Xí Nga cũng không phải ngoại lệ.

Vừa nói dứt câu, Lục Minh biến mất tại chỗ, tốc độ hắn nhanh đến cực hạn, na di về một bên, muốn tránh sang đầu bên kia.

Bàn Xí Nga cũng đồng dạng như thế.

Tốc độ hắn nhanh như kinh hồng, như đại bàng giang cánh.

Không gian đều vì thế chấn động, nứt ra từng khe hở!

Hắn cũng đang cố sức né tránh một số công kích!

Trong quá trình này Bàn Xí Nga đang chửi ầm lên.

Đại khái ý là: "Bà nội nó, nơi này vốn không nên đặt chân đến, vừa vào liền gặp nguy cơ sinh tử...

Ta có thể kiên trì bao lâu!?" Bàn Xí Nga sắc mặt rất xấu.

Đổi lại là người khác thì đại khái cũng không khác gì hắn.

Vì đích xác là bị hố rồi! "Muốn chạy trốn?

Sao có thể để các ngươi bình an vô sự!" Nhìn lựa chọn mà Lục Minh và Bàn Xí Nga đưa ra lúc này.

Bình Hành Chủ Thần ra tay sắc mặt không đổi.

Vì mọi thứ nằm trong dự liệu của hắn.

Lục Minh và Bàn Xí Nga chung quy không phải kẻ yếu, thực lực cường đại, tất nhiên có thể ở mức độ nhất định bắt được quỹ tích công kích của hắn.

Chọn né tránh cũng là tự nhiên sẽ làm.

Cho nên... thế thì đã sao chứ?

Bình Hành Chủ Thần đã nhìn ra nơi hai người muốn rơi xuống.

Nơi họ kinh tế né tránh đó.

Nơi đó cũng là một địa điểm mà Bình Hành Chủ Thần sắp bùng nổ!

Trong vùng bức xạ công kích của hắn.

Lục Minh và Bàn Xí Nga chung quy không rời khỏi phạm vi công kích của hắn, sẽ bị trúng đòn, còn về việc cuối cùng có chết hay bị thương hay không.

Thì Bình Hành Chủ Thần không thể đưa ra phán đoán rồi.

Cho dù đòn tấn công đó bùng nổ toàn lực! "Thảo, quả nhiên không phải hạng xoàng xĩnh!" Lục Minh xuất hiện tại vị trí hắn đã ở trước đó trong chiến trường, cách xa về phía đông khoảng cách như mấy ngôi sao, nhưng cảnh triệu trong lòng vẫn còn.

Hắn muốn chửi ầm lên...

Vì biết vị Nguyên đầu ra tay có thực lực tuyệt đối đứng hàng đầu trong đám Nguyên đầu, nếu không không thể yêu nghiệt như vậy!

Cũng nằm trong dự liệu của Lục Minh.

Chủ yếu Lục Minh không ngờ tốc độ động thủ của đối phương lại nhanh như thế, mới vừa hàng lâm chiến trường, đã bị đối phương nhắm vào.

Thậm chí đòn đả kích của đối phương sắp tới rồi! "Chỉ dựa vào sức một người, công kích chi lực đã phân tán rồi, tôi không tin có thể làm gì được tôi!" Lục Minh dừng bước, không tiếp tục né tránh.

Vì công kích của Bình Hành Chủ Thần mang tính phạm vi, thậm chí mang tính dự phán ở mức độ nhất định, căn bản không thể hoàn toàn né tránh.

Muốn tiêu trừ nguy cơ này, chỉ có thể làm nó yên diệt.

Cho nên Lục Minh muốn phản kích!

Ánh mắt hắn u u, trên người đột nhiên bị ngọn lửa bao phủ, lửa cháy quanh thân, lúc này hắn như hỏa thần hàng lâm!

Giọng nói lãnh mạc cũng tức thì truyền ra từ miệng. "Băng Phong Địa Ngục!" Giây tiếp theo, lấy bản thân Lục Minh làm trung tâm, phương viên ngàn vạn dặm nảy sinh biến hóa, hàn lãnh cực hạn hàng lâm trong khắc này.

Vạn vật đều phủ đầy sương lạnh, băng lãnh chí cực!

Quan trọng hơn là, cái lạnh cực hạn này hô ứng với ngọn lửa đang điên cuồng thiêu đốt trên người Lục Minh, nhiệt độ còn vượt xa tâm mặt trời, giữa hai thứ nảy sinh một loại liên hệ quỷ dị.

Dung hợp lẫn nhau, đồng thời càng thêm đỉnh thịnh!

Đó là một màn cực kỳ kinh người khiến người ta hãi nhiên.

Quả thực điên đảo tam quan, khiến người ta khó mà tin nổi...

Nhưng trên trường không có bất kỳ ai ngạc nhiên.

Vì đều là đại lão, là những kẻ có thực lực cường đại chí cực.

Thuộc về đòn bùng nổ kia của Bình Hành Chủ Thần.

Chương 344

Từ sâu trong tinh không, rực rỡ chói mắt, đạo công kích như cực quang kia, từng vòng đại tinh bị thuận tay điểm bạo, với thế phi mỹ không thể hình dung, không thể dùng ngôn ngữ miêu tả!

Muốn xử lý Lục Minh, diệt sát Lục Minh!

Thừa tải một phần ý chí của Bình Hành Chủ Thần! "Diệt!" "Lãnh địa" bên người Lục Minh đã thành, như sóng to gió lớn, ngăn cản đòn tấn công từ Bình Hành Chủ Thần.

Đạm mạc vô tình, trong miệng phun ra một chữ lạnh băng.

Giây tiếp theo, ngọn lửa trên người Lục Minh hóa thành chân long.

Cái lạnh vô tận bên cạnh thân thể Lục Minh ngưng tụ thành băng, cuối cùng trở thành một con băng phượng hoàng, hai thứ hô ứng vào giờ khắc này.

Tiếp đó cùng lao về phía đạo cực quang kia!

Trong sát na hô hấp, hai bên va chạm.

Hỏa quang tứ tung, sức mạnh thăng đẳng, khó mà tưởng tượng.

Đó là một màn cực kỳ kinh người, điên đảo tưởng tượng của người thường!

Vượt qua sự va chạm giữa vũ trụ với vũ trụ, thậm chí vượt qua sự chàng kích giữa các vĩ độ, nguyên nhân quá đơn giản...

Hai vị Nguyên đầu đang giao thủ!

Đều là kẻ xuất sắc trong đám Nguyên đầu, thực lực cường đại, Nguyên đầu bình thường không địch lại, chỉ đơn thuần chiến đấu cũng sẽ có rủi ro bị săn bắn! "Kết quả cuối cùng sẽ được định đoạt."

"Suy nghĩ trước đó chẳng qua chỉ là chút xương cuồng mà thôi." Không gian xung quanh lung lay sắp đổ, nằm bên bờ vực nứt vỡ.

Thậm chí nếu không phải vì ở trong cấm khu, độ kiên cố không gian ở đây, chất lượng mọi hoàn cảnh đều vượt xa ngoại giới.

Thì mọi thứ đã sớm nát bấy không chịu nổi rồi...

Nhưng vào lúc này, vẫn đang gian nan chống đỡ.

Trong hoàn cảnh như vậy, Lục Minh đứng tại chỗ, ánh mắt bình tĩnh, quanh thân thể hắn có một con hỏa long và băng phượng hoàn nhiễu.

Khí tức của hắn cũng cường đại không tiền tuyệt hậu!

Đồng thời, giọng nói hơi trào phúng và lãnh mạc, cũng từ miệng hắn thốt ra: "Thực lực cũng chỉ đến thế mà thôi!" "....." Ở đầu kia tinh không, Bình Hành Chủ Thần đang ở hàng ngũ trung tâm nhất trong đám Nguyên đầu nghe câu nói của Lục Minh.

Mày cau lại, sắc mặt cũng phát sinh biến hóa.

Vì cách cự ly vô tận, ánh mắt rơi trên người Lục Minh, phát hiện kinh người khiến hắn cũng chấn hám.

Trạng thái Lục Minh không tệ...

Trạng thái hắn đang ở đỉnh phong!

Khí tức thuận sướng, khí tức cường đại, bạch y trên người chưa từng dính dù chỉ một giọt máu tươi...

Hoàn mỹ đỡ được đòn kia của hắn!

Bản thân không chịu bất kỳ thương thế nào.

Quả thực vượt qua tưởng tượng của Bình Hành Chủ Thần.

Vì Bình Hành Chủ Thần từng có nhiều suy nghĩ, phỏng đoán kết

quả, nhưng duy độc loại này là không đoán ra...

Trong tình huống của Bình hành chủ thần, sau khi hứng chịu một đòn tấn công lén đáng sợ, Lục Minh có lẽ sẽ không chết, có lẽ sẽ không bị trọng thương, nhưng cũng không thể nào hoàn hảo không chút tổn hại.

Nhưng cảnh tượng trước mắt lại xảy ra, Lục Minh thật sự không hề hấn gì, không chịu một chút thương tổn nào, trạng thái đang ở đỉnh phong.

"Sao lại thế này?

Không nên như vậy chứ!" Ánh mắt y lóe lên tia sáng bất định, đối với mọi chuyện đang diễn ra trước mắt, Bình hành chủ thần cũng không thể tin nổi.

Lẽ nào thực lực của mình quá yếu?

Hay là thực lực của Lục Minh đã mạnh đến mức không thể tưởng tượng nổi?

Dù đối mặt với một đòn tấn công lén, y vẫn có thể đảm bảo bản thân hoàn hảo, trạng thái không những không suy giảm mà còn luôn ở đỉnh phong!?

"Thực lực cũng chỉ có vậy, chiếm được tiên cơ, tấn công lén tôi, nhưng cuối cùng vẫn chẳng làm gì được tôi, không chiếm được chút ưu thế nào.

Nếu bây giờ chỉ có một mình ông, có lẽ..." Lục Minh bắt đầu nói những lời ngông cuồng, ít nhất trong mắt Bình hành chủ thần là vậy, lời của Lục Minh chưa nói hết nhưng y đã hiểu ý.

Lục Minh đang tỏ ra coi thường y một cách trắng trợn.

Bình hành chủ thần vốn có tu dưỡng rất tốt, không dễ nổi giận.

Dù sao thì thực lực của y cũng thuộc hàng đỉnh của đỉnh trong số những kẻ mạnh nhất.

Vì thế rất khó nổi giận.

Nhưng hôm nay Bình hành chủ thần có chút mất bình tĩnh, khi nghe những lời Lục Minh nói, cộng thêm hiện thực vừa xảy ra, khiến cho trán y nổi đầy gân xanh, lửa giận ngùn ngụt bốc lên trời.

Gần như không chút do dự, Bình hành chủ thần tiếp tục ra tay!

Bởi vì có những lời nói nhiều cũng vô dụng, phải dùng hành động thực tế để chứng minh, phải tự tay trọng thương, thậm chí giết chết Lục Minh, chứng minh thực lực của mình mạnh hơn đối phương, rằng tất cả những gì Lục Minh vừa làm đều là vô ích.

Nhưng lần này Bình hành chủ thần ra tay cẩn thận hơn rất nhiều.

Không còn cách nào khác, không thể không cẩn thận, những gì xảy ra trước đó vẫn còn sờ sờ trước mắt.

Thực lực của Lục Minh quả thật không phải dạng vừa, mạnh hơn tưởng tượng.

Chiến đấu với đối thủ như vậy, bắt buộc phải thận trọng.

Nếu không, chưa chắc đã không có khả năng lật thuyền trong mương.

Cùng lúc Bình hành chủ thần hành động, ra tay như sấm sét, các Nguyên đầu khác của y cũng đồng loạt ra tay vào lúc này.

Dù sao thì họ cũng có ưu thế về số lượng.

Nếu đã có thể lợi dụng, tại sao lại không?

Tuy y rất mạnh, nhưng không hề cứng nhắc, không câu nệ hình thức, như việc một chọi một, chỉ cần có thể giành thắng lợi, dù có cùng ra tay cũng không sao cả, bởi vì Lục Minh khiến y cảm thấy kinh

hãi.

Một kẻ có thể trưởng thành đến tu vi như hiện tại chỉ trong thời gian ngắn ngủi thật quá đáng sợ, đã có được thực lực để chiến một trận với Bình hành chủ thần.

Vì vậy, cùng lúc Bình hành chủ thần ra tay lần nữa, các Nguyên đầu khác cũng đồng thời xuất thủ, tốc độ của họ quá nhanh, ngay lập tức cùng nhau xé toạc hư không hỗn loạn vô cùng, chấn động không ngớt.

Với thế không thể cản phá, họ lao đến giết Lục Minh!

Số lượng Nguyên đầu ra tay lần này đạt tới con số kinh người là ba vị!

Sở dĩ ba vị có thể được gọi là kinh người.

Đó là vì ba vị Nguyên đầu ra tay lần này chính là ba người mạnh nhất trong số các Nguyên đầu, những kẻ kiệt xuất nhất, mạnh mẽ nhất.

Họ lần lượt là Bình hành chủ thần, Tinh thần chân thần và Tôn chủ.

Ba người sắc mặt nghiêm túc, mang theo ý chí tất sát Lục Minh.

Tôn chủ lúc này cũng lên tiếng, nói với các Nguyên đầu khác: "Đối kháng Vô danh nhân, cũng tốt nhất là cầm chân Bàn Xí Nga.

Ba hơi thở... sau ba hơi thở ta sẽ xử lý Lục Minh!" Lời Tôn chủ nói ra tràn đầy vẻ bá đạo.

Trong mắt y, xử lý Lục Minh sẽ không tốn quá nhiều thời gian.

Dù sao thì ba vị mạnh nhất trong số các Nguyên đầu ra tay, chỉ cần ba hơi thở là có thể giải quyết Lục Minh.

"Ngươi cho rằng đám người này có thể ngăn được ta?" Nghe Lục

Minh nói, nhìn hơn hai mươi vị Nguyên đầu trước mặt.

Vô danh nhân lộ vẻ kinh ngạc.

Không chút do dự, y trực tiếp bắt đầu tấn công, y muốn xem xem hơn hai mươi vị Nguyên đầu có thể ngăn được bước chân của mình hay không!

Trước đó là hơn ba mươi vị Nguyên đầu mới khiến y cảm thấy áp lực.

Và trong đó còn có ba người mạnh nhất.

Nhưng bây giờ ba người mạnh nhất đã đi giết Lục Minh, hiện tại trước mắt chỉ còn hơn hai mươi vị Nguyên đầu, Vô danh nhân cảm thấy mình có thể càn quét, hoàn toàn có thể nhân cơ hội này thử giết chết vài Nguyên đầu!

Khiến họ không có cơ hội xoay chuyển, dùng tư thái mạnh mẽ để tàn sát!

"Cũng quá coi thường ta rồi, cử hai vị Nguyên đầu ra chặn ta?" Ở một bên khác, Bàn Xí Nga cũng đang ở đó.

Chương 345

Bàn Xí Nga phát hiện trong số hơn hai mươi vị Nguyên đầu lại có hai vị bước ra, không chút do dự lao về phía mình, muốn cầm chân nó...

Điều này khiến Bàn Xí Nga khẽ nhíu mày, không phải là đang khinh thường nó sao?

Chỉ dựa vào hai vị Nguyên đầu mà nghĩ có thể cầm chân được nó?

Nhưng Bàn Xí Nga lại cảm thấy đây là chuyện tốt.

Bởi vì hai vị Nguyên đầu không thể cầm chân được nó, nó hoàn toàn có thể đưa ra quyết định mới, đó là hoặc rút lui, rời khỏi khu cấm địa này, hoặc sau khi thoát khỏi hai vị Nguyên đầu, lựa chọn đi hỗ trợ Lục Minh.

Hai lựa chọn này sẽ quyết định cục diện tiếp theo.

Bàn Xí Nga cũng nhanh chóng đưa ra quyết định.

Tuy rất không hài lòng với hành động trước đó của Lục Minh, nhưng xuất phát từ lựa chọn tối đa hóa lợi ích, nó nên đi hỗ trợ Lục Minh.

Bởi vì nó đã "buộc chung một thuyền" với Lục Minh, một khi Lục Minh bỏ mạng ở đây, còn đám Nguyên đầu kia lại rời đi an toàn.

Sau này quay lại chắc chắn sẽ thanh trừng nó.

Trước đây số lượng Nguyên đầu mà nó đắc tội không nhiều, trong đó gần như không có ai đủ mạnh để một mình đối đầu với nó.

Vì vậy nó mới có thể sống khá tiêu dao.

Nhưng lần này thì khác, số người nó đắc tội thực sự quá nhiều, số

lượng đơn giản là kinh khủng, về mặt thực lực lại càng mạnh mẽ vô cùng.

Một khi tất cả mọi người đều trở về an toàn, thứ nó phải đối mặt sẽ là cuộc săn đuổi của những kẻ đứng đầu trong số các Nguyên đầu, chỉ dựa vào một mình nó sẽ không có cách nào chống lại, sẽ bị tiêu diệt với thế như chẻ tre, rồi bỏ mạng.

Vì vậy, Bàn Xí Nga dường như có hai lựa chọn, nhưng thực tế chỉ có một, chỉ có thể giúp Lục Minh, bởi vì nó hy vọng vào tương lai...

Lục Minh không hề biết tâm trạng phức tạp của Bàn Xí Nga.

Hắn cũng không biết Vô danh nhân đang nghĩ gì trong lòng.

Lúc này, hắn chỉ thấy trong lòng đau như trứng vỡ, muốn hộc máu, bởi vì Lục Minh cũng không ngờ mình lại bị để mắt tới.

Nếu chỉ có một mình Bình hành chủ thần, hắn thật sự không ngán đối phương, thực lực của đối phương tuy mạnh, nhưng cũng không mạnh hơn hắn là bao, thậm chí nếu tung hết bài tẩy, ai mạnh hơn còn chưa chắc.

Nhưng vấn đề là không chỉ có một mình Bình hành chủ thần...

Trong lòng Lục Minh dâng lên điềm báo vô cùng, trái tim đập thình thịch, gần như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, một cảm giác nguy cơ chưa từng có.

Lục Minh cũng không biết đã bao nhiêu năm rồi chưa từng có cảm giác nguy hiểm như vậy, bởi vì nguy cơ lần này quả thực vượt xa tưởng tượng của hắn.

Hắn cau mày thật chặt.

Dù sao thì nhìn vào sâu thẳm vũ trụ vô tận, ba luồng cầu vồng rực rỡ đang lao về phía mình, cảm nhận được uy thế thần thánh mênh

mông trong đó.

Thử hỏi ai đối mặt với tất cả những điều này mà có thể không động lòng?

Gần như không chút do dự, Bàn Xí Nga lúc này đã đưa ra lựa chọn, dù sao đối mặt với nguy cơ đáng sợ như vậy, hắn cũng không địch lại.

Đối mặt với bất kỳ ai trong ba người đó, Lục Minh đều có thể chiến một trận.

Lục Minh thậm chí còn tự tin có thể chiếm ưu thế khi đơn đấu.

Nhưng họ đã chọn liên thủ, Lục Minh đành phải bỏ chạy.

Không chạy thì sao, chẳng lẽ đợi năm sau mộ mọc cỏ cao ba thước?

Ngay khoảnh khắc này, Lục Minh lập tức vận dụng toàn bộ sức mạnh có thể, vô số pháp tắc, sức mạnh đại đạo phun trào từ cơ thể hắn, giống như hơi thở của một con mãnh thú khổng lồ, trên người Lục Minh cũng lóe lên ánh sáng bất định, bước ra rồi biến mất tại chỗ trong nháy mắt!

Hắn lao nhanh về một hướng khác!

"Cố gắng hết sức kéo dài thời gian." Lục Minh thầm nghĩ trong lòng.

Bởi vì hắn biết ba người Tôn chủ sẽ không truy đuổi quá lâu, chỉ cần hắn có thể kéo dài thời gian đủ lâu, cuối cùng ba người họ chắc chắn sẽ rời đi, lúc đó hắn có thể thực hiện kế hoạch ban đầu.

Đi săn lùng vị Nguyên đầu bị trọng thương trong số đông đảo Nguyên đầu.

Nghĩ đến đây, Lục Minh thầm than trong lòng, quả nhiên kế hoạch

không theo kịp thay đổi, mọi thứ trước mắt đều là điều hắn không lường trước được.

Vừa mới vào chiến trường đã bị người ta để mắt truy sát.

Mà còn là mấy vị lợi hại nhất trong đó.

Thực lực của mình cũng không mạnh đến mức đó, không đến nỗi bị coi trọng như vậy chứ?

"Ta không có nhiều thời gian để kéo dài, ta phải đuổi kịp hắn càng nhanh càng tốt, giải quyết hắn, nếu không bên kia sẽ rơi vào thế yếu." Thấy Lục Minh không chút do dự lựa chọn rời đi.

Tôn chủ và hai người kia sững sờ một lúc, vì họ không ngờ tới cảnh này, cứ ngỡ Lục Minh sẽ chọn liều mạng chiến đấu.

Dù sao Lục Minh cũng là một trong những sinh linh mạnh nhất thế gian.

Một người như vậy sao lại có lý do lựa chọn lùi bước?

Nhưng nghĩ lại kỹ, ba người họ liên thủ, chiến lực quá mạnh, quá đáng sợ, trong tình huống này, đối phương lựa chọn rời đi có vẻ cũng bình thường, dù sao một người không thể địch lại ba người.

Ở lại đồng nghĩa với cái chết, bỏ trốn tự nhiên cũng là bình thường.

Nhưng Tôn chủ cũng rõ, Lục Minh bỏ trốn thực ra là một chuyện xấu, họ không có nhiều thời gian để lãng phí trên người Lục Minh.

Bởi vì họ còn có kẻ địch...

Vô danh nhân đang ở đó!

Trong số đông đảo Nguyên đầu không có ba người họ làm chủ lực đối kháng Vô danh nhân, những người còn lại căn bản không cầm cự được lâu, và sẽ rơi vào thế bị động cực độ, thời gian dài, chắc chắn sẽ

có Nguyên đầu bỏ mạng ở đó.

Họ phải giải quyết Lục Minh càng nhanh càng tốt để quay về hỗ trợ những người khác.

Thậm chí nếu không thể giết Lục Minh trong một khoảng thời gian nhất định, họ cũng phải quay về hỗ trợ, nếu không cục diện chiến trường chắc chắn sẽ sụp đổ.

"Tốc độ kinh người, ta không thể đuổi kịp." Bình hành chủ thần lúc này lắc đầu.

Tốc độ của Lục Minh quá nhanh, tương đương với y, thậm chí còn nhỉnh hơn một chút, trong thời gian ngắn căn bản không thể đuổi kịp.

Cần thời gian, ít nhất là vài phút.

Nhưng thời gian này quá dài, y thì không sao, nhưng các Nguyên đầu khác không chống đỡ nổi, chắc chắn sẽ có Nguyên đầu bị Vô danh nhân chém chết.

"Có cách nào hoặc bảo vật nào khiến tốc độ của hắn giảm xuống, hoặc giam cầm hắn tại chỗ, buộc phải chiến đấu với chúng ta không." Tôn chủ lúc này lên tiếng, ánh mắt nhìn về phía Tinh thần chân thần.

Lời nói vừa rồi của Bình hành chủ thần đã quá rõ ràng.

Bây giờ xem Tinh thần chân thần có nắm giữ thủ đoạn tương tự không.

Ánh mắt Bình hành chủ thần cũng nhìn sang, cùng lúc rơi vào người Tinh thần chân thần, y biết đối phương hiểu ý mình.

Đối diện với ánh mắt của hai người, Tinh thần chân thần không nhịn được thầm chửi trong lòng.

Bởi vì y quả thực có thủ đoạn tương tự.

Nhưng Tinh thần chân thần càng rõ hơn, y nắm giữ thủ đoạn như vậy, Tôn chủ và Bình hành chủ thần chắc chắn cũng nắm giữ thủ đoạn tương tự.

Đó là điều chắc chắn.

Nhưng hai người họ rõ ràng không định để lộ thủ đoạn đó, thậm chí còn đẩy y ra, đặt y lên giàn lửa, ép y phải tung ra lá bài tẩy này, không thể không tung ra.

Bởi vì sự mạnh mẽ và đáng sợ mà Lục Minh vừa thể hiện đã ăn sâu vào lòng người, nếu không trừ khử kẻ địch như vậy sớm, đó sẽ là một tai họa lớn.

"Có thì có, nhưng cần phải trả giá đắt." "Cần các ngươi giúp đỡ, ta mới có thể thi triển thành công." Là một kẻ lão luyện, Tinh thần chân thần nhanh chóng đưa ra câu trả lời, giọng điệu mang theo vẻ thận trọng, sắc mặt đầy nghiêm túc.

"Cần các ngươi cho ta, ta mới có thể thi triển thành công." Nghe Tinh thần chân thần trả lời, Tôn chủ và Bình hành chủ thần bề ngoài sắc mặt không đổi, nhưng trong lòng không nhịn được thầm chửi.

Quả nhiên, gã này cũng là một lão cáo già...

"Mỗi người cho ta một giọt tâm đầu huyết, ta dùng nó để thúc đẩy bài tẩy của ta, thế nào?" Tinh thần chân thần lập tức đưa ra câu trả lời.

Đối mặt với câu trả lời này, sắc mặt Tôn chủ và Bình hành chủ thần cứng lại.

Bởi vì Tinh thần chân thần lại nói ra những lời như vậy!

Gã này nhân cơ hội lấy đi tâm đầu huyết của hai người họ!

Phải biết rằng thực lực tăng lên đến cấp độ này, chân huyết của

họ không chỉ đơn thuần là năng lượng ngưng tụ, mà trong đó còn chứa đựng quy tắc đáng sợ, cũng như một phần quyền hạn mà họ nắm giữ...

Một khi để Tinh thần chân thần lấy được tâm đầu huyết của họ.

Nếu đối phương không làm theo lời nói, dùng sức mạnh của huyết dịch để thúc đẩy bài tẩy, mà lại lựa chọn giữ lại...

Như vậy, Tinh thần chân thần có thể đánh cắp quyền hạn của họ!

Chương 346

Đúng vậy, Tinh thần chân thần nắm giữ tâm đầu huyết của họ, có thể dò xét được Nguyên đầu của họ, ở một mức độ nhất định có thể giành được quyền hạn của họ.

Tuy quyền hạn cực ít, nhưng cuối cùng vẫn có...

Nếu đối phương nghiên cứu tương đối sâu, tương đối thấu triệt, thì không còn gì để nói, bởi vì cảnh tượng đó không thể xảy ra, nhưng Tinh thần chân thần tuyệt đối có thể dò xét được điểm yếu của họ, đó không phải là một chuyện tốt!

"Chân huyết không thể cho, đổi một yêu cầu khác!" Tôn chủ và Bình hành chủ thần lên tiếng, hai người đều không do dự, quả quyết từ chối, họ biết tầm quan trọng của việc này, hiện tại có lẽ không có ảnh hưởng, nhưng tương lai thì mọi chuyện khó nói.

Tinh thần chân thần sắc mặt không đổi, bởi vì tất cả đều nằm trong dự liệu của y, nếu Tôn chủ và Bình hành chủ thần thật sự quả quyết giao tâm đầu huyết cho y, y mới không tin, vì điều đó quá vô lý.

Tinh thần chân thần làm vậy là để tối đa hóa lợi ích.

Nếu Tôn chủ và Bình hành chủ thần không nỡ bỏ ra một số thứ.

Bắt y phải trả giá, thì y cũng không thể để Tôn chủ và Bình hành chủ thần chiếm lợi.

Dù sao thì hiện tại họ đã kết thành "liên minh", nhưng đó là vì có tiền đề là kẻ địch, có Lục Minh, Vô danh nhân những người này tồn tại.

Nhưng một khi những kẻ địch này bị tiêu diệt.

Họ sẽ là đối thủ cạnh tranh của nhau, thậm chí nếu tình hình cho

phép, họ sẽ không ngần ngại giết chết đối phương.

Để thôn phệ Nguyên đầu thuộc về đối phương!

Vì vậy...

"Nếu hai người không cho ta tâm đầu huyết, vậy cần cho ta một món bảo vật, ít nhất là cấp bậc đạo khí." Tinh thần chân thần sắc mặt đầy nghiêm túc, lên tiếng nhìn hai người, đây mới là mục đích thực sự của y, muốn vũ khí cấp bậc đạo khí.

Loại vũ khí này đối với Nguyên đầu đều vô cùng quý giá, được luyện chế từ sức mạnh của Nguyên đầu, mỗi vị Nguyên đầu đều sở hữu không nhiều.

"Được." Tôn chủ và Bình hành chủ thần nghe lời Tinh thần chân thần nói, sau một chút do dự đã đưa ra câu trả lời, đồng ý trả giá.

Dù sao thì đạo khí tuy quý giá, nhưng cũng không phải là không có.

Thậm chí mỗi người ít nhất đều sở hữu một bàn tay số đạo khí.

Nguyên nhân quá đơn giản, họ sống quá lâu, sớm đã luyện chế ra một số đạo khí, bây giờ một lúc lấy ra một hai món, đối với họ tuy đau lòng, nhưng cũng không có vấn đề gì lớn.

Ít nhất so với việc lấy ra một lá bài tẩy nào đó, dùng để khắc chế nhân vật cấp bậc như Lục Minh, dùng cái giá này để đổi lấy, tốt hơn nhiều.

Dù sao thì loại bài tẩy đó càng quý giá hơn, nếu không, với cấp số này cũng sẽ không cố ý tính toán.

"Chuẩn bị đi, ta sắp ra tay, thời gian ta có thể hạn chế hắn rất ngắn, nhiều nhất chỉ có một hơi thở, thậm chí là nửa hơi thở, nếu trong thời gian đó không giết được hắn, ta cũng hết cách." Sau khi đồng ý với Tinh thần chân thần, Tôn chủ và Bình hành chủ thần cũng

không phải là người do dự, nhanh chóng lấy ra đạo khí.

Sau khi lấy được đạo khí, Tinh thần chân thần cũng nhanh chóng lên tiếng.

Y sắp ra tay, vì thời gian không thể kéo dài thêm nữa.

Gật đầu lên tiếng, lúc này trong hai mắt y có ánh sao rực rỡ lóe lên, khoảnh khắc tiếp theo liền biến mất tại chỗ.

Chỉ là y không xé rách không gian để đi xa, mà quỷ dị dung nhập vào hư không này, với một trạng thái không thể hình dung, không thể tưởng tượng, không thể tìm thấy, nhanh chóng "khuếch tán" ra xung quanh.

Chỉ trong một hơi thở.

Có lẽ trong mắt người thường, tinh không chưa từng xảy ra biến hóa, nhưng trong mắt Nguyên đầu đỉnh cao lại biến thành một cảnh tượng khác.

Từ bóng tối, sâu thẳm, không chút sức sống ban đầu, lúc này lại có một sự diễn biến cực kỳ đặc biệt, nhìn một cái, xanh thẳm vô cùng, sao trời rực rỡ, phảng phất ánh sáng rực rỡ, như văn minh chói lọi.

"Thủ đoạn nghịch thiên?" Sự thay đổi trước mắt quá kinh người, dù là Tôn chủ và Bình hành chủ thần cũng không ngoại lệ, họ chưa từng thấy Tinh thần chân thần sử dụng thủ đoạn tương tự, đây là lần đầu tiên thấy tất cả những điều này xuất hiện.

Quan trọng hơn, với nhãn giới của họ không thể trong thời gian đầu tiên phân biệt được Tinh thần chân thần đã sử dụng thủ đoạn gì.

Đó là trạng thái mà ngay cả nguyên lý cũng không hiểu rõ.

"Trong khoảng thời gian này thực lực lại có nâng cao!?" Bình hành chủ thần và Tôn chủ nhìn nhau.

Trong mắt họ đều có vẻ kinh ngạc, chấn động, quá kinh ngạc, cảm thấy tất cả đều vượt ngoài tưởng tượng của họ.

Dù sao thì Tinh thần chân thần trong khoảng thời gian này đã nâng cao thực lực...

Theo họ thấy là cực kỳ không nên!

Thực lực tăng lên đến trình độ này làm sao có thể dễ dàng nâng cao như vậy!

"Nắm chắc cơ hội, hắn sắp bị ta giam cầm!" Giọng nói thuộc về Tinh thần chân thần vang lên bên tai Bình hành chủ thần và Tôn chủ, hư không xung quanh bị Tinh thần chân thần dung nhập lại một lần nữa biến đổi.

Sự biến đổi đáng sợ này trong nháy mắt đã đuổi kịp hư không xung quanh Lục Minh, sát na ánh sáng rực rỡ lập tức lao về phía Lục Minh!

Sự biến đổi đáng sợ đó, giống như trên hư không có một cái lồng vô hình đáng sợ, lúc này cái lồng vô hình đó đã được kích hoạt.

"Chết tiệt, lại là thủ đoạn quỷ quái gì đây?" Lục Minh đang bỏ trốn tự nhiên có thể cảm nhận rõ ràng sự thay đổi xung quanh, hắn muốn hộc máu, vì trong lòng vô cùng uất ức.

Ai mà biết Tinh thần chân thần lại có thủ đoạn quỷ dị như vậy!

Tốc độ và phản ứng của Lục Minh có thể được gọi là nghịch thiên, nhưng dù vậy, Lục Minh cũng không hề an toàn, bị đối phương đuổi kịp, lúc này thậm chí còn muốn dùng phương pháp đặc biệt để giam cầm, giết chết hắn!

"Sống lâu đúng là nhiều thủ đoạn quái quỷ đến chết người!" Lục Minh không nhịn được thầm phàn nàn, dù sao thì sống càng lâu thủ đoạn càng nhiều không phải là nói đùa, ngay cả Lục Minh cũng không

nắm giữ thủ đoạn nghịch thiên này.

Mặc dù Lục Minh nắm giữ Lượng tử vĩnh sinh pháp còn khoa trương hơn...

đó là tận mười hai tỷ tám trăm triệu khả năng!

"Thần chi đồng!" Hư không xung quanh xảy ra biến hóa, ánh sao rực rỡ, lúc này giống như một tấm lưới lớn vô hình tóm về phía Lục Minh, cảm giác nguy cơ trong lòng Lục Minh chưa từng có, hắn biết một khi bị nhốt ở đây, bị giam cầm tại chỗ, dù thời gian không dài, nhưng tuyệt đối có nguy cơ sinh tử!

Dù sao thì hắn sắp phải đối mặt với ba vị Nguyên đầu đáng sợ!

Quan trọng hơn, Lục Minh tuy nắm giữ Lượng tử vĩnh sinh pháp, theo lý mà nói khó mà chết được, dù sao cũng có mười hai tỷ tám trăm triệu khả năng.

Nhưng Lục Minh vì những gì Tinh thần chân thần vừa thi triển, lại đột nhiên không thể khẳng định điều này nữa.

Dù sao thì đám đối thủ này sống quá lâu, thực lực cũng đủ mạnh, lỡ như họ nắm giữ một thủ đoạn đặc biệt nào đó thì sao?

Lỡ như có thể khắc chế Lượng tử vĩnh sinh pháp thì sao?

Thậm chí đổi một cách nói khác.

Dù không thể giết chết hắn, nhưng chỉ cần có thể làm suy yếu hắn, vậy tiếp theo chẳng phải sẽ rất "khó khăn" sao?

Dù sao không ai rõ hơn Lục Minh kẻ địch của hắn có bao nhiêu, đặc biệt là sau chuyện này, trừ vài vị Nguyên đầu còn lại... các Nguyên đầu khác đều đã trở thành kẻ địch của hắn!

Vì vậy Lục Minh rõ ràng, hắn phải sống, trạng thái phải ở đỉnh phong, nếu không nguy cơ sẽ luôn đồng hành cùng hắn.

Bản thân hắn muốn cược một phen, để khiến mình trở nên mạnh mẽ hơn, như vậy, tất cả những gì hắn làm mới có ý nghĩa.

Nếu không thì thà không làm, trước đó đưa ra lựa chọn khác, trốn đi thật xa, nếu không... mọi chuyện sẽ trở nên tồi tệ.

Đồng tử của Lục Minh xảy ra biến hóa, sâu trong con ngươi có ánh vàng rực rỡ lóe lên, tiếp theo một lớp đồng tử trong suốt chồng lên nó, hình thành đôi mắt trùng đồng quỷ dị, một luồng sức mạnh pháp tắc mênh mông lan tỏa.

Toàn thân Lục Minh cũng trong sát na sản sinh biến hóa, hiệu quả giam cầm trước đó của Tinh thần chân thần càng mạnh hơn, từ việc sắp giam cầm hắn tại chỗ, lúc này còn hơn thế, thực sự định chết hắn.

Tuy sự thay đổi này có thể duy trì không lâu, đã hy sinh thời gian duy trì lâu hơn ban đầu, nhưng hiệu quả lại mạnh hơn, có thể tuyệt đối giam cầm Lục Minh trong khoảnh khắc này, khiến hắn không thể động đậy, không thể đi xa.

May mà Thần chi đồng của Lục Minh bùng nổ, có vốn liếng để đối kháng!

Chỉ thấy trong hư không, sức mạnh Thần chi đồng của Lục Minh trong sát na đã đối kháng, va chạm với ba vị Nguyên đầu.

Cảnh tượng không thể tưởng tượng, hư không lúc này rung chuyển không ngừng, điên cuồng loạn động, hỗn loạn.

"Cơ hội duy nhất để tất sát, đừng nương tay." Lục Minh lúc này chính diện đối kháng ba vị Nguyên đầu, tự nhiên không chiếm ưu thế, nhưng lần va chạm đầu tiên, Lục Minh có thể đối kháng với họ, dù trong cuộc đối kháng này Lục Minh ở thế hạ phong.

Nhưng cũng đủ kinh thế hãi tục, dù sao Lục Minh đối kháng với ba vị, phải biết rằng ba vị này trong số các Nguyên đầu đều là tồn tại

đỉnh cao, kiệt xuất, Lục Minh có thể đối kháng một phen.

Lại còn là trong tình huống chính diện, thật đáng sợ!

Vì vậy giọng nói của Tinh thần chân thần truyền ra, đang nói với Tôn chủ và Bình hành chủ thần một số chuyện, thực lực của Lục Minh mạnh, là một tai họa lớn, bây giờ có cơ hội giết hắn, thì hãy cố gắng hết sức giết hắn.

Lần sau có lẽ sẽ không có cơ hội như vậy nữa.

Hoặc chờ thực lực của Lục Minh tăng lên một mức độ nhất định, sẽ khó làm hơn, khả năng này chưa chắc sẽ không xuất hiện, dù sao Lục Minh trưởng thành đến trình độ như hiện nay, chỉ tốn một khoảng thời gian không dài.

Nghe Tinh thần chân thần nói, Tôn chủ và Bình hành chủ thần không nhịn được đảo mắt, hai người trong lòng khá cạn lời, vì vừa rồi họ đã dốc sức ra tay, tuy chưa toàn diện bùng nổ, nhưng sức mạnh không thể xem thường.

Theo lý mà nói ba người cùng bùng nổ, đã đến mức độ này, Lục Minh chết là chuyện chắc như đinh đóng cột, dù sao Lục Minh chính diện đối kháng, Lục Minh lấy gì để chống lại chứ!?

Với thực lực hiện tại của Lục Minh, không thể làm được tất cả.

Nhưng Lục Minh lại làm được...

Chương 347

không thể hiểu nổi!

"Chết tiệt, đám người này cũng quá ác rồi!" Miệng phun máu tươi, nhưng Lục Minh bề ngoài không hề tỏ ra, xa không bình tĩnh như vẻ bề ngoài, sau khi dựa vào Thần chi đồng đối kháng với ba người một phen, hắn đã bị thương, loại khá nghiêm trọng, sức mạnh trong cơ thể đều hỗn loạn.

Nhưng thì sao chứ?

Lục Minh hiểu sâu sắc một điều, có những chuyện không thể biểu hiện ra ngoài, nếu không sẽ phải đối mặt với đòn tấn công như sấm sét hơn, vì vậy phải che giấu, bề ngoài phải tỏ ra không hề hấn gì.

"Còn một cơ hội ra tay nữa!" Lục Minh có thể cảm nhận rõ ràng cơ thể mình bị giam cầm tại chỗ, đó là sức mạnh từ Tinh thần chân thần, mênh mông vô cùng, trong hư không, mơ hồ Lục Minh còn có thể nhìn thấy được hình chiếu của những ngôi sao lớn.

Đó là cảnh tượng cực kỳ đáng sợ, Lục Minh cũng biết sở dĩ mình bị giam cầm ở đây, hoàn toàn là vì sức mạnh của những hình chiếu đó.

Lục Minh hiểu rõ, để có thể rời khỏi đây, không bị giam cầm, lại một lần nữa bỏ chạy, cần một chút thời gian, thời gian này đủ để ba vị Nguyên đầu lại bùng nổ một đòn tấn công đáng sợ nữa... cũng sẽ là đòn có hy vọng tất sát!

"Bàn Xí Nga tên kia rốt cuộc đang làm gì!

Không giúp một tay sao?" Sức mạnh trong cơ thể Lục Minh bắt đầu lưu chuyển, vận hành, toàn thân tỏa ra ánh sáng chói mắt, đáng sợ,

rực rỡ, đang nhanh chóng xây dựng phòng ngự mạnh mẽ, để đối mặt với đòn tấn công đáng sợ tiếp theo.

Đồng thời ánh mắt Lục Minh đảo quanh, quét ra xung quanh, xem Bàn Xí Nga đang ở đâu, tại sao không hỗ trợ.

Rất nhanh, Lục Minh đã khóa chặt Bàn Xí Nga, dù sao đối phương cũng rất rõ ràng... sau đó Lục Minh cạn lời, vì đối phương cũng đang làm một số việc, cũng rất quan trọng, thuộc loại "vây Ngụy cứu Triệu".

"Thời khắc mấu chốt chỉ có thể dựa vào chính mình!" "Lần này nếu ta không chết, sau này ta nhất định sẽ báo thù!" Lục Minh thở dài một hơi, trong lòng uất ức, đang điên cuồng xây dựng phòng ngự, vì bây giờ hắn chỉ có thể dựa vào chính mình.

Cùng lúc đó Lục Minh toàn lực thúc đẩy Lượng tử vĩnh sinh pháp, vì Lục Minh rõ, một khi trọng thương, thậm chí bỏ mạng ở đây, khả năng và hy vọng sống sót, chỉ có thể hoàn toàn dựa vào Lượng tử vĩnh sinh pháp.

Lục Minh biết một khi dựa vào Lượng tử vĩnh sinh pháp để hồi sinh, lúc đó khả năng bỏ mạng tuyệt đối ít nhất là một nửa, dù sao kẻ địch mà hắn đối mặt không phải là kẻ địch bình thường, mà là kẻ địch mạnh mẽ vô cùng đáng sợ.

Sâu trong hư không vũ trụ, sau khi Lục Minh xây dựng phòng ngự khoảng một hơi thở, đòn tấn công còn đáng sợ hơn đã bùng nổ, ba luồng ánh sáng còn kinh khủng hơn, còn phi lý hơn trước đó, từ phương xa, tốc độ vượt qua thời gian, gần như trong nháy mắt đã đến.

Mỗi luồng ánh sáng đều tỏa ra vẻ rực rỡ, trong đó lưu chuyển sức mạnh thuộc về Nguyên đầu, cảm giác mang lại cho người ta quá đáng sợ, có thể dễ dàng phá hủy từng mảng tinh hệ, thậm chí có thể phá

hủy thời không vô tận, đại lục trung tâm của vũ trụ vô tận... khả năng này khá lớn!

"Vô biên địa ngục!

Lượng tử vĩnh sinh pháp!

Toàn Tri Quyền Hành!" Lục Minh lúc này miệng ngâm xướng những lời nói, từng luồng sức mạnh đại đạo đặc biệt, sức mạnh pháp tắc gia trì lên người Lục Minh, khí tức của Lục Minh trước những đòn tấn công chói mắt này, trong sát na cuối cùng đã biến hóa, kinh hãi như vũ trụ đảo ngược, chiều không gian hạ xuống.

Sát na, bốn người va chạm vào nhau, phảng phất vũ trụ quy về một, như vụ nổ lớn khởi đầu thế giới, mọi thứ sinh ra từ điểm gốc.

Cảnh tượng kinh hãi đó, hai bên giao nhau trong một khoảnh khắc cũng lập tức tách ra, cơ thể Lục Minh trực tiếp bị đẩy về phương xa hơn, thủ đoạn giam cầm của Tinh thần chân thần cũng bị phá hủy trong sát na.

Trong quá trình này cơ thể Lục Minh vỡ nát, làn da như bị lửa thiêu, tốc độ mục rữa có thể thấy bằng mắt thường, gân cốt máu thịt cũng bị sức mạnh đáng sợ xé rách, máu tuôn không ngừng, Lục Minh miệng cũng phun ra từng ngụm lớn sức mạnh pháp tắc, ánh sáng rực rỡ đó cũng là tinh hoa của hắn.

Rõ ràng Lục Minh đã bị thương nghiêm trọng, nhưng cũng không thể bình thường hơn được nữa, dù sao vừa rồi đối mặt với kẻ địch cực kỳ mạnh.

Thậm chí Lục Minh còn sống, chỉ trọng thương mà không chết, đã đủ khiến người ta kinh hãi, khiến người ta không thể tin nổi, dù sao ra tay là ba vị Nguyên đầu, thực lực thực sự quá mạnh mẽ và đáng sợ.

Theo đúng nghĩa đen là bao trọn mấy vị trí hàng đầu trong số các

Nguyên đầu.

"Tại sao lại không chết, chỉ trọng thương!" Thấy Lục Minh thương thế cực kỳ nghiêm trọng, lúc này bị hất bay ra ngoài, gần như sắp chết, Tinh thần chân thần lại ngây người, vì Lục Minh tuy trọng thương, tuy sắp bỏ mạng, chết đi.

Nhưng điều này không phù hợp với suy nghĩ ban đầu.

Dù sao trong mắt y, xử lý Lục Minh là chuyện tất nhiên, vừa rồi ba người họ đã liên thủ, thậm chí còn sử dụng một số thủ đoạn phi thường, nhưng Lục Minh lại sống sót... chỉ trọng thương?

"Mỗi một kỷ nguyên sẽ sinh ra một vài thiên mệnh chi tử, có lẽ hắn là thiên mệnh chi tử của kỷ nguyên này, hôm nay không thể giữ lại mạng của hắn." Giọng nói của Tôn chủ u u vang lên, nói ra một câu như vậy.

Tinh thần chân thần, Bình hành chủ thần gật đầu, vì lời Tôn chủ nói không sai, mỗi một kỷ nguyên đều sẽ sinh ra một tồn tại tương tự như Lục Minh, được trời đất ưu ái, được đại khí vận chiếu cố.

Nói thế nào nhỉ, chỉ cần không chết, đều có thể trưởng thành đến một mức độ cao, khoa trương như Lục Minh, quả thực hiếm thấy.

Kẻ địch như vậy, trước đây đã giết không ít, Lục Minh cũng tất nhiên phải giết, vì Lục Minh còn khoa trương hơn.

"Tiếp tục truy kích sao?

Ta hình như không có thời gian." Ba người tuy có cùng suy nghĩ, cảm thấy Lục Minh là tâm phúc đại họa, tất nhiên phải trừ khử, nhưng hiện tại dường như không có thời gian, vì chiến trường ở xa đã xảy ra vấn đề, vì họ không có ở đó, Vô danh nhân đã chiếm thế chủ động, giành được ưu thế cực lớn.

Thậm chí Vô danh nhân đã thành công xử lý một vị Nguyên đầu!

Nếu không quay lại, cục diện bên đó chắc chắn sẽ hoàn toàn mục nát, sẽ bị Vô danh nhân một mình tàn sát!

Trong đó còn có một Bàn Xí Nga khuấy đảo phong vân, ban đầu ba người cứ ngỡ Bàn Xí Nga sẽ thế nào, dù sao cũng có thái độ đó, nhưng có lẽ cảm nhận được ba người họ dốc sức muốn giết Lục Minh, thậm chí sử dụng một số thủ đoạn phi thường... gã đó lại một lần nữa không làm theo lựa chọn.

Lựa chọn ở đó khuấy động phong vũ, làm loạn cục diện.

Vì vậy dẫn đến tình hình bên đó càng khó khăn, cũng càng phi lý hơn.

"Đám người đó quá phế vật, chút thời gian cũng không kiên trì được." Tôn chủ đưa mắt nhìn xa, rơi vào chiến trường ở phương xa, tuy mọi người đều là đồng liêu, không có chênh lệch về địa vị, lời nói này cũng không nên, nhưng Tôn chủ thực sự không nhịn được tính khí của mình.

Có chút phẫn nộ lên tiếng, cảm thấy các Nguyên đầu khác quá phế vật, chút thời gian cũng không kiên trì nổi, bị Vô danh nhân giết cho tan nát.

"Ta thực ra không có lựa chọn, thế của Lục Minh tuy được thiên mệnh che chở, tốc độ trưởng thành kinh người, lại uy hiếp ta, nhưng hiện tại không phải là trọng điểm, vì ta càng thiên về đối phó Vô danh nhân!" Bình hành chủ thần thở dài một hơi, đè nén cơn phẫn nộ trong lòng.

Dù sao thì y là người đầu tiên giao thủ với Lục Minh, bị Lục Minh chọc giận, trong ba người, tâm tư muốn xử lý Lục Minh là mạnh nhất.

Nhưng y rõ, tuy xử lý Lục Minh là tất nhiên, cũng là việc phải

làm, nhưng hiện tại xuất phát từ lựa chọn lợi ích, không thể nhắm vào Lục Minh trước, việc cần làm là nhắm vào Vô danh nhân...

Dù sao Lục Minh tuy đã trưởng thành, nhưng cuối cùng vẫn kém một bậc, tương đương với y mà thôi, Vô danh nhân mới là đại họa thực sự.

Thực lực quá mạnh mẽ, dù đối mặt với hơn ba mươi vị Nguyên đầu, vẫn có sức chiến đấu, thậm chí còn trọng thương hai vị Nguyên đầu, thành công giết chết một vị Nguyên đầu... quả thực khiến người ta kinh hãi.

Phải biết rằng Chung cực năm đó, chưa chắc đã làm được việc này!

Có thể nói Vô danh nhân hiện tại, tương đương với Chung cực tái hiện!

Tự nhiên phải ưu tiên xử lý đại họa này, dù sao còn đáng sợ hơn, không chắc xử lý được đối phương có thể xử lý được đối phương.

Thực lực của Vô danh nhân mạnh như vậy, thực sự đánh không lại, có thể lựa chọn chạy trốn, vì vậy so với lựa chọn xử lý Lục Minh trong ngày hôm nay, thực ra có thể xử lý Vô danh nhân, mới là quyết định chính xác nhất.

"Trở về đi, ổn định chiến trường bên đó, rồi tìm cách xử lý Vô danh nhân!

Hôm nay chúng ta có hy vọng xử lý được y, dường như vì một số nguyên nhân, y không thể rời khỏi thiên cấm khu, vì vậy không thể trốn thoát, nếu hôm nay không xử lý được, để y trốn vào sâu trong cấm địa hoặc rời đi, lần sau có cơ hội tuyệt vời như vậy cũng không biết phải đợi bao lâu!" Giọng nói u u truyền đến, Tôn chủ lên tiếng nói, cuối cùng đã đưa ra lựa chọn, tuy cảm thấy Lục Minh hôm nay

tốt nhất là bị giết, nhưng xuất phát từ lợi ích, quyết định quay lại giết Vô danh nhân trước.

"Nếu có thể, Bàn Xí Nga cũng không thể tha, nó cũng đã thôn phệ sức mạnh của một hai vị Nguyên đầu, xử lý nó, hấp thu sức mạnh của nó ta cũng sẽ trở nên mạnh hơn, nó sớm đã phá hoại quy tắc..." Giọng nói của Bình hành chủ thần vang lên, nhìn về phía Bàn Xí Nga.

Đối phương đang ở trong chiến trường, cũng có thể tiện tay xử lý luôn, Tôn chủ và Tinh thần chân thần gật đầu, cũng nghĩ vậy.

Khi ý nghĩ này vừa nảy ra, họ đã thấy một cảnh tượng kinh hãi, Bàn Xí Nga dường như cảm nhận được suy nghĩ của ba người, cảm giác nguy cơ trong lòng bùng nổ, sau đó ánh mắt nó nhìn sang, đột nhiên va chạm với ánh mắt sát cơ của ba vị Nguyên đầu.

Điều này cũng khiến Bàn Xí Nga lập tức đưa ra lựa chọn, vì ý thức được mình đã bị để mắt tới, vì vậy không chút do dự lựa chọn rời đi.

Các loại thủ đoạn bùng nổ trong khoảnh khắc, đột nhiên xé rách không gian, với một thủ đoạn không thể tưởng tượng, di chuyển về một hướng.

"..." "..." "..." Cảnh tượng này tự nhiên bị ba người nhìn thấy, ba người đều có chút ngây ngẩn, vì phản ứng của Bàn Xí Nga thực sự quá nhanh, khiến họ cũng có chút bối rối, đồng thời cũng hiểu tại sao Bàn Xí Nga có thể sống lâu như vậy.

Dù sao với thân phận ban đầu của Bàn Xí Nga, không thể sống lâu như vậy, phải biết rằng nó là một trong những con chó săn dưới trướng Chung cực ngày xưa.

Chung cực đã chết, nhưng nó còn sống, cuối cùng cũng có một số thủ đoạn, trước đây Tôn chủ không hiểu tại sao, nhưng bây giờ,

dường như đã hiểu, vì Bàn Xí Nga quá "ranh mãnh".

Chỉ là ý nghĩ trong lòng vừa mới định hình, chỉ là ánh mắt vừa nhìn sang bên đó một cái, đã khiến Bàn Xí Nga cảnh giác, thậm chí khiến đối phương không chút do dự đưa ra lựa chọn, quả quyết tung hết thủ đoạn, rời đi, đổi lại là họ, cũng sẽ không làm như vậy.

Chuyện xảy ra ở rìa chiến trường, Lục Minh không hề biết, lúc này hắn vì thương thế nghiêm trọng, đang chạy trốn về phương xa, giống như một ngôi sao băng rơi từ trên trời, lướt qua sâu thẳm vũ trụ.

Việc Lục Minh muốn làm rất đơn giản, rời khỏi khu cấm địa này.

Còn về quan vũ minh có Bàn Xí Nga, ừm, Lục Minh không để ý đến đối phương nữa, vì hắn sắp chết rồi, căn bản không có tâm tư để ý đến đối phương, mọi chuyện chỉ có thể dựa vào Bàn Xí Nga.

"Sớm biết đã không tham lam như vậy." Lục Minh miệng phun ra từng ngụm lớn tinh hoa sinh mệnh, da thịt hắn cháy gần hết, máu cũng sắp cạn, có thể cảm nhận rõ ràng trạng thái của mình trở nên tồi tệ, càng ngày càng gần với cái chết.

Điều này cũng khiến Lục Minh trong lòng có chút hối hận, sớm biết sẽ thảm như vậy, trước đó đã không mạo hiểm như vậy.

Nếu không, bây giờ cũng sẽ không biến thành bộ dạng này.

Lần này đánh cược thua rồi, trả giá khá kinh người.

Chủ yếu là Lục Minh cũng không ngờ, sẽ bị ba vị Nguyên đầu cùng lúc để mắt tới, còn là ba vị mạnh nhất, trong suy đoán ban đầu của Lục Minh, ba vị Nguyên đầu không có thời gian tìm hắn gây phiền phức, dù sao họ có kẻ địch mạnh hơn: Vô danh nhân.

Hận thù giữa họ và hắn cũng không lớn.

Chương 348

Lại có lý do gì lấy hắn làm mục tiêu chính?

Ai mà biết được đầu óc của Nguyên đầu, cùng với một số chuyện xảy ra trước đó đã kích thích họ, khiến ba vị Nguyên đầu triển khai truy sát hắn.

"Phải nhanh chóng hồi phục trạng thái, nếu không, một khi để họ thành công rời khỏi cấm khu, mình sẽ trở thành mục tiêu của họ." Ánh mắt Lục Minh lóe lên tia sáng bất định, đang cố gắng hết sức kìm nén vết thương trên người, dù sao ngay cả vết thương cũng không thể kìm nén được, Lục Minh càng không thể nói đến việc hồi phục trạng thái đỉnh phong.

"Ta có hai phần Nguyên đầu, nếu luyện hóa hoàn toàn, trạng thái của ta hẳn có thể hồi phục đỉnh phong, thậm chí còn tiến thêm một bước." Lục Minh trong lòng đã có tính toán, đang âm thầm lên kế hoạch một số việc.

Hắn cảm thấy hắn là có thời gian để hoàn thành mọi việc, không bị quấy rầy, dù sao những Nguyên đầu đó bây giờ không rảnh tìm hắn gây phiền phức, vì họ còn Vô danh nhân chưa xử lý, phải biết rằng thực lực của đối phương cực kỳ mạnh mẽ, trong thời gian ngắn, sẽ không dễ dàng bị xử lý.

Thậm chí Vô danh nhân chưa chắc không thể tàn sát những Nguyên đầu đó, người thắng cuối cùng chưa chắc là Nguyên đầu, có thể là Vô danh nhân.

Vì vậy Lục Minh có đủ thời gian để hồi phục bản thân.

"Có thể đừng chạy nhanh như vậy không?

Có thể đợi ta không?" Trong lúc Lục Minh đang suy nghĩ những vấn đề này, đột nhiên, bên tai Lục Minh truyền đến một giọng nói, giọng của Bàn Xí Nga, nó đã thành công thoát khỏi chiến trường, sau đó trong tình huống bị nhiều vị Nguyên đầu truy kích, vẫn chạy thoát được, bây giờ nó thông qua một thủ đoạn nào đó đã đuổi kịp Lục Minh.

Dùng từ đuổi kịp thực ra không hợp lý, nên là liên lạc được.

"Thành công thoát ra rồi?" Lúc đầu nghe thấy giọng của Bàn Xí Nga, Lục Minh sững sờ một lúc, sau đó buột miệng nói ra một câu, khiến Bàn Xí Nga mặt đen lại, vì nó cảm thấy lời nói của Lục Minh dường như có ẩn ý.

"Ý gì?

Lẽ nào ta không nên thành công thoát ra?" Bàn Xí Nga mặt đen, giọng điệu khá phẫn nộ nói ra một câu, Lục Minh cũng vội vàng giải thích: "Không phải ý đó, chỉ là có chút bất ngờ thôi, dù sao tình hình bên đó chưa chắc đã tốt hơn ta!" Lời Lục Minh nói là thật, tuy bên hắn nguy hiểm, nhưng không có nghĩa là bên Bàn Xí Nga tốt hơn, thậm chí bên Bàn Xí Nga còn nguy hiểm hơn, dù sao số lượng Nguyên đầu bên đó nhiều hơn.

Cộng thêm có Vô danh nhân cái tên khuấy đảo đó, chưa chắc sẽ không vô tình làm bị thương Bàn Xí Nga... bên Bàn Xí Nga không tốt hơn bên Lục Minh là bao!

Thực lực của Bàn Xí Nga không mạnh bằng Lục Minh, lại thành công thoát ra, ít nhất trong thời gian ngắn như vậy làm được tất cả, quả thực Lục Minh không lường trước được, cũng khiến Lục Minh ý thức được Bàn Xí Nga sống lâu, thủ đoạn nắm giữ thật phi phàm.

"Ngươi hiện đang ở đâu?

Trạng thái của ta không tốt, ta phải nhanh chóng tìm một nơi yên tĩnh để chữa thương, đúng rồi, ngươi đã thoát khỏi họ chưa?

Sẽ không có ai truy đuổi gắt gao phía sau chứ?" Lục Minh không tiếp tục lằng nhằng về chuyện này, chuyển chủ đề, hỏi Bàn Xí Nga một điểm khác, tình hình bây giờ của nó thế nào?

Bàn Xí Nga nhanh chóng đưa ra câu trả lời: "Khoảng cách đến chỗ ngươi không xa, có thể đợi ta một chút, ta có thể nhanh chóng đuổi kịp, còn về việc có ai tiếp tục truy kích ta không... tự nhiên là không." "Nếu không, ta làm gì có thời gian rảnh rỗi liên lạc với ngươi?" Lục Minh nghe vậy, quả thực có lý, nhưng đề phòng vạn nhất, hắn không đợi Bàn Xí Nga, vì trong mắt Lục Minh, trời mới biết Bàn Xí Nga có lừa hắn không, lời nó nói có phải là thật không.

Phải biết rằng trước đó Lục Minh cũng đã lừa nó, lỡ như Bàn Xí Nga lần này cũng lừa hắn thì sao?

Lấy gậy ông đập lưng ông, thực ra phía sau Bàn Xí Nga có người truy kích, cố ý lừa hắn.

Tuy xác suất này trong mắt Lục Minh không cao, dù sao Bàn Xí Nga cũng không rảnh rỗi vô vị làm chuyện này, nhưng Lục Minh không thể đảm bảo điều này, dù sao trạng thái hiện tại của Lục Minh quá tệ, thực sự không thể cược, đề phòng vạn nhất... không đợi là tốt nhất.

Dù sao nếu Bàn Xí Nga thực sự an toàn, trong mắt Lục Minh, dù không đợi cũng không sao, hai bên cuối cùng cũng sẽ gặp mặt, chỉ là muộn hơn một chút, có gì to tát đâu?

Vì vậy Lục Minh đưa ra câu trả lời: "Nếu ngươi bây giờ an toàn, vậy ta không đợi nữa, trạng thái của ta quá tệ, ta cần tìm một nơi để hồi phục trước, ngươi đi trước đi, không cần cố ý ở cùng ta, lúc đó ta sẽ đi tìm ngươi, cứ quyết định vậy đi." Ở bên kia, Bàn Xí Nga đang

liều mạng chạy, muốn thoát khỏi đây, đã nhận được tin nhắn từ Lục Minh, nó cạn lời.

Vì Bàn Xí Nga cũng không ngờ, Lục Minh lại gửi cho nó tin nhắn như vậy, Lục Minh thực sự quá "cẩn thận"...

Dù sao Bàn Xí Nga không ngốc, đủ hiểu Lục Minh, biết Lục Minh làm vậy, chắc chắn là có nghi ngờ gì đó với nó, vì vậy một mình hành động trước, không muốn mang theo nó.

"Lại không phải ai cũng giống ngươi, chuyên đi lừa người, ta thì tốt!" Bàn Xí Nga có chút tức giận lẩm bẩm một câu, nó biết Lục Minh đang đề phòng một điểm, dù sao chuyện xảy ra trước đó vẫn còn sờ sờ trước mắt, nhưng vấn đề là trước đó cũng là Lục Minh lừa nó, Bàn Xí Nga đâu có lừa Lục Minh.

Sau đó hai người liền "chia đường rẽ lối", ít nhất Bàn Xí Nga vì câu nói của Lục Minh mà không tiếp tục liên lạc, dù sao không ai hiểu Lục Minh hơn nó, Lục Minh đã nói vậy, tự nhiên mọi chuyện đã định.

Cách tốt nhất và duy nhất là làm theo lời đối phương, mọi người tạm thời tách ra, đợi trạng thái đối phương hồi phục tốt nhất, sau đó mọi người lại gặp nhau, trước đó không nên gặp mặt, có liên lạc là tốt nhất.

Tạm không nói đến Bàn Xí Nga, bên Lục Minh lúc này đang với tốc độ nhanh nhất rời khỏi khu cấm địa, giống như sao băng lướt qua bầu trời.

Vì Lục Minh biết thực ra cấm khu không phải là nơi an toàn, vẫn phải cẩn thận và thận trọng, dù sao nguy hiểm tồn tại trong cấm khu không chỉ có Vô danh nhân, mà còn có nhiều nguy hiểm không thể lý giải hơn.

Chỉ là Vô danh nhân là nguy hiểm lớn nhất trong cấm khu.

Vì vậy Lục Minh biết để hoàn toàn an toàn, có nghĩa là phải đi ra khỏi cấm khu, và hồi phục hoàn toàn vết thương, nếu không, trước đó, đều không an toàn, đặc biệt là lúc này ở trong cấm khu, vẫn cực kỳ nguy hiểm, đang loanh quanh trước cửa địa ngục.

Lục Minh tăng tốc hết mức, khoảng cách đến lối ra của cấm khu cũng ngày càng gần, mơ hồ có thể nhìn thấy "cánh cổng" đặc biệt đó.

Chỉ là điều khiến Lục Minh có chút bất ngờ và kinh ngạc, là hắn cảm giác trước cánh cổng dường như có một người đang đứng, tất nhiên, Lục Minh cũng không thể xác định, dù sao cảm nhận của hắn mơ hồ, nếu không cũng không phải dùng từ "dường như" để hình dung, nhưng Lục Minh cảm thấy cảm nhận của mình sẽ không sai, nếu đã cảm nhận được, dù là "dường như"... cũng hẳn là có thể minh chứng cho tất cả!

Ở đó hẳn là thật sự có một người, xác thực đang ở đó.

"Lối ra bị người ta chặn rồi?

Tên đó là ai?" Trong lòng, Lục Minh cau mày thật chặt, không thể lý giải, nhưng tất cả những điều này không quan trọng, vì vậy Lục Minh biết đối phương đã chặn lối ra, lối ra duy nhất, hắn phải rời khỏi đây.

Vì vậy bất kể đối phương là ai, đều phải đánh bại đối phương, thậm chí là giết chết đối phương, sau đó thành công rời khỏi khu cấm địa này.

"Là ai?

Tôi không có ý định đối địch với ngươi, hãy để tôi rời đi!" Thời gian trôi qua, khoảng vài phút sau, Lục Minh đã tiếp cận con đường rời đi, Lục Minh cũng nhìn rõ hơn, Lục Minh trước đó nhìn không sai, trước lối ra quả thực tồn tại một bóng người đặc biệt.

Y lặng lẽ đứng đó, phảng phất như bất biến từ thuở hồng hoang.

Chặn đường đi của Lục Minh, Lục Minh sau khi cách một khoảng cách nhất định, sau khi đảm bảo hai bên không thể nhanh chóng gặp nhau, sẽ không bị tấn công lén, lúc này mới trầm giọng lên tiếng, chất vấn đối phương.

Lục Minh không muốn gây chuyện, dù sao trạng thái hiện tại của hắn rất tệ, vì vậy cần đối phương nhường đường, vì Lục Minh không có ý định đối địch.

Lục Minh có thể cảm nhận được bóng người đó rất đặc biệt, trên người y tuy không có khí tức mạnh mẽ phun trào, cảm giác mang lại cho người ta không mạnh mẽ, như tiên như ma, nhưng cảm giác mang lại cho người ta quá bình thường, cũng quá bình phàm, mới khiến Lục Minh cực độ bất an, khiến Lục Minh thận trọng.

Nếu không, chỉ cần thực lực đối phương lộ ra, dù là Nguyên đầu, chỉ cần không bằng Tôn chủ, Bình hành chủ thần, Lục Minh cũng lười nói nhảm, trực tiếp lao lên tát cho bay!

Bình tĩnh đứng trong hư không, trên người không có khí tức đáng sợ phun trào, giống như một pho tượng bất biến từ thuở hồng hoang, một kẻ lạ mặt mới xuất hiện chặn đường, không hề trả lời câu hỏi của Lục Minh, chỉ nhìn Lục Minh, ánh mắt mơ hồ biến đổi... phảng phất như đang tích tụ sức mạnh!

Dường như đang từ một lúc không có bất kỳ cảm xúc nào, phảng phất như được rót vào các loại thần tình, trong ánh mắt sinh ra một loại sát ý!

"Đây là cấm khu, vào rồi thì đừng ra nữa!" Khoảng nửa ngày sau, khi Lục Minh đã đợi đến mức có chút không kiên nhẫn, muốn xông vào, vị kẻ lạ mặt chặn đường mới lên tiếng.

Giọng điệu y lộ ra vẻ lạnh lùng và vô tình, lúc này ánh mắt y cụp xuống, trong mắt cũng không còn vẻ tĩnh lặng như trước, thay vào đó là một loại sát ý sắc bén, một ý chí chế tài đặc biệt!

"Ý của ngươi... là không cho phép ta rời khỏi đây?" Ý tứ trong lời nói của Kẻ Chế Tài đã rõ ràng, cũng đã lộ ra, nhưng điều khiến Lục Minh để ý, là đối phương muốn ngăn cản hắn rời đi, nhưng Lục Minh không vui...Dựa vào đâu mà ngăn cản?

Trong mắt Lục Minh trạng thái tuy không tốt, thậm chí sắp không thể khống chế được vết thương, dù sao đối thủ trước đó thực lực không đơn giản, bất kỳ Nguyên đầu nào gặp phải cũng đều phải ôm hận.

Nhưng hắn là ai?

Dù đối kháng với họ và bị thương nghiêm trọng, nhưng hiện tại hắn vẫn có sức chiến đấu!

Tên đột nhiên xuất hiện trước mắt này, muốn ngăn cản hắn, dựa vào đâu!?

"Chẳng qua chỉ là một con rối thôi, nghĩ có thể ngăn cản ta sao?" Trong lúc dừng lại ngắn ngủi, "đối mặt" với Kẻ Chế Tài, Lục Minh cũng không phải không có phát hiện, nhãn lực của hắn kinh người, mơ hồ nhìn ra, tên này có lẽ không phải là sinh linh theo đúng nghĩa, mà giống như sản phẩm cơ giới, một con rối được chế tạo bằng phương pháp đặc biệt.

Tuy mạnh mẽ, lúc này mang lại cho Lục Minh một cảm giác nguy cơ kinh người.

Nhưng Lục Minh cảm thấy, chưa chắc đã sợ, đối phương hoàn toàn có thể chiến một trận, huống hồ hắn trước giờ không phải chiến đấu một mình!

Lúc này Lục Minh không chút do dự bắt đầu liên lạc với Bàn Xí Nga, Lục Minh biết Bàn Xí Nga cũng đang vội vã đến hướng này, dù sao đường rời đi chỉ có một, là con đường phải đi qua, qua thời gian vừa rồi, Bàn Xí Nga hẳn là sắp đến, lúc đó hai bên có thể hợp tác.

"Tăng tốc độ, ta đợi ngươi, chúng ta cùng hành động!" Lục Minh quả quyết gửi tin nhắn cho Bàn Xí Nga, bên kia Bàn Xí Nga cũng lập tức nhận được, sau đó có chút ngơ ngác.

Vì vừa rồi mọi chuyện không phải như vậy, hai bên vừa mới nói xong, Lục Minh đơn phương đề xuất, mọi người tạm thời chia đường rẽ lối.

Nhưng mới qua bao lâu, Lục Minh lại gửi tin nhắn, và ý tứ không giống... rốt cuộc là vì sao?

Là người trong cuộc, Bàn Xí Nga có chút ngơ ngác, không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng trong lòng nó mơ hồ có chút bất an, câu nói đó, nó quá hiểu Lục Minh, Lục Minh có thể đột nhiên nói ra câu đó, thay đổi sách lược trước đó, đủ để cho thấy tình hình.

"Gặp nguy cơ rồi?

Gặp phải chuyện gì đó?" Mày nhíu chặt, tốc độ của Bàn Xí Nga không hề giảm, vẫn duy trì cường độ cao, dù sao phía sau, có đông đảo Nguyên đầu "như hổ rình mồi", tốc độ không nhanh một chút, lỡ như bị đuổi kịp thì sao?

Dù những người đó đã từ bỏ truy kích!

Nhưng có những chuyện không thể dùng hiện thực trước đó để giải thích, vì kết quả sẽ thay đổi, lỡ như đại chiến ở chiến trường đó kết thúc rồi thì sao?

Lỡ như Vô danh nhân, hoặc đông đảo Nguyên đầu lựa chọn giết nó thì sao?

Bàn Xí Nga không thể đảm bảo điều này, vì vậy không thể ở lại tại chỗ, tất nhiên phải rời khỏi cấm khu, vì vậy nó cũng chỉ có một lựa chọn, tiếp tục tiến về phía lối ra, sau đó khoảng vài phút sau, Bàn Xí Nga đã nhìn thấy hai tồn tại đang đối mặt nhau...

Chương 349

một trong số đó Bàn Xí Nga quen thuộc, là Lục Minh, người còn lại Bàn Xí Nga không rõ, nhưng Bàn Xí Nga biết "hung thủ".

Lục Minh sở dĩ lựa chọn không hành động một mình, lựa chọn cùng nó, dẫn đến tình huống này xuất hiện hung thủ, người đó đã chặn lối ra, vì vậy Bàn Xí Nga lập tức đoán ra được sự thật, tồn tại bí ẩn này, hẳn là đang ngăn cản Lục Minh rời đi, cũng hẳn là sẽ ngăn cản nó rời đi!

Vì vậy Bàn Xí Nga nhanh chóng đến bên cạnh Lục Minh, cùng Lục Minh đối chất với Kẻ Chế Tài, hai bên hình thành một trạng thái đặc biệt.

Kẻ Chế Tài vẫn đứng tại chỗ, sau khi nói xong câu đó, dù đối mặt với sự khiêu khích của Lục Minh, y vẫn không hề động lòng.

Điều này cũng khiến Lục Minh có một suy đoán táo bạo, đó là chỉ cần mình không tiếp cận lối ra, giữ một khoảng cách nhất định với y, vậy thì vị Kẻ Chế Tài bí ẩn này... sẽ không ra tay với mình?

"Tại sao ngươi không rời đi?

Bị hắn chặn đường?" Lục Minh trong lòng mơ hồ có một suy đoán táo bạo, Bàn Xí Nga là người đến sau, không biết tất cả những điều này, Bàn Xí Nga sau khi đến bên cạnh Lục Minh, ánh mắt nó lập tức rơi vào Lục Minh, lên tiếng hỏi, nói ra những điều trong lòng, muốn xác định đáp án.

"Đúng vậy, hắn đã chặn đường đi của ta, không cho ta rời đi, nhưng cũng không ra tay với ta, chỉ uy hiếp ta trước đó." Nghe Bàn Xí Nga nói, Lục Minh gật đầu, và nói ra suy đoán của mình: "Ta cảm thấy chỉ cần ta và ngươi giữ một khoảng cách nhất định, không đến

gần lối ra, hắn sẽ chỉ tạo thành uy hiếp với chúng ta, sẽ không nhắm vào chúng ta... vì vậy ta hiện tại chỉ có một lựa chọn!" Lục Minh lên tiếng, giọng nói cực kỳ có lực, Bàn Xí Nga cũng lập tức hiểu ra, đó là Lục Minh định ra tay với Kẻ Chế Tài.

Vì hai người họ tất nhiên phải rời khỏi cấm khu, nếu không sẽ ở đây chờ chết, Kẻ Chế Tài đã chặn đường đi của họ, vậy thì giữa hai bên tất nhiên phải có một cuộc chiến, phải quyết định ra bên thắng.

Khi Lục Minh vừa dứt lời, không đợi hai người có phản ứng gì khác, đột nhiên Kẻ Chế Tài vốn đang đứng tại chỗ, phảng phất như bất biến từ thuở hồng hoang đột nhiên động, cơ thể y đột nhiên biến mất tại chỗ, tiếp theo khoảnh khắc sau, im hơi lặng tiếng xuất hiện sau lưng Lục Minh.

"Xoẹt!" Trong tay y đồng thời hiện ra một thanh kiếm sắc bén, Kẻ Chế Tài cầm trường kiếm sau khi xuất hiện sau lưng Lục Minh, không chút do dự, trong một hơi thở, trường kiếm trong tay hạ xuống!

Tiếng trường kiếm xé rách không gian vang lên, chém về phía lưng bị thương của Lục Minh, mục đích của Kẻ Chế Tài đã rõ ràng, y đã ra tay.

Mọi chuyện xảy ra quá đột ngột, khiến Lục Minh cũng ngơ ngác, dù sao vừa rồi hắn mới nói ra những lời như vậy, nhưng ngay khoảnh khắc sau đã bị vả mặt, kết quả biến thành một bộ dạng khác...

điềm báo trong lòng dâng cao, gần như muốn xông ra khỏi trời, Lục Minh sởn gai ốc, lúc này cảm nhận được nguy cơ kinh người, vứt bỏ những suy nghĩ linh tinh trong đầu, lúc này thuận theo bản năng, không chút do dự xoay người lùi về phía sau, cùng lúc đó trên hai tay Lục Minh ánh vàng lan tỏa, đó là sức mạnh pháp tắc, độ cứng và sức mạnh của hai tay Lục Minh lập tức tăng gấp trăm lần, không chút do dự vỗ về phía trường kiếm!

“Keng keng!” Khoảnh khắc tiếp theo, hai tay Lục Minh và thanh trường kiếm tiếp xúc, tiếng va chạm mạnh mẽ vang lên, Lục Minh và y va chạm.

Thanh trường kiếm đó quá sắc bén, hai tay Lục Minh trong khoảnh khắc tiếp xúc với nó, mới miễn cưỡng có thể chống lại, truyền ra tiếng kim loại va chạm.

Nhưng sau một hơi thở, thanh trường kiếm đó đã sắc bén phá vỡ phòng ngự của hai tay Lục Minh, chém rách chúng.

Máu tươi từ hai tay Lục Minh lập tức chảy ròng ròng, từng giọt rơi xuống, quan trọng hơn là mọi chuyện chưa kết thúc, thanh trường kiếm đó sau khi phá vỡ hai tay đối kháng của Lục Minh, với thế không thể hình dung hơn, hung hăng đâm về phía lồng ngực Lục Minh, muốn đâm xuyên nó!

“Chết tiệt!” Lục Minh không nhịn được mắng một câu, thu lại đôi tay đẫm máu, lại một lần nữa xây dựng phòng ngự, muốn chống lại một kiếm của đối phương.

Đồng thời trong lòng Lục Minh uất ức, vì tên Kẻ Chế Tài này không chơi theo bài, trong lòng Lục Minh cũng càng thêm kinh ngạc, vì thực lực của Kẻ Chế Tài quá mạnh, hoàn toàn không phù hợp với bề ngoài.

Lục Minh trước đó cho rằng đã đánh giá cao đối phương, bây giờ xem ra, Lục Minh đâu có đánh giá cao, rõ ràng là đã đánh giá thấp Kẻ Chế Tài.

Bàn Xí Nga ở bên cạnh tự nhiên đã nhìn thấy tất cả, lúc đầu cũng không có phản ứng, nhưng khi Kẻ Chế Tài ra tay, và nhắm vào Lục Minh, Bàn Xí Nga đã phản ứng, dù phản ứng của nó có chút chậm, nhưng vào thời khắc mấu chốt, Bàn Xí Nga đã ra tay thành công.

Khi thanh kiếm đó của Kẻ Chế Tài phá vỡ phòng ngự của hai tay Lục Minh, sắp đâm xuyên lồng ngực thì Bàn Xí Nga đã hỗ trợ!

Trên người nó tỏa ra khí đen đáng sợ, những vệt bạc này giao nhau với một tần suất đặc biệt, tiếp theo hóa thành một cây trường thương, Bàn Xí Nga lập tức nắm lấy trường thương, với tư thế chém xuống.

Quả quyết chặn trước mặt Lục Minh, giúp Lục Minh chặn một kiếm từ Kẻ Chế Tài, nếu không, Bàn Xí Nga biết, với trạng thái hiện tại của Lục Minh chắc chắn sẽ trúng một kiếm, cũng sẽ bị một kiếm đâm xuyên, sẽ khiến vết thương của Lục Minh càng thêm nghiêm trọng và đáng sợ.

Tuy giữa nó và Lục Minh đã xảy ra mâu thuẫn, quan hệ không tốt như tưởng tượng, khoảng cách trở nên lớn hơn, nhưng hiện tại cần có nhau, vì vậy Bàn Xí Nga không thể trơ mắt nhìn Lục Minh bị thương.

Bàn Xí Nga và Kẻ Chế Tài đối kháng, một thanh kiếm sắc bén phẳng phất có thể phá vỡ mọi phòng ngự giữa trời đất, và một cây trường thương đen đủ sức diệt thế va chạm, ánh sáng kịch liệt lóe lên ở giữa, sức mạnh đủ để phá diệt đại thiên vũ trụ nở rộ, giống như hoa quỳnh sớm nở tối tàn.

Lục Minh cũng nhân cơ hội lùi về phía sau, trên hai tay có máu tươi nhỏ giọt, toàn thân khí tức cũng mơ hồ dao động, không ổn định.

Một mặt mọi chuyện quả thực như vậy, vết thương càng nghiêm trọng, khí tức không ổn định, mặt khác nguyên nhân là vì Lục Minh lúc này đang tức giận, lửa giận của hắn xông thẳng lên trời... muốn lật tung cả trời xanh!

Vừa mới bị vả mặt, bản thân lại rơi vào nguy hiểm cực độ, đổi lại là ai thì lửa giận trong lòng cũng khó mà diễn tả, huống chi tính khí Lục Minh vốn dĩ cũng chỉ ở mức bình thường, trạng thái hiện tại là

quá bình thường rồi.

Ánh mắt tràn ngập phẫn nộ, quanh thân lượn lờ khí tức đáng sợ, đại đạo chi lực cộng hưởng, pháp tắc chi lực tung hoành, Lục Minh lúc này hít sâu một hơi, mặc kệ thương thế trên người, sau khi vi điều trạng thái bản thân, cường thế gia nhập chiến trường!

Đồng thời vang lên âm thanh tung hoành vô tận: "Cũng không biết ai cho các người gan to như vậy, dám ra tay với tôi.

Xem ra hôm nay phải tiễn ông lên đường, ai cũng không ngăn được tôi!" Đồng tử trong mắt trùng điệp, một cỗ văn lộ đạm sắc thần bí đến cực điểm điên cuồng sinh sôi, Lục Minh tay không tấc sắt gia nhập chiến trường.

Đôi mắt kia dường như có thể nhìn thấu bất kỳ sơ hở nào trên thế gian, chỉ liếc mắt một cái, nháy mắt đã khóa chặt một điểm yếu của Chế Tài Giả.

Lục Minh cũng không do dự chút nào, đã nhìn thấu điểm yếu đối phương, liền ra tay bằng thủ đoạn lôi đình, muốn giáng cho đối phương đòn đả kích đáng sợ!

Rốt cuộc ở cấp bậc cường giả này, dù có sơ hở thì cũng chỉ thoáng qua, nếu không nắm bắt được thì coi như không xuất hiện, Lục Minh tự nhiên sẽ không phạm sai lầm ngu xuẩn đó.

"Dùng tốc độ nhanh nhất đánh bại hắn, sau đó chúng ta rời đi." Thấy Lục Minh cũng gia nhập chiến trường, Bàn Xí Nga nhanh chóng mở miệng.

Hắn không xa cầu giết chết Chế Tài Giả, bởi vì qua giao thủ vừa rồi, Bàn Xí Nga hiểu rõ sự mạnh mẽ của Chế Tài Giả.

Kẻ địch như vậy còn đáng sợ hơn cả Nguyên đầu, Bàn Xí Nga biết rõ muốn giết chết kẻ địch cỡ này thì thời gian không đủ.

Dù sao trạng thái hiện tại của hắn cũng bình thường, muốn đánh lui địch nhân thì được, chứ căn bản không có thời gian để đánh giết Chế Tài Giả.

Phải biết đây là một vùng cấm khu, cũng là sân nhà của Chế Tài Giả, trời mới biết thời gian trôi qua, cứ đại chiến ở đây mãi, Chế Tài Giả có gọi thêm đồng bọn hay không?

Cho nên Bàn Xí Nga chủ động tạo cục thế cho Lục Minh, tay cầm một cây trường thương, dùng tư thế hãn dũng giết về phía Chế Tài Giả, cưỡng ép tạo ra điểm yếu cho đối phương, để Lục Minh có khả năng và hy vọng trọng thương hắn.

Trước đó sở dĩ Lục Minh nhìn thấu điểm yếu Chế Tài Giả là nhờ Bàn Xí Nga, nếu không thì điểm yếu đâu dễ phát hiện như vậy?

Vũ trụ sâu thẳm, kiếm khí sắc bén cùng trường thương quấn quanh sức mạnh màu đen liên tiếp va chạm, phát ra thanh âm leng keng không dứt.

Lục Minh hóa thành một đạo quang mang thôi xán cường thế, trực tiếp đánh lén sau lưng, dưới tình huống tay không tấc sắt, dùng khí thế khai thiên lập địa, xuất hiện sau lưng Chế Tài Giả, sau đó muốn xé toạc thân thể hắn ra làm hai!

Cảm giác cảnh báo trong lòng Chế Tài Giả nháy mắt tăng lên dữ dội, hắn biết rõ nếu bị đối thủ như Lục Minh nhắm vào và xé xác, thì đó tuyệt đối không chỉ đơn giản là xác thịt bị tách ra, cũng tuyệt đối không phải vết thương đơn giản có thể nhanh chóng khôi phục khi trạng thái quy nhất.

Xác suất lớn là trạng thái bản thân sẽ trực tiếp tổn hại hơn 20%, tiến vào trạng thái "trọng thương", cho nên Chế Tài Giả lúc này nảy sinh ý định thối lui, muốn tận lực tránh né đòn đánh đáng sợ này của Lục Minh.

Nhưng Bàn Xí Nga căn bản không cho Chế Tài Giả cơ hội này.

Hắn gắt gao quấn lấy Chế Tài Giả, khiến đối phương không thể lui lại, cho nên Chế Tài Giả chỉ có thể chính diện ứng đối đòn đánh của Lục Minh.

Đây cũng là chuyện rất bình thường, phải biết trước đó khi Chế Tài Giả đánh lén Lục Minh, nếu không nhờ Bàn Xí Nga có mặt, Chế Tài Giả tất nhiên đã thành công.

Cường giả cấp số này hoặc là không động, một khi động liền mang thế lôi đình, dù đối thủ là nhân vật cùng cấp, cũng giống như vậy mạnh mẽ và đáng sợ, nhưng muốn tránh lui thì cũng khó càng thêm khó.

"Trước tiên chặt một tay!

Lát nữa sẽ lấy mạng chó của ngươi!" Lục Minh tập kích sau lưng Chế Tài Giả, Chế Tài Giả tận lực đi kháng cự, muốn xoay người đối kháng đòn tấn công của Lục Minh, chỉ tiếc là không có cách nào, bởi vì Bàn Xí Nga gây áp lực quá lớn, cho nên công kích của Lục Minh thành công rơi xuống người Chế Tài Giả.

Sức mạnh đủ để quán xuyên nhật nguyệt kia nháy mắt đánh vào một cánh tay của Chế Tài Giả.

Thân thể Chế Tài Giả đặc biệt mạnh mẽ, xác thịt sánh ngang với ngôi sao kiên cố nhất thế giới, nhưng khi đối mặt với công kích của Lục Minh, vẫn thúy nhược vô cùng, nháy mắt bị Lục Minh chém đứt một cánh tay.

Sắc mặt Chế Tài Giả nháy mắt đại biến, trở nên cực kỳ khó coi.

Bị Lục Minh chặt một cánh tay, trong mắt Chế Tài Giả cũng không quan trọng lắm, chủ yếu là Lục Minh đã gây ra sát thương cho hắn, trên vết thương kia còn tàn lưu sức mạnh của Lục Minh, tạo ra

ảnh hưởng kéo dài.

Đây mới là điều quan trọng nhất, khiến trạng thái tiếp theo của hắn sẽ không ổn định, trong khi đối thủ lại là hai vị.

"Nổ!" Chế Tài Giả chưa bao giờ thiếu quyết đoán, thậm chí cũng chưa bao giờ ngại phá vỡ quy tắc.

Từ những chi tiết nhỏ có thể thấy được, ví dụ như trước đó, nghe Lục Minh và Bàn Xí Nga nói muốn hợp tác đối phó mình, hắn trực tiếp phá vỡ ấn tượng cố hữu của Lục Minh, không chọn lưu lại đó mà quả đoán ra tay với Lục Minh, tiến công trước.

Cho nên sự quyết đoán của Chế Tài Giả lúc này đã có hiệu quả.

Cánh tay đứt lìa, Chế Tài Giả nháy mắt xả bỏ cánh tay của mình.

Phải biết hắn tu luyện nhục thể, cho nên nhục thân cực kỳ trân quý, không thể dễ dàng vứt bỏ.

Bởi vì muốn rèn đúc lại một bộ thân thể như hiện tại, dù chỉ là một cánh tay trong đó, đều phải tốn cái giá lớn trăm ngàn lần.

Nhưng hắn vẫn quả đoán, không chỉ trực tiếp xả bỏ cánh tay, thậm chí chủ động ném cánh tay ra, ném về hướng Lục Minh, đồng thời khống chế sức mạnh thuộc về mình trên cánh tay đó, dứt khoát cho nó phát nổ!

Để trì hoãn thời gian, Chế Tài Giả lựa chọn né tránh!

Đối mặt với công kích của hai vị cường giả, Chế Tài Giả biết mình không địch lại, từ lúc bắt đầu đã chọn chiếm quyền chủ động xuất kích, chỉ tiếc là lựa chọn đó thất bại rồi, hiện tại hắn muốn rời đi!

"Chỉ đứt một cánh tay, cái giá này còn xa mới đủ, muốn chạy khỏi đây sao?

Tôi sẽ để ông toại nguyện à?" Lửa giận trong lòng đủ để thiêu rụi cả sông Hoàng Hà, Lục Minh nháy mắt nhìn thấu ý đồ của Chế Tài Giả, biết đối phương muốn bỏ chạy, không muốn đại chiến ở đây.

Nhưng Lục Minh lại có khả năng vui vẻ thả hắn đi sao?

Trước đó Chế Tài Giả... suýt chút nữa đã giết chết hắn a!

Cho nên đối mặt với cánh tay Chế Tài Giả đứt lìa đang dâng trào năng lượng đáng sợ, Lục Minh không muốn lui, cho dù thương thế của hắn đang nghiêm trọng, lại cứng rắn đỡ một đòn của Chế Tài Giả, có lẽ sẽ càng nghiêm trọng hơn.

Chương 350

Nhưng hắn có lý do để lui sao?

Lục Minh muốn giữ Chế Tài Giả lại!

Lục Minh ban đầu không muốn làm địch với Chế Tài Giả, bởi vì làm như vậy thật sự được không bù mất, trạng thái Lục Minh cũng không tốt, hắn hiểu rõ mình cần nhất là mau chóng tìm một nơi yên tĩnh chữa thương.

Nhưng nửa đường Chế Tài Giả lại nhảy ra, không chỉ chặn đường hắn lúc đầu, về sau còn chọn đánh lén, quan trọng hơn là suýt chút nữa thành công rồi...

Hiện tại phẫn nộ của Lục Minh đã bị châm ngòi.

Thậm chí vì thế Lục Minh còn "bạo chủng", muốn bất chấp chi phí, bất chấp cái giá phải trả để giết chết Chế Tài Giả.

Thử hỏi trong tình huống này, Lục Minh sẽ để Chế Tài Giả chạy thoát sao?

Đáp án tự nhiên là phủ định, sẽ không làm như vậy.

Ánh mắt tràn ngập lửa giận và sát ý vô tận, sau khi Chế Tài Giả đưa ra lựa chọn và quả đoán thực thi, Lục Minh trực tiếp truy kích.

Sức mạnh trong cơ thể bùng cháy, Lục Minh thậm chí buông tha việc áp chế thương thế, trực tiếp ngạnh kháng sức mạnh kinh người sinh ra từ vụ nổ cánh tay Chế Tài Giả.

Ngọn lửa hào hùng phun trào kia, dù là một tầng vĩ độ cũng sẽ bị thiêu cháy trong nháy mắt, bốc hơi rồi hủy diệt.

Nhưng Lục Minh không sợ, bởi vì hôm nay hắn muốn trảm Chế

Tài Giả dưới tay!

Cảnh này cũng bị Bàn Xí Nga nhìn thấy, khiến hắn cạn lời.

Trong mắt Bàn Xí Nga, lựa chọn này không thỏa đáng.

Lựa chọn tốt nhất không phải như vậy, dù sao phía sau còn có truy binh, trước mắt đánh lui Chế Tài Giả, để hắn bỏ chạy, việc nên làm nhất là lập tức rời khỏi cấm khu, tìm một nơi yên tĩnh chữa thương, chỉ có như vậy mới có trạng thái đối mặt với những chuyện khác.

Ví dụ như đông đảo Nguyên đầu truy sát phía sau, hay là luyện hóa Nguyên đầu đã săn được, đủ loại sự tình phiền phức.

Dù sao mặc kệ thế nào, cũng tốt hơn quyết trạch trước mắt.

Nhưng thiên thiên Lục Minh lại đưa ra lựa chọn như vậy, thậm chí không tiếc buông tha áp chế thương thế, cho nên Bàn Xí Nga thở dài, bởi vì hai người nhất vinh câu vinh, nhất tổn câu tổn, nên hắn bắt buộc phải đi giúp.

Thấy Lục Minh quả đoán xuất kích, Bàn Xí Nga cũng động thủ.

Nhưng trong lúc động thủ, Bàn Xí Nga cũng đặc biệt nhắc nhở Lục Minh: "Tận lực giết chết hắn, nhưng thực lực hắn chung quy không yếu, chúng ta phía sau còn có truy binh, tôi thậm chí không thể cam đoan tên này liệu có đồng bạn hay không.

Thử giết hắn, nhưng nếu thật sự không được, chúng ta nên bỏ qua!

Nếu không thì tôi có lẽ sẽ đọa lạc xuống Cửu U địa ngục đấy!" Ngữ khí Bàn Xí Nga vô cùng thận trọng, cũng đồng dạng thập phần chân thành.

Bởi vì đây đích xác là suy nghĩ sâu trong nội tâm Bàn Xí Nga.

Lục Minh không để ý đến Bàn Xí Nga, hiện tại hắn chỉ muốn xử

đẹp Chế Tài Giả, bởi vì tên này thực sự khiến người ta tức giận, trong lòng phẫn nộ.

Lúc này Lục Minh cũng đã thành công đuổi kịp Chế Tài Giả.

Chế Tài Giả lại không đáp lại Lục Minh, hướng về phía xa bỏ chạy, dù sao cũng cảm giác được nguy cơ sinh tử, dưới tiền đề nguy cơ này tồn tại...

Chế Tài Giả cảm thấy tính mạng mình quan trọng hơn.

Nếu không thì trước đó hắn cũng sẽ không giành trước một bước ra tay!

"Tại sao lại chạy xa thế?

Tại sao không giao thủ với tôi?

Khác hẳn với quyết sách trước đó nha!

Không thử đánh chết tôi nữa à?" Lục Minh trào phúng, thử dùng thủ đoạn này chọc giận Chế Tài Giả, để hắn lưu lại giao thủ, chỉ tiếc Chế Tài Giả cũng không ngốc, không lấy mạng ra đùa.

Chế Tài Giả không đáp lại, ngược lại, khi nghe Lục Minh nói câu đó, cảm nhận được quyết tâm của Lục Minh, lúc này bùng phát sức mạnh càng thêm kinh người, bỏ chạy với tốc độ còn đáng sợ hơn trước, thân thể như kinh hồng, xuyên qua vũ trụ vô tận.

"Không muốn dừng lại?

Khốn!

Khu gian phong tỏa!" Lục Minh tự nhiên nhìn thấy cảnh này, cũng đưa ra biện pháp của mình.

Nếu đối phương không muốn lưu lại, vậy thì dùng biện pháp này, thủ đoạn tương tự Lục Minh cũng nắm giữ không ít.

Lục Minh mãnh liệt vươn ngón tay trỏ, sức mạnh thôi xán, một đạo quang mang khó tả phun trào, rơi vào hư không vô tận, trong bóng tối hoảng hốt, phảng phất như khởi nguồn của tất cả.

Sau đó một màn cực kỳ kinh người khoa trương xuất hiện, thậm chí làm kinh động Chế Tài Giả đang tận lực bỏ chạy, khiến hắn trố mắt.

A, dù là Chế Tài Giả, sống qua vô số tuế nguyệt, kỷ nguyên, kiến đa thức quảng, nhưng thế thì sao chứ?

Khi thấy Lục Minh điểm ngón trỏ vào hư không, quang mang nổ tung, ngay sau đó hư không vô tận nứt ra, lại có vô số "Lục Minh" từ trong đó đi ra...

Dù thực lực những Lục Minh này không mạnh, chỉ cấp Tinh Vực, Vũ Trụ, nhưng số lượng thực sự quá lớn.

Hơn nữa Chế Tài Giả có thể cảm nhận rõ ràng khí tức và mùi vị giống hệt Lục Minh trên người họ, đích xác đều là Lục Minh.

Những người này hào không do dự lợi dụng một loại thủ đoạn đặc thù khó tả, khó tưởng tượng, phong tỏa không gian chung quanh, ý đồ cấu kiến ra một loại lãnh địa đặc thù, khiến hắn không thể tiếp tục nhanh chóng tiến lên.

Thử hỏi mọi chuyện phát sinh như vậy... có khiến người ta chấn hám không?

Chế Tài Giả sau khi giao thủ với Lục Minh đã không nói gì nữa, dù sao hắn cảm thấy nói chuyện với người chết có cần thiết không?

Tuy rằng chung quy không giết được Lục Minh, hiện tại hắn là bên bỏ chạy, nhưng lúc đầu tâm lý Chế Tài Giả đích xác nghĩ như vậy.

Nhưng hiện tại nhịn không được rồi, khi nhìn thấy một màn trước

mắt, đôi môi hắn khẽ động, thanh âm truyền ra: “Thủ đoạn gì đây?

Sao lại có nhiều ‘bản thể’ như vậy?

Một loại Nguyên đầu hoàn toàn mới sao!?” Chế Tài Giả nói ra suy nghĩ trong lòng, cũng kèm theo suy đoán táo bạo của hắn, càng quan trọng là đã nói trúng điểm mấu chốt.

Phải biết Nguyên đầu bình thường khi nhìn thấy tất cả những điều này, phản ứng đầu tiên sẽ không liên tưởng đến Nguyên đầu mới, bởi vì Nguyên đầu mới xuất hiện thực sự quá khó khăn, khó dựng dục, khó trưởng thành.

Huống chi Lục Minh là một loại...

đã dựng dục đến hơn 90%, chỉ thiếu chút nữa là có thể trở thành Nguyên đầu mới!

Hơn nữa nếu chỉ bàn về chiến lực, trong số các Nguyên đầu cũng tất nhiên thuộc về loại tuyệt đối đỉnh tiêm, dù sao Lượng tử vĩnh sinh pháp, mười tỷ tám ngàn vạn loại khả năng, thực sự quá quỷ dị, sở hữu thủ đoạn và năng lực như vậy, đích xác sẽ trở thành “khúc xương cứng”, sở hữu vô hạn khả năng phản sát đối thủ và đảm bảo bất tử, thực sự quá bình thường.

Lục Minh căn bản lười để ý tới Chế Tài Giả.

Giống như cách làm trước đó của Chế Tài Giả, hiện tại Lục Minh cũng có cách làm tương tự.

Đó là không cần giao lưu nhiều với một người chết, hiện tại việc cần làm chỉ có một, quả đoán xuất kích, tiễn đối phương lên đường, sau đó rời khỏi cấm khu này, luyện hóa tinh hoa Nguyên đầu để chữa thương.

Vô số Lục Minh xuất hiện, mỗi một người đều là Lục Minh nhưng cũng không phải bản thể, bởi vì Lục Minh có thể dựa vào đó

thoát thai, tái tạo sinh mệnh, chỉ là thực lực không mạnh mẽ như vậy.

Ít nhất so với Nguyên đầu cường đại vô cùng, thực lực chỉ ở cấp Tinh Vực, Vũ Trụ, căn bản không địch lại Nguyên đầu.

Nhưng tất cả đều thuộc về Lục Minh, và khi số lượng đạt tới mức độ cực kỳ khoa trương, lại có liên hệ thần bí với nhau, kết quả hoàn toàn mới tự nhiên cũng được thai nghén sinh ra.

Duy độ không gian đều bị hung hăng đông kết.

Cảnh tượng không thể tưởng tượng cũng không thể miêu tả này, Chế Tài Giả là người trong cuộc, tự nhiên không muốn nhìn thấy, bởi vì hắn biết điều này xuất hiện có nghĩa là hắn sẽ vô cùng bị động, sẽ lâm vào khổ chiến.

Cho nên Chế Tài Giả lựa chọn phản kháng, trên người bùng phát ánh sáng và nhiệt lượng còn nóng hơn mặt trời, hào không do dự thiêu đốt máu huyết và tinh hoa của mình.

Vô cùng trân quý.

Sau đó... một kết quả trình hiện trước mặt Lục Minh.

Có thể được Lục Minh coi như thủ đoạn bài tẩy, hiện tại mới tung ra, tự nhiên là cường đại, cũng khó có thể đề kháng, kháng hành.

Chế Tài Giả tuy rằng toàn lực phản kháng, thậm chí không tiếc thiêu đốt tinh hoa chi lực, nhưng hiệu quả không tốt như trong tưởng tượng, ai bảo thủ đoạn này của Lục Minh quá ly kỳ chứ?

Duy độ không gian đều bị phong tỏa rồi, những cái khác còn bàn làm gì!?

Không gian quanh người Chế Tài Giả nháy mắt bị giam cầm, tốc độ Chế Tài Giả nháy mắt giảm mạnh, tuy không bị cưỡng ép đứng yên tại chỗ, vẫn còn tư bản để tiếp tục đào tẩu, tiến lên.

Nhưng so với lúc đầu, chênh lệch quả thực không biết lớn bao nhiêu, Lục Minh và Bàn Xí Nga cũng vì thế dễ dàng đuổi kịp Chế Tài Giả, cự ly cấp tốc rút ngắn, cuối cùng về không.

Trên mặt không còn vẻ lạnh lùng như người chết lúc đầu, khi Chế Tài Giả bị đuổi kịp, thần tình của hắn chung quy cũng có biến hóa.

Đó là một loại tình cảm cực kỳ phức tạp và chấn kinh, bởi vì Chế Tài Giả cũng không ngờ sẽ gặp phải cục diện hôm nay.

Trong kế hoạch ban đầu, hắn có thể đào thoát, nhưng cục diện trước mắt lại bị Lục Minh đuổi kịp, bị hai người vây lại.

Thực lực Lục Minh cộng thêm thực lực Bàn Xí Nga...

Chương 351

Chế Tài Giả hơi tính toán, cảm thấy giao thủ với họ, thực lực chung quy vẫn kém hơn một chút, bởi vì hai người này thực lực rất mạnh, cũng không yếu hơn hắn.

Trước đó sở dĩ chiếm ưu thế, hoàn toàn là vì ngoài ý muốn, vì Lục Minh lúc đầu không định toàn lực ra tay, cũng không hoàn toàn đề phòng hắn.

Nhưng hiện tại không giống nữa, Lục Minh đã bị châm ngòi phẫn nộ, thậm chí thi triển thủ đoạn đáng sợ.

"Tôi nguyện ý thả các người rời đi, tại sao còn muốn tiếp tục truy kích?" Trên mặt tràn ngập cảm xúc phức tạp và thận trọng, Chế Tài Giả nhìn Lục Minh và Bàn Xí Nga trước mắt trầm giọng mở miệng, lại không biết xấu hổ như vậy.

Da mặt dày này khiến Bàn Xí Nga cũng phải kinh ngạc, tự nhận mình không biết xấu hổ, nhưng đây là lần đầu thấy kẻ còn không biết xấu hổ hơn mình.

Dù sao Chế Tài Giả đâu phải tha cho bọn họ, rõ ràng là bản thân thực lực không đủ mạnh, không địch lại, bất đắc dĩ mới phải chọn rút lui, nay bị đuổi kịp, lại nói như thể hắn chủ động thả bọn họ đi?

Nghe câu nói nhảm của Chế Tài Giả, Lục Minh căn bản không có tâm tư đáp lại, hiện tại hắn chỉ muốn giết người.

Mọi chuyện vừa xảy ra còn rành rành trước mắt, lửa giận trong lòng Lục Minh đủ để đốt cháy cả vũ trụ, hiện tại chỉ muốn giết chết Chế Tài Giả.

Không gian xung quanh bị Lục Minh giam cầm, gây ảnh hưởng

nhất định đến tốc độ và thực lực của Chế Tài Giả, dù sao đây cũng là một loại pháp của Nguyên đầu, khi toàn lực thi triển uy lực rất cường hãn.

Lục Minh lúc này đã có "ưu thế sân nhà", ánh mắt tràn ngập vẻ đạm mạc vô tình, quả đoán đấm một quyền về phía Chế Tài Giả!

Cùng lúc đó, trong đôi mắt Lục Minh hiện lên chi chít văn lộ, Thần Chi Đồng nhìn thấu mọi điểm yếu, nhìn thấu mọi hư ảo.

Lục Minh cực kỳ cường thế muốn chém giết Chế Tài Giả tại đây!

"Hắc ám, hỗn loạn, tử vong, cô tịch!" Trong miệng gào thét, Bàn Xí Nga thấy Lục Minh đã quả đoán ra tay, tự nhiên cũng không ngoại lệ, hào không do dự lựa chọn ra tay, miệng thốt ra những âm tiết thần bí cổ xưa, hối sáp khó tả.

Nhưng tất cả mọi người đều có thể hiểu được ý nghĩa của những âm tiết thần bí khó nói đó, từng cái đều đại biểu cho danh từ của tử vong, đáng sợ vô cùng, phảng phất như phàm nhân đối mặt với A Tỳ địa ngục.

Ngay sau đó quanh người Bàn Xí Nga xảy ra biến hóa cực lớn.

Hắc khí cuồn cuộn phun trào, lan rộng từ cơ thể hắn với tốc độ mắt thường có thể thấy được, tiếp đó bệnh độc thần bí cùng quy tắc sức mạnh đáng sợ hình thành lãnh địa ập về phía Chế Tài Giả.

"Ầm ầm!" Tiếng nổ lớn vô cùng vang vọng chấn nhiếp thiên địa.

Lục Minh và Chế Tài Giả giao thủ, sức mạnh hai người va chạm trực tiếp chấn nát từng ngôi sao cô tịch không biết đã tồn tại bao nhiêu năm gần đó, sau đó hai người vì phản lực mà tách ra, mỗi người lui về sau một đoạn.

Nhưng mọi chuyện chưa kết thúc, ít nhất đối với Chế Tài Giả là chưa, bởi vì hắn lại cảm nhận được một màn kinh người.

Sức mạnh hỗn loạn trong cơ thể vừa rồi còn chưa được bình ổn, Chế Tài Giả phát hiện công kích đáng sợ từ Bàn Xí Nga, lãnh địa tử vong kia sau khi được cấu kiến hoàn thành, lúc này như mãnh hổ lao tới từ trong bóng tối, muốn cắn nuốt hắn!

Thực lực Bàn Xí Nga không hề yếu, so với Chế Tài Giả có lẽ kém hơn một chút, nhưng chung quy chênh lệch không quá lớn.

Chế Tài Giả vừa mới giao thủ với Lục Minh đang cơn thịnh nộ, lúc này đang ở giai đoạn lực cũ đã hết, lực mới chưa sinh, căn bản không thể hoàn mỹ kháng cự đòn này, đối kháng tất nhiên phải trả giá lớn.

Nhưng trọng điểm là Chế Tài Giả biết mình căn bản không còn đường lui.

Trừ phi có đồng đội hỗ trợ, giống như Lục Minh và Bàn Xí Nga hợp tác...

Nhưng Chế Tài Giả không có đồng đội, dù cấm khu này vĩnh viễn không chỉ có một vị Chế Tài Giả, nhất là cấm khu không tầm thường này, nhưng chuyện quan trọng là... các Chế Tài Giả khác có việc quan trọng hơn phải làm, thủ hộ lối ra lúc này chỉ có một mình hắn.

"Hóa chỉnh vi linh, vũ trụ tâm sinh, vạn cổ phá diệt!" Chế Tài Giả hào không do dự thiêu đốt lượng lớn tinh hoa chi lực trong cơ thể, biết rằng đã không thể tránh né một kích của Bàn Xí Nga, vậy thì chính diện đối kháng đi!

Cũng không phải hoàn toàn yếu hơn đối phương!

Chế Tài Giả bị Lục Minh và Bàn Xí Nga bức đến cực hạn, không cam tâm ngã xuống tại đây, tự nhiên muốn tiến hành phản kháng cuối cùng, trên người có vô cùng vô tận sức mạnh bùng cháy, hạo hạo đãng đãng, quả thực quá kinh người.

Trong vũ trụ vô biên cô tịch, Chế Tài Giả lúc này giống như một tôn vô thượng thần linh từ thời viễn cổ, ánh mắt tiêu tác, thương thương mang mang.

Cánh tay độc nhất còn lại chậm rãi giơ lên, một cỗ hạo nhiên chi lực thăng đẳng, bạo phát, sau đó mạnh mẽ giết về phía Bàn Xí Nga!

Chế Tài Giả thiêu đốt tinh hoa chi lực, cưỡng ép bạo phát một kích đáng sợ, mục đích là để nhắm vào Bàn Xí Nga.

Bàn Xí Nga bố thi lãnh địa chi lực, Chế Tài Giả hiểu rõ nếu để Bàn Xí Nga hoàn thành, hắn sẽ lâm vào tuyệt đối bị động.

Chế Tài Giả biết tình huống của mình vốn đã không tốt, nếu cảnh này thật sự xuất hiện, cục diện sẽ càng tồi tệ hơn, từ cửu tử nhất sinh biến thành thập tử vô sinh.

Chế Tài Giả tự nhiên không muốn thấy cảnh này, cho nên hắn đưa ra lựa chọn, dù phải chịu thương thế nghiêm trọng hơn cũng phải phá vỡ thao tác bố trí lãnh địa của Bàn Xí Nga.

Chỉ thấy trong vũ trụ không khoáng, thâm thúy, tối tăm vô cùng, sức mạnh màu đen lấy Bàn Xí Nga làm trung tâm đang điên cuồng lan rộng, nhưng khi đạt đến mức độ nhất định, sắp tiếp cận Chế Tài Giả thì lại đột ngột dừng lại, bị một cỗ sức mạnh đáng sợ ngăn cách.

Đó là sức mạnh của Chế Tài Giả, đồng dạng hạo hạo đãng đãng.

Thậm chí sức mạnh này của Chế Tài Giả còn kinh người hơn, phảng phất có thể phá diệt mọi công kích, không chỉ chặn đứng lãnh địa diễn sinh của Bàn Xí Nga, sức mạnh bạo phát thậm chí muốn xuyên thủng tất cả của đối phương.

Phảng phất một thanh đao sắc bén vô cùng, trực tiếp chém ra một "khuyết khẩu" trên bóng tối, muốn đánh vỡ toàn bộ!

"Cơ hội tuyệt vời." Mọi thứ trước mắt lọt vào tầm mắt Lục Minh,

hắn sát giác được đây là một cơ hội tuyệt vời.

Chế Tài Giả đang đối kháng với Bàn Xí Nga, cơ hội tốt như vậy Lục Minh tự nhiên sẽ không bỏ qua, phải nắm bắt.

Lục Minh lúc này quả đoán xuất kích, muốn khuếch đại ưu thế này.

Hắn lại lần nữa bùng phát, giết về phía Chế Tài Giả, tốc độ kinh người, uyển chuyển như sao băng rơi xuống, hạo nhiên vô cùng, cả người lao thẳng về phía Chế Tài Giả.

"Muốn đối kháng tôi, ông nghĩ nhất định sẽ thành công sao?" Là người trong cuộc đang đối trì với Chế Tài Giả, khóe miệng Bàn Xí Nga cũng hơi nhếch lên, trên mặt lộ ra một tia khinh thường.

Bởi vì hắn cũng sát giác được ý đồ của Chế Tài Giả, đối phương coi hắn là "điểm đột phá", nhưng trọng điểm là, Chế Tài Giả dựa vào cái gì cảm thấy... có thể át chế được lãnh địa hắn giải phóng?

"Ông biết toàn lực bạo phát, chẳng lẽ tôi không biết sao?" Bàn Xí Nga cũng không cảm thấy mình không thể chiếm ưu thế, bởi vì hắn cũng định bạo phát, hắn hiểu rõ tầm quan trọng của chiến cục trước mắt, nếu có thể trả giá đắt để tăng tốc đạt được thắng lợi, Bàn Xí Nga vui vẻ nhìn thấy điều đó.

Miệng hắn trong khắc này ngâm xướng những âm tiết thần bí cực kỳ cổ xưa, dùng ngôn ngữ khó diễn tả nhưng lại mang theo uy lực to lớn, Bàn Xí Nga cũng vận dụng sức mạnh đặc thù, một tấm bài tẩy cực kỳ thần bí cổ xưa.

Ngay sau đó, từ sâu thẳm trong vũ trụ vô tận, nơi nào đó ngoài cấm khu, ẩn ước có một tia quang mang được dẫn tới, đó là đạo hắc sắc quang huy thuần chân nhất, sơ khởi nhất, cũng nghịch thiên nhất thế gian.

Bàn Xí Nga biểu thị... hôm nay muốn chôn vùi một vị Nguyên đầu!

Dưới tình huống vị Nguyên đầu này đang ở đỉnh phong, không giống như trước kia nhặt của hời, Bàn Xí Nga có tự tin làm được tất cả.

Khi Lục Minh đưa ra lựa chọn, không còn cố kỵ thương thế, muốn giết một người, và khi hắn cũng có cách làm và tâm tư tương tự, kỳ thực trong mắt Bàn Xí Nga, mọi chuyện đã sớm được định đoạt.

Dù đối thủ có thực lực mạnh mẽ và đáng sợ đến đâu, nhưng thế thì sao chứ?

Kết quả cuối cùng đã định, đối thủ dù mạnh mẽ, nhưng chỉ cần đứng ở phía đối lập, bị hai người đồng thời nhắm vào, vậy thì vẫn lạc sớm đã trở thành tất nhiên!

"Khai!" Ở một bên khác, Lục Minh lớn tiếng hét, chỉ thấy lúc này hai tay hắn hợp nhất, mi tâm chậm rãi nứt ra, một con thụ đồng (con mắt dọc) hiện lên, tản mát ra quang mang chói mắt.

Ngay sau đó một đòn dường như có thể toái liệt đại thiên vũ trụ bùng phát, sắc bén đến cực điểm, chém về phía Chế Tài Giả!

Cảnh báo trong lòng Chế Tài Giả cũng trong khoảnh khắc này tăng lên đến mức chưa từng có, hắn cảm giác được nguy cơ kinh người, những điều khó tưởng tượng này khiến hắn chấn hám, ánh mắt khó tin.

Bởi vì vừa rồi hắn cảm thấy không phải là không có chút sinh cơ nào, toàn lực bạo phát vẫn có thể tranh thủ sống sót.

Nhưng ngay lúc này, cảm giác cảnh báo trong lòng tăng lên giống như khi còn nhỏ...

đối mặt với tiên nhân.

Một loại cảm giác vô lực, sinh mệnh tất nhiên sẽ bị đối phương nắm giữ, muốn phản kháng nhưng tuyệt đối không có cách nào!

Cùng với việc Lục Minh và Bàn Xí Nga cùng nhau bạo phát, Chế Tài Giả kinh ngạc chấn hám phát hiện, dù hắn muốn bạo phát, toàn lực bạo phát, nhưng dường như cũng không có biện pháp và thủ đoạn nào có thể đối kháng với hai người trước mắt, dường như kết quả cuối cùng đã định, không thể thay đổi.

Kết quả cuối cùng đó là: Tất nhiên sẽ vẫn lạc.

"Sự tại nhân vi, tại sao hết thảy lại là định mệnh chứ!!" Suy nghĩ như vậy lóe lên trong đầu Chế Tài Giả, hắn nhanh chóng điều chỉnh cảm xúc, bởi vì hắn tin tưởng mệnh ta do ta không do trời, hoặc là mọi thứ đã định, nhưng không thể phản kháng sao?

Là một trong những tồn tại vĩ đại nhất, mạnh mẽ nhất thế giới này, dù gặp phải cục diện nguy hiểm nhất, gian nan nhất đã định trước.

Cũng không phải hoàn toàn không có hy vọng, không có sức đánh cược một lần.

Chỉ là muốn làm vậy, có lẽ phải trả cái giá cực kỳ kinh người, có lẽ sẽ không mất mạng, nhưng có thể mất đi những thứ quan trọng hơn, ví dụ như một thân thực lực vô cùng mạnh mẽ, ví dụ như thuộc tính bất tử bất diệt, có lẽ sẽ biến thành phàm tục chi nhân trên thế giới.

Nhưng chỉ cần không chết, sẽ có vô hạn khả năng...

Trong lòng Chế Tài Giả có vô số suy nghĩ lóe lên, biết trước mắt chỉ có một lựa chọn, tìm sự tái sinh trong cái chết.

Chỉ cần thành công, có thể qua được tử kiếp trước mắt, có lẽ vì thế sẽ mất đi nhiều thứ, nhưng dù sao vẫn còn sống, một khi chết đi

thì thật sự cái gì cũng không còn.

Nghĩ vậy, Chế Tài Giả cũng hành động, trên người có sức mạnh đáng sợ dập dờn, thiên địa cũng đang biến hóa, tất cả đều đang tiến hành thay đổi, hắn đang vận dụng bài tẩy chung cực.

Hai bên trong khoảnh khắc này cực tận thôi xán, đều dùng hết bản lĩnh, vận dụng gần như "bài tẩy cuối cùng", kết quả cũng nhanh chóng hiển lộ, nằm ngoài dự liệu nhưng cũng không ngoài dự liệu.

Cùng với những lần va chạm đáng sợ, cùng với sức mạnh kích động, vũ trụ toái liệt, hư không sụp đổ, Chế Tài Giả thuận lợi bị Lục Minh và Bàn Xí Nga bắt lấy, ngạnh sinh sinh bị chém rụng trong vũ trụ này.

Lần này dù sao cũng là Lục Minh và Bàn Xí Nga hợp tác, hai tôn đại thần thực lực cường hãn đến cực điểm, chiến lực mạnh đến mức không thể tư nghị.

Luận ngạnh thực lực, dù Chế Tài Giả cũng không yếu, cũng có năng lực phản kháng, nhưng so với hai người chung quy vẫn kém một bậc.

Chương 352

Bại dưới tay hai người, sau khoảnh khắc cực tận thôi xán đó.

"Ta sẽ chết, nhưng các ngươi sẽ dẫm vào vết xe đổ của ta, bởi vì kẻ phá hoại quy tắc sẽ không có kết cục tốt đẹp." Khóe miệng Chế Tài Giả chảy máu, nhục thể thiên chùy bách luyện vô kiên bất tồi bị đánh xuyên, trước khi vẫn lạc, ánh mắt hắn rơi vào trên người Lục Minh và Bàn Xí Nga, thanh âm truyền ra.

Lục Minh và Bàn Xí Nga không phân biệt được Chế Tài Giả đang nguyền rủa hay nói thật, nhưng tất cả đều không quan trọng.

Nếu là vế trước, không cần thiết phải sợ hãi, dù sao khi Chế Tài Giả còn sống bọn họ cũng không sợ, ngạnh sinh sinh đánh chết hắn, huống chi là Chế Tài Giả đã chết?

Nếu là vế sau, hoặc là Chế Tài Giả không chỉ có một vị, sau khi giết vị này sẽ gặp phải sự báo thù, đả kích của những kẻ khác.

Trong mắt hai người điều đó càng không cần phải sợ hãi, lát nữa rời khỏi cấm khu, chờ trạng thái khôi phục đỉnh phong, luyện hóa Nguyên đầu, thực lực sẽ tiến bộ cực lớn.

Gặp lại Chế Tài Giả vẫn có thể giết chết đối phương.

Tự tin vào thực lực bản thân, tự nhiên không sợ.

"Vừa rồi đại chiến gây động tĩnh không nhỏ, nếu tên này có đồng bạn, hẳn là đang cấp tốc chạy tới." Đại chiến kết thúc, Bàn Xí Nga nhìn Lục Minh nghiêm túc nói: "Đợi lát nữa chúng ta nên mau chóng rời đi, không nên lưu lại nữa." Lục Minh nghe Bàn Xí Nga nói cũng gật đầu, lời Bàn Xí Nga có lý, không ai có thể bảo đảm điều gì, cũng không cần thiết mạo hiểm.

Thế là hai người thuận theo lối ra rời đi, đừng hỏi vì sao không thu thập chiến lợi phẩm, Chế Tài Giả mạnh mẽ như vậy toàn thân đều là bảo vật...

Hai người cũng nghĩ vậy, nhưng Chế Tài Giả vừa rồi khi đối kháng, tâm tồn tử chí, toàn lực bạo phát, vào thời khắc cuối cùng gần như thiêu đốt sạch sẽ mọi thứ, nhục thể cường hãn, bảo vật kinh người, toàn bộ đều bị Chế Tài Giả tiêu hao hầu như không còn.

Trước mắt đánh giết được Chế Tài Giả, nhưng không có bất kỳ thu hoạch nào.

"Tiếp theo làm gì?

Tìm một nơi khôi phục?" Lục Minh và Bàn Xí Nga rời khỏi cấm khu, thuận tay phong tỏa lối ra, gia cố thêm một lượt.

Dù sao biết rõ trong cấm khu toàn bộ đều là kẻ địch, có thể ám một tay, hai người đều sẽ không nương tay, sẽ thập phần quả đoán và ngoan độc.

Kẻ địch chết thêm một vị, hai người tiếp theo mới càng thêm như cá gặp nước, không lâm vào bị động, đối mặt với sự truy sát khủng bố hơn.

Ân, kẻ địch của hắn hắn sẽ tha sao?

Lục Minh trước đó đã làm không ít chuyện "xấu".

"Tự nhiên là như thế, hiện tại trạng thái của tôi rất bình thường, cần phải khôi phục.

Trước mắt chúng ta tạm thời chia nhau ra, sau này sẽ tụ họp lại." Nghe Bàn Xí Nga nói, Lục Minh gật đầu, hắn cũng nghĩ vậy, chủ trương độc tự hành động, không đi cùng nhau.

Quan hệ hai bên có ngăn cách, đi cùng nhau đối với hắn không

phải chuyện tốt, cục diện trước mắt biến hóa quá nhiều, vì an toàn, làm vậy không có vấn đề gì.

Bàn Xí Nga sớm biết tâm tư Lục Minh, nằm trong dự liệu của hắn, Bàn Xí Nga gật đầu biểu thị đã biết.

Sau đó hai người chia chác chiến lợi phẩm, tổng cộng chém giết ba vị Nguyên đầu, lần này hai người áp dụng chia đều công bằng, địa giai liên minh "phá toái", do đó Lục Minh và Bàn Xí Nga mỗi người lấy 1.5 phần Nguyên đầu, sau đó tách ra, đi về hướng khác nhau.

"Phải mau chóng khôi phục thực lực và cắn nuốt Nguyên đầu chi lực." Hướng về vị trí vũ trụ phía trước, sau khi tách ra, Lục Minh lẳng lặng suy nghĩ một số việc.

Ví dụ như Lục Minh biết đầu tiên phải tìm một nơi tuyệt đối an toàn để mau chóng khôi phục thực lực bản thân.

Nếu không, Lục Minh cảm thấy có lẽ không bao lâu nữa, thế giới này sẽ có đại biến, nếu lúc đó ngay cả thực lực cũng chưa khôi phục, tất nhiên sẽ lâm vào cực độ bị động.

Cho nên Lục Minh phải mau chóng khôi phục.

Lục Minh không thể chỉ theo đuổi một điểm, chỉ có Lục Minh theo đuổi một phương diện trong đó mới đúng, hắn hiểu rõ tiếp theo muốn chiếm cứ chủ động, chiếm cứ đại cục, chuyện quan trọng nhất không gì bằng cường đại bản thân.

Trong mắt Lục Minh, khôi phục trạng thái, hồi quy đỉnh phong là chuyện tất nhiên, thôn thực Nguyên đầu mới, cường đại bản thân mới là trọng trung chi trọng.

Và quá trình này tốt nhất nên bảo mật, nếu không một khi bị phát hiện, Lục Minh cảm thấy sẽ bị quần công.

Đồng thời Lục Minh cũng suy nghĩ về chuyện bên phía Bàn Xí

Nga, ví dụ như hai bên có khả năng hợp tác hay không.

Lục Minh thấy thiển hiển hoặc hứa sẽ có, nhưng muốn "thân mật vô gian" như lúc đầu thì đại khái không thể nào nữa, dù sao giữa hai bên đã có ngăn cách.

Trước đó Lục Minh hố đối phương, khiến sự hợp tác thân mật tan thành mây khói, khả năng gần như bằng không.

Nhưng Lục Minh cũng không hối hận, bởi vì không có gì để hối hận.

Nếu mọi chuyện có thể làm lại, Lục Minh vẫn sẽ làm như vậy, vẫn sẽ đưa ra lựa chọn đó, dù sao hắn hố Bàn Xí Nga, Bàn Xí Nga cũng hố hắn, hai bên không ai nợ ai, lại nói gì đến hối hận?

"Nhìn không tệ, thế giới này đi." Vừa suy tư vừa trầm tư, Lục Minh cũng đang chọn lựa một nơi thích hợp để liệu dưỡng giai đoạn hiện tại.

Rất nhanh, Lục Minh phát hiện một nơi trong thế giới hỗn độn vũ trụ mênh mông vô tận, đó là một đại thế giới hạo nhiên, cường giả lớp lớp, khí vận bành trướng vô cùng bột phát.

Lục Minh quả đoán lao vào trong đó, định dùng nơi này làm chỗ chữa thương, thậm chí nếu không có gì ngoài ý muốn, Lục Minh cảm thấy sau khi chữa thương xong ở đây, hoàn toàn có thể thuận tiện luyện hóa Nguyên đầu, một bước đúng vị.

Lục Minh sau khi tiến vào phương thế giới này, trực tiếp đi vào một vùng đất hoang vu trong đó.

Dù sao Lục Minh cần sự yên tĩnh, phải khôi phục thương thế trước, hoàn cảnh như vậy trước mắt mới là thích hợp nhất.

Sau khi đến đích, Lục Minh cũng không vội vã trị liệu ngay, mà thiết lập vài tầng phòng hộ trước, để tránh bị ám toán khi đang khôi

phục.

Cần một số dự cảnh, cùng với một số năng lực phòng hộ để đề kháng.

Đương nhiên, với phản ứng của Lục Minh, bố trí những thứ này kỳ thực cũng không quá cần thiết, một khi nguy hiểm ập đến, hắn sẽ phản ứng với tốc độ nhanh nhất, những thứ này tác dụng không lớn.

Nhưng để phòng vạn nhất, cũng để tránh một số quấy nhiễu nhỏ, Lục Minh tốn chút thời gian làm phòng hộ.

Sau đó Lục Minh lâm vào "trầm thụy", bởi vì hắn muốn trị liệu, tiến vào một loại trạng thái huyền chi lại huyền, linh hồn không nằm trong nhục thân, chu du hư huyễn chi giới, chỉ có như vậy Lục Minh mới có thể khôi phục thương thế trong thời gian ngắn, không trì hoãn quá lâu.

Thời gian trôi qua, chớp mắt đã ngàn tám trăm năm.

Đối với phàm nhân thậm chí đối với tu hành giả cực kỳ mạnh mẽ, đây là một đoạn tuế nguyệt dài đằng đẵng, nhưng đối với cường giả đỉnh tiêm, tuế nguyệt này quá ngắn ngủi, chẳng qua chỉ là thời gian một lần đả tọa mà thôi.

Trong năm tháng dài đằng đẵng, Lục Minh vẫn luôn khôi phục thương thế, mấy ngày nay, Lục Minh đã ở bên bờ vực tỉnh lại, bởi vì trải qua năm tháng dài, thương thế của hắn dần dần khôi phục hoàn thành.

Cuối cùng vào một ngày nọ, Lục Minh mở hai mắt, khí tức trên người khẽ chấn động, thương thế rốt cuộc hoàn toàn lành hẳn.

Trạng thái khôi phục đỉnh phong, chiến lực hồi quy ban đầu!

"Tốn không ít thời gian, thế mà đã qua nhiều năm như vậy." Lục Minh sau khi tỉnh lại, lập tức biết mình đã ngủ bao nhiêu năm, hắn có

chút kinh ngạc, hơi ngoài dự liệu của hắn.

Bởi vì lần chữa thương này so với trước kia, đích xác lãng phí nhiều thời gian hơn.

Trước đây trị liệu, thời gian Lục Minh tiêu hao không đáng kể, không có khoa trương như hiện tại.

"Cũng không biết bên phía Bàn Xí Nga thế nào rồi, tuy tốc độ khôi phục không nhanh bằng tôi, nhưng thương thế nhẹ hơn tôi, trước mắt hẳn là cũng khôi phục không sai biệt lắm, thậm chí bắt đầu luyện hóa thu hoạch." "Chuyện bên cấm khu... hiện tại ra sao rồi?" Lục Minh bắt đầu suy nghĩ về tình huống bên phía Bàn Xí Nga, ngoài ra, Lục Minh còn nghĩ đến sự kiện phát sinh trong cấm khu.

Lục Minh muốn biết, bèn vận dụng một tia khí tức chôn giấu bên cấm khu trước đó, xem tình huống bên đó thế nào, xem trong cấm khu có cường giả đi ra hay không, rốt cuộc ai mới là người thụ hưởng cuối cùng?

Cô tịch, tử tịch, không có bất kỳ sinh cơ nào của một đại thiên vũ trụ, trong đám thiên thạch hằng cửu lúc này có một tia khí tức bị xúc động.

Thân ảnh Lục Minh hư hóa hiện ra, nhìn về phía cấm khu cách đó không xa, có thể quan sát bằng mắt thường.

Nơi đó phóng mắt nhìn lại, một mảnh hư vô, hỗn độn, so với lúc đầu không có bất kỳ biến hóa nào, vẫn y như cũ.

Nhãn quang Lục Minh độc đáo cỡ nào, nháy mắt phán đoán ra, trong những năm hắn chữa thương khôi phục này, trong cấm khu tuyệt đối không có cường giả đi ra.

Cho nên Lục Minh mạnh dạn suy đoán... trận đại chiến năm đó vẫn chưa kết thúc, trong cấm khu vẫn đang triển khai đại chiến kinh

người!

Cũng bình thường, chiến đấu giữa các cường giả đỉnh tiêm, hoặc là trong nháy mắt phân thắng bại (ví dụ chênh lệch thực lực quá lớn), hoặc là cần năm tháng dài đằng đẵng (thực lực ngang nhau, triển khai giác lực), cần tuế nguyệt lâu dài.

Ngàn tám trăm năm tuế nguyệt, quả thực không đủ kết thúc một trận chiến.

"Đã như vậy, thì nên luyện hóa thu hoạch thôi." Đối với đáp án này Lục Minh rất hài lòng, bởi vì trước mắt Lục Minh cần nhất là thời gian, hiện tại phe đông đảo Nguyên đầu hay phe Vô Danh Nhân đều chưa đi ra khỏi cấm khu, cho nên thời gian đang đứng về phía Lục Minh.

Lục Minh cũng định luyện hóa chiến lợi phẩm, trước đó trải qua đại chiến đáng sợ, ở bên bờ vực sinh tử, chẳng qua cũng chỉ vì những thứ này.

Trước mắt Lục Minh muốn cường đại thực lực, trở nên lợi hại hơn!

Lục Minh hít sâu một hơi, tán đi "tai mắt" bên cấm khu, sau đó ý thức hồi quy, lấy ra Nguyên đầu chi lực định luyện hóa, đó là Khung Nguyên Đầu, có một nửa là của vị cường giả kia.

"Luyện!" Sau khi lấy hai phần Nguyên đầu ra, Lục Minh không do dự, trực tiếp ném vào trong cơ thể, cũng không vận dụng thủ đoạn đặc thù, định sống sờ sờ dung nhập hai phần Nguyên đầu chi lực vào bản thân.

Dù sao thực lực Lục Minh đã mạnh mẽ, không giống lúc đầu.

Lúc đó hắn cần trở thành Nguyên đầu, dung nhập Nguyên đầu, chỉ có như vậy mới có thể chưởng khống và sử dụng Nguyên đầu chi

lực.

Nhưng trước mắt thực lực Lục Minh vô cùng cường hãn, mạnh mẽ.

Hiện tại hết thảy tự nhiên lấy Lục Minh làm chủ, hết thảy làm phụ, Lục Minh muốn làm là cắn nuốt, lấy tinh hoa, bỏ cặn bã, đây mới là trọng điểm!

Bởi vì hành vi này của Lục Minh, một màn kinh người triển hiện ra.

Nhất thời, trên người Lục Minh hỏa diễm bùng cháy, sôi trào.

Nhiệt độ bề mặt cơ thể Lục Minh lúc này sánh ngang tổng hòa mười vạn tỷ mặt trời cộng lại còn muốn hơn, sôi trào gần như muốn phần thiên chử hải (đốt trời nấu biển), dù là một đại thiên thế giới nhiễm phải cũng sẽ tro bụi yên diệt.

Chương 353

Thậm chí may mà Lục Minh áp chế cỗ sức mạnh này dung nhập vào cơ thể, không để nó dật tán ra ngoài, nếu không thì dù thế giới này vô cùng mạnh mẽ, nhưng khi dính phải ngọn lửa đáng sợ này, vẫn sẽ là tai họa khó tưởng tượng.

Dù khuynh tận sức mạnh của tất cả cường giả thế giới này cũng không thể dập tắt, cuối cùng dẫn đến thế giới này... hóa thành phế tích.

"Nguyên đầu chi lực quả nhiên không dễ luyện hóa như vậy." Lục Minh đang nghiêm túc luyện hóa Nguyên đầu chi lực, đối với biến hóa của bản thân, hắn có thể cảm tri rõ ràng, thậm chí có thể sát giác nhiệt độ cao đáng sợ trên người mình, sức mạnh đó đủ đốt trời nấu biển.

Lục Minh hiểu rõ sức mạnh này đáng sợ cỡ nào, dù là Nguyên đầu bình thường xúc bính phải cũng sẽ bị thương, bị "bỏng"...

Đây cũng là nguyên nhân chủ yếu Lục Minh nói câu vừa rồi, luyện hóa Nguyên đầu chi lực không phải chuyện đơn giản, Lục Minh trước đó đã đánh giá thấp một chút, có chút đề cao thực lực bản thân, nếu không phải thực lực đủ mạnh, hiện tại không chừng đã bị phản phệ rồi.

Luyện hóa đáng lẽ nên thiên về từ từ luyện hóa, chứ không phải nuốt chửng!

Tên đã trên dây, không thể không phát, Lục Minh đã đưa ra lựa chọn, tự nhiên phải thừa thụ cái giá phải trả sau đó.

Dù sao luyện hóa Nguyên đầu, cắn nuốt Nguyên đầu, chuyện này không có đường lui.

Khi Lục Minh thiên hướng về một phương trong đó, chính thức bắt đầu, có nghĩa là mặc kệ gặp phải chuyện gì, hắn chỉ có thể chọn một đường đi tới cùng.

Nhiệt độ cực nóng triền miên trên cơ thể Lục Minh, đủ để phần thiên chử hải, Lục Minh giam cầm cỗ sức mạnh này quanh thân để luyện hóa, trong quá trình này sắc mặt Lục Minh thiết thanh, bởi vì hắn đích xác cảm giác có chút khó khăn...

Thời gian trôi qua, chớp mắt đã qua hơn trăm năm tuế nguyệt.

Trong trăm năm này, Lục Minh vẫn luôn ở trạng thái này.

Lục Minh vẫn luôn nỗ lực luyện hóa Nguyên đầu, hắn cũng phát hiện quá trình luyện hóa càng ngày càng khó, so với lúc đầu hoàn toàn là hai thái cực, giữa chúng có lạch trời hồng câu.

Lục Minh lúc đầu luyện hóa Kiếm Chi Chúa Tể Nguyên Đầu, thời gian tốn chưa đến một năm.

Nhưng trước mắt luyện hóa Khung Nguyên Đầu, tốn trăm năm tuế nguyệt, tổng lượng luyện hóa chưa đến 50%, quả thực ly phổ, khiến Lục Minh ẩn ước sát giác được một số tình huống không đúng.

"Dù tôi cắn nuốt Nguyên đầu chi lực, nhưng trăm năm trôi qua, ít nhất tôi cũng phải luyện hóa hơn 50%, đạt tới 70-80%, nhưng trước mắt tôi chỉ luyện hóa được khoảng 35%." Trong mắt Lục Minh lóe lên ánh sáng minh ám bất định, quan sát những biến hóa đặc dị sinh ra trong cơ thể khi luyện hóa Khung Nguyên Đầu, sức mạnh đang ngưng tụ với tư thái không thể tưởng tượng, từng cỗ từng cỗ sức mạnh dây dưa lẫn nhau, khiến Lục Minh nảy sinh một suy nghĩ táo bạo.

"Có lẽ vấn đề bản chất không phải do tôi luyện hóa hay cắn nuốt, tất cả sở dĩ phát sinh, khả năng là vì quy tắc trong minh minh." Thông qua một số biến hóa của bản thân, Lục Minh nảy ra ý nghĩ, nguyên

nhân có khả năng chỉ có một, không liên quan đến hắn, mà liên quan đến một loại quy tắc đã định trong minh minh.

Cùng với việc cắn nuốt Nguyên đầu càng ngày càng nhiều, thực lực cá nhân càng ngày càng mạnh, khi muốn thuế biến trở nên lợi hại hơn, tự nhiên phải trả giá đắt, ví dụ như tu luyện gian nan hơn.

Đây là một loại quy tắc đã định, tồn tại trong minh minh, giống như thanh kiếm treo trên đầu mỗi người, vẫn luôn ở đó, vĩnh hằng bất hủ.

Lục Minh sở dĩ trước đó không nhận ra, nguyên nhân cũng đơn giản, là vì hắn chưa từng trải qua.

Nhưng hiện tại thì khác, Lục Minh đang trải qua tất cả.

"Đã có một quy tắc như vậy, thế thì khi tôi phá vỡ quy tắc này, cắn nuốt Khung Nguyên Đầu xong, thực lực của tôi hẳn cũng sẽ sinh ra tiến bộ cực lớn, cường độ sẽ vượt xa trình độ hiện tại." Thông qua điều quy tắc ẩn tàng này, Lục Minh mạnh dạn suy đoán.

Trước đó hắn cũng cắn nuốt không ít Nguyên đầu, nhưng chưa có quy tắc đã định xuất hiện, nhưng màn trước mắt xuất hiện, Lục Minh ý thức được có lẽ đã chạm đến "vạch trần" trong minh minh, cho nên lần này nếu hoàn toàn luyện hóa Khung Nguyên Đầu, thực lực hắn sẽ có tiến bộ cực lớn.

Nghĩ đến đây, Lục Minh càng toàn tâm toàn ý đầu nhập luyện hóa Nguyên đầu chi lực, bởi vì hắn biết thực lực mạnh mẽ hơn có ý nghĩa gì.

Tiếp theo tất nhiên sẽ xuất hiện một cái "loạn thế" huy hoàng, cũng tất nhiên sẽ bị nhắm vào, thực lực mạnh mẽ sẽ giúp hắn chiếm cứ chủ động, cho nên bắt buộc phải trở nên mạnh hơn, nếu không sẽ lâm vào bị động.

Trước mắt Lục Minh nhìn thấy một tia cơ hội, tự nhiên muốn đi liều mạng.

Cho nên Lục Minh gạt bỏ những suy nghĩ tạp loạn trong đầu, toàn tâm toàn ý đầu nhập vào luyện hóa Nguyên đầu, nhiệt độ cực nóng bị Lục Minh đưa vào cơ thể, đồng thời bề mặt cơ thể Lục Minh cũng xuất hiện chi chít phù văn thần bí, tinh thần khai mở, lúc này thôi xán như một tôn thần linh.

Thời gian đang trôi qua, chớp mắt đã năm trăm năm tuế nguyệt.

Lục Minh vẫn đang luyện hóa Khung Nguyên Đầu, và từ mức độ luyện hóa chưa đến 50% lúc đầu, hiện tại Lục Minh đã luyện hóa được 99%, đang ở 1% cuối cùng.

Một khi luyện hóa xong... thực lực Lục Minh sẽ có đại tiến bộ.

Chỉ là 1% cuối cùng này không dễ luyện hóa như vậy.

Lục Minh đã đầu nhập lượng lớn thời gian và tinh lực, trong bốn trăm năm trước luyện hóa được 99%, nhưng 1% cuối cùng lại khiến Lục Minh tốn thêm một trăm năm tuế nguyệt.

Bất quá, một trăm năm cũng không phải luyện hóa uổng công, Lục Minh ý thức được trong đoạn tuế nguyệt gần đây, hẳn là có thể hoàn mỹ luyện hóa Khung Nguyên Đầu rồi, và thực lực cũng sẽ có tiến bộ.

Loại tiến bộ này hẳn là một sự tiến bộ cực kỳ đáng sợ.

Lục Minh hơi suy đoán, cảm thấy lúc đó thực lực hẳn là từ phương diện đơn thể mạnh hơn Tôn Chủ, thậm chí bằng 1.5 lần Tôn Chủ.

Phải biết thực lực đơn thể trước đây của Lục Minh không bằng Tôn Chủ.

Có thể đánh một trận... là cực hạn Lục Minh có thể làm.

Trong tình huống mấy người kia không xuất toàn lực, cũng đủ thấy, thực lực gốc của Lục Minh mạnh cỡ nào!?

"Sắp rồi, sắp được rồi, chỉ còn bước cuối cùng." Tinh thần Lục Minh trong khắc này bành trướng lại thôi xán, trong lòng vô cùng thanh minh, có thể cảm thụ sắp hoàn toàn luyện hóa Nguyên đầu chi lực, thực lực lúc này cũng đang tăng trưởng với biên độ cực lớn.

Huyết mạch đang sôi trào, sức mạnh thuộc về hệ thống Khí đang vận chuyển nhanh chóng trong cơ thể, tinh thần Lục Minh gần như muốn ngưng tụ hóa thành thực thể.

Lục Minh biết hết thảy đã đến quan đầu cuối cùng...

Trong tình huống này, Lục Minh không có bất kỳ do dự nào, toàn lực đi luyện hóa Nguyên đầu, sau đó một màn đáng sợ xuất hiện...

Ngay sau đó, đột nhiên dị biến nảy sinh, bất ngờ như vậy, khiến người ta chấn kinh như vậy.

Mọi chuyện xuất hiện quả thực không thể tin nổi, đánh loạn Lục Minh.

Khi khí tức và khí thế Lục Minh đạt tới đỉnh phong chưa từng có, gần như muốn sản sinh thuế biến, tiến vào giai đoạn tiếp theo, ngay lúc này, trong phần Khung Nguyên Đầu Lục Minh đã luyện hóa trong cơ thể, có một cỗ lực lượng thần bí xuất hiện, điên cuồng hư hóa sức mạnh thuộc về Lục Minh.

Dẫn đến một màn kinh người, sức mạnh trong cơ thể Lục Minh "sụp đổ", sau đó khí tức Lục Minh cũng nháy mắt giảm mạnh, rơi xuống một trình độ không thể tin nổi...

Giống như thiên thần tôn quý sắp ngã xuống!?

Vào lúc Lục Minh sắp hoàn toàn luyện hóa Nguyên đầu của Khung, thực lực sắp tiến thêm một bước, trở nên mạnh hơn, thì vào

thời khắc mấu chốt cuối cùng, trên người Lục Minh xảy ra dị biến đáng sợ, khí tức đột ngột tụt dốc, trực tiếp rơi từ đỉnh cao xuống đáy vực, một cảnh tượng bất ngờ xuất hiện.

Là người trong cuộc, Lục Minh thậm chí còn không kịp phản ứng!

Đến khi Lục Minh phản ứng lại, hắn đã ở trong tình huống cực kỳ nguy hiểm, khí tức tụt dốc, sức mạnh suy yếu với một tốc độ không thể tưởng tượng nổi, ngay cả Lục Minh cũng không hiểu tại sao.

Hắn không rõ vì sao trên người mình lại đột nhiên xuất hiện biến hóa như vậy, rõ ràng vừa rồi sắp luyện hóa xong sức mạnh cuối cùng của Nguyên đầu Khung, bản thân sắp hoàn thành lột xác, trở nên cường đại hơn.

Cũng vì điểm này, trong lòng Lục Minh tự nhiên nảy sinh một vài suy nghĩ và phỏng đoán, vì sao đột nhiên lại biến thành thế này. "Có lẽ nào... vừa rồi bị người ta đánh lén?

Có kẻ địch ẩn nấp trong bóng tối... dùng một phương thức đặc biệt nào đó che giấu cảm giác của mình, vừa rồi đã ra tay với tốc độ sấm sét, khiến 'mình' bị trọng thương?" Khả năng này rất cao!

Hầu như không chút do dự, sau khi Lục Minh đoán được điểm này, trên người hắn dâng lên từng lớp khí tức đáng sợ.

Mặc dù sức mạnh và khí tức của Lục Minh vừa rồi đã tụt dốc không phanh, nhưng thực lực của hắn không phải chuyện đùa, dù thực lực trong nháy mắt giảm mạnh, nhưng Lục Minh vẫn rất mạnh, có khả năng phản ứng và ra tay trong thời gian ngắn để đối phó với một số tình huống đã lường trước.

Bề mặt cơ thể hắn lập tức ngưng tụ một lớp phòng ngự đáng sợ!

Đây là một trong những lá bài tẩy của Lục Minh, cực kỳ phi phàm.

Trước đây khi đối mặt với Tôn chủ hùng mạnh, lá bài tẩy này của

Lục Minh đủ để chặn đối phương trong một phút, từ đó có thể thấy được lực phòng ngự của lá bài tẩy này mạnh đến mức nào!

Chỉ là khi lớp phòng ngự này ngưng tụ ra, sắc mặt Lục Minh hơi biến đổi, vì hắn phát hiện lớp phòng ngự mình bố trí không hề có bất kỳ động tĩnh nào, bề mặt kim quang rực rỡ, vô cùng tĩnh lặng, không có bất kỳ dao động sức mạnh nào.

Chuyện này rất không bình thường...

Nguyên nhân quá đơn giản, lá bài tẩy này của Lục Minh có lực phòng ngự đáng sợ, đồng thời khi có bất kỳ công kích nào rơi lên lớp phòng ngự, nó cũng sẽ hiện ra dấu vết.

Hiện tại lớp phòng ngự không hề có dao động sức mạnh...

điều này không thể không khiến Lục Minh có suy nghĩ khác, ví dụ như phỏng đoán trước đó có lẽ đã sai, hoàn toàn không đoán trúng điểm mấu chốt! "Nếu không phải nguyên nhân từ bên ngoài, không có cường giả nào ra tay." Lục Minh chìm vào suy tư, nhanh chóng đưa ra một đáp án mà chính hắn cũng không tin: "Lẽ nào là do Nguyên đầu?" Khả năng này cũng rất cao, nếu không thì khí tức của Lục Minh cũng sẽ không giảm mạnh đến mức này mà hắn không hề hay biết.

Sở dĩ Lục Minh không phản ứng ngay từ đầu về điểm này, nguyên nhân cũng đặc biệt đơn giản, trước đó hắn đã kiểm tra Nguyên đầu, thậm chí tự mình đi săn giết Nguyên đầu, sao nó lại có vấn đề được chứ?

Nhưng hiện tại đây lại là khả năng lớn nhất.

Điều này không thể không khiến người ta tin tưởng, Lục Minh cũng định kiểm tra một phen, dù sao thì khí tức hiện tại vẫn đang tụt dốc, sức mạnh trong cơ thể hỗn loạn vô cùng, va chạm, dung hợp, kịch chiến lẫn nhau?

Lục Minh biết rõ nếu không giải quyết vấn đề này, đối với hắn sẽ là một chuyện tồi tệ!

Một chuyện tồi tệ vô cùng!

Sức mạnh đáng sợ trong cơ thể Lục Minh đang dao động, tình hình trong cơ thể ngày càng tệ đi, cho nên sau khi phỏng đoán được điểm này, hắn lập tức vận dụng tất cả sức mạnh có thể dùng ở giai đoạn hiện tại, điên cuồng điều tra nguyên nhân chính gây ra dị biến trong cơ thể.

Chương 354

Sau đó Lục Minh phát hiện phỏng đoán của mình vô hạn tiếp cận sự thật, nhưng lại không hoàn toàn là sự thật.

Dị biến sở dĩ xuất hiện, có liên quan đến Nguyên đầu, quan hệ rất lớn... nhưng lại không phải vì vấn đề của bản thân Nguyên đầu.

Chủ yếu nhất, trọng điểm nhất, dường như là vì Lục Minh luyện hóa Nguyên đầu này để cường hóa bản thân, đã va chạm phải quy tắc trong cõi u minh...

Vào thời khắc mấu chốt cuối cùng, Lục Minh vì vậy mà bị chế tài?

Đúng vậy, khi Lục Minh nhận ra điểm này, ngay cả hắn cũng không giữ được bình tĩnh, ngây cả người, khóe miệng thậm chí còn co giật.

Bởi vì khả năng này Lục Minh vạn lần không ngờ tới.

Hắn đã có nhiều loại phỏng đoán, ví dụ như: có lẽ vì sức mạnh giữa các Nguyên đầu không tương thích, xung đột, cho nên lúc luyện hóa xảy ra vấn đề, không thể kết hợp chúng một cách hoàn mỹ, dẫn đến bản thân xảy ra biến hóa.

Hoặc là trong Nguyên đầu có thủ đoạn mà Khung đã để lại từ trước.

Khi luyện hóa đã chạm phải thủ đoạn mà đối phương từng để lại, dẫn đến bản thân bị cắn trả, cho nên trạng thái mới tụt dốc không phanh... nhưng ai mà ngờ được lại là khả năng này!?

Khóe miệng Lục Minh co giật, điên cuồng co giật.

Ở tầng thứ tinh thần, Lục Minh mơ hồ nhìn thấy do biến hóa trong

cơ thể, dẫn đến sức mạnh trong cõi u minh bị liên lụy, đó là một quy tắc đặc thù nằm trên vô tận duy độ, quy tắc cụ thể hóa, tỏa ra lực lượng sắc bén.

Lục Minh biết đáp án cuối cùng mình có được là thật, không phải giả, hắn đã tìm ra chân tướng dẫn đến sự biến hóa của bản thân.

Vào khoảnh khắc cuối cùng khi luyện hóa Nguyên đầu của Khung, vào lúc bản thân sắp hoàn thành lột xác, trở nên cường đại hơn, một quy tắc được tất cả cường giả ngầm thừa nhận và liên tục duy trì đã giáng cho hắn một đòn chí mạng, vào thời khắc then chốt nhất đã đâm lén hắn thông qua Nguyên đầu của Khung.

Điều này mới dẫn đến cảnh tượng vừa rồi...

Khóe miệng Lục Minh co giật, trong lòng cũng vô cùng uất ức.

Đối với sự xuất hiện của cảnh tượng này, Lục Minh hận không thể nhảy lầu.

Vừa rồi chỉ thiếu một chút nữa là thành công luyện hóa Nguyên đầu của Khung, thực lực bản thân cũng sẽ tăng mạnh, vậy mà lại gặp phải chuyện như thế này! "Vấn đề không lớn, cùng lắm thì làm lại từ đầu, chẳng qua là tốn thêm nhiều thời gian hơn để khiến bản thân trở nên mạnh mẽ hơn thôi." Sau khi biết được tại sao lại biến thành như vậy, Lục Minh lập tức bắt đầu có biện pháp đối phó, hiệu quả cũng rất lớn, trong thời gian cực ngắn, Lục Minh đã sắp xếp lại sức mạnh trong cơ thể, khiến nó trở lại bình tĩnh, không tiếp tục xấu đi.

Sau đó Lục Minh cũng bắt đầu khôi phục trạng thái, đồng thời tiếp tục tu luyện, giống như câu nói vừa rồi, mặc dù xảy ra sự cố, nhưng vấn đề không lớn, không đến mức không thể chấp nhận.

Cùng lắm thì lại tốn thêm nhiều thời gian để dung luyện trạng thái của mình, trạng thái của hắn cuối cùng cũng có thể khôi phục, cũng

không tốn bao nhiêu thời gian...

Lục Minh cảm thấy biến hóa lần này xảy ra trên người mình chưa chắc đã là chuyện xấu, loại khổ nạn này giống như một sự mài giũa, nếu không đánh bại được hắn, chỉ sẽ khiến hắn trở nên mạnh mẽ hơn.

Trái tim vốn đang xao động của Lục Minh dần dần khôi phục bình tĩnh, không còn suy nghĩ về chuyện thất bại nữa, vì không cần thiết phải suy nghĩ sâu xa, hắn lựa chọn đi chế ngự quy tắc cản trở kia, và bắt đầu luyện hóa lại Nguyên đầu.

Lục Minh biết mình phải trở nên mạnh hơn, vì như vậy, lần sau gặp phải chuyện tương tự, hắn mới có thể kịp thời phản ứng.

Cho nên Lục Minh nỗ lực tu hành luyện hóa chi lực của Nguyên đầu, trạng thái của hắn chìm đắm chưa từng có, quy tắc nhắm vào Lục Minh trước đó vì hắn lơ là, cũng không còn cơ hội nữa, vì Lục Minh đã để mắt đến nó, sai lầm tương tự, Lục Minh sẽ không phạm phải lần nữa.

Chịu thiệt một lần là đủ rồi, sao có thể chịu thiệt lần thứ hai?

Thời gian trôi đi, mấy trăm năm vội vã lại qua.

Khi trạng thái của Lục Minh khôi phục đỉnh phong, và lại đến thời khắc mấu chốt cuối cùng của việc luyện hóa Nguyên đầu, lịch sử lại một lần nữa tái diễn, quy tắc kia lại ra tay, muốn phá hoại Lục Minh tấn thăng vào thời khắc then chốt nhất.

Chỉ là lần này Lục Minh đã chuẩn bị sẵn sàng, tự nhiên sẽ không bị lừa nữa, khi quy tắc sức mạnh cuốn đến, sức mạnh cuồn cuộn như hồng thủy trút xuống tấn công Lục Minh, hắn cũng nhanh chóng phản ứng lại.

Cơ thể hắn vào khoảnh khắc này có một luồng lực lượng còn kinh khủng hơn như đóa quỳnh hoa nở rộ, mênh mông cuồn cuộn, những

phù văn thần bí vô tận bao phủ toàn thân Lục Minh, trực tiếp thôn phệ đòn tấn công của quy tắc sức mạnh!

Lần này Lục Minh không những không bị quy tắc cắn trả, mà thậm chí còn thôn phệ một phần sức mạnh của đối phương, biến nó thành "dưỡng chất".

Lần này Lục Minh cũng đột phá cảnh giới cực kỳ thuận lợi.

Khi Lục Minh thành công thôn phệ quy tắc sức mạnh, hắn cũng đã luyện hóa xong phần cuối cùng của Nguyên đầu Khung, trong khoảnh khắc, cơ thể Lục Minh ngũ quang thập sắc, sức mạnh phun trào, tràn ngập một loại lực lượng lĩnh địa đặc thù.

Đó là một cảnh tượng không thể dùng lời để hình dung, cũng khó mà hình dung được.

Tóm lại là đã siêu việt khỏi mọi phàm phu tục tử, đạt đến một tầng thứ khác, ở trong một duy độ không xác định, thần bí, không thể tìm kiếm.

Cũng vào khoảnh khắc này, đôi mắt Lục Minh đột nhiên mở ra, hai đạo cầu vồng như thực chất bắn ra, cỗ lực lượng kia trong nháy mắt xuyên thấu cửu thiên, trong một hơi thở đã nhìn thấu cả đại thiên thế giới này.

Một cách âm thầm không tiếng động, không ai nhận ra!

Đây là chuyện rất bình thường, thực lực của Lục Minh mạnh đến mức nào chứ, ở thế giới này hắn là vô địch, đó là trước khi bị thương.

Bây giờ thương thế khó khăn đã khôi phục, thực lực lại lên một tầm cao mới, muốn nhìn thấu mọi thứ, sao có thể bị người khác phát hiện được? "Trong chớp mắt, nghìn năm đã trôi qua.

Thực lực của tôi cuối cùng đã trở lại đỉnh cao, thậm chí còn tiến thêm một bước.

Tiếp theo tôi nên làm gì đây?" Lục Minh trong nháy mắt nhìn thấu cả đại thiên thế giới này, chỉ là hắn không hề quan tâm đến đại thiên thế giới này, cũng không hề tò mò về nó.

Giống như một vị thần cao cao tại thượng, sẽ không để ý đến một con kiến.

Mặc dù Lục Minh không phải loại người đó, nhưng hắn có tâm lý này.

Hiện tại Lục Minh chỉ đang suy nghĩ một vấn đề, trạng thái của hắn đã trở lại đỉnh cao, thực lực cũng tiến thêm một bước, việc cần làm bây giờ là gì?

Ở lại đây tu luyện thêm một thời gian, hay là làm chuyện khác?

Ví dụ như... trở lại Cấm địa, gây ra một trận tàn sát?

Lục Minh cảm thấy với thực lực của một mình mình hiện tại, tuyệt đối có thể dễ dàng khuấy động phong vân hơn trước, vì bây giờ hắn đã mạnh hơn, huống chi Lục Minh không phải một mình, hắn có đồng minh là Bàn Xí Nga.

Mặc dù quan hệ giữa hai bên rất tệ, nhưng nếu có một thể lợi ích chung, hợp tác lần nữa cũng không phải là chuyện không thể chấp nhận.

Theo Lục Minh thấy, thực lực của Bàn Xí Nga hiện tại cũng đã mạnh hơn, trong khoảng thời gian này hắn đang đề thăng, đang khôi phục, Bàn Xí Nga chắc cũng vậy, trạng thái của đối phương nhất định còn tốt hơn hắn, đề thăng còn lớn hơn.

Nguyên nhân thực sự quá đơn giản, dù sao thì vết thương Lục Minh chịu còn nghiêm trọng hơn Bàn Xí Nga, và những chuyện Lục Minh gặp phải trong quá trình khôi phục và đề thăng, chỉ cần trên người Bàn Xí Nga không xảy ra sự cố, tốc độ đề thăng tuyệt không

yếu hơn Lục Minh, thậm chí tốc độ còn nhanh hơn Lục Minh. "Ầm ầm ầm!" Đột nhiên, bên tai Lục Minh vang lên một tiếng nổ lớn, tiếng nổ này xuất hiện bất ngờ, truyền đến từ bên ngoài, khiến Lục Minh có chút ngây người, vì hắn không biết tại sao đột nhiên lại có tiếng nổ từ bên ngoài truyền vào.

Rõ ràng vừa rồi mọi thứ đều yên tĩnh, tại sao dị biến lại đột ngột xảy ra? "Lũ nhóc vô tri, lại dám coi nơi này là một cơ duyên trời cho." Ý thức của Lục Minh lưu chuyển, trong chớp mắt đã nắm bắt được tình hình bên ngoài, sau đó khóe miệng Lục Minh co giật, trong lòng có chút uất ức.

Bởi vì hắn đã hiểu tại sao vừa rồi đột nhiên có tiếng nổ truyền ra, đó là vì nơi hắn bế quan khôi phục, do trước đó trúng phải quy tắc sức mạnh, không khống chế được sức mạnh của bản thân, dẫn đến một phần sức mạnh bị phân tán ra nuôi dưỡng vùng đất xung quanh, biến nơi đây thành một thánh địa.

Có người vì vậy mà coi nơi này là "đất cơ duyên", vừa rồi có người đang công phá bên ngoài, muốn phá vỡ nơi này, muốn đoạt được kỳ ngộ.

Chuyện này khiến Lục Minh có chút đau đầu, nhưng cũng cảm thấy khá thú vị.

Bởi vì nơi này nào phải đất cơ duyên, rõ ràng là long đàm hổ huyệt, nếu đám người đó biết người đang tu luyện ở đây là một vị đại thần, chắc chắn sẽ không dám tấn công nơi này, dù sao thì bọn họ nhất định biết nếu làm phiền Lục Minh, sẽ phải trả giá như thế nào?

Phải biết Lục Minh chỉ cần hắt hơi một cái... là có thể tiễn bọn họ lên đường! "Người không biết thì không có tội, nơi này từ một ý nghĩa nào đó cũng quả thực được xem là đất cơ duyên." Lục Minh lên tiếng nói.

Tâm trạng của hắn hiện tại không tệ, mảnh đất này cũng vì được hắn nuôi dưỡng, từ một nơi linh khí mỏng manh, đã biến thành một thánh địa.

Nói đi cũng phải nói lại, nếu thật sự có người có thể phá vỡ lớp phòng ngự bên ngoài, Lục Minh cảm thấy cũng không keo kiệt ban cho đối phương một phần kỳ ngộ, thậm chí cho dù đối phương không thể phá vỡ lớp phòng ngự bên ngoài, Lục Minh cũng không phải là không muốn cho.

Ví dụ như, khi Lục Minh nói ra câu này, đại biểu hắn đã động tâm tư này, định ban một trận kỳ ngộ ở đây, đương nhiên, đám người kia cũng chắc chắn sẽ không biết kỳ ngộ này là do Lục Minh ban cho, vì Lục Minh căn bản không định gặp họ, thực sự không cần thiết.

Lục Minh hiện tại có chuyện quan trọng hơn cần làm, ví dụ như hắn muốn đi tìm Bàn Xí Nga, ví dụ như hắn muốn quay lại khu cấm địa kia xem tình hình, xem trận đại chiến huy hoàng đó thế nào rồi.

Liệu có bên nào thắng lợi chưa... nếu cuối cùng có người giành được thắng lợi, vậy thì bên thắng lợi cuối cùng là ai?

Vô số Nguyên đầu?

Người vô danh có thực lực vô cùng cường đại?

Hay là... người khác?

Tình hình bên Lục Minh, người khác không hề hay biết, ít nhất là ngoài Bàn Xí Nga ra, tất cả những người đứng ở phe đối lập với Lục Minh đều không biết.

Nguyên nhân quá đơn giản, có lẽ đối với Lục Minh, hơn nghìn năm luyện hóa chi lực của một Nguyên đầu là chậm, nhưng đó chỉ là đối với hắn, đối với các Nguyên đầu khác, luyện hóa một Nguyên đầu, ít nhất phải mất hàng chục triệu năm, đó là nhanh nhất.

Trong vòng mấy trăm, nghìn năm ngắn ngủi mà có thể thành công luyện hóa chi lực của một Nguyên đầu để dùng cho mình, đã vượt xa khỏi tưởng tượng của họ, vượt xa phạm vi hiểu biết của họ, hoàn toàn là vùng mù tư duy.

Chương 355

Bọn họ đều không ngờ... tốc độ của Lục Minh lại nhanh như vậy!

Bàn Xí Nga tự nhiên biết được điểm này, dù sao cũng đã từng chứng kiến tốc độ luyện hóa Nguyên đầu của Lục Minh, nhưng lúc đó cũng bị chấn kinh.

Cho nên một cảnh tượng cực kỳ thú vị xuất hiện, khi thực lực của Lục Minh đột phá giới hạn của quy tắc, đạt đến trình độ tương đương, thậm chí vượt qua Tôn chủ, Lục Minh tự nhiên cũng bị cảm nhận được, dù sao thì quy tắc xuất hiện và ra đời là vì vô số Nguyên đầu.

Sợi dây trong cõi u minh đó, do vô số Nguyên đầu cùng nhau tạo ra, mục đích cũng rất đơn giản, để ngăn chặn có người phá vỡ sự cân bằng, một khi người như vậy xuất hiện, cũng sẽ bị phát hiện ngay lập tức, tiếp theo tự nhiên sẽ là một trận tàn sát vây giết đối phương.

Chỉ đáng tiếc, hiện tại bọn họ căn bản không rảnh để làm chuyện này, vì trận đại chiến vẫn chưa kết thúc, vẫn đang tiếp diễn.

Thậm chí tình hình chiến sự còn căng thẳng hơn, kịch liệt hơn.

Vô số sức mạnh tung hoành, lan tỏa trong chiến trường, đó là những cảnh tượng cực kỳ khủng bố, cực kỳ đáng sợ, trong đó tùy tiện lấy ra một luồng sức mạnh, cũng đủ để dễ dàng hủy diệt một đại thiên vũ trụ.

Là người đầu tiên cảm ứng được có người phá vỡ quy tắc, tiến vào cảnh giới tương đồng với mình, Tôn chủ, sắc mặt của y tái mét. "Có người đã phá vỡ quy tắc, thực lực tiến thêm một bước đạt đến cảnh giới tương đồng với ta, trở thành 'cự đầu'!" Giọng nói của Tôn chủ vang lên, là người đầu tiên nhận ra mọi chuyện, chuyện này đặc

biệt quan trọng, Tôn chủ tự nhiên cũng sẽ không che giấu, đem chuyện này nói cho tất cả mọi người.

Trong khoảnh khắc, mặc dù hiện tại không nên phân tâm, dù sao cũng đang đại chiến với một kẻ địch đáng sợ, nhưng vẫn khiến một số Nguyên đầu thất thần, vì bọn họ căn bản không dám tin vào điểm này. "Quy tắc này khó phá vỡ như vậy, hiện tại lại có người thành công?" Giọng của một Nguyên đầu vang lên, ngữ khí tràn ngập sự khó tin. "So với suy nghĩ của ngươi, ta càng muốn biết một chuyện, rốt cuộc là ai đã làm tất cả những điều này?

Ai đã phá vỡ quy tắc?" Một Nguyên đầu khác trầm giọng nói, ánh mắt của y mệt mỏi, nhìn qua có chút đờ đẫn, vì khoảng thời gian này thực sự quá mệt mỏi, y đang không ngừng đại chiến, khiến thân tâm y kiệt quệ.

Dù sao thì kẻ địch của y không phải là kẻ địch bình thường, thực lực phương diện thực sự quá mạnh mẽ, quá đáng sợ, thật sự có thể dễ dàng giết chết y.

Cho nên trong trận chiến này, y phải toàn thần quán chú, không được phân tâm, nếu không sẽ đối mặt với cái chết, loại chiến đấu cường độ cao này đối với y, tự nhiên khiến y không thể chịu đựng được, mặc dù thực lực của y cường đại... nhưng ai bảo y lại là sinh mệnh có suy nghĩ chứ? "Lẽ nào là Lục Minh?

Tôi thấy xác suất không hề thấp." Nghe Nguyên đầu kia nói, một Nguyên đầu khác lên tiếng, mạnh dạn phỏng đoán sự thật, đưa ra một câu trả lời cho mọi người, nhưng câu trả lời này nhanh chóng bị bác bỏ, vì căn bản không có ai tin.

Mặc dù họ không biết, sự thật vừa bị bác bỏ chính là sự thật, họ đã đi sai đường, suy nghĩ đã bị dẫn dắt đi lệch hướng. "Tôi thấy không thể nào, tốc độ tiến bộ của Lục Minh tuy nhanh, nhưng không

thể khoa trương đến vậy, trước đó hắn còn cách giới hạn quy tắc một đoạn, hắn lấy được Nguyên đầu của Khung, theo lý thì khi hoàn toàn luyện hóa Nguyên đầu của Khung, thực lực sẽ tiến bộ đến trình độ đó." "Nhưng mà... mới qua bao lâu chứ, tốc độ luyện hóa Nguyên đầu của Lục Minh không thể nhanh như vậy!

Cho nên căn bản không thể nào, tôi thấy có khả năng là các Nguyên đầu khác." Bình Hành Chủ Thần lên tiếng, đưa ra một câu trả lời có tính uy quyền.

Câu trả lời này cũng lập tức nhận được sự đồng tình của các Nguyên đầu khác, họ cũng cho là như vậy, vì khả năng của chuyện này quá thấp.

Bởi vì Lục Minh muốn đạt đến trình độ đột phá quy tắc, phá vỡ quy tắc, phải luyện hóa Nguyên đầu của Khung...

Lục Minh muốn làm tất cả những điều này, phải hoàn thành trong vòng mấy trăm, nghìn năm ngắn ngủi, nói thật, họ cảm thấy khả năng này quá thấp, hoặc là chuyện hoàn toàn không thể.

Tôn chủ và Tinh Thần Chân Thần cũng gật đầu, họ cũng căn bản không nghĩ theo hướng này, vì xác suất này thực sự quá thấp.

Chỉ là trong số những người có mặt có một số người cảm thấy không ổn lắm, những người đó là đối thủ cũ của Lục Minh, ví dụ như Nguyên Tổ Chúa Tể, ví dụ như Khai Thiên Nguyên Đầu, mặc dù họ cũng cảm thấy lời của Bình Hành Chủ Thần có lý, nhưng đã từng giao thủ với Lục Minh, họ biết người này rất giỏi tạo ra kỳ tích.

Trước đây họ cũng đã giao thủ với Lục Minh, nhiều lần nhận ra tốc độ tăng trưởng thực lực của Lục Minh kinh người, cho người ta cảm giác gần như đột phá trong chớp mắt, hoàn toàn vượt ngoài tưởng tượng của họ... họ cảm thấy trên người Lục Minh có lẽ thật sự sẽ xảy ra chuyện bất ngờ!

Chuyện mà các Nguyên đầu khác không làm được, Lục Minh chưa chắc đã không làm được!

Cho nên Nguyên Tố Chúa Tể định lên tiếng, nói ra phỏng đoán trong lòng mình, bất kể thế nào, có lẽ xác suất Lục Minh làm được chuyện này không cao, nhưng tốt nhất nên nói ra vấn đề này, như vậy có thể đề phòng khả năng này, chứ không phải bỏ qua nó.

Nếu không có khả năng sẽ phạm phải sai lầm không thể bù đắp.

Chỉ đáng tiếc, y không có cơ hội nói ra câu đó.

Bởi vì khi trong lòng y nảy sinh suy nghĩ này, và định làm chuyện đó, cục diện đã thay đổi, người vô danh có thực lực cường đại vô cùng, trên người cũng đầy vết thương, lúc này đã nổi giận.

Giọng nói của y như lò lửa nổ vang: "Các ngươi coi ta là cái gì?

Dám phớt lờ ta vào lúc này để bàn chuyện khác sao?

Muốn chết à!" Giọng nói của người vô danh chấn động, gào thét khắp bầu trời, trong cơ thể vô cùng hùng tráng, có sức mạnh đáng sợ đang bùng nổ.

Khi người vô danh nói xong câu đó, tốc độ của y cũng đã đạt đến cực hạn chưa từng có, gần như trong chớp mắt đã biến mất tại chỗ, vì y đã xé rách không gian, và đã đến gần bên cạnh Nguyên Tố Chúa Tể, ngay sau đó đại phát thần uy, sức mạnh trong tay ngưng tụ, sức mạnh đáng sợ đang chấn động, trong khoảnh khắc đại khai sát giới!

Theo người vô danh thấy, dám phớt lờ y ngay trước mặt, chẳng phải là cho y một cơ hội tuyệt vời sao?

Tại sao không nắm lấy?

Cho nên người vô danh đột nhiên ra tay, và là một đòn tấn công trong cơn thịnh nộ.

Nó đã cắt ngang lời mà Nguyên Tố Chúa Tể định nói, dù sao thì hiện tại y đang trong phạm vi tấn công của người vô danh, không thể phân tâm, phải biết một khi bị người vô danh đánh trúng... có thể sẽ chết!

Thực lực của người vô danh vô cùng cường đại, giai đoạn hiện tại lại là một đòn tấn công trong cơn thịnh nộ của đối phương, cho dù là những người có thực lực cường đại vô cùng như Tôn chủ.

Khi đối mặt với một đòn này của người vô danh, cũng không thể không hề hấn gì, huống chi thực lực của y không mạnh hơn Tôn chủ và những người khác. "Mau chóng giải quyết hắn, kết thúc cuộc vây giết này!" Người vô danh ra tay, sức mạnh phun trào, cường đại vô cùng, Tôn chủ và những người khác cũng đều phản ứng lại và cùng Nguyên Tố Chúa Tể chống lại người vô danh, chỉ là sắc mặt không tốt lắm, tái mét vô cùng, trong lòng uất ức.

Bởi vì nguyên nhân thực sự quá đơn giản, bất kể là ai khi đối mặt với loại kẻ địch này, sao có thể không hề hấn gì chứ!?

Người vô danh thực sự đã tiêu tốn quá nhiều quá nhiều thời gian của họ, họ có chuyện cần làm, vì sự tồn tại của người vô danh đã cản trở, không giải quyết được hắn, thì phải làm sao?

Họ không có thời gian vô tận để tiêu hao trên người người vô danh.

Mấy trăm nghìn năm đã trôi qua, họ đã đợi đủ lâu rồi.

Hiện tại bên ngoài lại có một yếu tố bất ổn, đã phá vỡ quy tắc, trở thành nhân vật cùng cấp với họ... họ không nghĩ đến Lục Minh, phải biết theo Tôn chủ thấy, khi Lục Minh hoàn toàn luyện hóa Nguyên đầu của Khung, cũng tất nhiên sẽ trưởng thành thành tồn tại cùng cấp.

Phải nhanh chóng dành thời gian, chế tài một số người!

Chỉ là, số lượng Nguyên đầu tuy nhiều, và thực lực đều cường đại, nhưng thật sự có thể đánh bại người vô danh sao!?

Về điểm này, Tôn chủ không có đủ tự tin, dù sao thì thực lực của người vô danh quá mạnh mẽ, thật sự là loại khó mà chống lại được.

Nhưng họ cũng căn bản không có lựa chọn, đã trở thành kẻ địch với người vô danh, vậy thì giữa họ tất nhiên phải phân ra thắng bại.

Hoặc là trở thành bên thất bại, ngã xuống ở đây, hoặc là trở thành bên thắng lợi, trở về thế giới bình thường... ..... "Gã nào đang nhắc đến mình vậy?

Bàn Xí Nga sao?" Lục Minh rời khỏi đại thiên thế giới đó, trước khi đi, hắn đã để lại một phần cơ duyên trong đại thiên thế giới ấy, ở nơi cốt lõi mà hắn bế quan, hắn để lại một phần sức mạnh, có thể trực tiếp thông thiên triệt địa.

Người nhận được nếu thiên phú kinh người, sau khi có được nó và luyện hóa, thực lực sẽ có tiến bộ lớn, giới hạn cao nhất là bán bộ Nguyên đầu.

Sau khi làm xong tất cả, Lục Minh rời khỏi đại thiên thế giới, vừa mới rời khỏi đại thiên thế giới, Lục Minh đã hắt hơi một cái.

Điều này báo hiệu có người đang nhắc đến Lục Minh, nhắc đến tên của hắn.

Nếu không, Lục Minh sẽ không có phản ứng này.

Điều này khiến Lục Minh có chút ngạc nhiên, hắn đang suy nghĩ, rốt cuộc là ai đang nhắc đến mình, Bàn Xí Nga?

Hay là vô số Nguyên đầu kia?

Lục Minh cảm thấy xác suất đều không thấp, một bên là đồng minh của mình, một bên là kẻ địch của mình, xác suất về cơ bản là

năm năm. "Khả năng của đám Nguyên đầu kia sẽ cao hơn một chút..." Lục Minh tính toán một chút, sau đó suy ra.

Dù sao thì Lục Minh đã làm một chuyện quan trọng, trong cõi u minh có một quy tắc tồn tại, quy tắc này không thể là bẩm sinh, vậy thì tự nhiên là được hình thành sau này, sự tồn tại của quy tắc này một trăm phần trăm có liên quan đến đám Nguyên đầu kia, dù sao thì đó là nhóm cường giả mạnh nhất, thậm chí còn cố ý đặt ra quy tắc này.

Khi Lục Minh phá vỡ quy tắc, đối phương tất nhiên sẽ có cảm ứng. "Cho nên thực lực của mình đột phá và tăng cường, đại khái bọn họ đã biết rồi?" Lục Minh nhanh chóng đưa ra một kết luận.

Đối với đáp án này, Lục Minh có chút uất ức, nhưng cũng không cảm thấy có gì to tát, nhiều nhất là mất đi một phần tiên cơ, cũng chỉ có vậy thôi, căn bản không có gì to tát.

Bởi vì thủ đoạn mà Lục Minh biết không hề ít, còn nhiều lắm! "Nhưng có một số chuyện không thể không đề phòng, trước tiên đi tìm Bàn Xí Nga đã." Lục Minh định đi tìm Bàn Xí Nga, việc này rất quan trọng.

Có một số chuyện, một mình Lục Minh làm có chút đuối sức, dù thực lực của Lục Minh hiện tại đã mạnh hơn, cho nên Lục Minh cần người giúp đỡ.

Chương 356

Bàn Xí Nga kênh tin tức khá rộng, một số thông tin quan trọng dễ dàng có được... chủ yếu là hai bên có kẻ thù chung!

Về phần Lục Minh, tự nhiên bắt đầu liên lạc với Bàn Xí Nga, thủ đoạn này Lục Minh có, nếu không thì trước đây hợp tác, sau khi chia tay, Lục Minh làm sao liên lạc được với Bàn Xí Nga?

Thủ đoạn này cả hai bên đều có.

Lục Minh cũng nhanh chóng nhận được câu trả lời của Bàn Xí Nga. "Hiện giờ không có thời gian, đang cần tu luyện." Bàn Xí Nga trả lời Lục Minh, căn bản không có thời gian, vì hiện tại nó đang chữa thương, đang cường hóa thực lực!

Không phải ai luyện hóa Nguyên đầu cũng nhanh, về cơ bản mỗi người đều phải lãng phí thời gian dài đằng đẵng, trường hợp ngoại lệ như Lục Minh từ xưa đến nay chỉ có một, Bàn Xí Nga mới vừa luyện hóa Nguyên đầu, mới vừa "lên đường", tự nhiên không có thời gian giúp đỡ Lục Minh.

Dù sao thì hiện tại cường hóa thực lực của bản thân mới là quan trọng nhất.

Khi Lục Minh nhận được tin nhắn này từ Bàn Xí Nga, hắn thực ra không hề ngạc nhiên, vì không có gì đáng ngạc nhiên, đều nằm trong dự liệu của Lục Minh, chẳng qua Lục Minh thử xem sao, vạn nhất Bàn Xí Nga có thời gian thì sao?

Ví dụ như tốc độ luyện hóa đã có tiến triển. "Hiện tại mình cần phải hành động một mình, mình nên làm gì?" Bên Bàn Xí Nga không rảnh, Lục Minh tự nhiên sẽ không liên lạc nữa.

Hiện tại Lục Minh đối mặt với một vấn đề, phải làm gì?

Trong tình huống một mình, có thể làm gì?

Lẽ nào đi đến trung tâm nhất của tất cả vũ trụ duy độ?

Bắt đầu một cuộc tàn sát đáng sợ... trước khi những Nguyên đầu đó quay về, lật tung hang ổ của chúng?

Lục Minh không định làm vậy!

Mặc dù là kẻ địch, hai bên cũng tất nhiên sẽ đứng ở phe đối lập, nhưng Lục Minh cảm thấy không cần thiết phải làm vậy, hắn có điểm mấu chốt, cho nên trực tiếp bỏ qua lựa chọn này.

Vậy thì hiện tại Lục Minh có hai lựa chọn, thứ nhất là đi đến khu cấm địa, xem tình hình chiến sự bên đó thế nào, căng thẳng đến mức nào.

Ngoài ra là đi điều tra một chuyện quan trọng, liên quan đến Chung Cực cuối cùng của vũ trụ... một loạt sự kiện xảy ra gần đây, khiến Lục Minh cảnh giác và suy nghĩ về điểm này, Chung Cực đó thật sự đã ngã xuống rồi sao?

Lục Minh cảm thấy không phải... luôn cảm thấy trong đó có điều gì đó không ổn.

Lục Minh càng thiên về khả năng đối phương chưa chết, vẫn còn tồn tại trên thế gian.

Lục Minh nhanh chóng đưa ra lựa chọn, dù sao lựa chọn cũng không khó đưa ra, đối với việc đi điều tra Chung Cực...

Lục Minh trong lòng tự nhiên càng thiên về điểm này.

Nhưng khổ nỗi Lục Minh không có manh mối, một chút cũng không có.

Cho nên lựa chọn điều tra Chung Cực không thể tối đa hóa lợi ích.

Đi đến khu cấm địa mới có thể tối đa hóa lợi ích!

Cho nên lựa chọn không khó đưa ra, Lục Minh định đến khu cấm địa kia xem tình hình, thậm chí nếu có thể, còn có thể can thiệp lần nữa, xem có thể săn giết thêm một Nguyên đầu nữa không.

Thôn phệ Nguyên đầu mang lại thực lực cường đại, tốc độ nhanh đến kinh người, cho dù là Lục Minh cũng không thể không động lòng, trong lòng vô cùng khao khát.

Về phần Lục Minh, hắn bung hết tốc độ, một lần nữa bước lên con đường trở về khu cấm địa, giống như một ngôi sao rực rỡ, xẹt qua bầu trời, xẹt qua vũ trụ.

Trong chớp mắt, một khoảng thời gian trôi qua, dùng đồng hồ bình thường thì khoảng hai ba ngày, Lục Minh cuối cùng cũng đến được đích.

Một thế giới vô cùng cô tịch bị tử vong bao trùm.

Lục Minh vừa đến nơi này, liền phát hiện một số thay đổi, những thay đổi này rất nhỏ, gần như khó mà nhận ra, nếu Lục Minh không phải là bản tôn, chỉ để lại một phần ý thức, ấn ký ở đây để thăm dò mọi thứ, cũng không thể phát hiện ra.

Dù sao những thứ này ẩn giấu quá sâu, giống như phần nổi của tảng băng chìm. "Sức mạnh hỗn loạn vô cùng, sức mạnh đại chiến bị phân tán?" Lục Minh nhận ra một số sức mạnh trong không gian sâu thẳm cô tịch, lông mày của hắn vì vậy mà nhíu lại, cảm thấy không ổn.

Bởi vì theo lý thì những sức mạnh này không nên tồn tại.

Nếu suy đoán của hắn không sai, những sức mạnh đáng sợ này nên là của người vô danh và vô số Nguyên đầu, sức mạnh đại chiến giữa họ, những sức mạnh này nên bị kẹt trong nội bộ khu cấm địa

mới đúng, nhưng hiện tại những sức mạnh này lại không ở đó, mà ở bên ngoài khu cấm địa. "Tại sao?

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?" Lục Minh biết khu cấm địa có thể ngăn chặn mọi sức mạnh lan ra ngoài, nơi mà vô số Nguyên đầu và kẻ địch vô danh đại chiến, ở nơi khá sâu trong nội bộ khu cấm địa, về tình về lý đều không nên xuất hiện sức mạnh bị phân tán, nhưng cảnh tượng này lại cứ thế xuất hiện.

Điều này khiến Lục Minh trong lòng kinh ngạc, có một sự thôi thúc muốn lập tức tiến vào khu cấm địa, vì hắn muốn biết đáp án cuối cùng.

Chỉ là Lục Minh đã khống chế được hành vi của mình, đè nén suy nghĩ này trong lòng, vì làm vậy không thỏa đáng.

Lục Minh thông qua những chuyện hiện tại có thể đưa ra một phỏng đoán, đó là nội bộ khu cấm địa đã xảy ra chuyện lớn... tuyệt đối không phải chuyện bình thường!

Có khả năng cục thế trong đó đã có biến hóa lớn.

Bất kể thế nào, tốt nhất không nên đến gần nó!

Nếu không sẽ chủ động bước vào vòng xoáy, dễ gặp nguy hiểm!

Sự tồn tại của nguy hiểm Lục Minh không để tâm, nhưng đó là nguy hiểm có ý nghĩa, ví dụ như Lục Minh vì một số kỳ ngộ mà tranh đấu, theo Lục Minh thấy đó là bình thường, cũng hoàn toàn có thể chấp nhận.

Nhưng một số cuộc tranh đấu vô nghĩa, đẩy bản thân vào nguy cơ cực độ, là chuyện Lục Minh vạn lần không thể chấp nhận.

Tình huống hiện tại, vừa hay là "điểm mấu chốt" của Lục Minh.

Nhưng Lục Minh không biết sự thật, vì phỏng đoán của hắn có hai

loại, ứng với hai cục diện, trong đó có một cục diện phù hợp với lợi ích của hắn, nếu cục diện trong khu cấm địa hiện tại là loại đó, mà hắn không có mặt, thì thật quá đáng tiếc.

Cho nên Lục Minh quyết định không vội vàng chủ động nhập cuộc.

Nhưng Lục Minh cũng không định không làm gì cả, vì điều đó cũng không phù hợp với nguyên tắc của Lục Minh, cuối cùng hắn vẫn định làm một số chuyện.

Lục Minh không do dự, trực tiếp ngưng tụ một phân thân cực kỳ đáng sợ, để phân thân thay mình làm một số việc.

Ví dụ như tiến vào khu cấm địa, giúp hắn thăm dò tình hình bên trong, nếu tình hình trong khu cấm địa hiện tại giống như hắn nghĩ, vậy thì thuận thế tiến vào đó khuấy động phong vân để đoạt kỳ ngộ.

Nếu không phải, vậy thì yên tâm trốn đi xa!

Nhưng Lục Minh ngưng tụ phân thân cũng tốn một chút thời gian, không phải là chuyện đơn giản, vì Lục Minh muốn ngưng tụ không phải là phân thân bình thường, mà là phân thân có thực lực cường đại vô cùng.

Dù sao thì phân thân này sắp phải tiến vào khu cấm địa, nơi đó tồn tại quá nhiều quá nhiều nguy hiểm, ví dụ như người vô danh, ví dụ như kẻ chế tài, ví dụ như vô số Nguyên đầu, thậm chí môi trường bên trong cũng cực đoan.

Lục Minh biết rõ nếu ngưng tụ một phân thân bình thường, vậy thì vừa tiến vào khu cấm địa là đi nộp mạng, không chừng chưa hoàn thành mục tiêu đã thăng thiên, điểm này Lục Minh tự nhiên không thể chấp nhận, cho nên phải ngưng tụ một phân thân đủ mạnh, có năng lực.

Về phần tại sao không dùng Lượng tử vĩnh sinh pháp...

Hóa thân mạnh nhất mà Lục Minh có thể tạo ra ở giai đoạn hiện tại, thực lực cũng chỉ vừa vặn đạt cấp vũ trụ, có lẽ thực lực này đối phó với tình huống khác không có vấn đề, nhưng hiện tại rõ ràng không thích hợp, đi là nộp mạng.

Ai bảo đối thủ thực lực đều ở cấp Nguyên đầu chứ.

Cho nên Lục Minh biết dùng Lượng tử vĩnh sinh pháp không có tác dụng, ít nhất không đủ bảo hiểm, cấp vũ trụ đủ mạnh, nhưng cuối cùng vẫn thiếu một chút.

Lục Minh muốn luyện hóa một phân thân có thể sánh ngang một Nguyên đầu!

Nếu với thực lực trước đây của Lục Minh, vậy tự nhiên là không thể, thực lực trước đây của Lục Minh tuy mạnh, nhưng không đến mức phi lý như vậy, nếu không, Lục Minh cũng sẽ không rơi vào tình cảnh nguy hiểm đó.

Nhưng với thực lực hiện tại của Lục Minh thì không nhất định, dù sao thực lực đã phá vỡ quy tắc, từ một Nguyên đầu bình thường, trở thành cự đầu trong số đó, thực lực có thể tranh giành top ba Nguyên đầu, thậm chí so sánh với hạng nhất, vượt qua hạng nhất, cũng không phải là không thể.

Khi Lục Minh từ bỏ tính cơ động của bản thân, đầu tư một phần ý thức vào phân thân đang luyện hóa, Lục Minh thật sự chưa chắc không có khả năng luyện hóa ra một phân thân có thực lực sánh ngang Nguyên đầu.

Vài giọt tinh huyết rực rỡ bị Lục Minh ép ra khỏi cơ thể, Lục Minh lấy đó làm cơ sở để xây dựng một cơ thể cường đại vô cùng, ngay sau đó Lục Minh vung hai tay, vô số pháp tắc, quy tắc sức mạnh

phun trào, lúc này hóa thành ánh sáng huy hoàng, từng dải ngân hà rực rỡ vô cùng.

Sau đó Lục Minh đem những sức mạnh này trong nháy mắt khắc ấn lên cơ thể vừa được xây dựng bằng tinh huyết của mình.

Sau đó Lục Minh lại nhẫn đau chặt đi một tia suy nghĩ của mình, ngưng tụ một phần linh hồn, trực tiếp ấn nó lên cơ thể đó, ngay sau đó đối với Lục Minh là bước quan trọng nhất.

Trong hư không trong nháy mắt xuất hiện một "hồng lô" cực kỳ đặc thù.

Đứng sừng sững giữa trời đất, phảng phất như không đâu không có, không nơi nào không tồn tại, một loại thuật luyện hóa cực kỳ đặc thù, trời đất có hồng lô, hư không làm lực, thuật luyện hóa vật phi phàm nhất thế gian.

Hiện tại Lục Minh muốn luyện hóa chính là thân thể Nguyên đầu, có thể làm được chuyện này, chỉ có bản thân trời đất mới có tư cách này.

Tinh hoa của trời đất mênh mông cuồn cuộn, linh trường của vạn vật lúc này bị Lục Minh điều động, hình thành từng cơn bão sinh mệnh lực đáng sợ, lúc này bị Lục Minh luyện hóa vào trong cơ thể đó.

Cơ thể đó cũng tăng cường, trưởng thành với tốc độ mắt thường có thể thấy được, khí tức từ yếu ớt ban đầu, không bằng cấp tinh vực, sau đó ngày càng khoa trương, trong thời gian ngắn đã tăng vọt lên cấp vũ trụ, thậm chí sắp đạt đến trình độ bán bộ Nguyên đầu!

Chương 357

Loại đề thăng này không phải là đốt cháy giai đoạn, mà là loại rất ổn định, nếu có một cường giả cấp này tàn hồn nhập vào cơ thể này, trạng thái của y sẽ nhanh chóng khôi phục.

Từ đó có thể thấy cơ thể này đáng sợ đến mức nào!

Chỉ là tầng thứ bán bộ Nguyên đầu, không phải là thứ Lục Minh theo đuổi, hắn muốn luyện hóa là thứ hoàn toàn đạt đến tầng thứ Nguyên đầu, cho nên Lục Minh vẫn đang tiếp tục hành vi của mình, toàn tâm toàn ý đầu tư vào đó.

Thời gian trôi qua, trong chớp mắt đã qua mấy canh giờ.

Cơ thể đó đang được Lục Minh không ngừng luyện hóa, quá trình này không hề dừng lại, khi cơ thể đó đạt đến bán bộ Nguyên đầu, sự đề thăng không còn kịch liệt như vậy nữa, đã chậm lại.

Đây cũng là chuyện rất bình thường, bước nhảy cuối cùng luôn là lớn nhất, không khiến người ta ngạc nhiên, là bình thường.

Có những cường giả đỉnh cao bị kẹt ở bước này vô số năm, cuối cùng cũng không thành công bước qua, Lục Minh luyện hóa theo một ý nghĩa nào đó là một "vật chết", tốn thêm chút thời gian cũng là bình thường. "Tích lũy đã đủ, hiện tại cần hoàn thành đột phá về chất, như vậy đại khái là thành công rồi." Lục Minh trong quá trình luyện hóa cơ thể này, trạng thái tập trung chưa từng có, lúc bắt đầu, ánh mắt của hắn mang theo sự bình tĩnh nhàn nhạt, nhưng theo thời gian trôi qua, sắc mặt của hắn dần dần thay đổi, vì Lục Minh biết, sắp thành công rồi.

Lục Minh ban đầu đối với việc có thể luyện hóa ra loại phân thân này, cũng không có một trăm phần trăm tự tin, dù sao phân thân cấp

Nguyên đầu quá khó luyện hóa ra, thậm chí gần như không thể luyện hóa ra.

Bởi vì mỗi một người ở cấp bậc này đều là kẻ đoạt lấy tinh hoa của trời đất, nắm giữ một quy tắc độc thuộc về mình, cung cấp cho mình sử dụng.

Nếu đơn thuần chỉ nâng cao trình độ sức mạnh, tạo ra một nhân vật cấp bậc này, vậy thì mọi thứ có đáng gì? "Nhưng ta không giống, chuyện người khác không hoàn thành được ta chưa chắc đã không hoàn thành được, dù sao ta đã nắm giữ nhiều con đường Nguyên đầu." Đôi mắt Lục Minh sáng ngời, lúc này rất phấn khích, vì đây là thời khắc mấu chốt nhất của việc luyện hóa, chỉ cần có thể thành công, là có thể có được một thân xác cấp Nguyên đầu, thật kinh người.

Lục Minh phải hoàn thành bước cuối cùng, nói đơn giản cũng đơn giản, nói dễ cũng dễ, đó là ban cho cơ thể này một Nguyên đầu.

Khiến nó trở thành một phái, theo một ý nghĩa nào đó là "sinh linh".

Chỉ cần Lục Minh có thể làm được điểm này, vậy thì mọi thứ đều tốt, cơ thể này chưa chắc không thể luyện chế thành công, thậm chí Lục Minh có thể thành công luyện hóa ra một loại thân ngoại hóa thân cường đại vô cùng!

Tương tự như thuật trảm tam thi của thánh nhân Hồng Hoang vậy.

Dù sao Lục Minh trước đó đã chặt đứt suy nghĩ của mình, cũng như giải phóng một phần lực lượng linh hồn, có khả năng rất lớn, cũng có năng lực làm được điểm này, luyện hóa ra một thân ngoại hóa thân. "Ngưng tụ!" Sức mạnh của trời đất phun trào, lúc này điên cuồng đổ về cơ thể mà Lục Minh đang luyện hóa, lúc này Lục Minh biết đã đến thời khắc quan trọng, nín thở, ngón tay thon dài điểm ra.

Vào khoảnh khắc này, Lục Minh đã giải phóng một phần cảm ngộ

của mình, đó là về một con đường Nguyên đầu hoàn toàn mới: Lượng tử vĩnh sinh pháp, Lục Minh định đánh con đường này vào trong hóa thân này.

Đúng vậy, Lục Minh đã thay đổi suy nghĩ, không còn định chỉ luyện hóa ra một phân thân đơn thuần, mà định luyện hóa thành thân ngoại hóa thân.

Ai bảo Lục Minh thuận lợi như vậy, và sắp thành công luyện hóa ra sản vật thuộc cấp Nguyên đầu, nếu chỉ đơn thuần coi nó là phân thân, vậy thì quá xa xỉ rồi, cho dù là Lục Minh cũng không làm được.

Cùng với một chỉ điểm ra của Lục Minh, trán Lục Minh trong chớp mắt tỏa ra ánh sáng rực rỡ, đó là ánh sáng trắng chói mắt, bên trong có sức sống đáng sợ đang thai nghén, ngoài ra còn có từng luồng từng luồng dòng thông tin, bên trong có tất cả cảm ngộ của Lục Minh về Lượng tử vĩnh sinh pháp! "Ầm ầm ầm!" Tiếng nổ lớn vô cùng vang lên dồn dập, tất cả những điều này thật quá kinh người, tất cả đều xuất hiện trên cơ thể đó.

Lục Minh đang luyện hóa, đang ngưng tụ, tất cả mọi thứ tự nhiên không thể không hề hấn gì, không có tiếng động như một vật chết.

Tự nhiên sẽ phát ra âm thanh, thậm chí phát sinh một số dị biến.

Thậm chí đột nhiên thất bại, Lục Minh cũng không ngạc nhiên... vì bản thân nó đã đại biểu cho mọi khả năng, Lục Minh cũng không có một trăm phần trăm tự tin, thứ hắn luyện hóa không phải là vật bình thường.

Nhưng may mắn, hoặc là thành công đã đứng về phía Lục Minh, vì hắn quả thực đã trả giá quá nhiều quá nhiều, mặc dù quá trình đầy rẫy sự cố, nhưng kết quả cuối cùng lại đáng để người ta vui mừng.

Sau khi tiếng nổ kịch liệt vô cùng vang dội qua đi, cơ thể đó không

hề hấn gì, vì nó thực sự quá cứng rắn, chất lượng quá cao quá cao, muốn phá hủy hoàn toàn nó, thậm chí dù chỉ phá hủy một chút xíu, cũng khó như lên trời, là chuyện khó xảy ra.

Khi cơ thể thành công vượt qua tầng thứ nhất, khi linh hồn của Lục Minh thành công nhập vào đó, khi Lượng tử vĩnh sinh pháp cũng đã thai nghén hoàn thành, cũng đã đổ vào trong cơ thể đó, mọi thứ đã được định đoạt!

Sau khi cơn bão đáng sợ qua đi, thậm chí cả tinh vân vũ trụ cũng bị đẩy ra, kết quả cuối cùng hiện ra, đáng vẻ: một cơ thể người hoàn mỹ đến cực hạn, mạnh mẽ khó dùng lời để hình dung đứng trong vũ trụ tinh không cô tịch vô cùng, trên người y tỏa ra ánh sáng rực rỡ, phảng phất như một vị thần linh từ thượng cổ, một niệm một phù đồ, hoa nở ba ngàn thế giới! "Thành công rồi, nhưng lại chưa hoàn toàn thành công." Nhãn lực của Lục Minh vô cùng kinh người, nhìn thân ngoại hóa thân thành công luyện hóa trước mắt, trong mắt lộ ra vẻ vui mừng.

Nhưng hắn vẫn đưa ra đánh giá tốt nhất, cho dù chưa hoàn toàn thành công luyện hóa thân ngoại hóa thân, ừm, không phải bản thân thân ngoại hóa thân có vấn đề, thực lực không đủ.

Mục tiêu ban đầu của Lục Minh là luyện hóa một thân ngoại hóa thân có thực lực đạt cấp Nguyên đầu, thực lực của thân ngoại hóa thân trước mắt Lục Minh không đạt đến Nguyên đầu, chỉ là vô hạn tiếp cận cảnh giới này.

Theo lý thì Lục Minh nên thất vọng, nhưng khi cảm nhận được sự khó khăn của việc luyện hóa, cộng thêm thành phẩm trước mắt cũng đủ "ưu tú", Lục Minh thật sự không biết nên thất vọng thế nào.

Mặc dù theo Lục Minh thấy, thân ngoại hóa thân mà hắn luyện hóa chưa hoàn toàn đạt yêu cầu của mình, nhưng cũng đã vô hạn tiếp cận,

thậm chí dưới sự luyện chế cẩn thận của Lục Minh vừa rồi, đối phương vẫn giữ được "tiềm lực" mạnh mẽ, nếu nhìn như vậy, mọi thứ quả thực đáng giá.

Dù sao tiếp theo chỉ cần mọi thứ thuận lợi... theo Lục Minh thấy, để thân ngoại hóa thân vô hạn tiếp cận Nguyên đầu này hoàn toàn tấn cấp thành Nguyên đầu, chỉ là vấn đề thời gian, không cần bao lâu.

Chỉ là ở đây, lông mày Lục Minh hơi nhíu lại, vì đối với Lục Minh, thời gian của hắn dường như không có nhiều như vậy.

Hiện tại thời gian của hắn rất gấp gáp, mục đích ban đầu luyện chế thân ngoại hóa thân là để thăm dò thế giới cấm địa, thực lực vô hạn tiếp cận Nguyên đầu không đủ, cũng không có quá nhiều thời gian để bồi dưỡng đối phương, như vậy, không phù hợp với kế hoạch ban đầu. "Thôi vậy, trực tiếp phái vào đi, vấn đề không lớn, cùng lắm thì gánh thêm chút rủi ro, ta sẽ đặt ý thức chủ yếu vào đó, thời khắc mấu chốt cũng có thể ứng phó với đại bộ phận tình huống bất ngờ của ta." Lục Minh suy tư, cuối cùng xác định được suy nghĩ cuối cùng.

Hắn vẫn định phái thân ngoại hóa thân này tiến vào khu cấm địa, mặc dù như vậy, sẽ phải gánh chịu rủi ro lớn hơn.

Nhưng theo Lục Minh thấy, không ảnh hưởng gì lớn, dù sao thân ngoại hóa thân này có tiềm lực, thật sự gặp phải chuyện nguy cấp, Lục Minh hoàn toàn có thể dùng đại bộ phận tinh lực của bản thân nhập vào đó, lúc đó thân ngoại hóa thân vô hạn tiếp cận Nguyên đầu này, chiến lực có thể bộc phát ra, tuyệt đối không yếu hơn Nguyên đầu.

Thậm chí vào một số thời điểm, còn mạnh hơn tầng thứ đó.

Theo Lục Minh thấy, phái thân ngoại hóa thân này tiến vào thế giới cấm địa, có lẽ đối với thân ngoại hóa thân, cũng là một kỳ ngộ cực lớn, trong thế giới cấm địa hiện tại, đầy rẫy nguy cơ.

Kỳ ngộ và nguy cơ cùng tồn tại, theo Lục Minh thấy, chỉ cần thân ngoại hóa thân này không chết, vẫn luôn tồn tại, đợi khi thân ngoại hóa thân trở ra khỏi khu cấm địa, đại khái sẽ bước chân vào cảnh giới Nguyên đầu. "Đi đi, vạn sự cẩn thận, đừng đùa giỡn." Thân ngoại hóa thân được Lục Minh luyện hóa hoàn toàn tỏa ra ánh sáng rực rỡ trong hư không, trên người y nở rộ ánh sáng rực rỡ khó dùng lời để hình dung, Lục Minh nhìn thẳng vào y, lúc này nhẹ giọng nói.

Sở dĩ Lục Minh nói ra những lời này, vì đại bộ phận thời gian, lựa chọn và quyết định mà thân ngoại hóa thân đưa ra, hắn không thể can dự, dù sao trong cơ thể thân ngoại hóa thân đã được rót vào linh hồn, suy nghĩ của hắn, đối phương có năng lực tự mình đưa ra lựa chọn.

Nói cách khác, thân ngoại hóa thân là một Lục Minh khác.

Có một chút khác biệt, đó là đối phương không có khí vận bành trướng của Lục Minh, càng không có dị năng nghịch thiên kia.

Thân ngoại hóa thân của Lục Minh gật đầu, hiểu ý của Lục Minh, không đi ngay, nhìn Lục Minh nói: "Cho ta một đạo hiệu đi, sau này cũng tiện cho chúng ta xưng hô với nhau." Lục Minh nghe xong sững sờ, sau đó mắt sáng lên, nhìn sâu vào thân ngoại hóa thân trước mắt một cái, sau đó nói: "Tự nhiên không vấn đề, mục đích ngươi xuất hiện là để tiến vào khu cấm địa... nơi đó có một đám kẻ chế tài!

Gọi là Thiên Phạt Giả, thế nào?" "Không vấn đề, vậy chờ ta khải hoàn trở về nhé." Nghe Lục Minh nói, Thiên Phạt Giả mỉm cười nói, nói xong, rồi lao vào khu cấm địa, tiếp theo y có chuyện cần làm, mọi thứ chắc chắn sẽ diễn ra một cách hoành tráng.

Sau khi Thiên Phạt Giả tiến vào khu cấm địa, Lục Minh tách ra một luồng ý thức bám vào người đối phương, hình thành một loại thị giác, Lục Minh cũng có thể biết được tình hình trong khu cấm địa, đó là mục đích ban đầu.

Sau khi làm xong những việc này, Lục Minh phải làm chuyện khác, dù sao khu cấm địa rất lớn, Thiên Phạt Giả tiến vào đó cũng không thể ngay lập tức gặp phải tai họa, đối với Lục Minh, nếu chỉ im lặng chờ đợi, quan sát xem bên Thiên Phạt Giả có xảy ra chuyện gì không.

Vậy thì quá lãng phí thời gian, cũng có vẻ quá nhàm chán.

Cho nên Lục Minh tự nhiên sẽ không như vậy, hắn có thể một lòng nhiều việc, sau khi để lại một phần ý niệm ở đó, Lục Minh phải làm chuyện khác, Lục Minh cũng đã có một số suy nghĩ, đại khái biết phải làm gì.

Chỉ là kế hoạch không theo kịp thay đổi, thân ngoại hóa thân được luyện chế ra, thay thế hắn tiến vào khu cấm địa, khiến suy nghĩ ban đầu của Lục Minh bị phá vỡ, khiến hắn không cần phải tiếp tục theo quỹ đạo ban đầu. "Chắc chắn không phải tất cả Nguyên đầu đều vào khu cấm địa." Lục Minh rời khỏi khu vực bên ngoài Cấm địa, trong quá trình này, Lục Minh đang suy nghĩ, đang trầm tư, vì hắn đang xác định một điều, đó là tất cả Nguyên đầu, không thể nào toàn bộ đều tiến vào trong Cấm địa.

Tuyệt đối có Nguyên đầu ở lại bên ngoài Cấm địa, cho dù số lượng này chắc chắn là ít, nhưng cũng tuyệt đối có, ít nhất cũng có số lượng đếm trên đầu ngón tay, thậm chí theo Lục Minh thấy, có lẽ là hai bàn tay cũng không chừng. "Tôi có thể vừa điều tra về Chung Cực, gã đó chưa chắc đã chết, nhưng những Nguyên đầu kia cũng là mục tiêu của tôi.

Nếu chúng có địch ý với tôi... tôi có thể giết rồi thôn phệ!" Mắt Lục Minh lóe lên, trong lòng nảy sinh suy nghĩ này.

Tiếp theo ở bên ngoài khu cấm địa, trong thế giới rực rỡ này, những việc hắn có thể làm chỉ có hai, một trong số đó tự nhiên là về

Chung Cực, hiện tại tuy không có manh mối, nhưng theo Lục Minh thấy, chỉ cần chịu bỏ thời gian, chưa chắc điều tra ra được sự thật, nhưng chắc chắn sẽ nhanh chóng có manh mối, tìm ra một chút dấu vết.

Ngoài ra, những Nguyên đầu còn lại không tiến vào khu cấm địa để đại chiến với người vô danh, cũng trở thành mục tiêu của Lục Minh, Lục Minh cảm thấy, nếu có thể tiêu diệt, thôn phệ, vậy thì thực lực của bản thân sẽ có một sự tăng trưởng lớn.

Lục Minh cảm thấy thực lực của mình vẫn chưa đủ dùng, dù sao tuy đã mạnh hơn, nhưng ai bảo đối thủ của hắn thực lực còn mạnh hơn?

Ví dụ như người vô danh trước đó... theo Lục Minh thấy, cho dù là bây giờ, với thực lực hiện tại mà va chạm với đối phương, cũng tuyệt đối không địch lại được, sẽ bị đối phương tiêu diệt trong khoảnh khắc, sở dĩ người vô danh có thể đối đầu với những Nguyên đầu kia lâu như vậy, hoàn toàn là vì số lượng Nguyên đầu đông đảo, nếu chỉ có một hoặc hai.

Theo Lục Minh thấy, cho dù mạnh như Tôn chủ, Tinh Thần Chân Thần, cũng sẽ bị tiêu diệt trong khoảnh khắc, bị dứt khoát xóa sổ.

Tồn tại có thực lực khủng bố như vậy, đều bị phong ấn trong khu cấm địa, và trong khu cấm địa đó tồn tại từng vị kẻ chế tài.

Thực lực của những kẻ chế tài đó cũng cường đại, mỗi một vị đều không yếu hơn Nguyên đầu, thậm chí còn mạnh hơn... vậy thì kẻ chủ mưu đứng sau tất cả là ai?

Là kẻ chủ mưu đứng sau, thực lực lại mạnh đến mức nào?

Về tất cả những điều này, Lục Minh không rõ, nhưng cũng không quan trọng, vì Lục Minh chỉ cần biết mình cần phải mạnh lên!

Thực lực của kẻ địch mạnh mẽ như vậy, việc Lục Minh cần làm tự nhiên cũng đơn giản, đó là thực lực phải mạnh hơn kẻ địch, như vậy có thể chiếm thế chủ động, trở thành bên có ưu thế.

Như vậy, bất kể gặp phải chuyện gì, Lục Minh đều có thể ung dung đối phó, chứ không phải như một con chó nhà có tang.

Chương 358

Đương nhiên, hiện tại thực lực của Lục Minh đã mạnh, muốn khiến hắn trở thành chó nhà có tang rất khó, dù sao thực lực của Lục Minh hiện tại tương đương với việc đứng trên đỉnh cao của tu hành, trong số các Nguyên đầu cũng là kẻ xuất chúng, chỉ có vài vị có thể cùng Lục Minh một trận chiến, chưa chắc đã thắng được.

Nhưng, khi Lục Minh nghĩ đến người vô danh, khi Lục Minh nghĩ đến những kẻ chế tài thần bí, và Chung Cực dường như đã chết nhưng chưa chắc...

Lục Minh cảm thấy thực lực của mình không đủ!

Hắn cần phải trở nên mạnh mẽ, phải mạnh mẽ hơn nữa.

Hiện tại đối với Lục Minh là một cơ hội tốt, có thể thỏa sức đi "săn mồi", dù sao vô số Nguyên đầu đã tiến vào khu cấm địa, hiện tại số lượng Nguyên đầu còn lại bên ngoài không nhiều.

Quan hệ giữa chúng chắc cũng bình thường, nếu không, đã sớm liên thủ cùng nhau tiến vào khu cấm địa kia, cũng không thể nào một mình ở lại bên ngoài, đây là cơ hội tốt của Lục Minh. "Những kẻ mạnh mẽ đó, hiện tại sẽ ở đâu?" Lục Minh rời khỏi khu vực gần khu cấm địa, quay về vô tận duy độ, vô tận vũ trụ, sau đó Lục Minh bắt đầu suy nghĩ vấn đề này.

Lục Minh định làm cả hai việc cùng lúc, vừa điều tra chuyện về Chung Cực, vừa đi tìm những Nguyên đầu có ác ý với mình.

Nhưng trong hai việc này, Lục Minh tự nhiên có ưu tiên lựa chọn và thiên hướng, vì điều tra Chung Cực quá khó, Lục Minh không thể tập trung đại bộ phận thời gian, tinh lực vào chuyện này.

Cho nên Lục Minh chỉ có thể đặt một phần tâm tư vào đây.

Tâm tư và suy nghĩ chủ yếu của Lục Minh, là săn giết Nguyên đầu, cường đại bản thân, trên cơ sở này đi điều tra chuyện về Chung Cực.

Cho nên Lục Minh tự nhiên ưu tiên lựa chọn tìm kiếm Nguyên đầu.

Những Nguyên đầu này không dễ tìm, nhưng so với Chung Cực thì quả thực dễ tìm hơn nhiều, ít nhất Lục Minh sau khi suy nghĩ cẩn thận một lát đã có suy nghĩ, đại khái có kế hoạch cũng như một số biện pháp.

Toàn Tri Quyền Hành được Lục Minh sử dụng, sau khi suy nghĩ của Lục Minh đã định, trên người hắn trong nháy mắt phun trào ánh sáng rực rỡ.

Ngay sau đó trước mắt Lục Minh, trong hư không hiện ra một tấm bản đồ, trên đó có những điểm sáng lốm đốm, cũng có bóng tối sâu thẳm vô cùng, khi bản đồ xuất hiện, Lục Minh không chút do dự, một ngón tay điểm ra, điểm lên một vị trí trên bản đồ.

Ngay sau đó những phù văn thần bí dày đặc, phức tạp vô cùng, ẩn chứa đại triết lý của trời đất hiện ra, ở đầu ngón tay Lục Minh tương phản, lấp lánh, giống như ánh sao rực rỡ. "Tồn tại siêu việt cấp vũ trụ, đang ở đâu?" Môi Lục Minh khẽ động, một câu nói ra, câu nói này ẩn chứa đại đạo triết lý, phảng phất như chỉ có thiên đạo đang tuyên án.

Ngay sau đó bản đồ tỏa ra ánh sáng rực rỡ trước mắt Lục Minh điên cuồng lấp lánh, một cảnh tượng cực kỳ kinh người hiện ra, trong những phù văn thần bí dày đặc đó, cùng với lời nói của Lục Minh vừa dứt, Lục Minh nhìn thấy những bóng người hư ảo xuất hiện ở một số nơi trên tấm bản đồ đó!

Tấm bản đồ này, tự nhiên không phải là một tấm bản đồ theo ý nghĩa thực sự, thực ra nó là một tấm bản đồ bao gồm các đại thiên thế giới, những nơi được ghi lại dày đặc bên trong, là thế giới thực!

Lúc này những vị trí lấp lánh trên tấm bản đồ đó, cũng tự nhiên là mục tiêu của Lục Minh, đại biểu cho từng vị tồn tại siêu việt cấp vũ trụ, số lượng không ít, có bốn năm nơi đang lấp lánh.

Những nơi lấp lánh này lẽ nào đại biểu cho bốn năm vị Nguyên đầu?

Đáp án tự nhiên không phải như vậy, mặc dù số lượng Nguyên đầu ở bên ngoài không ít, ít nhất cũng có số lượng đếm trên đầu ngón tay, nhưng cũng không thể nào bị Lục Minh dễ dàng tìm ra bốn năm vị, như vậy cũng quá khoa trương rồi.

Những nơi đang lấp lánh đó, những tồn tại siêu việt cấp vũ trụ, chưa chắc là Nguyên đầu, hoặc chưa chắc là bản thể, khả năng lớn hơn là phân thân, một phần quy tắc sức mạnh hiển hóa, cũng là chuyện bình thường, đã rất hiếm thấy rồi.

Mỗi một vị tồn tại có thực lực đạt đến Nguyên đầu, đều có những phân thân, hóa thân như vậy được đầu tư vào vô tận thời không, tương tự như Lượng tử vĩnh sinh pháp của Lục Minh, cũng là nguyên nhân mỗi một vị Nguyên đầu đều cực kỳ khó giết chết, vì bản thể ngã xuống không có nghĩa là ngã xuống.

Có thể dựa vào quy tắc của bản thân hiển hóa để phục sinh!

Đương nhiên, những tồn tại siêu việt cấp vũ trụ này cũng chưa chắc là phân thân của Nguyên đầu, chỉ là một khả năng mà thôi, phải biết Nguyên đầu cũng sẽ có con cháu, con cái của họ thực lực cũng sẽ trưởng thành, mạnh mẽ.

Những kẻ xuất chúng trong số đó có thể đạt đến bán bộ Nguyên

đầu!

Ví dụ như con của Địa Ngục Nguyên Đầu trước đây, tồn tại trong vô tận địa ngục đó, thực lực gần bằng thậm chí đạt đến tầng thứ này.

Nhưng bất kể thế nào, Lục Minh lợi dụng phương pháp này, ở mức độ lớn nhất, cũng là mức độ nhanh nhất để tiết kiệm thời gian.

Khi Lục Minh xác định được mục tiêu cụ thể, hắn cũng sẽ không do dự, ở lại tại chỗ, quả quyết xuất phát, rời khỏi nơi này, tiến gần đến những nơi mà bản đồ hiển hiện. "Thật đáng sợ, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?" Trong một đại thiên thế giới, vạn vật sinh cơ dồi dào, linh khí bành trướng, số lượng cường giả cực kỳ kinh người.

Ở trung tâm nhất của một đại lục, ở nơi sâu nhất của tông môn tượng trưng cho thực lực, quyền lợi và địa vị cao nhất, lúc này có một vị cường giả đột nhiên mở đôi mắt đang bế quan ra!

Bởi vì vừa rồi, trong lòng y cực độ bất an, phảng phất như bị một tồn tại khủng bố nào đó để mắt tới... nhưng không có lý do!

Bởi vì cảnh tượng này không nên xuất hiện, không thực tế!

Hiện tại thực lực của y quá đáng sợ, sớm đã đạt đến cực hạn của cấp vũ trụ, đã chạm đến ngưỡng của bán bộ Nguyên đầu, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, hoặc là có nhân vật nào nhắm vào y?

Mới có thể khiến trong lòng y nảy sinh cảm giác nguy cơ như vậy? "Là ảo giác của ta sao?

Không thể nào, ta sẽ không đột nhiên xuất hiện ảo giác như vậy!

Lẽ nào có nguy hiểm sắp ập đến sao?" Vị cường giả này đang nghiêm túc suy nghĩ, lúc thì lắc đầu, lúc thì gật đầu, trong lòng có chút mờ mịt, vì y cũng không biết đã xảy ra chuyện gì, tại sao trong lòng y cảm giác cảnh giác lại tăng vọt.

Đạt đến trình độ chưa từng có...

Vị cường giả này khi phỏng đoán, suy nghĩ của y càng thiên về thiên tai, chứ không phải nhân họa, ví dụ như bị cường giả để mắt tới.

Dù sao thì hiện tại, thực lực của y đã đủ cường đại, rực rỡ như một ngôi sao chói mắt, như mặt trời chói chang, tồn tại có thể gây ra uy hiếp cho y, thực lực phải mạnh mẽ đến mức nào chứ!?

Kẻ địch như vậy, y đâu có đi trêu chọc đối phương!

"Thực lực tuy mạnh mẽ, nhưng lại do sinh linh hậu thiên tình cờ có được, không phải mục tiêu của tôi." Ở một nơi mà cường giả kia không thể nhìn thấy, Lục Minh lơ lửng giữa không trung, ánh mắt sâu thẳm nhìn cường giả đang rơi vào trầm tư kia, chậm rãi đưa ra nhận xét của mình.

Người này thực lực tuy mạnh mẽ, đã đạt đến tiêu chuẩn kiểm tra trên Khắc Đồ của Lục Minh, nhưng lại không phải mục tiêu của hắn, bởi vì y không phải hóa thân của Nguyên đầu, mà chỉ là một "cường giả" bình thường đến cực điểm.

Dù cách gọi này có chút không hay, vì không có cường giả nào đáng bị gọi là bình thường, nhưng còn phải xem so sánh với ai.

So với một người ở cấp độ của Lục Minh, đối phương có thể được gọi là bình thường đã là không tệ rồi.

Vì không phải mục tiêu, Lục Minh dĩ nhiên sẽ không lãng phí thời gian với y.

Sau khi dừng lại đây một lát, Lục Minh quả quyết rời đi, sức mạnh trên người dâng trào, nhanh như con thoi, mạnh như rồng.

Người kia không hề biết mình vừa đi dạo một vòng trước Quỷ Môn Quan, nếu y thật sự là một hóa thân của Nguyên đầu.

Thậm chí chỉ cần đối phương bày ra một nước cờ, Lục Minh cũng sẽ quả quyết ra tay, chế phục y, rồi thuận thế đi tìm kẻ chủ mưu đứng sau.

Sau đó xử lý!

Rốt cuộc đây là phương pháp nhanh nhất để Lục Minh cường hóa bản thân ở thời điểm hiện tại!

Thậm chí có thể là phương pháp duy nhất.

Vì đối phương không phải mục tiêu, những cảnh tượng đó tự nhiên sẽ không xuất hiện, Lục Minh dĩ nhiên phải đi tìm người khác.

"Cảm giác nguy hiểm đang dần lui đi sao?" Là người trong cuộc, lúc này y vẫn còn ngơ ngác, không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng có thể cảm nhận được điềm báo trong lòng đang yếu đi.

Vì thế y càng thêm mơ hồ, hoàn toàn không biết đã xảy ra chuyện gì, cảm giác nguy hiểm trong lòng ban nãy mạnh mẽ chưa từng có.

Mới qua bao lâu?

Tại sao mọi thứ lại thay đổi lớn như vậy?

Cảm giác nguy hiểm mãnh liệt trong nháy mắt đã biến mất không còn tăm hơi!

Nhưng người trong cuộc không suy nghĩ sâu về chuyện này, vì không cần thiết.

Bây giờ y chỉ cần làm một việc, đó là tạm thời rời khỏi đại thiên thế giới này.

Y cảm thấy nơi này không an toàn, có lẽ trong bóng tối đang ẩn giấu những nguy hiểm khó mà tưởng tượng!

Lục Minh không biết những điều này, vì hắn đang dựa theo quỹ tích trên Khắc Đồ để đi đến địa điểm tiếp theo, một vũ trụ không xa

đại thiên thế giới này.

Lần này vận may của Lục Minh không tệ, sau khi đến nơi, thông qua khí tức và phán đoán của bản thân, Lục Minh có chút kinh hỉ phát hiện ra, dường như mình đã tìm thấy mục tiêu.

Một tồn tại đã siêu việt cấp vũ trụ, để lại vị trí trên Khắc Đồ, dường như không phải dựa vào cơ duyên của bản thân để tu luyện đến cảnh giới hôm nay.

Có vẻ đây là một hóa thân của Nguyên đầu, một Nguyên đầu không hề yếu!

Thực lực hẳn là kẻ nổi bật trong số đó!

Lục Minh phán đoán ra điều này vì nguyên nhân rất đơn giản, đó là cảm ngộ về khí tức, mọi thứ quá rõ ràng.

"Có tiện cho tôi biết, bản thể của ngươi đang ở đâu không?" Thực lực của Lục Minh hiện đang ở trạng thái đỉnh phong, nên hắn đã tiếp cận đối phương một cách thần không biết quỷ không hay.

Dù sao đây cũng không phải bản thể của đối phương, chỉ là một hóa thân mà thôi.

"Lục Minh?

Tại sao ngươi lại đột nhiên xuất hiện ở đây?" Nhìn Lục Minh đột ngột xuất hiện trước mặt, hóa thân Nguyên đầu đang bị trói buộc tại chỗ có chút ngơ ngác.

Bởi vì y đang tu luyện, đột nhiên bị trói lại, rồi Lục Minh xuất hiện?

Còn trực tiếp hỏi thông tin về bản thể của y?

Chương 359

Việc y nhận ra Lục Minh… cũng không có gì lạ, vì dường như không ai không biết Lục Minh, hóa thân của một Nguyên đầu!

Danh tiếng của Lục Minh trong giới Nguyên đầu quá lớn.

“Có gì đáng kinh ngạc sao?

Bất ngờ lắm à?” Lục Minh cười tủm tỉm nhìn hóa thân Nguyên đầu trước mặt, nói: “Đừng ngạc nhiên nữa, mau trả lời câu hỏi của tôi đi.

Tôi không hy vọng mọi chuyện trở nên quá phiền phức, nhưng phiền phức một chút cũng không phải là không được.” Lục Minh trực tiếp uy hiếp một cách trắng trợn.

Hắn không muốn lãng phí thời gian vào chuyện này.

Hy vọng đối phương có thể cho biết bản thể ở đâu, sau đó hắn sẽ trực tiếp tìm bản thể để giải quyết, đoạt lấy Nguyên đầu chi lực của đối phương, từ đó tăng cường thực lực.

“Chẳng lẽ ngươi thấy ta không nên kinh ngạc sao?

Còn nữa, tại sao ngươi lại tìm ta gây sự?

Giữa chúng ta không thù không oán, ngươi nên biết rõ điều này, đối thủ của ngươi chưa bao giờ là ta.” Hóa thân Nguyên đầu nhìn Lục Minh, mày nhíu lại.

Lục Minh đột nhiên xuất hiện trước mặt y, lý do y kinh ngạc rất đơn giản, y biết Lục Minh đang bị người ta theo dõi, đó là một số lượng Nguyên đầu kinh người.

Trong tình huống đó, Lục Minh sao có thể chạy thoát?

Cái chết của hắn gần như là chuyện đã rồi!

Thế mà bây giờ trông Lục Minh không tệ chút nào, thậm chí còn có thời gian đi gây sự với y.

Đây cũng là điểm thứ hai y không hiểu, y và Lục Minh không có thù, đối phương tìm y làm gì?

Chẳng lẽ muốn có thêm một kẻ địch mạnh mẽ sao!?

"Đừng giam cầm hóa thân này của ta, giữa chúng ta không có thù oán.

Ta không muốn đối địch với ngươi, nhưng ta cũng không sợ.

Chuyện hôm nay có thể coi như chưa từng xảy ra, ngươi có thể đi rồi." Hóa thân Nguyên đầu lên tiếng, ánh mắt sâu thẳm, nhẹ nhàng nói: "Ta đề nghị ngươi tìm một nơi trốn đi, giai đoạn này không hề thân thiện với ngươi đâu, một bước đi sai có thể sẽ thiên băng địa liệt đấy." "Nói nhảm nhiều thật, trả lời câu hỏi của tôi là được rồi." Nghe lời hóa thân Nguyên đầu nói, khóe miệng Lục Minh giật giật.

Hắn chỉ mong đối phương trả lời câu hỏi của mình, sau đó đi tìm bản thể của y nói chuyện cho phải lẽ.

Nhưng tên này nói ba câu hai lời hoàn toàn không dẫn dắt đến chủ đề đó, thậm chí còn bắt đầu khuyên nhủ hắn.

Nhưng Lục Minh cũng đang suy nghĩ một vấn đề, thái độ của đối phương với mình dường như khá "thân thiện", nếu vậy, có nên ra tay với y không?

Nếu làm vậy… chẳng phải là không tốt lắm sao!?

Nhưng ý nghĩ này vừa lóe lên trong đầu Lục Minh, hắn đã lập tức dập tắt nó.

Bởi vì Lục Minh cảm thấy, mình không nên có suy nghĩ như vậy.

Tình thế hiện tại của hắn vô cùng bị động, thực lực càng mạnh càng tốt.

Trước mắt có cơ hội, gặp được người có thể khiến mình trở nên mạnh hơn, lại có lý do gì để không nắm bắt?

"Nếu ngươi thật sự vô cùng thân thiện với tôi, vậy thì ký kết minh ước với tôi, hoặc dứt khoát trở thành một phần sức mạnh của tôi." Một ý nghĩ hiện lên trong lòng Lục Minh, thế là hắn nói ra câu vừa rồi, đồng thời ánh mắt trở nên méo mó, hai đạo kim quang lóe lên trong đôi mắt, phảng phất ẩn chứa triết lý vĩ đại của đất trời.

"Ngươi thật sự cho rằng đã ăn chắc ta rồi sao?

Ta không triệu hồi bản thể chỉ vì không muốn quan hệ giữa chúng ta trở nên như nước với lửa.

Dù sao kẻ địch thật sự không phải là ta, ta không phải sợ ngươi, thật sự muốn chiến, ngươi ở chỗ ta cũng chẳng chiếm được ưu thế gì đâu!" Nghe Lục Minh nói, nhìn kim quang tỏa ra từ đôi mắt hắn, vị cường giả kia lên tiếng, giọng y trầm thấp, mang theo một chút bá đạo và khó chịu, vì tâm trạng của y rất tệ.

Y không muốn chiến một trận với Lục Minh, không muốn đối địch với Lục Minh, vì y hiểu rõ sự mạnh mẽ và đáng sợ của hắn.

Một khi đã chọc vào kẻ địch như Lục Minh, nếu không lựa chọn giết chết hắn, sẽ trở thành đại họa trong lòng, không biết ngày nào đó đối phương sẽ thiết kế để trừ khử mình.

Rốt cuộc Lục Minh có chiến tích khủng bố, từng chém giết cường giả Nguyên đầu, mà số lượng không chỉ có một, vô cùng đáng sợ.

Nhưng theo vị cường giả này, Lục Minh hiện tại quá mức dồn ép người, bị dồn đến cực hạn, y cũng buộc phải đưa ra lựa chọn, không thể cứ mãi bị động, nếu không kết cục hôm nay sẽ không tốt đẹp, có

khi Lục Minh còn cho rằng y dễ bắt nạt!

Vị cường giả cảm thấy cần phải thể hiện sự mạnh mẽ một chút, vì vậy tóc y bay múa, áo bào tung bay trong gió, y nói ra một câu, thể hiện sự bá đạo và tức giận của mình.

Nhưng lời y nói cũng là lời thật lòng, ít nhất theo y là như vậy.

Chiến tích huy hoàng của Lục Minh xảy ra trong cấm khu, hắn lại chém giết thêm hai vị Nguyên đầu mới.

Vị cường giả Nguyên đầu này không hề tiến vào cấm khu, hiện tại những Nguyên đầu từ cấm khu trở về cũng chỉ có Lục Minh và Bàn Xí Nga, nên chuyện này không được lan truyền ra ngoài.

Vị cường giả không biết, nếu không, lúc này y sẽ không nói ra những lời như vậy.

"Nếu thật như vậy thì tốt quá rồi." Lục Minh nghe người trước mặt nói, ánh sáng trong mắt càng thêm rực rỡ, vì mục đích của hắn là để đối phương triệu hồi bản thể.

Khi đó hắn sẽ đại khai sát giới, sẽ ra tay, hắn không tin đối phương có thể địch lại mình, chắc chắn sẽ bị chém dưới tay!

"Rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt, vậy thì chiến đi!" Nghe Lục Minh nói ra những lời này, vị cường giả trong lòng tức giận ngút trời, tự cho rằng mình đã lùi bước đủ rồi, nhưng Lục Minh vẫn cứ ép người quá đáng.

Người đất còn có ba phần lửa, y tự nhiên cũng vậy.

Dưới tiền đề không biết Lục Minh mạnh đến mức nào, y cảm thấy cần phải làm một vài chuyện để uy hiếp Lục Minh, nếu không, có lẽ sẽ bị Lục Minh bám riết, không được yên ổn.

Vị cường giả trực tiếp kích hoạt cảm ứng trong cõi u minh, tiếp

dẫn bản thể giáng lâm, muốn cùng Lục Minh một trận, cho hắn biết sự mạnh mẽ của mình, khiến Lục Minh khiếp sợ mà lui đi!

Ở một đại thiên thế giới khác, trong lõi Nguyên đầu nóng rực, nơi dung nham và lửa cháy ngút trời, một Nguyên đầu đang say ngủ lúc này đã mở mắt!

Trước đó y đang bế quan ở đây, điều chỉnh tình trạng bản thân, tu luyện, tham vọng cao hơn trời, nhưng lúc này lại bị triệu hồi, một hóa thân đang tìm y.

Hóa thân này đối với vị Nguyên đầu này cực kỳ quan trọng, y tự nhiên tỉnh lại, đồng thời cũng lập tức tiếp nhận thông tin bên đó.

"Lục Minh gây sự?

Muốn ta qua đó?" Sau khi nhận được thông tin, bản thể Nguyên đầu này đầu tiên là sững sờ, vì y biết mình và Lục Minh không có thù, vậy Lục Minh tìm y làm gì?

"Đột nhiên tìm ta, tự nhiên không phải chuyện tốt.

Trước đó hắn dường như gặp phải nguy cơ sinh tử, bị các Nguyên đầu khác phục kích...

Với thái độ tìm ta hiện tại, rõ ràng không giống như tìm ta giúp đỡ hay cầu hòa!

Cho nên, dường như chỉ có một khả năng tồn tại..." "Không lẽ hắn coi ta là mục tiêu săn đuổi rồi chứ?

Muốn giết ta, thôn phệ ta, khôi phục trạng thái, cường hóa thực lực?" Vị Nguyên đầu này vô cùng thông minh, nhanh chóng đoán ra được chân tướng, mặc dù y không tin vào chân tướng này.

Bởi vì nếu thật sự như vậy, Lục Minh quá điên cuồng rồi, săn đuổi bằng cách này, quan trọng hơn là Lục Minh đã xem thường y!

Bởi vì Lục Minh dựa vào đâu mà cho rằng... chỉ dựa vào sức mạnh cá nhân, có thể khiêu chiến y?

"Coi ta là quả hồng mềm dễ nắn, không phải là một quyết định tốt đâu!

Suốt ngày đi săn nhạn, đừng để bị chim mổ mù mắt!" Vị Nguyên đầu tên là "Tứ Quý" tự lẩm bẩm, trong mắt y mang theo vẻ lạnh lẽo chưa từng có.

Ý nghĩ vừa nảy sinh trong đầu, cũng là chân tướng duy nhất mà y cho là đúng.

Thực tế y không đoán sai, đó chính là chân tướng, chỉ là y đã đánh giá thấp thực lực của Lục Minh, đánh giá cao bản thân mình.

Chỉ là Tứ Quý Nguyên đầu không biết điều này, ngược lại y đã chuẩn bị sẵn sàng chiến đấu, trạng thái của bản thân được điều động đến đỉnh phong, bởi vì y sắp đến chỗ Lục Minh, và sẽ triển khai một trận chiến huy hoàng.

Bởi vì y biết chuyện này không thể tránh khỏi!

Lục Minh đã tìm đến cửa, không còn đường lui.

Cho nên phải dạy cho Lục Minh cách làm người!

Phải cùng hắn triển khai một trận chiến!

Nhưng dù vậy, y vẫn rất thận trọng, ví dụ như điều động trạng thái của bản thân đến đỉnh phong, không hề xem thường Lục Minh, ít nhất thái độ lúc này là như vậy, chỉ là thông tin y có được không nhiều.

Không gian từ từ bị xé rách, Tứ Quý Nguyên đầu trực tiếp bước vào trong, ngay sau đó trước mắt trời đất quay cuồng, Tứ Quý Nguyên đầu được hóa thân tiếp dẫn, lúc này đã đến trước mặt Lục Minh!

“Mục đích ngươi tìm ta?

Cùng ta một trận?” “Ta không có ý định đối địch với ngươi, trước đó đã nói rõ rồi!

Tại sao ngươi phải ép ta?

Trước đó nhiều Nguyên đầu muốn đối địch với ngươi, muốn giết ngươi, ta không hề tham gia, lựa chọn đứng ngoài quan sát!” Tứ Quý Nguyên đầu vừa đến nơi, hóa thân liền dung hợp làm một thể, sau đó ánh mắt của Tứ Quý tiên đế cũng lập tức tập trung vào Lục Minh, trầm giọng mở miệng, ngữ khí đanh thép hữu lực!

Tứ Quý Nguyên đầu vốn cho rằng sau khi gặp Lục Minh, sẽ quả quyết xuất kích, giao thủ với Lục Minh, sau đó “nghiền ép” hắn.

Nhưng khi Tứ Quý Nguyên đầu thật sự gặp Lục Minh, mọi chuyện đã trở nên khác đi, y lại nói ra những lời như vậy trước.

Chương 360

Bởi vì y phát hiện Lục Minh phi phàm, sau khi gặp Lục Minh, y cảm nhận được khí tức bành trướng từ trên người đối phương.

Chỉ trong nháy mắt, Tứ Quý Nguyên đầu đã phán đoán thực lực của Lục Minh hẳn là mạnh hơn mình, không chỉ là nhỉnh hơn một chút, mà là nhỉnh hơn rất nhiều.

Mặc dù điều này không nên xảy ra, vì trong ký ức ban đầu của Tứ Quý Nguyên đầu, thực lực của đối phương không mạnh như vậy, có lẽ nhỉnh hơn y một chút, nhưng chênh lệch không thể lớn đến thế.

Nhưng mặc kệ, mọi thứ đều không quan trọng, quan trọng là thái độ của y lúc này đã ôn hòa hơn, không còn bá đạo, ngông cuồng như lúc đầu, vì thực lực của Lục Minh đã khiến y kinh ngạc!

Nghe lời Tứ Quý Nguyên đầu nói, sắc mặt Lục Minh không hề có bất kỳ thay đổi nào, vì mọi thứ đều nằm trong dự liệu của hắn.

Tứ Quý Nguyên đầu không có ý định đối địch với hắn, rốt cuộc y đã gặp được Lục Minh thật sự.

Trước đó Lục Minh đã làm nhiễu loạn thiên cơ, thực lực không bằng hoặc hơi kém hơn y, khó mà cảm nhận được thực lực của hắn rốt cuộc mạnh đến đâu.

Rốt cuộc Lục Minh cũng biết rõ, một khi biểu hiện ra thực lực thật sự mạnh mẽ, Nguyên đầu nào sẽ dại dột đi tìm hắn gây sự chứ?

Các Nguyên đầu cũng không phải toàn là xương cứng, trong đó cũng có một vài kẻ xương mềm, hoặc là những kẻ nhát gan, thực lực tăng lên đến một mức độ nào đó, không còn coi trọng một số thứ, tôn nghiêm cũng không quan trọng, sống sót mới là tốt nhất.

Đương nhiên, không bao gồm Lục Minh, rốt cuộc hắn dùng hai chữ "không phải".

"Lúc mới bắt đầu thái độ của ngươi đâu phải thế này." Lục Minh bình tĩnh nhìn Tứ Quý Nguyên đầu trước mặt, nhàn nhạt mở miệng, phơi bày mọi thứ, không hề nể mặt Tứ Quý Nguyên đầu.

Bởi vì mục đích của hắn từ đầu đến cuối đều rất đơn giản, đó là giết chết đối phương, thôn phệ đối phương, cho nên hai bên là đối lập.

Nếu đã đối lập, vậy không cần phải giả tạo như vậy.

"Đừng quá đáng, ta bằng lòng hòa giải với ngươi, không phải ta không địch lại ngươi, chỉ là không muốn trả giá lớn.

Chẳng lẽ ngươi muốn khơi mào đại chiến sao?

Kẻ địch của ngươi số lượng kinh người, ngươi muốn có thêm nhiều kẻ địch mạnh mẽ hơn nữa sao?" Ánh mắt Tứ Quý Nguyên đầu nhìn về phía Lục Minh.

Y bị những lời vừa rồi của Lục Minh làm cho kinh ngạc, ý tứ của Lục Minh quá rõ ràng, khiến trong lòng y có một dự cảm không lành.

"Những người đó đều là kẻ địch của tôi, trong tình huống này, tôi không ngại kẻ địch của mình có thêm một vị, huống chi kẻ địch của tôi sẽ không nhiều thêm một vị.

Ngươi nghĩ tôi sẽ thả ngươi đi sao?" Nghe Tứ Quý tiên đế nói, Lục Minh khẽ cười, trên mặt lộ ra vẻ chế nhạo.

Câu nói vừa dứt, Lục Minh cũng đã xuất kích với thủ đoạn sấm sét, muốn nhanh chóng trấn áp Tứ Quý Nguyên đầu!

Lục Minh giơ tay, trời đất đảo lộn, sức mạnh trong vũ trụ bị Lục Minh điều động, ngay sau đó Lục Minh đột ngột đánh ra một chưởng,

trực tiếp tấn công Tứ Quý Nguyên đầu, một đòn kinh khủng vô song!

Giữa trời đất có sức mạnh vĩ đại, có đại phù đồ gia trì!

Tứ Quý Nguyên đầu không bị Lục Minh trấn áp ngay lập tức, dù sao thực lực của Tứ Quý Nguyên đầu cũng không yếu, tuy không bằng Lục Minh, nhưng dù gì cũng là một Nguyên đầu, huống chi y có lòng đề phòng Lục Minh, trạng thái của bản thân được điều động đến đỉnh phong, tự nhiên có sức chiến một trận.

"Khai thiên tích địa, vạn cổ trường thanh, cho ta!" Một chưởng trấn áp như sấm sét của Lục Minh đột ngột ập đến, sắc mặt Tứ Quý tiên đế hơi biến đổi, nhưng không lùi lại, sức mạnh trên người phun trào, muốn đối kháng với đòn tấn công trực diện này của Lục Minh.

Y biết rõ nếu lúc này lùi lại, tiếp theo trong chiến cục sẽ vô cùng bị động, Lục Minh sẽ chiếm thế chủ động.

Nếu đã như vậy... lại có lý do gì để lùi bước?

Trực tiếp triển khai một trận đại chiến đáng sợ!

Là lựa chọn tốt nhất!

Tứ Quý Nguyên đầu biết rõ thực lực không bằng Lục Minh, nhưng không phải hoàn toàn không địch lại, y cũng là một Nguyên đầu!

Giữa trời đất có một luồng sức mạnh màu xanh biếc chảy xuôi, mang theo sinh cơ đáng sợ.

Luồng sức mạnh này lúc này bị Tứ Quý Nguyên đầu điều động, mênh mông cuồn cuộn như một dòng sông dài rực rỡ vô cùng.

Chảy xiết không ngừng, như thể chảy thẳng từ một đầu khác của vũ trụ xuống, lúc này với một thế lớn không thể tưởng tượng ập về phía Lục Minh!

“Bọ ngựa đấu xe, phản kháng thì có ích gì chứ?” Lục Minh nhìn về phía Tứ Quý Nguyên đầu, trong mắt có vẻ tán thưởng, nhưng miệng lại không hề nể nang, bởi vì tuy hắn tán thưởng Tứ Quý Nguyên đầu không lùi bước, đối kháng với mình, đó là một loại dũng cảm, đáng được khen ngợi.

Nhưng thực lực của Tứ Quý Nguyên đầu căn bản không bằng hắn, hai người đối kháng, Lục Minh tuy không thể đảm bảo trấn áp ngay lập tức, nhưng kết cục đã sớm định, hắn chắc chắn là bên chiến thắng!

Giây tiếp theo, các đòn tấn công của hai người đã va chạm.

Sức mạnh sấm sét tàn phá, sinh mệnh lực mênh mông bị đánh tan, vô số tinh thần trong vũ trụ lúc này gầm vang, vỡ nát, nổ tung, những cảnh tượng kinh người đó, thật sự khiến người ta đau lòng!

Các đòn tấn công của hai bên va chạm lần đầu, có vẻ ngang tài ngang sức, mọi thứ hiển lộ trong vũ trụ đều là dấu vết của họ.

“Giết!” Tiếng gầm vang trong vũ trụ vẫn tiếp tục, hai luồng sức mạnh giao thoa, nhất thời không thể tiêu tan, nhưng lúc này, Lục Minh vẫn tiếp tục tấn công, bởi vì hắn muốn nhanh chóng giết chết Tứ Quý Nguyên đầu.

Hắn không hy vọng động tĩnh bên này quá lớn, sẽ thu hút sự chú ý của một số cường giả, sẽ khiến ý đồ của hắn bị bại lộ, sẽ khiến kế hoạch tiếp theo không thuận lợi, Lục Minh không muốn thấy cảnh này.

Lục Minh đưa tay trực tiếp chộp vào hư không.

Nơi Lục Minh chộp tới vốn không có gì, nhưng khi Lục Minh chộp xuống, trong tay hắn có một luồng sức mạnh của cõi u minh, đó là quy tắc không thể hình dung.

Ngay sau đó một cảnh tượng cực kỳ kinh ngạc, khoa trương xuất hiện, bàn tay Lục Minh chộp vào hư không, từ trong hư không chưa từng có gì...

đã lôi ra một thanh kiếm rực rỡ!

Thanh kiếm rực rỡ đó, lúc này đang tỏa ra ánh sáng huy hoàng, trên đó có vô số đại đạo chi lực, quy tắc sức mạnh chảy xuôi, rực rỡ sinh huy!

Thần binh đáng sợ, Lục Minh đã triệu hồi nó ra.

Mục đích tự nhiên cũng không cần nói, Lục Minh cần sự gia trì về chiến lực, hắn muốn cầm thanh kiếm này, chém giết Tứ Quý tiên đế trước mặt!

Lục Minh cất lên một tiếng thét dài, tay cầm thanh kiếm rực rỡ, lúc này một bước bước ra, dưới chân hắn sức mạnh thời gian xoay chuyển, sức mạnh không gian biến động, ngay sau đó Lục Minh biến mất tại chỗ.

Giây tiếp theo, hắn xuất hiện trước mặt Tứ Quý Nguyên đầu, sau đó Lục Minh trong ánh mắt có chút ngơ ngác, có chút sững sờ, có chút chấn kinh của Tứ Quý Nguyên đầu, đột nhiên chém một kiếm xuống!

Vầng sáng mênh mông hạ xuống, như thể một vầng mặt trời rơi xuống!

"Vạn cổ trường thanh, tứ quý như ý!

Khai!" Điềm báo trong lòng mạnh mẽ chưa từng có, đó là khi đối mặt với nguy cơ tử vong, cảm giác đó như một chiếc thuyền nhỏ trôi dạt giữa đại dương, bất cứ lúc nào cũng có thể bị sóng biển lật úp, căn bản không có sức phản kháng.

Lúc này cảm giác của Tứ Quý Nguyên đầu là vậy, y đã cảm nhận được hơi thở tử vong từ đòn tấn công của Lục Minh, rõ ràng, y không

cam lòng chết, nếu không, y sẽ không phản kháng đến bây giờ.

Cho nên phải phản kháng, lúc này y đã dốc hết toàn lực, điên cuồng thiêu đốt chân huyết của mình, sau đó trong nháy mắt, mức độ mạnh mẽ của khí tức đã vượt xa hiện tại mấy lần, sau đó y gầm lên một tiếng, mắt mở to!

Xung quanh thân có những quy tắc đáng sợ hóa thành những con rồng dài, lúc này đang bảo vệ y, thậm chí lại hóa thành trạng thái tấn công, như thể ngao du trên trời, tấn công về phía nhát kiếm của Lục Minh!

Vô số du long đáng sợ cuồn cuộn giữa trời đất, sức mạnh dòng sông đủ để trấn áp vạn cổ, trấn áp thế gian, đột ngột ập về phía đòn tấn công rực rỡ của Lục Minh, muốn chặt đứt nhát kiếm đó!

Lục Minh trong quá trình này ánh mắt thờ ơ, không hề dùng bất kỳ thủ đoạn nào để ngăn cản những con du long đột ngột đó, vì hắn biết không cần thiết, rốt cuộc vừa rồi hắn đã toàn lực bộc phát.

Nhát kiếm mà hắn triệu hồi ra, cộng thêm đòn tấn công đáng sợ ẩn chứa tinh khí thần hợp nhất, không dễ dàng chống đỡ như vậy đâu!

“Phản kháng có ích gì?

Kết quả đã được định sẵn.” Lục Minh chỉ nhàn nhạt nói một câu như vậy, sau đó ngồi yên nhìn mọi thứ trước mắt xảy ra, vì theo hắn thấy, mọi thứ đã được định sẵn, sự phản kháng của Tứ Quý Nguyên đầu là vô nghĩa.

Giây tiếp theo, trong hư không vô tận, mênh mông của trời đất, nhát kiếm rực rỡ của Lục Minh và vô số du long đã va chạm vào nhau, ngay sau đó giữa hai bên bùng nổ ánh sáng cực hạn, ánh sáng chói mắt đủ để khiến cường giả cấp vũ trụ lóa mắt, không nhìn rõ con đường phía trước, lúc này lóe lên giữa Lục Minh và Tứ Quý Nguyên đầu!

“Không thể nào, sao ta có thể không đỡ được chứ?” Ánh sáng chói mắt có thể ngăn cản ánh mắt truy tìm của cường giả cấp vũ trụ, nhưng không thể ngăn cản được cường giả cấp Nguyên đầu.

Lục Minh và Tứ Quý Nguyên đầu đều nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, cuộc va chạm cực hạn đó.

Nhát kiếm đáng sợ thuộc về Lục Minh, như thể rơi từ chân trời xuống, mang theo thần uy đột ngột chém vào vô số sọ rồng!

Những con rồng mạnh mẽ vô cùng đó gần như không có sức phản kháng, trong khoảnh khắc sọ đã hoàn toàn đứt lìa, hóa thành tinh hoa trời đất ẩn chứa vô số sức mạnh mênh mông, sụp đổ.

Điều này khiến Tứ Quý Nguyên đầu có chút khó tin, vì theo y thấy điều này cực kỳ không nên xảy ra, hoàn toàn vượt ngoài sức tưởng tượng của y.

Y cho rằng có lẽ sẽ bại, có lẽ sẽ không đỡ được đòn tấn công của Lục Minh, nhưng cũng không thể nhanh như vậy...

Rốt cuộc y đã thiêu đốt chân huyết, bộc phát ra một đòn tấn công, theo lý mà nói đòn tấn công này thậm chí có thể đối kháng với Tôn chủ, có thể đấu ngang tài ngang sức với y.

Nhưng bây giờ một đòn tấn công lại bị Lục Minh trực tiếp miểu sát!?

Tứ Quý Nguyên đầu không dám tin, thậm chí nghi ngờ trước mắt là ảo giác, bị người ta hạ chú, sớm đã lạc mất bản ngã.

Nhưng là cường giả đỉnh cao nhất thế gian, sao có thể bị người ta hạ chú một cách vô thanh vô tức?

Tất cả những điều này chỉ là tự an ủi, kết quả cuối cùng quả thật là như vậy.

“Không có gì khó tin cả, thực lực của ngươi không bằng ta, chênh lệch giữa chúng ta quá lớn, nếu không tại sao ta lại tìm đến ngươi?

Sự việc đến nước này, ngươi còn không hiểu sao?” Nghe Tứ Quý Nguyên đầu nói, giọng Lục Minh sâu thẳm truyền ra, là lời thật lòng, cũng là một đòn tấn công của hắn, muốn công phá phòng tuyến cuối cùng của Tứ Quý Nguyên đầu, phá vỡ tâm linh của y.

Vừa rồi những con du long do Tứ Quý Nguyên đầu bộc phát đã bị kiếm của Lục Minh chém diệt, nhưng Lục Minh biết mọi chuyện chưa kết thúc.

Dù những con rồng đó bị chém diệt, sức mạnh của nhát kiếm đó không tan, với một thế không thể tưởng tượng chém về phía Tứ Quý Nguyên đầu, sẽ khiến y trọng thương.

Chương 361

Khiến gân cốt, huyết nhục, thân thể y đều nứt thành hai nửa, máu văng tung tóe trong hư không, khí tức của cả người y đột ngột giảm mạnh.

Nhưng Tứ Quý Nguyên đầu vẫn có sinh mệnh lực dồi dào, hoặc là vẫn còn có sinh mệnh, ngọn lửa sinh mệnh vẫn đang lay động, khó mà bị giết chết trong thời gian ngắn, trừ khi gông cùm tâm linh bị công phá!

Đó là át chủ bài cuối cùng, cũng là điểm mấu chốt nhất.

"Mọi chuyện đã sớm được định sẵn, hôm nay ngươi sẽ chết ở đây." Lục Minh mở miệng, sau khi nói xong những lời vừa rồi, thân thể hắn đã động.

Lần này hắn không biến mất tại chỗ ngay lập tức, sau đó ra tay, Lục Minh dùng đại thế nghiền ép Tứ Quý Nguyên đầu!

Hắn không biến mất tại chỗ, mà di chuyển thân thể, thậm chí thân thể lúc này đột ngột tăng lớn gấp ngàn trăm lần!

Sau đó hắn bước về phía đối phương, du hành trong cõi hư ảo, giữa những khe hở của các chiều không gian, người bình thường khó mà quan sát được.

Nhìn trạng thái này của Lục Minh, nhìn thanh kiếm dần lộ ra ánh sáng rực rỡ trong tay hắn, nhìn ý chí kinh người trong ánh mắt, lại thêm những gì vừa xảy ra, thực lực của Lục Minh mạnh mẽ và đáng sợ...

Trong lòng Tứ Quý Nguyên đầu bỗng dâng lên một luồng xúc động, muốn lùi bước lúc này, không tiếp tục tranh phong với Lục

Minh.

Bởi vì Lục Minh biểu hiện quá mạnh mẽ, quá đáng sợ, quá yêu nghiệt, rõ ràng là một tồn tại đỉnh cao không thể đối kháng, không thể tranh phong, cho nên... có lý do gì để không lùi bước?

Tứ Quý Nguyên đầu đang do dự, vì y biết một điểm vô cùng quan trọng, lựa chọn y đưa ra lúc này, sẽ quyết định liệu y có thể sống sót tiếp theo hay không.

Hoặc là thành công sống sót rời đi, hoặc là chết!

Lựa chọn mà Lục Minh vừa đưa ra vô cùng chính xác, đã thành công đánh vào tâm can của Tứ Quý Nguyên đầu, muốn phá vỡ lớp gông cùm đó!

"Dốc sức một trận đi, cuối cùng cũng không có lựa chọn." Lục Minh mang theo đại thế cuồn cuộn ép về phía Tứ Quý Nguyên đầu.

Tứ Quý Nguyên đầu đang suy nghĩ có nên rút lui hay không, rốt cuộc đối mặt với Lục Minh mạnh mẽ như vậy, y không cảm thấy có cửa thắng.

Nhưng cuối cùng y đã từ bỏ, sau khi suy nghĩ kỹ càng.

Bởi vì Lục Minh biểu hiện thật sự quá mạnh mẽ, quá đáng sợ, Tứ Quý Nguyên đầu biết rõ, khi đối mặt với loại kẻ địch này tuyệt đối không được chạy, bởi vì nếu khi đối mặt với loại kẻ địch này, lựa chọn bỏ chạy, vậy thì kết quả cuối cùng có lẽ chỉ có một... sẽ bị đối phương chém giết với tốc độ nhanh hơn, vẫn lạc!

Lựa chọn cùng đối phương liều mạng đối kháng, tìm kiếm sự tái sinh trong cái chết, mới là lựa chọn tốt nhất, cũng là tốt nhất lúc này!

"Thử và phản kháng lần cuối, dù cuối cùng không thành công cũng phải hủy diệt Nguyên đầu... không, Nguyên đầu không thể bị hủy diệt!

Vậy thì lưu đày luồng sức mạnh đó!

Không thể để Lục Minh lấy được luồng sức mạnh đó!" Trong lòng Tứ Quý Nguyên đầu nảy sinh một vài ý nghĩ, y đang tính toán một vài đường đi, biết rằng tỷ lệ thắng của mình rất thấp, cho nên đang tạo đường lui, y không cho rằng mình có thể sống sót, nếu đã như vậy, y không muốn trở thành chất dinh dưỡng cho Lục Minh.

Mục đích Lục Minh giết y là vì Nguyên đầu, ý tứ của Lục Minh biểu hiện rất rõ ràng, không thể để Lục Minh lấy được luồng sức mạnh đó!

Dù có chết, cũng phải lưu đày luồng sức mạnh đó.

Dù làm vậy có thể sẽ đoạn tuyệt sinh cơ cuối cùng, khiến ấn ký cuối cùng thuộc về y trong Nguyên đầu đó tan biến.

Nhưng Tứ Quý Nguyên đầu có hối hận không?

Không hối hận!

"Cảm giác nguy hiểm... chẳng lẽ hắn có hậu thủ sao!?" Lục Minh lúc này cảm giác nguy hiểm trong lòng mạnh mẽ chưa từng có.

Luồng nguy hiểm này vừa đột nhiên xuất hiện, lúc đó hắn đang dùng đại thế, áp bức Tứ Quý Nguyên đầu, khiến Lục Minh trong lòng kinh ngạc.

Khi Lục Minh nảy sinh ý nghĩ như vậy, hắn vô thức nhìn vào biểu cảm của Tứ Quý Nguyên đầu, sau đó Lục Minh phát hiện biểu cảm của đối phương bình tĩnh như một giếng cổ, sau đó Lục Minh biết mình đã đoán đúng, vì cảnh tượng này xuất hiện rõ ràng là không bình thường.

Tứ Quý Nguyên đầu hiện đang đối mặt với tình thế sinh tử, dù đối phương là Nguyên đầu, là bá chủ trong chư thiên vạn giới, nhưng khi đối mặt với sinh tử thật sự, sao có thể không động lòng?

Lúc này biểu cảm của y lại bình tĩnh như giếng cổ, bề ngoài trông có vẻ bình thường, nhưng thực tế lại cực kỳ bất thường, cho nên Lục Minh tự nhiên có lòng đề phòng, cho rằng Tứ Quý Nguyên đầu có thể lựa chọn cá chết lưới rách, khả năng của chuyện này cực lớn, cực kỳ kinh người.

"Dù ta có một vài hậu thủ, nhưng ta vẫn không thể xem thường, cần phải có thêm nhiều sự chuẩn bị, mới có thể vạn vô nhất thất." Trong lòng Lục Minh, hắn không có ý định đánh một trận không nắm chắc, rốt cuộc lần này phải đối mặt với cú phản công của một cường giả cấp Nguyên đầu, phải cố gắng chịu đựng mọi thứ, càng không thể để mọi thứ đổ sông đổ bể, nếu không nỗ lực trước đó đều uổng phí.

Trong cơ thể có sức mạnh đáng sợ đang cuộn trào, mênh mông như sông biển hội tụ, Lục Minh đã sớm chuẩn bị.

Giây tiếp theo trong cơ thể Tứ Quý Nguyên đầu có sức mạnh sôi trào, ngay sau đó đột ngột bộc phát, một luồng sức mạnh như rồng voi truyền ra, trong nháy mắt đến trước mặt Lục Minh, đột ngột ập vào ngực hắn!

Ngay sau đó, Lục Minh như một phàm nhân bị đạn pháo bắn trúng, thân thể hắn trong nháy mắt biến mất tại chỗ, bị đánh bay đi, đến một nơi xa xôi, bị đập vào một hành tinh hoang vu khổng lồ vô cùng ở phía sau, thậm chí trực tiếp đánh xuyên qua nó!

"Đây là đòn phản công trước khi chết sao?

Thủ đoạn cực kỳ kinh người!" Khi mọi chuyện xảy ra, là người trong cuộc, Lục Minh cũng ngây người, hắn bước ra từ hành tinh bị đánh xuyên, trên người khói bụi lượn lờ, trong mắt mang theo vẻ kinh ngạc, vì hắn đã bị chấn kinh.

Hắn?

Vạn lần không ngờ, sức mạnh của Tứ Quý Nguyên đầu lại khoa trương như vậy, trong nháy mắt vừa rồi khoa trương phát lực đánh bay hắn và đập vào hành tinh, may mà nhục thể của hắn đủ mạnh mẽ, đã đỡ được đòn tấn công cực kỳ đáng sợ vừa rồi của đối phương.

Nhưng dù vậy, Lục Minh lúc này cũng cảm thấy nhục thể đau nhức.

Đòn phản kích này của Tứ Quý Nguyên đầu không thể nói là không mãnh liệt.

"Màn kịch hay đều ở phía sau, vừa rồi chỉ là món khai vị, dám mưu đồ ta, vậy thì phải trả giá cho hành vi của ngươi, hôm nay người chết có lẽ không phải ta, có lẽ." Nghe Lục Minh nói, Tứ Quý Nguyên đầu mở miệng, xung quanh thân thể y lượn lờ khí trắng đáng sợ, mọi thứ đang sôi trào, ánh mắt y sâu thẳm, lúc này cực kỳ bá khí nói ra một câu.

Giây tiếp theo y lại xuất kích, đột ngột tấn công về phía Lục Minh!

Giữa trời đất có sức mạnh vĩ đại bộc phát, sức mạnh vĩ đại sôi trào, mọi thứ khó mà dùng lời để hình dung, quá kinh người, Lục Minh cũng đang nghiêm túc đối mặt, hai bên đang nghiêm túc giao chiến, va chạm.

Thời gian trôi qua, trong nháy mắt một lát đã qua.

Trong khoảng thời gian ngắn ngủi đó, số lần Lục Minh và Tứ Quý Nguyên đầu giao thủ đã lên đến hàng ngàn vạn lần, hai bên đều bị thương, chỉ là Tứ Quý Nguyên đầu khoa trương hơn một chút, nửa thân người đều sắp bị Lục Minh đánh nát, máu tươi chảy ròng, thật sự là cảnh tượng kinh hoàng.

"Cuối cùng mọi chuyện sẽ kết thúc, ta sẽ là vua!" Lục Minh đã

chiếm ưu thế lớn, tiếp theo sẽ từ từ bào mòn ưu thế của Tứ Quý Nguyên đầu, muốn vững vàng hạ gục Tứ Quý Nguyên đầu, nhưng lúc này, một giọng nói truyền đến.

Cũng là Tứ Quý Nguyên đầu lại mở miệng, đôi môi khẽ động, giọng nói truyền ra, lúc này y nói ra những lời như vậy, vào lúc tình huống của bản thân nguy cấp nhất, lại cực kỳ bá khí!

Lục Minh không hiểu, ít nhất lúc đó không hiểu lắm.

Nhưng chỉ sau một hơi thở, Lục Minh đã hiểu, tại sao vừa rồi Tứ Quý Nguyên đầu lại nói ra câu đó, vì y đã đột ngột áp sát thân thể hắn, ngay sau đó sức mạnh cực kỳ đáng sợ được giải phóng từ cơ thể đối phương, uy lực có thể tạo ra từ "đương lượng" đáng sợ đó, Lục Minh cũng không thể không để ý!

Vào lúc này, cảm giác nguy hiểm trong lòng Lục Minh mạnh mẽ đến mức không thể hình dung, mỗi một tế bào đều phát ra cảnh báo.

Trực giác của Lục Minh mách bảo hắn, bây giờ phải tránh xa Tứ Quý Nguyên đầu, không thể đứng quá gần đối phương, nếu không sinh tử có mệnh...

đương nhiên, chỉ là một khả năng, có thể không phải một trăm phần trăm, nhưng tệ nhất cũng sẽ trọng thương, thậm chí tử vong!

"Gặp quỷ rồi, định đồng quy vu tận với tôi sao?" Lục Minh trong nháy mắt hiểu ra mọi chuyện, cũng hiểu Tứ Quý Nguyên đầu muốn làm gì lúc này, miệng hắn hơi mở ra, trong lòng vô cùng uất ức, vì hắn cảm thấy Tứ Quý Nguyên đầu thật sự quá to gan.

Liều mạng như vậy, lại làm ra chuyện này!

Nghe câu nói của Lục Minh, Tứ Quý Nguyên đầu không trả lời, vì lúc này Tứ Quý Nguyên đầu không có thời gian, toàn tâm toàn ý đầu tư vào việc khống chế sức mạnh trong cơ thể để quấn lấy Lục Minh,

muốn khiến Lục Minh trọng thương, thậm chí giết chết Lục Minh ở đây.

Y tự nhiên phải mưu tính kỹ mọi chuyện, không thể để Lục Minh chạy thoát, cho nên vô cùng nghiêm túc, căn bản không có tâm trạng để phân tâm.

"Chết tiệt, những kẻ còn lại quả nhiên đều là xương cứng!" Lục Minh không nhịn được mắng một câu, hắn cũng không ngờ cục diện lại diễn biến thành thế này, cho nên...

Lục Minh lúc này cũng đưa ra lựa chọn, rốt cuộc hắn rất trân trọng mạng sống của mình.

Thân thể hắn đột ngột lùi về phía sau, muốn kéo dài khoảng cách với Tứ Quý Nguyên đầu, Lục Minh biết rõ chỉ cần khoảng cách đủ xa, vậy thì sát thương mà hắn phải chịu từ vụ nổ của Tứ Quý Nguyên đầu cũng sẽ ít đi, không phải an toàn tuyệt đối, nhưng ít nhất có thể bảo tồn bản thân ở mức độ lớn nhất.

Lục Minh chỉ hy vọng sát thương từ vụ tự bạo của Tứ Quý Nguyên đầu rơi vào người hắn còn chưa đến năm phần mười, không cần phải né tránh một trăm phần trăm.

Thân thể Lục Minh lại lùi về phía sau, trong quá trình này, trên người hắn kim quang lóe lên, từng đường vân vàng to như vải lụa lóe lên, trên đó khắc vô số pháp tắc và đại đạo, lúc này đang cung cấp sức mạnh cho Lục Minh, để Lục Minh thực hiện hành động này, đối kháng với thuật trói buộc từ Tứ Quý Nguyên đầu.

Chỉ tiếc là quá trình này gian nan, hai bên đối kháng khiến tốc độ lùi về phía sau của Lục Minh rất chậm, không thể né tránh hiệu quả.

Sức mạnh trong cơ thể Tứ Quý Nguyên đầu cũng đã hoàn thành việc tích tụ, sản sinh ra một loại biến dị nào đó, giây tiếp theo đột

nhiên bùng nổ, mọi thứ khó mà dùng lời để hình dung, trời đất dường như cũng sắp nổ tung, trong vũ trụ vô tận có sương mù trắng xám bốc lên.

Luồng sức mạnh kia dường như giống như vũ trụ khởi đầu được tái lập!

Đủ để lật đổ tam quan của Nguyên đầu, chấn động tâm linh.

Các thế giới vô tận song song, không gian chiều không gian, vũ trụ, vào lúc này sụp đổ, tan vỡ với tốc độ mắt thường có thể thấy, từng hành tinh sụp đổ, trong chốc lát hóa thành bụi bặm xám xịt.

Tất cả sinh mệnh trong mảnh trời đất này vào lúc này đều tiêu vong, cảnh tượng đáng sợ từ không có đến có, từ có đến không có thể lật đổ Nguyên đầu, dù là Lục Minh cũng không thể không để ý đến mọi thứ.

Bởi vì lúc này trong lòng Lục Minh vô cùng kích động, cảm nhận được cảm giác nguy hiểm tột độ, tim hắn đập loạn xạ, giác quan thứ sáu mách bảo hắn phải nhanh chóng rời khỏi đây, nếu không, nếu ở lại đây, không bao lâu nữa, có khi sẽ trực tiếp trọng thương.

Đó là kết quả tốt hơn, Lục Minh thậm chí có khả năng vẫn lạc, rốt cuộc một Nguyên đầu tự bạo, là một đòn tấn công đáng sợ.

Chỉ tiếc hiện tại không phải Lục Minh muốn rời đi là có thể rời đi.

Tứ Quý Nguyên đầu tự nhiên đã dự liệu mọi thứ, đã sớm ẩn giấu mấy lá bài tẩy, những lá bài tẩy này vào lúc này đã bộc phát, vây khốn Lục Minh, khiến Lục Minh không thể rời đi.

Chương 362

Thủ đoạn này tự nhiên không thể khống chế Lục Minh một trăm phần trăm, nhưng ít nhất khiến Lục Minh không thể nhanh chóng rời đi, khiến hắn tạm thời bị vây khốn, cũng cho sức mạnh tự bạo của Tứ Quý Nguyên đầu cơ hội phát huy, để nó có thể trút xuống, va chạm vào người Lục Minh.

Nhục thể Lục Minh vốn vô cùng cứng rắn, thân thể đủ để chống đỡ vũ trụ phá diệt, trời đất tái lập, thân thể đáng sợ như vậy, lúc này lại mơ hồ không chịu nổi sự tàn phá của những sức mạnh này, trên thân thể kiên cố không thể phá vỡ lúc này có từng đường vân hiện ra.

Những đường vân này lúc đầu chỉ xuất hiện trên một phần cơ thể Lục Minh, sau khi xuất hiện "điểm" đầu tiên, với tốc độ mắt thường có thể thấy nhanh chóng lan rộng trên người Lục Minh, trong thời gian ngắn đã lan ra toàn thân, muốn xé nát Lục Minh!

Lục Minh tự nhiên không thể nhìn cảnh tượng này xuất hiện, đứng yên tại chỗ, sức mạnh trong cơ thể cuộn trào, sôi sục, liều mạng khống chế sức mạnh của mình, gia trì trạng thái của bản thân, khiến nó ở đỉnh phong.

Cũng vì vậy mà trong các đường vân trên người Lục Minh có ánh sáng huy hoàng lóe lên, nguyên nhân rất đơn giản, đó là sức mạnh của Lục Minh sôi trào đến một mức độ nhất định, đạt đến một đỉnh phong nhất định, hình thành ý tượng.

Tạo ra cảnh tượng này, hình thành phòng ngự cực kỳ đáng sợ!

Để Lục Minh chống lại vụ tự bạo của Tứ Quý Nguyên đầu.

Lục Minh bắt đầu đối kháng với sức mạnh sau vụ tự bạo của Tứ Quý Nguyên đầu, thân thể hắn bị va chạm, mênh mông như sông biển.

Đồng thời Lục Minh cũng đang mưu tính một vài thứ, tầm nhìn của hắn không hề nông cạn, hắn đã nhìn ra một vài chuyện kinh người, mơ hồ đoán được tại sao Tứ Quý Nguyên đầu lại đưa ra lựa chọn này, cho nên hắn muốn thay đổi kết cục.

"Ngươi biết tỷ lệ thắng ta cực thấp, ta lại tuyệt đối không buông tha ngươi, cho nên ngươi đã từ bỏ việc tiếp tục sống sót." "Ngươi dùng hết mọi thủ đoạn muốn giết ta, nhưng không thể đảm bảo, cho nên đã để lại hậu thủ, thậm chí còn dự trữ một phần sức mạnh để lưu đày Nguyên đầu chi lực thuộc về ngươi, để ta trong thời gian ngắn, căn bản không thể có được Nguyên đầu của ngươi!" Đồng tử Lục Minh lóe lên, rơi vào trầm tư.

Sau đó hắn lại lẩm bẩm: "Hướng suy nghĩ của ngươi không có vấn đề gì, nhưng ngươi đã xem thường ta, sức mạnh sôi trào do tự bạo tạo ra, đối với ta có đại họa, nhưng cũng không phải là không thể địch lại!" "Chẳng qua là ép ta phải dùng đến một vài lá bài tẩy, chẳng qua là khiến ta phải trả giá thêm một chút, mọi chuyện chỉ có vậy mà thôi." Lục Minh vừa nói, hai tay vừa lúc này va chạm kết ấn, một vệt sáng màu xanh lam rực rỡ tỏa ra giữa hai tay Lục Minh, như một đóa hoa đặc biệt nhất thế gian, vô cùng kiêu ngạo.

Lục Minh chống lại va chạm từ vụ tự bạo của Tứ Quý Nguyên đầu, đồng thời cũng đang mưu tính Nguyên đầu chi lực của đối phương, bởi vì Lục Minh không còn lựa chọn nào khác, bị mắc kẹt ở đây, trong thời gian ngắn không thể rời đi.

Nếu đã như vậy, để tổn thất nhỏ hơn một chút, để lợi ích tối đa hóa, đưa ra lựa chọn này không sai.

"Chỉ bị thương nhẹ, không bị trọng thương!" Ý thức của Tứ Quý Nguyên đầu vẫn chưa hoàn toàn tiêu tan, hiện tại vẫn còn ý thức tồn tại, cảm nhận được trạng thái của Lục Minh lúc này, đang đối phó với

vụ tự bạo... vẫn ổn!

Đương nhiên, cái ổn này cũng là tương đối, thực ra Lục Minh đã bị thương nhẹ, nhưng so với dự đoán ban đầu của Tứ Quý Nguyên đầu thì chênh lệch rất lớn.

Trong dự đoán ban đầu, y cho rằng xác suất Lục Minh trọng thương cao đến chín mươi phần trăm, xác suất tử vong có mười phần trăm, nhưng bây giờ Lục Minh chỉ bị thương nhẹ mà thôi.

Đương nhiên, có lẽ vụ tự bạo mới bắt đầu bùng nổ, sức mạnh phun trào chưa đạt đến đỉnh phong, nếu không, kết cục cuối cùng chưa chắc đã như vậy, nhưng Lục Minh có thể khiến cục diện trở nên khoa trương như vậy, ít nhất mọi thứ ban đầu không nằm trong dự liệu của Tứ Quý Nguyên đầu.

"Bất kể thế nào, Nguyên đầu chi lực của ta ngươi đừng hòng lấy!" Trên người Lục Minh xuất hiện bất ngờ, khiến Tứ Quý Nguyên đầu bất ngờ, nhưng lại không bất ngờ, rốt cuộc Lục Minh không phải người thường.

Có thể bị ba mươi mấy vị Nguyên đầu truy sát, mà vẫn an toàn rời đi, thậm chí còn đang tính kế ở đây, đủ để nói lên mọi thứ.

Lại làm ra một vài chuyện khó tin, cũng không có gì to tát, dù có lật đổ tam quan của y.

Nhưng Tứ Quý Nguyên đầu không suy nghĩ sâu về chuyện này, vì không có thời gian và tinh lực, một tia ý thức sắp hoàn toàn tiêu tan, rốt cuộc đã tự bạo...

Y biết phải nhanh chóng làm một vài chuyện, nếu không, đợi một lát nữa, khi tia ý thức này hoàn toàn tiêu tan, mọi thứ thật sự chỉ có thể thuận theo thiên mệnh, vì y không thể can thiệp vào mọi thứ nữa, mọi thứ chỉ có thể vận hành theo cơ sở vốn có.

Hắn chỉ thở dài một hơi, ngay sau đó ánh mắt trở nên kiên định, nói ra câu đó, sau đó dùng sức mạnh cuối cùng mở ra một cánh cửa trong sức mạnh tàn phá của vụ tự bạo.

Cánh cửa hư ảo đó, hay là cánh cửa thông đến các chiều không gian khác.

Cánh cửa đó cực kỳ phi phàm, sở dĩ hình dung như vậy, vì dù là Nguyên đầu, cũng không thể vượt qua cánh cửa đó, tiến vào thế giới sau cánh cửa, vì nó thông đến một nơi kỳ lạ, nơi hư ảo, vốn không nên tồn tại.

Một cảnh tượng kinh người hiện ra trong thế giới hỗn loạn.

Trong sức mạnh hỗn loạn khó mà dùng lời để hình dung, một khối sức mạnh tỏa ra ánh sáng màu xanh lam đã phá vỡ trùng trùng chướng ngại, từ trong sức mạnh hỗn loạn lao ra, với một tốc độ kinh người vượt qua trùng trùng không gian, lúc này nhanh chóng lao về phía cánh cửa đó!

Lục Minh tự nhiên nhìn thấy cảnh này, mày nhíu lại, gần như không do dự, trực tiếp lựa chọn lao tới.

Rốt cuộc hắn biết Nguyên đầu đối với hắn quan trọng đến nhường nào!

Ý nghĩ ban đầu của Lục Minh là không bị cuốn vào trong đòn tấn công của Tứ Quý Nguyên đầu, vì như vậy sẽ rất bị động, hắn biết rõ mọi thứ nguy hiểm đến mức nào, đó rốt cuộc là một vị Nguyên đầu bộc phát toàn bộ sức mạnh trước khi chết, dù là Lục Minh cũng không thể không để ý.

Nhưng Lục Minh biết hiện tại đã bị cuốn vào trong đó, và đã thành công chống lại một phần sức mạnh của đối phương, cộng thêm "lợi ích" sắp bị tổn hại, Lục Minh tự nhiên định mạo hiểm, không để nỗ

lực của mình uổng phí.

Sức mạnh trong cơ thể không ngừng phun trào, khi tia chân linh cuối cùng của Tứ Quý Nguyên đầu muốn mở cánh cửa đó, và nhét Nguyên đầu chi lực của mình vào trong, Lục Minh lại muốn ngăn cản mọi thứ xảy ra.

Trong sức mạnh hỗn loạn, tốc độ của Lục Minh nhanh đến cực hạn chưa từng có, như một tia sáng rực rỡ, với một tốc độ không thể tưởng tượng tiến về phía trước, trong một khoảng thời gian ngắn, hắn đã đến trước cánh cửa đó trước Nguyên đầu, ngay sau đó bàn tay lớn của hắn đưa ra, muốn ngăn cản Nguyên đầu chi lực lao vào cánh cửa!

Trong cơ thể truyền ra tiếng răng rắc, đó là tiếng ma sát va chạm giữa xương cốt, khi Lục Minh làm một loạt chuyện này, thân thể hắn đã phải chịu áp lực cực lớn, mọi thứ cực kỳ kinh người, dù là Lục Minh cũng không thể chống cự lâu dài.

"Ngươi sẽ không thành công đâu, đây là sức mạnh cuối cùng của ta." Tia ý thức cuối cùng của Tứ Quý Nguyên đầu, lặng lẽ quan sát mọi thứ trước mắt.

Tia ý thức này đang ở bên bờ tiêu tan, biết rằng không thể nhìn thấy kết quả cuối cùng.

Cho nên trước khi chết y đã nói ra một câu như vậy.

Khi y nói xong câu đó, giống như những lời trước đó, câu châm ngôn đó đã linh nghiệm.

Bàn tay lớn của Lục Minh bộc phát, muốn ngăn cản Nguyên đầu chi lực tiến vào bên trong cánh cửa.

Lục Minh thậm chí đã đứng ở phía trước nhất, chặn "đường".

Nhưng Lục Minh đã thất bại, bàn tay lớn của hắn đột ngột chộp về phía Nguyên đầu chi lực, nhưng lại chộp vào khoảng không,

khoảng không đó là thật, Nguyên đầu chi lực không phải là khối mà Lục Minh chộp được!

Một luồng sức mạnh khác, phiêu tán, lơ lửng, xuất hiện sau lưng Lục Minh, sau đó ngay trước mặt Lục Minh, đường hoàng tiến vào cánh cửa hư ảo đó!

"?!!" Khi Lục Minh nhìn thấy cảnh này, mày hắn nhíu chặt lại, vì Lục Minh vạn lần không ngờ, ý thức đã bắt sai mục tiêu, không ngăn được đối phương, mọi thứ đều thất bại.

Nguyên đầu chi lực đã thành công tiến vào bên trong cánh cửa!

Chẳng lẽ Lục Minh định từ bỏ sao?

Để mọi nỗ lực trước đó đều uổng phí sao?

Đáp án tự nhiên không phải như vậy.

Lục Minh không chút do dự, bàn tay lớn lại lần nữa bộc phát, tinh quang đáng sợ lượn lờ quanh cơ thể Lục Minh, tay hắn đột ngột chộp vào bên trong cánh cửa, sức mạnh mênh mông phun trào trên người hắn, tay hắn chộp về phía Nguyên đầu chi lực trong cánh cửa, muốn bắt lấy nó!

Bên trong cánh cửa là một mảnh hư ảo, một mảnh không thể nghe thấy.

Ở đây không có khái niệm thời gian, không có khái niệm thời không, sức mạnh của Lục Minh tràn vào trong đó, mang theo sức mạnh thuộc về loại khái niệm không tồn tại này, cho nên một cuộc tranh phong không thể nhìn thấy đã xuất hiện, mọi thứ khó mà hình dung.

Nói chung đó là sức mạnh có thể bao trùm cả đại thiên thế giới!

"Tại sao không được?" Sức mạnh của Lục Minh và sức mạnh

trong cánh cửa hư ảo tranh phong, va chạm, thiêu đốt lẫn nhau, một cảnh tượng kinh người đang diễn ra, phô bày.

Nhưng một chuyện khó mà hình dung đã xuất hiện.

Nỗ lực vô cùng, kết quả lại khiến hắn thất vọng, luồng Nguyên đầu chi lực đó đang phản kháng Lục Minh, sức mạnh trong cánh cửa hư ảo cũng đang phản kháng Lục Minh, dù thực lực Lục Minh ngút trời, nhưng đã bại, không thể lôi đối phương ra khỏi cánh cửa!

"Cũng không phải hoàn toàn không được, cần phải tốn thời gian." Lục Minh vẫn đang nỗ lực, thực lực tăng lên đến mức độ này, sẽ không vì kết quả nhất thời mà thay đổi suy nghĩ.

Quan trọng hơn, Nguyên đầu chi lực đối với Lục Minh quá quan trọng, Lục Minh sẽ không từ bỏ một phần Nguyên đầu chi lực nào.

Nhanh chóng, cuộc tranh phong của Lục Minh đã có hiệu quả, sự kiên trì và nỗ lực của hắn không hề uổng phí, chỉ là để hoàn toàn lấy Nguyên đầu chi lực ra khỏi cánh cửa đó, cần phải tốn thời gian, thời gian này không phải là ngắn, mà là thời gian dài, trăm vạn năm không chừng.

Điều này khiến Lục Minh cạn lời, vì hiện tại thứ hắn thiếu nhất là thời gian.

Trăm vạn năm, Lục Minh cảm thấy đủ để mưu tính rồi, có lẽ có thể có thêm hai phần Nguyên đầu chi lực.

Hoàn toàn không cần phải vì một phần Nguyên đầu chi lực mà tranh giành.

Dù sao dù có trăm vạn năm, Lục Minh cũng không có chắc chắn tuyệt đối, có thể lấy nó ra khỏi một cánh cửa hư ảo, vì rất khó, loại cánh cửa này là "sự tồn tại giả".

Đương nhiên, mọi thứ này là đối với Lục Minh, hắn cho rằng

dùng trăm vạn năm để mưu tính một phần Nguyên đầu chi lực là không đáng, nhưng nếu đổi thành cường giả cấp Nguyên đầu khác, thậm chí là cự đầu Nguyên đầu làm chuyện này, họ sẽ vô cùng vui vẻ và cam tâm tình nguyện.

Bởi vì trăm vạn năm có thể có được một phần Nguyên đầu chi lực, họ cũng không dám nghĩ tới, hiện tại có cơ hội, sao có thể từ bỏ?

Lại không phải đồ ngốc!

Lại không ngu!

Chỉ có Lục Minh mới chê bai mọi thứ, rốt cuộc thời gian tu luyện của Lục Minh đến nay chưa dài như vậy, mỗi lần Lục Minh có được một phần Nguyên đầu, thực ra đều chỉ mất một khoảng thời gian cực kỳ ngắn ngủi.

"Hoàn toàn phong ấn nơi này!" "Nếu tình hình cho phép, sẽ hoàn toàn lưu đày luồng sức mạnh này!

Sức mạnh ta không lấy được, người khác cũng đừng hòng lấy!" Lục Minh dừng lại tại chỗ, bên cạnh hắn là bão tố sức mạnh đáng sợ, điên cuồng va chạm vào phòng ngự, phá hoại thân thể hắn, phá hoại sức mạnh mà Lục Minh khống chế, nhưng Lục Minh không để ý đến mọi thứ, vì tất cả sức mạnh này đối với Lục Minh vấn đề không lớn.

Khi tia ý thức cuối cùng của kẻ chủ mưu vẫn lạc, những sức mạnh hỗn loạn này không còn tấn công một cách chủ quan nữa, kết cục của mọi thứ sẽ thay đổi, thứ có thể khiến hắn cảm thấy uy hiếp, lúc này uy hiếp không còn lớn như vậy, thậm chí có thể ở một mức độ nào đó không để ý!

Lục Minh sau khi dừng lại một lát, đã suy nghĩ kỹ càng và đưa ra một đáp án, đáp án đó là hoàn toàn phong ấn Nguyên đầu chi lực trong cánh cửa, khiến nó ngàn vạn năm không thể tái xuất!

Bởi vì hắn không dùng được, người khác cũng không được.

Lục Minh không hy vọng nỗ lực của mình uổng phí không nói, quay đầu lại để cho một người vô danh nào đó, hoặc nhiều vị Nguyên đầu, ra tay có được luồng sức mạnh đó, thôn phệ, từ đó cường hóa bản thân.

Như vậy, mọi thứ chẳng phải đều uổng công sao!?

Trong thế giới có sức mạnh đang kích động, điên cuồng lan rộng, ảnh hưởng đến vô số vũ trụ, vô số chiều không gian.

Một cảnh tượng cực kỳ kinh người, từ một điểm lan ra khắp nơi, cực kỳ có tính xâm lấn.

Chương 363

Khi đại chiến giữa Lục Minh và Tứ Quý Nguyên đầu kết thúc, hoặc là khi đại chiến vẫn đang tiếp tục, chưa kết thúc, động tĩnh bên đó, đã bị một số cường giả phát hiện.

Mặc dù Lục Minh đã che đậy tình hình bên đó, lợi dụng thần thông thuật đáng sợ để che đậy thiên cơ, vây khốn luồng sức mạnh cuồng bạo đó, nhưng Lục Minh không thể hoàn toàn phong cấm những sức mạnh này, không để chúng lan rộng, cuối cùng vẫn có một phần sức mạnh tán loạn ra ngoài.

Chất lượng của luồng sức mạnh này quá cao, tự nhiên cũng đã thu hút sự chú ý của một số người, những người chú ý tự nhiên cũng đều là những kẻ xuất chúng.

Nếu không, tự nhiên không thể phát hiện ra mọi thứ.

Cho nên họ kinh ngạc, trên mặt mang theo vẻ ngạc nhiên, mang theo một chút không thể tin được, vì họ không biết đã xảy ra chuyện gì.

Tại sao đột nhiên lại có biến hóa đáng sợ như vậy?

Tại sao ở sâu trong vũ trụ lại có sức mạnh cực độ cuồng bạo?

Luồng sức mạnh đó rốt cuộc từ đâu đến?

"Trình độ tranh phong sức mạnh này, hai bên ít nhất cũng là cường giả đỉnh cao nhất, ta ở trong đó cảm nhận được sức mạnh của Tứ Quý Nguyên đầu, hiện tại y đang đại chiến với ai?

Lại là một vị Nguyên đầu nào nữa?" Có một Nguyên đầu mở miệng, trong giọng nói mang theo vẻ kinh ngạc nhàn nhạt, cảm nhận được mọi thứ, tự nhiên trong lòng có một vài suy đoán.

Chỉ là suy nghĩ kỹ, không có ai có thời gian, có năng lực ép Tứ Quý Nguyên đầu đến bước này, cũng không có mục tiêu cụ thể, rốt cuộc trong ấn tượng của y, quan hệ của Tứ Quý Nguyên đầu với tất cả các Nguyên đầu đều bình thường, không có kẻ thù nào.

Vậy cảnh tượng này, tại sao lại xuất hiện!?

Nhưng mọi thứ đều không quan trọng, vị cường giả Nguyên đầu nắm giữ sức mạnh nóng rực vô cùng vô tận: "Chân Hỏa Giả" cho rằng, cần phải đi biết chân tướng, biết hai bên giao chiến là ai.

Một người là Tứ Quý Nguyên đầu, vậy người còn lại là ai?

Thực lực mạnh đến đâu?

Tại sao lại ra tay với Tứ Quý Nguyên đầu?

Có một khả năng nào đó... cũng sẽ ra tay với y không?

Khi Chân Hỏa Giả bước ra từ vũ trụ của mình, y đã gặp mấy người giống như mình, những Nguyên đầu tồn tại trong thế giới này, tổng cộng có mấy vị, không chỉ một.

Mục đích của mọi người đều giống nhau, muốn biết chân tướng, rốt cuộc đối với họ rất quan trọng, vô cùng then chốt.

"Có phát hiện được thông tin cụ thể nào không?

Có biết rốt cuộc là ai đã ra tay không?

Làm vậy là phạm quy tắc rồi!" Chân Hỏa Giả nhìn các Nguyên đầu khác, ánh mắt y rơi vào một vị Nguyên đầu tương đối quen thuộc, cũng là người quen cũ của Lục Minh, hỏi đối phương một vài chuyện, liệu có biết chân tướng không.

"Không rõ lắm, nhưng trong lòng có một vài suy đoán." Tử Vong Nguyên đầu, người hiện đã hoàn toàn khôi phục trạng thái, thậm chí thực lực còn tiến thêm một bước, mở miệng, toàn thân lượn lờ tử khí

nồng nặc, phảng phất như vừa bò ra từ địa ngục mười tám tầng.

Hàm răng y nghiến chặt, phảng phất ẩn chứa nỗi khổ cực lớn, như vừa chịu xong cực hình, nói: "Ta ở trong những sức mạnh hỗn loạn đó, cảm nhận được một sức mạnh quen thuộc, ta nghi ngờ là Lục Minh...

đương nhiên, chỉ là nghi ngờ mà thôi, không chắc chắn!" Suy đoán của Tử Vong Nguyên đầu, đã trực tiếp đoán ra chân tướng, thông qua sức mạnh còn sót lại để phán đoán, người đó là Lục Minh.

Chỉ vì chân tướng này, cho nên căn bản không có ai tin Tử Vong Nguyên đầu, vì họ biết một chuyện, Lục Minh đang bị truy sát, hắn lấy đâu ra thời gian và tinh lực để gây sóng gió?

Thậm chí ngay cả người trong cuộc nói ra câu đó: Tử Vong Nguyên đầu cũng không thể khẳng định một trăm phần trăm, chỉ dùng từ nghi ngờ, nhưng y cảm thấy xác suất cực lớn, cảm thấy dù không phải Lục Minh, nhưng người đó cũng chắc chắn có liên quan đến Lục Minh, rốt cuộc có khí tức còn sót lại.

"Mặc kệ, mọi thứ thực ra không quan trọng lắm, quan trọng là kẻ đã phá hoại quy tắc... phải bị trừng phạt mới đúng!" Có một vị Nguyên đầu khác mở miệng, xung quanh thân y là một mảnh hư vô, không phải hành vi tự chủ, vì xung quanh thân thể y có trọng lực đáng sợ bao quanh, luồng trọng lực này ngay cả hư không cũng không thể chịu đựng, trực tiếp bị ép sụp, hóa thành một mảnh hư vô.

"Đúng là như vậy, Nguyên đầu không thể dễ dàng ra tay, huống chi là để sức mạnh lan rộng ra, hủy diệt vô số đại thiên thế giới?" Nghe Nguyên đầu khống chế trọng lực mở miệng, Chân Hỏa Giả gật đầu, đó cũng là suy nghĩ của y, y cũng cho là vậy, cũng là điều mọi người đều cho là vậy, cho nên mới tụ tập ở đây.

"Nhưng người đó thực lực mạnh mẽ, ta cảm nhận được khí tức

đáng sợ, bất kể là ai, chắc chắn sẽ là một đại địch, chúng ta nên để bản thể đi, không phải để ý thức hóa thân của ta." Tử Vong Nguyên đầu mở miệng, đề xuất một điểm mấu chốt.

Suy nghĩ của y giống với mọi người, thậm chí còn cấp tiến hơn, cho nên mới nói ra những lời này, có một số lời không nói rõ, nhưng những người có mặt đều hiểu ý của Tử Vong Nguyên đầu.

Người đó thực lực đáng sợ, đối phương lại phá hoại quy tắc, vậy thì giết chết đối phương là chuyện chắc chắn, hiện tại tụ tập ở đây đều không phải bản thể, chỉ là hóa thân, phân thân một tia ý thức mà thôi, lúc đó một khi có đại chiến bộc phát, muốn hàng phục đối thủ, giết chết đối thủ, thì phải làm sao?

Xác suất lớn sẽ bị đối phương miểu sát ngay tại chỗ!

Cho nên tốt nhất là bản thể hành động, không phải ý thức hóa thân.

"Có thể, không có vấn đề gì, cứ làm vậy đi." Đề nghị của Tử Vong Nguyên đầu được mọi người tán thành, vì lời y nói quả thật không có sai sót, Chân Hỏa Giả, Trọng Lực Nguyên đầu, còn có hai vị Nguyên đầu khác che giấu thân phận của mình mở miệng, không hề từ chối.

Thế là ở nơi này, tại nơi tụ họp, giây tiếp theo trời đất tái diễn, hỗn độn vô tận, phong hỏa lôi đình phân khai, ngay sau đó năm thân ảnh đáng sợ đứng sừng sững!

Khí tức của họ dường như có thể kiến tạo càn khôn, nhìn một cái, quá đáng sợ, có thể khai tịch thiên địa!

Chỉ trong khoảnh khắc, bản thể của năm vị Nguyên đầu!

Sau đó họ cũng không do dự, đã thương lượng trước đó, cho nên lúc này trực tiếp hành động, tiến về một điểm trong thế giới vô tận, nơi đó là nguồn sức mạnh vừa rồi.

Khu vực trung tâm hỗn loạn, nơi đại chiến bộc phát.

“Cảm giác bất an?

Chẳng lẽ ta bị theo dõi?” Ở một bên khác, Lục Minh đang hỗ trợ sức mạnh hỗn loạn, cánh cửa hư ảo đó, muốn hoàn toàn phong ấn sức mạnh cốt lõi thuộc về Tứ Quý Nguyên đầu.

Trong quá trình này, tim Lục Minh đột nhiên đập loạn xạ.

Một cảm giác đột ngột, đến từ giác quan thứ sáu thần bí nhất, bất chợt ập xuống tâm trí Lục Minh, khiến hắn bất giác nhíu mày, đồng thời cũng đoán ra được sự thật.

Bởi vì sự thật này quá dễ đoán, chỉ cần không phải kẻ ngốc, về cơ bản đều có thể nhận ra ngay tức khắc, dù sao động tĩnh vừa rồi cũng quá lớn.

Mặc dù đã cố gắng che đậy, nhưng cuối cùng vẫn không thể che giấu hoàn hảo, vẫn có một phần sức mạnh bị rò rỉ ra ngoài.

“Cảm giác nguy cơ không quá đáng sợ, số lượng Nguyên đầu của địch hẳn là không nhiều.

Bây giờ tôi nên lựa chọn thế nào đây?” Động tác trên tay Lục Minh không dừng lại, bởi vì việc chưa hoàn toàn phong ấn cánh cổng và triệt để lưu đày sức mạnh cốt lõi của Tứ Quý Nguyên đầu là chuyện quan trọng nhất lúc này, Lục Minh sẽ không trì hoãn.

Vì vậy, Lục Minh chọn cách một lòng hai việc, đồng thời cũng suy đoán một vài chuyện.

Ví dụ như vừa rồi tuy trong lòng có cảm giác nguy cơ, nhưng cảm giác này không hề đáng sợ, chứng tỏ số lượng kẻ địch có thể uy hiếp hắn không nhiều.

Theo Lục Minh thấy, điều này rất bình thường, dù sao thì phần lớn

Nguyên đầu đã tiến vào tuyệt địa, số lượng còn lại quá ít, nếu không thì hắn cũng chẳng hành động ngông cuồng như vậy.

Nếu cảm giác nguy cơ không đáng sợ, số lượng Nguyên đầu không nhiều, vậy thì, nên đưa ra lựa chọn thế nào?

Chọn lùi bước, hay chọn đối đầu với chúng?

Chỉ là một chút cảm giác nguy cơ, Lục Minh cảm thấy không cần thiết phải lùi bước, dù sao đó cũng không phải cảm giác đại nạn sắp ập đến.

Hắn thấy hoàn toàn có thể mạo hiểm, chọn ở lại quyết một trận với kẻ địch.

Thế nên Lục Minh rơi vào trầm tư, không biết nên đưa ra lựa chọn thế nào, rốt cuộc là ở lại, hay là rời đi?

"Xem ra tôi không có lựa chọn nào khác, tốc độ của chúng quá nhanh." Ngay khi Lục Minh còn đang suy tư, động tác trên tay hắn vẫn không ngừng, hoàn thành bước cuối cùng để phong ấn triệt để cánh cổng.

Vào khoảnh khắc cuối cùng đó, Lục Minh cảm nhận được có sức mạnh đang khuếch tán xung quanh, một luồng sức mạnh đáng sợ đã đạt đến cấp bậc Nguyên đầu.

Lục Minh biết rõ một điều, cảnh tượng này xuất hiện đồng nghĩa với việc đối thủ, kẻ địch khiến hắn cảm thấy nguy cơ đang nhanh chóng đến gần, đã ở ngay bên cạnh, rình rập chờ thời cơ!

Lục Minh có chút kinh ngạc, vì không ngờ tốc độ của đám người kia lại nhanh đến vậy, có phần ngoài dự liệu của hắn.

Lục Minh vốn tưởng chúng sẽ cần thời gian, dù sao hắn đã làm nhiễu loạn thiên cơ ở đây, đối phương muốn tìm ra vị trí cụ thể sẽ cần thời gian.

Việc đối phương nhanh chóng tìm ra và khóa chặt vị trí của hắn, cũng khiến Lục Minh suy ra được một vài điều.

Trong số những cường giả đó, nhất định có một vị tinh thông tính toán hoặc tìm người, nếu không thì khó có thể tìm ra hắn trong thời gian ngắn như vậy, Lục Minh chắc chắn điểm này!

"Tốt rồi, tôi đã lưu đày triệt để luồng sức mạnh kia.

Bây giờ tôi cũng có thể yên tâm đại chiến, không cần phải phân tâm mệt mỏi nữa." Sau khi lưu đày hoàn toàn sức mạnh cốt lõi thuộc về Tứ Quý Nguyên đầu, Lục Minh mỉm cười ôn hòa, không còn che giấu luồng sức mạnh hỗn loạn xung quanh, thậm chí cũng chẳng thèm che giấu dung mạo.

Bởi vì tất cả đều không cần thiết.

Đến lúc giao thủ, thân phận của hắn sẽ lộ ra ngay tức khắc.

Nếu đã như vậy, Lục Minh cảm thấy hoàn toàn có thể tiết kiệm chút sức lực để chuẩn bị cho trận đại chiến sắp tới.

Dù sao, Lục Minh tỏ ra rất thận trọng.

Bởi vì nói cho cùng, kẻ địch của hắn cũng là các Nguyên đầu.

Khi một mình đối mặt với một vị Nguyên đầu đã hoàn toàn nổi điên, Lục Minh cũng khó lòng ứng phó.

Khi số lượng đó tăng lên đến một mức độ nhất định, mọi chuyện tự nhiên càng thêm khó khăn, đó cũng là lý do Lục Minh do dự lúc trước.

Chỉ có điều, lần này quyền chủ động đã nằm trong tay đối phương.

"Quả nhiên không sai, đúng là hắn!" Năm vị Nguyên đầu liên thủ, lúc đầu còn ẩn nấp trong bóng tối, nhưng rất nhanh, họ nhận ra Lục

Minh dường như đã phát hiện ra mình.

Chương 364

Nếu đã vậy, họ cũng không ẩn nấp nữa.

Thế là họ lộ diện, khí tức đáng sợ từ trên người chấn động, bùng phát, bao trùm trời đất.

Ánh mắt họ lúc này trực tiếp nhìn về phía Lục Minh, muốn áp chế hắn.

Lúc này, giọng nói của Tử vong Nguyên đầu vang lên.

Ánh mắt y đột nhiên rơi xuống người Lục Minh, trong con ngươi đen kịt tỏa ra tử khí lộ vẻ khó tin.

Bởi vì trước đó tuy y đoán người ra tay là Lục Minh, nhưng cũng không dám chắc chắn hoàn toàn.

Ai mà ngờ được, y lại đoán đúng?

Chân Hỏa Giả và Trọng lực Nguyên đầu cũng tỏ ra khó tin.

Trước đó họ còn xem thường suy đoán của Tử vong Nguyên đầu, vì biết xác suất này rất thấp, gần như bằng không.

Vậy mà Tử vong Nguyên đầu lại thật sự đoán trúng sự thật!

Điều này khiến họ có cảm giác như bị vả vào mặt.

Đương nhiên, điều khiến họ kinh ngạc và khó tin hơn cả, là không hiểu vì sao Lục Minh lại xuất hiện ở đây.

Lục Minh không phải đang bị truy sát sao?

Nghe đồn hắn đã tiến vào một vùng tuyệt địa.

Lúc này Lục Minh xuất hiện ở đây, mà các Nguyên đầu khác lại chưa trở về...

Lẽ nào những Nguyên đầu đó đã bị Lục Minh tính kế rồi sao?

Điều này không khỏi khiến năm vị Nguyên đầu lo lắng, bởi vì nếu Lục Minh thật sự làm được bước này, thì mối nguy mà hắn mang lại quá lớn.

Tuy nhiên, họ không tin vào điều này, vì thực lực của Lục Minh không thể mạnh mẽ và đáng sợ đến mức đó.

Nếu không, trước đó hắn đã không nên đơn độc tìm Tứ Quý Nguyên đầu, mà nên tìm tất cả mọi người.

Những Nguyên đầu kia cũng không phải kẻ yếu, hợp lại sẽ rất mạnh, ngay cả Chung Cực cũng không thể xem thường.

Lục Minh làm sao có thể tính kế được họ!?

"Nhìn tôi, các ngươi có vẻ kinh ngạc.

Thật ra chẳng có gì đáng kinh ngạc cả.

Tôi chủ yếu tò mò là tại sao các ngươi không tham gia vào đội ngũ truy sát tôi, mà lại ở lại thế giới này." Đối mặt với ánh mắt như hổ rình mồi của năm vị Nguyên đầu, Lục Minh vẫn giữ nụ cười nhàn nhạt, trông rất ung dung, và thực tế đúng là như vậy.

Hắn nhẹ nhàng hỏi: "Sợ hãi tôi, nên chọn không truy sát?

Hay là... có ẩn tình gì khác?" "Nếu đã như vậy, trong các ngươi có người đoán được kẻ xuất hiện ở đây có thể là tôi, vậy tại sao lại chọn đến đây?" Lời Lục Minh vừa dứt, khí tức trên người hắn dâng lên.

Tuy chỉ có một mình, nhưng lại mang đến cảm giác như thiên quân vạn mã.

Hắn bước về phía trước một bước, phảng phất như giáng một đòn nặng nề vào tâm linh của tất cả các Nguyên đầu!

Hắn đã tạo ra một áp lực cực lớn cho năm vị Nguyên đầu trước

mặt.

Điều này rất bình thường, bởi vì Lục Minh đang xuất hiện ở đây!

Theo lý, lúc này Lục Minh không nên có mặt ở đây!

Biểu hiện của Lục Minh lúc này quá mạnh mẽ, khí thế đạt đến đỉnh điểm, khiến năm người Tử vong Nguyên đầu có chút chùn bước, cho dù chiếm ưu thế về số lượng, thậm chí thực lực tổng thể còn mạnh hơn Lục Minh.

Nhưng không hiểu sao, họ có chút sợ hãi, vì hoàn toàn không hiểu tại sao Lục Minh lại xuất hiện ở đây.

Lúc này hắn đáng lẽ phải đang bị truy sát, phải ở trong trạng thái vô cùng thảm hại, chứ không phải như bây giờ, uy phong lẫm liệt, khí thế ngút trời!

Chỉ là tên đã lên dây, không thể không bắn.

Năm vị Nguyên đầu đều là cường giả, tuy có chút chùn bước nhưng cũng không phải thật sự nhát gan.

Khi Lục Minh tỏ ra mạnh mẽ, thậm chí còn muốn uy hiếp họ, những cường giả cấp Nguyên đầu này đều có cách đối phó.

Họ biết một trận đại chiến lúc này là không thể tránh khỏi, tự nhiên không thể để Lục Minh chiếm thế chủ động, cũng phải tỏ ra mạnh mẽ, phải giữ thể diện.

Nếu không, trận đại chiến này chưa bắt đầu đã kết thúc, đó là điều họ không muốn thấy.

Vì vậy, họ cũng lần lượt thể hiện thái độ, khí tức trên người cuồn cuộn, mang đến cảm giác cực kỳ đáng sợ.

“Tuy không biết tại sao ngươi lại xuất hiện ở đây, nhưng theo ta thấy, tất cả đều không quan trọng, vì kết quả cuối cùng đã được định

sẵn.

Nếu ngươi đã xuất hiện ở đây, vậy thì sẽ do ta thu thập.

Đã đến rồi, thì đừng hòng đi!" Giọng nói lạnh lùng phát ra từ miệng Tử vong Nguyên đầu, y là người đầu tiên lên tiếng.

Mối thù hận giữa y và Lục Minh rất sâu sắc, cũng là người đầu tiên giao thủ với hắn, chỉ là cuối cùng đã thất bại.

Oán và hận trong lòng y vì thế mà đạt đến đỉnh điểm.

Tiếp theo có cơ hội, y tự nhiên sẽ không bỏ qua, phải đứng ở hàng đầu.

Lời nói lạnh lùng vang lên, lúc này Tử vong Nguyên đầu mang đến cảm giác cực kỳ bá đạo.

Y thậm chí còn bắt chước hành động của Lục Minh, bước về phía trước một bước, khí tức toàn thân bùng phát, đạt đến một tầm cao không thể tưởng tượng, muốn đối chọi với Lục Minh!

Cùng với hành động của Tử vong Nguyên đầu, các Nguyên đầu khác tự nhiên cũng theo sát, vì họ đều cảm nhận được sự phi thường của Lục Minh.

Kẻ này mang đến cảm giác nguy cơ cực độ, lúc này không phải lúc nội bộ lục đục, nên thành tâm hợp tác.

Nếu không, sức mạnh cốt lõi của Tứ Quý Nguyên đầu bị phong cấm vừa rồi, có lẽ sẽ là kết cục của họ.

Họ không muốn đi trên con đường đó.

"Chẳng có gì hay ho cả, nói chuyện không có chút cần thiết nào." "Chẳng qua chỉ là một kẻ bại trận năm xưa, thời gian qua lâu như vậy, thương thế của ngươi cũng chỉ miễn cưỡng hồi phục mà thôi.

Tôi đã trở nên mạnh hơn, đâu ra tự tin để ngươi ngông cuồng như

vậy trước mặt tôi?" "Lẽ nào là vì những kẻ đứng sau ngươi sao?" Nghe những gì Tử vong Nguyên đầu nói, Lục Minh lộ ra một nụ cười khinh miệt, bởi đối phương chẳng qua chỉ là bại tướng dưới tay hắn.

Lúc đó hắn còn chưa mạnh như bây giờ mà đã có thể dễ dàng đánh bại đối phương.

Huống chi thực lực hiện tại đã vượt xa Tử vong Nguyên đầu.

Lục Minh quyết định quyết chiến, mọi thứ không cần phải dây dưa nữa, vì vậy lúc này Lục Minh ngông cuồng vô cùng.

Nói ra những lời đó, sức mạnh toàn thân hắn cũng theo đó bắt đầu khuấy động, cuồn cuộn, rồi Lục Minh định ra tay, muốn phá vỡ thế giằng co trước mắt, mở màn cho một trận đại chiến!

Kẻ địch tuy có thể tạo ra áp lực và uy hiếp nhất định, nhưng cuối cùng vẫn chưa đến mức không thể chống cự.

Nếu mọi thứ đã định sẵn, vậy Lục Minh cũng sẵn lòng mạo hiểm một phen.

Lục Minh luôn tin chắc mình là bên chiến thắng, không ai có thể cản trở.

Lời vừa dứt, Lục Minh trực tiếp ra tay.

Một tay hắn đâm vào hư không khuấy đảo phong vân, ngay sau đó một luồng ánh sáng sắc bén được Lục Minh rút ra từ hư không, đó là một thanh kiếm sắc bén vô song!

Tiếp theo, Lục Minh mang theo thế lớn cuồn cuộn lao ra, thanh kiếm trong tay trực tiếp bị hắn chém tới, mục tiêu nhắm thẳng vào Tử vong Nguyên đầu.

Sức mạnh sát phạt kinh khủng cuồn cuộn, lúc này Lục Minh mạnh mẽ khác thường, mang đến cảm giác quá sắc bén, giống như một

thanh kiếm tiến thẳng không lùi.

Điều này cũng khiến năm vị Nguyên đầu giật mình, dù sao không ngờ Lục Minh lại "ngông cuồng ngang ngược" đến vậy, lại chọn ra tay không chút do dự!

Trong chốc lát, họ đều có chút ngỡ ngàng, không biết phải làm gì, dù sao trong lòng họ vốn đã có nghi ngờ.

Nghi ngờ này không thể bị xóa bỏ, bởi vì sự thật đã bày ra trước mắt.

Lục Minh đã trở về, nhưng các Nguyên đầu khác lại không trở về, đủ để khiến năm vị Nguyên đầu suy nghĩ không ngừng!

Chỉ là tuy năm vị Nguyên đầu đều đang do dự, và tỏ ra ngơ ngác, kinh ngạc trước hành động này của Lục Minh, nhưng người đứng ở phía trước nhất, cũng là người phải đối mặt với đòn tấn công của Lục Minh đầu tiên – Tử vong Nguyên đầu – đã phản ứng lại rất nhanh.

Không còn cách nào khác, nếu không phản ứng nữa, đòn tấn công của Lục Minh sẽ đánh trúng y.

Đòn tấn công của Lục Minh không dễ chịu đựng, dù sao thực lực của hắn không hề tầm thường.

Nếu thật sự trực diện chịu một đòn của Lục Minh, Tử vong Nguyên đầu cảm thấy ít nhất cũng phải trọng thương, thậm chí có khả năng nhỏ là sẽ chết oan.

Tử vong Nguyên đầu tự nhiên không muốn thấy cảnh này, cũng không tiếp tục do dự nữa, sức mạnh trong cơ thể bùng phát.

Xung quanh cơ thể y hiện lên một màn sương đen cuồn cuộn, bên trong ẩn chứa vô số cảm xúc tiêu cực, cùng với quy luật mà mỗi người không thể phá vỡ đều phải đối mặt: luân hồi tử vong!

Chương 365

Ngay sau đó, môi của Tử vong Nguyên đầu khẽ mấp máy, từng câu thần chú cổ xưa mà ngay cả Nguyên đầu cũng chưa chắc đã nghe hiểu được thốt ra.

Những câu thần chú này trực tiếp hiện hình, lơ lửng giữa không trung, phiêu đãng trong hư vô, tỏa ra sức mạnh đen kịt, phảng phất như điềm gở lớn nhất thế gian, mang theo một loại sức mạnh cực kỳ đáng sợ!

Trong quá trình đó, thân ảnh của Lục Minh cùng với nhát kiếm bùng nổ kinh hoàng kia đã đến trước mặt Tử vong Nguyên đầu.

Ngay sau đó, nhát kiếm sắc bén của Lục Minh chém xuống!

Khoảnh khắc này, năm tháng dường như bị chia cắt, thời gian như bị nhấn nút tạm dừng, không gian đều bị đóng băng, đạt đến một mức độ kinh người...

Lẽ nào Tử vong Nguyên đầu đã bị Lục Minh miễu sát?

Không, cảnh tượng đó không hề xuất hiện.

Uy lực một kiếm của Lục Minh tuy kinh người, nhưng chưa đến mức một kiếm miễu sát Tử vong Nguyên đầu.

Tình hình hiện tại là, nhát kiếm của Lục Minh chém đến trước trán của Tử vong Nguyên đầu, cách khoảng không phẩy một centimet, rồi thanh kiếm dừng lại.

Ân, không phải Lục Minh không muốn chém xuống, mà là vì nhát kiếm của hắn đã bị cản trở.

Lớp "màng" do những câu thần chú cổ xưa mà Tử vong Nguyên đầu thốt ra hóa thành, lúc này đã chặn được đòn tấn công đáng sợ của

Lục Minh.

Nó tỏa sáng rực rỡ, cứng rắn đỡ lấy một kiếm của Lục Minh!

Thanh kiếm Lục Minh chém xuống, mũi kiếm chỉ cách trán của Tử vong Nguyên đầu không phẩy một centimet, rồi bị kẹt lại.

Ngay tại vị trí mũi kiếm, lúc này có từng lá bùa thần bí đen tuyền phát sáng tồn tại, bao quanh mũi kiếm của Lục Minh, hóa giải sức mạnh của nó, ngăn không cho nó chém xuống.

Lục Minh khẽ nhíu mày.

Mặc dù đòn tấn công thăm dò này bị chặn lại, nhưng hắn không ngờ nó lại diễn ra một cách "ôn hòa" như vậy.

Theo suy đoán ban đầu của Lục Minh, cho dù đòn tấn công này bị chặn lại, toàn bộ quá trình cũng phải vô cùng dữ dội, là một cú va chạm trực diện.

Nhưng Tử vong Nguyên đầu đã dùng xảo lực, hóa giải đòn tấn công này theo một cách hơi bất ngờ đối với Lục Minh.

Nhưng Lục Minh không kịp nghĩ nhiều, vì đòn tấn công của hắn và Tử vong Nguyên đầu đã hình thành thế giằng co.

Thế giằng co này phải bị phá vỡ, vì đối thủ của hắn không chỉ có một người, Tử vong Nguyên đầu chỉ là một trong số đó, vẫn còn các Nguyên đầu khác đang hổ báo rình rập bên cạnh.

Tuy phản ứng của các Nguyên đầu khác có chậm hơn một chút, không bùng phát tấn công ngay từ đầu, nhưng đòn tấn công của Lục Minh và Tử vong Nguyên đầu đã va chạm một lần rồi, thời gian đã trôi qua lâu như vậy, các Nguyên đầu khác cũng nên phản ứng lại.

Nếu không, họ cũng không có lý do gì để có được tu vi này, càng không có lý do để sống lâu như vậy.

Vì vậy, các Nguyên đầu khác cũng lần lượt ra tay, tỏa sáng rực rỡ trong lĩnh vực của riêng mình, dùng thủ đoạn mạnh nhất!

Chân Hỏa Giả ra tay, toàn thân bùng phát nhiệt độ cao nóng bỏng, đó là sức mạnh đủ để thiêu cháy cả một đại thiên vũ trụ.

Luồng sức mạnh đó từ trên người y phun ra, cuồn cuộn như sông như biển!

Tất cả hóa thành một màn trời rực rỡ, từ phía chân trời xa xôi đổ xuống, cuồn cuộn hướng về phía đầu Lục Minh!

Tất cả vẫn chưa kết thúc, đó chỉ là thủ đoạn đầu tiên của Chân Hỏa Giả mà thôi.

Ngoài ra, Chân Hỏa Giả còn có những đòn tấn công khác, vì cảm nhận được nguy cơ từ Lục Minh, biết người này không tầm thường.

Hoặc là không đối địch với hắn, nhưng một khi đã trở thành kẻ thù, thì phải tiêu diệt, nếu không sẽ trở thành đại họa trong lòng.

Vì vậy, y cắn răng, sử dụng một lá bài tẩy.

Từ sau lưng y bước ra một bóng người giống hệt y, rồi trong khoảnh khắc, bóng người đó hóa thành một con hỏa phượng hoàng đang dang rộng đôi cánh.

Ngay khoảnh khắc dang rộng đôi cánh, hỏa phượng hoàng nhanh chóng vỗ cánh, đạt đến tần suất chấn động kinh người.

Rồi nó gầm lên, với tốc độ kinh người áp sát Lục Minh!

Chân Hỏa Giả trong thời gian ngắn đã sử dụng hai loại thủ đoạn!

Đó chỉ là một trong số họ, chỉ là Chân Hỏa Giả ra tay.

Ví như Tử vong Nguyên đầu cũng ra tay lần nữa, sức mạnh bùng phát, cường độ lần ra tay này còn vượt xa lúc nãy!

Dù sao trong số mọi người hiện tại, không ai rõ hơn y về sự mạnh mẽ và đáng sợ của Lục Minh.

Y không muốn lịch sử tái diễn.

Thua trong tay Lục Minh một lần là đủ rồi, y không hy vọng sẽ thua Lục Minh lần thứ hai, thứ ba, vì không phải lần nào vận may cũng tốt như vậy, đều có thể sống sót.

Lần đầu tiên hoàn toàn là do may mắn, cộng thêm cơ duyên trùng hợp, nhưng nếu lịch sử tái diễn, Tử vong Nguyên đầu không cho rằng vận may sẽ luôn đứng về phía mình.

Vì vậy y cũng dốc toàn lực, ít nhất không hối hận.

Xung quanh cơ thể y, lấy một đại thiên thế giới làm hằng số, lúc này trong nháy mắt bị sức mạnh màu đen bao trùm...

Y trực tiếp sử dụng một loại cấm thuật nào đó, phân chia một phạm vi nhất định xung quanh cơ thể mình thành lãnh địa!

Trong lãnh địa của y, sức chiến đấu của y sẽ tăng lên tạm thời, đạt khoảng gấp rưỡi bản thân.

Đây là điểm độc đáo và cũng là mạnh nhất của lãnh địa này.

Đừng cho rằng gấp rưỡi là không khoa trương.

Phải biết thực lực của Tử vong Nguyên đầu là Nguyên đầu, đứng ở đỉnh kim tự tháp.

Có thể khiến thực lực tăng gấp rưỡi, mức độ tăng này quả thực không thể tưởng tượng được, ngay cả Lục Minh cũng sẽ kinh ngạc.

Phải biết Vô hạn thần ma khu mà Lục Minh từng nắm giữ, có thể khiến thực lực tăng lên một đại cảnh giới, đó cũng chỉ có thể sử dụng trước cấp vũ trụ, sau đó thì mức tăng này bằng không.

Nhưng loại cấm thuật mà Tử vong Nguyên đầu đang sử dụng, có

thể khiến thực lực tăng gấp rưỡi trong thời gian ngắn, mức độ tăng này đã vượt qua thủ đoạn mà Lục Minh từng nắm giữ.

Quả thực không thể tưởng tượng được, quả thực là chuyện không thể!

Còn về việc Tử vong Nguyên đầu vì làm chuyện này mà phải trả giá đắt...

Thì cứ nói thế này, sức chiến đấu của y có thể tăng gấp rưỡi trong thời gian ngắn, đó đã đạt đến cấp bậc cự đầu của Nguyên đầu.

Chỉ cần không phải trả giá bằng việc hoàn toàn vẫn lạc, bất kỳ cái giá nào cũng có thể chấp nhận, thậm chí còn khiến người ta cảm thấy không lỗ.

"Tất cả đều bắt đầu phát điên rồi sao?

Từng người một đều tung thủ đoạn?

Nếu tôi không dốc sức, chắc là toi đời rồi nhỉ?" Nhìn thấy thủ đoạn mà Tử vong Nguyên đầu và Chân Hỏa Giả sử dụng, Trọng lực Nguyên đầu và hai vị Nguyên đầu còn lại đều kinh ngạc đến ngây người.

Họ đều không ngờ, Tử vong Nguyên đầu và Chân Hỏa Giả lại điên cuồng đến vậy.

Hai bên vừa ra tay đã tung ra bản lĩnh sở trường, thậm chí còn sử dụng một số thủ đoạn át chủ bài, đặc biệt là Tử vong Nguyên đầu, quả quyết trực tiếp sử dụng một môn cấm thuật cực kỳ đáng sợ!

Mặc dù nhìn không rõ, cũng không biết cấm thuật đó có thể khiến sức chiến đấu của Tử vong Nguyên đầu tăng gấp rưỡi trong thời gian ngắn, nhưng có thể đại khái phán đoán được sự kinh khủng của nó, tuyệt đối vượt xa át chủ bài thông thường.

Vì vậy, Trọng lực Nguyên đầu và hai vị Nguyên đầu còn lại đều kinh hãi.

Sau đó họ nhìn nhau một cái, rồi cũng đều cực kỳ quả quyết sử dụng một số thủ đoạn sở trường, át chủ bài của mình.

Giống như câu nói mà Trọng lực Nguyên đầu tự lẩm bẩm lúc trước, tất cả mọi người đều sử dụng thủ đoạn kinh người.

Nếu có ai đó giữ lại, không dốc toàn lực ra tay, thì sẽ rơi vào thế bị động... thậm chí sẽ vì thế mà phải trả giá đắt!

Cái giá này chắc chắn không thể chịu đựng được, không phải trọng thương thì cũng là tử vong, đi theo vết xe đổ của Tứ Quý Nguyên đầu.

Cho nên... không có lựa chọn nào khác!

Dù sao mọi thứ thật sự quá cạnh tranh!

Chỉ thấy xung quanh họ, đều lơ lửng sức mạnh mà họ am hiểu nhất, cũng là sức mạnh đáng sợ nhất mà họ kiểm soát.

Có những ngôi sao lớn vì thế mà giăng ngang bầu trời, có từng món thần binh lợi khí được dẫn dắt, vượt qua vô tận thời gian, không gian.

Thậm chí mơ hồ giữa, bên cạnh Trọng lực Nguyên đầu, một trong các Nguyên đầu, sau lưng y mơ hồ xuất hiện một thế giới rực rỡ, đó dường như phản chiếu một thế giới, không phải thế giới bình thường, giống như hạch tâm của vạn giới, giống như đại lục Vô Tận Thế Giới!

Sức mạnh trước mắt đa dạng phong phú, mỗi loại đều tương đương với đỉnh cao của một loại sức mạnh, quả thực khiến người ta hoa mắt chóng mặt.

Đồng thời cũng cảm nhận được nguy cơ to lớn, ít nhất là Lục Minh, người trong cuộc, cảm nhận được tất cả, mày nhíu chặt, trong lòng áp lực không nhỏ.

Dù sao Lục Minh biết thực lực của mình tuy mạnh, nhưng chưa bao giờ xem thường đối thủ, vì trình độ tổng thể của đối thủ cũng không tệ, đặc biệt là khi họ bùng nổ, tuyệt đối có thể uy hiếp, thậm chí trực tiếp chém giết hắn tại đây, khả năng này cũng không thấp, dù sao mỗi vị đều là tu hành giả đỉnh cao nhất.

Giống như lúc này, Lục Minh trơ mắt nhìn năm vị đối thủ đều toàn lực bùng nổ, sử dụng các át chủ bài của riêng mình.

Chương 366

Đó là lãnh địa do Tử vong Nguyên đầu bùng phát ra, là một con hỏa phượng hoàng bay ra từ sau lưng Chân Hỏa Giả, là một đại thiên thế giới phản chiếu sau lưng Trọng lực Nguyên đầu, một đại thiên thế giới không bình thường, hạch tâm của mọi thế giới: Vô Tận Đại Lục.

Hai vị Nguyên đầu còn lại cũng đều có thủ đoạn.

Lục Minh thậm chí còn không quan sát rõ ràng, chỉ mơ hồ thấy vô số thần binh được một trong hai vị dẫn dắt, trở thành trợ lực của y.

Vị còn lại thì dường như tập hợp các nguyên tố trong trời đất, cụ thể sẽ biến chúng thành gì, Lục Minh cũng tỏ ra mờ mịt.

Dù sao hắn có thể ở một mức độ nhất định quan sát thủ đoạn của họ, nhưng không thể hoàn toàn phân tích, nếu không Lục Minh cũng sẽ không có cảm giác nguy cơ.

Áp lực trong lòng không nhỏ, Lục Minh tự nhiên cũng không thể không hành động, dù sao hắn phải đối mặt với cuộc tấn công của năm vị cường giả Nguyên đầu.

Để đảm bảo có thể sống sót, và thành công đánh bại đối thủ.

Lục Minh cũng sử dụng thủ đoạn sở trường của mình, sử dụng hết lá bài tẩy này đến lá bài tẩy khác.

Đúng vậy, là nhiều lá bài tẩy, chứ không phải một lá duy nhất.

Dù sao năm vị Nguyên đầu cộng lại đã sử dụng đến năm lá bài tẩy, một lá bài tẩy sao có thể chống lại năm lá?

Lục Minh vì sự chắc chắn, trực tiếp sử dụng nhiều hơn!

Bởi vì không thể có sai sót, một khi có sai sót, sẽ rơi vào thế bị

động, có khả năng lớn, sẽ trực tiếp vẫn lạc!

Những thủ đoạn có thể được Lục Minh dùng làm át chủ bài, tự nhiên không hề tầm thường, cực kỳ nghịch thiên.

Ví dụ như sau lưng Lục Minh, vào lúc này cũng đồng thời xuất hiện một đại thiên thế giới phản chiếu.

Bên trong, vạn vật đang hồi sinh, có các vị thần cổ xưa đang trưởng thành!

Đại thiên thế giới mà Lục Minh phản chiếu, không phải là một thế giới đáng sợ, mà là một thế giới mới mẻ vô cùng, ẩn chứa vô số khả năng, sẽ mang lại cho Lục Minh sự gia tăng sức chiến đấu đáng sợ!

Đây là một trong những át chủ bài của Lục Minh, cũng là để đối phó với Trọng lực Nguyên đầu.

Ngoài lá bài tẩy này ra, Lục Minh còn sử dụng các át chủ bài khác.

Ví dụ như tay trái hắn đột nhiên xuất hiện một chiếc chuông, rồi bắt đầu rung chuông, ngay sau đó từng đợt ma âm có sức xuyên thấu cực mạnh truyền ra, chỉ trong một thoáng đã vang vọng khắp cửu thiên.

Hoặc ví dụ như sau lưng Lục Minh lúc này nứt ra, ngay sau đó một con cửu trảo kim long từ trong đó bay ra, ánh sáng vàng mênh mông trong nháy mắt lan tỏa, quả thực khiến người ta kinh ngạc không thôi.

Con cửu trảo kim long này vừa xuất hiện đã với tư thế cực kỳ mạnh mẽ hung mãnh, lao về phía con hỏa phượng hoàng mà Chân Hỏa Giả phóng ra.

Đây là thủ đoạn mà Lục Minh nhắm vào đối phương, cực kỳ mạnh mẽ và đáng sợ.

Vẫn chưa kết thúc, giữa trán Lục Minh cũng nứt ra, một con mắt dọc vô cùng trong suốt, nhưng phảng phất có thể nhìn thấu vạn vật thế gian hiện ra!

Trong con mắt dọc, kim quang lấp lánh, một loại sức mạnh thần bí không thể dùng lời diễn tả đang dao động, gieo rắc cội nguồn của chư thiên vạn giới!

"Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Tại sao bên đó lại có động tĩnh lớn như vậy?

Rốt cuộc là những tồn tại đáng sợ đến mức nào đang giao thủ!

Bên chúng ta liệu có bị ảnh hưởng không?

Bị phá hủy hết cả không?" "Sư phụ rốt cuộc đang đối mặt với tình huống gì, với kẻ địch đáng sợ đến mức nào mà lại gây ra động tĩnh như vậy?" "Hy vọng phụ thân có thể thành công trở về!

Nếu không, cho dù phải liều cả tính mạng, ta cũng phải kế thừa sức mạnh của người, gây nên sóng gió, vì phụ thân ta tranh thêm một mạng!" Động tĩnh bên Lục Minh quá lớn.

Mặc dù cuộc va chạm giữa họ chưa bắt đầu, hiện tại chỉ đang ở giai đoạn tích tụ sức mạnh, nhưng vẫn thu hút sự chú ý của một số người.

Những người này không phải là Nguyên đầu thực lực mạnh mẽ, vì lúc này trong thế giới này, tất cả Nguyên đầu đều đã tập trung ở đây, ngoài ra các Nguyên đầu khác đều đang ở trong khu cấm, nên những người có thể quan sát tình hình bên này không phải là Nguyên đầu.

Nhưng họ cũng là cường giả, đều là những người có thực lực xuất chúng.

Kẻ yếu nhất cũng là cấp vũ trụ, mạnh hơn một chút là bán bộ Nguyên đầu, thậm chí là vô hạn tiếp cận cấp bậc Nguyên đầu.

Những người này phần lớn đều có mối quan hệ dây dưa với Nguyên đầu, hoặc là đệ tử, con cái của họ, hoặc là người thừa kế của họ.

Quan sát sự biến đổi đáng sợ bên Lục Minh, đồng tử họ lấp lánh.

"Thực lực của ta không đủ để tự vệ, động tĩnh bên đó quá lớn, theo quan sát của ta mọi thứ vẫn chưa chính thức bắt đầu.

Để đảm bảo cả tộc ta có thể sống sót, ta phải rời xa nơi này." Không phải tất cả cường giả đều có mối quan hệ với Nguyên đầu, cuối cùng vẫn có một số người thông qua nỗ lực bẩm sinh và kỳ ngộ sau này đạt đến cảnh giới đáng sợ như vậy.

Khi những người này quan sát tình hình bên Lục Minh, họ lại có thái độ khác.

Họ cố gắng hết sức rời xa Lục Minh.

Bởi vì họ có thể cảm nhận được sức mạnh không thể diễn tả đó, cũng có thể miễn cưỡng quan sát được trận đại chiến cuối cùng vẫn chưa mở màn.

Vì vậy, để đảm bảo khi trận đại chiến cuối cùng mở màn, sức mạnh bùng phát, sóng lớn lan tràn, không ảnh hưởng đến họ, không hủy diệt cả tộc, họ cần phải rời xa nơi này, tiến hành di cư.

Nếu không, cả tộc có thể sẽ bị diệt vong!

Điều này cũng ngay lập tức được một số người đồng ý.

Dù sao một chủng tộc có thể sản sinh ra cường giả như vậy, những người xuất chúng trong đó chắc chắn không chỉ có một vị.

Khi họ đều quan sát được cảnh tượng đáng sợ đó, để đảm bảo

bản thân, cũng để đảm bảo cho chủng tộc, tự nhiên sẽ đưa ra lựa chọn chính xác.

Đối với tất cả những gì đang xảy ra, Lục Minh không hề hay biết, Lục Minh cũng không cần biết.

Mặc dù hắn không coi chúng sinh như cỏ rác, tùy ý chà đạp giết chóc, nhưng hắn cũng sẽ không vì một số người mà thay đổi lựa chọn của mình, phớt lờ trận chiến cuối cùng trước mắt.

Bởi vì con người cuối cùng vẫn phải đặt lợi ích của mình lên hàng đầu.

"Hoàng thiên chiến chiến, vạn vật phục tô, tùng lâm cứ diệt!" Miệng niệm thần chú cổ xưa thần bí, con mắt dọc giữa trán Lục Minh dao động ánh hào quang màu vàng.

Mơ hồ giữa, Lục Minh nhìn thấu lớp ngụy trang của cửu thiên thập địa, quan sát được tinh túy bản nguyên của vạn vật.

Ngay sau đó, sức mạnh đáng sợ được ấp ủ trong cơ thể hắn, uy nghi lẫm liệt!?

Khi một số cường giả chọn di dời chủng tộc của mình đi, muốn tránh khỏi làn sóng sức mạnh của trận chiến đáng sợ, thì sức mạnh bên Lục Minh cũng đã được tích tụ đến cực hạn, một trận đại chiến sắp sửa mở màn.

Bí ngữ cổ xưa trong miệng Lục Minh dừng lại, con mắt dọc giữa trán hắn tỏa ra ánh sáng sâu thẳm.

Ngay sau đó, thân thể Lục Minh biến mất tại chỗ, ra tay trước một bước so với mọi người, trở thành người tiên phong, muốn chiếm thế chủ động, giành lấy ưu thế to lớn.

Sức mạnh cổ xưa dao động trong trời đất này, sức mạnh không chỉ thuộc về Lục Minh, mà còn có các Nguyên đầu khác.

Khi các Nguyên đầu khác thấy Lục Minh tấn công tới, sắc mặt họ không hề thay đổi.

Bởi vì tất cả đều nằm trong dự liệu của họ.

Họ đã sớm chuẩn bị xong, chờ đợi tất cả, Lục Minh chỉ là ra tay trước mà thôi, không quan trọng.

Chỉ là vào lúc này, họ điều động tất cả thủ đoạn và át chủ bài đã chuẩn bị từ trước.

Họ không tán dương Lục Minh, mà cũng ra tay như sấm sét, sức mạnh trong cơ thể họ dao động, cuồn cuộn.

Sâu trong vũ trụ, con hỏa phượng hoàng kia và con rồng đang quấn lấy nhau chiến đấu.

Lãnh địa của Tử vong Nguyên đầu điên cuồng khuếch tán, trong nháy mắt đã vượt qua vô tận núi non biển cả, sóng lớn lan tràn, bao trùm không biết bao nhiêu khu vực.

"Ầm ầm ầm!" Tiếng nổ cực lớn vang vọng, Lục Minh và Trọng lực Nguyên đầu giao thủ đầu tiên, khoảng cách giữa hai bên là gần nhất.

Trọng lực Nguyên đầu lao đến trước mặt Lục Minh đầu tiên, tung ra song quyền như sấm sét va chạm với Lục Minh.

Tiếng nổ vì thế mà tạo ra chấn động kịch liệt, làm vỡ nát cả một đại vũ trụ!

Cuộc va chạm giữa hai bên tự nhiên không thể chỉ đơn giản là quyền đối quyền, đó chỉ là một trong hàng ngàn chiêu thức giữa họ, giữa họ còn có những va chạm đáng sợ hơn.

Đó là những va chạm liên tục từ các bộ phận khác của cơ thể, không chỉ là nắm đấm, mà còn có cánh tay, khuỷu tay.

Sức mạnh đáng sợ vì thế mà chấn động, lan tràn, trong khoảnh khắc lại làm vỡ nát từng mảng đại vũ trụ.

Số lượng sinh linh mà một đại vũ trụ ấp ủ là vô cùng khủng khiếp, và cần vô số năm để hình thành.

Ít nhất là hàng chục triệu năm, thậm chí là hàng trăm triệu năm biến đổi.

Nhưng việc hủy diệt nó lại chưa đến một hơi thở, trực tiếp tiêu vong trong khoảng thời gian đó, trở nên tan nát không chịu nổi.

Trong cuộc va chạm với Trọng lực Nguyên đầu, Lục Minh là bên chiếm ưu thế, dù sao thực lực hắn mạnh hơn.

Thực lực của Trọng lực Nguyên đầu tuy không yếu, nhưng so với hắn cuối cùng vẫn có chênh lệch.

Chênh lệch này không hề nhỏ.

Khi mới giao thủ, hai bên miễn cưỡng có thể ngang nhau.

Chương 367

Nhưng theo thời gian trôi qua, mọi thứ đã thay đổi, Lục Minh chiếm được ưu thế to lớn, áp chế Trọng lực Nguyên đầu, trở thành bên có lợi thế.

Ưu thế này, cùng với sự giao tranh của hai bên, thời gian trôi qua, ưu thế mà Lục Minh giành được ngày càng lớn.

Nếu cứ tiếp tục như vậy, Lục Minh chắc chắn sẽ là bên chiến thắng cuối cùng.

Chỉ đáng tiếc, cảnh tượng này sẽ không xuất hiện.

Hay nói cách khác, cảnh tượng này sẽ không xuất hiện một cách thuận lợi, vì trong trận chiến này đối thủ của Lục Minh không chỉ có Trọng lực Nguyên đầu.

Lục Minh còn có những đối thủ khác, chỉ là Trọng lực Nguyên đầu là người đầu tiên va chạm, đối kháng với hắn, hai bên vì thế mà xảy ra kịch chiến.

Các Nguyên đầu bên cạnh sở dĩ chọn không ra tay, khoanh tay đứng nhìn, cũng chỉ là để quan sát.

Lúc này khi phát hiện Trọng lực Nguyên đầu bị áp chế, tự nhiên họ phải ra tay, tham gia vào trận chiến.

Chỉ thấy họ sử dụng các loại thủ đoạn đã chuẩn bị từ trước, sức mạnh đáng sợ chấn động trong vũ trụ, lan tràn trong hư không.

Áp lực của Lục Minh cũng vào lúc này...

đột nhiên tăng mạnh!

Trước đó Lục Minh đối mặt với một mình Trọng lực Nguyên đầu,

cũng phải mất mấy hơi thở mới từ thế cân bằng chuyển sang áp chế đối phương.

Lúc này Lục Minh một lúc đối mặt với năm vị Nguyên đầu, và mỗi vị Nguyên đầu vừa rồi đều đã chuẩn bị những thủ đoạn cực mạnh.

Vì vậy khi họ ra tay nhắm vào Lục Minh, Lục Minh tự nhiên sẽ rơi vào thế yếu, áp lực của hắn lớn vô cùng, quả thực không thể tưởng tượng, muốn hộc máu!

"Không có võ đức, có giỏi thì từng người một lên đây!" Lục Minh không nhịn được mà chửi lớn một câu.

Mặc dù biết những người này không thể nghe theo, nhưng hắn vẫn phải nói, vì trong lòng hắn cực kỳ uất ức.

Hắn tự tin nếu cho thêm chút thời gian, có thể trấn áp Trọng lực Nguyên đầu, sau đó chém giết y tại đây.

Nhưng giữa đường lại xảy ra tình huống này, những người khác viện trợ Trọng lực Nguyên đầu, khiến hắn không có cách nào, ưu thế vừa giành được cũng tan biến hết, trở thành bên yếu thế.

"Dùng tốc độ nhanh nhất chém giết hắn tại đây!" "Hắn nắm giữ quá nhiều thủ đoạn, ta không thể bị động phòng bị, ta phải chủ động tấn công, cực kỳ nguy hiểm!" Các Nguyên đầu tự nhiên nghe thấy câu nói của Lục Minh, chỉ là căn bản không thèm để ý đến hắn, vì họ đâu có ngốc.

Trước đó sở dĩ họ đứng xem Lục Minh và Trọng lực Nguyên đầu, cũng chỉ là để hiểu rõ hơn về Lục Minh, sau đó xác định Lục Minh không thể địch lại, quả thực vô cùng nguy hiểm.

Sau khi biết và xác định sự thật này, tự nhiên họ sẽ không phạm phải sai lầm thông thường, họ phải liên thủ chém giết Lục Minh tại

đây, cũng sẽ không cho Lục Minh bất kỳ cơ hội nào, vì Lục Minh rất có thể sẽ nắm bắt cơ hội đó, không cho họ chém giết!

Sự tồn tại như Lục Minh quá nguy hiểm, không có khả năng trên người hắn không thể bị phát hiện.

Năm vị Nguyên đầu trong thời đại của riêng mình cũng là nhân vật chính, đều đã trải qua những chuyện tương tự.

Lịch sử sẽ tái diễn, Lục Minh có thể trong thời gian ngắn ngủi đã trưởng thành đến mức này, rất có thể là con cưng của vận mệnh.

Đối mặt với kẻ địch như vậy, tự nhiên phải thận trọng!

"Thiên địa u u, vạn vật hạo nhiên, sùng sơn tuấn lĩnh!" Đối mặt với cuộc tấn công của năm vị Nguyên đầu, Lục Minh trong lòng có áp lực to lớn, nhưng không hề tuyệt vọng.

Năm lá bài tẩy tung ra lúc trước không phải để đùa, mỗi lá bài tẩy đều giúp hắn chống lại áp lực to lớn.

Mặc dù áp lực hiện tại lớn, nhưng cuối cùng vẫn chỉ là áp lực, không biến thành sự tuyệt vọng trong lòng Lục Minh.

Lục Minh cảm thấy cần phải biến áp lực thành động lực.

Chỉ có như vậy, mới có thể nhanh chóng phá vỡ thế giằng co trước mắt.

Vì vậy, hắn lại một lần nữa tụng niệm ngôn ngữ cổ xưa, đó là quy tắc sâu sắc nhất của thế giới này.

Giữa trời đất có biến hóa, đó là nền tảng của vạn vật, quy tắc ảo diệu của vũ trụ.

Một cảm giác huyền diệu dâng lên trong lòng Lục Minh, tâm linh phảng phất như được thông suốt, tất cả đều trở nên rõ ràng.

Ngoài con mắt dọc giữa trán Lục Minh, một luồng kim quang uy

nghi... vào lúc này đột nhiên bùng phát, mạnh mẽ quét qua!

Luồng kim quang đó nhắm vào Tử vong Nguyên đầu.

Mọi chuyện xảy ra quá đột ngột, giây trước Lục Minh còn đang tụng niệm chú ngữ, nhưng giây sau cảnh tượng này đột nhiên xuất hiện, quả thực khiến người ta kinh ngạc đến chết lặng.

Tử vong Nguyên đầu sắc mặt đại biến, không biết tại sao đột nhiên bị Lục Minh nhắm vào.

Nhưng tất cả đều không quan trọng, trọng điểm là điềm báo trong lòng, đã đạt đến mức độ chưa từng có.

Trái tim y đập thình thịch, cảm giác nguy cơ cực hạn làm rối loạn thần kinh của y.

Trong tình huống này, Tử vong Nguyên đầu đã đưa ra lựa chọn.

Hiện tại y đã bị Lục Minh nhắm vào, Lục Minh muốn ra tay với y, không có đường lui, nên chỉ có một lựa chọn!

"Ngươi muốn tìm phiền phức cho ta, ép ta đến cực hạn." Sát khí trong mắt y dường như có thể uy hiếp cả một vùng chư thiên.

Trong trạng thái này, Tử vong Nguyên đầu mang đến cảm giác đáng sợ không thể tả, giọng nói của y đầy khàn khàn, nghiến răng nghiến lợi nói ra câu này.

Ngay sau đó, lãnh địa rộng lớn của Lục Minh xung quanh cơ thể y ban đầu, đã xảy ra biến dị.

Vô số sức mạnh của Lục Minh không còn lan tỏa ra xung quanh nữa, thay vào đó là từ từ co lại, tập trung bên cạnh Tử vong Nguyên đầu.

Sau đó Tử vong Nguyên đầu như chim sẻ nuốt rồng, há to miệng, một hơi nuốt chửng toàn bộ sức mạnh của Lục Minh tập trung xung

quanh cơ thể.

Trong quá trình này, thực lực của Tử vong Nguyên đầu tăng vọt với tốc độ mắt thường có thể thấy được, trong thời gian ngắn, đạt đến một mức độ cực hạn, cảm giác đó có thể ngang tài ngang sức với Lục Minh!

Thực lực của Tử vong Nguyên đầu trong thời gian ngắn đã vượt qua mức độ này, từ một Nguyên đầu bình thường, đạt đến hàng ngũ cự đầu!

"Ta chưa bao giờ là quả hồng mềm dễ nắn, nếu ngươi đã coi ta là mục tiêu, vậy thì cũng phải trả giá.

Trong số các Nguyên đầu, không ai hiểu ngươi hơn ta, biết rõ điểm yếu của ngươi." Giọng nói của Tử vong Nguyên đầu lại vang lên, trước mắt y tràn ngập ánh hào quang rực rỡ, sức mạnh của Lục Minh dâng lên.

Đối mặt với luồng sức mạnh của Lục Minh đang ập đến, Tử vong Nguyên đầu chọn cách tăng cường bản thân, đồng thời không hề né tránh sức mạnh của đối phương, vì y biết rõ, không thể né tránh được sức mạnh của đối phương.

Sức mạnh của Lục Minh rất có thể sẽ khóa chặt vị trí của y.

Sở dĩ y đưa ra kết luận này, hoàn toàn là vì quá hiểu Lục Minh, chưa bao giờ đánh giá thấp sự mạnh mẽ của Lục Minh.

Vì vậy y tiết kiệm một phần sức mạnh, toàn tâm toàn ý tăng cường bản thân, dùng tư thế trực diện để đối kháng, cứng rắn đối đầu với Lục Minh!

Ánh hào quang rực rỡ đó chiếu xuống người Tử vong Nguyên đầu, Tử vong Nguyên đầu tự nhiên không dễ chịu.

Ban đầu mọi thứ đều bình thường, nhưng chỉ qua một hơi thở, Tử

vong Nguyên đầu cảm nhận được sự thay đổi trên người mình, cơ thể y bắt đầu mục rữa, với một tốc độ không thể tưởng tượng, điên cuồng bao trùm toàn thân y!

Đối với tất cả những điều này, Tử vong Nguyên đầu vẫn chọn phớt lờ.

Bởi vì y biết tất cả đều không quan trọng, trực tiếp chọn biến mất tại chỗ, giây tiếp theo xuất hiện trước mắt Lục Minh.

"Khai!" Miệng ngửa trời gầm thét, hai tay Tử vong Nguyên đầu vào lúc này mạnh mẽ hợp nhất, sức mạnh hắc ám nồng đậm dao động trên hai tay Tử vong Nguyên đầu, ngay sau đó ngưng tụ thành một lưỡi đao.

Rồi Tử vong Nguyên đầu dùng lưỡi đao chém về phía đầu Lục Minh!

Trong quá trình này, bốn vị Nguyên đầu còn lại cũng không ngồi yên, cũng đang bùng nổ, tạo cơ hội cho Tử vong Nguyên đầu, để một đòn này có thể đánh trúng Lục Minh.

Họ cảm nhận được Tử vong Nguyên đầu đang liều mạng, đang bùng nổ, sử dụng thủ đoạn và sức mạnh phi phàm.

Họ không muốn liều mạng như vậy...

Lúc này Tử vong Nguyên đầu đã làm như vậy, tự nhiên họ phải tạo cơ hội cho y!

Vào thời khắc quan trọng này, họ sẽ không gây nội bộ lục đục.

Dù sao họ cũng không phải người tầm thường, tầm nhìn cũng không ngắn cạn như vậy.

Nên làm gì vào lúc nào, trong lòng họ đều biết, sẽ không làm hỏng chuyện.

Trái tim Lục Minh đập thình thịch, vào lúc này, cảm giác cảnh giác trong lòng tăng lên đến mức độ chưa từng có.

Hắn cảm thấy có chút gần kề với cái chết.

Đối với việc này xảy ra, Lục Minh thực ra cũng chấp nhận, dù sao hiện tại hắn đang đối đầu với Tử vong Nguyên đầu đang liều mạng, mà Tử vong Nguyên đầu lại có các Nguyên đầu khác trợ giúp.

Quan trọng hơn là số lượng Nguyên đầu khác không chỉ có một!

"Chết tiệt!

Ta không tin, ta sẽ gục ngã ở đây!" Lục Minh quả quyết đưa ra lựa chọn, hắn đã sử dụng một lá bài tẩy, nhưng tình hình hiện tại vẫn phải sử dụng bài tẩy, nếu không, rất có thể hắn sẽ gục ngã ở đây.

Mặc dù số lượng bài tẩy của Lục Minh cũng không còn nhiều, năm lá bài tẩy vừa rồi sử dụng, đã tiêu hao ít nhất năm sáu mươi phần trăm bài tẩy, nhưng vậy thì sao?

Bài tẩy tuy quý giá, không nên sử dụng vào lúc quan trọng, nhưng lúc này là thời khắc quan trọng, Lục Minh không sử dụng bài tẩy, rất có thể sẽ gục ngã tại đây.

Chương 368

Nếu chết đi, thì không còn gì cả, bao nhiêu bài tẩy cũng tan thành mây khói, Lục Minh tự nhiên sẽ không phạm phải sai lầm này.

Lục Minh quả quyết đốt cháy máu quý giá nhất trong cơ thể, trạng thái của hắn vì thế mà điên cuồng tăng lên.

Đối mặt với Tử vong Nguyên đầu có bốn vị Nguyên đầu trợ giúp, đối mặt với đòn tấn công đó của đối phương, trên mặt Lục Minh thận trọng lại có chút điên cuồng!

Hắn mạnh mẽ tung ra một quyền, một quyền cực kỳ thuần túy, Lục Minh không sử dụng bất kỳ pháp tắc hay đại đạo chi lực nào gia trì, chỉ là sự trình hiện và lợi dụng sức mạnh đến cực hạn.

Sức mạnh của một quyền này cũng chưa từng có.

Khi Lục Minh sử dụng một quyền này, và bùng phát ra, một cảnh tượng kinh thế hãi tục đã xảy ra.

Một đại thiên thế giới xung quanh cơ thể Lục Minh, bị dư ba của một quyền thuần túy này, trong nháy mắt làm cho tan tác.

Bức tường phòng ngự vốn vững chắc không thể phá vỡ, trong sát na, như bị thủng trăm ngàn lỗ, vỡ nát không chịu nổi, vô cùng lộn xộn.

"Kết quả cuối cùng sẽ được định sẵn, ta sẽ là bên chiến thắng, bất kỳ ai âm mưu thay đổi kết quả này đều sẽ thất bại!" Miệng tụng niệm câu nói đó, đòn tấn công của Lục Minh vẫn chưa va chạm với đòn tấn công của Tử vong Nguyên đầu, nhưng Lục Minh đã đưa ra lời tiên đoán.

Ánh mắt hắn lạnh lẽo, sát khí không thể diễn tả bao quanh, siết chặt, phảng phất như một vị Sát Thần từ thời viễn cổ!

Đối mặt với câu nói của Lục Minh, Tử vong Nguyên đầu không có bất kỳ phản ứng nào, một câu cũng không nói, vì toàn tâm toàn ý của y đều dồn vào việc đối phó với một quyền của Lục Minh!

Y cảm nhận được uy hiếp to lớn, tim y run rẩy, máu như muốn chảy ngược.

Bởi vì y có thể đại khái hiểu được ý nghĩa câu nói của Lục Minh, cũng có thể đại khái hiểu được tại sao Lục Minh lại tự tin như vậy.

Bởi vì một quyền của Lục Minh quả thực không tầm thường, sức mạnh thuần túy đã đi đến cực hạn.

Mặc dù y đối mặt, chiếm thế chủ động trước, nhưng dường như đã rơi vào thế bị động, dường như bị Lục Minh dắt mũi!

"Không thể nào, cảnh tượng này sao có thể xảy ra?" Mắt đằng đằng sát khí, Tử vong Nguyên đầu không tin vào điều này, đang ngoan cường liều mạng!

Hai bên đang liều mạng.

Trong tình huống này, Lục Minh cũng không chắc chắn trăm phần trăm chiếm ưu thế, trở thành bên chiến thắng.

Bởi vì đối thủ của hắn cũng không đơn giản, là người phi thường, quá mạnh mẽ, đứng ở đỉnh thế giới, là những người xuất chúng nhất, đỉnh của kim tự tháp.

Dù Lục Minh đã bỏ ra rất nhiều, đốt cháy tinh huyết, sử dụng nhiều lá bài tẩy, trận đại chiến ở cấp độ này, Lục Minh đã nhiều năm không đánh, nhưng Lục Minh vẫn không chắc chắn, cho dù hiện tại có vẻ như đang chiếm ưu thế.

Một quyền mộc mạc vụng về tung ra, trước mắt Lục Minh trời long đất lở!

Lục Minh tuy không có trăm phần trăm chắc chắn, nhưng hắn sẵn lòng đánh cược, vì hắn cho rằng tuy không có trăm phần trăm chắc chắn, nhưng ít nhất cũng có tám mươi đến chín mươi phần trăm.

Mức độ này đủ để hắn đánh cược.

Trên thế giới này làm gì có sự hoàn hảo trăm phần trăm.

Đối với cường giả cấp bậc này, cho dù chỉ có tám mươi, chín mươi phần trăm, cũng đủ để họ đánh cược.

Nếu như vậy mà còn không dám cược, thì họ cũng không có lý do để trở thành cường giả cấp bậc này.

Là Tử vong Nguyên đầu đang đại chiến với Lục Minh lúc này, lòng rối như tơ vò, có chút bi phẫn, vô cùng hối hận.

Bởi vì hắn không ngờ Lục Minh sẽ liều mạng với mình, sẽ quả quyết đốt cháy tinh huyết.

Nếu biết Lục Minh sẽ làm như vậy, vừa rồi hắn đã không tấn công mạnh mẽ như vậy, trực tiếp chém ra lưỡi đao, mà sẽ chọn lùi lại, thử để người khác liều mạng.

Nếu biết trong trạng thái này Lục Minh khó đối phó đến mức nào, về cơ bản là không địch lại, sẽ thua.

Bởi vì hắn đã từng thua Lục Minh, bây giờ chỉ là lịch sử tái diễn...

Khi trong lòng Tử vong Nguyên đầu nảy sinh ý nghĩ này, cho dù ý nghĩ này chỉ thoáng qua trong đầu, nhanh chóng bị loại trừ, nhưng kết quả cuối cùng đã được định sẵn!

Khi một cường giả cho rằng mình không địch lại một cường giả khác, cho dù ý nghĩ đó chỉ thoáng qua, nhưng mọi thứ đã được định sẵn, chắc chắn sẽ thua!

Rất có thể sẽ thảm bại!

Lưỡi đao cực kỳ sắc bén, dường như có thể chia cắt cả trời đất vũ trụ vạn vật, nhưng lại đối mặt với một quyền còn đáng sợ hơn.

Một quyền kia của Lục Minh, dường như có thể khai thiên lập địa, tái tạo vũ trụ hồng hoang, phảng phất như điểm duy nhất trong vũ trụ.

Khi một quyền đáng sợ này của Lục Minh, tiếp xúc với lưỡi đao đáng sợ kia của Tử vong Nguyên đầu, sức mạnh kinh hoàng đang chấn động, bùng nổ, dâng lên.

Trong nháy mắt, một đại thiên thế giới vì thế mà chìm xuống!

Lúc này Lục Minh và Tử vong Nguyên đầu đang đối kháng với nhau!

"Ta phải giúp y, dùng hết thủ đoạn và năng lực của ta, nếu không chắc chắn sẽ thua, ta sẽ rơi vào thế thất bại!" Lục Minh và Tử vong Nguyên đầu đối kháng, sức mạnh chấn động giữa họ.

Bốn vị Nguyên đầu còn lại muốn giúp Tử vong Nguyên đầu, chỉ là bị các thủ đoạn mà Lục Minh bùng phát lúc trước cản trở, nên không thể tiến lên giúp Tử vong Nguyên đầu.

Nhưng họ có thể thấy tình hình bên đó, dù sao họ cũng không mù, mắt vẫn có thể dùng được.

Vì vậy họ nhanh chóng phát hiện ra, Lục Minh và Tử vong Nguyên đầu đối kháng, sức mạnh bùng nổ giữa họ, Tử vong Nguyên đầu trong nháy mắt rơi vào thế yếu, bị Lục Minh áp đảo, hoàn toàn không địch lại Lục Minh, sức mạnh va chạm giữa họ...

Lục Minh mạnh hơn!

Điều này ngay lập tức khiến một vị Nguyên đầu trong số bốn người lên tiếng, ánh mắt y đầy vẻ ngưng trọng.

Đó là Chân Hỏa Giả, y trực tiếp nói ra câu đó, để các Nguyên đầu khác ý thức được điểm này.

Các Nguyên đầu khác không nói, nhưng lần lượt gật đầu, họ không ngốc, tự nhiên hiểu mọi chuyện.

Nhưng trọng điểm là hiện tại họ đang bị các bài tẩy khác của Lục Minh níu kéo, căn bản không thể phân thân.

Họ có ý muốn đi chi viện cho Tử vong Nguyên đầu, nhưng không có sức.

"Có thủ đoạn gì thì cứ dùng hết đi, đừng giữ lại nữa, bây giờ chúng ta là một vinh cùng vinh, một tổn cùng tổn!

Không hiểu sao?" Chân Hỏa Giả dường như nhìn ra ý nghĩ của các Nguyên đầu khác.

Thậm chí y còn thấy hành vi của họ, vẫn đang đối kháng với bài tẩy của Lục Minh trước mắt, hoàn toàn không có ý định bùng nổ.

Vì thế trong lòng y vô cùng phẫn nộ, lại một lần nữa lên tiếng, nói: "Không lẽ các ngươi thật sự cho rằng, sau khi Tử vong Nguyên đầu xảy ra chuyện, chúng ta sẽ tốt đẹp ở đâu sao?

Mục tiêu tiếp theo của Lục Minh chắc chắn sẽ là chúng ta!

Lẽ nào đợi một lát nữa trực diện với Lục Minh sao?" "Có thủ đoạn gì thì mau dùng đi, thoát khỏi bài tẩy của Lục Minh, ta không tin các ngươi không có chút thủ đoạn và năng lực nào." Chân Hỏa Giả trong lòng phẫn nộ, vì nói thật, không chỉ Lục Minh có nhiều lá bài tẩy, thủ đoạn vô cùng đa dạng.

Thực tế, vị Nguyên đầu nào có mặt ở đây mà không nắm giữ nhiều thủ đoạn và bài tẩy như vậy?

Thậm chí số lượng thủ đoạn và bài tẩy họ nắm giữ còn khoa

trương hơn cả Lục Minh, dù sao họ đã sống quá lâu, tính bằng kỷ nguyên.

Trong những năm tháng dài đằng đẵng đó, thực lực tăng lên không nhiều, thời gian rảnh rỗi, tự nhiên sẽ tạo ra lượng lớn bài tẩy để bảo vệ bản thân...

Việc Lục Minh trước đó có thể thành công giết chết Tứ Quý Nguyên đầu, chủ yếu là do bất ngờ.

Tứ Quý Nguyên đầu đã đánh giá thấp Lục Minh, xem thường Lục Minh, mà thực lực của Lục Minh cũng quá mạnh.

Nếu không, Tứ Quý Nguyên đầu sao có thể dễ dàng bị giết?

"Khai!" Miệng gầm lên một tiếng, trong cơ thể tuôn ra vô tận sức mạnh nóng bỏng, Chân Hỏa Giả bắt đầu bùng nổ.

Hắn không quan tâm đến những người khác, hoặc là, hắn biết mình phải làm gương, nếu không những người khác sẽ không làm theo ý hắn.

Bởi vì chính hắn còn chưa làm nhiệm vụ của mình, người khác sao có thể làm theo ý hắn?

Cho nên hắn phải làm trước!

Chân Hỏa Giả lại bùng nổ một lá bài tẩy, thậm chí vì thế mà đốt cháy một phần nhỏ tinh huyết, hiệu quả này cũng vô cùng rõ rệt.

Chỉ thấy con hỏa phượng hoàng mà Chân Hỏa Giả bùng phát lúc trước, lúc này trạng thái và khí tức của nó, đột nhiên có sự tăng lên to lớn!

Rồi nó một miệng nuốt chửng con kim long mà Lục Minh vừa triệu hồi!

Đó chỉ là một, điều đáng sợ hơn còn ở phía sau.

Khi con hỏa phượng hoàng kia nuốt xong kim long, ngọn lửa trên người nó đạt đến mức độ nóng bỏng hơn, cao ngạo hơn!

Sự tăng lên không dừng lại, vẫn đang tiếp tục!

Bị Chân Hỏa Giả điều khiển, lúc này nó không sợ chết, trực tiếp lao về phía Lục Minh, muốn bổ nhào tới giết!

"Nhìn bạn của ta đi, ta sẽ cố gắng hết sức!" Chân Hỏa Giả lúc này lại lên tiếng, giọng nói của y mang theo một chút bình tĩnh nhàn nhạt.

Hiện tại y một lòng hai việc, dù sao y không phải là mục tiêu chính bị Lục Minh nhắm vào, nên có thể phân tâm.

Hắn đang nỗ lực, muốn cố gắng thử khuyên nhủ những người khác nhanh chóng ra tay, nếu không, những gì hắn vừa nói chưa chắc đã là giả, rất có thể sẽ trở thành hiện thực, trong tương lai không xa.

"Ta quả thực nên đưa ra một số lựa chọn rồi.

Chương 369

Cứ kéo dài mãi như thế này, đối với ta hại nhiều hơn lợi.

Bây giờ Chân Hỏa Giả đã ra tay, ta cũng cần phải dốc thêm chút sức lực." Sau khi Chân Hỏa Giả nói xong câu đó, hắn lao vào giúp đỡ Tử vong Nguyên đầu.

Một câu nói đó cũng không uổng phí, Trọng lực Nguyên đầu lúc này có chút do dự, rồi nói ra một câu như vậy.

Trong quá trình đó, ánh mắt y cũng rơi xuống hai vị Nguyên đầu bên cạnh, ý tứ của y thể hiện rất rõ ràng!

Hai vị Nguyên đầu kia trước tiên do dự, dù sao họ cũng biết tầm quan trọng của việc này, nhưng càng biết hơn, Tử vong Nguyên đầu và Lục Minh đã bị ép đến cực hạn, cả hai đều như vậy.

Nhưng lúc này Tử vong Nguyên đầu rõ ràng không chống đỡ nổi nữa.

Khi Tử vong Nguyên đầu không chống đỡ nổi, mọi thứ sẽ là một cảnh tượng khác.

Ít nhất không thể nhẹ nhàng như bây giờ, ở một bên hỗ trợ, thậm chí xem kịch.

Họ quả thực nên đưa ra lựa chọn.

Vì vậy họ do dự trước, rồi nhanh chóng đưa ra lựa chọn, vì họ phải đưa ra lựa chọn rồi, nếu không, những gì Chân Hỏa Giả vừa nói, khả năng trở thành hiện thực là quá lớn.

"Quả thực nên ra tay rồi, thời gian quan sát vừa rồi quá lâu, nếu không ra tay nữa, cục diện sẽ có sự đảo ngược lớn!" Hai vị Nguyên đầu lên tiếng, cuối cùng đã bị thuyết phục.

Ngay sau đó họ lần lượt ra tay, hoặc là tăng cường sức mạnh viện trợ Tử vong Nguyên đầu.

Vừa rồi họ đã dùng hết toàn lực, chỉ là chưa sử dụng thêm bài tẩy mà thôi.

Lúc này họ chọn sử dụng thêm bài tẩy, những thủ đoạn đã tích trữ từ trước.

Điều này cũng dẫn đến việc các bài tẩy mà Lục Minh bùng phát trước đó, để kìm hãm những thủ đoạn kia, trong khoảnh khắc đã bị hủy diệt.

Đây là chuyện rất bình thường, dù sao họ không phải là nhân vật đơn giản.

Một lá bài tẩy của Lục Minh đối mặt với họ nhiều nhất chỉ có thể trì hoãn một phần thời gian, chứ không thể áp chế và kìm hãm họ.

Sở dĩ có thể kéo dài thời gian lâu như vậy, khiến họ không thể đi viện trợ Tử vong Nguyên đầu, chủ yếu là vấn đề nội bộ.

Đó cũng là lý do tại sao cho đến nay, Lục Minh chỉ vài lần cận kề bờ vực tử vong, nhưng vẫn chưa chết.

Đó là vì đối thủ của hắn chưa bao giờ đồng lòng, giữa họ tồn tại vấn đề lớn, không thể dốc toàn lực, chỉ cầu giết chết Lục Minh.

Trước đó Lục Minh ở trong khu cấm gặp phải nhiều Nguyên đầu kia, họ lại có ý nghĩ khác với Lục Minh, vì họ quả thực đã ý thức được sự đáng sợ và mạnh mẽ của Lục Minh, biết rằng để Lục Minh sống lại, thời gian trên thế gian càng dài, Lục Minh sẽ càng mạnh, uy hiếp đối với họ cũng sẽ càng lớn, nên tự nhiên muốn giết Lục Minh cho nhanh.

Nhưng lúc đó lại có Vô Danh Nhân gây rối.

Vô Danh Nhân quá mạnh, không thua kém Chung Cực năm xưa, cộng thêm Lục Minh cũng đủ mạnh, đủ láu cá, nếu không Lục Minh không chừng đã chết thảm!

"Cuối cùng vẫn còn chút lý trí, chưa hoàn toàn hồ đồ!" Cảnh tượng trước mắt tự nhiên bị Chân Hỏa Giả nhìn thấy, trong mắt lộ ra một tia vui mừng.

Mặc dù ba vị Nguyên đầu có chút quá đáng, trước đó do dự, không lập tức hạ sát thủ, nhưng cuối cùng vẫn có chút lý trí, cuối cùng đã đưa ra lựa chọn chính xác nhất.

Nếu không, đợi lát nữa Tử vong Nguyên đầu bị giết, có lẽ họ phải chạy trốn chân trời góc bể!

Nếu không câu chuyện tiếp theo sẽ là bị Lục Minh từng người một đánh bại, để Lục Minh hoàn thành kỳ tích nghịch thiên.

Ở đây một mình địch năm vị Nguyên đầu, lần lượt giết chết họ.

Lúc này theo Chân Hỏa Giả thấy mới là kết quả tốt nhất!

Mặc dù muộn, mặc dù trễ, nhưng mọi người cũng đủ thông minh, cuối cùng đã đưa ra lựa chọn chính xác, sau đó cùng nhau vây giết Lục Minh.

"Muốn tăng viện?

Không thấy hơi muộn sao!" Bốn vị Nguyên đầu bùng nổ, từng lá bài tẩy mà Lục Minh chuẩn bị trước đó vỡ nát, khí tức đáng sợ chấn động, bốn tồn tại cực kỳ đáng sợ hướng về phía Lục Minh vây giết, muốn tiêu diệt Lục Minh, đánh chết Lục Minh!

Lục Minh tự nhiên cũng chú ý đến cảnh tượng này, hoặc là đối mặt với cảnh tượng này.

Thần sắc Lục Minh tràn đầy bình tĩnh.

Đối mặt với tình hình hiện tại, Lục Minh biết không nên hoảng loạn, như vậy sẽ rất bị động, vì nếu không thể tiến lên, có thể sẽ có sai sót.

Trong cục diện này một khi có sai sót, khả năng tử vong thật sự quá lớn, sai sót gần như tương đương với tử vong!

Vì vậy Lục Minh giữ được bình tĩnh, khóe miệng thậm chí còn khẽ nhếch lên, vì cảnh tượng trước mắt thực tế cũng nằm trong dự liệu của Lục Minh.

Hắn biết Nguyên đầu cũng không ngốc, trước đó toàn lực bùng nổ, nhưng cũng chưa dốc toàn lực... quả thực không đúng.

Nhưng trước lợi ích tuyệt đối, cuối cùng họ sẽ đi chung một con đường, giống như cảnh tượng hiện tại đang diễn ra trước mắt Lục Minh!

"Nếu các ngươi chi viện sớm hơn một chút, có lẽ tôi thật sự không có cách nào.

Nhưng tôi và Tử vong Nguyên đầu đã đại chiến được một lúc rồi!

Thật sự nghĩ rằng ưu thế mà tôi tạo ra trong khoảng thời gian đó là giả sao?" Lục Minh lại lên tiếng, nói ra một câu như vậy, trong lời nói mang theo sự kinh hoàng to lớn.

Trong cơ thể hắn phun ra sức mạnh mênh mông vô cùng, mang đến cảm giác thật sự quá kinh khủng, quá đáng sợ.

Ánh mắt hắn đột nhiên rơi xuống Tử vong Nguyên đầu đang chiến đấu với mình trước mắt.

Lục Minh biết rõ bốn vị Nguyên đầu muốn nhanh chóng chi viện, ít nhất cần một hơi thở.

Trong thời gian một hơi thở có thể làm được nhiều việc, ví dụ như

nghịch chuyển cục diện!

"Thử làm một số việc, thay đổi tất cả!" Trong lòng thầm niệm câu đó, Lục Minh đốt cháy một phần chân huyết trong cơ thể, khí tức của hắn điên cuồng tăng vọt.

Đồng thời, đôi mắt vốn đang mở của Lục Minh, sâu trong đồng tử đó lại có xu hướng mở ra lần nữa, từng luồng sức mạnh dao động khí tức tiên đạo dâng lên!

"Tây bắc huyền thiên nhất nhật, gào thét hàng lâm trần gian!" Giọng nói cổ xưa đến cực điểm từ miệng hắn truyền ra, cả người Lục Minh gần như muốn hóa thành người ánh sáng, thể chất và thực lực trong thời gian ngắn có sự tăng lên to lớn vô cùng.

Ngay sau đó, cả người hắn như sao băng rơi xuống, đâm thẳng vào Tử vong Nguyên đầu trước mắt.

Mọi chuyện xảy ra quá nhanh, gần như trong nháy mắt.

Khi Tử vong Nguyên đầu phản ứng lại, hắn nhìn thấy cảnh này, mắt gần như trợn trừng ra ngoài, cơ thể hắn run rẩy, trong ánh mắt cũng tràn ngập một sự không thể tin được, trong lòng cũng dấy lên sự uất ức.

Bởi vì hắn cảm nhận được...

Lục Minh đã chọn liều mạng!

Thực ra rất bình thường, dù sao nếu là hắn, đối mặt với tất cả những gì trước mắt cũng sẽ chọn liều mạng.

Mặc dù hắn đã sớm chọn liều mạng, vừa rồi bùng nổ, cả người đang ở trạng thái đỉnh phong.

Nhưng trọng điểm là lúc này áp lực của Tử vong Nguyên đầu tăng gấp bội, hắn cảm nhận được sự kinh hoàng to lớn từ Lục Minh,

khiến hắn có một ý nghĩ, hoặc là bản năng của hắn, bây giờ phải lùi lại, rời xa Lục Minh!

Bốn vị Nguyên Đầu toàn lực bộc phát, lựa chọn chi viện cho Địa Ngục Nguyên Đầu.

Lục Minh dĩ nhiên sẽ không ngốc nghếch chờ đợi viễn cảnh đó xảy ra, hắn phải chiếm thế chủ động, bởi vì không chiếm thế chủ động thì sẽ rơi vào bị động.

Rơi vào thế bị động trong tình huống hiện tại, Lục Minh thừa biết sẽ càng thêm nguy hiểm, cho nên vì để tự vệ, cũng vì để giành lấy một mảnh trời xanh, thực ra hắn căn bản không có lựa chọn nào khác.

Vì thế, Lục Minh cũng đưa ra quyết định, điên cuồng rút cạn sinh mệnh lực để đổi lấy chiến lực đáng sợ trong nháy mắt!

Cách làm của Lục Minh rất đơn giản, đó là phải xử lý Địa Ngục Nguyên Đầu trước khi bốn vị Nguyên Đầu kia hoàn toàn chi viện cho y.

Một khi xử lý được Địa Ngục Nguyên Đầu, cho dù sau đó bốn vị Nguyên Đầu kia có chi viện thành công, Lục Minh cũng biết áp lực của mình sẽ giảm đi đáng kể, lúc đó có thể làm được nhiều việc hơn.

Vì vậy, ngay khoảnh khắc này, chiến lực toàn thân hắn dâng trào, kim quang trong đôi mắt lấp lóe, vừa như ma lại vừa như thần!

Hắn trực tiếp lựa chọn áp sát Địa Ngục Nguyên Đầu, hai cánh tay như rồng xông thẳng vào sào huyệt, chộp về phía Địa Ngục Nguyên Đầu.

Địa Ngục Nguyên Đầu dĩ nhiên phải kháng cự, không để Lục Minh tóm được, y hiểu rõ nếu lúc này bị Lục Minh tóm lấy sẽ rất dễ rơi vào thế bị động, đó không phải là chuyện tốt.

Nhưng dù Địa Ngục Nguyên Đầu không muốn viễn cảnh đó xảy

ra và đang ngoan cường chống cự, có một số chuyện không phải cứ chống cự là sẽ thành công.

Thực lực của Lục Minh không hề yếu hơn Địa Ngục Nguyên Đầu.

Khi Lục Minh toàn diện bộc phát, đúng vào lúc Địa Ngục Nguyên Đầu vừa dùng hết lực cũ, lực mới chưa sinh ra, y lấy gì để phản kháng Lục Minh?

Có những chuyện kết quả đã sớm được định đoạt!

Địa Ngục Nguyên Đầu liều mạng phản kháng, hai tay đan chéo, hắc ám chi lực dâng trào bộc phát, một vùng lãnh địa đặc thù hiện ra giữa y và Lục Minh, muốn dùng nó để chống lại, không để bị hai tay Lục Minh tóm được.

Chỉ tiếc là không thể nào.

Hai tay của Lục Minh mang sức mạnh của trăm triệu núi sông biển cả.

Vùng lãnh địa do Địa Ngục Nguyên Đầu thi triển, có lẽ đối với cường giả cấp vũ trụ cũng khó lòng chống đỡ, đủ sức nghiền nát họ, nhưng trước mặt Lục Minh lại không hề kiên cố đến vậy.

Hai tay Lục Minh trong nháy mắt đã xuyên qua lãnh địa, lãnh địa hoàn toàn không thể chống lại một đòn này!

Chương 370

Thậm chí hai tay Lục Minh không chỉ làm được thế.

Hắn không chỉ xuyên qua lãnh địa trong chớp mắt, một cảnh tượng còn khoa trương hơn nhanh chóng diễn ra, Lục Minh tiện tay hủy diệt luôn cả vùng lãnh địa đó!

Ngay sau đó, hai tay Lục Minh đột ngột đặt lên vai Địa Ngục Nguyên Đầu.

Hắn dùng sức, tựa như khai thiên tích địa, trực tiếp siết chặt vào xương cốt của y.

Một tiếng nổ vang lên, Lục Minh đã dùng sức xé toạc hai cánh tay của Địa Ngục Nguyên Đầu!

Cùng lúc đó, kim quang trong mắt Lục Minh cũng lóe lên, bao phủ lấy thân thể Địa Ngục Nguyên Đầu, chuẩn bị cho một đòn tấn công nữa!

Lục Minh hiểu rằng việc bẻ gãy hai tay của Địa Ngục Nguyên Đầu vừa rồi đã gây ảnh hưởng nhất định đến bản nguyên của đối phương.

Dù sao thì sức mạnh ẩn chứa trong hai nắm đấm đầy man lực đó tuy hoang dã, nhưng có những loại sức mạnh vượt trên cả quy tắc và pháp tắc, có thể gây trọng thương cho đối thủ.

Nhưng thương tổn này không đủ để giết chết Địa Ngục Nguyên Đầu, nhiều nhất chỉ khiến đối phương trọng thương, mà mục tiêu của Lục Minh là xử lý y.

Vì vậy Lục Minh phải tiếp tục ra tay, sử dụng các thủ đoạn khác, quyết phải hoàn thành việc tiêu diệt Địa Ngục Nguyên Đầu trong thời

gian ngắn nhất.

Nếu không, tất cả những gì hắn làm nãy giờ sẽ là công cốc!

Hai tay bị xé đứt khiến sắc mặt Địa Ngục Nguyên Đầu tái nhợt, nhưng y không hề kêu lên đau đớn.

Dù sao cũng là một nhân vật kiệt xuất với thực lực cường hãn, sẽ không vì một chút đau đớn mà rên rỉ.

Phản ứng đầu tiên của Địa Ngục Nguyên Đầu là phản kháng, y không muốn bỏ mạng tại đây.

Y nghiến chặt răng, một luồng sức mạnh màu đen dâng lên từ cơ thể, xen lẫn từng sợi pháp tắc tượng trưng cho sự sa đọa và hắc ám.

Đồng thời, các khớp cơ bên trong cơ thể y co rút, uốn lượn như những con rồng cổ đại!

Y cũng muốn liều mạng!

Khoảnh khắc này chính là sự thăng hoa tột cùng!

Chỉ tiếc là mọi thứ vừa mới tiến hành được một nửa đã kết thúc.

Đương nhiên, dùng từ "kết thúc" không hoàn toàn phù hợp, đúng hơn là bị tạm dừng, bị cưỡng ép cắt đứt.

Lý do là vì… cái liếc mắt đó của Lục Minh!

Nó đã cưỡng ép phong ấn Địa Ngục Nguyên Đầu trong không phẩy một hơi thở!

Tuy không phẩy một hơi thở là một khoảng thời gian ngắn đến mức người thường gần như không thể nhận ra, nhưng đối với những cường giả thực lực đỉnh cao thì khác.

Đối với những người ở cấp bậc này, không phẩy một hơi thở đã đủ để làm quá nhiều chuyện.

Vì thế, kết cục của Địa Ngục Nguyên Đầu đã được định đoạt!

Ánh mắt của Lục Minh quét qua người Địa Ngục Nguyên Đầu, gây ra thương tổn thứ hai, đồng thời tạo ra cho hắn không phẩy một hơi thở.

Lục Minh đã nắm bắt rất tốt khoảng thời gian này, lưỡi kiếm sắc bén lộ ra, hai tay hợp nhất, trực tiếp vận dụng sức mạnh thuộc về Kiếm chi Nguyên Đầu.

Hư không sau gáy hắn nứt ra, sụp đổ, rồi một luồng ánh sáng sắc bén đến cực hạn lóe lên từ đó và giáng xuống!

"Chết!

Ta không tin ngươi có thể đỡ được một đòn này!" Lục Minh đột nhiên lên tiếng, trong mắt sát khí ngập trời, vạn vật xung quanh như thể bị ảnh hưởng bởi hắn mà thiên băng địa liệt, lần lượt vỡ nát, sụp đổ.

Địa Ngục Nguyên Đầu dĩ nhiên cũng thấy tất cả.

Lúc này y đang bị khống chế, không thể chống lại đòn tấn công của Lục Minh, trong lòng không khỏi dâng lên sự tuyệt vọng.

Y biết rằng dù ở trạng thái đỉnh phong, hoàn hảo đối mặt với đòn tấn công này của Lục Minh, cũng chưa chắc đã đỡ được.

Khả năng lớn hơn là bị Lục Minh trọng thương, thậm chí giết chết.

Huống chi là trạng thái hiện tại của y?

Hoàn toàn không có sức chống cự, phòng ngự hoàn toàn bị gỡ bỏ, gần như là một tư thế "trần trụi".

Địa Ngục Nguyên Đầu gần như có thể đoán được kết quả, một khi đòn tấn công của Lục Minh giáng xuống, y hoàn toàn không phải

là đối thủ, vì căn bản không thể kháng cự, không thể đối đầu, y sẽ bị Lục Minh trực tiếp diệt sát tại đây!

"Lẽ ra lúc trước ta không nên đưa ra lựa chọn như vậy, không nên chọn đứng ngoài quan sát trận chiến của hai người họ!" "Địa Ngục Nguyên Đầu bị khắc chế, cưỡng ép đứng yên tại chỗ, không thể né tránh đòn tấn công của Lục Minh, thậm chí không thể bố trí phòng ngự hiệu quả!

Khả năng cao là không thể chống đỡ cho đến khi chúng ta chi viện, y sắp bỏ mạng rồi!" Cảnh tượng trước mắt dĩ nhiên đã bị Chân Hỏa Giả nhìn thấy, khiến y dựng tóc gáy, trong lòng phẫn nộ vô cùng!

Bởi vì y cũng có thể phán đoán được hậu quả mà cục diện hiện tại sẽ gây ra.

Đòn tấn công đó của Lục Minh quá kinh khủng, quá đáng sợ, tựa như đóa quỳnh hoa nở rộ, đơn giản là sức mạnh thăng hoa đến tột cùng, Địa Ngục Nguyên Đầu lấy gì ra đỡ?

Kết quả cuối cùng đã được định đoạt!

Nhưng kết quả này đối với y lại không phải là chuyện tốt, bởi vì nó có nghĩa là bốn người họ sẽ phải đối đầu trực diện với Lục Minh!

Ngay khoảnh khắc tiếp theo, cả một vùng trời đất nơi đây lập tức bị nhuộm bởi một màn ánh sáng vàng rực rỡ vô ngần, điên cuồng lan tỏa, chiếu rọi khắp nơi.

Trong vô số vũ trụ, vô số thế giới cũng xuất hiện những biến đổi kinh người, những thứ tương tự như màn ánh sáng vàng đó cuồn cuộn chảy trôi!

Nguyên nhân của cảnh tượng này rất đơn giản, nó tượng trưng cho một sự tồn tại đáng sợ đã bị đánh giết.

Cái chết của y đã gây ra sự biến đổi của trời đất, tạo nên cảnh

tượng cực kỳ kinh hoàng này.

Chân Hỏa Giả lúc trước đã không đoán sai, hoặc có lẽ cảnh tượng đó quá rõ ràng, dù là người ngoài cuộc cũng có thể thấy rõ mọi chuyện.

Mặc dù Địa Ngục Nguyên Đầu thực lực mạnh mẽ và không ngần ngại bộc phát, nhưng cuối cùng vẫn lộ ra sơ hở và bị Lục Minh nắm bắt, dẫn đến kết quả này.

Ngay khoảnh khắc vừa rồi, Lục Minh đã thành công đánh giết Địa Ngục Nguyên Đầu.

Y có phản kháng, nhưng tất cả đều vô dụng.

Đòn tấn công của Lục Minh không phải trò đùa, nó mạnh mẽ hơn nhiều!

"Vị chí cường giả nào đã chết vậy?

Sự biến đổi của trời đất này, lẽ nào người chết là một cường giả cấp vũ trụ?" Trong vô số thế giới, có cường giả nhìn thấy sự biến đổi của trời đất, sắc mặt ngưng trọng, chìm vào suy tư.

Cường giả ở cấp độ nào chết đi mới có thể gây ra sự biến đổi như vậy, mới có thể tạo ra dị tượng dâng trào khắp trời đất?

Dị tượng kinh khủng như thế, càn quét cả một vùng thế giới?

Chỉ là họ đã đoán sai, hoặc có lẽ tầm nhìn đã hạn chế tầm vóc của họ.

Nhưng điều này cũng bình thường, bởi vì đại đa số cường giả đều sẽ đoán như vậy, cho rằng người chết có thực lực cấp vũ trụ.

Chỉ có những cường giả đạt tới cấp vũ trụ, thậm chí là siêu vũ trụ, đạt tới cấp độ đơn thể vũ trụ, mới có thể miễn cưỡng nhìn ra rằng, với sự xuất hiện của cảnh tượng này, cường giả bỏ mạng tuyệt đối

không phải cấp vũ trụ.

Thực lực của y có lẽ còn mạnh hơn nữa, có lẽ là một trong những người kiệt xuất nhất trong chư thiên vạn giới, một trong những người thực sự đứng trên đỉnh kim tự tháp!

Nghĩ đến đây, một vài người không khỏi rùng mình, bởi vì điều này có nghĩa là một trận đại chiến kinh khủng đang diễn ra, và số lượng Nguyên Đầu tham gia trận chiến này tuyệt đối phải nhiều hơn ba vị, nếu không, chỉ đơn thuần là hai vị Nguyên Đầu một chọi một, rất khó phân định sinh tử.

"Rốt cuộc là sao?

Bây giờ là thời loạn thế sao?

Nếu không tại sao lại có cảnh tượng này?

Ta nên làm gì đây?" Có cường giả nhìn dị tượng trên trời mà chìm vào suy tư, lẩm bẩm một mình.

Dù thực lực của họ mạnh mẽ vô cùng, đã đứng trên đỉnh cao trong thế giới của mình và là những kẻ kiệt xuất trong vạn giới, nhưng họ vẫn có chút mờ mịt, bởi vì những gì đang xảy ra trước mắt cũng vượt ngoài dự liệu của họ, là lĩnh vực họ chưa từng chạm tới.

Nhưng tất cả những điều này đối với Lục Minh đều không quan trọng.

Trong mắt hắn, những người này chẳng qua chỉ là những kẻ yếu.

Ai sẽ quan tâm đến suy nghĩ của một kẻ yếu chứ?

Không ai cả!

Dù những "kẻ yếu" này là kẻ yếu đối với Lục Minh, nhưng đối với những người khác, họ lại là những cường giả lợi hại.

Bây giờ, Lục Minh sắc mặt lạnh lùng, đứng tại chỗ.

Quần áo trên người có chút xộc xệch, dính đầy vết máu, tóc tai bay tán loạn, đồng thời tay trái hắn đang nắm một quả cầu ánh sáng màu đen sẫm.

Quả cầu ánh sáng màu đen sẫm tỏa ra ánh sáng u tối, bên trong có từng lớp gợn sóng đặc thù truyền ra, dâng lên một luồng sức mạnh khó có thể diễn tả bằng lời.

Luồng sức mạnh này, dù là cường giả đỉnh cao, miễn không phải Nguyên Đầu, chỉ cần nhìn thẳng vào nó cũng sẽ cảm thấy điên cuồng tột độ, nhìn lâu sẽ rơi vào hỗn loạn!

Quả cầu ánh sáng màu đen sẫm này không phải thứ gì khác, chính là Nguyên Đầu chi lực của Địa Ngục Nguyên Đầu.

Chương 371

Vừa rồi sau khi thành công đánh giết đối phương, Lục Minh đã đoạt lấy luồng sức mạnh này, giờ đây nó là chiến lợi phẩm của hắn.

Bốn vị Nguyên Đầu cũng đã chi viện tới nơi.

Tuy tốc độ chi viện có hơi chậm, nhưng họ đã bao vây Lục Minh.

Lúc này, từng người một lơ lửng trên không, đôi mắt khóa chặt vào Lục Minh.

Cảm xúc của họ vô cùng phức tạp, có ngưng trọng, có thận trọng, có sát ý đáng sợ dâng trào, nhưng đồng thời cũng có cả sự tham lam.

Bởi vì họ đã nhìn thấy thứ Lục Minh đang nắm trong tay, Nguyên Đầu chi lực thuộc về Địa Ngục Nguyên Đầu.

Không ai rõ hơn họ rằng thứ đó quý giá đến mức nào.

Một khi có thể luyện hóa Nguyên Đầu chi lực, thực lực sẽ có bước tiến vượt bậc, đồng thời kế thừa tất cả các thủ đoạn mà Địa Ngục Nguyên Đầu từng nắm giữ, thậm chí là "thanh xuất vu lam thắng vu lam"!

Nhưng bây giờ họ không dám động thủ.

Dù sao Lục Minh vừa rồi đã hạ sát Địa Ngục Nguyên Đầu ngay trước mặt họ.

Đối với cảnh tượng đó, dĩ nhiên họ không thể không rung động, trong lòng vô cùng phức tạp.

Phải biết rằng trong trận chiến vừa rồi, tuy cuối cùng họ có do dự, không hoàn hảo trợ giúp Địa Ngục Nguyên Đầu, nhưng trước đó họ đã viện trợ, mỗi người đều đã dùng một, thậm chí là hai lá bài tẩy.

Tổng số những lá bài tẩy này gộp lại cũng phải có bốn, năm lá.

Đó là một sức mạnh vô cùng đáng sợ.

Lục Minh không có ai giúp đỡ, nhưng hắn vẫn nắm bắt được cơ hội, trong thời gian ngắn đã thành công hạ sát Địa Ngục Nguyên Đầu, ngay trước mặt họ.

Nói một cách công bằng, làm sao họ có thể không run sợ vì điều này?

Nhưng cũng chính vì vậy, nó càng củng cố quyết tâm chém giết Lục Minh tại đây của họ.

Bởi vì hiện tại mọi người tụ họp lại mới có thể miễn cưỡng đối đầu với Lục Minh, thậm chí như vậy cũng chỉ là miễn cưỡng.

Có thể thấy, một khi họ tách ra, không còn đồng hành, quay về thế giới của mình hoặc đi làm chuyện khác, lúc đó Lục Minh muốn ra tay chém giết họ, có lẽ sẽ dễ như trở bàn tay.

Phải biết rằng số lượng Nguyên Đầu Lục Minh giết hôm nay đã vượt qua hai vị.

Trước Địa Ngục Nguyên Đầu vừa qua đời, còn có một vị Tứ Quý Nguyên Đầu đã chết, một chiến tích huy hoàng vô cùng!

"Các ngươi đã đưa ra một lựa chọn sai lầm, hoặc lẽ ra không nên nội loạn như vậy, nếu không thì tôi cũng chẳng thể thuận lợi chém giết Địa Ngục." Tóc Lục Minh bay phấp phới, trên người dính máu, khí tức trên người bành trướng, chiến ý phảng phất có thể xông thẳng lên trời cao.

Đối mặt với sự vây công của bốn vị Nguyên Đầu, Lục Minh không hề nao núng.

Vừa rồi có lẽ hắn có một chút cảm xúc tương tự, nhưng bây giờ

những cảm xúc đó đã hoàn toàn tan biến.

Bởi vì nguyên nhân thực sự quá đơn giản, vừa rồi năm vị Nguyên Đầu lựa chọn vây giết còn không thành công, bây giờ số lượng Nguyên Đầu còn lại chỉ có bốn vị, ít hơn trước, Lục Minh lại có lý do gì để sợ hãi chứ?

Dù nếu bốn vị Nguyên Đầu đồng tâm hiệp lực, sức mạnh bộc phát sẽ mạnh hơn năm vị, nhưng Lục Minh cảm thấy chẳng có gì đáng sợ, cùng lắm thì chạy!

Hắn muốn đi, ai có thể cản?

Vì vậy Lục Minh mới lên tiếng vào lúc này, và trong giọng nói còn mang theo một chút "chế giễu", bởi vì hắn quả thực có năng lực đó.

Bốn vị Nguyên Đầu đang vây công Lục Minh không hề tức giận vì lời nói của hắn.

Họ đã sớm thoát khỏi những thú vị cấp thấp, sẽ không vì một hai câu trào phúng của đối thủ mà tâm tư dao động.

Ánh mắt của họ trầm tĩnh, chỉ đang nghiêm túc suy nghĩ về cục diện hiện tại.

Họ phải biết làm thế nào để thắng, áp lực Lục Minh mang lại quá lớn, dù sao hôm nay trong tay hắn đã có mạng của hai vị Nguyên Đầu.

Chiến tích huy hoàng đáng sợ, phải biết rằng trong số các Nguyên Đầu, những người xếp hạng đầu như Tôn Chủ, Tinh Thần Chân Thần cũng không có chiến tích khoa trương như vậy, một ngày giết chết hai vị Nguyên Đầu!

"Chúng ta phải thống nhất, đồng tâm hiệp lực, bộc phát toàn lực, chém giết Lục Minh tại đây!

Cảnh tượng lúc trước không nên tái diễn, nếu không chúng ta sẽ bị

Lục Minh đánh giết từng người một, trở thành đá lót đường cho hắn!" "Chắc không ai trong chúng ta muốn thấy cảnh đó chứ?" Bốn vị Nguyên Đầu truyền âm cho nhau, người truyền âm đầu tiên là Chân Hỏa Giả, mí mắt y cụp xuống, giọng nói có chút trầm thấp.

Vừa rồi trong đám người, y cũng là người phản ứng đầu tiên, nhận ra sự mạnh mẽ của Lục Minh, rằng Địa Ngục Nguyên Đầu không thể hoàn hảo đối kháng, cần phải đi viện trợ.

Chỉ tiếc là tốc độ của y cuối cùng vẫn chậm một bước, Địa Ngục Nguyên Đầu vì thế mà bỏ mạng, mọi chuyện vừa rồi đã tuyên cáo kết thúc.

Bây giờ y sẽ đích thân ra tay, đối mặt trực diện với kẻ địch đáng sợ như Lục Minh theo đúng nghĩa, vậy y nên làm gì?

Lẽ nào để lịch sử tái diễn?

Để mọi chuyện vẫn diễn ra như cũ?

Không, Chân Hỏa Giả không muốn thấy cảnh đó, y không muốn bỏ mạng tại đây, y còn có những mục tiêu cao hơn, muốn leo lên cảnh giới cao hơn, chết ở đây là điều y không muốn, hoặc có lẽ không ai muốn!

Vì vậy y đã lên tiếng nói ra điều này cho mọi người.

Các Nguyên Đầu khác nghe xong không nói gì, vì thực ra họ không có lựa chọn nào khác.

Mối quan hệ giữa họ và Lục Minh đã như nước với lửa, không chết không thôi.

Thực lực của Lục Minh quá mạnh mẽ, chỉ có hợp tác cùng nhau mới có thể đối kháng với hắn.

Nếu tách ra, họ sẽ bị Lục Minh lần lượt đánh bại, ai lại muốn

thấy cảnh đó xảy ra chứ?

Dù họ có phòng bị, nếu chết cũng sẽ không dễ dàng như Tứ Quý Nguyên Đầu, khả năng cao là có thể hoàn hảo lưu lại Nguyên Đầu chi lực của mình, khiến Lục Minh dù giết được họ cũng không thu hoạch được gì… nhưng không ai muốn!

Bởi vì điều đó tượng trưng cho cái chết.

Nói tóm lại, ai lại muốn bỏ mạng tại đây?

Không bỏ mạng tại đây, cũng không hy vọng bỏ mạng ở nơi khác!

"Chúng ta căn bản không có lựa chọn, cũng không cần phải do dự lâu như vậy.

Vừa rồi là vấn đề của ta, bây giờ không thể để xảy ra vấn đề nữa.

Nếu không, một khi ta vì chuyện này mà bị đánh giết, dù có chết, ta cũng không cam tâm, thật quá vô dụng!" Trong số các Nguyên Đầu nhanh chóng có người lên tiếng, đó là Trọng Lực Nguyên Đầu.

Ánh mắt y dâng trào sát khí, sâu trong đồng tử còn có một tia sợ hãi khó có thể nhận ra.

Y đã bị cảnh tượng vừa rồi làm cho kinh hãi.

Bởi vì Lục Minh đã xử lý một vị Nguyên Đầu ngay trước mặt y!

Trọng Lực Nguyên Đầu ra đời sau trận chung cực đại chiến, đây là lần đầu tiên y thấy một nhân vật cùng cấp bỏ mạng, lại còn ngay trước mặt y, trước khi y kịp giúp đỡ, đã bị cưỡng ép chém giết tại đây.

Điều này đã tạo ra một "bóng ma" trong lòng y, để lại ấn tượng sâu sắc.

Vì vậy khi Chân Hỏa Giả nói xong những lời đó, y đã nhanh chóng lên tiếng theo.

Tuy có chút sợ hãi, nhưng phần lớn hơn là chiến ý bành trướng, cùng với suy nghĩ không thể không làm.

Nguyên nhân đơn giản, không còn đường lui nữa, vậy thì chiến!

Xem ai mới là người thắng cuộc!

Dù cuối cùng có chết đi, nhưng chỉ cần không phải bị giết từng người một, trong mắt Trọng Lực Nguyên Đầu, cũng không phải là hoàn toàn không thể chấp nhận.

Bởi vì nếu bị giết từng người một, vì thiếu tin tưởng, không toàn lực bộc phát mà bỏ mạng, chuyện như vậy xảy ra một lần là đủ rồi, nên là hồi chuông cảnh tỉnh.

Nếu còn lặp lại ba, bốn lần, vậy thì quá không nên, dù có chết cũng hoàn toàn không thể chấp nhận!

Hai vị Nguyên Đầu còn lại cũng lên tiếng, nói: "Đúng là không còn gì để nói, vậy thì bắt đầu thôi, lần này mọi người toàn lực ra tay!" "Lục Minh chưa chắc đã toàn lực bộc phát lúc nãy, có lẽ còn có một số thủ đoạn, mọi người phải cẩn thận, cũng đừng giữ tay nữa." Hai vị Nguyên Đầu còn lại cũng đã bày tỏ thái độ, đó là ủng hộ, hoặc có lẽ đó vốn là lựa chọn của họ, trong lòng họ đã rõ.

Vì vậy để thể hiện thành ý, họ đã đưa ra một số phỏng đoán.

Tuy những phỏng đoán này trong mắt Chân Hỏa Giả và Trọng Lực Nguyên Đầu là không cần thiết, vì hai người họ cũng không ngốc, cũng có thể đoán ra được.

Vừa rồi sau khi Lục Minh xử lý Địa Ngục Nguyên Đầu, cảm giác hắn vẫn còn dư lực, tạo ra một cảm giác "tương đối nhẹ nhàng", cho rằng Lục Minh còn lá bài tẩy chưa bộc phát, vì trạng thái của hắn không tệ.

Đương nhiên, cũng có một khả năng khác, chưa chắc không có

khả năng thứ hai, đó là Lục Minh đã kiệt sức, bây giờ cố ý tỏ ra như vậy, mục đích là để mê hoặc bốn người họ.

Dù sao Lục Minh cũng đã liên tiếp tấn công hai vị Nguyên Đầu, đồng thời đối kháng các thủ đoạn của họ, khả năng cao Lục Minh hiện đang trong tình trạng kiệt sức.

Nếu không phải như vậy, thì Lục Minh thật sự quá kinh khủng.

"Nếu đã nói xong cả rồi, vậy thì chúng ta ra tay!" Chân Hỏa Giả truyền âm, rồi ngay khoảnh khắc tiếp theo, y lựa chọn ra tay.

Với tư thái và thủ đoạn như sấm sét, tốc độ của y nhanh đến cực hạn kinh người.

Trong sát na, bốn người đồng thời động thủ, các thủ đoạn của riêng mình bộc phát!

Mọi chuyện nối tiếp nhau xảy ra, chỉ trong một thoáng!

Chương 372

Cuộc trao đổi không hề dài, ra tay cũng nhanh đến vô lý.

Sở dĩ trông có vẻ chậm chạp là vì thực lực của họ quá mạnh mẽ, trong không phẩy không một hơi thở, đủ để họ giao tiếp hàng ngàn vạn lần.

Đối với bốn vị Nguyên Đầu đang vây quanh, dùng thủ đoạn sấm sét ra tay với mình, Lục Minh không hề bất ngờ, vì điều này nằm trong dự liệu của hắn.

Vô nghĩa, bốn vị Nguyên Đầu bao vây hắn, nếu không phải để tấn công, vậy họ làm những chuyện này để làm gì?

Phải biết rằng Lục Minh trước đó đã có chiến tích đáng sợ, ngay trước mặt họ, đã dùng sức mạnh cưỡng ép đánh giết Tử Vong Nguyên Đầu, trước đó Lục Minh thậm chí còn một mình thành công xử lý Tứ Quý Nguyên Đầu mạnh mẽ vô cùng.

Bọn người này có thể nào không đề phòng, không thể nào không ra tay?

Cảnh tượng này xuất hiện là bình thường, nằm trong dự liệu của Lục Minh!

Lục Minh dĩ nhiên cũng có phản ứng, sẽ không ngốc nghếch đứng yên cho họ vây công.

Khí tức trên người hắn phun trào, từng luồng ánh sáng lấp láy vào khoảnh khắc này, xoay quanh thân thể hắn biến hóa, từng con rồng khí vì thế mà hiện ra!

Bốn vị Nguyên Đầu toàn lực bộc phát lao về phía Lục Minh, lần này không ai giữ tay, đều đã dốc toàn lực, vì họ không muốn lịch sử

tái diễn, không muốn lại có một vị Nguyên Đầu bị Lục Minh giết chết.

Chết một vị Địa Ngục Nguyên Đầu là đủ rồi, thêm một vị nữa thì không được.

Lục Minh cũng dốc toàn lực.

Tuy vừa rồi đã tiêu diệt một vị Nguyên Đầu, nhưng đối thủ trước mắt có bốn vị, hắn vẫn có áp lực, vẫn tồn tại khả năng bị đối phương đánh giết.

Lục Minh giơ tay, vô số con rồng bay lượn quanh thân, trực tiếp giao chiến với nhiều vị Nguyên Đầu!

Quyền pháp của Lục Minh vô song, dựa vào sức mạnh thuần túy, ngay khoảnh khắc hai bên giao nhau, hắn đã trực tiếp đánh bay Trọng Lực Nguyên Đầu đi.

Đồng thời vô số phi long vây quanh Lục Minh cũng trong nháy mắt đánh bay Chân Hỏa Giả, chỉ dùng sức một mình đã chặn được hai vị Nguyên Đầu!

Chỉ tiếc Lục Minh bị bốn vị Nguyên Đầu vây công, đòn tấn công của hai vị Nguyên Đầu còn lại hắn không thể đối kháng.

Nhục thân của hắn bị đòn tấn công của hai vị Nguyên Đầu còn lại khóa chặt, nửa bên thân thể trực tiếp bị đánh cho vỡ nát!

Máu tươi ngay lập tức chảy xuống, nhục thân trực tiếp vỡ tan, một khúc xương gãy làm đôi!

Thậm chí khí thế của Lục Minh cũng có phần giảm sút, không còn mạnh mẽ và đáng sợ như trước.

"Tên này lấy thương đổi thương, muốn liều mạng với chúng ta!" Chân Hỏa Giả bị đánh lui nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, sắc mặt

hơi biến đổi.

Kinh nghiệm chiến đấu của y vô cùng phong phú, thông qua cảnh tượng vừa rồi, y mơ hồ đoán ra được suy nghĩ của Lục Minh.

Cú tấn công vừa rồi của họ vào Lục Minh, tuy đều đã dốc toàn lực ra tay, nhưng dù sao cũng là đợt tấn công đầu tiên, thực ra không mạnh đến mức vô lý.

Lục Minh có thể chống lại, có lẽ sẽ bị thương, nhưng tuyệt đối không đến mức thê thảm như hiện tại.

Nửa bên thân thể trực tiếp bị đánh cho vỡ nát!

Lục Minh dường như đang đánh theo kiểu lấy thương đổi thương… Đương nhiên, đây chỉ là phỏng đoán của y, tình hình thực tế không rõ ràng, vì lấy thương đổi thương cũng phải xem tình hình.

Vừa rồi Trọng Lực Nguyên Đầu và y bị đánh lui, hai người họ hình như không có thương tích nghiêm trọng??

"Vết thương hắn chịu là vô ích, bản thân ta không có vấn đề gì." Trọng Lực Nguyên Đầu lên tiếng, nghe được lời của Chân Hỏa Giả, y đưa ra ý kiến của mình, sắc mặt vô cùng lạnh lùng.

Y dĩ nhiên cũng nhìn ra mục đích của Lục Minh, nhưng Lục Minh dường như không chiếm được ưu thế.

Lục Minh bị trọng thương, nhưng y thì không.

Thậm chí vừa rồi y còn kiểm tra bản thân, đề phòng Lục Minh để lại thủ đoạn trên người y, muốn hãm hại, làm tổn thương y.

Nhưng y hoàn hảo, trên người không có bất kỳ ẩn hoạn nào.

Trọng Lực Nguyên Đầu biết những người khác cũng có tình trạng giống y, nếu không đã sớm có người lên tiếng, không im lặng như vậy.

“Nhìn không thấu là bình thường, các người mà nhìn thấu được sao?” Lục Minh nghe được lời của Trọng Lực Nguyên Đầu, trên mặt lộ ra nụ cười nhàn nhạt, trực tiếp chỉ ra một điểm, nói rằng hắn đã để lại ẩn hoạn trên người của nhiều vị Nguyên Đầu.

Còn việc mọi người có tin hay không, đó là chuyện khác, vì có những chuyện không đơn giản như bề ngoài.

“Thủ đoạn của tên này kinh người phi thường, có lẽ thật sự đã để lại một số ẩn hoạn trên người chúng ta, chỉ là bản thân ta không nhận ra mà thôi.

Ta phải nhanh chóng giết hắn mới được.” “Hắn không lập tức kích hoạt ẩn hoạn có thể tồn tại trên người ta, có lẽ là thời gian không đủ.

Chỉ cần nhanh chóng giết hắn, mọi chuyện đều không thành vấn đề, vạn sự đều kết thúc.” Chân Hỏa Giả lên tiếng vào lúc này.

Vừa rồi y cũng đã kiểm tra bản thân, không phát hiện bất kỳ vấn đề gì, nhưng y không dám nghi ngờ thực lực của Lục Minh.

Thực lực của tên này mạnh mẽ phi thường, có lẽ thật sự có thể giấu một số thủ đoạn đặc biệt trên người y.

Chỉ là những ẩn hoạn đó chưa bộc phát mà thôi… vì ẩn hoạn cũng cần tiềm phục, cũng cần thời gian!

Trong mắt Chân Hỏa Giả, khi thời gian trôi qua, ẩn hoạn phát tác, có lẽ y sẽ phải đối mặt với một số tình huống.

Để không phải đối phó với những tình huống đó, nên ra tay trước khi mọi chuyện xảy ra, với tốc độ sấm sét đánh giết Lục Minh!

Đương nhiên, đây chỉ là phỏng đoán của y, chỉ gieo xuống một hạt giống nghi ngờ mà thôi, nhưng điều đó không quan trọng, vì nó không xung đột với mục đích của y, y vốn dĩ muốn giết Lục Minh.

Nhanh chóng giết Lục Minh đối với y cũng là lựa chọn tốt nhất!

Nghe Chân Hỏa Giả nói, Trọng Lực Nguyên Đầu không nói nhiều, hai vị Nguyên Đầu kia cũng giữ im lặng, vì họ cũng đồng tình với lời của Chân Hỏa Giả, ẩn hoạn mà Lục Minh bố trí có lẽ thật sự tồn tại, chỉ là họ không nhận ra mà thôi.

Nhanh chóng giết Lục Minh mới có thể thực sự kê cao gối mà ngủ!

Cuộc đối thoại giữa các Nguyên Đầu này diễn ra ngay trước mặt Lục Minh, không hề che giấu, vì không có gì phải che giấu.

Mối quan hệ của hai bên đã hoàn toàn đối địch, vốn nên thẳng thắn.

Lục Minh cũng vì cuộc đối thoại của họ mà nụ cười trên mặt càng thêm rạng rỡ, vì đây cũng là một phần trong bố cục của hắn.

Hắn nắm giữ kỹ năng cấp SSS!

Một thủ đoạn đã lâu không sử dụng, hư giả có thể thành thật!

Khi tất cả mọi người đều tin vào lời nói dối của hắn, thì lời nói dối đó sẽ tự nhiên biến thành sự thật… giống như những gì đang xảy ra trước mắt.

Vừa rồi hắn không hề để lại thủ đoạn trên người bốn vị Nguyên Đầu trước mặt, không chôn giấu bất kỳ ẩn hoạn nào có thể xuất hiện.

À, nói vậy thực ra không hoàn toàn chính xác.

Hắn đã thử để lại thủ đoạn, chôn giấu ẩn hoạn trên người bốn vị Nguyên Đầu, chỉ là không thành công.

Dù sao thực lực của bốn vị Nguyên Đầu cũng mạnh mẽ, đang nghiêm túc đối địch, đang phòng bị Lục Minh.

Thực lực của Lục Minh dù mạnh, cũng khó mà không động thanh

sắc để lại ẩn hoạn trên người họ.

Cho nên Lục Minh đã thất bại, việc để lại ẩn hoạn không thành công.

Nhưng dị năng vô thượng cấp đã phát huy tác dụng.

Khi hạt giống nghi ngờ được gieo vào lòng bốn vị Nguyên Đầu, dù họ chỉ tin ở một mức độ nhất định, không phải tin trăm phần trăm, nhưng trên người họ, vào khoảnh khắc họ tin, vẫn có một loại biến hóa đáng sợ nảy sinh.

Đó là một sự thai nghén cực kỳ đặc thù, một luồng sức mạnh mà ngoài Lục Minh ra không ai có thể thấy được đang bành trướng trên người họ.

Luồng sức mạnh kia ẩn giấu rất sâu, đang nhanh chóng trở nên mạnh mẽ hơn.

Luồng sức mạnh này có thể bị Lục Minh khống chế, chỉ là Lục Minh không lựa chọn khống chế, mà đợi nó trở nên mạnh hơn.

Dù có thể nắm giữ luồng sức mạnh này, nhưng nó hiện tại quá yếu, dù Lục Minh có thể sử dụng, ảnh hưởng gây ra cho bốn vị Nguyên Đầu cũng quá nhỏ, hiện tại không phải là lúc để sử dụng.

Đại chiến vẫn đang tiếp diễn, hai bên triển khai giao tranh cực kỳ kịch liệt.

Sức mạnh đáng sợ rung chuyển trời đất, lan ra từng vòng gợn sóng trong hư không vô tận, vô số đại thiên thế giới vì thế mà hủy diệt, ảnh hưởng đến không biết bao nhiêu tỷ sinh linh!

Cùng với đại chiến tiếp diễn, Lục Minh cũng ngày càng thê thảm.

Dù sao một mình hắn đại chiến với bốn đối thủ, trạng thái của hắn tự nhiên ngày càng tệ, thương thế trên người cũng ngày càng

nặng.

Từng vết thương nứt ra trên người hắn, máu tươi chảy ròng, trông vô cùng kinh hãi.

Trạng thái của Lục Minh ngày càng tệ, nhưng đối thủ của hắn cũng chẳng khá hơn, thậm chí còn tệ hơn, vì Lục Minh càng lúc càng điên cuồng, càng đánh càng không giữ tay, thậm chí có lúc Lục Minh thà chịu thương cũng phải chém cho địch nhân một nhát.

Vì vậy Lục Minh bị thương tuy nghiêm trọng, nhưng đối thủ của hắn cũng chẳng khá hơn, thậm chí còn thê thảm hơn!

Ví như Trọng Lực Nguyên Đầu, nửa bên thân thể đã bị Lục Minh đánh nát, hết quyền này đến quyền khác, gần như muốn nghiền nát y!

Nếu không phải Trọng Lực Nguyên Đầu nắm giữ một số thủ đoạn phi phàm, vào thời khắc mấu chốt đã chặn được những đòn chí mạng của Lục Minh, không chừng lúc này Trọng Lực Nguyên Đầu đã nổ tan xác mà chết.

Dù vậy, Trọng Lực Nguyên Đầu cũng không chống đỡ được bao lâu nữa, khí tức của y đã yếu đi, trong đám người thực lực có vẻ yếu nhất, đang ở giai đoạn tệ nhất.

"Tên này sắp chết rồi, trạng thái của hắn ngày càng tệ, tiếp theo ta phải cẩn thận một chút, đề phòng hắn phản công." Trạng thái của Lục Minh ngày càng tệ, tuy trạng thái của phe họ cũng chẳng khá hơn, nhưng so với Lục Minh, họ vẫn chiếm ưu thế.

Chương 373

Vì vậy, Trọng Lực Nguyên Đầu lên tiếng, cẩn thận nói ra câu đó, sắc mặt thận trọng, ánh mắt đầy vẻ sâu thẳm.

Trạng thái của y hiện là tệ nhất trong đám, nếu Lục Minh muốn chọn một người để phản sát trước khi chết, thì y tuyệt đối là lựa chọn tốt nhất.

Nhưng Trọng Lực Nguyên Đầu không muốn chết, cho nên tiếp theo y phải cẩn thận một chút, thậm chí nói thẳng ra suy nghĩ của mình.

Các Nguyên Đầu khác gật đầu, dĩ nhiên hiểu rõ điểm này.

"Đúng là nên thận trọng một chút, nếu không, nếu ở bước mấu chốt nhất chúng ta thất bại, vậy thì quá thiệt thòi." Chân Hỏa Giả cũng gật đầu, trong lòng y cũng nghĩ vậy, cũng cho là vậy, nhưng y vẫn đang dũng mãnh chiến đấu.

Bởi vì trong mắt Chân Hỏa Giả, tuy đòn phản công trước khi chết của Lục Minh cực độ nguy hiểm, nhưng hiện tại nên thể hiện mạnh mẽ hơn một chút mới đúng.

Dù sao nếu Lục Minh chọn liều mạng với đối thủ, phần lớn sẽ chọn một người yếu hơn, không chọn một đối thủ mạnh.

Đối phương ít nhất cũng phải cân nhắc xem có thể kéo theo đối thủ không chứ?

Đương nhiên, đây chỉ là suy nghĩ và phỏng đoán của Chân Hỏa Giả mà thôi, không thể chứng minh được suy nghĩ của Lục Minh, nhưng trong mắt Chân Hỏa Giả điều đó không quan trọng, chỉ cần thuận theo một chút, làm theo lựa chọn đó là được.

Nếu thật sự đoán sai, Chân Hỏa Giả cũng không có cách nào.

Sau khi nghe cuộc đối thoại giữa Chân Hỏa Giả và Trọng Lực Nguyên Đầu, hai vị Nguyên Đầu còn lại liếc nhìn nhau, rồi nhịp điệu tấn công có phần chậm lại một chút, họ cũng đồng tình.

Tóm lại là càng thêm cẩn thận, không muốn ở một hai bước cuối cùng lại thất bại, như vậy thì mọi nỗ lực trước đó đều uổng phí.

"Khụ khụ." Lục Minh ho ra hai ngụm máu tươi, hai ngụm máu tươi đó trong hư vô lập tức sinh ra biến đổi đáng sợ, trong nháy mắt, một đại thiên thế giới hư ảo mơ hồ hiện ra!

Máu tươi Lục Minh ho ra tự nhiên diễn biến, từ đây cũng có thể thấy sự mạnh mẽ của hắn, nhưng dù vậy, Lục Minh hiện tại cũng đã rơi vào tình thế này, cũng có thể thấy được đối thủ của hắn mạnh mẽ đến mức nào.

"Trạng thái của ta ngày càng tệ, chỉ thiếu một chút thời gian nữa thôi, những lời nguyền đó mới có thể hoàn toàn xâm thực.

Đến lúc đó, ta ít nhất có sáu bảy phần chắc chắn có thể thuận lợi đánh bại họ, nhưng ta không thể đợi lâu như vậy, ta phải phát động lời nguyền đó ngay bây giờ!" Lục Minh thầm tính toán trong lòng.

Hiện tại hắn đã rơi vào thế bị động, cơ thể này gần như bị đánh nát, không biết đã tái sinh từ hủy diệt bao nhiêu lần, hồi sinh và tái tổ hợp bao nhiêu lần.

Nếu không phải Lục Minh nắm giữ Lượng tử vĩnh sinh pháp, có nhiều khả năng, có lẽ hiện tại Lục Minh đã sớm nổ tan xác mà chết, bỏ mạng.

Dù vậy, Lục Minh cũng không thể kiên trì được quá lâu.

Hiện tại Lục Minh định phát động lá bài tẩy mà trước đó hắn đã dùng dị năng vô thượng cấp chôn giấu trong cơ thể các Nguyên Đầu,

chỉ là đang do dự.

Nhưng sự do dự này chỉ kéo dài một thoáng đã bị ném ra sau đầu.

Bởi vì Lục Minh biết, lời nguyền trong cơ thể các Nguyên Đầu tuy chưa phát huy đến mức hoàn hảo, chưa đạt được sức mạnh tối đa, nhưng cũng đã vô hạn tiến gần đến, mà hiện tại hắn không thể kiên trì được nữa.

Ai biết được đến khi lời nguyền hoàn hảo đạt đến một trăm phần trăm hiệu suất, lúc đó hắn còn sống không?

Phải đưa ra lựa chọn!

Dù vậy, Lục Minh cảm thấy dù chưa đạt đến mức độ hoàn hảo, hắn cũng có năm sáu phần chắc chắn, nhưng Lục Minh ít nhất có ba bốn phần chắc chắn trong tay.

Đừng xem thường ba bốn phần chắc chắn này, thực tế ba bốn phần chắc chắn đã vô cùng khoa trương và vô lý rồi.

Phải biết rằng Lục Minh hiện tại đang rơi vào thế bị động, bị bốn vị Nguyên Đầu vây công, trạng thái rất tệ.

Trong tình huống này, nếu có thể có ba bốn phần chắc chắn thay đổi cục diện chiến đấu, đã đủ khiến người ta kinh hô không thể tin nổi.

Bởi vì đối thủ của Lục Minh cũng mạnh mẽ, không phải người thường!

"Phát động!" Lục Minh đưa ra lựa chọn và hành động.

Cùng với ngôn ngữ hàm hồ không rõ phát ra từ miệng Lục Minh, ngụm máu tươi hắn vừa phun ra đã có biến đổi kỳ dị.

Trong thế giới hư ảo vô cùng được sinh ra trong nháy mắt đó, có một con phi long lấp lánh, đột nhiên từ đó thoát ra, rồi toàn thân tắm

trong ánh lửa, trong nháy mắt xuyên qua vô số thế giới, bay về phía xa, dường như muốn rời xa nơi đây, mang theo hy vọng!

"Chặn nó lại!" Chân Hỏa Giả nhìn thấy cảnh này, trong mắt y lóe lên ánh sáng bất định.

Y không biết tại sao Lục Minh lại làm vậy, từ thế giới hư ảo trong nháy mắt đó, phác họa ra một con chân long.

Nhưng điều đó không quan trọng, quan trọng là y và Lục Minh là kẻ thù.

Nếu hai bên là kẻ thù, thì những gì Lục Minh muốn làm, không nên để Lục Minh làm, nên ngăn cản hắn mới đúng.

Nhưng y cũng đã trúng kế của Lục Minh.

Lục Minh cố ý làm vậy.

Lục Minh định sử dụng dị năng vô thượng cấp, dùng lá bài tẩy sinh ra từ tâm lý của các Nguyên Đầu, nhưng để lợi ích tối đa hóa, không thể trực tiếp ra tay, cho nên phải làm họ phân tâm trước, rồi từ từ tính sau!

Cách làm của Lục Minh rất đơn giản, trước tiên phải thu hút sự chú ý của bốn vị Nguyên Đầu sang nơi khác, sau đó nhân cơ hội kích hoạt lời nguyền trong cơ thể họ, như vậy có thể tối đa hóa lợi ích.

Nếu không, Lục Minh cảm thấy dù có kích hoạt lời nguyền trong cơ thể bốn vị Nguyên Đầu, thương tổn gây ra cho họ cũng có hạn, ít nhất khó đạt được kỳ vọng của hắn.

Nhưng Lục Minh thiếu cơ hội hiếm có, hắn không thể đánh mất cơ hội này, phải nắm chắc.

Đương nhiên, điều đó không có nghĩa là đòn tấn công Lục Minh vừa bộc phát là đơn giản, hoàn toàn ngược lại, đó cũng là một đòn

cực kỳ đáng sợ.

Đánh xuyên một đại thiên hoàn vũ, đánh xuyên một đại thiên thế giới, không phải chuyện đơn giản.

Dù sao Lục Minh biết, nếu đòn tấn công của hắn yếu, tuyệt đối có thể bị nhìn ra.

Đối thủ của hắn cũng không phải người thường, làm sao có thể không nhận ra điểm này?

Cho nên đòn tấn công Lục Minh vừa bộc phát cũng là thật sự bộc phát.

Lục Minh cũng không hy vọng đòn tấn công này bị chặn lại, vì nó cũng mang theo hy vọng của hắn, ẩn chứa uy lực đáng sợ, có thể kinh thiên động địa!

Bốn vị Nguyên Đầu tốc độ nhanh đến cực hạn, thực lực mạnh mẽ.

Lúc này ra tay, vũ trụ biến ảo.

Đòn tấn công Lục Minh đang thai nghén chưa hoàn toàn thành hình, chỉ mới ở trạng thái phôi thai, đã trực tiếp bị bốn vị Nguyên Đầu đánh vỡ, vì họ ra tay trực tiếp, cực kỳ quả quyết, và sức mạnh xuất động cực kỳ phi phàm.

Một đòn tấn công như vậy… đòn tấn công kia của Lục Minh căn bản không đỡ nổi!

Thực lực của Lục Minh mạnh mẽ, thực lực của Lục Minh mạnh mẽ, nhưng không có nghĩa là đòn tấn công của hắn cũng có phòng ngự mạnh mẽ.

"Tổng cảm thấy có gì đó không ổn." Dễ dàng đánh tan đòn tấn công của Lục Minh, nhưng sắc mặt Chân Hỏa Giả vẫn có biến đổi, vì

y cảm thấy mọi chuyện quá thuận lợi, có chút không bình thường.

Y không cảm thấy mình đa nghi, vì đối thủ của y là Lục Minh, khi đối mặt với kẻ địch như vậy, đừng bao giờ cảm thấy mình đa nghi, vì đối thủ xứng đáng được như vậy.

Ai cũng không thể chắc chắn giây tiếp theo Lục Minh sẽ lấy ra thứ gì.

Thực tế, suy nghĩ này cũng không phải là đa nghi, vì vào khoảnh khắc này, trong cơ thể y đã có biến đổi.

Biến đổi này không chỉ giới hạn ở cơ thể y, ba vị Nguyên Đầu còn lại cũng tương tự.

Chỉ là họ đều không nhận ra ngay lập tức.

Dù biến đổi này xảy ra trong cơ thể họ, theo lý nên nhận ra ngay lập tức, dù sao cũng là cường giả cấp Nguyên Đầu, sự kiểm soát đối với bản thân là hoàn hảo, căn bản không có một chút tì vết nào.

Theo lý tự nhiên có thể nhận ra ngay lập tức.

Nhưng đối thủ phi phàm, không bình thường, đó là Lục Minh.

Nếu hắn không thể che giấu cảm giác của mấy người họ trong một khoảng thời gian nhất định, Lục Minh làm sao có thể đại chiến với họ lâu như vậy?

"Mọi chuyện thuận lợi, nhưng quá thuận lợi, ta tổng cảm thấy có gì đó không ổn, có chỗ nào đó ta không nhận ra!" Một giọng nói vang lên, không phải của Chân Hỏa Giả, mà là Trọng Lực Nguyên Đầu.

Trong đám người ở đây, không chỉ một mình Chân Hỏa Giả cảm thấy không ổn, những người khác cũng cảm thấy không ổn, thậm chí lúc này đã nói ra câu đó, trên mặt viết đầy vẻ ngưng trọng.

Bởi vì y quả thực cảm thấy không ổn, không giống với tình huống

trong dự liệu.

Lục Minh vừa rồi cố ý đổ máu, bộc phát một đòn đáng sợ, trong lòng y vừa rồi thậm chí còn có điềm báo.

Nhưng vừa rồi bốn người họ liên thủ lại dễ dàng dập tắt đòn tấn công của Lục Minh… không phải là cảnh tượng này không thể xảy ra, chỉ là mọi chuyện quá thuận lợi, thậm chí cảm giác căng thẳng trong lòng đã hoàn toàn biến mất.

Điều này khiến Trọng Lực Nguyên Đầu có chút hoảng hốt, thậm chí trong lòng nảy sinh một phỏng đoán, liệu họ có thật sự hoàn toàn tiêu diệt đòn tấn công đó của Lục Minh không?

Hai vị Nguyên Đầu ngoài Chân Hỏa Giả ra lúc này vẫn giữ im lặng, chỉ là thần sắc lấp lánh, rõ ràng tuy không nói ra suy nghĩ của mình, nhưng ý tứ biểu đạt lúc này đã rõ ràng, họ cũng không tin vào điều này, cho rằng có gì đó không ổn.

"Không cần phải bận tâm nhiều như vậy, ta cũng cảm thấy có chút không ổn, có lẽ Lục Minh có lá bài tẩy, có lẽ là những thứ khác." Chân Hỏa Giả lúc này trầm giọng lên tiếng, ánh mắt y u tối, trong mắt chứa đựng sát ý cực kỳ nồng nhiệt, không chút do dự nói: "Thực ra hiện tại chúng ta không cần phải băn khoăn, chúng ta chỉ cần làm một việc là được, đó là tiêu diệt Lục Minh!

Chỉ cần chúng ta làm được việc này, bất kể tiếp theo xảy ra chuyện gì, chúng ta thực ra không cần phải sợ hãi!

Bởi vì không có gì khó đối phó hơn Lục Minh!" Nói xong, Chân Hỏa Giả trực tiếp biến mất tại chỗ, rồi cả người rực rỡ vô cùng, toàn thân phát sáng, tựa như một ngôi sao băng lao về phía Lục Minh, trực tiếp ra tay, muốn xử lý Lục Minh!!

Cùng với Chân Hỏa Giả ra tay, Trọng Lực Nguyên Đầu và hai vị

Nguyên Đầu còn lại cũng đồng thời ra tay.

Khi làm việc này, họ cực kỳ ăn ý, người trước vừa làm, người sau đã theo sát, phảng phất như đã diễn luyện qua nhiều lần, cũng là chuyện bình thường.

Những tồn tại thực lực mạnh mẽ, suy nghĩ cũng tương tự, có một loại ăn ý, và sự ăn ý này lúc này được thể hiện một cách triệt để.

Chương 374

Vừa rồi họ đều cảm thấy không ổn, cũng không tìm ra vị trí cụ thể, nhưng có một giải pháp vạn năng.

Và bây giờ họ đã đưa giải pháp đó vào hành động thực tiễn.

"Tuy không đủ quả quyết, nhưng thực lực chung quy không đủ mạnh, không phát hiện ra một số vấn đề, lại chọn ra tay với ta, theo ta thấy đây không phải là một chuyện tốt, mà là một chuyện xấu." Nhìn bốn vị Nguyên Đầu không chút do dự ra tay với mình, Lục Minh thở dài một hơi, vì bản thân hắn cũng không biết đây là đợt tấn công thứ mấy.

Hai bên thực ra đã rơi vào thế giằng co, mọi chuyện đều không có ý nghĩa, trừ phi cứ chờ đợi thời gian trôi qua, sức mạnh của hai bên bị bào mòn.

Đến lúc đó, cuối cùng sẽ có một kết quả hiện ra.

Nhưng như vậy, mọi chuyện đều không còn ý nghĩa.

Quan trọng hơn là Lục Minh cũng sẽ không cho phép cảnh tượng đó xuất hiện, vì sự xuất hiện của cảnh tượng đó, đánh dấu rằng Lục Minh tất sẽ bại, sẽ bỏ mạng chết tại đây.

Đây cũng là nguyên nhân chính hắn phát động bố cục vừa rồi.

Về phương diện này, Lục Minh đã chiếm được ưu thế và tiên cơ, nếu không, lựa chọn ưu tiên hàng đầu của bốn vị Nguyên Đầu tất nhiên không phải là Lục Minh, vì trong lòng họ đã rõ, biết nên làm thế nào.

Lựa chọn đối phó với Lục Minh không phải là đơn giản, việc nhanh chóng chém giết hắn là cực kỳ khó khăn.

Nếu thật sự có thể thành công, đã sớm thành công rồi, không đến mức kéo dài đến bây giờ.

Nhưng trọng điểm là họ không nhận ra điểm đó.

Cho nên cảnh tượng hiện tại mới xuất hiện… Còn về hướng đi cuối cùng sẽ như thế nào, lại có ai… có thể rõ ràng mọi chuyện chứ!?

Cảm giác của bốn vị Nguyên Đầu rất nhạy bén, vì vậy họ đã đưa ra lựa chọn.

Tuy không biết nguy hiểm đến từ đâu, nhưng họ biết mọi chuyện đều liên quan đến Lục Minh.

Chỉ cần có thể giải quyết Lục Minh, vậy thì mọi chuyện đều không thành vấn đề, nguy cơ trên người họ sẽ không còn tồn tại.

Chân Hỏa Giả thậm chí lúc này đã quả quyết tấn công, sức mạnh của y bùng nổ, một cảnh tượng cực kỳ đáng sợ, sức mạnh cuồn cuộn ập tới, phảng phất có thể dễ dàng xé nát một đại thiên thế giới.

Sắc mặt Lục Minh không hề có bất kỳ biến đổi nào, cảnh tượng này cũng nằm trong dự liệu của Lục Minh, nhưng có quan hệ gì chứ?

Lục Minh đã phát động lời nguyền ẩn giấu trong cơ thể các Nguyên Đầu, lúc này từng lời nguyền bộc phát, đang âm thầm xâm nhập vào cơ thể họ.

Hiện tại những người này chỉ là không nhận ra ngay lập tức, đó cũng là mục đích của Lục Minh, cố ý làm vậy.

Chỉ có như vậy mới có thể tối đa hóa lợi ích của hắn, Lục Minh hy vọng thấy cảnh này!

"Tại sao vẫn không hiểu nhỉ?

Thực ra các người nên đưa ra lựa chọn, khi nhìn thấy ta, nên lựa chọn bỏ chạy ngay từ đầu!

Kết cục của việc đối địch với ta đều sẽ là cái chết.” Lục Minh nhàn nhạt lên tiếng.

Chân Hỏa Giả ra tay trước, ba vị Nguyên Đầu theo sát phía sau.

Lục Minh cũng không lùi, vì không cần thiết cũng không có đường lui, trực tiếp nghênh đón.

Sức mạnh đáng sợ bộc phát trong cơ thể hắn, hai tay hắn trong nháy mắt biến lớn gấp ngàn vạn lần, lúc này trực tiếp chộp về phía Chân Hỏa Giả.

Lục Minh muốn tóm lấy Chân Hỏa Giả.

Sau khi tóm được Chân Hỏa Giả, với cá tính và thủ đoạn mà Lục Minh đã thể hiện trước đó, có lẽ hắn sẽ dùng sức mạnh man rợ xé Chân Hỏa Giả thành hai nửa!

Chân Hỏa Giả dĩ nhiên sẽ không dễ dàng bị Lục Minh tóm được, vì y biết điều đó có nghĩa là y sẽ vô hạn tiếp cận cái chết.

Thực lực của Lục Minh mạnh mẽ, y không muốn đem tính mạng của mình ra đánh cược.

Cho nên khi Chân Hỏa Giả phát hiện mục tiêu của Lục Minh và hành động của hắn, Chân Hỏa Giả cũng không chút do dự bộc phát, bộc phát lần thứ hai, một lá bài tẩy được tung ra, toàn thân kim quang bao phủ, muốn chặn lại lần ra tay này của Lục Minh.

Y không muốn bị sức mạnh man rợ của Lục Minh xé thành hai nửa.

Chỉ là Chân Hỏa Giả đã thất bại, vì khi y điều động sức mạnh trong cơ thể, muốn chống lại cú chộp của hai tay Lục Minh, một biến cố đáng sợ đã xảy ra từ bên trong cơ thể y.

Sức mạnh đang được điều động, vốn dĩ sẽ tràn ra toàn thân y và

duy trì một khoảng thời gian, cấu thành phòng ngự, nhưng mọi chuyện vừa mới bắt đầu đã kết thúc.

Ánh sáng vàng đó vừa bao phủ toàn thân y, thời gian duy trì chưa đến một sát na, rồi phảng phất như năng lượng không đủ, đã tối sầm lại, trực tiếp trở nên xám xịt, phảng phất như bị một tấm vải đen che đi.

Điều đó cũng dẫn đến cảnh tượng tiếp theo, bàn tay lớn của Lục Minh đột nhiên từ trên trời lao xuống, như một ngôi sao băng rơi, rồi trực tiếp đánh vào người y, đánh y đến hộc máu.

Dù sao hiện tại Chân Hỏa Giả không có phòng ngự, hoặc có cũng có hạn, căn bản không đỡ nổi đòn tấn công của Lục Minh.

Bàn tay lớn của Lục Minh đánh Chân Hỏa Giả hộc máu xong không dừng lại, vì đó không phải mục đích chính của Lục Minh.

Mục đích chính của Lục Minh là xé Chân Hỏa Giả thành hai nửa, muốn trọng thương y.

Sở dĩ trước tiên đánh thương Chân Hỏa Giả là vì như vậy có thể làm giảm thực lực của y, có thể khiến hành động tiếp theo của Lục Minh thuận lợi nhẹ nhàng hơn.

Vì vậy, tiếp theo liền có cảnh tượng này xuất hiện… Bàn tay lớn của Lục Minh sau khi va chạm với Chân Hỏa Giả và đánh thương y, lại đột nhiên tóm chặt lấy người y!

Rồi bàn tay lớn của Lục Minh bắt đầu dùng sức, đột nhiên xé về hai phía, một lực lượng khổng lồ không thể tưởng tượng, phảng phất như có trăm triệu cân!

Luồng sức mạnh này cực kỳ đáng sợ, tác động lên người Chân Hỏa Giả, Chân Hỏa Giả cũng không thể coi thường.

Sắc mặt y kịch liệt biến đổi, vặn vẹo, rõ ràng là đau đớn, vì lần ra

tay này của Lục Minh cực kỳ không tầm thường.

Chân Hỏa Giả tuy mạnh, nhưng cũng có khả năng bỏ mạng, và khả năng này không hề thấp, ai bảo đối thủ của y là Lục Minh chứ?

"Chuyện gì vậy?

Tại sao lại như vậy!

Ngươi đã giở trò trên người ta?

Từ lúc nào!

Chẳng trách vừa rồi ngươi cố ý làm ta phân tâm, hóa ra là có kế hoạch này!" Nhưng thực ra đó không phải là trọng điểm.

Chân Hỏa Giả tuy đau đớn, nhưng không phải là không thể chịu đựng được.

Trọng điểm khiến y đau đớn và cảm thấy khó chịu là, dường như đã bị Lục Minh tính kế.

Vừa rồi vốn dĩ có thể đỡ được đòn tấn công của Lục Minh, nhưng cuối cùng lại thất bại.

Thời khắc mấu chốt, sức mạnh trong cơ thể bị ngắt quãng, ngăn cản sự bộc phát của phòng ngự, khiến Chân Hỏa Giả không hiểu, nhưng y cũng nhận ra chỗ không ổn trong cơ thể mình.

Có một luồng sức mạnh màu đen sẫm tồn tại, lấp lánh, không ngừng xâm thực cơ thể y, phá hoại kết cấu cơ thể y.

Luồng sức mạnh này, vào thời khắc mấu chốt vừa rồi đã làm sức mạnh của y tan vỡ, nếu không sẽ không thảm như bây giờ!

"Giúp Chân Hỏa Giả!

Đồng thời mọi người kiểm tra bản thân, xem có dị biến không!

Tên này hình như đã tính kế chúng ta!" Thảm trạng của Chân Hỏa

Giả dĩ nhiên đã bị các Nguyên Đầu khác nhìn thấy.

Thần sắc các Nguyên Đầu khác lấp lánh, cũng không biết là may mắn hay không, vì cảnh tượng xảy ra trên người Chân Hỏa Giả không xuất hiện trên người họ, xem ra là may mắn, không bị Lục Minh tính kế thành công.

Nhưng họ cũng nhận ra một điểm, trên người Chân Hỏa Giả xuất hiện biến hóa như vậy, vậy trên người họ có hay không?

Ba vị Nguyên Đầu nhanh chóng kiểm tra bản thân, đồng thời hành động của họ không dừng lại, vẫn nhanh đến kinh người, vì họ phải đi viện trợ Chân Hỏa Giả.

Hiện tại phe họ không thể chết thêm người nữa, nếu không, việc đối phó với Lục Minh sẽ càng thêm khó khăn.

Dù sao số người của họ ngày càng ít đi, một hai người bị Lục Minh giết chết, cứ tiếp tục như vậy, họ sẽ rơi vào thế bị động.

Không nên đi vào vết xe đổ… toàn bộ bị Lục Minh giết sạch!

"Ta đã nhận ra ánh sáng đen trong cơ thể mình!

Một luồng sức mạnh cực kỳ đặc thù, ta không biết nên hình dung thế nào, phảng phất như nằm giữa chân thực và hư ảo, ẩn giấu rất sâu, có thể ảnh hưởng đến ta, hiệu quả hẳn là giống như những gì diễn ra trên người Chân Hỏa Giả vừa rồi." Một giọng nói truyền đến, là Trọng Lực Nguyên Đầu.

Y đã nhận ra dị biến trên người mình, thần sắc giữa hai hàng lông mày biến đổi.

Vì y thật sự không sai, trên người y không có ẩn hoạn, là Lục Minh đã giở trò.

Nhưng y không hiểu, vì y có thể khẳng định một điểm, Lục Minh

vừa rồi căn bản không có cơ hội sử dụng thủ đoạn trên người y, y cũng không phải là kẻ dễ bắt nạt.

Nếu Lục Minh thật sự làm vậy, y có thể nhận ra, không phải là không biết gì, bị Lục Minh thao túng cục diện.

Nhưng y không nhận ra gì cả, và Lục Minh đã nắm bắt được cơ hội này, hiện tại đã thành công phản chế Chân Hỏa Giả!?

"Trên người ta cũng có!

Nhưng tại sao chứ?

Ta có thể xác định Lục Minh căn bản không có cơ hội, khi tiếp xúc với ta, để lại ẩn hoạn trên người ta.

Chương 375

Nhưng cảnh tượng này lại cứ xuất hiện, thứ này thật sự có ảnh hưởng đến ta, tại sao lại như vậy!?" Cùng với lời của Trọng Lực Nguyên Đầu, một trong hai vị Nguyên Đầu còn lại lên tiếng, giọng nói của y lộ ra vẻ ngưng trọng vô cùng.

Vì đối với biến hóa của bản thân, y vô cùng kinh ngạc và không hiểu.

Bản thân có vấn đề y cảm thấy là bình thường, dù sao người ra tay là Lục Minh.

Nhưng y không thể hiểu, tại sao thủ đoạn của đối phương lại kinh người như vậy, có thể khiến y không hề nhận ra, ẩn giấu cực sâu.

"Tại sao lại như vậy?

Rốt cuộc là thủ đoạn gì?" Vị Nguyên Đầu cuối cùng cũng lên tiếng, y cũng đã nhận ra, giọng điệu của y cũng không hiểu, có chút không nhìn thấu.

Lẽ nào y quá yếu đuối sao?

Thủ đoạn Lục Minh nắm giữ quá nghịch thiên?

Nếu không, tại sao lại không nhận ra?

Thực lực của y không phải là để trưng, không nên như vậy.

"A a a!" Một tiếng kêu thảm thiết đột nhiên vang lên.

Khi các Nguyên Đầu đang băn khoăn và vội vã lao đến, Lục Minh căn bản không để ý, vì hiện tại hắn đang làm một việc, ví như thử đánh giết kẻ trước mắt… Chân Hỏa Giả!

Hắn đang dùng sức xé Chân Hỏa Giả, sức mạnh đáng sợ dồn lên

hai cánh tay, muốn xé Chân Hỏa Giả thành hai nửa.

Đồng thời trong hai tay Lục Minh đang thai nghén sức mạnh đáng sợ, sức mạnh này trong quá trình Lục Minh muốn xé Chân Hỏa Giả thành hai nửa, đang không ngừng rót vào cơ thể đối phương.

Lục Minh không hy vọng rằng sau khi xé Chân Hỏa Giả thành hai nửa có thể diệt sát y, vì đó là chuyện không thể xảy ra.

Cho nên Lục Minh song quản tề hạ, trước tiên đánh đối phương đến hộc máu, sau đó xé cơ thể đối phương thành hai nửa, rồi thúc đẩy lời nguyền để lại trong cơ thể đối phương, đồng thời trong quá trình này, rót sức mạnh hủy diệt vào cơ thể đối phương, dùng cách này để giải quyết giết chết y!

Chân Hỏa Giả dĩ nhiên đang phản kháng, là loại liều mạng, nhưng đáng tiếc căn bản không có tác dụng.

Thực lực của Lục Minh không phải trò đùa.

Luồng sức mạnh kia cuồn cuộn, phảng phất có thể diệt sát mọi thứ.

Vì vậy, mới có tiếng kêu thảm thiết vừa rồi, đó là Lục Minh đã chiếm ưu thế, thậm chí bào mòn một phần sức mạnh trong cơ thể Chân Hỏa Giả, khiến đối phương vô hạn tiếp cận cái chết, thậm chí bản thân cũng đau đớn không chịu nổi, nếu không Chân Hỏa Giả làm sao có thể phát ra tiếng kêu thảm thiết?

"Đừng băn khoăn những thứ đó nữa, mau đi chi viện cho Chân Hỏa Giả!" "Y không thể chết, nếu không ba người chúng ta đối phó với Lục Minh, ưu thế vừa chiếm được sẽ hoàn toàn đổ sông đổ bể!" Nghe tiếng kêu thảm thiết của Chân Hỏa Giả, ánh mắt của Trọng Lực Nguyên Đầu cũng nhìn sang đó.

Vừa rồi phân tâm giao đàm một phen, tình hình bên đó chưa hoàn

toàn nắm bắt được, chung quy có chút không ổn.

Lúc này ánh mắt y lướt qua, rồi hơi thở cũng ngừng lại, vì vào lúc này, Lục Minh đã thuận lợi xé Chân Hỏa Giả thành hai nửa, đồng thời sức mạnh hủy diệt và lời nguyền Lục Minh để lại trong cơ thể Chân Hỏa Giả cũng đã bùng nổ.

Lập tức khí tức của Chân Hỏa Giả rơi xuống cực điểm, yếu ớt như ngọn nến, phảng phất một cơn gió cũng có thể thổi tắt!

Rõ ràng Chân Hỏa Giả hiện tại đã cận kề cái chết, họ cũng phải viện trợ cho y, nếu không đối phương không thể kiên trì được nữa.

Chỉ tiếc Trọng Lực Nguyên Đầu có lòng mà không có sức.

Tuy y đi cứu Chân Hỏa Giả, thậm chí lúc này không tiếc đốt cháy tinh huyết để đổi lấy tốc độ, nhanh chóng tiếp cận Lục Minh chi viện cho Chân Hỏa Giả.

Nhưng hy vọng mong manh, vì Chân Hỏa Giả thực sự đã bị Lục Minh trọng thương, cận kề cái chết.

Trong tình huống này ai có thể cứu được y chứ?

Căn bản không có khả năng, cũng không có hy vọng đó.

Mọi thứ, thực ra đã sớm được định đoạt!

“Muốn cứu?

Căn bản không có hy vọng!” Nhìn Trọng Lực Nguyên Đầu nhanh chóng lao tới, tốc độ tựa như sao băng lấp lánh, Lục Minh ánh mắt nhàn nhạt, bình tĩnh lên tiếng, như một bản án tử hình: “Nếu sớm hơn một chút bùng nổ tốc độ lao tới thì tốt hơn, chưa chắc đã không thành công, còn có hy vọng.” “Nhưng bây giờ đã muộn rồi, tốc độ của ngươi có nhanh hơn nữa cũng vô dụng, vì có nhanh, có thể nhanh hơn thủ đoạn của ta sao?” “Bây giờ lựa chọn chạy, mới là lựa chọn chính

xác nhất!" Lục Minh lên tiếng, thậm chí còn chỉ cho ba vị Nguyên Đầu trước mặt một con đường sáng.

Đương nhiên, trong mắt Lục Minh là con đường sáng, ba vị Nguyên Đầu lại không nghĩ vậy, chỉ cho rằng Lục Minh đang chế giễu.

Thực tế, nghĩ vậy cũng không sai, Lục Minh quả thực có suy nghĩ đó.

Vừa rồi hắn bị áp chế, là kiểu thắng không vẻ vang, có chút cảm xúc nhỏ, là chuyện bình thường mà phải không?

Lục Minh nói xong những lời đó, không để ý đến ba vị Nguyên Đầu nữa, vì Lục Minh biết, trước khi hắn làm một số chuyện, ví như diệt sát Chân Hỏa Giả, những người đó không thể lao đến trước mặt hắn.

Lời nói vừa rồi của Lục Minh không phải là khoác lác, là sự thật, ba vị Nguyên Đầu không thể lao đến kịp, khoảng cách quá xa.

"Không cần phải cứng rắn như vậy, giữa chúng ta không hề có thù oán, ta không thể hiểu được, nhưng mọi chuyện đều không còn quan trọng nữa, vì ngươi sắp chết rồi, ai lại đi băn khoăn nhiều như vậy với một người chết chứ?" Nhìn Chân Hỏa Giả bị trọng thương, lúc này cực độ suy yếu trước mặt, Lục Minh ánh mắt u tối, không hề che giấu sát ý.

Chân Hỏa Giả vừa rồi ba lần bốn lượt cản trở, muốn đẩy hắn vào chỗ chết, và còn dẫn dắt nhịp điệu, Lục Minh sẽ không quên.

"Không có gì để nói, ngươi có thể lựa chọn ra tay." Nghe lời Lục Minh, sắc mặt Chân Hỏa Giả không đổi, vì y biết thành làm vua bại làm giặc, bại dưới tay Lục Minh, vậy thì cần phải chấp nhận cục diện trước mắt, và chịu đựng cơn thịnh nộ từ Lục Minh.

Tuy y không muốn chết, dù sao đã sống qua những năm tháng dài đằng đẵng, người sống càng lâu, thực ra càng sợ hãi cái chết… nhưng không có cách nào.

Tổng không thể cầu xin tha thứ chứ?

Chân Hỏa Giả thực ra không ngại cầu xin tha thứ, nhưng y biết, Lục Minh tất nhiên sẽ không tha cho y.

Nếu đã như vậy, vậy thì có một số chuyện không cần phải làm nữa, không có ý nghĩa, không bằng anh dũng một chút, lúc này bá đạo một chút!

Lục Minh cũng lười nói nhảm với Chân Hỏa Giả, dù không có lời nói của Chân Hỏa Giả, hắn cũng sẽ quả quyết ra tay.

Huống chi lúc này nghe được lời của Chân Hỏa Giả, Lục Minh cũng lựa chọn thỏa mãn nguyện vọng của y.

Ánh mắt Lục Minh mang theo sự bá đạo và sát ý ngang ngược không thể tả.

Hắn vận dụng cự lực kinh khủng, xé nát Chân Hỏa Giả ngay trước mắt.

Dù đối phương đang ngoan cố kháng cự, nhưng cuối cùng cũng vô dụng, sự chống cự của y căn bản không thể nào địch lại công kích của Lục Minh.

Hơn nữa, ngoài sức mạnh man rợ, Lục Minh còn sử dụng những sức mạnh khác, khiến ba vị Nguyên Đầu kia khó lòng đến viện trợ cho Chân Hỏa Giả trong thời gian ngắn.

Thực ra, kết quả đã sớm được định đoạt.

Đi cùng với tiếng gào thảm thiết đau đớn, thân thể của Chân Hỏa Giả bị xé nát, sức mạnh kinh khủng chấn động giữa đất trời, phiêu tán

rơi rụng.

Chân Hỏa Giả bị Lục Minh nghiền nát ngay tức khắc.

Lục Minh đã nhào nặn tất cả sức mạnh lại thành một khối, dùng nhiều loại pháp tắc và đại đạo chi lực để giam cầm chúng lại.

Bởi vì Lục Minh tuy đã giết chết y, nhưng lại không muốn sức mạnh này phân tán, thứ hắn muốn là Nguyên Đầu chi lực.

Vì vậy, sau khi giết Chân Hỏa Giả, Lục Minh phải hợp nhất chúng lại! "Chân Hỏa Giả đã ngã xuống!

Không thể tiếp tục thế này được nữa, nếu cứ tiếp tục, chúng ta sẽ bị đánh bại từng người một." Sau khi thấy Chân Hỏa Giả ngã xuống, Trọng Lực Nguyên Đầu đang vội vã lao tới bỗng co rút đồng tử, tiếng hét kinh hãi thốt ra khỏi miệng, ngữ khí đầy chấn động.

Cái chết vừa rồi của Chân Hỏa Giả đã tạo thành một bóng ma tâm lý không thể xóa nhòa cho Trọng Lực Nguyên Đầu.

Hoặc có lẽ, bóng ma tâm lý này đã tồn tại từ lâu, từ sau khi Địa Ngục Nguyên Đầu chết đi.

Nhưng lúc đó, y còn có thể miễn cưỡng chấp nhận.

Đến khi Chân Hỏa Giả cũng ngã xuống ngay trước mặt, y không thể chấp nhận được mọi chuyện nữa.

Trong nỗi bi ai vô tận, y thốt lên một câu.

Tiếp theo, bọn họ bắt buộc phải tập hợp lại, hội tụ sức mạnh của mọi người để cùng chống lại Lục Minh.

Bằng không, kết quả cuối cùng đã được định đoạt, bọn họ tuyệt đối không phải là đối thủ của Lục Minh, sẽ bị Lục Minh giết chết tại đây.

Không ai hy vọng cảnh tượng đó xảy ra với mình. "Đó là một

trong các lựa chọn.

Ngoài lựa chọn đó ra, chúng ta cũng có thể đưa ra những lựa chọn khác, không nhất thiết phải liều mạng với hắn." Giọng nói của một vị Nguyên Đầu khác vang lên, hai vị Nguyên Đầu còn lại đương nhiên nghe thấy.

Vị Nguyên Đầu này quả quyết mở miệng, đưa ra một ý kiến khác.

Dù lời nói không rõ ràng, nhưng ở đây không có kẻ ngốc nào, những người khác lập tức hiểu ra mọi chuyện.

Đó là từ bỏ việc liều chết với Lục Minh, lựa chọn rời đi. "Đã chọc phải hắn rồi, mối quan hệ giữa chúng ta và hắn không thể hòa giải được.

Trong tình huống này, chúng ta có thể rút lui sao?" "Bây giờ chúng ta tập hợp lại, miễn cưỡng có thể chống lại hắn, chiến đấu với hắn.

Một khi chúng ta tách ra, bị hắn chớp lấy cơ hội, chúng ta sẽ bị đánh bại từng người một, lúc đó kết quả cũng như nhau thôi." Nghe vị Nguyên Đầu kia nói vậy, Trọng Lực Nguyên Đầu trầm giọng lên tiếng, trong ngữ khí mang theo một chút phẫn nộ và khó hiểu, bởi vì y không hiểu tại sao vị Nguyên Đầu kia lại nói vậy, lựa chọn đó không hề phù hợp với tình hình hiện tại.

Trọng Lực Nguyên Đầu lại lên tiếng khuyên nhủ: "Trước mắt chúng ta chỉ có một lựa chọn, đó là đối kháng với hắn!

Chương 376

Lục Minh vừa rồi tuy đã thành công giết chết Chân Hỏa Giả, nhưng trạng thái của hắn cũng chẳng tốt đẹp gì, chúng ta có thể nhân cơ hội ra tay với hắn.

Bây giờ, chúng ta mới là phe chiếm ưu thế!" "Đây là cơ hội cuối cùng của chúng ta, chúng ta phải nắm chắc lấy!" "Huống hồ, cho dù chúng ta không thể giết chết Lục Minh, chúng ta cũng có thể tạm thời phong ấn hắn.

Như vậy cũng có thể tranh thủ cho chúng ta nhiều thời gian hơn, để chúng ta không quá bị động!

Không phải sao?" Trọng Lực Nguyên Đầu cố gắng tranh luận, giọng nói chấn động đất trời.

Nguyên Đầu còn lại nghe lời của Trọng Lực Nguyên Đầu, lại nghe lời của vị Nguyên Đầu kia, trên mặt lộ ra vẻ do dự.

Y có quan hệ tốt hơn với vị Nguyên Đầu chọn không ra tay với Lục Minh và rời đi, điều này có thể thấy qua hàng loạt hành động và lựa chọn trước đó của y.

Nhưng y cũng là một cá thể độc lập, có khả năng phán đoán tình hình, và hiểu rằng lời của Trọng Lực Nguyên Đầu có lý hơn.

Vậy thì bây giờ, nên đưa ra lựa chọn như thế nào đây? "Ba chúng ta tụ lại một chỗ, cho dù sau này Lục Minh có tìm tới cửa, chúng ta cũng có thể cùng hắn một trận, dây dưa với hắn.

Chúng ta chỉ cần chống đỡ cho đến khi Tôn chủ trở về thì mọi chuyện sẽ kết thúc!" "Đến lúc đó, tập hợp sức mạnh của tất cả Nguyên Đầu để đối phó với một mình Lục Minh, ngươi thấy có vấn

đề gì sao?

Hà tất phải mạo hiểm vào lúc này?

Ngay từ đầu chúng ta đã sai, nếu không cũng sẽ không rơi vào tình cảnh này!

Bây giờ chúng ta không thể sai lại càng sai!" Vị Nguyên Đầu lúc nãy lên tiếng, đưa ra lý do của mình.

Lý do này cũng rất có lý, thậm chí khiến Trọng Lực Nguyên Đầu không thể phản bác, bởi vì nó cẩn trọng hơn.

Nhưng kết hợp với những lời Lục Minh nói trước đó, đây dường như lại không phải là một lựa chọn tuyệt vời?

Nguyên Đầu kia dường như đã nhận ra suy nghĩ trong lòng Trọng Lực Nguyên Đầu lúc này, giọng nói nhanh chóng truyền đến, bắt đầu khuyên giải Trọng Lực Nguyên Đầu: "Đừng cho rằng cách làm của ta có vấn đề, ngươi bị lời nói trước đó của Lục Minh ảnh hưởng rồi.

Hắn có lẽ thực sự đã tính kế Tôn chủ, nhưng Tôn chủ tuyệt đối không sao, chỉ bị hắn trì hoãn thời gian trở về, nhiều nhất là như vậy." "Bởi vì nếu hắn thực sự đã tính kế hoàn hảo Tôn chủ, thực lực của Lục Minh hiện tại không thể nào yếu ớt như vậy, hắn sẽ càng mạnh mẽ hơn.

Từ điểm này, chẳng lẽ ngươi không nhìn thấu cục diện sao?" Vị Nguyên Đầu kia mở miệng, nói toạc ra tất cả ngay trước mặt Lục Minh, không hề che giấu, bởi vì tất cả những điều này cũng không cần thiết phải che giấu.

Lục Minh đứng một bên lạnh lùng quan sát, không hề lên tiếng, bởi vì không cần thiết.

Tuy hắn có ý muốn phản bác, ví dụ như hắn thực sự đã tính kế Tôn chủ, nhưng y cũng chưa chắc có thể trở về.

Bởi vì thực lực của người vô danh càng mạnh mẽ hơn.

Qua trận chiến giữa họ và cuộc đối thoại trước đó, Lục Minh biết rằng thực lực của người vô danh có thể sánh ngang với Chung Cực.

Nhìn theo hướng đó, Tôn chủ chưa chắc đã an toàn, có thể chiến thắng người vô danh và thành công trở về từ cấm khu.

Người vô danh cũng không phải dạng vừa, muốn chiến thắng người vô danh tự nhiên phải trả một cái giá rất lớn.

Cho dù thật sự có thể quay về, nhưng số lượng cường giả chắc chắn cũng chẳng còn lại bao nhiêu.

Nếu không ngã xuống cả chục vị, Lục Minh không tin, thậm chí hắn còn cho rằng con số này còn khoa trương hơn, toàn bộ bị diệt sạch cũng chưa chắc đã không có khả năng.

Bởi vì trong cấm khu đó còn tồn tại một thế lực thứ ba: Chế Tài Giả, trời mới biết bọn họ đóng vai trò gì? "Hãy tuân theo lựa chọn của ta!

Bởi vì ta chắc chắn sẽ rời đi!

Một khi ta đã chọn rời đi, ngươi cũng bắt buộc phải chọn rời đi.

Bằng không, chỉ dựa vào sức một mình ngươi, làm sao có thể chống lại Lục Minh?" Vị Nguyên Đầu kia lên tiếng, phát ra tối hậu thư, ánh mắt của y nhìn thẳng vào Trọng Lực Nguyên Đầu, ý vị uy hiếp đã quá rõ ràng.

Trọng Lực Nguyên Đầu và vị Nguyên Đầu kia nảy sinh bất đồng, tiến hành trao đổi ngay trước mặt Lục Minh.

Lục Minh đương nhiên nghe rất rõ, sắc mặt hắn cũng có chút thay đổi nhẹ, bởi vì hắn đang suy nghĩ xem, trận đại chiến này... có cần thiết phải tiếp tục không?

Ban đầu, theo Lục Minh thấy, trận đại chiến này tốt nhất là không nên tiếp tục, bởi vì hắn là phe bị động, đối thủ của hắn không đơn giản, số lượng cũng rất kinh người, dù mạnh đến đâu cũng sớm muộn bị mọi người bào mòn đến chết.

Nhưng bây giờ đã khác, năm vị Nguyên Đầu đã bị Lục Minh xử lý hai vị, hiện tại đối thủ chỉ còn ba người.

Trong tình huống này, Lục Minh đã chiếm được thế chủ động và ưu thế.

Tuy trạng thái của hắn vì thế mà suy giảm, nhưng có thể biết, nếu trận đại chiến này tiếp tục, đối với Lục Minh chưa chắc đã là chuyện xấu, có thể là một chuyện tốt.

Đương nhiên, nếu trận đại chiến này kết thúc ngay lập tức, đối với Lục Minh cũng chưa chắc đã là chuyện xấu, bởi vì trạng thái hiện tại của hắn quả thật không tốt.

Lần lượt xử lý Địa Ngục Nguyên Đầu và Chân Hỏa Giả, Lục Minh cũng đã phải trả một cái giá thảm trọng.

Mặc dù thu hoạch cũng không tệ, đó là Nguyên Đầu chi lực của hai vị Nguyên Đầu, một khi Lục Minh thôn phệ sức mạnh của họ, thực lực của hắn sẽ có bước tiến vượt bậc, sẽ càng thêm mạnh mẽ.

Đến lúc đó Lục Minh lại đối mặt với kẻ địch, tự nhiên sẽ càng thêm dễ dàng, ít nhất sẽ không gian nan như bây giờ, áp lực cũng không lớn như vậy. "Vậy nếu bọn họ chọn rời đi, tôi có nên ngăn cản họ không?

Hay là dứt khoát vẽ một dấu chấm hết hoàn mỹ cho trận đại chiến này, mạo hiểm một phen, giết sạch toàn bộ bọn họ?" Lòng Lục Minh phức tạp, trong mắt hắn lóe lên ánh sáng bất định, không chắc chắn bây giờ nên làm gì.

Bởi vì bất kể là lựa chọn nào, đối với Lục Minh đều không tệ, chỉ là mức độ mạo hiểm khác nhau, một cái dễ thành công hơn, một cái thì... "Trước đây vì sự do dự của ta, vì ta không đủ quả quyết, bây giờ chúng ta mới rơi vào tình cảnh này.

Nếu ngay từ đầu ta toàn lực ra tay, công phạt Lục Minh, hắn sớm đã bị chúng ta đánh tan, bây giờ không chừng đã ngã xuống, làm sao có thể là phe chiếm ưu thế?

Làm sao có thể nắm giữ tình cảnh hiện tại chứ?" Trọng Lực Nguyên Đầu nghe những lời của vị Nguyên Đầu kia, sắc mặt biến đổi, ngữ khí phẫn nộ, ngay lúc này chất vấn vị Nguyên Đầu đó.

Lựa chọn này đối với bọn họ không có lợi, kinh nghiệm lịch sử trước đây đã đủ nói cho y biết, đó là sai lầm, tại sao cứ phải cố chấp không tỉnh ngộ? "Phong Chi Thủy Tổ, lẽ nào tiếp theo ngươi cũng định làm theo lựa chọn của y sao?

Rõ ràng là sai lầm, lẽ nào ngươi muốn ngoan cố không linh?" Trọng Lực Nguyên Đầu vừa nói, vừa nhìn về phía một Nguyên Đầu khác.

Vị này tên là Phong Chi Thủy Tổ, còn người luôn hát ngược lại với Trọng Lực Nguyên Đầu là Quang Minh Chi Nguyên, một kẻ đặc biệt trong số các Nguyên Đầu. "Ta thiên về lựa chọn của Quang Minh Chi Nguyên hơn." Nghe Trọng Lực Nguyên Đầu chĩa mũi dùi về phía mình, Phong Chi Thủy Tổ sau khi do dự một chút liền lên tiếng, "Bởi vì thái độ của y đã bày ra quá rõ ràng, một là không đánh, hai là rời đi.

Một khi y rời đi, cho dù ta có ủng hộ ngươi, nhưng hai chúng ta căn bản không thể ngăn cản Lục Minh!" "Nếu đã như vậy, bây giờ chúng ta không bằng từ bỏ!" "Ngươi thấy có vấn đề gì không?

Lời của ta không sai chứ?" Phong Chi Thủy Tổ nghiêm túc nhìn Trọng Lực Nguyên Đầu, nói.

Người sau không thể phản bác, bởi vì lời của Phong Chi Thủy Tổ là sự thật.

Đến đây, Trọng Lực Nguyên Đầu có chút sa sút, bởi vì căn cứ vào phản ứng của mọi người hiện tại, căn bản không cần thiết phải tiếp tục tranh cãi nữa, mọi chuyện đã được định đoạt, bọn họ bắt buộc phải rời khỏi đây. "Lẽ nào chỉ có thể từ bỏ sao?

Nhưng ta không cam tâm!

Hắn là một mối họa lớn!

Lẽ nào các ngươi không ý thức được sự mạnh mẽ của hắn sao?

Lúc ban đầu, thực lực của hắn không hề mạnh đến thế, mới trôi qua bao nhiêu năm tháng...

Hắn có thể chịu đựng được việc chúng ta trở nên mạnh hơn sao?!" Trọng Lực Nguyên Đầu hét lớn, không muốn chấp nhận điều này. "Các ngươi coi tôi là không khí à?

Toàn bộ quá trình đều trao đổi ngay trước mặt tôi, cũng không sợ tôi nghe thấy.

Nhưng các ngươi có nghĩ rằng, nơi này các ngươi có thể muốn đến thì đến, muốn đi thì đi sao?" Lục Minh đột nhiên chen vào vào lúc này.

Vốn dĩ hắn không định chen vào, chủ yếu là ý tứ Trọng Lực Nguyên Đầu vừa biểu đạt quá khiến hắn tức giận.

Gã này quá không ưa hắn, hắn đột nhiên không muốn thả bọn họ đi nữa, dứt khoát mạo hiểm, tiếp tục trận đại chiến này!

Nếu thật sự vì vậy mà ngã xuống, vậy thì cứ thế đi. "Ba lần bốn lượt thái độ với tôi ác liệt như vậy, thật sự cho rằng tôi không có cách nào trị ngươi sao?" Ánh mắt Lục Minh đột nhiên nhìn về phía Trọng

Lực Nguyên Đầu, trong đó sát ý dâng trào, cảm giác mang lại cho người khác vô cùng đáng sợ.

Đối mặt với ánh mắt đột ngột và đầy sát ý của Lục Minh, Trọng Lực Nguyên Đầu lúc này đột nhiên giữ im lặng, có chút không dám đối mặt với Lục Minh.

Bởi vì liên tưởng đến chiến tích huy hoàng vô tận vừa rồi của Lục Minh, y làm sao còn dám tỏ thái độ bất mãn với Lục Minh nữa?

Chủ yếu là nếu đại chiến bùng nổ, tiếp tục diễn ra, Trọng Lực Nguyên Đầu cũng không quan tâm, dù sao quan hệ giữa hai bên đã ác liệt đến cực hạn, thuộc loại về cơ bản là không ngươi chết thì ta vong.

Nếu đã như vậy, Trọng Lực Nguyên Đầu chỉ kiêng kỵ Lục Minh chứ không thật sự sợ hãi Lục Minh.

Nhưng bây giờ trận chiến này chưa chắc đã có thể đánh, Trọng Lực Nguyên Đầu cảm thấy nên có thái độ tốt hơn với Lục Minh một chút.

Bằng không, lỡ như đối phương sau này truy sát thì sao?

Chương 377

Tuy mọi người ở cùng một chỗ, nhưng nếu bị Lục Minh xem là mục tiêu chính, xác suất tử vong có thể rất cao, không hề thấp. "Ta và Trọng Lực Nguyên Đầu có chút mâu thuẫn, nhưng có một điểm ta thấy không có vấn đề, đó là chúng ta có chung một kẻ địch.

Tên kẻ địch chung này, ngươi cũng đừng quá kiêu ngạo!

Chúng ta đúng là không phải đối thủ của ngươi!

Nhưng cũng đừng ép chúng ta đến cực hạn, nếu không, cùng lắm thì chúng ta cá chết lưới rách, ngươi cũng đừng hòng sống yên." Quang Minh Chi Nguyên lên tiếng, sau khi nghe lời của Lục Minh, y cũng bày tỏ ý kiến của mình, bất ngờ bá đạo và ngông cuồng.

Y chỉ thấy y nói: "Trước khi chết, chúng ta cũng có thể cắn xuống của ngươi một miếng thịt.

Địa Ngục Nguyên Đầu và Chân Hỏa Giả trước đó không làm được, đó là vì đủ loại bất ngờ và vì họ không đủ coi trọng ngươi.

Nhưng chúng ta đã rút ra bài học, cảnh tượng đó tuyệt đối sẽ không xuất hiện lần nữa.

Lựa chọn mà chúng ta đưa ra, đối với ngươi cũng không phải là chuyện xấu, ngươi cũng đừng quá đáng, thậm chí còn chiếm được hời, không phải sao!?" "Ngươi có thêm thời gian để hấp thu Nguyên Đầu chi lực, sẽ khiến thực lực trở nên mạnh hơn, đến lúc đó sẽ càng chiếm thế chủ động!" Quang Minh Chi Nguyên tuy có quan điểm khác, không đồng ý với lời của Trọng Lực Nguyên Đầu là tiếp tục đối chiến với Lục Minh ở đây, bởi vì như vậy quá thiệt thòi.

Dù sao ban đầu có năm người, cuối cùng lần lượt ngã xuống, bây

giờ chỉ còn lại ba người, tổn thất vô cùng thảm trọng.

Tuy điều này có liên hệ mật thiết với việc bọn họ đã lưu thủ trước đó, không toàn lực xuất kích, nhưng sự thật là sự thật, cảnh tượng đó đã thật sự xuất hiện, điểm này không thể thay đổi, là sự thật.

Quang Minh Chi Nguyên cũng vì thế mà đoạn tuyệt ý định tiếp tục đại chiến, bởi vì căn bản không cần thiết.

Nếu đại chiến tiếp tục bùng nổ, đối với Quang Minh Chi Nguyên, theo y thấy, chỉ càng thêm bị động, những cảnh tượng trước đó đã đủ chứng minh tất cả.

Vì vậy y kiên định với ý nghĩ của mình, lựa chọn "an phận bên trong".

Nhưng mặc kệ thế nào, khi Lục Minh bày tỏ quan điểm của mình, kiêu ngạo hống hách như vậy, Quang Minh Chi Nguyên cảm thấy cũng không cần thiết phải nhẫn nhịn, cũng chọn cách đáp trả kiêu ngạo, trực tiếp nói ra những lời như vậy, uy hiếp trần trụi, chứng minh y cũng không hề sợ Lục Minh.

Cùng lắm thì cá chết lưới rách, có gì đáng sợ?

Theo Quang Minh Chi Nguyên thấy, phải bá đạo, bằng không thì không thể trấn áp được gì cả, sự phát triển của sự việc có thể sẽ không như ý muốn, vì vậy phải ngông cuồng một chút.

Thậm chí cho dù vì vậy mà mục đích ban đầu không đạt được, nhưng đối với Quang Minh Chi Nguyên, nếu mọi chuyện thật sự đi đến bước đó, thì cũng không còn cách nào khác.

Đã cố hết sức, có những chuyện chỉ có thể nghe theo mệnh trời.

Lục Minh đương nhiên nghe được lời của Quang Minh Chi Nguyên, mày hắn hơi nhíu lại, sắc mặt không tốt, bởi vì hắn nghe ra sự ngông cuồng và bá đạo trong lời nói của Quang Minh Chi Nguyên.

Bình thường đều là hắn có thái độ này với người khác, hiếm khi có người có thái độ này với hắn, tự nhiên là không vui.

Nhưng hắn không nói gì, bởi vì những gì Quang Minh Chi Nguyên vừa nói đều là sự thật, không có lý do để phản bác.

Đương nhiên, hắn có thể dùng hành động thực tế, ví dụ như những gì đã nói trước đó.

Trận đại chiến tiếp tục, không cần thiết phải dừng lại.

Dùng thái độ cực kỳ quả quyết để tiếp tục mọi chuyện, ép buộc Quang Minh Chi Nguyên phải cùng mình một trận, đại khái là một trong các lựa chọn! "Thái độ của hắn quá rõ ràng, trước đó đã nói những lời như vậy, ta thấy trận đại chiến này khó tránh khỏi." Trọng Lực Nguyên Đầu nghe cuộc trao đổi giữa Quang Minh Chi Nguyên và Lục Minh, u ám lên tiếng, trong giọng nói mang theo sự châm biếm nhàn nhạt, bắt đầu chia rẽ lòng của hai người kia.

Đứng ở góc độ của Trọng Lực Nguyên Đầu, y hy vọng trận đại chiến này sẽ tiếp tục.

Mặc dù xác suất ngã xuống không thấp, nhưng theo Trọng Lực Nguyên Đầu thấy, hôm nay rời đi, đại chiến không bùng nổ, cũng chưa chắc là chuyện tốt, có thể là chuyện xấu.

Những lời nói trước đó đều là sự thật, y quả thực kiêng kỵ, cũng vì vậy, y thà mạo hiểm nhiều hơn vào lúc này, cũng không muốn để Lục Minh rời đi.

Nếu Lục Minh thôn phệ được Nguyên Đầu của Chân Hỏa Giả và Địa Ngục Nguyên Đầu, vậy thì thực lực của Lục Minh sẽ trở nên mạnh mẽ hơn nữa.

Bây giờ bọn họ đã khó địch lại Lục Minh, huống hồ là Lục Minh sau khi luyện hóa hai phần Nguyên Đầu chứ? "Được rồi, tha cho các

ngươi rời đi.

Nhưng có một câu ta muốn nói, tốt nhất nên quản cho kỹ cái miệng của gã kia, bằng không có lẽ sẽ mang đến cho các ngươi phiền toái lớn đấy.

Ta đã nhắm vào gã đó rồi!" "Tốt nhất là sau khi kết thúc trận chiến này, ngươi nên cách xa y một chút, nếu không có lẽ sẽ bị liên lụy.

Mục tiêu của ta là y!" Lục Minh lơ lửng giữa hư không, toàn thân dâng trào sức mạnh kinh khủng, ánh mắt hắn lướt qua, rơi xuống người Quang Minh Chi Nguyên và Trọng Lực Nguyên Đầu, đột nhiên đổi giọng, nói ra những lời này.

Đặc biệt là đoạn cuối cùng của câu nói vừa rồi, sát khí lẫm liệt, phảng phất như muốn đâm thủng cả mây trời! "Như vậy thì tốt quá rồi." Nghe Lục Minh nói vậy, Quang Minh Chi Nguyên chậm rãi lên tiếng, không tiếp tục nói chuyện với Lục Minh, tranh cãi miệng lưỡi, bởi vì y thấy không cần thiết, nên chỉ đáp lại một câu như vậy.

Đồng thời, y cũng không muốn tiếp tục nói chuyện, quay người lại, định trực tiếp rời khỏi đây.

Còn về Trọng Lực Nguyên Đầu...

Quang Minh Chi Nguyên không quan tâm đến chuyện của y.

Quang Minh Chi Nguyên cảm thấy nếu Trọng Lực Nguyên Đầu là một người thông minh, bây giờ không nên nói nhiều nữa, nên đi cùng y.

Nếu đối phương là kẻ ngốc, dám ở lại đây, tiếp tục nói chuyện với Lục Minh, thật sự bị Lục Minh chớp lấy cơ hội chém giết, vậy thì chém giết đi!

Loại phế vật này nếu ở cùng một chỗ sẽ là gánh nặng, Quang Minh Chi Nguyên không hy vọng bên cạnh mình có đồng đội heo!

Quang Minh Chi Nguyên lựa chọn rời đi, Phong Chi Thủy Tổ không do dự, cũng theo sau rời đi, bởi vì đây vốn là lựa chọn tốt nhất.

Y không muốn một mình ở lại, mạo hiểm lớn như vậy, xác suất ngã xuống quá cao.

Lục Minh đã chứng minh sự mạnh mẽ của mình, y lại không phải kẻ ngốc, sẽ không dùng hành động thực tế để đi thử.

Sau khi Quang Minh Chi Nguyên và Phong Chi Thủy Tổ rời đi, Trọng Lực Nguyên Đầu cũng không ở lại tại chỗ.

Nhìn theo quỹ đạo rời đi của hai người, y do dự một lúc, cuối cùng nghiến răng, không nhịn được thầm mắng vài câu, rồi cũng đi theo, bởi vì y cũng không ngốc.

Để bảo đảm tính mạng của mình, y cảm thấy thể diện có thể tạm thời gác lại.

Tuy lựa chọn của Quang Minh Chi Nguyên và Phong Chi Thủy Tổ không thuận theo ý y, nhưng cũng không còn cách nào khác, bây giờ căn bản không có lựa chọn. "Tại sao phải rời đi?

Hoàn toàn có thể như những gì ta nói trước đó, tử chiến với ta đến cùng, ta rất vui lòng tiếp nhận." Giọng Lục Minh nhẹ nhàng vang lên, khi Quang Minh Chi Nguyên và Phong Chi Thủy Tổ rời đi, hắn không lên tiếng, nhưng khi Trọng Lực Nguyên Đầu định đi theo, Lục Minh không do dự, trực tiếp lên tiếng.

Hắn hy vọng đối phương ở lại, như vậy, Lục Minh dám đảm bảo có thể trong thời gian ngắn, nghiền nát, thậm chí giết chết y!

Có thể xử lý Trọng Lực Nguyên Đầu, biến y thành dưỡng chất!

Trọng Lực Nguyên Đầu căn bản không thèm đáp lại, bởi vì y đâu có ngốc, tự nhiên sẽ không đưa ra lựa chọn đó.

Tốc độ của y càng nhanh hơn, nhanh chóng đuổi kịp Quang Minh Chi Nguyên và Phong Chi Thủy Tổ, bởi vì y sợ Lục Minh nổi hứng lên lấy y ra khai đao, trực tiếp lao tới giết.

Như vậy, trong tình huống một chọi một, Trọng Lực Nguyên Đầu biết mình không địch lại Lục Minh, xác suất tử vong gần như cao tới một trăm phần trăm.

Về điểm này, Trọng Lực Nguyên Đầu vô cùng chắc chắn.

Không còn cách nào khác, cảnh tượng Lục Minh mạnh mẽ trước đó vẫn còn lởn vởn trong đầu Trọng Lực Nguyên Đầu, rõ mồn một trước mắt, y lại không có bệnh, tại sao phải mạo hiểm như vậy chứ?

Đó không phải là tự dồn mình vào đường cùng sao!

Lục Minh có chút tiếc nuối nhìn Trọng Lực Nguyên Đầu ngày càng xa, cảm thấy đối phương quá nhát gan.

Cho dù đối phương thật sự ở lại, cùng mình một trận, mình có chắc chắn xử lý được đối phương không?

Câu trả lời tự nhiên là không thể.

Một vị Nguyên Đầu thực lực mạnh mẽ, Lục Minh tuy tự tin vào thực lực của mình, nhưng Lục Minh cũng không cho rằng mình có thể dễ dàng xử lý một vị Nguyên Đầu, hắn cảm thấy Trọng Lực Nguyên Đầu quá xem trọng mình. "Họ rời đi cũng không phải là chuyện xấu." Lục Minh cảm khái một câu.

Tuy đối phương không theo ý hắn, ở lại cùng hắn một trận, nhưng Lục Minh cảm thấy cũng chưa chắc là chuyện xấu.

Bằng không, nếu thật sự một chọi một với Trọng Lực Nguyên Đầu, đó chắc chắn sẽ là một trận chiến kinh thiên động địa, quỷ khóc thần sầu, hai bên đều sẽ dốc toàn lực.

Đến lúc đó, Lục Minh cảm thấy muốn xử lý Trọng Lực Nguyên Đầu cũng phải trả giá, dù sao lúc đó Trọng Lực Nguyên Đầu chỉ có một mình, sẽ càng thêm cẩn thận, không để xảy ra sai sót, để Lục Minh chớp lấy cơ hội.

Lúc này bọn họ đều đã rời đi, đối với Lục Minh, hắn có cơ hội để trở nên mạnh mẽ hơn, dù sao cũng đã thu được hai phần Nguyên Đầu chi lực.

Chỉ cần Lục Minh luyện hóa được Nguyên Đầu chi lực của Chân Hỏa Giả và Địa Ngục Nguyên Đầu, Lục Minh có tự tin thực lực sẽ tăng lên một bậc.

Trước đây thực lực tương đương với Tôn chủ, nhiều nhất là ẩn ước vượt qua một chút, miễn cưỡng áp chế.

Nhưng Lục Minh cảm thấy, khi luyện hóa xong hai phần Nguyên Đầu chi lực này, thực lực sẽ có bước tiến vượt bậc.

Đó sẽ là một sự đề thăng vô cùng to lớn, loại lớn ấy.

Trong tình huống đó, Lục Minh cảm thấy khi gặp lại Tôn chủ, đừng nói là miễn cưỡng áp chế, thậm chí có thể đơn sát.

Hoặc có lẽ khi gặp Tôn chủ, Tinh Thần Chân Thần, khi số lượng những ông lớn hàng đầu này đạt đến hai vị, mới có thể chống lại Lục Minh, bằng không Lục Minh có thể dễ dàng đánh lui họ!

Dù sao lần này thu hoạch của Lục Minh thực sự quá lớn.

Chương 378

"Nếu trước đây ta đủ cẩn thận, thu hoạch của ta không chỉ dừng lại ở đây.

Suy cho cùng, thời gian gần đây thực lực tăng lên quá nhanh, có chút bành trướng, nếu không, không chừng ta có thể trở nên mạnh hơn!" Lục Minh liếc nhìn hư không hỗn loạn xung quanh, nhìn Tứ Quý Nguyên Đầu chi lực bị phong ấn trong cánh cửa hư ảo, sắp sửa hoàn toàn biến mất, Lục Minh vì thế mà thở dài một hơi.

Nếu trước đây đủ cẩn thận, không bị Tứ Quý Nguyên Đầu chớp lấy cơ hội bố trí cánh cửa hư ảo và đánh Nguyên Đầu chi lực vào đó, hắn sẽ thu được thêm một phần Nguyên Đầu chi lực.

Thực lực của Lục Minh tự nhiên cũng sẽ vì thế mà trở nên mạnh hơn.

Dù sao mỗi lần luyện hóa thêm một phần Nguyên Đầu chi lực, thực lực cũng sẽ có bước tiến lớn hơn, Lục Minh đã miễn cưỡng bỏ lỡ một cơ hội tuyệt vời. "Nếu gã Bàn Xí Nga đó biết, ta trong thời gian ngắn đã thu hoạch được nhiều như vậy, chắc chắn sẽ hối hận đi bế quan tu luyện." Lục Minh bắt đầu dọn dẹp hư không xung quanh, vừa dọn dẹp vừa suy nghĩ, lần này không có Bàn Xí Nga.

Lần trước đối phương có thu hoạch, sau khi rời khỏi cấm khu đã tìm một nơi để luyện hóa Nguyên Đầu chi lực thu được trong cấm khu, 1,5 phần Nguyên Đầu chi lực đó, đối phương bây giờ chắc đã luyện hóa được khoảng một phần trăm, dù sao tốc độ luyện hóa Nguyên Đầu chi lực của đối phương không nhanh.

Theo Lục Minh thấy, đối phương chắc chắn sẽ hối hận, dù sao đối phương đã không bắt kịp kỳ ngộ lần này, không thu được thêm

Nguyên Đầu chi lực.

Phải biết lần này Lục Minh đã lấy được hai phần Nguyên Đầu chi lực, kết hợp với những gì Lục Minh lấy được trước đó, nếu Lục Minh thôn phệ toàn bộ, tổng cộng đã thu được bốn năm phần, số lượng quả thực kinh người.

Bàn Xí Nga mà biết được, chắc sẽ đấm ngực dậm chân, hối hận vô cùng vì đã không tham gia, lại chọn bế quan luyện hóa Nguyên Đầu. "Số lượng Nguyên Đầu tuy nhiều, nhưng cuối cùng cũng phải quy về một, biến nó thành thực lực của ta, nếu không mọi thứ đều không cần thiết." Trên mặt Lục Minh mang theo nụ cười nhàn nhạt, có thu hoạch, tự nhiên là vui vẻ, nếu không, lẽ nào lại khóc lóc một bộ mặt?

Sau khi hoàn toàn trấn áp và dọn dẹp sạch sẽ hư không ở đây, đồng thời giúp Tứ Quý Nguyên Đầu trục xuất cánh cửa hư ảo đó, không để các Nguyên Đầu khác tìm thấy, Lục Minh định rời đi.

Hắn muốn biến Nguyên Đầu chi lực thu được thành thực lực, cường đại bản thân.

Chỉ có như vậy, tiếp theo mới càng thuận lợi, càng tốt hơn!

Sở dĩ giúp Tứ Quý Nguyên Đầu một tay, giúp y trục xuất lại cánh cửa hư ảo, nguyên nhân tự nhiên cũng đơn giản.

Thứ mà hắn không thể có được, Lục Minh cũng không hy vọng người khác có thể có được.

Cùng lắm thì để Nguyên Đầu chi lực của Tứ Quý Nguyên Đầu lang thang giữa hư ảo và chân thực, vô số năm tháng cũng không bị người khác luyện hóa đoạt lấy!

Lục Minh làm xong mọi chuyện thì rời đi, đột ngột xé rách hư không, đồng thời xóa đi mọi dấu vết thuộc về mình, đi đến một nơi

khác.

Đợi Lục Minh rời đi một khoảng thời gian... có một số người đã quay lại, chính là những người đã rời đi trước đó!

Những người này sở dĩ quay lại, nguyên nhân đơn giản, là vì Nguyên Đầu chi lực của Tứ Quý Nguyên Đầu, một sức mạnh khiến người ta động lòng.

Bởi vì khi luyện hóa được Nguyên Đầu chi lực của Tứ Quý Nguyên Đầu, thực lực sẽ có một bước tiến vượt bậc, đó chắc chắn là một sự đề thăng vô cùng kinh khủng.

Đương nhiên, bây giờ có ba người, tự nhiên không thể mỗi người đều được một phần, nhiều nhất là mỗi người được một phần ba.

Nhưng dù như vậy, cũng sẽ khiến thực lực có tiến bộ lớn, tự nhiên là vô cùng động lòng, rồi lựa chọn quay về tìm kiếm.

Trước đó bọn họ cũng đã nhìn thấu và rõ ràng, cỗ sức mạnh kia đã bị Tứ Quý Nguyên Đầu phong ấn, trong thời gian ngắn Lục Minh không thể có được.

Lục Minh cũng rõ ràng sẽ không lãng phí thời gian vào cỗ sức mạnh của Tứ Quý Nguyên Đầu, bởi vì hắn đang nắm giữ chiến lợi phẩm phong phú hơn, có tới hai phần Nguyên Đầu.

Vì vậy bọn họ đã rời đi trước, rồi lại lựa chọn quay về vào lúc này, bởi vì bọn họ muốn kế thừa Nguyên Đầu chi lực của Tứ Quý Nguyên Đầu!

Chỉ là khi quay về, từ trong hư không vừa được Lục Minh san phẳng và trấn định, tìm thấy cánh cửa đó... bọn họ đều ngây người!

Bọn họ đã nhìn thấy một cảnh tượng khiến người ta hộc máu.

Lục Minh đã gia cố cánh cửa hư ảo đó, khiến độ khó để mở ra

càng lớn hơn, bọn họ cũng không thể trong thời gian ngắn mở ra cánh cửa hư ảo, và lấy Nguyên Đầu chi lực của Tứ Quý Nguyên Đầu bên trong ra để thôn phệ, cường đại bản thân! "Chúng ta cần phải lãng phí một khoảng thời gian mới có thể mở ra cánh cửa này.

Chúng ta hãy hợp tác, rút ngắn thời gian này lại." Nhìn cánh cửa hư ảo trước mắt, Trọng Lực Nguyên Đầu thở dài một hơi.

Quay lại nhặt được một món hời, không nhặt được, cũng là chuyện bình thường, Lục Minh sẽ không phạm phải sai lầm mang tính thường thức này. "Dù như vậy, chúng ta vẫn có thu hoạch.

Trong thời gian ngắn chúng ta đúng là không thể có được Nguyên Đầu chi lực, nhưng cho chúng ta một khoảng thời gian nhất định, chúng ta cuối cùng cũng có thể giải khai cánh cửa hư ảo này." "Đến lúc đó, tự nhiên là thu hoạch của chúng ta.

Huống hồ ba chúng ta liên thủ giải khai cánh cửa hư ảo này, thời gian tiêu tốn chắc cũng không nhiều, cũng không cần quá thất vọng." Nghe Trọng Lực Nguyên Đầu nói, Quang Minh Chi Nguyên lên tiếng.

Hai bên không còn đối lập như trước, quan hệ đã có phần hòa hoãn.

Đây là chuyện bình thường, dù sao bọn họ không phải là kẻ thù thực sự.

Trước đó có bất đồng, hoàn toàn là vì đối với Lục Minh, nhưng khi chuyện đó qua đi, tự nhiên sẽ không còn tính toán nữa.

Dù sao bọn họ còn có kẻ địch mạnh hơn, bản thân lại là phe yếu thế, nếu còn nội chiến nữa, thì còn chơi cái gì?

Trọng Lực Nguyên Đầu nghe Quang Minh Chi Nguyên nói, gật đầu.

Bởi vì đối phương nói cũng không sai, cho bọn họ một khoảng

thời gian nhất định, sớm muộn cũng có thể giải khai cánh cửa hư ảo, lấy ra Nguyên Đầu chi lực của Tứ Quý Nguyên Đầu, đến lúc đó sẽ thu được cỗ sức mạnh này.

Chỉ là vì vậy mà cần phải tốn nhiều thời gian hơn mà thôi.

Nhưng cũng tốt, cho dù thời gian tốn nhiều hơn, bọn họ cũng không bận tâm.

Bởi vì nếu đổi lại là trước đây, thời gian phải tốn còn nhiều hơn, thậm chí cũng không nhất định có thể thu được Nguyên Đầu chi lực.

Trong vô số kỷ nguyên trước đó, căn bản không có Nguyên Đầu nào chết đi.

Bây giờ ba người bọn họ có tự tin trong vòng một kỷ nguyên, sẽ giải khai cánh cửa hư ảo này, rồi thôn thực Nguyên Đầu chi lực của Tứ Quý Nguyên Đầu.

Ba người còn có gì không hài lòng chứ?

Hài lòng!

Chỉ là tuy có loại cảm xúc này, nhưng cảm xúc nhiều hơn lại là có chút hoảng sợ, bởi vì Nguyên Đầu chi lực là chiến lợi phẩm của Lục Minh, Lục Minh không phải là nhân vật dễ đối phó, là một kẻ tàn nhẫn.

Hơn nữa tốc độ trưởng thành của Lục Minh quá nhanh, đối phương có đến tìm phiền phức của bọn họ không?

Dường như là chuyện đã rồi! "Ba chúng ta không thể tách ra, cố gắng hết sức để cường đại bản thân.

Đợi Lục Minh luyện hóa xong Nguyên Đầu chi lực, chắc chắn sẽ đến tìm phiền phức của chúng ta, đến lúc đó chúng ta phải cùng nhau liên thủ đối phó." Quang Minh Chi Nguyên lên tiếng, trên mặt y có

một tia ưu sầu. "Chúng ta không thể lựa chọn chờ đợi, ít nhất không thể cứ mãi lựa chọn chờ đợi.

Trong một khoảng thời gian tới, chúng ta tụ lại một chỗ, phòng bị Lục Minh, nhưng chúng ta phải làm những chuyện khác." Phong Chi Thủy Tổ lúc này chen vào, nói: "Chúng ta nên đi tìm kiếm quỹ tích rời đi của Tôn chủ, chỉ có tìm được y, chúng ta mới không bị động như vậy, mới có thể chủ động xuất kích!" "Nếu không, cứ một mực bị động phòng thủ, cuối cùng kết quả của chúng ta cũng chẳng tốt đẹp gì, đại khái sẽ đi vào vết xe đổ!" Nghe Phong Chi Thủy Tổ nói vậy, Quang Minh Chi Nguyên và Trọng Lực Nguyên Đầu cũng gật đầu, cũng hiểu ý của Phong Chi Thủy Tổ.

Trong lòng bọn họ cũng nghĩ vậy, đây đúng là một lựa chọn tương đối tốt, hoặc là lựa chọn duy nhất hiện tại. "Chuyện này vội cũng không được.

Bây giờ chuyện chúng ta nên làm nhất, là mang cánh cửa này đi, dành thời gian bào mòn sức mạnh của cánh cửa.

Thời gian của chúng ta eo hẹp, mau chóng hành động đi." Trọng Lực Nguyên Đầu lên tiếng, kéo mọi người từ suy tư trở về hiện thực.

Thế là ba người bắt đầu hành động, sức mạnh kinh khủng từ trên người họ tuôn ra, mênh mông như biển sao, trong nháy mắt khuếch tán ra không biết bao nhiêu hằng lý, tóm lại là vượt qua ngàn vạn sơn mạch.

Bọn họ muốn mang cánh cửa này đi, giữ ở bên người! .....

Ở một nơi khác, khi ba người bắt đầu hành động, đang làm chuyện đó, Lục Minh bên này cũng có cảm ứng.

Dù sao hắn đã để lại dấu vết trên cánh cửa, khi người khác lay động cánh cửa đó, hắn sẽ có cảm ứng, hắn rất coi trọng cánh cửa đó.

Bên trong dù sao cũng phong ấn Nguyên Đầu chi lực của Tứ Quý Nguyên Đầu.

Thứ đó rất quý giá, Lục Minh hiện tại không thể có được, đoạt lấy, nếu không, Lục Minh lại sao không mang đi? "Ba người đó quay lại rồi sao?

Muốn mang Tứ Quý Nguyên Đầu đi?

Sao lại dám nảy sinh ý nghĩ táo tợn như vậy?" Khi Lục Minh cảm ứng được hành động của ba vị Nguyên Đầu, hắn không hề hoảng sợ, bởi vì không có gì đáng hoảng, thậm chí hắn còn không định đi ngăn cản, bởi vì Lục Minh cảm thấy không cần thiết.

Ba người bọn họ cùng ra tay, tự nhiên có thể lấy đi cánh cửa mà Lục Minh phong cấm.

Nhưng Lục Minh và Tứ Quý Nguyên Đầu đã thêm hai lớp phong ấn cho cánh cửa, loại tử phong ấn cực kỳ mạnh mẽ.

Cho dù ba người thật sự mang cánh cửa đi, trong thời gian ngắn cũng không thể mở ra, ít nhất cần hàng ngàn vạn năm mới được.

Nhưng Lục Minh cảm thấy, hắn không cần phải chờ đợi lâu như vậy, thực lực của hắn sẽ tiến bộ cực nhanh, rồi sẽ đoạt lại cánh cửa đó.

Vì vậy cánh cửa chỉ tạm thời bị ba vị Nguyên Đầu mang đi, theo Lục Minh thấy, đối với hắn căn bản không có ảnh hưởng gì, bọn họ chỉ tạm thời bảo quản cánh cửa của hắn, Lục Minh tự nhiên cũng không có ý kiến gì.

Chương 379

"Ba người họ có ý nghĩ táo tợn như vậy, vậy thì tiếp theo có lẽ cũng sẽ không chỉ lựa chọn trốn tránh ta, mà sẽ lựa chọn đối phó ta.

Cách đối phó ta dường như cũng không có mấy..." Lục Minh sau khi rời khỏi mảnh hư không đó, liền độn về một hướng, một nơi xa xôi, Lục Minh cũng không biết là nơi nào.

Lục Minh chỉ tìm một nơi tương đối an toàn, bởi vì hắn muốn luyện hóa Nguyên Đầu chi lực trong tay.

Đây là điều quan trọng nhất, dù sao Lục Minh thu hoạch là để tăng cường thực lực, nếu những thứ này không thể chuyển hóa thành thực lực của Lục Minh, vậy thì mọi thứ đều không có ý nghĩa.

Chỉ là vì chuyện ba vị Nguyên Đầu vừa làm, khiến Lục Minh có một số suy nghĩ, một số suy nghĩ vô cùng trịnh trọng.

Theo Lục Minh thấy, ba người đó dường như muốn gây chuyện.

Nếu bây giờ có thể làm ra chuyện như vậy, vậy thì sau này chắc chắn cũng sẽ làm ra một số chuyện để đối phó hắn, Lục Minh phải cẩn thận một chút.

Ví dụ như dự đoán trước bọn họ sẽ làm gì! "Có thể đối phó ta, dường như chỉ có mấy cách đó.

Trong đó xác suất lớn nhất, đối với họ dễ dàng nhất, là đi tìm các Nguyên Đầu đã rời đi... xác suất này vô cùng cao!" Trong mắt Lục Minh lóe lên ánh sáng bất định, trực tiếp đoán ra chân tướng.

Hoặc là, căn bản không khó đoán. "Được rồi, vấn đề không lớn, nếu bọn họ thật sự đi, cũng chưa chắc có thể đón Tôn chủ về, không chừng bản thân còn rơi vào hố sâu, sẽ gặp nguy hiểm chết người."

Lục Minh suy nghĩ một chút, rồi phủ định điểm này.

Nguyên nhân thực sự quá đơn giản, Lục Minh hiểu rõ về người vô danh và Chế Tài Giả trong cấm khu, thực lực của những gã đó không phải dạng vừa, cũng không phải nhân vật dễ đối phó!

Lục Minh nhớ lại lần trước tiến vào cấm khu, gặp phải Chế Tài Giả, nếu không phải thực lực của hắn mạnh mẽ, có lẽ lúc đó... nếu ba vị Nguyên Đầu cũng đụng phải Chế Tài Giả...

Lục Minh cảm thấy, đó chắc chắn sẽ vô cùng đặc sắc, ba vị Nguyên Đầu không bị tổn thất một trong số đó, Lục Minh không tin.

Cho dù không đụng phải Chế Tài Giả, nhưng khi đã thâm nhập vào cấm khu, thật sự hội hợp với đại bộ đội, vậy chắc chắn sẽ đụng phải người vô danh.

Nếu cảnh tượng đó xuất hiện, Lục Minh sẽ cười chết mất, bởi vì như vậy, không bằng đụng phải Chế Tài Giả sớm hơn!

Không chừng bọn họ cảm thấy không địch lại, sẽ quả quyết bại lui trở về.

Chứ không phải để mình rơi vào tình thế nguy hiểm, vô cùng bị động!

Nếu những cảnh tượng đó thật sự xuất hiện, Lục Minh cảm thấy mình sẽ cười điên mất, bởi vì khi đó hắn sẽ là tồn tại mạnh nhất vạn giới!

Thôi được, Lục Minh cũng không dám đảm bảo điểm này, bởi vì Lục Minh biết về Bàn Xí Nga, biết về chủ nhân trước đây của gã đó.

Cái gọi là Chung Cực, ban đầu được miêu tả là đã chết, ngã xuống từ vô số kỷ nguyên trước, nhưng đối với điểm này, Lục Minh trước đây không tin lắm, bây giờ Lục Minh càng không tin.

Lục Minh cảm thấy, cái gọi là Chung Cực, sớm muộn có một ngày sẽ quay trở về!

Với tư thế cực kỳ mạnh mẽ, không thể tưởng tượng nổi mà quay trở về! "Thôi đi, thực lực không đủ, một khi thực lực của ta đủ mạnh, ta lại cần gì phải quan tâm nhiều như vậy?" Thôi đi, Lục Minh phức tạp thở dài một hơi.

Hắn quyết định không suy nghĩ về những chuyện này nữa, bởi vì hoàn toàn không cần thiết, thực sự quá phức tạp.

Có thời gian và tinh lực đó, hắn cảm thấy không bằng mau chóng tìm một nơi đủ an toàn.

Hắn muốn luyện hóa Nguyên Đầu, cường đại thực lực hiện tại!

Nơi đó không khó tìm.

Khi Lục Minh toàn tâm toàn ý chuyên tâm vào chuyện này, không còn suy nghĩ về chuyện bên ngoài, đại khái mất nửa ngày, Lục Minh đã tìm được một nơi phù hợp với mục tiêu.

Thậm chí đó không phải là nơi đầu tiên, nếu Lục Minh không phải vì muốn cách xa nơi bắt đầu bùng nổ đại chiến một chút, hắn sớm đã tìm được đích đến, không lãng phí thời gian dài như vậy, nửa ngày sau mới tìm được mục tiêu.

Đương nhiên, Lục Minh có thể nhanh như vậy tìm được mục tiêu, có liên quan đến sự mạnh mẽ của Lục Minh.

Đồng thời cũng có liên quan đến việc rất nhiều Nguyên Đầu đã rút lui khỏi vạn giới hiện tại.

Chư thiên vạn giới, vô tận vũ trụ bây giờ, không có cường giả cấp Nguyên Đầu, trừ ba vị trước đó ra...

Đối với Lục Minh, tìm một nơi phù hợp với mục tiêu, thực sự quá

đơn giản, quả thực không thể dễ dàng hơn.

Sau khi tìm được đích đến, Lục Minh cũng không vội vàng đi bế quan luyện hóa Nguyên Đầu chi lực.

Tuy vội, nhưng cũng không thiếu một chút thời gian này, hắn muốn làm đủ mọi sự đảm bảo cho sự an toàn của mình.

Sau khi chọn được nơi thích hợp, Lục Minh bắt đầu bố trí từng lớp phòng ngự, hắn muốn tạo ra một hệ thống thuộc về mình!

Loại hệ thống mà cho dù gặp phải sự tấn công đồng loạt của mấy vị Nguyên Đầu, cũng có thể chống đỡ và kiên trì được một khoảng thời gian!

Đại khái tốn của Lục Minh nửa ngày thời gian.

Khi hệ thống phòng ngự này được xây dựng xong, Lục Minh thậm chí cảm thấy có chút mệt mỏi, thở hổn hển, không ngừng hấp thu sức mạnh và quy tắc trôi nổi trong thiên địa, bổ sung cho sức mạnh của mình.

Dù sao muốn xây dựng ra một hệ thống phòng ngự có thể chống lại sự liên thủ của mấy vị Nguyên Đầu, là một chuyện tương đối khó khăn.

Đối với Lục Minh, tuy hắn có thực lực đó, nhưng khi thật sự đối mặt với mọi chuyện, Lục Minh cũng không thể dễ dàng làm được.

Vì vậy phải từ từ, và tổn thất một lượng tiêu hao nhất định.

Nhưng Lục Minh cuối cùng đã mất nửa ngày để hoàn thành! "Có thể bắt đầu rồi." Sau khi hoàn thành những chuyện này, sắc mặt Lục Minh vô cùng bình tĩnh, rồi không do dự, trực tiếp bước vào hệ thống phòng ngự, bắt đầu bế quan.

Lần này Lục Minh biết thời gian bế quan sẽ không ngắn.

Trước đây luyện hóa các Nguyên Đầu chi lực khác, thời gian tổn hao không đến một tháng.

Đó quả thực ngắn đến mức khiến người ta chấn động không thể tin nổi.

Nhưng bây giờ Lục Minh nghĩ lại, lúc đó tuy hắn đúng là đã thành công luyện hóa Nguyên Đầu chi lực, và chỉ tốn một chút thời gian như vậy, nhưng Nguyên Đầu chi lực luyện hóa được thực ra không hoàn chỉnh.

Thực ra hắn luyện hóa tương đối thô sơ, không tinh tế như vậy.

Hắn không hoàn toàn kế thừa được sức mạnh hoàn chỉnh của Nguyên Đầu!

Đó dù sao cũng là Nguyên Đầu, tượng trưng cho một con đường thông thiên đại đạo, tượng trưng cho sức mạnh không thể tả, sánh ngang trời đất, lại sao có thể dễ dàng luyện thành như vậy?

Vì vậy Lục Minh định từ từ, ít nhất cần mấy năm ánh sáng mới có thể luyện hóa thành công, thậm chí cần thời gian dài hơn.

Bởi vì hắn muốn bù đắp cho những Nguyên Đầu đã luyện hóa trước đây, luyện hóa lại chúng, hoàn thiện.

Chỉ có như vậy thực lực mới có tiến bộ to lớn, và sẽ không còn tồn tại bất kỳ ẩn họa nào nữa! .....

Lục Minh hai mắt nhắm chặt, lúc này hắn đang ở trong một trạng thái cực kỳ đặc thù, một trạng thái mà người thường không thể hình dung được.

Thậm chí cho dù là cường giả hàng đầu, cấp vũ trụ, cấp đa nguyên, hay một bộ phận Nguyên Đầu, đều không thể chạm tới tầng thứ này.

Chỉ có những người xuất sắc trong số các Nguyên Đầu, mới có thể miễn cưỡng động sát.

Đó là ranh giới giữa sự sống và cái chết, tiến bộ từ số không đến số một.

Lúc này, Lục Minh đang ở trong trạng thái như vậy!

Trước mặt Lục Minh, có hai khối sức mạnh đang lơ lửng.

Một khối sức mạnh màu đỏ, và bộc phát ra nhiệt độ cao nóng bỏng, phảng phất như có thể thiêu đốt tất cả, một sức mạnh kinh khủng cao hơn tất cả, cỗ sức mạnh này quá kinh người, quả thực khó có thể tưởng tượng.

Nơi này là một nơi đặc thù, pháp tắc ở đây không tồn tại, đại đạo ở đây tan chảy.

Theo lý mà nói, ở nơi này, bất kỳ vật gì cũng không thể ảnh hưởng, đại đạo và pháp tắc đều không được, huống hồ là nhiệt độ thuần túy?

Nhưng cảnh tượng này lại cứ như vậy xuất hiện!

Đó là Nguyên Đầu của Chân Hỏa Giả, tỏa ra nhiệt độ cao đến nghẹt thở, yên tĩnh lơ lửng trước mặt Lục Minh, vô cùng bành trướng, trong đó phảng phất có sự khủng bố lớn, mang lại cho người ta cảm giác nghẹt thở.

Cho dù là Lục Minh, khi đối mặt với Nguyên Đầu chi lực thuần túy trước mắt, da dẻ cũng bị nóng rát đến có chút đau nhói!

Bởi vì Nguyên Đầu chi lực thuần túy, ở trong trạng thái nguyên thủy này, sức mạnh có thể phát huy ra càng kinh khủng hơn, bởi vì cỗ sức mạnh kia hoàn toàn không giữ lại, sự xé rách của nó, quả thực khiến người ta kinh hãi.

Ngoài khối màu đỏ, thuộc về Nguyên Đầu chi lực của Chân Hỏa Giả ra, bên cạnh khối Nguyên Đầu chi lực màu đỏ này, còn có một Nguyên Đầu khác, đó là một khối sức mạnh thuần túy màu đen!

Cỗ sức mạnh này thuộc về Địa Ngục Nguyên Đầu, vô cùng nồng đậm, đen đến mức mắt thường cũng khó có thể bắt được, mang lại cho người ta cảm giác cực độ tà ác.

Phảng phất như đại diện cho điểm đến cuối cùng của vạn vật trên thế gian, chứa đựng vô tận tội ác, tượng trưng cho nơi vạn vật sa ngã, nơi trở về!

Hai cỗ sức mạnh hoàn toàn khác nhau, tỏa ra nét đặc thù của riêng mình.

Chương 380

Mục đích của Lục Minh là dung nhập hai cỗ sức mạnh này vào trong cơ thể mình, biến thành sức mạnh của mình.

Đây không phải là một chuyện đơn giản, cực độ khó khăn.

Nếu đổi lại là các cường giả cấp Nguyên Đầu khác làm, sẽ cần vô số năm tháng.

Lục Minh có thể rút ngắn năm tháng này, nhưng dù như vậy, Lục Minh vẫn phải tốn thời gian, và tinh lực.

Đặc biệt là khi Lục Minh phát hiện, những Nguyên Đầu chi lực luyện hóa nhanh trước đây, không hề luyện hóa hoàn toàn, vì vậy để tránh đi vào vết xe đổ, phải làm lại từ đầu, rõ ràng càng lãng phí tinh lực, lãng phí thời gian, chủ yếu là Lục Minh không có cách nào khác. "Tượng trưng cho nhiệt độ cao nhất, cực hạn nhất của thời gian, tượng trưng cho sự kết thúc của thế giới, sức mạnh vô song của địa ngục." Nhìn hai cỗ sức mạnh đang tỏa ra ánh sáng rực rỡ trước mắt, ánh mắt Lục Minh bình tĩnh như hằng cổ, đột nhiên lúc này duỗi ra một ngón tay, trực tiếp đặt lên hai cỗ sức mạnh.

Chỉ trong nháy mắt, cỗ sức mạnh vốn đang tỏa ra nhiệt độ cao nóng bỏng, điên cuồng dao động, phun trào như núi lửa!

Vô số nhiệt độ cao kinh khủng bắn ra, cỗ sức mạnh kia quá khoa trương, một đại thiên vũ trụ cũng sẽ bị thiêu rụi trong khoảnh khắc, biến thành một đống phế tích.

Cỗ sức mạnh này lúc này đang lao về phía Lục Minh.

Đó chỉ là một trong hai mà thôi, sức mạnh sa ngã vô tận cũng thuận thế, điên cuồng cuốn về phía Lục Minh, muốn quấn lấy hắn.

Đây là sự phản kích tự thân của hai cỗ sức mạnh, là chuyện bình thường.

Trước đây Lục Minh đã từng gặp, có thể nói là đã có kinh nghiệm, vượt xa các cường giả Nguyên Đầu khác.

Bởi vì số lượng Nguyên Đầu mà hắn thôn phệ, vượt xa các Nguyên Đầu khác.

Phải biết rằng trước đây, số lượng Nguyên Đầu chết đi trong vô số kỷ nguyên không đến một hai vị, có thể biết, số lượng sinh mệnh Nguyên Đầu dính trên tay hắn, kinh người đến mức nào. "Lúc còn sống, các ngươi còn không làm gì được ta." "Huống hồ bây giờ các ngươi đã không còn sinh mệnh!" Hai cỗ sức mạnh lao về phía Lục Minh, tỏa ra ánh sáng của riêng mình, muốn phản kháng Lục Minh, kết thúc Lục Minh tại đây.

Chỉ đáng tiếc căn bản vô dụng, Lục Minh chỉ điểm ra một ngón tay, phảng phất như có được sức mạnh vĩ đại khai thiên lập địa!

Một ngón tay của Lục Minh hạ xuống, khi chạm vào nhiệt độ cao do Nguyên Đầu của Chân Hỏa Giả phóng ra, trong nháy mắt đã bình định nó, giống như băng cực hạn chạm vào lửa.

Thậm chí còn quá đáng hơn một chút, trực tiếp áp chế hoàn toàn, hai bên căn bản không cùng một đẳng cấp.

Sức mạnh địa ngục sa ngã phảng phất như từ tận cùng, cũng tương tự như vậy, bị Lục Minh trong nháy mắt hàng phục.

Trên ngón tay của Lục Minh có ánh sáng lóe lên, giống như ánh sáng của thánh giả, trong khoảnh khắc đã trấn áp địa ngục chi địa, khiến nó xì xèo, trở nên trong suốt.

Phảng phất như đã nghịch chuyển từ bản chất, đã trấn áp được.

Vì vậy bây giờ hai cỗ sức mạnh đang ngoan ngoãn nằm trước mặt

Lục Minh, sức mạnh vĩ đại quy về bản thân, không còn bạo động nữa.

Lục Minh cũng định luyện hóa chúng, quy về bản thân. "Hút!" Lục Minh khẽ quát một tiếng.

Ngay sau đó, hai cỗ sức mạnh trước mắt Lục Minh không còn hiện ra dưới dạng quả cầu ánh sáng nữa, mà hóa thành một luồng ánh sáng, trực tiếp bị Lục Minh dẫn dắt, lao thẳng về phía trái tim của Lục Minh.

Hai luồng ánh sáng không ngừng lóe lên, vẫn luôn phản kháng Lục Minh, bởi vì chúng không muốn bị Lục Minh hoàn toàn luyện hóa đi.

Bởi vì chúng mang theo một phần ý chí của Chân Hỏa Giả và Địa Ngục Nguyên Đầu, không muốn bị kẻ địch của mình luyện hóa, tự nhiên phải phản kháng, muốn thay đổi kết quả này.

Ngoài ra còn có một nguyên nhân khác, các Nguyên Đầu khác đoạt được Nguyên Đầu chi lực, mục đích của họ là dung nhập nó vào cơ thể mình, để mình nắm giữ cỗ sức mạnh đó, nắm giữ nhiều quyền hành hơn.

Còn Lục Minh là muốn hoàn toàn luyện hóa nó, quy về bản thân.

Giữa hai bên có sự khác biệt về bản chất.

Cách luyện hóa của Lục Minh là thôn phệ chúng đi, một khi cảnh tượng này xuất hiện, cho dù sau này thật sự xử lý được Lục Minh, cỗ sức mạnh đó cũng sẽ không xuất hiện nữa.

Đó là sự kết thúc từ bản chất, cực độ đáng sợ.

Nhưng sự phản kháng, căn bản không có tác dụng.

Vừa rồi ở trạng thái mạnh nhất khi đối mặt với Lục Minh, còn bị Lục Minh dễ dàng trấn áp, huống hồ là giai đoạn này?

Đặc biệt là bây giờ không chỉ có Lục Minh đơn phương trấn áp.

Khi Lục Minh kéo chúng vào trong tim, muốn luyện hóa quy về một, bản thân Lục Minh cũng đã xảy ra biến hóa.

Cơ thể hắn vào lúc này cũng tỏa ra ánh sáng rực rỡ, chói lọi vô cùng, hiên ngang vô cùng!

Ánh sáng năm màu sáu sắc điên cuồng quấn lấy, giống như một dải cầu vồng, hóa thành một sợi dây, trực tiếp bắt lấy hai luồng ánh sáng, muốn ngăn cản sự phản kháng của chúng, quy về trong mình.

Sức mạnh do sức mạnh thôn phệ năm xưa của Lục Minh tỏa ra, bây giờ cũng đã là một phần của Lục Minh, sức mạnh bị Lục Minh khống chế.

Tuy đã xảy ra một số vấn đề, Lục Minh không thể hoàn mỹ nắm giữ, có một số thiếu sót tồn tại, nhưng phương hướng lớn không thay đổi.

Thế là cảnh tượng này xuất hiện, tuy hai luồng ánh sáng không ngừng giãy giụa, nhưng cuối cùng cũng bị Lục Minh và sức mạnh Nguyên Đầu ngũ sắc bộc phát từ trong cơ thể Lục Minh kéo lại, rồi quy về bản thân Lục Minh. "Luyện hóa!" Sau khi tất cả đã làm xong, Lục Minh hai mắt mở hé, miệng khẽ quát, muốn bắt đầu bước quan trọng nhất.

Hai luồng ánh sáng rơi vào cơ thể Lục Minh, hội tụ tại trái tim Lục Minh.

Lục Minh khống chế sức mạnh Nguyên Đầu ngũ sắc của mình, trực tiếp lao về phía hai Nguyên Đầu chi lực kia, muốn luyện hóa chúng.

Hai Nguyên Đầu chi lực đang phản kháng, tỏa ra ánh sáng rực rỡ, có nhiệt độ cao nóng bỏng bành trướng, muốn thiêu rụi Lục Minh.

Thậm chí trong Địa Ngục Nguyên Đầu còn truyền ra từng tiếng

ma âm chấn động tai, muốn dẫn dắt Lục Minh vào bóng tối!

Nhưng cuối cùng cũng vô dụng.

Lúc đỉnh phong, lúc mạnh nhất, không phải là đối thủ của Lục Minh.

Khi ở ngoài cơ thể Lục Minh, lúc duy nhất có cách phản kháng, cũng bị Lục Minh dễ dàng trấn áp, sự phản kháng bây giờ tự nhiên càng vô dụng hơn.

Bởi vì chúng đang ở trong cơ thể Lục Minh, trong trái tim mạnh nhất của Lục Minh, nơi này Lục Minh tuyệt đối bá chủ!

Bằng không, Lục Minh lại sao dẫn chúng vào?

Lục Minh không nói gì, thậm chí không quan tâm, âm thầm chịu đựng ma âm, nhiệt độ cao vô tận như núi lửa phun trào bộc phát từ trong cơ thể, phảng phất như có thể tan chảy hắn.

Hắn chỉ toàn lực dẫn dắt Nguyên Đầu chi lực, muốn thôn phệ hai cỗ Nguyên Đầu chi lực, trở thành sức mạnh vĩ đại của bản thân!

Lục Minh thân thể lúc này dường như đã hóa thành một chiến trường, sức mạnh kinh khủng đang va chạm trong cơ thể Lục Minh, mênh mông cuồn cuộn xung phạt.

May mà nhục thân của Lục Minh đủ mạnh, nếu không, nhục thể của Lục Minh sớm đã tàn tạ không chịu nổi, thậm chí có thể trực tiếp nổ tung!

Đây là chuyện bình thường, dù sao sức mạnh hiện tại lấy thân thể Lục Minh làm chiến trường, tượng trưng cho sức mạnh vĩ đại nhất của thế giới.

Thậm chí những sức mạnh này chủ yếu lấy trái tim của Lục Minh làm trung tâm chinh phạt.

Nếu không, nếu đơn thuần dùng nhục thân chi lực để chịu đựng tất cả, dưới trạng thái đặc thù này, Lục Minh sớm đã nổ tung.

Dù như vậy, nhục thể của Lục Minh vẫn đầy thương tích.

Lục Minh lúc này ở trong trạng thái bán trong suốt, nhìn qua có thể thấy, ngũ tạng lục phủ của Lục Minh gần như toàn bộ vỡ nát, máu vẫn đang chảy.

Chỉ là tất cả những điều này Lục Minh căn bản không quan tâm, không để ý, cho dù Lục Minh cảm thấy có chút đau đớn, nhưng hắn cũng đang nhẫn nhịn.

Bởi vì không có gì to tát, căn bản không ảnh hưởng.

Loại đau khổ này có thể chịu đựng được, đợi khi hoàn toàn luyện hóa hai đạo Nguyên Đầu chi lực, tự nhiên sẽ lành lại, thậm chí càng hoàn mỹ hơn.

Thời gian trôi đi, chớp mắt dường như đã qua ngàn vạn năm, tóm lại là năm tháng vội vã, một khoảng thời gian không ngắn.

Cuộc chinh phạt trong cơ thể Lục Minh vẫn đang tiếp diễn, nơi đó phảng phất như có hết trận này đến trận khác đại chiến kinh khủng, ánh sáng lấp lánh vô cùng.

Trong năm tháng dài đằng đẵng, lấy trái tim của Lục Minh làm trung tâm, lấy nhục thể của Lục Minh làm chiến trường, sau vô số năm, cuối cùng cũng có kết quả, Lục Minh sắp sửa hoàn toàn hàng phục hai đạo sức mạnh!

Dù sao Nguyên Đầu chi lực mà Lục Minh tự thân nắm giữ nhiều hơn, mạnh mẽ hơn, có thể không ngừng bổ sung sức mạnh.

Còn Nguyên Đầu chi lực của Chân Hỏa Giả và Địa Ngục Nguyên Đầu, không có bổ sung, cũng không mạnh mẽ bằng sức mạnh mà Lục Minh nắm giữ, cộng thêm tiêu hao lâu dài, kết quả như vậy là bình

thường.

Sau khi năm tháng dài đằng đẵng trôi qua, nhục thể vốn đã tàn tạ không chịu nổi của Lục Minh cũng dần dần tự phục hồi, tỏa ra ánh sáng rực rỡ lấp lánh, thậm chí trong đó còn có một số Nguyên Đầu chi lực đặc thù đang lưu chuyển, cường độ vượt xa trước đây, càng mạnh hơn một bậc!

Lục Minh cảm thấy, giai đoạn hiện tại, cho dù không dựa vào bất kỳ Nguyên Đầu chi lực nào, chỉ dựa vào sức mạnh thuần túy của nhục thể, đối mặt với một số Nguyên Đầu tương đối mạnh mẽ cũng có thể một trận!

Thậm chí nếu đụng phải một số Nguyên Đầu hơi yếu một chút, chỉ dựa vào nhục thể chi lực, không chỉ có thể nhanh chóng nghiền nát chúng, thậm chí có thể giết chết!

Bởi vì nhục thể bây giờ thực sự mạnh mẽ!

Hơn nữa một trong những Nguyên Đầu chi lực đặc thù được sinh ra trong nhục thể, có thuộc tính công phạt kinh khủng, có thể ức chế Nguyên Đầu chi lực! "Diệt trừ ý chí cuối cùng, từ nay về sau sẽ quy về bản thân ta, trở thành một phần của ta!

Thuộc về ta!" Lục Minh miệng niệm câu này, hai mắt hắn sớm đã từ trạng thái mở hé biến thành nhắm chặt, nội thị tình hình của bản thân.

Lúc này, trong nhục thể của Lục Minh không có bất kỳ Nguyên Đầu chi lực nào đang tàn phá nữa, tất cả đều đã dồn vào trái tim của Lục Minh, chỉ còn công phạt, đại chiến trong trái tim của Lục Minh.

Chương 381

Trong đó, sức mạnh thuộc về Lục Minh đã chiếm ưu thế tuyệt đối, hiện tại đã hoàn hảo áp chế sức mạnh Nguyên Đầu chi lực của Chân Hỏa Giả và Địa Ngục Nguyên Đầu, khiến chúng suy yếu, yếu ớt không chịu nổi.

Lục Minh cũng định kết thúc trận chiến này, thời gian mấy cỗ sức mạnh công phạt trong cơ thể hắn đã đủ lâu, nên kết thúc rồi!

Thế là Lục Minh nói ra câu đó.

Sức mạnh năm màu rực rỡ mà Lục Minh nắm giữ, tượng trưng cho sức mạnh của Lục Minh, cũng vào lúc này bị Lục Minh thúc đẩy, không còn như trước đây cùng hai đạo Nguyên Đầu chi lực kia, lấy tiêu hao làm chủ, lấy mục đích suy yếu làm chủ.

Giống như kiểu muốn đánh bại mà không bị tổn thương.

Vào lúc này, nó vô cùng điên cuồng, không quan tâm đến bất kỳ sự tiêu hao nào, muốn chiếm thế chủ động tuyệt đối, thôn phệ chúng đi!

Đối mặt với cỗ sức mạnh do Lục Minh khống chế, với sự công phạt cuối cùng, Nguyên Đầu chi lực của Chân Hỏa Giả và Địa Ngục Nguyên Đầu, ẩn ước giữa hai cỗ sức mạnh, xuất hiện hai bóng người, đó là Địa Ngục Nguyên Đầu và Chân Hỏa Giả!

Ý chí còn sót lại trong Nguyên Đầu chi lực, sinh mệnh cuối cùng!

Nếu Lục Minh không định hoàn toàn luyện hóa hai cỗ sức mạnh này, Địa Ngục Nguyên Đầu và Chân Hỏa Giả sớm muộn cũng có thể tái sinh!

Chỉ đáng tiếc, Lục Minh dường như không định làm vậy. "Phải làm như vậy sao?

Không thể cho một con đường sống sao?" Ý thức cuối cùng của Chân Hỏa Giả và Địa Ngục Nguyên Đầu xuất hiện, vô cùng bất đắc dĩ, lúc này nói ra câu này, muốn cúi đầu.

Chỉ là Lục Minh căn bản không thèm đáp lại, bởi vì Lục Minh sắp sửa luyện hóa hai cỗ sức mạnh này, sức mạnh vĩ đại sắp quy về bản thân.

Trong tình huống này, cái quái gì chứ, Lục Minh sẽ đồng ý sao?

Đáp án tự nhiên là phủ định!

Thậm chí để tránh một số bất ngờ xảy ra, Lục Minh vào lúc này càng thêm điên cuồng, điên cuồng thúc đẩy sức mạnh của mình, muốn với tốc độ nhanh hơn luyện hóa cả hai!

Đồng thời, giọng nói của Lục Minh vang lên, hạ tối hậu thư, cũng cho cả hai một lựa chọn. "Tán đi ý thức của các ngươi, hai cỗ sức mạnh này nên thuộc về ta!

Kẻ thất bại, muốn thất bại thêm lần nữa sao?" Lục Minh quát: "Lúc này chủ động tán đi ý thức, thậm chí giúp ta một tay, để ta có thể hoàn hảo và nhanh chóng luyện hóa hai cỗ sức mạnh này!

Nếu tốc độ của ta đủ nhanh, ta có thể thu thập tinh thần lực đã tán đi của các ngươi, giúp các ngươi trọng sinh!" "Đưa ra lựa chọn đi!

Đó là bảo đảm của ta.

Đương nhiên cũng không bảo đảm, xem các ngươi có tin hay không!" "Ta cũng không chắc chắn có thể nhất định làm được điều này!" "Nhưng thời gian của các ngươi không nhiều..., được rồi, nếu đồng ý thì khoanh tay đứng nhìn, đừng kháng cự nữa, ta sợ sẽ để lại ẩn họa trong hai cỗ sức mạnh này!" "Mau chóng đưa ra lựa chọn đi!

Bằng không, một khi để ta cảm thấy các ngươi không còn bất kỳ trở ngại nào đối với ta, vạn sự giai hưu!" Giọng Lục Minh truyền ra,

nói ra những lời như vậy.

Khiến ý thức cuối cùng của Chân Hỏa Giả và Địa Ngục Nguyên Đầu có chút cạn lời, bởi vì Lục Minh đã cho họ một sự bảo đảm, nhưng sự bảo đảm đó lại có ý là, chủ yếu xem Lục Minh có muốn làm hay không.

Có thể tin sao?

Hay là dám tin?

Hắn là kẻ thù của Lục Minh, sở dĩ biến thành bộ dạng như bây giờ, hoàn toàn là do Lục Minh ban tặng.

Bây giờ lại bảo họ tin Lục Minh có thể giúp đỡ, căn bản không dám tin, đặc biệt là cái sự đảm bảo này của Lục Minh, căn bản không có tác dụng gì!

Vậy thì phải làm sao?

Đưa ra lựa chọn như thế nào đây?

Đối mặt với sự lựa chọn, hai người vốn không nên do dự lại có chút chần chừ, bởi vì Chân Hỏa Giả và Địa Ngục Nguyên Đầu đều hiểu rõ một điều, với trạng thái tàn hồn hiện tại, họ không thể địch lại Lục Minh.

Bây giờ nhiều nhất chỉ có thể cản trở một vài hành vi của Lục Minh, cho dù thật sự lựa chọn cá chết lưới rách, cũng chỉ tự mình tan biến, đối với Lục Minh gần như không có ảnh hưởng gì lớn, nhiều nhất là kéo dài thêm chút thời gian, đó đã là cực hạn, thậm chí còn không làm được.

Cho nên, có thật sự muốn liều mạng với Lục Minh không?

Bây giờ Lục Minh đã cho một lựa chọn, tuy không đưa ra đảm bảo gì lớn lao, nhưng chung quy vẫn có một tia hy vọng.

Chân Hỏa Giả và Địa Ngục Nguyên Đầu cảm thấy, Lục Minh chưa chắc đã lừa gạt, có lẽ lời nói của hắn là thật.

Nguyên nhân rất đơn giản, nếu Lục Minh thật sự định lừa gạt hai người, thái độ của hắn sẽ không tùy ý như vậy, chính thái độ rõ ràng không quan tâm đó lại khiến họ có phần tin tưởng.

"Phải làm sao?

Phải đưa ra lựa chọn thế nào đây?" Chân Hỏa Giả nhìn sang Địa Ngục Nguyên Đầu bên cạnh, lúc trước tuy hắn quyết đoán, đưa ra một vài lựa chọn, nhưng bây giờ lại khó mà quyết đoán được, bởi vì chuyện này liên quan đến tính mạng!

Chuyện quan trọng như vậy, làm sao có thể quyết đoán được chứ?

"Đồng ý với hắn đi, dù sao lúc này chúng ta có phản kháng cũng không ảnh hưởng lớn đến hắn, không bằng cược một phen, ít ra còn có xác suất nhất định," Địa Ngục Nguyên Đầu nói.

Địa Ngục Nguyên Đầu thở dài một hơi, tuy không muốn đưa ra lựa chọn này, nhưng căn bản không còn cách nào khác, hiện tại không có lựa chọn dư thừa nào, lựa chọn này là tốt nhất lúc này.

Bởi vì như vậy, còn có một tia hy vọng sống.

Chủ yếu là xem Lục Minh có bằng lòng cho cơ hội này hay không.

"Vậy ta đồng ý!

Hy vọng ngài nói được làm được, nếu cho ta một cơ hội nữa, ta nguyện ý chinh chiến vì ngài!" Chân Hỏa Giả gật đầu, nếu đã Địa Ngục Nguyên Đầu đã đưa ra lựa chọn, vậy hắn cũng đưa ra lựa chọn, lựa chọn này giống hệt Địa Ngục Nguyên Đầu, hắn khá coi trọng tính mạng của mình.

Trước đó một chút cơ hội cũng không có, bây giờ lại có cơ hội.

Vậy thì cược một phen đi, ít nhất cũng có xác suất nhất định.

Vì vậy Chân Hỏa Giả mới nói ra những lời đó, dù sao cũng trông cậy vào Lục Minh hồi sinh hai người, thái độ của hắn không dám kiêu ngạo, lỡ như Lục Minh vì thái độ này mà không hồi sinh thì sao?

Sau khi Chân Hỏa Giả và Địa Ngục Nguyên Đầu nói xong, họ tội nghiệp nhìn Lục Minh, cố gắng nhận được một lời hứa từ hắn.

Nhưng Lục Minh hoàn toàn không thèm để ý đến hai người.

Bởi vì những gì cần nói hắn đã nói rõ từ trước, hắn sẽ không cho lời hứa nào cả, đến lúc đó có muốn hồi sinh Chân Hỏa Giả và Địa Ngục Nguyên Đầu hay không, hoàn toàn tùy vào tâm trạng của hắn, cùng lắm thì phiền phức hơn một chút, vì vậy, cần gì phải đưa ra lời hứa chứ?

Thấy cảnh này, Chân Hỏa Giả và Địa Ngục Nguyên Đầu thở dài một hơi, nhưng hai người cũng không nói gì thêm, chỉ có chút buồn bã, rồi liếc nhìn nhau, sau đó tự mình tan biến.

Dù sao nếu không tan biến bây giờ, đợi Lục Minh mài mòn hết sức mạnh của họ, thì một chút cơ hội cũng không còn.

"Chỉ hy vọng ngươi không lừa ta, cũng vui lòng hồi sinh ta." Ý thức của Chân Hỏa Giả và Địa Ngục Nguyên Đầu tiêu tan, không còn lựa chọn cản trở Lục Minh nữa, mà đã chọn "tin tưởng" Lục Minh.

Khi ý thức cuối cùng của Chân Hỏa Giả và Địa Ngục Nguyên Đầu hoàn toàn tiêu tan, sức mạnh Nguyên đầu thuộc về hai người tự nhiên cũng không còn ngoan cố như trước, tuy vẫn đang chống lại Lục Minh, nhưng chung quy chỉ còn lại một chút bản năng, bị Lục Minh dễ dàng thu phục.

Sức mạnh Nguyên đầu ngũ quang thập sắc được Lục Minh sử dụng, mênh mông như thác nước lớn, bao phủ toàn diện lên sức mạnh

cốt lõi còn sót lại trong Nguyên đầu của Chân Hỏa Giả và Địa Ngục Nguyên Đầu, cuối cùng hoàn toàn thôn phệ chúng, trở thành một phần của Lục Minh, hóa thành sức mạnh của hắn!

Khi mọi thứ hoàn thành, sức mạnh Nguyên đầu trên người Lục Minh cùng với sức mạnh Nguyên đầu của Chân Hỏa Giả và Địa Ngục Nguyên Đầu vừa thôn phệ, đang tan rã với tốc độ mắt thường có thể thấy.

Chúng không hề biểu hiện trên người Lục Minh, mà nhanh chóng bình tĩnh lại, như khói bếp lượn lờ, như một giấc mộng hoàng lương!

"Cuối cùng cũng xong." Lục Minh thở ra một hơi dài.

Sau khi giải quyết xong mọi việc, Lục Minh cũng cảm thấy bản thân có chút mệt mỏi, dù sao luyện hóa Nguyên đầu cũng là một việc rất tốn sức.

Chuyện này không hề nhẹ nhàng, Lục Minh vô cùng mệt mỏi.

Dù sao sức mạnh Nguyên đầu quá cường đại, tượng trưng cho sức mạnh mạnh nhất đã biết hiện nay, vô số sinh mệnh đều đang theo đuổi nó.

Luyện hóa một luồng sức mạnh này đã là kinh người, cần lãng phí lượng lớn tinh lực, huống hồ Lục Minh một hơi luyện hóa hai luồng sức mạnh, hiện tại không mệt đến gục ngã đã là khoa trương rồi.

Hắn đưa tay lau đi mồ hôi ảo không tồn tại trên trán.

Trạng thái của Lục Minh cũng đang hồi phục với tốc độ mắt thường có thể thấy.

Mệt thì mệt, nhưng tốc độ hồi phục của Lục Minh cũng không chậm, vì hắn đã thành công luyện hóa sức mạnh Nguyên đầu của hai người kia.

Khi những sức mạnh đó hoàn toàn chuyển hóa thành của Lục Minh, chúng điên cuồng cường hóa hắn, trạng thái của Lục Minh tự nhiên nhanh chóng hồi phục.

Chỉ trong vài hơi thở ngắn ngủi, Lục Minh có thể cảm nhận rõ ràng, trạng thái của mình đã hồi phục được hơn một nửa, thêm vài hơi thở nữa, trạng thái của hắn sẽ trở lại đỉnh phong!

"Thực lực của ta hiện tại, đại khái mạnh đến mức nào nhỉ?" Lục Minh bắt đầu suy nghĩ vấn đề này, do vừa mới luyện hóa hai luồng sức mạnh Nguyên đầu, cộng thêm không có vật tham chiếu, Lục Minh cũng không rõ giai đoạn này, thực lực của mình rốt cuộc mạnh đến mức nào.

Nhưng có thể biết, đó chắc chắn là sự cường đại chưa từng có.

Nhưng Lục Minh muốn cụ thể hóa một chút, đang suy nghĩ, nên dùng cách nào để phán đoán rõ ràng hơn.

Về phần lời hứa đã đưa ra cho Địa Ngục Nguyên Đầu và Chân Hỏa Giả trước đó... dường như hắn cũng không đưa ra lời hứa nào, chỉ nói có một xác suất nhất định, cụ thể còn tùy vào tâm trạng của hắn lúc đó có vui hay không!

Hiện tại Lục Minh không định làm chuyện đó, vì không có gì phải vội, cho dù thật sự muốn hồi sinh hai người, cũng không vội nhất thời, đợi một lát nữa, hắn cũng có tự tin hồi sinh hai người!

Điều Lục Minh tò mò hơn là, thực lực của bản thân hiện tại ra sao?

"Phải tìm một vật tham chiếu, thực lực không thể quá yếu." "Nếu không, lỡ bị tôi đấm một quyền nổ tung thì còn gì thú vị nữa?" Lục Minh chìm vào suy tư, cảm thấy để thỏa mãn yêu cầu của mình, đối thủ phải có thực lực ít nhất là cấp Nguyên đầu.

Chương 382

Nếu không, dù là cường giả cấp vũ trụ mạnh mẽ thế nào, bất kể là đa nguyên hay đơn nguyên, đều chắc chắn không địch nổi, sẽ bị đánh chết!

Nhưng hiện tại người có thể cùng Lục Minh một trận, đối thủ cùng đẳng cấp, dường như trong toàn bộ vạn giới, vô tận vũ trụ đều không tồn tại, hoặc chỉ có vài người, mà vài người đó rõ ràng không muốn giao thủ với hắn nữa, không chừng đã sớm tìm một nơi trốn rồi.

Lục Minh bế quan đã một khoảng thời gian, thời gian trôi đi, Lục Minh cảm thấy mấy người kia có lẽ đã sớm biến mất rồi.

Bảo Lục Minh đi tìm, hắn cũng không cho là có thể tìm được, dù sao khi một cường giả cấp Nguyên đầu cố tình đi trốn, việc tìm kiếm là vô cùng khó khăn.

Nhiều nhất Lục Minh chỉ có thể tìm ra một vài manh mối, miễn cưỡng có thể truy lùng, nhưng nếu đối phương không muốn, lại có nhiều người liên thủ, Lục Minh chưa chắc đã tìm được phiền phức!

"Cũng chưa chắc, dù sao mục đích của tôi không phải là tìm họ, mà là thử nghiệm thực lực hiện tại của tôi rốt cuộc ra sao." Lục Minh đang suy nghĩ về chuyện này, đang định phủ nhận thì đột nhiên mắt sáng lên, nắm được trọng điểm.

Mục đích của hắn không phải là tìm đối phương, hay tìm chính xác đối phương, rồi bùng nổ một trận đại chiến, đó không phải là mục đích của Lục Minh, hắn cũng không cần làm vậy.

Lục Minh chỉ cần làm một việc, tìm ra vị trí đại khái của đối phương, sau đó bùng nổ một đòn đáng sợ, bao trùm cả đối phương vào trong, xem xem đối phương… có thể chống lại được một đòn của

mình hay không!

Tìm ra vị trí đại khái, Lục Minh cảm thấy không thành vấn đề, thực lực của hắn khá mạnh mẽ, nếu ngay cả chuyện này Lục Minh cũng không làm được, thực lực cũng không nên mạnh như vậy.

"Vậy thì thử xem, thất bại thì thôi." "Nhưng nếu thành công, vừa hay có thể xem thực lực của ta hiện tại rốt cuộc mạnh đến mức nào, sức mạnh thể xác lợi hại đến đâu!" Lục Minh nghĩ là làm, trực tiếp thoát khỏi trạng thái đặc thù đó, thoát khỏi "không gian" kia, trở về thế giới thực, mang theo sức mạnh tu luyện được trong khoảng thời gian này.

Khi Lục Minh trở về, chỉ trong khoảnh khắc trùng khớp với thế giới thực, không gian xung quanh cơ thể Lục Minh không ngừng chấn động.

Mơ hồ cho người ta cảm giác sắp vỡ vụn!

May mà Lục Minh phản ứng đủ nhanh, trong cơ thể phun ra mấy đạo hào quang, trực tiếp dung nhập vào hư không đang không ngừng run rẩy, lập tức ổn định nó lại, không để nó lung lay, ở bên bờ vực sụp đổ.

Mặc dù không gian ở đây dù có thật sự vỡ nát, cũng tuyệt đối không ảnh hưởng đến Lục Minh, nhưng hắn vẫn không hy vọng cảnh đó xuất hiện, vì không cần thiết, hắn không phải là vua phá hoại, tại sao phải cố ý phá hoại một mảng hư không xung quanh chứ?

"Ở phương nào?

Trốn ở góc nào của thế giới?" Ở trong hiện thực, Lục Minh giáng lâm, hai mắt hắn mở ra, một luồng sức mạnh đặc thù lan tỏa, phảng phất có thể nhìn thấu mọi thứ.

Lục Minh không nhìn về bất kỳ nơi nào, hắn đang hỏi lòng mình!

Dị năng cấp vô thượng được phát động vào lúc này, đồng thời, một phần sức mạnh mà Lục Minh đã phong cấm ở cánh cửa Tứ Quý Nguyên Đầu trước đó khẽ động đậy, Lục Minh thử dùng phương pháp này để định vị vị trí của bọn họ!

Trong tình huống này, Lục Minh có một chút chắc chắn có thể định vị đại khái đối phương, thậm chí vị trí này không chỉ là định vị đại khái, nếu may mắn một chút, Lục Minh có thể định vị chính xác họ ở phương nào... ...

Ở một nơi khác, Trọng Lực Nguyên Đầu, Phong Chi Thủy Tổ và Quang Minh Chi Nguyên đang ở một nơi đặc thù, ba người vây thành một vòng, ở giữa là một cánh cửa đặc thù – cánh cửa phong ấn!

Trong cánh cửa, vào lúc này không ngừng có từng luồng từng luồng sức mạnh tràn ra, những sức mạnh này là nguồn gốc tồn tại của cánh cửa, khi những sức mạnh này hoàn toàn bị mài mòn, phong ấn trên cánh cửa sẽ được mở ra.

Khi đó ba người có thể trực diện với sức mạnh Tứ Quý Nguyên Đầu!

Hiện tại họ đang mài mòn luồng sức mạnh đó, đã kéo dài gần nghìn năm, trong quá trình này, mọi thứ thực ra đều bình lặng.

Nhưng vào hôm nay, biến cố lại đột nhiên xảy ra.

Ba người đang chìm đắm trong việc phá giải cánh cửa hư ảo thì đột nhiên, biến hóa xuất hiện, xuất hiện đột ngột đến mức ba người đều không phản ứng kịp, đều ngẩn ra!

Khi ba người phản ứng lại, trước mắt hiện ra một cảnh tượng, cánh cửa hư ảo vốn không có bất kỳ ánh sáng nào lấp lánh, lúc này lại có ánh sáng lóe lên!

Đó là màu sắc sặc sỡ, như cầu vồng!

Màu sắc này rất đẹp, đẹp đến kinh tâm động phách.

Nhưng vẻ đẹp này, ba vị Nguyên đầu lại không có tâm trạng thưởng thức, vì họ nhận ra luồng sức mạnh đó là của ai.

Lục Minh!

Luồng sức mạnh đó là do Lục Minh để lại!

Đó không phải là trọng điểm, trọng điểm là họ cũng biết một điều, cánh cửa này đã bị Lục Minh phong ấn lần thứ hai, đối phương tự nhiên đã để lại thủ đoạn, nhưng ba người đã không ngừng mài mòn cánh cửa trong suốt thời gian qua, theo họ thấy, cũng đã mài mòn luôn thủ đoạn của Lục Minh.

Dù sao cũng đã nghìn năm, không phải ăn không ngồi rồi, không ngừng sử dụng sức mạnh, ba người liên thủ, chẳng lẽ không xóa được một vài dấu ấn?

Đó không phải là đùa sao!

Sao có thể!

Nhưng cảnh tượng này đã xuất hiện, hiện ra trước mặt họ.

Ba người lập tức không nói nên lời, cảnh tượng trước mắt trực tiếp phủ định mọi nỗ lực của họ trong suốt nghìn năm qua, vì họ không hề thành công xóa đi những dấu vết mà Lục Minh để lại.

"Nghìn năm đã trôi qua, đột nhiên định vị chúng ta để làm gì?

Muốn tìm chúng ta?

Muốn cướp đi cánh cửa hư ảo này à?" Trọng Lực Nguyên Đầu trầm giọng nói, trên mặt viết đầy vẻ ngưng trọng, Lục Minh đột nhiên định vị, hắn cảm thấy khả năng này là lớn nhất.

"Trước đó năm người chúng ta liên thủ đã phạm một vài sai lầm, bây giờ chúng ta chỉ có ba người, hắn không thể nào lại phạm sai lầm,

trong lòng hắn chắc cũng biết rõ, sao lại dám tìm đến vào lúc này?" Quang Minh Chi Nguyên lên tiếng, có cái nhìn khác.

"Bất kể thế nào, mọi thứ đều không quan trọng, hắn tìm được vị trí chính xác của chúng ta, tuyệt đối không có chuyện gì tốt!" "Bất kể là muốn cùng chúng ta bùng nổ một trận chiến, hay muốn cướp đi cánh cửa, hay đơn giản chỉ muốn làm chúng ta khó chịu, xem tình hình hiện tại của chúng ta… ta cảm thấy cảnh tượng này không nên xuất hiện!" Phong Chi Thủy Tổ trầm giọng nói: "Chúng ta mau chóng xóa đi dấu ấn hắn để lại, trước đó chưa hoàn toàn kích hoạt những dấu ấn này, chúng ta chỉ tiêu tan một phần, chứ chưa hoàn toàn tiêu tan chúng." "Cũng vì vậy, chúng ta đã để lại một mối nguy hiểm tiềm tàng!" "Lần này hắn định vị chúng ta, đối với chúng ta là nguy hiểm, nhưng cũng là chuyện tốt!

Lần này, chúng ta chỉ cần tiêu tan sạch sẽ những dấu ấn này, vậy thì lần sau, hắn không thể thông qua thủ đoạn này để tìm chúng ta nữa!

Chúng ta có thể kê cao gối mà ngủ!" Đối với việc Lục Minh định vị, Phong Chi Thủy Tổ tỏ ra ngỡ ngàng, nhưng không cho rằng đây là một chuyện xấu, ít nhất có thể nhân cơ hội này xóa đi dấu vết của Lục Minh trên cánh cửa hư ảo.

Lần sau, Lục Minh không thể thông qua thủ đoạn này để tìm đến họ nữa, cũng coi như là kê cao gối mà ngủ.

Nếu không, nếu vất vả lắm mới mở được cánh cửa hư ảo, sắp sửa tiếp nhận Tứ Quý Nguyên Đầu, trong tình huống đó Lục Minh lại nhảy ra, muốn cướp đoạt chiến lợi phẩm, mấy người họ chắc phải thổ huyết, cho nên hiện tại chưa chắc đã là chuyện xấu.

Ít nhất có thể xóa sạch dấu vết của Lục Minh, để lần sau chuyện này không xảy ra nữa, cũng là trong cái rủi có cái may.

“Xóa sạch dấu vết của Lục Minh, đồng thời chú ý tình hình bên Lục Minh, bất kể thế nào, vào lúc này lựa chọn định vị chúng ta, tuyệt đối không có chuyện gì tốt, chúng ta phải cẩn thận một chút!” Đối với những gì Phong Chi Thủy Tổ nói, Trọng Lực Nguyên Đầu tỏ ra đồng tình.

Nhưng Trọng Lực Nguyên Đầu có một vài suy nghĩ khác, cho rằng mọi chuyện sẽ không đơn giản như vậy, Lục Minh sớm bại lộ “con bài tẩy”, chắc chắn có âm mưu gì đó, phải cẩn thận.

Trong lúc ba người đối thoại, sức mạnh của Lục Minh dao động quanh cánh cửa hư ảo ngày càng rõ ràng, rõ ràng là, theo thời gian trôi đi, Lục Minh đang định vị vị trí của họ ngày càng chính xác.

Hiện tại có lẽ đã có thể xác định chính xác họ đang ở vũ trụ nào… cũng phải nhanh chóng làm gì đó!

Vì vậy Trọng Lực Nguyên Đầu, Phong Chi Thủy Tổ, Quang Minh Chi Nguyên, sau khi thống nhất quyết định, cũng không do dự, lần lượt ra tay.

Xóa sạch sức mạnh của Lục Minh quanh cánh cửa hư ảo!

Ở phía bên kia, khi họ lựa chọn ra tay, cảm ứng của Lục Minh ngày càng rõ ràng, tuy vì vậy không thể định vị đối phương quá chính xác, nhưng đại khái không có vấn đề gì.

Điều Lục Minh theo đuổi chính là định vị đại khái!

“Cuối cùng cũng tìm được dấu vết của các ngươi, muốn xóa sạch sức mạnh ta để lại trên cánh cửa sao?

Cách nghĩ không tồi, trước đó các ngươi cũng đã bỏ ra không ít nỗ lực, nhưng cũng chỉ đến thế thôi, trốn không thoát kiếp này đâu.” Lục Minh cảm nhận được, sức mạnh phong ấn trên cánh cửa đang nhanh chóng bị suy yếu, nhưng Lục Minh cảm thấy, không có gì to tát, vì ít

nhất có thể hoàn thành việc định vị lần này.

Về phần dấu vết bị xóa sạch hoàn toàn, lần sau không thể dựa vào thủ đoạn này để định vị cánh cửa hư ảo nữa.

Sau này, nếu ba vị Nguyên đầu thật sự liên thủ phá vỡ cánh cửa hư ảo, hắn không thể giành lại chiến lợi phẩm của mình ngay lập tức.

Ừm, Lục Minh cảm thấy cũng tốt, cùng lắm thì giết lại một Nguyên đầu khác, đoạt lấy sức mạnh của hắn!

Lục Minh có thể cảm nhận được thực lực của mình, hiện tại ngày càng mạnh, cho nên hiện tại hắn không quá coi trọng một vài thứ, đó là sự tự tin đến từ thực lực!

"Trước hết toàn lực ra tay, hay là dùng sức mạnh thể xác trước?" Nhưng Lục Minh hiện tại đối mặt với một vấn đề khó khăn, hắn đang suy nghĩ nên toàn lực ra tay trước, hay dùng sức mạnh thể xác trước.

Hắn muốn kiểm tra sức mạnh thể xác của mình hiện tại mạnh đến mức nào, nhưng khi thật sự làm bước này, cũng tiện thể kiểm tra luôn thực lực hoàn chỉnh, ở giai đoạn hiện tại rốt cuộc lợi hại đến đâu.

Dù sao hiện tại chư thiên vạn giới, vô tận vũ trụ, không có đối thủ, khó tìm đối thủ để kiểm tra thực lực.

Bây giờ khó khăn lắm mới có cơ hội, lần sau gặp lại cơ hội như vậy cũng khó, dù sao ba vị Nguyên đầu sau khi có bài học lần này, lần sau chắc chắn sẽ trốn kỹ hơn, cho nên có nên tiện thể kiểm tra luôn không?

Tránh cho sau này lại sinh ra tiếc nuối!

"Dùng thể xác ra tay trước!

Thử xem sức mạnh thể xác mạnh đến đâu!" "Dù sao tốc độ của ta đủ nhanh, cho dù phản ứng của họ không chậm, nhưng ta ít nhất có

thể ra tay hai lần, thậm chí nếu phản ứng của ta nhanh hơn một chút, ra tay ba bốn lần cũng không chừng!" Trong mắt Lục Minh lóe lên ánh sáng bất định, cuối cùng quyết định cách làm của mình, cũng hiểu rõ tiếp theo nên làm gì.

"Nghe tôi khuyên một câu, tốt nhất đừng xua tan sức mạnh của tôi trong cánh cửa hư ảo!

Đó là chiến lợi phẩm của tôi, các ngươi biết cướp đi chiến lợi phẩm của tôi có nghĩa là gì không?

Bất kể các ngươi chạy đi đâu, tôi đều sẽ truy sát, đoạt lại chiến lợi phẩm!" "Cá nhân tôi đề nghị các ngươi đừng xua tan ý chí của tôi, chỉ cần làm một việc, giúp tôi mở cánh cửa hư ảo, giúp tôi giải phóng Tứ Quý Nguyên Đầu, sau đó giao cho tôi, để tôi thôn phệ!" "Lúc đó tôi sẽ ban cho các ngươi một ít sức mạnh tản mạn!" "Thôn phệ những sức mạnh đó xong, các ngươi cũng sẽ trở nên mạnh hơn, không phải không có thu hoạch, thế nào?

Đề nghị này tốt không?" Ý chí của Lục Minh giáng lâm từ xa, bắt đầu hành động.

Trên cánh cửa hư ảo, sức mạnh của Lục Minh đang bị bài xích, nhưng trong tình huống này, Lục Minh vẫn vượt qua vô tận thời không, ngưng tụ ra hóa thân, vào lúc này kinh ngạc phát ngôn!

Ý tứ trong lời nói đó lại to gan như vậy.

Khiến cho ba người có mặt nghe xong đều ngây người.

Chương 383

Bởi vì ba người cũng không ngờ, ý chí của Lục Minh có thể vượt qua, không chỉ vậy, đối phương lại còn phát ngôn táo bạo như vậy, bảo họ làm công cụ, thậm chí còn dùng lời lẽ uy hiếp.

"Ta nằm mơ cũng không dám nghĩ như vậy, không ngờ ngươi lại nói ra được những lời này, giữa chúng ta vốn là đối lập tuyệt đối, lời uy hiếp của ngươi có tác dụng gì?

Mau lui đi, để chúng ta chủ động xua tan sức mạnh của ngươi, nếu không ta sẽ đánh nát mạt tinh thần ý chí của ngươi!" Nghe Lục Minh vượt qua vô tận thời gian, không gian, thông qua định vị sức mạnh phát ra lời nói, Trọng Lực Nguyên Đầu chủ động lên tiếng, ánh mắt sát khí bừng bừng, trong lòng tức giận, hận không thể cùng Lục Minh triển khai một trận chiến.

Bởi vì Lục Minh lúc này thực sự quá kiêu ngạo!

Sắc mặt của Phong Chi Thủy Tổ và Quang Minh Chi Nguyên cũng không tốt lắm, vì thái độ của Lục Minh quả thật kiêu ngạo, lại nói ra những lời như vậy.

"Vậy thì xem xem, các ngươi có cách nào cản được ta không!" "Ta hiện tại, trạng thái gần như vô hạn tiếp cận đỉnh phong, trạng thái của các ngươi dường như không phải vậy, xem xem có thể chịu được một đòn của ta không, đừng có mà một đòn của ta cũng không chịu nổi!" Ánh mắt Lục Minh lãnh đạm, ý chí của hắn giáng lâm nơi đây, cố gắng kết nối với thân thể của mình, muốn định vị triệt để nơi này.

Lúc đó, hắn sẽ tập trung toàn bộ sức mạnh để tấn công chính xác.

"Không thể để hắn khóa chặt vị trí này!" Nghe Lục Minh nói, Trọng Lực Nguyên Đầu lên tiếng!

Nghe những gì Lục Minh nói.

Trạng thái của hắn hồi phục đến đỉnh phong, thực sự đáng sợ.

Phải biết rằng mới trôi qua bao lâu, trạng thái của Lục Minh đã hồi phục đến đỉnh phong, có phải quá khoa trương rồi không!?

Một khoảng thời gian trôi qua, thực lực của Phong Chi Thủy Tổ, Trọng Lực Nguyên Đầu căn bản không hồi phục được bao nhiêu, nhiều nhất chỉ có khoảng sáu bảy phần, thậm chí không bằng, ví dụ như Quang Minh Chi Nguyên, hiện tại thực lực chỉ có khoảng năm phần so với lúc đỉnh phong, thậm chí còn chưa đến năm phần.

Đây là chuyện rất bình thường, cường giả bình thường hồi phục, tốc độ không thể nhanh như vậy, ba người có thể trong vòng nghìn năm ngắn ngủi, hồi phục đến trạng thái này, đã là chuyện khoa trương và vô lý.

Nhưng trạng thái của Lục Minh đã hồi phục đến đỉnh phong!

Khi mấy người nghe Lục Minh nói xong, đều kinh ngạc không thôi!

Họ cũng không nghi ngờ Lục Minh nói dối, vì Lục Minh không có lý do để lừa gạt, cho nên quả thực quá khoa trương, chỉ hơn nghìn năm, trạng thái của Lục Minh đã hồi phục đến đỉnh phong!

“Phải xua tan định vị hắn để lại trên cánh cửa hư ảo, không để hắn xác định được vị trí chính xác của chúng ta, sau đó chúng ta phải ra tay, toàn lực bùng nổ không giữ lại!

Nếu không, nếu thật sự để Lục Minh làm được, chúng ta không chừng sẽ phải trả giá đắt!” Trọng Lực Nguyên Đầu lên tiếng, trong lòng hắn vẫn còn vương vấn sát khí đáng sợ, nhưng nhiều hơn là sự kiêng dè đối với Lục Minh, muốn tránh xa, dù sao trạng thái thực sự quá kém, không nên đối địch với Lục Minh.

“Vô ích thôi, ta đã định vị đại khái rồi.” Lục Minh nghe được cuộc đối thoại của họ, dù sao họ cũng không tránh Lục Minh, Lục Minh đã đưa ra câu trả lời, giọng điệu lạnh băng.

Khi Lục Minh vừa nói xong câu đó, điềm báo trong lòng Trọng Lực Nguyên Đầu đã đạt đến đỉnh điểm đáng sợ, phảng phất như đại nạn sắp ập đến, ngay sau đó trên đỉnh đầu hắn truyền đến một luồng cự lực đáng sợ, phảng phất có thể lật đổ núi sông, lật đổ vạn vật sông ngòi!

Đó là sức mạnh thể xác thuần túy, nhưng cực độ đáng sợ.

Dù là cường giả mạnh nhất thế gian, Nguyên đầu, nhưng khi đối mặt với luồng sức mạnh này, cũng không thể không động lòng.

Tâm linh hắn đang run rẩy, cảm giác nguy cơ đang áp bức!

“Giết!” Mắt của ba người lập tức đỏ ngầu, vừa rồi họ đang dốc toàn lực xua đuổi sức mạnh trên cánh cửa hư ảo, không để Lục Minh định vị, nhưng Lục Minh chung quy đã định vị đại khái được.

Và Lục Minh cũng không hề lưu tình, quyết đoán ra tay.

Mặc dù ba người có chút không hiểu, tại sao sức mạnh giáng lâm lúc này lại là sức mạnh thể xác thuần túy, Lục Minh dường như không chỉ nắm giữ sức mạnh này, mà còn nắm giữ sức mạnh thuần túy và mạnh mẽ hơn.

Những sức mạnh này bùng nổ, cực độ phi thường, sức mạnh thể xác không phải là một trong những sức mạnh mạnh nhất mà Lục Minh nắm giữ.

Nhưng tất cả đều không còn quan trọng nữa, khi sức mạnh đáng sợ lơ lửng trên đầu họ, ba người biết một điều, luồng sức mạnh đó có thể làm họ bị thương, có thể tiêu diệt họ tại đây!

Ba người không phải là bất tử, nếu đã như vậy, tự nhiên phải

phản kháng, cho nên lần lượt gầm lên một tiếng, vào lúc này toàn lực bùng nổ, không còn quan tâm đến cánh cửa hư ảo nữa, hiện tại chỉ làm một việc, đó là chặn lại đòn bùng nổ này của Lục Minh!

"Ầm ầm ầm!" Tiếng nổ lớn vang lên!

Âm thanh đinh tai nhức óc, vang vọng đến mức khiến cho người ở mấy thế giới đại thiên gần đó cũng nghe thấy, làm cho một vài cường giả đỉnh cao trong đó cũng bị chấn động đến ngẩn người, không biết đã xảy ra chuyện gì.

Đó là chấn động do sức mạnh thể xác đơn thuần của Lục Minh giao thủ với ba người tạo ra, cực kỳ đáng sợ, và lan tỏa rất rộng!

"Thực lực không tồi, có thể đỡ được một đòn của ta, ta vốn nghĩ các ngươi không đỡ được, quả thật có chút ngoài dự liệu của ta." Sau một đòn, giọng nói của Lục Minh truyền đến.

Giọng nói của Lục Minh mang theo chút kinh ngạc nhàn nhạt, trong kế hoạch ban đầu, sức mạnh thể xác thuần túy rất mạnh mẽ, dưới sự bùng nổ, có xác suất lớn có thể chém giết Trọng Lực Nguyên Đầu.

Lục Minh trước đó không cho là như vậy, nhưng mà, khi Lục Minh thật sự định vị đại khái mấy người họ, và phát hiện trạng thái của họ không ở đỉnh phong, thực ra Lục Minh cảm thấy, chưa chắc không làm được, ngược lại xác suất làm được không thấp.

Nhưng không thành công, một đòn đã bị chặn lại!

"Phụt!" "Thật vô lý!" "Sao lại như vậy?" Khác với sự kinh ngạc của Lục Minh, Trọng Lực Nguyên Đầu lại có phản ứng khác, vô cùng ngơ ngác, trong lòng tràn đầy kinh ngạc.

Bởi vì ba người họ đều lần lượt thổ huyết, cơ thể có mức độ tổn thương khác nhau, Nguyên đầu mà mỗi người nắm giữ đều bị đánh

đến có chút tán loạn, bị áp chế toàn diện, tuyệt đối là phe yếu thế.

Tất cả đều do Lục Minh gây ra, đều đến từ cuộc tấn công bằng sức mạnh thể xác của đối phương… cực độ chấn động!

Theo ba người thấy, cho dù trạng thái của Lục Minh vô hạn tiếp cận đỉnh phong, Lục Minh cũng không có lý do gì, dễ dàng đánh họ thành ra thế này, nếu không, cho dù trước đó năm người vây công một mình Lục Minh, cũng sẽ bị Lục Minh dễ dàng giải quyết.

Nếu không phải xảy ra nội loạn, dẫn đến hai trong năm người chết đi, mọi chuyện không nên như vậy!

"Vừa rồi, trạng thái của hắn vô hạn tiếp cận đỉnh phong, cái đỉnh phong đó có lẽ không phải là đỉnh phong ban đầu!

Có lẽ hắn đã luyện hóa một phần sức mạnh Nguyên đầu, thực lực phi thường phi thường cường đại!" Trọng Lực Nguyên Đầu vào lúc này lên tiếng, sắc mặt rõ ràng nghiêm trọng, thông qua những gì xảy ra trước mắt, hắn đã đoán ra chân tướng, thực ra chân tướng không khó đoán, nhưng trước đó không hề nghĩ đến… bình thường, thực sự quá bình thường!

Dù sao ai có thể ngờ, chỉ hơn nghìn năm trôi qua, cái gọi là trạng thái đỉnh phong của Lục Minh, không chỉ là hồi phục trạng thái trước đó, mà còn tiến thêm một bước, luyện hóa những sức mạnh Nguyên đầu đó, trở nên mạnh mẽ hơn… Nếu mấy người sớm biết tất cả, chắc chắn sẽ lựa chọn lập tức bỏ chạy không đối đầu với Lục Minh.

Bởi vì kết quả vừa rồi đã rõ ràng, ba người căn bản không phải là đối thủ, đủ thận trọng và quyết đoán.

Nhưng kết quả này không khiến họ hài lòng… nhưng cũng là trong cái rủi có cái may, ít nhất ba người còn sống!

"Chúng ta mau rút lui thôi!

Thực lực của hắn quá mạnh rồi!

Chúng ta không phải là đối thủ của hắn, không nên tiếp tục đối đầu nữa!

Bây giờ chạy được bao xa thì chạy bấy xa!

Hiểu chưa!?" Giọng nói của Trọng Lực Nguyên Đầu truyền ra, trong giọng điệu mang theo sự kinh hoàng.

Trong giọng điệu của hắn sở dĩ mang theo sự kinh hoàng, nguyên nhân quá đơn giản, bởi vì Lục Minh đã ra tay lần thứ hai, rất bình thường… khi Lục Minh phát hiện ra quả hồng mềm, lại là kẻ thù của Lục Minh, Lục Minh có lý do gì không ra tay?

Chỉ im lặng nhìn thôi sao?

Tự nhiên là quyết đoán ra tay, muốn triệt để đánh giết họ tại đây, lại thu hoạch thêm một vài Nguyên đầu, sau đó luyện hóa cho bản thân!

"Sức mạnh thể xác đơn thuần của ta đã mạnh đến vậy rồi sao?

Sớm biết như vậy, vừa rồi ta nên trực tiếp toàn lực ra tay, như vậy không chừng có thể giữ họ lại, sẽ có thu hoạch kinh người." Lục Minh đại khái cảm nhận được vị trí của Trọng Lực Nguyên Đầu và Phong Chi Thủy Tổ, nếu không, sức mạnh thể xác của Lục Minh bùng nổ cũng sẽ không trúng, Lục Minh cũng vì cuộc giao thủ của hai bên, đại khái cảm nhận được trạng thái của họ, giành được ưu thế toàn diện.

Thực lực của đối thủ tuy mạnh mẽ, nhưng về cơ bản không địch lại.

Thực lực của Lục Minh có sự tăng trưởng bùng nổ, và hắn chưa hề toàn lực ra tay, đòn bùng nổ trước đó không phải là sức mạnh thể xác đơn thuần.

Cho nên Lục Minh có chút hối hận, vì vừa rồi nếu không chỉ sử dụng sức mạnh thể xác, mà trực tiếp toàn lực ra tay, không phải đã trực tiếp trấn áp những người này rồi sao?

Giết sạch toàn bộ rồi sao?

Như vậy, chẳng phải sẽ có thu hoạch kinh người sao!

Ví dụ như trực tiếp thu được ba Nguyên đầu, đến lúc đó lại luyện hóa ba Nguyên đầu, thực lực sẽ có tiến bộ đáng sợ đến mức nào?

Bây giờ thì, Lục Minh không còn cơ hội đó nữa, cho dù lựa chọn bùng nổ toàn bộ thực lực, vì Lục Minh biết, ba người tuyệt đối sẽ không đối đầu trực diện với hắn nữa, tuyệt đối sẽ không do dự mà bỏ chạy, sẽ từ bỏ cánh cửa hư ảo, sẽ không còn vì cánh cửa hư ảo mà dừng lại.

Bởi vì so với Tứ Quý Nguyên Đầu trong cánh cửa hư ảo, tính mạng của họ quan trọng hơn, nếu ngay cả mạng cũng không còn, cần Tứ Quý Nguyên Đầu trong cánh cửa hư ảo để làm gì?

Chỉ có thể làm áo cưới cho Lục Minh mà thôi!

Lục Minh biết điều này, Trọng Lực Nguyên Đầu cũng biết điều này, cho nên Lục Minh tiếc nuối, đã bỏ lỡ cơ hội tuyệt vời này.

Nhưng Lục Minh bỏ lỡ cơ hội này cũng là bình thường, vì Lục Minh căn bản không ngờ, thực lực của mình sẽ có tiến bộ đáng sợ như vậy.

Chỉ nuốt chửng hai Nguyên đầu, thực lực đã có tiến bộ đáng sợ như vậy, trước đó cũng không có bất kỳ vật tham chiếu nào, nếu không sự việc sẽ không phát triển như vậy, sẽ có một bộ dạng khác!

"Nhưng cũng không có gì to tát, chạy được mùng một, không chạy được ngày rằm, một vài chuyện đã có kết quả cuối cùng." Mặc dù lần này không hoàn toàn giải quyết được Trọng Lực Nguyên Đầu, dẫn

đến có chút tiếc nuối, nhưng sự tiếc nuối này không nhiều, vì Lục Minh biết, hắn đã nắm chắc những người này rồi.

Thực lực hiện tại mạnh mẽ đến vô lý, Trọng Lực Nguyên Đầu ngay cả hồi phục cũng chưa hồi phục, mọi chuyện không rõ ràng sao?

"Xông lên!

Chúng ta phải thoát ra, nếu không chúng ta sẽ bị một lưới bắt hết!

Chúng ta chia nhau ra chạy!

Như vậy tốt nhất không!

Cho dù trong chúng ta thật sự có người bị bắt, những người còn lại có xác suất sống sót lớn hơn!

Chúng ta phải đi tìm Tôn chủ!" "Hiện tại tình hình đã thay đổi, chúng ta không thể chờ đợi nữa, nếu không, chúng ta sớm muộn cũng sẽ bị giết sạch!" Từng tiếng gào thét vang lên, khác với Lục Minh ung dung thong thả, căn bản không vội, Trọng Lực Nguyên Đầu sắp sốt ruột đến chết, từ trong bế quan xông ra, quyết đoán chia ra, ba người hướng về ba hướng nhanh chóng bỏ chạy, mục đích là để có xác suất sống sót lớn hơn, nếu không ba người cùng một chỗ, dễ bị một lưới bắt hết!

Chương 384

Đồng thời sau khi chia ra, Trọng Lực Nguyên Đầu cũng báo cho mọi người một điều quan trọng, không thể lại lựa chọn tìm một nơi từ từ hồi phục, chờ đợi Tôn chủ trở về, vì như vậy không thích hợp.

Lục Minh hiện tại, thực lực mạnh mẽ đến vô lý, chắc chắn sẽ tìm từng người, giết từng người một!

Trước đó tình hình chưa nguy cấp đến mức đó, cộng thêm có cánh cửa hư ảo tồn tại, có thể đưa ra lựa chọn đó.

Nhưng bây giờ không được nữa, phải thay đổi lựa chọn!

Thậm chí cả cánh cửa hư ảo cũng từ bỏ, vì hiện tại rõ ràng không giữ được cánh cửa hư ảo, không giữ được sức mạnh Tứ Quý Nguyên Đầu bên trong, vì hiện tại ngay cả bảo vệ bản thân cũng khó khăn!

Cho nên hắn đau lòng không thôi, những năm tháng trước, đã tốn không ít thời gian và tinh lực để mở cánh cửa hư ảo, bây giờ những nỗ lực đó đều uổng phí, toàn bộ đều làm áo cưới cho Lục Minh, sao có thể không đau lòng chứ?

Sắc mặt hắn sắp vặn vẹo rồi!

"Ta nhớ Tôn chủ đã đến cấm khu!

Nơi đó tuy cực kỳ nguy hiểm, nhưng chúng ta chưa chắc không thể đến, mấy người chúng ta liên thủ cũng có sức chiến đấu, ít nhất còn hơn ở lại đây!" Trọng Lực Nguyên Đầu nhận được phản hồi của một vài người, ví dụ như Quang Minh Chi Nguyên, vốn không hợp với Trọng Lực Nguyên Đầu, nhưng hiện tại cũng đưa ra lựa chọn, gác lại một vài thành kiến trước đó.

Nếu không, nếu giữa họ vẫn tồn tại rạn nứt, chắc chắn sẽ toi đời,

sẽ bị Lục Minh sớm muộn giết sạch!

Phong Chi Thủy Tổ không nói gì, vì không có gì để nói, hiện tại hắn chỉ đang điên cuồng chạy trốn, tốc độ bùng nổ đến cực hạn, chân đạp lên quy tắc thời gian!

Bởi vì ba người đã chia ra, hướng về ba hướng nhanh chóng bỏ chạy, hắn là người bị Lục Minh khóa chặt!

Nếu tốc độ của hắn không đủ nhanh, kết cục đã định, sẽ bị Lục Minh chém giết, hóa thành sức mạnh Nguyên đầu thuần túy.

"Ta không thể hiểu, tại sao ngươi hồi phục nhanh như vậy, nuốt chửng sức mạnh Nguyên đầu, trở nên mạnh mẽ như vậy!

Ta thậm chí cảm thấy thực lực của ngươi, chưa hoàn toàn bùng nổ, trước đó trong cảm nhận của ta, ngươi chỉ sử dụng sức mạnh thể xác thuần túy!" "Trước đó ta nghĩ đó là ảo giác của ta, nhưng bây giờ xem ra, mọi chuyện chưa chắc là ảo giác của ta, là thật!" Trọng Lực Nguyên Đầu và ba người hướng về ba hướng nhanh chóng bỏ chạy, nhưng vẫn đang truyền âm, có thể giao tiếp, vì họ đã thiết lập ba đường dây liên lạc, trong một khoảng cách nhất định có thể tiến hành đối thoại bằng lời nói.

Lúc này Phong Chi Thủy Tổ không nhịn được nữa, vì hắn bị Lục Minh khóa chặt, đang bị truy sát từ xa, cho nên có thể cảm nhận rõ ràng sức mạnh Lục Minh sử dụng, là sức mạnh thể xác thuần túy!

Hắn cảm thấy cơ thể mình sắp bị đánh nát, không ngừng thổ huyết, tinh hoa sinh mệnh điên cuồng trôi đi, tóc cũng bạc trắng, Phong Chi Thủy Tổ cảm nhận rõ ràng trạng thái của mình đang sa sút.

Trong lòng hắn vô cùng uất ức, đồng thời mang theo chút kinh hãi, vì Lục Minh hiện tại sử dụng luôn là sức mạnh thể xác, không hề pha trộn sức mạnh khác… Lục Minh chỉ có thể sử dụng sức mạnh thể xác

sao?

Phong Chi Thủy Tổ không cho là vậy!

Hoặc không có cường giả nào sẽ cho là vậy!

Vậy bây giờ không nguy hiểm sao?

Bởi vì một khi Lục Minh không sử dụng sức mạnh thể xác, mà đồng thời sử dụng cả sức mạnh khác, chẳng phải là chắc chắn toi đời sao?

Cho nên hắn đã báo tin này cho Trọng Lực Nguyên Đầu và Quang Minh Chi Nguyên, vì sợ chết đi, tin tức này không truyền ra được, cho nên… phải truyền tin này ra trước!?

Bởi vì người đang bị truy sát là Phong Chi Thủy Tổ, cho nên người cảm nhận rõ nhất thực lực của Lục Minh là Phong Chi Thủy Tổ, Trọng Lực Nguyên Đầu và Quang Minh Chi Nguyên không phải không nhận ra, nhưng cần thời gian, ít nhất trong thời gian ngắn không làm được, do có sự nhắc nhở của Phong Chi Thủy Tổ, hai người nhanh chóng ý thức được một điều.

Ngay sau đó sắc mặt họ đại biến, những cảm xúc như không thể tin được thay đổi trên mặt họ, trong lòng kinh hãi tột độ, cũng kinh hãi tột độ, vì tin tức này thực sự quá kinh người!

Họ cũng không biết nên nói gì, chân tướng mọi chuyện là như vậy, thực lực của Lục Minh hiện tại chưa hoàn toàn bùng nổ, sức mạnh hắn sử dụng là sức mạnh thể xác thuần túy, vậy thực lực nhiều nhất chỉ phát huy được năm phần, thậm chí khả năng lớn hơn là thấp hơn một chút!

Dù sao đối với cường giả đỉnh cao, sức mạnh thể xác tuy cũng là một trong những sức mạnh của họ, nhưng đối với tổng thể, thực ra không có gia trì chiến lực quá mạnh, Lục Minh ở phương diện này có

lẽ chiếm ưu thế hơn, mạnh hơn một chút, nhưng cũng có hạn.

Nói không hay, Lục Minh nắm giữ sức mạnh mạnh mẽ hơn, sức mạnh thể xác tuy trong số các sức mạnh hắn nắm giữ, xếp hàng đầu, nhưng cũng tuyệt đối không phải thứ nhất thứ hai, nhiều nhất chỉ có thể đứng trong top ba!

"Đừng giao lưu nữa, mọi người tự chạy đi!

Chúng ta chạy được một người hay một người, sau khi chạy thoát lập tức đến cấm khu tìm Tôn chủ!

Lục Minh đã trở thành mối họa lớn trong lòng, phải giết!

"Bởi vì với tốc độ tiến bộ hiện tại, hắn sớm muộn cũng sẽ trở thành Chung Cực tiếp theo!" Tiếng hét chói tai vang lên, là của Trọng Lực Nguyên Đầu, giọng điệu của hắn vô cùng gấp gáp, đã biểu đạt ý của mình.

Phong Chi Thủy Tổ và Quang Minh Chi Nguyên đều không nói gì, vì họ cũng cho là vậy, biểu hiện của Lục Minh thực sự quá kinh diễm, nếu Lục Minh còn không sánh được với Chung Cực, thử hỏi còn ai có thể sánh được với Chung Cực?

Chẳng lẽ là các Nguyên đầu khác cùng phe với họ sao?

"Chỉ dựa vào sức mạnh thể xác của ta, ta có lẽ có thể ít nhất áp chế được ba vị Nguyên đầu!

Nếu họ lựa chọn cùng ta một trận, ta có lẽ có thể trong tình huống đối mặt với ba người, mạnh mẽ giết chết một người trong số đó, sau đó lại từng người một đánh bại!" "Ít nhất là vậy, dù sao ta hiện tại chỉ đối mặt với ba vị Nguyên đầu, nhưng cũng không sai biệt lắm, đó đại khái là giới hạn sức mạnh thể xác của ta!

Vậy thì tiếp theo ta sẽ thử toàn lực bùng nổ!" Khác với sự vội vàng của ba người, Lục Minh hiện tại hoàn toàn nhẹ nhõm, thông qua

“chiến đấu” với ba người vừa rồi, Lục Minh đại khái đã phán đoán được sức mạnh thể xác của mình mạnh đến mức nào, nếu đã như vậy, Lục Minh tiếp theo tự nhiên sẽ không tiếp tục kiểm tra sức mạnh thể xác nữa, mà sẽ kiểm tra sức mạnh khác, ví dụ như trạng thái đỉnh phong nhất.

Cho nên tiếp theo hắn sẽ toàn lực bùng nổ, không giữ lại chút nào!

Dù sao Lục Minh hy vọng lần này có thu hoạch, nếu có thể trực tiếp giết chết ba vị Nguyên đầu, đến lúc đó thực lực chắc chắn sẽ lại có một kỳ tiến bộ, một kỳ tiến bộ khổng lồ.

Trước đó chỉ luyện hóa hai Nguyên đầu, chưa hoàn toàn tiêu hóa thành thực lực của mình, đã có tiến bộ vượt bậc như vậy, có thể thấy, khi lại luyện hóa ba Nguyên đầu, cho dù chỉ là một chút da lông, thực lực tăng lên… sẽ đáng sợ đến mức nào?

Đương nhiên, Lục Minh cũng rõ, muốn một lần giết sạch cả ba vị Nguyên đầu là không thực tế, dù sao ba vị Nguyên đầu không phải là kẻ ngốc, đều đã lựa chọn chia ra, đủ để chứng minh mọi thứ.

Nhưng Lục Minh cảm thấy, tuy không thể một hơi giết chết ba vị Nguyên đầu, nhưng giết chết một người trong số đó, không có vấn đề gì lớn, ví dụ như hiện tại đang nhắm vào Phong Chi Thủy Tổ.

Kết cục đó thực ra đã định, đối mặt với sự truy sát, lại là loại quyết tâm đó, Phong Chi Thủy Tổ không chạy thoát được, chắc chắn sẽ bị Lục Minh bắt được, sẽ bị Lục Minh chém giết!

Lục Minh nhiều nhất đối mặt với hai lựa chọn, khi giết chết Phong Chi Thủy Tổ, thu được sức mạnh của đối phương, đối mặt với sự phản kháng của đối phương, có cần phải trả giá nhiều hay ít?

Nhưng mọi thứ Lục Minh lại không quan tâm, vì không có gì phải quan tâm!

Hắn hiện tại mạnh như vậy, Phong Chi Thủy Tổ cho dù toàn lực bùng nổ, cũng tuyệt đối không làm gì được hắn, ngay cả một miếng thịt cũng không cắn được!

Như vậy, thực ra Lục Minh đã chắc chắn, có thể thu hoạch hai Nguyên đầu, dù sao Lục Minh ngoài Nguyên đầu của Phong Chi Thủy Tổ đã được định sẵn, Lục Minh không quên, trong cánh cửa hư ảo bị bỏ lại còn phong ấn sức mạnh Tứ Quý Nguyên Đầu.

Về phần Trọng Lực Nguyên Đầu và Quang Minh Chi Nguyên, dù sao theo Lục Minh thấy, hai người không chạy thoát được, hoặc là hòa thượng chạy được nhưng miếu không chạy được, sớm muộn cũng sẽ gặp lại, Lục Minh sớm muộn cũng sẽ giết sạch!

Vạn vật mênh mông, sương trắng giăng lối, khí sớm hỗn tạp âm dương.

Lục Minh toàn lực bùng nổ, vũ trụ ảo diệt, trực tiếp biến mất tại chỗ, xuất hiện gần Phong Chi Thủy Tổ, Lục Minh đại khái đã phán đoán được hắn ở đâu, dù sao ba người bùng nổ, hướng về ba hướng bỏ chạy, khí tức của họ đã lộ ra, muốn định vị không khó.

Cái khó là làm sao để một lưới bắt hết, Lục Minh không có ý định đó, Lục Minh hiện tại chỉ muốn giết Phong Chi Thủy Tổ.

Đợi Lục Minh giáng lâm vũ trụ kia, giáng lâm gần Phong Chi Thủy Tổ, với tư cách là người trong cuộc, Phong Chi Thủy Tổ tự nhiên cảm nhận được một chút gió thổi cỏ lay, hoặc là trái tim hắn đang đập thình thịch, giác quan thứ sáu điên cuồng dâng lên trong lòng, báo cho hắn biết, sắp có nguy cơ sinh tử… sao có thể không nhận ra?

Phong Chi Thủy Tổ cảm thấy hô hấp của mình sắp ngừng lại, trong lòng uất ức không thôi, kinh hô, không hiểu tại sao Lục Minh lại tìm đến mình, mọi chuyện không nên như vậy, cũng cực kỳ không hợp lý.

Trong năm vị Nguyên đầu trước đó, sự tồn tại của hắn là thấp nhất, trong ba vị Nguyên đầu còn sống hiện tại, thái độ của Trọng Lực Nguyên Đầu và Quang Minh Chi Nguyên đối với Lục Minh lúc đó đều không tốt, Lục Minh không đi tìm hai người đó gây phiền phức, tìm phiền phức của hắn làm gì?

Không có thù hận gì mà!

Trong lòng Phong Chi Thủy Tổ rối bời với sự khó hiểu, nhưng hắn biết không có cơ hội giải thích, bị Lục Minh nhắm vào, vậy kết quả cuối cùng chỉ có một, không gì khác ngoài một trận chiến!

Lần này chỉ có thể dựa vào sức mạnh của mình, vì Trọng Lực Nguyên Đầu và Quang Minh Chi Nguyên sẽ không giúp đỡ, trước đó hai người có khả năng và hy vọng giúp đỡ, nhưng bây giờ tuyệt đối không có, vì hắn đã truyền đi một tin tức, hai người lại không phải kẻ ngốc, tự nhiên sẽ không đi chịu chết, cho nên chỉ có thể một mình đối mặt với tất cả.

"Chết, ta cũng phải cắn ngươi một miếng thịt!" Ở đây, Phong Chi Thủy Tổ nghiến răng nghiến lợi, vô cùng bi phẫn và uất ức, rõ ràng mình không làm gì, nhưng Lục Minh lại cứ tìm đến mình!

Vũ trụ bao la vô tận, tràn ngập sự cô tịch, vì không biết bao nhiêu năm ánh sáng khoảng cách, mới sinh ra một hai hành tinh có sinh mệnh, những hành tinh sinh mệnh như vậy, cũng không biết bao nhiêu vạn năm mới có thể thoát ra khỏi hành tinh, du hành trong vũ trụ bao la vô tận.

Trong môi trường cô tịch vô tận như vậy, có một luồng ánh sáng rực rỡ đang lao đi, tốc độ của nó nhanh đến kinh người, mắt thường cũng không thể bắt kịp, nhanh như vậy, uyển chuyển như đóa hoa.

Khi luồng ánh sáng rực rỡ lao đi trong vũ trụ cô tịch, chỉ sau vài hơi thở, một luồng ánh sáng rực rỡ hơn cũng theo sát phía sau, đang

truy đuổi luồng ánh sáng phía trước!

Rõ ràng, luồng ánh sáng đầu tiên đang bỏ chạy là Phong Chi Thủy Tổ, theo sát phía sau là Lục Minh, theo thời gian trôi đi, Lục Minh không ngừng truy đuổi Phong Chi Thủy Tổ, khoảng cách giữa hai bên cũng ngày càng gần, không bao lâu nữa, Lục Minh có thể đuổi kịp!

Đương nhiên, theo Lục Minh thấy, theo Phong Chi Thủy Tổ thấy, tuy đang bị Lục Minh truy đuổi, nhưng cũng không hoàn toàn bị động, trong quá trình Lục Minh truy đuổi, hắn cũng đang không ngừng chuẩn bị, lúc này hắn đã có chuẩn bị.

Khi Lục Minh thật sự đuổi kịp, cùng hắn một trận, hắn có tự tin cho Lục Minh một bất ngờ, để Lục Minh biết thế nào là đau!

Lúc này Phong Chi Thủy Tổ đã một mình, không có bất kỳ liên hệ nào với Trọng Lực Nguyên Đầu và Quang Minh Chi Nguyên, để tránh bị một lưới bắt hết, bị Lục Minh thuận theo đường dây liên lạc giữa họ tìm ra đối phương, mọi liên quan giữa họ đã sớm cắt đứt sạch sẽ.

"Bỏ chạy vô ích thôi, nhiều nhất chỉ kéo dài thêm chút thời gian, đối với ta đều như nhau, sao không ở lại một trận?" "Cho dù thật sự chiến tử, cũng ít nhất có thể có được một danh tiếng tốt, không phải là kẻ bỏ chạy, chênh lệch giữa chúng ta thực sự quá lớn, ngươi không nhìn thấu sao?

Muốn tiến hành sự phản kháng cuối cùng?" Lục Minh nhàn nhã đi dạo, đang truy đuổi Phong Chi Thủy Tổ.

Lục Minh gần như đã sử dụng gần tám chín phần thực lực, tốc độ nhanh kinh người, nhanh hơn trước đó mấy lần, theo lý, đã sớm có thể đuổi kịp Phong Chi Thủy Tổ, dù sao thực lực tăng trưởng kinh người, trạng thái của Phong Chi Thủy Tổ, thậm chí không ở đỉnh phong.

Nhưng Lục Minh không đuổi kịp đối phương, vì Phong Chi Thủy

Tổ đã sử dụng một loại bí thuật, khiến tốc độ của hắn tăng vọt trong thời gian ngắn.

Nếu đã như vậy, Lục Minh cũng lười bùng nổ toàn bộ thực lực, với tốc độ tám chín phần thực lực, theo sau Phong Chi Thủy Tổ.

Trong quá trình này, Lục Minh cũng đang khuyên Phong Chi Thủy Tổ, nếu có thể không tốn chút sức lực nào giải quyết Phong Chi Thủy Tổ, Lục Minh có bệnh gì mới phải trả giá mọi thứ, Lục Minh không có nhàm chán như vậy.

Đương nhiên, Lục Minh cũng cảm thấy những lời này không có thành ý gì, nếu là Phong Chi Thủy Tổ, đại khái cũng sẽ không đồng ý, cho nên, sau khi nói xong lại mở miệng lần nữa: "Thế này đi, ta cũng có thể cho ngươi một lời hứa, có thể cho ngươi một cơ hội sống lại!

Tự nguyện hiến dâng sức mạnh Nguyên đầu của ngươi, ta sẽ cho ngươi một tia hy vọng sống, sẽ hồi sinh ngươi!" "Lúc đó ta sẽ ban cho ngươi sinh mệnh mới, chỉ là bắt đầu lại từ đầu, nhưng vẫn có thể tu luyện, trở nên mạnh mẽ!

Thậm chí có khả năng lớn, một lần nữa tu luyện lại đến cảnh giới hiện tại!" Giọng nói của Lục Minh tràn đầy sự mê hoặc, ít nhất theo Phong Chi Thủy Tổ thấy là như vậy, Lục Minh đã nói với hắn những lời như vậy.

Phong Chi Thủy Tổ vẫn không để ý đến Lục Minh, theo hắn thấy, thà chiến tử, cũng không muốn đưa ra lựa chọn này, vì lựa chọn Lục Minh cho hắn, không có lợi gì, chỉ có vô tận bất lợi, não có vấn đề, mới đưa ra lựa chọn này!

Không bằng cược một phen, ít nhất còn có một tia hy vọng sống.

Chương 385

Lục Minh là kẻ thù, lời hứa hắn cho có tác dụng gì chứ?

Huống hồ cũng không thể nào tu luyện lại đến cảnh giới hiện tại, Nguyên đầu không dễ thành như vậy, nếu thật sự dễ thành như vậy, trên thế giới này đâu đâu cũng là cường giả cấp Nguyên đầu!

Về phần tại sao Lục Minh trước đó dễ dàng thu phục Địa Ngục Nguyên Đầu và Chân Hỏa Giả… đó là hai khái niệm, lúc đó Địa Ngục Nguyên Đầu và Chân Hỏa Giả căn bản không có lựa chọn, sự phản kháng của họ cũng chỉ khiến Lục Minh phiền phức hơn một chút, khi Lục Minh đưa ra lời hứa không có thật, cho dù ngay cả hắn cũng không dám đảm bảo… họ cũng chỉ có thể đi cược một phen!

Bởi vì đó là cơ hội cuối cùng và duy nhất.

Nếu không thì tan thành mây khói, sợ là một giấc mộng lớn!

"Không thể để ngươi lãng phí thêm thời gian của ta nữa, ta còn phải thử bắt hai tên còn lại, vậy thì để ngươi xem thực lực toàn lực của ta đi, sẽ không để ngươi thất vọng đâu!" Thấy Phong Chi Thủy Tổ không hề động lòng, thậm chí khóe miệng còn lộ ra nụ cười chế giễu, Lục Minh thở dài một hơi, không định tiếp tục giằng co nữa, định ra tay giết Phong Chi Thủy Tổ, cho dù biết Phong Chi Thủy Tổ chắc chắn đang chuẩn bị con bài tẩy, đánh bại đối phương cần phải trả giá một chút, nhưng hắn lại không phải không nỗ lực, không thất bại!

Nếu đã không có lựa chọn, vậy thì trả giá một chút đi!

Tốc độ của Lục Minh đột nhiên tăng nhanh, khoảng cách giữa hai người trong nháy mắt đã rút ngắn một đoạn lớn, ngay sau đó Lục Minh một quyền mạnh mẽ đập tới, mang theo vạn thiên pháp tắc chi

lực, vô cùng đáng sợ!

"Phá diệt!" Miệng Lục Minh đồng thời phát ra một tiếng hừ nhẹ, trên một quyền đó có mấy quy tắc sức mạnh đặc thù rung động, phảng phất như bị Lục Minh triệu hoán, lập tức trở nên mạnh mẽ vô cùng.

Ngay sau đó một quyền, được Lục Minh thêm vào một loại sức mạnh thuộc tính thần bí, đó là một loại sức mạnh không thể hình dung, dường như có thể phá diệt mọi thứ, cho dù người đó bố trí tầng tầng phòng ngự, nhưng cũng không cản được một loại xuyên thấu, một loại quy tắc sức mạnh đặc thù!

Khi tất cả xảy ra, sắc mặt của Phong Chi Thủy Tổ lập tức biến sắc, trên mặt viết đầy sự ngơ ngác, không biết tại sao Lục Minh vừa rồi đột nhiên ra tay, mọi thứ đối với hắn thực sự quá đột ngột.

Đồng thời hắn cũng ý thức được một điều, Lục Minh trước đó không phải không đuổi kịp, mà là lựa chọn không vội… Lục Minh tại sao lại làm vậy?

Sợ cá chết lưới rách sao?

Sợ điều này sao?

Phong Chi Thủy Tổ cảm thấy xác suất này rất cao, nhưng thông qua quan sát cũng có thể thăm dò được, Lục Minh tuyệt đối ẩn giấu thực lực, thực lực càng mạnh, cho nên sự chuẩn bị trước đó chắc chắn không đủ, chắc chắn kém một đoạn, hoặc là một đoạn lớn!

Nhưng Phong Chi Thủy Tổ không suy nghĩ nhiều về chuyện này, vì căn bản không có thời gian, một quyền phá diệt của Lục Minh, trong đó ẩn chứa sức mạnh có thể xuyên thấu mọi thứ, hủy diệt mọi thứ, luồng sức mạnh đó phi thường, khó có thể chống lại, áp lực rất lớn!

Một quyền toàn lực bùng nổ của Lục Minh rất đáng sợ, Lục Minh cũng không biết một quyền này rốt cuộc lợi hại đến mức nào, dù sao trước đó Lục Minh chưa hề toàn lực bùng nổ, sử dụng là sức mạnh thể xác cực kỳ thuần túy.

Bây giờ Lục Minh mới thực sự có ý nghĩa toàn lực bùng nổ!

Vì vậy khi một quyền phá diệt đánh lên người Phong Chi Thủy Tổ, Lục Minh cũng kinh ngạc, dù sao Lục Minh không ngờ một quyền phá diệt, có thể tạo ra chiến tích huy hoàng như vậy!

Chỉ thấy nơi sâu thẳm của vũ trụ, một luồng cực quang lấp lánh, tốc độ của nó quá nhanh, cũng quá kinh người, hiện ra một vẻ u thâm, ngay sau đó mạnh mẽ va chạm vào một mảng ánh sáng phía trước.

Tiếng nổ lớn vang vọng, uy chấn tứ phương thiên địa.

Sau đó Lục Minh thấy Phong Chi Thủy Tổ đổ máu, bị Lục Minh một quyền mạnh mẽ đập trúng, thân ảnh đang lao đi cực nhanh cũng dừng lại tại chỗ một lúc, khí tức giảm sút với tốc độ mắt thường có thể thấy!

Lục Minh lập tức nhận ra trạng thái của hắn đã suy yếu không ít, một quyền vừa rồi trực tiếp đánh đối phương thành bị thương nhẹ!

Có lẽ không chỉ vậy, có lẽ còn nghiêm trọng hơn, có lẽ đã vô hạn tiếp cận trọng thương!

"Tại sao không phòng bị?

Cố ý như vậy, muốn bị ta đánh bại sao?

Tại sao lại đưa ra lựa chọn này?" Lục Minh thấy cảnh này, có chút ngẩn người, theo góc nhìn của hắn, một quyền phá diệt vừa rồi, Phong Chi Thủy Tổ căn bản không chống đỡ.

Cho nên Phong Chi Thủy Tổ cố ý chịu một đòn?

Trong lòng Lục Minh vô cùng khó hiểu và không hiểu, nếu đã như vậy, tại sao những gì hắn nói trước đó, Phong Chi Thủy Tổ lại không đồng ý?

Chẳng lẽ một lòng cầu chết sao?

Phong Chi Thủy Tổ tại sao lại có suy nghĩ này?

Phong Chi Thủy Tổ tự nhiên nghe được những gì Lục Minh nói, trong lòng vô cùng uất ức, lúc này muốn thổ huyết, hắn cũng không ngờ, không phải hắn một lòng cầu chết, không đi đối đầu với Lục Minh.

Mọi chuyện vừa rồi xảy ra đều là ngoài ý muốn, hắn định xem Lục Minh thế nào, nhưng ai ngờ một đòn đó của Lục Minh thực sự quá khủng khiếp.

Tuy hắn có suy nghĩ và ý định đó, nhưng chung quy vô dụng, khi ý định đối đầu với một đòn đó của Lục Minh vừa nảy sinh.

Lại giữa chừng xảy ra sự cố, trên một quyền phá diệt của Lục Minh, mang theo một loại sức mạnh đáng sợ, đã tạm thời làm hắn choáng váng, khiến hắn tiến vào trạng thái đặc thù, sau đó khi hắn hoàn hồn lại thì đã biến thành trạng thái hiện tại, bị Lục Minh một quyền đánh bị thương!

"Ngươi đang chế giễu ta, ngươi không biết sao?" Sắc mặt của Phong Chi Thủy Tổ không tốt lắm, không tiếp tục bỏ chạy nữa, dừng lại tại chỗ, ánh mắt nhìn về phía Lục Minh, trong ánh mắt tràn ngập sự phức tạp, cùng với một loại cảm xúc uất ức khó tả.

Phong Chi Thủy Tổ không phân biệt được Lục Minh thật sự kinh ngạc, hay đơn thuần là chế giễu, cố ý nói ra những lời đó.

Nhưng tất cả đều không quan trọng, quan trọng là hai bên đã giao thủ, Phong Chi Thủy Tổ biết rõ một điều, không thể chạy nữa.

Một trận chiến, đã đến mức không thể không xảy ra!

Đối mặt với ánh mắt vô cùng phức tạp của Phong Chi Thủy Tổ, Lục Minh ngừng thở, thông qua cảm xúc lộ ra trong ánh mắt của Phong Chi Thủy Tổ, dường như hắn đã hiểu, ý tứ mà đối phương muốn biểu đạt.

Dường như vừa rồi Phong Chi Thủy Tổ không phải không phòng ngự, mà vì một vài sự cố, dẫn đến không làm bước đó.

Sự cố này, rõ ràng là do Lục Minh!

"Thực lực của ta, đã mạnh đến vậy rồi sao?" Lục Minh hiện tại đối với thực lực của mình, dường như mới miễn cưỡng có một sự hiểu biết tương đối rõ ràng, trước đó chỉ biết là mạnh mẽ, vượt xa mức bình thường, cụ thể thì không rõ.

Nếu không, trước đó hắn cũng sẽ không không toàn lực bùng nổ, mà muốn thử phán đoán thực lực, thông qua những gì xảy ra hiện tại, Lục Minh đại khái có thể phán đoán ra, thực lực của hắn cực kỳ mạnh mẽ!

Ở đẳng cấp cự đầu trên cả Nguyên đầu, Lục Minh cảm thấy ở cấp độ cự đầu này, mình có lẽ xếp hàng đầu.

Thậm chí có thể không chỉ vậy, thực lực của Lục Minh có lẽ còn mạnh hơn một chút, trong số các cự đầu có xác suất lớn là đứng thứ nhất thứ hai.

Phải biết rằng trước đó ở đẳng cấp cự đầu Nguyên đầu, trong ấn tượng của Lục Minh chỉ có mấy vị, Tôn chủ, Tinh Thần Chân Thần, Bình Hành Chủ Thần, v.v., thực lực của họ, nhiều nhất chỉ có thể tương đương với Lục Minh lúc đó, hoặc nhỉnh hơn một chút, nhưng chênh lệch tuyệt đối không lớn.

Thực lực của Lục Minh so với lúc đó, quả thật có tiến bộ khổng

lồ, mọi thứ dường như đã rõ ràng!

"Giết!

Dù có chết, ta cũng phải cắn ngươi một miếng thịt!" Khi Lục Minh đang suy nghĩ về chuyện này, Phong Chi Thủy Tổ đã đưa ra lựa chọn, sau khi dừng lại tại chỗ một lúc, với tư thế vô cùng hiên ngang, tấn công Lục Minh!

Bởi vì Lục Minh vừa rồi đều đứng yên tại chỗ, ánh mắt mông lung, đã tạo cho hắn áp lực lớn, dẫn đến hắn ra tay.

Hắn không muốn chịu áp lực lớn như vậy, trực tiếp biến áp lực thành động lực, muốn cho Lục Minh thấy sự lợi hại của mình.

Theo Phong Chi Thủy Tổ thấy, thực lực của hắn không bằng Lục Minh, một loạt biểu hiện trước đó của Lục Minh đã nói rõ điều đó.

Nhưng thực lực của hắn dù sao cũng không yếu, là một trong những tồn tại đỉnh cao nhất trong chư thiên vạn giới.

Theo Phong Chi Thủy Tổ, cho dù thật sự không bằng Lục Minh, nhưng khi hắn nổi điên lên, tuyệt đối có thể cắn Lục Minh một miếng thịt, để hắn "đau"!

Đó cũng là điều Phong Chi Thủy Tổ định làm!

Dù sao cũng không có lựa chọn, đó là lựa chọn duy nhất!

Nếu có thể, theo Phong Chi Thủy Tổ thấy, thực ra cũng là để giành thêm thời gian cho Trọng Lực Nguyên Đầu và Quang Minh Chi Nguyên, để hai người an toàn hơn, dù sao trên người hai người mang theo hy vọng.

Mang theo một chút suy nghĩ của Phong Chi Thủy Tổ.

Tìm Tôn chủ, liên hợp tất cả Nguyên đầu nhắm vào Lục Minh, tượng trưng cho hy vọng xóa sổ Lục Minh, khả năng báo thù!

Nếu cái chết của mình đã định, vậy theo Phong Chi Thủy Tổ thấy, phải cố gắng hết sức "phát quang phát nhiệt".

Sức mạnh trong cơ thể vô cùng kích động, tốc độ của Phong Chi Thủy Tổ nhanh đến cực hạn, nhận ra trạng thái vừa rồi của Lục Minh giống như đang ngẩn người, cảm thấy cần thiết, nắm lấy cơ hội này, cho đối phương một đòn, nếu có thể, làm cho đối phương bị trọng thương!

"Hy vọng vừa rồi ngươi thật sự đang phân tâm, nếu như vậy, ta có thể nắm lấy một cơ hội, chưa chắc không thể thực hiện được cú lội ngược dòng!" Đồng tử của Phong Chi Thủy Tổ giãn ra, khí tức bành trướng vô cùng.

Nếu có thể sống sót, không ai muốn chết, đặc biệt là những người này, đã tồn tại không biết bao nhiêu năm tháng kỷ nguyên.

Lúc này Phong Chi Thủy Tổ tự cho rằng, dường như đã tìm được một cơ hội, cũng đang theo đuổi nó, lỡ như thì sao?

Ít nhất cũng có một phần vạn xác suất!

Vậy không có lý do gì để từ bỏ!

Phong Chi Thủy Tổ mang theo uy thế đáng sợ, muốn đánh cược một lần cơ hội, muốn giết chết Lục Minh.

Như vậy, y có thể sống sót, y vẫn chưa sống đủ, muốn sống thêm cả vạn vạn năm nữa!

Chỉ tiếc là ý tưởng tuy hay, y cũng đã hành động, bộc phát vào thời khắc mấu chốt, nắm bắt được một cơ hội tuyệt vời, nhưng tất cả cuối cùng đều vô dụng.

Bởi vì Lục Minh không phải kẻ ngốc, sao có thể để Phong Chi Thủy Tổ thành công được chứ?

Đương nhiên là không thể!

Thực lực của Phong Chi Thủy Tổ tuy không yếu, nhưng thực lực của Lục Minh lại càng mạnh mẽ hơn.

Từ việc Lục Minh trong nháy mắt áp chế được cú đấm phá diệt của Phong Chi Thủy Tổ lúc nãy có thể thấy, Lục Minh sớm đã chiếm thế chủ động tuyệt đối, Phong Chi Thủy Tổ căn bản không bằng Lục Minh!

Khi Lục Minh thấy Phong Chi Thủy Tổ lao tới, vẻ mặt tàn nhẫn của y mang theo một sự ngưng trọng và hưng phấn chưa từng có.

Lục Minh sao có thể không biết ý đồ của Phong Chi Thủy Tổ chứ?

Chương 386

Lục Minh mặt không cảm xúc, vì hắn biết kết quả cuối cùng tất sẽ khiến Phong Chi Thủy Tổ thất vọng.

Đối phương muốn tìm kiếm khả năng và cơ hội để lật kèo, nhưng tất cả đều là công cốc.

Khi chênh lệch thực lực giữa hai bên đối chiến cực kỳ lớn, bất kỳ âm mưu quỷ kế nào cũng đều vô dụng.

Thực lực tuyệt đối có thể dễ dàng quyết định thắng bại của một trận đấu, giống như trận chiến giữa Lục Minh và Phong Chi Thủy Tổ lúc này, kết cục đã sớm được định đoạt.

Nhiều nhất cũng chỉ là Lục Minh phải trả giá bao nhiêu mà thôi!

Lục Minh "phản ứng", bắt đầu ứng phó với đòn tấn công của Phong Chi Thủy Tổ.

Cả hai đột ngột giao nhau trong khoảnh khắc tiếp theo, sức mạnh đáng sợ lưu chuyển và va chạm giữa họ!

Một khắc sau, Phong Chi Thủy Tổ giống như sao chổi va vào địa cầu.

Giữa hai người tóe lên những tia lửa vô cùng rực rỡ, sức mạnh cuộn trào, từng mảng đại thiên vũ trụ tức thì nứt vỡ, hủy diệt! "Sao sức mạnh của ngươi lại cường đại như vậy?

Sao phòng ngự của ngươi lại kinh người đến thế?" Ngay khoảnh khắc cả hai va chạm, Phong Chi Thủy Tổ cảm nhận rõ ràng sự cường đại và đáng sợ của Lục Minh.

Y có thể cảm nhận được sức mạnh cuộn trào trong cơ thể Lục Minh, chưa từng có khoảnh khắc nào cảm nhận rõ ràng đến vậy, bởi

vì hiện tại y đang giao thủ ở cự ly gần, va chạm ở cự ly gần, Lục Minh cũng không cố ý che giấu bản thân, tất cả đều bị Phong Chi Thủy Tổ cảm nhận rõ mồn một.

Phong Chi Thủy Tổ cảm nhận được sự mạnh mẽ của nhục thân Lục Minh, cũng như lực lượng siêu phàm cực kỳ đáng sợ đang ẩn chứa trong cơ thể hắn.

So với y, quả thực là hai thái cực, dường như đã không còn ở cùng một tầng thứ.

Lục Minh giống như đã tiến hóa thành một sinh mệnh siêu phàm ở một tầng thứ khác, cao hơn y.

Lục Minh không nói gì, vì hắn cảm thấy không có gì hay ho để nói với một kẻ sắp chết.

Hắn đã cho Phong Chi Thủy Tổ lựa chọn, chỉ là đối phương không chấp nhận mà thôi.

Những gì cần nói đã nói, bây giờ mọi chuyện kết thúc!

Thế là kết quả đã định, sau khoảng một sát na đối kháng, hai người vẫn chưa tách ra...

Nguyên nhân cụ thể cũng rất đơn giản, vì một trong hai bên đã trực tiếp bị chấn nát thành bột mịn.

Thử hỏi trong tình huống này, làm sao mà tách ra được chứ?

Phong Chi Thủy Tổ trước mặt Lục Minh, sức mạnh phun trào từ trong cơ thể, ngay sau đó đại đạo chi lực bạo động trong người y, vặn vẹo cực độ, rồi thân thể y đột nhiên nổ tung, hóa thành bụi trần!

Lục Minh trong lần đối kháng này đã dễ dàng giành được thắng lợi hoàn toàn, chiếm thế chủ động tuyệt đối.

Phong Chi Thủy Tổ tuy mạnh mẽ, nhưng không địch lại nổi, giữa

hai người có sự chênh lệch cực kỳ rõ ràng. "Tại sao thực lực của ngươi lại mạnh đến vậy?

Dù cho ngươi có nuốt chửng mấy vị Nguyên Đầu, nhưng thực lực tăng tiến cũng quá kinh khủng rồi!" Nhục thân của Phong Chi Thủy Tổ tan vỡ, nhưng y vẫn chưa hoàn toàn chết đi, vì linh hồn của y vẫn còn tồn tại.

Giờ phút này, ở một nơi không xa Lục Minh, trong đám bụi trần lốm đốm kia, có mấy tia sáng lấp lánh, rồi giao nhau, hóa thành Phong Chi Thủy Tổ mới.

Lúc này Phong Chi Thủy Tổ đang ở trạng thái linh hồn, sắc mặt tái nhợt, trạng thái vô cùng tồi tệ, điều này rất bình thường.

Thân thể cường hãn vô cùng còn bị đánh nát trong nháy mắt, linh hồn tự nhiên cũng chịu tổn thương nhất định, sắc mặt tái nhợt chẳng phải là chuyện thường tình sao?

Nếu còn hồng hào thì mới là bất thường.

Phong Chi Thủy Tổ căn bản không quan tâm đến trạng thái của mình, cũng không chọn cách tranh thủ thời gian để hồi phục, vì không cần thiết phải làm vậy.

Dù có tranh thủ hồi phục, nhưng thời gian quá ngắn ngủi, chẳng hồi phục được bao lâu, chi bằng nhân lúc cuối cùng này nói chuyện với Lục Minh một phen, giải tỏa những nghi ngờ trong lòng.

Điều mà Phong Chi Thủy Tổ không hiểu nhất lúc này, chính là tại sao thực lực của Lục Minh lại có thể kinh khủng và đáng sợ đến vậy!

Bởi vì không có lý do, Lục Minh chỉ nuốt chửng bốn năm Nguyên Đầu, theo lý thì thực lực tự nhiên sẽ có tiến bộ đáng sợ.

Nhưng khoa trương như trước mắt thì quả thực có chút vô lý.

Theo Phong Chi Thủy Tổ thấy, thực lực của đối phương nếu có thể miễn cưỡng vượt qua Tôn Chủ, Tinh Thần Chân Thần gì đó thì đã là quá lắm rồi, nhưng thực lực của Lục Minh rõ ràng đã vượt qua tầng thứ đó!

Phải biết thực lực của Phong Chi Thủy Tổ tuy không mạnh, nhưng khi đối đầu với Tôn Chủ, Tinh Thần Chân Thần, đối phương cũng không thể dễ dàng đánh bại y, làm cho thân thể y vỡ nát chỉ trong một chiêu.

Chuyện đó quá đáng sợ, gần như không thể xảy ra.

Nếu không thì hiện nay ở Chư Thiên Vạn Giới, Tôn Chủ, Tinh Thần Chân Thần đã sớm trở thành vị vua tối cao, sẽ không tồn tại cục diện như hiện tại.

Nhưng thực lực của Lục Minh đã phá vỡ sự cân bằng, quá kinh người, cũng quá khoa trương, không thể khiến người ta hiểu được.

Chỉ nuốt chửng bốn năm Nguyên Đầu, mà tăng tiến đáng sợ đến vậy sao?

Thậm chí trong ấn tượng của Phong Chi Thủy Tổ, năm đó nhiều Nguyên Đầu như vậy đối mặt với Chung Cực, biểu hiện của Chung Cực cũng không khoa trương đến thế, ít nhất ở một vài giai đoạn, không đáng sợ bằng Lục Minh bây giờ.

Tốc độ tiến bộ thực lực hiện tại của Lục Minh, cho Phong Chi Thủy Tổ cảm giác vượt xa Chung Cực.

Chỉ nuốt chửng bốn năm Nguyên Đầu, thực lực đã tăng tiến đáng sợ như vậy, nếu nuốt hết tất cả các Nguyên Đầu còn lại, chẳng phải thực lực sẽ vượt xa Chung Cực sao?

Nhưng làm sao có thể!

Chung Cực ở trạng thái đỉnh phong còn bị tiêu diệt, một kẻ kế

thừa sao có thể mạnh hơn người đi trước?

Tu luyện không bình thường, tổng lượng của tất cả Nguyên Đầu chỉ có bấy nhiêu, không phù hợp với lẽ thường, có điểm mấu chốt nào đó không đúng!

Trong khoảnh khắc này, trong đầu Phong Chi Thủy Tổ hiện lên một ý nghĩ, mơ hồ dường như đã nhìn thấy một chân tướng mông lung, chân tướng ẩn giấu cực sâu mà trước đây không ai để ý.

Nhưng hôm nay tình cờ, dường như đã nhìn thấu được một góc của nó, quả thực khiến người ta cảm thấy khó tin, không nên như vậy!

Thông qua những thông tin hiện tại, Phong Chi Thủy Tổ có một suy nghĩ và phán đoán đáng sợ, đó là trước đây sở dĩ có thể diệt được Chung Cực, không phải là đối phương... cố ý để bị diệt sao?

Rốt cuộc, Lục Minh chỉ mới dung hợp bốn năm Nguyên Đầu mà thực lực đã kinh khủng như vậy, Chung Cực trước đây đại diện cho ba mươi đến năm mươi Nguyên Đầu, thật sự có thể dễ dàng bị người ta đánh bại, giết chết sao?

Dù thời gian trôi qua rất dài, mỗi Nguyên Đầu đều mạnh hơn trước, nhưng chênh lệch cũng không nên vô lý đến vậy!

Cho nên... có phải là một chân tướng đáng sợ hơn không?

Tất cả mọi chuyện có lẽ là một âm mưu, một âm mưu kinh thiên động địa!

Nghĩ đến đây, sắc mặt Phong Chi Thủy Tổ kinh hãi, tuy tất cả đều là suy nghĩ của y, nhưng logic trong đó lại quá hợp lý.

Phong Chi Thủy Tổ cảm thấy, dường như y đã đoán được chân tướng, cái chết của Chung Cực hình như không phải vì y không đủ mạnh, mà có lẽ là vì thứ Chung Cực theo đuổi.

Nếu không, Chung Cực mạnh mẽ như vậy, sao có thể bị diệt được?

Chẳng phải là chuyện đùa sao! "Những thứ ngươi không thể hiểu được, ngươi cũng không có thêm thời gian để tìm hiểu nữa, mọi kết quả đều đã được định đoạt." Khi Phong Chi Thủy Tổ đang tiến hành một cơn bão trong não, nghiêm túc suy nghĩ về khả năng này, một giọng nói đã cắt ngang suy nghĩ của y.

Đó là Lục Minh, Lục Minh định ra tay tiêu diệt Phong Chi Thủy Tổ.

Hai bên là kẻ địch, Lục Minh sao có thể để Phong Chi Thủy Tổ nói nhiều.

Giờ đây có cơ hội, tự nhiên phải ra tay tiêu diệt Phong Chi Thủy Tổ đang suy tư.

Nói xong câu đó, Lục Minh ra tay kết liễu Phong Chi Thủy Tổ, giơ tay lên, chuẩn bị bộc phát một đòn tấn công Nguyên Đầu kinh khủng.

Nhưng giọng nói của Phong Chi Thủy Tổ vang lên: "Ta có một ý tưởng và suy đoán, vô cùng quan trọng, liên quan đến cục diện chiến trường hiện tại, đối với ngươi có lẽ sẽ có ích lớn!

Ngươi có thể tạm dừng tay, nghe ta nói hết mọi chuyện!

Ta cảm thấy sau khi nghe xong, không chừng ngươi sẽ từ bỏ ý định ra tay với ta!" Nghe Lục Minh nói vậy, Phong Chi Thủy Tổ vội vàng nói ra những lời này, muốn Lục Minh dừng tay.

Một là để sống sót, hai là vì tò mò về kết quả cuối cùng, không biết mình có đoán sai không.

Lục Minh hoàn toàn không thèm để ý!

Phong Chi Thủy Tổ là kẻ địch, giết y là được, nghe y nói nhiều

làm gì?

Không có ý nghĩa, sớm giết y đi cho xong việc.

Hơn nữa theo Lục Minh thấy, những gì Phong Chi Thủy Tổ đang nghĩ trong lòng, hắn thực ra có thể đoán được.

Rốt cuộc khi đã có được một số thông tin cụ thể, việc suy ra một kết quả thực ra không khó.

Phong Chi Thủy Tổ là một người ngoài cuộc, còn có thể thông qua một số chi tiết nhỏ nhặt để phán đoán ra kết quả, Lục Minh với tư cách là người trong cuộc tự nhiên cũng có thể đoán ra, chỉ là không nói mà thôi, vì không cần thiết.

Dù sao Lục Minh chỉ biết rằng, hiện tại hắn đang trở nên mạnh mẽ, chỉ cần biết điểm này là đủ, và hắn sẽ quy tất cả sức mạnh về một thể, về bản thân.

Chương 387

Dù cho thật sự có một ngày, vị kia trở về, Lục Minh cũng có tự tin rằng sức mạnh thuộc về mình, không ai có thể cướp đi được, vì những sức mạnh này, đã hòa làm một với hắn!

Vì vậy Lục Minh quả quyết ra tay, hoàn toàn không để ý đến câu nói kia của Phong Chi Thủy Tổ, vì căn bản không cần thiết.

Những thứ hắn đã biết, y lại muốn dùng để kéo dài thời gian, thậm chí đổi lấy mạng sống, Lục Minh sao có thể đồng ý?

Thậm chí nói một câu khó nghe, dù Lục Minh không biết tất cả, hắn cũng không cho rằng Phong Chi Thủy Tổ có thể dùng một mẩu tin tức để đổi lấy mạng sống của mình.

Rốt cuộc nuốt chửng một vị Nguyên Đầu, có thể mang lại sự tăng trưởng thực lực kinh khủng, Lục Minh sao có thể từ bỏ cơ hội tốt như vậy?

Sao có thể thật sự tha cho Phong Chi Thủy Tổ chứ?

Thế là trong ánh mắt không hiểu của Phong Chi Thủy Tổ, đòn tấn công của Lục Minh đột ngột giáng xuống, như núi Thái Sơn sụp đổ, kinh khủng tuyệt luân.

Phong Chi Thủy Tổ thậm chí còn không phản kháng, vì y không ngờ Lục Minh lại quả quyết như vậy, thật sự ra tay trực tiếp, không chút do dự, thật sự hoàn toàn không quan tâm đến những gì y nói.

Đòn tấn công mãnh liệt, trực tiếp đổ ập xuống người y, phá diệt linh hồn cuối cùng của y, khiến y thực sự chết đi hoàn toàn!

Có lẽ trong mắt Phong Chi Thủy Tổ, Lục Minh sẽ quan tâm đến tất cả, dù không quan tâm cũng không ngại biết thêm một chút, nên tất

nhiên sẽ dừng tay, lắng nghe mọi chuyện.

Cùng lắm thì không giữ lời hứa là được, nhưng ai mà ngờ, Lục Minh thật sự không biết, lại trực tiếp quả quyết giết chết y!

Trong vũ trụ trống rỗng sâu thẳm, linh hồn của Phong Chi Thủy Tổ cũng bị nghiền nát thành tro bụi, từng chút ánh sáng như tinh thần vương vãi trong đó, điểm tô cho vũ trụ, lại mang đến một cảm giác mỹ lệ tuyệt luân.

Tại nơi Phong Chi Thủy Tổ vừa chết đi, có một khối vật chất còn rực rỡ hơn cả những ánh sáng như tinh thần kia, đó là Nguyên Đầu chi lực của Phong Chi Thủy Tổ.

Lúc này nó tỏa ra ánh sáng ôn hòa, nhưng lại khiến tất cả mọi người không thể nhìn thẳng, lẳng lặng trôi nổi ở nơi đó! "Lại một cường giả nữa chết đi, rốt cuộc là ai làm?" Động tĩnh bên phía Lục Minh rất lớn, khi Phong Chi Thủy Tổ chết đi, động tĩnh tự nhiên lại càng lớn hơn.

Khi mọi thứ nơi đây đã trở lại bình lặng, ánh mắt của một số cường giả đã chọn nhìn sang.

Họ tò mò, rốt cuộc là vị cường giả nào đã chết!

Và tò mò hơn nữa, kẻ chủ mưu sau tất cả là ai?

Phải biết rằng trong suốt khoảng thời gian này, luôn có cường giả liên tục chết đi, gây ra sự hoảng loạn và bất an cho một số người.

Họ muốn biết kết quả, để đề phòng trước tình hình.

Chỉ tiếc là những cường giả này đã đánh giá quá cao bản thân.

Họ đều là những cường giả cấp Đa nguyên, cấp Đơn nguyên, đặt trong thế giới vô tận, họ là những người xuất sắc, là nhóm người đứng trên đỉnh kim tự tháp.

Nhưng đặt trước mặt Lục Minh, họ còn chẳng bằng một cái rắm.

Thực lực của Lục Minh bây giờ vô cùng kinh khủng, dù đối mặt với một Nguyên Đầu đơn lẻ, hắn cũng có thể giết chết đối phương trong thời gian ngắn.

Huống hồ là những cường giả cấp Đa nguyên, cấp Đơn nguyên còn chưa đạt tới cảnh giới đó?

Sự chênh lệch quả thực như trời với đất!

Thế là khi ý thức của họ giáng xuống nơi này, định dò xét tình hình, Lục Minh chỉ liếc mắt nhìn về phía đó một cái.

Khi những kẻ định dò xét tình hình đối diện với ánh mắt của Lục Minh, họ như thể người phàm bị sét đánh trúng, trong nháy mắt hoa mắt chóng mặt, thực lực giảm sút đáng kể!

Phần lớn cường giả, trực tiếp rớt một đại cảnh giới!

Thậm chí có một số còn hơn thế nữa, do thực lực bản thân tương đối bình thường, thuộc loại "tầm thường" trong cùng cấp, không thể chịu nổi một cái liếc mắt của Lục Minh.

Sau khi đối diện với ánh mắt của hắn, sức mạnh trong cơ thể hỗn loạn, trực tiếp... nổ tung! "Là đại chiến giữa các cường giả cấp độ không thể danh trạng!

Chẳng trách không thể tìm kiếm, không thể dự đoán, nếu như vậy thì mọi chuyện đã rõ ràng!" Có người cảm nhận được mọi thứ, trong lòng chấn động không thôi, lẩm bẩm một mình.

Sau khi bản thân bị thương, một số người đã dựa vào cái nhìn thoáng qua đó để suy luận, và đã tìm ra chân tướng của sự việc.

Đây không phải là một việc khó khăn, ngược lại, rất đơn giản.

Dưới tiền đề có được thông tin hữu ích, suy luận ra một kết quả,

không gì đơn giản hơn, quả thực vô cùng dễ dàng.

Nhưng kết quả này lại khiến họ chấn động, vì đây là một trận đại chiến giữa các cấp độ không thể danh trạng, không thể tưởng tượng.

Đại chiến cấp bậc này, theo lý mà nói không nên có ai chết.

Rốt cuộc trong vô số kỷ nguyên đã qua, họ cũng đã "trải qua" những tình huống tương tự, chưa từng thấy ai thật sự phân thắng bại.

Nhưng bây giờ nó đã xảy ra, dường như tuyên bố một màn kịch mới xuất hiện, một cơ duyên dần dần mới mẻ và đặc biệt sắp được mở màn!

À, trước đây Lục Minh cũng từng gây ra những cuộc chiến tương tự, cũng có nhiều cường giả quan sát, thậm chí số lượng còn nhiều hơn bây giờ, trông có vẻ nhiều hơn bây giờ.

Nhưng lúc đó động tĩnh Nguyên Đầu vẫn lạc không lớn, nên không ai thật sự ý thức được điểm này.

Nhưng lần này thì khác, Lục Minh đã giành chiến thắng một cách đơn phương, trấn áp cả vũ trụ.

Vì vậy có người đã ý thức được điểm này, và kinh hãi đến mức run rẩy. "Mở to mắt ra cho tôi, có những thứ không phải các ngươi có thể xem!" Đối với suy nghĩ của những người khác, Lục Minh không thèm để ý, vì sao phải quan tâm đến suy nghĩ của một vài kẻ yếu?

Lục Minh chỉ bình tĩnh cảnh cáo một vài chuyện, để một số người đừng thò tay quá dài.

Chỉ là một vài kẻ yếu mà thôi, tại sao lại muốn dòm ngó cường giả đang làm gì?

Chẳng lẽ không sợ gặp phải "thiên tai" sao?

Đương nhiên, thực ra Lục Minh cũng không quan tâm đến chuyện

này lắm, chủ yếu là trong số những kẻ yếu dòm ngó, có một số người có thân phận khá đặc biệt.

Họ là hóa thân của một số Nguyên Đầu, hoặc là hậu duệ được sinh ra trong vô số năm qua.

Đối với những người này, Lục Minh không thể hoàn toàn làm ngơ, vì họ có mối quan hệ dây dưa không dứt với Nguyên Đầu.

Lục Minh sẽ không coi thường kẻ địch cùng cấp, nên mới cảnh cáo như vậy, để tránh một số chuyện, không muốn lặp đi lặp lại.

Giọng nói của Lục Minh không lớn, nhưng lại cho người ta cảm giác vô cùng vang dội, truyền khắp Chư Thiên Vạn Giới, lan tỏa khắp bốn phương.

Những cường giả cấp Đa nguyên, cấp Đơn thể tự nhiên đã nghe thấy, sau đó họ giữ im lặng, đồng thời trong lòng còn chút sợ hãi.

Vì họ đã nhận được cảnh cáo từ Lục Minh, cũng không thể nói gì thêm.

Trong mắt Lục Minh, họ chỉ là những con kiến yếu ớt vô cùng.

Đã là con kiến, có một số chuyện chỉ có thể chấp nhận!

Dù cảm thấy không ổn, dù cảm thấy uất ức, nhưng họ cũng không thể làm gì, vì họ không có vốn liếng để làm việc đó.

Nếu không, sẽ giống như châu chấu đá xe, bị Lục Minh dễ dàng giết chết, vẫn lạc.

Đây không phải là giả, là thật, những gì vừa xảy ra vẫn còn hiện rõ trước mắt, có cường giả đã chết trong khoảnh khắc đó, tốc độ tàn lụi, thậm chí còn nhanh hơn cả hoa quỳnh nở! "Phong tỏa vũ trụ của ta, thử đi đến các vùng hẻo lánh của các vũ trụ, giai đoạn này thế giới dường như sắp có biến động lớn!" Có cường giả vì cảnh tượng này

mà lên tiếng, sắc mặt đầy vẻ ngưng trọng, định rời đi, và muốn phong tỏa thế giới, cảm thấy thế giới sắp có biến động lớn.

Để bảo toàn bản thân, họ phải rời đi, đến những góc khuất của vũ trụ để có được sự an toàn nhất định.

Suy nghĩ này là bình thường, theo họ thấy, đã xảy ra đại chiến cấp Nguyên Đầu...

Nếu ở gần đó, kết quả đã được định đoạt, sẽ bị dư chấn của đòn tấn công chấn chết trực tiếp!

Họ tự nhiên không muốn thấy cảnh này, nên muốn rời đi.

Số lượng cường giả đưa ra lựa chọn này không ít, vô cùng kinh người, và họ không cảm thấy mất mặt, vì so với mạng sống, chút chuyện này đối với họ chẳng là gì.

Đương nhiên, có người đưa ra lựa chọn này, tự nhiên sẽ có người đưa ra lựa chọn khác, ví dụ như... phú quý tìm trong hiểm nguy!

Hoặc là, họ cho rằng đây là một thời loạn, vậy thì phải bước ra khỏi vũ trụ của mình, rèn luyện trong thế giới hồng trần, xem xem có khả năng tiến vào cảnh giới cao hơn, trở thành một tồn tại đáng sợ hơn không!

Số lượng cường giả này cũng kinh người không kém gì nhóm trước.

Giữa hai phe này, còn có một phe khác, thân phận của họ đặc biệt, có mối quan hệ dây dưa không dứt với Nguyên Đầu, cũng là những người mà Lục Minh "phòng bị".

Đối với Lục Minh, họ có nguy hiểm, nhưng cũng không có nguy hiểm, họ cũng có lựa chọn của mình.

Chỉ là lựa chọn của họ khá đặc biệt, không phải là lựa chọn bước

ra khỏi hồng trần để rèn luyện, cũng không phải tìm một nơi an toàn.

Họ chỉ làm một việc, đó là lợi dụng các loại thủ đoạn, thông báo cho Nguyên Đầu có quan hệ với mình, hoặc là phụ thân của mình, để truyền đi những chuyện đang xảy ra trong thế giới rộng lớn này.

Ví dụ như, tại sao Lục Minh bây giờ lại có thể kiêu ngạo như vậy?

Chương 388

Tại sao giai đoạn này không ai có thể kìm hãm Lục Minh?

Nhiều Nguyên Đầu đã đi đâu rồi?

Còn nữa, tại sao những Nguyên Đầu còn lại không phải là đối thủ của Lục Minh?

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Tiếp theo, nên đưa ra lựa chọn như thế nào?

Lục Minh có quét sạch không?

Có giết hết không? "Phong... chết rồi!" Khác với những suy nghĩ lung tung của một số người, có một số người lúc này đang hoảng loạn, ví dụ như Trọng Lực Nguyên Đầu và Quang Minh Chi Nguyên vừa mới tụ họp lại với nhau.

Họ vừa cảm nhận được biến động từ xa, và từ đó phán đoán ra một kết quả đau lòng.

Kết quả đó là, một trong những đồng liêu của họ, một vị Nguyên Đầu mạnh mẽ, vừa rồi, đã bị Lục Minh thuận lợi giết chết!

Đúng vậy, thuận lợi giết chết!

Bởi vì theo hai người họ thấy, mới qua bao lâu đâu, Lục Minh đã thành công giết chết Phong Chi Thủy Tổ.

Điều này thực sự không nên xảy ra, vì một chút thông tin này đã tiết lộ quá nhiều ý nghĩa, khiến họ cũng có chút kinh hãi.

Ví dụ, ý nghĩa được tiết lộ là, thực lực hiện tại của Lục Minh, có lẽ còn kinh khủng hơn họ tưởng tượng, nếu không, sao có thể dễ dàng như vậy, trong thời gian ngắn giết chết Phong?

Phong Chi Thủy Tổ rất mạnh mẽ, hơn nữa, y cũng là một vị Nguyên Đầu, khi đối mặt với tử chiến, khi đối mặt với tuyệt vọng, sao có thể bị giết chết dễ dàng?

Trừ phi đối thủ của y vô cùng mạnh mẽ, mạnh hơn y rất nhiều, và phải nắm bắt được cơ hội này, nếu không, thật sự khó mà đánh bại trong thời gian ngắn.

Đồng thời kết thúc của trận đại chiến này cũng không nên yên tĩnh như vậy, nên tràn ngập sự huy hoàng!

Thông qua những dấu hiệu này, Trọng Lực Nguyên Đầu và Quang Minh Chi Nguyên có thể suy đoán, hoặc là thực lực của Lục Minh ở trạng thái hoàn chỉnh mạnh mẽ đến đáng sợ, hoặc là Lục Minh đã nắm giữ một sức mạnh phi thường.

Có lẽ hắn có đồng đội thực lực mạnh mẽ, hoặc là có thần binh tuyệt thế vô cùng đáng sợ, nếu không, cái chết của Phong Chi Thủy Tổ không thể nào yên tĩnh như vậy, trong đó tất nhiên phải đầy rẫy những khúc chiết.

Nhưng bất kể thế nào, tất cả đều không còn quan trọng nữa, vì Phong Chi Thủy Tổ đã vẫn lạc, chôn vùi trong Chư Thiên Vạn Giới. "Bây giờ ta không thể quay lại Chư Thiên Vạn Giới được nữa, chúng ta chỉ còn lại hai Nguyên Đầu, Lục Minh chắc chắn sẽ tìm bắt chúng ta, giết chúng ta để trở nên mạnh hơn!

Ta bây giờ chỉ có thể làm một việc, đó là tìm Tôn Chủ, để ngài ấy quay về!

Khi đó chúng ta mới có hy vọng liên thủ, chém giết Lục Minh tại đây!" Trọng Lực Nguyên Đầu lên tiếng, sắc mặt đầy vẻ ngưng trọng.

Vì những sự thật này, y đã từ bỏ ý định đối địch với Lục Minh.

Lục Minh quá đáng sợ, cũng quá phi phàm và đặc biệt.

Hắn đã làm quá nhiều chuyện không thể tin nổi.

Nếu đã như vậy, chỉ có thể tạm thời tránh mũi nhọn, lựa chọn những việc có khả năng hơn, dễ dàng hơn, và có hy vọng hơn đối với y.

Quang Minh Chi Nguyên gật đầu, y cũng cho là như vậy.

Sau đó cả hai rời đi, gần như không chút do dự, lựa chọn rời khỏi Chư Thiên Vạn Giới, dự định tiến đến Cấm Khu.

Dù Cấm Khu cũng nguy hiểm, đối với họ không an toàn, nhưng so với việc đối mặt với Lục Minh, hai người họ thà đối mặt với Cấm Khu, vì Lục Minh là nỗi kinh hoàng lớn nhất đã biết.

Những gì chưa biết không nhất định đáng sợ.

Nói một câu khó nghe, Tôn Chủ đã dẫn theo nhiều Nguyên Đầu đi trước, theo hai người họ thấy, phía trước dù có tồn tại nguy hiểm, cũng nên đã bị dẹp yên rồi.

Sở dĩ họ chưa trở về, nhiều nhất là vì gặp phải một số chuyện, hoặc bị mắc kẹt, nếu không đã sớm quay lại, sao có thể không về!

Hoặc là đại chiến vẫn đang tiếp diễn, chưa kết thúc, thậm chí còn chưa tìm thấy kẻ địch.

Tóm lại hai người họ không tin rằng, Tôn Chủ lại gặp phải đối thủ khó nhằn hơn Lục Minh, vì đó là chuyện gần như không thể.

Năm xưa, nhiều Nguyên Đầu hợp tác như vậy, ngay cả Chung Cực cũng có thể đối đầu, huống hồ là một số tai nạn xuất hiện trong Cấm Khu?

Hơn nữa mục đích của nhiều Nguyên Đầu đi đến đó, bản thân nó cũng có quan hệ nhất định với Lục Minh, nên theo hai người họ thấy, nhiều Nguyên Đầu nhiều nhất chỉ là bị mắc kẹt, việc họ cần làm là

tìm kiếm, sau đó tiếp dẫn họ trở về là được, những việc khác thực ra cũng không có gì đáng nói. "Luyện hóa Phong Chi Nguyên Đầu, thực lực của ta sẽ có chút tiến bộ!

Cũng không biết lần này, ta sẽ tăng tiến được bao nhiêu!" Sau khi lấy được Phong Chi Nguyên Đầu vương vãi trong vũ trụ, và đẩy lùi ánh mắt của một số kẻ yếu, Lục Minh có một số việc cần làm.

Giết chết Phong Chi Thủy Tổ, nhưng Lục Minh không cho rằng đã hoàn hảo, hắn phải tiếp tục tìm Trọng Lực Nguyên Đầu, Quang Minh Chi Nguyên.

Bởi vì chỉ khi giết chết hai người họ, Chư Thiên Vạn Giới hiện nay đối với Lục Minh mới được coi là dẹp yên.

Nếu không, để lại hai vị Nguyên Đầu thực lực mạnh mẽ, Lục Minh luôn cảm thấy có chút không ổn.

Hơn nữa giết chết hai người họ, Lục Minh nuốt chửng Nguyên Đầu chi lực, thực lực của hắn sẽ có một bước tiến lớn hơn nữa.

Tình hình tiếp theo ngày càng phức tạp, thực lực mạnh hơn một chút không có gì sai, Lục Minh sao có lý do từ chối tất cả?

Ánh mắt Lục Minh sáng lên, trong khoảnh khắc đó, trong đó ẩn chứa những quy tắc sức mạnh vô cùng đáng sợ, từng sợi đại đạo chi lực bao quanh, khí tức đáng sợ lượn lờ trên người Lục Minh.

Trong nháy mắt, thế giới trước mắt Lục Minh nghiêng trời lệch đất, biến thành một bộ dạng khác.

Đó là một cảnh tượng không thể hình dung, vạn vật trong khoảnh khắc này dường như đều bị mổ xẻ ra bản chất, Lục Minh thấy được những điều nhỏ bé nhất.

Lúc này, trên tay Lục Minh đột nhiên hiện ra hai giọt máu tươi long lanh!

Đó là máu tươi của Trọng Lực Nguyên Đầu và Quang Minh Chi Nguyên.

Lục Minh trước đây khi đại chiến với hai người, đã lén lút giấu đi máu tươi của họ, giấu rất kỹ, hai người họ đều không phát hiện.

Trong thời khắc quan trọng này, Lục Minh muốn truy tìm hai người họ, nên tự nhiên lấy ra vật quan trọng, muốn thông qua máu của hai người họ, để định vị Trọng Lực Nguyên Đầu và Quang Minh Chi Nguyên hiện tại.

Thông qua việc sử dụng thần thông thuật, Thần Tiên Đồng, cộng thêm mối liên hệ giữa hai giọt máu và chủ nhân, mặc dù Trọng Lực Nguyên Đầu và Quang Minh Chi Nguyên đang che giấu hành tung của mình, đã bỏ ra rất nhiều công sức, đầu tư rất nhiều thời gian và tinh lực vào phương diện này, nhưng cuối cùng đều vô dụng, Lục Minh nhanh chóng tìm ra dấu vết của họ.

Lục Minh ngẩng đầu nhìn lên bầu trời sao, cách một khoảng cách vô tận, định vị được hai người họ, sau đó Lục Minh có chút uất ức thở ra một hơi.

Bởi vì tuy đã thành công định vị được hai người họ, có thể phán đoán đại khái phương vị của họ, nhưng Lục Minh thông qua khoảng cách này phán đoán ra hai người họ cách rất xa, và hai người họ đang ở cùng nhau.

Cho nên việc giết chết hai người họ không thực tế lắm, trong thời gian ngắn là không thể, còn về thời gian dài, tự nhiên càng không thể.

Rốt cuộc hai người họ cách Lục Minh rất xa, Lục Minh lao đến cần có thời gian, thời gian này rõ ràng không phải là một chút.

Sau khi Lục Minh định vị được vị trí đại khái.

Lục Minh đại khái suy đoán ra một điểm, nếu không có gì sai,

hướng mà Trọng Lực Nguyên Đầu và Quang Minh Chi Nguyên đang đi, hình như là nơi Cấm Khu tọa lạc... cho nên hai người họ không phải là đi tìm Tôn Chủ rồi sao?

Cùng nhau hành động, lựa chọn đi đến Cấm Khu! "Cấm Khu hiện tại không phải là nơi lành, đi vào sẽ có nguy hiểm đến tính mạng, không bằng bây giờ ở lại Chư Thiên Vạn Giới!" Lục Minh suy nghĩ, sau đó đột nhiên nói ra một câu.

Giọng nói của Lục Minh vang dội, truyền đi, chỉ trong một sát na, đã vang vọng khắp Chư Thiên Vạn Giới, tất cả mọi người đều nghe thấy, từ những người có thực lực vô cùng mạnh mẽ, cho đến những người phàm tục.

Câu nói này cũng được Trọng Lực Nguyên Đầu và Quang Minh Chi Nguyên nghe thấy.

Đây cũng là Lục Minh cố ý làm vậy, mục đích chính là để hai người họ nghe thấy, nếu không, nói ra những lời này để làm gì?

Để hai người họ biết được thông tin quan trọng!

Để họ từ bỏ ý định đi đến Cấm Khu bây giờ, nếu không, Lục Minh sẽ mất đi cơ hội săn lùng tốt nhất!

Rốt cuộc một khi Trọng Lực Nguyên Đầu và Quang Minh Chi Nguyên tiến vào Cấm Khu, Lục Minh không thể đi tìm họ.

Cấm Khu xác thực không phải là một nơi tốt đẹp, cực kỳ nguy hiểm, bên trong có thể có Chế Tài Giả.

Những kẻ đó thực lực quá mạnh mẽ, và sẽ nhắm vào một số người, Lục Minh lại không có bệnh, tại sao phải mạo hiểm như vậy?

Trước đây Lục Minh vì không muốn mạo hiểm, mới không tiến vào Cấm Khu, lựa chọn tạo ra hóa thân Thiên Phạt Giả, để thay mình tiến vào, xem xét tình hình hiện tại trong Cấm Khu.

Bây giờ Lục Minh không muốn vì Trọng Lực Nguyên Đầu và Quang Minh Chi Nguyên mà tiến vào Cấm Khu, không thỏa đáng.

Mặc dù việc cường hóa thực lực rất cần thiết, nhưng Lục Minh không muốn tiến vào Cấm Khu.

Nguy hiểm từ Chế Tài Giả chỉ là một phần trong đó, nhưng không phải là duy nhất, còn có Vô Danh Nhân mạnh mẽ hơn, đáng sợ hơn.

Kẻ đó thực lực càng đáng sợ hơn, chỉ một mình có thể đối chiến với hơn ba mươi vị Nguyên Đầu, cũng là nguyên nhân thúc giục Lục Minh bây giờ vội vàng trở nên mạnh mẽ, đồng thời cũng là một trong những lý do Lục Minh không muốn tiến vào Cấm Khu, vì không ai biết tình hình chiến sự trong Cấm Khu hiện tại như thế nào.

Nếu nhiều Nguyên Đầu đã thắng lợi, Lục Minh đi vào cũng không tốt.

Chương 389

Trước đây hắn đã hại chết những người đó, những người đó một khi có cơ hội, có năng lực, tất nhiên sẽ nhắm vào Lục Minh, Lục Minh sao có thể dễ dàng tự nộp mình?

Còn nếu Vô Danh Nhân giành được thắng lợi, theo Lục Minh thấy lại càng không tốt.

Tiến vào địa bàn của đối phương, Vô Danh Nhân tất nhiên sẽ ra tay với hắn, trong tình huống đó, một chọi một với Vô Danh Nhân, xác suất sống sót càng thấp, gần như bằng không.

Hơn nữa Chế Tài Giả... số lượng của họ không chỉ có một!

Số lượng chắc chắn không ít, có thể địch lại nhiều Nguyên Đầu, rốt cuộc theo lời của Chế Tài Giả đã giao thủ với Lục Minh trước đây, ý nghĩa tồn tại của họ dường như là để chế tài Vô Danh Nhân.

Nếu không đủ mạnh, số lượng không đủ nhiều, làm sao mà làm được?

Theo Lục Minh thấy, Cấm Khu bây giờ là một thế giới hỗn loạn, giai đoạn này Lục Minh không muốn nhúng tay vào vũng nước đục đó.

Rốt cuộc Chư Thiên Vạn Giới hiện tại, chỉ cần chiếm giữ tốt, thực lực sẽ có một bước tiến nhanh chóng.

Lục Minh cảm thấy thực lực chưa đủ mạnh, không muốn làm người đi đầu xu thế, không muốn tìm cái chết, nên phải nhân lúc thời gian có hạn để cường đại bản thân, chiếm một vị trí trong tương lai.

Nếu không, đợi đến khi mọi thứ trở lại, Lục Minh cảm thấy chỉ bằng sức lực cá nhân, dường như không chiếm được chút lợi thế nào!

Giọng nói của Lục Minh vang dội vô cùng, Trọng Lực Nguyên Đầu và Quang Minh Chi Nguyên tự nhiên đã nghe thấy, sau đó hai người họ dừng bước, vì lúc này họ đã đến ngoại vi Cấm Khu, chỉ còn vài hơi thở nữa, chỉ cần họ muốn, là có thể đặt chân vào Cấm Khu.

Nhưng nghe Lục Minh nói, nghe Lục Minh "khuyên bảo", khiến họ trong chốc lát không biết phải làm sao.

Bởi vì Lục Minh ở một phương diện nào đó sẽ không lừa dối họ, không có lý do, và quan trọng hơn là họ có khả năng phân biệt, có thể thấy Lục Minh xác thực không lừa dối, những gì hắn nói đều là thật. "Vậy chúng ta có nên vào, trong Cấm Khu không?" Hai người dừng bước bên ngoài Cấm Khu, ánh mắt của Trọng Lực Nguyên Đầu nhìn vào Quang Minh Chi Nguyên, có chút do dự.

Quang Minh Chi Nguyên cũng có chút do dự, nếu không, y cũng sẽ không cùng Trọng Lực Nguyên Đầu dừng lại ở đây.

Chỉ là khi Trọng Lực Nguyên Đầu nói ra câu đó, Quang Minh Chi Nguyên đột nhiên kiên định với suy nghĩ của mình.

Quang Minh Chi Nguyên nhìn về phía Trọng Lực Nguyên Đầu, trầm giọng nói: "Ta cảm thấy chúng ta phải tiến vào Cấm Khu!

Đi vào đó tất nhiên sẽ nguy hiểm, điểm này không cần nghi ngờ, nhưng trước đây trong lòng ta đã có sự chuẩn bị!

Quan trọng hơn là bây giờ chúng ta cũng không còn lựa chọn nào khác!" "Chúng ta không tiến vào Cấm Khu, mà ở lại Chư Thiên Vạn Giới hiện tại, ngươi nghĩ Lục Minh sẽ tha cho hai chúng ta sao?" "Bây giờ hắn 'tốt bụng' khuyên chúng ta, chẳng qua là muốn chúng ta ở lại đây, để tiện cho hắn săn lùng mà thôi.

Ta nhất định phải tiến vào Cấm Khu, nếu không, ở lại Vạn Giới sẽ không bao giờ được yên ổn, sớm muộn gì cũng thành hồn ma dưới

tay Lục Minh!" Khi Quang Minh Chi Nguyên nói những lời này, giọng điệu đanh thép hữu lực.

Trọng Lực Nguyên Đầu nghe xong không thể phản bác, vì những gì Quang Minh Chi Nguyên nói là sự thật, không pha trộn chút giả dối nào, huống hồ trước đây y đã nói rõ, phải tiến vào Cấm Khu đó.

Trong Cấm Khu tuy tồn tại rủi ro, nhưng đối với họ cũng tồn tại hy vọng lớn lao.

Chỉ cần có thể tìm thấy Tôn Chủ, Tinh Thần Chân Thần, gặp phải nguy hiểm lớn hơn nữa thì đã sao?

Với thực lực của họ, năm xưa có thể đối kháng với Chung Cực, vô số năm đã qua, thậm chí có thể đối kháng với những tồn tại mạnh mẽ hơn.

Bởi vì tất cả mọi người đều đang tiến bộ, thực lực càng đáng sợ hơn.

Thử hỏi khi họ liên thủ, bất kể đối mặt với kẻ địch thực lực đáng sợ và mạnh mẽ đến đâu, có gì phải sợ hãi?

Cứ trực tiếp một đường nghiền ép, chém tận giết tuyệt đối phương!

Còn về việc trên đường đi tìm Tôn Chủ, Tinh Thần Chân Thần, sẽ gặp nguy hiểm, thực ra cũng không có gì phải băn khoăn.

Con đường của cường giả vốn dĩ phải vượt qua chông gai, đầy rẫy nguy hiểm.

Nếu ngay cả một chút nguy hiểm cũng không gánh vác, con đường tu luyện sau này coi như đứt đoạn, vì không có tâm vô địch! "Vậy thì vào!" Nghe Quang Minh Chi Nguyên nói, trong lòng Trọng Lực Nguyên Đầu run lên, khẳng định những gì Quang Minh Chi Nguyên nói, và bắt đầu nhìn thẳng vào nội tâm của mình, cảm thấy có chút

không ổn.

Y không nên phạm phải sai lầm như vậy, chỉ nghe Lục Minh nói vài câu "cổ hoặc", đã có ý định lùi bước.

Theo y thấy, không nên như vậy, năm xưa y không như vậy!

Lẽ nào vì năm tháng dài đằng đẵng, đã mài mòn tâm vô địch của y sao?

Khiến y vì một chút nguy hiểm, mà lựa chọn lùi bước? "Tại sao ta lại có suy nghĩ như vậy, thật sự là vì tâm vô địch của ta đã bị mài mòn sao?

Hay vì nguyên nhân khác?

Năm tháng dài đằng đẵng lắng đọng, khiến ta mất đi một số dục vọng?" Trong lòng Trọng Lực Nguyên Đầu vô cùng khó hiểu, đối với việc vừa rồi nảy sinh ý định lùi bước, vô cùng chấn động, cũng không biết phải nói gì, chỉ tràn ngập những cảm xúc kỳ lạ sâu sắc.

Quang Minh Chi Nguyên và Trọng Lực Nguyên Đầu đã đạt được sự đồng thuận, hai người họ cũng không còn do dự nữa, nhìn nhau một cái, sau đó cùng nhau tiến vào Cấm Khu.

Mặc dù có Lục Minh khuyên, nhưng suy nghĩ của hai người họ cuối cùng vẫn giống nhau, Cấm Khu có lẽ còn an toàn hơn Chư Thiên Vạn Giới.

Đồng thời trong Cấm Khu tồn tại hy vọng, không có lý do gì để ở lại Chư Thiên Vạn Giới, nên xông vào Cấm Khu một phen, tìm đồng bạn!

Khi Quang Minh Chi Nguyên và Trọng Lực Nguyên Đầu cùng nhau tiến vào Cấm Khu, bên phía Lục Minh tự nhiên cảm ứng được.

Thông qua máu tươi hai người họ để lại, dựa vào mối liên hệ mơ

hồ đó, hắn có thể phân biệt được hai người họ đã tiến vào Cấm Khu, và không thành công giữ hai người họ lại.

Điều này khiến Lục Minh thở dài một hơi, nhưng Lục Minh cũng cảm thấy bình thường.

Nếu thật sự chỉ vài ba câu đã khiến hai người họ ở lại, nói thật, Lục Minh cũng không tin, cho rằng xác suất đó quá thấp.

Chỉ là như vậy, Lục Minh lại mất đi hai phần "tài nguyên" mạnh mẽ, thật đáng tiếc.

Lục Minh vốn có thể trở nên mạnh mẽ hơn, nhưng bây giờ thì, có thể trở nên mạnh hơn cũng có hạn rồi.

Bây giờ chiến lợi phẩm của Lục Minh chỉ còn có Phong Chi Thủy Tổ và Tứ Quý Nguyên Đầu.

Lục Minh cảm thấy nuốt chửng chúng, tuy sẽ khiến thực lực có bước tiến lớn, nhưng bước tiến này chắc sẽ không lớn như bước nhảy vọt trước đây, không đủ để hắn có thể nghiền ép các Nguyên Đầu khác.

Bởi vì sự mạnh lên có giới hạn.

Lục Minh cảm thấy trước đây mình nên ở trong một giai đoạn tiến bộ, sắp phá vỡ ngưỡng cửa của các cự đầu Nguyên Đầu.

Cho nên mới kinh khủng như vậy, nếu không, sự tăng tiến sẽ không kinh người đến thế.

Chỉ đơn thuần nuốt chửng Nguyên Đầu chi lực mà thực lực có bước nhảy vọt lớn như vậy, trong đó tất nhiên tồn tại một giới hạn!

Nhưng Lục Minh nuốt chửng hai phần Nguyên Đầu, cũng tất nhiên sẽ mạnh lên.

Cái gọi là có hạn cũng chỉ là tương đối mà nói, có lẽ trong mắt

Lục Minh, nó là có hạn, nhưng trong mắt người khác, sự tăng tiến này là khoa trương, tuyệt đối vượt ngoài sức tưởng tượng, đạt đến một mức độ đáng sợ.

Vừa nghĩ, Lục Minh vừa quay về, bắt đầu đi tìm Hư Nghĩ Môn Hộ.

Hư Nghĩ Môn Hộ hiện nay, sức mạnh trên đó đã bị mài mòn đi phần lớn, cộng thêm thực lực của Lục Minh cũng ngày càng mạnh.

Lục Minh có tự tin trong thời gian ngắn sẽ phá nát hoàn toàn Hư Nghĩ Môn Hộ, sau đó lấy ra Tứ Quý Nguyên Đầu chi lực bên trong.

Khi đó có thể một hơi, luyện hóa hai cỗ Nguyên Đầu!

Tốc độ của Lục Minh rất nhanh, chỉ mất vài phút, đã vượt qua khoảng cách xa xôi, vô số đại thiên thế giới, ngay sau đó đã đến được đích, gần Hư Nghĩ Môn Hộ.

Sức mạnh nơi đây hỗn loạn không chịu nổi, trong hư không có máu vương vãi, những giọt máu này là của Trọng Lực Nguyên Đầu, Phong Chi Thủy Tổ để lại.

Trước đây Lục Minh chỉ dùng sức mạnh nhục thân thuần túy đã tạo ra chiến tích đáng sợ.

Đối thủ của hắn bị thương, tự nhiên sẽ để lại một đống bừa bộn.

Lục Minh không để ý, trực tiếp duỗi tay san phẳng đống bừa bộn, ngay sau đó Lục Minh nhìn về phía Hư Nghĩ Môn Hộ đang lơ lửng giữa không trung, tỏa ra ánh sáng lúc sáng lúc tối, như thể có thể vỡ nát bất cứ lúc nào.

Lục Minh cực kỳ quả quyết tung một quyền đấm thẳng tới!

Lục Minh không có tâm tư mang nó đi luyện hóa từ từ, đặc biệt là khi phát hiện, phong ấn của Hư Nghĩ Môn Hộ còn yếu ớt hơn hắn

tưởng.

Cho nên Lục Minh định dùng phương thức bạo lực để giải tán nó! "Khai!" Lục Minh khẽ quát một tiếng, một quyền của hắn tràn ngập sức mạnh đáng sợ, đó là sức mạnh không thể tưởng tượng, mênh mông vô tận, từng sợi đại đạo chi lực rủ xuống.

Ánh sáng chói mắt, sức mạnh mênh mông, phát ra từng đợt sóng dao động, như thể một cú đánh cực kỳ đáng sợ từ buổi đầu vũ trụ!

Một quyền này trực tiếp đấm lên Hư Nghĩ Môn Hộ.

Một quyền của Lục Minh, sức mạnh tự nhiên không tầm thường, một quyền đánh lên đó, trực tiếp khiến cánh cổng lung lay, sức mạnh trên đó dao động liên hồi, ở trong trạng thái bất ổn, như thể có thể tan rã bất cứ lúc nào.

Nhưng cuối cùng nó vẫn chịu được một quyền của Lục Minh, mặc dù lung lay, có thể tan rã bất cứ lúc nào, nhưng cuối cùng nó vẫn tồn tại! "Không thể một đòn phá vỡ nó sao?" Đối với kết quả này, Lục Minh cũng thắc mắc.

Khi thấy trạng thái vừa rồi của Hư Nghĩ Môn Hộ, hắn cứ ngỡ có thể dễ dàng phá vỡ nó.

Nhưng không, Hư Nghĩ Môn Hộ trông như sắp đổ, có thể bị phá vỡ bất cứ lúc nào, lại vô cùng kiên cố.

Chương 390

Đối mặt với một đòn của hắn, nó không hoàn toàn nứt vỡ, đối phương đã quật cường trụ lại được.

Mặc dù trông như chỉ còn một bước nữa, chỉ cần bộc phát thêm một lần nữa, đối phương tuyệt đối không trụ nổi, nhưng tất cả, đủ để khiến Lục Minh có chút thắc mắc.

Dù có chút thắc mắc, nhưng động tác trên tay Lục Minh không ngừng.

Rốt cuộc mục đích của Lục Minh là để thu hoạch chiến lợi phẩm, trước khi có được chiến lợi phẩm, mọi chuyện tự nhiên vẫn tiếp tục như cũ.

Lục Minh lại tung ra một quyền nữa, lực độ còn khoa trương hơn trước.

Bởi vì theo Lục Minh thấy, đòn trước không phá vỡ được Hư Nghĩ Môn Hộ, nếu đòn này cũng không phá vỡ được.

Thì thật là có chút mất mặt, cho nên lần này Lục Minh dùng sức mạnh cao hơn trước, cho nên kết quả cũng đã được định đoạt.

Hư Nghĩ Môn Hộ ở trạng thái đỉnh phong, dù Lục Minh mạnh hơn trước, cũng không thể ba hai quyền làm nó tan rã.

Rốt cuộc Hư Nghĩ Môn Hộ ở trạng thái đỉnh phong, là do một vị Nguyên Đầu dùng tính mạng của mình để phong ấn.

Đối mặt với loại phòng ngự này, dù thực lực của Lục Minh mạnh mẽ, cũng không thể dễ dàng làm nó tan rã, cũng cần phải bỏ ra một ít thời gian và tinh lực, mới có thể làm Hư Nghĩ Môn Hộ tan rã hoàn toàn.

Nhưng Hư Nghĩ Môn Hộ hiện tại đang ở bên bờ vực tan vỡ, đó lại là một khái niệm khác, Lục Minh có thể dễ dàng có được hơn.

Đây là dưới tiền đề thực lực của Lục Minh có bước tiến lớn, nếu không, mọi chuyện sẽ là một cảnh tượng khác, không giống vậy.

Cho nên khi Lục Minh bộc phát một quyền, và sức mạnh vượt xa trước đó, kết quả cuối cùng đã được định đoạt.

Hư Nghĩ Môn Hộ lung lay, muốn kháng cự, chặn lại một đòn của Lục Minh, nhưng căn bản không thể chứa nổi sức mạnh một quyền của Lục Minh, căn bản không thể chống đỡ.

Nó lung lay sắp đổ, sức mạnh trên đó không ngừng tan rã, sôi trào điên cuồng, cuối cùng tan rã.

Một luồng sức mạnh từ trên đó bùng phát, tán loạn ra từng đạo từng đạo ánh sáng, đột nhiên rơi xuống từ bầu trời, khuếch tán, vượt qua không biết bao nhiêu khoảng cách, hàng lý!

Một quyền của Lục Minh quá kinh khủng, trực tiếp làm nó vỡ nát!

Một cảnh tượng kinh tâm động phách, động tĩnh tự nhiên cũng lớn đến kinh người, các cường giả đều có thể quan sát được tình hình bên này.

Nhưng lần này không có ánh mắt của cường giả nào dịch chuyển qua, muốn thăm dò tình hình bên này.

Những gì xảy ra trước đó vẫn còn hiện rõ trước mắt, Lục Minh đã cảnh cáo rồi, mới qua không bao lâu, không ai dám vào lúc này lại làm chuyện như vậy, vì sợ động tĩnh này là do Lục Minh gây ra, sợ chọc giận Lục Minh.

Nếu không, vì chuyện này mà chết đi, thì thật quá oan uổng, có thể được gọi là "cường giả xui xẻo nhất".

Khi Hư Nghĩ Môn Hộ kết thúc, một tia sáng trong đó nở rộ, lấp lánh như hoa quỳnh, đó là lực lượng cốt lõi của Tứ Quý Nguyên Đầu.

Trước đây nó bị phong ấn trong cánh cổng, bây giờ xuất hiện, chỉ sau ngàn năm, thời gian thật sự ngắn ngủi.

Có lẽ Tứ Quý Nguyên Đầu cũng không ngờ, Hư Nghĩ Môn Hộ chỉ kiên trì được thời gian ngắn như vậy, mới qua bao lâu, đã bị Lục Minh thành công lấy được, sắp trở thành một phần sức mạnh của Lục Minh.

Điều này cũng bình thường, ai mà ngờ sự việc lại phát triển như vậy, thực lực của Lục Minh lại có thể trong thời gian ngắn như vậy, có được sự tăng tiến kinh khủng, khoa trương, không thể tưởng tượng được?

Lục Minh duỗi tay gọi Tứ Quý Nguyên Đầu, sau đó Lục Minh rời khỏi nơi này.

Sau khi có được chiến lợi phẩm, Lục Minh tự nhiên sẽ không lãng phí thời gian ở đây, Lục Minh muốn quay về, luyện hóa hai Nguyên Đầu để cường đại thực lực, có chút không thể chờ đợi được nữa.

Bởi vì Lục Minh biết, lần này luyện hóa hai Nguyên Đầu chi lực, thực lực sẽ mạnh mẽ đến mức nào.

Mặc dù theo hắn thấy, sự tiến bộ sẽ không khoa trương như trước, sẽ có hạn một chút.

Nhưng có thể biết, cái gọi là có hạn cũng chỉ là có hạn.

Rốt cuộc dù sao, cũng là luyện hóa hai Nguyên Đầu, thực lực tất nhiên sẽ có một số tiến bộ, đó tuyệt đối là chênh lệch trời đất.

Thế là Lục Minh quay về nơi bế quan trước đây, Lục Minh lại một lần nữa tiến vào trạng thái trước đó, sau đó Lục Minh đối mặt với một lựa chọn, nên luyện hóa Nguyên Đầu của Phong Chi Thủy Tổ

và Nguyên Đầu của Tứ Quý Nguyên Đầu trước, hay là phục sinh Chân Hỏa Giả và Địa Ngục Nguyên Đầu trước? "Cứ phục sinh hai người họ trước vậy!" Lục Minh suy nghĩ một lát, trong lòng đã có đáp án, vì sự an toàn.

Lục Minh cảm thấy, nếu luyện hóa Nguyên Đầu của Phong Chi Thủy Tổ và Nguyên Đầu của Tứ Quý Nguyên Đầu trước, nếu không có bất ngờ gì xảy ra thì tốt, nếu xảy ra một số bất ngờ, dẫn đến sức mạnh xung quanh bị xáo trộn, không chừng việc phục sinh Chân Hỏa Giả và Địa Ngục Nguyên Đầu sẽ trở nên khó khăn.

Lục Minh không hy vọng mọi chuyện quá phiền phức, nên lựa chọn phục sinh hai người họ trước.

Đối với hắn, dù sao mọi chuyện cũng vô cùng dễ dàng.

Một luồng Địa Ngục chi lực và Chân Hỏa chi lực trong cơ thể, được Lục Minh điều động ra.

Hai luồng sức mạnh này quấn quanh ngón tay Lục Minh, Lục Minh bắt đầu thu thập ý thức vương vãi trong trời đất này.

Đó là tàn dư của Địa Ngục Nguyên Đầu và Chân Hỏa Giả, cũng là cơ hội để Lục Minh phục sinh họ, tốn nhiều thời gian.

Khi Lục Minh làm vậy, hắn bắt đầu triệu hồi ý thức tàn dư của hai người họ.

Lúc đầu, xung quanh một mảnh yên tĩnh, khi thời gian trôi qua nửa ngày, Lục Minh mới miễn cưỡng thu thập được một ít ý thức của hai người họ.

Đó là vì thực lực của Lục Minh đủ mạnh, đổi lại là người bình thường, tuyệt đối không làm được.

Đừng nói là nửa ngày, cho dù là mười năm tám năm, thậm chí là thời gian dài hơn, cũng không chắc có thể thu thập được ý thức của

hai người họ, sẽ phải đợi cho đến khi ý thức của hai người họ tan vỡ hoàn toàn!

Miễn cưỡng thu thập được tàn dư ý thức của Địa Ngục Nguyên Đầu và Chân Hỏa Giả, sức mạnh trong lòng bàn tay Lục Minh ngưng tụ, bắt đầu tái tạo linh hồn của hai người họ, ban cho một sinh mệnh hoàn toàn mới, để họ giáng lâm!

Tàn dư ý thức của hai người họ nhanh chóng lớn mạnh trong lòng bàn tay Lục Minh, cũng chỉ mất vài hơi thở, đã trưởng thành.

Ngưng tụ ý thức của hai người họ là bước khó khăn nhất, nhưng khi đã hoàn thành mọi thứ, những việc tiếp theo sẽ trở nên dễ dàng, hoàn toàn không cần bỏ ra nhiều công sức, đối với Lục Minh không khó khăn.

Chỉ là hai người họ sau khi hồi phục, không còn sở hữu thực lực mạnh mẽ nữa, nhiều nhất chỉ có thực lực của cường giả cấp vũ trụ.

Có lẽ trong mắt người bình thường, loại thực lực này rất kinh khủng, nhưng đối với những Nguyên Đầu vốn đứng trên đỉnh kim tự tháp, quân lâm Chư Thiên Vạn Giới, thực lực này yếu ớt đến mức gần như thảm không nỡ nhìn. "Ta... sống lại rồi sao?

Lục Minh không lừa ta!" Lục Minh phục sinh hai người họ, Chân Hỏa Giả và Địa Ngục Nguyên Đầu cũng dần dần có ý thức, linh hồn của họ ngưng tụ thành thực chất, dần dần có khả năng suy nghĩ, dần dần, bắt đầu chính thức quay trở lại.

Sau đó hai người họ bắt đầu nói chuyện, mặc dù có chút mơ hồ, nhưng thời gian này rất ngắn, rốt cuộc họ từng là chí cường giả!

Hai người họ sống lại, thấy Lục Minh đang ngưng tụ linh hồn của mình, muốn ổn định hoàn toàn sinh mệnh của họ ở đây.

Chân Hỏa Giả lúc này lên tiếng, nói ra một câu trước, ngữ khí đầy

cảm khái, vì lúc đầu khi đạt thành giao dịch với Lục Minh, y thực ra không cho rằng Lục Minh nhất định sẽ giữ lời hứa.

Cá nhân y cho rằng Lục Minh sẽ nuốt lời, sẽ không lựa chọn phục sinh hai người họ.

Bởi vì việc phục sinh hai người họ, không phải là một chuyện đơn giản, ngược lại là một chuyện vô cùng khó khăn, độ khó rất lớn.

Không thấy sao, nhìn Lục Minh làm chuyện này cũng phải tốn một ít thời gian, phải biết thực lực của Lục Minh bây giờ mạnh mẽ đến mức nào.

Làm chuyện này còn lãng phí thời gian dài như vậy... có thể thấy, chuyện này rốt cuộc khó khăn đến mức nào, độ khó kinh người đến mức nào.

Đổi lại là một người khác làm, đại khái sẽ thất bại, trong năm tháng dài đằng đẵng mới có thể tra ra được mọi thứ. "Đúng là hắn không lừa chúng ta, đã cho chúng ta sống lại, nhưng thực lực của ta đã yếu đi không ít.

Ta của bây giờ trong đại thế rực rỡ này, không còn tư cách đánh cờ nữa, chỉ có thể làm quân cờ mà thôi!" Địa Ngục Nguyên Đầu lên tiếng, ngữ khí vô cùng phức tạp.

Thực ra y rất kinh hỷ, ít nhất lúc đầu là như vậy.

Rốt cuộc y vốn đã chết, không có bất kỳ khả năng nào sống lại, nhưng Lục Minh đã cho y cơ hội sống lần thứ hai.

Chỉ tiếc là niềm vui này kéo dài không lâu, vì y nhận ra sự yếu ớt không chịu nổi của mình.

Mặc dù mọi chuyện đã sớm biết, việc sống lại cần phải trả một cái giá vô cùng thảm trọng.

Nhưng khi mọi chuyện thật sự đến, dù từng là cường giả, nội tâm vô cùng kiên định, nhưng vẫn có chút hoảng hốt.

Đồng thời Địa Ngục Nguyên Đầu cũng biết rõ một điểm, mất đi thực lực đáng sợ, trong thế giới tiếp theo, y đã mất đi khả năng tranh phong, không còn có thể trở thành "người đi đầu xu thế". "Có được tất có mất, ta thực ra có cách khôi phục lại thực lực trước đây, ví dụ như để Lục Minh trả lại Nguyên Đầu chi lực cho ta, nhưng điều đó là không thể." Nghe Địa Ngục Nguyên Đầu nói, Chân Hỏa Giả liếc nhìn, thở dài một hơi, cũng có chút uất ức.

Bản chất thấp kém của sinh mệnh là, khi đã có cuộc sống tốt hơn, sẽ hy vọng điều tốt đẹp hơn nữa, không giới hạn ở bất kỳ tầng thứ cường giả nào.

Dù là Nguyên Đầu cao cao tại thượng, cũng không ngoại lệ! "Hai người các ngươi cố ý nói những điều này trước mặt ta sao?" Cuộc đối thoại giữa Địa Ngục Nguyên Đầu và Chân Hỏa Giả, Lục Minh có thể nghe thấy.

Rốt cuộc Lục Minh hiện tại đang phục sinh hai người họ, tự nhiên sẽ phân tán tinh lực của Lục Minh, nhưng Lục Minh không hề rơi vào hôn mê.

Cuộc đối thoại giữa hai người họ Lục Minh sao có thể không nghe thấy?

Thế là Lục Minh lên tiếng, nói ra một câu, vì hắn cảm thấy những lời này của hai người họ, là cố ý nói cho hắn nghe, cảm thấy cần phải chấn chỉnh lại thái độ của họ.

Vì hai người họ thật sự quá kiêu ngạo, dám...

Chương 391

đề xuất khả năng này sao? "Thực lực sụt giảm theo ta thấy thực ra quan trọng, nhưng cũng không quan trọng!

Vì ít nhất các ngươi còn sống, có khả năng và hy vọng!

Ta hy vọng các ngươi đừng làm chuyện ngu ngốc, đừng làm kẻ ngu!" "Còn sống thì tồn tại vô hạn khả năng, vì sinh mệnh có thể tạo ra những kỳ tích không thể tưởng tượng.

Rốt cuộc các ngươi từng cùng Chung Cực giao thủ, thuận lợi đánh bại y, chôn vùi y trong vạn cổ tuế nguyệt!

Nhưng trước khi chuyện đó xảy ra, các ngươi có nghĩ mình sẽ thành công không?" "Đại khái là sẽ không nghĩ vậy đúng không?

Cho nên còn sống mới có thể chứng minh mọi thứ.

Lần này sống lại, cũng không dễ dàng mới sống được, sao lại muốn tiếp cận tử vong nhanh như vậy?" "Nói vòng vo những lời này cho ta nghe, chẳng lẽ cho rằng ta sẽ sinh lòng thương hại, trả lại sức mạnh cho các ngươi sao?" "Không, ta sẽ không có suy nghĩ như vậy, ta thậm chí còn cảm thấy các ngươi có ý đồ to gan với ta, điều đó chỉ khiến ta sinh ra cảm xúc hối hận, không nên phục sinh các ngươi.

Rốt cuộc mục đích ta phục sinh các ngươi, không chỉ đơn thuần là vì lời hứa trước đây của ta!" "Ta hy vọng các ngươi, có thể trở thành thuộc hạ của ta, giúp ta chinh chiến tứ phương, chứ không phải để các ngươi lòng mang ý đồ xấu.

Thử hỏi sinh mệnh như vậy, ta dùng có thể yên tâm không?" Giọng nói của Lục Minh từ từ truyền ra, cho người ta một cảm giác vô cùng đáng sợ, mỗi chữ của hắn đều vô cùng mạnh mẽ, như sấm

trời vang dội, như đại đạo chân ngôn, quả thực khiến người ta phải suy ngẫm.

Chân Hỏa Giả và Địa Ngục Nguyên Đầu nghe Lục Minh nói, sau đó sắc mặt họ kịch liệt thay đổi, Lục Minh đã biểu đạt ý của mình.

Hắn đối với những gì họ vừa nói có chút khinh thường, thậm chí vì thế mà tâm trạng có chút không vui, cảm thấy hành động này cực kỳ không hợp lý, đang khiêu chiến quyền uy của hắn, có khả năng nhất định sẽ giết chết họ.

Nếu không, Lục Minh cũng sẽ không nói như vậy, biểu đạt ra ý tứ đó, cũng khiến Chân Hỏa Giả và Địa Ngục Nguyên Đầu trong lòng vô cùng hối hận.

Bởi vì trước đây nói những lời đó trước mặt Lục Minh, thực ra là cố ý.

Thực lực từ cao cao tại thượng, rơi xuống tình trạng như hiện nay, trong lòng họ tự nhiên không thể bình tĩnh, tràn ngập biến động, dù họ có một trái tim đạo vô địch.

Rốt cuộc cảnh giới sụt giảm này cũng quá kinh khủng, người thường không thể tưởng tượng, cũng không thể hiểu được nỗi đau khổ của nó.

Cộng thêm vừa mới sống lại, suy nghĩ vô cùng hỗn loạn và mơ hồ, ở trong một trạng thái đặc biệt, mới dẫn đến những lời nói trước đó, cũng khiến họ lúc này vô cùng hối hận.

Bởi vì Lục Minh càng thêm bá đạo vô song, trực tiếp nói thẳng mọi chuyện, trong lòng không vui, có thể sẽ ra tay với hai người họ.

Lục Minh muốn giết hai người họ vô cùng dễ dàng, rốt cuộc ngay cả khi Chân Hỏa Giả và Địa Ngục Nguyên Đầu ở trạng thái đỉnh phong, Lục Minh còn có thể giết chết, huống hồ hai người họ bây giờ

còn không bằng người phàm.

Thật sự Lục Minh chỉ cần động ngón tay, là có thể dễ dàng diệt sát họ, sao có thể không khiến hai người họ trong lòng dao động?

Vô cùng buồn rầu, sự hối hận trong lòng quả thực có thể viết thành một bài văn dài.

Chân Hỏa Giả và Địa Ngục Nguyên Đầu nhìn nhau, trong mắt đầy vẻ hoảng sợ, thầm kêu lên những tiếng bất an đau khổ.

A, trước đây không nên nói những lời như vậy trước mặt Lục Minh, Lục Minh không phải là nhân vật dễ đối phó, là một kẻ tàn nhẫn đúng nghĩa.

Hai người họ vừa rồi đã ăn gan hùm mật gấu, dám ám chỉ Lục Minh những ý đó sao? "Chúng tôi không dám, sở dĩ vừa rồi nói những lời như vậy, là do chúng tôi vừa mới sống lại, đầu óc có chút không tỉnh táo." "Nếu không, cho chúng tôi gan hùm mật gấu, chúng tôi cũng không dám nói những lời như vậy!" Chân Hỏa Giả lúc này lên tiếng, ngữ khí vội vàng, trong giọng nói mang theo sự bất an, muốn giải thích, không hy vọng Lục Minh ra tay, kết liễu tính mạng hiện tại của họ.

Khó khăn lắm mới sống lại được, nếu vì vài ba câu nói, mà dẫn đến chết thêm một lần nữa, thì thật quá thiệt thòi.

Cho nên bây giờ họ đã khuất gối, thái độ vô cùng hèn mọn.

Đã chết một lần, họ cảm thấy làm vậy là đáng!

Địa Ngục Nguyên Đầu không nói gì, giữ im lặng, nhưng trong lòng xác thực có một loại bi ai.

Khi còn là Nguyên Đầu, họ quân lâm thiên hạ, vô cùng đáng sợ, ai thấy mà không vô cùng cung kính.

Dù là Tôn Chủ, người có thực lực mạnh mẽ trong số các Nguyên Đầu, trở thành cự đầu, cũng nhiều nhất chỉ khiến họ có thái độ tốt hơn một chút, cũng không thể khiến họ khúm núm cúi đầu, như tôi tớ, người phàm tục.

Nhưng bây giờ lại phải dùng tư thái như vậy, để đối phó với Lục Minh, và không thể không làm vậy, vì Lục Minh đã nắm giữ quyền sinh sát, họ căn bản không có thực lực để đàm phán với Lục Minh, tất cả đều nằm trong tay Lục Minh hiện tại!

Thậm chí sở dĩ họ có thể sống lại cũng là vì Lục Minh, mặc dù cái chết của họ, cũng là do Lục Minh tạo ra!

Nhưng... bất kể trong lòng Địa Ngục Nguyên Đầu phức tạp đến đâu, bất bình đến đâu, nhưng cuối cùng lúc này y cũng không nói gì thêm, giữ im lặng, từ đây cũng có thể thấy được thái độ của y.

Dù không hèn mọn như Chân Hỏa Giả, lựa chọn khúm núm cúi đầu, nhưng bản chất cũng không có sự khác biệt lớn, gần như nhau. "Ta cho các ngươi một cơ hội, nhưng cơ hội như vậy chỉ có một lần, nếu lần sau lại xảy ra chuyện tương tự..." Lục Minh từ trên cao nhìn xuống Chân Hỏa Giả và Địa Ngục Nguyên Đầu, giọng nói của hắn từ từ, nhưng như sấm trời nổ vang: "Các ngươi từng là địch của ta, ta đã giết các ngươi, đoạn nhân quả đó đã kết thúc.

Bây giờ ta cứu các ngươi, mạng sống của các ngươi thuộc về ta!

Đừng có vượt quá giới hạn nữa, nếu không lần sau chắc chắn phải chết!" "Thật sự đến lúc đó, không ai có thể cứu được các ngươi, dù cho Tôn Chủ, Bình Hành Chủ Thần đều quay về!

Nhưng kết quả theo ta thấy cũng gần như nhau!

Thực lực của họ bây giờ không mạnh bằng ta!" Lục Minh chậm rãi nói, một luồng khí tức bá đạo vô song từ trên người hắn bộc phát,

đó là lời cảnh cáo của Lục Minh, là thái độ của hắn.

Mặc dù thái độ này nhanh chóng thay đổi.

Sở dĩ làm vậy, là vì nghệ thuật dùng người, đánh người một trận phải cho một viên kẹo ngọt.

Lục Minh nhanh chóng nói ra một lời khác: "Từ nay về sau các ngươi là thuộc hạ của ta, ở chỗ ta có thưởng có phạt!

Khi các ngươi hoàn thành một số việc ta sắp xếp, ta có thể giúp các ngươi khôi phục thực lực, giúp các ngươi cường đại bản thân!" "Thật sự đến lúc đó, thực lực của các ngươi cũng tất nhiên sẽ có bước tiến dài, chưa chắc đã thua thời kỳ đỉnh phong nhất!" "Thậm chí đợi đến sau này khi thực lực ta đăng lâm tuyệt đỉnh, ta có thể trả lại sức mạnh vốn thuộc về các ngươi.

Các ngươi có hiểu ý của ta không?" Lục Minh lúc này khẽ nói.

Hắn cho một cái bánh vẽ lớn, đó là thái độ của hắn.

Còn về việc hai người họ có tin hay không, chuyện đó không phải là việc Lục Minh có thể quản được.

Tóm lại đối với Lục Minh, những gì cần nói đều đã nói rõ rồi.

Tuy có vài thứ chỉ như bánh vẽ, nhưng dù sao cũng cho hai người một hy vọng, nếu họ thật sự biết điều.

Thực ra mà nói, đến giai đoạn đó, Lục Minh cũng không ngại ban cho họ sức mạnh thời kỳ đỉnh phong.

Lục Minh cảm thấy mình chưa bao giờ là một kẻ keo kiệt, nếu những người này thật sự có ích, ban cho một chút sức mạnh cũng chẳng đáng gì.

Còn nếu họ có ý đồ xấu trong quá trình này, vậy thì Lục Minh cũng sẽ nói thẳng, diệt!

Những lời này hoàn toàn là sự thật, không hề có chút giả dối nào!

Chân Hỏa Giả và Địa Ngục Nguyên Đầu lúc này gật đầu.

Mặc dù Lục Minh nói về "bánh vẽ" và đã cảnh cáo một phen trước đó, nhưng có những điều không thể không thừa nhận.

Nếu không, lỡ như ép Lục Minh đến mức phải ra tay ngay bây giờ thì sao?

Hiện tại họ không có sức mạnh để chống lại Lục Minh, chỉ một ngón tay của hắn cũng có thể dễ dàng nghiền nát họ!

Huống hồ, theo họ thấy, đi theo Lục Minh cũng chưa chắc là chuyện xấu, họ đã nhìn thấy một vài tia hy vọng trên người hắn.

Tốc độ trưởng thành và trỗi dậy của Lục Minh thực sự quá nghịch thiên, mang lại cho người ta một cảm giác rất đặc biệt, giống như kẻ dẫn đầu thời đại này, là con cưng của kỷ nguyên, là người duy nhất thành công trong vô số kỷ nguyên.

Biết đâu hắn thật sự có thể tạo ra một kỳ tích!

Đương nhiên, cách nghĩ này cũng có thể hiểu là Chân Hỏa Giả và Địa Ngục Nguyên Đầu đang tự an ủi lòng mình, dù sao từ nay về sau họ không còn tự do, đã trở thành kẻ yếu, là thuộc hạ của Lục Minh.

"Thực lực các ngươi không mạnh, cấp vũ trụ làm được quá ít việc, tôi sẽ nâng thực lực các ngươi lên đan thể vũ trụ!" Thấy hai người gật đầu, vẻ mặt Lục Minh bình tĩnh, nhưng động tác trên tay không ngừng, vẫn đang ngưng tụ linh hồn cho cả hai, giúp họ mạnh lên, tiến bộ từ cấp vũ trụ.

Dù sao cấp vũ trụ cũng quá yếu, thực lực này ở chư thiên vạn giới cũng được coi là cường giả, nhưng chỉ ở tầng lớp trung lưu, so với tầng lớp đỉnh cao thì không đáng nhắc tới.

Cấp bậc này đối với Lục Minh cũng chẳng có tác dụng gì.

Lục Minh dù có sai họ đi đưa tin, e rằng xác suất thành công cũng rất thấp, vì phải tốn một khoảng thời gian cực kỳ dài đằng đẵng.

Vì vậy Lục Minh phải nâng cao thực lực của họ, khiến họ trở nên mạnh hơn, nếu không thì hắn cần hai người họ làm gì?

Địa Ngục Nguyên Đầu và Chân Hỏa Giả không nói gì, lúc này chỉ giữ im lặng.

Bởi vì họ cũng cảm thấy thực lực hiện tại quá yếu.

Mặc dù trong mắt họ cấp vũ trụ và cấp đan thể vũ trụ không có khác biệt quá lớn, nhưng có thể mạnh hơn một chút vẫn tốt hơn là yếu đi một chút, đúng không?

Sau này đi ra ngoài, mạnh hơn một chút cũng sẽ thoải mái hơn một chút.

Nếu không, vì thực lực quá yếu mà gặp phải đối thủ nào đó rồi bị giết thì thật mất mặt.

Dù sao họ cũng từng là tồn tại cấp Nguyên Đầu, nếu đi ra ngoài mà bị một kẻ yếu ớt trong mắt mình năm xưa tiêu diệt, đó quả thực là một nỗi sỉ nhục không thể gột rửa!

Khi thực lực được nâng lên cấp đan thể vũ trụ, tình huống này cơ bản có thể tránh được.

Vì thực lực cơ bản ở cấp đan thể vũ trụ, cộng thêm nhãn quan của cấp Nguyên Đầu năm xưa, dù gặp phải cấp độ Đa nguyên cũng có thể đánh một trận, đánh không lại cũng có thể chạy, chỉ cần không đụng phải Nguyên Đầu thì cơ bản vô sự. ...Nếu thật sự đụng phải Nguyên Đầu, vậy cũng không còn gì để nói.

Chương 392

Một khi đối phương có ý đồ xấu, cứ chuẩn bị tinh thần mà chết đi.

Như vậy, cái chết của họ ít nhất cũng có thể thể diện hơn một chút!

Thời gian trôi đi, Lục Minh đang cường hóa Địa Ngục Nguyên Đầu và Chân Hỏa Giả, thực lực của hai người cũng đang tăng lên nhanh chóng, đồng thời họ cũng đang củng cố trạng thái của bản thân, để mình ở trong trạng thái chân thực.

Dù sao thế giới họ đang ở không phải là thế giới hiện thực, mà là một thế giới hư ảo dựa trên hiện thực.

Trong tình huống này, phải ổn định bản thân, nếu không rất dễ nổ tung mà chết.

Trong quá trình từ hư ảo hóa thành hiện thực, có thể vì bản thân không chịu nổi sức mạnh mà vỡ nát thành năng lượng thuần túy!

Thời gian trôi qua, khoảng nửa canh giờ sau, Lục Minh hoàn thành việc cường hóa.

Trước mặt hắn cũng xuất hiện hai cơ thể thực thể, đều có hình dạng con người và tỏa ra khí tức của cường giả cấp đan thể vũ trụ, đó chính là hai vị Nguyên Đầu!

"Các ngươi có thể lấy một cái tên mới, sau này đừng tự xưng là Nguyên Đầu nữa, nếu không, luật nhân quả trong cõi u minh sẽ nhận ra và truy sát các ngươi!" Lục Minh nhìn hai người trước mặt, ừm, thật sự là hai người rồi, họ đều không phải nhân loại, nhưng bây giờ tất cả những gì họ có đều là thân thể thuần túy của con người!

Lục Minh đang thông báo những chuyện quan trọng, bảo họ từ bỏ

một số thứ, ví dụ như danh hiệu năm xưa, bởi vì bây giờ họ không còn là Nguyên Đầu, không thể gánh vác danh hiệu cũ.

Nếu sau này vẫn sử dụng những danh hiệu đó, sẽ có khả năng "đức không xứng vị", khiến họ phải trải qua vô số hiểm nguy, và có xác suất lớn sẽ bỏ mạng trong tương lai!

Địa Ngục Nguyên Đầu và Chân Hỏa Giả nghe Lục Minh nói vậy, bất giác trong lòng dâng lên nỗi bi ai vô cùng.

Nỗi bi ai này thậm chí còn vượt xa nỗi bi ai trước đó, bởi vì ý của Lục Minh rất rõ ràng.

Họ không còn là bản thân của ngày xưa, thậm chí không xứng đáng có được cái tên của ngày xưa.

Đương nhiên, họ cũng có thể chọn không đổi.

Họ có thể chọn để sau này người khác vẫn gọi mình như vậy.

Nhưng vì thế mà phải trả giá, phải trải qua những hiểm nguy không thể diễn tả, những thứ đó họ chưa chắc đã chịu đựng nổi!

Dù sao muốn gánh vác những thứ thuộc cấp Nguyên Đầu, dù chỉ là một danh hiệu không có thật, một cái tên không có thật, cũng cần một loại khí vận đáng sợ.

Hai người họ, với tư cách là những tồn tại "mới sinh", rõ ràng không có tư cách, tư lịch đó!

"Từ nay về sau, tên của ta là Địa Ngục Sứ Đồ!" Địa Ngục Nguyên Đầu lên tiếng, chính xác hơn nên là Địa Ngục Sứ Đồ.

Hắn đã đổi hai chữ cuối trong danh hiệu, nhưng hai chữ đầu vẫn không chịu đổi, đó là sự quật cường cuối cùng của Địa Ngục Sứ Đồ.

Hắn hy vọng một ngày nào đó thực lực có thể khôi phục, lấy lại được danh hiệu, nếu không, chỉ có thể là Sứ Đồ!

“Sau này tên của ta là Hỏa Vương!” Chân Hỏa Giả trầm mặc một lúc rồi lên tiếng.

Vốn dĩ hắn nắm giữ Nguyên Đầu nóng bỏng nhất, là “lửa” chân thực nhất trên thế gian.

Nay đã không thể gánh vác mọi thứ, vậy thì gọi là Hỏa Vương!

Nó đại biểu cho một vài suy nghĩ!

Trong những năm tháng sau này, nếu có khả năng, hắn hy vọng trở thành đế vương trong lửa, lúc đó, hắn vẫn sẽ là “Chân Hỏa Giả”!

Địa Ngục Sứ Đồ và Hỏa Vương đứng trước mặt Lục Minh, khí tức trên người họ dâng trào, cũng mạnh mẽ vô cùng.

Thực lực không ở đỉnh phong, không phải là Nguyên Đầu, nhưng Lục Minh cuối cùng cũng đã bỏ ra một chút công sức cho họ, khiến họ không còn là kẻ yếu, mà là chí cường giả!

Tồn tại cấp đan thể vũ trụ, trong toàn bộ chư thiên vạn giới cũng không phải là kẻ yếu, trừ Nguyên Đầu ra thì họ là những người nổi bật.

Phải biết rằng hầu hết phân thân của các Nguyên Đầu cơ bản đều ở cấp độ này, hoặc một số cường giả đỉnh cấp của các đại thiên vũ trụ tự do tu luyện cũng cơ bản là những nhân vật tuyệt đỉnh trong cấp độ này.

Trong đó có thể có một vài trường hợp cực kỳ hiếm hoi, thực lực tiến thêm một bước, nhưng cũng chỉ là Đa nguyên, và số lượng cực kỳ hiếm.

“Có thể thông suốt mọi chuyện là tốt nhất, có những danh hiệu chỉ là hư danh, đợi khi thực lực mạnh lên, mọi thứ đều có thể lấy lại!” Đối với lựa chọn đổi tên của hai người, Lục Minh thực ra không hề ngạc nhiên, tất cả đều nằm trong dự liệu của hắn.

Tuy cường giả đều không muốn vứt bỏ danh hiệu của mình, coi đó là một sự sỉ nhục, nhưng bây giờ thế yếu hơn người.

Trong tình huống không có lựa chọn, dù tạm thời mất đi danh hiệu năm xưa, theo Lục Minh thấy cũng không sao.

Nếu đối phương cố chấp, theo Lục Minh thấy thì không cần thiết, tương lai của người đó có lẽ sẽ không ra sao, vì những người như vậy thường không biết điều!

Lựa chọn của Địa Ngục Sứ Đồ và Hỏa Vương nằm trong dự liệu của Lục Minh, đồng thời cũng là điều hắn mong đợi.

Nếu không, đánh giá của Lục Minh về hai người sẽ giảm xuống, có lẽ sẽ không trọng dụng nữa.

Bởi vì từ lựa chọn này, Lục Minh có thể phán đoán được người này có tầm nhìn xa hay không, có đáng để đầu tư hay không.

"Chúng tôi nên làm gì?

Không biết chủ nhân có việc gì phân phó chúng tôi không?" Địa Ngục Sứ Đồ lên tiếng.

Đã nhập vai rồi thì vứt bỏ cả lòng tự trọng.

Mặc dù có những lời khó mở miệng, nhưng cuối cùng hắn cũng đã nói ra, dẫu cho trong lòng phức tạp.

"Tôi cũng có câu hỏi tương tự, đồng thời tôi có một việc cần nhắc nhở ngài, ngài có cần đặt một vài thủ đoạn lên người chúng tôi, để phòng ngừa chúng tôi phản bội vào một thời khắc nào đó trong tương lai không!" Hỏa Vương cũng đồng thời lên tiếng, nói ra một câu như vậy.

Địa Ngục Sứ Đồ đứng bên cạnh Hỏa Vương cũng phải kinh ngạc.

Mặc dù đã vứt bỏ lòng tự trọng, nhưng có những lúc trong lòng

vẫn khó chịu, tràn ngập cảm xúc phức tạp, nhưng Hỏa Vương thì hay rồi, đã hoàn toàn nhập vai sao?

Lại còn nhắc nhở Lục Minh đặt thủ đoạn lên người mình!

Để phòng ngừa sự phản bội trong tương lai!

Thực ra điều này là cần thiết, nhưng theo Địa Ngục Sứ Đồ thấy, khi Lục Minh chưa đề xuất, không cần phải nhắc nhở hắn, vì chuyện này liên quan đến lợi ích thiết thân của họ!

Hỏa Vương đã hoàn toàn nhập vai làm chó rồi sao?

Địa Ngục Sứ Đồ kinh ngạc, đồng thời trong lòng bắt đầu mắng Hỏa Vương, hắn không hiểu hành vi của đối phương, tại sao Hỏa Vương lại nhập vai nhanh như vậy?

Tại sao?

"Thực ra không cần phải nhắc tôi, bản thân tôi không coi trọng chuyện này, nếu ngươi không nhắc, tôi sẽ bỏ qua nó.

Như vậy, nếu sau này các ngươi chọn phản bội tôi, thực ra cũng không cần trả giá, không cần mạo hiểm quá lớn." Nghe Hỏa Vương nói, Lục Minh sững sờ một lúc, sau đó ánh mắt hắn nhìn vào Hỏa Vương, chậm rãi nói.

Chuyện này thực ra Lục Minh cũng đã lờ mờ đoán được, nhưng đúng là hắn không coi trọng.

Như hắn đã nói, nếu Hỏa Vương không đề xuất, hắn sẽ không để tâm.

Trong tình huống đó, nếu tương lai có một ngày nào đó hai người phản bội, có lẽ thực sự không cần phải trả giá quá đắt.

Nhưng khi Hỏa Vương đề xuất chuyện này, mọi thứ đều được phơi bày ra ánh sáng, vậy thì Lục Minh phải nghiêm túc suy nghĩ xem

có nên đặt gông cùm lên hai người họ để đề phòng mọi chuyện xảy ra hay không.

"Đây là thành ý của tôi!

Có những chuyện ngài có thể không quan tâm, nhưng tôi thì không thể!" Hỏa Vương trực tiếp lờ đi ánh mắt của Địa Ngục Sứ Đồ.

Hắn miễn cưỡng thực sự nhập vai.

Lời cảnh cáo trước đó của Lục Minh đã đánh thức hắn, khiến hắn nhận ra cục diện thực sự.

Sinh mệnh sau này nằm trong tay Lục Minh, muốn trở nên mạnh hơn cũng phải hoàn toàn dựa vào Lục Minh.

Vì vậy, nên coi Lục Minh là người trên, và vào những thời khắc nhất định phải thể hiện thành ý để mưu cầu nhiều hơn.

Nếu không, những "phúc lợi" mà Lục Minh nói, xác suất đến lượt họ quá thấp, hoặc gần như không thể.

Nhưng khi thái độ được thể hiện rõ ràng, mọi chuyện tự nhiên sẽ khác, ít nhất theo Hỏa Vương thấy là như vậy.

"Thông minh, cả đời này chắc sẽ ít làm sai chuyện." Lục Minh liếc nhìn Hỏa Vương, khen ngợi: "Nhưng ngươi tuy thông minh lại xui xẻo, vì gặp phải ta, bị ta nhắm đến, đối đầu với ta, mới dẫn đến những gì đã trải qua.

Nhưng theo ta thấy, ngươi vẫn còn khả năng lật ngược tình thế!" Lục Minh nghiêm túc nói: "Bất kể ngươi xuất phát từ suy nghĩ gì mà nói ra điều này, theo ta thấy, thực ra đều không quan trọng.

Nhưng ta đã cảm nhận được thành ý của ngươi, ta định ban cho ngươi một vài thứ." "Những thứ này vốn không định cho ngươi, dù sao mạng của ngươi thuộc về ta, nhưng ai bảo ta bây giờ...

đang vui chứ?" Lục Minh cười tủm tỉm nói, vừa nói vừa đưa tay vươn ra không trung bóp một cái.

Trên tay hắn tỏa ra ánh sáng đặc biệt, một luồng sức mạnh đại đạo đặc thù bị Lục Minh hút lấy, tỏa ra ánh sáng mờ ảo màu tím, cực kỳ quái dị, có thể dễ dàng khơi dậy dục vọng đen tối trong lòng người!

Ngay sau đó, trong lòng bàn tay Lục Minh lại có ngọn lửa bùng lên, hắn bắt đầu luyện hóa từ hư không, một luồng sức mạnh đại đạo cực kỳ đặc biệt!

Sau đó không lâu, một luồng sức mạnh đại đạo đã bị Lục Minh luyện hóa thành một món binh khí đặc biệt, cụ thể là có màu đen tuyền, hình dạng giống như một chiếc chuông, mang lại cho người ta cảm giác cực kỳ quái dị.

Lục Minh trực tiếp ném chiếc chuông cho Hỏa Vương, nói: "Ngươi đặt cho nó một cái tên đi.

Ta ban cho ngươi binh khí này, khi ngươi lắc nó và truyền sức mạnh vào bên trong, dù là đối mặt với cường giả cấp Đa nguyên, cũng có thể khiến đối phương hoảng hốt, tinh thần phải rùng mình!" "Lúc đó, ngươi sẽ có cơ hội tiêu diệt họ!" Lục Minh cười tủm tỉm nói, thứ hắn ban cho Hỏa Vương là một vật cực kỳ quý giá vừa được luyện chế, là sự cụ thể hóa của một luồng sức mạnh đại đạo, cực kỳ phi phàm, cực kỳ trân quý.

Vật phẩm cấp bậc này cơ bản là chí bảo mà tất cả mọi người dưới cấp Nguyên Đầu đều theo đuổi, là loại báu vật hiếm thấy trên đời.

Chương 393

Thậm chí đôi khi, một số Nguyên Đầu cũng sẽ động lòng.

Ví dụ như Địa Ngục Sứ Đồ ở trạng thái đỉnh phong, nếu lúc đó nhìn thấy sức mạnh đại đạo cấp bậc này, tuyệt đối sẽ vô cùng động lòng.

Bởi vì đối với hắn, đó là vật cùng chung một bản nguyên, hai bên cực kỳ tương tự.

Nếu có thể thôn phệ nó, thực lực có thể sẽ tăng lên một chút.

Đừng xem thường sự gia tăng nhỏ bé này, nó đủ để khiến một số người hoàn toàn điên cuồng.

Bởi vì thực lực càng đáng sợ, việc thăng cấp càng chậm, trong những năm tháng dài đằng đẵng có thể tăng lên một chút đã là kinh người.

Hiện tại chỉ có khả năng tăng lên một chút, nhưng đủ để người ta động lòng, đi tranh đoạt, cướp giật!

Trong tình huống đỉnh phong của Địa Ngục Sứ Đồ mà còn động lòng, có thể biết lúc này hắn động lòng đến mức nào.

Khi nhìn thấy Lục Minh ban cho Hỏa Vương vật đó, mắt hắn gần như lồi cả ra, muốn chắn trước mặt Hỏa Vương để nhận món binh khí đó, muốn chiếm làm của riêng, bởi vì nó có sự gia trì đáng sợ cho chiến lực, tuyệt đối sẽ vượt xa việc Hỏa Vương sử dụng chiếc chuông!

Nhưng cuối cùng hắn vẫn không làm vậy, vì không dám, sợ Lục Minh một chưởng vỗ xuống, trực tiếp đưa hồn hắn về cửu u địa ngục.

Nhưng dù vậy, hắn vẫn dùng ánh mắt cực kỳ khao khát nhìn Lục Minh, hy vọng Lục Minh cũng có thể chú ý đến mình, đồng thời ban cho mình một vật quý giá như vậy, để hắn cũng có sức mạnh chiến đấu với cường giả Đa nguyên!

Chỉ tiếc là Lục Minh hoàn toàn không để ý.

Lý do hắn ban chuông cho Hỏa Vương hoàn toàn là vì đối phương đã đưa ra lựa chọn khiến hắn vui vẻ, theo phương châm "vừa đấm vừa xoa", mới làm ra chuyện này.

Địa Ngục Sứ Đồ ngu xuẩn như vậy, Lục Minh chẳng lẽ rảnh rỗi... tự nhiên sẽ không ban cho Địa Ngục Sứ Đồ!

Thậm chí hắn còn cảm thấy mình tính tình tốt, không trừng phạt đối phương đã là may rồi, nói gì đến ban thưởng!

"Chuông này phi phàm, bên trong ẩn chứa sức mạnh đại đạo cực kỳ đặc biệt, lấy sức mạnh đại đạo mà đặt tên, gọi là Tang Hồn Chung!" Hỏa Vương nghe Lục Minh nói, gật đầu, sau đó chậm rãi lên tiếng, đặt tên cho Tang Hồn Chung.

Đồng thời ánh mắt hắn nhìn sang một bên, nhìn thấy Địa Ngục Sứ Đồ đang dùng ánh mắt cực kỳ khao khát nhìn Lục Minh, Hỏa Vương không nhịn được cười lạnh một tiếng.

Hắn cảm thấy đối phương thật ngu xuẩn, rõ ràng không làm gì cả, dựa vào đâu mà cho rằng Lục Minh sẽ ban cho trọng bảo?

Đương nhiên, có lẽ Tang Hồn Chung trong mắt Lục Minh không quý giá, nhưng đôi khi những thứ này không phải vì quý giá hay không mà Lục Minh quyết định ban hay không, mà là xem thái độ của ngươi như thế nào.

Bởi vì hắn đã đưa ra lựa chọn đúng đắn trước đó, thể hiện thái độ của mình, mới có thể sở hữu Tang Hồn Chung do Lục Minh ban tặng.

Địa Ngục Sứ Đồ rõ ràng không làm gì cả, thậm chí vừa rồi còn tỏ thái độ như vậy, theo Hỏa Vương thấy, Lục Minh không trừng phạt đã là tốt lắm rồi, làm sao có thể ban thưởng?

"Tên đặt không tồi.

Tiếp theo giao cho các ngươi một nhiệm vụ, hy vọng có thể cho ta một câu trả lời hài lòng.

Nhiệm vụ đầu tiên này không khó đối với các ngươi." Lục Minh vẫn không để ý đến Địa Ngục Sứ Đồ, nhìn hai người trước mặt, lên tiếng, chuẩn bị giao nhiệm vụ đầu tiên: "Tuy tất cả các Nguyên Đầu đều đã rời khỏi chư thiên vạn giới, nhưng trong chư thiên vạn giới chắc chắn vẫn còn sót lại một số con bài tẩy và thủ đoạn!" "Ta muốn các ngươi đi tìm...

Đương nhiên, có lẽ sẽ khó khăn, nhưng các ngươi có thể tìm kiếm hậu duệ huyết mạch của chúng, tìm những hóa thân đang ngủ say mà chúng để lại, làm vậy cũng được.

Sau khi tìm thấy, bắt lấy chúng.

Nếu làm không được, có thể nói cho ta biết đường đi đại khái, ta cũng có thể tự mình ra tay giải quyết." "Đây là nhiệm vụ đầu tiên ta sắp xếp cho các ngươi!" "Còn về việc có nên đặt những thứ như gông cùm lên người các ngươi để phòng ngừa tương lai phản bội ta hay không... theo ta thấy không cần thiết!

Các ngươi chẳng qua chỉ là bại tướng dưới tay ta mà thôi, ta không cần phải đề phòng như vậy!

Theo ta thấy, các ngươi không đáng!" "Ta cho các ngươi sự tự do hoàn toàn ở một mức độ nhất định, cho các ngươi khả năng đuổi kịp.

Ta thậm chí hy vọng có một ngày, thực lực của các ngươi có thể đuổi kịp ta, có thể một lần nữa trở thành kẻ thù của ta.

Nhưng theo ta thấy, xác suất lớn hơn là các ngươi bị ta bỏ lại phía sau, dù có đuổi kịp thực lực của ta, nhưng khoảng cách chỉ càng ngày càng xa vời, không thể chạm tới!" Lục Minh lúc này lên tiếng, ánh mắt hắn sâu thẳm, không hề cho hai người lựa chọn từ chối, vì họ vốn không thể từ chối.

Mạng của họ nằm trong tay Lục Minh, đôi khi mọi chuyện không nói rõ ràng một chút, Lục Minh sẽ không cố ý làm họ mất mặt, nhưng nếu họ không hiểu, Lục Minh cũng không ngại làm vậy.

Giống như thái độ trước đó của Lục Minh, thực ra là một lời cảnh cáo.

Lần đầu tiên có thể dung túng hai người làm vậy, nhưng chỉ có lần đầu tiên.

Nếu sau này có sai lầm, phạm đi phạm lại, Lục Minh sao có thể thực sự thờ ơ?

Dù sao Hỏa Vương và Địa Ngục Sứ Đồ ban đầu là kẻ thù của Lục Minh, mong đợi Lục Minh có thái độ tốt với họ sao?

Trừ khi hai người lập được chiến công hiển hách dưới tay Lục Minh, giúp đỡ hắn vô cùng to lớn, lúc đó Lục Minh có thể sẽ đưa ra lựa chọn khác, ưu đãi hai người ở một mức độ nhất định!

Nội dung những lời phía trước của Lục Minh là nhằm vào nhiệm vụ, đoạn sau là về cách xử trí hai người, cũng là Lục Minh thể hiện một vài thái độ... hắn không định đặt bất kỳ gông cùm nào lên hai người, cho họ tự do ở một mức độ nhất định, vì Lục Minh hoàn toàn không sợ, dù cho họ trưởng thành thì sao?

Lục Minh có sự tự tin tuyệt đối có thể trấn áp!

Vì vậy Lục Minh hoàn toàn không sợ bị cắn ngược!

Địa Ngục Sứ Đồ và Hỏa Vương nghe Lục Minh nói, cả hai người

ngay lập tức đều im lặng, không biết nên nói gì.

Thực ra cả hai đều cho rằng, khi Lục Minh nghe rõ tất cả những gì họ nói trước đó, chắc chắn sẽ đặt thủ đoạn và gông cùm lên người họ để đề phòng một số chuyện xảy ra.

Nếu là kẻ địch bình thường, Lục Minh không làm vậy cũng có thể hiểu được, nhưng họ không phải người bình thường, họ là Nguyên Đầu, dù không còn là Nguyên Đầu của ngày xưa... nhưng vẫn nên bị đề phòng, vì họ nắm giữ những thủ đoạn kinh người, lạc đà gầy vẫn hơn ngựa béo mà!

Nhưng ý tứ và thái độ của Lục Minh lại khiến hai người cảm nhận được một loại "khí độ", khiến họ không nói nên lời, thậm chí ở một mức độ nhất định còn thay đổi cách nhìn về Lục Minh, khiến họ thực sự nảy sinh suy nghĩ muốn đi theo.

Bởi vì biểu hiện hiện tại của Lục Minh quá ưu tú, hoàn hảo đến mức không có gì để nói.

Bá đạo, cuồng ngạo, không ai bì nổi!

Nhưng loại khí chất này mới có thể thu hút cường giả thực sự đi theo.

Nếu không, yếu đuối như những minh quân trong lịch sử, có lẽ cũng sẽ thu hút một số cường giả giúp đỡ, nhưng tuyệt đối không thể hấp dẫn như Lục Minh, bởi vì đây là một thế giới mà sức mạnh cá nhân là tối thượng.

Trong một thế giới như vậy, một người thực sự bá đạo, ngang tàng một đời mới có thể thu phục cường giả.

Chỉ dựa vào thái độ ôn hòa, thi ân cùng phạt, không xứng đáng được cường giả thực sự đi theo.

Lục Minh hiện tại khiến hai người động lòng, khiến họ đột nhiên

nảy sinh ham muốn thực lòng đi theo.

Bởi vì Lục Minh đã đánh bại họ, vốn là kẻ chiến thắng, cộng thêm Lục Minh khéo léo lợi dụng lòng người, Địa Ngục Sứ Đồ và Hỏa Vương hai người thực sự có chút động lòng!

Nhưng có những lời hai người không nói, thái độ cũng chưa hoàn toàn thể hiện, bởi vì bất kể họ nói gì đều không quan trọng.

Chỉ cần làm đúng việc là được, ít nhất đối với Lục Minh là đúng.

Hai người lúc này chỉ gật đầu, vì họ biết, làm như vậy lúc này là không sai.

"Tôi nhất định sẽ hoàn thành nhiệm vụ!" Hỏa Vương lúc này trầm giọng nói, thể hiện thái độ, sau đó rời khỏi đây, biến hư ảo thành hiện thực, đi hoàn thành nhiệm vụ Lục Minh giao cho!

Hỏa Vương đã làm vậy, Địa Ngục Sứ Đồ tự nhiên cũng như thế.

Nhưng trong lòng Địa Ngục Sứ Đồ rất uất ức, vì không nhận được bảo vật từ Lục Minh, trong khi Hỏa Vương lại nhận được.

Đồng thời đề nghị của Hỏa Vương cũng không thành hiện thực, khiến hắn trong lòng uất ức, vô cùng uất ức, vì sớm biết chuyện phát triển như vậy, hắn đã nhanh chân hơn Hỏa Vương, nói ra những lời đó rồi!

Chứ không như bây giờ, muốn có cơ hội như vậy lần nữa phải đợi rất lâu, đó là một khoảng thời gian dài đằng đẵng.

Lục Minh chỉ nhìn hai người rời đi, không hề ngăn cản, vì họ phải đi hoàn thành nhiệm vụ.

Còn về việc hai người có chọn trốn chạy hay không, khả năng đó tự nhiên cũng tồn tại.

Nhưng Lục Minh không quan tâm một chút nào, theo hắn thấy,

nếu cảnh đó thực sự xuất hiện, thực ra cũng không sao cả.

Vì lúc đó, hai bên sẽ thực sự đối lập hoàn toàn, hắn sẽ trả bất cứ giá nào có thể, dù phải dốc cạn Cửu U Hoàng Tuyền cũng phải giết hai người!

Nhưng chuyện đó chưa xảy ra mà?

Với suy nghĩ "nghi người không dùng, dùng người không nghi", Lục Minh không nghĩ quá nhiều.

"Hy vọng các ngươi tự biết điều, đừng đưa ra lựa chọn phụ lòng ta, nếu không, truy sát các ngươi cũng hơi phiền phức." Lục Minh nhàn nhạt nói, tự lẩm bẩm, cũng là ứng phó với một quy tắc nào đó trong cõi u minh.

Hắn không hy vọng bước đó xuất hiện, vì hắn muốn bồi dưỡng cường giả, cảm thấy sức mạnh cá nhân không đủ, sức mạnh tập thể mới là mạnh nhất, đáng sợ nhất.

Đương nhiên, nếu có sức mạnh cá nhân đủ mạnh, vậy cũng tốt.

Vì sức mạnh cổ xưa đó thực sự tồn tại, nhưng Lục Minh cảm thấy khó nắm bắt, nên phải chuẩn bị hai tay, bồi dưỡng sức mạnh tập thể.

Địa Ngục Sứ Đồ và Hỏa Vương là những quân cờ hắn đặt xuống, hy vọng mọi chuyện thuận lợi, nếu không sẽ phải lãng phí thời gian đi bồi dưỡng lại người khác.

Nhưng Lục Minh lười làm vậy, nên dứt khoát chọn những người có sẵn, chỉ là phải chấp nhận rủi ro lớn hơn mà thôi.

Chương 394

Nhưng Lục Minh cũng không quan tâm chuyện này nữa, vì đây không phải là việc duy nhất, hắn còn có những việc khác phải làm.

Hắn phải luyện hóa Nguyên Đầu của Tứ Quý Nguyên Đầu và Phong Chi Thủy Tổ, phải tăng cường thực lực, điều này cũng rất quan trọng.

Cái gọi là làm cả hai việc, hai tay đều phải nắm chặt.

Trong khi bồi dưỡng sức mạnh tập thể, sức mạnh cá nhân Lục Minh cũng sẽ không từ bỏ, thậm chí đó mới là trọng điểm thăng cấp của hắn.

Bởi vì Lục Minh hiểu rõ điều đó có ý nghĩa gì, chỉ có sức mạnh cá nhân càng mạnh, tương lai mới càng chiếm được một vị trí, mới có thể chủ động hơn, nắm bắt cục diện phức tạp.

Mọi thứ đều dựa trên một cơ sở, trên sức mạnh cá nhân, thậm chí sức mạnh tập thể cũng được xây dựng trên cơ sở đó.

Vì vậy Lục Minh càng quan tâm đến điểm này, phải nâng cao sức mạnh cá nhân của mình, đó mới là điều quan trọng nhất, duy nhất nhất hiện tại.

Lục Minh không suy nghĩ về chuyện này nữa, bắt đầu chọn bế quan, định luyện hóa sức mạnh của Tứ Quý Nguyên Đầu, sức mạnh của Phong Chi Thủy Tổ.

Đồng thời, Lục Minh định dung luyện lại nhiều loại sức mạnh Nguyên Đầu trong cơ thể, hoặc là tái tụ hợp sức mạnh quy nhất trong cơ thể, khiến nó trở nên thuần túy hơn, cũng mạnh mẽ hơn một chút.

Nếu không, sẽ có cảm giác hỗn tạp.

Mặc dù vẫn khủng bố mạnh mẽ, nhưng mang lại cho người ta cảm giác có ẩn họa.

Mặc dù chỉ là cảm giác, nhưng khi thực lực tăng lên đến trình độ của Lục Minh, đôi khi một cảm giác chưa chắc đã là cảm giác, mà là dự đoán tương lai, có lẽ thực sự là một chân tướng sau này.

Ở một nơi khác, khi Lục Minh chọn bế quan, luyện hóa hai luồng sức mạnh Nguyên Đầu... bên phía Địa Ngục Sứ Đồ và Hỏa Vương đã xảy ra một số tình huống.

Hai người đã rời khỏi nơi bế quan của Lục Minh một khoảng cách.

Khi thông qua một số thủ đoạn, xác định được Lục Minh có lẽ không thể dò xét tình hình bên này, bên này liền có một số thay đổi.

Thay đổi ban đầu không phải là nói chuyện, hai người trực tiếp động thủ, ra tay ác liệt, với tư thế sấm rền gió cuốn!

Địa Ngục Sứ Đồ là người ra tay trước, vào khoảnh khắc trước khi ra tay, toàn thân hắn được bao phủ bởi sức mạnh đen kịt, chiến lực của hắn trong thời gian ngắn đã tăng lên gấp mấy lần, sau đó quả quyết tấn công lén Hỏa Vương.

Mục đích không phải để giết chết hắn, mà là trọng thương!

Bởi vì hắn muốn hỏi Hỏa Vương một số vấn đề.

Những vấn đề này, hắn không chắc Hỏa Vương có trả lời thành thật hay không, nên dứt khoát muốn đánh bị thương, như vậy có thể từ từ tra khảo ra câu trả lời mình muốn!

Hỏa Vương tự nhiên đỡ được đòn tấn công của Địa Ngục Sứ Đồ, vì hắn đã sớm có phòng bị, hắn không ngây thơ, cũng không ngốc một chút nào!

“Ngươi ra tay với ta có ý nghĩa gì, ngươi không biết sao?” Toàn thân Hỏa Vương tắm trong sức mạnh hắc ám, nhưng sức mạnh hắc ám lại đang điên cuồng bùng cháy, với tư thế của ngọn lửa rực rỡ.

Tang Hồn Chung cộng với sức mạnh tự thân diễn biến, khiến chiến lực của hắn càng khoa trương hơn.

Đối diện Hỏa Vương, Địa Ngục Sứ Đồ toàn thân đen kịt, nghe Hỏa Vương nói vậy, những lời này khiến đồng tử Địa Ngục Sứ Đồ phóng đại, răng nanh sắc nhọn dài ra, đồng thời giọng nói có phần phẫn nộ truyền ra: “Ta tự nhiên biết có ý nghĩa gì!

Vậy ta hỏi ngươi một câu, ngươi có biết hành vi trước đó của ngươi có ý nghĩa gì không?” “Ngươi đẩy ta xuống vực sâu!

Ngươi không nên nói ra những lời đó!

Mặc dù Lục Minh không đưa ra lựa chọn bất lợi cho ta, nhưng ta có thể đánh cược không?

Lỡ như ta... cược thua thì sao?” Địa Ngục Sứ Đồ lúc này phẫn nộ đến cực điểm, lớn tiếng chất vấn Hỏa Vương.

Hắn không hiểu tại sao đối phương lại làm vậy, hoặc là không phải không hiểu.

Bởi vì sở dĩ hắn rơi vào tình cảnh như ngày nay có liên quan rất lớn đến Lục Minh, hắn phải nhận giặc làm cha sao?

Mặc dù vào một khoảnh khắc nào đó vừa rồi, trong lòng hắn đúng là đã nảy sinh suy nghĩ như vậy, vì Lục Minh đã thể hiện ra sức hấp dẫn đặc biệt.

Nhưng suy nghĩ cuối cùng vẫn là suy nghĩ, chỉ lóe lên trong đầu Địa Ngục Sứ Đồ, khiến hắn có chút động lòng mà thôi, chứ không hề quên đi mối thù thực sự, trong thời gian ngắn căn bản không thể quên được.

Nhưng Hỏa Vương lúc đầu lại nói ra những lời như vậy, dường như từ một góc độ nào đó đã chứng minh một số chuyện, Hỏa Vương có lẽ đã hoàn toàn phản bội, nếu không, tại sao lại thể hiện thành ý như vậy?

Hỏa Vương nghe Địa Ngục Sứ Đồ nói, vẻ mặt hắn không có bất kỳ biểu cảm nào, chỉ trong mắt mang theo một chút vẻ chế giễu.

Sau một hồi im lặng, Hỏa Vương lên tiếng: "Sau này ta phải cách xa ngươi một chút mới được, không sợ đối thủ như thần, chỉ sợ đồng đội như heo, ta cảm thấy ngươi sẽ hại ta!

Ngươi không biết hiện tại chúng ta đang ăn nhờ ở đậu sao?

Dám gan to như vậy?" "Trước đó Lục Minh đã không chỉ một lần ám chỉ chúng ta rồi, đừng quá nhảy nhót, nếu không hắn không ngại ra tay tiêu diệt chúng ta!

Tại sao lại phải chọn lúc này để đối đầu với Lục Minh?" "Thực lực của chúng ta bây giờ chênh lệch quá lớn, lúc này chọn đối đầu với Lục Minh, kết cục thực ra đã định sẵn, chúng ta căn bản không phải đối thủ của hắn, sẽ bị dễ dàng giết chết!" "Dù sao ta ở trạng thái đỉnh phong còn không địch lại, huống hồ là ta yếu ớt như bây giờ, lấy gì mà tranh đấu?" Hỏa Vương nói ra những lời này, sau đó nhìn về phía Địa Ngục Sứ Đồ.

Hắn muốn biết một câu trả lời từ đối phương, nếu Địa Ngục Sứ Đồ có nhiều suy nghĩ như vậy, vậy định làm gì?

Có biện pháp nào có thể phòng ngừa một số thủ đoạn của Lục Minh không?

Nếu không, nhảy nhót như vậy chẳng phải là lấy mạng mình ra đùa, đi trên vách núi sao?

Nghe Hỏa Vương nói, Địa Ngục Sứ Đồ đột nhiên im lặng, vì hắn

phát hiện không thể phản bác được những lời này, Hỏa Vương nói rất có lý.

Ở trạng thái đỉnh phong còn không địch lại Lục Minh, bây giờ càng là tù nhân dưới trướng, có lý do gì để phản kháng?

Tính mạng này vừa mới được Lục Minh đại phát từ bi ban cho!

"Chuyện hôm nay ta có thể coi như chưa từng xảy ra, nhưng chỉ có một lần này thôi.

Nếu ngươi thật sự muốn phản kháng Lục Minh, có thể đợi khi thực lực trở nên mạnh hơn rồi thoát ly." Hỏa Vương chậm rãi nói: "Ý của hắn trước đó đã thể hiện rất rõ ràng, hắn không ngại chúng ta có suy nghĩ như vậy, chỉ ngại chúng ta sẽ có hành động như vậy.

Dù sao chúng ta hiện tại là người của hắn, hắn sẽ giao cho chúng ta một số nhiệm vụ để làm!" "Thậm chí ta còn nghe ra được ý trong lời nói của hắn, hắn khá hy vọng cảnh đó thực sự xuất hiện, tương lai chúng ta phản bội, cùng hắn một trận chiến!

Đại khái là vì muốn nghiệm chứng một vài suy nghĩ, kẻ địch bại dưới tay hắn, liệu có khả năng đuổi kịp hay không..." Hỏa Vương nói xong những lời này thì không nói nữa, lặng lẽ đứng đó, muốn xem Địa Ngục Sứ Đồ sẽ đưa ra lựa chọn như thế nào.

Nếu Địa Ngục Sứ Đồ nghe lọt tai lời của Hỏa Vương, theo Hỏa Vương thấy, vậy thì đối phương sẽ không tiếp tục ra tay với hắn, một trận đại chiến tự nhiên sẽ kết thúc, họ sẽ đi hoàn thành nhiệm vụ của Lục Minh.

Nếu Địa Ngục Sứ Đồ không nghe lọt tai lời của Hỏa Vương, vậy thì mọi chuyện sẽ là một cảnh tượng khác, đại chiến tự nhiên sẽ bùng nổ.

Thậm chí bên này sẽ tạo ra những động tĩnh kịch liệt, sẽ khiến

Lục Minh cảm nhận được một chút khác thường, sau đó quan sát tình hình bên này, lúc đó không chừng hai người chắc chắn sẽ có một người bỏ mạng.

Và không phải chết trong tay nhau, mà là Lục Minh lại hiển thần uy, thực sự cho một cây gậy cực lớn!

Địa Ngục Sứ Đồ đứng tại chỗ im lặng, vô cùng rối rắm, nhưng hắn biết Hỏa Vương nói có lý, cũng vô cùng động lòng, thậm chí cũng đã đưa ra quyết định.

Nếu không, trước đó hắn đã liều mạng phản kháng rồi, sao có thể cúi đầu trước mặt Lục Minh?

Sở dĩ trước đó ra tay với Hỏa Vương, chỉ là để phát tiết sự bất mãn trong lòng mà thôi.

Hắn thực sự không dám lúc này hoàn toàn lật mặt, vì Lục Minh thực sự có thể dùng một ngón tay nghiền nát hắn!

Cuối cùng, cân nhắc lợi hại, suy nghĩ nhiều lần, Địa Ngục Sứ Đồ đã đưa ra lựa chọn, hoặc là chỉ nói ra lựa chọn, vì bản thân hắn đã có một đáp án, thực ra chưa bao giờ thay đổi đáp án đó!

"Ngươi nói đúng, trước khi có được thực lực mạnh mẽ, ta đúng là chỉ có thể duy trì hiện trạng, làm chó săn dưới trướng hắn!" Địa Ngục Sứ Đồ chậm rãi nói, sắc mặt hắn lạnh lùng.

Hỏa Vương gật đầu, cảm thấy Địa Ngục Sứ Đồ tuy ngu xuẩn, nhưng cuối cùng vẫn là người sáng suốt.

Nếu không, hắn thực sự sẽ tuân theo suy nghĩ trong lòng, tránh xa người này, nếu không rất dễ bị hại.

"Đi hoàn thành nhiệm vụ Lục Minh giao cho chúng ta đi!

Chúng ta bây giờ có thể trở nên mạnh hơn hay không, hoàn toàn

trông cậy vào Lục Minh!" Hỏa Vương lên tiếng nói: "Nhiệm vụ hắn giao cho chúng ta, tốt nhất nên hoàn thành một cách hoàn hảo.

Dù sao ít nhất chúng ta cũng phải có một chút giá trị lợi dụng, nếu không, ta sợ sống không được bao lâu!" Địa Ngục Nguyên Đầu gật đầu, điều này hắn cũng tán thành, người không có giá trị, đúng là không cần thiết phải sống, nên bị chôn vùi.

Ngay sau đó hai người tiếp tục hành động, bắt đầu vượt qua từng vũ trụ một, đi hoàn thành nhiệm vụ Lục Minh giao phó.

Những nhiệm vụ này nhất định sẽ phức tạp, mặc dù họ biết phần lớn chân tướng, nhưng thực lực cuối cùng không còn ở đỉnh phong, đồng thời họ cũng đã đứng ở phe đối lập với một số người, từng trận đại chiến nhất định sẽ bùng nổ, Hỏa Vương và Địa Ngục Sứ Đồ cũng đã chuẩn bị sẵn sàng!

Ở một nơi khác, Lục Minh đang toàn tâm toàn ý luyện hóa hai luồng sức mạnh Nguyên Đầu không hề biết chuyện này đã xảy ra, nhưng dù có biết cũng sẽ không quan tâm, vì theo hắn thấy đây không phải chuyện lớn.

Cùng lắm là hai người thật sự phản bội, vậy thì sao?

Kẻ địch bại dưới tay Lục Minh, chưa bao giờ được Lục Minh coi trọng!

Cho họ thời gian đuổi kịp, chênh lệch giữa hai bên sẽ chỉ càng ngày càng lớn!

Thời gian trôi đi, trong nháy mắt ngàn năm, vạn năm đã trôi qua.

Đúng vậy, trong nháy mắt đã trôi qua một khoảng thời gian dài như vậy.

Dòng chảy thời gian bình thường, cường giả đỉnh cấp tu luyện, cường giả đỉnh cấp làm việc, trong tình huống bình thường đều tính

bằng ngàn vạn năm.

Thậm chí còn ngắn, dù sao đối với họ, những việc phải làm quá khó, quá phức tạp, không có thời gian dài để chống đỡ, hoàn thành một việc gần như là không thể.

Ngàn vạn năm sau, Lục Minh thoát ra khỏi nơi bế quan, hoàn thành việc thôn phệ hai Nguyên Đầu.

Chương 395

Bây giờ thực lực đã tiến thêm một bước, mạnh hơn trước đây.

Chỉ là sự mạnh mẽ này cũng có hạn, mặc dù đã mạnh lên, nhưng Lục Minh rõ ràng cảm nhận được, lần thăng cấp này không kinh người như vậy.

Mặc dù bản thân có thay đổi, cũng có tiến bộ rất lớn, nhưng so với trước đó, không thoát khỏi cùng một tầng thứ, chỉ là chiến lực tăng lên, vẫn đang dừng lại trong cùng một nút thắt!

"Nếu phân chia theo cảnh giới, thực lực của tôi hiện tại có lẽ đã xấp xỉ đỉnh cao nhất trong số các Nguyên Đầu cự đầu." Lục Minh đại khái phán đoán thực lực của mình, ở trong cảnh giới này.

Chỉ là trong cảnh giới này, hắn đã đi đến đỉnh cao nhất.

Trong tình huống này, Lục Minh cảm thấy dù đối mặt với các Nguyên Đầu cự đầu khác cũng không cần phải sợ hãi, dù số lượng là hai hay ba, Lục Minh đều có tự tin chiến thắng!

Thậm chí nói khoa trương hơn một chút, Lục Minh cảm thấy có thể dễ dàng đánh giết, với tiền đề là thực lực của Tôn Chủ vẫn duy trì trạng thái trước đó, không có tiến bộ, cảnh đó có lẽ thật sự sẽ xuất hiện.

Nhưng thực lực không hề tăng lên một chút nào, nói thật, Lục Minh không tin, cho rằng xác suất này không cao.

Nguyên nhân thực sự quá đơn giản, nhiều năm như vậy đã trôi qua, nếu Tôn Chủ không chết, nhiều năm đại chiến oanh oanh liệt liệt như vậy, cộng thêm cảm ngộ, thực lực cũng chắc chắn sẽ tiến bộ!

Không hề tăng lên một chút nào, xác suất này thực sự quá thấp.

Nhưng dù vậy, Lục Minh vẫn có tự tin, nếu lại một lần nữa gặp Tôn Chủ, dù là đồng thời đối mặt với ba vị cự đầu.

Lục Minh đều có tự tin đánh một trận và giành chiến thắng.

Cùng lắm là khó đánh giết được một số người trong đó, vì thực sự quá khó, kẻ địch giả định là cự đầu trong số các Nguyên Đầu.

Thực lực của những người này quá phi thường, quá bất phàm, và nắm giữ đủ loại thủ đoạn, đánh bại họ là được, muốn đánh giết, xác suất thành công quá thấp, vô hạn gần bằng không.

Trong tình huống một chọi ba, Lục Minh cảm thấy như vậy, nếu là một chọi một, vậy thì mọi chuyện sẽ là một cảnh tượng khác.

Lục Minh có tự tin trong thời gian ngắn, giết chết một vị Nguyên Đầu cự đầu, trong tình huống một chọi một... bởi vì một chọi một và một chọi ba là hai khái niệm, trong tình huống một chọi ba, Lục Minh có thể đánh bại, trong tình huống một chọi một, Lục Minh có tự tin giết chết!

"Nhiệm vụ của Hỏa Vương và Địa Ngục Sứ Đồ hoàn thành thế nào rồi?" Bản thân đã mạnh hơn, cộng thêm vật chất cường hóa bản thân cũng đã luyện hóa xong, Lục Minh tự nhiên sẽ không chọn tiếp tục bế quan.

Lục Minh định xuất quan, rời khỏi không gian nửa thật nửa hư vô đó, thoát ra khỏi đó, trở về thế giới hiện thực.

Sau đó Lục Minh thông qua một số phương thức thông báo cho Hỏa Vương và Địa Ngục Sứ Đồ.

Trước khi bế quan đã giao cho hai người một số nhiệm vụ, không biết bây giờ tình hình thế nào.

Hai người có hoàn thành nhiệm vụ dựa trên yêu cầu của hắn không?

Ngàn năm, vạn năm đã trôi qua, một khoảng thời gian dài, theo Lục Minh thấy, dù đối phương chưa hoàn thành toàn bộ nhiệm vụ.

Nhưng ít nhất cũng phải hoàn thành một nửa, thậm chí là tám mươi phần trăm chứ?

Nếu ngay cả những việc này hai người cũng không làm được, Lục Minh không thể không nghi ngờ liệu họ có thật lòng làm việc cho hắn hay không, dù sao hiệu suất thực sự quá thấp, dù gì cũng là chí cường giả, không đến nỗi kém cỏi như vậy chứ?

Mặc dù là chí cường giả... từng là chí cường giả!

Hỏa Vương đang cùng Địa Ngục Sứ Đồ liên thủ bùng nổ đại chiến, đang hoàn thành nhiệm vụ Lục Minh giao cho.

Trong khoảng thời gian này, họ vẫn luôn làm nhiệm vụ Lục Minh giao, gần như không nghỉ ngơi.

Dù sao nhiệm vụ Lục Minh giao, nói nhiều thì thực ra không nhiều, nhưng nói ít thì tuyệt đối không ít.

Và những nhiệm vụ này rất khó hoàn thành, dù sao người mà hai người phải đối mặt đều là những kẻ thực lực mạnh mẽ, cùng cấp với họ, trong đó còn có một số tồn tại cấp độ Đa nguyên, mạnh hơn cả họ.

Thời gian ngàn vạn năm tuy không ngắn, nhưng cũng không dài!

Đủ để họ bận rộn, vẫn luôn làm từng nhiệm vụ một.

Mặc dù Lục Minh chỉ giao cho họ một lần nhiệm vụ, nhưng lần nhiệm vụ này không phải là một nhiệm vụ, nó liên quan đến quá nhiều người, quá nhiều mối quan hệ, nên phải chia nhỏ nó thành từng nhiệm vụ một!

Hôm nay họ đang hoàn thành một nhiệm vụ, đó là đánh bại kẻ địch trước mắt, một con bài tẩy do một Nguyên Đầu để lại.

Đó là hậu duệ huyết mạch của hắn, trong cơ thể tồn tại một giọt chân huyết, khiến hắn có thể giao tiếp với chư thiên vạn giới trong cõi u minh.

Khi nhận ra một số chuyện, trả một cái giá đắt có thể quay trở về!

Họ phải bắt giữ hậu duệ huyết mạch này, phải đánh bại đối phương, giao cho Lục Minh, đó là nhiệm vụ Lục Minh giao, phải hoàn thành.

"Hai kẻ các ngươi đang giúp giặc làm ác sao?

Từng là những bậc cao cao tại thượng, bây giờ lại trở thành chó săn của Lục Minh!!" Một cao thủ cấp độ Đa nguyên đang đại chiến với họ, nhìn Địa Ngục Sứ Đồ và Hỏa Vương, miễn cưỡng nhận ra thân phận của hai người.

Từng là những nhân vật chí cao vô thượng, tồn tại ở đỉnh kim tự tháp, nhưng bây giờ lại biến thành chó săn của Lục Minh.

Giúp Lục Minh làm điều ác!

Bắt bớ, săn giết!

Nghe người này nói, sắc mặt Địa Ngục Sứ Đồ và Hỏa Vương thay đổi, vì người này bất kính với họ, nói ra những lời như vậy.

Điều này khiến trong lòng hai người không bình tĩnh, vô cùng phẫn nộ!

Bởi vì những lời của đối phương đã khơi lại vết sẹo dưới đáy lòng họ, khiến họ trong lòng khó chịu, lửa giận bốc thẳng lên tận trời!

Trước đây khi làm những việc tương tự, tìm kiếm từng mục tiêu cần nhắm đến, đối thủ của họ hoặc là không nhận ra, hoặc là nhận ra, cũng chỉ là nói, không hiểu, không bất kính với họ như vậy, lại dám trước mặt họ nói ra những lời như vậy!?

“Gan lớn thật, ngươi đang chọc giận ta!” Địa Ngục Sứ Đồ lên tiếng, giọng điệu của hắn không tốt, mang theo một sự lạnh lẽo thấu xương, vì bị đối phương một câu nói chọc tức.

Vốn dĩ hắn tính tình không tốt, không thấy Hỏa Vương bên cạnh sắc mặt cũng đã thay đổi sao?

Sao có thể thờ ơ được?

“Ta chỉ nói sự thật mà thôi!

Một thời gian trước, trời đất biến động, đại chiến bùng nổ!

Ta biết có một số cường giả đỉnh cấp đã chết, trong số những người đó có các ngươi... nhưng bây giờ chỉ có các ngươi sống lại, cộng thêm làm những việc này, sự thật ta đã rõ ràng rồi phải không?

Các ngươi là những kẻ phản bội!” Vị hậu duệ cường giả cấp độ Đa nguyên lên tiếng, giọng nói của hắn vô cùng vang dội: “Các ngươi nên chọn tử chiến, chứ không phải chọn trở thành chó săn của Lục Minh!

Trở thành con dao của hắn, trở thành tên đao phủ đó!” Vị cường giả cấp độ Đa nguyên kích động, nói ra những lời này, chỉ tiếc là không thể khiến Địa Ngục Sứ Đồ và Hỏa Vương thay đổi ý định, chỉ có thể thổi bùng ngọn lửa phẫn nộ vốn đã có trong lòng hai người.

Bởi vì họ và loại người trong lời nói của đối phương có sự khác biệt về bản chất.

Họ là những người đã chết một lần, sau đó đưa ra quyết định mới, chọn phản bội phe phái ban đầu.

Thực ra điều này là bình thường, dù sao không ai có thể trực diện đối mặt với cái chết, đặc biệt là lặp lại lần thứ hai, điều đó càng không thể tưởng tượng nổi.

Nhưng dù sao đi nữa, hai người họ cũng đích thực được coi là kẻ phản bội, đó cũng là một cái gai trong lòng họ.

Bây giờ mọi chuyện bị đối phương nói ra, ngọn lửa giận trong lòng hai người có thể biết được!

"Những thứ ngươi không biết, đừng có ăn nói hàm hồ!

Dù bây giờ trạng thái của ta không ở đỉnh phong, yếu hơn ngươi, nhưng ta cũng không phải là người ngươi có thể chọc vào, ngươi thực sự quá coi thường ta rồi." Địa Ngục Sứ Đồ lên tiếng, ánh mắt hắn lạnh lẽo, mang theo một sự băng hàn không thể tưởng tượng, hắn thật sự phẫn nộ rồi, muốn giết người.

Thực tế hắn cũng có thể làm vậy, nhiệm vụ Lục Minh giao là dọn dẹp những người này.

Những người này có thể sống là tốt nhất, nhưng nếu thực sự không được, họ cũng có thể bị giết chết.

Lục Minh thậm chí còn khuyến khích làm vậy, nếu không được, Lục Minh có thể giúp ra tay!

Dù sao chuyện này xảy ra càng nhiều, họ và Lục Minh càng bị trói buộc sâu hơn, sau này càng không dám dễ dàng phản bội.

Nếu không, một khi phản bội Lục Minh, không có Lục Minh là một cây đại thụ che chở, chưa đợi các Nguyên Đầu khác quay về, tuyệt đối sẽ không xong với họ.

Vì hai người đã dọn dẹp nền tảng của họ, con cháu và thủ đoạn đều bị đối phương tiêu diệt, làm sao bên kia có thể thờ ơ?

Nghe Địa Ngục Sứ Đồ nói ra câu này, trong lòng vị cường giả cấp Đa nguyên rùng mình, bị câu nói của Địa Ngục Sứ Đồ làm kinh sợ.

Bởi vì dù sao hắn cũng biết, đối phương từng là tồn tại cấp

Nguyên Đầu, về mặt thực lực, khủng bố kinh người, so với đối phương không thể nào so sánh được.

Dù bây giờ thực lực của đối phương đã suy giảm, nhưng khi đối phương thực sự sử dụng một số con bài tẩy, hắn cũng vạn lần không phải đối thủ của đối phương.

Vì vậy hắn không nói nữa, vì hắn chọn nghe theo con tim.

Nếu không, thật sự chọc giận Địa Ngục Sứ Đồ, trận đại chiến giữa họ có lẽ sẽ kết thúc với tốc độ kinh người!

Thậm chí vị cường giả Đa nguyên có chút hối hận, sớm biết như vậy, vừa rồi không nên chọc giận Địa Ngục Sứ Đồ.

Đối phương rõ ràng đã tức giận, sắp bùng nổ, đã chạm vào dây thần kinh nhạy cảm của đối phương!

Chương 396

Nhưng chính vì như vậy, hắn càng tin chắc suy nghĩ trước đó của mình không sai, nếu không tại sao Địa Ngục Sứ Đồ lại có thái độ này?

Chỉ là có một vấn đề, mặc dù đã hiểu ra, không định tiếp tục kích thích Địa Ngục Sứ Đồ, nhưng ngọn lửa giận trong lòng Địa Ngục Sứ Đồ đã bị khơi dậy, sao có thể dễ dàng dập tắt?

Địa Ngục Sứ Đồ càng ngày càng tức, nhìn vị Đa nguyên đang giao thủ với mình trước mắt, hắn đang cân nhắc sử dụng một con bài tẩy!

Thứ này hắn cũng có, được chôn giấu trong chư thiên vạn giới, do hắn để lại lúc đỉnh phong.

Trong khoảng thời gian này, hắn đã lấy lại thủ đoạn này, một là để tiện lợi, hai là để tăng cường sức mạnh.

Nếu không, nếu gặp phải một số chuyện, không có thủ đoạn và năng lực tương xứng, kết quả quả thực có thể tưởng tượng được.

Bây giờ ngọn lửa giận của hắn đã bị khơi dậy, khiến hắn do dự, có nên sử dụng con bài tẩy không?

Rất nhanh, hắn không do dự nữa, vì hắn đã cảm nhận được sự triệu hoán của Lục Minh.

Lục Minh dường như đã kết thúc bế quan, chính thức quay trở lại chư thiên vạn giới!

Điều này khiến trong đầu Địa Ngục Sứ Đồ có liên tưởng, Lục Minh đã quay lại và liên lạc với họ thông qua một số thủ đoạn.

Nhìn như vậy, liệu đối phương có xác suất nhất định đang giám sát tình hình bên này không?

Xác suất này có lẽ không thấp đâu nhỉ?

“Ngươi đã khơi dậy sự phẫn nộ của ta, cũng là một cơ hội tốt để ta thể hiện!

Vậy thì sử dụng con bài tẩy!” Trong đầu có những suy nghĩ phức tạp, nhưng cuối cùng quy về một điểm, Địa Ngục Sứ Đồ đã có lựa chọn.

Hắn định sử dụng con bài tẩy, muốn đánh bại cường giả Đa nguyên đã khơi dậy sự phẫn nộ trong lòng hắn trước mắt, để đối phương thấy được sự mạnh mẽ và lợi hại của hắn.

Dù sao mặc dù đã trở nên yếu đi, nhưng hắn từng là chí cường giả, tồn tại như vậy cũng không nên dễ dàng bị sỉ nhục!

Hắn cũng có thể thể hiện một phen trước mặt Lục Minh, cơ hội mà Hỏa Vương đã có được trước đó, lần này hắn cũng phải tranh giành.

Trong khoảng thời gian này, thái độ của Địa Ngục Sứ Đồ đối với Lục Minh đã có sự cải thiện lớn.

Nguyên nhân đơn giản, hắn đã tiêu diệt quá nhiều con bài tẩy do các Nguyên Đầu để lại, và đã đi đến hai cực đối lập.

Đợi những Nguyên Đầu đó quay về, chắc chắn sẽ tìm hắn gây phiền phức!

Từ một ý nghĩa nào đó, hắn và Lục Minh bị trói buộc càng chặt hơn, không thể rời khỏi Lục Minh, nếu không sẽ càng nguy hiểm hơn.

Trừ khi thực lực có thể khôi phục, như vậy thì không cần phải cân nhắc những chuyện này, nhưng làm sao có thể chứ?

Nếu thật sự có thể khôi phục, lúc này cũng sẽ không có quá nhiều suy nghĩ!

Địa Ngục Sứ Đồ vừa nghĩ, vừa liếc mắt sang một bên.

Ngay sau đó đồng tử của Địa Ngục Sứ Đồ...

đột nhiên co rụt lại!

Bởi vì hắn đã nhìn thấy Hỏa Vương, phát hiện sâu trong đồng tử của đối phương dường như có một tia lửa đang bùng cháy.

Hai người cũng đã hợp tác một thời gian, cảnh này Địa Ngục Sứ Đồ rất quen thuộc.

Nếu hắn nhớ không lầm, đối phương tiếp theo chắc chắn sẽ bùng nổ con bài tẩy!!

Ừm, trong một khoảng thời gian, họ cũng đã gặp phải một số kẻ địch khó nhằn, cũng đã sử dụng thủ đoạn, dù sao đối mặt với con bài tẩy của Nguyên Đầu, những người đó cũng cực kỳ phi phàm, từ một số phương diện không hề thua kém họ, cùng cấp với họ, thậm chí còn vượt trội!

"Gã này chắc chắn đã phát hiện ra Lục Minh, giống như lần trước, muốn thể hiện một phen!" Địa Ngục Sứ Đồ trong nháy mắt đoán ra suy nghĩ của Hỏa Vương, thầm mắng đối phương quá không biết xấu hổ.

Cơ hội như vậy, phải nắm chặt lấy, không định nhường cho mình.

Trong lòng nghĩ vậy, Địa Ngục Sứ Đồ sẽ không nói ra, vì hắn không dám đảm bảo ánh mắt của Lục Minh có đang khóa chặt ở đây không!

Vì vậy hắn chỉ đẩy nhanh động tác của mình, ra tay trước một bước, hoặc là không thua kém Hỏa Vương, bỏ lỡ một lần cơ hội, lần này không thể bỏ lỡ, cũng phải chiếm một vị trí!

Thế là Địa Ngục Sứ Đồ và Hỏa Vương hai người đồng thời bùng

nổ!

Hai luồng sức mạnh đáng sợ đột nhiên bùng phát từ trong cơ thể họ, mọi thứ xuất hiện đột ngột như vậy, không có bất kỳ quỹ đạo nào để tuân theo.

Hai luồng sức mạnh này, do hai vị Nguyên Đầu ở trạng thái đỉnh phong phong ấn vào cơ thể, bản thân nó là một thể hoàn chỉnh.

Khi mỗi luồng sức mạnh bùng nổ, cũng tự nhiên với thế sấm sét!

Cường giả cấp độ Đa nguyên tuy mạnh mẽ, đồng thời cũng nắm giữ những con bài tẩy phi phàm, nhưng cuối cùng không phải là đối thủ của Địa Ngục Sứ Đồ và Hỏa Vương.

Bởi vì nói đi nói lại, hai người họ cũng là cường giả, dù là từng, nhưng sở hữu kinh nghiệm đáng sợ và sự tích lũy của thời gian.

Điều này là thứ mà cường giả cấp độ Đa nguyên không sở hữu, mặc dù có một số thủ đoạn tương tự, nhưng cuối cùng hai bên có sự khác biệt về bản chất, kẻ trước không bằng kẻ sau, kết quả đã sớm định đoạt!

Lửa cháy hừng hực, thiêu đốt không biết bao nhiêu vạn dặm bầu trời.

Bóng tối giáng lâm, bất kỳ sinh mệnh nào cũng không thể nhìn thẳng vào trước mắt, vì đưa mắt nhìn qua, nơi đó là sự vô định, không ai có thể nhìn thấu bên trong có gì!

Hai người vừa ra tay, thực ra kết quả đã sớm định đoạt!

Con bài tẩy được chuẩn bị từ thời kỳ đỉnh phong, lúc này tỏa ra ánh hào quang, trong khoảnh khắc bùng nổ, nhắm thẳng vào cường giả cấp độ Đa nguyên.

Kẻ sau không kịp phản kháng, hoặc là vào thời khắc cuối cùng

mới phản kháng, nhưng lúc đó, mọi chuyện đã định đoạt!

Hai luồng sức mạnh đáng sợ đánh vào cơ thể của vị cường giả cấp độ Đa nguyên, quá đáng sợ, gần như tại chỗ tiễn hắn về tây thiên.

May mà đối phương vốn mạnh mẽ, cộng thêm có một số thủ đoạn phi phàm, và vào thời khắc cuối cùng miễn cưỡng phản ứng lại, nếu không chắc chắn sẽ bị đánh nát, tại chỗ bỏ mạng!

Dù vậy, kết quả cũng chẳng khá hơn là bao, tuy không bỏ mạng, nhưng bị thương nặng, cách cái chết không xa.

"Tại sao!" Vị cường giả cấp độ Đa nguyên cũng bị dọa ngốc, hắn kéo lê thân thể bị thương vô cùng nặng lùi về sau, trong mắt đầy vẻ khó hiểu, không biết tại sao cảnh này lại xuất hiện, tại sao hai người lại đột nhiên điên cuồng ra tay với hắn, sử dụng con bài tẩy phi phàm?

Trước đó hắn không hề ép buộc hai người, hoặc là trong lòng có chừng mực, không hề ép buộc, tại sao hai người lại phát điên?

Địa Ngục Sứ Đồ và Hỏa Vương hoàn toàn không để ý, hai người chỉ muốn nhanh chóng trấn áp hắn, thể hiện một phen, hoàn thành nhiệm vụ.

Trước khi hoàn thành việc này, hai người không có tâm trí giao tiếp nữa.

Huống hồ bây giờ trong lòng có một chút cảm xúc kỳ lạ, vừa rồi họ đã ra tay, bùng nổ con bài tẩy, theo lý đối phương không thể đỡ được, nhưng đối phương lại đỡ được!?

Trong lòng hai người cảm thấy có chút sỉ nhục, đương nhiên, không hề biểu đạt ra ngoài, nhưng trong lòng đều có chừng mực.

Điều đó cũng dẫn đến việc họ lại ra tay một lần nữa, và còn mạnh hơn lần trước, sức mạnh trong cơ thể dâng trào, phảng phất như những con sông lớn đang va đập!

Họ muốn dùng sự thật để chứng minh, gột rửa sự khuất nhục vừa rồi, để Lục Minh biết, thực lực của họ rốt cuộc mạnh đến đâu!

Cường giả cấp độ Đa nguyên có chút phát điên, vì vừa rồi hắn nói ra những lời đó, hai người không hề đáp lại, và hai người càng hung hãn hơn triển khai tấn công, từng đòn từng đòn đang bùng nổ.

Công kích cấp bậc này hắn không thể chống cự, vì chênh lệch với họ quá lớn, đó là sức mạnh Nguyên Đầu của cường giả thời kỳ đỉnh phong!

Trước đó có thể đỡ được, là vì bất ngờ, bây giờ không được nữa, vì thủ đoạn của hắn đã dùng hết, nên chỉ có thể tuyệt vọng nhìn thẳng vào mọi thứ trước mắt.

Khoảng một hơi thở sau, hắn hoàn toàn bị tiêu diệt, hóa thành vật bụi trần thế tục!

Đúng vậy, hai người đã giết chết hắn với tốc độ nhanh nhất!

Khi Địa Ngục Sứ Đồ và Hỏa Vương hoàn thành mọi việc, phản ứng đầu tiên của hai người không phải là nhắm vào cường giả Đa nguyên đã chết, dù sao đối phương cũng đã chết rồi, quan tâm làm gì?

Họ chỉ lộ ra vẻ mặt cung kính trên mặt, ừm, ít nhất là bề ngoài là như vậy, còn trong lòng, quỷ mới biết!

Họ chỉ đứng tại chỗ với vẻ mặt cung kính, trong cảm nhận đại khái của mình, đối mặt với một phương hướng, đó là nơi Lục Minh đang ở, thể hiện thái độ của mình, trung thành với Lục Minh, mọi chuyện vừa rồi đều có thể chứng minh, không có nửa phần dối trá!

Họ cũng tin rằng Lục Minh có thể cảm nhận được mọi thứ.

Lục Minh đã liên lạc với họ thông qua một số phương pháp, chắc chắn có một số cách có thể định vị sự tồn tại của hai người, thậm chí trực tiếp dò xét tình hình bên này!

Hai người không lập tức phản ứng lại Lục Minh, đối phương cũng có lý do để dò xét bên này, giống như mọi thứ trước mắt.

"Nhiệm vụ hoàn thành không tồi." Thực tế cũng không sai, khi họ đã chỉnh đốn tư thái của mình, trong chớp mắt, giọng nói của Lục Minh truyền đến, giọng nói đó tràn đầy sự lười biếng nhàn nhạt, mang lại cho người ta một cảm giác thoải mái dễ chịu, một cảm giác khủng bố như có thể che trời bằng một cái búng tay!

Lục Minh đúng là đã khen ngợi, Lục Minh có thể đại khái nhìn thấu tình hình bên này, mọi thứ đều đoán không sai.

"Thực lực của Lục Minh lại mạnh hơn rồi!" Nghe Lục Minh trả lời, phản ứng đầu tiên của Địa Ngục Sứ Đồ và Hỏa Vương không phải là hài lòng với hành vi vừa rồi, đương nhiên, cảm xúc này cũng có, chỉ là không biểu hiện rõ ràng.

Họ chỉ kinh ngạc một điểm, vì họ đã cảm nhận được, điều này khiến họ càng kinh ngạc hơn!

Lục Minh nói ra câu đó, trong giọng nói của hắn phảng phất ẩn chứa một loại ma lực đặc biệt, đó là cảm giác đặc biệt không thể diễn tả.

Trong đó không có bất kỳ đại đạo, pháp tắc nào lưu chuyển, nhưng mang lại cho người ta cảm giác như bị mê hoặc, khiến tim đập nhanh hơn!

Thực lực của Địa Ngục Sứ Đồ và Hỏa Vương tuy không mạnh, nhưng hai người cũng có chút nhãn quan, thông qua cảnh này liền nhận ra, thực lực của Lục Minh đã có tiến bộ, thực lực càng mạnh hơn.

Hai người kinh hãi, vì mới qua bao lâu, thực lực của Lục Minh đã có tiến bộ, và xem ra tiến bộ không nhỏ!

Chương 397

Mới chỉ ngàn vạn năm, theo hai người thấy, dù Lục Minh lại có thu hoạch, có thêm hai sức mạnh Nguyên Đầu có thể luyện hóa, nhưng cũng không có lý do gì thực lực lại tiến bộ khoa trương như vậy!

Nếu là họ, cho thêm gấp đôi thời gian, cũng không dám chắc thực lực có thể mạnh hơn nhiều như vậy, vì không thể, quá phi thực tế.

Trong bản trường ca của những năm tháng dài đằng đẵng, chưa từng có ai làm được mọi thứ, thực sự một người cũng không!

Nhưng bây giờ, lại liên tục bị Lục Minh phá vỡ, tạo ra hết "thần thoại" này đến "thần thoại" khác.

Hai người không hiểu, nhưng vô cùng chấn động, đồng thời trong lòng cũng có một sự thay đổi cảm giác vi diệu.

Với tốc độ tiến bộ thực lực như hiện tại của Lục Minh, sau này đi theo Lục Minh chưa chắc đã là chuyện xấu.

Với tốc độ tiến bộ như hiện tại của Lục Minh, có lẽ những gì hắn nói không phải là hư ngôn, có lẽ thật sự sẽ có một ngày, hắn sẽ ban cho họ sức mạnh từng thuộc về họ!

Nghĩ đến đây, tim hai người đập thình thịch, trong lòng phức tạp vô cùng, trong thời gian ngắn có thêm nhiều suy nghĩ.

Họ không nói gì, thái độ đối với Lục Minh ngày càng thay đổi!

Nghìn năm, vạn năm trôi qua, Lục Minh quay trở lại Chư thiên vạn giới ngày nay.

Đối với toàn bộ Chư thiên vạn giới, đây thực ra là một khoảng thời gian cực kỳ ngắn ngủi, gần như bằng không.

Dù sao thì một kỷ nguyên đã có hơn mười hai vạn tỷ năm, một kỷ nguyên đối với Lục Minh cũng không phải là dài.

Huống hồ chỉ mới nghìn năm, vạn năm, thực sự chỉ là một cái chớp mắt, đối với toàn bộ Chư thiên vạn giới cũng vậy, ngắn ngủi đến mức không cần phải chủ động tính toán!

Vì vậy, Lục Minh mới khen ngợi Sứ Đồ Địa Ngục và Hỏa Vương, bởi vì hai người họ quả thực rất có năng lực, trong thời gian ngắn không hề lười biếng, nhiệm vụ đã hoàn thành được tám chín phần mười.

Lục Minh có thể cảm nhận được mọi thứ.

Dù sao thì trong Chư thiên vạn giới hiện tại, hắn là cường giả mạnh nhất, có thể quét ngang mọi kẻ địch, mọi âm mưu quỷ kế đều không thể che giấu trước mặt hắn, bởi vì đạo quả trong cõi u minh luôn cho Lục Minh biết tất cả, chân tướng không thể bị chôn vùi trước mặt hắn.

Trừ phi có cường giả cùng cấp tồn tại, dùng thiên cơ che đậy mọi thứ, nhưng điều đó rất khó, gần như là không thể.

Bởi vì nếu thật sự có cường giả như vậy, họ đã sớm bước ra đại chiến với Lục Minh, sẽ không cho phép hắn làm những chuyện trước đó.

Vì vậy, tình huống đó không thể xảy ra, Lục Minh xứng đáng là cường giả mạnh nhất, trong Chư thiên vạn giới hiện tại, hắn không có đối thủ!

“Hoàn thành nhiệm vụ nhanh như vậy, không hề lười biếng, tự nhiên nên nhận được phần thưởng!

Tôi là người có thưởng có phạt, các ngươi muốn gì, có thể nói với tôi, tôi sẽ xem xét thỏa đáng.” Lục Minh nhìn Sứ Đồ Địa Ngục và Hỏa

Vương trước mặt, nói.

Có thưởng có phạt mới là bình thường, hai người đã nỗ lực như vậy, Lục Minh cũng sẽ không keo kiệt, cho hai người cơ hội đòi phần thưởng.

Chỉ cần không quá đáng, Lục Minh đều sẽ đáp ứng.

Nghe Lục Minh nói, Sứ Đồ Địa Ngục và Hỏa Vương đều lộ vẻ vui mừng, bởi vì nỗ lực của họ không uổng phí, Lục Minh đã thấy được và cũng sẵn lòng ban thưởng.

Nhưng hai người họ không ngốc, tuy Lục Minh đã hỏi, nhưng họ sẽ không thực sự đòi hỏi, họ im lặng một lát rồi nói: "Chúng tôi không cần gì cả, ngài không cần phải lãng phí!" Nghe hai người nói, sắc mặt Lục Minh không đổi, vì hắn biết suy nghĩ thật sự của họ, biết họ có vẻ như không cần, nhưng thực tế lại muốn nhiều hơn, nếu không đã không nói những lời như vậy, biểu đạt ý tứ như thế.

Vì vậy, Lục Minh chỉ có một lựa chọn, hai người không cần, vậy thì hắn sẽ chủ động ban tặng, cho thứ họ muốn.

"Các ngươi không cần, nhưng tôi cũng không thể không cho.

Vậy đi, một luồng đại đạo chi lực này chia cho các ngươi, thực lực mỗi người hẳn sẽ có chút tiến bộ, nếu thuận lợi có thể đột phá cảnh giới tiếp theo." Lục Minh suy nghĩ một lát rồi nói, đưa tay ra vẫy.

Trong lòng bàn tay hắn, ánh sáng rực rỡ, ngay sau đó một luồng khí uẩn màu trắng tinh bay ra, một cỗ sức mạnh mênh mông từ đó tuôn trào, đột nhiên rơi xuống trước mặt Sứ Đồ Địa Ngục và Hỏa Vương.

"Một đại đạo, thuộc loại tương đối mạnh, rất tinh thuần, hai người các ngươi sau khi thôn phệ, thực lực sẽ có tiến bộ!" Lục Minh

cười tủm tỉm nói: “Nếu thuận lợi, cả hai đều có thể từ cấp Đơn nguyên tấn cấp lên Đa nguyên, cho dù không thuận lợi, thực lực cũng sẽ đại tiến, vô hạn tiếp cận cấp độ đó, trong thời gian ngắn có thể vượt qua!” Sứ Đồ Địa Ngục và Hỏa Vương không nói gì, chỉ có ánh mắt nóng rực, nhìn vào đại đạo đang lơ lửng trước mặt, hiểu rằng Lục Minh không hề lừa gạt, khả năng tăng cường bản thân.

Cơ hội này rất hiếm, thực ra cũng không tệ!

Loại đại đạo chi lực tinh thuần có thể nâng cao thực lực này, lúc họ ở trạng thái đỉnh phong thì tương đối dễ kiếm, nhưng ai bảo hiện tại thực lực của họ không mạnh như vậy!

Vì vậy, hai người cũng không từ chối, lựa chọn đồng ý.

Hay nói cách khác, đây vốn là thứ họ muốn, chỉ là không nói ra, kỳ vọng Lục Minh sẽ cho thứ tốt hơn, và thứ này tốt hơn, vô cùng quý giá, phù hợp với mong đợi của họ.

Thế là hai người gật đầu, lựa chọn nhận lấy đại đạo chi lực.

“Nhiệm vụ đã hoàn thành tám chín phần mười, phần còn lại cứ giao cho tôi đi.

Các ngươi có thể đi luyện hóa đại đạo chi lực, gần đây tôi có một vài dự cảm, mọi chuyện sẽ không yên bình, có thể thử gia tăng thực lực để trở nên mạnh hơn.” “Nếu không, với thực lực hiện tại của các ngươi, có lẽ không giúp được tôi nhiều, thậm chí tự bảo vệ mình cũng tương đối khó khăn!” Lục Minh lúc này lên tiếng, ánh mắt sâu thẳm, đột nhiên nói một câu, nội dung trong lời nói của hắn khiến Sứ Đồ Địa Ngục và Hỏa Vương biến sắc, ý tứ trong lời nói của Lục Minh khiến sắc mặt họ thay đổi. ...Tiếp theo, sẽ có đại sự xảy ra sao?

Hai người mở miệng, định hỏi Lục Minh để giải tỏa nghi ngờ trong lòng.

Bây giờ thực lực không mạnh, có một số tình huống không thể nhìn thấu, hiện tại như "mở mắt như mù".

Chỉ tiếc là Lục Minh căn bản không cho họ cơ hội, Lục Minh không định nói, hắn trực tiếp biến mất.

Hắn định đi hoàn thành mấy phần trăm nhiệm vụ còn lại.

Chỉ để lại Sứ Đồ Địa Ngục và Hỏa Vương đứng tại chỗ, nhìn nhau, nhất thời không biết nên làm gì.

Nhưng rất nhanh, hai người nhìn nhau rồi quyết định bế quan.

Lục Minh không muốn nói với họ chuyện đó, nhưng thực ra cũng không quá quan trọng, vì trước mắt họ có việc quan trọng hơn phải làm, đó là cố gắng hết sức để tăng cường thực lực của bản thân!

Đó mới là mấu chốt, là quan trọng nhất, cũng là lựa chọn duy nhất lúc này, cũng là sức mạnh chủ yếu để đối phó với bất kỳ tình huống nào.

Bất kể xảy ra chuyện gì, nguy hiểm hay không, chỉ cần sở hữu thực lực mạnh mẽ vô song, thì mọi vấn đề đều không phải là vấn đề, vì có thể dễ dàng giải quyết vấn đề.

Vì vậy hai người quyết định bế quan, đến nơi Lục Minh ở trước đó để bế quan, muốn thử đột phá cảnh giới hiện tại, từ cấp Đơn nguyên biến thành cấp Đa nguyên, điều này có ảnh hưởng kinh người đến chiến lực!

Một khi vượt qua cấp độ này, sẽ mạnh hơn, tuy không có biến hóa về bản chất, nhưng thực tế cũng không khác biệt nhiều!

Mọi thứ cũng nằm trong kế hoạch của Lục Minh, nếu không, hắn cũng sẽ không nói những lời trước đó, cố ý dẫn dắt họ, bởi vì Lục Minh thực sự cảm giác được, tiếp theo sẽ là một "loạn thế", những thứ sai lầm của vô số kỷ nguyên sẽ chồng chéo lên nhau!

Cùng với thực lực ngày càng mạnh mẽ, Lục Minh cảm nhận luật nhân quả ngày càng rõ ràng, có thể cảm nhận được sự bất phàm trong một khoảng thời gian, giữa một vùng trời đất có lẽ sẽ có đại biến.

Đương nhiên, không phải chắc chắn, chỉ là có khả năng lớn, chỉ là, kết hợp với những chuyện đã trải qua, có những thứ không còn là không chắc chắn nữa, có thể đại khái xác định được.

Vì vậy mới nhắc nhở Sứ Đồ Địa Ngục và Hỏa Vương, hai người này dù sao cũng là người hắn muốn bồi dưỡng, không muốn hai người dễ dàng chết đi.

Vì vậy phải để hai người trở nên mạnh hơn, cho dù thực sự chết đi sau này, cũng nên có ý nghĩa một chút, nếu không thì trước đó đã đầu tư nhiều như vậy, chẳng phải là đổ sông đổ biển sao?

Đương nhiên, đối với Lục Minh chuyện này không quan trọng.

Hắn chỉ là tiện tay sắp đặt một phen, nói cho hai người biết một cách đại khái mà thôi, cụ thể thế nào, phải dựa vào chính hai người họ, Lục Minh không phải vệ sĩ, không thể hoàn toàn bảo đảm an toàn cho hai người, ám thị đã là Lục Minh có thể làm được điều không tồi rồi.

Dù sao thì quan hệ trước đây của họ và Lục Minh là kẻ địch!

Hiện tại, hai người cũng chưa thực sự hoàn toàn là người của Lục Minh, sao có thể mong Lục Minh làm đến mức đó?

Nếu hai người thực sự không thể tránh được "tai họa" này, thì chết sớm cũng chưa chắc là chuyện xấu, dù sao mục đích Lục Minh giữ lại họ là để giúp hắn xông pha chiến trường.

Nếu ngay cả năng lực đó cũng không có, Lục Minh giữ lại tự nhiên vô dụng, không bằng tự chôn mình trong năm tháng dài đằng đẵng.

“Nghìn năm vạn năm, không lười biếng.” Lục Minh không suy nghĩ nhiều về chuyện này, hiện tại hắn đang du ngoạn trong Chư thiên vạn giới, xem xét tình hình hiện nay.

Bây giờ thực lực càng mạnh hơn, một số bí mật gọi là bí mật cũng không thể che giấu trước mắt hắn, Lục Minh dễ dàng nhìn thấy được một phần nổi của tảng băng chìm Nguyên đầu.

Những thủ đoạn ẩn giấu trong Chư thiên vạn giới, có một số ẩn giấu khá nông, trong nghìn năm vạn năm qua, những thủ đoạn này đã bị Sứ Đồ Địa Ngục và Hỏa Vương dọn dẹp sạch sẽ.

Ít nhất cũng có tám chín phần mười, thậm chí còn nhiều hơn một chút, so với tính toán của Sứ Đồ Địa Ngục và Hỏa Vương, còn nhiều hơn một chút phần trăm.

Chỉ có thủ đoạn của vài Nguyên đầu ẩn giấu quá sâu, hoặc hai người không có đủ thời gian để dọn dẹp, mới tạm gác lại, nhưng cũng đủ khiến Lục Minh kinh ngạc, vì hai người họ khá năng nổ.

Theo như Lục Minh dự đoán ban đầu, Sứ Đồ Địa Ngục và Hỏa Vương có thể hoàn thành năm sáu phần mười nhiệm vụ đã là không tồi rồi.

Nhưng họ đã cho Lục Minh một bất ngờ, hoàn thành thêm ba bốn phần mười, thậm chí suýt nữa là hoàn thành tất cả.

“Cho dù từng là cường giả đỉnh cao, bây giờ yếu đi, nhưng năng lực hành động của họ rất mạnh!

Bây giờ bồi dưỡng cường giả quá chậm, không bằng chuyên tìm những người như vậy, đỡ tốn công sức!” Lục Minh bình luận, hắn nhận ra một điểm, chỉ là nói vậy thôi, thậm chí muốn làm như vậy, nhưng trong đó có một số phương diện cần cân nhắc, ví dụ như những người này tuy dễ dùng, có năng lực, nhưng cuối cùng lại thiếu

một điểm mà Lục Minh cần, đó là một mức độ trung thành nhất định với Lục Minh!

Điều này cũng bình thường, dù sao họ không phải do Lục Minh bồi dưỡng từ đầu, trung thành với Lục Minh là không hợp lý, thậm chí không căm ghét Lục Minh, không đứng ở phe đối lập, đã là không tồi rồi!

"Cuối cùng vẫn cần một vài người đáng tin cậy, tôi có thể thử bồi dưỡng ra vài cường giả đỉnh cao." Lục Minh nhận ra vấn đề này, cũng định nỗ lực, nhưng hắn biết, cuối cùng đó không phải là điều chủ yếu, vì thời gian của hắn ngắn, không có công sức để bồi dưỡng.

Chỉ có thể cố gắng hết sức để bồi dưỡng, nhưng cuối cùng sẽ ra sao, phải xem... chuyện tương lai ai mà biết được?

Lục Minh vừa suy nghĩ, vừa can thiệp vào Chư thiên vạn giới.

Toàn thân hắn, từng luồng sức mạnh đặc thù bùng nổ, bắt đầu quét sạch Chư thiên vạn giới, những lá bài tẩy do các Nguyên đầu...

để lại!

Chương 398

Mấy phần trăm cuối cùng của nhiệm vụ đã ban bố!

Khi Lục Minh làm việc này, tốc độ tự nhiên kinh người, dù sao thực lực của Lục Minh đã ở đó, giống như người lớn nghiền nát con kiến, không thể dễ dàng hơn, gần như là quét ngang một đường, không ai có thể chống cự, đều bị giải quyết dễ dàng.

Kể cả cái khó nhằn nhất, khiến Lục Minh tốn một chút thời gian, cũng không chống cự được trong tay hắn quá một hơi thở, đều không có khác biệt về bản chất, bị Lục Minh giải quyết dễ dàng.

Khi Lục Minh hoàn thành những việc này, khoảng chừng nửa ngày trôi qua, ừm, Lục Minh đã cố ý đi chậm lại.

Nếu không, Lục Minh có thể giải quyết mọi thứ nhanh hơn, vì thực sự quá dễ dàng, thực lực hiện tại quá mạnh!

Sau khi hoàn thành mọi thứ, Lục Minh cũng đến đại bản doanh cũ của Nguyên đầu: Vô Tận Chi Địa!

Chỉ là nơi đây bây giờ không còn Nguyên đầu nữa, vì tất cả đã rời đi, hoặc là bị Lục Minh tiêu diệt, hoặc là tất cả đều đã tiến vào khu cấm địa đó!

Giờ phút này, Lục Minh thực sự là đệ nhất nhân Chư thiên vạn giới, là bá chủ tuyệt đối, không ai có thể chống lại Lục Minh!

Ngồi trên cung điện của Vô Tận Đại Lục, Lục Minh nhìn xuống cả thế giới, sắc mặt vô cùng bình tĩnh, cho người ta cảm giác như một vị thần linh hằng cổ bất biến.

Khi hoàn thành việc "thống nhất" toàn bộ Chư thiên vạn giới, Lục Minh bắt đầu suy nghĩ tiếp theo nên làm gì.

Phải làm một số việc, không thể chờ đợi người trong cấm khu quay về, bất kể là Vô Danh Nhân hay các Nguyên đầu quay về, đối với Lục Minh đều không phải là chuyện tốt, phải có chiến lược đối phó.

Nếu không, một khi kẻ địch quay về, bất kể là phe nào, Lục Minh đều không có chắc chắn có thể chiếm ưu thế trong đại chiến.

Chắc chắn sẽ là phe thất bại, lúc đó tất cả chiến quả hiện có đều phải dâng lên, Lục Minh không muốn thấy cảnh đó xảy ra, vì vậy phải có một kế hoạch rõ ràng.

Dựa vào việc săn giết Nguyên đầu, nuốt chửng sức mạnh của họ để tăng cường bản thân là không thực tế, vì Chư thiên vạn giới hiện tại không có cường giả cấp đó xuất hiện, Lục Minh là mạnh nhất, cho nên... cho nên bây giờ Lục Minh cũng đang bối rối, vì không biết hiện tại nên làm gì, làm thế nào để trở nên mạnh hơn?

Thông qua tu luyện từng bước, cảm thụ sức mạnh của Nguyên đầu, đúng là cũng có thể khiến hắn mạnh lên, nhưng đó là một quá trình dài, cần vô tận năm tháng, Lục Minh rõ ràng không có thời gian, phải có một phương pháp nhanh hơn, trong thời gian ngắn nâng cao bản thân.

Vì vậy Lục Minh đang suy nghĩ nghiêm túc, điều này rất quan trọng với hắn, cần phải mạnh hơn, mới có thể đối phó với tình hình sắp tới.

Lục Minh suy nghĩ kỹ, tìm kiếm một phương pháp có thể giúp mình, chỉ tiếc là, tuy cảm thấy tồn tại phương pháp đó, và đã dốc lòng tìm kiếm, nhưng cuối cùng vẫn không chắc chắn là loại nào.

Thực ra cũng bình thường, nếu có thể rõ ràng tìm ra phương pháp tăng cường bản thân nhanh chóng, các Nguyên đầu khác đã sớm dựa vào phương pháp đó để tăng cường bản thân, nào đến lượt Lục Minh đi tìm?

Vì vậy Lục Minh không tìm ra, đương nhiên, cũng không thể nói là hoàn toàn không tìm ra.

Lục Minh suy nghĩ kỹ, tuy không xác định được phương pháp nào có thể giúp hắn tăng cường bản thân, nhưng đại khái có một điểm mấu chốt, nơi càng nguy hiểm, càng tồn tại kỳ ngộ kinh người.

Hắn có thể đi tìm một số nơi nguy hiểm, vào hiểm địa.

Như vậy, không chừng có thể tìm ra phương pháp tăng cường bản thân, dù sao nơi nguy hiểm, thường có lý do tồn tại của nó, chỉ cần vào một số nơi đó không chết, và thành công trở về, thực lực thực ra có xác suất nâng cao rất lớn, về cơ bản là chắc như đinh đóng cột.

Về phần tại sao không có Nguyên đầu nào làm theo... ai nói không có Nguyên đầu nào làm theo?

Chỉ là cuối cùng họ đều thất bại, chết ở những nơi cực kỳ nguy hiểm đó, chuyện đó không phải chưa từng xảy ra!

Những năm tháng xa xưa đó, sử sách còn chưa ghi chép, đã sớm bị chôn vùi trước cả vạn cổ sử sách.

Khi Lục Minh có được một khả năng đại khái có thể giúp hắn mạnh lên, Lục Minh cũng định làm thật, giống như hắn nói, không thể ngồi đây chờ kẻ địch quay về.

Hắn sẽ, trước khi chuyện đó xảy ra, tăng cường bản thân!

Nếu không, kẻ địch quay về đối với Lục Minh chỉ có thể là một chuyện xấu, hoặc là chiến thắng đối phương, vẫn trở thành bá chủ số một như hiện nay, nếu không, có lẽ sẽ chiến tử trong vạn giới.

Chọn một nơi nguy hiểm, tiến vào đó, tìm kiếm kỳ ngộ.

Lục Minh đầu tiên loại trừ việc vào cấm khu, vì nơi đó thực sự quá nguy hiểm, và bên trong hỗn loạn.

Nơi đó vừa nhìn đã biết không tầm thường, trong các cấm khu cũng nên xếp hàng đầu, thậm chí là thứ nhất.

Lục Minh muốn chọn một nơi an toàn hơn một chút, chỉ là nơi như vậy không dễ tìm, cũng bị chôn vùi trong những năm tháng chưa biết, sử sách cũng chưa ghi chép.

Lục Minh phải tự mình đi đến vạn giới, đến nơi sâu thẳm của hư không vô tận, chỉ có thể từ từ tìm kiếm, đó là lựa chọn duy nhất của Lục Minh hiện tại.

"Vạn giới hiện tại tạm thời không cần ta, không có khả năng khiến ta mạnh lên nữa, ta có thể rời đi, chỉ là trước khi rời đi ta phải làm xong một việc!" Lục Minh nhanh chóng có quyết định.

Hắn định rời đi, tìm kiếm kỳ ngộ kinh người hơn, để thực lực trở nên mạnh hơn, để chống lại tình hình sắp xảy ra.

Chỉ là Lục Minh không định xuất phát ngay bây giờ, trước khi xuất phát hắn định làm một số việc, phải đi tìm Bàn Xí Nga mới được.

Trên người gã này ẩn giấu bí mật, Lục Minh phải tự mình tìm ra, hoặc là mang theo đối phương cùng đi, hoặc là triệt để làm rõ tình hình của đối phương, nếu không sẽ không để đối phương ở lại vạn giới.

Hay nói cách khác, phải cố gắng hết sức giảm bớt kẻ địch của mình.

Lần này phải làm rõ, Bàn Xí Nga rốt cuộc có phải là kẻ địch của mình không.

Nếu đối phương là kẻ địch, vậy thì lần này sẽ giải quyết đối phương, nếu đối phương không phải là kẻ địch... nói thật, Lục Minh không thể bảo đảm điểm này, từ trong lòng hắn cho rằng, xác suất đối

phương là kẻ địch lớn hơn, xác suất này tám chín phần mười, thậm chí đạt đến một trăm phần trăm!

Lý do Lục Minh nghĩ như vậy, cũng đơn giản, chỉ là dựa vào một số hành vi trước đây của đối phương, trong đó có những điểm không ổn.

Chỉ là lúc đó Lục Minh không bận tâm, vì lúc đó hắn và Bàn Xí Nga là đồng minh, hai bên cùng tồn tại, cho nên tự nhiên không tìm đối phương gây phiền phức, nhưng bây giờ không giống nữa.

Tình hình hiện tại ngày càng hỗn loạn, Lục Minh cũng đã có một số vốn liếng, nếu đã như vậy, thì có một số thứ tự nhiên phải làm rõ, Lục Minh không hy vọng sau lưng có người đâm lén, thà rằng trước mặt có thêm một kẻ địch đáng sợ!

Vì vậy Lục Minh đi tìm Bàn Xí Nga, muốn làm rõ nghi ngờ trong lòng, xác định đối phương có phải là kẻ địch hay không.

Nếu đối phương là kẻ địch, vậy thì mọi thứ tự nhiên không cần nói cũng hiểu, nếu đối phương không phải là kẻ địch... tuy xác suất này thấp, nhưng dù sao cũng tồn tại một khả năng nhất định.

Nếu thật như vậy, Lục Minh cảm thấy Bàn Xí Nga có thể giúp mình, đối phương đã sống qua những năm tháng dài đằng đẵng, cổ xưa thậm chí vượt qua cả Nguyên đầu, có kiến văn phi phàm, muốn tìm một nơi nguy hiểm, có cơ duyên, đối phương không chừng có thể cho vài ý kiến.

Bàn Xí Nga tìm một nơi bế quan tương đối an toàn, muốn luyện hóa thu hoạch mang ra từ cấm khu, người bình thường tự nhiên không tìm được, nhưng trong đó, tự nhiên không bao gồm Lục Minh.

Lục Minh và Bàn Xí Nga có một mối liên hệ nhất định, trước đây Lục Minh không thể thông qua mối liên hệ này, tìm ra vị trí cụ thể của

Bàn Xí Nga.

Nhưng bây giờ không giống nữa, thực lực của Lục Minh ngày càng mạnh, có thể thông qua mối liên hệ này, đại khái xác định vị trí của Bàn Xí Nga, đã có thể đại khái xác định vị trí của Bàn Xí Nga rồi, Lục Minh muốn tìm chính xác Bàn Xí Nga, thực ra cũng không phải là chuyện khó!

Chỉ là làm xong những việc này, Lục Minh cần tốn thời gian mà thôi, chớp mắt đã qua nửa tháng.

Lục Minh một lòng một dạ tìm kiếm, trong khoảng thời gian này, Lục Minh cũng thành công tìm được Bàn Xí Nga.

Tốc độ của Lục Minh, tranh từng giây từng phút, tuyệt không lãng phí một chút thời gian nào.

Khi Lục Minh tìm được Bàn Xí Nga, đối phương chưa hoàn toàn luyện hóa chiến lợi phẩm của mình, mới luyện hóa được khoảng một phần ba.

Cho dù như vậy, tốc độ của đối phương cũng đã khoa trương rồi.

Lại không phải ai cũng là Lục Minh, có thể luyện hóa Nguyên đầu với tốc độ nhanh như vậy, có thể trong thời gian ngắn như vậy, luyện hóa một nửa Nguyên đầu thành một phần ba, tốc độ này thực sự khoa trương.

"Tìm ta có chuyện gì?" Bàn Xí Nga thoát khỏi trạng thái bế quan, nhìn Lục Minh đột nhiên xuất hiện có chút bối rối, trong lòng y có nghi ngờ, ví dụ như, Lục Minh tìm mình bằng cách nào?

Phải biết trước khi bế quan, y không hề nói cho Lục Minh biết vị trí bế quan, Lục Minh tìm thấy mình bằng cách nào?

Lục Minh tìm mình làm gì?

Vừa mới tỉnh lại, tuy cảm giác khá mơ hồ, nhưng ý thức lan tỏa khắp Chư thiên vạn giới, phát hiện Chư thiên vạn giới hiện tại bình tĩnh, không có chuyện gì xảy ra.

Nếu mọi thứ bình tĩnh, không có chuyện gì xảy ra, Lục Minh không có kẻ địch tồn tại, với thực lực hiện tại có thể trấn áp tất cả, vậy tại sao lại tìm mình, cố ý đánh thức mình, Lục Minh muốn làm gì?

Ý thức của Bàn Xí Nga hiện tại có chút hỗn loạn, vì y vừa mới luyện hóa sức mạnh Nguyên đầu.

Ừm, tuy đã luyện hóa sức mạnh Nguyên đầu nghìn năm, vạn năm, nhưng khoảng thời gian đó đặt trên người y thực sự ngắn ngủi, bị gọi là "vừa mới" cũng bình thường.

Trong quá trình luyện hóa sức mạnh Nguyên đầu, ý thức của y bị ảnh hưởng một chút, dù sao y luyện hóa là sức mạnh Nguyên đầu, sức mạnh phi phàm, làm sao có thể "không động lòng".

Không phải ai cũng giống Lục Minh, có thể không bị ảnh hưởng, hoàn toàn giữ vững tâm cảnh của mình, để mình luôn ở trạng thái ban đầu, thậm chí Lục Minh cũng không chắc có thể làm được như vậy, trong một số tình huống, Lục Minh có thể thực sự đảm bảo không bị ảnh hưởng không?

Chỉ là những hạn chế này, cùng với việc Bàn Xí Nga dần dần tỉnh lại, từ từ hồi phục, năng lực tư duy cũng dần dần trở lại.

Sau đó Bàn Xí Nga cảm thấy có gì đó không ổn, dựa vào tình hình hiện tại để phán đoán, phát hiện Lục Minh căn bản không có lý do tìm mình, tình hình Chư thiên vạn giới hiện tại đã bị Lục Minh bình định, đối phương không cần sự giúp đỡ của mình, đặc biệt tìm mình làm gì?

Điểm quan trọng nhất, làm sao tìm được mình?

Mọi thứ, ánh mắt Bàn Xí Nga nhìn Lục Minh bắt đầu thay đổi, cảm thấy Lục Minh có ý đồ xấu với mình, nếu không đối phương sẽ không tìm đến tận cửa, Lục Minh chắc chắn có ý đồ gì đó với mình!

Bàn Xí Nga nghĩ, lại nghĩ đến chuyện xảy ra trong cấm khu trước đó, càng thêm kiên định với suy nghĩ của mình, y từ trước đến nay không ngại dùng ác ý lớn nhất để suy đoán chúng sinh, sở dĩ có thể sống đến bây giờ, là vì có tâm lý này, nếu không, đã sớm bị chôn vùi trong năm tháng không biết bao nhiêu năm trước!

Thực tế Bàn Xí Nga cũng không đoán sai, đó là sự thật.

"Nói thật đi, mục đích ngươi tìm ta là gì?" Bàn Xí Nga cũng định nói thẳng mọi chuyện, vì thực lực hiện tại của y mạnh mẽ, tuy cũng có thể cảm nhận rõ ràng Lục Minh rất mạnh.

Nhưng theo Bàn Xí Nga thấy, cho dù hai người thực sự trở mặt, cũng không có gì đáng sợ, nếu hai bên thực sự đại chiến, chưa chắc y sẽ thua, cho dù thực sự thua, cùng lắm thì bỏ chạy, một lòng một dạ bỏ chạy, y không tin Lục Minh có thể đuổi kịp.

Chương 399

Ừm, khi thực lực của Lục Minh, trong số các cự đầu Nguyên đầu tiến giai đến cực hạn, tự động quy nhất, tụ hợp sức mạnh, trong tình huống này, thực lực không bằng, khó có thể phán đoán chính xác thực lực.

Bàn Xí Nga đã phạm sai lầm này, không phán đoán chính xác được thực lực của Lục Minh, chỉ ước tính sơ bộ, là loại sai lầm, nếu không, tuyệt đối không dùng trạng thái này để đối mặt với Lục Minh, vì thực lực của Lục Minh mạnh hơn y.

Như kim thực lực của Bàn Xí Nga, hẳn là miễn cưỡng bước vào hàng ngũ cự đầu Nguyên đầu, tuy mạnh mẽ, trong toàn bộ Chư thiên vạn giới đều xếp hàng đầu, nhưng so với Lục Minh, chênh lệch không nhỏ.

Bàn Xí Nga đã nói rõ mọi chuyện, Lục Minh thực ra cũng không ngạc nhiên, dường như đã nhìn thấu suy nghĩ của Bàn Xí Nga, đối phương lấy thực lực làm chỗ dựa, lúc này có chút "kiêu ngạo".

Nhưng cũng bình thường, Lục Minh có thể hiểu, đối phương vừa mới tỉnh lại sau khi bế quan, tình hình bên ngoài trước đó, đối phương một chút cũng không quan sát, nếu không đối phương làm sao dám như vậy?

Nhưng mọi thứ đều không quan trọng, mục đích chính của Lục Minh không phải là tranh cãi với đối phương về điều này, hôm nay hắn chỉ muốn biết một số câu trả lời.

"Mục đích ta tìm ngươi đơn giản, ta muốn biết ngươi rốt cuộc đứng về phe nào?" Ánh mắt Lục Minh rơi trên người Bàn Xí Nga, giọng nói của hắn vô cùng bình tĩnh, dường như hằng cổ bất biến, bất

kỳ sự vật nào cũng không thể lay chuyển, hắn nói, "Rốt cuộc đứng về phía ta, hay đứng trong liên minh của các Nguyên đầu khác!" "Ngươi nói bậy bạ gì vậy?

Ta trước đó đã hợp tác với ngươi, đắc tội với liên minh, cho dù ta thực sự có ý định đứng cùng một phe với ngươi, đại khái họ cũng sẽ không tin ta." "Thậm chí để liên minh thêm vững chắc, họ sẽ chủ động ra tay với ta, vì một số minh hữu trong đó mà bất bình, điểm này ngươi không hiểu sao?

Tại sao lại cố ý hỏi ta." Nghe Lục Minh nói, Bàn Xí Nga cau mày, không hiểu tại sao Lục Minh đột nhiên nói ra những lời này, nhưng vẫn kiên nhẫn trả lời, tuy không sợ Lục Minh, nhưng cũng không muốn xé rách mặt với Lục Minh, hai bên hoàn toàn đi đến phe đối lập.

Giữa họ dù sao cũng từng có hợp tác, quan hệ của hai bên không tệ, y biết rõ sự đáng sợ của Lục Minh, nếu hai bên có thể giữ mối quan hệ tốt, Bàn Xí Nga tuyệt đối sẽ không cố ý làm mất lòng đối phương.

"Lý lẽ này ta tự nhiên hiểu, vậy nếu có phe thứ ba xuất hiện thì sao?

Ngươi sẽ lựa chọn thế nào?" Đối với câu trả lời của Bàn Xí Nga, Lục Minh không động lòng.

Vì hắn đoán được đối phương sẽ nói như vậy, cũng biết Bàn Xí Nga không đủ thành thật, có một số thông tin quan trọng đối phương vẫn giấu giếm, không muốn nói ra, nhưng cũng bình thường, đổi lại là hắn, đại khái cũng sẽ có lựa chọn giống đối phương.

Nhưng có thể hiểu đối phương, không có nghĩa là phải chấp nhận tất cả, vì vậy giọng Lục Minh nhàn nhạt truyền ra, đó là chất vấn xé rách mặt, hy vọng đối phương cho một câu trả lời.

Đồng thời Lục Minh cũng chuẩn bị ra tay, trong cơ thể hắn dâng trào sức mạnh đáng sợ, vì Lục Minh cảm thấy một trận chiến không thể tránh khỏi!

"Ta không hiểu ý ngươi, tình hình hiện tại chỉ có hai phe, hay là phe thứ ba tồn tại trong cấm khu, chẳng lẽ ngươi muốn ta gia nhập phe đó sao?

Rốt cuộc ý ngươi là gì?

Ta có chút không nhìn thấu." Bàn Xí Nga cau mày, nhìn Lục Minh nói.

Lục Minh lắc đầu, nói một câu, sau đó định động thủ, vì Bàn Xí Nga khiến hắn có chút thất vọng, đã đến nước này, có những lời không muốn nói, đối phương coi hắn là đồ ngốc sao?

Một số hành vi trước đó đã lộ ra sơ hở, hôm nay hắn đã có câu trả lời mới đến chất vấn, đối phương lại chọn cách lảng tránh.

Lục Minh nói: "Trung thành với Chung Cực, Chung Cực chưa hoàn toàn chết đi, đúng không?

Không phải vẫn luôn âm mưu quay trở lại sao?" "Trước đó ta đã nhìn thấu tất cả, ta hiện tại thậm chí đã có chút manh mối rồi!

Tại sao ngươi lại luôn lảng tránh?

Ta nghĩ ta đã có câu trả lời!

Ngươi đã đưa ra lựa chọn của mình!

Nhưng cũng bình thường, lựa chọn chủ nhân từng có của mình, cũng không có gì đáng ngạc nhiên, xem ra ta đã lo xa rồi... mới đúng!" Trong mắt hắn phát sáng, ánh sáng quét ngang trời đất, Lục Minh bá khí vô song!

Lục Minh nói ra những lời này, nói ra suy nghĩ và phỏng đoán của

mình, nói rõ mọi chuyện.

Bàn Xí Nga cũng vạn lần không ngờ, thậm chí cảm nhận được sự kiên định trong lời nói của Lục Minh, đối phương thực sự nghĩ như vậy, không phải là dọa dẫm, chắc chắn đã gặp phải chuyện gì đó, hoặc biết được một số thông tin, xác định được Chung Cực còn tồn tại trên đời!

Đối phương vẫn luôn âm mưu quay trở lại, y đứng trong phe Chung Cực, vẫn luôn là người của phái này, sơ tâm chưa từng thay đổi.

"Tại sao ngươi lại có suy nghĩ như vậy..." Bàn Xí Nga mở miệng, định nói gì đó, định vùng vẫy lần nữa, vì y không muốn xé rách mặt với Lục Minh, muốn thay đổi suy nghĩ của Lục Minh, chỉ tiếc một câu chưa nói hết, công kích của Lục Minh đã đến!

Vì theo Lục Minh thấy, hắn và Bàn Xí Nga không phải người cùng đường, đại chiến giữa hai bên chắc chắn đã được định sẵn, nếu đã như vậy, không cần nói nhiều, cứ thế bắt đầu một trận đại chiến.

Xem xem ai mới là người chiến thắng cuối cùng trong trận đại chiến này!

Ánh mắt hắn chiếu rọi trời đất, Lục Minh lựa chọn bùng nổ, khí tức của Lục Minh vào khoảnh khắc này mạnh mẽ đến mức Bàn Xí Nga cũng chấn động!

Vì Bàn Xí Nga phát hiện, thực lực của Lục Minh dường như còn mạnh hơn y, mạnh hơn không chỉ một chút, chênh lệch giữa hai bên có một khoảng cách nhất định.

Lục Minh vừa mới ra tay, khí tức trên người đã bành trướng, ép y lùi lại, khiến y dựng tóc gáy, cảm giác nguy cơ kinh người.

"Thực lực tại sao lại mạnh như vậy?" Lông tơ dựng đứng, cảm

giác nguy cơ trong lòng khủng bố không bình thường, Bàn Xí Nga nhìn Lục Minh với ánh mắt thay đổi, cảm thấy mọi thứ không thể tưởng tượng nổi.

Trước đây khi thực lực của Lục Minh còn yếu, y đã vô cùng mạnh mẽ đáng sợ, sau này thực lực của Lục Minh đuổi kịp, nhưng cũng chỉ mạnh hơn một chút thôi, mới qua bao lâu, Lục Minh đã vượt lên trên y, kéo ra khoảng cách lớn.

Trong lòng Bàn Xí Nga nghi ngờ, thực lực của đối phương tăng lên tại sao lại vô lý như vậy, rốt cuộc đã làm gì?

Cho dù Lục Minh thực sự luyện hóa được, một nửa Nguyên đầu chi lực thuộc về y, sự tăng tiến cũng không thể khủng bố, kinh người như vậy chứ?

Trong nghìn năm, vạn năm qua, Lục Minh ở Chư thiên vạn giới rốt cuộc đã làm gì?

Chẳng lẽ lại đi săn giết một số cường giả Nguyên đầu, nuốt chửng Nguyên đầu chi lực, tăng cường bản thân sao?

Trong lòng Bàn Xí Nga dấy lên một phỏng đoán, cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, vì Nguyên đầu, làm sao có thể dễ dàng săn giết được?

Nhưng Bàn Xí Nga không biết, y đã đoán đúng sự thật.

"Khai!" Lục Minh căn bản không thèm để ý, chỉ vào lúc này quả quyết ra tay, duỗi một ngón tay ấn vào giữa trán y, một ngón tay ngay lập tức chìm trong kim quang, ngay sau đó được ban cho sức mạnh đáng sợ, sau đó Lục Minh từ trên cao nhìn xuống, một ngón tay hóa thành kiếm, đột nhiên chém xuống Bàn Xí Nga!

Mơ hồ, Bàn Xí Nga dường như nhìn thấy một thanh kiếm cấp sử thi, chém xuống, uy lực quả thực như vô song!

“Mẹ nó, có quá vô lý không!” Vào khoảnh khắc này, điềm báo trong lòng Bàn Xí Nga, đạt đến mức mạnh mẽ chưa từng có, dường như nửa chân đã đạp vào hoàng tuyền địa ngục, khiến Bàn Xí Nga không nhịn được hét lên, đồng thời hoảng sợ, mới vừa giao thủ với Lục Minh, chưa đối phó được chiêu đầu tiên của đối phương, đã có cảm giác này.

Thực lực của Lục Minh rốt cuộc mạnh đến mức nào, khiến y có cảm giác như vậy, thực sự có thể đối kháng với Lục Minh sao?

Trong lòng Bàn Xí Nga hoài nghi, thậm chí nảy sinh ý định lùi bước, không muốn so tài với Lục Minh như vậy, muốn chạy trốn khỏi đây, tuy dường như không có nơi nào để đi.

Dù sao thì Chư thiên vạn giới hiện tại, Lục Minh là bá chủ tuyệt đối.

Nếu thực sự muốn chạy trốn, chỉ có thể chọn cấm khu... nhưng cho dù chọn cấm khu, cũng chưa chắc an toàn, vì với thực lực hiện tại của Lục Minh tiến vào cấm khu, đại khái cũng có thể toàn thân trở ra.

Chỉ có y là không được, vì thực lực kém một chút.

Nhưng mọi thứ đều không quan trọng, vì Bàn Xí Nga tuy có suy nghĩ đó, muốn chạy trốn, nhưng mọi tiền đề, là có thể đỡ được một chiêu của Lục Minh, nếu không thì mọi thứ đều vô ích, vô ích, nếu không đỡ được một chiêu của Lục Minh, sẽ bị Lục Minh trực tiếp chém dưới ngựa, sẽ trực tiếp bị chôn vùi trong vạn cổ năm tháng.

Vậy thì mọi chuyện sau đó tự nhiên không cần nói, như hoa trong gương, trăng trong nước.

“Thiên địa u u, vạn vật u u, hư huyễn u u!” Lúc này, Bàn Xí Nga trực tiếp sử dụng thủ đoạn tủ, dùng Nguyên đầu chi lực đã luyện hóa để thúc đẩy, muốn chống lại một đòn của Lục Minh, thậm chí đồng

thời bùng nổ sức mạnh nhục thân của mình.

Vì y cảm nhận được sự đáng sợ và mạnh mẽ của Lục Minh, một đòn này đối với y có nguy hiểm cực lớn, nếu không toàn lực ứng phó, y không khỏi nghi ngờ, có lẽ sẽ trực tiếp vẫn lạc dưới một đòn này của Lục Minh.

Khoảnh khắc tiếp theo, công kích của hai bên đột nhiên giao nhau trên không.

Trong hư không một bức tường hư ảo và "thanh kiếm" như kim quang chói mắt của Lục Minh va chạm, cảm giác cho người ta thực sự quá khủng bố, vào khoảnh khắc va chạm, toàn bộ hư không đều bị đánh nát!

Từng mảng đại thiên vũ trụ tức thì chìm nghỉm, vô số tinh cầu nổ tung, kim quang lóe lên quá kinh người, vô cùng đáng sợ!

Bàn Xí Nga cũng tức thì hộc máu, toàn thân như bị búa tạ đập vào, trực tiếp lùi về phía sau, thân thể tinh vi khó lường cũng bắt đầu tan rã, nứt ra, máu thịt bay tứ tung, khí tức của cả người nhanh chóng tụt xuống, cho người ta cảm giác như sắp vẫn lạc!

Lục Minh lại đứng yên tại chỗ không động, đương nhiên nói vậy cũng không đúng, vì thân thể hắn vào khoảnh khắc hai bên giao nhau, sức mạnh bùng nổ, thực ra cũng có biến động, tại chỗ lung lay một phen.

Nhưng nếu so với Bàn Xí Nga, chênh lệch giữa hai bên không phải là lớn bình thường, bị gọi là "bất động", dường như cũng không có vấn đề gì.

"Chưa chết?" Chỉ là mọi thứ đều không quan trọng, Lục Minh đứng trong hư không, từ trên cao nhìn xuống Bàn Xí Nga, phát hiện đối phương chưa chết, tuy trạng thái kém đến cực hạn, nhục thân gần

như bị đánh tan, nhưng đó dù sao cũng là sức mạnh mạnh nhất mà đối phương từng nắm giữ, đối phương vẫn sống, khí tức vẫn còn.

Nhưng điều đó thực ra cũng bình thường, đối phương dù sao cũng đứng trong phe Chung Cực, đang chờ đợi chủ nhân của mình quay trở lại, nếu không có một số thủ đoạn và năng lực, đã sớm bị chôn vùi trong vạn cổ năm tháng.

Không thể sống lâu như vậy, cho nên không dễ dàng chết trong tay hắn, cũng không phải không thể hiểu được?

Lúc này, Lục Minh định ra tay lần nữa, hai bên đã đứng ở phe đối lập, theo Lục Minh thấy, có một số chuyện phải làm đến cùng!

Hoặc là hai bên là đồng đội, luôn giữ mối quan hệ hợp tác, hoặc là hai bên là kẻ địch, không chết thì ta chết!

Lục Minh lựa chọn đứng ở phe đối lập với Bàn Xí Nga, hay nói cách khác là Bàn Xí Nga đã đưa ra lựa chọn, cho nên Lục Minh, tự nhiên sẽ không nương tay.

Từ việc quả quyết ra tay vừa rồi, có thể thấy, lúc nên không nương tay thì Lục Minh không nương tay, tàn nhẫn hơn bất kỳ ai.

Thấy một đòn vừa rồi không thành, Lục Minh muốn bùng nổ lần nữa, hôm nay Bàn Xí Nga không chạy thoát được, Lục Minh có đủ tự tin.

"Còn muốn?" Lục Minh không cố ý che giấu động tĩnh ra tay, Bàn Xí Nga nhìn thấu tất cả, lông tơ dựng đứng, trong lòng cũng uất ức, vì y không mạnh bằng Lục Minh, hoàn toàn không địch lại đối phương, chênh lệch giữa hai bên quá kinh người.

Càng quan trọng hơn là Lục Minh đủ lạnh lùng và vô tình, quan hệ giữa hai bên không tệ, bây giờ trở mặt, hiệu suất giết y của đối phương quả thực không thể nhanh hơn, khiến y không có thời gian

phản ứng.

Tuy nếu vị trí của hai bên đổi lại, y cũng nắm giữ sức mạnh phi phàm như đối phương, đại khái cũng sẽ chọn làm như vậy.

Dù sao bản thân y cũng không phải người lương thiện, nếu không cũng không sống được lâu như vậy, chỉ là bây giờ thuộc phe yếu thế, là một trong những người trong cuộc, cảm thấy có chút khó chấp nhận mà thôi.

Theo Bàn Xí Nga thấy, luyện hóa một nửa Nguyên đầu chi lực, thực lực sẽ mạnh lên, sau khi bế quan xuất quan, hẳn là nên tỏa sáng trước mặt mọi người, trở thành một trong những cường giả đỉnh cao của Chư thiên vạn giới, không giống như bây giờ, vừa mới xuất hiện đã bị Lục Minh đánh tơi bời, căn bản không địch lại Lục Minh, không phải đối thủ của Lục Minh!

Chương 400

Hoàn toàn bị Lục Minh áp chế, chênh lệch như trời với đất!

"Chạy!" Tuy trong lòng không nói nên lời, nhưng Bàn Xí Nga không ngây người tại chỗ, vì đó không khác gì tìm chết.

Bàn Xí Nga nhanh chóng có quyết định, tốc độ nhanh kinh người của y vào khoảnh khắc này đã sử dụng nhiều loại thủ đoạn và lá bài tẩy, muốn chạy trốn, không muốn giao thủ với Lục Minh nữa, vì không phải đối thủ của Lục Minh.

Tốc độ của y nhanh đến cực hạn, đột nhiên xé rách rào cản hư không, trực tiếp tiến vào nơi hỗn loạn sức mạnh và cuồng bạo.

Những sức mạnh này đáng sợ, có một số cường giả cấp Đơn nguyên cũng không thể chịu đựng được sức xé của hư không này, nếu mạo hiểm tiến vào, xác suất tử vong cực lớn, nhưng y có thể chịu đựng được sức mạnh này, thậm chí có thể mượn sức mạnh này để đi tới, khiến tốc độ bản thân càng kinh người hơn.

"Chạy trốn trước mặt ta?

Nào có dễ dàng như vậy!" Lục Minh tự nhiên thấy Bàn Xí Nga muốn chạy trốn, chỉ là trên mặt Lục Minh lộ ra vẻ chế giễu, vì chạy trốn trước mặt hắn, không phải là chuyện đơn giản, hắn sẽ để đối phương rời đi sao?

Lục Minh trực tiếp theo sát, tốc độ của hắn cũng kinh người, còn nhanh hơn Bàn Xí Nga, nhanh hơn không chỉ một chút.

Đồng thời đòn thứ hai của Lục Minh bùng nổ, không phải là dạng trước đó, một loại thuật công phạt đơn thể đáng sợ hơn, trong cơ thể hắn dâng lên sức mạnh màu đen, những sức mạnh này dưới sự khống

chế của ý chí tinh thần của Lục Minh, hóa thành một chiếc U Minh Thuyền, sau đó Lục Minh hai tay đẩy U Minh Thuyền, U Minh Thuyền như quỷ mị, chớp mắt biến mất tại chỗ, tiến vào một chiều không gian khác.

Khi xuất hiện lần nữa, đã xuất hiện bên cạnh Bàn Xí Nga, khoảng cách với đối phương chỉ còn một chút xíu.

Thuật truy tung công kích đáng sợ, xuất hiện không một tiếng động, lại không một tiếng động tiếp cận đối phương, hay là đi trong một chiều không gian khác, khi thực sự tiếp cận đối phương, mới phá vỡ chiều không gian, xuất hiện bên cạnh đối phương phát huy thần uy!

"Mẹ kiếp!

Mới qua bao lâu, thực lực đã tăng nhiều như vậy?

Còn có cả thủ đoạn công kích này nữa?" Bàn Xí Nga đang toàn lực chạy trốn, muốn cắt đuôi Lục Minh, phát hiện bên cạnh mình đột nhiên có thêm một chiếc U Minh Thuyền, đối phương xuất hiện không một tiếng động, nhưng khi y phát hiện đối phương, đã xuất hiện bên cạnh, và sắp tiếp cận, sắp bùng nổ, cảm giác nguy cơ kinh người, giáng xuống đầu Bàn Xí Nga.

Y không nhịn được muốn mắng to, có quá khoa trương không?

Trong ấn tượng của y, Lục Minh không nắm giữ thủ đoạn này!

Từ một góc độ nào đó, Lục Minh là do y bồi dưỡng, nếu không phải vì sự tồn tại của nhóm chat, Lục Minh cho dù có thể trưởng thành đến mức như hiện nay, tốc độ cũng sẽ không nhanh, kinh người như vậy.

Y cũng đã thấy, Lục Minh trải qua không ít lần đấu tranh sinh tử, cũng chưa thấy Lục Minh dùng thủ đoạn này!

“Có một khả năng nào đó, là ta trong một khoảng thời gian, đã học được một số cấm thuật!” Lục Minh từ từ nói, cũng không ngại lúc này nói chuyện với Bàn Xí Nga vài câu, vì kết quả cuối cùng đã định, hắn không cảm thấy Bàn Xí Nga có thể đỡ được chiêu này.

Giữa hai bên dù sao cũng có một số quan hệ, từng có hợp tác thân mật, Lục Minh sẵn lòng giải đáp một số thắc mắc của đối phương.

“Nuốt chửng một số Nguyên đầu, cảm ngộ sức mạnh của họ, tự nhiên có thể lĩnh ngộ ra cấm thuật hoàn toàn mới!

Do nhiều loại sức mạnh hỗn tạp, những cấm thuật này, sẽ trở nên càng quỷ dị và phi phàm hơn!

Có một số đặc tính thần bí không thể tưởng tượng được!” Lục Minh từ từ nói ra một điểm, trong ánh mắt có ánh sáng sâu thẳm vô cùng, trong một khoảng thời gian, hắn đã nuốt chửng đủ bốn năm Nguyên đầu chi lực, lĩnh ngộ được không biết bao nhiêu cấm thuật, U Minh Thuyền là một trong số đó, một cấm thuật tương đối mạnh.

“Nguyên lai là vậy!

Xem ra trong khoảng thời gian đó, ngươi lại đi săn giết một số Nguyên đầu, nuốt chửng sức mạnh của họ!” Bàn Xí Nga đang chạy trốn trong hư không nghe Lục Minh nói, nghi ngờ của y đã được giải đáp.

Y hiểu tại sao Lục Minh lại trở nên mạnh hơn, và nắm giữ cấm thuật phi phàm như vậy, vì trong khoảng thời gian y bế quan, Lục Minh không hề dừng lại, vẫn đang tiến hành tàn sát.

Không chỉ nuốt chửng họ, tăng cường bản thân, càng quan trọng hơn là, Lục Minh đã lĩnh ngộ được cấm thuật đáng sợ hơn, chẳng trách Lục Minh lại cho y cảm giác nguy cơ kinh người như vậy, vì Lục Minh thực sự mạnh hơn y, về mặt thực lực vượt xa y, toàn diện

áp đảo y, một mình y thực sự không địch lại Lục Minh!

Rất nhanh, Bàn Xí Nga không còn bận tâm đến vấn đề này nữa, vì trước mắt y đang đối mặt với một lựa chọn, đối mặt với một quyết định vô cùng quan trọng.

Lo lắng những thứ có hay không đó thực sự không quan trọng, quan trọng là, nếu không đỡ được U Minh Thuyền của Lục Minh, vậy thì chết chắc, chết rồi, thì mọi thứ đều không có ý nghĩa... cho nên tiếp theo nên làm gì?

Làm thế nào để đối mặt với U Minh Thuyền của Lục Minh?

Đối với U Minh Thuyền của Lục Minh, Bàn Xí Nga không có chắc chắn có thể đỡ được, vì y có thể cảm nhận được sự khủng bố của Lục Minh, cũng cùng một đạo lý, Lục Minh cũng nghĩ như vậy, nếu không sẽ không sử dụng U Minh Thuyền để tấn công, Lục Minh cũng cho rằng Bàn Xí Nga không đỡ được một đòn này.

Nhưng Bàn Xí Nga không muốn chết, không muốn vẫn lạc ở nơi này, đã chờ đợi những năm tháng dài đằng đẵng, một khoảng thời gian có thể khẳng định, Chung Cực đại khái sắp phục sinh...

Lục Minh không đoán sai, đoán rất chính xác, y thực sự là người trong phe Chung Cực.

Điều này cũng bình thường, đối phương từng là đệ nhất nhân, người nắm giữ và là nguồn gốc của mọi sức mạnh, sao có thể không có người theo đuổi?

Cho dù những năm tháng dài đằng đẵng đã qua, những người này vẫn tồn tại, và số lượng không ít, Bàn Xí Nga không cảm thấy mình là duy nhất, cho nên phe này đã định, sẽ không thay đổi, cho dù thực lực của Lục Minh mạnh mẽ, tạo ra vô số hy vọng và khả năng, nhưng Bàn Xí Nga vẫn không định theo đuổi, vì y có mục tiêu của mình.

Hơn nữa, nói một cách không hay, Bàn Xí Nga có một dự cảm.

Sự tồn tại của Lục Minh có lẽ là cố ý, sở dĩ có thể trong thời gian ngắn, thực lực tăng lên kinh người như vậy, có lẽ là vì sau lưng có người thúc đẩy đại thế của trời đất, giúp đỡ Lục Minh.

Y cho rằng Lục Minh cuối cùng chỉ là một quân cờ, dù sao y từng nhầm Lục Minh là Chung Cực, cho rằng đối phương là một khả năng Chung Cực tỉnh lại, mọi thứ, thực ra khá hợp lý.

Tuy Chung Cực thực sự đã chết, nhưng phục sinh sau những năm tháng dài đằng đẵng, đối phương làm sao có thể không có át chủ bài?

Ai sẽ tin điều đó?

Thôi được rồi, quay lại chuyện chính, bây giờ Bàn Xí Nga đang suy nghĩ, làm thế nào để đỡ được một đòn của Lục Minh, một đòn của Lục Minh thực sự không đỡ được, nếu chỉ dựa vào sức của cá nhân, cho nên phải mượn ngoại lực, nếu không, hôm nay sẽ vẫn lạc tại đây!

Bàn Xí Nga đã nhìn ra, Lục Minh sẽ không nương tay với mình, cho nên phải có biện pháp, đỡ được một đòn của Lục Minh.

"Chẳng lẽ phải dùng đến lá bài tẩy đó sao?" Ánh mắt Bàn Xí Nga sâu thẳm, có một biện pháp, y nắm giữ một lá bài tẩy phi phàm, do chủ nhân từng có để lại, y đang suy nghĩ, có nên dùng lá bài tẩy này không, nếu dùng lá bài tẩy này, tình hình trước mắt tự nhiên có thể hóa giải, nhưng sau khi dùng lá bài tẩy này, thực sự không còn "lá bài tẩy" đúng nghĩa nữa.

"Không còn cách nào khác!

Chỉ có thể dùng lá bài tẩy này!" Cảm giác nguy cơ trong lòng bùng nổ, đạt đến mức không thể tưởng tượng được, tâm linh tê liệt, Bàn Xí Nga cũng nhanh chóng đưa ra lựa chọn, tuy vô cùng không nỡ với lá

bài tẩy này, nhưng không còn cách nào khác.

U Minh Thuyền của Lục Minh đã lao tới, trên U Minh Thuyền có mấy luồng đại đạo chi lực rủ xuống, cảm giác cho người ta quá khủng bố.

Khi U Minh Thuyền sắp va vào người y, sắp tiêu diệt y, biến hóa vào lúc này đột ngột xảy ra, trên người Bàn Xí Nga, ở vị trí lồng ngực, cũng là nơi trái tim tồn tại, vào lúc này nứt ra một khe hở, ánh sáng màu máu từ đó phun ra, sức mạnh kinh người, phảng phất như sức mạnh ban đầu của trời đất vạn vật!

Một cỗ sức mạnh cực kỳ phi phàm, mạnh mẽ, so với sức mạnh của Lục Minh cũng không kém bao nhiêu, ở cùng một cấp độ, thậm chí còn hơn một bậc, càng khủng bố hơn!

Một cỗ sức mạnh từ lồng ngực Bàn Xí Nga trào ra, tạm thời bị y khống chế, sau đó Bàn Xí Nga trực tiếp để cỗ sức mạnh đó bao bọc lấy U Minh Thuyền, muốn phá hủy sức mạnh của U Minh Thuyền!

U Minh Thuyền tuy đáng sợ, mạnh mẽ, là sức mạnh do cấm thuật đỉnh cao thi triển, nhưng khi tiếp xúc với cỗ sức mạnh đó.

Hai bên ở cùng một cấp độ, thậm chí đối phương còn cao hơn một bậc, sức mạnh của Lục Minh không thể áp chế, thậm chí bị bao bọc lại, sau đó trong thời gian ngắn hai bên triệt tiêu, mọi thứ hóa thành hư vô!

Quá bình tĩnh... công kích của Lục Minh bị hóa giải!

Chiếc U Minh Thuyền vô cùng đáng sợ, bị ánh sáng màu máu trong lồng ngực Bàn Xí Nga nuốt chửng, hai loại sức mạnh triệt tiêu, mọi chuyện kết thúc.

"Sao lại thế này?" Lục Minh thấy cảnh này, khóe miệng khẽ giật, đối với sự xuất hiện của cảnh này, hắn kinh ngạc, ngoài dự liệu của

hắn, mọi thứ xuất hiện quá đột ngột.

Vừa rồi hắn còn nghĩ, U Minh Thuyền chắc chắn Bàn Xí Nga không đỡ được, nhưng bây giờ đối phương đã đỡ được, dùng một phương pháp cực kỳ quỷ dị...

Lục Minh có chút kinh ngạc!

Lục Minh trong sức mạnh màu máu, cảm nhận được một cỗ sức mạnh đáng sợ mênh mông hơn, tuyệt đối do cường giả đỉnh cao để lại, về mặt thực lực mạnh hơn hắn, là thủ đoạn đối phương từng để lại, sau nghìn vạn năm lại tỏa sáng, dị thường khủng bố và đáng sợ.

"Sức mạnh của Chung Cực!" Lục Minh ngay lập tức ý thức được một điểm, có chút kinh ngạc đến sững sờ, nhưng lại cảm thấy mọi thứ hợp lý, Bàn Xí Nga là người trong phe Chung Cực, Chung Cực đã vẫn lạc, đối phương muốn quay trở lại tự nhiên cần người, cho nên trước khi chết bố cục, để lại một số thủ đoạn kinh người thực sự bình thường.

"Đúng là sức mạnh của Chung Cực!

Chủ nhân của ta thực lực vô cùng mạnh mẽ, thế này đi, hay là ngươi gia nhập phe của ta?" "Chủ nhân của ta sắp quay trở lại rồi, ta cũng có một chút quyền lợi, ta cho phép ngươi gia nhập, sau này khi ngài quay trở lại, sẽ luận công ban thưởng!

Thế nào?" Giọng Lục Minh hùng hồn, Bàn Xí Nga tự nhiên cũng nghe thấy, liền tiếp lời, giọng nói vang vọng.

Suy nghĩ của Bàn Xí Nga đơn giản, biến Lục Minh thành đồng đội của mình, vì Lục Minh quá khủng bố, biến Lục Minh thành đồng đội của mình, theo y thấy, tốt hơn là biến thành kẻ địch.

Tình hình hiện tại sẽ ngày càng hỗn loạn, Bàn Xí Nga chiêu mộ Lục Minh, tuy không hài lòng với Lục Minh, dù sao vừa rồi Lục Minh

muốn giết y, nhưng trước lợi ích tuyệt đối, mọi thứ đều không phải là chuyện, Bàn Xí Nga có thể nhịn, có thể không quan tâm đến chuyện vừa xảy ra.

Nghe Bàn Xí Nga nói, trên mặt Lục Minh lộ ra một biểu tình như cười như không, vì đối phương dường như định chiêu mộ hắn.

Nhưng có thể sao?

Lục Minh không vui vẻ gì khi gia nhập phe đối phương!

Điều Lục Minh muốn là làm bá chủ, là tự do, gia nhập phe đối phương, thì tự do cũng không thể bàn nữa.

Hơn nữa Lục Minh không chắc đối phương có thật lòng không, vạn nhất đối phương chỉ coi hắn là công cụ thì sao?

Bây giờ lợi dụng, sau này vắt chanh bỏ vỏ, khả năng này không phải không tồn tại, ngược lại khả năng này rất cao, Lục Minh cũng không phải chưa từng thấy.

Vì vậy Lục Minh từ chối, thậm chí còn gia tăng ý định giết Bàn Xí Nga, không, cũng không phải tuyệt đối...

Lục Minh cảm thấy, cũng có thể phong ấn đối phương, cũng chưa chắc phải giết Bàn Xí Nga!

Trong cơ thể Bàn Xí Nga vừa rồi có sức mạnh ánh sáng màu máu phun ra, đỡ được U Minh Thuyền của Lục Minh, có nguồn gốc từ một số thủ đoạn của Chung Cực, sau nghìn vạn năm lại tỏa ra ánh sáng rực rỡ thuộc về mình.

Loại thủ đoạn này, Lục Minh không thể chắc chắn Bàn Xí Nga có bao nhiêu cái, hơn nữa theo Lục Minh thấy, sức mạnh ánh sáng màu máu mà Bàn Xí Nga sử dụng hiện tại chưa kết thúc, sức mạnh của nó còn dư, chưa hoàn toàn tiêu tan, sức mạnh ánh sáng màu máu đó rõ ràng có thể bùng nổ lần nữa!

Vào khoảnh khắc cuối cùng trước khi hoàn toàn tiêu tan, trong tay Bàn Xí Nga không chừng sẽ bùng nổ sức mạnh kinh người, sẽ không thua kém tình huống vừa rồi.

Chương 401

Vì vậy Lục Minh có chút cẩn thận, thực lực tuy mạnh mẽ, có thể áp đảo Bàn Xí Nga, nhưng đối với thủ đoạn mà Chung Cực để lại, hắn khá coi trọng, Chung Cực dù sao cũng là một vị chí cường giả, thực lực vô cùng mạnh mẽ, cho dù là thủ đoạn từng để lại.

Hắn cũng không muốn gặp phải, vì hiện tại không thích hợp giao thủ, Lục Minh không muốn ăn quả đắng này.

Tuy quả đắng chưa chắc là quả đắng, vì đó dù sao cũng là sau nghìn vạn năm mới tỏa sáng, và chủ nhân của nó đã "chết", theo lý cũng không thể quá mạnh.

Nhưng Lục Minh biết một điểm, đó là nếu nhất quyết phải giết Bàn Xí Nga, đối phương chắc chắn sẽ liều mạng, trước một người sắp chết, có một số sức mạnh bùng nổ, tuyệt đối không đơn giản là một cộng một, có lẽ sẽ sinh ra biến chất, bùng nổ sức mạnh kinh người hơn.

"Chưa chắc phải giết, hạn chế hành động của ngươi cũng được!" Đồng tử Lục Minh lóe lên, có suy nghĩ này, Lục Minh cũng hành động, định phong ấn Bàn Xí Nga, ừm, nếu đối phương thực sự phản kháng không chịu, Lục Minh không ngại giết.

Bất kể thế nào, lợi ích của Lục Minh là lớn nhất, có lẽ sẽ có một số nhượng bộ, nhưng những nhượng bộ này tuyệt đối sẽ không quá nhiều.

"Điều ngươi theo đuổi không phải là điều ta theo đuổi!

Hơn nữa sức mạnh ta nắm giữ hiện tại đều có quan hệ mật thiết với Chung Cực, một khi ngài quay trở lại, ta đại khái cũng sẽ mất đi toàn bộ sức mạnh!" Giọng nói lạnh lùng của Lục Minh truyền ra, nhìn

Bàn Xí Nga từ xa nói: "Ngươi có thể bảo đảm khi ngài quay trở lại, để ta trở nên mạnh hơn, sẽ không tước đoạt sức mạnh của ta không?

Nếu ngươi có thể bảo đảm điểm này, ta không ngại gia nhập phe của ngươi, có thể không?" Nghe Lục Minh nói, Bàn Xí Nga không nói nên lời, không thể đưa ra lời bảo đảm này, vì cho dù là y, sức mạnh từng nắm giữ cũng là sức mạnh nhục thể, chiến lực của y đạt đến mức có thể so sánh với Nguyên đầu.

Sức mạnh Nguyên đầu tinh thuần bị Chung Cực quy nhất, Chung Cực không cho phép tình huống này xảy ra, nếu không, Chung Cực cũng sẽ không mạnh như vậy, năm đó sẽ không có nhiều người phản kháng Chung Cực, dẫn đến trận đại chiến kinh người đó bùng nổ, thời đại Chung Cực vì thế mà kết thúc.

Về phần nói dối lừa gạt Lục Minh, Bàn Xí Nga không ngốc đến mức làm vậy, không định bóp méo sự thật này, vì y biết Lục Minh không ngốc, sẽ không tin, nếu không Lục Minh sẽ không hỏi.

Hành vi này của Lục Minh, từ một góc độ khác đã từ chối y!

"Nếu mọi chuyện đều không được, bắt ta trả lại sức mạnh thuộc về mình, ta làm sao có thể trở thành thuộc hạ của ngươi?" Giọng Lục Minh truyền ra, một cỗ bá đạo tỏa ra, "Ngươi đã thi triển thủ đoạn do Chung Cực để lại, ta không muốn giết ngươi, hay nói cách khác là ta không muốn ép ngươi đến đường cùng!

Ta cho ngươi một lựa chọn, chọn tự phong ấn đi!

Nếu làm vậy, hôm nay đến đây là hết!" "Đương nhiên, ngươi cũng có thể chọn phản kháng, vì ngươi chỉ có một lựa chọn, nếu không chọn tự phong ấn, hoặc để ta phong ấn ngươi, hôm nay chắc chắn sẽ vẫn lạc tại đây!" Giọng Lục Minh truyền ra, vô cùng bá khí nói: "Bất kể hôm nay ta phải trả giá bao nhiêu, hiểu không?

Mau đưa ra lựa chọn của ngươi!" Lục Minh đã nói rõ mọi chuyện, truyền đạt ý tứ này, khiến Bàn Xí Nga có chút ngây người, vì Lục Minh bắt y tự phong ấn, y đâu có ngốc, làm sao có thể đồng ý với Lục Minh?

Nhưng Lục Minh không cho y lựa chọn, nếu không đưa ra lựa chọn này, sẽ phải đối đầu trực diện với Lục Minh, y không phải đối thủ của Lục Minh, sẽ một lần nữa bị Lục Minh ép đến đường cùng, lúc đó, không có thủ đoạn thứ hai của Chung Cực, thì kết quả sẽ không tốt đẹp, xác suất lớn hơn là bị chôn vùi tại đây!

Tuy lá bài tẩy mà Chung Cực để lại cho y, chưa hoàn toàn bùng nổ, lúc này chỉ giải phóng một nửa sức mạnh, hoàn toàn có thể mượn sức mạnh còn lại, thử cùng Lục Minh một trận.

Nhưng Bàn Xí Nga rõ ràng, khó, Lục Minh đâu phải quả hồng mềm, cùng một thủ đoạn, có thể cùng Lục Minh chiến đấu một lúc, nhưng khi trận đại chiến bùng nổ, thì kết quả cuối cùng thực ra đã định, làm sao có thể là đối thủ của Lục Minh?

"Không được!" Bàn Xí Nga đưa ra câu trả lời, vì có một số đạo lý tuy hiểu, nhưng không thể đáp ứng Lục Minh.

Hiện tại thực ra lựa chọn từ bỏ đại chiến với Lục Minh, chọn tự phong ấn mới là lựa chọn tốt nhất, nhưng y không thể làm vậy.

Nếu làm vậy, nỗ lực trước đây đều uổng phí!

Sắc mặt Lục Minh không đổi, vì mọi thứ đều nằm trong dự liệu của Lục Minh, nếu đối phương đơn giản đồng ý, Lục Minh còn không tin, cho rằng trong đó có gian trá, Bàn Xí Nga chọn từ chối theo Lục Minh thấy là bình thường, nhưng Lục Minh có chắc chắn sẽ khiến Bàn Xí Nga chọn đồng ý.

Ví dụ như Lục Minh lười nói nhảm, trực tiếp ra tay lần nữa, trong

lòng bàn tay hắn, sức mạnh ngọn lửa đáng sợ bùng lên, một loại cấm thuật bùng nổ, một loại cấm thuật cực độ khủng bố cực độ mạnh mẽ!

Khác với U Minh Thuyền trước đó, lần này là cấm thuật về phương diện ngọn lửa, Lục Minh sử dụng trong nháy mắt, trong lòng bàn tay hắn bùng lên một đốm lửa, một đốm lửa phảng phất lấy tinh cầu thế giới làm vật liệu đốt, chớp mắt đã bùng lên, có nhiệt độ cực kỳ đáng sợ, đạt đến hàng trăm triệu độ, thậm chí còn đang tăng lên.

Nhiệt độ cao khủng bố, hư không cũng không chịu nổi, vào lúc này mơ hồ bị đốt nứt, thậm chí quá trình này còn đang gia tăng, đó là một loại đốt cháy về bản chất, đáng sợ đến cực điểm, đúng nghĩa là, khiến nó quy nhất, "cát bụi lại trở về cát bụi"!

Lục Minh cũng không do dự, trong quá trình vận chuyển đốm lửa nhỏ đó trực tiếp đẩy nó ra, vì chỗ khủng bố nhất của chiêu thần thông này nằm ở đây, có thể tăng dần uy lực, cách tăng dần uy lực này kỳ quái, cần không ngừng đốt cháy vạn vật thế gian, đốm lửa trên tay Lục Minh đừng nhìn bây giờ uy lực không tồi, thực tế uy lực của nó có thể tăng lên, uy lực có thể trở nên càng khủng bố hơn!

Lục Minh định dùng chiêu này để khống chế, thậm chí đây không phải là thủ đoạn duy nhất của Lục Minh, Lục Minh thuận tiện bùng nổ...

U Minh Thuyền!

Một đóa lửa có thể thiêu đốt vạn vật, kinh thiên động địa.

Một con thuyền U Minh màu đen như có thể khiến vạn vật sa đọa.

Hai loại cấm kỵ chi thuật đáng sợ chém về phía Bàn Xí Nga, uy lực thật sự quá kinh người.

Là mục tiêu bị Lục Minh nhắm đến, Bàn Xí Nga trừng mắt đến suýt lồi cả ra, cảm giác nguy cơ trong lòng kinh người chưa từng

thấy, lông tơ dựng đứng còn khoa trương hơn lúc nãy, đúng nghĩa là một chân đã bước vào hoàng tuyền địa ngục, cận kề cái chết.

Gần như không chút do dự, đối mặt với tình huống này, Bàn Xí Nga biết phản ứng của mình chỉ cần chậm một chút là chết chắc, nó trực tiếp vận dụng huyết sắc quang huy chi lực.

Dù sức mạnh này sắp cạn kiệt, bây giờ dùng một chút là thiếu một chút, nhưng liên quan đến cái mạng nhỏ, mạng mất thì còn gì nữa, do dự làm gì?

Bàn Xí Nga điều khiển huyết sắc quang huy chi lực, hình thành một bức tường máu trước mặt mình, lợi dụng nó để chặn Lục Minh!

Đây là lần giao đấu chính xác giữa Lục Minh và Chung Cực, là ván cờ đầu tiên của hai bên sau ngàn vạn năm.

Về việc ai sẽ là người chiến thắng cuối cùng, thực ra đáp án đã quá rõ ràng, đó là Lục Minh.

Nguyên nhân quá đơn giản, Lục Minh hiện giờ đang ở trạng thái đỉnh phong, bản tôn có mặt, đánh với một kẻ đã chết, dùng sức mạnh của ngàn vạn năm sau, chẳng lẽ kết quả còn chưa định sẵn sao?

Tuy có lãng phí một chút thời gian, nhưng kết quả không cần nói cũng biết.

Kết quả cuối cùng nhanh chóng hiện ra, hai loại cấm kỵ chi thuật của Lục Minh cũng không phải trò đùa, bộc phát ra sức mạnh vô song.

Một đóa lửa như có thể thiêu đốt vạn vật thế gian, con thuyền U Minh như thẳng tiến đến hoàng tuyền địa ngục.

Hai luồng sức mạnh đáng sợ va chạm vào bức tường máu, tạo nên những gợn sóng kinh người, những con sóng cực lớn.

Bức tường máu được hình thành từ huyết sắc quang huy chi lực

đang lập lòe.

Hai bên điên cuồng đối kháng, bộc phát.

Thời gian trôi qua, phảng phất như một hơi thở, lại phảng phất như ngàn vạn năm.

Kết quả cuối cùng hiện ra, bức tường máu dựa vào sức mạnh còn sót lại đã chặn được hai loại cấm kỵ chi thuật của Lục Minh, sức mạnh hai bên triệt tiêu lẫn nhau, đồng thời hóa thành hư vô.

Đòn tấn công của Lục Minh lại một lần nữa bị chặn lại, nhưng Bàn Xí Nga cũng đã trả một cái giá thê thảm.

Con bài tẩy mà Chung Cực để lại đã hoàn toàn cạn kiệt, không còn sót lại một chút nào, sạch sẽ triệt để.

Lục Minh có chút kinh ngạc và khó hiểu trước cảnh tượng vừa xảy ra, không cho rằng Bàn Xí Nga có thể đỡ được.

Dù sao vừa rồi hắn đã thi triển hai loại cấm kỵ chi thuật, Bàn Xí Nga không có lý do gì có thể dễ dàng chặn lại, hay nói đúng hơn là không có lý do gì chỉ đơn thuần dùng huyết sắc quang huy chi lực mà chặn được cấm kỵ chi thuật!

Bởi vì một nửa huyết sắc quang huy chi lực lúc nãy còn không chặn nổi thuyền U Minh, vậy mà bây giờ hắn đã dùng đến hai loại cấm kỵ chi thuật, vượt xa lúc đầu, nhưng đối phương vẫn chặn được, tạo thành sự triệt tiêu hoàn toàn.

Điều này thực sự không hợp lý, vô cùng bất hợp lý.

Nhưng dường như cũng không có gì to tát, vì kết quả cuối cùng đã như vậy, bây giờ có bận tâm cũng không còn quan trọng nữa. "U Minh Thuyền!" Lục Minh cất giọng.

Lục Minh không định dừng tay.

Hắn đã cho Bàn Xí Nga cơ hội lựa chọn, nhưng đối phương không làm, vậy thì tiễn đối phương lên đường.

Một đòn vừa rồi không có kết quả, vậy thì bây giờ bộc phát thêm lần nữa.

Chung Cực tuy có để lại một vài thủ đoạn, nhưng trong mắt Lục Minh, chúng chung quy cũng có hạn.

Chỉ cần kiên trì, Lục Minh tự tin rằng Bàn Xí Nga chắc chắn không đỡ nổi, sớm muộn gì cũng bị hạ gục!

Sức mạnh hắc ám giữa trời đất ngưng tụ, trong cơ thể Lục Minh cũng tuôn ra từng luồng sức mạnh hắc ám pháp tắc.

Những sức mạnh này hội tụ lại, hình thành một con thuyền đáng sợ!

Trên đó có âm thanh của hoàng tuyền truyền ra, phảng phất như đang tiếp dẫn, phảng phất như đang triệu hoán!

Ngay khoảnh khắc U Minh Thuyền thành hình, nó dường như đã khóa chặt Bàn Xí Nga, lao tới với một tư thế đáng sợ. "?" Bàn Xí Nga đương nhiên thấy được cảnh này, không khỏi thở dài, đồng thời trong lòng uất ức, không biết vì sao Lục Minh lại cứ nhất quyết muốn giết nó, trong thời gian ngắn mà liên tục sử dụng cấm kỵ chi thuật, cũng quá khoa trương rồi?

Nó và Lục Minh đâu có thù lớn đến vậy!

Nhưng Bàn Xí Nga cũng biết vì sao Lục Minh làm vậy, chẳng qua là cảnh giác mà thôi, dù sao hai bên cũng không cùng một phe.

Nó hiểu Lục Minh không tầm thường, biết một vài con bài tẩy của hắn, dù sao hai bên từng là quan hệ hợp tác "thân mật không kẽ hở", nên một vài hành vi của Lục Minh lúc này cũng là bình thường.

Đương nhiên, trong đó cũng có những yếu tố khác, ví như việc nó nắm giữ thủ đoạn của Chung Cực, vừa rồi đã bị Lục Minh ép phải dùng ra.

Tuy bây giờ đã không còn thủ đoạn đó nữa, nhưng Lục Minh hẳn là không tin, muốn thử dò xét thêm lần nữa, ép nó tung ra hết các con bài tẩy, như vậy, sau này hắn cũng bớt phải lo lắng một vài chuyện.

Nếu không, Lục Minh phải đề phòng, sao hắn có thể vui vẻ được? "Hoàng hoàng chi lực, mở!" Bàn Xí Nga cũng bị đánh cho nổi giận thật sự, cứ bị Lục Minh áp chế, Lục Minh muốn giết nó, chẳng lẽ nó không có năng lực, không có tính khí, cứ mãi thờ ơ, trong lòng không nổi giận, không muốn thay đổi cục diện trước mắt sao?

Bàn Xí Nga như một vị Kim Cang không nổi giận, vào lúc này cuối cùng cũng bộc phát, nổi điên, gầm lên một tiếng.

Thân thể vốn yếu ớt, đầy thương tích của nó, vào lúc này nhanh chóng trở nên mạnh mẽ.

Ánh mắt nó lóe lên, chiến lực bỗng dưng tăng vọt một đoạn, rồi chủ động tiến lên, mang theo thần uy mênh mông.

Nó muốn đánh tan U Minh Thuyền của Lục Minh trước!

Chương 402

Lục Minh đương nhiên thấy được cảnh này, không hề thờ ơ, thậm chí còn cảm nhận được, với trạng thái hiện giờ của Bàn Xí Nga, việc đánh tan U Minh Thuyền cũng là bình thường, dường như không cần phải quá bận tâm?

Bởi vì U Minh Thuyền là một cấm kỵ chi thuật, thi triển nó sẽ khiến hắn có chút tổn hao, nhưng hoàn toàn nằm trong phạm vi chịu đựng được.

Bàn Xí Nga có thể đánh tan U Minh Thuyền, vậy thì cứ để nó đánh tan đi, dường như cũng chẳng có gì to tát, Lục Minh cũng không quan tâm, cùng lắm thì đợi lát nữa lại thi triển, lại một lần nữa U Minh Thuyền!

Thực sự không được thì có thể đổi một loại cấm kỵ chi thuật khác, dù sao cấm kỵ chi thuật hắn nắm giữ không chỉ có U Minh Thuyền và đóa lửa vừa rồi, số lượng còn nhiều hơn, bao gồm đủ mọi phương diện, đủ mọi loại sức mạnh!

Dù sao mỗi khi thôn phệ một loại Nguyên đầu, cảm ngộ sức mạnh thuộc về đối phương, hắn đều sẽ lĩnh ngộ được một, thậm chí hai loại cấm kỵ chi thuật, nên hắn không thiếu những thuật pháp mạnh mẽ như vậy.

Thậm chí những gì hắn nắm giữ còn cực kỳ phi phàm, nếu so sánh một phen, chắc chắn sẽ lật đổ nhận thức của một số người!

Bàn Xí Nga tuy bị trọng thương, nhưng khi bộc phát thì chiến lực phi phàm, trong cơ thể nó có sức mạnh bàng bạc, tựa như một đại thiên thế giới, một đại thiên vũ trụ, cực kỳ đáng sợ và mạnh mẽ.

U Minh Thuyền của Lục Minh tuy cũng khủng bố, nhưng trong

tình huống Bàn Xí Nga tung hết thủ đoạn, cũng chưa chắc có thể trực tiếp giết chết nó.

Hai bên va chạm, thân thể Bàn Xí Nga bị đánh bay ra ngoài, cơ thể nó lần này còn nứt vỡ hơn trước, máu tươi chảy điên cuồng, cả người ở bên bờ vực cái chết, thoi thóp.

Nhưng dù sao đi nữa, nó vẫn còn sống.

Trạng thái tuy tệ hơn trước, nhưng vẫn tốt hơn là chết, phải không? "Đỡ được rồi!" Bàn Xí Nga vui mừng, tuy bị thương nghiêm trọng, nhưng đã thành công chặn được đòn vừa rồi của Lục Minh.

Kéo dài được thời gian sống sót, nó rất vui.

Chỉ là niềm vui chưa được bao lâu, sắc mặt nó đã đông cứng lại, bởi vì nó phát hiện Lục Minh lại định ra tay lần nữa, căn bản không cho nó thời gian thở dốc.

Lục Minh lại một lần nữa bộc phát sức mạnh của U Minh Thuyền!

Con thuyền U Minh đen kịt, sâu thẳm như đang nghênh đón hoàng tuyền địa ngục, lại một lần nữa xuất hiện, mục tiêu của nó vẫn là Bàn Xí Nga, nó muốn giết!

Khi Bàn Xí Nga thấy cảnh này, mắt nó đỏ ngầu, không hiểu vì sao Lục Minh lại cố chấp như vậy, nhất quyết phải giết chết nó.

Quan trọng hơn là ngay cả thời gian thở dốc cũng không cho.

Giữa hai bên đâu phải kẻ thù không đội trời chung, cũng không phải không có khả năng hòa giải, ngược lại, khả năng này rất lớn, dù sao cũng từng là đồng đội thân mật không kẽ hở, cùng nhau đối mặt bao nhiêu chuyện.

Nó không hiểu, vì sao Lục Minh đột nhiên lại tàn nhẫn như vậy?

"Ngươi có thể cho ta chút thời gian thở dốc không!

Thù hận giữa chúng ta đâu có lớn đến mức này?" Bàn Xí Nga không nhịn được mà chửi.

Vừa chửi, Bàn Xí Nga vừa định chạy trốn về phía xa.

Trạng thái hiện giờ của nó rất tệ, vừa rồi dốc toàn lực mới đỡ được U Minh Thuyền của Lục Minh, lần này chắc chắn không đỡ nổi nữa.

Nếu chọn ở lại đối mặt với U Minh Thuyền, kết quả cuối cùng là bị giết, không thể có khả năng thứ hai.

Vì vậy chỉ có thể chạy trốn, đó là lựa chọn duy nhất lúc này.

Nhưng rất nhanh, Bàn Xí Nga đã tuyệt vọng.

Tuy nó chạy, nhưng U Minh Thuyền là đòn tấn công khóa mục tiêu, bất kể nó chạy đi đâu, xé rách hư không, thậm chí tạo ra một cánh cổng để xuyên qua thế giới.

Nhưng tất cả đều vô dụng, nó căn bản không thoát khỏi phạm vi tấn công của U Minh Thuyền.

Đã bị nhắm trúng, căn bản khó mà trốn thoát được.

Lần này Bàn Xí Nga thật sự tuyệt vọng, không nhịn được mà lớn tiếng chửi Lục Minh, bởi vì đối phương thật quá đáng ghét, đáng hận, hận không thể xuất hiện bên cạnh Lục Minh, cho đối phương một đòn rồi lại một đòn thật thống khoái.

Bàn Xí Nga thậm chí còn cảm thấy, việc sai lầm nhất trong đời nó chính là không giết Lục Minh khi hắn còn yếu!

Lúc đó, nếu giết Lục Minh, bây giờ có nhiều chuyện như vậy sao?

Bị Lục Minh đánh cho mẹ cũng không nhận ra!

Lục Minh vẫn luôn im lặng, ngay cả khi Bàn Xí Nga chửi bới, bởi vì không có gì để nói.

Chỉ cần Bàn Xí Nga không lựa chọn tự phong ấn, thì hôm nay nó chết chắc.

Lục Minh không có hứng thú nói chuyện với một kẻ sắp chết.

Bàn Xí Nga châm chọc khiêu khích, Lục Minh cũng có thể hiểu được đối phương, cộng thêm hai bên có chút quan hệ, dù sao cũng là đồng đội năm xưa, nên Lục Minh vui lòng cho đối phương một chút đặc quyền.

Tuy khi Bàn Xí Nga chửi, đòn tấn công của hắn sẽ ác hơn, nhưng đó cũng là lẽ thường tình, ai cũng sẽ làm vậy, đúng không? "Hy vọng lần sau khi Chung Cực quay về, ngươi vẫn có thể dùng thái độ này để ra tay với ta!" Giọng nói của Bàn Xí Nga truyền đến.

Cuối cùng nó cũng đã đưa ra lựa chọn.

Sau khi các loại thủ đoạn đều không thể tránh được U Minh Thuyền của Lục Minh, Bàn Xí Nga đã hoàn toàn chết tâm.

Nó lựa chọn tự phong ấn, trong cơ thể tuôn ra sức mạnh bàng bạc, quả thực đáng sợ không gì sánh bằng.

Sức mạnh màu máu đó tràn ngập cả một vùng trời đất, trong nháy mắt lan ra mấy đại vũ trụ.

Những sức mạnh này vừa xuất hiện, liền ngưng tụ trên bề mặt cơ thể Bàn Xí Nga, hình thành một lớp phòng ngự kiên cố không thể phá vỡ.

Đồng thời Bàn Xí Nga cũng tức thì tạo ra một cánh cổng, quả quyết bước vào trong đó.

Nó đã chọn tự phong ấn!

Loại nghịch thiên nhất.

Thuộc loại mà từ bên trong cũng không thể mở ra, đương nhiên cũng không phải hoàn toàn không được, nhưng cần phải trả một cái giá cực kỳ thê thảm.

Từ bên ngoài thì tự nhiên còn khoa trương và kinh người hơn, cần một cái giá cao hơn.

Tự phong ấn cấp bậc này, dù đối mặt với người như Lục Minh, cũng có thể kiên trì một khoảng thời gian, chờ đợi một thời gian dài.

Lúc này, Bàn Xí Nga đứng trong cánh cổng tự phong ấn, nhìn Lục Minh bên ngoài, giọng nói đầy u oán.

Đương nhiên, ý trong lời nói quả thực mang theo một chút uy hiếp, khiến Lục Minh nghe xong, mày hơi nhíu lại.

Chỉ là Lục Minh chưa kịp nói, cảnh tượng trước mắt đã hiện ra, U Minh Thuyền của hắn đột ngột lao tới, hung hăng va vào cánh cổng đó, những tia lửa chói lọi va chạm, thật sự kinh người.

Nhưng tự phong ấn của Bàn Xí Nga cũng không phải dạng vừa.

Chống lại được một đòn của Lục Minh cũng là bình thường, dù sao đó cũng là thuật tự phong ấn cực kỳ khủng bố.

Nếu ngay cả một chút uy lực cũng không có, Bàn Xí Nga cũng sẽ không chọn tự phong ấn, bởi vì như vậy thật sự chẳng khác nào tìm chết.

Nhưng dù vậy, phong ấn của Bàn Xí Nga vẫn điên cuồng rung chuyển, quả thực không thể coi thường, lắc lư, chao đảo, sắp sụp đổ, khiến Bàn Xí Nga kinh hồn bạt vía, tim như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

Khi mọi thứ kết thúc, giọng nói của Lục Minh mới từ từ truyền

ra, mang theo một chút chất vấn nhàn nhạt, và ý trêu đùa. "Ngươi cũng không phải không hiểu tôi, vì sao lại phải nói lời tàn nhẫn vào lúc này chứ?

Tuy tôi đã đồng ý, ngươi chọn tự phong ấn thì tôi sẽ không ra tay, nhưng ngươi vừa mới nói lời tàn nhẫn đó." "Không sợ tôi nuốt lời sao?

Lời đã nói ra trước đó, như bát nước hắt đi, nếu tôi không làm theo, nhất quyết phải giết ngươi thì sao?" Lục Minh cười như không cười nói: "Tự phong ấn mà ngươi chọn, bây giờ không có đường lui đâu, tôi muốn giết ngươi, ngươi cũng chỉ có thể đối đầu trực diện với tôi, ngươi không nghĩ là ngươi có thể chống lại tôi chứ?" Lục Minh vừa nói, vừa nhìn Bàn Xí Nga, xem phản ứng của Bàn Xí Nga lúc này, sắc mặt không phải đã thay đổi rồi sao?

Quả nhiên, Lục Minh nói không sai, khi Lục Minh nói ra những lời đó, sắc mặt Bàn Xí Nga quả nhiên đại biến, bởi vì Lục Minh nói có lý, nó không lời nào để đáp, đó đích thực là sự thật.

Nếu Lục Minh lúc này kiên quyết muốn giết, Bàn Xí Nga thật sự không có cách nào, vì nó không có đường lui, đường lui đã bị bịt kín.

Vì vậy Bàn Xí Nga hối hận rồi, không nên nói ra những lời đó.

Bởi vì nói ra những lời đó, ngoài việc có thể sảng khoái trong lòng một chút, căn bản không có lợi ích gì khác, ngoài việc chọc giận Lục Minh, khiến nó càng đến gần cái chết, dường như không có tác dụng gì khác.

Nhưng Bàn Xí Nga tuy hối hận, cũng vô dụng, lời đã nói ra như bát nước hắt đi, căn bản không thu lại được.

Vì vậy Bàn Xí Nga chỉ có thể trong lòng căng thẳng, nhưng bề ngoài vẫn không biểu lộ, nói: "Những gì ngươi vừa nói, ngươi định

nuốt lời sao?" Bàn Xí Nga đánh vào một góc độ khác, để xoay chuyển lời Lục Minh nói!

Lục Minh nghe xong bật cười một tiếng, trong lòng hắn thấy thật cạn lời, bởi vì hắn cảm nhận được sự sợ hãi của Bàn Xí Nga, nếu không đối phương cũng sẽ không nói ra những lời này, ý tứ vô cùng rõ ràng. "Tôi thì không định nuốt lời, nhưng tôi cũng không ngại nuốt lời.

Ngươi bây giờ là tù nhân của tôi, tôi nghĩ ngươi cần phải đối mặt với mọi thứ, lúc này nói lời tàn nhẫn với tôi không phải là một lựa chọn tốt đâu." Giọng Lục Minh nhàn nhạt truyền ra, ý tứ của hắn.

Hắn thật sự không định nuốt lời, dù sao hắn cũng có sự kiêu ngạo, lời đã nói ra, cũng giống như bát nước hắt đi.

Nhưng phải gõ đầu Bàn Xí Nga một cái, cứ năm lần bảy lượt thử chọc giận hắn, thật sự nghĩ hắn sẽ không nổi giận sao?

Bàn Xí Nga nghe xong không nói gì, trong lòng hối hận vô cùng, nhưng bề ngoài có thể làm gì được, chẳng lẽ biểu hiện ra sao?

Biểu hiện ra cảm xúc như vậy với kẻ thù của mình, Bàn Xí Nga không làm được.

Vì vậy chỉ có thể im lặng, dường như không nghe thấy gì.

Chương 403

Lục Minh nhìn xong lắc đầu, hắn đã nhìn thấu suy nghĩ của Bàn Xí Nga, chỉ cảm thấy có chút trẻ con.

Năm tháng dài đằng đẵng trôi qua, Bàn Xí Nga dường như không trưởng thành hơn, mà lại như càng ngày càng trẻ con.

Đương nhiên, có lẽ đó là di chứng sau khi đối phương vừa luyện hóa sức mạnh Nguyên đầu, ý thức chưa hoàn toàn tỉnh táo, còn bị che mờ.

Khả năng này cũng tồn tại, và xác suất không hề thấp.

Dù sao Bàn Xí Nga vừa mới tỉnh lại cũng có phản ứng tương tự, rõ ràng không bình thường lắm, nhưng Lục Minh có thể hiểu được ở một mức độ nhất định.

Hắn cũng có kinh nghiệm tương tự, từng luyện hóa sức mạnh Nguyên đầu, chỉ là ý chí của hắn kiên định hơn, và nắm giữ hệ thống phi phàm hơn, nếu không chưa chắc tình trạng đã tốt hơn Bàn Xí Nga. "Tôi có thể cho ngươi câu trả lời, dù có một ngày, Chung Cực thật sự quay về, thái độ của tôi thế nào ư?

Vẫn như vậy!

Sẽ không vì thế mà thay đổi, tôi và ngươi không giống nhau!" Lục Minh nhìn Bàn Xí Nga, bày tỏ thái độ của mình.

Cứ như vậy, sẽ không vì một ai đó mà thay đổi, bởi vì Lục Minh... sở hữu một đạo tâm vô địch!

Bàn Xí Nga nghe xong không nói gì, trong lòng quả thực có chút khinh thường.

Nó từng thấy những nhân vật tương tự, đó là vào thời đại của

Chung Cực, có một số cường giả khi chưa gặp Chung Cực... cũng sẽ nói những lời tương tự, bày tỏ thái độ vô địch, nhưng khi gặp Chung Cực rồi, mọi thứ đều thay đổi.

Thái độ thay đổi một trời một vực, quả thực khiến người ta kinh hồn bạt vía, không thể tưởng tượng nổi, cảm giác như hoàn toàn là hai người khác nhau.

Nhưng trong lòng nghĩ vậy, Bàn Xí Nga không dám nói ra, thậm chí không thể bộc lộ ra suy nghĩ của mình.

Thái độ mà Lục Minh đưa ra trước đó đã rõ ràng, hắn không muốn hoàn toàn trở mặt, phá vỡ mọi thứ, nhưng nếu thật sự chọc giận Lục Minh, hắn cũng không ngại làm vậy, thật sự sẽ ra tay.

Vì vậy có một số chuyện, trong lòng biết là được rồi, không dám thật sự nói ra, nếu không vì vậy mà khiến Lục Minh ra tay.

Bàn Xí Nga có lẽ sẽ tức chết, bởi vì đó thật sự tương đương với cái chết. "Trả lời ta một câu hỏi, ta sẽ rời đi.

Trước khi Chung Cực quay về, ta sẽ không tìm ngươi!" Lục Minh không để ý đến suy nghĩ của Bàn Xí Nga nữa, bởi vì Lục Minh không rảnh rỗi như vậy, ánh mắt hắn rơi trên người Bàn Xí Nga, muốn đối phương làm một việc. "Hỏi đi." Bây giờ đã là tù nhân, Bàn Xí Nga tự nhiên sẽ không từ chối, hay nói đúng hơn là không có lý do để từ chối đối phương.

So sánh giữa sống và chết, ai lại đi chọn cái chết chứ? "Trong chư thiên vạn giới hiện nay, có những cấm khu nào không?

Hãy cho tôi biết vị trí của những cấm khu đó, tôi sẽ rời đi." Ánh mắt Lục Minh rơi trên người Bàn Xí Nga, hỏi ra câu hỏi của mình, đường đường chính chính, không hề che giấu chút nào. "Ngươi muốn tìm cấm khu?

Những nơi đó nguy hiểm lắm đấy!

Có những nơi thậm chí xuất hiện trước cả Chung Cực, dù thực lực ngươi mạnh mẽ, đi vào đó... cũng chưa chắc có thể chiếm được lợi thế." Nghe Lục Minh nói, Bàn Xí Nga có chút ngẩn người, không biết vì sao Lục Minh lại hỏi điều này, Lục Minh rốt cuộc có ý đồ gì? "Tôi có suy nghĩ của tôi, đừng hỏi nhiều như vậy!

Biết quá nhiều đối với ngươi không phải là chuyện tốt, nguy hiểm đấy!" Nghe Bàn Xí Nga nói, Lục Minh hơi nhíu mày, cảm thấy Bàn Xí Nga có chút kiêu ngạo, hỏi những câu không nên hỏi.

Bàn Xí Nga cảm nhận được thái độ của Lục Minh, liền lựa chọn im lặng, thật sự sợ Lục Minh tức giận, rồi ra tay giết nó.

Nếu vì vậy mà chết, thì quả thực quá thiệt thòi. "Những nơi đó có, ta cũng có thể cho ngươi tọa độ, đại khái có hai ba cái, nhưng có một chuyện, ta phải nói trước với ngươi, những nơi đó ta cũng chưa từng vào, ta chỉ biết chúng rất nguy hiểm!" "Tình hình cụ thể bên trong thế nào, ta cũng không rõ.

Ngươi muốn vào đó, ta không quan tâm, nhưng nếu ngươi trải qua cửu tử nhất sinh quay về, đừng tìm ta gây phiền phức!" Bàn Xí Nga lên tiếng, có một số chuyện phải nói rõ trước.

Nếu không, Lục Minh vào cấm khu, gặp phải nguy cơ sinh tử, đối phương chết trong cấm khu thì thôi.

Vì Lục Minh đã chết, tự nhiên mọi chuyện kết thúc.

Nhưng nếu Lục Minh không chết, và thành công quay về, lúc đó đối phương tìm nó gây phiền phức, chẳng phải là xong đời sao?

Lục Minh nghe xong mày hơi nhíu lại, cảm thấy Bàn Xí Nga nói hơi nhiều, nên căn bản không đáp lời nó.

Lục Minh hy vọng đối phương tự biết điều, mau chóng cho hắn

câu trả lời.

Bàn Xí Nga cũng ý thức được điều này, bĩu môi, trong lòng cạn lời, nhưng vẫn nói cho Lục Minh những gì nó biết.

Dù sao người dưới mái hiên, không thể không cúi đầu.

Nếu mọi thứ đảo ngược, Lục Minh đại khái cũng sẽ làm như vậy, chẳng lẽ để bị giết sao?

Ai đầu óc có vấn đề mới đưa ra lựa chọn đó?

Đương nhiên, Lục Minh cũng có thể không đi đến bước này, vì hắn sẽ quả quyết tấn công, không chọn tự phong ấn, sẽ chọn chiến đấu đến giây phút cuối cùng.

Lựa chọn của Lục Minh, cũng là sự quật cường của hắn!

Có một số người có tôn nghiêm, thà đứng chết, cũng tuyệt đối không chọn sống tạm bợ trên đời.

Trên thế giới này loại người này ít, nhưng tồn tại, Lục Minh chính là loại người đó.

Nhưng hắn cũng có thể hiểu được những kẻ xem trọng mạng sống hơn, vì vào thời khắc mấu chốt cúi đầu không hề mất mặt, cứ cố chấp cứng đầu mới là mất mặt, bởi vì loại người này thường chết rất oan uổng. "Dù sao chúng ta cũng đã ở cùng nhau một thời gian, ngươi cũng không phải không hiểu tôi, chỉ cần ngươi không cố ý, tôi tự nhiên sẽ không tìm phiền phức của ngươi.

Nếu ngươi cố ý, thì mọi chuyện sẽ khác." Lục Minh nhìn Bàn Xí Nga, sau một hồi im lặng liền lên tiếng.

Lục Minh đã cho đối phương câu trả lời.

Tuy Bàn Xí Nga nghe xong không hài lòng, có chút khó chịu, trong lòng bất đắc dĩ.

Bởi vì thứ nó muốn không phải là câu trả lời này, mà là sự khẳng định của Lục Minh, nhưng Lục Minh lại không cho, và còn nói ra những lời như vậy.

Bàn Xí Nga luôn cảm thấy Lục Minh đang gõ đầu nó, tuy không có bằng chứng, nhưng đó là trực giác.

Đối với nó, đôi khi trực giác còn quan trọng hơn bằng chứng, càng đáng để nó tin tưởng.

Đương nhiên, tất cả đều không quan trọng, vì Bàn Xí Nga bây giờ đang ở thế yếu, có một số chuyện, chỉ có thể bị động lựa chọn.

Trong vạn phần bất đắc dĩ, Bàn Xí Nga cũng không nói nhiều.

Nó đem những gì mình biết, vị trí của mấy cấm khu, toàn bộ đều nói cho Lục Minh.

Những cấm khu này trong chư thiên vạn giới chỉ có một, trong hư không vô tận có ba, tổng cộng có bốn cấm khu đáng sợ.

Bàn Xí Nga chỉ cho Lục Minh một vị trí đại khái, cụ thể nó cũng không rõ, dù sao nó cũng chưa từng vào đó.

Thực lực tuy mạnh mẽ, nhưng một mình vào cấm khu, cũng khó thoát chết, thường những nơi có thể trở thành cấm khu đều phi phàm.

Giống như cấm khu thần bí mà Lục Minh từng lạc vào trước đây, bên trong có những cường giả đáng sợ, vị vô danh nhân đó, ngoài ra còn có một thế lực thần bí vô cùng, cũng mạnh mẽ vô cùng: Chế Tài Giả.

Chỉ là cấm khu thần bí đó, những cấm khu mà Bàn Xí Nga nói cho Lục Minh thực ra không thần bí, chúng có tên.

Từ vạn cổ tuế nguyệt trước đã bị nhiều cường giả phát hiện, chỉ là ít người đặt chân vào, vì cực kỳ nguy hiểm.

Điều đó cũng bình thường, nhưng không có nghĩa là chúng nhất định yếu hơn cấm khu thần bí.

Bởi vì một khi nhiều Nguyên đầu trong cấm khu thần bí thuận lợi quay về, sau này cấm khu thần bí cũng sẽ được đặt tên.

Giữa chúng không có sự khác biệt về bản chất, chẳng qua một cái được mọi người biết đến sớm hơn, một cái được biết đến muộn hơn.

Nhưng Lục Minh luôn cảm thấy những cấm khu này tuy mạnh mẽ, nhưng không bằng cấm khu thần bí, vì trong cấm khu thần bí có tồn tại của vô danh nhân, thực lực của gã đó quá mạnh mẽ, quả thực không thể tưởng tượng nổi.

Nếu cường giả như vậy trong mỗi cấm khu đều có, vậy thì quá khoa trương, chư thiên vạn giới sao có thể tồn tại đến bây giờ?

Sớm đã bị đánh sập từ không biết bao nhiêu năm tháng trước rồi, cường giả trong cấm khu đó sao có thể cho phép chư thiên vạn giới tồn tại như vậy?

Những cấm khu này tuy nguy hiểm, nhưng tuyệt đối không bằng cấm khu thần bí.

Đương nhiên, đó là Lục Minh cho là vậy, cụ thể thế nào Lục Minh phải vào mới biết, nhưng Lục Minh khẳng định như vậy.

Bắt nguồn từ giác quan thứ sáu thần bí, giống như Bàn Xí Nga tin vào trực giác, Lục Minh cũng tin vào giác quan thứ sáu.

Bốn cấm khu lần lượt là Luân Hồi Chi Địa, Chúng Thần Mộ Địa, Vô Tận Hải, Cửu Trọng Thiên, bốn nơi cực kỳ thần bí.

Những nơi này từng có Nguyên đầu đặt chân vào, nhưng không quay về.

Chương 404

Nhưng đó cũng chỉ là lời đồn, Lục Minh nghe Bàn Xí Nga nói vậy, cụ thể Bàn Xí Nga cũng không nói nhiều, vì nó cũng mù mờ, tóm lại mọi thứ đều thần bí, bị một lớp sương mù dày đặc bao phủ. "Nói cho tôi thông tin chi tiết!" Lục Minh hỏi Bàn Xí Nga.

Đối phương đã cho hắn biết tên cấm khu, có vị trí đại khái, nhưng chưa đủ, Lục Minh muốn biết nhiều hơn.

Bởi vì những thông tin này quá ít, dựa vào chúng mà vào cấm khu, Lục Minh luôn cảm thấy hiểu biết quá ít.

Vì vậy biết được càng nhiều càng tốt, dù là một vài lời đồn trong lịch sử, cũng không chừng có thể có tác dụng vào thời khắc mấu chốt nào đó.

Điều này rất quan trọng, Lục Minh không muốn bỏ qua một chút nào.

Bàn Xí Nga gật đầu, cũng không từ chối, chuyện đã đến nước này rồi, đầu óc có vấn đề mới từ chối!

Bàn Xí Nga nói ra tất cả, không hề che giấu một chút nào.

Rất nhanh Lục Minh đã biết được mọi thứ.

Tuy Lục Minh không có cách nào phân biệt thật giả, nhưng Lục Minh biết, Bàn Xí Nga không lừa hắn, những gì đối phương nói đều là thật, ít nhất trong ký ức của đối phương là như vậy.

Từng dòng thông tin đó, Lục Minh ghi nhớ cẩn thận, bởi vì những thông tin này vào thời khắc mấu chốt có thể sẽ có hiệu quả, sẽ giúp ích cho hắn. "Tôi đi đây, ngươi cứ ở yên trong sâu thẳm hư không vô tận đi.

Trong thời gian ngắn, ngươi không thể quay về được đâu.

Đương nhiên, ngươi cũng có thể thử." Lục Minh chuẩn bị rời đi, trước khi đi nói ra câu này.

Sau khi rời đi, hắn cho phép Bàn Xí Nga thử phá vỡ tự phong ấn, tuy đối phương đại khái sẽ không làm vậy, vì rất khó.

Tự phong ấn của Bàn Xí Nga không phải dạng vừa, thậm chí cấm kỵ chi thuật của Lục Minh trong thời gian ngắn cũng không phá được.

Bàn Xí Nga muốn phá vỡ, phải trả một cái giá kinh người, nó sẽ không làm vậy.

Bởi vì trạng thái hiện giờ của Bàn Xí Nga không tốt, nếu thật sự dám ra khỏi tự phong ấn, Lục Minh chắc chắn sẽ giết nó.

Tuy Lục Minh sắp tới có thể sẽ đi cấm khu, không quản được bên này, nhưng đó cũng chỉ là có thể.

Bàn Xí Nga không nghĩ vậy, nó luôn cảm thấy Lục Minh sẽ đặt một vài thứ gì đó bên ngoài phong ấn của nó, đợi nó ra ngoài chắc chắn sẽ bị Lục Minh cảm ứng được.

Lúc đó, Bàn Xí Nga cảm thấy thật sự là lên trời không lối, xuống đất không cửa, nên mới điên mà rời khỏi phong ấn!

Chỉ thấy Bàn Xí Nga lên tiếng nói: "Yên tâm đi, ta sẽ không rời đi đâu, ta không ngốc, không phải kẻ ngu, không cần ngươi phải giăng lưới câu cá với ta, chỉ khiến ngươi thất vọng thôi, ngươi có thể đi làm chuyện khác." Bàn Xí Nga vô dục vô cầu, cho Lục Minh câu trả lời.

Lục Minh nghe xong lắc đầu, thở dài một hơi, có chút uất ức nói: "Vì sao ngươi lại nghĩ như vậy?

Tôi là một người tốt, sao tôi lại có thể câu cá, cố ý dẫn ngươi vào tròng chứ?" "Đừng nghĩ người khác xấu xa như vậy, dù sao chúng ta

cũng từng là bạn tốt, tôi sẽ không cố ý hại ngươi đâu.

Sau khi tôi rời đi vào cấm khu, ngươi có thể thử ra ngoài.

Lúc đó, dù tôi có ý đồ nắm bắt ngươi, tôi cũng không có cách nào làm được, không phải sao?" Lục Minh thành khẩn lên tiếng, khiến Bàn Xí Nga gật đầu.

Bàn Xí Nga căn bản không thèm để ý đến Lục Minh, bởi vì ở cùng Lục Minh thời gian dài, Bàn Xí Nga mới có thể khẳng định điều này.

Nếu không, Bàn Xí Nga cũng sẽ không nghĩ như vậy, nó sao có thể không hiểu Lục Minh chứ?

Bàn Xí Nga chỉ cười lạnh một tiếng, sau đó liền triệt để tự phong ấn, thậm chí cắt đứt giao tiếp với Lục Minh.

Bởi vì những gì nên nói đều đã nói xong, hai bên không có gì để nói nữa, tự nhiên nên che giấu đi.

Chủ yếu là Bàn Xí Nga càng nhìn Lục Minh càng tức, quá hối hận, sớm biết hôm nay sẽ xảy ra mọi chuyện, vô số năm trước đã giết Lục Minh, không bồi dưỡng đối phương mạnh mẽ, lợi hại như vậy.

Đương nhiên, Bàn Xí Nga đã quên, Lục Minh sở dĩ có được thành tựu như hôm nay, hoàn toàn dựa vào bản thân, nỗ lực.

Cộng thêm Lục Minh nhiều lần bồi hồi giữa sinh tử, có được kỳ ngộ kinh người, mới có được thành tựu đáng sợ như hôm nay.

Tuy có một chút quan hệ với Bàn Xí Nga, nhưng không khoa trương như vậy.

Thấy Bàn Xí Nga che giấu cảm ứng của mình, chọn không để ý, Lục Minh lắc đầu, cũng không bị đối phương chọc giận.

Tính cách của Bàn Xí Nga, cộng thêm trạng thái hiện giờ của đối phương khá mơ hồ, có thể làm ra chuyện như vậy, Lục Minh có thể

hiểu được.

Đương nhiên, chủ yếu là Lục Minh bây giờ tâm trạng tốt, vừa hoàn thành hai nhiệm vụ, tìm được con đường có thể giúp mình trở nên mạnh mẽ hơn, nên tự nhiên sẽ có thái độ ôn hòa hơn với một số người, ai bảo tâm trạng hắn không tệ chứ?

Ra vẻ hào phóng. "Vậy thì xuất phát thôi!" Lục Minh tự lẩm bẩm.

Vừa nói, Lục Minh vừa định rời khỏi đây.

Thời gian của hắn khá gấp, có rất nhiều nhiệm vụ phải làm, Lục Minh không hy vọng lãng phí thời gian ở đây, phải nhanh chóng đến cấm khu để cường đại bản thân.

Đương nhiên, cấm khu cũng không nhất định an toàn, cũng không nhất định vào đó sẽ có thu hoạch, nhưng dù sao cũng là một khả năng.

Chỉ là nói vậy thôi, Lục Minh tuy cũng đã hành động, nhưng không thật sự lập tức rời khỏi đây, chỉ rời khỏi một mảnh hư không, ẩn nấp bên ngoài, yên lặng chờ đợi.

Ừm, những gì Bàn Xí Nga nói trước đó không sai, hắn cố ý lừa đối phương, nếu Bàn Xí Nga thật sự dám rời khỏi tự phong ấn.

Lục Minh thật sự dám ra tay, để đối phương vẫn lạc tại đây.

Tuy Bàn Xí Nga trước đó đã từ chối Lục Minh, nó hiểu Lục Minh, sẽ không phạm phải sai lầm như vậy, nhưng mà, Lục Minh không hoàn toàn tin tưởng Bàn Xí Nga, nên đang yên lặng ôm cây đợi thỏ.

Nếu đối phương thật sự làm theo những gì mình nói, vậy tự nhiên bình an vô sự, một khi đối phương không làm vậy, vậy thì thật sự nguy hiểm rồi.

Lục Minh yên lặng chờ đợi ở đây, Bàn Xí Nga cũng thật sự không định rời khỏi nơi tự phong ấn, những lời vừa rồi đều là lời thật lòng,

nó không muốn đặt mình vào nơi nguy hiểm.

Với sự hiểu biết về Lục Minh, đối phương không chừng đang đợi bên ngoài, đầu óc nó có vấn đề mới đi mạo hiểm sao?

Theo Bàn Xí Nga thấy, dù Lục Minh không ở bên ngoài, bây giờ cũng không thích hợp để ra ngoài, vì trạng thái hiện giờ của nó quá tệ, ra ngoài thậm chí không chắc có thể tự vệ, nên thôi đừng ra ngoài nữa.

Bây giờ nên yên tâm ở nơi này, chữa trị thương thế, đợi sau khi thật sự hồi phục, lúc đó hãy tính.

Có lẽ lúc đó thật sự không nhịn được nữa, cộng thêm thời gian đủ dài, nó sẽ chọn mạo hiểm một chút ra ngoài, nhưng bây giờ không thể, nó không muốn ra ngoài, không sợ một vạn, chỉ sợ vạn nhất.

Nó cho rằng đại khái Lục Minh sẽ ở bên ngoài ôm cây đợi thỏ!

Thực tế cũng đúng như vậy, hai bên đều không nhận sai đối phương.

Cũng vì vậy mà thời gian trôi qua, trong nháy mắt đã qua ngàn vạn năm.

Lục Minh ở bên ngoài ôm cây đợi thỏ, phát hiện đối phương căn bản không định ra ngoài, có chút cạn lời, thở dài một hơi.

Bàn Xí Nga không muốn mạo hiểm, khiến hắn bỏ lỡ một cơ hội tốt, bất đắc dĩ, cảm thấy Bàn Xí Nga nên dũng cảm hơn một chút.

Tính cách như vậy, sau này sẽ bỏ lỡ kỳ ngộ mất!

Nhưng cũng chính vì tính cách của Bàn Xí Nga, cũng khiến nó sống sót qua năm tháng dài đằng đẵng.

Những kẻ không chịu nổi cám dỗ, không biết tự lượng sức mình, sớm đã chết rồi, nhưng nó vẫn sống.

Thực lực của Bàn Xí Nga cũng theo thời gian trôi qua mà mạnh

lên, lúc ban đầu, trong toàn bộ chư thiên vạn giới, nó chỉ là một kẻ vô danh, ít nhất trong nhóm đỉnh cao nhất là như vậy.

Nhưng vô số năm sau, thực lực của nó đã leo lên vị trí của những người xuất sắc nhất, đúng nghĩa là nhân vật đỉnh cao trong kim tự tháp.

Dù sao Bàn Xí Nga hiện nay, thực lực trong số các Nguyên đầu đã là cự đầu, tuy mới bước vào, nhưng rất khủng bố.

Lục Minh đã đợi ở đây ngàn vạn năm, khi xác định Bàn Xí Nga thật sự không định ra ngoài, cũng không định tiếp tục lãng phí thời gian ở đây nữa.

Thời gian của hắn gấp gáp, trước đó ở đây lãng phí một khoảng thời gian đã là quá đáng rồi, thời gian còn lại tự nhiên phải trân trọng.

Vì vậy Lục Minh rời đi, hắn muốn bước lên con đường đến cấm khu!

Nhưng trước khi đi, Lục Minh đã cố ý để lại một vài thứ trên tự phong ấn của Bàn Xí Nga.

Đối phương một khi bước ra khỏi cổng, hắn sẽ biết, đồng thời Lục Minh cũng để lại hậu thủ.

Tuy những hậu thủ này, có khả năng sẽ mất hiệu lực, dù sao khi Lục Minh ở trong cấm khu, có 99% xác suất không nhận được tin tức từ bên này.

Cấm khu là nơi có tính bài xích!

Trước khi rời khỏi chư thiên vạn giới, Lục Minh quay về nơi bế quan, tại nơi của Hỏa Vương và Địa Ngục Sứ Đồ, cố ý để lại một vài thứ, đó là đạo trạch chi lực cực kỳ đặc thù.

Những đạo trạch này có thể tăng cường thực lực của họ hết mức

có thể.

Đồng thời đạo trạch chi lực có khả năng mê hoặc, nếu hai người đó mượn sức mạnh này tu luyện, sẽ bất giác bị thiên vị.

Đương nhiên, hai người đó có thể chống lại loại ảnh hưởng này, nhưng đây là một sự thay đổi ngấm ngầm.

Theo Lục Minh thấy, hai người đó chưa chắc có thể nhận ra, nên hắn cố ý để lại sức mạnh này.

Hy vọng sức mạnh này có thể giúp ích cho họ, sau này có thể có một chút tác dụng kỳ diệu.

Chương 405

Nếu thật sự không được, Lục Minh cũng không quan tâm.

Một nước cờ nhàn rỗi, nếu thật sự có tác dụng, Lục Minh sẽ vui mừng, nhưng nếu không có tác dụng, Lục Minh cũng không quan tâm.

Chỉ là một nước cờ không đáng kể trong bố cục mà thôi, với tư cách là người chơi cờ, sao có thể quá để tâm chứ?

Làm xong mọi thứ, Lục Minh xuất phát, xuyên qua chư thiên vạn giới, đi khắp nơi, cuối cùng trong bốn cấm khu, hắn đã có lựa chọn, Cửu Trọng Thiên.

Bởi vì Cửu Trọng Thiên ở phía trên chư thiên vạn giới, trong sâu thẳm của hư không vô tận.

Vị trí của nó đặc thù, là một trong những lý do Lục Minh lựa chọn.

Bốn cấm khu, có một cấm khu trong chư thiên vạn giới, có ba cấm khu trong sâu thẳm hư không vô tận.

Trong ba cấm khu ở hư không vô tận, Cửu Trọng Thiên là nơi gần chư thiên vạn giới nhất.

Lục Minh không muốn vào cấm khu trong chư thiên vạn giới, ít nhất ở giai đoạn hiện tại không muốn, vì trực giác của hắn.

Lục Minh tuân theo trực giác của mình, nên không chọn vào cấm khu đó, mà chọn vào cấm khu gần chư thiên vạn giới nhất.

Bởi vì một khi quay về, hắn có thể quay về chư thiên vạn giới với tốc độ nhanh nhất.

Lúc đó nếu thật sự xảy ra chuyện, cũng có thể kịp thời.

Vì vậy Lục Minh đã đưa ra lựa chọn, cấm khu đầu tiên hắn muốn đến là Cửu Trọng Thiên.

Đối với cấm khu này, Lục Minh có một chút hiểu biết.

Đó là do Bàn Xí Nga cung cấp, đồng thời Lục Minh cũng tìm hiểu qua các kênh khác, đó là những cuốn sách cổ.

Trên đó có những ghi chép dày đặc, với nhiều nội dung cực kỳ phức tạp.

May mà thực lực Lục Minh đủ mạnh, có thể nhanh chóng lật xem, nếu không đọc những thông tin này không biết đến bao giờ. "Một nơi cực kỳ đặc thù, cực kỳ cổ xưa!

Tương truyền vào vô số năm tháng trước, thậm chí vào thời gian trước cả Chung Cực, giữa trời đất có một thế lực vĩ đại, tên là Thiên Đình.

Cửu Trọng Thiên là nơi Thiên Đình tọa lạc, là nơi ngự trị năm xưa!" Lục Minh có thể đại khái phán đoán ra một chút, thông tin về cấm khu Cửu Trọng Thiên, tuy chỉ có một chút, nhưng đã đủ.

Nó không phải là một nơi nguy hiểm tự nhiên, mà là địa bàn của một đại thế lực thời thượng cổ, rất cổ xưa, còn cổ hơn Chung Cực.

Đó cũng là lý do Lục Minh lựa chọn, cổ hơn Chung Cực một chút, nên đại khái sẽ không phải là nơi bố cục của Chung Cực.

Lục Minh vào đó, tuy tồn tại nguy hiểm, nhưng tuyệt đối không liên quan đến Chung Cực, cũng khiến Lục Minh có thể yên tâm hơn, cũng khiến Lục Minh cho rằng trong cấm khu này, có khả năng lớn tồn tại sức mạnh giúp hắn trở nên mạnh hơn.

Dù sao Chung Cực sắp quay về, nếu là nơi do hắn bố cục, vậy thì khả năng tồn tại sức mạnh giúp hắn trở nên mạnh hơn rất nhỏ.

Bởi vì đối phương muốn quay về, sẽ không để kẻ thù của mình trở nên mạnh hơn.

Sẽ ngăn cản kẻ địch quay về, đó là đạo lý mà kẻ ngốc cũng hiểu.

Thậm chí đối phương sẽ cố ý để lại thủ đoạn đáng sợ, để hãm hại một số người.

Đó là quan điểm của Lục Minh, và hắn kiên định cho là vậy.

Một phế tích thượng cổ, nguy hiểm trong đó sẽ giảm đi, ít nhất so với khả năng trước đó, giảm đi không chỉ một chút.

Lục Minh tự nhiên phải chọn cái có lợi cho mình.

Sâu thẳm hư không vô tận, bóng tối mênh mông, vạn vật mờ mịt, một vùng đất hoang lương.

Ở đây thậm chí không thấy được những ngôi sao lấp lánh trên trời.

Ở đây nhìn một cái chỉ có trống rỗng, hư không vô tận!

Lục Minh rời khỏi chư thiên vạn giới, đặt chân vào thế giới đặc thù này, một cảm giác cô độc bao trùm lấy hắn!

Đó là một cảm giác khó tả, cực kỳ khó chịu.

Nhưng thực lực của Lục Minh không phải dạng vừa, và hắn có một đạo tâm vô địch không gì sánh bằng.

Cảm giác cô độc bao trùm trong nháy mắt đã bị phá vỡ, xông phá, đảm bảo hắn không bị ảnh hưởng!

Làm xong mọi thứ, Lục Minh dựa theo vị trí đại khái đầu tiên mà Bàn Xí Nga cho, bắt đầu tìm kiếm vị trí cụ thể của cấm khu Cửu Trọng Thiên.

Lục Minh tìm kiếm cẩn thận, rất nhanh, Lục Minh đã tìm thấy mục tiêu.

Thực lực của Lục Minh không phải dạng vừa, không phải dạng tầm thường, khi tìm kiếm một nơi, tự nhiên sẽ không quá khó khăn, dù sao Lục Minh đã biết vị trí đại khái của nơi này.

Khi Lục Minh tìm thấy mục tiêu, Lục Minh có chút uất ức.

Trước mắt hiện ra là một hành tinh đặc thù, đen kịt vô cùng, yên tĩnh nằm trong hư không vô tận, như thể đã hoàn toàn chết lặng, trên đó chỉ có bụi bặm vô tận.

Trên một hành tinh như vậy, trên mặt đất đầy những hố sâu vô số, có một ngọn núi cao lớn vô cùng, núi non trải dài, trong đó có một hang động, bên trong hang động nối liền với một thế giới kỳ dị.

Thế giới kỳ dị này chính là Cửu Trọng Thiên, mục tiêu của Lục Minh.

Lục Minh sở dĩ uất ức, bởi vì Lục Minh phát hiện, sự tồn tại của các cấm khu đều rất đặc thù, giống như một thế giới được khai phá ra.

Chúng không phải là cá thể độc lập, mà là một sản phẩm mở rộng.

Giống như Cửu Trọng Thiên trước mắt Lục Minh, nó không hề tiếp giáp với chư thiên vạn giới, phảng phất như một thế giới mới được khai phá ra trong hư không vô tận, rồi lại bị phong ấn, chỉ để lại một cánh cổng.

Cảnh tượng này ở cấm khu thần bí trước đó không rõ ràng lắm, vì cấm khu đó ở một mức độ nào đó có kết nối với chư thiên vạn giới.

Nhưng Cửu Trọng Thiên hiện nay lại khác, hoặc có lẽ mỗi cấm khu đều không giống nhau, lúc này Cửu Trọng Thiên hiện ra như vậy.

Lục Minh chỉ cảm thán một phen, nhưng không định không vào, đó là mục tiêu của hắn, sao có thể lâm trận lùi bước chứ?

Trong lòng cảm thán một phen, Lục Minh xuất phát, định vào Cửu Trọng Thiên.

Chỉ là trước khi vào Cửu Trọng Thiên, hắn đã điều chỉnh trạng thái của mình đến đỉnh phong, cũng chuẩn bị sẵn vũ khí.

Lục Minh tự tin sau khi vào Cửu Trọng Thiên, bất kể chuyện gì xảy ra ngay lập tức, hắn đều có thể phản ứng kịp, dù có kẻ địch kinh người lao tới, hắn cũng có thể mạnh mẽ chặn lại đối phương!

Lục Minh tự tin vào thực lực của mình, điều đó cũng bình thường, thực lực của Lục Minh mạnh như vậy, sao có thể không tự tin vào thực lực của mình chứ!

Làm xong mọi chuẩn bị, Lục Minh từ hư không vô tận hạ xuống, đặt chân lên một hành tinh hoang lương vô cùng, đứng trên mảnh đất có từng hố sâu khổng lồ.

Tức thì, một cảm giác hoang lương bùng phát, còn mạnh hơn cả cảm giác cô độc lúc nãy.

Nhưng vẫn không ảnh hưởng đến Lục Minh, đạo tâm của Lục Minh vẫn kiên định, có thể chống lại cảm giác cô độc hoang lương này.

Sau đó Lục Minh bắt đầu tiếp cận ngọn núi cao đó.

Ừm, hắn không chọn đến gần ngọn núi rồi mới hạ xuống, trực tiếp vào hang động, Lục Minh cảm thấy hành vi này nguy hiểm.

Vì vậy hắn cẩn thận, giữ một khoảng cách, từ từ đi bộ đến gần, trực giác mách bảo hắn, làm vậy sẽ an toàn hơn.

Thực tế cũng đúng như vậy, Bàn Xí Nga có một số thông tin quan trọng không nói cho Lục Minh, ở gần Cửu Trọng Thiên, đừng dễ dàng hạ xuống, ý đồ vào đó, bởi vì rất rất nguy hiểm.

Trong Cửu Trọng Thiên đó sẽ bộc phát sức mạnh khủng bố, để giết chết những người như vậy.

Từng có Nguyên đầu thử làm vậy, trực tiếp bị trọng thương.

Lục Minh nếu làm vậy, xác suất bị luồng sức mạnh đó giết chết thực ra không cao, bởi vì thực lực của Lục Minh ở đó, một vị Nguyên đầu từng làm chuyện tương tự, cũng không bị đánh chết, tuy bị trọng thương nghiêm trọng, nhưng dù sao cũng không chết, huống hồ là Lục Minh thực lực mạnh hơn?

Lục Minh dần dần tiếp cận mục tiêu của mình, ngọn núi cao đó sừng sững ở đó, trước mặt Lục Minh dần trở nên nguy nga, phảng phất như một gã khổng lồ từ viễn cổ, một luồng khí tức nặng nề bàng bạc.

Không biết vì sao, Lục Minh đột nhiên cảm thấy trong lòng có chút áp lực, một cảm giác đột ngột, Lục Minh cũng có chút ngẩn người, vì không biết vì sao lại có cảm giác này.

Dường như đã chạm vào một tồn tại vĩ đại, vô thức bị đối phương ảnh hưởng... dường như là vậy!

Đối với suy nghĩ đột nhiên nảy ra trong lòng, Lục Minh vô cùng kinh hãi.

Hắn có thể ý thức được điều này, có nghĩa là phỏng đoán của hắn có khả năng vô hạn đã trúng sự thật.

Ngọn núi cao này không tầm thường, tuyệt đối phi phàm.

Sự tồn tại của nó tuyệt đối không đơn giản như bề ngoài, chỉ như một ngọn núi cao, trong đó chắc chắn có sự khác biệt.

Có lẽ là vật do cường giả thượng cổ để lại, dáng vẻ của ngọn núi cao nguy nga chỉ là bề ngoài của nó.

Nhưng tất cả đều là suy nghĩ của Lục Minh, khi tiếp cận ngọn núi cao, cảm nhận khí tức của nó, chỉ là một vài ảo giác trong tâm linh mà thôi.

Lục Minh không coi là thật, chỉ đại khái phán đoán, cụ thể thế nào, chỉ có khi Lục Minh thật sự chạm vào ngọn núi cao, có lẽ Lục Minh mới có thể biết chính xác, xác suất này cực nhỏ.

Đồng thời Lục Minh cũng cuối cùng biết được, vì sao Cửu Trọng Thiên được gọi là một trong những cấm khu, bởi vì chưa vào trong, mọi thứ đã đáng sợ như vậy, cho người ta một cảm giác cực độ không tầm thường, phi phàm.

Chương 406

Một khi thật sự vào đó, thì sẽ thế nào đây?

Nghĩ đến đây, trong lòng Lục Minh có một sự khát vọng, có chút không thể chờ đợi được muốn vào đó, muốn xem Cửu Trọng Thiên ra sao, bên ngoài là hang động, bên trong hắn là một thế giới trời cao đất rộng chứ?

Nếu không vì sao lại được gọi là Cửu Trọng Thiên?

Lục Minh càng lúc càng tiếp cận mục tiêu, ngọn núi đó cũng ngày càng nguy nga hùng tráng, đồng thời trên vai Lục Minh dần dần có một chút áp lực.

Khi Lục Minh tiếp cận ngọn núi cao, mọi thứ đều thay đổi.

Dưới một không gian như vậy, trọng lực vượt xa những nơi khác, gây cho Lục Minh áp lực cực lớn, khiến hắn vô cùng khó chịu.

Nhưng Lục Minh cũng không quan tâm, vì thực lực của hắn mạnh mẽ.

Đối với hắn hiện nay, những áp lực này, những trọng lực này gần như bằng không, sao hắn có thể để tâm đến chúng chứ?

Nếu không phải vì nơi này rất đặc thù, và là một trong những cấm khu thần bí, thậm chí Lục Minh cũng sẽ không để tâm một chút nào, đúng nghĩa là hoàn toàn không để tâm, bây giờ ít nhất còn để tâm một chút.

Cứ như vậy, theo thời gian trôi qua, Lục Minh càng lúc càng tiếp cận ngọn núi cao, cho đến cuối cùng, Lục Minh đã đến chân núi.

Lúc này trọng lực trên vai Lục Minh càng kinh người hơn, thậm chí đạt đến mức Lục Minh cũng không thể không để tâm, khiến Lục

Minh hơi nhíu mày, bởi vì Lục Minh cũng cảm nhận được một chút áp lực rồi.

Nhưng đối với hắn, đối với chiến đấu lực của hắn cũng không có ảnh hưởng quá lớn, gần như không đáng kể, vô hạn tiếp cận con số không.

Sau đó Lục Minh bắt đầu leo núi, dù sao mục tiêu của Lục Minh là hang động trên núi, nơi đó mới thật sự là Cửu Trọng Thiên.

Hiện giờ Lục Minh còn chưa đến cửa, không thể dừng lại.

Tốc độ của Lục Minh kinh người, rất nhanh Lục Minh đã leo xong ngọn núi, đến được đích.

Nhưng quá trình này không hề bình lặng, trên ngọn núi tồn tại nguy hiểm, không phải nguy hiểm bình thường.

Đó là nguy hiểm không thể tưởng tượng, không thể hình dung.

Trên vách núi kiên cố không thể phá vỡ, sẽ đột nhiên xuất hiện từng hố đen quỷ dị, những hố đen này có khả năng thôn phệ vạn vật!

May mà thực lực của Lục Minh đủ mạnh, và phản ứng của hắn cũng không phải dạng vừa, nếu không, Lục Minh đã bị những hố đen quỷ dị này thôn phệ rồi, dù sao Bàn Xí Nga cũng không hề nhắc đến những hố đen này!

Nguy hiểm này Lục Minh chỉ có thể chống cự, phòng bị. "Gã đó không phải cố ý chứ?" Lục Minh thành công đến gần hang động, đối với những gì vừa xảy ra, Lục Minh trong lòng cạn lời, bởi vì Bàn Xí Nga không hề nói cho hắn thông tin này.

Lục Minh biết Bàn Xí Nga chắc chắn biết chuyện này, bởi vì đây là chuyện ngoài cấm khu, Bàn Xí Nga không có lý do gì không biết.

Nhưng nó không nói, dường như đã nói rõ một số sự thật, đối

phương đang cố ý hại hắn.

Thông tin mà đối phương đáng lẽ phải nói, đối phương đã chọn giấu đi một phần.

Đương nhiên, đó cũng chỉ là đại khái.

Ngoài khả năng đó ra, còn có một khả năng khác, một khả năng có xu hướng là thật hơn.

Đó là Bàn Xí Nga trực tiếp bỏ qua chuyện này.

Sở dĩ không nói cho Lục Minh, là vì nó có lòng tin tuyệt đối vào thực lực của Lục Minh, dù sao thực lực của Lục Minh quá phi phàm.

Nguy hiểm này đối với Lục Minh gần như có thể bỏ qua không tính.

Thậm chí nói một câu khó nghe, nếu Lục Minh ngay cả những nguy hiểm này cũng không thể chống cự, kháng cự, thực ra hắn không có tư cách vào cấm khu, bởi vì ngay cả đến gần bên ngoài cấm khu cũng gian nan vạn phần.

Trong tình huống không biết được một số sự thật mà đã chết, trong tình huống đó, nếu thật sự vào cấm khu.

Vậy thì chẳng khác nào đối mặt với cái chết, hoặc tương đương với cái chết!

Nhưng Lục Minh bỏ qua một điểm, thực ra cũng là chuyện bình thường, ai lại đi tìm lý do không hại đối thủ của mình chứ?

Lục Minh nhìn hang động vào cấm khu trước mắt, mọi thứ đều phù hợp với lời nói của Bàn Xí Nga.

Lục Minh không do dự, lúc này chỉ còn một bước nữa thôi, Lục Minh trực tiếp chọn vào hang động!

Lục Minh quả quyết bước vào, đồng thời khí tức trên người bắt

đầu dâng lên, khiến hắn ở trong trạng thái đỉnh phong.

Trong tình huống này, một khi xảy ra chuyện, hắn có thể bộc phát chiến lực ở mức độ cao nhất.

Dù duy trì trạng thái này, nhưng hắn đã nội liễm sức mạnh của mình, tuy mọi thứ đều ở đỉnh phong, nhưng bề ngoài không nhìn ra được.

Bởi vì tất cả sức mạnh đáng sợ có thể vận dụng, toàn bộ đều được giấu trong cơ thể, chỉ cần Lục Minh không cố ý biểu hiện ra, trừ phi thực lực của đối thủ vượt xa thực lực của Lục Minh.

Nếu không, đối thủ sẽ không nhìn thấu được trạng thái của Lục Minh.

Lục Minh vào trong hang động, khi đặt chân vào đó một khoảnh khắc, không gian trước mắt Lục Minh vặn vẹo.

Hang động không phải là bề ngoài của một không gian, mà là một thông đạo, không phải là đích đến thực sự của Lục Minh.

Khoảnh khắc Lục Minh bước vào đó, trời nam đất bắc đảo lộn.

Tất cả mọi thứ đều thay đổi, xung quanh bắt đầu biến đổi!

Lúc này, Lục Minh mới chính thức vào cấm khu, nơi đây chính là Cửu Trọng Thiên, nơi từng chôn vùi Nguyên đầu!

Hiện giờ trước mắt Lục Minh mông lung, bởi vì khoảnh khắc vào hang động, liền vào một thế giới khác!

Trước mắt Lục Minh mơ hồ, không nhìn rõ đường đi, một luồng sức mạnh đặc thù nhiễu loạn tầm nhìn của hắn.

Dù thực lực Lục Minh mạnh mẽ, nhưng cũng không thể loại bỏ luồng sức mạnh nhiễu loạn tầm nhìn.

Nhưng dù vậy, Lục Minh vẫn đang làm, đang thử loại bỏ luồng

sức mạnh nhiễu loạn tầm nhìn, trong đôi mắt bùng phát sức mạnh đáng sợ, ý đồ để tầm nhìn của mình quay lại rõ ràng.

Đồng thời Lục Minh ở trong trạng thái bị chiến tuyệt đối, sức mạnh trong cơ thể ở trạng thái tiềm long, bất cứ lúc nào cũng có thể bộc phát.

Chỉ là, chưa đợi Lục Minh hoàn toàn giải trừ tầm nhìn mơ hồ trước mắt, hắn đã đến đích, trước mắt hắn là một cảnh tượng khác, một thế giới mênh mông vô cùng.

Trước mắt Lục Minh đột nhiên sáng bừng, khoảnh khắc tiếp theo trước mắt hắn hiện ra cảnh tượng như vậy, từng ngọn núi cao mọc lên từ mặt đất, vạn vật tươi tốt, trong đó có sự sống sôi trào, trên trời treo một vầng mặt trời rực rỡ, tỏa ra ánh sáng nóng rực, là nguồn sống của vạn vật.

Chính là một thế giới đột nhiên xuất hiện trước mắt Lục Minh.

Hoàn toàn vào Cửu Trọng Thiên, nơi đây lúc ban đầu giống hệt một đại thiên thế giới, và là loại có sự sống, và thế giới bên ngoài không có sự khác biệt về bản chất, thậm chí sức sống còn mạnh mẽ hơn.

Có một điều, khi Lục Minh nhìn thấy mọi thứ trước mắt, thực ra hắn có chút ngạc nhiên, bởi vì trong suy nghĩ của Lục Minh, cấm khu hẳn là đều chết lặng, không có bất kỳ sự sống nào.

Nhưng cấm khu Cửu Trọng Thiên này, một nơi thần bí, lại cho Lục Minh cảm giác không khác gì bên ngoài.

Thậm chí mức độ sinh sôi của sự sống ở đây còn vượt xa bên ngoài!

Lục Minh đối với cấm khu Cửu Trọng Thiên không hiểu rõ, những gì hắn biết chỉ là những lời đồn trong lịch sử, nên không khỏi

bắt đầu nghi ngờ mọi thứ trước mắt, mình thật sự đã vào cấm khu Cửu Trọng Thiên sao?

Không phải đã đi nhầm nơi, vào một nơi khác chứ?

Trong lòng vừa nảy sinh suy nghĩ này, đã bị Lục Minh loại bỏ, bởi vì ngọn núi cao đó quá nổi bật, Lục Minh biết căn bản không thể tìm nhầm nơi, nơi đây hẳn là cấm khu Cửu Trọng Thiên.

Đương nhiên, có lẽ Bàn Xí Nga đang lừa hắn, căn bản không tồn tại cấm khu Cửu Trọng Thiên, đó là một thứ không có thật do đối phương bịa đặt.

Nhưng cũng không thể, Lục Minh có thể khẳng định Bàn Xí Nga trước đó không lừa hắn, nhiều nhất là giấu đi một vài thông tin, cộng thêm hắn đích thực đã lật xem điển tịch trong chư thiên vạn giới, tra cứu về nơi này.

Vì vậy cấm khu Cửu Trọng Thiên là thật, không phải giả. "Bây giờ ta phải làm gì, vào đó sao?" Nơi Lục Minh đang ở là một bãi cỏ, nơi này dường như ở sâu trong rừng, một nơi giống như một vùng trũng, vạn vật tươi tốt.

Hiện giờ Lục Minh có một lựa chọn, đó là vào trong rừng.

Đương nhiên, đó cũng không phải là lựa chọn duy nhất, Lục Minh cũng có thể đưa ra lựa chọn khác, ví dụ, hắn có thể chọn bay đi.

Trực tiếp độn nhập vào không trung, quan sát toàn bộ cấm khu Cửu Trọng Thiên.

Nhưng Lục Minh sau khi suy nghĩ, không chọn trực tiếp bay lên trời, quan sát toàn bộ cấm khu Cửu Trọng Thiên, bởi vì hắn biết nơi đây là cấm khu Cửu Trọng Thiên, không thể đơn giản như vậy, quá đặc thù.

Không giống như những gì được miêu tả trong lời đồn, nơi đây

không phải là một thế giới đổ nát, cho người ta cảm giác như một thế giới có sức sống bàng bạc, một thế giới hoàn toàn mới, vừa mới được sinh ra!

Điều này khiến Lục Minh có một suy nghĩ táo bạo, hoặc là vào vô số năm trước, cấm khu Cửu Trọng Thiên đích thực giống như trong ảo ảnh.

Một thế giới đổ nát, hỗn loạn vô cùng.

Nhưng năm tháng dài đằng đẵng trôi qua, vào một năm tháng nào đó, cấm khu Cửu Trọng Thiên đột nhiên xảy ra biến đổi lớn, biến thành như bộ dạng hiện nay.

Về phần Bàn Xí Nga bên ngoài, và những ghi chép không ghi lại mọi thứ, theo Lục Minh thấy cũng bình thường, bởi vì những kẻ đó đâu phải lúc nào cũng vào cấm khu, thời gian dài mới vào một lần, không nhất định, những thay đổi này sao họ có thể biết được chứ?

Lục Minh thiên về giả thuyết là trong một khoảng thời gian nào đó, cấm khu Cửu Trọng Thiên đã xảy ra một loại dị biến nào đó, biến thành bộ dạng kỳ quái vô cùng như hiện nay.

Đương nhiên, theo Lục Minh thấy là bộ dạng kỳ quái, dù sao cũng được gán cho cái tên cấm khu, nhưng theo người khác thấy lại là bình thường.

Bởi vì vạn vật tươi tốt, sức sống bàng bạc, quả thực là một thế giới mênh mông, sao có thể bị gán cho cái tên kỳ quái?

Chương 407

Thế giới như vậy nên được gán cho cái tên mạnh mẽ mới đúng!

Vừa suy nghĩ, Lục Minh vừa đi bộ vào trong rừng, định ban đầu sẽ khám phá thế giới này.

Cấm khu Cửu Trọng Thiên không giống như tưởng tượng, Lục Minh cảm thấy phải cẩn thận hơn.

Khi Lục Minh vào cấm khu Cửu Trọng Thiên, cũng tại cấm khu Cửu Trọng Thiên, chỉ là ở nơi cao nhất của Cửu Trọng Thiên, trong một kim loan thần điện không thể tả, một cường giả có hình dạng con người, nhưng giữa trán có con mắt thứ ba, đột nhiên mở mắt!

Bởi vì vừa rồi hắn đột nhiên cảm giác, cấm khu Cửu Trọng Thiên có người đặt chân vào, là trường hợp đầu tiên trong vạn năm.

Kể từ khi hắn tỉnh lại, mảnh đất này chưa từng có người đặt chân, chính hắn đã trong một khoảng thời gian, biến một thế giới cô tịch thành bộ dạng như hiện nay.

Trong khoảng thời gian đó, có người đặt chân vào đây?

Ánh mắt u u, trước mắt vị Tam Nhãn Thần Vương này đột nhiên hiện ra một hình ảnh, trong hình ảnh hiện ra chính là Lục Minh.

Lúc này hắn vừa mới vào trong khu rừng đó, tuyên bố đã vào thế giới này. "Thực lực của gã này mạnh!" Khoảnh khắc ánh mắt khóa chặt Lục Minh, lúc này Tam Nhãn Thần Vương đột nhiên tự lẩm bẩm.

Dường như đã rất lâu không giao tiếp với sinh mệnh, khoảnh khắc mở miệng giọng nói có chút ngập ngừng và khó khăn, nhưng Tam Nhãn Thần Vương không để tâm, chỉ thấy đồng tử phát sáng, trong

lòng kinh hãi.

Bởi vì chỉ cần thông qua hình ảnh khóa chặt Lục Minh, Tam Nhãn Thần Vương đã cảm nhận được thực lực mạnh mẽ và đáng sợ của hắn, sức mạnh trong cơ thể đó bàng bạc, quả thực khó mà tưởng tượng, không hề thua kém hắn.

Đúng vậy, bởi vì thực lực của Lục Minh không chênh lệch nhiều với hắn, mới khiến Tam Nhãn Thần Vương vô cùng chấn động, bởi vì thực lực của hắn rất mạnh, năm xưa gần như thống trị một phương, là đỉnh cao nhất.

Hiện giờ xuất hiện một sinh mệnh, thực lực tương đương với hắn, từ thế giới bên ngoài, sao có thể không khiến cảm xúc của hắn dao động chứ? "Sinh mệnh mạnh nhất tồn tại, mục đích là gì?" Tam Nhãn Thần Vương từ từ lên tiếng, vì sao Lục Minh lại ở đây, Lục Minh đáng lẽ không nên đặt chân lên mảnh đất này mới đúng.

Bởi vì nơi đây từng là một cấm khu, một cường giả vào nơi như vậy để mưu đồ gì chứ?

Chẳng lẽ là vì của cải của người chết sao?

Khả năng này không cao, Lục Minh cũng không giống loại người đó.

“Tôi bị nhìn trộm sao?” Là người trong cuộc bị nhìn trộm, Lục Minh không thể nào không có chút cảm giác nào.

Thực lực của đối phương vô cùng mạnh mẽ!

Ngay sau đó, Lục Minh cảm thấy dường như bị ai đó dò xét, một ánh mắt như có như không rơi xuống người hắn, dường như đang đánh giá, dường như muốn nhìn hắn một cách thấu triệt.

Lục Minh lập tức nhíu chặt mày, cảm giác cảnh giác trong lòng tức thì được đẩy lên cực hạn, cả người ở trong trạng thái sẵn sàng

bùng nổ.

Cùng lúc đó, giọng nói của Lục Minh vang lên, trực tiếp bày tỏ ý tứ: "Là ai đang nhìn trộm tôi?

Sao không đứng ra đây!" Vừa nói, Lục Minh vừa dùng một vài thủ đoạn, một luồng lực Nguyên đầu đặc thù từ trong cơ thể hắn tuôn ra, rơi vào một vùng thế giới, Lục Minh đang cố gắng tìm ra Tam Nhãn Thần Vương.

Trong mắt Lục Minh, kẻ chọn cách nhìn trộm trong bóng tối chắc chắn không phải người tốt, tất nhiên không phải thứ tốt lành gì.

Nếu đã vậy, thì phải tìm ra đối phương, sau đó tìm cách tiêu diệt kẻ này!

Đương nhiên, cũng không đến mức cực đoan như vậy, nhưng đại khái là có suy nghĩ đó, ít nhất việc tìm ra Tam Nhãn Thần Vương trước là không sai.

Tam Nhãn Thần Vương tự nhiên cũng thấy được cảnh này, khóe miệng y co giật, từ trên người Lục Minh, y thấy được bóng dáng của một vài người.

Từng có một vài đồng liêu thích làm như vậy, bề ngoài nói một đằng, nhưng trong bóng tối đã bắt đầu tìm kiếm kẻ chủ mưu đứng sau.

Nghĩ đến đây, Tam Nhãn Thần Vương thở dài một hơi.

Tuy rằng hắn từng có những đồng liêu như vậy, thậm chí là bạn tốt ngày xưa, nhưng tất cả đã không còn quan trọng nữa, những đồng liêu đó đều đã chết rồi.

Họ đã bị chôn vùi trong dòng chảy dài đằng đẵng của năm tháng.

Đoạn sử thi thần thoại bi tráng đó, y vốn cũng nên giống như

những người kia, bị chôn vùi trong quãng thời gian ấy, nhưng trớ trêu thay, y lại không chết hẳn.

Sau vạn năm, y được tái sinh, sống lại một đời nữa.

Chỉ tiếc rằng, y không thể bước ra khỏi mảnh đất này, không thể biết được tình hình bên ngoài.

Mảnh đất từng là "thiên đình" này, đã bị một luồng sức mạnh đặc thù bao bọc, hóa thành cấm khu, khiến y không thể rời đi.

Đương nhiên, cũng không phải là không thể rời đi theo đúng nghĩa.

Nếu Tam Nhãn Thần Vương chịu trả một cái giá lớn để bùng phát sức mạnh, y có thể rời khỏi cấm khu, chỉ là khi đó sức mạnh của y mười phần không còn một.

Cho nên Tam Nhãn Thần Vương mới không vội rời đi, bởi vì sức mạnh của y đến một phần mười cũng không còn, rời khỏi cấm khu thì có ý nghĩa gì chứ?

Lỡ như gặp phải kẻ có thực lực mạnh mẽ, lỡ như kẻ thù muốn tiêu diệt y thì sao?

Chẳng phải là mất hết sao?

Bây giờ y có lẽ là mầm sống duy nhất còn sót lại từ thời đại đó.

Để đảm bảo mọi thứ có thể tiếp diễn, Tam Nhãn Thần Vương không cam tâm chết đi như vậy, thế thì quá uất ức rồi.

Nếu có thể, Tam Nhãn Thần Vương hy vọng mọi thứ đều có thể tiếp tục.

Nếu không được, nếu thật sự cần phải chiến tử...

Tam Nhãn Thần Vương cũng chỉ có thể chấp nhận kiểu tử trận trong một cuộc xung sát chính diện, trải qua trăm vạn trận chiến rồi chết đi, chứ không phải kiểu chết thảm vì sức mạnh của bản thân suy

yếu do một vài nguyên nhân nào đó.

Thế thì quá thiệt thòi, có làm quỷ cũng không nhắm mắt được.

Tất cả những suy nghĩ này, Tam Nhãn Thần Vương lắc đầu, phát hiện ra sau bao năm tháng, đầu óc mình có chút không minh mẫn, cứ hay nghĩ đến những chuyện vẩn vơ, hồi tưởng về thời đại xa xôi thuộc về mình.

Đáng lẽ không nên như vậy, làm người nên nhìn về phía trước, tu hành cũng vậy, đi đường cũng vậy, cứ mãi quay đầu nhìn lại thì không thể đi được lâu dài.

"Ta có nên xuất hiện không?

Hay là trực tiếp xua đuổi hắn rời khỏi cấm khu này?" Tam Nhãn Thần Vương bắt đầu phân vân một chuyện, không còn hồi tưởng quá khứ nữa, mà tập trung vào chuyện trước mắt.

Y cần phải đưa ra lựa chọn ngay bây giờ, nên làm gì, nên dùng thái độ nào để đối mặt với Lục Minh trước mắt.

Trực tiếp xua đuổi hắn rời khỏi Cửu Trọng Thiên Cấm Khu?

Hay là lựa chọn khác, đích thân giáng lâm, nói chuyện đàng hoàng với đối phương một phen?

"Trực tiếp xua đuổi chưa chắc là lựa chọn tốt nhất, sẽ làm xấu đi quan hệ đôi bên.

Có lẽ ta nên thử gặp mặt hắn, từ một người ngoài, ta có thể biết được tin tức của thế giới bên ngoài." Tam Nhãn Thần Vương trầm tư một lúc, cuối cùng đã xác định được điều này.

Đây là lựa chọn tốt nhất hiện tại, cũng có thể tối đa hóa lợi ích, bởi vì y có thể hiểu được tin tức của thế giới bên ngoài.

Bao nhiêu năm rồi, y đã mơ ước điều này, thậm chí đã chuẩn bị

sẵn sàng, đợi thực lực đạt đến đỉnh cao, mạnh hơn một chút nữa, thà trả giá đắt cũng phải rời khỏi Cửu Trọng Thiên Cấm Khu.

Bởi vì y không thể ở mãi đây được.

Sau khi sắp xếp đủ hậu thủ, đảm bảo sự tồn vong của Cửu Trọng Thiên, y cuối cùng cũng phải rời đi.

"Vậy thì gặp hắn một lần đi!" Nói rồi, Tam Nhãn Thần Vương đột nhiên rời khỏi Kim Loan Thần Điện, trực tiếp xuất hiện tại Đệ Nhất Trọng Thiên, xuất hiện ngay trước mặt Lục Minh đang tiến vào trong rừng rậm.

Ngay khoảnh khắc y xuất hiện, Lục Minh đã cảnh giác.

Lúc này, Lục Minh vừa mới tiến vào khu rừng, đang quan sát thế giới này.

Hắn thấy chim hót hoa thơm, vạn vật sinh sôi nảy nở, thậm chí còn thấy được nguồn gốc của sự sống.

Có những sinh mệnh đang tiến hành tiến hóa, không ngừng hướng về hình dạng con người, trạng thái ban đầu cũng là con người.

Đồng thời Lục Minh cũng luôn để sức mạnh trong cơ thể tiềm phục, ở trong trạng thái bùng nổ tốt nhất, bởi vì Lục Minh cảm nhận được, ánh mắt trong bóng tối kia vẫn chưa rút đi, vẫn luôn tồn tại và quan sát.

Trong mắt Lục Minh, người luôn quan sát mình chắc chắn là kẻ có ý đồ xấu, tự nhiên phải đề phòng kẻ này một tay.

Nếu đối phương không ra tay, thì tốt nhất.

Nếu đối phương chọn ra tay, Lục Minh sẽ cho hắn biết hoa vì sao lại có màu đỏ!

Thậm chí Lục Minh còn nảy sinh nghi ngờ, người đang quan sát

mình có phải là cùng một loại người với kẻ chế tài trong cấm khu thần bí không?

Chỉ là tồn tại ở hai cấm khu khác nhau, một ở cấm khu thần bí, một ở Cửu Trọng Thiên Cấm Khu!

Nếu suy đoán theo hướng này, vậy thì trong Cửu Trọng Thiên Cấm Khu, chẳng phải cũng tồn tại một "vô danh nhân" sao.

Nghĩ đến đây, Lục Minh dựng tóc gáy, bởi vì nếu thật sự có một sự tồn tại như vậy, thì lần này tiến vào đây quá nguy hiểm rồi.

Loại người này quá khủng khiếp, căn bản không thể địch lại, chênh lệch giữa hai bên quá lớn, đối phương có thể dễ dàng quét ngang, bởi vì đối phương quá mạnh!

Bây giờ thực lực của Lục Minh đã được xem là mạnh mẽ rồi, trong chư thiên vạn giới, cho dù nhiều Nguyên đầu đã quay trở lại, chỉ cần đối phương không phải là Nguyên đầu hàng đầu, đơn đấu với Lục Minh, Lục Minh tự tin có thể hạ gục tất cả.

Chỉ khi đối mặt với cấp độ của vô danh nhân, đó là điều Lục Minh không thể với tới, chênh lệch quá lớn, đơn giản là khó có thể tưởng tượng.

Chương 408

Lục Minh biết, nếu một chọi một với vô danh nhân, thì căn bản không cần đánh, vô danh nhân có thể dễ dàng giải quyết hắn bằng một tay, bởi vì thực lực của vô danh nhân thực sự quá mạnh mẽ!

Nếu không thì, đối mặt với sự vây công của gần ba mươi vị Nguyên đầu nhất thể, vô danh nhân làm sao có thể đánh có qua có lại được chứ?

Nếu đổi lại là Lục Minh, sớm đã bị đánh cho tè ra quần rồi, cho nên trong trận đại chiến với đối thủ cùng cấp, Lục Minh không có một chút tự tin nào.

Bây giờ trong Cửu Trọng Thiên Cấm Khu, có khả năng tồn tại một kẻ địch như vậy, sao có thể khiến Lục Minh không động lòng được chứ?

Lòng hắn chấn động không thôi, tuy không dám chắc chắn mọi thứ, nhưng vẫn có chút lo sợ, dù sao thì hắn cho rằng xác suất này không thấp.

Chỉ là đã vào Cửu Trọng Thiên Cấm Khu, Lục Minh cũng không trông mong có thể rời đi ngay bây giờ, bởi vì Cửu Trọng Thiên Cấm Khu không giống các cấm khu khác, không phải muốn rời là rời được, cần phải tốn một phen công phu.

Cửu Trọng Thiên Cấm Khu sở dĩ được gọi là Cửu Trọng Thiên, là vì có tổng cộng chín tầng.

Nơi có thể rời khỏi Cửu Trọng Thiên Cấm Khu nằm ở một địa phương nào đó tại Đệ Tam Trọng Thiên, Lục Minh phải đến được nơi đó mới được.

Trước khi đến được mục tiêu đó, Lục Minh không thể rời khỏi Cửu Trọng Thiên Cấm Khu, sau lưng hắn không có đường lui.

Cho nên Lục Minh hiện tại có chút căng thẳng, nhưng cũng chỉ là căng thẳng mà thôi, bởi vì Lục Minh có thể phán đoán được, kẻ địch đang quan sát mình lúc này, thực lực tuy mạnh mẽ, nhưng tuyệt đối không vượt quá tiêu chuẩn của vô danh nhân, tối đa là tương đương với hắn.

Nếu không thì, hắn không thể nào dự đoán được sự xuất hiện của đối phương, thậm chí dò xét được đối phương có khả năng tiếp cận.

Từ đó có thể thấy được một điều, xác nhận thực lực của kẻ này sẽ không quá mạnh.

Đương nhiên, nếu đối phương không quá mạnh, cũng khá là vô lý.

Dù sao thực lực của hắn, có thể so sánh với Lục Minh, đủ để chứng minh từ một phía, thực lực của đối phương khủng bố đến mức nào.

Thực lực của Lục Minh không hề yếu, mà là một sự tồn tại đặc biệt mạnh mẽ.

"Chào ngươi, người ngoài!" Khi Lục Minh đang suy tư, đột nhiên, bên tai hắn vang lên một giọng nói, ngay sau đó, ở một nơi không xa Lục Minh, một cánh cổng ánh sáng hiện ra từ hư không!

Ngay sau đó, một bóng người bước ra từ cánh cổng ánh sáng, toàn thân tỏa ra ánh sáng rực rỡ, tỏa ra khí tức mạnh mẽ, phảng phất như được các vì sao vây quanh, xuất hiện vào lúc này, và giọng nói cũng vang lên.

Ánh mắt Lục Minh tức thì khóa chặt, Lục Minh thậm chí còn không nghe rõ, đã ra tay theo tiềm thức!

Đúng vậy, Lục Minh đã ra tay với y theo tiềm thức, không chút do

dự, ra đòn cực kỳ quyết đoán, bởi vì Lục Minh vừa rồi vẫn luôn đang hình dung ra một kẻ địch, lúc này giọng nói vang lên, Lục Minh theo tiềm thức đã coi y là kẻ địch.

Đối với kẻ địch, Lục Minh sẽ không nương tay.

Một quyền đột ngột đấm tới, sức mạnh không hề tầm thường, có thể so sánh với cấm kỵ chi thuật, uy lực cực kỳ phi phàm.

Lục Minh trước đó vẫn luôn ở trong trạng thái tiềm long, sức mạnh trong cơ thể ở trong tình huống bùng nổ, lúc này ra tay, cho dù chỉ là một quyền, uy lực cũng không hề tầm thường, đáng sợ và chấn động!

Một quyền như thể khai thiên lập địa, đột ngột đấm về phía đối phương!

Sắc mặt Tam Nhãn Thần Vương lập tức thay đổi.

Mục đích của y là muốn nói chuyện đàng hoàng với Lục Minh, tìm hiểu về thế giới bên ngoài, thuận tiện khuyên Lục Minh rời khỏi Cửu Trọng Thiên Cấm Khu, nơi này không nên ở lại.

Nhưng Tam Nhãn Thần Vương không ngờ, vừa mới giáng lâm bên cạnh đối phương, Lục Minh đã không chút do dự ra tay với y!

Hơn nữa còn là một quyền cực kỳ bá đạo, ẩn chứa uy lực đáng sợ.

Một đòn tấn công như vậy, cho dù là Tam Nhãn Thần Vương cũng không thể xem thường, bởi vì nó cũng có thể gây nguy hiểm cho Tam Nhãn Thần Vương!

Tuy Tam Nhãn Thần Vương định nói chuyện đàng hoàng với Lục Minh, nhưng Lục Minh lại ra đòn quyết đoán ngay khi y vừa xuất hiện.

Đối mặt với tình huống này, Tam Nhãn Thần Vương tự nhiên thu

lại suy nghĩ của mình.

Dù sao đối thủ cũng đã đánh tới cửa rồi, trong tình huống này, nếu còn muốn hòa đàm với đối phương, chẳng phải là quả hồng mềm sao?

Tuy Tam Nhãn Thần Vương vẫn có suy nghĩ đó, thậm chí còn cảm thấy cảnh tượng trước mắt có thể là một sự hiểu lầm.

Nhưng mà...Nếu đã Lục Minh đã ra tay, vậy thì y không thể không làm gì, cũng phải ra tay, cho Lục Minh thấy sự lợi hại của mình, nếu không thì Tam Nhãn Thần Vương là ai chứ?

Cho nên Tam Nhãn Thần Vương cũng ra tay, trạng thái của y cũng đang ở đỉnh cao sau bao năm tháng hồi phục, thậm chí còn tiến thêm một bước.

Năm đó, bản thân y đã là một tồn tại xưng vương về mặt chiến lực, y không ngại một trận chiến với Lục Minh, thậm chí còn mong chờ.

Bởi vì đã có một thời gian dài không có đại chiến, sớm đã có chút ngán ngẩm, lúc này có thể ra tay cũng chưa chắc đã là chuyện xấu.

Có lẽ cũng vì vậy, y cảm thấy mọi thứ có thể là một sự hiểu lầm, nhưng vẫn định giao thủ với Lục Minh.

"Khai!" Con mắt dọc ở giữa trán chớp động, Tam Nhãn Thần Vương đang sử dụng thần thông thuật của mình.

Con mắt đó có khả năng phá trừ hư vọng, có thể giúp y phán đoán rõ ràng tình hình của địch.

Nó giúp y có thể ở một mức độ nhất định dò xét được sơ hở của đối phương!

Tam Nhãn Thần Vương đang sử dụng thủ đoạn này, muốn nhìn ra sơ hở của Lục Minh.

Như vậy, y mới có thể dễ dàng hơn chặn được một đòn của Lục Minh, thậm chí có thể đón lấy quỹ đạo tấn công của hắn.

Chỉ là đòn tấn công của Lục Minh căn bản không tồn tại sơ hở, hoặc là thực lực đã tăng lên đến một mức độ nhất định, sẽ không có sơ hở.

Tối đa là khi tấn công đối phương, chiêu thức bùng phát đó có chỗ mạnh và yếu, mục tiêu mà Tam Nhãn Thần Vương nhìn trộm chính là những điểm yếu, ra tay từ những chỗ đó mà thôi!

Tam Nhãn Thần Vương sử dụng bản lĩnh sở trường, cộng thêm thực lực không phân trên dưới với Lục Minh, thật sự đã dò xét được mọi thứ.

Sau đó Tam Nhãn Thần Vương cũng ra tay quyết đoán, dù sao đòn tấn công của Lục Minh cũng sắp đến mặt y rồi, không thể không làm gì.

Lúc này phương thức tấn công của Lục Minh là cận chiến, dù sao hắn cũng dùng một quyền cực kỳ man rợ, một quyền đó đại khai đại hợp, phảng phất có thể khai thiên lập địa...

Đối mặt với phương thức tấn công như vậy của Lục Minh, Tam Nhãn Thần Vương tức thì triệu hồi ra thần binh lợi khí!

Đó là một cây Phương Thiên Họa Kích, trên đó tỏa ra tiên quang đáng sợ!

Tam Nhãn Thần Vương hai tay nắm chặt Phương Thiên Họa Kích, lúc này nhanh chóng vung lên, với tư thế bổ chém, hung hăng chém xuống Lục Minh!

Một quyền vô cùng bá đạo và một cây Phương Thiên Họa Kích cũng vô cùng bá đạo va chạm vào nhau, giữa hai bên bắn ra những tia lửa cực kỳ mãnh liệt, ánh sáng và nhiệt độ không thể tưởng tượng, đủ

để san bằng một đại thiên thế giới.

Nhưng đây là Cửu Trọng Thiên Cấm Khu, bất kể là tầng trời nào cũng tràn ngập pháp tắc tiên quang đáng sợ, cho nên thế giới này có thể chịu được trận chiến của cường giả, Lục Minh và Tam Nhãn Thần Vương cũng không san bằng nơi này!

Nhưng dù vậy, mọi thứ cũng không khá hơn là bao.

Tuy không san bằng Đệ Nhất Trọng Thiên, nhưng cũng đã phá hủy hơn một nửa.

Khu rừng rộng lớn vô tận đó, tức thì biến thành một vùng đất sa mạc hoang vu, vô số sinh mệnh đã chết, nơi đây chỉ còn lại Lục Minh và Tam Nhãn Thần Vương, hai bên đang đối đầu với nhau.

Trận đại chiến giữa các cường giả đỉnh cao, chỉ dư âm của trận chiến cũng có thể hủy thiên diệt địa, tất cả sinh mệnh đều không thể chịu đựng được.

Hơn nữa đây là cấm khu, nếu đặt ở thế giới bên ngoài, chắc chắn sẽ còn thảm khốc hơn, vượt xa nơi này rất nhiều.

Tam Nhãn Thần Vương có chút đau lòng.

Sau một đòn giao thủ với Lục Minh, bóng dáng chiến đấu của hai bên liền tách ra, sau đó mọi thứ xung quanh hiện ra trong tầm mắt của Tam Nhãn Thần Vương, y có chút uất ức.

Cấm khu này, y đã mất một khoảng thời gian mới biến nó thành như vậy, nhưng bây giờ Đệ Nhất Trọng Thiên đã bị san bằng.

Những sản vật thuộc về thời đại đó, khó khăn lắm mới khiến chúng tái sinh, nhưng trong khoảnh khắc đã bị phá hủy hơn một nửa.

Tam Nhãn Thần Vương không thể không động lòng, trong lòng y có dao động.

Do đó, ánh mắt của Tam Nhãn Thần Vương nhìn Lục Minh trở nên không đúng, có một chút địch ý, giống như thứ đồ yêu quý của mình bị đối phương phá hủy, sao có thể không mang theo chút cảm xúc chứ?

"Gã này thực lực mạnh!" Khi Tam Nhãn Thần Vương nhìn Lục Minh, Lục Minh cũng nhìn Tam Nhãn Thần Vương, trong lòng kinh ngạc vô cùng, bởi vì qua lần giao thủ vừa rồi, Lục Minh đã dò xét được sự mạnh mẽ của Tam Nhãn Thần Vương, tuyệt đối không yếu hơn hắn, thậm chí còn tương đương.

Nếu không thì, vừa rồi tuyệt đối không phải là cảnh tượng như vậy!

Một quyền vô cùng man rợ bá đạo đó, nếu thực lực của Tam Nhãn Thần Vương không bằng hắn, tuyệt đối không chịu nổi.

Đối phương có thể chịu được, chứng tỏ thực lực hai bên ở cùng một trình độ, thậm chí đối phương còn cao hơn.

"Vì sao lại ra tay với tôi?" Lục Minh chất vấn đối phương.

Tam Nhãn Thần Vương nghe Lục Minh nói, có chút tức giận, bởi vì vừa rồi không phải y ra tay trước, mà là Lục Minh động thủ trước!

Giọng nói của Tam Nhãn Thần Vương trầm trầm vang lên, nói: "Câu đó ngươi nên hỏi ta sao?

Không phải ta nên hỏi ngươi sao?

Vừa rồi hình như là ngươi ra tay với ta trước, không phải ta ra tay với ngươi!" Giọng nói của Tam Nhãn Thần Vương hùng hồn, vang vọng bên tai Lục Minh.

Lục Minh nghe xong sắc mặt hơi thay đổi, cẩn thận hồi tưởng lại mọi chuyện vừa xảy ra, hình như Tam Nhãn Thần Vương không nói sai, vừa rồi thật sự là hắn ra tay trước, Tam Nhãn Thần Vương chỉ đỡ

đòn tấn công của hắn!

Chỉ là rất nhanh biểu cảm trên mặt Lục Minh đã dịu lại, nói: “Nếu ông không nhìn trộm tôi trong bóng tối, tôi sao có thể ra tay với ông?

Nói như vậy, tất cả chỉ là hiểu lầm, thế thì sao?” “Ngươi đang đùa sao!

Đây là địa bàn của ta, trên địa bàn của ta, ta nhìn trộm thì sao?

Chương 409

Hơn nữa ta không phải nhìn trộm trong bóng tối, ta đang nhìn ngươi một cách quang minh chính đại!" Nghe Lục Minh nói, Tam Nhãn Thần Vương nhíu mày, giọng nói của y vang lên, mang theo một chút vị đạo nhàn nhạt, trong đó có cả cảm xúc chất vấn.

Y cảm thấy Lục Minh đang bóp méo sự thật.

Cửu Trọng Thiên Cấm Khu là địa bàn của y, trên địa bàn của đối phương, không thể nhìn trộm sao?

Lục Minh rõ ràng là bên không có lý, nhưng vì sao lại có thể nói lý như vậy?

Tam Nhãn Thần Vương trong lòng cực kỳ khó hiểu!

"Chiến!" Lửa giận trong lòng dâng trào, cộng thêm đã lâu không giao thủ với ai, Tam Nhãn Thần Vương có chút đói khát khó nhịn.

Y định tiếp tục giao thủ với Lục Minh, nếu có thể, trấn áp Lục Minh ở đây, cũng có thể biết được mọi thứ!

Đây cũng là một cách giải quyết vấn đề trước đó, và còn dễ dàng hơn.

Còn về việc Tam Nhãn Thần Vương không đánh lại Lục Minh, ừm, tự nhiên có khả năng đó, nhưng Tam Nhãn Thần Vương cho rằng không thể.

Y là một nhân vật vô địch, từ thời đại đó đã bắt đầu, cũng có một trái tim vô địch.

Tuy không cho rằng mình là kẻ thiên hạ vô địch, nhưng trong cùng cảnh giới tuyệt đối là kẻ xuất sắc, thậm chí có thể tranh giành vị trí thứ nhất, có lý do gì phải sợ Lục Minh chứ?

Cho nên y định đánh một trận, xem ai thực lực mạnh hơn!

Do đó, Tam Nhãn Thần Vương gầm lên một tiếng, hai tay cầm Phương Thiên Họa Kích, chân như giẫm lên dòng chảy thời gian, bước những bước lớn, Phương Thiên Họa Kích đột ngột đập về phía đầu Lục Minh!

Lục Minh thấy cảnh này, mày hơi nhíu lại, dò xét được sinh mệnh trong cấm khu này muốn đánh với mình một trận, triển khai đại chiến.

Lục Minh biết không có lựa chọn nào khác.

Nếu đã vậy, thì chấp nhận tất cả.

Trong lòng hắn cũng không hề sợ Tam Nhãn Thần Vương!

Chiến thì chiến, xem ai mới là người chiến thắng cuối cùng!

Đối mặt với một kích Phương Thiên Họa Kích của Tam Nhãn Thần Vương, Lục Minh không sử dụng các cấm kỵ chi thuật tầm xa mà mình nắm giữ, mà sử dụng sức mạnh bản nguyên, đó là sức mạnh thể chất thuần túy nhất!

Lục Minh không sử dụng bất kỳ thần binh lợi khí nào, bởi vì đối với Lục Minh, thể chất của hắn chính là thần binh lợi khí mạnh mẽ và đáng sợ nhất!

"Khai!" Trong miệng gầm lên một tiếng giận dữ, đối mặt với Phương Thiên Họa Kích của Tam Nhãn Thần Vương, Lục Minh chủ động dùng sức mạnh thể chất để va chạm!

Hai tay hắn đột ngột hợp lại, một tiếng "ầm" vang lên, đánh về phía Phương Thiên Họa Kích của đối phương.

Cảm giác cho người khác giống như Lục Minh muốn tay không đối kháng với đối phương, thậm chí muốn đoạt lấy binh khí của đối phương.

Cảm giác đó, đơn giản là quá kiêu ngạo rồi!

Khoảnh khắc tiếp theo, giữa hai bên vang lên tiếng nổ, chấn động không biết bao nhiêu ngàn vạn dặm, là do cuộc giao thủ của hai người gây ra.

Hai tay của Lục Minh và Phương Thiên Họa Kích của Tam Nhãn Thần Vương va chạm vào nhau, một cảnh tượng vô cùng kinh hãi xuất hiện.

Cây Phương Thiên Họa Kích có thể dễ dàng cắt nát từng mảng vũ trụ lớn, đại thiên thế giới, đã bị Lục Minh chặn lại.

Tuy không dễ dàng, nhưng cảnh tượng này đã xảy ra!

Sức mạnh trên tay Lục Minh vô song, tuy bị Phương Thiên Họa Kích phá vỡ phòng ngự, lòng bàn tay đầy máu, nhưng kết quả này đã rất kinh người.

Là người trong cuộc, Tam Nhãn Thần Vương cũng lộ ra một chút kinh ngạc trong mắt, không ngờ thể chất của Lục Minh lại có thể mạnh mẽ đến vậy!

Đối kháng chính diện với Phương Thiên Họa Kích, chỉ bị tàn phá hai tay một chút, đơn giản là khiến người ta chấn động, đồng thời cũng làm nổi bật sự mạnh mẽ của Lục Minh.

Từng có lần Tam Nhãn Thần Vương tác chiến với một cường giả cùng cấp, đối phương cũng là kẻ có thể chất mạnh mẽ, cũng giao thủ với Tam Nhãn Thần Vương như vậy, nhưng kết quả cuối cùng khiến người ta thở dài, là một cảnh tượng hoàn toàn khác.

Thể chất của đối thủ đó rất mạnh mẽ, muốn tay không giao chiến với Phương Thiên Họa Kích của y, nhưng chỉ sau một đòn, nửa người đã bị Tam Nhãn Thần Vương đánh cho nổ tung!

Hầu như suýt chút nữa đã tiễn đối phương về tây thiên, rơi vào

hoàng tuyền địa ngục.

Thậm chí kết quả cuối cùng, là do vào thời khắc quan trọng nhất Tam Nhãn Thần Vương đã thu tay, nếu không, đối phương chắc chắn sẽ chết!

Nếu so sánh kết quả đó với Lục Minh, chênh lệch không hề nhỏ, giống như một vực thẳm giữa trời và đất, không thể tưởng tượng được.

"Sức mạnh thể chất thuần túy có thể mạnh đến mức này!

Từ trên người ngươi, ta đã thấy được bóng dáng của một vài người!" Giọng nói của Tam Nhãn Thần Vương vang lên, đang giao lưu với Lục Minh, và nhắc đến nhân vật nghịch thiên trong truyền thuyết, nhân vật đó cũng là truyền thuyết trong thời đại kia, sống ở một quá khứ xa xôi hơn.

Tên của người đó là Bàn Cổ, sức mạnh cơ thể mạnh mẽ đến đáng sợ.

Truyền thuyết nói rằng đối phương đã khai phá ra một thế giới rộng lớn vô tận!

Tam Nhãn Thần Vương cảm thấy, mức độ mạnh mẽ của thể chất Lục Minh, mơ hồ khiến y nhớ đến nhân vật truyền thuyết đó, từ trên người Lục Minh thấy được "bóng dáng" của đối phương, một sự đáng sợ và mạnh mẽ!

Lục Minh không để ý đến Tam Nhãn Thần Vương, bởi vì bây giờ hai bên đang đại chiến, rảnh rỗi không có việc gì làm, dây dưa với đối phương về chuyện này làm gì?

Lục Minh chỉ tiếp tục ra tay, muốn áp chế Tam Nhãn Thần Vương!

Lần này, Lục Minh không chỉ đơn thuần sử dụng sức mạnh thể

chất thuần túy, bởi vì điều đó không ổn, rất rất không ổn.

Vừa rồi giao thủ với Tam Nhãn Thần Vương, hắn có thể cảm nhận được sự mạnh mẽ của đối phương.

Đối mặt với kẻ địch như vậy, không nên nương tay, nên toàn lực ứng phó mới đúng.

Nếu không kết quả cuối cùng sẽ không tốt đẹp, sẽ chết đi!

"Buông!" Hai tay Lục Minh đang nắm chặt Phương Thiên Họa Kích, hai tay hắn vào lúc này đột nhiên phát lực, muốn từ trong tay Tam Nhãn Thần Vương, đoạt lấy thần binh lợi khí của đối phương.

Lục Minh lúc này mang lại cảm giác, thực sự quá bá đạo rồi!

Tam Nhãn Thần Vương tự nhiên cũng dò xét được cảnh này, sắc mặt y có chút không được tốt, luôn cảm thấy bị Lục Minh sỉ nhục.

Bởi vì Lục Minh muốn từ tay y đoạt lấy thần binh lợi khí.

Nhìn không ra sao?

Nếu không vì sao lại cho rằng có khả năng này?

Có thể để Lục Minh ra tay cướp đi vũ khí của mình sao?

"Cuồng vọng!" Tam Nhãn Thần Vương mở miệng, con ngươi dọc ở giữa trán điên cuồng chớp động, đồng thời trong cơ thể y có một luồng sức mạnh dồi dào tuôn ra, muốn đẩy Lục Minh đang nắm binh khí ra xa, chỉ là không thành công, bởi vì Lục Minh đủ ngoan cố, căn bản không định buông binh khí ra.

"Đơn giản là tìm chết!" Trong mắt Tam Nhãn Thần Vương bắn ra sát ý vô tận, cho rằng đối phương đang tìm chết.

Đã làm đến mức này rồi, đối phương còn không chịu buông binh khí ra!

Do đó, trong cơ thể Tam Nhãn Thần Vương, mơ hồ truyền ra từng đạo âm thanh, phảng phất như từng đại huyệt bị mở ra.

Tam Nhãn Thần Vương đang sử dụng sức mạnh khác của mình, đó là sức mạnh thần ma được trấn áp trong cơ thể, mạnh mẽ đến không thể tưởng tượng.

"Mở cho ta!" Tam Nhãn Thần Vương hét lớn trong miệng, Phương Thiên Họa Kích trong tay càng thêm có lực, chỉ là lần này, y không kéo về phía sau, mà càng mạnh mẽ hơn ấn xuống.

Một cách khác, muốn thoát khỏi sự trói buộc của hai tay Lục Minh.

Y muốn... chém cơ thể Lục Minh ra làm hai mảnh!

Trong mắt Tam Nhãn Thần Vương, Lục Minh đang tìm chết.

Nếu đã vậy, hãy thỏa mãn Lục Minh, cho đối phương thấy sự lợi hại.

Lục Minh cũng thực sự cảm nhận được, lựa chọn vừa rồi của mình dường như là sai lầm, muốn đoạt lấy binh khí của Tam Nhãn Thần Vương, bởi vì sau khi Tam Nhãn Thần Vương giằng co, đã từ bỏ, chủ động thay đổi tư thế kéo về thành chém xuống, cố gắng muốn gây trọng thương cho hắn!

Trong tình huống này, Lục Minh bị đặt trên lửa để nướng, bởi vì không thể dễ dàng buông binh khí của Tam Nhãn Thần Vương ra.

Nếu làm vậy, Phương Thiên Họa Kích của Tam Nhãn Thần Vương có thể chém hắn thành hai mảnh!

Lực lượng đặc thù tỏa ra từ Phương Thiên Họa Kích của Tam Nhãn Thần Vương, Lục Minh có thể cảm nhận được.

Lục Minh biết nếu Phương Thiên Họa Kích của đối phương chém

mình thành hai mảnh, khả năng cao sẽ bị thương, không phải là vết thương nhẹ.

Vào lúc này bị thương là chí mạng, Lục Minh không hy vọng cảnh tượng đó xảy ra, cho nên bây giờ chỉ có thể đưa ra lựa chọn khác.

"U Minh Thuyền!" Lục Minh khẽ thốt ra ba chữ.

Ngay sau đó, Lục Minh đang đối kháng với Tam Nhãn Thần Vương, toàn thân trên dưới tỏa ra một luồng sức mạnh màu đen, ngay sau đó Lục Minh dường như hóa thành U Minh Hoàng Tuyền, sau lưng dường như xuất hiện một thế giới rộng lớn.

Sau đó, trong thế giới rộng lớn đó... có một con thuyền lớn bơi ra!

U Minh Thuyền dường như bước ra từ hoàng tuyền địa ngục, mang theo một cảm giác bất an không thể tưởng tượng, có thể dễ dàng khuấy động những cảm xúc đau khổ nhất trong cuộc đời một người, khiến người ta không thể tự thoát ra được.

Chương 410

Sức mạnh đáng sợ thậm chí còn ảnh hưởng đến Tam Nhãn Thần Vương, khiến y hoảng hốt, mơ hồ thấy được những chuyện của thời đại quá khứ.

Thiên đình gặp phải kẻ địch không thể tưởng tượng, gặp phải tai nạn đáng sợ, sau đó mọi thứ đều tiêu vong.

Chỉ sau vô số năm tháng, thiên đình đã hóa thành một cấm khu, miễn cưỡng tái sinh lại, mới có được mọi thứ như bây giờ, câu chuyện của ngày hôm nay.

"Định gây nhiễu loạn tư tưởng của ta, cút ngay cho ta!" Từng bức tranh trước mắt, khiến Tam Nhãn Thần Vương dường như trở lại thời kỳ thượng cổ, nhưng dù sao cũng là chí cường giả, y mơ hồ hiểu được trạng thái hiện tại, đang cố gắng thoát ra, không muốn bị ảnh hưởng.

Cho nên y nhanh chóng thoát ra, dù sao thực lực cũng ở đó, Lục Minh có thể ảnh hưởng đến y, thực ra đã rất vô lý rồi.

Tất cả hình ảnh trước mắt vỡ tan, ý thức của Tam Nhãn Thần Vương quay trở lại.

Chỉ là vào lúc này, U Minh Thuyền đã đến trước mặt y, cách y không xa, sắp va vào người y rồi!

"Cuối cùng cũng có một khoảng thời gian không có đại chiến, có chút lạ tay, nếu không, ta không thể nào phạm phải sai lầm như vậy, ý thức bị mê loạn!" Tam Nhãn Thần Vương lúc này lên tiếng nói.

Trong tình huống này, y chỉ có thể rút Phương Thiên Họa Kích về, không còn lựa chọn đối kháng với Lục Minh nữa, nếu không thì làm

sao đối mặt với U Minh Thuyền?

Tam Nhãn Thần Vương biết không thể xem thường U Minh Thuyền, bởi vì y có thể cảm nhận được sự mạnh mẽ và đáng sợ của U Minh Thuyền.

Nếu xem thường đòn tấn công như vậy, không khác gì tìm chết, cho nên Tam Nhãn Thần Vương chọn rút Phương Thiên Họa Kích, bắt đầu đối mặt với đòn tấn công của U Minh Thuyền.

Lục Minh cũng nhờ đó thoát khỏi hiểm cảnh, tránh được khả năng bị Tam Nhãn Thần Vương chém thành hai mảnh, nhưng Lục Minh... không định dừng lại!

U Minh Thuyền bùng phát, tạo ra một ưu thế nhất định cho hắn, và ưu thế này, Lục Minh muốn tiếp tục duy trì!?

U Minh Thuyền chỉ là một trong những cấm kỵ chi thuật của Lục Minh, hắn còn nắm giữ những cấm chỉ chi thuật mạnh hơn, chỉ là Lục Minh sẽ không sử dụng những cấm kỵ chi thuật đó, bởi vì đòn tấn công của U Minh Thuyền vẫn chưa dừng lại.

Mê loạn ý thức chỉ là một phần năng lực của U Minh Thuyền, chỉ là một phần thần uy của nó mà thôi.

U Minh lúc này có thần uy khác đang nở rộ, âm thầm lặng lẽ, nhưng lại cực kỳ kinh người!

U Minh Thuyền dường như lật đổ cả một đại dương màu đen, trong sự hung dữ dâng trào, lại dường như có thể dẫn người ta sa vào bóng tối, nở rộ như hoa.

Nó dường như hóa thành một lãnh địa đặc thù, sau khi không còn gây nhiễu Tam Nhãn Thần Vương nữa, nó dường như hóa thành một tấm lưới lớn đặc thù, đột ngột nhốt Tam Nhãn Thần Vương vào trong đó, "phong ấn" y.

Đó là một cảnh tượng cực kỳ đáng sợ.

Nhìn ra xa, Lục Minh và Tam Nhãn Thần Vương lúc này đang ở Đệ Nhất Trọng Thiên, bầu trời vốn trong xanh, khoảnh khắc tiếp theo đã đen kịt như mực, bị cách ly khỏi thế giới hiện thực.

Là người trong cuộc, Tam Nhãn Thần Vương càng kinh hãi hơn, sắc mặt biến đổi dữ dội, không ngờ U Minh Thuyền còn có một chiêu này.

Điều y chặn được chỉ là công kích về mặt tinh thần, U Minh Thuyền còn có thần uy đáng sợ hơn, thứ mà ngay cả y cũng khó có thể đối mặt trực diện, thật kinh khủng.

Phải biết rằng cấm kỵ chi thuật U Minh Thuyền mà Lục Minh nắm giữ, trước đó có thể đối kháng với hậu thủ mà Chung Cực để lại vô số năm.

Đó là thuật do Chung Cực để lại, cho dù sau ngàn vạn năm, cho dù sức mạnh của hậu thủ đã hao tổn hơn nửa, không còn ở trạng thái đỉnh cao.

Nhưng dù sao cũng là do Chung Cực để lại, bản chất phi phàm thoát tục.

Trong tình huống này, U Minh Thuyền lại có thể va chạm với nó, đủ để thấy được sự khủng bố của nó, ẩn chứa uy thế kinh người.

"Khai!" Tam Nhãn Thần Vương hét lớn một tiếng.

Bị lãnh địa do U Minh Thuyền phóng ra bao bọc, y sẽ không đứng yên chịu trận.

Bản thân y cũng là kẻ xuất sắc, chiến đấu lực cũng không thua kém Lục Minh, cộng thêm đây là sân nhà, cho nên tự nhiên sẽ không nhận thua.

Y muốn phá vỡ lãnh địa, muốn đối kháng chính diện với Lục Minh.

Tiếng gầm giận dữ vang lên, trong lãnh địa đặc thù tỏa ra ánh sáng cực kỳ rực rỡ, một luồng thần quang màu vàng, dường như có thể khai thiên lập địa.

Đó là Phương Thiên Họa Kích của Tam Nhãn Thần Vương, một món đạo thần binh!

Lãnh địa do U Minh Thuyền hình thành rung chuyển, khi bị Phương Thiên Họa Kích chém trúng, cho dù là bên trong, là bộ phận cứng rắn nhất không thể phá hủy.

Nhưng điều đó còn phải xem đối mặt với ai...

Tam Nhãn Thần Vương là người phi phàm, U Minh Thuyền của Lục Minh dù lợi hại, cũng không thể chế phục y!

Nhưng trong mắt Lục Minh, mọi thứ thực ra không quan trọng, bởi vì bản thân Lục Minh không định dùng U Minh Thuyền để đối kháng với Tam Nhãn Thần Vương, dùng nó để giành chiến thắng, Lục Minh căn bản không có suy nghĩ đó.

Hắn biết điều đó không thể, xác suất đó thực sự gần như bằng không.

U Minh Thuyền bùng phát, thậm chí lãnh địa do U Minh Thuyền hóa thành sau đó trói buộc Tam Nhãn Thần Vương, mục đích tồn tại của nó vốn là để câu giờ cho Lục Minh, để hắn phóng ra cấm kỵ chi thuật mạnh hơn!

"Kiếm!" Trong miệng khẽ hô một tiếng, Lục Minh đã sử dụng một cấm kỵ chi thuật mạnh mẽ hơn, và chuyên về phương diện tấn công.

Đó là cấm kỵ chi thuật đỉnh cao được lĩnh ngộ từ sức mạnh của

tất cả các Nguyên đầu kiếm đạo, và đã được cải tiến, sở hữu sức mạnh tấn công mạnh mẽ nhất thế gian, có thể phá vỡ mọi phòng ngự trên thế gian!

Sau lưng Lục Minh mơ hồ hiện ra một đại thiên thế giới.

Đó là một đại thiên thế giới cực kỳ đặc thù, không có vô tận sinh linh, sinh mệnh, tồn tại chỉ có từng thanh kiếm sắc bén vô cùng!

Mỗi một thanh kiếm đều tỏa ra kiếm mang sắc bén, dường như đều có thể dễ dàng xé nát bầu trời, làm cho mặt đất nứt toác.

Lục Minh đang tích tụ một đòn.

Khi "kiếm" thực sự xuất hiện, sẽ phóng ra một đòn tấn công đáng sợ không thể hình dung.

Cho dù đối mặt với Nguyên đầu đỉnh cao nhất, nhân vật cấp bậc Tinh Thần Chân Thần, Lục Minh cũng cảm thấy có khả năng cao có thể chém nát họ!

Thực lực của Tam Nhãn Thần Vương mạnh hơn một chút, tương đương với Lục Minh, vượt qua Tinh Thần Chân Thần, nhưng Lục Minh cảm thấy nếu một đòn này được tích tụ hoàn toàn, uy lực bùng phát, có khả năng có thể chém giết y!

Cho dù không được, không có cách nào trực tiếp chém giết y, Lục Minh cũng tự tin có tám chín mươi phần trăm khả năng gây trọng thương cho Tam Nhãn Thần Vương!

Ừm, cấm kỵ chi thuật kiếm của Lục Minh, thực ra cũng không nhất thiết phải tích tụ.

Là thuật đỉnh cao, cho dù không tích tụ cũng có thể bùng phát ra thần uy to lớn, chỉ là sau khi tích tụ có thể bùng phát uy lực mạnh hơn.

Lục Minh chọn, kết thúc nhanh trận đại chiến này!

“Mở cho ta!” Ở phía bên kia, vào lúc này, Tam Nhãn Thần Vương lại hét lớn một tiếng, vung Phương Thiên Họa Kích đầy sức mạnh trong hai tay, sắp phá vỡ phong ấn của U Minh Thuyền.

Y sắp giành lại tự do, không còn bị giam cầm trong một “thiên địa” nữa.

Nhưng trên mặt Tam Nhãn Thần Vương lại không có chút vui mừng nào, ngược lại còn có một chút lo lắng.

Bởi vì đi cùng với việc sắp phá vỡ phong ấn của U Minh Thuyền, trong lòng y lại không yên.

Đó là một cảm xúc bất an cực độ, không thể tưởng tượng, khiến người ta kinh hãi, khiến tâm lý Tam Nhãn Thần Vương phức tạp.

Y không biết vì sao lại có cảm xúc này, không biết Lục Minh đang chuẩn bị đối phó với y, vì sao lại có một cảm giác nguy cơ tử vong, khiến tâm tư y khó hiểu.

Đó là do, Lục Minh đang bùng phát, tích tụ, một thanh kiếm có thể lấy mạng y.

Khi y phá vỡ lớp phong ấn của U Minh Thuyền, cũng là lúc y đối mặt với đòn tấn công đáng sợ nhất... khoảnh khắc đó!

Thời gian trôi qua, khoảng một hai hơi thở.

Đối với kẻ yếu, là thời gian trôi qua trong chớp mắt.

Đối với những cường giả đỉnh cao như Lục Minh, cũng không phải là ngắn.

Tam Nhãn Thần Vương đã thành công phá vỡ phong ấn quỷ dị của U Minh Thuyền, khôi phục lại thân tự do, trở về Đệ Nhất Trọng Thiên.

Chỉ là chưa kịp để Tam Nhãn Thần Vương thở một hơi, cảm xúc

bất an trong lòng vào lúc này đột nhiên gia tăng dữ dội, giống như người phàm ngồi tên lửa phóng lên trời, khiến sắc mặt y cũng tức thì đại biến!

Bởi vì y chưa bao giờ có cảm giác bất an khoa trương như vậy, hoặc là lần trước có cảm giác này, là khi thiên đình thời thượng cổ còn tồn tại, vào thời khắc đại phá diệt giáng lâm.

Hôm nay lại có... cảm giác chắc chắn sẽ chết đó!

"Bùng phát, sống sót, bất kể thủ đoạn nào!" Trong đầu Tam Nhãn Thần Vương, tức thì tràn ngập suy nghĩ này, khí tức trên người y tức thì bành trướng, lên đến đỉnh điểm, đạt đến một đỉnh cao...

Sau đó, một tia sắc bén cực hạn, hiện ra trong mắt Tam Nhãn Thần Vương, xuất hiện đột ngột như vậy.

Thời gian dường như dừng lại vào lúc này, mọi thứ giống như một bức tranh trong sử thi vĩnh hằng.

Tam Nhãn Thần Vương cảm thấy như thể không nghe thấy gì cả, thị lực và thính lực của y bị tước đoạt, phảng phất như rơi vào sự cô tịch vĩnh hằng!

Thoát khỏi phong ấn do U Minh Thuyền mang lại, y lại phải đối mặt với một đòn tấn công mạnh mẽ hơn, đáng sợ hơn.

Nhưng mọi thứ đã được định sẵn, từng mắt xích liên kết với nhau, Tam Nhãn Thần Vương căn bản không thể tránh được.

Nếu y không chọn thoát khỏi phong ấn do U Minh Thuyền mang lại, thì Lục Minh sẽ có nhiều thời gian hơn để chuẩn bị, khi đó tình huống y phải đối mặt sẽ càng gian nan, nguy hiểm hơn, có lẽ còn tệ hơn bây giờ.

Chương 411

Hiện tại Tam Nhãn Thần Vương có khả năng phản kháng.

Mặc dù nhìn vào cục diện hiện tại, Tam Nhãn Thần Vương rất nguy hiểm, nhưng Tam Nhãn Thần Vương dù sao cũng là Tam Nhãn Thần Vương, là một trong những cường giả đỉnh cao từng tồn tại.

Trong thời đại đại phá diệt đó, Tam Nhãn Thần Vương lại trở thành người duy nhất sống sót của thiên đình.

Y may mắn, đồng thời cũng có năng lực!

Vào thời khắc nguy cấp nhất, Tam Nhãn Thần Vương đã bùng phát lá bài tẩy của mình, gần như tung ra tất cả thủ đoạn của mình, bởi vì y phải kháng cự lại một chiêu này của Lục Minh, không thể chết ở đây.

Trong cơ thể y vào lúc này tỏa ra sức mạnh đáng sợ, toàn thân trên dưới tuôn ra tiên quang mênh mông, trời đất vào lúc này cũng bắt đầu lung lay, phảng phất không thể chịu đựng được sức mạnh đáng sợ như vậy.

Xung quanh hoa cỏ cây cối, tất cả cảnh vật tồn tại, vào lúc này cũng tức thì hóa thành tro bụi, hóa thành sức mạnh dồi dào nhất, rót vào cơ thể y.

Tam Nhãn Thần Vương biết thính lực, thị lực của mình đều bị tước đoạt.

Trong tình huống hiện tại, y cũng không định dựa vào hai loại năng lực bắt giữ này, bởi vì hoàn toàn không cần thiết.

Thay vì vậy, sao không chọn một phương thức bùng phát khác!

Sử dụng sức mạnh không phân biệt, cố gắng quét sạch mọi thứ

trước mắt!

Mặt đất vào lúc này cũng nứt ra, trên bầu trời cũng xuất hiện một vết nứt khổng lồ không thể hình dung.

Sức mạnh trong Đệ Nhất Trọng Thiên hoàn toàn hỗn loạn, tu hành giả bình thường hấp thu sẽ tức thì thân thể nổ tung.

Một kiếm đó của Lục Minh cũng chém xuống theo gió, phảng phất như thanh kiếm đầu tiên giữa trời đất, phá vỡ vũ trụ càn khôn, khai phá ra khởi nguồn của vạn vật.

Khoảnh khắc tiếp theo, sức mạnh của Lục Minh và sức mạnh của Tam Nhãn Thần Vương xảy ra va chạm, âm thanh kinh người vang lên, tiếng nổ vang vọng.

Ánh sáng ban ngày cực hạn lóe lên, cơ thể hai bên bị một luồng sức mạnh đáng sợ va chạm vào nhau, những cảnh tượng không thể hình dung nối tiếp nhau.

Vô số quy tắc sức mạnh đại đạo đứt gãy, Đệ Nhất Trọng Thiên hoàn toàn bị xáo trộn, thậm chí vào lúc này còn cho người ta một cảm giác sắp vỡ nát, bởi vì không thể chịu đựng được sức mạnh của hai người, ý nghĩa thực sự là sắp bị hủy diệt, tiêu vong từ tận gốc rễ, bị phá hủy.

Thời gian vào lúc này phảng phất như dừng lại, khoảnh khắc này dường như trở thành vĩnh hằng, nhưng vĩnh hằng cuối cùng cũng sẽ qua đi, một cảnh tượng mới xuất hiện.

Không biết bao lâu sau, có thể là một giây sau, cũng có thể là một phút, thậm chí là vạn năm sau, khoảng thời gian này rất lớn, nhỏ đối với người phàm cũng chỉ là một khoảnh khắc, lớn đối với cường giả đỉnh cao là vạn vạn năm!

“Phụt!” Cùng với một tiếng nôn máu vang lên, thời gian dường

như bị đóng băng lại bắt đầu trôi, lúc này Cửu Trọng Thiên Đệ Nhất Trọng Thiên đã hoàn toàn bị hủy diệt, tan hoang, toàn bộ là phế tích.

Trong môi trường đổ nát như vậy, trên vùng đất đá vụn do những ngọn núi vỡ nát hình thành, một bóng người loạng choạng đứng dậy từ đó.

Bộ áo giáp trên người hoàn toàn rách nát, màu vàng óng ánh bị phủ một lớp bụi, thậm chí một phần lớn trong đó hoàn toàn vỡ nát, mơ hồ có thể xuyên qua áo giáp vỡ, thấy được máu tươi đang chảy bên trong, thậm chí có thể thấy một số xương trắng lộ ra.

Người này chính là Tam Nhãn Thần Vương, chỉ là so với những "dáng vẻ" được miêu tả trước đó, trên người y có những vết thương kinh người hơn, đó là ở ngực, nơi đó có vết thương kinh người hơn!

Áo giáp ở ngực hoàn toàn vỡ nát, máu tươi thậm chí ở nơi này cũng không còn chảy nữa, bởi vì nơi đó hoàn toàn không còn khái niệm máu thịt, từ đó, y gần như bị chia làm hai nửa!

Máu thịt ở ngực y chỉ còn dính lại một chút, nơi đó có một vết thương cực kỳ kinh người, lan rộng, suýt chút nữa là bị chia làm hai, thậm chí là đã bị chia làm hai.

Chỉ là sinh mệnh lực của y đặc biệt mạnh mẽ, sức mạnh thể chất càng phi phàm, vào lúc này có thể miễn cưỡng chống đỡ, để hai nửa liền lại.

Dù vậy, nhìn vào trạng thái hiện tại, y cũng không thể chống đỡ được quá lâu, không có cách nào tiếp tục đại chiến.

Trong tình huống này, chắc chắn sẽ chết.

Hiện tại y cần một môi trường tương đối yên tĩnh để chữa thương, nếu không cũng chỉ là chết muộn hơn mà thôi.

"Ta còn sống?" Tam Nhãn Thần Vương bò dậy từ mặt đất không

vội chữa thương trước, bởi vì so với việc chữa thương, Tam Nhãn Thần Vương có chuyện quan trọng hơn phải làm.

Đầu tiên là y có chút kinh ngạc khi mình còn sống.

Đây là điều không thể bình thường hơn được.

Vừa rồi y đã đối mặt với một kiếm cấm kỵ của Lục Minh, không có chắc chắn sẽ đỡ được.

Trong tình huống đó, Tam Nhãn Thần Vương đã sử dụng tất cả sức mạnh và năng lực có thể sử dụng, nhưng vẫn không dám chắc chắn.

Kết quả hiện tại là tốt nhất, Tam Nhãn Thần Vương cuối cùng cũng sống sót.

Mặc dù trạng thái của y không tốt, nhưng dù sao cũng còn sống, chỉ cần còn sống là có vô hạn khả năng.

Từng có lúc, vết thương của Tam Nhãn Thần Vương còn nghiêm trọng hơn bây giờ!

Nhưng sau bao năm tháng trôi qua, Tam Nhãn Thần Vương chẳng phải cuối cùng cũng quay trở lại trạng thái đỉnh cao, thậm chí thực lực còn tiến thêm một bước, phá vỡ được nút thắt ban đầu, trạng thái phục hồi, càng mạnh mẽ và đáng sợ hơn...

"Ta còn sống, vậy còn gã kia thì sao?

Chết rồi à?" Tam Nhãn Thần Vương phán đoán rằng mình còn sống, mặc dù trạng thái không tốt, nhưng không có gì đáng để bận tâm.

Tam Nhãn Thần Vương bây giờ chỉ muốn biết một câu trả lời khác, y còn sống, vậy Lục Minh thì sao?

Người đã bùng phát ra một đòn tấn công đáng sợ đó thì sao?

Y còn sống, đối phương chẳng có lý do gì để chết cả?

Mặc dù Tam Nhãn Thần Vương đã bùng phát vào phút cuối, uy lực phi thường, cực kỳ đáng sợ, nhưng so với một kiếm tấn công thuần túy của Lục Minh, tuyệt đối không bằng.

Đòn tấn công y bùng phát ra thiên về phòng ngự hơn, thứ hai mới là tấn công bao trùm phạm vi lớn.

Đòn tấn công ở cấp độ này, Lục Minh không có lý do gì không đỡ được.

Nếu không thì, Lục Minh cũng không thể bùng phát ra một đòn tấn công đáng sợ như vậy, ép y vào tình cảnh đó, cho nên Tam Nhãn Thần Vương nghĩ.

Y còn sống, Lục Minh sao có lý do để chết?

Nhưng y bò dậy từ mặt đất, lại không thấy Lục Minh ở xung quanh, vậy Lục Minh lúc này... rốt cuộc ở đâu?

Hay là, mọi thứ đều đoán sai, thực ra Lục Minh đã chết, sau khi bùng phát ra một kiếm cấm kỵ vừa rồi, đã phải trả một cái giá nào đó, cộng thêm thủ đoạn của y, cuối cùng đã chết?

Khả năng này tự nhiên tồn tại, và xác suất không thấp, nhưng Tam Nhãn Thần Vương lại không đồng ý, bởi vì tư thế vô địch mà Lục Minh thể hiện trước mặt y quá mạnh mẽ.

Tam Nhãn Thần Vương không thể quên được tất cả những điều đó, thậm chí còn cho rằng Lục Minh sẽ không dễ dàng chết như vậy.

Sự biến mất tạm thời, có lẽ liên quan đến nguyên nhân khác.

Cho nên Tam Nhãn Thần Vương đã phủ định khả năng lớn nhất này.

Bởi vì khả năng lớn nhất này, lại chính là điều mà Tam Nhãn Thần

Vương cho là không thể nhất.

Trên thực tế cũng đúng như vậy, trạng thái của Lục Minh không tồi, hiện tại đang ở trạng thái đỉnh cao nhất, ngay cả vết thương cũng không quá nghiêm trọng, huống chi là tử vong?

Sở dĩ bây giờ Lục Minh không ở đây, là vì một số nguyên nhân khác.

Cửu Trọng Thiên Cấm Khu phi phàm, vừa rồi Tam Nhãn Thần Vương bùng phát, đã kích động một số sức mạnh trong cấm khu, tạm thời trục xuất hắn, tiến vào một lãnh địa đặc thù trong cấm khu.

Đây là một tình huống đặc thù, ngay cả Tam Nhãn Thần Vương cũng không rõ.

Nếu mọi thứ không xảy ra, Lục Minh bây giờ chắc chắn sẽ hoàn toàn tiêu diệt Tam Nhãn Thần Vương, khiến y ngay cả thời gian để suy nghĩ về chuyện này cũng không có.

"Hoàn toàn đánh sập Đệ Nhất Trọng Thiên, mở ra không gian đặc thù kết nối cấm khu với thế giới hiện thực, tôi bây giờ bị trục xuất rồi sao?

Đến một vùng đất đặc thù khác?" Thế giới xám xịt, không thấy bất kỳ màu sắc nào.

Nơi này không tồn tại mặt đất, cũng không tồn tại bầu trời.

Thế giới này không có nóng, càng không có lạnh, đại diện cho sự trống rỗng.

Đây là một vùng đất chết theo đúng nghĩa, cực kỳ đặc thù.

Theo một ý nghĩa nào đó, đây là nơi sâu nhất của hư không, một nơi mà ngay cả cường giả đỉnh cao bình thường cũng khó có thể khám phá, ngay cả đối với hắn cũng có một chút khó khăn.

Bây giờ, Lục Minh đã thấy được nơi này, là do một số cơ duyên xảo hợp.

Cho nên Lục Minh cạn lời.

Trời mới biết sẽ xảy ra những chuyện đó, giao thủ với Tam Nhãn Thần Vương, sức mạnh quá lớn, hoàn toàn xé nát Đệ Nhất Trọng Thiên.

Sau đó sức mạnh trong cấm khu biến động, trực tiếp trục xuất hắn đến đây.

Lục Minh quá cạn lời, bây giờ mình bị nhốt rồi sao?

"Phải tìm cách rời khỏi đây." Lục Minh không suy nghĩ về thế giới của Tam Nhãn Thần Vương, bởi vì Lục Minh biết hiện tại rời khỏi vùng đất hư vô này mới là điều quan trọng nhất đối với hắn.

Còn về Tam Nhãn Thần Vương, đối phương rốt cuộc có chết hay không... trong mắt Lục Minh, cho dù đối phương không chết, đỡ được đòn tấn công chí mạng đó, nhưng chỉ cần hắn có thể thuận lợi quay trở lại, giết đối phương như giết một con chó vậy.

Có lẽ có một chút khó khăn, nhưng chiến thắng cuối cùng chắc chắn sẽ thuộc về hắn.

Chương 412

Nhưng bây giờ thì khác.

Nếu không thể chiến thắng trở về, hắn sẽ hoàn toàn lạc lối trong vùng hư không này, sau bao năm tháng trôi qua, cũng sẽ tiêu vong!

"Khai!" Lục Minh hét lớn một tiếng, cố gắng dùng sức mạnh để rời khỏi đây.

Vì bất ngờ bị trục xuất, vì sức mạnh vô cùng mạnh mẽ xé nát một vùng trời đất, vì sự bối rối tạm thời mà bị trục xuất đến vùng hư vô này.

Nếu là vì những lý do như vậy, thì hãy toàn lực bùng phát, khai thiên lập địa.

Liệu có thể thông qua thủ đoạn tương tự, quay trở lại cấm khu không?

Cho dù không thể quay trở lại Cửu Trọng Thiên Cấm Khu trước đó, nhưng nếu có thể rời khỏi đây, quay trở lại thế giới hiện thực, cho dù đến được hư không vô tận cũng không vấn đề gì.

Nếu không thì, cứ mãi lạc lối ở đây, Lục Minh cũng không chịu nổi.

Lục Minh hét lớn một tiếng, giữa hai tay hắn bùng phát ra sức mạnh vĩ đại kinh người, đột ngột đánh vào hư không, hư không cũng rung chuyển, chịu ảnh hưởng thực sự.

Sức mạnh của Lục Minh quá mạnh mẽ, đủ mạnh để dùng sức mạnh thuần túy, ảnh hưởng đến những thứ ở tầng diện linh hồn, đại khai đại hợp, đơn giản là quá khủng khiếp.

Chỉ tiếc là mọi thứ đều vô dụng...

Sức mạnh của Lục Minh tự nhiên là kinh người, nhưng thì sao chứ?

Sức mạnh của hắn tuy khủng bố, ngay cả hư không ở đây cũng bị lật lên, phá vỡ, trong đó chấn động ra sức mạnh kinh người, phảng phất như một vùng trời đất sắp được tái tạo.

Nhưng Lục Minh chỉ phá vỡ nơi này mà thôi, chỉ vậy thôi.

Hắn không thành công tạo ra một con đường có thể quay trở lại cấm khu!

Nói cách khác, hắn chỉ có thể ở lại đây, căn bản không có đường đi.

Sắc mặt Lục Minh không đổi, cũng không vì thế mà ngạc nhiên, bởi vì muốn rời khỏi đây, độ khó rất lớn, Lục Minh trong lòng sớm đã có dự liệu, cho rằng đó là chuyện bình thường.

Dù sao cũng là vì bất ngờ mà đến đây, đồng thời giác quan thứ sáu trong lòng mách bảo hắn, không thể ở lại đây lâu, nếu không kết quả cuối cùng chắc chắn sẽ là tiêu vong.

Có thể khiến hắn nảy sinh cảm ứng như vậy, khiến hắn kinh hãi như vậy.

Nói thật, nếu có thể thuận lợi quay trở lại, ngược lại mới không bình thường!

"Sức mạnh thuần túy chỉ có thể hủy diệt nơi này, làm cho tình hình ở đây trở nên phức tạp hơn, khiến tôi càng khó khăn hơn.

Tôi phải chọn cách khác để rời đi mới được." Sức mạnh thuần túy đã được Lục Minh sử dụng, kết quả đã hiện ra trước mắt Lục Minh.

Mặc dù mọi thứ đều nằm trong dự liệu của Lục Minh.

Nhưng nói thật, Lục Minh không hài lòng với kết quả này.

Cho nên hắn phải đưa ra lựa chọn khác, sử dụng biện pháp khác.

Sức mạnh thuần túy không thể sử dụng, vậy thì sức mạnh hỗn hợp, hoặc là dứt khoát sử dụng sức mạnh tầng diện tinh thần, hoặc là từng đạo sức mạnh đại đạo thuần túy!

Tóm lại, Lục Minh nắm giữ nhiều thủ đoạn và phương pháp.

Lục Minh có một chút tự tin, có thể rời khỏi đây.

Dù sao hắn cũng là cường giả cấp Nguyên đầu.

Thật sự có thể bị nhốt chết ở nơi này sao?

Trên người người khác thực sự tồn tại khả năng này, nhưng Lục Minh không cho rằng sẽ xuất hiện trên người mình.

Lục Minh có một chút tự tin có thể rời đi.

Ở một nơi khác, Cửu Trọng Thiên Cấm Khu Đệ Nhất Trọng Thiên đã hoàn toàn bị hủy diệt.

Lúc này, Tam Nhãn Thần Vương đang tìm kiếm Lục Minh.

Y giữ nguyên tắc sống phải thấy người, chết phải thấy xác.

Thậm chí Tam Nhãn Thần Vương còn cho rằng Lục Minh căn bản không thể chết ở đây.

Cho nên y phải tìm ra đối phương, cho dù chỉ có một chút dấu vết.

Nếu không thì, Tam Nhãn Thần Vương cho rằng Lục Minh chắc chắn còn sống, đó là một chuyện đã được định sẵn.

Y đang tìm kiếm một cách nghiêm túc, thuộc loại tỉ mỉ không chút cẩu thả.

Nhưng Tam Nhãn Thần Vương đã tìm kiếm một khoảng thời gian, nếu tính theo thời gian của người phàm, đã là rất nhiều năm rồi.

Nhưng Tam Nhãn Thần Vương không tìm thấy một chút dấu vết

nào cho thấy Lục Minh còn sống.

Đương nhiên, đã qua một thời gian dài như vậy, Tam Nhãn Thần Vương cũng không phải là không có thu hoạch.

Mặc dù không tìm thấy dù chỉ một chút dấu vết nào cho thấy Lục Minh còn sống.

Nhưng Tam Nhãn Thần Vương có thể khẳng định, Lục Minh chắc chắn còn sống!

Nguyên nhân thực sự quá đơn giản, y cảm nhận được sự dao động không gian sức mạnh xung quanh.

Tại một nút đặc thù nào đó, vào một thời khắc nào đó dường như đã bị ảnh hưởng.

Tam Nhãn Thần Vương biết, xác suất Lục Minh tử vong không lớn.

Sở dĩ hắn biến mất, một khả năng khác lớn hơn, có lẽ là do bất ngờ bị trục xuất!

"Trục xuất đến một thế giới khác?

Hay là nơi sâu thẳm trong hư không vô tận?" Tam Nhãn Thần Vương chìm vào trầm tư.

Có thể khẳng định Lục Minh vẫn còn sống, thậm chí xác định được nơi đối phương bị trục xuất, nhưng cụ thể đối phương đang ở đâu thì không rõ.

Phải biết rằng, trục xuất đến một thế giới khác và nơi sâu thẳm trong hư không vô tận là hai khái niệm khác nhau.

Nếu là trường hợp đầu, đối phương đã thoát khỏi Cửu Trọng Thiên cấm khu và thành công đến được một nơi an toàn.

Còn trường hợp sau, nơi sâu thẳm trong hư không vô tận, do vị trí

của Cửu Trọng Thiên cấm khu, đối phương sẽ tiến vào một nơi không thể tưởng tượng nổi, tương đương với việc bước vào một vùng đất lưu đày đúng nghĩa, một nơi chứa đựng vô vàn hiểm nguy!

Dù thực lực của Lục Minh mạnh hơn y một chút, nhưng một khi đến nơi đó, Lục Minh cũng không thể trụ được quá lâu.

Nếu không thể quay về trong thời gian ngắn, có lẽ hắn sẽ phải đối mặt với cái chết.

Trong lúc Tam Nhãn Thần Vương đang suy tư, thậm chí định dùng một vài thủ đoạn đặc biệt để thử thăm dò Lục Minh, thì đúng lúc này, nút không thời gian bị phát hiện trước mắt y đột nhiên xảy ra biến hóa không thể tả nổi.

Nơi đó bỗng nhiên bùng lên ánh sáng đáng sợ, ngay sau đó có sức mạnh bạo động bên trong, phảng phất như có một kỳ tích nào đó đang bùng cháy!

Sự việc này ngay lập tức thu hút sự chú ý của Tam Nhãn Thần Vương.

Ánh mắt y nhìn sang, trong mắt mang theo vẻ kinh ngạc.

Đối với sự thay đổi đột ngột này, y bất giác liên tưởng đến Lục Minh.

Thực tế, ở nơi này, tại thời điểm này, ngoài Lục Minh ra thì còn có thể là ai khác?

Khoảng không trước mắt trống rỗng, chẳng có gì cả.

Vốn dĩ nơi này có một ngọn núi lớn cao chọc trời, nhưng vừa rồi đã bị trận đại chiến giữa y và Lục Minh phá hủy, san phẳng hoàn toàn.

Lúc này, trong khoảng không trống rỗng, một vạch trắng khó có thể bắt được bằng mắt thường bỗng dưng xuất hiện.

Sự thay đổi này quá vi tế, nếu không phải thực lực của Tam Nhãn Thần Vương quá mạnh, cộng thêm khả năng kiểm soát nơi này cực cao, y thậm chí còn không thể nhận ra, sẽ vô thức bỏ qua sự thay đổi trước mắt.

Sau khi vạch trắng xuất hiện, bên trong nó bắt đầu có những biến đổi dữ dội, bề mặt cũng tương tự, giống như lửa nóng gặp nước lạnh, sôi trào nhanh chóng, cực kỳ kinh người, khiến người ta chấn động.

Vạch trắng đó đang khuếch đại với tốc độ mắt thường có thể thấy được!

Chỉ trong thời gian ngắn, nó đã cao vài mét, đồng thời bên trong vang lên tiếng nổ ầm ầm.

Vạch trắng cũng rung chuyển, bắt đầu vặn vẹo, bên trong nó phảng phất có một sự tồn tại đáng sợ sắp thoát ra!

Cảnh tượng trước mắt quá rõ ràng, Tam Nhãn Thần Vương lập tức ý thức được, nếu không có gì sai sót, Lục Minh sắp quay về rồi.

Thủ đoạn của hắn quá nghịch thiên, thật sự có thể từ nơi sâu thẳm trong hư không vô tận trở về, phải biết đó là nơi lưu đày!

"Gã đó sắp quay về rồi!

Phải ngăn cản hắn." Con ngươi trong mắt y lóe lên, Tam Nhãn Thần Vương nhanh chóng đưa ra lựa chọn.

Nhận thấy Lục Minh sắp từ nơi sâu thẳm trong hư không quay về, y không hề muốn Lục Minh trở lại, bởi vì Lục Minh là đại địch.

Thực lực của đối phương quá mạnh mẽ, trước đó hai bên giao thủ kịch liệt, y căn bản không địch lại đối phương, mặc dù cũng có chút sức phản kháng… nhưng Tam Nhãn Thần Vương không muốn tái chiến.

Chương 413

Tình trạng của y bây giờ không tốt.

Dù đã có một khoảnh khắc nghỉ ngơi, không còn ở bên bờ vực tan vỡ như lúc mới hồi phục, nhưng cũng không khá hơn là bao.

Một khi đại chiến kịch liệt, y vẫn có xác suất rất lớn sẽ sụp đổ trong thời gian ngắn, sinh tử đạo tiêu!

Vì vậy, Tam Nhãn Thần Vương không định tiếp tục ý định ban đầu, bởi vì hoàn toàn không cần thiết.

Thực lực của Lục Minh quá phi thường, hai bên cũng vì trận đại chiến mà không thể nào hòa thuận được nữa.

Không cần nghĩ nhiều, ngăn cản Lục Minh tiến vào Cửu Trọng Thiên cấm khu là lựa chọn duy nhất, không thể để đối phương đặt chân vào đây lần nữa!

Sức mạnh trong cơ thể y đang bùng cháy, từng luồng sức mạnh đại đạo bộc phát.

Con mắt dọc giữa trán Tam Nhãn Thần Vương từ từ mở ra, bên trong phảng phất ẩn chứa sức mạnh kinh người, mang lại cảm giác vô cùng đáng sợ.

Tam Nhãn Thần Vương đã dùng đến con mắt mà mình am hiểu nhất, nếu không y không có chút tự tin nào có thể ngăn Lục Minh trở về.

Bởi vì tư thế vô địch vừa rồi của Lục Minh quá áp đảo, đặc biệt là một kiếm kia, khiến y rơi vào thời khắc sinh tử.

Nếu không phải vì đủ loại bất ngờ ập đến, Tam Nhãn Thần Vương bây giờ không chỉ là một bộ xương khô, mà e là đã sớm bỏ

mạng.

Con mắt dọc mở ra, bên trong dường như ẩn chứa đại pháp lực.

Ánh mắt chiếu lên vạch trắng đó, hay nói đúng hơn là con đường trở về của Lục Minh, ngay sau đó, ngàn vạn sức mạnh đại đạo lập tức bám vào đó!

Tam Nhãn Thần Vương muốn ngăn cản đối phương quay về, giáng lâm Cửu Trọng Thiên!

Sức mạnh sôi trào, vượt ngoài sức tưởng tượng.

Cánh cổng vạch trắng đang vặn vẹo kia lập tức bị Tam Nhãn Thần Vương trấn áp.

Y dùng thủ đoạn am hiểu nhất của mình, thật sự đã ảnh hưởng đến việc Lục Minh trở về.

Kỳ thực đây là chuyện rất bình thường.

Thực lực của Tam Nhãn Thần Vương bày ra ở đó, khi y muốn ngăn cản một người trở về, tự nhiên có năng lực nhất định.

Nếu một chút cũng không làm được, không ảnh hưởng đến cục diện hiện tại, vậy mới khiến người ta kinh ngạc, cảm thấy mọi thứ thật khó tin.

Tiếng nổ ầm ầm vang vọng không dứt, thật quá đáng sợ.

Lục Minh ở đầu bên kia, mơ hồ nhận ra sự thay đổi, cảm nhận được có người đang ngăn cản mình trở về, không cho mình thoát khỏi hư không.

"Là Tam Nhãn!" Lục Minh thông minh đến mức nào, ngay lập tức đoán ra kẻ muốn ngăn mình trở về là ai, không ai khác ngoài kẻ vừa trải qua trận chiến sinh tử với mình, suýt chút nữa bị mình giết chết.

"Muốn ngăn cản ta quay về thành công, đúng là đang nằm mơ!

Ngươi không địch lại ta, là bại tướng dưới tay ta.

Kể từ khoảnh khắc ngươi thua ta, đời này kiếp này ngươi không thể ngăn cản ta làm bất cứ điều gì nữa!" Con ngươi Lục Minh lóe lên, đối với việc Tam Nhãn Thần Vương ngăn cản, kỳ thực hắn đã lường trước.

Nhưng rồi sao?

Thì đã sao?

Việc Tam Nhãn Thần Vương ngăn cản tuy có tác dụng với Lục Minh, khiến việc trở về không thuận lợi như vậy, nhưng cũng chỉ đến thế mà thôi.

Mặc dù mọi thứ sẽ không thuận lợi, nhưng Lục Minh vẫn tự tin có thể trở về thành công.

Mọi hành vi của đối phương đều là công dã tràng, bởi vì Tam Nhãn Thần Vương là bại tướng dưới tay Lục Minh.

Lục Minh sẽ không xem trọng bất kỳ kẻ địch nào đã bại dưới tay mình!

Lục Minh có đạo tâm vô địch của riêng mình.

Việc Tam Nhãn Thần Vương ngăn cản hắn trở về, đối với Lục Minh, chỉ càng khiến hắn thêm coi thường Tam Nhãn Thần Vương, bởi vì đối phương đang sợ hãi, không dám đối mặt với hắn.

"Mở!" Lục Minh hét lớn một tiếng.

Sau lưng hắn, dị tượng mơ hồ hiện ra.

Nơi sâu thẳm trong hư không vô tận này, vạn vật không sinh, không có bất kỳ vật thể chân thực nào, mọi thứ đều là hư ảo.

Nhưng trong môi trường như vậy, dị tượng sau lưng Lục Minh lại càng nổi bật, cho thấy nó đáng sợ và phi thường đến mức nào.

Trong môi trường cực đoan này, dị tượng sau lưng Lục Minh đang tỏa sáng rực rỡ, từng trận từng trận sức mạnh đáng sợ sôi trào, phảng phất muốn lật đổ cả khoảng không.

Trong mấy dòng sông dài rực rỡ đó, có một dòng sông kiếm khí sôi trào, dường như mang trong mình tất cả sự sắc bén, tinh nhuệ của thế giới này.

Có một dòng sông đen đặc đến mức như sắp nhỏ ra nước đen, khí đen cuồn cuộn từ trên đó bộc phát, mang lại cảm giác vô cùng kinh người.

Dù là cường giả đỉnh cao nhìn vào, nếu đạo tâm không đặc biệt kiên định, cũng có khả năng vì nhìn vào dòng sông đó mà trực tiếp nổ tung bỏ mạng.

Có một dòng sông sáng rực, ánh sáng ban ngày cực hạn lấp lánh trên đó, phảng phất chiếu rọi cổ kim vị lai, soi sáng lòng người.

Có một dòng sông màu đỏ rực, trên đó có nhiệt độ cao nóng bỏng mà đáng sợ.

Nhiệt độ này đã đạt đến giới hạn mà nhiệt độ có thể chạm tới, thậm chí có thể ảnh hưởng đến quy tắc sức mạnh của đại đạo pháp tắc!

Sức mạnh của ngọn lửa đó mang lại cảm giác quá mạnh mẽ, dường như có thể đốt núi nấu biển.

Trong một đại thiên vũ trụ, một khi ngọn lửa như vậy giáng lâm, dù chỉ một tia, cũng có thể trong nháy mắt, trong một hơi thở, thiêu rụi tất cả, không để lại chút gì.

Sự xuất hiện của từng dị tượng dòng sông dài, đại diện cho sức mạnh mà Lục Minh đang bộc phát lúc này, cũng như sức mạnh mà Lục Minh đã thôn phệ trước đó.

Những sức mạnh Nguyên đầu này, lúc này đã trở thành thanh kiếm sắc bén nhất trong tay Lục Minh.

Hắn cũng phát hiện ra rằng, đây là cách duy nhất để rời khỏi nơi sâu thẳm trong hư không, đó là mượn những sức mạnh này để khai thiên tích địa!

Sức mạnh thuần túy của nhục thân, đối với việc rời khỏi nơi sâu thẳm trong hư không vô tận xác thực là vô dụng, nhưng nếu cộng thêm các sức mạnh khác, vậy thì mọi thứ đều có tác dụng.

Cục diện hiện tại chính là như vậy.

Cùng với một tiếng hét dài kinh người, trước mắt Lục Minh cũng có một vạch trắng đang vặn vẹo, nhưng vì vừa rồi bị trấn áp nên đã bình tĩnh lại… nhưng lúc này, vạch trắng đó lại một lần nữa bạo động!

Bởi vì sức mạnh của các dòng sông dài sau lưng Lục Minh đang điên cuồng xung kích vào vạch trắng đó, và hiệu quả cực kỳ rõ rệt.

Vạch trắng vừa mới bị trấn áp, bình tĩnh lại, lúc này đang điên cuồng vặn vẹo.

Ánh sáng trên đó điên cuồng lấp lánh, ở bên bờ vực giữa tắt lịm và sáng rực, mơ hồ nứt ra.

Lục Minh dường như có thể thấy được tình hình ở phía đối diện, thấy một bóng người đang đứng.

Giữa trán người đó, có con mắt thứ ba dọc, sáng rực rỡ, sức mạnh bên trong đang lấp lánh, mang lại cảm giác vô cùng đáng sợ.

Đương nhiên, phải bỏ qua một tiền đề, ví dụ như biểu cảm kinh ngạc vô cùng, ví dụ như thân thể tàn tạ, áo giáp vỡ nát một nửa.

Người này không ai khác, chính là Tam Nhãn Thần Vương.

Y cũng đã thấy một cảnh tượng kinh người.

Con đường trở về của Lục Minh vừa mới bị y trấn áp, nhưng chỉ mới qua một hai hơi thở, vạch trắng đã rung chuyển, còn kinh người hơn lúc nãy, bắt đầu vặn vẹo điên cuồng hơn.

Đó không phải là trọng điểm, trọng điểm là vạch trắng đó mơ hồ nứt ra một khe hở, dường như có thể nhìn thấy tình hình đối diện.

Nói cách khác, không chỉ Lục Minh có thể nhìn thấy tình hình bên phía Tam Nhãn Thần Vương, mà ngay cả Tam Nhãn Thần Vương cũng có thể nhìn thấy tình hình bên phía Lục Minh, chỉ là hơi mơ hồ một chút mà thôi… Nhưng dù vậy, Tam Nhãn Thần Vương vẫn kinh hãi, bởi vì y đã thấy mấy dòng sông dài lấp lánh sau lưng Lục Minh, dù mơ hồ nhưng vẫn cảm nhận được sức mạnh vĩ ngạn kinh người từ đó!

Bất kỳ một luồng sức mạnh nào trong đó, dù là đối đầu một một, Tam Nhãn Thần Vương cũng không thể xem thường, huống hồ tất cả đều thuộc về sức mạnh của Lục Minh, quả thực khiến Tam Nhãn Thần Vương kinh hãi đến chết lặng.

Thực lực của Lục Minh còn mạnh hơn y tưởng tượng.

Nếu không phải vì Lục Minh bất ngờ bị trục xuất, y chắc chắn đã chết.

Điều này cũng chứng minh lựa chọn trước đó của Tam Nhãn Thần Vương là chính xác, không để Lục Minh trở về.

Chỉ tiếc là tuy Tam Nhãn Thần Vương ý thức được vấn đề này và đang dốc sức thực hiện, nhưng có những kết quả không phải cứ nỗ lực là làm được, sẽ có những điều bất ngờ xảy ra.

Ví dụ như cảnh tượng trước mắt.

Y đang cố hết sức ngăn cản đối phương trở về, nhưng tiếc là

dường như không thành công.

Lục Minh trực tiếp trấn áp y, trấn áp sức mạnh ngăn cản đối phương trở về.

Lục Minh thậm chí còn tiến gần hơn đến con đường trở về.

Khe hở giữa hai bên lúc này đủ để chứng minh tất cả, Lục Minh đã tiến thêm một bước gần hơn đến việc trở về, dường như không có cách nào ngăn cản đối phương nữa.

"Muốn ngăn cản ta quay về?" Lục Minh nhìn Tam Nhãn Thần Vương ở đối diện, khóe miệng lúc này khẽ nhếch lên.

Lời nói từ miệng hắn truyền ra, đây là lần giao tiếp đúng nghĩa đầu tiên của hai người.

Chương 414

Dù sao trước đó vừa gặp mặt đã lập tức bùng nổ đại chiến, kéo dài cho đến khi Lục Minh bất ngờ bị trục xuất.

"Chỉ tiếc là ngươi dường như không thể ngăn cản ta quay về thành công." "Ngươi có thể rửa sạch cổ của mình đi, đợi ta về chắc chắn sẽ giết ngươi.

Thậm chí ngươi nên thấy may mắn, vì sự cố bất ngờ mà ngươi đã sống lâu hơn một chút, nếu không thì ngươi đã sớm nổ tung mà chết rồi!" Giọng Lục Minh nhàn nhạt truyền ra, mang theo một sự bá đạo và ngang tàng chưa từng có, một cảm giác không thể coi thường.

Nghe những lời của Lục Minh, Tam Nhãn Thần Vương cau chặt mày lại, tâm trạng y khá tệ.

Bởi vì lời của Lục Minh quá ngông cuồng, căn bản không coi y ra gì.

Không một cường giả nào có thể chịu được sự "sỉ nhục" như vậy.

Nhưng nói thật, Tam Nhãn Thần Vương không thể phản bác, bởi vì tất cả những gì Lục Minh nói đều là sự thật, không hề pha tạp một chút giả dối nào.

Lục Minh thật sự có năng lực đó, thật sự có suy nghĩ đó.

Một khi Lục Minh thật sự quay về, không chừng y thật sự sẽ chết!

Nhưng với phương châm thua người không thua trận, giọng của Tam Nhãn Thần Vương cũng truyền ra, mang theo một sự bá đạo và ngông cuồng: "Đừng tưởng ngươi thật sự ăn chắc ta.

Nếu ta dốc toàn bộ sức mạnh, có lẽ ngươi có thể giết được ta, nhưng ngươi cũng có xác suất lớn sẽ chết." Trong con ngươi của Tam

Nhãn Thần Vương mang theo ánh sáng nhàn nhạt, cũng là một loại bá đạo.

Mặc dù trong mắt Lục Minh có vẻ hơi hời hợt, căn bản không thể so sánh với mình, nhưng hắn kinh ngạc phát hiện, Tam Nhãn Thần Vương dường như không hề lừa gạt, Tam Nhãn Thần Vương dường như thật sự nghĩ như vậy.

Thật sự cho rằng… trong tình huống y dốc toàn lực, dù Lục Minh có thể thành công giết chết y, nhưng Tam Nhãn Thần Vương vẫn có xác suất lớn khiến Lục Minh cùng lúc bỏ mạng!

Thực tế, Tam Nhãn Thần Vương cũng không hề nói dối, trong thâm tâm y thật sự nghĩ như vậy.

Tam Nhãn Thần Vương thấu hiểu sự mạnh mẽ và đáng sợ của Lục Minh, giữa hai người có một khoảng cách chênh lệch khá lớn.

Tam Nhãn Thần Vương biết rõ giao thủ với Lục Minh, căn bản không phải là đối thủ của Lục Minh.

Lục Minh đang trưởng thành với một tốc độ kinh người.

Nhưng như những gì Tam Nhãn Thần Vương vừa nói, y không cho rằng giao thủ với Lục Minh chắc chắn sẽ thắng, nhưng nếu hai bên phải phân sinh tử, y có tự tin trước khi chết cắn Lục Minh một miếng thịt, thậm chí cùng Lục Minh đồng quy vu tận.

Bởi vì đây là địa bàn của y, đây là Cửu Trọng Thiên, đây là Thiên Đình từng tồn tại, nơi y đã trấn thủ không biết bao nhiêu năm tháng.

Trước khi chết, y sẽ kích nổ hoàn toàn Cửu Trọng Thiên cấm khu.

Dù thực lực của Lục Minh có mạnh đến đâu, cũng không thể chịu được sức mạnh của cả một cấm khu, lúc đó Lục Minh tự nhiên sẽ bỏ mạng!

Nhưng nếu không phải vạn bất đắc dĩ, Tam Nhãn Thần Vương sẽ không làm như vậy.

Bởi vì một khi làm vậy, Cửu Trọng Thiên cấm khu sẽ bị hủy diệt, y cũng sẽ chết.

Tam Nhãn Thần Vương kỳ thực không hy vọng cảnh tượng này xảy ra.

Bởi vì y hy vọng đạo thống của Thiên Đình vẫn tồn tại, không bị hủy diệt trong tay mình.

Nếu không, y đã không có những suy nghĩ trước đó, đã sớm lựa chọn rời khỏi Cửu Trọng Thiên cấm khu.

Y không chỉ ở lại Cửu Trọng Thiên cấm khu trong một thời gian dài, thậm chí khi mới bắt đầu đối mặt với Lục Minh, y chỉ nảy sinh ý định trò chuyện một chút.

Mặc dù bây giờ Tam Nhãn Thần Vương đang hoang mang, không biết tại sao tình tiết lại đột nhiên phát triển thành như thế này, giữa y và Lục Minh trực tiếp trở thành kẻ thù sinh tử, hai người phải phân định sống chết.

Nhưng Tam Nhãn Thần Vương cũng rõ ràng, tất cả đều không còn quan trọng nữa.

Mối quan hệ giữa hai bên đã được xác định, sẽ không thể thay đổi được nữa.

Bởi vì không ai sẽ tin, ít nhất Lục Minh tuyệt đối sẽ không tin, ý định ban đầu của y chỉ là thông qua đối phương để tìm hiểu tình hình bên ngoài.

Trong lòng Lục Minh cho rằng y có ý đồ bất chính!

Vì vậy, vào thời khắc này, Tam Nhãn Thần Vương mang lại cảm

giác bá đạo phi thường, bởi vì y có suy nghĩ của mình, cũng biết rằng mình không có đường lui, nhưng có một con đường có thể lựa chọn.

Nếu đã như vậy, không cần phải sợ hãi, không cần thiết phải như vậy!

Đương nhiên, Tam Nhãn Thần Vương cũng đang cố gắng hết sức để ngăn cản Lục Minh trở về, dù sao y cũng hy vọng đạo thống của Thiên Đình tồn tại.

Hơn nữa, còn sống sẽ có vô hạn khả năng.

Nếu không phải vạn bất đắc dĩ, ai lại chọn để mình chết đi?

Chỉ tiếc là tất cả đều không có nhiều tác dụng.

Thực lực của Lục Minh bày ra ở đó, hắn đang không ngừng xung kích vào Cửu Trọng Thiên cấm khu.

Tam Nhãn Thần Vương đang dốc toàn lực ngăn cản Lục Minh, nhưng Lục Minh cũng không phải dạng vừa.

Sức mạnh không ngừng oanh kích vào vạch trắng trở về.

Trong quá trình này, sắc mặt của Tam Nhãn Thần Vương cũng ngày càng tái nhợt, thê lương.

Đó là bởi vì sức mạnh của Lục Minh không ngừng xung kích vào vạch trắng, đang điên cuồng làm gia tăng sự tiêu hao của Tam Nhãn Thần Vương.

Lúc đầu, y có thể chịu được sự tiêu hao này, nhưng theo thời gian trôi qua, y dần dần không chống đỡ nổi, ở bên bờ vực của sự sụp đổ.

Lục Minh cũng sắp thành công tiến vào cấm khu, sắp phá vỡ phong ấn, thoát khỏi vạch trắng để trở về Cửu Trọng Thiên cấm khu.

Vạch trắng đó ngày càng vặn vẹo, và lúc này nó đang lắc lư điên cuồng với một biên độ kinh người.

Các dòng sông dị tượng xuyên thấu trời đất sau lưng Lục Minh cũng dần dần bắt đầu trở nên hư ảo, cho thấy sự tiêu hao của Lục Minh cũng rất kinh người, trạng thái của hắn cũng đang suy giảm, nếu không các dòng sông dị tượng sẽ không trở nên hư ảo.

Điều này là bình thường, sức mạnh của Lục Minh cũng không phải là vô hạn.

Thời gian trôi qua, hắn cũng sẽ ngày càng không chống đỡ nổi, sức mạnh đang trôi đi.

Chỉ là so với Tam Nhãn Thần Vương, trạng thái của hắn tốt hơn không biết bao nhiêu.

Sắc mặt Tam Nhãn Thần Vương trắng bệch, nhưng trạng thái của Lục Minh lại rất tốt, ít nhất khuôn mặt hắn hồng hào, không hề tái nhợt.

"Mở!" Lục Minh lại hét lớn một tiếng!

Lúc này vạch trắng càng lúc càng vặn vẹo hơn.

Lục Minh có thể nhìn rõ biểu cảm trên khuôn mặt của Tam Nhãn Thần Vương, có thể nhìn rõ người này, điều này cho thấy hắn sắp thành công trở về cấm khu.

Sắc mặt của Tam Nhãn Thần Vương cũng ngày càng tệ hơn.

Y đang cố gắng hết sức ngăn cản, nhưng kết quả cuối cùng khiến y vô cùng bất mãn.

Tiếng gầm kinh người truyền ra, Lục Minh lại một lần nữa phát lực.

Lục Minh muốn thông qua vạch trắng trở về, cảm giác trước mắt là một cơ hội, sức mạnh của hắn không ngừng xung kích vào thông đạo, mọi thứ đều rõ ràng, hắn muốn thử trở về, mọi thứ đã quá

gần…..

“Ầm ầm ầm!” Tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên!

Thiên địa vào lúc này dường như đều đang điên cuồng run rẩy, mang lại cảm giác vô cùng khủng bố.

Tầng thứ hai, tầng thứ ba của Cửu Trọng Thiên cấm khu điên cuồng rung lắc, dường như đang ở bên bờ vực sụp đổ.

Sự trở về của Lục Minh đã làm rung chuyển hai tầng trời, một điều khá phi lý.

Thậm chí không chỉ như vậy, tầng thứ tư, tầng thứ năm, tầng thứ sáu của Cửu Trọng Thiên cấm khu cũng bị ảnh hưởng.

Chỉ là ảnh hưởng không gây ra sự rung lắc phi lý như vậy.

Mặc dù chúng đang run rẩy, nhưng rõ ràng vẫn có thể trụ được.

Chỉ có tầng thứ hai và tầng thứ ba đang ở bên bờ vực sụp đổ.

Tam Nhãn Thần Vương phun ra một ngụm máu tươi.

Lục Minh điên cuồng xung kích thông đạo, y lựa chọn phong ấn thông đạo, hai bên đã định sẵn không đội trời chung.

Lúc này, Lục Minh rõ ràng đã chiếm thế thượng phong.

Kết quả đã định, Tam Nhãn Thần Vương không chống đỡ nổi, phun ra một ngụm máu tươi, cả người lảo đảo.

“Không chống đỡ nổi nữa!

Hắn sắp thành công trở về rồi….” Ánh mắt Tam Nhãn Thần Vương có chút ảm đạm, điên cuồng thúc đẩy sức mạnh trong cơ thể, cố gắng ngăn cản Lục Minh trở về.

Tam Nhãn Thần Vương có thể cảm nhận được sự mạnh mẽ của Lục Minh.

Một khi Lục Minh thuận lợi trở về, kết quả chắc chắn sẽ là điều mà y không hài lòng.

Chỉ tiếc là vô dụng.

Mặc dù y đang cố hết sức ngăn cản Lục Minh trở về, nhưng kết quả cuối cùng lại là vô ích.

Chương 415

Sức mạnh của y rót vào vạch trắng, giống như một cốc nước không thể cứu vãn được biển cả.

Giây tiếp theo, Lục Minh thuận lợi thông qua vạch trắng trở về!

Mây gió cuộn trào, sức mạnh đáng sợ xung kích vào Cửu Trọng Thiên cấm khu.

Tầng thứ hai, tầng thứ ba hoàn toàn bị ảnh hưởng, bắt đầu sụp đổ, chìm nghỉm hoàn toàn trong thời gian ngắn!

Ba tầng trời đầu tiên của Cửu Trọng Thiên cấm khu đã hoàn toàn bị hủy diệt!

Tình hình ở tầng thứ tư, tầng thứ năm, tầng thứ sáu khá hơn một chút, nhưng cũng bị ảnh hưởng nặng nề.

Một mảng lớn khu vực bên trong bị hủy diệt, chìm nghỉm, phần còn nguyên vẹn thực sự rất hiếm thấy.

Bóng hình rực rỡ vô cùng đó cũng thuận lợi giáng lâm vào cấm khu!

Tam Nhãn Thần Vương lại phun ra một ngụm máu lớn, không biết đã phun ra bao nhiêu ngụm rồi, trạng thái vô cùng tồi tệ.

Sự hồi phục trước đó cũng đổ sông đổ biển, thậm chí trạng thái còn tệ hơn trước.

Y nhìn Lục Minh thuận lợi trở về, lúc này đang đứng trước mặt y, toàn thân bộc phát sức mạnh đáng sợ, sáng rực rỡ.

Sắc mặt Tam Nhãn Thần Vương tái mét.

Vừa rồi y đã dốc toàn lực ngăn cản đối phương trở về, nhưng kết

quả lại như vậy, khiến mọi nỗ lực của y đều trở nên vô ích.

Tiếp theo, y sẽ phải đối mặt với sự báo thù của Lục Minh!

Vừa rồi y lựa chọn ngăn cản Lục Minh trở về, hai bên đã đứng ở thế đối lập.

Mọi chuyện tiếp theo, tự nhiên không cần phải nói nhiều.

Sau khi Lục Minh trở về, hắn lơ lửng trên không nhìn Tam Nhãn Thần Vương.

Ánh mắt hắn lóe lên sự lạnh lùng và vô tình.

Giọng nói nhàn nhạt từ miệng Lục Minh phát ra, mang theo sự bá đạo và ngang tàng chưa từng có.

"Ngươi đã không thành công ngăn cản ta, ta đã quay về!" Giọng Lục Minh nhàn nhạt truyền ra.

Lúc này, hắn như một đế hoàng trở về từ trên chín tầng trời, vô cùng vĩ ngạn, vô cùng mạnh mẽ.

Tam Nhãn Thần Vương không nói gì.

Y không định giao tiếp với Lục Minh.

Đối với y, kết quả cuối cùng chỉ có hai khả năng mà thôi.

Hoặc là cùng Lục Minh triển khai một trận đại chiến kinh thiên động địa, y chết đi, nhưng cũng tuyệt đối không để Lục Minh sống tốt.

Hoặc là trận đại chiến này dừng lại, hai bên tiến vào một trạng thái khác.

Mặc dù trong mắt Tam Nhãn Thần Vương, khả năng này không thể xảy ra.

Mối quan hệ giữa hai bên như nước với lửa, làm sao có thể dừng

lại được?

Nhưng lỡ như thì sao?

Có những chuyện luôn có xác suất xảy ra.

“Dường như không có gì để nói, nhưng cũng đúng thôi, bởi vì giữa chúng ta quả thực không có gì để nói.

Kết quả đã như thế này, ngươi đã định sẵn là kẻ thất bại.

Ai bảo ngươi lại đối địch với ta.” Lục Minh nhận ra Tam Nhãn Thần Vương không có ý định giao tiếp, nên hắn cũng ngừng lại.

Lục Minh định ra tay, muốn dạy dỗ đối phương, tiêu diệt hoàn toàn đối phương.

Bởi vì Tam Nhãn Thần Vương là kẻ địch của Lục Minh.

Đối với kẻ địch, Lục Minh sẽ không nương tay, chỉ càng thêm quyết đoán.

Lục Minh quyết đoán lựa chọn tấn công.

Giữa hai tay hắn, sức mạnh màu đen không ngừng hội tụ, phun trào, bộc phát.

Cảm giác mang lại quá đáng sợ, phảng phất như trở về từ địa ngục cửu u trầm luân.

Ngay sau đó, một chiếc thuyền màu đen tuyền hiện ra trong hư không, dường như sở hữu sức mạnh đáng sợ có thể phá vỡ mọi thứ, xuyên qua mọi thứ!

Hai tay Lục Minh đột nhiên đẩy tới, U Minh Thuyền vừa mới hình thành lập tức lao về phía Tam Nhãn Thần Vương, muốn tiêu diệt hoàn toàn y!

“Chết đi!” Cùng lúc đó, giọng nói vô cùng lạnh nhạt của Lục Minh

cũng truyền ra.

Lục Minh tự tin có thể trọng thương Tam Nhãn Thần Vương.

Bởi vì một đòn này, cực độ khủng bố, cực độ mạnh mẽ.

Thậm chí Lục Minh còn cảm thấy, sự bộc phát của U Minh Thuyền chưa chắc chỉ có thể trọng thương Tam Nhãn Thần Vương.

Nếu đối phương không đủ kịp thời, không đủ sức lực, Lục Minh có tự tin nhất định có thể trực tiếp tiêu diệt đối phương.

Bởi vì trạng thái của Tam Nhãn Thần Vương hiện tại quá tệ!

Tam Nhãn Thần Vương nhìn U Minh Thuyền mà Lục Minh bộc phát, có thể cảm nhận được sự mạnh mẽ của nó.

Bởi vì Lục Minh trước đó đã sử dụng cấm kỵ thuật này, U Minh Thuyền thực sự không tầm thường.

Khi Tam Nhãn Thần Vương ở trạng thái đỉnh phong, cũng không thể dễ dàng chống đỡ, huống hồ là trạng thái bây giờ.

Nhưng Tam Nhãn Thần Vương không lùi bước, bởi vì y biết mình không có lựa chọn nào khác, chỉ có thể kiên định đứng tại chỗ, và trong mắt có một tia vĩnh hằng, bắt đầu điều động sức mạnh của Cửu Trọng Thiên cấm khu!

Chỉ thấy Cửu Trọng Thiên cấm khu, nơi chỉ còn lại sáu tầng trời, lúc này, khi Tam Nhãn Thần Vương chủ động điều động sức mạnh.

Có một luồng sức mạnh trong suốt mà ngay cả Lục Minh cũng không thể nhận ra đang lơ lửng, sau đó với một logic không thể tưởng tượng, một tư thái không thể tưởng tượng, nhanh chóng rót vào cơ thể Tam Nhãn Thần Vương!

Thực lực của Tam Nhãn Thần Vương, vào lúc này cũng đang tăng vọt với tốc độ mắt thường có thể thấy được, một sự trưởng thành

cực nhanh khó có thể tưởng tượng.

"Rắc rắc rắc!" Tiếng nứt vỡ vang lên, phát ra từ trong cơ thể Tam Nhãn Thần Vương.

Vào lúc này, cơ thể của Tam Nhãn Thần Vương dường như có sự thay đổi đáng sợ, xương cốt huyết nhục của y vào lúc này đang ngưng kết, thăng hoa!

Giây tiếp theo, y đột nhiên bay lên, định đối mặt trực diện với U Minh Thuyền của Lục Minh… cấm kỵ thuật!

Kỳ thực đó không phải là trọng điểm, trọng điểm là, y đã thành công chặn được một đòn của Lục Minh.

Hai bên triển khai một cuộc va chạm vô cùng đáng sợ, tiếng nổ kinh người vang vọng, khiến người nghe cũng phải tê dại!

Giữa không trung có ánh sáng rực rỡ lấp lánh, sức mạnh đại đạo không ngừng phun trào va chạm, sức mạnh pháp tắc giao thoa, lấp lánh chói mắt.

Giây tiếp theo, mọi thứ đều tan biến, giống như ánh sáng ảo ảnh trong bong bóng mộng mơ, tất cả đều tiêu vong, như chưa từng xuất hiện.

Đương nhiên, những sức mạnh đó đã hoàn toàn tiêu vong, nhưng khoảng không nơi hai bên vừa va chạm, lúc này lại lõm xuống thành một hình dạng kinh người, một cái hố lớn mơ hồ hiện ra.

Cũng chính cái hố lớn này xuất hiện, mới khiến người ta nhận ra nơi này vừa xảy ra một cuộc va chạm vô cùng đáng sợ, nếu không, thật sự sẽ mang lại cho người ta cảm giác, mọi thứ vừa rồi chỉ là ảo giác mà thôi!

"Đã chặn được rồi?" Lục Minh tự nhiên nhìn thấy cảnh này, có chút kinh ngạc.

Trong lòng hắn vừa kinh ngạc vừa khó hiểu, bởi vì Tam Nhãn Thần Vương đã thành công chặn được một đòn của hắn.

Và hoàn toàn trái ngược với suy nghĩ ban đầu của Lục Minh, trạng thái của Tam Nhãn Thần Vương hiện tại trông không tệ, không hề ở bên bờ vực của cái chết, thậm chí còn ở trạng thái đỉnh phong, trông còn tốt hơn lúc nãy.

"Không đúng, sở dĩ ngươi chặn được một đòn của ta, là vì ngươi đã mượn ngoại lực, sử dụng sức mạnh không thuộc về ngươi." Đột nhiên, Lục Minh nhận ra điểm không đúng, cảm nhận được sức mạnh tỏa ra từ sáu tầng trời trong Cửu Trọng Thiên cấm khu.

Những sức mạnh đó rót vào cơ thể Tam Nhãn Thần Vương, cũng vì thế mà Tam Nhãn Thần Vương có thể chống lại hắn, cũng dẫn đến kết quả vừa rồi, nếu không thì kết quả sẽ không như vậy.

"Sức mạnh có thể bị ta sử dụng, chính là thuộc về sức mạnh của ta!" Tam Nhãn Thần Vương mở miệng, phản bác lại lời của Lục Minh.

Lục Minh nghe xong, cũng không phản bác Tam Nhãn Thần Vương, chỉ nhàn nhạt cười một tiếng.

Bởi vì trong mắt Lục Minh, Tam Nhãn Thần Vương là một kẻ sắp chết, hà tất phải tranh cãi với đối phương về điều này?

"Ngươi dùng một vài thủ đoạn đã chặn được một đòn vừa rồi của ta.

Ta hy vọng thủ đoạn này, ngươi có thể dùng được nhiều lần, nếu không, kết quả sẽ không có bất kỳ thay đổi nào, mọi thứ đều đã được định sẵn." Lục Minh nhàn nhạt mở miệng, sau đó quyết đoán ra tay lần nữa, muốn tiêu diệt hoàn toàn đối phương, đem Tam Nhãn Thần Vương… diệt sát tại đây!

Kết quả lần này cũng tương tự như lần trước.

Tam Nhãn Thần Vương lại dùng thủ đoạn và năng lực tương tự để chặn được công kích của Lục Minh.

Chỉ là lần này Lục Minh đã nhận ra nhiều thông tin hữu ích hơn từ đó.

Chương 416

Đó là, Lục Minh cảm nhận được Cửu Trọng Thiên cấm khu có một chút rung động nhẹ, toàn bộ cấm khu đang rung động.

Điều này cũng khiến Lục Minh lập tức ý thức được, thủ đoạn mà Tam Nhãn Thần Vương sử dụng, chặn được công kích của hắn, hóa ra là mượn sức mạnh thuộc về "cấm khu".

"Ồ, ta hiểu rồi, hóa ra là sử dụng địa thế!" "Nơi này dù sao cũng là một vùng đất cấm khu, chẳng trách ngươi có thể chặn được công kích của ta.

Nhưng dù sao đó cũng không phải là sức mạnh của ngươi, có thể kiên trì trong thời gian ngắn, đã là chuyện không tồi rồi." "Ta rất tò mò, rốt cuộc ngươi có thể kiên trì được bao lâu?" Trên mặt Lục Minh mang theo nụ cười nhàn nhạt.

Khi Lục Minh nhận ra tất cả sự thật, nội tâm vốn đã bình tĩnh, lại càng bình tĩnh hơn, bởi vì Lục Minh biết tất cả sự thật.

Sắc mặt Tam Nhãn Thần Vương không đổi.

Đối với việc Lục Minh có thể biết tất cả, nhận ra điểm này, Tam Nhãn Thần Vương không hề ngạc nhiên.

Thực lực của Lục Minh bày ra ở đó, còn mạnh hơn cả y tưởng tượng, thậm chí cao hơn y.

Việc hắn nhận ra điểm này, tự nhiên không phải là chuyện đáng ngạc nhiên, càng không cần phải vì vậy mà ngạc nhiên, kinh ngạc.

Chỉ là đối với nụ cười nhàn nhạt ở khóe miệng Lục Minh, Tam Nhãn Thần Vương lại cảm thấy giống như đang bị chế giễu, đồng thời trong lòng cũng nảy sinh cảm giác khác lạ.

“Kẻ chiến thắng chưa chắc đã không phải là ta!” Tam Nhãn Thần Vương chậm rãi mở miệng nói.

Trong mắt y tràn ngập vẻ lạnh lùng.

Lúc này y lựa chọn chủ động giao thủ với Lục Minh, không còn bị động chống đỡ công kích của Lục Minh nữa!

Bởi vì chỉ có như vậy mới có thể chiếm thế chủ động, nếu không sẽ luôn bị động, đối với y là một chuyện không tốt.

“Mở!” Điều động sức mạnh của Cửu Trọng Thiên cấm khu, trạng thái của Tam Nhãn Thần Vương tạm thời quay trở lại đỉnh phong, thậm chí còn mạnh hơn cả lúc đỉnh phong.

Tam Nhãn Thần Vương quyết đoán tấn công.

Con mắt dọc giữa trán y lấp lánh, sức mạnh bên trong ẩn chứa cực độ đáng sợ.

Ngay sau đó, một luồng sức mạnh rực rỡ từ đó bộc phát, mang theo sức mạnh của đại đạo pháp tắc.

Những sức mạnh này điên cuồng xung kích, dường như sở hữu năng lực đáng sợ có thể khai thiên tích địa.

Những sức mạnh này trực tiếp lao về phía Lục Minh.

“Hỏa hải!” Lục Minh thốt ra hai từ lạnh như băng.

Lục Minh không lựa chọn tiếp tục sử dụng U Minh Thuyền, bởi vì điều đó cũng cần tiêu hao sức mạnh của hắn, liên quan đến thuộc tính Minh mà sức mạnh hắn sử dụng.

Hắn lựa chọn sử dụng một số sức mạnh thuộc tính khác.

Đương nhiên, đây cũng không phải là điều bắt buộc phải làm.

Lục Minh thực ra có thể tiếp tục lựa chọn sử dụng U Minh

Thuyền.

Mặc dù điều đó sẽ làm gia tăng sự tiêu hao của Lục Minh, nhưng thực sự không lớn, ít nhất Lục Minh có thể chịu đựng được.

Lục Minh chỉ cảm thấy sức mạnh tiêu hao của U Minh Thuyền nhiều hơn.

Hơn nữa, công kích của U Minh Thuyền, kỳ thực càng thiên về phương diện áp chế sức mạnh thuộc tính, đối với việc áp chế Tam Nhãn Thần Vương kỳ thực không có nhiều tác dụng, nên hắn đổi một phương thức tấn công khác.

Một loại cấm kỵ bí thuật cực kỳ mạnh mẽ khác, có nguồn gốc từ sức mạnh Nguyên đầu của Chân Hỏa Giả, nhưng bây giờ tất cả đều thuộc về hắn.

Ngón tay Lục Minh từ từ điểm ra, sức mạnh của chư thiên phảng phất vào lúc này sụp đổ.

Ngọn lửa vô tận thiêu đốt, trong thoáng chốc hình thành một đại thế giới bao la, quả thực khiến người ta sởn gai ốc.

Giây tiếp theo, thế giới bùng cháy như ngọn lửa bành trướng va chạm với đồng thuật của Tam Nhãn Thần Vương.

Ánh sáng cực hạn, cũng là nhiệt độ cao cực hạn, rực rỡ tái sinh huy!

Giữa Lục Minh và Tam Nhãn Thần Vương bùng phát ra tia lửa cực hạn!

Áo của Lục Minh bị thổi bay, kêu phần phật, thậm chí trên áo hắn còn có vết rách, vạt áo của hắn vào lúc này từ từ vỡ nát.

Kỳ thực đây là một cảnh tượng cực kỳ kinh người.

Khi thực lực tăng lên đến trình độ này, vạn vật là một thể.

Khi áo của hắn bị vỡ nát trong một trận đại chiến, kỳ thực điều đó cho thấy bản thân hắn cũng sẽ bị thương bởi những công kích như vậy.

Công kích như vậy… đủ để Lục Minh phải coi trọng!

"Rắc rắc rắc!" Tiếng đại địa nứt vỡ vang lên.

Tầng thứ tư, tầng thứ năm của Cửu Trọng Thiên cấm khu xảy ra dị biến kinh người.

Đó là một cảnh tượng không thể tưởng tượng.

Từng ngọn núi cao sụp đổ, từng con sông lớn bị cắt đứt.

Ngay sau đó, bầu trời vốn trong suốt vô cùng dường như nứt ra, một rãnh sâu hiện ra.

Sau đó, trước mặt Lục Minh và Tam Nhãn Thần Vương, tầng thứ tư, tầng thứ năm lập tức sụp đổ.

Trong lúc Lục Minh và Tam Nhãn Thần Vương giao thủ, chúng không chịu nổi sức mạnh của họ, sụp đổ ngay trước mặt hai người, quả thực lật đổ tam quan của người ta!

Bởi vì khó có thể tưởng tượng, rốt cuộc là sức mạnh mạnh đến mức nào, mới có thể khiến một vùng cấm địa chìm trong biển lửa, hóa thành bộ dạng như bây giờ?

"Quá đáng sợ rồi!" "Rốt cuộc là ai, giữa lúc ra tay… có thể biến vùng đất này thành luyện ngục?" Có cường giả vào lúc này đang giao thủ, mày hắn cau chặt lại.

Trong cấm khu có sinh mệnh tồn tại, không chỉ có một mình Tam Nhãn Thần Vương, hay nói đúng hơn là sinh mệnh ban đầu.

Nhưng để phục hưng Thiên Đình, trong những năm tháng dài đằng đẵng, thực lực của y đã hồi phục, đồng thời cũng tạo ra sự tồn tại của

sinh mệnh.

Đối với Tam Nhãn Thần Vương, đây không phải là một chuyện khó khăn.

Dù sao thực lực của y bày ra ở đó, muốn tạo ra một số sinh mệnh, tạo ra một thế giới hoàn chỉnh, kỳ thực vô cùng đơn giản.

Bây giờ những sinh mệnh này, đã thấy trận đại chiến giữa Tam Nhãn Thần Vương và Lục Minh, trong lòng chấn động không thôi.

Bởi vì dù không thể trực tiếp cảm nhận được sự mạnh mẽ của Lục Minh và Tam Nhãn Thần Vương.

Nhưng quan sát cảnh tượng đáng sợ của trời đất, họ biết hai người này mạnh mẽ đến mức không thể tưởng tượng nổi, bởi vì họ đã dễ dàng hủy diệt thế giới của họ, làm sụp đổ từng tầng trời một.

Điều này khiến các cường giả trong đó bất lực, trong lòng nảy sinh một cảm giác vô lực, bởi vì dường như họ sắp bị ảnh hưởng bởi công kích của hai vị cường giả.

Thế giới sẽ hoàn toàn chìm trong biển lửa, với tư cách là những sinh mệnh không thể thoát khỏi thế giới này, tự nhiên cũng phải tuẫn táng theo!

Nhưng không có một sinh mệnh nào cam tâm tiêu vong.

Họ đang tức giận, và trong lòng hy vọng cục diện trước mắt có thể đảo ngược.

Nếu có thể, một trận đại chiến không nên tiếp tục nữa, vạn trận đều nên dừng lại!

Nhưng cầu nguyện vô ích, trận đại chiến giữa Lục Minh và Tam Nhãn Thần Vương ngày càng thảm liệt, giữa hai người tất yếu phải phân định thắng bại.

Còn về việc ai là người chiến thắng cuối cùng… kỳ thực là một chuyện rất rõ ràng.

Mặc dù Tam Nhãn Thần Vương đã mượn sức mạnh của cả cấm khu, khiến chiến lực của y được thăng hoa đáng sợ.

Nhưng dù sao đó cũng không phải là sức mạnh của y.

Lợi dụng luồng sức mạnh này để tác chiến với Lục Minh, mọi thứ cuối cùng cũng không thể kéo dài được.

Trận đại chiến tiếp tục diễn ra, trời long đất lở, mọi thứ thật quá đáng sợ.

Nhưng trận đại chiến đáng sợ này cũng không thể tiếp tục mãi mãi, cuối cùng cũng sẽ kết thúc, vẽ nên một dấu chấm hết không hoàn hảo.

Người chiến thắng cuối cùng xuất hiện, mọi thứ đều rõ ràng như vậy.

Người đứng cuối cùng là Lục Minh.

Thực lực của hắn vượt qua Tam Nhãn Thần Vương, mọi thứ đều xứng đáng, có thể đoán trước được.

"Thật đáng tiếc, trước khi chết ta vẫn không thể kéo ngươi xuống nước cùng, chỉ thiếu một chút nữa thôi, nhưng ta đã bỏ lỡ cơ hội đó." Tam Nhãn Thần Vương chậm rãi mở miệng.

Lúc này y đang đứng đối diện với Lục Minh, trạng thái vô cùng tồi tệ, giáp bị đánh vỡ, xương cốt cũng gãy hơn một nửa, da thịt rách toạc.

Bây giờ chỉ còn lại một hơi thở, không sống được bao lâu nữa.

Đương nhiên, đây là kết quả sẽ xảy ra sau khi Lục Minh tiếp tục ra tay với y, bởi vì bây giờ y không thể chống đỡ được công kích của

Lục Minh.

Nhưng, một khi Lục Minh từ bỏ việc giết y, dù y đang ở bên bờ vực của sự sụp đổ, cũng khó có thể chết, một hơi thở có thể sống rất lâu.

Nhưng Tam Nhãn Thần Vương rõ ràng, mối quan hệ giữa y và Lục Minh đã sớm như nước với lửa, Lục Minh không thể tha cho y.

Chương 417

Thành làm vua, bại làm giặc.

Đã là kẻ thất bại, vậy thì tự nhiên phải đối mặt với cái chết!

Vì vậy Tam Nhãn Thần Vương mới nói ra câu đó.

Y biết mình chắc chắn sẽ chết, cho nên trước khi chết, y muốn nói cho đối phương biết một vài chuyện.

Mặc dù y đã thua, nhưng không phải là thua hoàn toàn.

"Nói vậy có ý nghĩa gì?" Lục Minh tự nhiên nghe được những gì Tam Nhãn Thần Vương nói.

Trạng thái của Tam Nhãn Thần Vương là do Lục Minh gây ra, Lục Minh tự nhiên biết rõ Tam Nhãn Thần Vương… tại sao lại nói như vậy.

Vì vậy Lục Minh đã đưa ra câu trả lời: "Bất kể ngươi thua bao nhiêu, dù chỉ thua một chút cũng là thua, cần gì phải nói nhiều như vậy?" Lục Minh nhàn nhạt mở miệng, ánh mắt lạnh lùng, trực tiếp phản bác lại Tam Nhãn Thần Vương.

Tam Nhãn Thần Vương cũng không biết nên nói gì, vào lúc này y giữ im lặng, bởi vì tất cả những gì Lục Minh nói đều đúng.

"Cả đời này ngươi làm lựa chọn sai lầm nhất, chính là đối địch với ta.

Dù thực lực ngươi mạnh, ở ngoại giới có thể xưng vương…" Lục Minh nhàn nhạt mở miệng, thừa nhận thực lực của Tam Nhãn Thần Vương.

Bởi vì thực lực của Tam Nhãn Thần Vương quả thực mạnh mẽ,

dù đặt ở ngoại giới, đặt trong Nguyên đầu cũng là kẻ xuất chúng, trong đó có thể xưng hùng, đạt đến hàng ngũ cự đầu trong Nguyên đầu, mạnh mẽ đáng sợ.

Chỉ tiếc là y đã gặp phải Lục Minh.

Mặc dù thực lực của Tam Nhãn Thần Vương rất mạnh, nhưng thực lực của Lục Minh còn mạnh hơn.

Tam Nhãn Thần Vương không may, nhưng đó cũng là may mắn của đối phương.

Bởi vì hắn mang đến cho cường giả, chết dưới tay cường giả, là một sự an ủi to lớn, một vinh quang vô cùng đặc biệt rực rỡ.

Tam Nhãn Thần Vương nghe được những lời của Lục Minh, Tam Nhãn Thần Vương lập tức uất ức.

Bởi vì mục đích ban đầu của y không phải là đối địch với Lục Minh, mà là thông qua Lục Minh để tìm hiểu tình hình bên ngoài.

Nhưng ai ngờ, vì y không trực tiếp ra mặt, định âm thầm thăm dò tình hình trước, lại trực tiếp bị Lục Minh coi là kẻ địch.

Cũng vì thế, mới xảy ra một loạt câu chuyện phía sau.

Sự việc vốn không nên phát triển như vậy, thực sự không phù hợp với lẽ thường, quả thực khiến người ta phiền lòng, mọi thứ đều không nên như vậy.

Chỉ tiếc là sự việc đã đến nước này.

Mọi chuyện vừa rồi quả thực đã xảy ra, cho nên Tam Nhãn Thần Vương cũng không nói gì nữa, bởi vì thành làm vua, bại làm giặc.

Bây giờ y chỉ cần lặng lẽ chấp nhận tất cả là được!

Lặng lẽ chờ đợi cái chết, là lựa chọn duy nhất lúc này.

“Chết đi!” Thấy Tam Nhãn Thần Vương im lặng, đang lặng lẽ đón nhận cái chết, Lục Minh cũng lựa chọn thành toàn cho y, bởi vì hắn xác thực sẽ không tha thứ cho đối phương, bởi vì Tam Nhãn Thần Vương là kẻ địch của hắn.

Đối với kẻ địch, Lục Minh sẽ không nhân từ, bởi vì nhân từ với kẻ địch là tàn nhẫn với chính mình.

Lục Minh sẽ không phạm sai lầm này.

Lục Minh quyết đoán tấn công, đột nhiên một quyền đấm ra.

Một quyền bình thường, một quyền phổ thông, vào thời kỳ đỉnh phong của Tam Nhãn Thần Vương, chưa chắc không thể chịu đựng, không thể chống đỡ.

Nhưng hiện tại trạng thái của Tam Nhãn Thần Vương đã tệ đến cực hạn, tự nhiên không thể chống lại công kích như vậy, chịu đựng thương tổn đáng sợ như vậy.

Cũng vì thế mà kết quả đã định.

Giọng nói lạnh lùng truyền ra, Tam Nhãn Thần Vương trực tiếp bị Lục Minh một quyền đánh trúng, mặc dù y đang cố gắng phản kháng, cố gắng né tránh một quyền cực kỳ đáng sợ, bá đạo của Lục Minh.

Nhưng tất cả đều vô dụng, căn bản không thể né được công kích như vậy.

Thân thể cường hãn trực tiếp bị đánh vỡ nát!

Vì thế, sinh mệnh của Tam Nhãn Thần Vương đã đi đến hồi kết.

Khí tức của y dần dần hư vô phiêu diêu, ở bên bờ vực của sự sụp đổ.

Cuối cùng, y trút hơi thở cuối cùng, ngã xuống trong Cửu Trọng Thiên cấm khu…!

Người đầu tiên của Cửu Trọng Thiên cấm khu, Tam Nhãn Thần Vương đã bỏ mạng!

"Rắc rắc rắc!" Cùng với cái chết của người đầu tiên trong Cửu Trọng Thiên cấm khu, Tam Nhãn Thần Vương, dị tượng cực độ đáng sợ đột nhiên sinh ra giữa thiên địa, không thể tả nổi, hùng vĩ nguy nga.

Tầng thứ chín, tầng thứ tám, tầng thứ bảy, vào lúc này điên cuồng rung chuyển.

Trước đó, khi Lục Minh và Tam Nhãn Thần Vương đại chiến, dưới sự xung kích của sức mạnh đáng sợ như vậy, ba tầng trời này vẫn hoàn toàn không bị tổn hại, và giữ được vẻ vô cùng vững chắc.

Nhưng hiện tại, cùng với cái chết của Tam Nhãn Thần Vương, chúng bắt đầu rung chuyển, một sự thay đổi đáng sợ đang hình thành.

Lục Minh cũng nhận ra tất cả, sắc mặt hắn đại biến.

Trong sự thăm dò của Lục Minh, các khu vực thuộc tầng thứ bảy, tầng thứ tám, tầng thứ chín, vào lúc này đang điên cuồng nứt vỡ, rung lắc, dường như đang ở bên bờ vực sụp đổ bất cứ lúc nào.

Người đàn ông qua từng cảnh tượng trước mắt, lập tức phán đoán ra sự thật.

Sở dĩ ba tầng trời cuối cùng của Cửu Trọng Thiên cấm khu đột nhiên xảy ra dị biến, có lẽ có liên quan đến Tam Nhãn Thần Vương.

Cái chết của đối phương dường như đã chạm vào một quy tắc không thể tả nổi.

Sau khi đối phương chết đi, Cửu Trọng Thiên cấm khu sẽ hoàn toàn bị hủy diệt!

"Những lời trước đó!" Lục Minh đột nhiên nhớ lại những lời trước đó của Tam Nhãn Thần Vương, rằng sau khi chết, có xác suất

lớn có thể kéo Lục Minh chôn cùng, cũng như những lời khác của đối phương vừa rồi.

Lục Minh dường như đã hiểu ra, sắc mặt hắn trở nên ngưng trọng, ý thức được mình đã bị Tam Nhãn Thần Vương gài bẫy.

Đối phương sau khi chết đã dùng một phương thức mà người thường khó có thể hiểu được, muốn gài bẫy hắn!

"Gã này chết rồi cũng không yên, chẳng trách có thể cùng ta đại chiến lâu như vậy, thật khó đối phó!

Ta bây giờ phải chống đỡ cả một thế giới, hy vọng mọi thứ thuận lợi, nếu không ta cũng phải bị thương!" Lục Minh không nhịn được mà chửi bới.

Tâm trạng của hắn lúc này vô cùng tệ, bởi vì hắn phải tạm thời bảo vệ Cửu Trọng Thiên cấm khu không bị hủy diệt.

Cái chết của Tam Nhãn Thần Vương đã gây ra biến động cực lớn cho Cửu Trọng Thiên cấm khu.

Đây là điều Lục Minh hoàn toàn không ngờ tới.

Nhưng tất cả những điều này kỳ thực cũng không quan trọng, bởi vì Lục Minh không cần phải bảo vệ Cửu Trọng Thiên cấm khu không bị hủy diệt mãi mãi, chỉ cần đảm bảo điều đó trước khi hắn rời khỏi đây là được.

Nếu không, chẳng phải Lục Minh đã trở thành bảo mẫu miễn phí sao?

Khi Lục Minh muốn rời khỏi Cửu Trọng Thiên cấm khu, hắn sẽ không quan tâm đến mọi chuyện xảy ra ở đây, bởi vì nơi này dù sao cũng không phải là lãnh địa của hắn.

Thậm chí bây giờ nếu không vì một vài lý do cần thiết, Lục Minh

cũng không muốn bảo vệ Cửu Trọng Thiên cấm khu.

Dù sao đây cũng là nơi mà kẻ địch bảo vệ, hắn lại không có bệnh, tại sao phải bảo vệ nơi này?

Sức mạnh đáng sợ phun ra từ cơ thể Lục Minh.

Từng luồng sức mạnh đại đạo và sức mạnh pháp tắc cực kỳ đáng sợ đó tuôn ra từ cơ thể Lục Minh, lập tức lao vào ba tầng trời cao nhất của Cửu Trọng Thiên cấm khu, trực tiếp trấn áp núi sông đại địa ở đó.

Bởi vì sức mạnh của người đàn ông đã rơi vào đó, trấn áp nơi đó, cho nên ba tầng trời cao vốn đang rung lắc, ở bên bờ vực sụp đổ, cũng đã khôi phục lại sự bình tĩnh, không còn rung lắc nữa.

Dù sao cũng đã được nâng đỡ, ở trong một trạng thái cân bằng.

Trong tình huống này, tự nhiên sẽ không giống như lúc đầu.

Sau khi trấn áp Cửu Trọng Thiên cấm khu, điều tiếp theo cần làm tự nhiên là thu hoạch.

Dù sao mục đích ban đầu của Lục Minh khi tiến vào cấm khu là để trở nên mạnh mẽ hơn.

Khi đã dọn dẹp xong chướng ngại trước mắt.

Vậy thì việc tiếp theo Lục Minh cần làm, tự nhiên là tăng cường tu vi.

Đương nhiên, điều này cũng không chắc chắn, bởi vì không ai biết rõ trong cấm khu có phải có tất cả các phương pháp có thể khiến Lục Minh mạnh hơn không.

Khi thực lực tăng lên đến cấp độ của Lục Minh, những thứ có thể khiến hắn mạnh hơn đã quá ít, trong cấm khu cũng chưa chắc tồn tại.

Nhưng Lục Minh nhanh chóng không còn lo lắng về điều này nữa,

bởi vì hắn cảm thấy mình đã đánh giá thấp cấm khu.

Trong Cửu Trọng Thiên cấm khu, thật sự tồn tại thứ có thể khiến thực lực của hắn mạnh hơn, và nó đang ở ngay trong gang tấc.

Ánh mắt Lục Minh đột nhiên rơi vào nơi Tam Nhãn Thần Vương vừa chết.

Chương 418

Lúc Tam Nhãn Thần Vương vừa mới chết, nơi đó trống rỗng, chỉ có thi thể của đối phương, sau đó thì không còn gì.

Nhưng cùng với cái chết của đối phương, khi thời gian trôi qua một lúc, nơi đó có một vật kinh người bỗng dưng sinh ra.

Đó là một khối ánh sáng trắng rực rỡ, mang lại cảm giác vô cùng thần bí và mạnh mẽ, bên trong nó quấn quanh sức mạnh cực kỳ đáng sợ.

Luồng sức mạnh này đã thu hút sự chú ý của Lục Minh.

Nếu không, Lục Minh sẽ vô thức bỏ qua khối ánh sáng trắng này.

Khi Lục Minh ý thức được điều này, hắn biết mình đã gặp phải vật phi thường, vật này có khả năng rất lớn có thể nâng cao thực lực của hắn!

"Dường như cũng là chuyện bình thường." Lục Minh không nhịn được mà cảm thán một câu.

Nhìn xem, Tam Nhãn Thần Vương là một kẻ có thực lực mạnh mẽ.

Sau khi chết, sức mạnh của y quy về một mối, tự nhiên cũng có thể nâng cao thực lực của Lục Minh, thúc đẩy thực lực của Lục Minh tiến bộ, trở thành dưỡng chất.

Giống như thực lực trước đây của Lục Minh, sở dĩ có thể tăng lên nhanh như vậy, hoàn toàn là vì Lục Minh đã thôn phệ sức mạnh Nguyên đầu.

Nếu không, thực lực của Lục Minh sẽ không có tiến bộ lớn như vậy.

Nếu Lục Minh dựa vào trạng thái của chính mình để từng bước tu luyện, muốn đạt đến trình độ như bây giờ, cần vô số năm tháng.

Nhưng thôn phệ sức mạnh của các cường giả khác, Lục Minh căn bản không mất quá nhiều thời gian, bây giờ đã vượt lên trên các Nguyên đầu khác.

Phải biết rằng lúc đầu khi gặp Tôn Chủ, Tinh Thần Chân Thần, Bình Hành Chủ Thần, với thực lực lúc đó của Lục Minh, có thể dễ dàng bị bất kỳ ai trong số họ đánh cho tơi tả.

Nhưng bây giờ đã khác, ba người họ liên thủ cũng chưa chắc là đối thủ của Lục Minh!

"Không phải là sức mạnh Nguyên đầu, không phải là một loại sức mạnh Thủy và Hạch tâm, dường như là sức mạnh của một hệ thống khác…" Lục Minh vươn tay, muốn lấy di sản sức mạnh sau khi Tam Nhãn Thần Vương chết.

Trong quá trình này tự nhiên không thể nào sóng yên biển lặng.

Sức mạnh sinh ra sau cái chết của Tam Nhãn Thần Vương, chán ghét Lục Minh.

Dù sao cũng là Lục Minh đã giết y.

Dù sau khi chết, nó cũng chán ghét khí tức của Lục Minh, không muốn bị Lục Minh thành công đoạt được.

Nó cực lực phản kháng, từng luồng từng luồng sức mạnh đại đạo phun trào, sức mạnh tiên đạo điên cuồng tung hoành.

Thậm chí bên trong luồng sức mạnh này, có sức mạnh đáng sợ hơn đang điên cuồng va chạm, giao phong.

Nó cảm thấy nếu không thể chống lại sự bắt giữ của Lục Minh, vậy thì thà tự hủy diệt, cũng không muốn bị Lục Minh đoạt được.

Chỉ tiếc là tất cả đều vô dụng.

Khi Tam Nhãn Thần Vương còn sống, không phải là đối thủ của Lục Minh.

Sau khi chết, tự nhiên càng không thể là đối thủ của Lục Minh.

Sức mạnh thuộc về y muốn thoát khỏi sự kiềm chế của Lục Minh, quả thực là không thể.

Khi sức mạnh của Lục Minh bộc phát, khi Lục Minh nhận ra sự phản kháng của sức mạnh thuộc về Tam Nhãn Thần Vương, Lục Minh chỉ nhẹ nhàng vỗ một cái.

Sức mạnh đáng sợ trực tiếp từ trên trời giáng xuống.

Luồng sức mạnh này có thể dễ dàng khuất phục mọi vấn đề.

Dù là một Nguyên đầu, Lục Minh cũng có thể dễ dàng trấn áp, bởi vì thực lực của Lục Minh hiện tại quá mạnh.

Vì vậy, sức mạnh sau cái chết của Tam Nhãn Thần Vương tự nhiên không thể thành công phản kháng Lục Minh, bị Lục Minh dễ dàng trấn áp.

Sau đó Lục Minh ra tay một chiêu, khối ánh sáng trắng đã nằm trong lòng bàn tay Lục Minh.

Ánh sáng phát ra ngày càng nhu hòa, nhìn qua, mang lại cảm giác đáng sợ, bên trong ẩn chứa đại thiên vũ trụ!

"Luồng sức mạnh này ta có thể hấp thu không?" Lục Minh thông qua quan sát phán đoán ra, đây không phải là sức mạnh tương tự như sức mạnh Nguyên đầu.

Khối sức mạnh màu trắng này, kỳ thực càng thiên về một loại sức mạnh khác, dường như có nguồn gốc từ một hệ thống khác, quá đặc thù và phi phàm, Lục Minh chưa từng thấy, là hệ thống của vạn năm

trước.

Đó là một khoảng thời gian xa xưa, khi đó ngay cả Chung Cực cũng chưa chắc đã ra đời, gần như có thể liên quan đến nguồn gốc và sự khởi đầu của vạn vật.

Đó là những năm tháng của Thiên Đình, là chung cực của kỷ nguyên Tiên đạo.

Vì vậy, đối với một hệ thống khác, nhưng dường như có thể giúp hắn trở nên mạnh mẽ hơn, Lục Minh chìm vào trầm tư.

Liệu có thể thôn phệ loại sức mạnh này, biến nó thành một phần thực lực của chính mình không?

Nếu thành công, vậy thì mọi thứ tự nhiên sẽ tốt.

Thực lực của Lục Minh sẽ có một bước tiến bộ vượt bậc, sẽ trở nên lợi hại hơn.

Nhưng nếu Lục Minh thất bại, nếu bản thân hắn không có bất kỳ tổn thương nào, vậy thì tốt.

Lục Minh sợ sẽ xảy ra một số tai nạn, dẫn đến bản thân bị tổn thương, vậy thì quả thực là được không bù mất.

Quan trọng hơn là, nơi Lục Minh đang ở hiện tại khá nguy hiểm.

Ai biết được nơi này có đột nhiên xuất hiện một vị cường giả nào không?

Thông qua những gì vừa xảy ra, cộng thêm việc Tam Nhãn Thần Vương đã chết, Cửu Trọng Thiên Cấm Khu lại có chấn động cực lớn, qua một loạt tình huống này, Lục Minh có thể phán đoán rằng Tam Nhãn Thần Vương hẳn là tồn tại mạnh nhất Cửu Trọng Thiên, với địa vị vô cùng phi phàm.

Nếu không, sau khi y chết, Cửu Trọng Thiên Cấm Khu không có lý

do gì lại có động tĩnh lớn đến vậy.

Hắn y đã đóng một vai trò quan trọng trong đây, ví dụ như Sáng Thế Thần, hoặc là một tồn tại bảo vệ mảnh tịnh thổ này.

Nhưng có một số chuyện không thể chắc chắn.

Lục Minh chỉ dựa vào vài manh mối để phán đoán Tam Nhãn Thần Vương là kẻ mạnh nhất Cửu Trọng Thiên, nhưng mọi chuyện nhất định là như vậy sao?

Chẳng lẽ không tồn tại khả năng khác?

Tất nhiên là không thể, vẫn tồn tại những khả năng khác, và đó cũng là điều Lục Minh phải đề phòng, lỡ như thì sao?

Nếu một vài kịch bản mà tôi không mong muốn thực sự xuất hiện, tôi nghĩ lúc đó sẽ phải hối hận, và tôi không hề muốn khoảnh khắc đó xảy ra.

Vì vậy phải thận trọng, chuyện này bắt buộc phải thận trọng, dù sao cũng liên quan đến việc tôi trở nên mạnh hơn, liên quan đến sự cường đại của chính mình.

"Có thể thử, cho dù thật sự có vấn đề, chỉ cần không quá lố bịch, tôi nghĩ mình đều có thể đề phòng được." Lục Minh nghiêm túc suy nghĩ, và nhanh chóng có phương pháp, đồng thời đưa ra quyết định.

Cuối cùng, Lục Minh vẫn không chống lại được "sự cám dỗ", quyết định thử một lần.

Dù sao, là một cường giả, muốn trở nên mạnh hơn, cần phải có khả năng khám phá vô hạn, và sự quyết tâm này Lục Minh trước nay chưa từng thiếu.

Hiện tại có một khả năng như vậy tồn tại, cộng thêm việc Lục Minh cũng đang dùng khoa học kỹ thuật để truy tìm mọi thứ, làm sao

tôi có thể bỏ lỡ cơ hội này?

Có những việc, trông như Lục Minh đã đưa ra lựa chọn, nhưng thực tế những lựa chọn đó đều đã được định sẵn, đều là tất yếu, nếu không Lục Minh cũng sẽ không đưa ra lựa chọn như vậy, là do tình thế thúc đẩy quyết định.

Sau khi Lục Minh đã đưa ra lựa chọn, tiếp theo tự nhiên là thử nghiệm.

Lần thử nghiệm này cũng không khó khăn, ngược lại rất đơn giản, chỉ cần nuốt chửng năng lượng di sản mà Tam Nhãn Thần Vương để lại sau khi chết, rồi phán đoán tình hình của bản thân là được, có thể rút ra được đáp án chính xác.

"Luyện!" Hoàn cảnh hiện tại tự nhiên không thể tạo cho Lục Minh một nơi tu luyện an toàn và thoải mái, vì vậy Lục Minh cũng rất quyết đoán, không hề do dự, trực tiếp luyện hóa tại chỗ, theo đuổi tốc độ đến cực hạn.

Có những việc, không làm thì thôi, nhưng một khi Lục Minh đã thực sự đưa ra lựa chọn, hắn sẽ làm rất nhanh, gần như không hề qua loa.

Quả cầu ánh sáng trắng trên tay Lục Minh ngay lập tức bị một ngọn lửa bao bọc, đó là "Viêm lực" của Lục Minh, là sự biến hóa của sức mạnh Biến giả vi chân, mang theo sức mạnh luyện hóa vạn vật, định càn khôn.

Lục Minh không định nuốt chửng cả quả cầu ánh sáng trong một hơi, vì như vậy quá không ổn thỏa, hắn định luyện hóa trước một phần sức mạnh trong đó.

Lục Minh định thử luyện hóa một phần mười trong đó trước.

Nếu mọi thứ đều ổn định, thực lực của bản thân được tăng

cường, vậy thì chín phần mười còn lại, Lục Minh tự nhiên sẽ không bỏ qua, sẽ luyện hóa nó, biến nó thành sức mạnh của mình, tăng cường thực lực hiện tại.

Nếu thực lực thụt lùi, hoặc giữ nguyên không đổi, hay lại xảy ra một số bất trắc, vậy thì hắn tự nhiên sẽ dừng việc luyện hóa.

Chỉ với một phần mười sức mạnh của đối phương, Lục Minh cũng không cho rằng nó có thể làm mình bị thương, hắn có thể ổn định trục xuất nó ra ngoài.

Ở một vài phương diện, Lục Minh dường như bẩm sinh đã ở thế bất bại.

Nhưng trên thế giới này, không có chuyện gì là thuận buồm xuôi gió.

Có những việc trông như đã lên kế hoạch tốt đẹp, nhưng thực tế, sự phát sinh và bước ngoặt của chúng thường khiến người ta khó lường, không hề đi theo kế hoạch đã định.

Nhưng loại suy nghĩ này Lục Minh không hề có, bởi vì hắn tự tin vào sự cường đại của mình, nếu thật sự xảy ra bất trắc, hắn cũng có thể chống đỡ được, kiên trì được một khoảng thời gian.

Tiếng vỡ vụn nhỏ nhẹ vang lên, Lục Minh đang luyện hóa luồng sức mạnh đó.

Trên quả cầu ánh sáng trắng, cùng với việc Lục Minh chủ động luyện hóa, từng sợi sức mạnh màu trắng trôi nổi được rút ra, giống như bóc kén rút tơ, tỏa ra một sức mạnh sâu lắng, vô cùng phi phàm, đặc biệt!

Chương 419

Thứ sức mạnh này, nếu phàm nhân cảm nhận được, nhìn thấu, sẽ ngay lập tức rơi vào điên cuồng, bởi vì thứ sức mạnh như vậy, dù chỉ có được một luồng, thực lực cũng sẽ có tiến bộ vượt bậc.

Có thể đạt đến cấp vũ trụ, thậm chí là cấp đơn thể vũ trụ!

Theo đúng nghĩa đen là từ một kẻ phàm trần xác thịt, trực tiếp đạt đến cực đoan của thế giới, trở thành cường giả đáng sợ vô địch thiên hạ.

"Vút!" Những luồng sức mạnh bị Lục Minh tách ra bắt đầu được hắn tiếp dẫn, chúng mỏng manh như sợi tơ nhưng lại kéo dài vô tận, giống như một dải cầu vồng cuồn cuộn chảy vào từ đầu ngón tay của Lục Minh.

Những sức mạnh này bị Lục Minh hấp thu, chủ động dung nhập vào cơ thể hắn.

Khi những sức mạnh màu trắng này tiến vào cơ thể Lục Minh, chúng bắt đầu chấn động điên cuồng, bộc phát uy lực, muốn tác oai tác quái trong cơ thể hắn, phá hoại sự cân bằng, muốn nhiễu loạn, muốn làm Lục Minh bị thương!

Lục Minh tự nhiên cảm nhận được những biến hóa này, mày hắn ngay lập tức nhíu chặt lại, cảm thấy thứ sức mạnh này quá ngang ngược khó thuần!

"Lúc còn sống, ảnh hưởng đến ta không lớn, chỉ là bại tướng dưới tay ta.

Bây giờ đã chết, lại chỉ là một phần rất nhỏ sức mạnh, sao không thể ngoan ngoãn một chút?" Giọng Lục Minh vang lên, là hắn đang tự

lẩm bẩm.

Nhưng trong đó có một phần cảm xúc của Lục Minh được thể hiện, hắn bắt đầu trấn áp một phần sức mạnh của quả cầu ánh sáng trắng vừa được hấp thu vào cơ thể, vì chúng đang cố gắng ảnh hưởng đến hắn.

Mặc dù Lục Minh không thể bị ảnh hưởng, giống như hắn vừa nói, lúc đối phương còn sống cũng không ảnh hưởng được hắn, huống hồ đối phương đã chết, và đây chỉ là một phần rất nhỏ sức mạnh của y, lấy gì để ảnh hưởng đến Lục Minh chứ?

Nhưng để phòng ngừa bất trắc, dù sao việc hắn sắp làm là tăng cường thực lực, để tránh xảy ra sự cố.

Lục Minh quyết định làm cho chắc ăn, trấn áp hoàn toàn sức mạnh của đối phương, dọn dẹp sạch sẽ mọi khả năng có thể xảy ra.

Lục Minh vừa ra tay đã là đòn tấn công hàng duy, dù sao cơ thể Lục Minh là sân nhà của hắn, thứ phải đối phó lại là một luồng sức mạnh yếu ớt vô cùng.

Khi Lục Minh cố ý trấn áp, mọi thứ đã được định sẵn, những luồng sức mạnh đó thậm chí còn không phản kháng lại Lục Minh, đã bị hắn bình định trong nháy mắt, trực tiếp bị trấn áp, hoàn toàn không có sức phản kháng!

Khi sức mạnh của quả cầu ánh sáng trắng bị Lục Minh trấn áp, tiếp theo tự nhiên là hấp thu.

Hắn rất tò mò không biết thực lực có tiến bộ không, có tăng lên một chút không, hay là không tăng lên?

Dù sao đây cũng là một hệ thống khác không thuộc hệ thống Nguyên đầu!

Từng luồng từng luồng sức mạnh màu trắng sữa bị Lục Minh

luyện hóa, luyện hóa theo đúng nghĩa đen, hoàn toàn quy về bản thân Lục Minh.

Cũng vì vậy, Lục Minh phát hiện thực lực có tiến bộ, dù cho tiến bộ rất nhỏ... nhỏ đến mức gần như khó có thể nhận ra.

Nếu không phải thực lực Lục Minh đủ mạnh, hắn cũng không thể nhận ra được sự thay đổi vi tế này của bản thân, từ đó có thể thấy sự tiến bộ này "nhỏ" đến mức nào.

Nhưng khi Lục Minh nhận ra tất cả, hắn không hề nản lòng, ngược lại còn rất vui mừng, bởi vì thực lực đã có tiến bộ.

Chỉ cần thực lực có tiến bộ, dù chỉ một chút, Lục Minh cũng vui mừng, vì chỉ cần thực lực có tiến bộ, tượng trưng cho việc hắn có thể trở nên mạnh hơn, con đường phía trước lại rộng mở, tại sao lại không vui?

Vì vậy, ánh mắt Lục Minh nhìn về phía quả cầu ánh sáng trắng trở nên cực kỳ nóng rực, bởi vì luồng sức mạnh này có thể tăng cường thực lực, mà thứ hắn vừa luyện hóa chỉ là một chút xíu của một phần mười quả cầu ánh sáng trắng.

Cho nên thực lực tăng lên ít, nếu luyện hóa hoàn toàn nó, theo Lục Minh thấy, thực lực hắn sẽ có tiến bộ đáng kể.

Bởi vì dù sao đi nữa, thực lực của Tam Nhãn Thần Vương trước đó vẫn còn đó.

Hoàn toàn luyện hóa tinh hoa sức mạnh của đối phương, thực lực của Lục Minh tự nhiên cũng sẽ có tiến bộ vượt bậc.

Sự tiến bộ trước đó ít là vì luyện hóa tinh hoa ít, đợi luyện hóa nhiều thì sẽ tăng lên nhiều.

"Luyện!" Lục Minh khẽ hừ một tiếng, ánh mắt ngưng tụ nhìn vào quả cầu sức mạnh ngưng luyện vô cùng màu trắng trên tay.

Lục Minh muốn luyện hóa hấp thu hoàn toàn quả cầu sức mạnh này, muốn tăng cường thực lực.

Đây cũng là mục đích hắn đến cấm khu, lựa chọn của hắn cũng không sai, trong cấm khu tuy tồn tại nguy hiểm, nhưng đồng dạng cũng có kỳ ngộ.

Chẳng phải hắn vừa mới trải qua một trận đại chiến đáng sợ sao, cho dù đối với hắn cũng cực kỳ nguy hiểm, lượn lờ bên bờ sinh tử.

Mấy lần suýt chút nữa bị trọng thương, ngã xuống tại đây.

Nếu không phải vì thực lực đủ mạnh, thủ đoạn nắm giữ thực sự quá nhiều, kết quả mọi chuyện có lẽ đã khác.

Dù sao thực lực của Tam Nhãn Thần Vương cũng cực kỳ mạnh mẽ, ở một số phương diện căn bản không yếu hơn Lục Minh, thậm chí còn mạnh hơn, lại chiếm ưu thế sân nhà, chỉ có thể nói Lục Minh cuối cùng vẫn cao hơn một bậc, cộng thêm việc Tam Nhãn Thần Vương đã lâu không đại chiến, và nhiều nguyên nhân khác hợp lại.

Hiện tại sau khi mọi chuyện kết thúc, trải qua bao nhiêu nguy hiểm, Lục Minh cũng nhận được lợi ích kinh người, có thể nuốt chửng sức mạnh của Tam Nhãn Thần Vương để tăng cường bản thân, khiến thực lực trở nên mạnh mẽ hơn.

Thực lực của Lục Minh, dù đặt ở thời đại hiện nay hay vô số năm tháng trước, đều tuyệt đối thuộc nhóm đỉnh cao nhất.

Thực lực muốn tăng lên một tầng nữa, muốn có sự đề thăng, là một việc vô cùng khó khăn, đặc biệt là với Lục Minh.

Hiện tại trong Nguyên đầu, hắn đã tấn cấp lên cấp bậc bá chủ, gần như đồng cảnh giới vô địch.

Trên cơ sở thực lực hiện tại, muốn tiến bộ thêm, sức mạnh và thời gian tiêu hao đều tăng lên gấp bội, thậm chí không có khả năng đề

thăng.

Hiện tại chỉ dựa vào việc nuốt chửng đơn thuần, thực lực của Lục Minh đã có sự đề thăng nhất định, quả thực xứng đáng là "kỳ ngộ" kinh người.

Lục Minh bắt đầu luyện hóa tinh hoa sức mạnh của Tam Nhãn Thần Vương.

Quá trình này đối với Lục Minh rất thành thạo, dù sao tinh hoa sức mạnh của Tam Nhãn Thần Vương hoàn toàn không thể phản kháng lại Lục Minh, chỉ có thể bị Lục Minh luyện hóa đi.

Không phải đối phương không phản kháng, mà là vì phản kháng cũng vô ích.

Từng luồng sức mạnh màu trắng sữa bị Lục Minh rút ra từ quả cầu ánh sáng, sau đó những luồng sức mạnh này khí thế như rồng bay, tức thì tràn vào cơ thể Lục Minh, bắt đầu tăng cường thực lực và cảnh giới của hắn.

Lần này Lục Minh đề thăng nhanh hơn trước, vì nguyên nhân thực sự quá đơn giản.

Hắn đang nuốt chửng sức mạnh của đối phương, và lần này hắn nuốt không phải là một chút xíu của một phần mười, mà số lượng kinh người hơn, đạt đến hai, ba phần, thậm chí là nuốt chửng toàn bộ.

Trong tình huống này, thực lực của Lục Minh tự nhiên đề thăng nhanh chóng.

Thời gian trôi qua, trong nháy mắt đã qua một lúc.

Đúng vậy, thực sự chỉ qua một lúc, ngắn ngủi đến mức gần như không đáng kể.

Lục Minh thoát khỏi trạng thái luyện hóa tinh hoa của Tam Nhãn

Thần Vương, vì hắn đã giải quyết xong mọi thứ, đã luyện hóa hoàn toàn tinh hoa của đối phương.

Quả cầu ánh sáng trong tay Lục Minh đã sớm biến mất không thấy đâu, thay vào đó là sự trống rỗng, hoặc là những vật chất màu đen không thể nhận ra.

Những vật chất này vô cùng nhỏ bé, chỉ lớn hơn một chút so với nguyên tử, chất tử, mang theo một số năng lực phi phàm, là dược liệu luyện khí và "quy tắc" cực kỳ đỉnh cao.

Đây cũng là sản vật duy nhất theo đúng nghĩa đen mà Tam Nhãn Thần Vương để lại sau khi chết, dù sao những sản vật khác đã bị Lục Minh luyện hóa hoàn toàn, trở thành một phần thực lực của hắn.

"Bây giờ Cửu Trọng Thiên Cấm Khu đối với tôi đã không còn tác dụng lớn." Sau khi luyện hóa xong tinh hoa của Tam Nhãn Thần Vương, thực lực của Lục Minh đã có sự tiến bộ nhất định, tổng cộng lại không ít, đã tiến lên một chút.

Điều này đã vô cùng kinh người, dù sao thực lực đã lên đến trình độ này, đề thăng một chút cũng có thể khiến chiến lực của hắn tăng gấp bội.

Huống hồ sau khi Lục Minh luyện hóa triệt để tinh hoa của Tam Nhãn Thần Vương, sự đề thăng còn lớn hơn.

Cũng vì vậy, sau khi đề thăng thực lực, Lục Minh có thể nhìn thấu được nhiều hơn… tình hình của Cửu Trọng Thiên Cấm Khu hiện tại!

Trong cuộc thăm dò của Lục Minh, Cửu Trọng Thiên Cấm Khu gần như không còn bí mật gì với hắn.

Điều này cũng khiến Lục Minh nhận ra, một số phỏng đoán trước đây vừa đúng vừa sai.

Ví dụ như Tam Nhãn Thần Vương quả thực là tồn tại mạnh nhất

Cửu Trọng Thiên Cấm Khu, thực lực vượt trội, xứng đáng là đệ nhất nhân.

Cửu Trọng Thiên Cấm Khu ngoại trừ một vị đại thần này ra, không còn cường giả nào khác, ít nhất là đối với Lục Minh.

Dù sao trong Cửu Trọng Thiên Cấm Khu vẫn tồn tại một số cường giả cấp đơn thể vũ trụ.

Những người này, đối với Lục Minh ngày xưa là những tồn tại mạnh mẽ vô cùng xa vời, vì Lục Minh cũng đã từng yếu đuối, từng bước tu luyện đi lên.

Nhưng đối với Lục Minh hiện tại, thực lực của những người này thực sự quá yếu, một ngón tay có thể nghiền nát cả đám, tự nhiên những người này không được Lục Minh để vào mắt, thậm chí không thèm đếm xỉa.

Đó cũng là toàn bộ của Cửu Trọng Thiên Cấm Khu.

Ngoài ra, trong Cửu Trọng Thiên Cấm Khu còn có tàn tích của một số kiến trúc thời thượng cổ.

Những thứ này cũng vô dụng, đã từng bị Tam Nhãn Thần Vương kiểm tra, không thể tăng cường thực lực, cũng không ẩn giấu bí mật gì.

Xem ra, toàn bộ tiềm lực của Cửu Trọng Thiên Cấm Khu đã bị vắt kiệt, quả thực vô dụng, Lục Minh tự nhiên cũng không cần ở lại lâu, có thể lựa chọn rời đi.

"Gã này sau khi chết, một số ký ức vì một vài sự cố mà được bảo tồn lại.

Hắn không phải người của thời đại này, mà đến từ thời đại trước, đến từ những năm tháng không thể truy tìm." Trên tay Lục Minh có những đốm sáng lốm đốm đột nhiên tụ lại, là một loại vật chất khác

ngoài những vật chất kia, thuộc về Tam Nhãn Thần Vương, nhưng lại không thuộc về y.

Đó là một phần mảnh vỡ ký ức của đối phương, Lục Minh vừa mới thăm dò mọi thứ, và thu được nội dung bên trong.

Vì vậy, Lục Minh đã biết được một số chuyện quan trọng, trong mắt hắn vì thế mà lộ ra vẻ kinh ngạc, bởi vì mọi thứ quả thực khiến hắn kinh ngạc.

Cấm khu đã trải qua vô số năm tháng, tồn tại bên trong cũng không biết là người của bao nhiêu kỷ nguyên trước.

Nhưng trong suy nghĩ ban đầu của Lục Minh, bất kể người trong cấm khu đã tồn tại bao nhiêu năm tháng, thì cũng nên là sau thời Chung Cực, không nên lâu hơn một đoạn ghi chép, đạt đến mức không thể truy tìm được.

Chương 420

Nếu không, khi Chung Cực trở thành thiên hạ đệ nhất theo đúng nghĩa đen, là khởi đầu của mọi thứ, tại sao lại không quét sạch những cấm khu này?

Nhưng ai có thể ngờ, Cửu Trọng Thiên Cấm Khu gần Chư Thiên Vạn Giới nhất, nơi này lại là một khu vực tồn tại từ trước thời Chung Cực, mà...

Chung Cực lại không lựa chọn quét sạch nơi này!

"Tại sao chứ?" Trong lòng Lục Minh tồn tại nghi vấn, không biết tại sao lại xảy ra cảnh này, tại sao Chung Cực lại làm như vậy?

Nếu đổi lại là Lục Minh, sau khi trở thành đệ nhất nhân, chỉ cần nảy sinh tâm tư quản lý một vùng đất, đều sẽ tìm hiểu rõ ràng mọi chuyện xảy ra trong lãnh địa, mọi cường giả.

Tại sao Chung Cực lại không làm vậy?

Theo Lục Minh thấy, đối phương có tâm tư đó, nếu không cũng sẽ không bị mọi người lật đổ!

"Thôi, nghĩ nhiều cũng vô dụng, chẳng lẽ tôi lại có thể truyền bá phương pháp của hắn sao!

Nơi này đã vô dụng với tôi, vậy thì tôi rời đi thôi, đi xem các cấm khu khác như thế nào!" Lục Minh không nghĩ nhiều nữa, vì cho dù có suy nghĩ kỹ, cũng căn bản không có đáp án, thiếu đi một số thông tin cần thiết.

Nếu đã như vậy, suy nghĩ những chuyện này cũng vô vị, nên Lục Minh không định nghĩ nữa, hắn định rời khỏi Cửu Trọng Thiên Cấm Khu, đến các cấm khu khác, giúp thực lực tiến bộ và trở nên mạnh

hơn!

Nhưng vì một phần ký ức của Tam Nhãn Thần Vương vừa thu được, cũng thôi thúc Lục Minh đưa ra một số lựa chọn.

Khi rời khỏi Cửu Trọng Thiên Cấm Khu, hắn không lựa chọn từ bỏ thế giới này, để nó hoàn toàn chìm nghỉm.

Hắn đã để lại một chút hy vọng, dùng sức mạnh đáng sợ, chống đỡ một vùng đất, để nó có thể kiên trì tồn tại, trường tồn cùng thế giới vạn vạn năm.

Đương nhiên, đây là một thủ đoạn của Lục Minh, sức mạnh của hắn cuối cùng cũng sẽ cạn kiệt.

Nếu không có sinh mệnh khác chống đỡ, gánh vác mọi thứ, thì Cửu Trọng Thiên Cấm Khu sẽ bị hủy diệt sau vạn vạn năm.

Nhưng đó không phải là chuyện Lục Minh nên quan tâm.

Nếu vạn vạn năm sau hắn còn sống, Lục Minh không ngại quay lại giúp nơi này.

Nếu lúc đó Lục Minh đã chết, mọi chuyện xảy ra ở đây đều không liên quan đến hắn, quan tâm cũng vô ích.

Huống hồ Lục Minh cảm thấy, Cửu Trọng Thiên Cấm Khu không tầm thường, địa linh nhân kiệt, cho các sinh mệnh trong mảnh đất này vạn vạn năm, hẳn là đủ để chống đỡ, bồi dưỡng ra một vị cường giả có thể gánh vác thế giới này, không cần phải chờ đợi Lục Minh giúp đỡ.

Làm xong tất cả, Lục Minh phiêu nhiên rời đi, đối với mọi chuyện sẽ xảy ra ở đây sau này, Lục Minh đã hoàn toàn không để ý.

Sau khi Lục Minh rời đi, ký ức của Tam Nhãn Thần Vương rải rác khắp trời đất, sau khi Lục Minh đi đã xảy ra một loại biến hóa kỳ diệu

nào đó, chúng tụ hợp lại, phảng phất như muốn hình thành một sinh mệnh mới.

Chỉ là khi những ký ức này hoàn toàn tụ hợp, và muốn để Tam Nhãn Thần Vương một lần nữa sống lại, cuối cùng một giọng nói xa xăm truyền đến.

Giọng nói này là của Tam Nhãn Thần Vương, từ bên trong những quả cầu ánh sáng ký ức, chủ động phát ra, nói rõ tất cả.

"Ta có thể thông qua phương pháp này để tái sinh, nhưng ta chung quy vẫn là ta, không nhìn thấy con đường phía trước, bởi vì ta đã thua.

Ta nên đổi một phương pháp khác để trọng sinh, hoặc là sống một kiếp thứ hai!" Giọng nói xa xăm truyền ra, Tam Nhãn Thần Vương đang làm một việc, liên quan đến con đường cao hơn.

Nói xong, Tam Nhãn Thần Vương chủ động từ bỏ việc sống lại.

Hắn đã chọn một con đường khác, thậm chí là một linh hồn khác, để sống một kiếp thứ hai.

Nhưng Tam Nhãn Thần Vương đó còn là Tam Nhãn Thần Vương sao?

Đối với tất cả những điều này, không ai rõ.

Nhưng nếu là Lục Minh, hắn sẽ phủ nhận tất cả.

Mỗi người chỉ có một sinh mệnh, nếu muốn sống một kiếp thứ hai, vậy thì đã không còn là bản thân ban đầu nữa.

Nhưng Lục Minh không hề biết gì về chuyện này, thậm chí không biết Tam Nhãn Thần Vương đang thông qua phương thức kỳ dị này để một lần nữa sống lại.

Hiện tại Lục Minh đã thành công rời khỏi Cửu Trọng Thiên Cấm Khu!

Bên ngoài, ngoài hư không vô tận là một vùng bóng tối sâu thẳm, nhìn đâu cũng là một sự cô tịch không thể diễn tả.

Nếu Lục Minh ở trong môi trường như vậy lâu, trong lòng cũng sẽ có biến hóa, không thể lúc nào cũng bình tĩnh.

Nhưng hiện tại, Lục Minh không hề vì hoàn cảnh trước mắt mà trong lòng có bất kỳ biến hóa nào.

Nguyên nhân đơn giản, hắn đang cảm khái một số chuyện, sự chú ý bị phân tán, tự nhiên không thể bị hoàn cảnh trước mắt ảnh hưởng.

"Rõ ràng không đi bao lâu, mà tôi lại cảm thấy như một giấc mộng.

Quả nhiên, cứ mãi bế quan tu hành, đối với việc thực lực của tôi tiến bộ không có tác dụng, phải đi xem, phải đi rèn luyện nhiều hơn mới được!" Lục Minh trong lòng cảm khái, lúc này đứng giữa hư không quay đầu nhìn lại, nhìn vào hành tinh cực kỳ thần kỳ, đặc biệt mà hắn vừa rời đi.

Phía trên đó gánh vác Cửu Trọng Thiên Cấm Khu, một nơi cực kỳ phi phàm, thực lực của hắn cũng vì thế mà có tiến bộ lớn.

Nhưng cùng với trải nghiệm lần này, cấm khu chưa chắc đã còn là cấm khu.

Mặc dù trong đó có lãnh địa đặc thù, cường giả tiến vào sẽ mờ mịt, người bình thường cũng khó mà tiến vào, nhưng không còn nguy hiểm như vậy nữa.

Sự nguy hiểm mang tính biểu tượng nhất của cấm khu, ý nghĩa của cái tên cấm khu cũng là cấm chỉ tiến vào, trong đó ẩn giấu nguy hiểm cực lớn.

Cửu Trọng Thiên hiện tại không còn nguy hiểm như vậy nữa.

Theo Lục Minh thấy, đừng nói là Nguyên đầu tiến vào sẽ gặp nguy hiểm, ngay cả bây giờ một số cường giả cấp đơn thể vũ trụ, đa nguyên vũ trụ tiến vào, cũng sẽ không tồn tại nguy hiểm quá lớn, chỉ cần ổn định, về cơ bản đều có thể toàn thân trở ra.

Ân, chuyện này chỉ lóe lên trong đầu Lục Minh, hiện tại hắn đang băn khoăn một chuyện, nên đưa ra lựa chọn như thế nào?

Sau khi ra khỏi Cửu Trọng Thiên Cấm Khu, Lục Minh đối mặt với một lựa chọn.

Đó là trực tiếp đi sâu vào hư không vô tận, đi tìm cấm khu tiếp theo, từ đó tìm cách khiến thực lực trở nên mạnh hơn.

Con đường này là đúng đắn, trong cấm khu quả thực chứa đựng phương pháp khiến người ta trở nên mạnh mẽ, ví dụ như nuốt chửng cường giả trong đó.

Chỉ là Lục Minh cảm thấy, dường như không cần phải quá vội vàng.

Dù sao cũng vừa ra khỏi một cấm khu, hay là tranh thủ về Chư Thiên Vạn Giới một chuyến, xem Chư Thiên Vạn Giới hiện tại như thế nào?

Lục Minh hiện tại đang băn khoăn điều này, lập tức bắt đầu hành trình mới, hay là quay về Chư Thiên Vạn Giới một chuyến trước, xem cục diện Chư Thiên Vạn Giới hiện tại ra sao, hai tên thủ hạ kia đang làm gì?

"Về trước một chuyến đi, cũng không lãng phí bao nhiêu thời gian, vừa hay cũng có thể xem xem sau khi tôi đi, chúng đang làm gì, lựa chọn phản bội tôi, hay tiếp tục làm việc cho tôi." Lục Minh trầm tư một lúc rồi đưa ra lựa chọn, không băn khoăn nhiều về chuyện này, vì đây là một chuyện nhỏ không quan trọng.

Dù sao thực lực cũng mạnh, cùng lắm là đi đường lâu hơn một chút, cũng không lãng phí quá nhiều thời gian, chỉ là tranh thủ về một chuyến thôi.

Vì vậy, Lục Minh trực tiếp quay về Chư Thiên Vạn Giới.

Tốc độ của hắn rất nhanh, nhưng đường đi cũng xa xôi, Lục Minh mất khoảng vài giờ đồng hồ, đã thành công hạ xuống, tức là quay về Chư Thiên Vạn Giới.

"Công tử về rồi?" Lục Minh vừa quay về Chư Thiên Vạn Giới đã bị một số người cảm nhận được, dù sao Lục Minh không cố ý che giấu khí tức của mình, có thể bị người khác cảm nhận được, cũng là mục đích ban đầu của Lục Minh.

"Công tử sao về nhanh vậy?

Không phải đi vào cấm khu tìm kiếm kỳ ngộ, tăng cường thực lực tu vi sao?" Câu nói trước là của Địa Ngục Chúa Tể, câu sau là của Hỏa Vương.

Hai người trong lòng đều có chút kinh ngạc, không rõ tại sao Lục Minh đột nhiên quay về, mục đích quay về đột ngột là gì?

"Chẳng lẽ vì công tử gặp phải chuyện gì, bị thất bại nặng nề?

Cho nên quay về nghỉ ngơi?" Địa Ngục Chúa Tể không nhịn được phỏng đoán.

"Đang đùa à, nếu công tử thật sự gặp phải chuyện gì, lúc quay về sẽ không gây ra động tĩnh lớn như vậy." Hỏa Vương liếc nhìn Địa Ngục Chúa Tể một cái, không nhịn được đảo mắt, cảm thấy đối phương có chút ngốc, có chút khờ, đạo lý đơn giản như vậy cũng không hiểu.

Nếu Lục Minh thật sự gặp phải chuyện như đối phương nói, trạng thái bản thân không tốt, sao lại không che giấu khí tức?

“Cũng đúng.” Nghe Hỏa Vương nói, Địa Ngục Chúa Tể gật gật đầu, vì quả thực là đạo lý này, mọi chuyện đều không có lý do như vậy.

Hai người vừa nói chuyện, vừa tiến về phía Lục Minh quay về, vì bất kể thế nào, Lục Minh đã quay về, tự nhiên phải đi yết kiến, vì Lục Minh là công tử của hai người.

“Cục diện Chư Thiên Vạn Giới không có thay đổi lớn so với lúc tôi đi, nhưng cũng bình thường, mới đi không bao lâu.” Lục Minh quay về Chư Thiên Vạn Giới, bắt đầu quan sát cục thế hiện tại, sau đó phát hiện mọi thứ đều không thay đổi, giống hệt lúc rời đi, thậm chí còn phồn thịnh hơn, hân hoan phát triển.

Lục Minh biết vì sự ra đi của mình, cũng không khiến Địa Ngục Chúa Tể và Hỏa Vương thay đổi, phản bội.

Nếu không, Chư Thiên Vạn Giới trước mắt sẽ không như thế này.

Nhưng đó cũng là chuyện bình thường, mới vừa đi không bao lâu, hai người sao dám nảy sinh lòng phản bội?

Hoặc là, hai người cùng lắm chỉ nảy sinh lòng phản bội, sao dám nhanh chóng hành động, thật sự làm ra chuyện gì?

“Nhưng lần này tôi đột nhiên quay về, và thời gian cách nhau không lâu, đợi tôi khoe cơ bắp một chút, khả năng đó càng thấp hơn.” Lục Minh thầm nghĩ trong lòng.

Lúc này Địa Ngục Chúa Tể và Hỏa Vương cũng chậm rãi đến.

Hai người vừa đến bên cạnh Lục Minh liền trực tiếp nhận tội, vì hai người tuy đã tăng tốc lao đến, nhưng so với Lục Minh, chung quy vẫn không bằng, sợ Lục Minh cho rằng hai người thái độ không đúng đắn.

Vì vậy nhận lỗi trước, để phòng Lục Minh tính sổ.

“Mạt tướng đến trễ.

Chương 421

Hiện tại thực lực của chúng tôi chưa quay về đỉnh phong, chỉ mới đạt đến cấp Đa nguyên.” Hỏa Vương và Địa Ngục Chúa Tể mở miệng, quỳ trước mặt Lục Minh, trên mặt mang theo vẻ hoảng sợ.

Vì cảm nhận của họ không sai, Lục Minh không cố ý che giấu thực lực, trong cảm nhận của họ, thực lực của Lục Minh càng mạnh mẽ và đáng sợ hơn, vượt qua cả trước kia, hiện tại mạnh đến mức khiến người ta chấn động!

“Thực lực đề thăng chậm quá.

Đỉnh phong từng là Nguyên đầu, trong cấp Nguyên đầu cũng không phải kẻ yếu, vậy mà qua bao nhiêu năm tháng mới chỉ vừa khôi phục đến cấp Đa nguyên.” Ánh mắt Lục Minh rơi trên người hai người, giọng nói nhàn nhạt từ miệng hắn phát ra, có một sự bình tĩnh và thản nhiên không thể nói thành lời.

Hỏa Vương và Địa Ngục Chúa Tể nghe Lục Minh nói, hai người đồng tử lóe lên, không biết nên trả lời câu hỏi của Lục Minh như thế nào.

Vì đối với hai người, sự đề thăng và tiến bộ hiện tại đã là khoa trương rồi.

Thời gian trong miệng Lục Minh là dài, nhưng trong mắt họ thực sự rất ngắn, họ đã đủ nỗ lực, sự đề thăng cũng vô cùng lớn.

Tốc độ này thậm chí còn vượt qua tình huống bình thường từ Đơn nguyên tấn cấp lên Đa nguyên rất nhiều lần, thậm chí đạt đến mười mấy lần.

Trong tình huống này, họ thậm chí còn suýt chút nữa kiêu ngạo,

nhưng trong mắt Lục Minh, mọi thứ đều không được, thậm chí thực lực của Lục Minh trong khoảng thời gian ngắn này cũng có tiến bộ, còn khoa trương hơn cả tiến bộ của họ!

Phải biết rằng thực lực của Lục Minh hiện tại mạnh mẽ, hai bên căn bản không cùng một đẳng cấp, thực lực của Lục Minh sao lại có thể tiến bộ như vậy?

Hỏa Vương và Địa Ngục Chúa Tể đều cảm thấy không hợp lý, hai người vô cùng khó hiểu, đồng thời sự chấn động trong lòng kéo dài không dứt.

Sau đó, Hỏa Vương trong số họ không nhịn được mở miệng, vì trong lòng hắn thực sự không thể kìm nén được.

"Mạt tướng cả gan hỏi công tử, vì sao chỉ trong thời gian ngắn ngủi mà thực lực của ngài lại có tiến bộ vượt bậc như vậy?

Trong khoảng thời gian này tôi đã rất nỗ lực, không hề lười biếng, nhưng tiến bộ lại thua xa công tử!" Hỏa Vương hít sâu một hơi, hành động hiện tại của hắn có chút mạo phạm, nếu Lục Minh tức giận, có thể trực tiếp giết chết hắn, thậm chí không có khả năng phản kháng, vì thực lực của Lục Minh mạnh hơn hắn rất nhiều.

Bản thân đây là một thời đại cường giả vi tôn, kẻ yếu quỳ phục.

Điều hắn vừa hỏi, thực ra có chút bí mật, không phải người thân cận, thậm chí người thân cận cũng không được hỏi, nhưng Hỏa Vương không nhịn được!

"Gan ngươi cũng lớn thật đấy.

Có những lời nên nói hay không, trong lòng không tự biết sao?

Lại dám hỏi tôi câu này." Nghe Hỏa Vương nói, Lục Minh cúi mắt xuống, ngưng thị nhìn Hỏa Vương trước mặt.

Theo Lục Minh thấy, gan của đối phương có chút lớn, vì đối phương không nên hỏi câu này.

Không phải là không thể trả lời, mọi thứ Lục Minh thực ra đều không quan trọng, Lục Minh nói ra sự thật thì đã sao?

Chẳng lẽ người khác có thể làm được như Lục Minh, tiến vào một cấm khu, giết cường giả trong đó, nuốt chửng để tăng cường thực lực?

Tự nhiên là không thể.

Chưa nói đến các cấm khu khác ở sâu trong hư không vô tận, người khác khó mà tìm được, chỉ riêng việc, cho dù tiến vào cấm khu, xác suất lớn hơn là thua đối phương.

Xác suất lớn là trực tiếp ngã xuống, hóa thành một đống bùn đất!

Cấm khu sở dĩ được gọi là cấm khu là vì nguy hiểm.

Lục Minh sở dĩ có thể thuận lợi, thậm chí không phải quá thuận lợi, hoàn toàn là vì thực lực của Lục Minh đủ mạnh, nếu không cũng sẽ bại trận.

Không phải ai cũng có thể giống như Lục Minh, xác suất thực sự quá thấp.

"Mạt tướng không dám!" Hỏa Vương nghe Lục Minh nói, trong lòng kinh hãi, lúc này mới bàng hoàng nhận ra mình đã nói lời không nên nói.

Tức thì, trong lòng hắn vô cùng hoảng sợ, vì đã chạm vào điểm mấu chốt không nên chạm, theo lý nên chết, Lục Minh sẽ không tha cho hắn, xác suất lớn là sẽ đánh chết hắn tại đây.

Nhưng cũng không nhất định, dù sao Lục Minh đã nói ra những lời đó, cộng thêm việc Lục Minh muốn bồi dưỡng hắn, chưa chắc đã thật

sự muốn đánh giết hắn tại đây.

“Sai lầm tương tự, tôi không thể dung thứ nhiều lần.

Trước đây đã từng phạm một lần sai lầm, tự mình trừng phạt, tự mình biết liệu đi.” Lục Minh lúc này nhàn nhạt mở miệng, nói ra ý của mình, không trực tiếp trừng phạt Hỏa Vương, cũng không giết chết hắn, mà để đối phương tự trừng phạt.

Cách này lại là cách khó nhất.

Vì Hỏa Vương cũng không biết nên trừng phạt như thế nào.

Trừng phạt nhẹ thì Lục Minh tự nhiên không vui, Lục Minh sẽ tìm phiền phức, trừng phạt nặng thì hắn lại không chịu nổi, nên rất phiền muộn, băn khoăn, nhưng cũng chỉ có thể thở dài.

Thậm chí bề ngoài còn phải cung kính với Lục Minh, nghiêm túc cảm ơn, vì bất kể thế nào, Lục Minh đã tha cho hắn một mạng.

“May mà mình không hỏi, nếu không mình cũng gặp họa!” Địa Ngục Chúa Tể đứng bên cạnh quan sát tình hình, nhìn thấy cảnh này, trong lòng không nhịn được thở phào một hơi.

May mà vừa rồi đã nhịn được, không hỏi câu hỏi đó, nếu không cũng sẽ băn khoăn như Hỏa Vương.

Bất kể thế nào, Lục Minh đã nói ra những lời đó, tự mình trừng phạt cũng phải trả giá đắt, nếu không sẽ không thể ăn nói với Lục Minh.

“Đáng tiếc Lục Minh không cho tôi biết đáp án.” Địa Ngục Chúa Tể trong lòng lại thở dài một hơi.

Hỏa Vương bị trừng phạt, nhưng không biết được đáp án chính xác, khiến Địa Ngục Chúa Tể thực sự có chút phiền muộn.

Mặc dù đây là chuyện bình thường, nhưng phiền muộn cũng là

bình thường.

Nhưng chuyện này nhanh chóng có chuyển biến, vì Lục Minh đã nói một số lời, khiến mắt của Địa Ngục Chúa Tể và Hỏa Vương đều không nhịn được mở to.

"Chuyện này có thể nói cho các ngươi biết, nhưng nghe thôi là được, không được hành động, tôi sợ tôi lại thiếu một tên thủ hạ." Lục Minh nhìn Địa Ngục Chúa Tể và Hỏa Vương trước mắt, nhàn nhạt nói.

Hai người muốn biết chân tướng, muốn biết đáp án, mọi thứ Lục Minh đều nhìn thấy trong mắt, Lục Minh không ngại thỏa mãn họ.

Dù sao nói ra những lời này, cũng đạt được mục đích của Lục Minh, là để chấn nhiếp hai người.

Huống hồ những chuyện này đối với Lục Minh là chuyện nhỏ không quan trọng, nói ra cũng không có quan hệ gì lớn.

"Tôi đã tiến vào Cửu Trọng Thiên Cấm Khu gần Chư Thiên Vạn Giới nhất, nằm ở rìa hư không vô tận.

Sau đó, tôi gặp một kẻ địch đáng sợ, hắn là kẻ mạnh nhất Cửu Trọng Thiên.

Tôi đã giết hắn, nuốt chửng sức mạnh của hắn, thực lực tự nhiên có tiến bộ vượt bậc." Lục Minh mở miệng, trực tiếp nói ra chân tướng.

Trong đó không hề pha trộn bất kỳ lời hoa mỹ nào để tô điểm, nhưng lại khiến Địa Ngục Chúa Tể và Hỏa Vương nghe mà kinh tâm động phách.

Bởi vì hai người đều rõ, dưới những lời không hoa mỹ của Lục Minh, là một cảnh tượng chấn động lòng người đến mức nào, một trận đại chiến hiếm thấy trên đời, không thể truy tìm!

“Một số chi tiết cụ thể không cần phải biết rõ.

Nhưng thực ra các ngươi cũng có thể thử như tôi nói, tiến vào cấm khu săn giết kẻ địch, nuốt chửng sức mạnh của chúng, cũng có thể tăng cường bản thân.” “Nhưng giống như tôi vừa nói, tôi thực ra không đề nghị các ngươi làm vậy, nguyên nhân quá đơn giản, thực lực không đủ mạnh, tiến vào cấm khu xác suất lớn hơn là có đi không có về!” Lục Minh nhàn nhạt nói: “Tính mạng của các ngươi thuộc về các ngươi, nhưng đồng thời cũng thuộc về ta.

Ta không hy vọng các ngươi dễ dàng chết đi, ta không có nhiều tinh lực để bồi dưỡng thêm một số thủ hạ, nên tự mình biết liệu, có thể bảo toàn tính mạng rồi mới làm một số chuyện, hiểu không?” Nghe Lục Minh nói một tràng dài, Địa Ngục Chúa Tể và Hỏa Vương gật gật đầu, trên mặt hai người là một biểu cảm khó tả.

Thở dài, ánh mắt nhìn Lục Minh dần dần thay đổi.

Sự thay đổi này vượt qua cả trước kia, càng thêm kịch liệt, sau đó trả lời lời của Lục Minh: “Tôi hiểu rõ điểm này, cũng tự nhiên sẽ tuân theo điểm này.

Chuyện công tử dặn dò, tôi sẽ không làm.” Lục Minh nghe hai người nói, nhận ra hai người đang chơi chữ, nhưng Lục Minh cũng không nói nhiều, vì không cần thiết.

Dù sao những lời cần nói đều đã nói, nếu hai người vì vậy mà đi làm một số chuyện tìm chết, và tính mạng của họ ngã xuống, Lục Minh cũng không có gì để nói, vì đó là lựa chọn của chính họ, không thể ngăn cản được sao?

Cùng lắm thì Lục Minh bồi dưỡng vô ích thôi.

Ân, về điểm này, Lục Minh thực sự không còn lời nào để nói.

Nhưng nếu hai người thật sự tìm chết, làm ra chuyện như vậy,

Lục Minh cảm thấy cái chết của họ, chưa chắc đã là chuyện xấu.

Vì loại người ngu ngốc như vậy, giữ lại bên cạnh, làm việc cho mình, Lục Minh cảm thấy không cần thiết, chỉ làm cho mọi chuyện càng ngày càng phức tạp, càng ngày càng lố bịch, không bằng để sinh mệnh chấm dứt tại đây.

"Tôi quay về quan sát cục diện Chư Thiên Vạn Giới, các ngươi tự mình biết liệu.

Tôi sắp một lần nữa giương buồm ra khơi, đi đến sâu trong hư không vô tận tìm kiếm cấm khu mới." Lục Minh chậm rãi mở miệng nói, trong ánh mắt phảng phất có tia chớp lóe lên, "Cục diện hiện tại cứ tiếp tục duy trì!" Nói xong, Lục Minh liền muốn rời đi, dù sao chuyện cần làm khi quay về đều đã làm xong, thực sự không cần thiết tiếp tục ở lại đây.

Cơ thể Lục Minh trực tiếp biến mất tại chỗ, xé rách hư không trước mắt, dùng một phương thức cực nhanh để đi đường.

Đợi Lục Minh đi rồi, Địa Ngục Chúa Tể và Hỏa Vương mới từ từ ngẩng đầu, ngưng thị nhìn nơi Lục Minh vừa đi xa.

Sau đó hai người bắt đầu giao đàm.

Họ biết tính cách của Lục Minh, lúc này đã thực sự rời đi rồi, không phải lừa họ, hay đang âm thầm quan sát.

Nhưng để phòng ngừa bất trắc, vẫn gọi Lục Minh là công tử, nếu không, lỡ như Lục Minh có thể quan sát được tình hình bên này, chẳng phải là xong đời rồi sao, sẽ bị Lục Minh ghi hận?

"Tốc độ đề thăng thực lực của công tử nhanh quá, mới đi bao lâu, đã có tiến bộ lớn như vậy!" Hỏa Vương nhìn Địa Ngục Chúa Tể bên cạnh, không nhịn được mở miệng, trong lòng vô cùng phức tạp.

Địa Ngục Chúa Tể nghe Hỏa Vương nói, không nhịn được thở dài

một hơi, trong lòng hắn cũng phức tạp không kém, chỉ là không nói ra thôi, nhưng trong lòng hắn cũng vô cùng chấn động, một tư vị khó tả dâng lên trong lòng.

Mọi thứ thực sự quá đơn giản, nếu so sánh với Lục Minh, hắn quả thực giống như một phế vật.

Qua một thời gian dài như vậy, thực lực có chút tiến bộ, đã tự mãn, cảm thấy không chậm.

Nhưng so với Lục Minh, sự đề thăng của hắn quả thực chậm đến lố bịch.

Chương 422

Sự chênh lệch đó không phải là lớn bình thường, một người ở trên trời, một người ở dưới đất.

Hai người vừa rồi suýt chút nữa đỏ mặt tía tai, vì cảm thấy quá mất mặt.

Cảnh giới của Lục Minh cao hơn họ, đề thăng nhanh hơn họ.

Cảnh giới của họ thấp hơn đối phương, lại bị Lục Minh dễ dàng vượt qua.

Thử hỏi trên thế giới này còn có chuyện gì lố bịch hơn thế?

"Từ một khía cạnh khác cho thấy, lựa chọn trước đây của tôi là vĩnh viễn đi theo, không hai lòng là chính xác." Địa Ngục Chúa Tể lúc này nhàn nhạt nói, mặc dù lúc nói câu đó, ngay cả hắn cũng không biết có phải là thật lòng không, có lẽ mọi thứ đều là giả?

"Tôi không thật lòng, trong lòng tôi rất rõ.

Nhưng mọi thứ đều không quan trọng, quan trọng là hiện tại trong lòng tôi, đưa ra lựa chọn như thế nào.

Trong lòng tôi đã hoàn toàn bị thuyết phục." Hỏa Vương liếc nhìn Địa Ngục Chúa Tể một cái, sau đó mở miệng nói.

Địa Ngục Chúa Tể nghe Hỏa Vương nói, mày hơi nhíu lại, đối phương đột nhiên nói ra câu này là có ý gì?

Thật sự nghĩ như vậy sao?

Trước đây nói câu đó, không phải là để tỏ thái độ, nếu thật sự xảy ra một số chuyện ngoài dự liệu, sẽ không do dự mà vứt bỏ Lục Minh sao?

Hỏa Vương lúc này trước mặt hắn nói như vậy, là vì đã có suy nghĩ mới sao?

Đã từ bỏ suy nghĩ ban đầu rồi sao?

"Không sai, tôi quả thực có suy nghĩ khác." Đối diện với ánh mắt của Địa Ngục Chúa Tể, Hỏa Vương không hề do dự, trực tiếp mở miệng nói: "Trước đây tôi vẫn luôn có chút mờ mịt, không biết nên đưa ra lựa chọn như thế nào, bây giờ xem ra không nên mờ mịt nữa." "Tôi là bại tướng dưới tay ngài ấy, tôi cần phải chấp nhận một số thứ.

Nếu đi theo ngài ấy có tiền đồ, vậy tại sao lại không đưa ra lựa chọn?" Hỏa Vương mở miệng, lúc này hắn nói, trạng thái tỉnh táo khác thường, logic quan hệ cũng mạch lạc, toàn bộ đều là lời thật lòng.

Hỏa Vương đã bị Lục Minh hoàn toàn thuyết phục, vì Lục Minh biểu hiện quá mạnh mẽ, quá vô địch, cộng thêm việc Lục Minh có một số sức hút nhân cách độc đáo, Hỏa Vương theo đúng nghĩa đen đã trở thành thủ hạ của Lục Minh, nếu không có gì bất ngờ, sẽ là "người" của Lục Minh.

Địa Ngục Chúa Tể nghe Hỏa Vương nói, cả người đều ngây ra, nhất thời không biết nên tiếp lời của Hỏa Vương như thế nào.

Nhưng nói thật, những lời Hỏa Vương vừa nói, cũng khiến lòng Địa Ngục Chúa Tể không yên.

Vì hắn cũng bị những gì Lục Minh vừa thể hiện làm cho chấn động.

Hắn quả thực đã suy nghĩ, nếu thật lòng đi theo Lục Minh, có lẽ thật sự là một chuyện tốt thiên đại.

Người khác chưa chắc có cơ hội này, hiện tại cơ hội này đặt

trước mặt hắn, có lý do gì không nắm bắt?

Chỉ là rất nhanh, Địa Ngục Chúa Tể đã xua đi suy nghĩ này.

Mặc dù có thể đầu quân cho Lục Minh, giúp đỡ Lục Minh, nhưng không thể toàn tâm toàn ý dấn thân vào đó, càng phải có trách nhiệm với bản thân hơn.

Nếu thật sự gặp phải chuyện gì, không thể kiên định đứng về phía Lục Minh.

Hắn là một kẻ vị kỷ, một kẻ gió chiều nào che chiều ấy.

Hỏa Vương trước đây cũng có suy nghĩ tương tự với hắn, là cùng một loại người.

Nhưng Hỏa Vương hiện tại rõ ràng không còn là cùng loại người, đã nảy sinh suy nghĩ và tâm tư khác, muốn thật lòng quy thuận Lục Minh.

Nghĩ đến đây, ánh mắt của Địa Ngục Chúa Tể hoảng hốt nhìn Hỏa Vương, dần dần trở nên không đúng.

Xem ra, tiếp theo phải giữ khoảng cách với Hỏa Vương, không thể quá tin tưởng đối phương.

Nếu không, lỡ như đối phương nói một số chuyện cho Lục Minh biết, thì xong đời rồi.

Về những chuyện trước đây, Địa Ngục Chúa Tể cũng không định băn khoăn, vì không cần thiết phải làm vậy.

Dù sao những chuyện đó, không chỉ có hắn tham gia, Hỏa Vương cũng tham gia.

Nếu Hỏa Vương nói những chuyện đó cho Lục Minh, Địa Ngục Chúa Tể tự nhiên sẽ bị trừng phạt, thậm chí tính mạng nhỏ cũng không giữ được.

Đương nhiên, sẽ không nghiêm trọng đến vậy, nhưng cũng gần như mất nửa cái mạng.

Nhưng Hỏa Vương cũng gần như vậy, mặc dù sẽ vì chủ động tiết lộ mà được giảm nhẹ trừng phạt, nhưng cộng thêm chuyện vừa xảy ra, mức độ trừng phạt tích lũy, Địa Ngục Chúa Tể cảm thấy sẽ không nhẹ hơn hắn.

Thậm chí Địa Ngục Chúa Tể cảm thấy, mức độ sẽ lớn hơn hắn, xác suất lớn hơn là Lục Minh trong cơn tức giận sẽ giết cả hai người.

Những chuyện trước đây, xem ra đã được xóa bỏ trong một trạng thái khác, nên không cần phải băn khoăn.

Nhưng những chuyện sau này, không thể hoàn toàn tiết lộ cho Hỏa Vương nữa, nếu không ngày nào đó bị đối phương bán đi, chưa chắc đã biết.

"Không thể không nói, Lục Minh rất có sức hút." Địa Ngục Chúa Tể trong lòng không nhịn được cảm khái, đồng ý với điểm này, dù sao những gì vừa xảy ra trước mắt vẫn còn rõ mồn một, hắn cũng động lòng.

Chỉ tiếc là đạo bất đồng, bất tương vi mưu.

Suy nghĩ này chỉ lóe lên trong đầu hắn, chỉ có Hỏa Vương bị "dụ dỗ".

Đối với tất cả những gì xảy ra, Lục Minh không hề hay biết.

Lục Minh biết rồi cũng không quan trọng, vì bất kể hai người có suy nghĩ gì, Lục Minh đều không quan tâm.

Lục Minh chỉ hy vọng họ có thể nghiêm túc làm việc cho hắn, không ăn cây táo rào cây sung, những chuyện khác đều không quan trọng.

Một khi Lục Minh biết họ phản bội, và làm ra những chuyện không tốt với hắn, ân, Lục Minh sẽ khiến hai người phải trả giá đắt, một cảnh tượng mà ngay cả Nguyên đầu nhìn thấy cũng phải kinh hãi.

Sâu trong hư không vô tận, đây là nơi tràn ngập sự cô tịch và tử vong, nhưng nơi đây cũng thai nghén vô số kỳ tích, nếu không nơi đây cũng sẽ không có cấm khu tồn tại, được gọi là những đại lục đặc biệt quái dị.

Lục Minh đã rời khỏi Chư Thiên Vạn Giới, hiện tại đã đi sâu vào hư không vô tận, nơi này Lục Minh cũng chưa từng thấy.

Vì nơi đây tràn ngập mọi thứ, đều là một loại "quái" không thể dùng lời để hình dung.

Đó là những cảnh tượng mà người bình thường có vắt óc cũng không nghĩ ra được, trời đất không có khuyết điểm, vạn vật không có khởi đầu, bất kỳ sự vật nào cũng không có gốc rễ, không có dấu vết.

Lục Minh tiến bước trong môi trường như vậy, không hề bị hoàn cảnh xung quanh ảnh hưởng.

Thực ra hoàn cảnh xung quanh có thể ảnh hưởng đến tư duy của Lục Minh, vì những hoàn cảnh này quá khác thường, quá phi phàm.

Nhưng đạo tâm của Lục Minh kiên định khác thường, mặc dù hoàn cảnh xung quanh có thể ảnh hưởng đến đạo tâm của hắn, nhưng Lục Minh phớt lờ tất cả, nên khó bị ảnh hưởng, vì Lục Minh đang kiên định.

"Đã đi bao nhiêu năm rồi, đến nay vẫn chưa phát hiện một cấm khu nào, những cấm khu đó bây giờ rốt cuộc ở đâu?" Lục Minh tiến vào sâu trong hư không vô tận đã được một khoảng thời gian.

Lục Minh đã tiến vào sâu trong hư không vô tận hàng nghìn vạn năm, trong khoảng thời gian này, Lục Minh vẫn luôn đang tìm kiếm

mục tiêu của mình, sự tồn tại của cấm khu.

Nhưng qua bao nhiêu năm, Lục Minh vẫn không tìm được mục tiêu, cấm khu ẩn giấu quá sâu, Lục Minh khó mà tìm được.

Đây là chuyện rất bình thường.

Thực lực của Nguyên đầu mạnh mẽ đến đâu, hiếm có đến đâu, cấm khu có thể gây ra uy hiếp cực lớn đối với Nguyên đầu, tự nhiên cũng càng hiếm thấy, Lục Minh khó tìm được cũng là bình thường.

Dù cho đây là sâu trong hư không vô tận, dù cho mức độ tập trung cấm khu ở đây vượt qua Chư Thiên Vạn Giới, nhưng tất cả những điều đó thì đã sao?

Nhưng qua những năm tháng dài đằng đẵng, Lục Minh tuy không tìm được cấm khu, nuốt chửng cường giả trong đó để làm thực lực mạnh hơn, nhưng việc đi lại lâu dài trong sâu thẳm hư không, Lục Minh cũng không phải không có thu hoạch.

Qua một khoảng thời gian, thực lực của Lục Minh cũng có tiến bộ, mặc dù sự tiến bộ này không lớn, cũng không khoa trương, nhưng chung quy vẫn có một chút, cũng đủ để chứng minh sự lợi hại của Lục Minh.

Dù sao thực lực đã lên đến trình độ này, thực sự rất khó đề thăng.

Hiện tại thực lực của Lục Minh trong cấp Nguyên đầu có thể coi là vô địch.

Cho dù hiện tại Lục Minh một mình đối mặt với ba vị cự đầu, thậm chí cộng thêm một Tam Nhãn Thần Vương, bại tướng ngày xưa của Lục Minh, Lục Minh cũng có nắm chắc chiến thắng, trả giá đắt để đánh giết họ.

Đây là chuyện bình thường, vì Lục Minh đang mạnh lên, và mỗi lần thực lực của hắn đều có bước nhảy vọt lớn, đề thăng không phải

một chút.

Đương nhiên, Lục Minh cảm nhận ba vị cự đầu và Tam Nhãn Thần Vương, thực lực cũng chỉ dừng lại ở mức trong ấn tượng của Lục Minh, không có trạng thái tiến bộ.

Nếu không, Lục Minh chưa chắc có thể dễ dàng giết chết họ như trong kế hoạch.

Dù sao trong kế hoạch của Lục Minh, thực lực của những người đó không đề thăng, giữ nguyên một trạng thái, giống như lúc ban đầu.

Khả năng này thực ra không cao, đặc biệt là hiện tại ba vị cự đầu kia đang chiến đấu với đại địch, sẽ thúc đẩy thực lực của họ mạnh lên.

Dù sao chỉ cần có thể gặp được đối thủ ngang tài ngang sức, thậm chí vượt qua bản thân, chỉ cần không bị đối phương giết chết, người đối kháng đó, thực lực tự nhiên sẽ có tiến bộ vượt bậc, không thể tránh khỏi.

"Mảnh đất này có chút đặc biệt, lẽ nào gần đây có cấm khu?" Lục Minh đang đi trong sâu thẳm hư không vô tận, bỗng nhiên, Lục Minh phát hiện phía trước có một mảnh đất.

Sâu trong hư không vô tận không hoàn toàn là hư không, tồn tại một số nơi đặc biệt, có một số tinh thần, đại địa tồn tại.

Trước đây Lục Minh cũng đã gặp một số nơi như vậy.

Hiện tại Lục Minh lại gặp một nơi tương tự, chỉ là Lục Minh cảm giác mảnh đất trước mắt có chút đặc biệt, thực sự quá phi phàm, có khí tức hỗn độn lượn lờ, cho người ta một cảm giác đặc thù.

Lục Minh trong lòng tự nhiên nảy sinh một số phỏng đoán, nơi này phi thường và đặc biệt như vậy, có khả năng nào là cấm khu không?

Dù sao có thể tồn tại một nơi như vậy trong sâu thẳm hư không, khả năng là cấm khu rất lớn.

Chương 423

Một nơi bình thường không thể tồn tại, và còn tỏa ra khí tức đáng sợ như vậy, nơi này tuyệt đối không tầm thường!

"Nơi này cho dù không phải cấm khu, cũng chắc chắn là một nơi đáng sợ tương tự cấm khu." Lục Minh thầm nghĩ, bắt đầu tiếp cận mảnh đất này, ánh mắt lay động, có một sức mạnh thần bí khó lường.

Tốc độ của Lục Minh rất nhanh, hắn đang tiến đến mảnh đất này!

Trên người Lục Minh có tiên quang đáng sợ lay động, hắn đang tiếp cận nơi này, đồng thời Lục Minh cũng đang quan sát xung quanh.

Theo Lục Minh thấy, nơi này không bình thường, có thể tồn tại nguy hiểm, phải cẩn thận.

Dù sao đây cũng là sâu trong hư không vô tận, nếu thật sự gặp phải chuyện gì, dễ dàng xong đời.

Nơi này cũng tồn tại nguy hiểm, nên phải ổn định một chút, nếu không chết lúc nào không hay.

Cùng với việc Lục Minh tiếp cận, Lục Minh phát hiện ra điểm đặc biệt và phi phàm hơn của mảnh đất này.

Dùng đôi mắt có thể nhìn thấu hư vọng, đồng thời thị lực cực tốt, hắn nhìn thấy có thứ gì đó sâu trong đại địa!

Đó là nơi gần với trung tâm của đại địa, trên vùng đất vốn bình hòa, có một tấm bia đá dựng đứng, xung quanh rải rác từng luồng từng luồng khí tức hồng mông, cho người ta một cảm giác nặng nề.

Sức mạnh trên đó đang dâng trào, hỗn loạn, phảng phất như đang chào đón!

“Nơi này cho tôi cảm giác…” Khi Lục Minh nhìn thấy tất cả trước mắt, đồng tử của hắn hơi co lại, vì trong lòng hắn lúc này có cảm giác nguy cơ hiện lên, chấn động tâm thần, khiến hắn kinh ngạc.

Thứ mang lại cho Lục Minh cảm giác nguy cơ, chính là tấm bia đá dựng lên từ lòng đất ở trung tâm mảnh đất đó, phảng phất như có một loại ma lực cực kỳ đặc biệt phi phàm, lại cho Lục Minh một cảm giác hấp dẫn.

Tim Lục Minh đập thình thịch, không biết nên nói gì, ai ngờ trên mảnh đất này lại có một tấm bia phi phàm như vậy?

Lục Minh đã đến, càng tiếp cận hơn.

Mặc dù tấm bia đá này cho Lục Minh cảm giác cực kỳ phi phàm, đặc biệt, và mang lại cảm giác nguy cơ cực lớn, nhưng điều đó cũng chứng tỏ sự phi phàm của nơi này, có lẽ tồn tại một số kỳ ngộ kinh người.

Lục Minh có lý do gì không tiếp cận nơi này?

Dù sao Lục Minh cần một số kỳ ngộ kinh người, chỉ có như vậy, mới có thể mượn những kỳ ngộ này để làm thực lực mạnh hơn.

Nếu không, Lục Minh sẽ không đi sâu vào hư không vô tận, Lục Minh nên đưa ra lựa chọn, ở lại Chư Thiên Vạn Giới.

Vì vậy Lục Minh không có lý do gì để lùi bước.

Lục Minh lúc này đang lơ lửng trên cao, đang bay, đang tiếp cận mảnh đất này.

Cùng với việc càng ngày càng tiếp cận mảnh đất này, Lục Minh cảm nhận trên đại địa có một lực hấp dẫn không thể giải thích được, dường như muốn kéo hắn xuống, để hắn đi bộ trên mảnh đất này.

Mảnh đất này dường như không cho phép có người ở trên đầu, tất

cả mọi người đi qua đây hoặc muốn đặt chân lên, chỉ có một lựa chọn, đó là đi bộ.

Những người cố gắng dùng phương pháp khác không thể đặt chân lên đại địa.

Điều này khiến Lục Minh mắt không nhịn được sáng lên, vì Lục Minh nhớ lại lúc trước khi tiến vào Cửu Trọng Thiên Cấm Khu, đã từng trải qua chuyện tương tự.

Xung quanh cấm khu đó, không thể bay vào.

Hiện tại trên mảnh đất này cũng tồn tại sức mạnh tương tự.

Vì vậy khả năng đây là cấm khu lại tăng cao hơn.

Thậm chí sau một lúc nữa, Lục Minh có thể xác định đây là một trong những cấm khu.

Nguyên nhân thực sự quá đơn giản, Lục Minh càng ngày càng gần mảnh đất này, cuối cùng Lục Minh nhìn thấy trên tấm bia đá ở trung tâm mảnh đất, có khắc văn tự, trên đó viết: Luân Hồi Chi Địa!

Điều này khiến Lục Minh ngay lập tức hiểu ra, trong số vài cái tên cấm khu hắn tìm thấy, Luân Hồi Chi Địa rõ ràng nằm trong danh sách.

Cộng thêm nơi này quá phi phàm, hẳn là đã đến cấm khu Luân Hồi Chi Địa!

"Đây là Luân Hồi Chi Địa sao?

Cái tên này khá hợp với không khí ở đây!" Lục Minh nhìn về phía tấm bia đá ở xa, phát hiện trên tấm bia đá đó có máu tươi tồn tại, cho người ta cảm giác rất tươi mới, dường như máu trên đó mới chảy không lâu.

Thực tế trong cảm nhận của Lục Minh, máu tươi đó chỉ bề ngoài trông tươi mới thôi, tuyệt đối đã tồn tại qua những năm tháng xa xôi.

Sở dĩ cho người ta cảm giác tươi mới, đang chảy, chủ yếu là vì đó là huyết dịch của một vị cường giả nào đó, dẫn đến cho dù qua những năm tháng dài đằng đẵng, cảm giác vẫn như đang ở thời kỳ đỉnh cao.

"Huyết dịch này cho tôi cảm giác, là do một đối thủ mạnh hơn tôi để lại.

Luân Hồi Chi Địa hẳn là nguy hiểm hơn Cửu Trọng Thiên Cấm Khu, tôi phải cẩn thận hơn." Lục Minh thầm nghĩ.

Càng tiếp cận mục tiêu, Lục Minh càng có thể cảm nhận được sức mạnh tỏa ra từ máu tươi đó.

Đó tuyệt đối không thua kém, thậm chí vượt qua sức mạnh của hắn, đủ để chứng minh chủ nhân thực sự của dòng máu đó, thời kỳ đỉnh phong mạnh đến mức nào, đó chắc chắn không phải là tồn tại bình thường.

Trên tấm bia đá của Luân Hồi Chi Địa, lại dính máu tươi như vậy, đủ để chứng minh chân tướng, chứng minh tất cả mọi thứ.

Tim Lục Minh đập thình thịch.

Luân Hồi Chi Địa nguy hiểm hơn nằm trong dự liệu của Lục Minh, dù sao cũng ở sâu trong hư không vô tận, hoàn cảnh ở đây quá khắc nghiệt, không đủ lợi hại không thể tồn tại.

Nhưng chỉ mới chưa tiến vào Luân Hồi Chi Địa, thực lực của chủ nhân máu tươi trên tấm bia đá đã mạnh hơn hắn, điểm này Lục Minh không lường trước được, nhưng đồng thời cũng khiến Lục Minh hưng phấn.

Vì một nơi càng nguy hiểm, chứng tỏ cơ duyên tồn tại càng mạnh.

Lục Minh có thể nắm bắt cơ hội, để bản thân trở nên lợi hại hơn.

Đương nhiên, cũng có khả năng sẽ bị chôn vùi tại đây.

Nhưng bất kể là đáp án nào, Lục Minh đều chấp nhận, vì chỉ có thể như vậy, không có lý do gì để phủ nhận tất cả, là do hắn lựa chọn.

Lục Minh từ trên không hạ xuống, bắt đầu tuân theo quy tắc ở đây, nếu không, Lục Minh cảm thấy sẽ có bất trắc xuất hiện, thậm chí không thể đặt chân lên mảnh đất này, tai họa trong truyền thuyết sẽ giáng xuống.

Lục Minh từ trên không hạ xuống, đi bộ ở đây, bắt đầu tiếp cận trung tâm Luân Hồi Chi Địa.

Không biết hiện tại có phải đã tiến vào cấm khu chưa, hay hiện tại đang loanh quanh ở lối vào.

Vì không ai có thể xác định, Luân Hồi Chi Địa có liên kết với hư không vô tận, hay là một thế giới riêng.

Lục Minh cũng là lần đầu đến đây, phải thử trước, mới có thể có được một đáp án chính xác.

Lục Minh tiến về phía trước, trên đường nhìn thấy những cảnh quan, những cảnh quan này ở bên ngoài không thấy được, chỉ khi tiến vào mảnh đất này mới xuất hiện, hiện ra trước mắt người ta, khiến người ta không nhịn được kinh ngạc.

Từng ngọn núi cao xuất hiện, cho người ta cảm giác dường như muốn xuyên thủng mây trời.

Trên đại địa, từng thung lũng lan tràn, trong đó tràn ngập một loại nước đặc thù, đen như mực, thần bí quỷ dị khó lường!

Lục Minh từng đi qua, ánh mắt hắn nhìn sang, chỉ thấy trên mặt nước đen đặc thù đó, vốn mọi thứ đều vô cùng tĩnh lặng, không có bất kỳ gợn sóng nào, nhưng khi ánh mắt hắn nhìn sang, lại có dị biến quỷ dị, mặt nước đen nổi sóng, mơ hồ có bóng đen xuất hiện.

Trông thần bí khó lường, dần dần từ một bóng đen thuần túy hóa

thành hình người, có giọng nói dụ dỗ, có thể đối thoại với Lục Minh.

"Người ngoài à?

Kẻ đến được đây hẳn đều là người ngoài.

Đừng tiến vào trung tâm đại lục, tấm bia đá đó mang điềm gở, mau rời khỏi đây, hiểu chưa?

Nếu không sẽ chết đấy!" Bóng đen quỷ dị đó nói ra những lời như vậy, đang khuyên Lục Minh rời khỏi nơi này, vì nơi này không phải nơi tốt.

Lục Minh nghe xong sắc mặt không đổi, vì hắn biết đối phương cũng không có ý tốt.

Bởi vì cùng với câu nói đó, trong lòng Lục Minh có điềm báo, trong sự quan sát của Lục Minh, tuyệt đối không thể làm theo lời đối phương nói, nếu không sẽ có chuyện không hay xảy ra.

"Khi đến đây, trong lòng tôi đã có quyết định, tôi sẽ không lùi bước.

Huống hồ, bản thân ngươi cũng chẳng phải thứ tốt đẹp gì!" Lục Minh trả lời lời của bóng đen.

Thực ra Lục Minh không nên trả lời đối phương, vì thứ xuất hiện không rõ lai lịch ở đây, bản thân đã mang theo sự bất thường đặc biệt, trả lời, dễ khiến Lục Minh rơi vào vạn kiếp bất phục.

Nhưng Lục Minh không nhịn được, trả lời lời của đối phương.

Về việc làm như vậy, sẽ dẫn đến một số tình huống đặc thù bất thường xuất hiện, Lục Minh cũng không quan trọng, đối với điều này không hề động lòng.

Vì theo Lục Minh thấy, cho dù thật sự xảy ra chuyện gì, Lục Minh cũng có thể giải quyết được.

Thực lực bày ra ở đó, chỉ cần không thể giết chết hắn trong một khoảnh khắc, luôn có thể tạo ra một số khả năng vô hạn.

"Sinh mệnh thể đặc thù được sinh ra ở nơi này, một loại quy tắc sức mạnh đặc thù, chỉ cần nghe theo sự dẫn dắt của nó, luôn sẽ gặp phải điềm gở." Lục Minh nhìn thấu bản chất của bóng đen, thậm chí một mắt nhìn xuyên tất cả, trực tiếp lột mặt nạ của đối phương.

Lục Minh không sợ gặp phải chuyện gì, thậm chí Lục Minh đang chờ đợi một số chuyện xảy ra.

Bóng đen cũng ngạc nhiên, không ngờ Lục Minh lại như vậy.

Thực ra khi Lục Minh đến đây, khi cái bóng đen kia lên tiếng, Lục Minh đã không còn lựa chọn nào khác, bởi vì nó đại diện cho một loại quy tắc, một quy tắc đẩy Lục Minh vào thế không đường lui, buộc phải đưa ra một lựa chọn kỳ quái.

Khoảnh khắc nó mở lời, nó đã khuyên Lục Minh rời đi.

Chương 424

Nhưng nếu Lục Minh thực sự nghe theo lời nó, anh sẽ chạm vào quy tắc của nó, và khi đó nó có thể ra tay, chặn giết Lục Minh.

Mặc dù trong cảm nhận của nó, thực lực của Lục Minh rất mạnh, nó không chắc là đối thủ của anh, nhưng đây là sân nhà của nó, trong mắt cái bóng đen, nó không phải là không có cơ hội, nó có một sự chắc chắn nhất định rằng mình có thể xử lý được Lục Minh.

Thậm chí dù không thể giết được Lục Minh, nó cũng tuyệt đối tự tin có thể tự vệ.

Nếu đã như vậy, nó tự nhiên sẽ đưa ra lựa chọn đó, dù sao nhìn thế nào cũng không thiệt, tại sao lại không làm?

Nhưng điều nó không bao giờ ngờ tới là Lục Minh không hề chơi theo bài của nó.

Anh không chỉ nhìn thấu mọi thứ, mà còn vạch trần trực tiếp, khiến nó bây giờ vô cùng khó xử, vì đây là lần đầu tiên nó gặp phải chuyện này.

Trong cấm khu, cường giả cấp Nguyên đầu thỉnh thoảng cũng sẽ đến, trong vô số năm tháng nó cũng đã gặp những chuyện tương tự, nhưng đây là lần đầu tiên nó gặp phải chuyện như thế này, khiến cái bóng đen có chút tiến thoái lưỡng nan.

Nhưng cái bóng đen có thể chắc chắn một điều, đó là đối phương đã nhìn thấu tất cả, vậy thì không thể nào giết được đối phương nữa.

Nó không có năng lực đó, và có lẽ sẽ không còn cơ hội nào nữa, điều này khiến tâm trạng nó càng thêm u uất.

Nó bị chế giễu, rồi chỉ có thể ngậm bồ hòn làm ngọt.

Đương nhiên, mặc dù theo nó thấy, không còn cơ hội để xử lý đối phương, nhưng cái bóng đen cũng không cho rằng Lục Minh có thể sống sót rời đi.

Bởi vì nghe ý tứ trong lời của Lục Minh, anh đã nhìn thấu tất cả, nhưng không hề có ý định lùi bước, mà định tiến vào trung tâm đại lục, chạm vào tấm bia đá kia.

Nơi đó kết nối với Luân Hồi Chi Địa thật sự, bên trong tồn tại vô số nguy hiểm.

So với nơi đó, chỗ này chỉ là muỗi.

Lục Minh tiến vào trong đó, tự nhiên sẽ càng thêm hung hiểm.

Khả năng chết đi càng lớn, không thể nào rời khỏi đây được nữa. "Con mồi của ta ơi!" Lúc này, cái bóng đen trong lòng không ngừng thở dài, vô cùng u uất, con vịt đã cầm chắc trong tay lại bay mất. "Sức mạnh quy tắc đặc thù đã cho ngươi ra đời, cũng cho ngươi sức mạnh phi phàm.

Cho nên tôi đang suy nghĩ, nếu bây giờ tôi tấn công ngươi, liệu ngươi có thể chống lại đòn tấn công của tôi không?" Lục Minh không hề biết cái bóng đen đang nghĩ gì.

Mặc dù anh có năng lực đọc tâm, nhưng năng lực này đặt giữa những người cùng cấp rõ ràng không có tác dụng lớn, nếu không thì năng lực này cũng quá đáng sợ rồi.

Cho nên Lục Minh lúc này đang nhìn chằm chằm vào cái bóng đen, suy nghĩ một vài chuyện, nói ra vài lời, và phải đưa ra một vài lựa chọn.

Vừa rồi cái bóng đen rõ ràng đã bày mưu tính kế hãm hại anh, mà Lục Minh không phải là người hiền lành.

Khi Lục Minh đã nhìn thấu mọi chuyện, tự nhiên phải trả đũa lại,

nếu không, đối phương sẽ cho rằng anh là con sư tử dễ bắt nạt, cho nên bây giờ... nên làm gì đây?

Cái bóng đen nghe Lục Minh nói, trong khoảnh khắc đó liền kinh ngạc.

Nó không ngờ Lục Minh lại có suy nghĩ táo bạo như vậy, và quan trọng hơn là nó không thể phản bác, bởi vì nó cũng chưa từng gặp chuyện tương tự, không biết khi chạm phải tình huống này, nó sẽ đối mặt với điều gì, liệu nó có khả năng ra tay hay không. "Có thể thử." Cái bóng đen lúc này, trong lòng bỗng nhiên cũng có hứng thú, đột nhiên mở lời, ánh mắt nhìn thẳng vào Lục Minh.

Nó cũng muốn biết đáp án sẽ ra sao, trong tình huống đó, nó có khả năng ra tay không, và kết quả cuối cùng sẽ như thế nào? "Được thôi." Lục Minh lên tiếng.

Vốn dĩ anh chỉ nảy ra ý nghĩ đó, không nhất định phải làm vậy, nhưng đối phương đã mở lời yêu cầu, tự nhiên phải thỏa mãn đối phương, cho nên Lục Minh quyết định ra tay.

Ừm, đây cũng là một lần thăm dò của Lục Minh đối với đối phương.

Cái bóng đen này hẳn cũng là một phần của Luân Hồi Chi Địa, một loại hiểm nguy.

Nếu Lục Minh ngay cả nó cũng không đối phó được, thì cũng không cần tiến vào Luân Hồi Chi Địa thật sự, bởi vì khả năng cao là vào rồi cũng không thể ra được.

Cho nên phải thăm dò trước một phen, xem nơi này rốt cuộc thế nào. "Khai!" Lục Minh khẽ ngâm.

Trên tay anh xuất hiện một luồng ma lực phi phàm, một đạo băng hỏa chi lực được ngưng luyện, lúc này hóa thành một thanh trường

đao, và thanh trường đao trực tiếp chém ngang xuống!

Trường đao sắc bén vô cùng chém xuống, trên đó quấn quanh đại đạo chi lực, sức mạnh quy tắc, pháp tắc chi lực.

Những sức mạnh này tụ tập lại, cho người ta cảm giác quá đáng sợ, phảng phất như mang theo sức mạnh vĩ đại khai thiên lập địa! "Thật mạnh!" Cái bóng đen cảm nhận được sức mạnh từ trường đao của Lục Minh, trong lòng kinh hãi, cảm nhận được sự bất phàm trong đó.

Luồng sức mạnh kia dù là nó đối mặt cũng có cảm giác nguy cơ nhàn nhạt.

Nó không biết phải làm sao, nhưng đã bắt đầu xây dựng phòng ngự bên trong.

Bởi vì bây giờ nó không thể ra tay, không phù hợp với quy tắc sinh ra nó.

Nó phải chịu đựng xong đòn tấn công của Lục Minh rồi mới xem tình hình, xem thử có thể ra tay với Lục Minh hay không, có phù hợp quy tắc hay không. "Rắc rắc rắc!" Nhát đao của Lục Minh không phải là đùa, trong nháy mắt chém lên người cái bóng đen.

Đòn tấn công trực tiếp xuyên qua cái bóng đen, không hề gây ra ảnh hưởng trực tiếp hay tổn thương nào cho đối phương.

Nhát đao đáng sợ trong nháy mắt xuyên qua đối phương, trực tiếp đánh trúng dòng sông màu đen, san phẳng một nửa dòng sông đen, khiến nước văng tung tóe lên bờ. "Ngươi có thể ra tay với tôi không?" Sau khi ra tay, Lục Minh không lập tức tung ra đòn tấn công thứ hai, ánh mắt anh rơi vào kẻ trông có vẻ không bị thương nhưng thực tế đã chịu tổn thương... cái bóng đen. "Có thể!" Cái bóng đen lúc này im lặng, nhưng chỉ sau một hơi thở, giọng nói của nó truyền đến, trong

giọng nói mang theo một chút kích động và hưng phấn, ánh mắt cũng không còn bình tĩnh.

Bởi vì nó có thể ra tay rồi!

Vốn tưởng con vịt đã cầm chắc trong tay lại bay mất, bây giờ xem ra không phải vậy.

Bởi vì con vịt này thực sự ngu ngốc, đã cho nó cơ hội ra tay, giúp nó "giải phóng" thành công.

Lời vừa dứt, cái bóng đen lập tức thoát khỏi dòng sông, cả người như một bóng ma, nháy mắt lao về phía Lục Minh, muốn giết Lục Minh, nuốt chửng Lục Minh... biến Lục Minh thành thức ăn của nó! "Vốn dĩ ngươi có thể yên ổn rời đi, ít nhất có thể lựa chọn không chết trong tay ta, nhưng xem ra ngươi đã từ bỏ cơ hội này." Giọng của cái bóng đen truyền ra, mang theo sự kích động, hưng phấn và vui sướng!

Cái bóng đen vốn không biết có thể ra tay với Lục Minh hay không, dù sao Lục Minh cũng không vi phạm quy tắc, theo lý mà nói nó không thể ra tay với Lục Minh, bởi nó sinh ra dựa vào quy tắc, phải tuân theo quy tắc.

Nhưng Lục Minh lại cứ muốn thử một phen, ra tay với nó.

Vì thế mới có kết quả trước mắt, nó phát hiện sau khi Lục Minh ra tay với nó, nó đã có quyền ra tay, dù Lục Minh không chạm vào quy tắc của nó, nó vẫn có thể ra tay với Lục Minh!

Điều này khiến cái bóng đen hưng phấn lạ thường, thậm chí lúc này còn cười ngông cuồng, cảm thấy Lục Minh đã tự lấy đá ghè chân mình.

Vốn có cơ hội không phải đối đầu với nó, nhưng đối phương lại không nắm bắt, thử hỏi trên đời này còn ai ngu hơn đối phương không?

Vì thế cái bóng đen ra tay với Lục Minh, muốn cho Lục Minh thấy sự lợi hại của nó, muốn Lục Minh hối hận.

Nếu đối phương vừa rồi không làm vậy, thì đã không cần phải trải qua mọi chuyện đang xảy ra trước mắt. "Thực lực của ngươi tuy mạnh, không kém ta là bao, nhưng ta không cho rằng ngươi là đối thủ của ta, hiểu không!" Nhìn cái bóng đen lao về phía mình với tốc độ kinh người.

Sắc mặt Lục Minh không hề thay đổi, thậm chí lúc này còn nở một nụ cười nhàn nhạt, phảng phất như mọi thứ đều nằm trong lòng bàn tay.

Cái bóng đen mạnh mẽ Lục Minh đều thấy rõ, nhưng thì sao chứ?

Nếu anh không có ý định để đối phương giải phong, để đối phương có khả năng ra tay, thử giao đấu với đối phương, thì đã không làm những chuyện lúc trước, điều đó không hợp lý. "Nơi này hẳn là vùng ngoại vi của Luân Hồi Chi Địa, ngươi là sản vật đặc thù sinh ra từ quy tắc nơi này, cũng là một cửa ải nguy hiểm.

Nếu ngay cả ngươi ta cũng không đối phó được, thì tiến vào Luân Hồi Chi Địa chẳng khác nào tìm chết." "Cho nên ta phải giao chiến với ngươi trước một phen.

Nếu đối phó ngươi không có vấn đề, vậy thì Luân Hồi Chi Địa này có thể đi một chuyến.

Nếu ngay cả đối phó ngươi cũng có vấn đề, thì vào Luân Hồi Chi Địa làm gì?" "Để ta xem thực lực của ngươi rốt cuộc mạnh đến mức nào!" Giọng Lục Minh truyền ra, mang theo một âm hưởng nhàn nhạt, phảng phất như đại đạo chân ngôn, khiến người ta suy ngẫm sâu sắc, khó mà quên được.

Cái bóng đen tự nhiên nghe được lời Lục Minh, trên mặt nó lộ ra

nụ cười nhàn nhạt.

Đương nhiên, đó là nó tự cho là vậy, thực tế trong mắt Lục Minh, nụ cười trên mặt nó vô cùng dữ tợn, đáng sợ.

Giống như ác quỷ từ cửu u địa ngục bò ra, trẻ con nhìn thấy cũng phải nín khóc, không dám quấy nữa. "Lại có suy nghĩ như vậy!" Giọng của cái bóng đen truyền đến, như quỷ mị tiếp cận Lục Minh, đồng thời trong giọng nói của nó tràn ngập sự tàn nhẫn, một thế lực khủng bố không thể diễn tả bằng lời. "Ta không biết lựa chọn của ngươi đúng hay sai, dù sao thì ngươi cũng đã không bỏ lỡ cơ hội giao thủ với ta ngay lúc này, vậy thì ta sẽ cho ngươi thấy thế nào là lợi hại, hôm nay ngươi sẽ ngã xuống nơi này!" Cái bóng đen lúc này lớn tiếng nói, như một tia chớp, trong nháy mắt đã đến trước mặt Lục Minh, trên tay trái của nó không biết từ lúc nào đã có thêm một con dao găm cong cong!

Con dao găm có màu đỏ sậm, phảng phất như đã tàn sát vô số sinh mệnh, trên đó có một loại sức mạnh màu hổ phách dao động.

Chương 425

Lúc này, nó vung con dao găm trong tay, muốn cắt đứt cổ Lục Minh, muốn đầu Lục Minh lìa khỏi cổ. "Chết đi cho ta!" Cái bóng đen lớn tiếng hét lên.

Dao găm nhanh như chớp, tốc độ nhanh đến mức không tưởng, mọi thứ đều hiện ra trong mắt Lục Minh, nhưng Lục Minh vẫn thờ ơ.

Anh không hề có bất kỳ thay đổi nào vì những gì xảy ra trước mắt, sự thay đổi ở đây là chỉ sự thay đổi nét mặt, Lục Minh luôn bình tĩnh, thần sắc như một vị tiên nhân vĩnh hằng.

Mặc dù đòn tấn công bằng dao găm của cái bóng đen bộc phát ra, Lục Minh cũng không thể xem thường, bởi vì nó thực sự có uy hiếp với anh. "Tuy mạnh, chí mạng, nếu ta không cẩn thận chống đỡ, cũng sẽ bị thương, không phải vết thương bình thường, ít nhất cũng là trọng thương.

Đòn tấn công của ngươi quả thực không tầm thường!" Giọng Lục Minh truyền đến, tán thưởng đòn tấn công của đối phương, nhưng ý tứ trong lời nói của Lục Minh cũng rất rõ ràng.

Có một sự khinh miệt, một sự khinh miệt rất trực quan.

Dù sao Lục Minh cũng rõ ràng, đòn tấn công của cái bóng đen tuy không tầm thường, chí mạng, đối với Lục Minh, cũng không thể khiến anh thờ ơ.

Nếu thật sự trúng phải Lục Minh mà anh không chống đỡ, khả năng cao là sẽ bị trọng thương, thậm chí tử vong.

Nhưng nếu chống đỡ thì sao?

Kết quả có khác không?

Đáp án tự nhiên là có, kết quả sẽ hoàn toàn khác.

Quan trọng hơn là, Lục Minh tự nhiên sẽ chống đỡ, chứ không chọn để cái bóng đen dùng dao găm cắt đầu mình lìa khỏi cổ, bởi vì Lục Minh không biến thái đến mức đó! "U Minh Thuyền!" Lục Minh chậm rãi thốt ra ba chữ.

Sau khi nói xong những lời trước đó, Lục Minh không do dự, quyết đoán ra tay, trực tiếp sử dụng cấm kỵ chi thuật.

Đối mặt với cái bóng đen đặc thù này, kẻ địch có thể tạo ra uy hiếp lớn cho mình, Lục Minh luôn khinh địch trên chiến thuật, nhưng coi trọng đối phương trên chiến lược.

Khi thật sự cần Lục Minh ra tay, Lục Minh không hề mơ hồ, giống như thời điểm hiện tại.

Những từ ngữ lạnh lùng được Lục Minh thốt ra, tay trái anh từ từ đưa ra, ngay sau đó u minh chi lực ngưng tụ trong lòng bàn tay Lục Minh.

Tiếng nổ vang lên, trong lòng bàn tay Lục Minh xuất hiện một chiếc thuyền nhỏ cực kỳ mơ hồ.

Ngay sau đó, Lục Minh đẩy tay về phía trước, U Minh Thuyền mạnh mẽ đâm về phía cái bóng đen... chính xác là con dao găm trong tay nó, Lục Minh muốn chặn đứng đòn tấn công này.

Nếu không, nếu đòn tấn công này trúng phải Lục Minh, anh cũng sẽ không dễ chịu, sẽ bị thương, không phải vết thương bình thường.

Lục Minh đã ước tính, ít nhất cũng phải trọng thương, mà Lục Minh không thể bị trọng thương.

Nơi này dù sao cũng là một cấm khu, càng thêm quỷ dị, dường như còn vượt qua cả cấm khu cửu trọng thiên – Luân Hồi Chi Địa.

Lục Minh hy vọng có thể duy trì trạng thái đỉnh phong, để có thêm tự tin khi gặp phải những chuyện tiếp theo, chiếm được thế chủ động lớn hơn! "Ầm ầm ầm!" Tiếng va chạm nổ vang truyền ra, U Minh Thuyền của Lục Minh và đòn tấn công đoạt mệnh của cái bóng đen mạnh mẽ va vào nhau.

Cảnh tượng cực kỳ đáng sợ, khí tức hỗn độn đáng sợ xung quanh đều bị đẩy sang hai bên, một thế giới phảng phất như muốn được tái tạo vào lúc này, bởi vì địa hỏa phong thủy tái diễn, "vạn vật" dường như bước vào một trạng thái khác, được hình thành từ cú va chạm kinh khủng!

Một đại thiên thế giới mênh mông vô tận dường như sắp hình thành trong khoảnh khắc này, đòn tấn công giữa Lục Minh và cái bóng đen dường như đã tạo ra một cảnh tượng huy hoàng vô cùng, giống như pháp tắc khởi nguyên của vạn vật.

Chỉ là mọi thứ xuất hiện quá đột ngột, quá huy hoàng, và khi kết thúc cũng vậy.

Trước khi mọi thứ hoàn toàn hình thành, Lục Minh và cái bóng đen lại giao thủ một lần nữa, vì vậy tất cả những gì vừa thấy, trong khoảnh khắc đã tan thành mây khói!

Đây là chuyện bình thường nhất.

Hai người thực lực mạnh mẽ, một đòn tùy tay cũng có thể tái tạo địa hỏa phong thủy, tái tạo một thế giới mênh mông vô tận.

Nhưng trong khoảnh khắc va chạm tiếp theo, cũng có thể hủy diệt tất cả, khiến mọi thứ trở về nguyên trạng.

Đối với mọi thứ xảy ra xung quanh, cả Lục Minh và cái bóng đen đều không quan tâm, không hề có bất kỳ dao động tình cảm nào.

Trong mắt hai người, đây không phải là lúc trời đất mới sinh, mọi

thứ chưa trở về nguyên trạng, chưa phát triển ra nền văn minh rực rỡ, tâm thần của hai người sao có thể dao động?

Thậm chí nói một câu khó nghe, cho dù một nền văn minh như vậy xuất hiện rồi bị hủy diệt trong khoảnh khắc, hai người cũng sẽ không chấn động.

Dù sao cũng là cường giả xứng đáng, sẽ không vì một vài chuyện mà dao động tâm trí, ngay cả người thân cũng không khiến họ như vậy, huống chi là một thế giới văn minh xa lạ vô tận?

Bây giờ Lục Minh chỉ đang giao chiến kịch liệt với cái bóng đen, ngoài điểm này ra, sẽ không phân tâm.

Dù sao chiến đấu với đối thủ đáng sợ như vậy, phân tâm là đại kỵ, Lục Minh rất quý mạng mình.

Ít nhất dù có chết, phương thức chết có ngàn vạn loại, nếu kết thúc theo cách này, Lục Minh không cam tâm. "Thực lực của ngươi rất mạnh, trong thời gian ngắn ta không hạ được ngươi, ngươi có đủ tư cách để đối đầu với ta.

Chẳng trách ngươi có thể tự tin như vậy, dám thả ta ra, thực lực quả thực không tầm thường!" Cái bóng đen đang chiến đấu với Lục Minh, khoảng cách hai bên rất gần, là cuộc chiến tàn khốc nhất.

Sau khi hai bên giao đấu một hồi, liền thuận thế tách ra, ánh mắt của cái bóng đen rơi vào người Lục Minh.

Trong mắt cái bóng đen có sự kinh ngạc, có sự chấn động.

Vừa rồi giao thủ với Lục Minh, nó đã cảm nhận được sự khủng bố và mạnh mẽ của thực lực Lục Minh, lợi hại hơn nó tưởng tượng rất nhiều, nó không hề chiếm được chút lợi thế nào trong tay Lục Minh.

Nó không biết phải hình dung thế nào, nhưng Lục Minh quả thực

có tư cách và năng lực để giao thủ với nó!

Cái bóng đen cảm thấy phải thận trọng hơn một chút.

Mặc dù nó vẫn tự tin có thể giết được Lục Minh, chỉ là tốn thêm chút công sức, nhưng tiếp theo nó cho rằng phải phòng bị Lục Minh nhiều hơn.

Bởi vì Lục Minh có năng lực kéo nó chết chung trước khi chết, dù sao cái bóng đen cũng cảm thấy như vậy.

Cái bóng đen không hy vọng cảnh tượng đó xuất hiện, nếu không những ngày tháng ở Luân Hồi Chi Địa sẽ không dễ chịu.

Nơi này dù sao cũng là một cấm khu, trong đó tồn tại cường giả, có kẻ địch của nó, trạng thái cũng cần phải duy trì ở đỉnh phong.

Thậm chí lý do nó ở đây chờ đợi một số người, muốn nuốt chửng họ, cũng là để cường đại bản thân, thoát khỏi sự giam cầm của quy tắc vô tận, trở thành sinh mệnh thật sự, có thể ngao du bên ngoài cấm khu. "Liệt diễm chi lực cuồn cuộn, thế gian vạn vật chung quy về một!" Lục Minh nghe lời của cái bóng đen, thậm chí cảm nhận được sự tự tin khó hiểu của đối phương.

Lục Minh không trả lời lời nói vừa rồi của cái bóng đen, chỉ khóe miệng nhếch lên một nụ cười lạnh lùng đến cực điểm.

Khoảnh khắc tiếp theo, Lục Minh quyết đoán ra tay, muốn nhanh chóng kết thúc trận chiến trước mắt, ít nhất không lằm nhằm vào lúc này.

Lục Minh tung một quyền mạnh mẽ ra, trên nắm đấm có ngọn lửa đáng sợ bao trùm, ngọn lửa thiêu đốt trời đất.

Lục Minh tung ra cú đấm trấn áp này, không gian bên cạnh đều bị bóp méo!

Một quyền như khai thiên, trực tiếp đánh về phía cái bóng đen!

Cái bóng đen biết Lục Minh không muốn nói chuyện, dù sao mọi chuyện vừa rồi đã rất rõ ràng, đối với điều này nó cũng không có gì để nói.

Lúc này thấy Lục Minh ra tay với mình, sắc mặt nó vô cùng ngưng trọng, cảm nhận được sự mạnh mẽ và đáng sợ của đòn tấn công này từ Lục Minh.

Gần như không có chút do dự nào, thân thể cái bóng đen biến mất tại chỗ, muốn né tránh đòn tấn công của đối phương.

Đòn tấn công lần này của Lục Minh quá lợi hại, cái bóng đen không muốn đối đầu trực diện.

Cái bóng đen là sản vật sinh ra ở nơi này, là một sự đặc thù hóa dựa trên quy tắc.

Nó không do dự lựa chọn ẩn mình trong hư không, âm mưu dùng cách này để né tránh sức mạnh tấn công của Lục Minh.

Lẩn vào hư không, dùng vô số đại đạo pháp tắc chi lực để che giấu bản thân, kết quả cuối cùng hiển nhiên là... dù cái bóng đen có nỗ lực thế nào, muốn dùng cách này để né tránh đòn tấn công cực kỳ đáng sợ của Lục Minh, nhưng hiệu quả lại rất nhỏ, thậm chí hoàn toàn không thành công, vẫn bị Lục Minh tìm ra!

Bởi vì lúc này trong hai mắt Lục Minh hiện lên ánh sáng vàng rực rỡ, hai con ngươi chồng lên nhau.

Trong thoáng chốc, trong mắt Lục Minh như phản chiếu cả nhật nguyệt tinh hà, nhìn thấy một đại thiên thế giới rực rỡ.

Đồng thuật đáng sợ, có thể nhìn thấu vạn vật thế gian, có thể nhìn xuyên mọi sơ hở trên đời.

Đương nhiên, đây chỉ là một cách nói, tự nhiên có giới hạn, không thể thực sự nghịch thiên như vậy.

Nhưng Lục Minh có thể thông qua cách này, khóa chặt chính xác cái bóng đen.

Mọi thứ xảy ra trước mắt chính là lời giải thích tốt nhất. "Muốn né tránh một đòn của ta?

Ngươi có suy nghĩ này là đúng, bởi vì ngươi có thể cảm nhận được sức mạnh ẩn chứa trong đòn tấn công của ta.

Một đòn tấn công như vậy, không thể dễ dàng chịu đựng!" "Nhưng ngươi cho rằng, ngươi có thể thành công né tránh được một đòn của ta sao?

Chương 426

Đòn tấn công của ta có khả năng khóa chặt mục tiêu!" Giọng Lục Minh đột nhiên truyền ra, chấn động khắp nơi.

Những tồn tại thần bí trong vũ trụ cổ kim đều có thể nghe thấy, những lời nói bá đạo vô cùng, nghe xong khiến người ta ngưỡng mộ: "Bất kể ngươi trốn ở đâu, ta đều có thể tìm ra chính xác, rồi tiêu diệt ngươi!" Sau khi bị đòn tấn công của Lục Minh khóa chặt, trơ mắt nhìn cú đấm bọc trong ngọn lửa của Lục Minh đập về phía mình, trong mắt cái bóng đen lúc này không thể ngăn được sự kinh ngạc.

Nó đã sử dụng rất nhiều năng lực có thể sử dụng, muốn che đậy thiên cơ, né tránh một đòn của Lục Minh, nhưng kết quả cuối cùng lại là, không thành công.

Thậm chí, nó hoàn toàn không cầm cự được bao lâu, trong thời gian cực ngắn đã bị đối phương khóa chặt.

Nó đã đánh giá thấp sự mạnh mẽ của Lục Minh, vừa rồi quả thực đã phán đoán sai.

Lục Minh nắm giữ quá nhiều thủ đoạn, nó không bao giờ ngờ Lục Minh lại nhanh chóng khóa chặt được mình như vậy, khiến nó hoàn toàn không có cách nào ẩn thân.

Điều này khiến nó bây giờ chỉ còn một lựa chọn duy nhất có thể làm!

Sức mạnh hắc ám trong cơ thể dao động, từng đạo pháp tắc chi lực xoay quanh thân thể nó.

Một sức mạnh hoàn toàn mới nhưng cực kỳ đáng sợ được kết hợp từ hỗn độn chi lực và hắc ám chi lực, luồng sức mạnh này có một loại

thần uy mênh mông đáng sợ.

Sức mạnh bùng phát từ cơ thể cái bóng đen, mạnh mẽ và cực đoan, ngay cả cái bóng đen cũng không dễ dàng sử dụng.

Bởi vì luồng sức mạnh này là một loại sức mạnh nó đã nắm giữ từ trước khi ra đời, một loại sức mạnh bản năng, bản nguyên.

Mỗi lần sử dụng sức mạnh này, nó sẽ mất đi một phần, ý thức sẽ dần dần mơ hồ.

Điều này sẽ ảnh hưởng đến việc nó trở thành sinh mệnh thể theo đúng nghĩa, thoát khỏi cấm khu.

Cho nên cái bóng đen ít khi sử dụng sức mạnh này, dù sao mục tiêu của nó là thoát khỏi đây, trở thành sinh mệnh thể theo đúng nghĩa.

Nhưng vào lúc này, nó không thể không sử dụng sức mạnh này.

Bởi vì đòn tấn công đáng sợ của Lục Minh bộc phát, lại là loại có tính khóa chặt, nó phải đối đầu trực diện.

Lúc này, nếu không sử dụng sức mạnh này, khó mà chống đỡ thành công.

Cho nên cái bóng đen đã sử dụng luồng sức mạnh đó, bởi vì nó muốn trở thành người chiến thắng!

Hỗn độn hắc ám chi lực cuồn cuộn, cho người ta cảm giác thực sự quá phi phàm và đáng sợ, như thể lay động vạn vật, đi đến cuối cùng của sinh mệnh!

Ngay sau đó, nó như hóa thành một con hắc ám hỗn loạn đại long, cả người ở trong trạng thái vô trật tự và điên cuồng, rồi mạnh mẽ va chạm với cú đấm của Lục Minh.

Giữa hai bên bùng nổ những dao động đáng sợ!

Trời đất trong khoảnh khắc này dường như ngừng lại, trong

thoáng chốc chỉ có thể thấy hai bóng người rực rỡ hòa vào nhau trong bóng tối vô tận.

Một người toàn thân tắm trong dung nham lửa, như Hỏa Diễm Chi Thần, có thể thiêu đốt vạn vật.

Người còn lại toàn thân hắc ám, thậm chí không nhìn ra hình người, sinh mệnh, lại như đóa hoa quỳnh nở rộ, anh dũng hùng tráng.

Thời gian trong khoảnh khắc này phảng phất như bị nhấn nút tạm dừng, dường như chậm lại không biết bao nhiêu lần, vạn cổ tuế nguyệt trong khoảnh khắc hóa thành sát na, thời gian lúc này đã trở thành một khái niệm.

Rồi mọi thứ cũng chỉ như vậy, chỉ đến thế, nguyên nhân thực sự quá đơn giản, bởi vì thời gian cuối cùng vẫn sẽ tiến về phía trước và thay đổi!

Cũng không biết đã qua bao lâu, tóm lại là một khoảng thời gian dài trôi qua, một sát na vĩnh hằng cuối cùng cũng không phải vĩnh hằng, cuối cùng cũng sẽ tàn lụi, cuối cùng cũng sẽ bắt đầu, sẽ có một khởi đầu hoàn toàn mới.

Kết quả xuất hiện, trong bóng tối vô tận có một bóng người đáng sợ đứng sừng sững, trên người bùng cháy một sức mạnh kinh người, y phục trên người đã bị thiêu rụi, để lộ ra những cơ bắp hoàn mỹ, đó quả thực là một kỳ tích của tạo hóa!

Đối diện với bóng người đáng sợ đó, là một khối hắc ám hỗn độn chi lực tỏa ra ánh sáng mông lung, một loại sức mạnh khó tả, rõ ràng là màu đen, nhưng lại tỏa ra ánh sáng đặc thù.

Người đứng sừng sững trong bóng tối vô tận, cho người ta cảm giác là một tồn tại đáng sợ tự nhiên là Lục Minh.

Còn trước mặt anh, khối hắc ám hỗn độn chi lực tỏa ra ánh sáng

mông lung kia, người có thể là nó tự nhiên chỉ có một, chính là đối thủ đáng sợ vừa rồi của Lục Minh.

Người chiến thắng lúc này rõ ràng là Lục Minh, người thất bại tự nhiên là cái bóng đen.

Cái giá của thất bại tự nhiên là sinh mệnh của đối phương, hóa thành sức mạnh thuần túy, lặng lẽ tồn tại ở đây. "Mạnh, cũng là một tồn tại cực kỳ đáng sợ.

Nếu gặp phải người khác, khả năng cao không phải là đối thủ của ngươi.

Nhưng đáng tiếc ngươi lại gặp phải ta.

Khi một chuyện xảy ra, và ngươi lại có ác ý với ta, mọi thứ thực ra đã được định sẵn." Nhìn khối ánh sáng trước mắt, ánh mắt Lục Minh bình tĩnh.

Đối với kết quả này, đối với cảnh tượng trước mắt, thực ra đều nằm trong dự liệu của Lục Minh.

Lục Minh không cho rằng mình sẽ thua, từ đầu đến cuối đều cho rằng mình là người chiến thắng, là người thắng cuối cùng.

Có lẽ quá trình chiến đấu không thuận buồm xuôi gió như vậy, có thể sẽ bị trọng thương, sẽ mấy lần rơi vào tuyệt cảnh, nhưng anh chắc chắn sẽ giành được thắng lợi, bởi vì anh có một trái tim vô địch, một trái tim tất thắng! "Luồng sức mạnh này, liệu có thể bị ta nuốt chửng, trở thành dưỡng chất của ta, giúp ta tiến thêm một bước, khiến ta trở nên mạnh mẽ hơn không?" Sau khi giết chết cái bóng đen, tiếp theo tự nhiên là thời gian thu hoạch.

Bỏ ra nỗ lực tự nhiên sẽ có thu hoạch, nếu không, mọi việc làm trước đó chẳng phải là vô ích sao.

Thu hoạch của Lục Minh tự nhiên là "thân thể" của đối phương.

Bây giờ Lục Minh đang suy nghĩ một chuyện, đó là nuốt chửng đối phương, liệu có thể khiến mình mạnh hơn không?

Lục Minh cảm thấy khả năng này khá cao, bởi vì trước đó nuốt chửng sức mạnh của Tam Nhãn Thần Vương, bản thân đã có tiến bộ.

Bây giờ giết chết một sinh mệnh thể quy tắc hóa có thực lực không hề thua kém Tam Nhãn Thần Vương, thậm chí còn mạnh hơn một chút, có lý do gì thực lực không tiến bộ?

Dù lần này tiến bộ không nhiều, chỉ một chút thôi, Lục Minh cũng cảm thấy rất đáng.

Nói thế nào nhỉ, thực lực tăng lên đến trình độ của Lục Minh, thông qua tu luyện lâu dài, sự tiến bộ cũng quá ít, thậm chí gần như là không thể.

Bởi vì phải tính theo thời gian kỷ nguyên để tu luyện, thông thường qua hàng vạn năm, hàng triệu năm cũng sẽ không có một chút tiến bộ nào, Lục Minh rõ ràng không thể chờ đợi lâu như vậy.

Thời đại này thực sự quá đặc thù, quá phi phàm.

Lục Minh đã cảm nhận được từ rất sớm, trong thời đại này, kẻ địch của Lục Minh cũng quá nhiều, Lục Minh cảm thấy rất nhiều người đều là kẻ địch của mình!

Nói một câu khó nghe, Lục Minh trong thời đại này không có bạn bè, nhìn khắp nơi chỉ có một mình.

Cho nên Lục Minh phải nâng cao thực lực, đạt đến trình độ một mình có thể trấn áp mọi cục diện trước mắt, chỉ có như vậy mới có thể dừng lại nghỉ ngơi, không còn cảm thấy lo lắng trong lòng.

Đương nhiên, Lục Minh có cảm xúc như vậy cũng chưa hẳn là chuyện xấu, bởi vì chỉ có như vậy, Lục Minh mới có động lực để tiến bộ.

Nếu không, nếu mọi thứ vĩnh hằng, sinh mệnh vĩnh hằng, thời gian trở thành một khái niệm, vậy thì Lục Minh không chừng cũng sẽ lựa chọn tu luyện từ từ, trưởng thành, bởi vì lựa chọn đó tuy sẽ khiến thực lực của Lục Minh tăng lên chậm, nhưng lại an toàn.

Thời gian trôi đi, khi có thể sống mãi, từ từ chờ đợi, có lý do gì phải mạo hiểm?

Bởi vì sớm muộn cũng có thể trở nên mạnh mẽ!

Trong bóng tối vô tận, Lục Minh đưa tay ra, tiếp nhận sức mạnh mà cái bóng đen để lại sau khi chết, muốn chiếm lấy luồng sức mạnh đó, nuốt chửng, luyện hóa.

Lục Minh biết luồng sức mạnh này có thể khiến anh mạnh hơn, khả năng rất lớn, là một trăm phần trăm! "Trở nên mạnh mẽ hơn, vượt qua quá khứ!" Trong mắt Lục Minh phảng phất có ánh sáng lóe lên, muốn trở nên mạnh hơn, đây chỉ là một bước trong đó.

Lấy được sức mạnh mà cái bóng đen để lại sau khi chết, Lục Minh không vội vàng nuốt chửng sức mạnh này, bởi vì nuốt chửng luồng sức mạnh này sẽ lãng phí thời gian của Lục Minh, đồng thời Lục Minh cần một môi trường yên tĩnh.

Hiện tại Lục Minh đang ở trong cấm khu Luân Hồi Chi Địa, rõ ràng Lục Minh không có môi trường như vậy, cho nên Lục Minh phải từ từ.

Lục Minh chỉ hấp thu trước một phần sức mạnh của cái bóng đen, dùng để chữa trị vết thương của mình, sau đó cất giữ phần sức mạnh còn lại, dự định đợi thời cơ thích hợp sẽ hấp thu luồng sức mạnh này. "Hù hù!" Trong lòng bàn tay Lục Minh bốc lên một luồng sức mạnh ngũ quang thập sắc, đang hấp thu sức mạnh mà cái bóng đen để lại sau khi chết.

Rất nhanh, mọi chuyện đã kết thúc, đặt một dấu chấm hết.

Sau đó Lục Minh liền bắt đầu một hành trình mới.

Ánh mắt anh rơi vào trung tâm của vùng đất, nơi có tấm bia đá mà anh vừa định đến nhưng bị cản trở.

Tấm bia đá đó phảng phất như đã tồn tại vô số năm, trên đó có máu tươi chảy xuống, đó là vật di lưu của thần minh cổ xưa nhất.

Màu sắc trong suốt, mặc dù đã chết không biết bao nhiêu năm, tồn tại không biết bao nhiêu năm, nhưng lại cho người ta cảm giác như vừa mới nhỏ xuống, tồn tại trong một thời gian ngắn ngủi.

Ánh mắt Lục Minh có sự thay đổi, lý do anh đột nhiên tập trung ánh mắt vào nó là vì dòng máu tươi phảng phất như vĩnh hằng kia vừa rồi đã có một sự thay đổi, sau khi cái bóng đen chết đi.

Cái bóng đen chết đi, dường như đã chạm vào một luồng quy tắc cực kỳ đặc thù, phi phàm của nơi này, khiến sự vật vốn cổ xưa không đổi cũng sinh ra một sự dao động, khiến nó phảng phất như bốc hơi, số lượng giảm đi. "Nơi đó vừa có biến hóa, dường như bốc hơi không khí, là vì tôi vừa giết chết cái bóng đen sao?

Cái bóng đen là do quy tắc nơi này biến hóa mà sinh ra, cái chết của nó đã thay đổi cục diện nơi này sao?" Thông qua những gì vừa xảy ra trước mắt, trong lòng Lục Minh nảy ra một phỏng đoán, Lục Minh cảm thấy mình đoán không sai tám chín phần.

Nếu nhìn như vậy, Luân Hồi Chi Địa tiếp theo sẽ trở nên nguy hiểm hơn, bởi vì vừa rồi đã xảy ra một sự biến hóa cực kỳ phi phàm.

Nhưng thì sao chứ?

Mặc dù quả thực có sự biến hóa này, quả thực khả năng cao là nguy hiểm hơn, nhưng trong lòng Lục Minh lại không hề dao động, không thể lay chuyển một trái tim vô địch, thậm chí chỉ khiến anh càng

thêm kiên định với lựa chọn của mình!

Chương 427

"Tôi để xem nơi này rốt cuộc đặc thù đến mức nào!" Luân Hồi Chi Địa là một nơi vô cùng nguy hiểm, Lục Minh đã hiểu rõ.

Mọi chuyện vừa xảy ra còn hiện rõ trước mắt, cường giả sinh ra từ quy tắc bên ngoài Luân Hồi Chi Địa đã đáng sợ như vậy, huống chi là những tồn tại bên trong.

Nhưng Lục Minh vẫn muốn vào xem.

Nếu có thể, Lục Minh muốn san bằng cấm khu này, bởi vì anh muốn trở nên mạnh hơn.

Cái chết của cái bóng đen đối với Lục Minh là một thu hoạch khổng lồ.

Nếu Lục Minh có thể thành công đả thông Luân Hồi Chi Địa, thu hoạch của Lục Minh chắc chắn sẽ còn nhiều hơn, trong lòng Lục Minh phấn chấn.

Vì thế Lục Minh bước tiếp, nhưng bước chân của Lục Minh cẩn thận hơn một chút.

Mặc dù có một đạo tâm dũng mãnh tinh tiến, nhưng anh cũng không phải hoàn toàn không sợ nguy hiểm, là một người rất cẩn thận.

Nếu không, anh cũng không thể tu luyện đến cảnh giới hiện tại, sớm đã vẫn lạc hóa thành bụi vàng từ không biết bao nhiêu năm tháng trước rồi! "Sinh mệnh sinh ra từ quy tắc đã bị giết, có người muốn tiến vào Luân Hồi Chi Địa?

Kẻ ra tay đó thực lực có chút không tầm thường, tên sinh ra từ quy tắc kia thực lực rất mạnh, cộng thêm vị trí của hắn khá tốt, trong những năm tháng qua thực lực thậm chí không yếu hơn ta!" Sâu trong

Luân Hồi Chi Địa, một nơi có thể gọi là vực sâu, tổng cộng có một trăm tầng, mỗi tầng đều là nhân gian luyện ngục.

Lúc này, ở nơi sâu nhất của vực sâu này.

Bỗng nhiên, một giọng nói vang lên, một tồn tại thực lực cực kỳ mạnh mẽ đang lên tiếng.

Thân ảnh của y hiện ra, hình dáng con người, nhưng quá cao lớn, cao lớn như một ngôi sao hằng tinh.

Đồng thời tuy là hình dáng con người, nhưng trông không giống một con người khỏe mạnh, mà giống hệt như cương thi được miêu tả trong những câu chuyện của nhân loại.

Thân thể của y cực kỳ khô héo, tóc ít đến đáng thương, từng sợi rũ xuống, trên đó có bùn đất màu đen, nhưng khí tức lại vô cùng mạnh mẽ.

Một tia khí tức vô tình tiết lộ ra, cho người ta cảm giác có thể dễ dàng hủy diệt một tinh hà mênh mông!

Lúc này y lên tiếng, nói ra những lời như vậy.

Vừa rồi y đã cảm nhận được sự thay đổi của thế giới bên ngoài.

Bên ngoài Luân Hồi Chi Địa, sinh mệnh do quy tắc nơi đó sinh ra vừa bị người ta giết chết, khiến cảm xúc của y có dao động, nếu không, y cũng sẽ không sau vô số năm, hôm nay lại nói ra những lời như vậy.

Ý tứ vừa rồi rõ ràng là đang đối thoại với ai đó.

Đồng thời nghe ý tứ trong lời nói... thực lực của y tương đương với cái bóng đen kia, thực lực không phải mạnh nhất ở đây, ở đây tồn tại người có thực lực mạnh hơn y.

Theo sau đó, một tồn tại đáng sợ như cương thi phát ngôn.

Lác đác, trong tầng này, lại có mấy giọng nói truyền đến, đồng thời cũng hiện ra thân hình, đều giống như cương thi.

Thân hình chưa nói đến cao lớn thế nào, nhưng phảng phất như đã bị chôn vùi trong đất một thời gian dài, vừa mới phá đất mà ra!

Có một cương thi... không, không nên gọi như vậy, bởi vì họ thích được gọi là Bất Tử Giả hơn!

Bởi vì họ đến từ thời đại trước, không biết bao nhiêu kỷ nguyên trước! "Ta cũng cảm nhận được sự thay đổi vừa rồi, ta thậm chí còn cảm nhận được, sau khi giết chết sinh mệnh diễn hóa từ quy tắc đó, người đó không lựa chọn rời đi, mà vẫn lựa chọn tiến về phía chúng ta." Một Bất Tử Giả lên tiếng, giọng nói bình tĩnh.

Năm tháng dài đằng đẵng đã qua, cộng thêm hình thái hiện tại đặc thù, y hoàn toàn không có cảm xúc gì để nói, cho dù chuyện này đáng lẽ phải khiến cảm xúc của y dao động, nhưng y vẫn bình tĩnh.

Ừm, chuyện này có thể khiến cảm xúc của y dao động, thực sự quá bình thường, nguyên nhân quá đơn giản, bởi vì cái bóng đen đã chết có thực lực tương đương với y, hai bên cùng đẳng cấp.

Có lẽ sức chiến đấu của cái bóng đen khá bình thường, thủ đoạn cũng không nhiều, nhưng thực lực cơ bản của nó ở đó, có thể giết chết nó, và xem ra thời gian cũng không dài, đủ để chứng minh tất cả, đó là một tồn tại đáng sợ, cùng cấp với y. "Kẻ to gan lớn mật!" Một Bất Tử Giả lạnh lùng phát ngôn, là người thứ ba, trực tiếp nói ra một câu như vậy.

Y cho rằng Lục Minh quá to gan, dám đến đây, số lượng Bất Tử Giả ở đây hai bàn tay cũng không đếm hết, đối phương có mạnh đến đâu cũng chỉ là tìm chết!

Đúng vậy, không sai, số lượng Bất Tử Giả ở đây, hai bàn tay cũng

không đếm hết, chỉ là phần lớn đều đang ngủ say, loại mà trời có sập cũng không tỉnh lại.

Lý do là vì họ muốn trở nên mạnh mẽ hơn, đồng thời cũng là để giảm bớt sự tiêu hao tuổi thọ.

Tuổi thọ của họ dài đến mức khoa trương, gần như sống cùng trời đất, nhưng cuối cùng cũng không phải là vô hạn.

Hoặc có lẽ, lý do họ tự xưng là Bất Tử Giả, là vì sinh mệnh của họ từng là vô hạn, nhưng đó là thuộc về thời đại của họ.

Khi thời đại đó qua đi, sinh mệnh của họ đã giảm đi rất nhiều, gần như vô hạn, nhưng không nhất định bằng vô hạn.

Cũng vì thế mà họ cần phải ngủ say, dù sao năm tháng đối với họ nháy mắt đã là hàng triệu năm, phải trân trọng một chút.

Quan trọng hơn là, Luân Hồi Chi Địa thực ra rất nhàm chán, không chọn ngủ say, cũng không có việc gì khác để làm.

Cũng vì thế mà có một số cường giả sẽ chọn ngủ say, cũng là lựa chọn của phần lớn.

Lý do có một số người chọn không ngủ say, ừm, mục đích là để đề phòng những người như Lục Minh.

Chuyện như thế này trước đây đã từng xảy ra, đó là vào những năm tháng xa xưa, một nhân vật vô địch.

Trùng hợp là Lục Minh cũng biết, bởi vì danh tiếng của người đó quá lớn.

Đương nhiên, Lục Minh tuy biết nhưng chưa từng gặp, vị tồn tại đó là chung cực của tất cả!

Hiện tại chỉ có năm vị Bất Tử Giả đang trong trạng thái tỉnh lại, và họ không định đánh thức những Bất Tử Giả khác, bởi vì họ không

cho rằng thực lực của Lục Minh có thể mạnh đến mức đó, có thể so sánh với chung cực ngày xưa.

Luân Hồi Chi Địa có một loại năng lực kiểm nghiệm tự động, bất cứ nhân vật nào có thực lực mạnh đến khó tưởng tượng, trong lòng họ chắc chắn sẽ có điềm báo, nhưng hiện tại không hề có cảm giác đó.

Nếu đã như vậy, tự nhiên sẽ không đi đánh thức những người khác.

Bởi vì thực lực của kẻ đó tương đương với họ, ở cùng một đẳng cấp, cho dù sức chiến đấu có mạnh hơn một chút, nhưng chỉ cần năm vị Bất Tử Giả liên thủ, đối phương chắc chắn sẽ chết, tuyệt đối không phải là đối thủ của họ. "Chúng ta cứ yên lặng chờ hắn đến sao?

Hay là ta chọn chủ động xuất kích?

Giết chết hắn trước khi hắn đến!" Một Bất Tử Giả lúc này lạnh lùng lên tiếng, đứng trên vùng đất mục nát, toàn thân toát ra một luồng khí tức sẵn sàng ra tay.

Tay trái của y trống không, nhưng tay phải cầm một cây búa sắt, có khả năng đáng sợ làm vỡ nát trời đất, phá diệt càn khôn!

Một Bất Tử Giả phát ngôn, có một số quan điểm đặc biệt, ví dụ như không ở đây yên lặng chờ Lục Minh đến, mà chủ động xuất kích, đi trước một bước, tiêu diệt Lục Minh! "Ta không thể dễ dàng rời khỏi Luân Hồi Chi Địa, đó là quy tắc và khế ước ngày xưa, nếu không ta sẽ phải trả một cái giá nào đó." Một Bất Tử Giả lúc này lắc đầu, nói: "Cũng không phải không trả được cái giá đó, nhưng ta cảm thấy không cần thiết, ta không đến mức phải làm vậy, chờ thêm một lát đi, kết cục của tên đó đã định, không cần phải trả giá quá nhiều." Những cường giả này không thể dễ dàng rời khỏi cấm khu.

Vô số năm trước thì được, nhưng sau khi thời đại chung cực qua đi, có một loại quy tắc vô hình đã để mắt đến họ.

Một khi vi phạm quy tắc này, sẽ phải trả giá, cái giá này họ có thể chịu được, nhưng chỉ có thể chịu đựng trong thời gian ngắn.

Vì Lục Minh, vì một người chắc chắn sẽ chết, không cần thiết phải chịu cái giá đó.

Dù sao Lục Minh cũng đã đưa ra lựa chọn, tự tìm đến cửa, hà tất phải lãng phí chịu đựng cái giá đó? "Quy tắc chết tiệt, trói buộc ta, khiến ta phải ở trong mảnh đất ba sào này.

Nếu ta có thể bước ra bước đó, cũng không đến nỗi như vậy." Một Bất Tử Giả lúc này phát ngôn.

Tâm trạng của y không tốt, nói ra những lời này.

Sự tồn tại của quy tắc này khiến tâm trạng y không tốt, bởi vì y đã mất đi tự do, bất kỳ sinh mệnh nào tồn tại cũng không muốn mất đi tự do.

Nhưng không có cách nào, họ không thuộc về thời đại này, có thể sống đến bây giờ đã là không tồi rồi, sao có thể đòi hỏi nhiều hơn?

Đương nhiên, nếu có thể phá vỡ một số quy tắc, vậy thì tự nhiên có thể bỏ qua quy tắc này, bởi vì chỉ cần thực lực đủ mạnh, đứng trên tất cả, nói nhiều như vậy làm gì?

Chỉ đáng tiếc, nói thì nói vậy, nhưng bao nhiêu năm qua đi, không có một vị Bất Tử Giả nào có thực lực tiến bộ đến mức đó, có thể bỏ qua một quy tắc, bởi vì bước đó thực sự khó mà đặt chân đến, hiện tại chỉ có thể là hàng ngũ cự đầu! "Vậy thì yên lặng chờ đợi đi.

Trong cảm nhận của ta, tên đó đang nhanh chóng tiếp cận nơi này, chúng ta không phải chờ lâu đâu." Các Bất Tử Giả không dây dưa quá lâu về chuyện này.

Rất nhanh, nhiều Bất Tử Giả nhắm chặt hai mắt, yên lặng chờ đợi Lục Minh đến, chuẩn bị bùng nổ một trận chiến giết thần!

Lúc này, Lục Minh đang tiếp cận tấm bia đá của Luân Hồi Chi Địa, sắp thực sự bước vào Luân Hồi Chi Địa... cảm nhận được trái tim mình đang đập loạn, một cảm giác bất an bao trùm toàn thân! "Cảm giác nguy cơ kinh người, sau tấm bia đá kia có tồn tại có thể uy hiếp ta sao?" Lục Minh dừng bước, không vội vàng đi tiếp, hoặc có thể nói là không ngại lãng phí một chút thời gian.

Nếu không, nếu vì vấn đề này mà gặp phải chuyện gì đó, sinh mệnh kết thúc sớm không biết bao nhiêu năm, vậy thì quá thiệt thòi.

Thà lúc này suy nghĩ một chút, có thể sẽ có ích trong những tình huống tiếp theo, khả năng này rất cao.

Chương 428

"Vùng đất ta đang đứng, hẳn là thuộc về ngoại vi của Luân Hồi Chi Địa.

Quy tắc sinh ra kẻ vừa rồi đã chứng minh tất cả.

Nhưng cấm khu cửu trọng thiên trước đây tồn tại chín tầng trời đất, vậy Luân Hồi Chi Địa này không phải cũng tương tự sao?

Vùng đất trước mắt, không phải chỉ là bề ngoài, bên trong còn có tầng sâu hơn, ẩn giấu một thế giới khác?" Trong lòng Lục Minh nảy ra suy nghĩ này, phỏng đoán của anh không sai tám chín phần.

Đồng thời trong lòng Lục Minh cũng không khỏi nảy sinh một số ý nghĩ, thực sự nên tiếp tục không?

Tiến vào Luân Hồi Chi Địa thật sự... bởi vì cảm giác nguy cơ trong lòng vừa rồi quá kinh người!

Cảm giác đó gần như là thập tử vô sinh, vừa rồi anh còn không nhịn được mà rùng mình một cái, nếu không cũng sẽ không chọn dừng lại, bởi vì cảm giác nguy cơ đó thực sự quá khủng khiếp. "Tiếp tục tiến lên đi, ta có một số thủ đoạn bảo mệnh, cùng lắm thì lúc then chốt sử dụng." Lục Minh chìm vào suy tư, nhưng cuối cùng đã có lựa chọn.

Mặc dù con đường phía trước vô cùng nguy hiểm, vượt xa tưởng tượng, nhưng không có lý do gì để lùi bước, bởi vì cường giả sẽ không lùi bước.

Lục Minh nắm giữ một số thủ đoạn kinh người, có những thủ đoạn đó bên mình, Lục Minh cảm thấy, nếu thực sự gặp phải chuyện cực kỳ nguy hiểm, cho dù không địch lại đối phương, nhưng chạy

trốn hẳn là không có vấn đề.

Đương nhiên, đó cũng chỉ là một khả năng, không phải một trăm phần trăm.

Nhưng trên đời này làm gì có chuyện một trăm phần trăm?

Một chuyện dù chỉ có bảy mươi phần trăm, tám mươi phần trăm thậm chí mười phần trăm, hay chỉ là xác suất một con số, cũng đủ để người ta đổ xô vào, thử và liều một phen.

Vì thế, Lục Minh tiếp tục tiến lên, càng lúc càng gần Luân Hồi Chi Địa thật sự.

Đồng thời trong lòng Lục Minh càng thêm cẩn thận, bởi vì cảm giác nguy cơ trong lòng đang sôi sục, vượt xa lúc nãy rất nhiều. "Khoảng cách ngày càng gần, trong lòng hắn hẳn cũng sẽ có điềm báo, nhưng hắn không chọn lùi bước, xem ra tên này rất tự tin vào thực lực của mình.

Ta có thể cho hắn thời gian thở dốc, để hắn càng thêm tuyệt vọng khi đưa ra lựa chọn này." Sâu trong Luân Hồi Chi thật sự, tầng thứ một trăm của địa ngục.

Các Bất Tử Giả cảm nhận được Lục Minh ngày càng gần, lúc này một vị Bất Tử Giả không nhịn được lên tiếng, bởi vì y đã suy ra một sự thật, Lục Minh quả thực to gan lớn mật.

Điều này cũng khiến y nảy ra một suy nghĩ, cho dù Lục Minh thực sự đến, cũng không vội vàng giết Lục Minh ngay lập tức, dự định đùa giỡn với đối phương một phen, đối với y đây là một chuyện thú vị.

Rất bình thường, năm tháng dài đằng đẵng, phần lớn thời gian đều ngủ say, chuyện trước mắt đối với y là thú vị, tự nhiên không vội giải quyết, chọn cách trêu đùa một phen.

Mấy vị Bất Tử Giả khác không nói nhiều, nhưng cũng chọn cách

ngầm thừa nhận, bởi vì họ cũng vừa có ý nghĩ tương tự.

Thời gian trôi qua, Lục Minh cũng đã đến gần tấm bia đá.

Từ khoảng cách khá xa ban đầu, bây giờ gần như chỉ cách một gang tay, Lục Minh chỉ cần đưa tay ra là có thể chạm vào tấm bia đá!

Lúc này, Lục Minh kinh ngạc phát hiện, sau tấm bia đá có một cánh cửa đá.

Cánh cửa đá này, khi bị Lục Minh nhìn thấy, bên trong nó... có một luồng sức hút đáng sợ đang ấp ủ!

Luồng sức mạnh đó lập tức khóa chặt Lục Minh, muốn kéo anh vào bên trong.

Lục Minh gần như theo bản năng bắt đầu chống lại luồng sức mạnh đó, không muốn bị kéo vào cánh cửa không rõ này.

Chỉ là Lục Minh đang chống lại luồng sức hút đó, nhưng cuối cùng cũng vô dụng, bởi vì sau cánh cửa đó, năm vị Bất Tử Giả đã ra tay.

Thực lực của Lục Minh tuy mạnh, nhưng cuối cùng vẫn không bằng năm vị Bất Tử Giả.

Cộng thêm mọi chuyện xảy ra quá đột ngột, Lục Minh thậm chí không có cách nào và hành động nào để trốn thoát, đã bị hút vào trong cửa.

Vì thế trước mắt Lục Minh trời đất quay cuồng, trong nháy mắt đã là một cảnh tượng khác, trực tiếp đến tầng thứ một trăm của địa ngục, trên mảnh đất vỡ nát này, nhìn thấy từng vị cường giả vĩ ngạn đứng trên mặt đất, mỗi vị thực lực đều không yếu hơn anh.

Mặt đất vỡ nát, trên sông núi ngưng tụ những giọt máu khô héo.

Từng vị cường giả như những tấm bia cổ, đứng sừng sững, tồn

tại ở đây, cho người ta cảm giác đáng sợ, bởi vì họ mạnh.

Trong đó tùy tiện chọn ra một vị, thực lực căn bản không yếu hơn Lục Minh, phần lớn thực lực thậm chí còn mạnh hơn Lục Minh một chút! "Chào mừng đến Luân Hồi Chi Địa!

Người ngoài, ngươi gan lớn đấy, vùng đất này không phải nơi ngươi nên đặt chân đến.

Nhưng đã đến rồi thì cũng đừng vội đi, ta sẽ tiếp đãi ngươi thật tốt." Lục Minh vừa đến, chưa kịp nhìn rõ mọi thứ trước mắt.

Lúc này, một vị Bất Tử Giả lên tiếng đầu tiên, ánh mắt y rơi vào người Lục Minh, giọng nói đầy ác ý đột nhiên truyền ra, ý tứ trong lời nói... là đã nắm chắc Lục Minh trong tay.

Nghe đối phương nói, cộng thêm số lượng cường giả xung quanh, Lục Minh biết điều, không lập tức ra tay với y.

Đương nhiên, Lục Minh có sự thôi thúc đó, gần như đã trở thành phản ứng bản năng của Lục Minh, chỉ là Lục Minh đã nhịn xuống, bởi vì cục diện hiện tại bất lợi cho anh, đối thủ thực sự quá nhiều.

Nếu không, Lục Minh đã sớm ra tay rồi, chỉ dựa vào những lời nói trước đó của đối phương.

Nhưng bây giờ thế yếu hơn người, Lục Minh đã nhịn. "Người ngoài, mục đích đến đây của ngươi là gì?" Mặc dù nhiều Bất Tử Giả đã quyết định giữ Lục Minh lại đây, biến anh thành "một phần tử" của vùng đất này, nhưng trước khi giết Lục Minh, có một số chuyện cần phải biết từ Lục Minh.

Dù sao Lục Minh cũng là người ngoài, biết tình hình bên ngoài.

Thực lực của Lục Minh không yếu, hẳn là biết những thông tin hữu ích.

Hiện tại có kênh để hỏi, tại sao không hỏi?

Lục Minh nghe câu hỏi, nhưng Lục Minh liếc mắt một cái, không trả lời.

Tại sao Lục Minh phải trả lời đối thủ của mình?

Lục Minh chỉ giữ im lặng, và vẻ cảnh giác nghiêm trọng chưa từng có.

Anh âm thầm điều động tất cả sức mạnh trong người, khiến mình ở trạng thái đỉnh phong, có thể bất cứ lúc nào, bùng nổ ra sức chiến đấu mạnh nhất...

để đối phó với những tình huống đột ngột! "Thấy chúng ta, không chọn trốn chạy, cũng không chọn giao lưu, mà ở trong trạng thái chuẩn bị chiến đấu." Một Bất Tử Giả nhận ra sự thay đổi trên người Lục Minh, giọng nói của y âm u truyền đến, mang theo một chút giễu cợt, "Xem ra ngươi rất tự tin, cho rằng mình có sức để chiến một trận với chúng ta sao?" "Thực lực tăng lên đến trình độ này, đối với một số thứ hẳn là nhìn rất thấu đáo.

Đương nhiên, ta nghĩ vậy, nhưng bây giờ xem ra không phải, dường như ngươi chưa nhìn rõ cục thế..." Bất Tử Giả lên tiếng, một Bất Tử Giả đầu đội vương miện.

Trong năm vị Bất Tử Giả đã tỉnh lại, thực lực của y được coi là mạnh, lúc này phát ngôn, có một uy lực bá đạo vô cùng.

Lục Minh vẫn không nói gì, nhưng Lục Minh định ra tay rồi.

Ừm, ý định ra tay của Lục Minh, là anh định thử đột phá vòng vây từ đây, rời khỏi nơi này, bởi vì Lục Minh cảm nhận được số lượng kẻ địch, và mỗi vị đều không yếu hơn mình.

Nơi này đối với anh, mức độ nguy hiểm đã đạt đến mức chưa từng có, rời đi đối với anh là lựa chọn tốt nhất.

Nếu không, chẳng lẽ phải ở đây liều chết một trận sao?

Vì thế, ngay sau khi vị Bất Tử Giả trước mắt vừa nói xong, Lục Minh quyết đoán ra tay, muốn nắm bắt cơ hội tuyệt vời này, xem có thể tạo ra cơ hội rời đi hay không.

Trên tay Lục Minh đột nhiên xuất hiện một thanh lợi kiếm, đó là thanh kiếm được tạo thành từ đại đạo chi lực thuần túy, sắc bén vô cùng, hạo nhiên kiếm khí trường tồn.

Lục Minh trực tiếp lựa chọn sử dụng luồng sức mạnh từ kiếm đạo nguyên đầu, hoặc có thể nói là sử dụng một phương diện thiên hướng của nó, bởi vì nó có tính công kích cực hạn, sử dụng lúc này là lựa chọn tốt nhất.

Lục Minh cầm trường kiếm mạnh mẽ vạch một đường về phía trước, sức mạnh sắc bén kinh người lập tức lan ra vạn vạn dặm.

Mặt đất bị vạch ra một khe nứt khổng lồ, bầu trời cũng mơ hồ bị xé toạc một góc.

Một đòn của Lục Minh thực sự quá khủng bố, không hề nương tay, gần như là toàn lực xuất kích, uy lực tự nhiên phi thường.

Nơi này tuy là Luân Hồi Chi Địa, một trong những cấm khu, lại là nơi sâu nhất, nhưng cũng khó mà chịu đựng được sức mạnh như vậy của Lục Minh, cho người ta cảm giác mơ hồ như sắp vỡ nát! "Ngươi gan không phải lớn vừa, dám ra tay vào lúc này!" Bất Tử Giả đội vương miện tự nhiên nhìn thấy mọi chuyện xảy ra trước mắt, giọng nói kinh ngạc.

Đối với việc Lục Minh ra tay, tuy nằm trong dự liệu của y, nhưng mọi chuyện quá nhanh.

Lục Minh không có lý do gì để ra tay nhanh như vậy, chẳng lẽ không định nói chuyện vài câu sao?

Ít nhất cũng phải hỏi lại thông tin của y chứ?

Nhưng nói thì nói vậy, việc Lục Minh ra tay cũng không khiến Bất Tử Giả đội vương miện bất ngờ, y chỉ nhanh chóng phản ứng.

Lục Minh ra tay với y, tự nhiên y phải đánh trả... bởi vì mục tiêu của Lục Minh, vừa rồi ra tay với y, trong cơ thể y có sức mạnh đáng sợ phóng thích, mục đích là muốn chôn vùi y!

Bất Tử Giả vương miện tự nhiên sẽ không bị giết, y đã phản ứng với tốc độ nhanh nhất, đối kháng với đòn tấn công đáng sợ của Lục Minh.

Chương 429

Y mạnh mẽ đánh ra một chưởng, sức mạnh của một chưởng này quả thực động thiên tuyệt địa, quá khủng bố, khiến người ta rùng mình.

Sức mạnh màu đen dao động giữa trời đất, tỏa ra một mùi không rõ, nhưng cho người ta cảm giác hôi thối, đồng thời một loại cảm xúc tiêu cực đi kèm, liên quan đến cái gọi là thất tình lục dục.

Sức mạnh đáng sợ, lập tức va chạm với nhát kiếm của Lục Minh, tạo ra phản ứng kinh người, có sức mạnh khổng lồ lan ra.

Sau đó kết quả xuất hiện, đòn tấn công của Bất Tử Giả vương miện quả thực không tầm thường, lại còn đặc thù, nhưng đối mặt với một đòn tấn công bằng kiếm thuần túy, đối mặt với khả năng xuyên giáp, căn bản không có cách nào chống đỡ hoàn hảo, chỉ làm suy yếu uy lực của một đòn của Lục Minh mà thôi.

Suy yếu khoảng tám chín phần... nhưng nhát kiếm vẫn còn lại một hai phần sức mạnh, trực tiếp chém về phía Bất Tử Giả vương miện!

Một đòn này cũng thuận lợi rơi xuống người Bất Tử Giả vương miện.

Kết quả cuối cùng, Bất Tử Giả vương miện dựa vào thể phách như cương thi của mình, chặn được một đòn của Lục Minh.

Trên bụng y có một vết thương, sâu khoảng hai ba tấc.

Ừm, đó là mức độ thương tổn tổng thể của Bất Tử Giả vương miện.

Phải nói rằng một kiếm của Lục Minh, uy lực có thể đạt đến mức độ này, thực sự phi phàm.

Dù sao đó cũng chỉ là một hai phần sức mạnh từ nhát kiếm vừa rồi của Lục Minh, có thể tạo ra chiến quả như vậy đã là quá đáng, khiến Bất Tử Giả vương miện cũng có chút kinh ngạc.

Bởi vì theo lý y không nên bị thương, nhưng y thực sự đã bị thương, và vết thương này không thể chữa lành trong thời gian ngắn, bởi vì ở vết thương của y ẩn chứa sức mạnh của nhát kiếm đó của Lục Minh.

Sức mạnh thuộc về kiếm nguyên đầu sẽ ngăn cản vết thương của y hồi phục! "Có giỏi thì một chọi một!" Nhưng Lục Minh không trả lời câu nói của Bất Tử Giả vương miện.

Lục Minh nói ra lời của mình, bởi vì Lục Minh hiện tại đã gặp phải rắc rối, những Bất Tử Giả khác đã ra tay với Lục Minh.

Số lượng Bất Tử Giả không chỉ có một vị, số lượng Bất Tử Giả có đến bốn năm vị, tự nhiên không thể trơ mắt nhìn đồng bạn của mình bị tấn công mà không có phản ứng.

Hoặc có lẽ, nếu đặt ở thời đại đó, khi chuyện này xảy ra, họ có thể thực sự sẽ thờ ơ.

Dù sao họ cũng là đối thủ cạnh tranh, quan hệ giữa họ cũng không hẳn là tốt, thậm chí giữa họ còn tồn tại thù hận.

Nhưng bây giờ đã khác, thời đại thuộc về họ đã qua từ lâu.

Trong một thời đại mới, với tư cách là những người bị thời đại bỏ rơi, dù mạnh, nhưng đối thủ cũng không yếu, không ôm nhau sưởi ấm, chẳng lẽ chờ bị từng người một đánh bại sao?!

Luân Hồi Chi Địa, cấm khu này sở dĩ tồn tại, không bị vẫn lạc trong những năm tháng dài đằng đẵng đó, là vì họ ôm nhau sưởi ấm.

Cho nên, khi Lục Minh tấn công, khi đòn tấn công của Lục Minh rơi xuống người Bất Tử Giả vương miện, những Bất Tử Giả khác

cũng không do dự, quyết đoán lựa chọn ra tay với Lục Minh.

Đòn tấn công của họ bùng nổ, thi triển các thủ đoạn riêng.

Mặc dù bản chất không thay đổi, đều là cảm xúc tiêu cực và sức mạnh âm độc ngoan lạt, nhưng cũng là trăm hoa đua nở, thủ đoạn có ngàn vạn loại.

Những đòn tấn công đáng sợ đó trực tiếp đánh về phía Lục Minh...

Lục Minh tự nhiên phiền muộn, không có lựa chọn, chỉ có thể chống lại tất cả.

Một Bất Tử Giả trực tiếp đấm một quyền về phía Lục Minh.

Mặc dù đòn tấn công của đối phương, trông chỉ là một cú đấm bình thường, nhưng Lục Minh sẽ không coi nó là bình thường.

Dù sao đòn tấn công của đối phương cũng đã tạo ra cảm giác nguy cơ cực lớn cho Lục Minh.

Nếu Lục Minh thực sự coi nó là một đòn tấn công bình thường, Lục Minh có lẽ sẽ bị đối phương khiêng đi.

Lục Minh lựa chọn toàn lực chống lại, dùng sức mạnh nhục thân thuần túy để nghênh chiến, cũng đáp lại bằng một cú đấm có sức mạnh kinh người.

Ừm, thực ra nếu có thể đưa ra lựa chọn, có thể rời đi, có thể rút lui, Lục Minh tuyệt đối sẽ không chọn đối đầu trực diện với đối phương, bởi vì không cần thiết, đó tuyệt đối không phải là một lựa chọn tốt.

Nhưng hiện tại Lục Minh không có lựa chọn, là bên bị động.

Lục Minh dùng cách này, chặn được đòn tấn công của một vị Bất Tử Giả.

Ngoài ra, còn có ba vị Bất Tử Giả khác phát động tấn công.

Trong đó, đòn tấn công của một vị Bất Tử Giả... là một cú đá!

Thân thể của tên đó đột nhiên biến lớn gấp ngàn vạn lần, cả người còn lớn hơn một tinh hà mênh mông, sau đó nhấc cái chân khổng lồ vô cùng lên, hung hăng đạp về phía đầu Lục Minh.

Trên tay một vị Bất Tử Giả khác không biết từ lúc nào, đã có thêm một thanh đại kiếm.

Thanh đại kiếm này không phải loại kiếm nhẹ nhàng, mà nặng vô cùng, phảng phất như nặng bằng hàng triệu ngôi sao!

Vị Bất Tử Giả này hai tay cầm đại kiếm, trên người bốc lên một luồng kiếm đạo chi lực, sau đó tích tụ, trong nháy mắt chém ra một nhát kiếm đáng sợ, uy lực của nó vô cùng không tầm thường, căn bản không yếu hơn nhát kiếm trước đó của Lục Minh, là một hệ thống khác của kiếm đạo.

Vị Bất Tử Giả cuối cùng thi triển pháp thuật, sau lưng y mơ hồ có một dòng sông tử vong, dòng sông tử vong cuồn cuộn, cho người ta cảm giác quá phi phàm, như một dải lụa, mạnh mẽ cuốn về phía Lục Minh!

Lục Minh đối đầu trực diện với cú đấm của một Bất Tử Giả, nhưng hắn cần phải đối mặt với đòn tấn công từ hai vị Bất Tử Giả khác.

Một người dùng đại kiếm thiên về kỹ xảo, có thể dễ dàng khai thiên tích địa.

Người còn lại thì dùng dòng sông hắc ám mênh mông hóa thành dải lụa, cuốn về phía Lục Minh.

Hắn phải đưa ra lựa chọn.

Sắc mặt Lục Minh bình tĩnh.

Tình thế trước mắt vô cùng nguy hiểm, nhưng hắn không hề hoảng loạn, bởi vì hoảng loạn chẳng có tác dụng gì cả.

Cảm xúc hoảng loạn chỉ khiến tình hình trở nên phức tạp hơn, hại chính mình, Lục Minh không ngốc đến thế.

Dù sao cũng là một cường giả từng bước tu luyện đến cảnh giới ngày nay, vào thời khắc quan trọng, Lục Minh vẫn giữ được sự bình tĩnh.

Tư duy trong đầu hắn lúc này nhanh đến cực hạn, từng phương pháp một được đưa ra rồi lại bị phủ quyết.

Hắn cần một giải pháp có thể giải quyết được vấn đề trước mắt, điều này vô cùng quan trọng.

Nếu không, hắn sẽ rơi vào thế bị động, một điều hắn không hề mong muốn.

Hắn đang suy nghĩ một phương pháp vẹn cả đôi đường.

Chẳng mấy chốc, Lục Minh đã nghĩ ra một cách.

Hoặc có lẽ cách này thực ra không tốt, nhưng hắn không còn thời gian và lựa chọn nào khác.

Thời gian cấp bách buộc hắn phải đưa ra quyết định.

Nghĩ nhiều phương pháp cũng vô dụng, chi bằng lúc này dốc toàn lực tấn công!

Hắn nghĩ thầm, sau lưng Lục Minh lần lượt hiện ra mấy dòng sông dài mênh mông vô tận.

Có dòng sông được bao bọc bởi lửa cháy, có dòng sông kiếm khí trường tồn, có dòng sông hắc ám sâu thẳm ẩn chứa nỗi kinh hoàng tột độ. "Khai!" Đối mặt với đòn tấn công của hai vị Bất Tử Giả, Lục Minh vẫn chọn đối kháng trực diện.

Đây là lựa chọn duy nhất của hắn lúc này.

Dòng sông lửa sôi trào, hóa thành một con hỏa long khổng lồ, thân hình uốn lượn như một con rồng thật sự thông thiên triệt địa, vẩy rồng như thật, trên ngũ trảo có ngọn lửa bùng cháy.

Con hỏa long này lao thẳng đến chống lại dải lụa hắc ám.

Ngoài ra, trên dòng sông hắc ám hiện ra một đầu quỷ thần, yêu mị đến cực điểm, sau khi sinh ra liền lao thẳng về phía trọng kiếm, muốn đối đầu trực diện, dập tắt sức mạnh của nó! "Ầm ầm ầm!" Trong khoảnh khắc, tiếng nổ kinh người vang lên!

Tầng thứ một trăm của địa ngục rung chuyển, cảm giác như đang trên bờ vực sụp đổ.

Các cường giả đỉnh cao đang giao thủ ở đây, dù cho vùng đất này có kiên cố đến đâu cũng không thể trụ được quá lâu.

Mặt đất bị cày nát, vô số sức mạnh quy tắc đang bạo động.

Mơ hồ giữa hư không, mười mấy chiếc quan tài hiện ra, hư ảnh của chúng nở rộ trước mắt Lục Minh như hoa quỳnh sớm nở tối tàn.

Những Bất Tử Giả đang ngủ say vẫn chưa tỉnh lại, nhưng biến động từ bên ngoài đã làm chấn động những chiếc quan tài khiến chúng hiện ra.

Cảnh tượng này cũng lọt vào mắt Lục Minh.

Nhìn thấy mọi thứ đột ngột xuất hiện, tim hắn không khỏi ngừng đập.

Bất cứ ai nhìn thấy cảnh này cũng không thể giữ được bình tĩnh.

Bởi vì chúng tượng trưng cho từng kẻ địch đáng sợ!

Chương 430

Nhưng Lục Minh cũng nhận ra những tồn tại trong quan tài đang ngủ say, trong thời gian ngắn không thể tỉnh lại được.

Trừ phi bị đánh thức, hoặc động tĩnh bên ngoài quá lớn, kinh động đến những Bất Tử Giả đang chìm trong giấc ngủ.

Nhưng trận đại chiến vừa rồi động tĩnh lớn như vậy mà vẫn không kinh động được họ, điều đó cho thấy khả năng này không cao, khá khó để kinh động họ.

Suy nghĩ này chỉ lóe lên trong đầu Lục Minh, hắn không day dưa quá lâu về chuyện đó.

Bởi vì hắn còn có việc quan trọng hơn phải làm.

Dù sao hắn đang bị năm vị Bất Tử Giả vây công, phân tâm lúc này chẳng khác nào tự sát, dễ bị đối thủ tìm được cơ hội.

Vì vậy, Lục Minh không suy nghĩ quá lâu về chuyện đó, nó chỉ thoáng qua trong đầu rồi hắn lại tiếp tục lao vào... trận đại chiến vô cùng gian nan đã được định sẵn!

Thủ đoạn Lục Minh vừa tung ra quả thật có hiệu quả, không tệ, đã thuận lợi chặn được đòn tấn công của năm vị Bất Tử Giả!

Con hỏa long nóng rực vô cùng đã dập tắt đòn tấn công từ dải lụa của đối phương.

Cú đấm trực diện cũng ngang ngửa với Bất Tử Giả dùng sức mạnh thể xác để đối kháng.

Hai đòn tấn công đó, Lục Minh đều chống đỡ một cách hoàn hảo.

Chỉ có đòn tấn công của đối thủ dùng đại kiếm là hắn không thể

hoàn toàn triệt tiêu.

Đòn tấn công của hắn bị mài mòn, để lại một hai phần sức mạnh của đối phương đánh trúng người, khiến Lục Minh bị thương nhẹ. "Đòn tấn công phi phàm!

Thực lực quả nhiên mạnh mẽ!" Lục Minh phun ra một ngụm máu tươi, trầm giọng nói với năm vị Bất Tử Giả trước mặt.

Ánh mắt hắn sâu thẳm, trên người gánh một áp lực không nhỏ, dù sao số lượng đối thủ cũng quá đông. "Câu đó phải để bọn ta nói mới đúng.

Đối mặt với đòn tấn công của cả năm người mà vẫn trụ được một lượt, thảo nào trước đó có thể thuận lợi và nhanh chóng tiêu diệt tên kia." "Xem ra, lúc trước ta đã đánh giá thấp ngươi rồi, thực lực của ngươi hẳn là trên cả năm người bọn ta, không hổ là có thể." Bất Tử Giả đội vương miện lên tiếng, ánh mắt nhìn Lục Minh, lạnh lùng nói, trong giọng nói có một loại cảm xúc dao động.

Những gì vừa xảy ra khiến Bất Tử Giả đội vương miện không thể bình tĩnh.

Lục Minh đã chặn được một lượt tấn công của họ.

Dù hắn bị thương, nhưng chỉ là vết thương nhẹ, đó đã là một chuyện vô cùng khoa trương, đủ để chứng minh thực lực mạnh mẽ của hắn.

Lục Minh lúc này không nói một lời.

Được đối thủ khen ngợi không phải là chuyện tốt đối với hắn.

Chỉ khi biến đối thủ thành tù nhân của mình mới đáng để hắn vui mừng và phấn chấn.

Nhưng Lục Minh biết rõ, tuy có ý nghĩ đó nhưng lực bất tòng tâm.

Sức chiến đấu cá nhân của hắn mạnh, đối mặt với bất kỳ Bất Tử Giả nào ở đây trong tình huống một chọi một, hắn đều có nắm chắc, nhưng mấu chốt là, trước mặt hắn không chỉ có một Bất Tử Giả!

Qua những gì vừa xảy ra, Lục Minh biết họ sẽ liên thủ, hắn căn bản không có chút tự tin nào là sẽ chiến thắng! "Nếu đã vậy, thì càng không thể để ngươi thuận lợi rời đi.

Nếu ngươi đã đến, vậy thì hãy chôn vùi tại mảnh đất này đi!" Bất Tử Giả đội vương miện lúc này lên tiếng, định tiếp tục ra tay giết chết Lục Minh, đây cũng là điều hiển nhiên, nếu không những chuyện vừa rồi đã không xảy ra, mà sẽ là một cảnh tượng khác.

Bất Tử Giả đội vương miện lúc này quả quyết ra tay, sải những bước chân khổng lồ, nhanh chóng tiếp cận Lục Minh, định cận chiến với hắn, dùng sức mạnh thuần túy để ứng chiến.

Đó là sở trường của Bất Tử Giả đội vương miện, hay nói đúng hơn, là sở trường của tất cả Bất Tử Giả, dù sao sức mạnh của họ rất lớn, thân thể cũng vô cùng cường hãn.

Giờ đã gạt bỏ tâm lý trêu đùa Lục Minh, tự nhiên phải dốc toàn lực để tiêu diệt hắn.

Cùng lúc Bất Tử Giả đội vương miện tấn công, các Bất Tử Giả khác cũng không do dự, trực tiếp lao về phía Lục Minh.

Họ cũng chọn cách cận chiến, lần lượt rút ra vũ khí sở trường của mình, khí tức của mỗi người đều đạt đến đỉnh cao chưa từng có, cảm giác mang lại thật quá đáng sợ.

Khí tức trấn áp trời đất, tầng thứ một trăm của địa ngục điên cuồng rung chuyển, dường như sắp không chịu nổi những sức mạnh đáng sợ này.

Nhìn năm vị Bất Tử Giả lao tới, cảm giác nguy hiểm trong lòng

Lục Minh dâng lên chưa từng có.

Hắn cũng không do dự mà đưa ra lựa chọn, dù sao cảm giác áp bức khổng lồ trước mắt là thật.

Lục Minh không do dự, trực tiếp xoay người... rồi tốc độ của hắn vào lúc này đạt đến cực hạn, Lục Minh chọn cách chạy trốn!!

Tốc độ của hắn bùng nổ trong khoảnh khắc, vượt qua cả thần thú Côn Bằng, để lại tại chỗ từng đạo bóng ảnh kinh hồng...

Lục Minh đã nảy sinh ý định thoái lui, không định tiếp tục đại chiến!

Đây là chuyện bình thường.

Nếu là một chọi một, thậm chí một chọi hai, một chọi ba, Lục Minh đều sẵn sàng chiến đấu.

Nhưng nếu một mình đối mặt với năm người, Lục Minh đương nhiên có ý định lùi bước.

Ừm, dù sao thực lực của đối thủ cũng ngang ngửa hắn, số lượng lại đông như vậy, Lục Minh lấy gì để chiến đấu?

Không chạy, chẳng lẽ đợi sức lực hoàn toàn cạn kiệt, trở thành hồn ma dưới đao của đám người này, chôn vùi tại mảnh đất này sao?

Đó không phải là mấu chốt.

Mấu chốt là, hiện tại hắn đang đối đầu với năm cường giả cùng cấp, nhưng sau lưng năm Bất Tử Giả này, còn có những Bất Tử Giả khác.

Số lượng đó ít nhất phải gấp đôi, tuy không biết vì sao họ đang ngủ say, nhưng ai biết được lúc nào họ có thể tỉnh lại.

Lỡ như họ có thể tỉnh lại bất cứ lúc nào thì sao?

Dù cho phải trả một cái giá nào đó...

Lục Minh không dám cược ở thế giới này!

Vì nếu cược thắng, Lục Minh cũng chẳng được lợi lộc gì.

Dù sao chỉ năm vị Bất Tử Giả này cũng đủ khiến hắn mệt bở hơi tai rồi.

Nếu Lục Minh cược thua, hắn sẽ phải đối mặt với mười mấy vị Bất Tử Giả cùng cấp, thậm chí có người thực lực còn mạnh hơn cả hắn, vây công.

Lúc đó, dù Lục Minh thực lực mạnh mẽ, nắm giữ nhiều thủ đoạn, nhưng đối mặt với tình thế đó... hắn cũng tuyệt đối lực bất tòng tâm.

Vì vậy, chạy trốn là lựa chọn tốt nhất của Lục Minh.

Đã như vậy, Lục Minh tự nhiên sẽ chạy, và tốc độ không phải nhanh bình thường, nhanh như kinh hồng, đạt đến cái gọi là cực hạn.

Lục Minh trước đây từng săn được một nguyên đầu nắm giữ tốc độ, giờ đây sức mạnh đó gia trì lên người hắn, tốc độ của hắn nhanh không tưởng, bỏ xa năm vị Bất Tử Giả phía sau.

Tốc độ của các Bất Tử Giả không bằng Lục Minh, dù họ cũng đang liều mạng đuổi theo, nhưng hai bên vẫn có một khoảng cách nhất định. "Tốc độ nhanh như vậy, tên này rốt cuộc nắm giữ bao nhiêu thứ, gánh chịu bao nhiêu loại sức mạnh?" Một Bất Tử Giả nhìn Lục Minh tốc độ ngày càng nhanh, kéo ra một khoảng cách nhất định, không kìm được mà gào lên, trong lòng có chút khó chịu.

Các Bất Tử Giả khác không nói gì, nhưng trong mắt cũng lộ vẻ u uất, vì họ cũng muốn biết, Lục Minh rốt cuộc nắm giữ sức mạnh gì mà có thể bùng phát ra tốc độ khoa trương như vậy?

Phải biết rằng trước đó Lục Minh đã bùng phát ra mấy loại sức

mạnh cực mạnh, ví như ngọn lửa kinh người kia, dòng sông đen tuyền rực rỡ kia, và cả nhát kiếm chói lọi đó, cộng thêm tốc độ hiện tại... thật kỳ lạ, Lục Minh rốt cuộc nắm giữ bao nhiêu sức mạnh! "Tốc độ nhanh thì có ích gì?

Lẽ nào ngươi cho rằng, như vậy là có thể thoát khỏi bọn ta, thành công rời khỏi Vùng đất Luân Hồi sao?" Bất Tử Giả đội vương miện lúc này lên tiếng, hai mắt rực lửa, sáng quắc, quét ngang bốn phương, giọng nói mang theo một sự phiêu hốt và âm lãnh: "Không thể thành công đâu, tốc độ của ngươi bây giờ có nhanh hơn nữa cũng vô dụng, vì đây là Vùng đất Luân Hồi, đây là địa bàn của ta, ta không cho ngươi rời đi, ngươi tuyệt đối không thể rời đi!" Hình bóng của Bất Tử Giả đội vương miện như một lò luyện khổng lồ, tiếng gầm vang vọng khắp đất trời, khiến người ta không khỏi rùng mình.

Trong Vùng đất Luân Hồi cũng có sinh mệnh tồn tại, nghe thấy tiếng của vị vua này, không khỏi run rẩy, nhưng trong lòng cũng tò mò, rốt cuộc là ai mà khiến vị vua này phải lên tiếng như vậy?

Lục Minh tự nhiên cũng nghe thấy lời của Bất Tử Giả đội vương miện, nhưng hắn không tin lời đối phương.

Mặc dù cường giả thường không thèm nói dối, nên những gì họ nói thường là thật, nhưng nhỡ đối phương không biết xấu hổ, lừa gạt hắn thì sao?

Lục Minh mà tin thì chẳng phải thành kẻ ngốc sao?

Vì vậy, Lục Minh không tin, chỉ âm thầm tăng tốc, định rời khỏi Vùng đất Luân Hồi, đi qua chín mươi chín tầng địa ngục trước đó, rồi thông qua cánh cổng kia để rời khỏi nơi này.

Lục Minh không chắc đó có phải là con đường sống thực sự hay không, dù sao hắn cũng xa lạ với nơi này, đây là lần đầu tiên hắn đến.

Nhưng Lục Minh có linh cảm đáng sợ, cảm giác đó dẫn lối cho hắn, mách bảo hắn rằng đó mới là con đường sống thực sự.

Hắn tự nhiên tin vào cảm giác đó, liều mạng lao về phía ấy.

Chương 431

"Hắn không tin những gì chúng ta nói!" Có một Bất Tử Giả phát hiện Lục Minh nghe xong lời họ vẫn chọn cách chạy trốn, không kìm được mà lên tiếng, giọng nói vang dội, truyền vào tai các Bất Tử Giả khác. "Không tin thì không tin, tại sao phải tin?" Giọng của Bất Tử Giả đội vương miện truyền đến, mang theo một sự bá đạo: "Không tin cũng chẳng sao, vậy thì ta sẽ khiến hắn tin.

Ta sẽ phong tỏa Vùng đất Luân Hồi, khiến con đường rời đi của hắn tạm thời biến mất!" Nghe lời của Bất Tử Giả đội vương miện, các Bất Tử Giả khác đều gật đầu.

Lục Minh đã trở thành mối họa lớn trong lòng họ, vì hắn quá mạnh, không thể để hắn rời đi.

Vì vậy, tốt nhất là giăng bẫy bắt rùa, trực tiếp phong ấn lối ra của Vùng đất Luân Hồi.

Lúc đó, dù Lục Minh có tốc độ nhanh đến đâu cũng không thể rời khỏi đây, sớm muộn gì cũng bắt được hắn, lúc đó phải cho hắn biết tay!

Tầng thứ nhất của địa ngục, trên bầu trời cao, lơ lửng một cánh cổng khổng lồ, tỏa ra ánh sáng màu xanh lam u tối.

Đó là lối đi ra thế giới bên ngoài, cũng là lối ra tiện lợi và nhanh nhất.

Nói như vậy là vì để rời khỏi Vùng đất Luân Hồi, còn có một con đường khác, đó là dùng thực lực cực mạnh trực tiếp phá vỡ không gian của Vùng đất Luân Hồi, rời đi từ vách ngăn không gian.

Đây cũng là một phương pháp, một khả năng, nhưng nội bộ Vùng

đất Luân Hồi có thể sẽ sụp đổ.

Hơn nữa, muốn thông qua việc phá vỡ vách ngăn không gian để rời đi, xác suất thực sự quá thấp, gần như là chuyện không thể xảy ra, các Bất Tử Giả không cho rằng Lục Minh có thể làm được.

Hoặc có lẽ, nếu cho Lục Minh đủ thời gian, hắn có thể làm được, dù sao thực lực của hắn không yếu.

Nhưng không ai cho Lục Minh cơ hội đó, hắn sẽ không có cơ hội như vậy, hiện tại chỉ có thể bị điên cuồng truy sát!

Lục Minh nhìn thấy tầng thứ nhất của địa ngục, cánh cổng đó đang dần đóng lại.

Hắn có chút lo lắng, vì vừa nghe lời của Bất Tử Giả, con đường rời đi của hắn dường như lại bị phong bế rồi.

Thật lòng mà nói, đổi lại là ai cũng không thể không động lòng. "Con đường rời đi của ta cũng sắp bị phong tỏa hoàn toàn sao?" Lòng Lục Minh phức tạp, ngũ vị tạp trần, hắn không hoàn toàn tin lời các Bất Tử Giả, nhưng cũng không hoàn toàn không tin.

Bởi vì đối thủ không cần thiết phải lừa hắn, có lẽ tất cả đều là thật, hắn không thể thông qua cánh cổng đó để rời đi nữa. "Cũng chưa chắc, dù nó có thực sự đóng lại, ta cũng có thể thử phá nó ra.

Dù là con đường gì đi nữa, cuối cùng cũng là do người chết tạo ra, chẳng lẽ ta không phá nổi một cánh cổng bình thường sao!" Lục Minh nảy ra ý nghĩ này, lòng hắn tuy vừa có chút dao động, nhưng cuối cùng đã quay về với ý định ban đầu.

Mục tiêu của hắn vẫn không thay đổi, tốc độ nhanh kinh người.

Trong thời gian ngắn, Lục Minh đã vượt qua một khoảng cách xa xôi, cuối cùng đi qua chín mươi tám tầng, quay về tầng thứ nhất của Vùng đất Luân Hồi.

Hầu như không chút do dự, nhìn cánh cổng vốn là con đường rời đi đang lơ lửng giữa không trung, nhưng lúc này lại đang trong trạng thái đóng kín, Lục Minh không ngần ngại ra tay, cố gắng phá nó ra, vì đó là một trong những lựa chọn tốt nhất để hắn rời đi.

Trong tay Lục Minh hiện ra một thanh trường kiếm, ngay sau đó hắn ngâm lên một tiếng kiếm, thanh kiếm sắc bén trong tay liền chém ra!

Một đòn tấn công có uy lực khai thiên tích địa khó có thể tưởng tượng, với tư thế kinh người, chém vào cánh cổng đang đóng lại.

Trong khoảnh khắc, tia lửa bắn tung tóe, sức mạnh xung kích lan ra bốn phương.

Nhưng cánh cổng đó vẫn không bị Lục Minh mở ra thành công.

Đây là chuyện rất bình thường, cũng không nằm ngoài dự đoán của Lục Minh, dù sao nếu cánh cổng này dễ bị phá vỡ như vậy, Vùng đất Luân Hồi đã không được gọi là Vùng đất Luân Hồi.

Cái gọi là Vùng đất Luân Hồi cũng không nên trở thành một trong những khu vực cấm. "Lại lần nữa!

Ta không tin, ta không mở được nơi này." Một lần không thành công, Lục Minh tự nhiên sẽ không bỏ cuộc, cũng không nản lòng.

Hắn chuẩn bị tung ra đòn thứ hai, cố gắng mở cánh cổng trước mắt.

Sức mạnh của hắn bùng nổ, cháy rực như lò luyện, lan tỏa vô cùng.

Thanh trường kiếm trong tay cũng không còn thuần túy là sức mạnh kiếm đạo nữa mà có thêm một loại nguyên tố khác, ngọn lửa hừng hực.

Lục Minh đã rót một phần nguyên đầu liệt diễm thuộc về Chân Hỏa Giả ngày trước vào trong đó, bùng phát ra một trạng thái khác của sức mạnh kiếm đạo.

Nhát kiếm rực lửa chém ra, trực tiếp hóa thành một con hỏa long uốn lượn vô tận, hỏa long bay lượn, sống động như thật, long uy lúc này mênh mông, lao thẳng về phía cánh cổng đang đóng chặt.

Khoảnh khắc tiếp theo, cả hai va chạm vào nhau, tia lửa bắn tung tóe.

Cảnh tượng kinh hoàng đó khiến người ta không khỏi rùng mình!!

Sắc mặt của đám Bất Tử Giả đang đuổi theo cũng thay đổi.

Vì họ phát hiện, nhát kiếm thứ hai của Lục Minh đã làm cánh cổng rung chuyển.

Cánh cổng đó đóng chặt, kiên cố không thể phá vỡ, nhưng đối mặt với những đòn tấn công liên tiếp của Lục Minh, rõ ràng cũng không phải là hoàn toàn không thể mở ra.

Rõ ràng, chỉ cần cho Lục Minh thêm một hai cơ hội ra tay nữa, xác suất cánh cổng bị hắn phá mở thực ra không thấp, rất cao. "Không thể cho hắn cơ hội ra tay tiếp." Bất Tử Giả đội vương miện lạnh lùng lên tiếng, thần sắc có chút ngưng trọng, y phát hiện mình đã đánh giá thấp Lục Minh, thực lực của hắn mạnh hơn y tưởng.

Các Bất Tử Giả khác đều gật đầu, họ cũng nhận ra điều này.

Lục Minh là đại địch, không thể để đại địch rời đi.

Thế là lúc này, họ liên tiếp ra tay.

Ừm, Lục Minh đã đến bên cạnh cánh cổng, và tấn công nó hai lần, các Bất Tử Giả cũng đã thuận lợi đuổi kịp, có thể ra tay với Lục Minh, phóng thích thần uy. "Chỉ cần cho ta thêm một hai cơ hội ra tay

nữa, ta chắc chắn có thể mở ra một con đường rời đi, chỉ tiếc là..." Ánh mắt Lục Minh không hề bình tĩnh, nhìn cánh cổng vừa rung chuyển vì đòn tấn công của mình, trong lòng thầm than.

Nếu cho hắn thêm một hai cơ hội tấn công cánh cổng nữa, hắn có tự tin có thể phá mở nó.

Chỉ là không còn cơ hội đó nữa, vì các Bất Tử Giả đã đuổi kịp và tấn công hắn.

Hắn tự nhiên không thể làm ngơ trước đòn tấn công của họ, chỉ có thể quay người đối kháng, nếu không, làm ngơ trước đòn tấn công của họ chẳng khác nào tìm chết. "Cứ phải ép tôi đến cực hạn sao?

Nếu thực sự đi đến bước đó, các ngươi chưa chắc đã được lợi, tôi hoàn toàn có thể coi như chưa có chuyện gì xảy ra." Lục Minh lên tiếng.

Hắn chặn được một đòn tấn công của Bất Tử Giả, một thanh trọng kiếm rực rỡ chém mạnh từ trên cao xuống, mang theo vạn vạn vạn ức cân cự lực.

Nhân lúc đó, Lục Minh nói với các Bất Tử Giả, hắn muốn thử thuyết phục họ.

Dù hắn biết xác suất thành công rất thấp, gần như bằng không.

Dù sao mục đích của hắn vốn không tốt, đám Bất Tử Giả này lại không ngốc, sao có thể nghe theo lời hắn? "Mục đích của ngươi vốn không tốt, chính ngươi ra tay với bọn ta trước, giờ rơi vào thế yếu, bọn ta chiếm ưu thế, lại bảo coi như chưa có chuyện gì xảy ra sao?" Một Bất Tử Giả lúc này lạnh lùng nói: "Nằm mơ giữa ban ngày cũng không như vậy.

Hôm nay mạng của ngươi chắc chắn phải bỏ lại đây, không ai có thể thay đổi được.

Còn việc ngươi có khiến bọn ta phải trả giá hay không... thì phải xem ngươi có bản lĩnh đó không!" "Thực lực ngang ngửa bọn ta, mà bọn ta đang là phe chiếm ưu thế, ngươi lại dám nói những lời ngông cuồng như vậy!?" Có một Bất Tử Giả không hiểu nổi Lục Minh, sự việc đã đến nước này mà hắn còn nói những lời ngông cuồng như vậy, hoàn toàn không coi họ ra gì.

Cảm xúc của y tuy gần như không có biến động, nhưng không phải là không có cảm xúc, Lục Minh đã hoàn toàn chọc giận y!

Trong mắt không hề che giấu sát ý kinh người, các Bất Tử Giả căn bản không cho Lục Minh cơ hội nói nhảm nhiều, nhanh chóng tấn công, muốn chôn vùi hắn hoàn toàn ở đây.

Bất Tử Giả đội vương miện là người ra tay đầu tiên, thủ đoạn cũng là người sắc bén nhất.

Vương miện trên đầu y rơi xuống, trong nháy mắt biến thành một cây trường thương.

Bất Tử Giả đội vương miện hai tay cầm thương, thương ra như rồng, khí tức bàng bạc!

Một cây trường thương, trực tiếp đâm mạnh về phía Lục Minh!

Khí tức đáng sợ lan tỏa khắp trời đất, uy lực của một thương này thật sự phi thường, khiến trong lòng Lục Minh dấy lên cảm giác nguy hiểm tột độ.

Hắn muốn tránh né một thương này, vì đòn tấn công này quá mạnh.

Lục Minh lùi về sau, nhưng chưa đến một hơi thở, hắn đã từ bỏ ý định né tránh, vì hắn phát hiện mình đã bị khóa chặt bởi đòn tấn công của đối phương, chỉ có thể chọn đối kháng trực diện.

Nếu đã vậy, lùi bước cũng không cần thiết.

Nếu đã không có lựa chọn, vậy thì Lục Minh sẽ cho họ thấy sự lợi hại của mình.

Thủ đoạn hắn nắm giữ cũng không ít, dù có phải liều chết ở đây, Lục Minh cũng có tự tin kéo theo hai người.

Hắn cũng không phải là một nhân vật dễ đối phó, bá đạo vô song, như một chiến thần từ thời viễn cổ! "Đối kháng trực diện sao?

Để xem rốt cuộc ngươi mạnh hay ta mạnh!" Giọng nói bá đạo của Lục Minh vang lên.

Chương 432

Tay hắn cầm một thanh kiếm sắc bén vô cùng, tốc độ lúc này nhanh kinh người.

Lục Minh đạp tuyết vô ngân, thân hình di chuyển tại chỗ, trong nháy mắt đã xuất hiện ở ngoài mấy chục vạn dặm, rồi nhát kiếm đó của hắn trực tiếp đối đầu với một thương kia của Bất Tử Giả đội vương miện.

Hai bên giao thủ, tiếng nổ kinh hoàng vang lên, từng ngọn núi lớn trong nháy mắt nổ tung, dải ngân hà trong vũ trụ vì thế mà sụp đổ.

Nhưng cuộc giao đấu của hai người vẫn chưa dừng lại, họ đang kịch liệt giao tranh, từng thương từng kiếm, đánh đến đỏ cả mắt, sức mạnh va chạm, vạn vật lúc này như sắp sụp đổ.

Các Bất Tử Giả khác tự nhiên cũng xen vào, không thể nào nhìn Bất Tử Giả đội vương miện một mình tranh đấu với Lục Minh, vì họ là đồng bạn, đều là người của Vùng đất Luân Hồi.

Lục Minh là kẻ ngoại lai phải đối mặt với cơn thịnh nộ của tất cả mọi người, hôm nay phải gục ngã tại đây!

Một thanh trọng kiếm lại lần nữa tấn công, uy lực vô song, phảng phất như ngọn núi Bất Chu cổ xưa rơi từ trên trời xuống, ngay cả nguyên đầu cũng không thể dễ dàng chống đỡ.

Một dòng sông đen tuyền mênh mông xuất hiện, có một Bất Tử Giả đứng trên đó, điều khiển dòng sông đen, với tư thế trực diện, như một con thần tượng từ thời viễn cổ, trực tiếp lao thẳng về phía Lục Minh, muốn đâm chết hắn tại mảnh đất này.

Một Bất Tử Giả không dùng bất kỳ vũ khí nào, thân thể của y là

vũ khí mạnh nhất, quyền cước của y lúc này được tung ra. "Khai!" Một Bất Tử Giả hét lớn một tiếng, lúc này mang lại cảm giác xả thân vì nghĩa, y đã sử dụng một loại thần thông: Chỉ Xích Thiên Nhai, trong khoảnh khắc xuất hiện sau lưng Lục Minh, định đánh lén, đánh hắn trọng thương. "Cút ngay!" Lục Minh đang điên cuồng giao đấu trực diện với Bất Tử Giả đội vương miện, sau lưng hắn đột nhiên có dị động.

Lục Minh không cần nhìn cũng biết chắc chắn có người đánh lén sau lưng.

Hắn không do dự, trực tiếp đánh một quyền ra phía sau, một quyền vô cùng cương mãnh!

Thể chất của Lục Minh cũng vô cùng mạnh mẽ, không hề thua kém các vị Bất Tử Giả, thậm chí còn mơ hồ nhỉnh hơn một chút, vì thể chất của hắn đã dung luyện không biết bao nhiêu sức mạnh đáng sợ, sớm đã kiên cố không thể phá hủy, đạt đến một cảnh giới khó có thể tưởng tượng. "Ầm ầm ầm!" Sau lưng Lục Minh vang lên tiếng nổ kinh người, cú đấm của hắn va chạm mạnh với đối thủ, trực tiếp đánh bay kẻ phía sau.

Sức mạnh thể chất của Lục Minh vượt qua vị Bất Tử Giả này.

Nhưng vì phản ứng này, Bất Tử Giả đội vương miện đã chớp được cơ hội, một thương trực diện đâm mạnh vào vai Lục Minh.

Thể chất Lục Minh tuy kiên cố không thể phá hủy, nhưng đối mặt với một thương đáng sợ như vậy, cũng không thể phòng ngự một trăm phần trăm.

Trường thương đâm mạnh vào vai Lục Minh, trực tiếp phá vỡ lớp phòng ngự.

Bả vai trái của hắn lập tức gãy xương, máu tươi chảy ra, trông

đến kinh người, khiến người ta không khỏi đỏ mắt. "Đâm vào cơ thể ta thì đã sao, cây thương đó ở lại đây đi!" Trường thương đâm vào vai trái, nhưng sắc mặt Lục Minh không hề thay đổi, dù vết thương khiến hắn có chút đau đớn.

Ánh mắt Lục Minh bình tĩnh, chỉ nói ra một câu như vậy, rồi trong cơ thể tuôn ra một luồng sức mạnh đáng sợ, gân cốt huyết nhục trong khoảnh khắc hóa thành một bàn tay, khóa chặt lấy cây thương của Bất Tử Giả đội vương miện.

Ý định của Lục Minh rất đơn giản, nếu đối phương đã đâm thương vào cơ thể hắn, vậy thì giữ lại vũ khí của đối phương.

Khi Bất Tử Giả đội vương miện mất đi vũ khí, sức chiến đấu của y chắc chắn sẽ giảm đi rất nhiều.

Trong tình huống đó, mối đe dọa của y đối với hắn có thể giảm bớt.

Nếu không phải vạn bất đắc dĩ, Lục Minh sẽ không làm vậy, nhưng lựa chọn này lúc này... mới là lựa chọn tốt nhất! "!" Bất Tử Giả đội vương miện tự nhiên nhận ra tình hình trước mắt, cây thương đâm vào cơ thể Lục Minh đã bị đối phương dùng sức mạnh thể chất khóa lại, khiến y không thể rút ra khỏi cơ thể đối phương.

Bất Tử Giả đội vương miện không tin, y không cho rằng Lục Minh có thủ đoạn như vậy, nên trước tiên kinh ngạc, sau đó dùng sức, muốn rút vũ khí của mình ra, nếu không sẽ ảnh hưởng đến chiến lực.

Chỉ tiếc là y nhanh chóng từ bỏ, vì dù đã dùng hết sức, vẫn vô dụng, vũ khí của y thật sự bị thân thể Lục Minh khóa chặt! "Sức mạnh thể chất của ngươi còn mạnh hơn cả bọn ta, thật sự đã khóa được vũ khí của ta, sức mạnh thể chất của ngươi làm sao luyện thành công được?" Bất Tử Giả đội vương miện không kìm được mà lên tiếng, kinh ngạc vì thân thể Lục Minh có thể mạnh mẽ đến vậy.

Thân thể của y cũng chưa đạt đến mức độ khoa trương đó, có thể khóa chặt một cây vũ khí cực kỳ kinh người.

Nói thì nói vậy, nhưng động tác trên tay của Bất Tử Giả đội vương miện không hề dừng lại.

Thực lực Lục Minh biểu hiện càng mạnh mẽ, càng không thể để hắn sống sót, vì Lục Minh sẽ trưởng thành thành một đại địch chưa từng có, không ai có thể để kẻ địch của mình tồn tại trên đời.

Đặc biệt là khi kẻ địch này tiềm lực dồi dào, chiến lực cũng không tầm thường!

Bất Tử Giả đội vương miện không giành lại được vũ khí từ "tay" Lục Minh, thần sắc không hề thay đổi, hoặc có lẽ thần sắc của y vốn có thay đổi, nhưng nhanh chóng dừng lại.

Bởi vì thay đổi cảm xúc không có tác dụng gì đối với Bất Tử Giả đội vương miện, thậm chí còn có hại cho cục diện chiến đấu.

Nếu đã vậy, Bất Tử Giả đội vương miện tự nhiên sẽ vứt bỏ loại cảm xúc đó.

Không có vũ khí thì thôi... vậy thì từ bỏ vũ khí!

Dù nếu Bất Tử Giả đội vương miện từ bỏ vũ khí, sẽ ảnh hưởng đến sức chiến đấu, khiến đòn tấn công của y không còn đáng sợ như trước, nhưng đối với y, đó chưa hẳn là một chuyện xấu.

Ít nhất so với việc lãng phí thời gian, khiến y bỏ lỡ một cơ hội tuyệt vời, lựa chọn này chưa chắc đã tệ như bề ngoài.

Bất Tử Giả đội vương miện chọn cách buông tay, để vũ khí của mình cắm trên người Lục Minh, rồi quả quyết ra tay.

Sức mạnh trong cơ thể y bùng nổ, trực tiếp tấn công vào thân thể Lục Minh!

Thân thể Lục Minh cực kỳ mạnh mẽ, Bất Tử Giả đội vương miện đã nhận ra điều này.

Nếu đã vậy, y tự nhiên sẽ lấy việc làm suy yếu thân thể Lục Minh làm chủ, dù sao mục tiêu của y là chém giết Lục Minh ở đây, và thân thể Lục Minh là một phần sức chiến đấu cực mạnh của hắn.

Muốn làm suy yếu thân thể Lục Minh là một bước không thể bỏ qua, nếu đã vậy, tại sao không chủ động tấn công trước?

Bất Tử Giả đội vương miện chọn cách từ bỏ vũ khí, rồi quả quyết tiếp cận Lục Minh, một quyền đấm mạnh xuống, sức mạnh quá kinh người, có thể dễ dàng khai thiên tích địa.

Điều này cũng là điều Lục Minh không lường trước được.

Ừm, điều hắn không lường trước được không phải là đòn tấn công của Bất Tử Giả đội vương miện mạnh mẽ, đáng sợ, mà là y đã đưa ra lựa chọn quá nhanh, không chọn tiếp tục giành lại vũ khí, quả quyết từ bỏ binh khí, chuyển sang tấn công, thời gian dùng thật sự quá ngắn. "Phụt!" "Phụt!" Cũng vì vậy mà Lục Minh phải trả giá, hắn phun ra một ngụm máu tươi, vì vừa rồi bị Bất Tử Giả đội vương miện chớp được cơ hội, một quyền đánh trúng bụng Lục Minh.

Lực phòng ngự của Lục Minh tuy vô song, nhưng hắn không phải là bất khả chiến bại.

Đối mặt với một đòn của Bất Tử Giả đội vương miện, dù y đã mất vũ khí, sức chiến đấu có phần suy giảm, nhưng cũng không hoàn toàn yếu đi.

Lục Minh trực tiếp chịu đựng đòn tấn công của đối phương, cũng phải bị thương.

Lục Minh sở dĩ trực tiếp đỡ đòn tấn công của Bất Tử Giả đội vương miện, không phải vì hắn muốn chịu đòn.

Mà là vì hắn không có cách nào né tránh, vì sau lưng hắn có một cường giả khác tấn công, tung ra một đòn cực kỳ đáng sợ.

Lục Minh đã nhanh chóng phản kích, nhưng vẫn bị phân tâm một phần, không còn cách nào khác, chỉ có thể cứng rắn đỡ đòn của Bất Tử Giả đội vương miện!

Vì vậy, Lục Minh đã phun ra một ngụm máu tươi, khóe miệng có một vệt máu đỏ tươi kinh người, trạng thái so với vừa rồi đã suy giảm.

Nhưng dù trạng thái Lục Minh có suy giảm, phun ra một ngụm máu, trạng thái không tốt, người vừa bị Lục Minh tập trung đối phó sau lưng cũng không khá hơn.

Thân thể của y bị đòn tấn công của Lục Minh trực tiếp đánh trúng, khí tức cũng suy giảm, cũng phun ra một ngụm máu.

Thậm chí trạng thái của y còn tệ hơn Lục Minh, dù sao cũng đã cứng rắn đỡ một đòn đáng sợ của hắn, sức mạnh mà Lục Minh truyền vào trong đòn tấn công đó không hề ít.

Thậm chí nói một câu không hay, nếu không phải vì thân thể của các Bất Tử Giả đều vô cùng mạnh mẽ, cú đấm đó của Lục Minh có thể trực tiếp xuyên thủng cơ thể đối phương, chứ không chỉ là đánh đối phương hộc máu.

Dù vậy, đối phương cũng không dễ chịu, không chỉ đơn thuần là bị đánh hộc máu, ngũ tạng lục phủ trong bụng hoàn toàn bị đảo lộn, thậm chí một phần nội tạng đã vỡ nát, trạng thái suy giảm nghiêm trọng. "Lui!" Trong nháy mắt, Lục Minh đã đối đầu cứng rắn với ba vị Bất Tử Giả.

Sau đó, hắn trực tiếp chọn cách lùi nhanh, không chọn tiếp tục cận chiến, đại chiến.

Bởi vì áp lực trong lòng hắn quá lớn, số lượng đối thủ quá đông, vừa rồi có thể tạm thời cầm cự, nhưng không thể tiếp tục nữa, vì cục diện chỉ càng lúc càng bị động, càng lúc càng khó khăn. "Có giỏi thì một chọi một với tôi!" Mặc dù nói vậy có chút vô căn cứ, đối phương cũng sẽ không nghe, nhưng Lục Minh vẫn hét lớn một tiếng.

Trận đại chiến vừa rồi, trong lòng Lục Minh quả thực có chút uất ức.

Nếu không phải một mình hắn giao đấu với mấy vị Bất Tử Giả, mà chỉ một mình đối đầu với một, thậm chí hai người, Lục Minh cảm thấy mình sẽ không chật vật như vậy, sẽ tốt hơn nhiều.

Số lượng đối thủ của hắn thực sự quá đông, phải luôn đề phòng tứ phía, lãng phí tinh lực, cũng ảnh hưởng đến việc phát huy.

Nhưng Lục Minh không có cách nào, không có lựa chọn nào khác.

Như Lục Minh đã nói, lời của hắn vang lên, thậm chí không phải là lần đầu tiên, nhưng tất cả các Bất Tử Giả đều không thèm để ý đến hắn, thậm chí còn tiến hành thảo luận. "Sức chiến đấu của tên này thực sự kinh khủng, thủ đoạn nắm giữ cũng vô cùng đa dạng, trong thời gian ngắn khó mà khống chế được." Một Bất Tử Giả lúc này lên tiếng.

Y bị thương, trên ngực có một vết rách đỏ tươi kinh người, máu tươi rỉ ra, mang lại cảm giác khủng bố, khiến lòng người không khỏi lạnh gáy.

Nhưng vị Bất Tử Giả này lại làm ngơ trước vết thương đó.

Vết thương tuy có ảnh hưởng đến y, nhưng không đáng kể, đặc biệt là trong cục diện chiến đấu hiện tại, y căn bản không quan tâm đến bất cứ điều gì.

Chương 433

Chỉ cần trận đại chiến cuối cùng kết thúc một cách hoàn mỹ, chỉ cần sau này có thời gian hồi phục, mọi thứ sẽ trở lại như ban đầu.

Vị Bất Tử Giả đó chỉ cau mày rồi nói: "Ta thấy thế này không ổn, cứ kéo dài dễ sinh biến cố.

Hay là thế này, cho bọn ta năm hơi thở nữa, trong vòng năm hơi thở, nếu không giết được hắn, bọn ta sẽ đánh thức những người khác, rồi cùng nhau ra tay giết hắn.

Ừm, nếu trong thời gian đó giết được rồi, thì không cần nữa!" Vị Bất Tử Giả đó lúc này lên tiếng, đưa ra một lựa chọn.

Các Bất Tử Giả khác nghe xong cũng không từ chối.

Họ đã nhận ra sự khủng bố và mạnh mẽ của Lục Minh.

Nếu đã vậy, tự nhiên cũng phải đưa ra những lựa chọn phi thường.

Mặc dù làm vậy có thể sẽ mất mặt... nhưng đều là những lão già đã sống không biết bao nhiêu năm, quen biết không biết bao nhiêu tuổi, cũng không hoàn toàn bài xích điều này, ít nhất trong tình huống hiện tại, làm vậy là hợp lý, không ai có thể từ chối. "Được." Bất Tử Giả đội vương miện lúc này gật đầu.

Trong số năm vị Bất Tử Giả, y có quyền lực lớn nhất, và y không từ chối.

Năm vị Bất Tử Giả nói những lời này ngay trước mặt Lục Minh, không hề che giấu, vì không cần thiết phải làm vậy.

Đây là địa bàn của họ, do họ nắm giữ.

Việc đánh thức những người khác để hợp lực giết Lục Minh đã đủ đáng kinh ngạc rồi, tự nhiên họ sẽ không che giấu những gì sắp xảy ra.

Nghe xong, Lục Minh ngây người.

Những Bất Tử Giả này định triệu hồi những kẻ trong quan tài, rồi hợp sức giết hắn...

Lục Minh không thể chấp nhận được.

Bởi vì trong hư không có đến mười mấy cỗ quan tài, mỗi cỗ đều phong ấn một tồn tại đáng sợ, về cơ bản không có ai yếu cả.

Một khi họ được tự do và liên thủ tấn công, Lục Minh chắc chắn không phải là đối thủ.

Thậm chí hắn cũng không thể cầm cự được mấy hơi thở, sẽ bị tiêu diệt trong khoảnh khắc, chôn vùi dưới bầu trời này. "Có cần phải ác đến vậy không!" Lục Minh không kìm được mà hét lớn.

Tất cả các Bất Tử Giả hoàn toàn tỉnh lại, số lượng cộng lại có đến mười bảy, mười tám người, đối kháng với họ ư?

Làm sao thắng nổi?

Họ chỉ cho hắn năm hơi thở.

Lục Minh đang suy nghĩ, năm hơi thở đủ để làm gì?

Hắn có thể trốn thoát trong năm hơi thở không?

Không trốn là xong đời!! "Ta phải rời đi trong vòng năm hơi thở." Lục Minh nảy ra ý nghĩ này, phải làm được, vì những gì sắp xảy ra, hắn hoàn toàn không thể chống lại.

Nếu đã vậy, phải rời khỏi Vùng đất Luân Hồi trong vòng năm hơi thở, nếu không, tất cả đều vô ích.

Bất kể phải trả giá gì, cũng phải hoàn thành điều này.

Trong cơ thể có sức mạnh đáng sợ bùng nổ.

Năm hơi thở, đối với cường giả cấp bậc này, nói dài không dài, nói ngắn không ngắn, vì vậy phải trân trọng từng giây.

Dù sao năm hơi thở là giới hạn cuối cùng, nếu có thể, tốt nhất là giải quyết mọi chuyện trong vòng bốn hơi thở, nếu không là xong đời. "Con đường rời đi chỉ có thể là cánh cổng đó.

Vách ngăn không gian của Vùng đất Luân Hồi nối liền với nơi nào tôi không rõ, nếu mạo hiểm xuyên qua, chưa nói đến có thành công hay không, dù có thành công thật mà bị lưu đày đến một vùng cấm địa nào đó, cũng là thập tử vô sinh." Lục Minh biết con đường rời đi thực ra chỉ có một, đó là thông qua cánh cổng.

Nếu dùng cách khác, ví dụ như xuyên qua vách ngăn không gian, xác suất sống sót của Lục Minh thực ra cũng không cao.

Vì vậy, tiếp theo sẽ có một màn điên cuồng, vì chỉ có như vậy mới có thể thành công, rời khỏi đây trong vòng bốn hơi thở. "Mở ra cho ta!" Lục Minh hét lớn một tiếng.

Lúc này hắn không còn tính toán đến tổn thất và trạng thái của bản thân nữa, vì hắn không có thời gian và tinh lực, phải nhanh chóng hoàn thành mọi việc!

Lục Minh đột ngột đánh lui kẻ địch trước mặt, sau khi nghe xong cuộc trò chuyện của đối thủ, hắn lại lần nữa lao về phía cánh cổng đang đóng chặt.

Chỉ là trước mặt Lục Minh có một Bất Tử Giả đang chặn đường.

Điều Lục Minh có thể nghĩ đến, Bất Tử Giả tự nhiên cũng có thể, vì vậy có một Bất Tử Giả đã đứng canh ở đó, muốn ngăn cản Lục Minh rời đi.

Các Bất Tử Giả khác thì điên cuồng tấn công Lục Minh.

Nếu có thể giết được Lục Minh mà không cần đánh thức những Bất Tử Giả khác, không ai lại không làm, dù sao nếu có thể giữ được thể diện, ai lại cố tình vứt bỏ nó?

Vì vậy tự nhiên lúc này, họ sẽ cố gắng hết sức để giết đối thủ, muốn tiêu diệt Lục Minh trong vòng năm hơi thở.

Lục Minh cũng cho họ cơ hội này, vì lúc này hắn không có đường lui, muốn rời khỏi Vùng đất Luân Hồi trong vòng năm hơi thở, bản thân hắn cũng chỉ có một lựa chọn mà thôi! "Mở ra cho ta!

Ngươi nghĩ mình có thể cản được ta sao?" Trong mắt Lục Minh đầy tơ máu, lúc này hắn có chút điên cuồng.

Vùng đất Luân Hồi nguy hiểm hơn hắn tưởng, thậm chí khiến hắn có chút hối hận.

Tại sao phải đến đây, lẽ ra nên cẩn thận hơn một chút, nếu không cũng sẽ không như bây giờ.

Sức chiến đấu của hắn được đẩy lên đến cực hạn, bước vào trạng thái liều mạng!

Hắn hét lớn một tiếng, tay trái Lục Minh lúc này được bao bọc bởi sức mạnh của ngọn lửa, nhiệt độ mà vô số hằng tinh tập hợp lại mới có thể miễn cưỡng phóng thích, giờ đây lại được Lục Minh tùy tay tạo ra.

Tay phải Lục Minh, lúc này được bao bọc bởi sức mạnh màu đen, ngay sau đó, mơ hồ hiện ra một chiếc thuyền nhỏ như đến từ cõi u minh, đó là cấm thuật, Địa Ngục U Minh Thuyền!

Tay trái là nguyên đầu của mọi ngọn lửa từ Chân Hỏa Giả, tay phải là U Minh Thuyền từ nguyên đầu của địa ngục, thậm chí trong một phạm vi nhất định quanh người Lục Minh, lúc này còn có trọng

lực gia trì, một lớp bùa lợi đặc thù!

Dưới lớp huyết nhục của Lục Minh, sức mạnh thể chất của hắn cũng được đẩy lên đến cực hạn, cơ bắp gân cốt lúc này kêu răng rắc.

Mi tâm của Lục Minh lúc này cũng từ từ nứt ra, một con mắt dọc tỏa ra ánh sáng rực rỡ, mơ hồ có thể thấy bên trong có một thanh kiếm sắc bén vô cùng, như thể lưỡi kiếm có thể cắt đứt vạn vật!

Lục Minh lúc này đã vận dụng mọi thủ đoạn có thể, sức chiến đấu của hắn đã mạnh đến mức không thể tưởng tượng nổi. "Ta nói lại lần nữa, cút ngay cho ta!

Ngươi không cản được đường của ta đâu, kẻ cản đường ta chỉ có một kết cục, đó là bị ta nghiền nát trong khoảnh khắc!

Lẽ nào ngươi muốn trở thành sinh mệnh cổ xưa tiếp theo vẫn lạc sao!" Giọng nói của Lục Minh lại lần nữa truyền đi, giọng nói của hắn lúc này như được rót vào một sức mạnh đặc thù, như đến từ bờ bên kia của cõi u minh, từ tầng trời thứ chín của địa ngục thực sự.

Bất Tử Giả đang chặn trước mặt Lục Minh, canh giữ gần cánh cổng, nhìn thấy tình hình, gần như không chút do dự, giác quan thứ sáu đã mách bảo y phải đưa ra lựa chọn.

Y không ngần ngại chọn cách lùi bước, không định đối kháng với Lục Minh, nghênh chiến với hắn lúc này.

Bởi vì vừa rồi, cảm giác nguy hiểm trong lòng y dâng lên chưa từng có, đạt đến một độ cao không thể tưởng tượng.

Y chưa từng có cảm giác nguy hiểm mạnh mẽ đến mức này, y biết rõ Lục Minh lúc này đối với y có mối đe dọa lớn.

Nếu y đi cản Lục Minh, Lục Minh thật sự sẽ liều mạng với y, vì y đã chặn mất khả năng sống sót của Lục Minh.

Vì vậy phải lùi, nếu không khả năng tử vong quá cao, gần như đạt đến một trăm phần trăm.

Bất tử cũng không phải là không chết!

Cho nên Bất Tử Giả chọn cách lùi, một lựa chọn nghe theo con tim.

Tất nhiên, lùi thì lùi, để tránh sau này bị người khác gây phiền phức, vị Bất Tử Giả này trong lúc lùi tránh Lục Minh, trong cơ thể tuôn ra một luồng sức mạnh màu vàng sẫm, cố gắng ra tay với Lục Minh!

Tầng thứ nhất của địa ngục, nơi kết nối với bên ngoài Vùng đất Luân Hồi.

Mặt đất ở đây vô cùng kiên cố, dù là cường giả cấp vũ trụ đa nguyên cũng không thể phá vỡ được mặt đất ở đây.

Nhưng Bất Tử Giả có thể.

Một Bất Tử Giả đã vận dụng sức mạnh của mình, mặt đất vì thế mà nứt ra, ngay sau đó những ngọn núi cao chọc trời từ dưới đất mọc lên, cao vút như có thể nối liền trời đất!

Bất Tử Giả muốn dựa vào thủ đoạn này để ngăn cản Lục Minh.

Tất nhiên, nói thì nói vậy, đây không thể nào là mục đích của Bất Tử Giả, vì y biết hành động này không thể cản được Lục Minh.

Dốc toàn lực, đích thân y ở đây còn không cản được Lục Minh, huống chi chỉ là một thủ đoạn đặc thù mà y thi triển?

Chương 434

Bất Tử Giả chỉ dựa vào thủ đoạn này để ngăn cản Lục Minh một giây lát, đó là mục đích của y, còn những yêu cầu xa vời hơn, vị Bất Tử Giả này không có, vì y tự biết sức mình. "Ta đã cho ngươi cơ hội rời đi, nhưng ngươi lại cứ muốn tìm chết!" Lục Minh nhìn thấy hành động của vị Bất Tử Giả, trong mắt lóe lên ánh sáng vàng.

Hắn đã cho đối phương cơ hội rời đi, không ra tay với đối phương, vì hắn muốn tiết kiệm năng lượng, để đối phó với những tình huống có thể xảy ra tiếp theo, nhưng vị Bất Tử Giả này không biết điều.

Cho đối phương cơ hội, để đối phương rời đi, nhưng đối phương lại cho hắn một đòn chí mạng, Lục Minh sao có thể dung túng tất cả?

Tâm trạng của Lục Minh hiện tại vốn không tốt, lúc này Bất Tử Giả lại khiêu khích, Lục Minh muốn lấy y ra để tế cờ.

Đây là lựa chọn hắn có thể làm lúc này, không ảnh hưởng đến cục diện chung. "Thử giết hắn, đồng thời thử mở con đường duy nhất ở đây!" Lục Minh thầm nghĩ, động tác trên tay cũng không ngừng.

Bởi vì tiếp theo, Lục Minh sẽ thử miêu sát một vị Bất Tử Giả.

Lúc này hắn đã chuẩn bị xong mọi thủ đoạn, sức chiến đấu mạnh mẽ đến không thể tin nổi.

Trong tình huống này, xác suất giết được đối phương rất cao, đạt đến mức kinh người!

Khí tức sát phạt dâng lên chưa từng có.

Ngọn núi do vị Bất Tử Giả kia tạo ra không thể cản được đường đi của Lục Minh.

Chỉ trong một khoảnh khắc, thậm chí chưa đến một hơi thở, Lục Minh đã trực tiếp phá tan ngọn núi chắn trước mặt, trong nháy mắt đã đến bên cạnh y.

Bất Tử Giả đang rút lui, nhưng khi thấy Lục Minh có ý định tấn công, y cũng không hoàn toàn rút lui, trong cơ thể có sức mạnh uẩn nhưỡng, đề phòng đòn tấn công sát chiêu của Lục Minh.

Y không cho rằng Lục Minh có thể giết được mình, ít nhất là trong thời gian ngắn, vì vậy tuy hoảng sợ và đã chọn rút lui, nhưng y vẫn có cái mà trong mắt Lục Minh là cảm xúc to gan lớn mật, có thể chọn ra tay, chỉ cần giữ ở một mức độ nhất định.

Các Bất Tử Giả khác cũng không cho rằng có vấn đề, họ quá quen thuộc với nhau, đều biết thực lực của đối phương rốt cuộc mạnh đến đâu, không cho rằng Lục Minh dưới tình huống bùng phát toàn lực, có thể trong nháy mắt giết chết một trong số họ, điều đó thực sự quá khó tin.

Rồi những gì xảy ra tiếp theo, khiến họ ngây người.

Lục Minh đã đến trước mặt vị Bất Tử Giả, tất cả các đòn tấn công trên tay hắn, vào lúc này toàn diện bùng nổ, bị hắn trực tiếp ấn xuống, như một ngôi sao băng, lao về phía Bất Tử Giả trước mặt!

Trong khoảnh khắc, sức mạnh bùng nổ!

Sức mạnh đại đạo cuốn sạch, sức mạnh pháp tắc bạo động, sức mạnh đáng sợ xung kích về phía Bất Tử Giả này.

Vị Bất Tử Giả này trong nháy mắt ngây người, cảm nhận được sự bùng nổ vừa rồi của Lục Minh ở ngay gần, sức mạnh không thể tưởng tượng đó có thể lật đổ cả một vũ trụ đại thiên, là đòn tấn công không thể chống đỡ.

Lúc này, cảm giác nguy hiểm trong lòng y kinh người, phảng phất

như đang đi trên bờ vực tử vong, bất cứ lúc nào cũng có thể vĩnh viễn rơi xuống địa ngục. "Mở ra cho ta!" Không chút do dự, vị Bất Tử Giả này lúc này bùng nổ, y biết rõ mình đang lượn lờ bên bờ vực tử vong, nhưng y không muốn chết, y muốn sống.

Hai tay y đột nhiên hợp nhất, sức mạnh kinh người không thể tưởng tượng hiện ra, thân hình y trở nên to lớn, sức mạnh thể chất cũng phát huy đến cực hạn, thậm chí trên bề mặt mơ hồ có một lớp ánh sáng đen hiện ra.

Phòng ngự của Bất tử chi khu, có thể ngăn chặn vô số đòn tấn công đáng sợ trên thế gian, vị Bất Tử Giả này muốn mượn sự phòng ngự này để chặn đòn tấn công của Lục Minh, hoặc dù không chặn được cũng không sao, chỉ cần có thể câu giờ cho y, để y không bị miêu sát là được.

Vì đồng đội sẽ giúp y, cứu y!

Chỉ tiếc là tất cả đều vô dụng.

Y đã cho Lục Minh một cơ hội tuyệt vời để ra tay, Lục Minh sao có thể bỏ qua cơ hội này? "Ta đã cho ngươi lựa chọn, cho ngươi một con đường lui, nhưng ngươi không trân trọng lựa chọn đó, không trân trọng con đường lui đó... nếu đã vậy, hãy trả giá đi!

Cái giá của mạng sống!" Giọng nói của Lục Minh vang lên, chấn động bốn phương, mang lại cảm giác vô cùng chấn động.

Rồi kết quả cuối cùng hiện ra.

Vị Bất Tử Giả đã dùng vô số thủ đoạn để chống lại một đòn của Lục Minh, nhưng cuối cùng tất cả đều vô dụng, không thể chặn được một đòn của hắn.

Vô số đòn tấn công đáng sợ oanh kích lên người y, Bất tử chi khu của vị Bất Tử Giả này tuy đã phát huy toàn lực, chặn được phần lớn

năng lượng của Lục Minh, nhưng cuối cùng vẫn không thể chống đỡ hoàn toàn.

Vô số sức mạnh nở rộ trên người vị Bất Tử Giả, oanh kích ngũ tạng lục phủ, phá hủy đại đạo chi khu của y... sau khoảng một hơi thở, thân thể y sụp đổ!

Thân thể với tốc độ mắt thường có thể thấy đang mục rữa, thân thể vốn mạnh mẽ vô cùng tan thành mây khói, hóa thành tro bụi.

Một Bất Tử Giả mạnh mẽ vô cùng, trong một chiêu đã bị Lục Minh tiêu diệt, dù lúc này hắn đã bùng phát toàn lực, sử dụng gần như toàn bộ thủ đoạn có thể dùng.

Nhưng kết quả này vẫn khiến người ta kinh ngạc không thôi!

Vị Bất Tử Giả đó đã chết, cánh cổng đóng chặt mà y bảo vệ phía sau cũng bị Lục Minh phá mở.

Bởi vì sức mạnh tấn công của Lục Minh quá khủng khiếp, sau khi giết chết vị Bất Tử Giả, phần sức mạnh còn lại rơi vào cánh cổng đang đóng, và rồi cánh cổng bị mở ra...

Lục Minh có thể thuận lợi rời đi!

Thuận lợi mở ra con đường rời đi, Lục Minh tự nhiên phải rời khỏi đây, dù sao thời gian đã trôi qua hai giây rưỡi, còn hai giây rưỡi nữa, các Bất Tử Giả sẽ đi triệu hồi những người khác.

Đợi đến lúc đó, Lục Minh có muốn đi cũng không đi được.

Giờ là cơ hội cuối cùng, Lục Minh tự nhiên phải nắm bắt thật tốt. "Hắn bị giết rồi!" Giọng của Bất Tử Giả đội vương miện vang lên, y trơ mắt nhìn vị Bất Tử Giả kia chết đi!

Vị Bất Tử Giả đó, đã bị Lục Minh giết ngay trước mặt y, mà y không thể cứu viện thành công... bởi vì Lục Minh đã miêu sát đối

phương, một điều y hoàn toàn không ngờ tới.

Ai có thể ngờ rằng sức mạnh của Lục Minh khi toàn diện bùng nổ lại đáng sợ đến vậy, trong nháy mắt đã giết chết một trong số họ?

Lục Minh căn bản không thèm để ý đến Bất Tử Giả đội vương miện.

Ý nghĩ duy nhất của hắn bây giờ là chạy trốn, đối thoại với Bất Tử Giả đội vương miện sẽ lãng phí thời gian, Lục Minh không muốn lãng phí thời gian.

Bởi vì đối với hắn, thời gian bây giờ chính là mạng sống! "Sau khi tên này chết đi, để lại thứ này, là tinh hoa sức mạnh của hắn sao?

Cảm giác giống một viên gạch vậy?" Lục Minh sau khi giết chết vị Bất Tử Giả kia cũng có thu hoạch, lấy được một thứ kỳ lạ.

Sau khi đối phương chết, tại nơi đó hiện ra một viên gạch.

Viên gạch màu đen, sâu thẳm như hố đen, tỏa ra ánh sáng đen bóng, như thể đại diện cho sự trầm luân vĩnh hằng.

Lục Minh trực tiếp thu nó đi, vì đó là chiến lợi phẩm của hắn.

Lục Minh cảm thấy, sau khi đối phương bị tiêu diệt lại để lại thứ này, chứ không phải một quả cầu ánh sáng, vậy thì không giống như quả cầu ánh sáng, mà là tinh hoa sức mạnh của đối phương?

Nếu đã vậy, dù chỉ là một khả năng, Lục Minh cũng không có lý do gì để từ bỏ "viên gạch" này.

Lúc này Lục Minh đã đến gần cánh cổng, gần như trong gang tấc, nửa chân đã bước vào trong. "Tên này sắp chạy rồi, phải giết hắn, nếu không ta không biết ăn nói ra sao, một Bất Tử Giả đã vẫn lạc ngay trước mặt ta!" Bất Tử Giả đội vương miện phát hiện Lục Minh căn bản không để ý đến lời nói của mình.

Tất cả đều không quan trọng, lúc này lửa giận của y đang bùng cháy, phẫn nộ không thôi, bây giờ y chỉ muốn giết Lục Minh.

Bởi vì một trong những đồng bạn của y đã bị Lục Minh giết, một chuyện không nên xảy ra, khiến những Bất Tử Giả vốn đang ngủ say bắt đầu tỉnh lại.

Y phải cho những người này một lời giải thích, nếu không mỗi người đều phải đối mặt với sự trừng phạt.

Các Bất Tử Giả khác đều không nói gì, chỉ im lặng gật đầu, và bùng phát thủ đoạn.

Những đòn tấn công đáng sợ đang uẩn nhưỡng, trực tiếp lao về phía Lục Minh, muốn kết liễu hắn.

Lúc này muốn ngăn cản Lục Minh rời đi là không thực tế.

Dù sao Lục Minh đã bước nửa chân vào cánh cổng rồi.

Nếu đã vậy, chỉ cần làm một việc, bùng phát đòn tấn công mạnh nhất trực tiếp đánh về phía Lục Minh, cố gắng trực tiếp tiêu diệt đối phương!

Nếu thành công, mọi chuyện đều tốt, cũng cho các Bất Tử Giả khác một lời giải thích.

Nếu không, hãy chấp nhận sự trừng phạt. "Phụt!" Lục Minh không quan tâm đến những đòn tấn công bùng phát phía sau.

Mặc dù cảm giác nguy hiểm dâng lên chưa từng có, đây là những đòn tấn công thực sự chí mạng, không thể làm ngơ... nếu những đòn tấn công đó va vào người hắn, có lẽ hắn sẽ chết, nhưng hắn vẫn không thể để ý đến chúng.

Nguyên nhân thực sự quá đơn giản, một khi hắn quay người để đối phó với những đòn tấn công đó, để chống cự, để phòng ngự, vậy

thì tốc độ của hắn chắc chắn sẽ bị trì hoãn, lúc đó, hắn sẽ không thể thuận lợi rời đi!

Vì vậy chỉ có thể đánh cược một phen, cược rằng thân thể của mình đủ cứng rắn, cược rằng khả năng bảo mệnh của mình đủ nhiều, nếu không, ở lại đây cũng chết, vì vậy lúc này chỉ có một lựa chọn.

Chương 435

"Ầm ầm ầm!!" Phía sau vang lên tiếng nổ lớn.

Thân thể Lục Minh thuận lợi đi qua cánh cổng, giành lại tự do, nhưng hắn cũng bị thương nặng.

Chịu đựng đòn tấn công của bốn vị Bất Tử Giả, sau lưng hắn là một vết thương vô cùng kinh người.

Sau lưng hắn không còn chút da thịt nào, nơi đó trống rỗng, chỉ còn lại vài khúc xương, thậm chí phần lớn xương cốt cũng đã bị hủy diệt, chỉ có một phần xương cốt cứng rắn nhất miễn cưỡng chống đỡ.

Thậm chí những khúc xương cứng rắn này, phần lớn cũng không còn nguyên vẹn, đang trong trạng thái gãy nát, trên đó có dịch xương đang nhỏ giọt.

Quần áo của Lục Minh cũng hoàn toàn rách nát, hiện tại hắn đang trong trạng thái trần truồng.

Tóc của Lục Minh cũng bị thiêu rụi, giờ đây hắn đang trong trạng thái trọng thương hấp hối, tính mạng đáng lo!

Sức mạnh trong cơ thể Lục Minh cũng đã tiêu hao chín phần, thậm chí đạt đến chín mươi chín phần trăm.

Với trạng thái hiện tại của hắn, lựa chọn tốt nhất là nhanh chóng tìm một nơi để hồi phục, nếu không, cứ kéo dài tình trạng này, dù Lục Minh thực lực ngút trời, nhưng theo thời gian trôi qua sẽ càng lúc càng suy yếu, cuối cùng có khả năng cao sẽ đột ngột qua đời.

Dù sao vết thương của Lục Minh không phải là vết thương bình thường, trên vết thương có một loại năng lực kỳ lạ đang ăn mòn hắn,

làm suy yếu trạng thái của hắn.

Nhưng Lục Minh không thể dừng lại, vì hắn không chắc chắn những Bất Tử Giả trong Vùng đất Luân Hồi có thể rời khỏi đó hay không.

Nếu họ có thể rời khỏi và ra tay với hắn, lúc đó Lục Minh sẽ phải đối mặt với tình huống còn nguy hiểm hơn, vì vậy bây giờ hắn chỉ có thể chạy, một lựa chọn vô cùng quả quyết! "Chết tiệt, không phải là nói đùa chứ!" Lục Minh đã "thuận lợi" rời khỏi Vùng đất Luân Hồi, Bất Tử Giả đội vương miện nhìn thấy tất cả, không kìm được mà chửi ầm lên, cảm xúc của y có biến động kịch liệt.

Đã bao nhiêu năm rồi, cảm xúc của y chưa từng có biến động như vậy.

Vừa rồi bốn vị Bất Tử Giả toàn lực ra tay, sức mạnh quá khủng khiếp.

Theo Bất Tử Giả đội vương miện, dù là để y đi đối kháng, phòng ngự trực diện, cũng chưa chắc có thể chặn được đòn tấn công như vậy.

Khả năng cao là sẽ bị thương cực kỳ nghiêm trọng, thoi thóp.

Nếu không phòng ngự, chọn cách cứng rắn chịu đựng đòn tấn công như vậy...

Bất Tử Giả ý thức rõ ràng, hoàn toàn không thể chặn được, tuyệt đối sẽ trong nháy mắt, thân thể bị xé thành bốn năm mảnh!

Nhưng đối mặt với đòn tấn công đáng sợ như vậy, Lục Minh không chọn phòng ngự trực diện, cứng rắn chịu đựng tất cả, rồi hắn không chết, chỉ bị trọng thương, thoát chết trong gang tấc? "Có phải quá vô lý rồi không!

Thể chất của tên này sao có thể đáng sợ đến thế?

Hay là hắn nắm giữ thủ đoạn kỳ lạ nào đó?" Bất Tử Giả đội vương miện không thể hiểu nổi, trong lòng y có vô số dấu hỏi: "Nếu không phải vậy, làm sao hắn chống được đòn tấn công của bọn ta?

Tại sao chỉ thoi thóp chứ không chết?" "Bây giờ làm sao?

Có đi truy sát không?" Một Bất Tử Giả lúc này lên tiếng, sắc mặt y cũng không tốt, đồng thời trong mắt có vẻ kinh ngạc, giống như Bất Tử Giả đội vương miện, trong lòng y không hiểu tại sao Lục Minh có thể chặn được đòn tấn công của họ.

Nhưng lúc này không phải là lúc để day dưa chuyện này.

Bây giờ nên làm gì?

Rời khỏi Vùng đất Luân Hồi...

để truy kích Lục Minh sao?

Luân Hồi Chi Địa không thể dễ dàng rời khỏi, vì nó liên quan đến một loại quy tắc nào đó trong cõi u minh.

Nếu phá vỡ quy tắc đó, sẽ phải trả một cái giá rất lớn.

Cái giá này không phải hoàn toàn không thể chịu đựng, nhưng bọn họ không muốn chịu, vì nó thật sự kinh người.

Thế nhưng Lục Minh xứng đáng để họ trả cái giá đó, bởi vì hắn thực sự quá phi thường, gã này gần như tương đương với một đại khủng bố.

Để một kẻ địch như vậy tồn tại ở bên ngoài, không ai có thể yên lòng được.

Nhưng nếu rời khỏi Luân Hồi Chi Địa, do thực lực của đối thủ quá khủng bố, số lượng người đi truy kích tự nhiên không thể chỉ có một hai người.

Như vậy, cái giá phải trả cũng sẽ tăng lên gấp bội.

Mọi thứ có thật sự đáng giá không?

Dù Lục Minh hiện tại trạng thái không tốt, gần như chỉ còn lại nửa cái mạng, nhưng các Bất Tử Giả không hề khinh thường hắn, tuyệt đối không chỉ phái một người đi truy kích.

Chỉ phái một Bất Tử Giả đi truy kích Lục Minh, dù là Lục Minh trong trạng thái hiện tại, họ cũng không cho rằng người đó có thể thành công, khả năng cao là sẽ không địch lại đối phương, sau đó tan xác mà chết.

Dù sao thì biểu hiện trước đó của Lục Minh thật sự quá vô lý.

Đối với một kẻ địch như vậy, đưa ra đánh giá cao là chuyện bình thường.

Vậy nên, lúc này nên đưa ra lựa chọn nào?

Có nên rời khỏi Luân Hồi Chi Địa không?

"Đợi những người khác hồi sinh đã!

Gã kia tuy đã rời đi, nhưng trạng thái của hắn không tốt, chắc chắn sẽ tìm một nơi tương đối an toàn để hồi phục thương thế, chứ không thể chạy thẳng một mạch ngàn vạn ức dặm được.

Nếu không, với vết thương nghiêm trọng như vậy, không chừng chưa chạy được bao xa, sinh mệnh của hắn đã đi đến hồi kết." "Chỉ cần một hai hơi thở nữa, những người còn lại có thể tỉnh lại.

Chúng ta đợi sau khi họ tỉnh dậy rồi cùng nhau đưa ra một quyết định.

Chỉ có như vậy mới có thể giảm thiểu mâu thuẫn!" Bất Tử Giả đội vương miện lúc này lên tiếng, đưa ra câu trả lời chứ không trực tiếp ra lệnh.

Những Bất Tử Giả khác nghe xong đều gật đầu, đây quả thực là

lựa chọn tốt nhất hiện tại.

Sau đó, họ lặng lẽ chờ đợi những Bất Tử Giả còn lại hoàn thành việc hồi sinh.

Trong quá trình này, cảm xúc của họ cũng có sự thay đổi.

Dù sao thì những gì vừa xảy ra quá kinh người, năm vị Bất Tử Giả mà không hạ được một đối thủ, thậm chí còn để đối phương thành công giết chết một người.

Thật lòng mà nói, cả đời này họ chưa bao giờ thảm hại đến thế, điều này cũng khiến Lục Minh để lại cho họ một ấn tượng vô cùng sâu sắc.

Không cách nào khác, Lục Minh không để lại ấn tượng như vậy, thì còn ai có thể để lại ấn tượng sâu sắc đến thế?

Đồng thời, họ cũng đang suy tính, tiếp theo nên làm gì.

Bởi vì sai lầm của họ mà một Bất Tử Giả đã chết, họ nên trả cái giá như thế nào đây?

Một mình trấn thủ ức kỷ nguyên, biến thành tù đồ chăng?

Cái giá của một Bất Tử Giả thật sự quá lớn, hình phạt như vậy cũng là bình thường, dùng năm tháng dài đằng đẵng để xóa nhòa mọi thứ.

Nói thật, đây đã là hình phạt nhẹ nhất rồi.

Đối với những gì đang xảy ra ở Luân Hồi Chi Địa, Lục Minh hoàn toàn không biết, cũng không mấy quan tâm.

Lúc này, trạng thái của Lục Minh vô cùng tồi tệ.

Hắn đang vượt qua khoảng cách vô tận, cố gắng hết sức để rời xa Luân Hồi Chi Địa, chỉ có như vậy mới có chút cảm giác an toàn.

Trong quá trình này, vết thương trên người Lục Minh ngày càng nghiêm trọng, khí tức của hắn không ngừng suy giảm, đang tụt dốc không phanh.

Cuối cùng, Lục Minh cũng không biết mình đã cách Luân Hồi Chi Địa bao xa, đã đi được bao lâu, tóm lại là hắn thực sự không thể trụ nổi nữa.

Cả người hắn gần như đang ở bên bờ vực sụp đổ, khí tức đã tụt xuống mức cực hạn.

Lúc này, Lục Minh mới dừng lại.

Sau đó, Lục Minh nhanh chóng tìm một nơi tương đối an toàn gần đó, thậm chí còn không bố trí bất kỳ biện pháp phòng ngự nào, trực tiếp rơi vào trạng thái nửa ngủ nửa tỉnh, bắt đầu hồi phục trạng thái bản thân.

Sức mạnh trong cơ thể hắn đang được nuôi dưỡng, hồi phục với một tốc độ chóng mặt, cơ bắp tái sinh, xương cốt mọc lại.

Khí tức của hắn sau khi chìm vào giấc ngủ cũng đang chuyển biến tốt đẹp với tốc độ kinh người, trạng thái của hắn dần dần quay trở lại đỉnh phong.

Quá trình hồi phục này của Lục Minh không kéo dài quá lâu.

Khoảng chừng khi vết thương của Lục Minh hồi phục được ba bốn phần trăm, hắn gặp phải một vấn đề.

Trên vết thương của hắn có tàn dư sức mạnh của Bất Tử Giả.

Sức mạnh còn sót lại của đối phương đang cản trở hắn hồi phục, thậm chí còn cố gắng làm cho vết thương của hắn trở nên tồi tệ hơn!

Lục Minh tự nhiên không thể chịu đựng được điều này.

Dù hắn đang ngủ say, nhưng vẫn có ý thức.

Vì vậy, Lục Minh bắt đầu cố gắng xua đuổi nguồn sức mạnh đó, thậm chí còn muốn luyện hóa nó, biến nó thành chất dinh dưỡng.

Chương 436

Nó không những không thể trở thành trở ngại, mà còn trở thành tinh hoa thúc đẩy quá trình hồi phục của hắn tiến thêm một bước!

Và rồi Lục Minh đã thành công, thuận lợi hoàn thành mọi việc.

Dù sao thì những luồng sức mạnh này giờ đây cũng chỉ là năng lượng không có nguồn gốc, mà Lục Minh lại đang ở sân nhà của mình.

Sau khi lãng phí một khoảng thời gian và công sức nhất định, Lục Minh tự nhiên đã luyện hóa được chúng, biến chúng thành một phần của mình.

Điều này không chỉ giúp Lục Minh hồi phục một phần thương thế.

Thậm chí nó còn khiến Lục Minh mơ hồ chạm đến một mảnh trời đất mới!

Đó chính là căn nguyên sức mạnh của nhục thân Bất Tử Giả, vì sao nó lại cường đại đến thế, vì sao nó có thể tồn tại nhiều năm như vậy mà không cần quy tắc bảo vệ.

Căn nguyên chi lực đạo cường đại!

Đương nhiên, Lục Minh chỉ mơ hồ chạm đến một chút mà thôi.

Lục Minh không vô lý, không cường đại đến mức chỉ dựa vào sức mạnh gây thương tích còn sót lại trên người mà suy ra được sức mạnh tối thượng mà đối phương nắm giữ.

Không ai có thể làm được điều đó.

Dù cho thực lực có cường đại đến cực hạn, được mệnh danh là đệ

nhất nhân thời xưa, Chung Cực, cũng không thể làm được chuyện vô lý như vậy.

Nhưng Lục Minh có thể làm được bước đầu, đủ để chứng minh sự khủng bố của hắn.

Lục Minh cũng chưa chắc không thể chạm đến căn nguyên chi lực, tư bản cường đại này, dù sao hắn đã thuận lợi giết chết một Bất Tử Giả, đoạt được tinh hoa chi lực của đối phương.

Dựa vào tinh hoa chi lực của đối phương, Lục Minh cảm thấy khả năng thành công là rất lớn, ít nhất có thể kế thừa một phần sức mạnh trong đó.

Nhưng hiện tại tất cả những điều đó đều không quan trọng.

Lục Minh chỉ đang cố gắng hết sức để hồi phục bản thân.

Bây giờ vết thương của Lục Minh rất nghiêm trọng, chỉ mới hồi phục được ba bốn phần trăm, hắn cần phải hồi phục nhiều hơn nữa.

Nếu không, một khi gặp phải chuyện gì đó, ví dụ như xuất hiện vài cường giả, hoặc là những Bất Tử Giả kia rời khỏi Luân Hồi Chi Địa truy sát, thì cũng đủ cho Lục Minh ăn một vố đau.

Thậm chí không chừng Lục Minh sẽ vì những chuyện này mà tan xác, bởi vì trạng thái hiện tại của hắn thực sự quá tệ.

Một chọi một, dù là đối mặt với một Nguyên Đầu bình thường, Lục Minh cũng không có nắm chắc sẽ chiến thắng đối phương!

Lục Minh đang hồi phục bản thân.

Ban đầu tốc độ hồi phục của hắn khá nhanh, nhưng theo thời gian trôi qua, tốc độ hồi phục của Lục Minh ngày càng chậm.

Cho đến khi mức độ hồi phục của Lục Minh đạt hơn hai mươi phần trăm, tốc độ hồi phục của hắn chậm đến mức vô lý.

Đây là một chuyện rất bình thường, dù sao cũng là đối kháng với đối thủ đỉnh cao.

Ban đầu, vì vết thương quá nghiêm trọng nên hồi phục nhanh, nhưng khi vết thương hồi phục đến một mức độ nhất định, tự nhiên sẽ chậm lại, đó là chuyện bình thường.

Lục Minh bây giờ muốn đẩy nhanh tốc độ hồi phục trạng thái bản thân, cách làm thực ra cũng đơn giản, Lục Minh cũng có thể làm được điều này.

Lục Minh từ trên người lấy ra tinh hoa sức mạnh của Hắc Ảnh còn sót lại sau khi giết chết quy tắc hắc ảnh trước đó.

Lục Minh biết chỉ cần nuốt chửng sức mạnh của đối phương là có thể nhanh chóng hồi phục.

Khả năng cao là có thể nhanh chóng hồi phục trạng thái đỉnh phong, thậm chí thực lực còn có khả năng tiến thêm một bước, trở nên mạnh mẽ hơn.

Lục Minh cũng không do dự.

Tình hình hiện tại khiến Lục Minh biết mình phải nhanh chóng hồi phục, thậm chí trở nên mạnh hơn.

Nếu không, lỡ như những Bất Tử Giả kia lựa chọn truy kích, Lục Minh mà dùng trạng thái hiện tại để đối phó, thì cũng không khác gì tìm đường chết.

Mặc dù bây giờ sử dụng tinh hoa sức mạnh của Hắc Ảnh, căn bản không thể hấp thu một trăm phần trăm, sẽ lãng phí một phần sức mạnh trong đó.

Nhưng Lục Minh lúc này, chẳng lẽ còn có lựa chọn khác sao?

Còn về việc tại sao không hấp thu chiến lợi phẩm lấy được từ Bất

Tử Giả, đó là vì tinh hoa sức mạnh của đối phương khá đặc thù, tồn tại dưới dạng một cuốn sách cũ.

Lục Minh để phòng ngừa bất trắc, không định hấp thu sức mạnh của đối phương trước, mà lựa chọn tinh hoa Hắc Ảnh đáng tin cậy hơn.

Như vậy, dù thật sự xảy ra bất trắc gì, Lục Minh cũng có thể nhanh chóng phản ứng, không đến mức tự hại mình.

Sau đó, Lục Minh bắt đầu nuốt chửng tinh hoa chi lực của Hắc Ảnh, bắt đầu cường hóa bản thân.

Thời gian lúc này chậm rãi trôi đi, trạng thái của Lục Minh cũng ngày càng tốt hơn.

Chớp mắt đã qua mấy ngày.

Trong mấy ngày này, trạng thái của Lục Minh ngày càng tốt.

Hiện tại, trạng thái của Lục Minh thậm chí đã đạt tới chín mươi chín phần trăm, trạng thái của hắn bắt đầu vô hạn tiếp cận thời kỳ đỉnh phong.

Thậm chí thực lực của Lục Minh còn có một chút tăng lên nhẹ, mơ hồ giữa, Lục Minh dường như chạm đến giới hạn trên, sắp trở nên mạnh hơn.

Nhưng có lẽ vì vết thương của Lục Minh chưa hoàn toàn hồi phục, nên Lục Minh chỉ mơ hồ có cảm giác như vậy mà thôi, thực sự chưa bước ra bước đó, chưa có cảm giác thực tế.

Nhưng dù vậy, Lục Minh cũng có chút vui mừng.

Những việc làm trước đó đã đẩy hắn vào nguy hiểm, nhưng cũng vì thế mà có được thu hoạch kinh người, thực lực trong thời gian ngắn có sự thay đổi to lớn.

Nếu dựa vào tu luyện bình thường, trời mới biết cần bao nhiêu năm tháng mới có thể có được tiến bộ như hiện tại?

"Đã qua một tuần rồi, đám người kia hình như không tìm tôi, nếu không thì mấy ngày trước tôi đã bị phát hiện, không thể dễ dàng hồi phục trạng thái đến gần đỉnh phong như vậy." Trạng thái hồi phục đã gần đến đỉnh phong, khoảng chín mươi chín phần trăm.

Sau khi giải quyết xong mọi việc, Lục Minh không hoàn toàn phục hồi trạng thái của mình.

Không phải vì hắn không muốn, mà là vì không thể.

Trạng thái của Lục Minh muốn hồi phục đến đỉnh phong theo đúng nghĩa, đạt đến mức độ hoàn hảo không tì vết, thực ra rất khó.

Bước cuối cùng này, xa hơn nhiều so với chín mươi chín phần trăm trước đó.

Lục Minh cần thời gian, từ từ hồi phục, chỉ có như vậy mới có thể thành công theo đúng nghĩa.

Muốn nhanh chóng thúc đẩy một phần trăm cuối cùng là không thực tế.

Lục Minh cũng thông qua việc không gặp phải chuyện gì trong thời gian này, đại khái phán đoán ra một điều, Bất Tử Giả đã không truy kích.

Nếu không, với khoảng cách hiện tại giữa nơi này và Luân Hồi Chi Địa của Bất Tử Giả, đối phương đã tìm thấy hắn từ một hai ngày trước, sớm đã cùng đối phương chiến đấu rồi.

Sẽ không cho hắn thời gian thở dốc, để hắn hồi phục.

"Đây là một chuyện tốt, cũng là một chuyện xấu." Lục Minh rời khỏi nơi bế quan, trong đôi mắt hắn phảng phất có ngọn lửa hừng

hực bùng cháy.

Đám Bất Tử Giả kia không truy kích Lục Minh, đối với Lục Minh là một chuyện tốt, nhưng đồng thời cũng là một chuyện không tốt.

Nếu đám Bất Tử Giả kia rời khỏi Luân Hồi Chi Địa, truy sát Lục Minh, Lục Minh tự nhiên sẽ gặp phải tình huống vô cùng hung hiểm.

Nhưng nếu Lục Minh có thể đảm bảo không chết, có năng lực phản kích, chỉ cần săn giết được một hai vị Bất Tử Giả trong số đó, thì con đường khiến Lục Minh trở nên mạnh mẽ hơn có thể tăng thêm, chiến lợi phẩm của hắn sẽ càng "phong phú" hơn.

Nhưng trong lòng Lục Minh, suy nghĩ này chung quy chỉ lóe lên một cái, thực ra hắn cũng không mong chờ câu trả lời này, bởi vì nếu cảnh tượng đó thực sự xuất hiện, khả năng tử vong của Lục Minh thực ra còn lớn hơn.

Dù sao thì tất cả Bất Tử Giả của Luân Hồi Chi Địa dù có để lại một nửa ở lại, số còn lại ra ngoài tìm kiếm, dù Lục Minh chỉ chạm trán một hai người trong số đó, khả năng cao cũng phải tan xác mà chết.

Bởi vì thực lực của đối thủ rất mạnh, trạng thái của Lục Minh lại không ở đỉnh phong, số lượng đối thủ không ít, tùy thời có thể chi viện.

Thử hỏi trong tình huống đó, Lục Minh lấy gì để đấu với Bất Tử Giả!?

"Sở dĩ không tìm tôi, là vì không thể rời khỏi Luân Hồi Chi Địa sao?" Lục Minh bắt đầu suy nghĩ về chuyện này, một chuyện rất quan trọng.

Kẻ địch trong Luân Hồi Chi Địa không tìm Lục Minh, là vì không muốn sao?

Lục Minh cảm thấy suy nghĩ này không hợp lý.

Cuộc chiến giữa hai bên đã đến mức nước sôi lửa bỏng, thù hận giữa họ đã định hình, nên không thể nào để đối thủ này sống sót.

Chỉ cần có khả năng, có thể truy kích, Lục Minh cảm thấy Bất Tử Giả chắc chắn sẽ không bỏ qua.

Nhưng họ đã không làm vậy, điều đó đã nói lên tất cả.

Lục Minh cho rằng khả năng này là rất lớn, nên vấn đề cốt lõi từ đó mà ra, tại sao không thể rời khỏi Luân Hồi Chi Địa?

Đơn thuần là vì Luân Hồi Chi Địa như vậy, hay tất cả các cấm khu đều như vậy?

Tại sao lại có quy tắc này tồn tại?

Cường giả tồn tại trong Luân Hồi Chi Địa quá đáng sợ.

Chương 437

Muốn ràng buộc những cường giả như vậy, khiến họ mất tự do, thì phải là quy tắc, hoặc người, khoa trương đến mức nào mới có thể làm được tất cả những điều này?

Kẻ đứng sau giật dây là ai?

Chẳng lẽ là Chung Cực?

Lục Minh cảm thấy không nên là đối phương, bởi vì đối phương tuy có năng lực đó, làm được chuyện này, nhưng đáng lẽ sẽ không để chuyện như vậy xảy ra, nếu không thì câu chuyện sau này cũng sẽ không xảy ra.

"Tôi đã xem nhẹ một số cấm khu.

Mặc dù thực lực của tôi mạnh, nhưng tôi không thể xem thường chúng.

Sở dĩ chúng có thể trở thành cấm khu là có lý do, mỗi cấm khu đều ẩn chứa những nguy cơ đáng sợ." "Trước đây tôi có thể dựa vào sức mạnh cá nhân để công phá Cửu Trọng Thiên cấm khu, nhưng điều đó không có nghĩa là tất cả các cấm khu đều 'an toàn'.

Mức độ hung hiểm của một số cấm khu không hề thua kém cấm khu thần bí." Lục Minh nói nhỏ, đã ý thức rõ ràng vấn đề này.

Trước đây Lục Minh không ý thức được vấn đề này, dù sao cũng đã thành công công phá Cửu Trọng Thiên cấm khu.

Quá trình đó tuy có chút khúc chiết, nhưng kết quả cuối cùng là tốt, quá trình cũng có thể chấp nhận được.

Mặc dù rất nguy hiểm, nhưng cũng không nguy hiểm đến mức vô lý.

Nhưng lần này thì khác, sau khi tiến vào Luân Hồi Chi Địa, những chuyện xảy ra trên đường đi quả thực hung hiểm dị thường.

Lục Minh suýt chút nữa đã bỏ mạng ở Luân Hồi Chi Địa, trở thành chất dinh dưỡng cho cường giả trong đó.

Điều này khiến Lục Minh ý thức được một điều, bất kỳ cấm khu nào cũng vô cùng nguy hiểm.

Có lẽ một số sẽ bình thường hơn một chút, không gây ra nguy cơ kinh người như vậy, nhưng mức độ nguy hiểm của một số cấm khu lại vô lý.

Ví dụ như Luân Hồi Chi Địa lần này, cũng giống như cấm khu thần bí mà rất nhiều Nguyên Đầu đã tiến vào trước đó, đều vô cùng nguy hiểm.

Nếu không phải vì Lục Minh nắm giữ những thủ đoạn đặc biệt, khả năng cao là đã toi đời rồi.

Dù vậy, Lục Minh cũng là cửu tử nhất sinh, suýt nữa toi mạng!

"Luân Hồi Chi Địa trong thời gian ngắn không cần phải đến nữa." Trong lòng Lục Minh có suy nghĩ như vậy, từ bỏ việc tiếp tục khám phá Luân Hồi Chi Địa.

Khó khăn lắm mới thoát ra khỏi đó, nếu gần đây lại đến, thì chẳng khác nào chủ động nộp mạng.

Lục Minh định đợi sau khi thực lực mạnh hơn một chút, mới lựa chọn đối phương làm mục tiêu, sẽ báo thù đối phương.

Những gì xảy ra gần đây Lục Minh sẽ không quên, hắn có lòng báo thù.

Nhưng trước khi thực lực chưa đạt đến tiêu chuẩn có thể tung hoành ở Luân Hồi Chi Địa, Lục Minh không định đến đó.

Vì vậy, Lục Minh định đến cấm khu tiếp theo.

Bởi vì Lục Minh muốn trở nên mạnh hơn, tương đối mà nói đây là một con đường tắt, lại có ai sẽ từ bỏ con đường tắt chứ?

Dù là Lục Minh, cũng không làm được điều đó.

Theo Lục Minh thấy, mặc dù cấm khu nguy hiểm, nhưng cũng không nhất định là nguy hiểm đến mức vô lý.

Ít nhất không thể nào mỗi cấm khu đều nguy hiểm như hiện tại.

Thế giới này không thể dung nạp được nhiều tồn tại mạnh mẽ như vậy, nguy hiểm của đại đa số cấm khu nên là bình thường.

Đương nhiên, đây là suy đoán của Lục Minh, kết quả thực tế như thế nào Lục Minh cũng không rõ, thực tế thường hoang đường hơn.

Nhưng Lục Minh định thử, đi xem tình hình các cấm khu khác.

Hắn cho rằng suy đoán của mình đúng đến tám chín phần mười, nếu thật sự có bất ngờ gì… Lục Minh cũng định thử một lần.

Bởi vì Lục Minh có lý do để làm vậy, hắn cần thực lực trở nên mạnh mẽ hơn.

Suy nghĩ này trong đầu Lục Minh rất kiên định.

Thế là Lục Minh lại tiếp tục tiến về phía trước trong sâu thẳm hư không vô tận, bắt đầu tìm kiếm mục tiêu tiếp theo, cấm địa tiếp theo.

Trong quá trình này, Lục Minh cũng không nhàn rỗi, bắt đầu luyện hóa sức mạnh Hắc Ảnh còn sót lại, muốn một lần nữa cường hóa thực lực bản thân!

Ngoài ra, Lục Minh cũng bắt đầu nghiên cứu tinh hoa sức mạnh mà Bất Tử Giả để lại sau khi bị giết, xem có thể hấp thu sức mạnh của đối phương, dùng để cường hóa thực lực bản thân hay không.

Đồng thời tò mò tại sao tinh hoa năng lượng của Bất Tử Giả lại có hình dạng như vậy, không giống với tinh hoa chi lực mà các cường giả khác để lại trước đây, nó rất đặc thù, trong đó có bí mật gì chăng?

Ở một nơi khác, Luân Hồi Chi Địa, lúc này cũng đã xảy ra một số chuyện, chính xác là bảy tám ngày trước.

Dù sao thì Lục Minh cũng đã trải qua một khoảng thời gian yên ổn, thời gian trôi đi, ký ức phai nhạt, mọi thứ chỉ là không ngoảnh lại mà thôi.

Bảy tám ngày trước, sau khi Lục Minh rời đi, Luân Hồi Chi Địa đã có sự thay đổi lớn.

Những cỗ quan tài lơ lửng giữa không trung, sau khi Lục Minh rời đi không bao lâu, chỉ trong vài hơi thở, tất cả đều mở ra.

Sau đó, từ trong những cỗ quan tài đó, từng vị Bất Tử Giả mở mắt bước ra, khí tức trên người bàng bạc!

"Ta cảm nhận được đồng bào đã chết!

Có cường giả tuyệt thế nào tiến vào Luân Hồi Chi Địa sao?

Đã giết chết đồng bào của ta sao!?" Có một Bất Tử Giả từ trong quan tài bước ra, ngay sau đó giọng nói của y vang vọng khắp nơi.

Giọng nói của y mang theo một sự bá đạo, một sự khó hiểu, ngoài ra còn có một loại cảm xúc khác lạ, đó là cảm xúc phẫn nộ, đối với kết quả này, dường như có chút khó chấp nhận.

"Ta cũng cảm nhận được, có cường giả của tộc ta đã ngã xuống!" Một giọng nói tương tự vang lên, là một Bất Tử Giả khác.

Giọng nói của y như tiếng gầm của thần thú viễn cổ, chấn động bốn phương, truyền vào tai tất cả các Bất Tử Giả: "Có chút không hợp lý, tộc ta có năm vị Bất Tử Giả chưa tiến vào giấc ngủ sâu.

Nếu thực sự xảy ra chuyện gì, họ có thể giúp đỡ, ít nhất có thể cầm cự đến khi chúng ta tỉnh lại, tại sao lại có người vì thế mà ngã xuống?" Giọng nói của y tràn đầy nghi hoặc, có chút không hiểu.

"Ta cũng không biết tại sao, nhưng ta chỉ cần biết một điều là đủ." Một giọng nói vang lên, cũng là một Bất Tử Giả.

Giọng nói của y bình tĩnh, không có một chút bá đạo nào.

Nhưng khi giọng nói của y vang lên, tất cả các Bất Tử Giả đều im lặng, bởi vì thân phận của người này quá phi phàm và đặc biệt.

Y là người có thực lực mạnh nhất trong số các Bất Tử Giả, đồng thời cũng là tồn tại cổ xưa nhất, được mệnh danh là Bất Tử Giả Chi Vương!

Trong tình huống bình thường, y sẽ vĩnh viễn chìm trong giấc ngủ sâu.

Nhưng cái chết của một Bất Tử Giả hôm nay lại kinh động đến y, khiến y tỉnh lại từ giấc ngủ sâu, sau không biết bao nhiêu năm tháng.

Giọng nói nhàn nhạt vang lên, mặc dù không mang theo bất kỳ cảm xúc nào, nhưng không ai dám coi thường, bởi vì nó như tiếng chuông vàng trống lớn!

"Kẻ đã giết người của ta, bất kể là ai, đều phải trả giá.

Tộc nhân của ta ngày càng ít đi, khi thời đại của ta qua đi, sinh mệnh mới trong tộc ta không thể nào sinh ra được nữa!" "Người đó chắc đã rời khỏi Luân Hồi Chi Địa rồi nhỉ, ta không cảm nhận được khí tức của hắn.

Nếu đã như vậy, tất cả chúng ta hãy ra khỏi Luân Hồi Chi Địa, bất kể giá nào, cũng phải giết chết người đó!" Bất Tử Giả Chi Vương lên tiếng, trực tiếp hạ lệnh, không tha thứ cho Lục Minh, yêu cầu tất cả mọi người rời khỏi đây, đi truy sát Lục Minh.

Bởi vì tộc này không nên bị xúc phạm, đồng thời cũng không nên có sinh mệnh nào chết đi, điêu tàn, bởi vì thời đại thuộc về họ đã qua, sinh mệnh mới trong tộc không thể nào sinh ra được nữa.

Bất Tử Giả Chi Vương không thể dung thứ cho việc một Bất Tử Giả chết ngay trong Luân Hồi Chi Địa, bởi vì đây là hang ổ của y, chết trong hang ổ của mình là không hợp lý.

Với tư cách là vị vua duy nhất trong tộc, Bất Tử Giả Chi Vương tất nhiên phải truy cứu chuyện này!

Bất kể đối thủ là ai, hiện tại đã trốn đi đâu, Bất Tử Giả Chi Vương đều muốn đối phương phải trả giá, một cái giá thảm khốc, đó là tính mạng của đối phương!

Các Bất Tử Giả khác lúc này gật đầu, đối với lời nói của Bất Tử Giả Chi Vương, đông đảo Bất Tử Giả đều tán thành.

Bởi vì đồng bạn chết ngay tại đại bản doanh, mỗi người đều không thể thờ ơ.

Vua quả thực nên làm như vậy, báo thù cho người đó.

Nếu không, sau này lại xảy ra chuyện tương tự, sẽ không có Bất Tử Giả nào dám đứng ở hàng đầu nữa, bởi vì chết cũng là chết vô ích.

Dù có ngã xuống trong hang ổ, sau chuyện này cũng không có ai báo thù, vậy thì còn ai sẽ vì thế mà liều mạng nữa?

"Tất cả chúng ta cùng xuất động, sẽ lãng phí một khoảng thời gian nhất định, người đó chắc chắn đang đào vong, chúng ta nên tăng tốc." Bất Tử Giả Chi Vương lúc này nói: "Tất cả chúng ta cùng hành động, tốc chiến tốc thắng, nhanh chóng chém giết hắn.

Như vậy có thể giảm thiểu tối đa ảnh hưởng của quy tắc sức mạnh.

Sau đó, ba người một tổ, thực lực của người đó không đơn giản, phải cẩn thận.” Bất Tử Giả Chi Vương mặc dù chưa từng đối mặt với Lục Minh, nhưng đã nhận ra sự phi phàm của hắn.

Đối phương thâm nhập vào đại bản doanh, thâm nhập vào sân nhà, nhưng đối phương lại toàn thân rút lui.

Thậm chí trong tình huống đó, đối phương còn giết chết một cường giả không tầm thường của phe mình.

Dù đối phương vì thế mà phải trả giá, nhưng điều đó đủ chứng minh tất cả.

Bất Tử Giả Chi Vương thận trọng đối đãi với Lục Minh.

Chương 438

Vì vậy, y yêu cầu ít nhất ba vị Bất Tử Giả một tổ, chỉ có như vậy mới có thể nhắm vào Lục Minh một cách tối đa.

Ít nhất dù thế nào đi nữa, trong tình huống này, Bất Tử Giả sẽ không ngã xuống nữa.

Bất Tử Giả Chi Vương không thể chấp nhận thêm bất kỳ Bất Tử Giả nào ngã xuống, bởi vì số lượng Bất Tử Giả quá ít, vô số năm tháng chỉ còn lại hơn mười vị.

Các Bất Tử Giả lúc này gật đầu, sau đó định rời khỏi Luân Hồi Chi Địa, đi tìm Lục Minh, săn giết Lục Minh đang đào vong!

Sau đó, biến hóa đã xảy ra, cũng là nguyên nhân chính khiến Lục Minh không bị Bất Tử Giả truy sát.

Bởi vì khi những Bất Tử Giả này có ý định đó, và chuẩn bị đi qua cánh cổng, rời khỏi Luân Hồi Chi Địa, biến cố đột nhiên xảy ra.

Cùng với việc vị Bất Tử Giả đầu tiên bước ra khỏi Luân Hồi Chi Địa, đi qua cánh cổng, dị biến đáng sợ đã bất ngờ giáng xuống thế giới này!

Lối vào của Luân Hồi Chi Địa nằm trên một vùng đất cổ quái, tọa lạc ở sâu thẳm hư không vô tận, cô độc, phảng phất như bị cả thế giới cô lập.

Nơi đây từ thuở hồng hoang đã không có bất kỳ sự thay đổi nào, giống như một thế giới bị lãng quên!

Nhưng tất cả những điều đó chỉ là khi Bất Tử Giả chưa rời khỏi Luân Hồi Chi Địa.

Khi một vị Bất Tử Giả rời khỏi đây, chỉ trong khoảnh khắc người

đó rời đi, trời đất liền ảm đạm thất sắc.

Vùng đất vốn không gì phá vỡ nổi, phảng phất bị quy tắc thần bí ảnh hưởng, đột nhiên có sự thay đổi.

Vùng đất đó nứt ra, ngay sau đó trên mặt đất xuất hiện vô số người đá.

Số lượng của chúng có mấy trăm, mỗi người đều có khí tức cường đại!

Một người đá cho người ta cảm giác không hề thua kém một vị Nguyên Đầu!

Lúc này, nơi đây có mấy trăm người đá, đứng theo một phương vị kỳ quái, mơ hồ dường như tạo thành một trận pháp kỳ lạ, khiến thực lực của chúng có sự tăng lên đáng sợ hơn, chiến lực dường như tăng vọt đến một cấp độ không thể tưởng tượng.

Thậm chí bầu trời vốn luôn có màu xanh đậm, thậm chí là hư vô, cũng vào lúc này xuất hiện mây đen, trong đó có từng tia sét lóe lên, phảng phất có uy lực thần thánh diệt sát.

Trong đó còn có từng tia chớp ngang dọc, giống như hóa thành từng con rồng sấm, nhe nanh múa vuốt, trên người tỏa ra khí tức đáng sợ.

Có từng tia nhìn cực kỳ đặc thù từ trong đó rơi xuống, dường như đã nhắm vào Bất Tử Giả bước ra từ cánh cổng!

Bất Tử Giả bước ra khỏi Luân Hồi Chi Địa đã gặp phải biến cố đáng sợ.

Biến cố đáng sợ, quả thực khiến người ta rợn tóc gáy!

“Chúng ta không thể rời khỏi Luân Hồi Chi Địa.

Chỉ một mình ta bước ra khỏi Luân Hồi Chi Địa đã gây ra biến hóa

như vậy.

Nếu những người khác cũng từ Luân Hồi Chi Địa bước ra, lúc đó mấy trăm người đá này có lẽ sẽ trực tiếp ra tay với chúng ta, chứ không như bây giờ, chỉ đứng yên tại chỗ!" Bất Tử Giả một mình bước ra khỏi Luân Hồi Chi Địa lên tiếng, rợn tóc gáy, giọng nói run rẩy.

Rất bình thường, đổi lại là bất kỳ ai nhìn thấy tình huống trước mắt cũng sẽ rợn tóc gáy, hận không thể nhanh chóng rời khỏi nơi thị phi này.

Mặc dù vị Bất Tử Giả này là cường giả đỉnh cao, nhưng gặp phải chuyện như vậy cũng không thể bình tĩnh, dù sao y cũng biết điều đó có nghĩa là gì, lúc này y đang đứng trước một tuyệt cảnh cực độ nguy hiểm.

Thậm chí vị Bất Tử Giả này bây giờ muốn lập tức quay về, bởi vì y biết những người đá này, thậm chí dị tượng xuất hiện trên bầu trời, sở dĩ chưa lập tức động thủ với y, khả năng lớn là muốn uy hiếp, để y tự động quay về.

Bởi vì những quy tắc này có ý thức nhất định, đối phương không muốn bây giờ gây ra một trận đại chiến đáng sợ.

Nếu không, y bây giờ không thể nào còn đứng vững ở đây.

Nhưng nếu y cố chấp không tỉnh ngộ, không lựa chọn quay về, ở đây lâu hơn một chút, những sức mạnh đó tất nhiên sẽ nhắm vào y, sẽ xóa sổ y.

Và y tuyệt đối không thể chịu đựng nổi!

Bởi vì vị Bất Tử Giả này biết rõ, những sức mạnh này rốt cuộc đáng sợ đến mức nào.

Người trực diện với tất cả, sẽ hiểu rõ điều này.

Vị Bất Tử Giả này cảm thấy, sức mạnh như vậy có lẽ chỉ có Bất Tử Giả Chi Vương mới có thể đối kháng một phen, nhưng cũng không chắc có thể thành công.

Nếu là y, chỉ có thể trong nháy mắt hóa thành tro bụi.

"Quy tắc ở đây mạnh hơn trước đây.

Là vì người đã để lại quy tắc đó đã chết sao?

Toàn bộ sức mạnh đã rót vào trong quy tắc, khiến quy tắc sức mạnh vượt xa trước đây sao?" Bất Tử Giả Chi Vương tự nhiên đã nhìn thấy tất cả, xuyên qua cánh cổng của Luân Hồi Chi Địa, rơi vào trầm tư, sau đó nói ra câu đó.

Đương nhiên, đây chỉ là một khả năng, và thực ra xác suất cũng không cao.

Bởi vì ngoài khả năng này, còn tồn tại một khả năng khác, đó là kẻ đứng sau quy tắc đó không hề ngã xuống, sức mạnh rót vào trong quy tắc là vì thực lực của đối phương ngày càng mạnh, tự nhiên ảnh hưởng đến quy tắc sức mạnh cũng ngày càng mạnh.

Mọi biến hóa trước mắt, đều bắt nguồn từ một biến cố này.

Khả năng này cũng rất cao, cũng là nguyên nhân khiến Bất Tử Giả Chi Vương do dự.

Cường giả đỉnh cao quá khó chết.

So với khả năng thứ nhất, Bất Tử Giả Chi Vương cho rằng khả năng thứ hai lớn hơn.

Bất Tử Giả Chi Vương không muốn đối đầu với kẻ địch như vậy, dù sao cũng từng giao thủ.

Ký ức về trận chiến đó vẫn còn mới mẻ trong tâm trí Bất Tử Giả Chi Vương.

Y không hy vọng chuyện như vậy lại xảy ra lần thứ hai, nên đã do dự, chần chừ, thần sắc biến đổi.

Nhưng rất nhanh, trên mặt Bất Tử Giả Chi Vương, biểu cảm đó đã hoàn toàn biến mất, bởi vì y cảm thấy chuyện này quan trọng hơn!

"Chủ động tiến vào Luân Hồi Chi Địa của ta, săn giết cường giả của tộc ta trong lúc ta đang ngủ say, chẳng lẽ thực sự nghĩ rằng ta không có tính khí sao?" "Hôm nay kẻ làm ra chuyện này phải trả giá, nếu không, ta tuyệt đối sẽ không bỏ qua!" Bất Tử Giả Chi Vương, vì chính mình, cũng vì những người khác, lúc này trầm giọng nói: "Nếu không được, vậy thì gây ra một trận đại chiến đi.

Vô số năm tháng đã qua, ta muốn xem ngươi đã mạnh lên bao nhiêu, có thể một mình trấn áp tất cả hay không!" Cùng với giọng nói của Bất Tử Giả Chi Vương vang lên, các Bất Tử Giả khác không nói gì, nhưng trên mặt lộ ra chiến ý bàng bạc, trên người có khí tức ngút trời, mãnh liệt xông thẳng lên cao không.

Thế giới bên ngoài cực kỳ bình tĩnh.

Mấy trăm người đá đứng trên mảnh đất quốc nhất này, nhưng khí tức của chúng lại trở nên mạnh hơn.

Dường như đã nghe thấy những lời nói trước đó của Bất Tử Giả Chi Vương, ý thức được đối phương có khả năng sẽ gây ra một trận đại chiến đáng sợ.

Nếu đã như vậy, chúng cũng tiến vào trạng thái chuẩn bị chiến đấu.

Bởi vì không sợ một vạn, chỉ sợ vạn nhất, trận đại chiến này có thể sắp nổ ra.

Quy tắc có ý thức nhất định, nếu không thì quy tắc trước đó cũng không thể nào sinh ra sinh mệnh Hắc Ảnh.

Một loại quy tắc khác tồn tại ở đây, biết được sự mạnh mẽ của Bất Tử Giả Chi Vương, nên đang thận trọng đối đãi với mọi thứ, tiến vào trạng thái chuẩn bị chiến đấu.

Bầu trời sâu thẳm, sấm chớp ngang dọc.

Vùng đất cổ quái, mấy trăm người đá trình hiện phương trận đặc thù.

Một trận đại chiến sắp nổ ra, tùy thời đều có khả năng hủy diệt cả khoảng hư không rộng lớn này.

Cho đến khi cảnh tượng này xuất hiện, có một tồn tại đáng sợ tương tự đã đối thoại với Bất Tử Giả Chi Vương.

Giọng nói của nó u u vang vọng giữa trời đất, đang giải thích một chuyện, ngữ khí bình tĩnh chưa từng có.

"Không được ra ngoài, không được rời khỏi Luân Hồi Chi Địa, đây là ước định ta đã lập ra!" Một giọng nói thần bí vang lên, ngang dọc giữa trời đất, đang đối thoại với Bất Tử Giả Chi Vương.

Tồn tại trong quy tắc ở đây, một phần ý thức mà tồn tại kia đã để lại, chung quy không muốn một trận đại chiến bùng nổ.

Sau khi hai bên tiến vào trạng thái chuẩn bị chiến đấu, nó đã lên tiếng, cố gắng đặt dấu chấm hết cho mọi chuyện xảy ra hôm nay.

"Có một cường giả, tiến vào Luân Hồi Chi Địa của ta, giết chết tộc nhân của ta!

Ngươi nên biết điều đó có ý nghĩa gì." Giọng của Bất Tử Giả Chi Vương vang lên, trong giọng nói ẩn chứa sự tức giận: "Vô tận năm tháng trước, khi thời đại thuộc về ta, xảy ra chuyện như vậy, ta cũng không thể thờ ơ.

Bây giờ thời đại của ta đã kết thúc, tộc quần của ta không thể mở

rộng nữa, nhưng bây giờ lại xảy ra chuyện như vậy, diệt tận gốc rễ, chẳng lẽ ta có thể thờ ơ sao?" Nghe Bất Tử Giả Chi Vương nói, giọng nói phát ngôn trước đó đã im lặng.

Nó chỉ là một phần ý thức, nhưng cũng biết điều đó có ý nghĩa gì, càng rõ ràng chuyện này không thể dễ dàng hóa giải.

Bởi vì Bất Tử Giả Chi Vương không muốn, vô cùng không muốn.

"Gã đó là ai, ta cũng không rõ.

Nhưng ngươi không thể rời khỏi đây, đây là quy tắc ta đã để lại trước đây." Giọng nói đó vang lên, dường như đang suy nghĩ, sau đó sẵn lòng trả một phần giá: "Vậy đi, ta sẵn lòng trả một phần giá, ngươi không được rời khỏi Luân Hồi Chi Địa.

Ta có thể cho ngươi tài nguyên bồi dưỡng một Bất Tử Giả, làm vậy có hài lòng chưa?" "Nói thật, ta không hài lòng!" Bất Tử Giả Chi Vương nghe đối phương nói, lắc đầu, không hài lòng với câu trả lời này.

Bởi vì đối với Bất Tử Giả Chi Vương, cái giá mà đối phương đưa ra quá thấp, hoàn toàn không thể chấp nhận được.

Đối phương đã khiêu khích tôn nghiêm của y, y phải săn giết Lục Minh mới được.

"Không hài lòng sao?

Chương 439

Vậy đi, ta có thể lùi một bước nữa!" Bất Tử Giả Chi Vương không hài lòng với điều kiện đưa ra, khiến ý thức cường giả còn sót lại trong quy tắc cảm thấy bình thường, sau đó lại đưa ra thêm một số nhượng bộ: "Ta có thể cho ngươi hai phần tài nguyên bồi dưỡng Bất Tử Giả, đồng thời ta có thể tự mình phái người đi săn giết Lục Minh!" Giọng nói thần bí lên tiếng, đây là giới hạn mà nó có thể đưa ra.

Nếu Bất Tử Giả Chi Vương không đồng ý, vậy thì hôm nay một trận đại chiến tất nhiên sẽ bùng nổ, sẽ có cường giả ngã xuống ở đây.

"Tại sao không để ta ra tay bây giờ?

Chẳng lẽ trạng thái hiện tại của ngươi không tốt, ta rời khỏi Luân Hồi Chi Địa sẽ ảnh hưởng đến ngươi sao?

Cho nên bây giờ ngươi mới cố hết sức ngăn cản ta rời khỏi đây?" Bất Tử Giả Chi Vương không từ chối đối phương, chỉ nói ra câu đó, nảy sinh một số liên tưởng.

Tại sao tồn tại thần bí này không để y rời khỏi Luân Hồi Chi Địa?

Thế giới bên ngoài đã có sự thay đổi sao?

Sau đó giọng nói thần bí trả lời, vô cùng thẳng thắn, khiến Bất Tử Giả Chi Vương có chút ngẩn người, ngạc nhiên.

"Thế giới bên ngoài quả thực đã có sự thay đổi, ta đã bị ảnh hưởng nhất định.

Nhưng ta chỉ là một phần ý thức ở đây, cụ thể ta cũng không rõ." Giọng nói thần bí nói, giọng nói mang theo sự bình tĩnh nhàn nhạt, thừa nhận tất cả, nhưng trong lời nói lại ẩn chứa một sự bá đạo,

“Nhưng vậy thì sao?

Ta vì không rõ sự thay đổi bên ngoài, nên ta sẵn lòng nhượng bộ.” “Chẳng lẽ ngươi không định đồng ý sao?

Muốn gây ra một trận đại chiến sao?

Nếu thật sự như vậy, ta cũng vui lòng phụng bồi!” Giọng nói thần bí bá đạo cực kỳ.

Mặc dù đã nói ra tất cả, thế giới bên ngoài quả thực đã xảy ra một số bất ngờ, nhưng nếu Bất Tử Giả Chi Vương cố ý muốn ra ngoài, nó cũng không ngại chiến một trận với đối phương.

Có gì đáng sợ chứ?

Sức mạnh lưu lại ở đây cũng không ít, Bất Tử Giả Chi Vương muốn cưỡng ép ra ngoài là không thực tế.

Không trả một cái giá nào đó, một cái giá kinh người, tuyệt đối không thể nào thành công rời đi.

Cái giá đó, giọng nói thần bí rất rõ ràng, là điều mà Bất Tử Giả Chi Vương vạn vạn không thể chịu đựng được.

Nếu không, một trận đại chiến đã sớm nổ ra từ vô số năm trước, không đến mức kéo dài đến hôm nay, mọi thứ vẫn đang tiếp tục.

Bất Tử Giả Chi Vương nghe giọng nói thần bí nói, rơi vào im lặng.

Quả nhiên không sai, thế giới bên ngoài đã xảy ra những thay đổi kinh thiên động địa, ảnh hưởng đến cục diện ban đầu.

Ngay cả tồn tại đáng sợ kia cũng vì thế mà bị liên lụy, không thể nào như trước đây trực tiếp trấn áp toàn bộ, mà đã học được cách giằng co với y.

Vậy thì, bây giờ có nên bùng nổ một trận đại chiến đáng sợ

không?

“Không được.” Bất Tử Giả Chi Vương lắc đầu, trong lòng y đã có đáp án, cảm thấy mọi thứ không thực tế.

Một trận đại chiến không thể bắt đầu, nó liên quan đến nhiều phương diện.

Nếu một trận đại chiến bùng nổ, đối với y tuyệt đối không phải là chuyện tốt!

Bởi vì thế giới bên ngoài đã có sự thay đổi, ý thức còn lại của đối phương ở đây lại nắm giữ sức mạnh càng cường đại hơn.

Nếu y nhất quyết muốn rời khỏi nơi này, đối phương tất nhiên sẽ toàn lực ra tay, muốn giết chết y.

Qua một khoảng thời gian dài, mặc dù thực lực của cả hai đều có sự tiến bộ lớn, nhưng đối phương cũng không yếu.

Nếu hai bên thực sự công phạt.

Bất Tử Chi Vương cảm thấy, dù y có thể sống sót, thuộc hạ Bất Tử Giả của y cũng nên toàn bộ trận vong, thậm chí y cũng sẽ ở trong tình huống cửu tử nhất sinh, chưa chắc đã thật sự có thể thành công rời khỏi Luân Hồi Chi Địa.

“Cho ta ba phần tài nguyên bồi dưỡng Bất Tử Giả, sau đó giúp ta săn giết Lục Minh!

Ta chỉ cho ngươi một kỷ nguyên thời gian, trong một kỷ nguyên thời gian, ngươi phải thành công săn giết Lục Minh!” “Nếu không thành công, ta phải rời khỏi Luân Hồi Chi Địa!” Bất Tử Giả Chi Vương lên tiếng, chung quy đã lựa chọn lùi bước.

Các Bất Tử Giả khác cũng không nói gì, nhưng biết lựa chọn này lúc này là chính xác.

Đổi lại là họ, họ cũng sẽ làm lựa chọn này.

Cũng vì vậy, không ai lên tiếng, lúc này giữ im lặng, bởi vì cuộc đàm phán vẫn chưa kết thúc.

"Cho ngươi ba phần tài nguyên bồi dưỡng Bất Tử Giả.

Ta sẽ trong ba kỷ nguyên thời gian săn giết người đó.

Ba kỷ nguyên thời gian trôi qua, nếu ta không thành công, ta cho phép ngươi bước ra khỏi Luân Hồi Chi Địa tìm người đó." Giọng nói thần bí im lặng một lúc rồi lên tiếng.

Mặc cả một hồi, biến một kỷ nguyên thời gian thành ba kỷ nguyên, khéo léo lợi dụng trò chơi chữ.

Bất Tử Giả Chi Vương nghe xong cũng không nói thêm gì, lúc này trực tiếp xoay người rời đi, trở lại sâu trong Luân Hồi Chi Địa.

Chuyện này cũng đã có một dấu chấm hết.

Cùng với hành động này của Bất Tử Giả Chi Vương, các Bất Tử Giả khác cũng quay trở lại.

Bất Tử Giả đã bước ra ngoài vùng đất quỷ dị cũng qua cánh cổng quay về, đưa tay lau mồ hôi trên trán.

Vừa rồi suýt nữa đã dọa chết y, tưởng rằng một trận đại chiến đáng sợ sắp bùng nổ.

Nếu trận đại chiến đó thật sự bùng nổ, xác suất tử vong của y cao tới một trăm phần trăm.

Dù sao thì vừa rồi chỉ có một mình y ở bên ngoài.

Đại chiến nếu đột nhiên bùng nổ, y sẽ ngay lập tức đối mặt với sự vây giết của trận pháp gồm mấy trăm người đá cấp bậc Nguyên Đầu.

Trong tình huống đó, thực lực của y dù có mạnh hơn nữa, cũng sẽ

trong khoảnh khắc hóa thành tro bụi.

“Mặc dù ta muốn báo thù, nhưng cục diện hiện tại không cho phép chuyện này xảy ra.

Chúng ta hãy lặng lẽ chờ đợi ba kỷ nguyên thời gian đi, lúc đó mọi chuyện sẽ có một kết quả.” Ở sâu trong Luân Hồi Chi Địa, Bất Tử Giả Chi Vương quay trở lại nhìn các Bất Tử Giả khác nói: “Cũng đừng trách ta, lợi ích tối đa hóa lúc này là quan trọng nhất.

Vì thế, ta sẵn lòng gánh chịu một số lời mắng chửi.

Khoảng thời gian này cũng nỗ lực một chút, cố gắng hết sức nâng cao thực lực.

Ta cảm giác những năm tháng sắp tới sẽ không yên bình, sẽ có đại sự xảy ra!” Có một Bất Tử Giả lên tiếng: “Ta không oán trách, đổi lại là ta, ta cũng sẽ đưa ra lựa chọn tương tự.

Dù sao thì thời đại thuộc về chúng ta đã qua, chúng ta phải cẩn thận một chút.” “Tiếp theo ta sẽ cố gắng hết sức cường hóa bản thân, để đối mặt với tình huống đột phát.

Cũng không phải chờ thêm hai ba kỷ nguyên thời gian thôi sao, cũng không dài.

Đến lúc đó ta sẽ đích thân báo thù cho huynh trưởng của ta!” Vị Bất Tử Giả này là em trai của vị Bất Tử Giả đã chết trước đó.

Vì những lời này, các Bất Tử Giả khác vốn có chút cảm xúc trong lòng cũng không nói gì thêm.

Em trai của người đó đã đồng ý với cách xử lý này, họ còn có lý do gì để không đồng ý chứ?

Chuyện này đã có một dấu chấm hết, tất cả các Bất Tử Giả đều lựa chọn ngủ say, chỉ có một hai người lựa chọn tiếp tục tỉnh táo, bởi

vì họ phải bồi dưỡng Bất Tử Giả mới, lấy được ba phần tài nguyên có thể thăng cấp Bất Tử Giả, phải tận dụng tốt những tài nguyên này.

Lúc này, trong hư không vô tận, đối với tất cả những gì đã xảy ra, Lục Minh không hề hay biết.

Nếu Lục Minh biết, có lẽ sẽ kích động nhảy cẫng lên, cười ha hả vài tiếng.

Bởi vì quả thực không tốn chút sức lực nào đã giải quyết được một kẻ địch lớn, trên thế giới này còn có chuyện tốt như vậy sao?

Bây giờ Lục Minh chỉ đang suy nghĩ một chuyện, bây giờ nên làm thế nào để tìm cấm địa thứ ba.

Trước đây có thể đến Cửu Trọng Thiên là vì biết tọa độ chính xác, đến Luân Hồi Chi Địa cũng là vì ngẫu nhiên.

Vậy thì tiếp theo là Chúng Thần Mộ Địa và Vô Tận Hải, hai nơi này, Lục Minh lại nên tìm như thế nào?

Nhưng rất nhanh, Lục Minh không còn bận tâm về chuyện này nữa.

Bởi vì trong lòng Lục Minh đột nhiên có một sự giác ngộ, ý thức của hắn dường như không cần chủ động đi tìm cấm địa, những cấm địa này có thể sẽ chủ động tìm đến hắn.

Đúng vậy, những cấm địa này sẽ chủ động tìm đến Lục Minh, không cần Lục Minh chủ động tìm đến, không cần thiết!

Bởi vì Lục Minh đã nhớ lại tất cả những chuyện đã xảy ra trước đây.

"Tôi có thể tìm thấy Cửu Trọng Thiên cấm khu là vì tôi biết vị trí đại khái, cộng thêm tôi dường như bị cố ý dẫn dắt, nên tôi đã tiến vào trong đó.

Luân Hồi Chi Địa cũng tương tự.

Nếu không, trong hư không vô tận mênh mông, tôi làm sao có thể tìm thấy được?" "Trước đây những Nguyên Đầu đó, sở dĩ có thể nói ra tên mấy cấm địa là vì họ cũng từng dòm ngó những cấm khu này." "Xem ra, suy đoán của tôi chắc là không sai, ít nhất có khả năng rất lớn.

Đương nhiên suy đoán của tôi cũng có thể sai, nhưng thời gian của tôi gấp gáp, cũng không quá gấp gáp!" Lục Minh trong lòng suy nghĩ, có một suy đoán khá táo bạo.

Hắn không cần chủ động đi tìm cấm khu, ít nhất Chúng Thần Mộ Địa và Vô Tận Hải không cần, hắn sẽ chủ động gặp phải hai cấm khu này.

Bởi vì những cấm khu này, phảng phất như sẽ thu hút người ta chủ động đến.

Chương 440

Nếu không, những Nguyên Đầu trước đây, làm sao có thể biết sự tồn tại của những cấm khu này?

Dường như hắn đã hiểu ra tất cả.

Đương nhiên, suy đoán của Lục Minh cũng có thể sai, nhưng Lục Minh không nghĩ vậy, hoặc có lẽ điều đó không quá quan trọng.

Bởi vì Lục Minh hiện tại không có mục tiêu cụ thể, không biết Chúng Thần Mộ Địa và Vô Tận Hải ở đâu.

Lục Minh cũng không biết một số cấm khu đặc biệt không ai biết đến.

Lục Minh hiện tại cũng không thể quay trở lại Chư Thiên Vạn Giới, dù sao mục đích rời khỏi Chư Thiên Vạn Giới là để cường hóa thực lực, hiện tại Lục Minh chưa hoàn thành mục tiêu này.

Vì vậy, Lục Minh tiếp theo nên ở trong hư không vô tận tìm kiếm cấm khu, điều này cũng phù hợp với suy nghĩ của Lục Minh.

Nếu Lục Minh có thể tìm thấy cấm khu, đó tự nhiên là chuyện tốt nhất.

Nếu Lục Minh không tìm thấy, cũng là bình thường, bởi vì khoảng thời gian này tất nhiên sẽ bị lãng phí.

Lục Minh tuy vội vàng, thời gian của hắn eo hẹp, nóng lòng muốn nâng cao thực lực, nhưng cũng không đến mức vội vàng vô lý, bởi vì có một số chuyện, Lục Minh vội cũng không có tác dụng.

Việc Lục Minh cần làm là im lặng chờ đợi.

Chờ đợi một khoảng thời gian nhất định, Lục Minh sẽ biết đáp án,

Lục Minh tin chắc như vậy.

Vì vậy, Lục Minh có vốn để thử sai.

Đối với Lục Minh, cũng chỉ là lãng phí thêm một chút thời gian mà thôi.

Vì vậy, Lục Minh bắt đầu im lặng chờ đợi, trong tình huống không biết đích đến, bắt đầu lên đường, bắt đầu thưởng thức những kỳ quan do trời đất tạo ra trong sâu thẳm hư không vô tận hiện tại, sự chìm nổi của đại thiên thế giới, cội nguồn của trời đất.

Thời gian trôi qua, Lục Minh bắt đầu một cuộc đi dạo không mục đích, nhưng cũng có mục tiêu.

Rồi cũng không qua bao lâu.

Trong kế hoạch của Lục Minh, ước chừng đã qua hơn mười năm.

Đối với cường giả cấp bậc này, đừng nói là hơn mười năm, trăm năm cũng chỉ là một cái chớp mắt.

Hơn mười năm đối với Lục Minh quá ngắn ngủi.

Sau đó, Lục Minh gặp phải một số chuyện.

Một ngày bình thường, Lục Minh đang luyện hóa tinh hoa sức mạnh còn sót lại của Hắc Ảnh trên người.

Tinh hoa chi lực mà Hắc Ảnh để lại đã bị Lục Minh luyện hóa chín mươi chín phần trăm, trên người Lục Minh chỉ còn lại một chút tinh hoa chi lực của đối phương.

Hôm nay Lục Minh định luyện hóa hết phần sức mạnh này.

Lúc này, trạng thái của Lục Minh đã gần như quay trở lại đỉnh phong, tu vi của hắn cũng có tiến bộ, mạnh hơn trước đây một chút.

Lúc này, Lục Minh đang ngồi trên một tảng thiên thạch khổng lồ

vô tận trong hư không, bắt đầu luyện hóa sức mạnh của đối phương.

Chỉ trong chốc lát, Lục Minh đã thành công tiêu hóa sức mạnh của đối phương, trạng thái cũng chính thức trở lại đỉnh phong.

Khi Lục Minh hoàn toàn hấp thu xong sức mạnh của đối phương, cơ thể Lục Minh cũng phát ra những tiếng răng rắc giòn tan, xương cốt và cơ bắp của hắn vào lúc này phảng phất đã được cường hóa không ít, so với trước đây, càng có lực hơn.

Sau đó Lục Minh định tiếp tục lên đường.

Nhưng Lục Minh vừa có hành động này, liền ngẩng đầu, nhìn về phía sau.

Lục Minh cảm nhận được ở đó có động tĩnh lớn, ở đó có một cường giả, đang đi về phía này.

Khí tức của đối phương cường đại, hoàn toàn không thua kém hắn, thậm chí trong cảm nhận của Lục Minh, thực lực của đối phương còn mạnh hơn, vì mạnh hơn hắn một bậc.

"Trong hư không vô tận, ẩn giấu nhiều cường giả như vậy sao?" Cảm nhận được có cường giả đi về phía này, trong lòng Lục Minh có chút kinh ngạc.

Điều Lục Minh kinh ngạc đầu tiên là, trong hư không vô tận, số lượng cường giả quá nhiều.

Thực lực của hắn tuy cũng cường đại, nhưng trong hư không vô tận, dường như không đáng kể.

Tùy tiện lôi ra một cường giả, thực lực cũng không thua kém hắn.

Nếu đã như vậy, tại sao trong Chư Thiên Vạn Giới, chỉ một nhóm Nguyên Đầu bình thường lại có thể trở thành vương giả trong đó?

Trong lòng Lục Minh, tự nhiên nảy sinh suy nghĩ như vậy, Lục

Minh không hiểu.

Thậm chí Lục Minh đối với một số định luận trước đây, đã nảy sinh những cách nhìn khác.

Trước đây Lục Minh cho rằng Chung Cực là mạnh nhất, ít nhất là đã từng mạnh nhất.

Nhưng bây giờ xem ra, chưa chắc.

Thực lực của đối phương tuy không yếu, nhưng trong hư không vô tận, có lẽ tồn tại những tồn tại mạnh mẽ hơn.

Tất cả đều bắt nguồn từ những gì Lục Minh thấy và nghe.

Gần đây Lục Minh gặp quá nhiều chuyện như vậy, Lục Minh lại chưa từng trực quan nhìn thấy Chung Cực, có suy nghĩ như vậy, thực sự quá bình thường.

"Không liên quan đến mình, đột nhiên lại đến phía tôi, có mục đích gì sao?

Có ý đồ gì với tôi, hay là chuyện khác?" Suy nghĩ trước đó chỉ lóe lên trong chốc lát, trong đầu Lục Minh liền có suy nghĩ khác nảy sinh.

Lục Minh đang suy nghĩ về mục đích của đối phương, tìm hắn để làm gì?

Đúng vậy, Lục Minh có thể xác nhận, đối phương đi về phía này, chắc chắn đã cảm nhận được hắn.

Vậy mục đích của đối phương là gì?

Lục Minh không cho rằng đây là một chuyện tốt.

Nơi đây là sâu thẳm hư không, tồn tại cường giả và nguy hiểm.

Đối phương đột nhiên đến, Lục Minh không cho rằng đối phương có mục đích trong sáng.

Lục Minh cảm thấy khả năng lớn hơn là chuyện xấu, nên trong lòng Lục Minh âm thầm cảnh giác.

Một khi Lục Minh phát hiện đối phương có ý đồ xấu, Lục Minh nhất định sẽ ra tay trước, bởi vì Lục Minh muốn chiếm thế chủ động.

Thời gian trôi qua, Lục Minh không cố ý kéo dài khoảng cách với đối phương, ở đây im lặng chờ đợi đối phương đến.

Bởi vì Lục Minh không chắc chắn mục đích của đối phương.

Nhưng bất kể thế nào, đối phương chủ động tìm đến, Lục Minh đều phải gặp mặt đối phương một lần.

Lục Minh muốn làm rõ đối phương muốn làm gì, Lục Minh không thể chịu đựng được việc có một cái đuôi theo sau mình, phải đối mặt với đối phương một lần.

"Cuối cùng cũng để ta tìm thấy ngươi!" Dưới sự chờ đợi có chủ ý của Lục Minh, đối phương rất nhanh đã đuổi kịp.

Sau đó Lục Minh cũng nhìn rõ đối phương, hình dạng con người, nhưng toàn thân trên dưới đều có ánh sáng.

Không có khuôn mặt, bởi vì trên mặt toàn bộ đều là ánh sáng thánh khiết, phảng phất như được sinh ra từ ánh sáng.

Sau lưng mọc ra mười hai chiếc cánh, rực rỡ huy hoàng, giống như thiên sứ.

Lục Minh tạm gọi đối phương là người thiên sứ mười hai cánh vậy.

Khi đối phương nhìn thấy Lục Minh, đối phương trực tiếp nói ra câu đó.

Nghe ý tứ trong lời nói, là chủ động tìm đến Lục Minh.

Đối phương đã tìm một khoảng thời gian rồi, nếu không cũng sẽ

không dùng hai chữ "cuối cùng", điều này có thể nói rõ tình hình.

"Ông đang tìm tôi?" Lục Minh nghe lời của người thiên sứ mười hai cánh trước mắt, lông mày nhíu chặt lại, trong mắt có vẻ khó hiểu.

Hắn chưa từng gặp đối phương, cũng chưa từng cảm nhận được khí tức của đối phương, tại sao người thiên sứ mười hai cánh lại tìm hắn?

"Đúng vậy, ta đang tìm ngươi!" Người thiên sứ mười hai cánh nhìn Lục Minh, lúc này gật đầu, sau đó giữ im lặng, dường như đang sắp xếp ngôn từ, để biểu đạt ý của mình.

"Mục đích ông tìm tôi là gì?

Chúng ta hình như là lần đầu gặp mặt, tôi chưa bao giờ gặp ông." Ánh mắt Lục Minh rơi trên người người thiên sứ mười hai cánh, bình tĩnh lên tiếng.

"Chúng ta quả thực là lần đầu gặp mặt trước đây, trước đây chúng ta không có bất kỳ giao lưu nào.

Ta sở dĩ tìm đến ngươi, là vì một chuyện rất đơn giản.

Một số việc ngươi làm đã khiến ta gặp phải một số phiền phức, ta bây giờ phải giải quyết những phiền phức này." Ánh mắt rơi trên người Lục Minh, người thiên sứ mười hai cánh lên tiếng.

Lục Minh nghe xong lông mày nhíu lại, có chút không hiểu ý của người thiên sứ mười hai cánh.

Ý của đối phương là, mục đích tìm đến cửa là để giải quyết phiền phức, và phiền phức này bắt nguồn từ hắn.

Chương 441

Nhưng hai bên trước đây căn bản chưa từng gặp mặt, làm sao có thể gây phiền phức cho đối phương chứ?

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

"Tôi nghi ngờ ông nhận nhầm người rồi, hoặc là tôi bị đổ oan.

Giữa chúng ta nếu đã không có bất kỳ giao lưu nào, nếu đã chưa từng gặp mặt, vậy thì tôi làm sao có thể… gây phiền phức cho ông chứ?" Lục Minh lúc này bình tĩnh nói: "Thậm chí khiến ông chủ động tìm đến tôi, để tôi giải quyết vấn đề này, ông không cảm thấy rất vô lý sao?

Tôi cảm thấy ông nên bị một số người âm mưu rồi!" Nghe Lục Minh nói, người thiên sứ mười hai cánh lắc đầu, lên tiếng nói: "Không không không, ta có thể bảo đảm, ta không bị ai âm mưu, tất cả những gì ta vừa nói đều là thật.

Nói thật, ngươi quả thực đã đổ oan cho ta, mặc dù tất cả đều không phải do ngươi chủ quan gây ra, nhưng, ngươi cần phải vì thế mà trả giá!" "Dù sao thì nếu không phải là ngươi, ta cũng không cần phải trả giá." "Ta có thể nói rõ với ngươi một điều, ta sở dĩ đến đây là vì chuyện xảy ra ở Luân Hồi Chi Địa.

Bây giờ ngươi có thể hiểu tại sao ta chủ động tìm đến cửa rồi chứ?

Là vì những chuyện đó!" "Ngươi ở Luân Hồi Chi Địa gây ra một số chuyện, chém giết một vị cường giả trong tộc của họ.

Họ muốn báo thù ngươi, nhưng họ không nên rời khỏi Luân Hồi Chi Địa, nên ta đã ngăn cản họ, không cho họ rời đi.

Nhưng ta vì thế mà phải trả một số giá." "Cái giá này phải được bồi thường, ngươi hiểu ý ta chứ?" Ánh mắt của người thiên sứ mười hai cánh rơi trên người Lục Minh.

Lục Minh nghe xong, trên mặt lộ ra vẻ suy tư.

Lục Minh không phản bác đối phương, bởi vì chuyện này, không có gì để phản bác, bởi vì lời đối phương nói là thật.

Lục Minh trước đây tưởng rằng, đối phương bị gài bẫy, nên lần này mới tìm đến cửa, tìm phiền phức.

Không ngờ nguyên nhân đối phương tìm đến cửa thật sự là vì hắn, khiến trong lòng hắn có chút uất ức, cũng có chút tò mò, đối phương tìm hắn làm gì?

Để hắn trả giá… nên trả cái giá nào đây?

"Cái giá?" Lục Minh không vội động thủ, dù có phải trả giá, Lục Minh lúc này chỉ nhàn nhạt hỏi.

"Ngươi chém giết một vị Bất Tử Giả, ta đã cho họ ba phần tài nguyên có thể bồi dưỡng ra Bất Tử Giả, sau đó lại hứa hẹn trong ba kỷ nguyên thời gian, sẽ đưa ngươi về đó giết chết, sau đó thành công ngăn cản họ rời khỏi Luân Hồi Chi Địa, quay trở lại Luân Hồi Chi Địa." Người thiên sứ mười hai cánh lên tiếng, nói ra tất cả.

Người thiên sứ mười hai cánh không bóp méo, sự thật nói ra toàn bộ đều là lời thật, không nói dối, giống như trước đây, không nói dối trước mặt Bất Tử Giả, bản tính của y là vậy.

"Vậy mục đích ông tìm tôi?

Là để hoàn thành lời hứa giữa hai người sao?

Đánh bại tôi, sau đó đưa về Luân Hồi Chi Địa?" Lục Minh nghe lời của người thiên sứ mười hai cánh, lông mày hơi nhíu lại, có chút

không hiểu rốt cuộc ý của người thiên sứ mười hai cánh là gì.

Người thiên sứ mười hai cánh thật sự muốn là kẻ địch của hắn sao?

Nếu đối phương thật sự có suy nghĩ này, vậy thì đối phương sẽ không nói ra tất cả.

Chẳng lẽ đối phương muốn tìm hắn hợp tác sao?

Nhưng Lục Minh cảm thấy cũng không giống, bởi vì từ trên người người thiên sứ mười hai cánh, hắn cảm nhận được khí tức và khí thế thuộc về đối phương.

Cảm giác mà đối phương cho hắn, không giống loại người đó, mà là một loại người khác.

Vì vậy Lục Minh cảm thấy, mục đích đối phương tìm hắn, tuyệt đối không phải để hợp tác, đối phương tuyệt đối có mục đích khác.

"Đó không phải là mục đích của ta.

Nếu đó là mục đích của ta, ta sẽ không trực tiếp nói cho ngươi biết.

Dù đó là mục đích của ta, ta cũng không cần thiết bây giờ giao thủ với ngươi.

Dù sao thì ta đã hẹn ước ba kỷ nguyên thời gian, bây giờ mới qua hơn mười năm thôi." Người thiên sứ mười hai cánh nhàn nhạt nói: "Nếu ta bây giờ thay họ hoàn thành mọi việc, ngược lại có vẻ ta có chút vội vàng." "Ta sở dĩ xuất hiện, là định có một vụ làm ăn cho ngươi.

Đã là làm ăn, vậy thì tự nhiên sẽ để ngươi có thu hoạch, đồng thời cũng có thể khiến tất cả những chuyện xảy ra trước đây xóa bỏ hoàn toàn!" Lục Minh nghe xong, trên mặt lộ ra vẻ tò mò, lên tiếng nói:

“Tôi không thể lập tức đồng ý, nhưng ông có thể nói cho tôi biết.

Nếu tôi cảm thấy có thể, chưa chắc không thể thử!” Lục Minh tò mò về mục đích của đối phương, đối phương muốn hợp tác với hắn, vậy thì đối phương có chuyện gì tìm hắn?

Đối phương nói, sẽ để hắn có thu hoạch, vậy thì đối phương có thể cho hắn cái gì?

Có thể là con đường trở nên mạnh mẽ hơn không?

“Ta cần ngươi đi giúp ta tìm một người, giúp ta làm rõ trạng thái hiện tại của người đó, sau đó đưa thông tin chính xác cho ta.

Đó là mục đích của ta, ngoài ra không cần làm chuyện gì khác.” Người thiên sứ mười hai cánh nhìn Lục Minh lạnh lùng nói: “Khi ngươi hoàn thành tất cả, ta sẽ cho ngươi lợi ích.

Ta có thể cảm nhận được ngươi hiện tại đang ở Đệ Lục Bộ, sắp tiến vào Đệ Thất Bộ.” “Khi ngươi giúp ta hoàn thành nhiệm vụ này, ta sẽ ban cho ngươi một món trọng bảo.

Nó sẽ giúp đỡ ngươi một cách then chốt khi ngươi từ Đệ Lục Bộ tiến lên Đệ Thất Bộ, khiến ngươi có khả năng thành công rất lớn!” Người thiên sứ mười hai cánh tiết lộ một số ý tứ, khi Lục Minh giúp y hoàn thành nhiệm vụ, y sẽ cho Lục Minh một món bảo vật vô cùng quan trọng, đó là một món bảo vật có thể giúp Lục Minh đột phá, vô cùng quý giá.

“Đệ Thất Bộ?

Đệ Lục Bộ?” Lục Minh nghe câu nói đó của người thiên sứ mười hai cánh, trên mặt lộ ra vẻ kinh ngạc.

Hắn có chút không hiểu ý của người thiên sứ mười hai cánh.

Đệ Lục Bộ, Đệ Thất Bộ?

Chẳng lẽ đây là một cách phân chia cảnh giới hiện tại sao?

Hắn chưa từng nghe qua?

Người thiên sứ mười hai cánh nhìn thấy sự nghi hoặc trong mắt Lục Minh, sau đó người thiên sứ mười hai cánh kinh ngạc, nhìn Lục Minh, ngữ khí vào lúc này cũng đã có sự thay đổi: "Chẳng lẽ ngươi không hiểu ý của ta sao?" Thiên Sứ Mười Hai Cánh vì ở gần Luân hồi chi địa một thời gian dài, đã trở thành một phần của quy tắc, kế thừa một phần ý chí của cường giả bí ẩn để lại, chìm trong giấc ngủ sâu suốt những năm tháng đằng đẵng.

Nó tỉnh lại là vì sự việc xảy ra ở Luân hồi chi địa cách đây không lâu, sau đó tìm đến Lục Minh, muốn hợp tác và tìm hiểu một số chuyện quan trọng.

Nó biết quy tắc sẽ có biến hóa, chư thiên vạn giới đã xảy ra chuyện, bản thể của nó gặp sự cố.

Thế nhưng, cuộc nói chuyện vừa rồi với Lục Minh chẳng có thông tin gì quan trọng, chỉ liên quan đến việc phân chia thực lực, cuộc đối thoại của hai bên hoàn toàn vô dụng, những chuyện cốt yếu mà nó muốn biết thì đối phương lại không hay.

Vào lúc này, nó có một cảm giác mờ mịt.

"Ngươi không biết Đệ Lục Bộ và Đệ Thất Bộ nghĩa là gì sao?" Thiên Sứ Mười Hai Cánh lên tiếng, nhìn Lục Minh.

Thân thể cụ thể hóa này chứa đựng một phần sức mạnh của nó, vì vậy nó vô cùng mạnh mẽ, nhưng hiện tại lại cực kỳ kinh ngạc.

Bởi vì có những chuyện, Lục Minh đáng lẽ phải biết, nhưng biểu hiện của hắn lại cho thấy sự không biết, khiến Thiên Sứ Mười Hai Cánh cảm thấy hoang mang.

"Tôi không rõ lắm, nhưng nghe ý của ngươi, đây là một cách xác

định cấp bậc sức mạnh.

Theo ý ngươi, tôi hiện đang ở Đệ Lục Bộ, nếu muốn tiến bộ hơn, tôi có thể thử bước vào Đệ Thất Bộ nhờ vào thứ ngươi đưa." Lục Minh nhìn Thiên Sứ Mười Hai Cánh nói, từ những gì đối phương vừa nói, hắn có được một vài thông tin, trong lòng cũng thấy tò mò.

"Đúng là như vậy, theo ta thấy, thực lực của ngươi đang ở đỉnh phong Đệ Lục Bộ, sắp có thể bước vào Đệ Thất Bộ, nhưng để vượt qua một bước này khá khó khăn, cần sự hỗ trợ của một số bảo vật." Thiên Sứ Mười Hai Cánh nói: "Ta muốn giao dịch với ngươi, nhưng dường như ta đã nhận được một vài thông tin sai lệch." "Có vẻ như ngươi không hề biết gì về những điều ta nói, là vì thế giới bên ngoài đã dùng một hệ thống cấp bậc mới để định vị sao?" "Nhưng trong tình huống bình thường, chuyện này sẽ không xảy ra, vì nó gần như tuyên cáo rằng toàn bộ chiến lực cấp cao đã thay máu, nhưng đây là chuyện không thể nào...

Thế giới bên ngoài hiện nay, là thời đại nào?" Thiên Sứ Mười Hai Cánh hỏi, ánh mắt của nó sâu thẳm, dừng lại trên người Lục Minh, nó muốn biết đáp án, trong lòng khá là sốt ruột.

Bởi vì chuyện này thật sự quá kinh người, nó cảm thấy mọi thứ đều không hợp lý, mọi thứ không nên như thế này.

Tại sao cường giả của thời đại này lại không biết đến Đệ Lục Bộ và Đệ Thất Bộ?

Lục Minh suy nghĩ một lát, rồi quyết định trả lời câu hỏi này của Thiên Sứ Mười Hai Cánh, dù sao đây cũng là một câu hỏi có thể trả lời được.

"Thế giới bên ngoài mà ngươi nói, hắn là chỉ chư thiên vạn giới.

Thời đại hiện nay là thời đại của Nguyên đầu.

Cảnh giới của tôi hiện là một trong những kẻ xuất sắc nhất, một cự đầu trong cấp Nguyên đầu.

Đã sớm không còn cách gọi Đệ Lục Bộ và Đệ Thất Bộ nữa.

Ừm, ngươi hiểu ý tôi chứ?" Lục Minh nhìn Thiên Sứ Mười Hai Cánh, cảm thấy mình đã biểu đạt ý tứ rất rõ ràng, dĩ nhiên, cụ thể phải xem đối phương lý giải thế nào, Lục Minh không thể chi phối suy nghĩ của nó.

"Xem ra, thế giới bên ngoài gần đây đã có biến động lớn." Thiên Sứ Mười Hai Cánh nghe Lục Minh nói xong, gật gật đầu, điều này cũng nằm trong dự liệu của nó, nếu không, bản thân nó cũng sẽ không có thay đổi lớn như vậy, bản thể của nó ở bên kia đã xảy ra biến cố.

Chỉ là, mọi chuyện lại triệt để hơn so với tưởng tượng của nó.

Ít nhất lúc ban đầu, Thiên Sứ Mười Hai Cánh không nghĩ rằng, sự thay đổi của thế giới bên ngoài lại lớn đến vậy...

Ngay cả cảnh giới tu vi nguyên bản cũng đã thay đổi, từ Đệ Lục Bộ, Đệ Thất Bộ của ngày xưa, giờ đã thành cấp Nguyên đầu, cự đầu Nguyên đầu.

"Tôi có thể hỏi một câu không?

Theo cách nói của ngươi, thực lực tiến bộ là Đệ Lục Bộ, Đệ Thất Bộ, vậy sau đó có cảnh giới mới nào không?

Ví dụ như Đệ Bát Bộ, Đệ Cửu Bộ?" Ánh mắt Lục Minh đột nhiên đặt lên người Thiên Sứ Mười Hai Cánh, nói ra nghi vấn trong lòng, vào lúc này, mắt hắn sáng rực, muốn biết câu trả lời chính xác.

Ánh mắt của Thiên Sứ Mười Hai Cánh dừng trên người Lục Minh.

Thiên Sứ Mười Hai Cánh không ngốc, ngược lại rất thông minh,

dù sao nó cũng được cấu thành từ quy tắc và một phần ý chí của cường giả.

Nó trả lời Lục Minh: "Tự nhiên là có, cảnh giới sau đó là Đệ Bát Bộ, Đệ Cửu Bộ, nhưng theo ta biết, Đệ Cửu Bộ chính là cảnh giới cao nhất." Thiên Sứ Mười Hai Cánh nói ra những gì mình biết.

Những thông tin này đối với nó không quan trọng, không phải mấu chốt, thuộc về những điều mà tất cả cường giả thời đại đó đều biết, nói cho Lục Minh cũng không sao.

Chương 442

“Thì ra là vậy, xem ra, thực lực của tôi hiện tại đang ở Đệ Lục Bộ, đặt ở thời đại đó, sức mạnh của tôi cũng không tầm thường nhỉ?” Lục Minh có chút tò mò hỏi.

Sức mạnh của hắn rất mạnh, nhưng đặt ở thời đại của Thiên Sứ Mười Hai Cánh... không phải là rất bình thường sao?

“Cũng không hẳn, cho dù đặt ở thời đại của ta, Đệ Lục Bộ cũng rất mạnh mẽ, có thể xếp vào hàng có tên tuổi.” Thiên Sứ Mười Hai Cánh lắc đầu, nói: “Ai khiến ngươi hiểu lầm rằng Đệ Lục Bộ không mạnh?

Ngươi không phát hiện thái độ của ta đối với ngươi không tệ sao, muốn hợp tác, đó là vì thực lực của ngươi đủ mạnh.” “Nếu không, chúng ta cũng không nên hợp tác!” “Không nên như vậy, thời đại thuộc về ta không nên đã qua đi, ở giữa hẳn đã xảy ra một vài chuyện ngoài ý muốn, ta không cảm nhận được động tĩnh gì lớn, thời đại thuộc về ta hẳn là chưa kết thúc, không, phải là thời đại thuộc về ngươi chưa kết thúc mới đúng.” Thiên Sứ Mười Hai Cánh nói, ý tứ biểu đạt rõ ràng.

Đồng thời nó phản bác Lục Minh, cho rằng thời đại của nó chưa qua đi, vì không có động tĩnh lớn nào xuất hiện.

Lục Minh cũng không quá xoắn xuýt chuyện này, vì không cần thiết, hắn chỉ tò mò, thực lực ở Đệ Lục Bộ, rốt cuộc mạnh đến mức nào trong mắt Thiên Sứ Mười Hai Cánh?

Có lẽ nhận ra suy nghĩ của Lục Minh, cũng cảm nhận được nếu không xác định rõ vấn đề này thì Lục Minh sẽ không bàn chuyện chính, Thiên Sứ Mười Hai Cánh chủ động nói: “Thật ra không cần

quá để ý, ta nói thật với ngươi nhé, cho dù đặt ở thời kỳ của ta, ngươi cũng tuyệt đối là một phương bá chủ.

Bởi vì ngay cả ở thời đại của ta, cường giả Đệ Cửu Bộ không tồn tại, cường giả Đệ Bát Bộ cũng gần như trở thành truyền thuyết, người duy nhất ta biết thậm chí còn không rõ thật giả." Thiên Sứ Mười Hai Cánh tiếp tục sắp xếp ngôn từ rồi nói: "Đệ Thất Bộ là tồn tại cấp bá chủ một phương, số lượng cực kỳ khan hiếm.

Thực lực của ngươi hiện tại là Đệ Lục Bộ, lại còn vô hạn tiếp cận Đệ Thất Bộ, vì vậy thực lực không hề yếu.

Cho dù đặt ở thời kỳ của ta, ngươi cũng xứng đáng là kẻ xuất chúng, không cần phải quá tò mò về một số chuyện." Ánh mắt của Thiên Sứ Mười Hai Cánh dừng trên người Lục Minh, nói cho hắn biết chuyện này, giải tỏa nghi hoặc trong lòng hắn.

Lục Minh nghe xong liền lẳng lặng gật đầu, ánh mắt có chút đăm chiêu.

"Vậy ngươi có muốn nhận nhiệm vụ của ta không?" Thiên Sứ Mười Hai Cánh lúc này lên tiếng: "Nhận nhiệm vụ của ta, chuyện trước kia xóa bỏ hết.

Sau đó ngươi có thể nhận được cơ duyên đột phá từ ta.

Thứ này rất khó có được, đặt ở thời đại của ta cũng là hiếm thấy trên đời, thời đại này lại càng như vậy." "Dĩ nhiên, ngươi cũng có thể chọn từ chối, không nhất định phải đồng ý với ta, nhưng từ chối ta chưa chắc đã là chuyện tốt." Ánh mắt của Thiên Sứ Mười Hai Cánh nhìn Lục Minh, nghiêm túc nói: "Nếu đồng ý, chúng ta sẽ cùng có lợi.

Ngươi có thể hiểu rõ điểm này, không phải sao?" Nghe những lời của Thiên Sứ Mười Hai Cánh, trên mặt Lục Minh hiện lên vẻ suy tư, hắn không đồng ý ngay lập tức, cũng không từ chối ngay lập tức.

Chuyện này đối với hắn khá quan trọng, liên quan đến những thứ quá rộng lớn.

Cho dù là Lục Minh cũng không thể đưa ra câu trả lời chính xác ngay lập tức, cần phải suy nghĩ kỹ rồi mới có thể cho đối phương đáp án.

Lục Minh không suy nghĩ quá lâu về chuyện này, vì đáp án của nó vốn dĩ rất dễ có được.

Không cần phải trả bất cứ giá nào mà có thể thu hoạch, Lục Minh không có lý do gì để từ chối.

Lục Minh tự nhiên chọn đồng ý với đề nghị của đối phương.

"Mục đích của ngươi là để tôi giúp ngươi tìm hiểu về thời đại bên ngoài phải không?

Tại sao hiện tại lại có những thay đổi to lớn vô cùng như vậy, tôi đồng ý." Lục Minh nhìn về phía Thiên Sứ Mười Hai Cánh, vào lúc này lên tiếng.

Lục Minh đã chọn đồng ý, không từ chối đối phương.

"Đúng là mục đích của ta, nhưng đó chỉ là một trong số đó.

Ngoài ra, ta còn có một vài yêu cầu khác.

Ngươi muốn có được bảo vật để từ Đệ Lục Bộ tiến cấp Đệ Thất Bộ, thì những việc cần làm không ít, chỉ trả cái giá đó là không đủ." Ánh mắt của Thiên Sứ Mười Hai Cánh dừng trên người Lục Minh, "Ngươi cần giúp ta xác định một 'người', cụ thể là người như thế nào, ta không thể cho ngươi biết.

Nhưng ta sẽ cho ngươi một luồng khí tức, ngươi chỉ cần mang theo bên người, khi nào trở về chư thiên vạn giới, đi khắp các cõi trời, lúc đó ta sẽ biết được mọi thứ." Thiên Sứ Mười Hai Cánh nhàn nhạt

nói, để phòng ngừa một số tình huống, nó không định trực tiếp thăm dò tin tức từ Lục Minh, mà định lợi dụng một số thứ, những quy tắc đặc thù trong cõi u minh.

Lúc đó, Thiên Sứ Mười Hai Cánh có thể trực tiếp mượn quy tắc trong cõi u minh và mối liên hệ đặc thù để phán đoán chân tướng.

Như vậy... sẽ không bị Lục Minh ảnh hưởng.

Ít nhất sẽ không phán đoán sai một số chuyện, dẫn đến lựa chọn sai lầm tiếp theo.

Hơn nữa, Thiên Sứ Mười Hai Cánh cũng là vật giao thoa giữa quy tắc và ý thức của vị cường giả kia, khi đưa ra một số lựa chọn nhất định sẽ không sai lầm, nếu không nó cũng sẽ không được sinh ra như vậy.

"Được." Lục Minh suy nghĩ rồi không từ chối.

Đối phương chủ động đề xuất thông tin không cần truyền lại, điều này sẽ thuận tiện hơn cho Lục Minh, hắn không có lý do gì để từ chối.

"Phần lợi ích, tôi phải lấy ngay bây giờ, tôi không đợi được quá lâu đâu." Lục Minh nhìn Thiên Sứ Mười Hai Cánh.

Nếu mọi chuyện đã thương lượng xong, vậy thì bây giờ Lục Minh bắt đầu đòi bảo vật mình đáng được nhận.

Thử một phen, nếu bây giờ có thể lấy được thì tốt nhất, không lấy được thì Lục Minh cũng phải tranh thủ.

"Có thể đưa ngươi một nửa trước, không thể đưa toàn bộ.

Sự tin tưởng giữa chúng ta chưa đủ để ta làm chuyện này." Thiên Sứ Mười Hai Cánh nhìn Lục Minh.

Lục Minh cũng không nói nhiều, vì theo hắn thấy, đây đã là tình huống phát triển tốt nhất rồi.

Cho dù đối phương chỉ đưa một nửa bảo vật, Lục Minh cũng đã lời to.

Nếu đã như vậy, Lục Minh có lý do gì để từ chối?

Thiên Sứ Mười Hai Cánh phát hiện Lục Minh không từ chối, bèn suy nghĩ một chút, bàn tay trái đang phát sáng của nó trực tiếp đâm vào cơ thể mình.

Ngay sau đó, một nửa chiếc hộp nhỏ xuất hiện trong tay nó.

Thiên Sứ Mười Hai Cánh trực tiếp đưa nó cho Lục Minh: "Đây là thứ ngươi muốn, nhưng hiện tại chỉ có một nửa, trước khi ngươi nhận được toàn bộ, sẽ không thể hoàn mỹ." Lục Minh nhìn chiếc hộp nhỏ, trực tiếp nhận lấy.

Lục Minh không hề phủ nhận hay phán đoán vật phẩm này là thật hay giả, vì hắn cảm nhận được sức mạnh khổng lồ ẩn chứa trong chiếc hộp nhỏ này.

Ngay cả hắn, trong khoảnh khắc vừa rồi cũng có chút run rẩy, vật này tuyệt đối không tầm thường.

Nếu đã như vậy, Lục Minh không xoắn xuýt nhiều nữa, nhận lấy chắc chắn không có hại.

"Vậy giao dịch nhiệm vụ này đã hoàn thành, hy vọng sự hợp tác giữa đôi bên chúng ta sẽ vui vẻ, đề nghị hai bên không nên nảy sinh mâu thuẫn." Thiên Sứ Mười Hai Cánh thấy Lục Minh nhận lấy chiếc hộp, rồi giọng nói của nó truyền ra.

Trong giọng nói có chút cảm xúc nhàn nhạt, đó là cảm xúc vui vẻ.

Đối với chân tướng chưa biết, dường như đã hé mở được một góc, Thiên Sứ Mười Hai Cánh không thể không động lòng.

"Vậy bây giờ bắt đầu chuyện chính.

Ta và đám người ở Luân hồi chi địa đã có một giao dịch, là phải bắt ngươi.

Bây giờ chúng ta đã gặp nhau, trên người ta đã lưu lại khí tức của ngươi, vậy thì giữa chúng ta phải có một trận chiến, nếu không, khi trở về sẽ dễ nảy sinh vấn đề!" Thiên Sứ Mười Hai Cánh nhìn Lục Minh nói.

Hợp tác giữa hai bên đã được thỏa thuận, tiếp theo tự nhiên là công việc dọn dẹp.

Hai bên cần phải có một trận đại chiến, vì khi trở về cần phải giải thích với một số người.

Nếu là trước kia, Thiên Sứ Mười Hai Cánh không cần giải thích với những người đó, vì họ là những tồn tại bị trấn áp, ai lại đi giải thích với đám tù nhân?

Nhưng bây giờ thời thế đã khác, bản thể của nó xảy ra vấn đề, cuối cùng cũng phải thu liễm một chút.

Nếu không, một khi đại chiến thật sự bùng nổ, tuy nó có tự tin có thể trấn áp Luân hồi chi địa, nhưng cũng chắc chắn sẽ phải trả một cái giá kinh người.

Thiên Sứ Mười Hai Cánh không muốn trả cái giá như vậy, nếu không, trận đại chiến trước đó đã bùng nổ, không đến mức kéo dài đến tận bây giờ.

Dĩ nhiên, nói đi cũng phải nói lại, nếu Thiên Sứ Mười Hai Cánh thật sự bị ép đến mức đó, thì một trận đại chiến bùng nổ cũng chẳng sao cả.

Thỏ bị ép đến đường cùng còn cắn người, trong lòng nó cũng có sự kiêu ngạo, cùng lắm thì cá chết lưới rách.

Hơn nữa cá chết, lưới cũng chưa chắc đã rách... xác suất lớn hơn

là cá chết sạch, lưới vẫn còn đó, không chừng còn chắc chắn hơn.

Nhưng hai bên chưa đến mức đó, nên việc che đậy cần thiết là không thể thiếu.

Cũng vì vậy mà Thiên Sứ Mười Hai Cánh mới đề xuất yêu cầu này, tốt nhất là nên có một trận chiến giữa nó và Lục Minh.

"Được." Yêu cầu trước đó của đối phương Lục Minh đều đã đồng ý, yêu cầu này không lớn, Lục Minh tự nhiên cũng sẽ không từ chối, huống hồ hắn cũng muốn thử thực lực của đối phương.

Lúc Thiên Sứ Mười Hai Cánh xuất hiện, đã mang lại cho Lục Minh một cảm giác nguy cơ nhất định, khiến hắn có chút sởn gai ốc.

Chỉ là đối phương không vội vàng ra tay ngay từ đầu, sau đó sự việc phát triển thành như vừa rồi.

Đối với thực lực của đối phương, Lục Minh có chút tò mò, bây giờ có cơ hội, hắn không muốn bỏ lỡ...

Đồng thời, Lục Minh cũng có suy nghĩ khác!

Hai bên lại bùng nổ một trận đại chiến, để phòng ngừa người của Luân hồi chi địa tìm cớ, cần phải che giấu một số chân tướng.

Nhưng nếu Lục Minh thật sự có năng lực, có cách giết chết Thiên Sứ Mười Hai Cánh, hắn cũng tuyệt đối sẽ không bỏ qua cơ hội này.

Vì đối với Lục Minh, đây là một chuyện tốt.

Nếu có thể thuận lợi giết chết Thiên Sứ Mười Hai Cánh, tất cả những thỏa thuận trước đó đều sẽ bị hủy bỏ.

Chương 443

Không chỉ thu hoạch được một bảo vật quan trọng, biết được một số thông tin cực kỳ then chốt, thậm chí không chừng còn có thể nuốt chửng thân thể mà đối phương để lại...

Còn về việc sau này sẽ bị đối phương ghi hận, trở thành mục tiêu phải giết của nó, Lục Minh cảm thấy không sao cả, kẻ thù của hắn đã nhiều rồi, thêm một kẻ nữa thì có gì to tát?

"Đến đây!" Lục Minh chậm rãi lên tiếng.

Khoảnh khắc tiếp theo, Lục Minh đi trước một bước chủ động ra tay, thân thể hắn nhanh như tia chớp, trong nháy mắt tiếp cận đối phương, rồi Lục Minh tung cú đấm trái, mạnh mẽ đánh ra!

Trên cú đấm trái đó, trong một thoáng có một lớp sức mạnh trong suốt khó có thể nhận ra bằng mắt thường bao bọc.

Lục Minh cảm nhận được trạng thái của Thiên Sứ Mười Hai Cánh rất đặc biệt, những đòn tấn công thông thường không thể gây tổn thương cho nó, nhưng Lục Minh cũng có một số thủ đoạn đặc biệt.

Lớp sức mạnh trong suốt bao bọc này có thể phá giải phòng ngự của đối phương ở một mức độ nhất định, khiến đòn tấn công của Lục Minh trở thành đòn tấn công thực sự.

Trong tình huống này, bất kể Thiên Sứ Mười Hai Cánh đang ở trạng thái nào, Lục Minh đều có thể gây ra tổn thương lớn nhất cho nó!

"Rắc rắc rắc!" Cú đấm của Lục Minh mạnh mẽ đập vào người Thiên Sứ Mười Hai Cánh.

Nó không hề đỡ đòn của Lục Minh.

Chính xác hơn, Thiên Sứ Mười Hai Cánh không ngờ Lục Minh sẽ ra tay nhanh như vậy, không cho nó thời gian phản ứng.

Gần như ngay khi câu nói vừa dứt, hắn đã lập tức ra tay, cho người ta cảm giác không thể chờ đợi được...

Thế là, cơ thể của Thiên Sứ Mười Hai Cánh bị đánh bay, va mạnh vào một thiên thạch phía sau.

Thiên thạch đó vô cùng cứng rắn và to lớn, đòn tấn công của cấp Nguyên đầu bình thường rơi xuống cũng không thể phá hủy hoàn toàn, nhiều nhất chỉ phá hủy được một nửa hoặc hai phần ba.

Nhưng khi cơ thể của Thiên Sứ Mười Hai Cánh va vào thiên thạch đó, thiên thạch vốn cứng không thể phá vỡ, trong nháy mắt đã vỡ tan tành, chớp mắt đã sụp đổ hoàn toàn.

Đủ để thấy cú đấm vừa rồi của Lục Minh đáng sợ đến mức nào.

Lục Minh không hề nương tay, lực đạo đủ mạnh.

Nhưng Thiên Sứ Mười Hai Cánh cũng không bị thương, vì thực lực của nó mạnh mẽ.

Nhưng đòn tấn công của Lục Minh cuối cùng cũng gây ra ảnh hưởng nhất định.

Dùng cách của người thường để hình dung vết thương của nó, thì đó là có chút đau đến nhe răng trợn mắt, tuy không bị thương, nhưng đau...

"Tên này, có hơi không giảng võ đức!" Thiên Sứ Mười Hai Cánh không nhịn được lên tiếng.

Vừa rồi hai bên nói chuyện rất vui vẻ, trận đại chiến bây giờ cũng chỉ là diễn một màn kịch, nhưng biểu hiện của Lục Minh cũng quá

đáng rồi, hận không thể đập nát nó tại chỗ!

Giọng Lục Minh truyền ra, thần sắc mang theo một chút đương nhiên: "Tuy là diễn kịch, nhưng để bọn họ không tìm ra sơ hở, tôi phải dốc toàn lực ra tay.

Ngươi thấy có vấn đề gì sao?" Nghe Lục Minh nói, Thiên Sứ Mười Hai Cánh nghẹn lời.

Bởi vì nó không biết phải phản bác như thế nào, lời của Lục Minh có lý, nhưng cũng kích thích nó.

Dù sao Thiên Sứ Mười Hai Cánh cũng không phải kẻ ngốc, ý tứ thực sự mà Lục Minh biểu đạt là gì?

Chẳng lẽ nó không nhận ra sao?

"Ngươi nói cũng có mấy phần đạo lý, vậy ta cũng dùng một chút sức mạnh, nếu không sẽ bị nghi ngờ, mọi thứ cảm giác quá giả." Thiên Sứ Mười Hai Cánh lên tiếng, giọng nói bình tĩnh, nhưng không biết vì sao lại cho người ta cảm giác nghiến răng nghiến lợi... cảm giác tức giận!

Bởi vì Thiên Sứ Mười Hai Cánh cũng có suy nghĩ của mình, tuy cần Lục Minh giúp đỡ, vì vậy không thể giết hắn, nhưng Lục Minh có suy nghĩ như vậy, nó cũng phải báo thù lại.

Vì vậy nó định đánh Lục Minh bị thương nặng, tốt nhất là khiến căn cơ của hắn bị ảnh hưởng, khiến con đường phía trước của hắn hoàn toàn bị cắt đứt.

Ừm, Thiên Sứ Mười Hai Cánh không sợ làm vậy, sau này Lục Minh sẽ không giúp nó hoàn thành nhiệm vụ.

Bởi vì nó đã đưa bảo vật cho đối phương, trên bảo vật đó có khí tức của nó, đợi đối phương trở về chư thiên vạn giới, khí tức trên bảo vật sẽ tự động thu thập thông tin, lúc đó nó tự nhiên sẽ biết mọi thứ.

Vì vậy bây giờ, nó quả thật có thể ra tay không kiêng dè.

Chỉ cần không giết chết Lục Minh là được, hoặc là, không để Lục Minh bị thương quá nặng, không có cách nào trở về chư thiên vạn giới là được.

Nhưng Thiên Sứ Mười Hai Cánh cảm thấy, không cần phải nghĩ nhiều như vậy, vì Lục Minh trước mắt là một kẻ khó xơi.

Thật sự toàn lực ra tay, cũng chưa chắc đã làm gì được đối phương, trừ phi liều mạng...

Thiên Sứ Mười Hai Cánh tự nhiên không định làm vậy, trừ phi Lục Minh có suy nghĩ đó và đã hành động thực sự, nếu không, nó tuyệt đối sẽ không làm vậy!

"Giết!" Thiên Sứ Mười Hai Cánh ra tay trong nháy mắt, lần này là ra tay với sự tức giận, trong nháy mắt biến mất tại chỗ, rời khỏi thiên thạch vỡ nát.

Giây tiếp theo, nó xuất hiện sau lưng Lục Minh, thân ảnh của nó xuất quỷ nhập thần, ngay cả Lục Minh cũng không nhận ra quỹ đạo, mọi thứ diễn ra quá đột ngột, khiến người ta kinh hãi!

Thiên Sứ Mười Hai Cánh xuất hiện sau lưng Lục Minh, trên tay nó không biết từ lúc nào đã có thêm một con dao găm ngắn.

Con dao găm tỏa ra ánh sáng thần diệu, trông cực kỳ phi phàm.

Thiên Sứ Mười Hai Cánh trực tiếp vung dao găm trong tay, hướng thẳng vào cổ Lục Minh mà cắt, muốn đầu Lục Minh lìa khỏi thân.

Nếu thật sự thành công, Lục Minh tự nhiên sẽ không chết.

Lục Minh đã là nhân vật cấp bậc này, tự nhiên sẽ không vì đầu lìa khỏi xác mà mạng sống kết thúc...

Nhưng chiến đấu lực của Lục Minh chắc chắn cũng sẽ bị ảnh

hưởng.

Vì đòn tấn công của Thiên Sứ Mười Hai Cánh chắc chắn không tầm thường, bản thân nó là hóa thân của quy tắc và một phần ý chí của cường giả.

Cho dù chỉ đơn giản đâm Lục Minh một nhát, Lục Minh không chừng cũng sẽ bị ảnh hưởng, huống hồ đối phương còn muốn đầu và thân thể hắn chia lìa?

Lục Minh tự nhiên phải tránh cảnh này, không để Thiên Sứ Mười Hai Cánh được như ý.

Nhưng đợi đến khi Lục Minh phản ứng lại, đòn tấn công của Thiên Sứ Mười Hai Cánh đã ở ngay gang tấc, con dao găm lạnh lẽo đó thậm chí đã đặt lên cổ Lục Minh, hàn quang của nó quả thực kinh người!

Nhưng rồi Thiên Sứ Mười Hai Cánh thất bại, nó không thành công cắt đứt đầu Lục Minh, không phải vì Lục Minh kịp thời phản ứng, dùng thủ đoạn đặc biệt nào đó để ngăn chặn đòn tấn công của nó.

Bởi vì tốc độ của Thiên Sứ Mười Hai Cánh rất nhanh, cho dù Lục Minh muốn phản kháng, nhưng đến bước đó rồi, rõ ràng không còn hy vọng gì.

Lý do Thiên Sứ Mười Hai Cánh thất bại, là vì thân thể của Lục Minh quá cứng rắn.

Sự cứng rắn, mạnh mẽ và kiên cố này vượt xa tưởng tượng của Thiên Sứ Mười Hai Cánh.

Khi dao găm của nó đặt lên cổ Lục Minh, chỉ tiến vào được khoảng một milimet, vừa đủ để Lục Minh chảy máu.

Sau đó dao găm của Thiên Sứ Mười Hai Cánh bị cổ của Lục Minh kẹt lại, hoàn toàn không thể tiếp tục đẩy vào, thậm chí rút ra cũng

không được, chỉ có thể yên lặng ghim trên cổ Lục Minh.

Thiên Sứ Mười Hai Cánh không có nhiều thời gian hơn, chỉ có thể bỏ vũ khí mà rời đi.

Nếu có thêm thời gian, nó tự nhiên có thể thử phá vỡ phòng ngự của Lục Minh, dù sao cũng đã thấy máu.

Điều này cho thấy phòng ngự của Lục Minh tuy đáng sợ, nhưng cũng không phải là hoàn toàn không thể phá vỡ, có một chút hy vọng cũng là hy vọng.

Nhưng Lục Minh cũng không phải dạng vừa, hắn đã nhanh chóng phản ứng, đồng thời đòn tấn công của hắn cũng giáng xuống.

Một cái tát cực kỳ nặng nề, một chưởng có thể dễ dàng xóa sổ mấy cái đại thiên thế giới, Thiên Sứ Mười Hai Cánh không thể không động lòng, vì vậy nó chọn rút lui, cho dù vì thế mà phải từ bỏ vũ khí, nhưng thực ra vấn đề không lớn... vì vũ khí như vậy, nó còn có!

Vũ khí của nó là do sức mạnh của nó hóa thành, có đặc tính phi phàm, chỉ là cần một chút thời gian để tế luyện vũ khí, để năng lượng tiến hành chuyển hóa lâu dài, chứ không thể biến ra ngay lập tức.

Dĩ nhiên, cũng không phải hoàn toàn không được, nhưng chất lượng vũ khí cũng sẽ giảm đi đáng kể.

Nhưng thực ra cũng không quan trọng, vì vũ khí tương tự như vậy, giống như lời nó đã nói trước đó, nó còn có, ít nhất cũng có mấy chục món!

"Thực lực của ngươi rất mạnh, nếu không phải thân thể của tôi đủ mạnh, vừa rồi tôi đã không đỡ được đòn đó!" Một cái tát đẩy lùi Thiên Sứ Mười Hai Cánh, giọng Lục Minh truyền ra.

Tay trái hắn sờ lên vết thương trên cổ, trên mặt lộ ra vẻ ngưng trọng.

Tâm trạng của hắn không tốt, nói nhảm, đổi lại là bất kỳ ai, vừa rồi suýt chút nữa bị chặt đứt cổ, tâm trạng cũng không thể tốt được.

Lục Minh tự nhiên cũng vậy.

Lục Minh đột nhiên cảm thấy... nếu đối phương muốn liều mạng với mình, xác suất thắng được thực ra không cao, cùng lắm là một nửa, thậm chí chỉ có ba bốn mươi phần trăm.

"Thực lực của ta tự nhiên mạnh mẽ, nếu không, ta cũng sẽ không hợp tác với ngươi.

Hợp tác với người cùng đẳng cấp chính là đang đùa với hổ, thực lực không đủ mạnh, chẳng phải sẽ bị ăn thịt sao?" "Nhưng không thể không nói, thân thể của ngươi quá mạnh mẽ, quả thực hiếm thấy trên đời.

Đặt ở thời kỳ của ta, người cấp bậc như ngươi có thể sở hữu thân thể ở mức độ này, theo ta biết cũng chỉ có một hai vị, gần như có thể sánh ngang với một số kẻ bất tử trong Luân hồi chi địa, thậm chí còn vượt qua!

Dĩ nhiên, có lẽ ngươi cảm thấy không có gì, nhưng thật sự rất vô lý, dù sao những người trong Luân hồi chi địa đều phi phàm, thuộc về thời đại mà thân thể huy hoàng!" Thân thể của Thiên Sứ Mười Hai Cánh xuất hiện ở xa, giữ một khoảng cách nhất định với Lục Minh, để phòng ngừa cảnh tượng vừa rồi tái diễn, Lục Minh tấn công lén.

Sau đó Thiên Sứ Mười Hai Cánh trả lời câu hỏi của Lục Minh, ánh mắt của nó sâu thẳm, ẩn chứa sát ý kinh người.

Chương 444

Nó đã cảm nhận được sự đáng sợ của Lục Minh, thân thể của hắn lại mạnh mẽ đến vậy, đáng lẽ nó phải ý thức được sớm hơn, dù sao đối phương cũng toàn thân trở ra từ Luân hồi chi địa.

Luân hồi chi địa sẽ áp chế một số sức mạnh, ví dụ như quy tắc, ví dụ như đại đạo và một số lực lượng pháp tắc.

Nhưng sức mạnh thân thể thuần túy thì không bị Luân hồi chi địa áp chế, đáng lẽ nó phải nhận ra sớm hơn, không nên đến bây giờ mới ý thức được.

Nhưng bây giờ ý thức được... dường như cũng không muộn!

"Tôi có thể hiểu đại khái ý của ngươi, dù sao ý tứ của ngươi biểu đạt rất rõ ràng, dường như rất kinh ngạc, sát ý của ngươi thậm chí vì thế mà trở nên thịnh vượng hơn không ít.

Có thể cho tôi biết lý do không?" Lục Minh chậm rãi lên tiếng.

Cảm nhận của hắn cực kỳ kinh người, phát hiện ra khi Thiên Sứ Mười Hai Cánh cảm nhận được thân thể của hắn cực kỳ mạnh mẽ, đạt đến một cấp độ nào đó, sát ý của đối phương đối với hắn đã có bước tiến dài, hoàn toàn khác với trước đây.

Điều này khiến Lục Minh cảm thấy bất hợp lý, vì nó rất không nên.

Trước đó đối phương đối với hắn đâu có sát ý hung hãn như vậy.

Tại sao đối phương chỉ vừa nhận ra thân thể hắn mạnh mẽ, đạt đến một cấp độ nào đó, sát ý trong lòng đối phương lại tuôn trào nhiều như vậy, giống như núi lửa đột nhiên phun trào!?

Lục Minh cảm giác mình đã phát hiện ra một điểm mấu chốt.

Thân thể mạnh mẽ sẽ bị đối phương kiêng kỵ, trong đó chẳng lẽ có ẩn giấu bí mật gì sao?

Trong lúc này, trong lòng Lục Minh có chút suy tư.

Hắn nhớ lại những đối thủ đã từng gặp ở chư thiên vạn giới giai đoạn này, thực lực đều rất mạnh, nhưng phương diện mạnh mẽ lại là quy tắc các loại, loại lực lượng đại đạo đó, lực lượng Nguyên đầu độc nhất vô nhị.

Dường như trong ấn tượng của hắn, trừ Bàn Xí Nga ra, thân thể của những người khác đều không mạnh mẽ, thậm chí không có khái niệm thân thể, chỉ tồn tại ý thức, phương diện linh hồn vĩnh tồn.

"Thân thể mạnh mẽ là mấu chốt.

Trước khi ta chưa bộc lộ một chút nào, tên này đối với ta không có sát ý, nhưng khi ta bộc lộ một chút, sát ý của nó đối với ta tăng vọt!" Lục Minh không phải kẻ ngốc, thông qua cảm xúc mà Thiên Sứ Mười Hai Cánh vừa bộc lộ, Lục Minh nhận ra được thông tin quan trọng này.

Lại liên hệ với cục diện của chư thiên vạn giới hiện nay, những 'trạng thái' Nguyên đầu trong các khu cấm địa, tuy có thực lực mạnh mẽ, nhưng phần mạnh mẽ đó là quy tắc, chứ không phải sức mạnh thân thể.

Nhìn như vậy, dường như hắn đã phát hiện ra một chuyện vô cùng quan trọng, sự mạnh mẽ của thân thể hắn là rất quan trọng.

Sự quan trọng này sẽ gây ảnh hưởng nhất định đến cục diện, nếu không, tâm thái của Thiên Sứ Mười Hai Cánh sẽ không có sự thay đổi như vậy!

"Dường như ở một thời đại trước đó, Chung Cực năm xưa đã chém giết những Hỗn Độn Thần Ma mạnh mẽ.

Hỗn Độn Thần Ma có thân thể tương đối mạnh mẽ, trong đó có mối liên hệ nào không?" Lục Minh bắt đầu suy nghĩ về chuyện này, hắn thực sự quá thông minh, trong nháy mắt đã liên kết được đến đây.

"Xác suất rất lớn, nhưng cụ thể thế nào ta phải trở về điều tra lại một phen." Lục Minh trong lòng đã có tính toán, nhưng không quá xoắn xuýt chuyện này, vì trước mắt còn có một đối thủ.

"Ngươi còn hỏi ta câu hỏi này?

Chẳng lẽ ngươi không nhận ra cảm xúc của ta có thay đổi sao?" Nghe câu hỏi của Lục Minh, Thiên Sứ Mười Hai Cánh lúc này lên tiếng, ánh mắt của nó sâu thẳm, sát ý trong lòng đột nhiên bùng phát, nó muốn giết chết Lục Minh.

Vì thân thể của Lục Minh quá mạnh mẽ, người như vậy không nên đi lại trên thế gian mới đúng.

Người như vậy, theo lý nên bị phong ấn.

Đối phương và những kẻ bất tử không có bản chất khác biệt, đều nên bị phong ấn mới đúng!

"Tôi tự nhiên nhận ra sự thay đổi này, tôi cũng đã hỏi ra nghi vấn trong lòng mình rồi.

Sát ý của ngươi đối với tôi, tôi cảm nhận rất rõ ràng.

Tôi cảm thấy dường như... ngươi không định để tôi giúp ngươi hoàn thành nhiệm vụ?" "Hay là, mức độ quan trọng của chuyện đó, dường như có thể xếp ra sau một chút.

So với việc tôi giúp ngươi hoàn thành nhiệm vụ, dường như ngươi càng muốn giết tôi hơn?" Ánh mắt Lục Minh dừng trên người Thiên Sứ Mười Hai Cánh, chậm rãi lên tiếng, "Nhưng ngươi làm được không?

Tôi rất tò mò, rốt cuộc ngươi có làm được không!" "Giết tôi... tôi cảm thấy ngươi không hoàn thành được đâu!" Lục Minh nhàn nhạt nói: "Thực lực của ngươi hẳn là mạnh hơn tôi một chút, điểm này tôi có thể cảm nhận được, tôi có sự tự biết mình này.

Nhưng tôi cảm thấy ngươi không có năng lực giết chết tôi!" "Có lẽ ngươi có thể đánh bại tôi, nhưng muốn giết tôi, khó, rất khó.

Tôi cảm thấy tỷ lệ thành công không cao.

Bất kể thế nào, cho dù tôi thật sự không địch lại, tôi cũng có thể chọn chạy trốn, đúng không?

Có lẽ đây là nguyên nhân tôi hỏi những câu hỏi đó!" "Bởi vì bất kể thế nào, hôm nay tôi hẳn sẽ không chết." "Ngươi rất thông minh, đã ý thức được điểm này.

Nhưng ngươi đã đánh giá thấp thực lực của ta, nếu ta thật sự muốn trả giá, ngươi không thể nào chạy thoát được." Ánh mắt của Thiên Sứ Mười Hai Cánh dừng trên người Lục Minh, nghiêm túc nói, chắc chắn một điểm.

Thiên Sứ Mười Hai Cánh phản bác lời của Lục Minh, cảm thấy Lục Minh không chạy thoát được.

Nếu nhất định phải giết Lục Minh, Lục Minh chắc chắn sẽ chết.

"Tôi biết rõ, khi tôi chọn chạy trốn, ngươi chắc chắn không thể giết được tôi." Lục Minh cũng phản bác Thiên Sứ Mười Hai Cánh.

Thiên Sứ Mười Hai Cánh có tự tin vào bản thân, Lục Minh cũng vậy... cũng có tự tin vào bản thân!

Bởi vì Lục Minh vừa rồi đã nghiêm túc suy nghĩ, sau đó hắn phát hiện ra một chuyện, một chuyện vô cùng quan trọng, Lục Minh có thể lợi dụng để bảo mệnh.

Dĩ nhiên, có một tiền đề, đó là Thiên Sứ Mười Hai Cánh quyết tâm muốn giết hắn, hắn cũng không ngăn được đối phương.

"Ngươi có thể rời khỏi Luân hồi chi địa, quy tắc đó đã hạn chế ngươi, nhưng dường như hạn chế cũng không quá đáng.

Vậy theo lý, ngươi hẳn có thể trở về chư thiên vạn giới, nhưng ngươi lại không làm vậy, mà giao nhiệm vụ này cho tôi..." Lục Minh nhìn Thiên Sứ Mười Hai Cánh nói: "Xem ra, hoặc là ngươi không thể đặt chân đến chư thiên vạn giới, hoặc là ngươi chỉ có thể rời khỏi Luân hồi chi địa một khoảng cách nhất định.

Bất kể là khả năng nào, chỉ cần một quy tắc này tồn tại, cho dù tôi thật sự không địch lại, nhưng tôi có thủ đoạn để rời đi.

Trừ khi ngươi có thể giết tôi trong nháy mắt, nếu không, tôi đã ở thế bất bại rồi!

Cách nói của tôi có vấn đề gì không?" Lục Minh vừa nói, đôi mắt vừa sáng rực, dường như đã nhìn thấu mọi thứ.

Lục Minh cũng không che giấu những gì mình biết được, trực tiếp nói thẳng, nói ra hết mọi chuyện.

Thiên Sứ Mười Hai Cánh nghe xong không biết nên nói gì.

Bởi vì nó không ngờ Lục Minh lại thông minh đến vậy, trực tiếp đoán ra được điểm này, nhìn thấu được điểm này.

Bởi vì đó quả thực là sự thật, một phần trong đó.

Lời của Lục Minh quả thực không sai.

Nếu nó thật sự có năng lực trở về chư thiên vạn giới, cũng quả thực không cần Lục Minh giúp đỡ.

Quy tắc mà bản thể của nó hạ xuống, là để chuyên môn khắc chế nó.

Dù sao bản thân nó cũng là một tồn tại yêu nghiệt, nếu không bị khắc chế, nó cũng tất sẽ trở thành… Không có một cường giả nào sẽ tin tưởng mọi thứ, tự nhiên sẽ để lại thủ đoạn khắc chế.

Dĩ nhiên, với nhãn quan hiện tại mà xem, người xưa đã làm sai chuyện này.

Nhưng ai lại có thể biết được chuyện sau này sẽ xảy ra?

Điều này cũng không khỏi khiến Thiên Sứ Mười Hai Cánh trong lòng có chút uất ức!

Nhưng Thiên Sứ Mười Hai Cánh trong lòng kiên định: "Ngươi nói quả thực không sai, ta bị một số quy tắc hạn chế, quả thực có một số chuyện không làm được, nếu không ta cũng không cần sự giúp đỡ của ngươi." "Nhưng câu nói đó của ta, nếu ta thật sự muốn giết ngươi, ngươi chưa chắc đã chạy thoát được!

Dĩ nhiên, ta chỉ có suy nghĩ và tâm tư như vậy, không có nghĩa là ta thật sự sẽ làm vậy..." "Chúng ta đã nói trước rồi, vì vậy ta không phải là kẻ địch của ngươi, có một số chuyện không cần lo nghĩ nhiều, không cần thiết." Thiên Sứ Mười Hai Cánh nói: "Được rồi, mọi thứ đều không quan trọng.

Chúng ta không cần phải xoắn xuýt chuyện này nữa, nếu không sẽ toàn là vấn đề.

Một trận đại chiến trước mắt cũng không cần tiếp tục nữa, dù sao vấn đề đã bộc lộ, nếu một trận đại chiến tiếp tục nữa, có lẽ sẽ thật sự biến thành sinh tử đại chiến!" "Chuyện này có thể chấm dứt tại đây, những chuyện còn lại không cần ngươi bận tâm, chỉ cần ngươi hoàn thành giao ước của chúng ta, những chuyện khác ta sẽ giải quyết." Ánh mắt của Thiên Sứ Mười Hai Cánh dừng trên người Lục Minh, "Hy vọng ngươi có thể không vi phạm lời hứa của mình!" Lục Minh im lặng, phương thức phát triển của kịch bản đột nhiên thay đổi, Lục

Minh thường không ngờ tới, vì mọi thứ thực sự quá kịch tính.

Chỉ vì thân thể của hắn mạnh mẽ, Thiên Sứ Mười Hai Cánh đã thay đổi thái độ đối với hắn, sau đó vì một số cuộc giao lưu tiếp theo, dẫn đến một trận đại chiến cũng dứt khoát không tiếp tục bùng nổ nữa.

Điều này khiến một số suy nghĩ trước đó của hắn đều đổ sông đổ biển.

Hắn định thăm dò thực lực của Thiên Sứ Mười Hai Cánh một cách cẩn thận, nếu có thể, sẽ giết chết đối phương.

Dù sao nếu có thể chiếm không của đối phương, Lục Minh lại có lý do gì phải hợp tác với nó?

Bây giờ xem ra không cần thiết nữa, vì nếu hai bên đại chiến với nhau, với sát ý trước đó của Thiên Sứ Mười Hai Cánh đối với hắn... vậy thì trận đại chiến giữa hai bên, rất có khả năng sẽ thật sự diễn biến thành trận chiến sinh tử.

Cái gọi là diễn kịch, lúc đó hắn là giả rồi, dù sao đại chiến cũng đã bùng nổ, hai bên giao tranh đến thời khắc quan trọng, ai còn quan tâm đến những chuyện trước đó?

"Được." Lục Minh không từ chối, hay nói đúng hơn là hắn căn bản không có lựa chọn nào khác, vì vậy hắn đồng ý.

Chương 445

Chuyện này chấm dứt tại đây, mọi thứ có vẻ vô lý, nhưng đó lại là chuyện bình thường.

Bởi vì cho dù là Lục Minh, cũng không ngờ thái độ của Thiên Sứ Mười Hai Cánh đối với hắn lại thay đổi chỉ vì thân thể của hắn quá mạnh mẽ, có chút vô lý...

Hơn nữa, Lục Minh suy nghĩ lại, quả thực phát hiện, trong đó tồn tại một số vấn đề!

Ừm, mọi chuyện đã rõ ràng, Thiên Sứ Mười Hai Cánh bắt đầu trở về, không tiếp tục ở lại đây nữa.

Vì khi nhìn thấy Lục Minh, trong lòng nó sẽ uất ức, đồng thời muốn giết chết hắn.

Dù sao thân thể của Lục Minh mạnh mẽ, lại không bị giam cầm ở một nơi nào đó, điều này không nên, không phù hợp với một phần quy tắc mà nó được sinh ra.

Nhưng hiện tại có việc cầu xin Lục Minh, không làm gì được hắn, vì vậy mắt không thấy tim không phiền, nó muốn rời khỏi đây.

Lục Minh nhìn theo đối phương trở về.

Đợi Thiên Sứ Mười Hai Cánh rời đi, Lục Minh cũng không ở lại đây, bắt đầu tiến vào sâu trong hư không.

Tuy trước đó đã đồng ý với Thiên Sứ Mười Hai Cánh sẽ trở về chư thiên vạn giới, giúp đối phương tìm kiếm chân tướng, nhưng chuyện này không cần vội.

Lục Minh trên tay còn có một số việc chưa làm xong, hắn muốn mạnh mẽ hơn.

Trước khi làm xong chuyện này, Lục Minh cảm thấy bất kỳ chuyện gì cũng có thể xếp ra sau, ừm, đơn giản như vậy.

Còn về việc Thiên Sứ Mười Hai Cánh có ý kiến...

Lục Minh cảm thấy, nếu đối phương thật sự có ý kiến, thì cứ có ý kiến đi, cùng lắm là không giúp đối phương hoàn thành nhiệm vụ, trực tiếp chiếm không của đối phương.

Lục Minh cảm thấy, Thiên Sứ Mười Hai Cánh sẽ không có ý kiến, trong lòng nó hẳn cũng có tính toán.

Chỉ cần không quá đáng là được, Thiên Sứ Mười Hai Cánh hẳn có thể chấp nhận một chút.

Nếu không, lúc hai bên đối thoại trước đó, mọi thứ nên được nói rõ ràng, chứ không mập mờ như vậy.

Thiên Sứ Mười Hai Cánh căn bản không đề cập đến, điều này căn bản không phù hợp với lẽ thường.

Sau khi chia tay với Thiên Sứ Mười Hai Cánh, Lục Minh bắt đầu một mình cô độc tiến về phía trước trong sâu thẳm của hư không hỗn độn.

Lục Minh không bị ảnh hưởng bởi những chuyện trước đó, tuy trong lòng có nghi vấn.

Nhưng những nghi vấn này, không phải Lục Minh một mình suy nghĩ là có thể có được đáp án cuối cùng.

Lục Minh cần một số bằng chứng mới được, nhưng hiện tại Lục Minh rõ ràng không có điều kiện đó, vì vậy hắn không quá xoắn xuýt chuyện này, không đầu tư quá nhiều thời gian và tinh lực vào chuyện này ở giai đoạn hiện tại.

Chuyện này Lục Minh định để sau, đợi trở về chư thiên vạn giới

rồi điều tra.

Bây giờ Lục Minh chỉ đi trong sâu thẳm của hư không, thử vận may, xem suy nghĩ trước đó có chính xác không, có thể gặp được khu cấm địa khác không?

Trong nháy mắt, đã trôi qua hàng ngàn năm, nhưng Lục Minh vẫn chưa gặp được khu cấm địa nào.

Bây giờ khoảng cách đến Luân hồi chi địa đã rất xa, dù sao cũng đã trôi qua hàng ngàn năm, đã đến một nơi xa hơn, sâu hơn trong hư không.

Thậm chí bây giờ Lục Minh còn không tìm được đường về, không phải vì Lục Minh bị mù đường, mà vì nơi này cách chư thiên vạn giới quá xa.

Mất hàng ngàn năm mà không tìm thấy khu cấm địa...

Đối với điểm này, Lục Minh không hề động lòng, cũng không tức giận.

Vì theo Lục Minh thấy, điều này rất bình thường, nơi như khu cấm địa không dễ tìm như vậy.

Tìm kiếm một nơi như vậy, lãng phí vô số năm tháng, thực sự quá bình thường.

Hàng ngàn năm tuy không ngắn, nhưng đối với Lục Minh, thực ra cũng không dài.

Trôi qua một khoảng thời gian dài như vậy mà không tìm thấy, Lục Minh có thể hiểu, cảm xúc tự nhiên sẽ không có biến động lớn.

Lục Minh chỉ lẳng lặng tiếp tục tìm kiếm.

Nếu có thể, Lục Minh cũng hy vọng có thể tìm thấy khu cấm địa sớm hơn, không lãng phí thời gian.

Có lẽ vì suy nghĩ của Lục Minh đã được một tồn tại nào đó trong cõi u minh nghe thấy.

Vào một ngày nào đó trong tương lai, khoảng mười mấy năm sau, Lục Minh đang ở một nơi nào đó sâu trong hư không vô tận.

Bầu trời trước mắt Lục Minh đột nhiên thay đổi.

Hư không vô tận không còn sâu thẳm nữa, thay vào không gian màu xanh hỗn độn đơn điệu trước mắt, là một nơi cực kỳ đặc biệt!

Hư không vô tận bị thay thế, nơi đó tồn tại trong hư không, là một đại dương bao la vô tận!

Lục Minh vừa đến nơi này, nhìn thấy mọi thứ trước mắt, cũng ngây người.

Vì hắn cũng không ngờ, sâu trong hư không vô tận lại tồn tại một đại dương.

Quan trọng hơn là, đại dương này bao la vô tận, dường như không có biên giới.

Màu sắc của nước biển cũng khác với nước biển thông thường, không phải trong suốt có màu xanh nhạt, mà là màu đen kịt.

Đại dương này cho người ta cảm giác, giống như một đại dương chết chóc!

Đại dương cũng không yên tĩnh, trong nước biển đen kịt, phảng phất có tồn tại đáng sợ ẩn náu.

Khi Lục Minh đến đây, trong lòng có cảm giác nguy cơ nhàn nhạt.

Lục Minh không biết cảm giác nguy cơ nhàn nhạt trong lòng, là vì sinh vật tồn tại trong đại dương không đủ mạnh, hay là vì khoảng cách đến đối phương còn một đoạn, cũng vì vậy mà cảm giác cảnh giác trong lòng không còn mãnh liệt như vậy nữa...

Nhưng bất kể là khả năng nào, cũng đủ để chứng minh đại dương này nguy hiểm.

Nếu không, sẽ không cho Lục Minh cảm giác như vậy, thực lực của Lục Minh không phải tầm thường, có thể cho hắn cảm giác như vậy, mọi thứ... tự nhiên không cần nói cũng hiểu!

Nhìn đại dương đang chảy trong sâu thẳm hư không vô tận trước mắt, Lục Minh không biết vì sao, trên mặt lại nở nụ cười.

Vì đại dương trong sâu thẳm hư không vô tận này, rất giống với Vô Tận Hải trong truyền thuyết.

Hay nói đúng hơn, đây chính là Vô Tận Hải.

Vì Lục Minh đã nhận ra, hắn không cho rằng suy đoán của mình sai, vì nơi này và Vô Tận Hải giống nhau đến cực điểm, cho dù Lục Minh là lần đầu tiên đến đây.

"Xem ra, suy đoán trước đây của ta không sai.

Rời khỏi chư thiên vạn giới, tiến vào hư không vô tận, sức mạnh trong cõi u minh sẽ dẫn dắt người đi ra, tiếp cận mấy khu cấm địa." "Nhưng rốt cuộc là vì sao?

Chư thiên vạn giới không thể dễ dàng đi ra sao?

Chư thiên vạn giới lại có ý nghĩa gì?" Trong mắt Lục Minh lóe lên ánh sáng bất định, trong lòng hắn có từng suy đoán hiện lên.

Nhưng đối với Lục Minh, mọi thứ đều không quan trọng nữa, vì Lục Minh đã đến Vô Tận Hải.

Đây cũng là một trong những mục tiêu của Lục Minh.

Lục Minh muốn tiến vào khu cấm địa này, tìm kiếm phương pháp để trở nên mạnh mẽ hơn.

Nhưng vì những chuyện đã xảy ra trước đó, Lục Minh không vội

vàng tiến vào Vô Tận Hải trước mắt, trời mới biết sâu trong Vô Tận Hải ẩn giấu nguy hiểm gì.

Lục Minh không muốn chuyện ở Luân hồi chi địa tái diễn, để mình rơi vào hiểm cảnh như vậy, vì vậy Lục Minh không vội vàng tiến vào Vô Tận Hải.

Huống hồ Vô Tận Hải rất đáng sợ, Lục Minh và Vô Tận Hải có một khoảng cách nhất định, trong lòng đã có cảm giác nguy cơ nhàn nhạt dâng lên, có thể cảm nhận rõ ràng dưới đáy Vô Tận Hải ẩn chứa nguy cơ đáng sợ.

Đồng thời trên mặt biển Vô Tận Hải cũng không yên tĩnh, trên mặt nước biển đen kịt, thỉnh thoảng sẽ có một trận gió lớn thổi qua.

Đây không phải là gió bình thường, mà là gió hủy diệt.

Sức mạnh như vậy có thể dễ dàng đánh chết một số cường giả cấp đơn nguyên, đối với Lục Minh cũng sẽ gây ra ảnh hưởng nhất định.

Lục Minh không thể xem thường mọi thứ, tuy nguy cơ này đối với hắn chỉ có một chút ảnh hưởng, nhưng vào thời khắc quan trọng có lẽ sẽ có tác dụng kỳ diệu.

"Mỗi một khu cấm địa đều nguy hiểm hơn, đây là một chuyện tốt, cũng là một chuyện xấu." Lục Minh thở dài một hơi.

Một khu cấm địa nguy hiểm, đối với Lục Minh là chuyện xấu, dù sao hắn cũng phải đi sâu vào đó.

Nơi này nguy hiểm, có nghĩa là Lục Minh phải gánh chịu nhiều rủi ro hơn.

Nhưng tại sao lại có thể là chuyện tốt?

Bởi vì một nơi nguy hiểm, trong đó mới có khả năng ẩn giấu kỳ

ngộ đáng sợ, có khả năng khiến Lục Minh tăng cường.

Nếu không, ngay cả việc khiến Lục Minh gặp nguy hiểm cũng không làm được, thì làm sao có thể, ẩn giấu phương pháp khiến Lục Minh trở nên mạnh mẽ hơn?

"Ta cần phải chuẩn bị một chút, rồi mới tiến vào trong đó." Lục Minh không vội vàng tiến vào Vô Tận Hải, dừng lại ở một khoảng cách nhất định bên ngoài, hắn định chuẩn bị một chút, rồi mới tiến vào.

Chương 446

Như vậy, nếu thật sự xảy ra chuyện gì, cũng có thể kịp thời phản ứng, không đến mức quá bị động.

Lục Minh trước tiên điều chỉnh trạng thái của bản thân, để khí tức của mình đạt đến đỉnh phong.

Như vậy, bất kể gặp phải chuyện gì, đều có thể phản ứng ngay lập tức, như vậy Lục Minh sẽ không quá bị động.

Chỉ điều chỉnh khí tức thôi, Lục Minh đã mất mấy chục năm thời gian, mới hoàn thành một cách hoàn mỹ.

Sau đó Lục Minh lại bắt đầu chuẩn bị vũ khí, như vậy, chiến đấu lực của hắn có thể phát huy ở mức độ lớn nhất.

Lục Minh không ngại lãng phí một chút thời gian, chậm rãi, thần tình bình tĩnh.

Trong quá trình này, Lục Minh cũng đang suy nghĩ về một chuyện.

Hắn nhớ lại những pháp và công đã từng tu luyện, cảm thấy sau khi trở nên mạnh mẽ, dường như đã quên mất một chuyện vô cùng quan trọng.

Đó là không nên từ bỏ những pháp và công đã từng tu luyện, ví dụ như thuật có thể tiến cấp thành Nguyên đầu: Một tỷ tám mươi triệu khả năng!

Đối với Lục Minh, đây từng là một môn thuật nghịch thiên!

Lúc đó Lục Minh chưa quá mạnh mẽ, thực lực chưa đạt đến Nguyên đầu, nhưng dựa vào môn thuật mạnh mẽ này, gần như có được sinh mệnh vô tận, cũng vì vậy, mới có thể tranh đấu với Nguyên đầu, vượt qua giai đoạn tương đối gian khổ đó.

Nhưng khi thực lực của Lục Minh đạt đến Nguyên đầu, sau khi biết được nuốt chửng Nguyên đầu có thể nâng cao tu vi, hắn đã không còn quan tâm đến môn pháp nghịch thiên này nữa, dường như đó là một lựa chọn sai lầm.

Hôm nay Lục Minh yên tĩnh điều chỉnh trạng thái, nhớ lại chuyện xưa, mới nhớ ra chuyện này...

Lục Minh cảm thấy cần phải xem lại những pháp và công đã từng từ bỏ.

Vì với nhãn quan hiện tại mà xem, môn thuật này quá nghịch thiên, không nên từ bỏ Lượng tử vĩnh sinh pháp!

"Có thể thử tu luyện lại, ta hẳn sắp có thể đạt đến đỉnh phong.

Nếu ta thật sự hoàn toàn nắm giữ nó, cùng cảnh giới ta sẽ vô địch, vượt cấp đối địch, ta chưa chắc đã không địch lại!" Lục Minh thần tình đạm mạc, trong lòng quả thực nảy sinh suy nghĩ như vậy.

Đây cũng là một phần chuẩn bị.

Lục Minh trong lòng có suy nghĩ, trước khi hoàn thành chuyện này, sẽ không tiến vào Vô Tận Hải.

Dù sao nắm giữ Lượng tử vĩnh sinh pháp, hay là tu luyện môn thuật này đến cảnh giới cao hơn, đối với hắn, đối với những việc tiếp theo rất quan trọng, Lục Minh có lý do gì để từ bỏ tất cả?

Sau đó Lục Minh bế quan bên ngoài Vô Tận Hải, mọi thứ diễn ra quá đột ngột, Lục Minh căn bản cũng không ngờ tới.

Nào chỉ Lục Minh không ngờ tới, sâu trong Vô Tận Hải có một tồn tại cực kỳ mạnh mẽ, đã thăm dò được tình hình bên phía Lục Minh, vốn định đợi Lục Minh tiến vào Vô Tận Hải rồi sẽ gặp mặt.

Nhưng ai ngờ, Lục Minh căn bản không vội vàng tiến vào Vô Tận

Hải, mà chọn tu luyện, bế quan bên ngoài!

"Những nơi khác không tu luyện được sao?

Tại sao phải tu luyện bên ngoài khu cấm địa?

Chẳng lẽ ngươi đang khiêu khích ta?" Trong Vô Tận Hải có một vị cường giả, cảm nhận được tình hình bên phía Lục Minh, trong lòng có một số suy đoán, trên trán nổi đầy gân xanh.

Trong lòng y có chút uất ức, đổi lại là ai, gặp phải tình huống như vậy, trong lòng cũng sẽ uất ức, đó là chuyện bình thường nhất, cũng khiến trong lòng y nảy sinh một cỗ xúc động.

Hay là dứt khoát một chút, bước ra khỏi Vô Tận Hải, đi tìm Lục Minh hỏi cho ra lẽ...

Chỗ nào không tu luyện được, tại sao phải ở bên ngoài Vô Tận Hải?

Tại sao không trực tiếp bước vào trong Vô Tận Hải?

Nhưng trong lòng, cuối cùng cũng chỉ có suy nghĩ như vậy thôi, chứ không hành động thực sự.

Vì y biết, có thể nghĩ một chút, nhưng nếu thật sự làm vậy, sẽ phải trả một cái giá đáng sợ, cái giá đó y vạn vạn không thể chịu đựng được!

Thế là y rơi vào trầm mặc, không còn quan tâm đến tình hình bên phía Lục Minh nữa, vì càng nhìn càng uất ức, không bằng không nhìn.

Tu luyện không tính năm tháng.

Đối với cấp bậc như Lục Minh, thời gian gần như là thứ hoàn toàn không cần để ý, chỉ là Lục Minh đơn thuần có một chút cảm giác cấp bách mà thôi.

Nếu không, Lục Minh thậm chí chỉ cần ở lại chư thiên vạn giới

chậm rãi phát triển, vì Lục Minh chỉ cần không chết, sẽ chậm rãi trở nên mạnh mẽ.

Đây là một chuyện bình thường, tất cả các Nguyên đầu đều dựa vào điểm này để tu hành, cường đại bản thân.

Lục Minh tự nhiên có thể giống như họ, chỉ là Lục Minh không muốn làm vậy mà thôi, không có nghĩa là không được, bản thân đó cũng là một con đường, một con đường vô cùng an toàn.

Trong nháy mắt, năm tháng trôi đi.

Lục Minh tiến vào tu luyện bên ngoài Vô Tận Hải, cũng không biết đã qua bao nhiêu năm, Lục Minh không tính toán kỹ.

Vì hắn toàn tâm toàn ý đầu nhập vào tu luyện.

Dĩ nhiên, Lục Minh cũng có một mức độ nhất định phóng ra ý thức, chú ý tình hình bên ngoài, để tránh một số chuyện ngoài ý muốn xảy ra.

Lục Minh không muốn lật thuyền trong mương ở đây.

Lý do tu luyện ở đây, là vì cảm ngộ đột nhiên đến, trong tình huống này tự nhiên sẽ không tìm nơi khác, sẽ khiến một số hiệu quả bị giảm đi.

Lục Minh có một loại trực giác, hay nói đúng hơn, những chuyện mà Lục Minh đã trải qua trước đó, mang lại cho hắn cảm ngộ.

Cường giả trong khu cấm địa dường như không thể tùy ý đi ra ngoài!

Nếu không, những kẻ bất tử ở Luân hồi chi địa, đã sớm rời đi rồi.

Tam Nhãn Thần Vương mà hắn gặp trong Cửu Trọng Thiên Cấm Khu trước đó, cũng không nên ở lại trong đó!

Vì vậy bây giờ Lục Minh không lo lắng, cường giả trong Vô Tận

Hải sẽ đi ra, tìm phiền phức cho hắn...

Dĩ nhiên, cũng phải xem trong Vô Tận Hải, có thật sự ẩn giấu cường giả cấp bậc đó hay không.

Nhưng bất kể thế nào, Lục Minh đã tu luyện một cách bình an, không bị quấy rầy.

Tóm lại, lần này Lục Minh tu luyện ở đây đã trôi qua hàng trăm triệu năm, cho đến khi hắn thuận lợi kết thúc lần bế quan này.

"Năm tháng dài đằng đẵng đã trôi qua, thực lực của ta đã có tiến bộ!" Lục Minh ngồi xếp bằng trong hư không vô tận, sau lưng là bầu trời màu xanh thẫm hỗn độn, trên người hắn có từng luồng khí cơ đáng sợ dâng lên, dường như có thể dễ dàng xé nát thương khung, cửu thiên.

Đột nhiên vào một thời khắc nào đó, khí cơ đáng sợ trên người Lục Minh hoàn toàn thu liễm, trạng thái của hắn trở về bình thường, trông giống như một người bình thường trong cõi phàm tục, nhưng cũng chính vì vậy, càng tỏ ra không tầm thường.

Dù sao trong sâu thẳm hư không vô tận, làm sao có thể có người bình thường?

Trông càng bình thường, thực ra càng không bình thường!

Vào lúc này, Lục Minh đột nhiên mở mắt, kết thúc tu luyện.

Sau hàng trăm triệu năm, hắn đã xuất quan.

"Thực lực của ta đã có tiến bộ!" Lục Minh vừa xuất quan, trong miệng đã phát ra âm thanh như vậy.

Hắn đã tu luyện lại một lần Lượng tử vĩnh sinh pháp, nắm giữ nó một cách thành thạo, thực lực của Lục Minh đã có bước tiến dài.

Sự tiến bộ này không phải là cấp bậc thực lực có sự đề thăng lớn,

cũng không phải chiến đấu lực trở nên mạnh hơn so với trước, mà là Lục Minh đã có thêm một số thủ đoạn, một số thủ đoạn bất tử bất diệt cực kỳ đáng sợ!

Lục Minh đã tu luyện lại Một tỷ tám mươi triệu khả năng, mỗi một khả năng đều đạt đến cấp vũ trụ đơn thể, thấp nhất là như vậy.

Lục Minh đã khôi phục lại "trạng thái" trước đây.

Nếu gặp phải kẻ địch đáng sợ, bị đánh giết, Lục Minh sẽ không tan xác, cho dù không ở chư thiên vạn giới, hiện tại đang ở sâu trong hư không vô tận.

Nhưng Lục Minh vẫn bất tử, vì Một tỷ tám mươi triệu khả năng tồn tại, hắn có thể phục sinh, và trạng thái ở đỉnh phong.

Dĩ nhiên, trạng thái ở đỉnh phong này không phải là cách nói tuyệt đối.

Nếu Lục Minh bị giết một lần, hai lần, Lục Minh sẽ phục sinh ngay lập tức, trạng thái của hắn quả thực sẽ ở đỉnh phong.

Nhưng khi số lần Lục Minh bị chém giết vượt qua một số lượng nhất định, ví dụ như mấy trăm lần, mấy ngàn lần, lúc đó trạng thái của Lục Minh tự nhiên cũng sẽ không ở đỉnh phong!

Trạng thái của Lục Minh sẽ bị giảm đi ở một mức độ nhất định, yếu đi không ít.

Nhưng cho dù như vậy, Lục Minh nắm giữ thủ đoạn như vậy vẫn kinh người, không thể tưởng tượng nổi, bất kỳ kẻ địch nào của Lục Minh biết được cũng sẽ sởn gai ốc, vì Lục Minh đã có thêm vô số mạng.

Chiến đấu lực của Lục Minh cũng tăng cường từ một khía cạnh khác, dù sao mỗi một khả năng đều sẽ tăng cường chiến lực của Lục Minh.

Tuy vì thực lực của Lục Minh hiện nay mạnh mẽ, những khả năng này đối với Lục Minh ảnh hưởng lớn nhất là tăng cường khả năng bảo mệnh, chứ không phải tăng cường chiến đấu lực.

Nhưng cho dù như vậy, chiến đấu lực của Lục Minh vẫn tăng lên hai mươi phần trăm.

Đừng nhìn chỉ có hai mươi phần trăm, thực tế hai mươi phần trăm này đã rất vô lý, cực kỳ đáng sợ.

Lục Minh có thể thật sự làm được, cùng đẳng cấp không phải vô địch, nhưng một mình đánh hai ba, bốn năm người không có vấn đề gì!

Ở cực hạn của Đệ Lục Bộ, trong tình huống một chọi một, Lục Minh xứng đáng là đệ nhất cường giả, không ai có thể ở cùng một cấp bậc, có thể so sánh với Lục Minh, cho dù là Chung Cực năm xưa cũng không được!

Chương 447

"Ta của hiện tại, có thể đặt chân vào Vô Tận Hải!" Lục Minh không vội vàng tiến vào Vô Tận Hải, là vì bản thân đang chuẩn bị.

Lục Minh của hiện tại đã chuẩn bị xong, không chỉ trạng thái của bản thân điều chỉnh đến đỉnh phong, thậm chí, Lục Minh còn tu luyện lại một lần Lượng tử vĩnh sinh pháp, hiện nay đã nắm giữ thủ đoạn nghịch thiên hơn trước.

Trong tình huống này, Lục Minh tự nhiên có thể tiến vào Vô Tận Hải.

Thậm chí Lục Minh cảm thấy, chỉ cần không gặp phải một số chuyện đặc biệt, hắn đã ở thế bất bại.

Cho dù thật sự xảy ra một số chuyện, cho dù không địch lại, nhưng cũng tuyệt đối có thể tự vệ.

Bởi vì có Lượng tử vĩnh sinh pháp, Lục Minh cũng sẽ không thảm hại như trước kia, sau khi gặp phải một số chuyện, bị ép đến cực hạn, thảm như trước kia, suýt chút nữa là chết.

Vì Lục Minh đã có vô số sinh mệnh, cùng lắm là chết một hai lần.

Đối với Lục Minh, tuy có tồn tại một chút ảnh hưởng, nhưng cuối cùng ảnh hưởng không lớn, Lục Minh có thể chấp nhận điểm này.

Trong lòng nghĩ như vậy, Lục Minh nhìn Vô Tận Hải trước mắt không thấy bờ bến, đứng sừng sững trong hư không vô tận, bước ra bước đầu tiên!

Trong chớp mắt, sâu trong Vô Tận Hải phong vân nổi lên, nơi đó có biến hóa kinh người đang diễn ra.

Dường như nơi đó có tồn tại đáng sợ, đã nhận ra có người đặt

chân vào Vô Tận Hải, cũng vì vậy, tự nhiên xuất hiện một số biến hóa, mới có cảnh tượng trước mắt xảy ra.

Nhưng những gì xảy ra, Lục Minh không hề cảm nhận được.

Vì mọi biến hóa đều xảy ra ở sâu trong Vô Tận Hải, nơi đó không phải là khu vực mà Lục Minh có thể thăm dò bây giờ.

Vì vậy Lục Minh không biết mọi chuyện, mà biết rồi cũng không sao, nguyên nhân thực sự quá đơn giản, vì Lục Minh hiện tại đã nắm giữ Lượng tử vĩnh sinh pháp!

Khi Lục Minh tiến vào Vô Tận Hải, sâu trong lòng biển đã xảy ra biến cố cực lớn.

Mặt biển vốn không yên ả bỗng nổi sóng cuồn cuộn, sóng lớn ngập trời.

Dưới đáy biển sâu thẳm, dường như có một sinh vật khổng lồ đang dần tỉnh giấc từ "giấc ngủ say".

Nguyên nhân rất đơn giản, vì đã có người nhúng tay vào, một tình huống chưa từng xuất hiện trong vô số năm qua.

Hơn nữa, thực lực của kẻ đó không hề yếu, cực kỳ mạnh mẽ, tự nhiên đã thu hút sự chú ý của một vài kẻ.

"Mục đích là gì?

Thực lực rất mạnh, chắc không phải tán tu, dù sao tán tu cũng không tu luyện được đến cảnh giới này.

Hệ thống tu luyện này chưa từng xuất hiện, rốt cuộc là vì sao?" Một giọng nói thì thầm cổ xưa, như thể vọng về từ thời viễn cổ.

Một sự tồn tại vĩ đại thốt ra lời nói, trong chớp mắt, phong vân biến sắc.

Biến hóa sâu trong Vô Tận Hải lập tức tan thành mây khói.

Lời nói của sự tồn tại cổ xưa này tựa như đại đạo chân ngôn, chỉ vài từ thốt ra, vạn vật đều quy về tĩnh lặng.

Chỉ tiếc là không ai trả lời câu hỏi đó.

Số lượng sinh mệnh cấm kỵ tồn tại trong Vô Tận Hải không hề ít, nhưng đại đa số đều đang chìm trong giấc ngủ say.

Bây giờ, vì Lục Minh tiến vào Vô Tận Hải, chúng đang dần hồi sinh, nhưng cần thời gian, không thể hồi sinh toàn bộ trong thời gian ngắn, chỉ có những kẻ mạnh mẽ mới làm được.

Vì vậy, sự tồn tại cổ xưa kia chỉ lẩm bẩm một mình, cũng chẳng quan tâm có ai nghe thấy hay không.

Trải qua không biết bao nhiêu năm tháng "cô tịch", y đã sớm quen rồi.

Lục Minh hoàn toàn không biết gì về tất cả những chuyện này.

Anh vừa mới tiến vào Vô Tận Hải, đập vào mắt là một đại dương bao la vô tận và đáy biển sâu thẳm, ngoài ra không còn gì khác.

Sau khi vào Vô Tận Hải, Lục Minh đi thẳng vào sâu bên trong, không chọn lượn lờ bên ngoài, vì anh biết dù bên ngoài có nguy hiểm thật, cũng chắc chắn không ảnh hưởng lớn đến mình.

Nếu đã vậy, chẳng thà đi thẳng vào trong.

Lục Minh cưỡi gió lướt sóng, đi trên Vô Tận Hải.

Trên biển không hề an toàn, những con sóng cuộn trào có thể dễ dàng tiêu diệt cường giả cấp vũ trụ đơn thể, nhưng thực lực của Lục Minh còn mạnh hơn, dễ dàng bình định tất cả.

Thậm chí anh còn tận dụng sức sát thương khủng khiếp đó làm trợ lực, giúp mình tiến về phía trước nhanh hơn.

Đường đi của Lục Minh không hề bình lặng, anh cũng gặp phải

nguy cơ.

Trong trạng thái này, sau khi tiến được khoảng một ngày, Lục Minh gặp phải chuyện, Vô Tận Hải tưởng chừng bình lặng bên trong lại có biến cố.

Biến cố đó đến từ dưới chân Lục Minh, mọi thứ xuất hiện đột ngột như vậy.

Dưới chân Lục Minh đang đi, đột nhiên xuất hiện một cái miệng lớn ngập trời, bao trọn một khoảng cách xung quanh anh, một cái miệng há ra, trực tiếp nuốt chửng Lục Minh vào bụng!

Sinh mệnh đáng sợ đó đã đạt tới cấp Đa nguyên, dường như đã ẩn nấp gần đây từ lâu, cứ mãi chờ đợi một thời cơ thích hợp, và vừa rồi đã ra tay, cho rằng đây là một cơ hội tuyệt vời.

Nhưng nó đã không thành công...

Dù sao kẻ địch mà nó đối mặt không phải người thường, mà là Lục Minh.

Lục Minh sao có thể dễ dàng bị nuốt chửng như vậy?

Dù đối phương ẩn nấp rất tốt, chiếm được thiên thời địa lợi, Lục Minh lúc đầu cũng không phát hiện ra.

Nhưng khi đối phương ra tay, Lục Minh đã phản ứng ngay lập tức và đưa ra lựa chọn trong thời gian cực ngắn, tránh được tổn hại từ đối phương.

Cái miệng khổng lồ đó cuộn lên từ đại dương, muốn nuốt chửng Lục Minh, để lộ hàm răng khổng lồ, khó mà tưởng tượng một sinh vật sống trong đại dương lại có bộ răng như vậy, nhưng nó lại tồn tại thật.

Thậm chí trong miệng đối phương còn truyền ra một lực hút, để

phòng ngừa Lục Minh bay đi, không cho anh cơ hội trốn thoát.

Nhưng Lục Minh không hề chọn chạy trốn.

Cách anh lựa chọn để né tránh đối phương chính là đối đầu trực diện.

Dù sao thực lực của Lục Minh đã bày ra ở đó, một cường giả cấp Nguyên đầu, nếu hình dung theo cấp bậc của kỷ nguyên cổ xưa, thì đã đạt đến đỉnh phong Đệ Lục Bộ.

Không có lý do gì phải sợ một kẻ cấp Đa nguyên, cho dù đối phương không phải là cấp Đa nguyên bình thường.

Cấp Đa nguyên trong cấm khu thường mạnh hơn, dù sao môi trường sinh ra cũng khắc nghiệt hơn.

Mặc dù vậy, cũng không thể so với người như Lục Minh, muốn vượt cấp chiến đấu, đó là chuyện không thể.

"Rắc rắc rắc!" Lục Minh dường như sững sờ, đứng yên tại chỗ.

Sau đó, miệng của con cá lớn cắn trúng Lục Minh, tiếp theo là một âm thanh giòn tan vang lên, con cá lớn lập tức ngây người.

Vốn dĩ nó đang vui mừng vì sắp săn được Lục Minh thành công.

Trong mắt con cá lớn, Lục Minh có cấp bậc rất cao, nếu có thể ăn được anh, thực lực của nó sẽ có bước tiến vượt bậc.

Theo con cá lớn, mặc dù thực lực không bằng đối phương, nhưng sau khi nuốt Lục Minh, khả năng cao là sẽ bị anh trốn thoát.

Nhưng tất cả đều có một tiền đề, đó là chưa đưa được đối phương vào sâu trong Vô Tận Hải.

Một khi đưa được Lục Minh vào sâu trong Vô Tận Hải, mọi chuyện đều vô ích, đối phương dù mạnh đến đâu cũng tuyệt đối không thoát được!

Sâu trong Vô Tận Hải, thực lực sẽ được gia trì đáng sợ, cộng thêm thiên thời địa lợi, trừ khi thực lực của Lục Minh mạnh hơn nó rất rất nhiều, nếu không dù Lục Minh là Nguyên đầu, nó cũng có phần chắc chắn.

Chỉ là... khi hàm răng cứng như sắt thép của nó đột nhiên cắn vào người Lục Minh, một sự thay đổi kinh người đã xảy ra!

Sức mạnh của nó rất lớn, nhưng khi cắn vào người Lục Minh, lại giống như trứng chọi đá.

Hàm răng cứng rắn trong khoảnh khắc đó trở nên mềm như đậu hũ, theo sau âm thanh giòn tan, răng của nó đã gãy nát, hoàn toàn không phá nổi phòng ngự của Lục Minh.

Nó là một con cá lớn, phản ứng rất kịp thời.

Mặc dù không phá được phòng ngự của Lục Minh, nhưng nó có thể thử kéo Lục Minh xuống biển sâu.

Một khi thành công, cũng không khác gì lựa chọn ban đầu, chỉ là quá trình có chút trắc trở hơn.

Chỉ tiếc là nó vẫn không thành công.

Thân thể khổng lồ của nó va mạnh vào người Lục Minh, ý đồ kéo anh xuống sâu trong Vô Tận Hải.

Nhưng một cảnh tượng chấn động đã xuất hiện, thân thể to lớn của nó đập vào người Lục Minh, nhưng lại không thể làm được gì.

Thậm chí Lục Minh vẫn đứng yên tại chỗ, dựa vào thân thể trông có vẻ mỏng manh nhưng thực chất ẩn chứa sức mạnh vô cùng, giữ vững cả bản thân và con cá lớn lơ lửng giữa không trung.

Thật không thể tin nổi!

Con cá lớn có trí tuệ, dù sao cũng là một tồn tại cấp Đa nguyên.

Chương 448

Đôi mắt to như mặt trăng của nó chớp chớp, trong ánh mắt tràn đầy sự kinh ngạc và khó hiểu, không hiểu tại sao lại có cảnh tượng này, tại sao lại không thành công?… Lẽ ra không nên thất bại mới phải!

Con cá lớn rất kinh ngạc, nhưng điều đó không liên quan gì đến Lục Minh.

"Cá cổ cấm kỵ cấp Đa nguyên!" Lục Minh chỉ nhìn con cá lớn, không hề bận tâm bị nó quấn lấy.

Sau đó, Lục Minh lạnh nhạt nói, ánh mắt anh sâu thẳm, dường như mang một thần lực khó lường, nhìn thấu tất cả: "Thực lực rất mạnh, đồng thời có sức sống đáng sợ, nhưng có vẻ hơi ngu ngốc, lại coi tôi là mục tiêu săn đuổi." Lục Minh đưa ra đánh giá về đối phương, ngay trước mặt con cá lớn.

Ý tứ trong lời nói không chút nể nang, khiến con cá lớn buồn bực.

Dù sao nó cũng là cá cổ cấp Đa nguyên, bị đối phương coi thường như vậy thật không hợp lý.

Phải biết rằng bây giờ thân thể nó đang quấn lấy đối phương, Lục Minh còn có tâm trạng thảnh thơi nói chuyện với nó sao?

"Ngu ngốc mà không tự biết!" Lục Minh lập tức nhìn thấu suy nghĩ của con cá lớn, lắc đầu, giọng nói lạnh nhạt vang lên.

"Gầm!" Con cá lớn có chút tức giận.

Lục Minh hết lần này đến lần khác nói với nó như vậy, sao có thể không tức giận.

Nó gầm lên một tiếng giống như mãnh thú, điều này thực ra không

hợp lý, một con cá sao có thể phát ra tiếng gầm của mãnh thú chứ?

Nhưng sự thật là vậy, bản thân nó đã là một điều khó tin, so với điều đó, chuyện này dường như lại quá bình thường.

Tiếng gầm vang lên, nước biển xung quanh Lục Minh chấn động dữ dội, dường như bị con cá lớn điều khiển, trong khoảnh khắc này hóa thành một bức tường nước, giam cầm cả hai bên trong đó.

À, chính xác là một người một cá, dùng từ hai người để hình dung không thích hợp, dù sao thân thể con cá lớn quá nổi bật.

Tiếng gầm của con cá lớn vang lên, gây ra động tĩnh xung quanh, đó chỉ là một trong số đó.

Bản thân nó cũng ra tay với Lục Minh, rất quyết đoán.

Dù tức giận với hành động của Lục Minh, nó cũng biết anh rất mạnh, vì vậy thái độ rất nghiêm túc, không có vấn đề gì.

Thân thể nó siết chặt, muốn siết chết Lục Minh.

Tất nhiên, đó chỉ là một trong những hành động của nó.

Nó cho rằng khả năng siết chết Lục Minh quá thấp, vì vậy ngoài việc đó ra, nó còn làm một việc khác, phun ra một loại chất lỏng đặc biệt từ miệng, đó là độc dịch mà nó đã ủ không biết bao lâu.

Nó muốn dùng độc dịch này để ảnh hưởng đến Lục Minh, làm suy yếu sức mạnh của anh.

“Ngươi không thấy rõ tình hình sao?

Bây giờ không phải ngươi đang khống chế tôi, mà là tôi đang khống chế ngươi!” Lục Minh tự nhiên cảm nhận được mọi thứ xung quanh, anh khẽ nhíu mày.

Lục Minh cảm thấy con cá lớn này không biết tự lượng sức mình.

Đối phương đã tìm đến gây sự, anh chưa làm gì nó, vậy mà nó lại hết lần này đến lần khác khiêu khích, tưởng anh sẽ không ra tay sao?

"Tôi đã cho ngươi cơ hội, vốn định dựa vào ngươi để tìm hiểu tình hình nơi này.

Nhưng bây giờ xem ra không cần thiết nữa.

À không, đánh ngươi nửa sống nửa chết cũng có thể tìm hiểu được, không nhất thiết phải giết." Giọng nói lạnh nhạt của Lục Minh vang lên.

Sau đó, Lục Minh trực tiếp phớt lờ bức tường nước bên cạnh, một tay đột ngột tóm lấy thân thể con cá lớn đang siết trên người mình.

Dưới ánh mắt kinh hãi của đối phương, Lục Minh dễ dàng hóa giải sức mạnh siết chết của nó!

Thậm chí Lục Minh còn trực tiếp kéo nó ra khỏi người mình, dùng sức giật mạnh nó xuống!

Độc dịch trong miệng con cá lớn cũng vừa kịp phun ra vào lúc này.

Cũng vì vậy mà độc dịch của nó không rơi vào người nam chính.

Đúng vậy, Lục Minh đã kéo nó ra khỏi người mình, trong tình huống đó, độc dịch của đối phương tự nhiên không thể rơi vào người Lục Minh.

Độc dịch của con cá lớn phun thẳng vào Vô Tận Hải, sau đó một cảnh tượng kinh người xuất hiện.

Độc dịch vốn không màu của đối phương, khi rơi vào Vô Tận Hải đã có sự thay đổi đáng sợ.

Nước biển vốn có màu xanh lam đen, sau khi độc dịch của đối phương hòa vào, lập tức thay đổi.

Sự thay đổi bên ngoài còn nhỏ, chủ yếu là trong khoảnh khắc đó, một mùi hôi thối nồng nặc bốc lên, một phần nước biển của Vô Tận Hải đã bị ăn mòn, hiện ra trạng thái quỷ dị.

Thậm chí Lục Minh còn ngửi thấy mùi khét, độc dịch của đối phương quá khủng khiếp, ngay cả Vô Tận Hải cũng không thể chống lại, thậm chí còn có đặc tính của lửa, có sức thiêu đốt, quả thực vượt ngoài sức tưởng tượng của người thường.

Lục Minh suy nghĩ kỹ, nếu loại độc dịch này rơi vào người mình… Thôi được rồi, nhục thân của Lục Minh quá mạnh mẽ.

Bây giờ thực lực của con cá lớn bình thường, không đủ mạnh, cho nên dù độc dịch của đối phương có rơi vào người Lục Minh, anh cũng cảm thấy ảnh hưởng không lớn, thậm chí chưa chắc đã phá được phòng ngự của anh.

Trừ phi thực lực của con cá lớn này có thể tiến thêm một bước, từ cấp Đa nguyên hiện tại thoát thai thành Nguyên đầu.

Trong trường hợp đó, độc dịch của đối phương chưa chắc đã không ảnh hưởng đến Lục Minh, không chỉ ăn mòn phòng ngự của anh, thậm chí chưa chắc đã không làm anh trúng độc, trạng thái bị tổn hại.

"Xèo xèo!" Nước biển Vô Tận Hải bị ăn mòn, một khoảng chân không tạm thời hình thành, nhưng khoảng chân không này nhanh chóng được lấp đầy.

Vì độc dịch của đối phương có hạn, còn nước biển của Vô Tận Hải là vô hạn.

Nước biển liên tục tiêu hao độc dịch của đối phương, cũng không mất bao lâu, mọi thứ lại trở về bình lặng.

"Tên này, khá độc ác!" Lục Minh một tay túm lấy con cá lớn, ánh

mắt nhìn chằm chằm vào nó.

Mặc dù độc dịch của đối phương không rơi vào người anh, nhưng đó là do Lục Minh dựa vào năng lực của mình để né tránh, không liên quan gì đến đối phương.

Con cá lớn đã sai, Lục Minh cảm thấy cần phải dạy dỗ nó.

À không, Lục Minh vốn định giết nó luôn.

Nhưng vì muốn biết một số bí mật từ nó, Lục Minh định tạm hoãn.

Nhưng dù sao đi nữa, đánh đối phương nửa sống nửa chết, Lục Minh cảm thấy rất cần thiết!

"Có những người không nên chọc vào.

Tìm ai không tìm, lại tìm đến tôi.

Vậy thì để tôi cho ngươi xem sự lợi hại của tôi!" Lời vừa dứt, Lục Minh quyết đoán ra tay.

Tay trái anh nắm chặt thân thể khổng lồ của đối phương, tay phải năm ngón siết lại, sau đó Lục Minh đấm từng quyền từng quyền lên người nó, lực đạo không hề nhẹ.

Sau đó Lục Minh đấm đối phương khoảng vài giây, anh cảm thấy không nên dễ dàng cho nó như vậy.

Thế là trên những cú đấm vốn chỉ có sức mạnh, lại bùng lên một ngọn lửa hừng hực.

Lục Minh đã thêm vào một chút sức mạnh nguyên tố, muốn cho đối phương một bài học nhớ đời!

Thế là con cá lớn thảm rồi.

Thực lực của nó tuy mạnh, nhưng đối mặt với một người còn

mạnh hơn, nên bây giờ nó đang chịu khổ, bị những nắm đấm sắt rực lửa không ngừng nện vào thân thể khổng lồ!

"Sai rồi, sai rồi, lần sau không dám nữa!" Khi Lục Minh chỉ dùng sức mạnh thuần túy, con cá lớn đã không chịu nổi.

Chỉ sau vài cú đấm, nó đã da tróc thịt bong, máu tươi chảy xuống Vô Tận Hải, nhuộm đỏ cả một vùng biển gần đó.

Trong tình huống này, Lục Minh lại đổi sang một loại quyền thuật mạnh hơn, có sức sát thương lớn hơn, con cá lớn tự nhiên càng không thể chịu đựng, đau đớn gào thét, âm thanh nghe thôi cũng khiến người ta rùng mình.

Con cá lớn đang cầu xin Lục Minh dừng tay.

Nửa thân thể của nó sắp bị Lục Minh đánh nát bấy, nhìn qua có thể thấy cả xương cốt lộ ra, một phần xương cốt đã hoàn toàn gãy nát, muốn lành lại trong thời gian ngắn là không thực tế.

Trong lòng con cá lớn cũng đang hối hận, cảm thấy không nên chọc vào Lục Minh.

Lúc trước nó không hề có suy nghĩ như vậy.

Dù sao trong mắt nó, tấn công lén Lục Minh, dù thất bại cũng có thể trốn thoát, tệ nhất cũng không đến nỗi thảm như bây giờ...

Bây giờ chẳng khác nào đang chịu hình phạt!

Một con cá có nên trải qua chuyện này không?

Thật vô lý!

Đánh không lại thì thôi, bị giết thì cũng đành, nhưng những gì đang trải qua bây giờ, thực sự không nên trải qua!

"Còn có lần sau?" Lục Minh nghe con cá lớn nói, nhếch mép nói: "Gan của ngươi thật không phải dạng vừa.

Chẳng lẽ ngươi không cảm nhận được, thực lực của tôi mạnh hơn ngươi sao?

Chọc vào tôi, chẳng lẽ ngươi nghĩ tôi là quả hồng mềm dễ nắn?" Giọng Lục Minh vang lên, sau đó anh càng tức giận hơn, đấm từng quyền từng quyền lên người đối phương, sức mạnh kinh người.

Chương 449

Ngọn lửa hừng hực thiêu đốt trên người con cá lớn, là sức mạnh cấp Nguyên đầu, qua sự gia trì của Lục Minh, càng trở nên đáng sợ hơn.

Cũng vì vậy, con cá lớn bị thiêu đến mức gào thét không ngừng.

Thậm chí nhìn qua, một phần thịt trên người nó đã bị nướng chín, trông bóng bẩy vô cùng hấp dẫn.

Nếu ngửi kỹ, có thể ngửi thấy một mùi hương khiến người ta say đắm.

Con cá lớn sắp bị biến thành cá nướng!

Điều này khiến Lục Minh rơi vào trầm tư.

Đã lâu rồi anh không ăn bất cứ thứ gì, có nên ăn nó không nhỉ?

Mặc dù Lục Minh không cần bất kỳ vật ngoài thân nào để bổ sung tiêu hao, nhưng thỉnh thoảng thỏa mãn khẩu vị, sẽ có lợi cho tâm trạng.

Lục Minh cảm thấy gần đây mình có chút nóng nảy, hay là ăn nó đi, để tâm trạng tốt hơn một chút?

Nghĩ đến đây, ánh mắt Lục Minh dần trở nên có tính xâm lược.

Anh cảm thấy có thể làm như vậy, vấn đề không lớn.

Sự thay đổi trong ánh mắt của Lục Minh rất rõ ràng.

Là con cá lớn bị nhìn chằm chằm, nó lập tức nhận ra tất cả!

Sau đó, ánh mắt nó thay đổi, sự thay đổi này còn kinh hoàng hơn lúc nãy.

Nó cảm thấy đối phương muốn ăn mình… Không, không phải cảm thấy, con cá lớn đột nhiên ý thức được Lục Minh thật sự muốn ăn mình!

Vì ánh mắt của anh có tính xâm lược, và quan trọng hơn, Lục Minh không hề che giấu.

Anh thậm chí còn điều khiển nắm đấm lửa của mình, cố ý đánh vào những phần thịt trên người con cá lớn, khiến cho một vài chỗ không bị cháy khét, có thể giữ được vị ngon hơn, tươi mềm hơn!

"Sẽ không có lần sau nữa!

Tôi có mắt không thấy Thái Sơn, tha cho tôi một mạng đi!" Con cá lớn gào thét, chỉ hận không thể tự sát.

Bị Lục Minh nhắm tới, không chỉ bị đánh, mà còn có thể bị ăn thịt!

"Nói cho tôi biết cục diện bên trong Vô Tận Hải thế nào!" Giọng nói của Lục Minh vang lên, thành công trấn trụ con cá lớn.

Anh biết rõ, đối với Lục Minh, mang theo ý định hỏi một số thông tin, trong tình huống này, khả năng hỏi ra sự thật rất cao.

À, Lục Minh sở dĩ để lộ vẻ mặt như vậy, một phần là vì anh thật sự nghĩ vậy, một phần cũng là để uy hiếp đối phương.

Vì chỉ có như vậy, Lục Minh mới có thể dễ dàng lấy được câu trả lời mình muốn từ đối phương… Dĩ nhiên, chỉ là có xác suất nhất định, trên đời này không có chuyện gì là một trăm phần trăm.

Lỡ đối phương lừa anh thì sao?

Lỡ đối phương là một kẻ cứng miệng thì sao?

Khả năng này, xác suất tồn tại thực ra không thấp.

Thậm chí đối phương dù không lừa dối, nhưng có một điểm Lục Minh cảm thấy xác suất rất cao, đó là lỡ đối phương cũng không biết

thì sao?

Đúng vậy, nếu đối phương cũng không biết những chuyện này thì sao?

Trong tình huống đó, Lục Minh làm sao biết được sự thật mình muốn biết, tất cả mọi thứ… chẳng phải là công cốc sao?

"Cục diện bên trong Vô Tận Hải?" Con cá lớn nghe câu nói của Lục Minh, phản ứng đầu tiên là ngơ ngác.

Đôi mắt đen trắng của nó lóe lên một tia mờ mịt, dường như không hiểu ý của Lục Minh.

Nhưng nó phản ứng rất nhanh, vì nó cũng không phải kẻ yếu, một số đạo lý nó hiểu.

Chỉ là cách hỏi của Lục Minh có chút vấn đề, vì chính con cá lớn cũng không biết, tự nhiên không tồn tại cái gọi là cục diện bên trong Vô Tận Hải, vì nó hoàn toàn không có khái niệm đó.

Dĩ nhiên, sở dĩ nó có thể phản ứng nhanh như vậy, còn có một nguyên nhân khác, đó là khi nó ngơ ngác, tần suất tấn công của Lục Minh đã tăng lên, sức mạnh ngọn lửa trên tay anh cũng rực rỡ hơn.

Con cá lớn cảm thấy, trong khoảnh khắc vừa rồi, phạm vi bị nướng chín trên người nó, ít nhất đã tăng thêm một phần trăm, thậm chí một phần trăm này còn đang không ngừng tăng lên, trong nháy mắt đã thành hai phần trăm.

Cũng vì vậy, để bảo toàn thân thể, nó vội vàng đưa ra câu trả lời… Có thể không cố gắng sao?

Tốc độ không nhanh hơn một chút, nó sẽ bị Lục Minh nướng chín, sau đó bị Lục Minh ăn sống!

"Bên trong Vô Tận Hải không có cục diện gì cả!" Câu đầu tiên

của con cá lớn, vừa nói xong, nó cảm thấy trên người càng đau hơn, tần suất tấn công của Lục Minh lại tăng lên!!

Sau đó con cá lớn vội vàng đổi lời, cảm thấy nên nói uyển chuyển hơn một chút, khúc chiết hơn một chút, nếu không, có lẽ nó sẽ biến thành cá nướng nhanh hơn: "Không, ý tôi không phải vậy, ý của tôi là, hiện tại bên trong Vô Tận Hải không có một cục diện thống nhất, mà là phân tán, kẻ mạnh làm vua.

Tôi là bá chủ ở khu vực này, vì tôi là tồn tại mạnh nhất ở đây." "Những nơi khác, tôi chỉ biết vùng biển bên trái của tôi có một kẻ ngang hàng với tôi, vùng biển bên phải cũng tương tự, nhưng thực lực hơn tôi một chút.

Những nơi còn lại tôi không rõ lắm, những gì tôi biết chỉ có vậy." Con cá lớn vội vàng nói vào lúc này.

Nó nói rất nghiêm túc, tất cả những gì nó biết, những thứ khác nó thật sự không biết, cũng không nói dối.

Vốn dĩ nó định nói dối, nhưng cuối cùng đã không làm vậy, vì khi có suy nghĩ đó, giác quan thứ sáu đã cảnh báo nó.

Con cá lớn đã không nói dối, đó là lựa chọn đúng đắn nhất trong đời nó, vì Lục Minh có thể nhìn ra nó có nói dối hay không.

Lục Minh phán đoán rằng, những lời con cá lớn vừa nói không phải là nói dối.

Tên này quả thực không biết gì cả.

À, điều này cũng nằm trong dự liệu của Lục Minh, và chiếm xác suất lớn.

Sau đó Lục Minh có chút buồn bực.

Mặc dù trong lòng đã có chuẩn bị, dù sao thực lực của con cá lớn

không mạnh, hiện tại cấp bậc của nó chỉ là cấp vũ trụ Đa nguyên.

Đối phương khá ngu ngốc, không có não, nếu không cũng sẽ không tìm đến gây phiền phức, thực lực đã bày ra ở đó.

Vì vậy, những gì đối phương biết có hạn, trong mắt Lục Minh, là chuyện rất bình thường.

Nhưng Lục Minh cũng có một chút ảo tưởng, cho rằng đối phương có thể sẽ biết một chút sự thật, vì thực lực của nó dù yếu cũng là cấp vũ trụ Đa nguyên, cũng không phải là lâu la.

Nhưng Lục Minh đã đánh giá thấp cấm khu, đồng thời cũng đánh giá cao tên này.

"Xem ra, ngươi không biết gì cả." Giọng nói lạnh lùng của Lục Minh vang lên.

Lục Minh muốn biết sự thật từ nó, anh rất tò mò về Vô Tận Hải.

Dù sao đây cũng là một cấm khu.

Quan sát cấm khu này, Lục Minh phát hiện nó khác với những cấm khu khác anh từng vào.

Lục Minh có thể cảm nhận được nơi này thực ra còn nguy hiểm và đáng sợ hơn.

Sau đó anh cảm thấy cần thiết, phải có được nhiều thông tin hơn.

Nhưng con cá lớn này lại không biết một chút gì!

Sát ý trong lòng Lục Minh dâng trào.

Con cá lớn không biết gì cả, đối với Lục Minh không có chút lợi ích nào.

Đối với kẻ địch vô dụng, lại có ý đồ xấu với mình, Lục Minh đang suy nghĩ có nên giải quyết nó hay không.

Giết nó sớm một chút, bây giờ ra tay ngay lập tức?

"Tôi có thể nói cho ngài biết tất cả những gì tôi biết." Sát ý của Lục Minh không hề che giấu, con cá lớn cảm nhận được, trong lòng nó vô cùng hoảng loạn, thế là giọng nói của nó vang lên, quả quyết mạnh mẽ.

"Nói cho tôi biết tất cả những gì ngươi biết?" Lục Minh nghe đối phương nói, sau đó không nhịn được cười, "Chẳng phải ngươi đã nói hết cho tôi rồi sao?

Cũng chỉ có vậy thôi.

Tất cả những thông tin ngươi biết.

Xem ra ngươi không có giá trị lợi dụng gì, dù sao tên này, vừa rồi còn định giết tôi!" Giọng Lục Minh vang lên, đồng thời trong lòng anh cũng đã có quyết định, định giết con cá lớn này, vì nó không có giá trị lợi dụng.

Kẻ địch như vậy, tự nhiên không cần thiết phải tồn tại.

Con cá lớn nghe xong thì vội vàng, cảm giác cảnh giác trong lòng tăng vọt.

Nó há miệng, muốn nói gì đó, muốn cứu vãn một chút tình thế.

Đồng thời trong lòng nó có chút hối hận, sớm biết Lục Minh có thái độ này, nó đã nói dối rồi.

Như vậy tuy cũng phải chịu một số rủi ro, nhưng còn tốt hơn bây giờ, dù sao cảm giác Lục Minh đang tuyên án, khiến nó sợ hãi, một dự cảm không lành bao trùm.

Chỉ tiếc là cuối cùng cũng vô dụng, vì trong lòng Lục Minh đã hạ quyết tâm.

Chương 450

Khi con cá lớn há miệng định nói, Lục Minh đã ra tay với tư thế sấm sét, trực tiếp xử lý con cá lớn!

Nắm đấm sắt được lửa bao bọc của Lục Minh lại vung ra một quyền, lần này, sức mạnh trong một quyền của Lục Minh càng khủng khiếp hơn!

Nó mang một sức mạnh to lớn, một quyền dường như có thể xuyên thủng tất cả.

Lục Minh đấm thẳng vào chỗ yếu nhất trên người con cá lớn, cũng chính là mắt của nó.

Lục Minh một quyền trực tiếp đánh nổ mắt đối phương, sau đó đâm vào não nó.

Nhục thân của con cá lớn tuy cứng rắn, nhưng hoàn toàn không đỡ nổi, một quyền chuyên phá giáp của Lục Minh!

Kèm theo tiếng "phụt", Lục Minh trực tiếp lật tung nhục thể của đối phương.

Sau đó, máu tươi văng tung tóe, chảy thành dòng.

Lục Minh đã dùng cách đánh nổ mắt, xuyên qua não, thuận thế khuấy đảo linh hồn đối phương, trực tiếp tiễn nó lên đường!

Trong một khoảnh khắc, Lục Minh đã giết chết một con cá lớn!

Hơn nữa, tốc độ cực nhanh, khiến người ta rợn tóc gáy.

Con cá lớn, với tư cách là đương sự, càng không có trực giác gì, đột nhiên cảm thấy trước mắt tối sầm, sau đó là một cơn đau, rồi sinh mệnh của nó đi đến hồi kết, vẽ nên một dấu chấm tròn viên mãn!

Sau khi con cá lớn chết đi, máu tươi và thịt của nó lập tức văng vào Vô Tận Hải gần đó.

Sau đó, Vô Tận Hải dường như có một ma lực đặc biệt, bắt đầu nuốt chửng những thứ máu thịt đó.

Trước đó nó không có năng lực này, có lẽ vì cảm nhận được con cá lớn lúc đó là một sinh mệnh thể, nên không nuốt chửng.

Nhưng khi nhận ra con cá lớn đã chết, máu thịt của nó không còn là "sinh mệnh thể", nó bắt đầu nuốt chửng những sức mạnh này, biến chúng thành một phần "cơ thể" của mình.

"Có còn hơn không!" Lục Minh tự nhiên nhìn thấy cảnh này, sau đó anh ngăn cản Vô Tận Hải nuốt chửng, vì đó là chiến lợi phẩm của anh, Lục Minh không muốn chiến lợi phẩm của mình bị nuốt mất.

Lục Minh đưa tay ra, trong hai tay có sức mạnh bùng nổ, một luồng lực lượng thần bí quấn quanh cánh tay anh, có vạn ngàn lực dao động.

Tiếp theo, hai tay Lục Minh giao nhau, đánh ra một thủ ấn đặc biệt.

Sức mạnh màu tím đậm hóa thành một ấn chương kỳ lạ, được sắp xếp theo một quy luật đặc biệt, sau đó hóa thành một thứ giống như một cái bình.

Sau đó, cái bình hư ảo đó, bên trong nó phóng ra một lực hút, trực tiếp tranh giành với Vô Tận Hải tất cả tinh hoa sức mạnh mà con cá lớn để lại sau khi chết, thu toàn bộ vào trong đó!

Chiến lợi phẩm của Lục Minh, chỉ có Lục Minh mới có thể quyết định hướng đi của nó.

Lục Minh không muốn cho, không ai có thể lấy đi, cho dù đây là một trong những cấm khu, Vô Tận Hải sâu trong hư không quỷ thần

khó lường!

Phong ấn hình cái bình giống như mãng tước nuốt rồng, sức mạnh bao la của con cá lớn hóa thành một bóng ảnh hư ảo, trực tiếp bị thu vào trong đó.

Sau đó Lục Minh đưa tay ra, triệu hồi nó vào tay.

Rồi ánh mắt Lục Minh lại nhìn về phía bắc.

Lục Minh sở dĩ nhìn về phía đó, vì vừa rồi anh cảm nhận được bên đó… có ánh mắt đang nhìn chằm chằm!

Có sinh linh đang rình mò tình hình ở đây.

Đối phương vốn ẩn nấp rất tốt, Lục Minh cũng không phát hiện ra sự tồn tại của nó.

Nhưng vừa rồi khi Lục Minh đoạt lấy sức mạnh mà con cá lớn để lại sau khi chết, cảm xúc của đối phương đã có một chút dao động.

Vì chút dao động nhỏ đó, Lục Minh đã nhận ra hướng đi của đối phương.

Thậm chí bây giờ, Lục Minh thông qua chút manh mối đó để khóa chặt, sau đó anh định tìm ra tên này.

Dù sao cũng đã phát hiện ra đối phương rồi, không tìm ra nó, có phải là không hay lắm không?

Lục Minh tự nhiên muốn tóm cổ tên này ra!

Dù Lục Minh chưa phát hiện ra đối phương, đối phương ẩn nấp rất tốt, Lục Minh tự nhiên không thể làm gì nó.

Nhưng bây giờ Lục Minh đã phát hiện ra, cho dù chỉ là một vài dấu vết.

Nhưng dựa vào chút dấu vết đó, Lục Minh có thể tìm ra đối

phương một cách chính xác, dù nó có ẩn nấp sâu đến đâu cũng vô dụng.

Nước biển của Vô Tận Hải không thể dùng tinh thần ý chí để xuyên thấu.

Theo lý mà nói, dù linh hồn lực của Lục Minh vô cùng, cũng không thể tìm ra tung tích của đối phương một cách chính xác, vì Vô Tận Hải là một rào cản tự nhiên.

Vô Tận Hải sẽ giúp đối phương, ở một mức độ nào đó khiến Lục Minh không thể xác định vị trí chính xác của nó.

Trong tình huống này, Lục Minh tự nhiên không tìm được đối phương, đó cũng là nguyên nhân chính khiến nó dám rình mò Lục Minh.

Nếu không, tên này đã sớm chạy đi đâu không biết, dù sao trong cảm nhận của Lục Minh, thực lực của đối phương không mạnh.

Cùng lắm cũng chỉ ngang cấp với con cá lớn vừa rồi.

Đối phương sở dĩ dám rình mò trong bóng tối, chủ yếu là vì cho rằng mình ẩn nấp rất tốt, và Lục Minh khó mà phát hiện.

Dù thật sự bị phát hiện, đối phương cũng tự tin rằng mình có khả năng chạy trốn.

"Trong Vô Tận Hải, toàn là những kẻ ngu ngốc như vậy sao?" Lục Minh không nhịn được cảm khái một câu, cảm thấy đối phương thật ngu xuẩn.

Vì khi Lục Minh thật sự muốn tìm một người, sao có thể không tìm được chứ?

Đối phương đã để lộ một số tung tích rồi.

Không thể dùng phương thức thông thường để tìm kiếm đối

phương một cách cưỡng ép, vì sức mạnh rào cản của Vô Tận Hải rất mạnh, ngay cả Lục Minh cũng không thể phớt lờ.

Nhưng Lục Minh có thể thông qua nhân quả trong cõi u minh để khóa chặt đối phương, một thủ đoạn siêu việt tưởng tượng.

Chư thiên vạn giới đều biết, nhưng… sinh mệnh trong Vô Tận Hải dường như không biết?

Lục Minh vừa nói, vừa mở mi tâm, tiếp theo một con mắt có đồng tử tròn hiện ra, trong đó kim quang rực rỡ, dường như mang một thần lực to lớn.

Ánh mắt Lục Minh trực tiếp nhìn về phía đó, cố gắng tìm kiếm, đối phương đang ở đâu!

Ánh mắt Lục Minh không thể nhìn xuyên qua nước biển vô tận, nhìn qua chỉ là một vực sâu đen ngòm, nơi đó sương mù hỗn độn, một mảng mờ mịt.

Nhưng Lục Minh đã nhìn thấy một sợi dây liên quan đến mình, lúc có lúc không, dường như có thể đứt bất cứ lúc nào, là sợi dây nhân quả.

Sau đó Lục Minh biết mình đã khóa chặt được đối phương, nó không còn đường thoát!

Trên mặt Lục Minh nở một nụ cười: "Tìm thấy rồi!" Sau khi xác định được đối phương ở đâu, Lục Minh quyết đoán ra tay, không chút do dự.

Tốc độ của anh nhanh đến cực hạn, như một tia sấm sét, trong nháy mắt biến mất tại chỗ.

Tiếp theo, nước biển Vô Tận Hải bị phá vỡ, phát ra một âm thanh giòn tan dữ dội, sau đó Lục Minh trực tiếp tiến vào trong đó.

Vì Lục Minh phát hiện đối phương trốn ở sâu trong Vô Tận Hải, muốn lôi nó ra, tự nhiên phải tiến vào Vô Tận Hải, cho dù trong đó có ẩn chứa nguy hiểm nhất định.

Có nguy hiểm là chuyện bình thường, Lục Minh không hề bận tâm.

Chỉ trong nháy mắt, sau khi tiến vào Vô Tận Hải, Lục Minh đã lặn sâu xuống một vạn mét.

Áp lực khủng khiếp lập tức đè lên người anh, nhưng Lục Minh cảm thấy thân thể vẫn không hề hấn gì.

Nhục thân của Lục Minh mạnh mẽ đến mức khó tin, áp lực của nước biển Vô Tận Hải rất lớn, nhưng ảnh hưởng đến Lục Minh không quá khoa trương!

Nhưng dù vậy, Lục Minh cũng cảm thấy trong lòng có một chút áp lực, hô hấp của anh dần trở nên có chút khó khăn.

Dù sao nơi này không phải nơi bình thường, đại dương là một cấm khu, không phải chuyện đùa.

Lục Minh cảm thấy, hiện tại mình đang ở độ sâu khoảng một vạn mét trong Vô Tận Hải, nhưng dường như đang gánh trên lưng mấy vũ trụ tinh không bao la, khiến anh có chút áp lực, hô hấp cũng vì vậy mà trở nên dồn dập.

Lục Minh nghĩ, thảo nào giác quan thứ sáu của mình cảnh báo sâu trong Vô Tận Hải có nguy hiểm, vì nơi này quả thực tồn tại nguy hiểm nhất định.

Khi ở trong môi trường như vậy, chiến đấu lực của anh sẽ bị giảm đi đáng kể.

Sinh mệnh có thể tồn tại trong môi trường này tự nhiên không tầm thường.

Bên này yếu đi, bên kia mạnh lên, không gặp nguy hiểm mới là lạ.

Nhưng lúc này Lục Minh không hề bận tâm đến tất cả, dù sao anh cũng không định ở lại đây lâu, định giết kẻ ẩn nấp trong bóng tối rồi rời đi.

Đã phát hiện ra đối phương rồi, Lục Minh cho rằng giết nó, căn bản không tốn quá nhiều thời gian!

"Tìm thấy rồi!" Lục Minh nói, đây là câu thứ hai.

Ý tứ trong lời nói mang một sức uy hiếp mạnh mẽ.

Sâu dưới một vạn mét của Vô Tận Hải, một con giao long khổng lồ vô song đang ẩn mình, lẳng lặng quan sát cục diện trên mặt biển vừa rồi, mắt nó trợn tròn, cảm thấy thật không thể tin nổi.

Chương 451

Nó nhận ra con cá lớn đó, là một trong những bá chủ gần đây, quan hệ với nó không tốt, hai bên là đối thủ.

Nhưng không tốt thì không tốt, khi nhìn thấy đối phương, bị một cường giả không biết là ai, đánh cho ra nông nỗi đó, thậm chí cuối cùng còn mất mạng, trong lòng nó sững sờ, đồng thời cũng lạnh toát!

Tim nó đập điên cuồng, sợ hãi tột độ, sợ bị Lục Minh tìm thấy, sợ phải trải qua những gì con cá lớn vừa trải qua.

Là một người ngoài cuộc, nó đã thấy rõ tất cả, nó không muốn trải qua những chuyện đó, những chuyện đó… vạn lần không thể chịu đựng được!

Vì vậy, con giao long này cảm thấy mình thật sáng suốt, may mà ẩn nấp xung quanh, không quang minh chính đại xuất hiện, nếu không thì xong đời rồi.

Đồng thời nó cũng cảm thấy con cá lớn đó thật ngu ngốc, lại ra tay với một cường giả như vậy, chẳng phải là tự mình đưa đầu vào cửa địa ngục sao?

"Rời đi, phải rời đi ngay lập tức!" Sau khi chứng kiến chuyện như vậy, con giao long tự nhiên không tiếp tục ẩn nấp trong bóng tối nữa.

Nó định lặng lẽ rời đi, nếu không, lỡ thật sự bị Lục Minh phát hiện, chắc chắn sẽ phải trải qua nhiều chuyện không hay.

Dù nó cảm thấy xác suất không cao, dù sao nó đã ẩn nấp ở đây nửa ngày, Lục Minh vẫn không phát hiện.

Nhưng không sợ nhất vạn, chỉ sợ vạn nhất, nếu thật sự xảy ra chuyện như vậy sẽ không dễ chịu chút nào.

Vì vậy, con giao long cảm thấy mình phải rời khỏi đây.

Nhưng nó đã không làm được, vì cảm xúc của nó đã có một chút dao động, bị Lục Minh khóa chặt.

Thậm chí nó còn chưa kịp phản ứng, định rời đi, thì trước mặt đột ngột xuất hiện một bóng người!

Trên người Lục Minh tỏa ra ánh sáng, toàn thân anh vô cùng rực rỡ, trên người khắc từng ngôi sao lớn, nhìn qua, đó là bộ y phục được tạo nên từ thiên hà vũ trụ!

Dưới một vạn mét của Vô Tận Hải, Lục Minh đến đây, vẫn tỏa sáng rực rỡ, như một đống lửa trong đêm đen.

Trong tình huống này, không ai có thể phớt lờ, huống chi là con giao long?

Lục Minh tỏa sáng rực rỡ, khí tức đáng sợ bị nén lại, khiến bề ngoài anh trông như một người bình thường.

Nhưng cũng chính vì vậy, lại càng tỏ ra khủng bố, dù sao trong môi trường cực kỳ đáng sợ này, sao có thể có người bình thường thật sự chứ!?

"Ngươi đang rình mò ta trong bóng tối?" Lục Minh vừa đến đây, ánh mắt đã dừng lại trên con giao long trước mặt.

Giọng Lục Minh vang lên, vô cùng bình tĩnh, như thể đang làm một việc nhỏ bình thường.

Nhưng giọng nói của anh lại như sấm nổ bên tai giao long.

Giao long trong khoảnh khắc này không chút do dự, tuân theo bản năng.

Nó không trả lời Lục Minh, thân thể vào lúc này đột ngột quay lại, tốc độ nhanh đến mức khó tin, trực tiếp lao vút đi dưới đáy Vô Tận

Hải như một cầu vồng, điên cuồng chạy trốn về phía xa!

"Ồ, tại sao thấy ta lại muốn chạy?" Lục Minh nhìn đối phương muốn chạy trốn, trên mặt lộ ra một nụ cười như có như không, "Chuyện bị ta phát hiện mục đích của ngươi, nên muốn chạy trốn sao?

Nhưng ngươi có thể chạy đi đâu được chứ?" Lục Minh vừa nói, vừa bắt đầu truy đuổi con giao long.

Tốc độ của giao long rất nhanh, dù sao đây là sân nhà của nó, tốc độ không thể chậm được, thậm chí nhanh đến mức khó tin, như một kinh hồng.

Nhưng thực lực của Lục Minh mạnh hơn nó.

Khi Lục Minh muốn truy đuổi, nó không thể chạy thoát, cho dù tốc độ của nó rất kinh người.

Vì vậy, trong Vô Tận Hải, đã xuất hiện một cảnh tượng quỷ dị.

Dưới một vạn mét của Vô Tận Hải, một con giao long khổng lồ vô song, đang điên cuồng lao về một hướng, tốc độ của nó quá kinh người, mặt cũng đỏ bừng, rõ ràng là đã dùng hết sức lực.

Ở phía sau nó, có một bóng người nhỏ bé hơn, tốc độ trông có vẻ chậm, có cảm giác như đang đi dạo.

Nó bám theo sau đối phương, từ từ, nhưng chưa bao giờ bị bỏ lại, và khoảng cách giữa hai bên đang dần thu hẹp.

Đột nhiên vào một thời điểm nào đó, bóng người đó thậm chí còn trực tiếp vượt qua giao long, xuất hiện ở hướng mà giao long muốn trốn thoát, chặn đứng đường đi của đối phương, như một cửa ải không thể tưởng tượng!

Chỉ tiếc là, tất cả những điều này người ngoài đều không thể thấy,

chỉ có đương sự mới có thể cảm nhận.

Dù sao đây là dưới một vạn mét của Vô Tận Hải, một nơi tuyệt đối nguy hiểm, ai có thể xem được cảnh tượng như vậy?

"Ta đã nói rồi, ngươi không chạy thoát được đâu, phản kháng vô ích thôi." Lục Minh bình tĩnh nói, chặn đường đi của giao long.

Bóng người trông có vẻ nhỏ bé yếu ớt đó, trong khoảnh khắc này dường như gánh cả một bầu trời, cho người ta một cảm giác bá đạo và ngông cuồng không thể diễn tả!

Con giao long không nói gì, vì nó hoàn toàn không biết phải nói gì!

Trong đầu giao long chỉ lặp đi lặp lại những cảnh tượng nó vừa thấy, Lục Minh đang hành hạ con cá lớn khiến nó sống không bằng chết, cuối cùng con cá lớn đã chết thảm!

Con giao long sợ mình cũng sẽ gặp phải chuyện như vậy, nên bây giờ nó hoảng loạn, chỉ muốn chạy trốn, tránh xa Lục Minh trước mắt.

Vì nó biết mình không phải là đối thủ của Lục Minh.

Thực lực của nó tương đương với con cá lớn, nhiều nhất cũng chỉ mạnh hơn đối phương một chút.

Trong tình huống này, làm sao có thể chiến thắng một người có thể hành hạ con cá lớn chứ?

Hơn nữa Lục Minh đột nhiên xuất hiện trước mặt nó, chặn đường đi của nó, càng chứng tỏ Lục Minh không tầm thường, đã đánh sập phòng tuyến tâm lý của giao long, nó hoàn toàn không có ý định giao đấu với Lục Minh!

Vì vậy, con giao long do dự tại chỗ trong một hơi thở, sau đó không chút do dự, trực tiếp chạy về một hướng khác… Lục Minh thấy cảnh này ngây người, không biết nên nói gì.

Anh đã chặn đường đi của đối phương, nhưng đối phương không thử phản kháng, mà lại muốn trốn đi… Điều này khiến trong lòng anh không bình tĩnh!

Giọng nói lạnh lùng vang lên, lần này thật sự như mùa đông lạnh giá giáng xuống, Lục Minh đã nổi giận: "Ta đã nói với ngươi mấy lần, thật không có lễ phép, một lần cũng không trả lời." "Thêm vào đó, trước đó ngươi ẩn nấp trong bóng tối, nhìn là biết có ý đồ xấu.

Xem ra ta phải chế ngự ngươi trước đã, nếu không, ngươi sẽ không chịu nói chuyện đàng hoàng với ta, mà chỉ chọn chạy trốn thôi." Lục Minh lạnh nhạt nói, giọng điệu vô cùng bá đạo và ngông cuồng.

Lời vừa dứt, Lục Minh tấn công dữ dội như sấm sét.

Bàn tay lớn của anh trực tiếp vươn về phía trước, hóa thành một bàn tay khổng lồ!

Trong lòng bàn tay có sức mạnh đáng sợ dao động, dường như trời đất vạn vật càn khôn đều bị anh nắm giữ, tất cả đều nằm trong lòng bàn tay.

Lục Minh ra tay với giao long, không dùng bất kỳ năng lực hay thủ đoạn hoa mỹ nào, chỉ là một bàn tay bình thường tóm về phía đối phương.

Chính một đòn tấn công như vậy, con giao long phát hiện, mình không thể né tránh.

Nó đã dùng nhiều thủ đoạn, nhưng căn bản không thể né được đòn tấn công đó… thực lực của Lục Minh vượt xa nó quá nhiều!

Bàn tay lớn đẩy nước biển Vô Tận Hải ra, tóm mạnh vào người giao long.

Bất kể đối phương dùng thủ đoạn gì, gào thét đau đớn đến đâu, đều vô dụng, vì tất cả đã được định sẵn!

Lục Minh trực tiếp đưa tay ra tóm lấy đối phương, không thể dễ dàng hơn!

Sau khi Lục Minh tóm được đối phương, trong lòng bàn tay anh có một luồng lực lượng thần bí lan tỏa.

Sau đó, thân thể khổng lồ của giao long theo lòng bàn tay của Lục Minh thu nhỏ lại, cuối cùng hóa thành một hình dạng cực kỳ bình thường, rồi bị Lục Minh trực tiếp kéo đến trước mặt mình.

Nhìn con giao long bị tóm trong lòng bàn tay, nhưng vẫn không phục, đang liều mạng phản kháng, Lục Minh không nói gì, chỉ nhìn với vẻ mặt vô cảm, sau đó giao long không còn động đậy nữa.

Dù sao giao long cũng biết sự khủng bố của Lục Minh.

Sở dĩ nó phản kháng, là vì không muốn rơi vào tay Lục Minh chịu khổ.

Nhưng bây giờ đã bị Lục Minh tóm được, trở thành tù nhân, Lục Minh còn dùng ánh mắt như vậy nhìn chằm chằm… không biết điều, thì xong đời!

Mặc dù trong mắt giao long, dù có ngoan ngoãn hơn cũng chẳng có tác dụng gì.

Dù sao con cá lớn trước đó, sau này thực ra cũng đã hợp tác, nhưng kết quả cuối cùng vẫn không tốt đẹp gì, trực tiếp bị đánh cho tan nát.

Nhưng ánh mắt của Lục Minh quá có áp lực, giao long bị Lục Minh nhìn thẳng, bất giác không còn động đậy, giữ im lặng.

“Sớm như vậy không phải tốt hơn sao?” Lục Minh nhìn con giao long cuối cùng cũng đã ngoan ngoãn, không còn phản kháng, lạnh nhạt nói.

Sau đó, trong khoảnh khắc tiếp theo, Lục Minh rời khỏi đáy Vô Tận Hải.

Nơi này cho Lục Minh một cảm giác không thoải mái, và cảm giác này càng lúc càng mãnh liệt khi anh ở lại càng lâu.

Vì vậy, sau khi tóm được giao long, Lục Minh đã rời đi, biến mất khỏi nơi đó, xuất hiện trở lại trên mặt biển.

Không lâu sau khi Lục Minh vừa rời đi, trong Vô Tận Hải có một tảng đá trông có vẻ bình thường, nhưng lại không bình thường, từ từ di chuyển đến đây.

Sở dĩ không bình thường, là vì nơi này sao có thể có đá?

Tảng đá tỏa ra ánh sáng đen kịt, đặt trong môi trường như vậy không hề bắt mắt, nhưng không ai có thể phớt lờ, vì những người nhìn thấy tảng đá này đều đã chết, như một lời nguyền sâu thẳm nhất.

Tảng đá đã đến đây, nhưng không tìm thấy mục tiêu, thật trùng hợp Lục Minh vừa rời khỏi nơi này, đã bỏ lỡ nhau.

Dĩ nhiên, nếu Lục Minh thật sự gặp phải tảng đá, dù tảng đá có thần lực to lớn khác biệt, khả năng cao cũng không thể giết được Lục Minh, vì Lục Minh là đỉnh phong Đệ Lục Bộ, hiện tại là một ông lớn cấp Nguyên đầu, muốn giết Lục Minh, thực sự quá khó khăn.

Tảng đá này cũng không tiếp tục tìm kiếm Lục Minh, nguyên nhân đơn giản, vì Lục Minh không ở trong Vô Tận Hải, có một quy tắc mơ hồ nào đó quy định, tảng đá không thể rời khỏi Vô Tận Hải.

Chương 452

Gió nhẹ thổi, sóng vỗ, đây là trên mặt biển Vô Tận Hải, vạn vật không yên tĩnh, nhưng lại bổ sung cho nhau.

Lúc này Lục Minh đứng yên tại chỗ, ánh mắt anh ngưng tụ vào lòng bàn tay, trong lòng bàn tay anh đang nắm một con giao long, con giao long này không lớn lắm, chỉ bằng một con lươn.

"Bây giờ có thể trả lời câu hỏi của ta chưa?

Lúc trước vội vàng làm gì?

Ghét ta đến vậy sao?" Lục Minh nhìn giao long, ánh mắt bình tĩnh, giọng nói lạnh nhạt từ miệng anh truyền ra, nhưng lại cho người ta cảm giác như sấm nổ bên tai.

"Trả lời câu hỏi của ngài?

Tôi căn bản không quen ngài, tôi vừa rồi đang đi săn gần đây, sau đó ngài ra tay với tôi." Giao long lúc này giả ngu, không thừa nhận đã rình mò Lục Minh trong bóng tối, vì muốn sống, không muốn chết thảm ở đây.

"Ngươi đang nói dối, tưởng ta không cảm nhận được sao?" Trong lòng bàn tay, sức mạnh ngọn lửa phun trào, trực tiếp bắt đầu thiêu đốt giao long, và sức mạnh của ngọn lửa còn khoa trương hơn, vượt qua cả lúc nãy.

Giao long trực tiếp không nói thật, đối phương lại là kẻ địch của anh, vừa rồi trong bóng tối có ý đồ xấu, Lục Minh tự nhiên sẽ không khách khí với tên này.

Đến lúc không nên nương tay, Lục Minh cảm thấy không nên nương tay.

“Tôi không nói dối!” Bị sức mạnh ngọn lửa thiêu đốt thân thể, giao long bắt đầu gào thét, nhưng vẫn cứng miệng, ngoan cố nói.

Lục Minh nghe xong khóe miệng khẽ giật, cảm thấy giao long này có chút cứng đầu.

Sức mạnh ngọn lửa này không phải là sức mạnh ngọn lửa bình thường, có thể khuếch đại nỗi đau vô hạn, nhưng đối phương vẫn chọn nói dối.

Ở một mức độ nào đó, giao long quả thực là một kẻ cứng đầu.

Nhưng trọng điểm là, đối phương quả thực đang nói dối, Lục Minh lại không thể không cảm nhận được.

Trong mắt Lục Minh, lý do đối phương tìm ra thực sự quá kém chất lượng, chỉ có kẻ ngốc mới tin đối phương thôi?

“Đừng cứng miệng nữa, ta không phải kẻ ngốc.

Lúc trước ngươi ẩn nấp trong bóng tối, quan sát tình hình bên ta, vào một thời điểm nào đó, cảm xúc của ngươi có dao động, ta cũng vì vậy, mới có thể tìm thấy ngươi!” “Nếu không trong tình huống bình thường, ta không tìm thấy ngươi được.” Lục Minh lạnh nhạt nói: “Chẳng lẽ ngươi không hiểu sao?

Nếu không phải như vậy, ta cũng không thể phát hiện vị trí của ngươi một cách chính xác, tóm được ngươi.

Vì vậy tốt nhất là nói thật đi.” “Vừa rồi với tư cách là người ngoài cuộc, ngươi chắc đã thấy tất cả mọi chuyện xảy ra.

Ta cho ngươi một giây, nếu ngươi vẫn giữ bộ dạng này, ngươi là một thứ phế vật vô dụng.” “Đối với phế vật, ta chỉ có một cách xử lý thôi.” Nghe Lục Minh nói, giao long ngây người, cuối cùng cũng biết tại sao mình bị Lục Minh phát hiện.

Nguyên nhân là vì cảm xúc của nó có dao động, bị Lục Minh nhìn thấu.

Giao long trong lòng hối hận, trong lòng chửi ầm lên, sớm biết vì nguyên nhân này, cảm xúc của nó đã không dao động rồi.

Nếu không, bây giờ cũng sẽ không thảm như vậy, bị động như vậy.

"Mẹ kiếp, thật vô lý!" Giao long trong lòng chửi rủa, đồng thời càng hối hận hơn khi rình mò Lục Minh trong bóng tối.

Nếu không, bây giờ cũng sẽ không thảm như vậy, không chỉ là tù nhân, còn đang trải qua nguy hiểm, cảm thấy sinh mệnh của mình sắp đi đến hồi kết… Đồng thời, giao long đang đau đớn không chịu nổi rơi vào trầm tư.

Nó đang suy nghĩ, có thật sự phải nói thật không.

Những gì nó biết cũng không nhiều, nhưng nhiều hơn con cá lớn một chút.

Vấn đề là, nếu nó nói thật, liệu có kết cục giống như con cá lớn không?

Bị đối phương giết chết, nhục thân trực tiếp bị Lục Minh đánh nổ?

"Xem ra ngươi muốn ngoan cố." Một giây đã nhanh chóng trôi qua, giao long vẫn đang suy nghĩ, không có câu trả lời.

Lục Minh đã hết kiên nhẫn, muốn ra tay, muốn giết đối phương.

Giao long đang lãng phí thời gian của Lục Minh, Lục Minh không muốn thời gian của mình bị lãng phí.

Giao long có biết tất cả hay không cũng không quan trọng.

Vì giao long không nói, dù có biết cũng coi như không biết!

Vì vậy Lục Minh muốn giết nó, tiếp theo sẽ tìm mục tiêu tiếp theo, từ miệng đối phương biết được tất cả những gì mình muốn biết, không phải ở đây khổ sở chờ đợi, vì không cần thiết.

Trong lòng bàn tay Lục Minh, sức mạnh ngọn lửa càng sôi trào, uy lực lập tức vượt qua lúc nãy, đồng thời lòng bàn tay Lục Minh bắt đầu dùng sức.

Lục Minh muốn nướng sống, và nghiền nát con giao long trước mắt.

Đối phương là kẻ địch, có ý đồ xấu, thêm vào đó đối phương nói dối muốn lừa gạt, Lục Minh tự nhiên sẽ không đối xử tốt.

Có thể nói, Lục Minh sẽ để đối phương chết một cách tàn nhẫn ở đây.

"Rắc rắc rắc!" Âm thanh giòn tan vang lên, khiến xương cốt của giao long phát ra tiếng nứt vỡ, vào lúc này không ngừng sụp đổ.

Nhục thân của giao long rất mạnh mẽ, là chủng tộc lợi hại nhất trong các loài mãnh thú, sức mạnh nhục thân của nó ở cùng cấp bậc cũng có thể gọi là khó tin, gần như không thể phá vỡ, vô địch trong cùng cấp bậc.

Nhưng vận khí của nó không tốt, gặp phải Lục Minh.

Thực lực của Lục Minh mạnh hơn nó, nhục thân cũng lợi hại hơn, vì vậy nó phải gánh chịu cái chết đau đớn nhất, căn bản không có vốn liếng để phản kháng.

"Tôi nói, tôi nói hết, cho tôi một cơ hội!" Cơn đau kịch liệt lập tức bao trùm tâm trí giao long.

Giao long không nhịn được nói, không muốn chịu đựng nỗi đau như vậy.

À, chủ yếu là vì nó không muốn chết, định giãy giụa, xem có thể giành được một tia hy vọng sống sót hay không, khó khăn lắm mới tu luyện đến cảnh giới như hiện tại!

Khi giao long nói ra câu đó, Lục Minh liền không vội giết nó nữa.

Sức mạnh trên tay anh có phần dịu đi, đồng thời sức mạnh ngọn lửa cũng yếu đi, không còn nóng bỏng và khủng khiếp như vậy nữa.

Giao long há miệng, định nói gì đó… nhưng giọng nói của Lục Minh lại vang lên trước: "Bất kể ngươi muốn nói gì, có một số lời ta phải nói trước.

Ta khuyên ngươi không nên lừa ta, vì lúc này lừa ta, chẳng qua chỉ làm ngươi chết đau đớn hơn thôi." Ánh mắt Lục Minh vẫn bình tĩnh, so với lúc nãy không có gì thay đổi, nhưng ý tứ trong lời nói lại lạnh lùng vô cùng.

Giao long nghe xong rùng mình một cái, biết Lục Minh không hề lừa nó.

Tất cả những gì Lục Minh vừa làm, giao long đều nhớ rõ, biết Lục Minh thật sự sẽ làm ra những chuyện đó.

Nếu Lục Minh lại cảm thấy nó lừa dối, Lục Minh thật sự sẽ không nương tay.

Lục Minh có lẽ sẽ trực tiếp bóp chết nó.

Thậm chí đó còn là một kết quả tốt, vì chết khá nhanh, Lục Minh không định hành hạ.

Sợ nhất là Lục Minh định hành hạ, ví dụ như tiếp tục dùng lửa thiêu đốt, giao long không muốn trải nghiệm cảm giác đó.

Nỗi đau vừa rồi, một nỗi đau không thể diễn tả, khiến nó vô cùng khó chịu.

Nếu có thể, giao long không muốn trải nghiệm cảm giác như vậy, vì vậy giao long định nói thật, không nói dối.

Nhưng giao long cảm thấy, cần phải giải thích rõ với Lục Minh, để đối phương ít nhất không hiểu lầm những gì nó sắp nói là lời nói dối.

Dù sao trong mắt giao long, sự thật mà nó biết, thực ra có một phần khá vô lý, lúc đầu khi biết được, nó cũng cảm thấy là giả.

Nó sợ lỡ Lục Minh cũng cảm thấy là giả, giết nó thì phải làm sao?

Dĩ nhiên, khả năng này thực ra không cao.

Dù sao Lục Minh cũng không phải người thường, có khả năng tự mình phán đoán sự thật của một sự việc.

Nếu không, anh đã không nhìn thấu lời nói dối của giao long lúc nãy, mà sẽ tin ngay.

Giao long há miệng, định nói ra suy nghĩ của mình.

Chỉ là Lục Minh liếc nó một cái, ánh mắt lạnh lẽo đến cực điểm.

Giao long đối mặt với ánh mắt của Lục Minh, cuối cùng từ bỏ việc giải thích trước.

Trực giác mách bảo giao long, nếu lúc này nó nói với Lục Minh một số thông tin mà Lục Minh không biết, Lục Minh thật sự sẽ giết nó, Lục Minh dường như có chút không kiên nhẫn với nó rồi.

Thế là giao long nói thật.

Về phần lo lắng lúc trước, cũng bị giao long vứt ra sau đầu.

Vừa rồi nói vậy, chỉ là sợ Lục Minh hiểu lầm thôi.

Nếu thật sự không có cơ hội giải thích, cũng không cần giải thích, vì Lục Minh có lẽ có khả năng phán đoán.

Tất cả những gì đã qua vẫn còn rõ mồn một, giao long không hề quên.

“Nơi này được gọi là Vô Tận Hải, về phần nó lớn đến đâu, thực ra tôi cũng không rõ, vì thực lực của tôi không mạnh, chưa từng rời đi quá xa.” Giao long chậm rãi nói.

“Thông tin tôi biết chưa chắc đã hoàn toàn là thật, đó cũng là nguyên nhân thực sự mà lúc trước tôi không định nói cho ngài, vì nếu tôi truyền cho ngài thông tin giả, đối với ngài chỉ có hại, không có một chút lợi ích nào.” “Nhưng nếu ngài đã biết, vậy thì tôi sẽ nói.” “Khoảng hơn một vạn năm trước, tôi từng cứu một con rồng già trong Vô Tận Hải này.

Chương 453

Trước khi chết, nó đã giao lại truyền thừa cho tôi, và nói cho tôi một số bí mật của Vô Tận Hải." "Nó nói với tôi Vô Tận Hải là một nơi đặc biệt, nơi này thực ra không phải là một thế giới theo đúng nghĩa, mà là một cấm khu!

Trong đó ẩn chứa vô vàn nguy hiểm.

Sau đó nó nói với tôi sâu trong Vô Tận Hải ẩn chứa nguy cơ cực lớn… nếu gặp phải thứ trông giống một tảng đá trôi nổi, tuyệt đối phải tránh xa, không được lại gần!" "Nó còn nói, đừng thử tiếp cận trung tâm Vô Tận Hải, nơi đó ẩn chứa nguy cơ, một nguy cơ mà tôi hoàn toàn không thể chống lại!" Giao long vào lúc này nói ra, đem tất cả những gì mình biết ra, từng chữ từng câu, vẻ mặt nghiêm túc.

Trong quá trình này, Lục Minh cũng quan sát sắc mặt của nó, phán đoán xem đối phương có nói dối hay không.

Nếu giao long nói dối, Lục Minh sẽ không do dự, sẽ trực tiếp bóp chết nó trong lòng bàn tay.

Anh đã dung túng đối phương hai lần rồi, sẽ không dung túng nữa, có những chuyện có thể một lần, có thể hai lần, nhưng không thể ba lần.

May mắn là, giao long cũng là một kẻ biết điều, lần này quả thực không nói dối, nói ra tất cả mọi chuyện.

Mặc dù trong mắt Lục Minh, những điều này không có tác dụng gì, dù sao phần lớn trong đó Lục Minh đều biết, chỉ có một điểm, mới có ích cho Lục Minh.

"Sâu trong Vô Tận Hải cực kỳ nguy hiểm, không chỉ nhắm vào

người ngoài, mà còn nhắm vào sinh vật bản địa.

Đồng thời trong Vô Tận Hải, nếu gặp phải đá trôi nổi, phải tránh xa, không được tiếp cận." Lục Minh từ những lời này, đã rút ra những điều mà anh cho là hữu ích, sau đó bất giác lẩm bẩm, sắc mặt thay đổi.

Bây giờ Lục Minh ý thức được hai vấn đề, tiếp theo anh sẽ thận trọng quyết đoán ở hai phương diện này, dù sao cũng liên quan đến tính mạng của mình.

"Ngài tin rồi sao?" Lục Minh không phủ nhận những gì nó nói.

Giao long thấy phản ứng này của Lục Minh, trước tiên là sững sờ, nó tưởng Lục Minh sẽ phủ nhận những gì nó vừa nói, cho rằng nó đang nói dối.

Dù sao khi nó biết được tất cả những điều này, phản ứng đầu tiên của nó là nghi ngờ, vì nó đã trực tiếp phá vỡ tam quan của nó.

Từ khi lớn lên đến giờ, nó hoàn toàn không biết những điều vừa nói.

Sau này nhờ một số thông tin khác chứng thực, giao long mới xác nhận những thông tin này là thật.

Nhưng Lục Minh không hề phủ nhận những thông tin này?

"Chẳng lẽ ngài không phải là sinh mệnh trong Vô Tận Hải!" Lục Minh dễ dàng tin những thông tin này, cộng thêm thực lực của Lục Minh mạnh mẽ, ở một nơi như Vô Tận Hải, cũng không thể là kẻ vô danh.

Nhưng nó lại chưa từng nghe nói đến Lục Minh.

Một loạt nguyên nhân gộp lại, trong đầu giao long lập tức nảy ra một suy nghĩ táo bạo, sau đó thân thể nó run rẩy.

À, Lục Minh đột nhiên tiến vào Vô Tận Hải, và thực lực mạnh mẽ như vậy, trong mắt giao long, đối phương chắc chắn có việc quan trọng.

Bây giờ nó là tù nhân của đối phương, đối phương có lẽ sẽ không thả nó đi… Ít nhất nếu Lục Minh là người ngoài Vô Tận Hải, trong mắt giao long, đối phương có lẽ sẽ không thả nó đi.

Lục Minh có lẽ sẽ làm một việc, đó là trực tiếp giết nó!

Vì giao long biết quá nhiều chuyện, mang theo một người như vậy cũng là gánh nặng, chẳng bằng giết đi, một lần xong hết.

Đó cũng là nguyên nhân khiến thân thể giao long bắt đầu run rẩy.

Nó cảm thấy trên đầu mình đang treo một thanh thần kiếm có thể rơi xuống bất cứ lúc nào, trong lòng bất an, cảm giác có thể toi mạng bất cứ lúc nào.

Nghĩ đến đây, thân thể giao long run rẩy càng dữ dội hơn.

Nó chỉ hận không thể lập tức trốn đi, vì nó cảm thấy khả năng sống sót không lớn, thậm chí giao long còn bắt đầu suy nghĩ, nên trốn đi thế nào, nếu không, ở đây chờ chết sao?

Lục Minh không biết trong đầu giao long, lúc này lại có nhiều suy nghĩ như vậy.

Nếu Lục Minh biết, có lẽ sẽ gật đầu đồng ý.

Nguyên nhân rất đơn giản, vì suy nghĩ của con giao long là thật.

Trong lòng Lục Minh đúng là đã nảy sinh ý định này, có nên dứt khoát giải quyết con giao long luôn không?

Vì đây là lựa chọn tiện lợi nhất lúc này.

Nếu không, việc mang theo một sinh vật sống như nó chắc chắn sẽ tốn sức hơn nhiều đối với tôi.

Lục Minh không cần thiết phải rước thêm gánh nặng, nên cách làm có lợi nhất đương nhiên là giết nó đi.

Đương nhiên, Lục Minh không làm vậy ngay lập tức, vì hắn đang nghiền ngẫm những thông tin vừa lấy được từ con giao long, suy nghĩ xem bước tiếp theo nên làm gì, đồng thời, những thông tin đã biết này có thể mang lại cho mình sự tiện lợi ra sao?

"Bây giờ tôi có thể đi được chưa?

Tôi đã nói tất cả những gì tôi biết rồi." Trong lúc Lục Minh đang suy nghĩ, khoảng một lúc sau, dòng suy tư của hắn bị con giao long cắt ngang.

Giọng nói run rẩy của nó truyền đến, cầu xin Lục Minh thả nó đi.

Vừa rồi, trong lòng con giao long đang đấu tranh xem có nên bỏ trốn hay không, thậm chí đã bắt đầu chuẩn bị, nhưng rồi nó phát hiện... dù đã bắt đầu chuẩn bị và định dốc hết sức đánh cược một phen, nhưng dường như rất khó trốn thoát.

Đúng vậy, con giao long đã âm thầm tích tụ sức mạnh trong cơ thể, đồng thời suy tính các thủ đoạn mà nó nắm giữ.

Sau khi chuẩn bị gần xong mọi thứ, con giao long lại suy diễn một chút, xem xác suất thành công có thể lớn đến đâu.

Và rồi nó tuyệt vọng, đồng thời cũng từ bỏ luôn những chuẩn bị vừa rồi, vì trong suy diễn của nó, xác suất trốn thoát thành công là 0%.

Đã là 0% thì tại sao phải tiếp tục?

Chẳng lẽ đợi sau khi thất bại rồi bị Lục Minh giết chết sao!?

Đương nhiên, dù là 0%, cũng không có nghĩa là thật sự 0%, vẫn có xác suất một phần trăm triệu.

Trên thế giới này chưa bao giờ có tuyệt cảnh theo đúng nghĩa đen,

luôn tồn tại một tia hy vọng, ngay cả trên người Lục Minh cũng có.

Chỉ là xác suất này khiến con giao long không muốn chờ đợi nữa, nó thậm chí còn đổi hướng suy nghĩ, muốn lợi dụng tâm tư của Lục Minh.

Dù xác suất Lục Minh thả nó đi không cao, vô cùng vô cùng thấp, nhưng ít nhất vẫn cao hơn xác suất trốn thoát.

Hay là thử để Lục Minh thả đi xem sao, lỡ như Lục Minh thật sự làm vậy thì sao?

Nếu Lục Minh thật sự làm thế, chẳng phải là cả làng cùng vui sao!

Vì vậy, con giao long mới lên tiếng, nếu không nó sẽ không nói gì, hy vọng Lục Minh có thể thực hiện giao ước lúc nãy.

Nhưng con giao long đã quên, Lục Minh căn bản không hề có bất kỳ giao ước hay lời hứa nào với nó, tất cả chỉ là nó đơn phương tình nguyện.

"Bảo tôi thả ngươi đi à?" Bị cắt ngang suy nghĩ, Lục Minh cũng không tức giận, vì trong lòng hắn đã có câu trả lời, hơn nữa Lục Minh là cường giả đỉnh cao, sẽ không vì chút chuyện nhỏ mà nổi giận.

Lục Minh chỉ sững người một lúc sau khi nghe lời của con giao long, rồi nhìn nó cười tủm tỉm, vì hắn không ngờ con giao long lại nói ra lời này, lại muốn hắn thả nó đi.

"Đúng vậy, thả tôi đi, tôi cầu xin ngài tha thứ!" Con giao long lúc này hạ thấp tư thái, không còn cách nào khác, người dưới mái hiên không thể không cúi đầu: "Tôi đã nói cho ngài biết tất cả thông tin tôi biết rồi, ngài có thể tha cho tôi một mạng, để tôi rời đi không?

Tôi đối với ngài đã không còn giá trị lợi dụng nữa rồi!" Con giao long lúc này hạ mình hết mức, khẩn cầu với giọng điệu nhỏ nhẹ.

Phẩm giá của cường giả ở đây không thể hiện ra được, đó cũng là chuyện bình thường.

Sau khi trải qua nhiều chuyện như vậy, làm sao còn có thể thể hiện phẩm giá của cường giả được, mạng cũng không cần nữa sao?

"Ngươi nói sai rồi." Lục Minh lúc này lắc đầu, nhìn con giao long, trong lòng hắn đột nhiên nảy sinh một chút ác ý.

Nghe Lục Minh nói vậy, trong mắt con giao long lóe lên vẻ mờ mịt, không biết tại sao Lục Minh đột nhiên nói với nó như vậy, có chút ngơ ngác, không hiểu ý của Lục Minh là gì.

"Vừa rồi ngươi là người ngoài cuộc, chắc hẳn đã thấy và nghe cuộc đối thoại giữa tôi và con cá lớn kia." Lục Minh cười tủm tỉm nhìn con giao long trước mắt rồi nói: "Lúc trước tôi có nói một câu thế này: đã không còn giá trị lợi dụng, vậy thì chết đi!" "Ngươi vừa nói với tôi, bây giờ ngươi không còn giá trị lợi dụng, bảo tôi thả ngươi...

Thật sự không còn giá trị lợi dụng sao?" Lục Minh vẫn giữ nụ cười trên mặt, như thể đang vui vẻ trò chuyện với người khác.

Thực tế thì tâm trạng của Lục Minh đúng là không tệ.

Qua cuộc trò chuyện với con giao long, Lục Minh đã có thu hoạch nhất định, và nhìn kỹ lại, thu hoạch của Lục Minh không hề nhỏ.

Có thu hoạch tốt, tâm trạng của Lục Minh tự nhiên cũng tốt.

Nhưng với tư cách là một trong những người trong cuộc, tâm trạng của con giao long lại giống như ngồi tàu lượn siêu tốc.

Khi nghe những gì Lục Minh nói, tâm trạng nó lập tức rơi xuống đáy vực, đừng nói là cười, ngay cả khóc cũng không khóc nổi!

Vì nghĩ kỹ lại, Lục Minh đúng là vừa nói những lời như vậy, chỉ là nó không ý thức được vấn đề này, vừa rồi quá căng thẳng nên đã vô

thức quên mất.

Lúc này, đối mặt với câu hỏi của Lục Minh một lần nữa, con giao long cảm thấy ác ý sâu sắc nhất trên thế giới này, không biết phải làm sao.

Rồi sau một hồi im lặng, nó lên tiếng: "Vậy... tôi thấy tôi vẫn còn giá trị lợi dụng!

Một người mạnh mẽ như ngài, bên cạnh có thiếu người bưng trà rót nước không?

Về phương diện này tôi rất chuyên nghiệp, ngài có thể giữ tôi lại bên cạnh, sau này tôi sẽ hầu hạ ngài!" Con giao long bắt đầu không cần mặt mũi nữa, vì nó muốn sống sót.

Nó bắt đầu nỗ lực cuối cùng, đồng thời sức mạnh trong cơ thể đang ở trạng thái đỉnh cao, có thể bùng nổ bất cứ lúc nào.

Chương 454

Nếu Lục Minh từ chối, dù con giao long cảm thấy xác suất sống sót khi phản kháng là vô cùng thấp, nó cũng phải đánh cược một phen, nếu không thì thật sự là 0%!

"Đúng là một kẻ xương cứng, bề ngoài thì tỏ ra yếu đuối để tìm kiếm một khả năng sống sót, nhưng trong lòng lại không từ bỏ một phương án khác!" Những thay đổi trong cơ thể con giao long có lẽ có thể lừa được một vài người, nhưng tuyệt đối không thể lừa được Lục Minh, vì thực lực của Lục Minh mạnh hơn, có thể nhìn thấu mọi thứ, cộng thêm khoảng cách giữa con giao long và Lục Minh hiện tại rất gần, tay Lục Minh đang nắm chặt cơ thể nó.

Vì vậy, Lục Minh càng rõ ràng hơn về tình trạng trong cơ thể con giao long... cũng vì thế, Lục Minh cảm nhận được sự thay đổi đang diễn ra trong cơ thể nó, nên hắn không khỏi cảm thán.

Con giao long cúi đầu trước hắn, nhưng đó tuyệt đối không phải là lựa chọn duy nhất của nó!

Nếu có thể, con giao long quả thực hy vọng có thể an toàn một cách thuận lợi hơn, nhưng nếu không được, nó sẽ phản kháng!

Dù sao mạng sống của nó quan trọng hơn, phải tìm kiếm một tia hy vọng cuối cùng, đấu với trời, đấu với người... không còn cách nào khác.

Lục Minh nói thẳng ra trước mặt con giao long, không hề có ý che giấu.

Thực lực của Lục Minh mạnh hơn đối phương, bây giờ con giao long thậm chí còn là tù nhân của hắn.

Lục Minh căn bản không cần phải cẩn thận như vậy, vô cùng thẳng thắn.

Con giao long ngớ người, dù sao nói thẳng mục đích của đối thủ ngay trước mặt đối thủ, nói thật thì cũng khá là vô lý.

Nó khiến cho con giao long... lúc này cảm thấy thế nào đây?

Cơ thể con giao long run lên dữ dội, đúng vậy, là run rẩy điên cuồng, không còn là run rẩy nhẹ nữa, thật không thể tin nổi.

"Ngài…" Con giao long không biết nói gì, trong lòng không khỏi có chút tuyệt vọng.

Khi Lục Minh đã biết suy nghĩ của nó, nhìn thấu mọi thứ, xác suất dựa vào năng lực của nó để trốn thoát đã bằng không, Lục Minh sẽ không để cảnh tượng đó xảy ra.

Nếu Lục Minh không biết gì cả, nó có thể đánh cho Lục Minh một đòn bất ngờ, vậy thì còn có hy vọng nhất định để trốn thoát.

Nhưng bây giờ Lục Minh biết tất cả, chắc chắn sẽ đề phòng.

Trong tình huống này, làm sao có thể thoát chết?

Ít nhất là dựa vào một lựa chọn duy nhất đó thì hoàn toàn không thể, trong lòng con giao long hiểu rõ điều này, cũng là nguyên nhân chính khiến nó càng thêm tuyệt vọng...

Quan trọng hơn, theo nó thấy, Lục Minh biết nó có ý định phản kháng, nên Lục Minh căn bản không thể thả nó đi.

Dù sao nó muốn phản kháng Lục Minh, là kẻ thù của Lục Minh, Lục Minh sao có thể thả nó đi, tuyệt đối sẽ không tha thứ mới đúng!

Trừ khi Lục Minh là một người lương thiện... nhưng Lục Minh không giống!

Chưa nói đến việc tồn tại ở cấp bậc này không có ai lương thiện,

người lương thiện căn bản không thể tu luyện đến cảnh giới này, sớm đã bị người khác hãm hại, chết thảm từ không biết bao nhiêu năm trước rồi.

Chỉ riêng việc Lục Minh biết nó có ý đồ xấu, lại còn định vùng lên phản kháng, sao có thể thật sự để nó sống sót được?

"Giết tôi đi!" Vô số cảm xúc đan xen trong sâu thẳm nội tâm.

Con giao long lúc này, sự tuyệt vọng trong lòng đã đạt đến mức không thể tưởng tượng nổi, thậm chí bắt đầu nói năng lảm nhảm, phòng tuyến tâm lý hoàn toàn sụp đổ.

Ánh mắt của nó lúc này dũng cảm nhìn thẳng vào Lục Minh, đột nhiên thốt ra một câu như vậy!

Vì lúc này trong lòng con giao long vô cùng phức tạp.

Nó đang phải chịu đựng sự dày vò tâm lý cực lớn, một loại hình phạt vô cùng khủng khiếp mà ngay cả cường giả đỉnh cao cũng không thể chịu đựng nổi.

Trong tình huống này, con giao long cuối cùng cũng sụp đổ, bắt đầu cầu xin Lục Minh giết nó.

Mặc dù khi thốt ra câu đó, phản ứng đầu tiên của nó cũng là: mình điên rồi sao?

Tại sao lại nói như vậy?

Sống không tốt sao?

Tại sao lại tìm đến cái chết vào lúc này?

Nhưng cũng vào lúc đó, trong lòng nó đột nhiên có một cảm giác an ủi, vì nó thật sự đã bị dày vò quá nhiều.

Thay vì như vậy, và kết quả cuối cùng cũng không thay đổi, chi bằng chết sớm một chút!

“Phòng tuyến tâm lý của ngươi mỏng manh vậy sao, đã bị phá hủy rồi à?” Lục Minh nghe lời của con giao long, cũng không phủ nhận những gì đối phương nói, vì vừa rồi hắn quả thực có suy nghĩ đó.

Chỉ là điều khiến Lục Minh có chút bất ngờ là phòng tuyến tâm lý của con giao long dường như rất yếu ớt.

Hắn chỉ nói ra suy nghĩ trong lòng đối phương mà thôi, đối phương đã trực tiếp sụp đổ, lúc này lại dũng cảm cầu xin hắn cái chết?

Điều này khiến lời khen vừa rồi của hắn dành cho đối phương trở nên vô ích.

Hắn còn nghĩ đối phương khá dũng cảm, muốn phản kháng, có thể có hai phương án trong tình huống đó, mặc dù tất cả chỉ dừng lại ở mức độ suy nghĩ.

Nhưng giây tiếp theo, sau khi hắn nói ra sự thật, đối phương lại trực tiếp tìm chết...

Lục Minh thậm chí bắt đầu nghi ngờ nhãn lực của mình, có phải vì lâu rồi không giao tiếp với người khác nên đã mất đi khả năng nhìn thấu lòng người không, nếu không thì tại sao con giao long lại nói ra câu đó!

Con giao long không trả lời câu hỏi của Lục Minh, vì trong lòng nó đã có ý muốn chết, nên không thèm trả lời câu hỏi của Lục Minh.

Có lẽ đây là sự quật cường cuối cùng của con giao long, nó muốn đón nhận cái chết trong im lặng, nhắm mắt lại, không còn một tiếng động!

Lục Minh nhìn trạng thái này của con giao long có chút cạn lời, sau một hồi im lặng, hắn không biết nên nói gì, vì hắn thấy được điều con giao long muốn làm, rõ ràng là đang yên lặng chờ chết.

Thật là, vừa rồi mắt mình bị mù, uổng công khen đối phương!

Nhưng Lục Minh nghĩ, cũng có thể thử tha cho đối phương một mạng, chính vì thái độ này của đối phương mà Lục Minh đột nhiên không muốn giết con giao long nữa, cảm thấy có thể cho nó một cơ hội.

Có thể tha cho nó một lần, không nhất thiết phải giết nó.

Dù sao đi nữa, con giao long cũng đã cung cấp cho hắn một số thông tin hữu ích, thật sự tha cho nó một mạng cũng không có gì to tát.

Dù sao lát nữa hắn cũng sẽ đi sâu vào Vô Tận Hải, dù có thật sự thả con giao long đi, đối phương cũng sẽ không gây ra uy hiếp gì cho hắn, vì hắn sẽ là người tiếp cận nguy hiểm trước, con giao long dù có biết được sự thật cũng chẳng sao, chỉ cần hắn muốn thả nó.

"Được rồi, tôi tha cho ngươi một mạng, không đến mức phải một lòng cầu chết!" Đến đây, Lục Minh đã có quyết định.

Nếu đối phương đã một lòng cầu chết, vậy thì dứt khoát tha cho nó một mạng.

Lựa chọn mà Lục Minh đưa ra lúc này là để mình vui vẻ hơn.

Lục Minh cũng cảm thấy không sao cả, hắn vốn là người tự do tự tại, đưa ra một lựa chọn khiến mình vui vẻ, chẳng phải rất tốt sao?

Con giao long nằm trong lòng bàn tay Lục Minh, toàn thân da tróc thịt bong, máu tươi chảy đầm đìa, qua lớp da và thịt rách nát có thể thấy được cả xương, một phần da thịt bị cháy đen, đó là do bị sức mạnh liệt hỏa thiêu đốt thành như vậy.

Vốn dĩ con giao long đang yên lặng chờ chết, trong lòng cũng đã có ý muốn chết.

Nó chỉ thở dài vào lúc này, bắt đầu hồi tưởng lại cuộc đời của

mình.

Nhưng khi nó bắt đầu hồi tưởng cuộc đời mình, chưa được một nửa, giọng nói của Lục Minh đã truyền đến.

Nó cứ ngỡ Lục Minh sắp tuyên án tử hình cho mình...

Nhưng, ý trong lời nói của Lục Minh là tha cho nó một mạng?

Con giao long vừa nghe lời của Lục Minh đã ngớ người, tưởng mình nghe nhầm, nó cố gắng dùng móng vuốt gãi gãi tai, muốn nghe lại một lần nữa xem Lục Minh vừa nói gì, có phải nó nghe nhầm không?

Lục Minh định thả nó đi!?

"Dù gì ngươi cũng là cường giả hàng đầu, lại thấy mình nghe nhầm, cho rằng câu trả lời này không thể tưởng tượng nổi sao?

Mặc dù tôi chưa bao giờ hứa sẽ thả ngươi, nhưng bây giờ tôi thả ngươi, đó là ý của tôi." Lục Minh thản nhiên nói.

Lời nói vô cùng bình tĩnh được Lục Minh thốt ra, con giao long nghe xong cẩn thận phân biệt, sau đó xác định mình không nghe nhầm, Lục Minh quả thực có ý này, thả nó đi, không giết nó!

"Tại sao?" Con giao long có chút khó tin, có chút không thể tưởng tượng nổi mà lên tiếng, ánh mắt nó nhìn vào Lục Minh, nghiêm túc nói: "Tại sao lại tha cho tôi một mạng?" Lục Minh nghe những gì con giao long nói, trước tiên im lặng, sau đó Lục Minh hứng thú lên tiếng: "Nghe ý của ngươi, có vẻ ngươi thật sự kinh ngạc với câu trả lời này.

Vậy tôi nên làm gì?

Chẳng lẽ làm theo ý ngươi sao?

Không thả, mà giết ngươi ngay tại đây?" "Cũng không phải không được, nếu ngươi không muốn rời đi, tôi có thể tiễn ngươi một đoạn.

Dù sao ngươi cũng vừa cho tôi biết câu trả lời, tôi có thể thỏa mãn nguyện vọng này của ngươi, vậy đi, chọn một cách chết đi!" Lục Minh bình tĩnh lên tiếng.

Mặc dù định thả con giao long, nhưng nếu đối phương không biết điều, Lục Minh cũng không ngại giết nó.

Con giao long im lặng, qua quan sát Lục Minh, nó biết Lục Minh không nói dối, đối phương quả thực có suy nghĩ này.

Chương 455

Lục Minh muốn thả nó đi cũng được, mà không thả cũng được...

Con giao long có chút hối hận, cảm thấy mình không nên lắm lời, nói ra những lời vừa rồi.

Con giao long vội vàng lắc đầu vào lúc này: "Tôi không có ý đó, tôi chỉ hơi kinh ngạc thôi, ngài nhất định phải thả tôi đi!" Con giao long nghiêm túc nói: "Tất cả những gì tôi vừa nói tôi đều có thể thực hiện, tôi có thể ở bên cạnh ngài mãi mãi, bưng trà rót nước cho ngài, như vậy, tôi cũng sẽ không gây ra chút uy hiếp nào cho ngài!" "Dù ngươi không ở bên cạnh, cũng sẽ không gây ra chút uy hiếp nào cho ta.

Chuyện hôm nay, dù ngươi có nói cho người khác biết, những người đó thực lực có mạnh đến đâu, cũng sẽ không gây ra bất kỳ uy hiếp nào cho ta." Lục Minh liếc nhìn con giao long, vô cùng bình tĩnh lên tiếng.

Vì Lục Minh sắp phải đối mặt với nguy hiểm, trước khi đối phương truyền đi tin tức này, hắn sẽ đi thách thức hiểm nguy lớn nhất của Vô Tận Hải!

Con giao long không nói gì, chỉ đứng bên cạnh cười ngây ngô, trong lòng rất vui, vì nó đã sống sót.

Lục Minh đã nói ra những lời vừa rồi, vậy thì xác suất giết nó thực ra không lớn.

Lục Minh không cần phải lừa nó, bây giờ mọi chuyện đã thành định cục, đối phương thực sự không quan tâm nó có sống hay không...

Nhìn như vậy, xác suất sống sót là vô cùng lớn!

Chỉ là trong lòng con giao long có chút không nỡ, vì theo nó thấy,

rất có thể nó sẽ bị Lục Minh mang theo bên mình, cũng vì nguyên nhân này mà Lục Minh mới thả nó, nó không nghĩ Lục Minh sẽ thả nó về đây, mà chọn một mình rời đi.

Lục Minh không ngốc đến mức để mình rơi vào nguy hiểm.

Điều này cũng khiến nó có chút khó xử, vì đã sống sót, tư duy của nó tự nhiên cũng bay xa, sau này không thể làm bá chủ ở đây nữa, phải theo Lục Minh lang bạt khắp nơi, trong lòng tự nhiên có chút gợn sóng.

Chỉ tiếc là, nó đã đánh giá thấp Lục Minh, vì Lục Minh không định mang theo nó, một gánh nặng.

Nơi Lục Minh sắp đến là nơi sâu thẳm của Vô Tận Hải, Lục Minh mang theo một gánh nặng làm gì?

"Vậy ngươi cứ ở lại đây đi, muốn làm gì thì làm.

Có thể thử tiết lộ chuyện xảy ra hôm nay ra ngoài." Ánh mắt Lục Minh nhìn vào con giao long, trực tiếp ném đối phương vào trong Vô Tận Hải, Lục Minh từ bỏ việc trói buộc nó.

Thậm chí Lục Minh còn nói thêm một câu: "Hy vọng có thể thu hút sự chú ý của một vài kẻ, để chúng cũng chú ý đến tôi." "Như vậy, tôi không cần phải tốn công đi tìm từng người một, chúng sẽ tự tìm đến tôi...

Lúc đó tôi có thể một mẻ hốt gọn, cũng không cần phải đi đường xa!" "Ý ngài là... không định mang tôi theo bên cạnh?" Nghe Lục Minh nói vậy, con giao long ngây người, mắt nó trợn to, có chút kinh ngạc nhìn Lục Minh, không ngờ Lục Minh lại nói ra những lời này, càng không ngờ Lục Minh không chỉ định tha cho nó một mạng, mà còn định cho nó tự do.

Điều này khiến nó chấn động trong lòng, Lục Minh đã đưa ra lựa

chọn như vậy sao?

“Không đến mức phải kinh ngạc như vậy, như tôi đã nói, thực lực của ngươi quá yếu, sẽ không ảnh hưởng gì đến tôi.

Dù có ảnh hưởng gì đến tôi, tôi cũng không quan tâm.

Tôi vốn dĩ phải đi tìm một vài người, nếu chúng có thể chủ động tìm đến tôi, theo tôi thấy chưa chắc đã là chuyện xấu.” Lục Minh bình tĩnh lên tiếng, như thể đang làm một việc bình thường, điều này càng khiến con giao long chấn kinh hơn.

Lúc này nó không biết nên nói gì, chỉ cảm thấy khó thở, tam quan sụp đổ.

Nó đã từng nghĩ đến vô số khả năng, nhưng khả năng đang xảy ra trước mắt, con giao long vạn lần không ngờ tới.

Lục Minh không chỉ tha cho nó một mạng, thậm chí còn cho nó tự do, và ý trong lời nói của đối phương là nó có thể truyền tin tức ở đây ra ngoài.

Vì đối với Lục Minh, đó chưa chắc đã là chuyện xấu!

“Tầm nhìn!” Trong đầu con giao long đột nhiên hiện lên hai chữ này.

Nó phát hiện Lục Minh có tầm nhìn, đưa ra những lựa chọn vượt xa lẽ thường, nhưng nếu nhìn từ đại cục, Lục Minh không hề sai.

Lục Minh chỉ là vô cùng tự tin vào thực lực của mình mà thôi.

Chỉ cần Lục Minh không lật thuyền trong mương, làm như vậy không có vấn đề gì...

Quan trọng hơn, con giao long cũng không nghĩ Lục Minh sẽ lật thuyền trong mương, vì sự mạnh mẽ và cẩn thận mà Lục Minh vừa thể hiện đã nói lên tất cả, làm như vậy chắc chắn có nguyên nhân bên

trong.

Nhìn như vậy, thực lực của Lục Minh còn lợi hại hơn nó tưởng tượng, đồng thời Lục Minh còn có một đạo tâm đáng sợ không thể hình dung.

"Gã này sau này chắc chắn sẽ là một cường giả đỉnh thiên lập địa!" Ánh mắt con giao long nhìn vào Lục Minh, đưa ra một kết luận như vậy.

Mặc dù thực lực của Lục Minh bây giờ đã mạnh mẽ, đối với nó là cường giả đỉnh thiên lập địa, nhưng theo nó thấy, Lục Minh sẽ trở nên mạnh hơn, vượt xa hiện tại.

Vì đạo tâm của Lục Minh, theo đúng nghĩa đen là vô địch.

Phải biết rằng đây là Vô Tận Hải, đối phương là người ngoài, chắc chắn biết nơi này đáng sợ đến mức nào, nhưng đối phương vẫn đưa ra lựa chọn như vậy, thực ra đã có thể nói lên tất cả.

Lục Minh hiện tại rất mạnh, nhưng đó chỉ là khởi điểm, khoảng cách đến điểm cuối còn rất xa.

"Thông tin ở đây tôi sẽ không truyền ra ngoài!" Ánh mắt con giao long nhìn Lục Minh, nghiêm túc lên tiếng, bày tỏ ý của mình.

Mặc dù ý của Lục Minh rất rõ ràng, hắn không hề để ý đến chuyện này, thậm chí còn hy vọng con giao long truyền tin tức ở đây ra ngoài, nhưng con giao long sẽ không ngốc nghếch gật đầu.

Lỡ như Lục Minh chỉ bề ngoài như vậy, nếu nó làm thế... chẳng phải là tìm chết sao?

Đương nhiên, theo con giao long thấy, xác suất này rất thấp, Lục Minh không cần phải làm vậy trước mặt nó, nhưng nó không thể lấy mạng sống ra đùa, nên cuối cùng đã nói ra những lời như vậy.

Lục Minh cũng không quan tâm, chỉ phất tay, bảo đối phương mau cút đi, dù sao chuyện cần làm cũng đã làm xong.

Con giao long cúi đầu thật sâu vái Lục Minh một cái.

Mặc dù vừa rồi Lục Minh đã hành hạ nó, thậm chí suýt nữa giết chết nó, nhưng trong lòng nó không có một chút hận ý nào đối với Lục Minh, vì hoàn toàn không thể hận một nhân vật như vậy được.

Một là vì Lục Minh quá mạnh mẽ, căm hận Lục Minh cũng vô ích, lại không thể giết được Lục Minh, hai là vì sức hút nhân cách của Lục Minh.

Xét toàn bộ sự việc, bản thân nó đã sai trước, nên Lục Minh mới tìm đến, nếu không chưa chắc đã gặp được Lục Minh.

Con giao long cúi đầu thật sâu vái Lục Minh một cái rồi rời đi.

Vết thương của nó khá nghiêm trọng, cần tìm một nơi để hồi phục.

Tổn thương mà Lục Minh gây ra cho nó vừa rồi khá lớn, đặc biệt là sức mạnh liệt hỏa hừng hực kia, gần như thiêu đốt nó đến da tróc thịt bong, mặc dù không đến mức lấy mạng nó, nhưng cũng khiến nó vô cùng khó chịu.

Bây giờ có thể đi chữa thương, con giao long lại không có khuynh hướng tự ngược, nên phải nhanh chóng tìm một nơi yên tĩnh để chữa trị vết thương.

Hơn nữa, trạng thái hiện tại của nó rất tệ, sức chiến đấu tự nhiên cũng chỉ phát huy được một chút.

Vừa rồi ở đây có động tĩnh lớn, một số kẻ thù có lẽ sẽ bị thu hút đến.

Với trạng thái hiện tại, nếu đối mặt với kẻ thù, chẳng khác nào tìm

chết.

Vì vậy, sau khi Lục Minh rời đi, nó phải nhanh chóng hồi phục, ít nhất là có thể đối mặt với kẻ thù từng có, nếu không, chỉ có một con đường chết, không chừng còn chết thê thảm hơn.

Dù sao những đối thủ kia sẽ không dễ dàng tha cho nó.

Thế là con giao long rời đi, trực tiếp lặn vào trong Vô Tận Hải, trong làn nước biển đen kịt hướng về phía xa, tốc độ vô cùng nhanh.

"Gã này, rõ ràng là không tin những lời tôi vừa nói." Nhìn con giao long đi xa, Lục Minh lắc đầu.

Những lời nói của đối phương trước khi đi khiến Lục Minh có chút cạn lời, đó là suy nghĩ thật của hắn, hy vọng đối phương có thể làm như vậy, nhưng đối phương lại đảm bảo sẽ không làm thế.

Khi đối phương nói ra những lời đó, Lục Minh thậm chí còn suýt ra tay giữ đối phương lại, điều này có chút không phù hợp với mục đích của Lục Minh.

Nhưng cuối cùng, Lục Minh không làm vậy, vì đã quyết định thả đối phương đi, dù việc đối phương làm không khiến người ta hài lòng, nhưng đã nói rồi, đã làm rồi, vậy thì thả đối phương đi!

Lục Minh định trực tiếp tiến vào nơi sâu thẳm của Vô Tận Hải.

Nơi đó thực sự không nên đi, tồn tại vô số nguy hiểm là điều chắc chắn.

Lục Minh thực ra không cần phải suy nghĩ làm sao để gặp những kẻ thù đó, mà nên suy nghĩ, nếu gặp phải số lượng kẻ thù quá đông, quá mạnh, thì nên đối mặt như thế nào?

Đây chắc chắn là một việc phức tạp, Lục Minh chỉ có thể hy vọng số lượng và thực lực của cường giả ở đó không quá vô lý, tốt nhất là

ở mức có thể đối phó được, không nên vượt quá mức độ của Cửu Trọng Thiên Cấm Khu.

Nhưng tuyệt đối đừng đạt đến trình độ của Luân Hồi Chi Địa, thậm chí vượt qua cả Luân Hồi Chi Địa, vì nếu thật sự như vậy, Lục Minh sẽ rất chật vật, phải nhanh chóng bỏ chạy, nếu không, dù có nắm giữ Lượng tử vĩnh sinh pháp, Lục Minh cũng khó mà thoát khỏi nơi đó...

Nhưng Lục Minh không hề lùi bước, tu luyện vốn không phải là một con đường thuận buồm xuôi gió, trong đó có hung hiểm, đạo lý này Lục Minh sớm đã hiểu.

Hơn nữa hắn còn có Lượng tử vĩnh sinh pháp, nếu thực sự không được, trải qua nguy hiểm lớn, chết vài lần là cùng, khó mà bị giết chết.

"Nhưng sâu thẳm Vô Tận Hải, rốt cuộc có gì?" Lục Minh nhìn về phía sâu thẳm của Vô Tận Hải, lúc này rơi vào trầm tư, nhưng suy nghĩ rõ ràng không thể cho Lục Minh câu trả lời chính xác, chỉ có thể cho Lục Minh một vài phỏng đoán.

Vì vậy, sau khi suy nghĩ, Lục Minh cười khoái hoạt, bắt đầu xuất phát, tiến về phía sâu thẳm của Vô Tận Hải: "Suy nghĩ không ra chân tướng, vậy thì đi một chuyến, đến lúc đó sẽ biết hết!" Vô Tận Hải hung dữ cuồn cuộn, bình thường dao động sức mạnh của nó có thể dễ dàng tiêu diệt cường giả cấp Đa nguyên, nhưng gần đây, nó càng hung dữ cuồn cuộn hơn, sức mạnh càng kinh người hơn.

Cảnh tượng khó tả đó đột nhiên xuất hiện, khiến các sinh vật trong Vô Tận Hải đều kinh ngạc, không biết đã xảy ra chuyện gì.

Nhưng trực giác mách bảo chúng, nhất định đã xảy ra chuyện không tốt, nếu không sẽ không có biến cố như vậy xuất hiện, điều này cũng khiến một bộ phận sinh mệnh trong Vô Tận Hải tương đối cảnh

giác ẩn náu, vì sợ hãi xuất hiện một số biến cố đáng sợ, ảnh hưởng đến bản thân.

Thân là cường giả đỉnh cao, thực ra căn bản không sợ chuyện gì.

Nhưng mà, nếu có thể tránh được một số chuyện, một số chuyện tương đối nguy hiểm, đại đa số cường giả đều sẽ chọn né tránh, dù sao không ai thích phiền phức tìm đến cửa.

Dù sao biến hóa này đột ngột, cũng không biết khi nào kết thúc, nhưng sinh mệnh của chúng gần như vô tận, chờ đợi một khoảng thời gian, chờ đợi vài vạn năm, hoàn toàn không có vấn đề gì.

Chương 456

Cũng vì vậy, đại đa số sinh mệnh đã tránh được nguy cơ chí mạng nhất trong đời mình, vì khi Lục Minh đi qua vùng biển thuộc về chúng, những kẻ đó đã không ra tay tấn công.

Một khi động thủ với Lục Minh, không thể tránh khỏi việc bị Lục Minh giết chết.

Đương nhiên, nếu tâm trạng của Lục Minh tương đối tốt, Lục Minh chưa chắc đã không tha, nhưng chuyện này sao có thể chắc chắn được?

Lục Minh trong tình huống bình thường sẽ không tha.

Con giao long là một ngoại lệ, Lục Minh thấy gã này có chút buồn cười.

Cộng thêm lúc đó tâm trạng của Lục Minh không tệ, nếu không, đối phương sớm đã bị giết, làm sao còn có thể để nó sống?

Đương nhiên, có người thông minh thì cũng có kẻ ngốc, hoặc là, có một số người quá tự tin vào bản thân, Lục Minh cuối cùng cũng gặp phải một số kẻ ra tay với mình.

Những kẻ này, Lục Minh cũng khiến chúng phải trả giá, không nghi ngờ gì, sinh mệnh của chúng đã đi đến hồi kết.

Trong số đó, có người phản kháng, có người không ngừng cầu xin Lục Minh tha thứ, nhưng cuối cùng cũng vô dụng, bị Lục Minh tiễn lên thiên đường.

Câu nói đó, có tha hay không, tùy thuộc vào tâm trạng của Lục Minh, nhưng tâm trạng của Lục Minh, trong tình huống bình thường khá là bình thường.

Giết một lượng lớn những kẻ tập kích, Lục Minh tự nhiên cũng có một số thu hoạch, có được nhiều thông tin hơn về Vô Tận Hải.

Những thông tin này, một phần là thật, một phần là giả.

Không có kẻ thù nào dám nói dối Lục Minh, hơn nữa Lục Minh cũng có khả năng phân biệt, nhưng có một số kẻ bản thân chúng biết thông tin giả, tự nhiên cũng không thể nói cho Lục Minh biết sự thật.

Lục Minh sàng lọc sơ bộ, có được vài thông tin hữu ích hơn: Vô Tận Hải luôn duy trì ban ngày, nhưng cứ một trăm năm sẽ có một lần bóng đêm bao trùm, kéo dài khoảng ba ngày.

Trong ba ngày đó, Vô Tận Hải sẽ nguy hiểm chưa từng có, trên mặt biển Vô Tận Hải là như vậy, bên trong Vô Tận Hải cũng vậy.

Tốt nhất là vào ngày đó, tìm một nơi an toàn tuyệt đối, nếu không, ngày đó có thể là điểm cuối của sinh mệnh.

Trong Vô Tận Hải, có một chủng tộc không nên trêu chọc, đó là những sinh vật trông giống con người nhưng lại có thân thể của loài cá, được gọi là nhân ngư, trong Vô Tận Hải, đây là một tộc không may mắn, nếu trêu chọc vào, không chết cũng bị thương.

Chỉ có hai điểm thông tin này, Lục Minh có thể phán đoán là thật, những thông tin khác Lục Minh không thể phán đoán được, dù sao thời gian ở Vô Tận Hải quá nhiều, những thứ biết được lại quá ít.

“Ngươi... có biết thông tin về Vô Tận Hải không?

Nếu biết, có thể nói cho tôi biết, không chừng tâm trạng tôi tốt, tôi sẽ xem xét thả ngươi.” Lúc này, tại một vùng biển sâu trong Vô Tận Hải, trên mặt Lục Minh lộ ra nụ cười nhàn nhạt.

Trước mặt hắn là một con hải thú vừa tập kích, hình dạng giống như một con cá heo.

Lục Minh đang hỏi nó một số thông tin quan trọng.

Đương nhiên, đối phương có biết hay không thì không rõ.

"Tôi..." Một con cá heo sợ hãi tột độ.

Không ngờ nó lại bị Lục Minh bắt được.

Thực lực của Lục Minh mạnh như vậy, nó đã lật thuyền trong mương.

Nó thở hổn hển, ánh mắt nhìn Lục Minh đầy sợ hãi.

"Không định trả lời câu hỏi của tôi, hay là không biết?" Lục Minh hỏi con cá heo, nhưng đối phương không trả lời câu hỏi của hắn, Lục Minh khẽ nhíu mày, lên tiếng hỏi.

"Tôi... tôi đều không biết!" Con cá heo sắp xếp ngôn ngữ rồi lên tiếng.

Thực lực của nó không yếu, cấp Đa nguyên, nhưng thực lực cũng không mạnh, cộng thêm chủng tộc bản thân tương đối yếu nhỏ, nên biết chuyện rất ít, nó đã nói thật.

Dù sao nó biết, trước mặt người như Lục Minh không thể nói dối, vì đối phương có khả năng phân biệt thật giả.

"Cái gì cũng không biết à?" Nụ cười nhàn nhạt trên mặt Lục Minh không hề thay đổi vì lời nói của đối phương, nhưng giây tiếp theo, Lục Minh ra tay, một quyền trực tiếp đánh nó thành sương máu: "Không biết thì đừng lãng phí thời gian của tôi!" Không lấy được thông tin mình muốn từ con cá heo, Lục Minh quả quyết giết nó, theo Lục Minh thấy đây là chuyện bình thường.

Gần đây, Lục Minh đều làm như vậy, đối mặt với những kẻ này, kẻ thù của hắn đều không rõ, vậy Lục Minh tự nhiên không có lý do gì để giữ lại, có thể giết, Lục Minh sẽ giết.

Giết con cá heo xong, Lục Minh tiếp tục tiến lên.

Chuyện vừa xảy ra, đối với Lục Minh, chỉ là một chuyện nhỏ không quan trọng, chuyện như vậy Lục Minh đã trải qua quá nhiều trong thời gian này.

"Thật khiến người ta bực mình, một hai đứa đều vô dụng như vậy, phế vật như vậy sao?

Một chút thông tin hữu ích cũng không có được." Lục Minh tiếp tục tiến lên trên Vô Tận Hải, không khỏi cảm thán một câu.

Trong suốt hành trình, hắn đã gặp người, bị những gã đó tập kích, nhưng thông tin hữu ích mà Lục Minh có được không nhiều, vì đối thủ của hắn thực lực đều tương đối yếu.

Cấp bậc của những gã này tương đối thấp, không thể lấy được thông tin tốt hơn từ tay chúng, đều là những thông tin vô dụng, thậm chí không thể phán đoán thật giả, chỉ có thể coi như có còn hơn không.

"Khi nào mới có một hai kẻ mạnh hơn một chút ra tay với mình đây?" Lục Minh không khỏi lẩm bẩm một câu.

Vừa dứt lời, Lục Minh dừng bước.

Vì Lục Minh đột nhiên cảm giác, xa xa có một luồng khí tức đáng sợ đang đến gần.

Đó là một kẻ thực lực kiệt xuất, mặc dù không bằng hắn, nhưng tuyệt đối không yếu.

Trong cảm nhận của Lục Minh, hắn đã phán đoán thực lực của đối phương, Lục Minh không thể đảm bảo chắc chắn như vậy.

Lục Minh suy nghĩ kỹ, nhưng cũng cho rằng xác suất là tám chín mươi phần trăm, trừ phi thực lực của đối phương mạnh hơn Lục Minh, chỉ như vậy đối phương mới có thể làm nhiễu loạn cảm nhận

của Lục Minh.

"Gã này chủ động hướng về phía mình, chắc là nhắm vào mình.

Vì ở sâu trong Vô Tận Hải, có một số tồn tại đáng sợ đã quan sát được mình, nên ngàn dặm xa xôi tìm đến gây phiền phức?" "Hay là vì trong thời gian này, mình đã săn giết một số tồn tại trong Vô Tận Hải, thu hút sự chú ý của một số cường giả, nên đến xem tình hình?" Lục Minh nảy sinh một vài suy nghĩ trong lòng.

Dựa vào những khả năng này, hắn đưa ra phán đoán, nhưng dù là loại nào, Lục Minh đều cảm thấy không quan trọng, vì buồn ngủ gặp chiếu manh, vừa mong gặp một kẻ mạnh hơn một chút, để lấy được thông tin quan trọng hơn từ đối phương, thì thật sự có một cường giả như vậy, không phải là loại tình cờ gặp.

Loại người này, theo Lục Minh thấy, thường có kênh thông tin rất rộng, bắt được loại người này, chắc hẳn có thể lấy được thông tin hữu ích chứ?

Lục Minh có lý do gì để từ chối điều này?

Xa xa, cách Lục Minh một khoảng, trên mặt biển Vô Tận Hải không hề tĩnh lặng, có một bóng người đáng sợ đang tiến về phía Lục Minh.

Tốc độ của nó nhanh đến kinh người, lúc này đang cưỡi sóng đạp gió, không phải hình người, mà là một con thần thú tựa như huyền quy, nhưng là một loại biến dị, đầu của nó không phải đầu rồng mà giống loài chim, tựa như phượng hoàng trong truyền thuyết.

Lúc này, trong mắt nó có vẻ lạnh lùng, vì mục đích nó tìm Lục Minh là để giết Lục Minh, một trong những mục tiêu của nó.

Nó cố ý tìm Lục Minh, vì nó biết Lục Minh đến từ đâu, dù sao trên người Lục Minh mang theo khí tức của Chư Thiên Vạn Giới, người

như vậy... tự nhiên cũng đến từ Chư Thiên Vạn Giới!

Vô Tận Hải là cấm khu của những người từ Chư Thiên Vạn Giới, đối phương đã đến đây, Huyền Quy Phượng Hoàng tự nhiên phải giết.

Sở dĩ hôm nay mới đến đây làm chuyện này, là vì trước đó đều đang trên đường, Vô Tận Hải quá lớn, từ nơi sâu thẳm của Vô Tận Hải di chuyển đến, lãng phí chút thời gian... chẳng phải rất bình thường sao?

Vô Tận Hải lớn hơn Lục Minh tưởng tượng, Lục Minh hiện tại chỉ mới tiến vào Vô Tận Hải một đoạn, vì Lục Minh chưa bao giờ đi hết tốc lực, đây chỉ mới là khu vực trung tâm của Vô Tận Hải mà thôi.

Huyền Quy Phượng Hoàng lúc này đạp sóng, khí tức trên người càng lúc càng mạnh khi khoảng cách với Lục Minh càng gần, toàn thân tỏa ra ánh sáng vàng rực rỡ, giống như một chiến thần từ thời thượng cổ, cổ xưa huy hoàng, cuồng dã lại phóng khoáng!

Rồi Lục Minh nhìn thấy nó, nó cũng nhìn thấy Lục Minh, hai người cách nhau một khoảng, ánh mắt đối diện, trong mắt cả hai đều không bình tĩnh, vì đã gặp phải đối thủ, đều không phải là kẻ yếu!

Đương nhiên, cả hai đều có tự tin, cho rằng mình có thể chiến thắng đối thủ, trở thành người chiến thắng cuối cùng của ngày hôm nay.

"Cuối cùng cũng đến rồi à?

Tôi vào Vô Tận Hải cũng được một thời gian rồi, cứ ngỡ sẽ không có cường giả nào chủ động tìm đến mình." Ánh mắt Lục Minh nhìn vào đối phương, hai bên vừa gặp mặt, đều không vội ra tay, trước tiên trao đổi một vài câu.

Lục Minh lúc này lên tiếng trước, hỏi ra nghi vấn của mình.

Huyền Quy Phượng Hoàng trả lời, hoặc là Huyền Quy Phượng Hoàng không có lý do gì để từ chối, đây là một sự tôn trọng đối với cường giả.

"Đương nhiên là có, chẳng qua là tốn chút thời gian trên đường thôi.

Để ngươi đợi lâu rồi, hôm nay ta sẽ tiễn ngươi lên đường." Huyền Quy Phượng Hoàng chậm rãi lên tiếng, cơ thể nó nhu động, mỗi tấc kinh lạc và cơ bắp dường như có sức mạnh vô tận, cơ thể nó lúc này chậm rãi lớn lên, tráng kiện hơn, trạng thái cả người lại được nâng cao một lần nữa, vì Huyền Quy Phượng Hoàng cảm nhận được sự mạnh mẽ của Lục Minh, mạnh hơn nó tưởng tượng, khi khoảng cách với Lục Minh đạt đến một mức độ nhất định, nó mới cảm nhận được, cũng vì vậy, tự nhiên phải dùng tư thái lợi hại hơn để đối mặt với Lục Minh lúc này.

Dù sao Huyền Quy Phượng Hoàng không muốn lật thuyền trong mương, trong mắt nó lộ ra sát ý bạo ngược, đang điều chỉnh trạng thái của mình.

Đối với đối thủ dù sẽ kiêu ngạo, nhưng tuyệt đối sẽ không xem thường!

Lục Minh nhìn Huyền Quy Phượng Hoàng trước mắt, bắt đầu vận dụng sức mạnh trong cơ thể, bắt đầu cường hóa bản thân, điều chỉnh trạng thái.

Đối với đối thủ, Lục Minh cũng sẽ không xem nhẹ, cũng phải dùng tư thái đỉnh phong nhất để chiến đấu với đối phương.

Trong thăm dò của Lục Minh, thực lực của đối phương mặc dù không mạnh hơn hắn, chắc là yếu hơn một chút.

Nhưng...

Chương 457

chênh lệch này chắc không lớn.

Nếu chiến đấu với đối phương với tư thái tương đối xem thường, vậy thì xác suất lật thuyền trong mương cũng không thấp, thậm chí rất cao.

Thế là hai bên lúc này gặp nhau, nhưng không giao thủ ngay lập tức, hai bên duy trì một sự bình tĩnh, bắt đầu một vài cuộc trao đổi, một là để nâng cao trạng thái bản thân, đồng thời cũng để giải trừ một số điều không hiểu và nghi ngờ trong lòng.

"Mục tiêu của ngươi là tôi, và vừa rồi nghe ý của ngươi, những kẻ ở sâu trong Vô Tận Hải, có vẻ rất ghét tôi?" Lục Minh chậm rãi lên tiếng, hỏi Huyền Quy Phượng Hoàng vấn đề này, ánh mắt hắn vô cùng bình tĩnh, cho người ta một cảm giác đặc biệt.

"Ta không ghét ngươi, ngược lại ta còn tán thưởng ngươi, ta cảm nhận được một khí chất đặc biệt từ ngươi, theo một nghĩa nào đó, nếu chúng ta không phải là kẻ địch, ta sẽ coi ngươi là bạn." "Chỉ là ngươi đến từ Chư Thiên Vạn Giới, nơi đó định sẵn sẽ đối đầu với Vô Tận Hải của chúng ta, nên chúng ta chỉ có thể là kẻ địch." "Mục đích của ta hôm nay rất đơn giản, giết ngươi.

Đương nhiên, nếu thực lực của ngươi đủ mạnh, ta không làm được điều đó, thậm chí còn có thể bị ngươi giết." Huyền Quy Phượng Hoàng lúc này thản nhiên nói, như thể đang trần thuật một việc vô cùng đơn giản.

"Vậy bắt đầu đi, nếu mọi chuyện đã định, vậy không cần phải nói chuyện quá lâu, sớm định thắng thua đi." Lục Minh nhìn Huyền Quy Phượng Hoàng lên tiếng: "Dù sao tôi ở đây, kẻ địch của tôi chắc

không chỉ có một, Vô Tận Hải có vẻ khá phức tạp... nhưng chắc không chỉ có một cường giả!" Lời nói của Lục Minh, Lục Minh đang thăm dò, lại dùng phương thức này, để biết được thông tin về Vô Tận Hải, nhiều thông tin hơn.

Huyền Quy Phượng Hoàng không trả lời câu hỏi của Lục Minh, chỉ giữ im lặng.

Thực ra đôi khi đây là câu trả lời tốt nhất.

Rồi giây tiếp theo, nó ra tay, vì nó đã biết đủ nhiều.

"Giết!" Huyền Quy Phượng Hoàng lúc này ra tay trước.

Huyền Quy Phượng Hoàng không có vũ khí, vì nhục thân của nó là vũ khí mạnh nhất, cơ thể nó nặng nề như một chiếc máy ủi, hung hăng lao về phía Lục Minh, muốn đâm vào Lục Minh!

Trên Vô Tận Hải, cũng vì vậy mà một rãnh nước khổng lồ được tạo ra, vô cùng kinh người, khiến người ta rợn tóc gáy.

Trong quá trình tấn công Lục Minh, Huyền Quy Phượng Hoàng không chỉ đơn thuần dựa vào sức mạnh nhục thể, thậm chí còn mượn sức mạnh khác.

Cái đầu giống phượng hoàng của nó, lúc này lộ ra răng nanh, sóng âm kỳ quái... từ miệng nó truyền ra!

Âm thanh chói tai đó khiến Lục Minh nghe xong cũng cảm thấy khó chịu, ý thức của hắn bị ảnh hưởng, tạm thời mê man.

Khi thoát ra, hắn hoảng hốt, cơ thể Huyền Quy Phượng Hoàng đã đến trước mặt Lục Minh, giây tiếp theo, đối phương ngay trước mặt Lục Minh, trực tiếp đâm mạnh vào người hắn!

"Rầm!" Kèm theo một tiếng vang cực lớn, cơ thể Lục Minh bị nó đâm trúng, bay đi như một đường parabol ra xa.

Cơ thể Lục Minh lập tức chìm vào trong nước biển, dù sao đây là Vô Tận Hải, ở đây chỉ có nước biển, sóng biển cuồn cuộn.

Lục Minh cũng vì vậy mà bị thương.

Thực lực của Lục Minh mặc dù mạnh mẽ, nhưng thực lực của đối thủ cũng không yếu, trong lúc bất ngờ, Lục Minh bị đối phương đánh trúng, Lục Minh sao có thể không hề hấn gì?

Hắn phun ra một ngụm máu tươi, máu lập tức lan ra trong Vô Tận Hải.

Rồi trong máu của Lục Minh, có sinh mệnh vô tận tuôn ra, trong khoảnh khắc cả một vùng biển bị nhuộm thành màu đỏ máu, đồng thời cũng thu hút sự chú ý của một số cường giả...

Những cường giả này, không phải là cường giả cùng cấp với Lục Minh và Huyền Quy Phượng Hoàng, mà là những kẻ cấp Đa nguyên mà Lục Minh gặp trước đó.

Vì sinh mệnh lực dồi dào, chúng cảm nhận được động tĩnh ở đây, lúc này đang do dự, không biết có nên đến hay không.

Trong cảm nhận của chúng, nếu có thể hấp thụ sinh mệnh lực chứa trong vùng biển này, thực lực sẽ có tiến bộ vượt bậc, ít nhất có thể khiến bản thân thăng hoa, mạnh mẽ hơn.

Không có bất kỳ ai có thể phớt lờ sự cám dỗ như vậy!

Nhưng cuối cùng không ai đến, vì chúng cảm nhận được nguy cơ kinh người ở đây, đồng thời cũng hiểu đạo lý.

Trong nước biển ở đây ngửi thấy mùi máu tanh, rõ ràng sở dĩ vùng biển này biến thành như vừa rồi, là vì có máu thấm vào trong đó.

Có thể khiến năng lượng trong vùng biển này tăng lên đến mức độ này, có thể tưởng tượng, người chảy ra loại máu tươi này thực lực

mạnh đến mức nào.

Một khi chọn hấp thụ sức mạnh trong nước biển ở đây, bị đối phương để mắt tới, rất có thể sẽ toi mạng.

Để bảo toàn mạng sống, một số kẻ cuối cùng đã kìm nén lòng tham trong lòng, không chọn đến vào lúc này.

Không sợ chết tuy có, dũng cảm tuy có, nhưng khi nhiều điều kiện đều chỉ ra nơi này cực kỳ nguy hiểm, không có bất kỳ ai làm chuyện ngu ngốc, dù sao ở đây không có kẻ ngu xuẩn.

Hơn nữa cũng không cần vội, vì người có thể cạnh tranh với chúng cũng không có, nên chi bằng lúc này đợi thêm một lúc, lãng phí thời gian một chút, cũng không phải hoàn toàn không đợi được...

Đợi xác định nơi này, thực sự không có nguy hiểm rồi mới đến, theo chúng thấy, cũng không muộn.

Chúng không hy vọng vì một phút nhanh nhẩu mà khiến mạng sống của mình sớm kết thúc, điều đó không tốt.

"Đánh lén tôi?" Phun ra một ngụm máu tươi, Lục Minh từ trong Vô Tận Hải bước ra, bây giờ trông có vẻ hơi chật vật.

Khóe miệng có một vệt máu tươi chậm rãi chảy xuống, lọn tóc ướt sũng xoắn lại, y phục của Lục Minh cũng rách một góc.

Lúc này, ánh mắt hắn nhìn vào Huyền Quy Phượng Hoàng.

"Đối kháng chính diện, có thể dùng hai từ 'đánh lén' sao?" Nghe lời của Lục Minh, Huyền Quy Phượng Hoàng thản nhiên nói.

Lục Minh nghe xong gật đầu, lời của đối phương cũng có chút đạo lý, nhưng trong lòng phẫn nộ, vừa rồi bị đối phương chơi một vố, Lục Minh cảm thấy cần phải báo thù lại.

Vừa rồi đối phương đánh hắn đến hộc máu, bây giờ hắn cũng

phải đánh Huyền Quy Phượng Hoàng đến hộc máu!

"Chiến!" Sức mạnh trong cơ thể Lục Minh như lửa cháy hừng hực.

Giây tiếp theo, bóng Lục Minh lao ra, tốc độ nhanh như một tia chớp đánh xuống, nhanh chóng tiếp cận đối phương.

Hắn cũng không dùng bất kỳ vũ khí nào, nhục thân của hắn cũng là vũ khí khủng bố nhất!

Một quyền của Lục Minh, trực tiếp đấm vào đầu Huyền Quy Phượng Hoàng!

Lục Minh muốn ăn miếng trả miếng, nhưng nếu có thể thuận lợi hơn, Lục Minh hy vọng một quyền đánh nát đối phương.

Chỉ là xác suất này rất thấp, gần như bằng không, nên trong lòng Lục Minh không có hy vọng này, nhưng vẫn theo đuổi việc gây ra sát thương tối đa.

"Rắc rắc rắc!" Đối mặt với một đòn của Lục Minh, Huyền Quy Phượng Hoàng không hề né tránh, vẫn dùng cơ thể vô cùng cứng rắn, muốn chiến đấu với Lục Minh, thậm chí trong lòng nó còn có chút khinh thường, vì nó không cho rằng nhục thân của Lục Minh có thể mạnh hơn nó, thứ nó tu luyện là nhục thân mạnh nhất, Lục Minh dựa vào đâu mà so sánh với nó về phương diện này?

Chỉ là khi hai bên va chạm vào nhau, Huyền Quy Phượng Hoàng cảm nhận được sức mạnh khổng lồ trong cơ thể Lục Minh, sau đó Huyền Quy Phượng Hoàng biết nó đã đánh giá thấp Lục Minh, sức mạnh nhục thân của Lục Minh rất mạnh.

Nhục thể hai bên va chạm, sức mạnh đáng sợ trực tiếp gia trì lên cơ thể đối phương, hai người như hai quả đạn pháo va vào nhau, lực độ đó cực kỳ khủng bố, một vũ trụ rực rỡ cũng sẽ bị đánh nát.

Cơ bắp, xương cốt trong cơ thể Lục Minh và Huyền Quy Phượng Hoàng lúc này phải chịu áp lực cực lớn, nhưng cả hai lúc này đều không lùi một bước, đang đọ sức, sức mạnh trong cơ thể cuồn cuộn vô cùng.

Cảnh tượng không thể tưởng tượng và hình dung đó, Lục Minh và Huyền Quy Phượng Hoàng đều cảm nhận được sự mạnh mẽ của đối thủ, đó tuyệt đối không phải là tầm thường.

Rồi trong quá trình đối kháng, hai bên lại giao thủ, ít nhất không chỉ đơn thuần là đối kháng nhục thể, quyền cước giữa hai bên cũng bùng nổ vào lúc này.

Một nắm đấm khác của Lục Minh, từ một hướng khác muốn đấm vào đầu Huyền Quy Phượng Hoàng, sức mạnh trong cú đấm đó cuồn cuộn, như thể có thể dễ dàng đấm nát một lỗ đen.

Chỉ là một đòn này của Lục Minh đã bị Huyền Quy Phượng Hoàng chặn lại.

Mai của Huyền Quy Phượng Hoàng lúc này rời khỏi thân thể nó, giống như một món binh khí, chặn được cú đấm của Lục Minh.

Mai cứng không thể phá vỡ, một quyền của Lục Minh đánh vào trên mai, thậm chí chấn động khiến tay Lục Minh có chút tê dại!

Huyền Quy Phượng Hoàng chớp lấy cơ hội này, bốn cái chân của nó lúc này đột nhiên dài ra, như thể những cái búa nặng, hung hăng đấm vào bụng Lục Minh.

Rõ ràng, Huyền Quy Phượng Hoàng muốn tấn công bụng Lục Minh, muốn phá hủy ngũ tạng lục phủ của Lục Minh.

Mặc dù cú đấm đó không thuận lợi đánh trúng đầu Huyền Quy Phượng Hoàng, thậm chí đối phương còn dựa vào mai, chặn được một đòn, và lúc này muốn đánh vào ngũ tạng lục phủ của hắn, muốn

phá hủy ngũ tạng lục phủ... nhưng biểu cảm của Lục Minh không có bất kỳ thay đổi nào, không hề vì những gì xảy ra trước mắt mà... có chút hoảng loạn, Lục Minh vẫn giữ bình tĩnh.

Vì Lục Minh biết, lúc này nếu hoảng loạn, chỉ tự làm rối loạn trận địa, chỉ có giữ bình tĩnh vào lúc này, mọi chuyện mới tốt, mới có thể phá vỡ những gì Huyền Quy Phượng Hoàng làm.

"Hỏa!" Lục Minh thốt ra một chữ, ngay sau đó, từ bụng hắn bỗng xuất hiện sức mạnh hỏa diễm, hình thành một thứ giống như áo giáp, sau đó tựa như một đòn của Huyền Quy Phượng Hoàng, đánh trúng áo giáp, tiếng va chạm kịch liệt trực tiếp đánh vào trên đó, phát ra âm thanh cực kỳ chói tai.

Áo giáp của Lục Minh, lập tức bị đối phương đánh vỡ, áo giáp mà Lục Minh tạm thời tạo ra, lại được hình thành từ sức mạnh hỏa diễm vốn giỏi tấn công, lực phòng ngự của nó không quá kinh người.

Cũng vì vậy, việc bị Huyền Quy Phượng Hoàng đánh vỡ là chuyện bình thường.

Vì vậy, bụng Lục Minh vẫn bị đối phương tấn công, và đối phương đã thành công, bốn cái chân đâm vào bụng Lục Minh.

Nhưng do áo giáp của Lục Minh tạo ra cuối cùng cũng có tác dụng, làm suy yếu phần lớn sức mạnh của đòn đó, nên Lục Minh chỉ cảm thấy bụng đau nhói, ngoài ra Lục Minh không bị thương gì khác.

Làm suy yếu đòn tấn công của Huyền Quy Phượng Hoàng, đòn đó của đối phương tuy đáng sợ, nhưng không thể làm tổn thương ngũ tạng lục phủ của hắn.

Phản kích của Lục Minh cũng đến, đó là sức mạnh hỏa diễm!

Lớp áo giáp vừa bị Huyền Quy Phượng Hoàng đánh vỡ, sau khi vỡ tan lại không tiêu tán thành năng lượng tinh hoa mà ngưng tụ lại, trong

nháy mắt biến thành một cây đinh, một cây đinh dài bằng hỏa diễm, trên đó tỏa ra nhiệt độ cao khủng khiếp!

Cây đinh có nhiệt độ cao khủng khiếp, như thể có sức mạnh không thể tưởng tượng được, vừa mới thành hình, trước khi Huyền Quy Phượng Hoàng kịp phản ứng, với tốc độ không thể tưởng tượng được, lập tức bắn vào cơ thể Huyền Quy Phượng Hoàng, cắm vào người đối phương!

Nhục thể của Huyền Quy Phượng Hoàng tuy khủng bố, nhưng Lục Minh biết điều này, nên đã chuẩn bị từ trước, Huyền Quy Phượng Hoàng không thể chặn được một đòn này, cây đinh trực tiếp đánh vào trong cơ thể Huyền Quy Phượng Hoàng.

Chương 458

Khi cây đinh này đánh vào trong cơ thể Huyền Quy Phượng Hoàng, thần uy của nó liền phát huy đến cực điểm, trên đó có ngọn lửa không thể tưởng tượng được, lập tức khuếch tán, lập tức hóa thành một biển lửa mênh mông, điên cuồng xung kích trong cơ thể Huyền Quy Phượng Hoàng.

Nó định thiêu rụi cả thân thể, cả cái xác này đến không còn gì, đó là một luồng sức mạnh khổng lồ không thể tưởng tượng được!

Sự thay đổi trong cơ thể, Huyền Quy Phượng Hoàng tự nhiên cảm nhận được, sắc mặt nó cũng lập tức thay đổi lớn, không ngờ Lục Minh lại âm hiểm như vậy, trong lúc giao thủ vừa rồi, đã chuẩn bị thủ đoạn này, đánh một cây đinh đáng sợ vào trong cơ thể nó!

Lục Minh cố ý nhắm vào nó, sức mạnh chứa trong đó đối với nó, quá sức vô lý.

Mặc dù nó có thể đối phó được, nhưng trong tình huống hiện tại, không có cách nào đối phó được.

Dù sao nó đang đại chiến với Lục Minh, rõ ràng không thể dành thời gian để trấn áp cây đinh vừa mới đánh vào trong cơ thể.

Vì nếu nó trấn áp, Lục Minh ở bên cạnh chắc chắn có thể tìm được cơ hội tuyệt đối để ra tay, lúc đó không chỉ không thể trấn áp cây đinh trong cơ thể, thậm chí còn phải đối mặt với sự đàn áp điên cuồng của Lục Minh, không chừng bản thân sẽ càng nguy hiểm hơn!

Vì vậy, mặc dù trong lòng Huyền Quy Phượng Hoàng vô cùng bực bội, nhưng nó không vội vàng xua đuổi ngọn lửa trong cơ thể.

Vì nó vẫn giữ được lý trí, biết rằng lúc này làm vậy là không đúng,

nên chỉ điên cuồng đại chiến với Lục Minh, chỉ phân ra một phần tâm tư rất nhỏ để trấn áp ngọn lửa trong cơ thể.

Dù sao ngọn lửa trong cơ thể, không thể thật sự mặc kệ, phải hơi trấn áp, dẫn dắt một chút.

Cùng lúc đó, Huyền Quy Phượng Hoàng lên tiếng, giọng điệu mang theo chút nghiến răng nghiến lợi: "Không ngờ ngươi lại âm hiểm như vậy, dùng đến thủ đoạn này, có chút hạ lưu.

Tồn tại cấp bậc chúng ta không nên làm thế, sao ngươi có thể âm hiểm đến vậy?" Tâm trạng của Huyền Quy Phượng Hoàng không tốt, dù sao ai lật thuyền trong mương, tâm trạng cũng không tốt, trong lòng vô cùng bất đắc dĩ.

"Bất kể là thủ đoạn tốt, thủ đoạn xấu, hay thủ đoạn gì khác, chỉ cần có thể được tôi tận dụng tốt, phát huy tác dụng lạ vào thời khắc quan trọng, thì đó chính là thủ đoạn tốt." Lục Minh trả lời những gì Huyền Quy Phượng Hoàng nói: "Ngươi cũng không phải kẻ yếu, đạo lý này không hiểu sao, tại sao lại hỏi tôi vào lúc này?" Lục Minh nói câu này, gọi là lý lẽ hùng hồn, Huyền Quy Phượng Hoàng nghe xong, không biết nên phản bác thế nào, vì căn bản không có cách nào phản bác, lời của Lục Minh cũng có đạo lý của nó...

Sau đó, Lục Minh ổn định áp chế Huyền Quy Phượng Hoàng.

Thực lực của Lục Minh, vốn đã mạnh hơn Huyền Quy Phượng Hoàng một chút, lúc đầu, Huyền Quy Phượng Hoàng chiếm được tiên cơ, cộng thêm tác chiến trên sân nhà, vốn có ưu thế nhất định, nên Lục Minh tạm thời bị đối phương áp chế.

Nhưng khi Lục Minh phản ứng lại, dùng một số thủ đoạn, cộng thêm Lục Minh cũng bùng nổ, mọi thứ tự nhiên trở nên khác biệt, Lục Minh đã nắm giữ nhịp điệu của trận đấu hiện tại.

Áp chế Huyền Quy Phượng Hoàng, dù sao sức chiến đấu của đối phương đã bị ảnh hưởng, cây đinh hỏa diễm vừa rồi, được che đậy bằng nhiều phương thức, rồi cắm vào cơ thể đối phương, đủ để thấy cây đinh này không tầm thường, đối phương làm sao có thể không bị ảnh hưởng?

"Phá!" Hai bên cận chiến, qua lại.

Tình huống này kéo dài khoảng một phút, Lục Minh chớp lấy một thời cơ tuyệt vời, một quyền đấm vào người đối phương.

Gần cổ đối phương, một quyền của Lục Minh trực tiếp đánh trúng vị trí này, sau đó Lục Minh trực tiếp đánh gãy xương của Huyền Quy Phượng Hoàng, chỗ đó của đối phương hoàn toàn gãy lìa, Lục Minh thậm chí còn nghe thấy tiếng xương nổ cực kỳ giòn giã, khiến người ta có chút rợn tóc gáy.

"Chết tiệt!" Cơ thể Huyền Quy Phượng Hoàng, đột nhiên lùi về phía sau, trong lòng nó vô cùng bực bội, thở dài một hơi.

Vừa rồi Lục Minh giao thủ với nó, đã chớp được một cơ hội tuyệt vời, đánh trúng cổ nó, cơn đau kịch liệt đó khiến nó khó chịu.

Nhưng nó cũng chớp lấy cơ hội này, không chọn tiếp tục giao tranh với Lục Minh, khiến khoảng cách giữa hai bên lại được duy trì.

Sau đó nó hét lên một tiếng, trước tiên là để trút giận, rồi Huyền Quy Phượng Hoàng đưa tay sờ lên chỗ vừa bị Lục Minh đánh gãy, trong lòng bàn tay nó, một luồng sinh mệnh lực màu xanh cũng hiện ra...

Huyền Quy Phượng Hoàng bắt đầu thử chữa trị vết thương này.

Nhục thân của nó mạnh mẽ, vốn đã có khả năng tự chữa lành mạnh mẽ, xem xem, có thể tạm thời để chỗ đó hồi phục trước không.

Nhục thân của nó là thủ đoạn mạnh nhất, bây giờ nhục thân bị

thương, cộng thêm trạng thái vốn đã không tốt, sức chiến đấu bị ảnh hưởng, giảm đi nhiều, nên trước tiên chữa trị vết thương của mình, đợi hoàn thành "hồi phục", rồi tiếp tục chiến đấu với Lục Minh.

Thậm chí sức mạnh ngưng tụ trong cơ thể nó, dưới da, trong kinh mạch như những con rồng lớn, rồi những sức mạnh này tiến vào trong cơ thể nó, cố gắng trấn áp, những sức mạnh hỏa diễm đang điên cuồng tàn phá trong cơ thể, định phá hủy ngũ tạng lục phủ.

Dù sao những sức mạnh này cũng ảnh hưởng đến nó, định làm cho vết thương của nó nặng thêm, thậm chí ảnh hưởng đến thực lực, khiến nó yếu đi.

Nếu có thể, Huyền Quy Phượng Hoàng thậm chí còn muốn giải quyết vấn đề này trước, vì đối với Huyền Quy Phượng Hoàng, đây ảnh hưởng đến nó nặng hơn, là loại kéo dài, thậm chí không biết khi nào sẽ nghiêm trọng hơn, Huyền Quy Phượng Hoàng tự nhiên càng rõ ràng hơn việc giải quyết vấn đề này, sở dĩ không ưu tiên giải quyết vấn đề này, là vì nó biết, giải quyết vấn đề này khó, nên ưu tiên giải quyết vấn đề khác, trước tiên giải quyết vết thương nhẹ hơn.

Chỉ tiếc là, mặc dù có suy nghĩ này, và đã hành động, đồng thời cũng đang cảnh giác Lục Minh, nhưng Lục Minh sẽ không cho nó cơ hội này, ít nhất sẽ không cho nó một khoảng thời gian yên tĩnh...

Lục Minh tự nhiên sẽ đi ngắt quãng, hắn đã dùng tất cả thủ đoạn có thể dùng, ai bảo Huyền Quy Phượng Hoàng là kẻ địch của Lục Minh!

Sức mạnh trong cơ thể Huyền Quy Phượng Hoàng phun trào, đồng thời sức mạnh sinh mệnh lan tỏa từ lòng bàn tay, cố gắng chữa lành vết thương của mình, chỉ tiếc là Lục Minh không cho y cơ hội.

Thủ đoạn của Lục Minh quá kinh người.

Ngay khi Huyền Quy Phượng Hoàng định làm gì đó, Lục Minh đã quyết đoán tấn công, lập tức áp sát, muốn kéo dài trận đại chiến này, hoàn toàn không cho Huyền Quy Phượng Hoàng thời gian hồi phục!

Thậm chí Lục Minh còn có thể gây ảnh hưởng lớn hơn, hắn vung vẩy đôi quyền, trên đó nhuốm đầy ngọn lửa đáng sợ.

Luồng hỏa diễm này và hỏa diễm trong cơ thể Huyền Quy Phượng Hoàng thuộc cùng một nguồn gốc, hai loại sức mạnh sẽ giao tiếp với nhau.

Lục Minh dùng tư thái này đại chiến với Huyền Quy Phượng Hoàng, sẽ khiến y càng khó áp chế ngọn lửa trong cơ thể, càng thêm khó chịu!

Huyền Quy Phượng Hoàng đã chủ động khiêu khích Lục Minh, đối mặt với kẻ địch như vậy, Lục Minh sẽ không nương tay, có thể tàn nhẫn đến đâu thì sẽ tàn nhẫn đến đó!

"Không đến mức đó chứ?" Nhìn Lục Minh áp sát, quyền pháp sắc bén lạ thường, ngọn lửa bao bọc trên đó cũng nóng rực khác thường, Huyền Quy Phượng Hoàng không nhịn được mà hét lớn.

Đối phương đâu cần phải ép người quá đáng như vậy chứ!?

Lục Minh hoàn toàn không để ý đến Huyền Quy Phượng Hoàng, chỉ điên cuồng bộc phát vào lúc này, tấn công đối phương.

Hiện tại Lục Minh đang chiếm ưu thế, hắn tự nhiên phải nắm bắt ưu thế này.

Nếu có thể, Lục Minh muốn nhanh nhất có thể chém giết Huyền Quy Phượng Hoàng ngay tại đây.

Bởi vì đối phương không có ý tốt, thứ hai là Lục Minh muốn diệt y, thôn phệ sức mạnh của y để cường đại hóa thực lực của mình.

Đó vốn là mục đích của Lục Minh, hoặc là lý do hắn rời khỏi chư thiên vạn giới, hắn muốn thôn phệ những sức mạnh cường đại để mạnh lên.

Nhân tiện, sau khi Lục Minh giết một vị Bất Tử Giả trước đó, đối phương đã để lại một viên gạch đen, đó là tinh hoa sức mạnh của kẻ đó.

Chỉ là Lục Minh chưa lựa chọn thôn phệ sức mạnh của đối phương.

Bởi vì sức mạnh của kẻ đó quá quỷ dị, Lục Minh sợ hấp thu sẽ xảy ra vấn đề, nên hiện tại vẫn đang trong giai đoạn quan sát, nghiên cứu.

Đợi khi Lục Minh xác định không có vấn đề gì, hắn mới hấp thu sức mạnh trong viên gạch đen đó.

Trước mắt, Lục Minh tạm thời bỏ qua viên gạch đen.

Nhưng Huyền Quy Phượng Hoàng trước mắt rõ ràng thuộc loại bình thường, mọi chuyện trước đó đã nói lên điều đó, nên Lục Minh định diệt y, sau đó thôn phệ sức mạnh thuộc về Huyền Quy Phượng Hoàng.

"Thủ đoạn của ngươi có nhiều cũng vô dụng, không phải là đối thủ của ta.

Còn về việc đừng ép người quá đáng, ngươi là kẻ địch của ta, ta sao có thể cho ngươi thời gian thở dốc chứ?" Lục Minh thản nhiên nói, giữa hai hàng lông mày đầy vẻ lạnh lùng, quyền pháp của hắn càng lúc càng sắc bén.

Thậm chí vào lúc này, hắn còn tranh thủ lúc rảnh rỗi mà khẽ rung tay trái, trực tiếp triệu hồi ra một chiếc U Minh Thuyền.

Phía sau Lục Minh, một chiếc U Minh Thuyền đột nhiên xuất

hiện!

U Minh Thuyền có màu đen kịt, trên đó có một lực hấp dẫn luân hồi khó tả, phảng phất như đến từ một quốc gia cổ xưa vô danh, từ dưới cửu u địa ngục, bên trong vang lên những tiếng chuông đặc thù, tựa như tiếng chuông cổ luân hồi đang gõ vang, muốn nghênh đón những linh hồn cũ kỹ thuộc về nó!

Tốc độ của U Minh Thuyền cực nhanh, được Lục Minh triệu hồi và tạo ra từ hư không.

Một chiếc U Minh Thuyền đột ngột xuất hiện, sau đó lao về phía Huyền Quy Phượng Hoàng với tốc độ không gì sánh bằng.

Huyền Quy Phượng Hoàng tự nhiên nhìn thấy cảnh này, tim y đập thình thịch, lông tóc dựng đứng.

Gần như theo bản năng, y muốn tránh đòn tấn công này, vì y cảm nhận được sự kinh khủng trong đó.

Trực giác mách bảo y rằng nếu bị đánh trúng sẽ rất nguy hiểm.

Chỉ tiếc là Huyền Quy Phượng Hoàng nhanh chóng từ bỏ ý định này.

Nguyên nhân rất đơn giản, Huyền Quy Phượng Hoàng cảm nhận được một nguy cơ còn lớn hơn, đó là Lục Minh đang ở bên cạnh, dây dưa với y.

Nếu y né tránh U Minh Thuyền vào lúc này, Lục Minh chắc chắn sẽ chớp lấy cơ hội để gây trọng thương cho y.

Lục Minh vẫn luôn ở bên cạnh chờ đợi thời cơ, hắn tất nhiên sẽ không bỏ lỡ cơ hội này, nên Huyền Quy Phượng Hoàng chỉ có thể chọn một trong hai.

Lựa chọn né tránh U Minh Thuyền, bị Lục Minh chớp thời cơ

giáng đòn nặng.

Vào lúc này, y đưa ra một lựa chọn khác, đó là lựa chọn đối đầu trực diện với U Minh Thuyền.

Dù sao U Minh Thuyền cũng chỉ là một đòn tấn công do Lục Minh tạo ra, dù có kỳ lạ đến đâu, chẳng lẽ nó còn đáng sợ và quái dị hơn cả việc Lục Minh tự mình ra tay sao?

Dù sao đi nữa, Huyền Quy Phượng Hoàng nghĩ vậy.

Tim y đập thình thịch, nhìn Lục Minh đang ở gần trong gang tấc, y đột nhiên có chút hối hận vì đã tìm Lục Minh gây sự.

Nhiệm vụ này đáng lẽ không nên tranh giành.

Bởi vì thực lực của Lục Minh mạnh mẽ và đáng sợ hơn y tưởng tượng.

Vốn dĩ y là kẻ đi săn Lục Minh, nhưng bây giờ nhìn tình thế trước mắt, mọi thứ đã thay đổi.

Y từ kẻ đi săn biến thành con mồi, bị Lục Minh săn ngược lại.

Xác suất này rất cao, bởi vì tình thế hiện tại Lục Minh đang chiếm ưu thế, còn y thì không.

Chương 459

Hiện tại y phiền muộn tột độ, sớm biết Lục Minh khó đối phó như vậy, lúc đó đã không nên tốn công sức tranh giành.

Bây giờ đúng là mất cả chì lẫn chài.

Thậm chí đó còn là khả năng tốt nhất, vì nếu xui xẻo hơn một chút, không chừng hôm nay y sẽ bỏ mạng tại đây.

Khi đó mất mạng là mất hết.

Giờ phút này, Huyền Quy Phượng Hoàng đã bị dồn đến cực hạn.

Y có thể cảm nhận rõ ràng, thủ đoạn mà Lục Minh nắm giữ quá nhiều, cũng quá vô lý.

Huyền Quy Phượng Hoàng thậm chí đang suy nghĩ có nên liều mạng với Lục Minh hay không.

"Hay là cứ liều mạng một phen, thử xem sao?" Vết thương trong cơ thể cực kỳ nghiêm trọng, Huyền Quy Phượng Hoàng cảm giác như máu thịt của mình sắp bị thiêu chín, ngũ tạng lục phủ thậm chí còn tỏa ra mùi thơm, từ cổ họng lan thẳng lên đại não.

Vết thương bên trong của Huyền Quy Phượng Hoàng đã ảnh hưởng đến hai ba phần chiến lực của y.

Cộng thêm vết thương chí mạng trên cổ lúc nãy, hiện tại chiến đấu lực của Huyền Quy Phượng Hoàng chỉ còn khoảng bảy tám phần so với bình thường, thậm chí có thể nói là chỉ còn sáu phần, trạng thái của y đang không ngừng suy giảm.

Hiện tại y còn sáu bảy phần chiến đấu lực, nhưng theo thời gian trôi đi, trạng thái của y đang nhanh chóng tụt dốc.

Huyền Quy Phượng Hoàng có thể cảm nhận được mọi chuyện càng lúc càng vô lý, y đang ở bên bờ vực sụp đổ.

Đợi đến khi chiến đấu lực thực sự giảm xuống còn năm phần, bốn phần, lúc đó y sẽ không còn tư cách giao thủ với Lục Minh nữa, bởi vì Lục Minh lúc đó có thể nghiền ép y!

Vì vậy, tâm lý của Huyền Quy Phượng Hoàng lúc này rất phức tạp, có nên liều mạng không?

Thời gian trôi qua khoảng một hơi thở, Huyền Quy Phượng Hoàng đã đưa ra lựa chọn.

Hoặc có lẽ y vốn không có lựa chọn nào khác, chỉ có một con đường duy nhất.

Sau một hồi lãng phí thời gian, y đã đưa ra một lựa chọn tất yếu, đó là đối mặt với Lục Minh, tiến hành một trận chiến không thể tránh khỏi!

Sức mạnh hỏa diễm trong cơ thể bùng nổ, điên cuồng thiêu đốt ngũ tạng lục phủ.

Đã lâu lắm rồi Huyền Quy Phượng Hoàng chưa cảm thấy đau đớn như vậy.

Là một cường giả đỉnh cao, y rất ít khi bị thương, huống chi là cảnh ngũ tạng lục phủ bị lửa thiêu đến sắp vỡ nát, nỗi đau tột cùng thiêu đốt cả cơ thể?

Nhưng tất cả những điều này đều không quan trọng.

Khi Huyền Quy Phượng Hoàng bị dồn đến cực hạn, y đã gạt bỏ nỗi đau của mình.

Hiện tại đối với y, chỉ có một việc quan trọng duy nhất!

Đó là phớt lờ nỗi đau và tử chiến một trận với Lục Minh.

Giữa U Minh Thuyền và cuộc tấn công chủ động của Lục Minh, y phải đưa ra lựa chọn.

Chỉ có như vậy mới có xác suất sống sót, hoặc có thể lật ngược tình thế, bởi vì cục diện hiện tại đối với y vô cùng bất lợi!

Huyền Quy Phượng Hoàng lựa chọn đối mặt với Lục Minh.

Trong cảm nhận của y, U Minh Thuyền tuy đáng sợ, nhưng suy cho cùng nó cũng chỉ là một phần trong đòn tấn công bộc phát của Lục Minh.

Theo y, nếu đi chống lại đòn tấn công đó, y sẽ bỏ lỡ cơ hội giao thủ với Lục Minh.

Lựa chọn này, tự nhiên không cần phải nói cũng hiểu.

Chịu đựng nỗi đau đớn tột cùng khi ngũ tạng lục phủ bị ngọn lửa thiêu đốt từ bên trong, Huyền Quy Phượng Hoàng chủ động lao về phía Lục Minh.

Phía sau y, U Minh Thuyền đang lao tới với một tốc độ không thể tưởng tượng!

Trên U Minh Thuyền vang lên những âm thanh đáng sợ, tựa như những sinh mệnh tử vong từ cửu u địa ngục đang ca tụng.

Nếu có thể, nó muốn đánh giết Huyền Quy Phượng Hoàng, đó là sứ mệnh mà U Minh Thuyền được sinh ra.

Hiện tại, U Minh Thuyền có một cơ hội tuyệt vời, vì Huyền Quy Phượng Hoàng không hề để nó vào "mắt".

Khi Lục Minh tạo ra cơ hội tuyệt vời này, có lẽ U Minh Thuyền thật sự có thể thành công đánh giết Huyền Quy Phượng Hoàng.

Lục Minh thấy Huyền Quy Phượng Hoàng lựa chọn tử chiến chính diện với mình, đối với hắn, điều này thực ra không có gì bất

ngờ, tất cả đều nằm trong dự liệu của hắn.

Nếu là hắn, hắn cũng sẽ đưa ra lựa chọn như vậy.

Khi Huyền Quy Phượng Hoàng đưa ra lựa chọn đó, thực ra y đã rơi vào bẫy của Lục Minh!

Giống như Huyền Quy Phượng Hoàng cho rằng chỉ có lựa chọn giao thủ chính diện với Lục Minh mới có xác suất giết được hắn, Lục Minh cũng nghĩ như vậy.

Mặc dù hắn đặt nhiều kỳ vọng vào U Minh Thuyền, nhưng suy cho cùng đó cũng chỉ là một đòn tấn công bộc phát sức mạnh của hắn.

So với việc Lục Minh thật sự ra tay, cuối cùng vẫn có sự khác biệt!

"Chiến!" Hắn gầm lên một tiếng, Lục Minh và Huyền Quy Phượng Hoàng đã chiến đấu cùng nhau.

Giữa hai bên truyền ra những luồng sức mạnh đáng sợ, chấn động cả trời đất.

Nước biển của Vô Tận Hải cuồn cuộn dâng trào, những tiếng động khổng lồ không ngừng truyền ra.

Từ xa, từng luồng ánh mắt đang dòm ngó, xem xét tình hình bên này, đó là một nhóm cường giả khác!

Thực lực của họ không mạnh bằng hai người này, phần lớn đều ở cấp độ Đa nguyên vũ trụ, nhưng họ biết hai vị cường giả trong chiến trường lúc này đáng sợ đến mức nào, và vì thế cũng nảy sinh lòng tham.

Nếu có thể, họ hy vọng Lục Minh và Huyền Quy Phượng Hoàng sẽ lưỡng bại câu thương, sau đó vào thời khắc cuối cùng, họ sẽ ra tay chia chác hai người.

Đợi đến khi thôn phệ được cả hai, thực lực của họ sẽ có một bước tiến dài, thoát thai hoán cốt.

Đó là lý do họ dòm ngó nơi này.

Nhưng hiện tại họ sẽ không ra tay, nguyên nhân rất đơn giản, họ quá yếu, họ đang tìm kiếm thời cơ thích hợp.

Ở một nơi xa hơn trong Vô Tận Hải, dường như có cường giả đỉnh cao đang quan sát tình hình bên này.

Giờ phút này, dường như có cường giả đỉnh cao đang tiến về hướng này, dò xét tình hình cụ thể.

Theo họ thấy, có một số chuyện dường như đã thoát khỏi tầm kiểm soát.

Trên Vô Tận Hải, sóng biển cuồn cuộn, trận đại chiến kinh hoàng vẫn đang tiếp diễn, những âm thanh hỗn loạn vang lên không ngớt.

"Phụt!" Không biết đã qua bao lâu, có thể là một khoảnh khắc, cũng có thể là rất lâu, Lục Minh phun ra một ngụm máu tươi, cơ thể hắn đột ngột lùi về phía sau.

Khí tức của hắn yếu đi không ít so với lúc nãy, thân thể vốn trông phiêu dật giờ cũng có chút chật vật.

Bộ y phục vốn khắc họa hàng ngàn đại thiên vũ trụ cũng đã rách nát, các vũ trụ và tinh thần bên trong đều trở nên mơ hồ, phảng phất như vì chịu đựng sức mạnh quá đáng sợ mà bị phá hủy.

Vừa rồi khi giao thủ với Huyền Quy Phượng Hoàng, Lục Minh đã bị thương ở một mức độ nhất định.

Việc phun ra một ngụm máu càng chứng tỏ vết thương của hắn đã đạt đến một mức độ nhất định, trạng thái hiện tại cực kỳ không tốt.

Lục Minh phun ra một ngụm máu, Huyền Quy Phượng Hoàng tự

nhiên còn khó chịu hơn.

Lục Minh vốn là bên chiếm ưu thế mà còn bị thương, phun ra máu tươi, huống chi là Huyền Quy Phượng Hoàng!?

Ánh mắt chiếu lên người Huyền Quy Phượng Hoàng, trong mắt Lục Minh phản chiếu rõ ràng hình ảnh của y lúc này.

So với việc Lục Minh vừa phun ra một ngụm máu tươi, trạng thái của Huyền Quy Phượng Hoàng lúc này còn tệ hơn.

Cơ thể vốn trông đường đường chính chính, phảng phất như vô cùng cứng rắn, giờ phút này lại có vô số vết nứt kinh người, chằng chịt trên đó, giống như có thể vỡ tan thành từng mảnh bất cứ lúc nào!

Chỉ một điểm, Lục Minh mắt rất tinh, hắn nhìn thấy bên dưới những vết nứt vỡ đó, có ngọn lửa vàng kinh người đang điên cuồng thiêu đốt.

Đó là ngọn lửa mà Lục Minh để lại trong cơ thể Huyền Quy Phượng Hoàng, đang thỏa sức thiêu đốt, không ngừng gây tổn thương cho y!

Trên người Huyền Quy Phượng Hoàng đầy vết máu, khí tức của y so với lúc nãy còn tệ hơn, chiến đấu lực có thể phát huy cũng giảm đi đáng kể.

Nếu ban đầu Huyền Quy Phượng Hoàng có thể phát huy khoảng sáu phần chiến đấu lực, thì bây giờ nhiều nhất chỉ còn bốn phần.

Thậm chí theo hướng tốt nhất, Lục Minh cảm thấy đối phương lúc này có lẽ ngay cả bốn phần chiến đấu lực cũng chưa chắc đã phát huy được, không chừng chỉ còn hai ba phần, thậm chí có thể còn ít hơn!

Lý do trạng thái của Huyền Quy Phượng Hoàng suy giảm tệ như vậy là vì U Minh Thuyền của Lục Minh.

Vừa rồi khi Lục Minh dây dưa với Huyền Quy Phượng Hoàng, U Minh Thuyền đã bộc phát vào lúc đó… và đã phát huy tác dụng!

Nó đột ngột đâm vào sau lưng Huyền Quy Phượng Hoàng, trực tiếp gây trọng thương cho đối phương, thậm chí còn kích hoạt ngọn lửa mà Lục Minh đã tích tụ trong cơ thể y từ trước.

Sau đó Lục Minh cũng chớp lấy cơ hội tuyệt vời này, lần thứ hai gây trọng thương cho Huyền Quy Phượng Hoàng, đó cũng là nguyên nhân khiến vết thương của y bây giờ càng thêm nghiêm trọng, tất cả là do kế hoạch của Lục Minh!

Chỉ là trên mặt Lục Minh không hề có nụ cười, thậm chí sắc mặt hắn không tốt, hắn không cảm thấy mình đang chiếm ưu thế lớn!

Vết thương của Huyền Quy Phượng Hoàng ngày càng nghiêm trọng.

Chương 460

Từ tình hình trước mắt, Lục Minh là bên chiếm ưu thế, một ưu thế không hề nhỏ.

Nhưng Lục Minh biết tất cả không chỉ là hiện tượng bề ngoài.

Vừa rồi Lục Minh đã chớp thời cơ, gây trọng thương cho Huyền Quy Phượng Hoàng.

Nhưng mà, Huyền Quy Phượng Hoàng trong tình huống đó cũng không phải không làm gì.

Dù sao y cũng là một cường giả đỉnh cao.

Trong lúc giao thủ với Lục Minh, Huyền Quy Phượng Hoàng cũng đã làm một việc, thậm chí là một việc có thể thay đổi cục diện trận chiến!

Đó cũng là lý do chính tại sao trên mặt Lục Minh không có nụ cười, không cho rằng mình chiếm ưu thế lớn, bởi vì mọi chuyện đúng là như vậy.

Lục Minh quả thực không chiếm ưu thế lớn, thậm chí hắn còn cho rằng mình là bên yếu thế hơn, bởi vì Huyền Quy Phượng Hoàng đã chớp lấy cơ hội, tạo ra một cơ hội có thể đẩy Lục Minh vào chỗ chết!

Huyền Quy Phượng Hoàng đứng sừng sững đối diện Lục Minh, sức mạnh hỏa diễm thiêu đốt trong cơ thể khiến y đau đớn không chịu nổi, nhưng trên mặt y không hề lộ ra vẻ đau khổ, ngược lại là một nụ cười điên cuồng!

Ánh mắt y rơi trên người Lục Minh, giọng nói không nhanh không chậm vang lên: "Thủ đoạn của ngươi thật kinh người.

Vừa rồi ta giao thủ với ngươi không có một chút ưu thế nào, thậm

chí bây giờ ta còn đang bị trọng thương!" "Nhưng điều đó có quan trọng không?

Tình hình hiện tại, tuy là như vậy, nhưng cũng không phải là không có khả năng thay đổi." Nụ cười trong mắt y càng lúc càng điên cuồng, Huyền Quy Phượng Hoàng từ từ mở lòng bàn tay ra.

Trong lòng bàn tay y, có một luồng sức mạnh đặc thù đang thiêu đốt.

Vừa rồi đại chiến với Lục Minh, y đã đoạt được máu từ trên người Lục Minh, đây không phải là máu bình thường, mà là tâm đầu huyết của Lục Minh!

Trong một giọt máu, mơ hồ có thể thấy vô số sức mạnh đại đạo và sức mạnh pháp tắc bao quanh, bên trong ẩn chứa sức mạnh bàng bạc không thể diễn tả.

Một giọt máu, nếu đặt vào một vũ trụ khô cằn, mọi thứ sẽ được tái sinh… Đó là sức sống bàng bạc của một cường giả đỉnh cao, không thể hình dung, không thể tưởng tượng, một loại sức mạnh vượt qua cả sự không thể tin nổi.

"Thủ đoạn của ngươi quá nhiều, bây giờ ta cảm thấy con bài tẩy của ngươi mới chỉ dùng một phần.

Nhưng tất cả đều không quan trọng nữa, ta đã có được một giọt tâm đầu huyết của ngươi, ta không cần phải tiếp tục đại chiến với ngươi nữa, bởi vì ta có cách… trực tiếp tiêu diệt ngươi tại đây!" Cảm giác nguy cơ kinh hoàng bao trùm lấy tâm trí Lục Minh.

Hắn nhìn Huyền Quy Phượng Hoàng nói những lời đó.

Lý do hắn cho rằng mình không chiếm ưu thế, thậm chí rơi vào thế yếu, là vì cảm giác nguy cơ đang bao trùm tâm trí, một sự kinh hoàng không thể diễn tả.

Đặc biệt là sau khi Huyền Quy Phượng Hoàng nói những lời đó, cảm giác nguy cơ trong lòng Lục Minh càng mãnh liệt hơn.

Cơ thể hắn thậm chí còn khẽ run lên vào lúc này, cảm giác như đang ở bên bờ vực của cái chết!

Trong con ngươi đen kịt dần dần hiện lên sức mạnh màu vàng, sức mạnh sấm sét đáng sợ dao động.

Lục Minh biết Huyền Quy Phượng Hoàng đã nắm giữ một số thủ đoạn phi thường, đối phương dường như sắp sử dụng những thủ đoạn đó.

Lục Minh có chút bực bội.

Vừa rồi đại chiến, hắn đã dốc toàn lực, không hề giữ lại, muốn diệt đối phương.

Chỉ tiếc cuối cùng không thành công, thậm chí còn bị đối phương đoạt mất một giọt tâm đầu huyết.

Hiện tại, giọt tâm đầu huyết đó đã trở thành trợ lực lớn nhất của đối phương!

Nhưng bực bội thì bực bội, Lục Minh không hề từ bỏ, bởi vì muốn giết hắn thực sự quá khó.

Huống chi hắn còn một số thủ đoạn chưa dùng, Lục Minh không cho rằng mình sẽ chết.

Hắn cho rằng Huyền Quy Phượng Hoàng chết là chuyện đã đóng đinh, không thể thay đổi!

Hắn sẽ không chết, nhiều nhất là phải trả giá một chút, thậm chí bộc lộ thêm con bài tẩy.

Lục Minh chỉ là không muốn cảnh đó xảy ra mà thôi, ai biết sâu trong Vô Tận Hải rốt cuộc có bao nhiêu kẻ địch?

“Chết đi!” Lục Minh quyết đoán ra tay.

Nếu có thể không bộc lộ thêm con bài tẩy, Lục Minh tự nhiên hy vọng như vậy.

Hắn muốn diệt Huyền Quy Phượng Hoàng trước khi y sử dụng một số thủ đoạn đặc thù.

Tốc độ của hắn nhanh đến kinh người, như một tia sấm chớp.

Trong nháy mắt, hắn đã đến trước mặt đối phương, trên nắm đấm dao động sức mạnh hỏa diễm.

Sức mạnh màu vàng trong đôi mắt Lục Minh càng đậm hơn, giống như có thể nhìn thấu mọi hư ảo của thế giới!

Huyền Quy Phượng Hoàng nhìn Lục Minh đang ở gần trong gang tấc, không chút do dự, trực tiếp né tránh.

Thân thể rách nát của y vẫn còn mạnh mẽ, dường như hồi quang phản chiếu, chiến đấu lực trong khoảnh khắc này đã hồi phục đến tám chín phần, thậm chí bắt đầu tiến gần đến đỉnh phong thực sự!

Cùng lúc đó, miệng của Huyền Quy Phượng Hoàng cũng bắt đầu ngâm xướng những câu chú ngữ cổ xưa và phi phàm, phảng phất như có ma lực kỳ lạ.

Trong hư không, từng luồng sức mạnh đặc thù, theo sau những câu chú ngữ cổ xưa, thần bí và phi phàm của Huyền Quy Phượng Hoàng, từng sợi tơ đen hiện ra.

Những sợi tơ đen này giống như xiềng xích, điên cuồng lao về phía Lục Minh!

Chúng mang theo sức mạnh to lớn, giờ phút này giống như từng con rồng đen, muốn cưỡng ép trói Lục Minh tại đây.

Toàn thân Lục Minh tỏa ra huyết khí kinh người.

Những sợi xích đen này muốn trói Lục Minh, nhưng Lục Minh căn bản không cho chúng cơ hội.

Khi những sức mạnh đó cố gắng khóa chặt Lục Minh, rơi trên người hắn, định giữ hắn lại.

Huyết lực kinh người trong cơ thể Lục Minh trực tiếp hóa thành những con huyết đạo trưởng long thực sự, thân thể bành trướng, mang theo sức mạnh chân chính, trực tiếp bắt đầu tấn công những sợi tơ đen đó!

Hai bên kịch liệt giao phong.

Chỉ trong một khoảnh khắc, Lục Minh đã thoát khỏi sự trói buộc của những sức mạnh đó, đến trước mặt Huyền Quy Phượng Hoàng, một quyền kinh hoàng trực tiếp đập lên mai rùa của đối phương!

Sức mạnh một quyền của Lục Minh không cần phải nói nhiều.

Mặc dù chiến đấu lực của Huyền Quy Phượng Hoàng đã phục hồi trong thời gian ngắn, nhưng nhục thể của y không còn cứng rắn như lúc ban đầu.

Khi một quyền của Lục Minh đập lên người y, lớp mai cứng rắn vô cùng trực tiếp bị đập lõm một mảng, máu thịt văng ra, máu tươi điên cuồng chảy xuống!

"Ngươi căn bản không cản được ta, cho dù ngươi nắm giữ những thủ đoạn kinh người hơn!

Ngươi thật sự có thời gian để thi triển sao!!!" Giọng nói của Lục Minh vang lên vào lúc này, khoảnh khắc đó hắn trông vô cùng lạnh lùng, điên cuồng kết nối với sức mạnh hỏa diễm trong cơ thể Huyền Quy Phượng Hoàng, cố gắng tiêu diệt đối phương ngay tại đây!

Huyền Quy Phượng Hoàng không nói gì, nhìn Lục Minh đang ở gần trong gang tấc, sự hung sát trong mắt y là chưa từng có: "Nếu

ngươi không cảm nhận được cảm giác nguy cơ kinh người, tại sao lại điên cuồng như vậy vào lúc này?" "Tất cả đều đã được định đoạt.

Hiện tại ngươi có cơ hội giết ta, nhưng đồng thời cũng tạo ra cho ta một cơ hội tuyệt vời!" Nhìn Lục Minh đang ở gần trong gang tấc, trên mặt Huyền Quy Phượng Hoàng lộ ra một nụ cười, một nụ cười không thể đoán trước, ẩn chứa sự điên cuồng và oán hận không thể kể hết, cùng với một chút hối hận.

Y không ngờ, vốn dĩ giết Lục Minh là chuyện chắc như đinh đóng cột, nhưng bây giờ y lại bị dồn đến tình cảnh này.

Đừng nói là giết Lục Minh, y cảm thấy không bị Lục Minh giết đã là một chuyện vô cùng may mắn!

Đương nhiên, cũng không phải là không có khả năng giết được Lục Minh.

Hiện tại Huyền Quy Phượng Hoàng đã nắm bắt được cơ hội, đặc biệt là bây giờ Lục Minh đang ở rất gần, xác suất thành công tự nhiên càng lớn hơn.

Sau khi nói ra những lời đó, sự điên cuồng và oán hận trong mắt Huyền Quy Phượng Hoàng càng kinh người hơn.

Trong lòng bàn tay, giọt tâm đầu huyết của Lục Minh được bao bọc bởi sức mạnh thần bí.

Huyền Quy Phượng Hoàng bắt đầu sử dụng một số con bài tẩy không thể tưởng tượng, muốn thử trù sát Lục Minh ngay trước mắt!

Đúng vậy, trù sát, y muốn tiêu diệt Lục Minh tại đây!

Lục Minh cách Huyền Quy Phượng Hoàng chỉ trong gang tấc.

Bỗng nhiên, Lục Minh cảm thấy tim mình đau nhói, tất cả những cảm xúc tiêu cực trong mắt Huyền Quy Phượng Hoàng trước đó

dường như hóa thành sức mạnh thực chất đang tấn công Lục Minh!!

Một luồng sức mạnh kinh hoàng khủng khiếp giáng xuống tâm trí Lục Minh vào lúc này!

Những cảm xúc tiêu cực đáng sợ, trong một khoảnh khắc bao trùm lấy tâm trí Lục Minh, một cảm giác không thể diễn tả đối với Lục Minh.

Lục Minh đột nhiên cảm thấy rất khó chịu, cảm xúc của hắn dao động.

Mặc dù Lục Minh đang điên cuồng kiềm chế cảm xúc này, nhưng dường như không có tác dụng gì lớn.

Sát chiêu mà Huyền Quy Phượng Hoàng chuẩn bị, năng lực như vậy rất khó né tránh.

Nếu không, cảm giác nguy cơ trong lòng Lục Minh trước đó cũng sẽ không mãnh liệt như vậy.

Sự tồn tại của cảm giác nguy cơ đó bản thân nó đã có thể nói lên tất cả!

"Mẹ kiếp!

Chương 461

Chỉ dựa vào ngươi mà nghĩ có thể giết được ta!" Cơ thể đau đớn dữ dội, ánh mắt Lục Minh rơi vào lòng bàn tay của Huyền Quy Phượng Hoàng.

Trong lòng bàn tay đối phương, một hình nhân nhỏ bé xuất hiện từ hư không, do tâm đầu huyết của Lục Minh hóa thành.

Năm ngón tay của Huyền Quy Phượng Hoàng lúc này đang siết chặt lại, muốn bóp nát hình nhân do tâm đầu huyết của Lục Minh hóa thành!

Lục Minh biết nguồn gốc của mọi đau khổ hiện tại đều từ lòng bàn tay của đối phương.

Muốn phá vỡ cục diện bế tắc này, chỉ có một cách, đó là cứu được hình nhân đó… Chỉ là Lục Minh cảm thấy không thể.

Huyền Quy Phượng Hoàng đã sử dụng năng lực, mới có được một cơ hội tuyệt sát này.

Lục Minh muốn dễ dàng phá hoại, thậm chí trả giá nhất định để phá hoại, đều không thực tế.

Huyền Quy Phượng Hoàng làm sao có thể không đề phòng chứ?

Chính vì vậy, Lục Minh đã đưa ra lựa chọn.

Ác ý đáng sợ trong cơ thể hắn được giải phóng.

Khi Lục Minh cho rằng mình không thể phá vỡ được một số chuyện, hắn đã làm một việc không thể tưởng tượng khác!

"Ngươi làm tổn thương nó, vết thương của ta sẽ nghiêm trọng, gần kề cái chết!

Vậy nếu ta ra tay thì sao?

Kết quả có khác không?" Lục Minh chậm rãi nói, đôi mắt hắn lúc này tràn ngập một màu đỏ thẫm u buồn.

Hắn đấm một quyền về phía lòng bàn tay của Huyền Quy Phượng Hoàng.

Lục Minh muốn thử phá hủy hình nhân đó, như vậy, mọi chuyện có trở nên khác đi không?

Sẽ có một khả năng và kết quả khác?

Sẽ không phải chịu tội nữa!?

Thấy Lục Minh đưa ra lựa chọn như vậy và đã hành động, Huyền Quy Phượng Hoàng cũng ngây người.

Y không ngờ Lục Minh lại làm như vậy, chủ động tấn công hình nhân do tâm đầu huyết của mình hóa thành, điều này vượt quá dự liệu của Huyền Quy Phượng Hoàng.

Đối với tình hình hiện tại, Huyền Quy Phượng Hoàng đã từng thiết lập vô số khả năng, ví dụ như Lục Minh sẽ đưa ra lựa chọn nào, sẽ sử dụng con bài tẩy nào, nhưng Lục Minh lại chủ động tấn công hình nhân này… Thật lòng mà nói, Huyền Quy Phượng Hoàng chưa từng nghĩ đến điều đó.

Nhưng Huyền Quy Phượng Hoàng đã ngăn cản Lục Minh, bởi vì y cũng không biết việc mình tiêu diệt hình nhân và việc Lục Minh tiêu diệt hình nhân có khác nhau không.

Có lẽ kết quả giống nhau, có lẽ kết quả không giống nhau… nhưng Huyền Quy Phượng Hoàng không dám cược, vì y không cược nổi!

Huyền Quy Phượng Hoàng đã thành công.

Khi y cản trở Lục Minh, mọi chuyện rất thuận lợi.

Không thể không thuận lợi… Dù sao hình nhân đang nằm trong lòng bàn tay y, chứ không phải trong lòng bàn tay Lục Minh.

Nhưng Huyền Quy Phượng Hoàng cũng vì thế mà phải trả giá đắt.

Máu tươi chảy ra từ cơ thể y, một phần lớn trong đó đã bị ngọn lửa thiêu đốt cạn kiệt.

Phần lớn cơ thể và xương cốt thậm chí không còn nữa, vết thương so với trước đó càng nghiêm trọng hơn.

Theo một nghĩa nào đó, y đang ở bên bờ vực sụp đổ.

May mà thực lực của Huyền Quy Phượng Hoàng mạnh mẽ, không hề yếu đuối, chống đỡ được vào lúc này mà không hoàn toàn sụp đổ!

Nhưng dù Huyền Quy Phượng Hoàng không sụp đổ, lúc này y cũng đang ở bên bờ vực sụp đổ.

Huyền Quy Phượng Hoàng vào lúc này đã phát điên.

"Vỡ!" Y gầm lên một tiếng, sức mạnh còn lại điên cuồng rót vào lòng bàn tay.

Sức mạnh đáng sợ trực tiếp bóp nát hình nhân, y đã sử dụng tất cả thủ đoạn có thể sử dụng!

Khi Huyền Quy Phượng Hoàng làm xong tất cả, Lục Minh cảm thấy không ổn.

Cơn đau dữ dội lập tức lan tỏa khắp cơ thể hắn.

Khi Huyền Quy Phượng Hoàng bóp nát hình nhân, Lục Minh cảm nhận được mọi trật tự trong cơ thể mình đang sụp đổ.

Sức mạnh nguyền rủa đó đã đạt đến mức độ chưa từng có, Lục Minh căn bản không thể chống lại loại sức mạnh đáng sợ này!

“Tụ!” Cơ thể sụp đổ, Lục Minh ngửi thấy hơi thở của cái chết, muốn tái tạo lại cơ thể.

Các loại sức mạnh mà Lục Minh có thể sử dụng bắt đầu tụ hợp, muốn duy trì sinh mệnh của hắn bất diệt.

Chỉ là Lục Minh lại có thể cảm nhận rõ ràng, trật tự trong cơ thể đang sụp đổ, căn bản không có cách nào.

Cả người hắn đang ở bên bờ vực sụp đổ, sinh mệnh của hắn có thể kết thúc bất cứ lúc nào.

Khí tức của hắn dần trở nên yếu ớt, chỉ trong một khoảnh khắc sau đó… cơ thể Lục Minh, toàn diện sụp đổ!

Lục Minh ngây người, dường như đã đánh giá thấp sức mạnh một chiêu này của Huyền Quy Phượng Hoàng.

Khi nó thật sự lộ ra sự sắc bén của mình, ngay cả Lục Minh cũng không thể chống đỡ, thậm chí còn không kiên trì được bao lâu.

Cũng vì thế mà sinh mệnh của Lục Minh… dường như đã đi đến hồi kết!

Cuối cùng không thể duy trì được nữa, trật tự trong cơ thể vào lúc này toàn diện sụp đổ.

Sau khi kiên trì trong một khoảnh khắc ngắn ngủi, Lục Minh cuối cùng cũng đối mặt với kết quả, sinh mệnh của hắn đi đến hồi kết, ngọn lửa linh hồn trong khoảnh khắc đó trở nên ảm đạm, rồi tắt hẳn.

Vào thời khắc cuối cùng của sinh mệnh, ít nhất là trong mắt Huyền Quy Phượng Hoàng là như vậy, Lục Minh không hề tìm cách đồng quy vu tận với Huyền Quy Phượng Hoàng.

Theo Lục Minh thấy, không cần thiết, vì hắn sẽ sớm trở lại.

Nhưng trong mắt Huyền Quy Phượng Hoàng, đó là vì Lục Minh

không có năng lực và thủ đoạn đó, nếu không tại sao lại không làm như vậy?

Trên Vô Tận Hải, cùng với cái chết của Lục Minh, mọi thứ dường như trở nên yên tĩnh.

Giữa trời đất là một mảnh tĩnh lặng, ở đây chỉ có Huyền Quy Phượng Hoàng đứng sừng sững, chỉ là trạng thái của y trông không tốt, mặt đầy vết máu, cơ thể đang ở bên bờ vực sụp đổ.

Huyền Quy Phượng Hoàng hiện tại cần chìm vào giấc ngủ sâu, vì vết thương hiện tại rất nghiêm trọng.

Ngủ sâu có thể giúp y nhanh chóng hồi phục thương thế.

Nếu bây giờ không nhanh chóng hồi phục, sớm muộn gì y cũng sẽ chết.

Bởi vì vết thương của y thực sự quá nghiêm trọng.

Vừa rồi còn đang đại chiến với Lục Minh, nay y đang ở bên bờ vực của cái chết.

Trạng thái của y so với Lục Minh, căn bản không tốt hơn là bao, thậm chí còn tệ hơn.

Lý do Lục Minh chết là vì y đã chớp được thời cơ.

Nếu không, theo tình hình bình thường, khả năng y chết còn lớn hơn, vì y mới là bên yếu thế hơn.

Nhưng tất cả đều không quan trọng nữa.

Trong mắt Huyền Quy Phượng Hoàng, y là kẻ chiến thắng cuối cùng, hà tất phải bận tâm nhiều như vậy?

Chỉ là Huyền Quy Phượng Hoàng cũng rõ, mặc dù đã giành được thắng lợi cuối cùng, nhưng trận đại chiến vẫn chưa kết thúc.

Bây giờ y phải nhanh chóng tìm một nơi để ngủ sâu, hồi phục vết thương nghiêm trọng của mình.

Vô Tận Hải không phải là một nơi an toàn, nó ẩn chứa vô số nguy hiểm.

Trước đây khi trạng thái của y ở đỉnh phong, tự nhiên có thể làm bá chủ một phương, vô lo vô nghĩ.

Nhưng hiện tại, trạng thái của y thực sự quá tệ, phải nhanh chóng tìm một nơi tương đối an toàn để hồi phục thương thế.

Nếu không, với trạng thái hiện tại, một khi bị kẻ địch tìm đến cửa, kết quả cuối cùng cũng là cái chết.

Số lượng kẻ địch của y cũng không ít.

Trận chiến vừa rồi, động tĩnh quá lớn, gần như cả thế giới đều chú ý.

Vì vậy, thời gian đối với y rất cấp bách.

Nhưng hiện tại, Huyền Quy Phượng Hoàng dường như gặp phải rắc rối.

Huyền Quy Phượng Hoàng định rời đi, tìm một nơi tương đối an toàn để hồi phục thương thế.

Chỉ là y vừa cử động thân thể bị thương nặng, đã phát hiện mình dường như bị để mắt tới… Những cường giả cấp Đa nguyên ẩn nấp gần đó, đang xem kịch, ánh mắt của họ tập trung vào người Huyền Quy Phượng Hoàng!

Chương 462

Dường như cảm nhận được trạng thái của Huyền Quy Phượng Hoàng rất tệ, hiện đang ở bên bờ vực sụp đổ, cũng vì thế mà họ dường như coi Huyền Quy Phượng Hoàng là mục tiêu, muốn săn giết Huyền Quy Phượng Hoàng!

Ánh mắt của họ không hề che giấu ác ý, vào lúc này cực kỳ ăn ý bao vây lấy Huyền Quy Phượng Hoàng.

Trong mắt họ, Huyền Quy Phượng Hoàng lúc này là một miếng mồi ngon, nên họ muốn diệt Lục Minh, muốn đánh giết Lục Minh!

"Coi ta là mục tiêu mới, muốn diệt ta sao?" Mặc dù cơ thể đang ở bên bờ vực sụp đổ, trạng thái tệ không thể tệ hơn, nhưng khi Huyền Quy Phượng Hoàng nhận ra ý định của những người xung quanh, nhận ra việc họ muốn làm, y vẫn biểu hiện lạnh lùng, không hề có chút dao động nào trên nét mặt.

Bởi vì trong mắt Huyền Quy Phượng Hoàng, tất cả đều không cần thiết!

"Coi ta là mục tiêu mới, chẳng qua là cho rằng trạng thái hiện tại của ta tệ, cho rằng ta bây giờ là mục tiêu dễ bị săn đuổi!

Nhưng chỉ bằng các ngươi, có cái nhìn lớn lao gì?" Huyền Quy Phượng Hoàng lúc này tự lẩm bẩm, căn bản không để những người này vào mắt, cho dù trạng thái hiện tại của y có tệ!

Ngay cả Lục Minh thực lực vô cùng mạnh mẽ cũng bị y diệt, một đám yếu đuối, lúc nãy chọn đứng ngoài xem kịch, căn bản không được y để vào mắt.

Theo Huyền Quy Phượng Hoàng, nếu những người này dám cả

gan đến gây sự, y sẽ cho họ nếm mùi hậu quả.

“Vết thương của ta nghiêm trọng, nếu các ngươi thật sự dám đến tìm chết, vậy thì hãy hóa thành dưỡng chất cho ta đi.

Thôn phệ các ngươi, trạng thái của ta sẽ hồi phục nhanh hơn, chỉ là sẽ mạo hiểm một chút mà thôi.

Trên thế giới này có việc gì mà không cần mạo hiểm chứ?” Huyền Quy Phượng Hoàng trong lòng lạnh lùng.

Khi nhận ra ý đồ của những người khác, y không vội rời khỏi nơi này nữa, mà lặng lẽ ở lại, chờ đợi kẻ địch xung quanh đưa ra lựa chọn.

Lựa chọn của những người này sẽ quyết định Huyền Quy Phượng Hoàng nên làm gì tiếp theo.

Đương nhiên, y cũng sẽ không cố ý kéo dài thời gian.

Huyền Quy Phượng Hoàng sẽ ở đây chờ một lát, nếu những người đó trong một khoảng thời gian nhất định không đưa ra lựa chọn, Huyền Quy Phượng Hoàng sẽ rời đi, không ở lại đây chờ quá lâu.

Huyền Quy Phượng Hoàng đứng sừng sững ở đây, cũng không phải không làm gì.

Vừa rồi vội vã rời đi, thực ra y định từ bỏ chiến lợi phẩm, vì không có tinh lực để bảo vệ nó, thà chọn từ bỏ còn hơn.

Nhưng hiện tại bị những người xung quanh ép buộc, Huyền Quy Phượng Hoàng cảm thấy cần phải tranh thủ chiến lợi phẩm, bắt đầu tìm kiếm xung quanh.

Sau khi Lục Minh chết, đáng lẽ phải để lại tinh hoa sức mạnh của hắn!

Nếu có thể, Huyền Quy Phượng Hoàng muốn thôn phệ sức mạnh thuộc về đối phương, như vậy, thực lực của y sẽ có một bước tiến dài!

Ánh mắt u u, Huyền Quy Phượng Hoàng tìm kiếm sức mạnh của Lục Minh giữa máu thịt và nước biển, vô cùng cẩn thận.

Chỉ là sau khi tìm kiếm một lúc, y có một phát hiện, y không tìm thấy tinh hoa sức mạnh của Lục Minh.

Sau khi đối phương vẫn lạc, sức mạnh của đối phương đã biến mất không dấu vết, bặt vô âm tín!

Đây thực sự là một chuyện không thể tưởng tượng.

Đối phương đã vẫn lạc ngay trước mặt Huyền Quy Phượng Hoàng.

Sau khi đối phương chết, không có ai can thiệp vào chuyện ở đây, theo lý thì sức mạnh của đối phương nên được lưu lại đây.

Nhưng sức mạnh của đối phương lại không được lưu lại, điều này không hợp lý.

"Tại sao?

Chẳng lẽ Lục Minh chưa hoàn toàn chết?" Trong lòng Huyền Quy Phượng Hoàng, bỗng nhiên nảy sinh một ý nghĩ táo bạo như vậy.

Khi ý nghĩ này xuất hiện trong lòng Huyền Quy Phượng Hoàng, y cũng bị dọa cho giật mình, cho rằng không thể nào.

Vừa rồi đó là một chiêu tuyệt sát, dù Lục Minh có nắm giữ bao nhiêu thủ đoạn, cũng không có lý do nào có thể chống lại được chiêu tuyệt sát đó!

Hoặc là, nếu đối phương có thể chống lại chiêu tuyệt sát đó, vậy thì Lục Minh bây giờ nên đang đứng sừng sững trước mặt y!

Nhưng Lục Minh bây giờ đã biến mất không thấy, thậm chí máu và thịt của hắn còn lưu lại đây.

Cũng vì thế mà khả năng này không thành lập.

Chỉ là, mặc dù trong lòng Huyền Quy Phượng Hoàng có ý nghĩ như vậy, nhưng không biết tại sao, khi trong lòng y nảy sinh ý nghĩ đó, ý nghĩ đó cũng không thể xua đi được.

Xác suất của khả năng này mặc dù là không, nhưng lại giống như là một trăm phần trăm.

Trong đầu hiện lên ý nghĩ như vậy, Huyền Quy Phượng Hoàng lắc đầu, cưỡng ép xua nó ra khỏi đầu.

Y vẫn cho rằng xác suất này rất thấp, không thể nào, vì y đã tự tay giết Lục Minh.

Vậy thì Lục Minh làm sao có thể chưa chết?

Chuyện không thể xảy ra, Lục Minh đã nổ tung, chắc chắn là như vậy!

Huyền Quy Phượng Hoàng trong lòng lại nảy sinh một ý nghĩ khác.

Lục Minh đã chết, nhưng tinh hoa sức mạnh của đối phương không để lại, điều này cho thấy một khả năng, gần đây ẩn giấu một người có thực lực mạnh hơn, đã lén lút lấy đi tinh hoa sức mạnh của Lục Minh?

Xác suất này thực ra rất thấp.

Dù sao thực lực của Huyền Quy Phượng Hoàng không phải trò đùa.

Vừa rồi nếu có người ra tay, tất nhiên sẽ có dao động sức mạnh, không thể nào y không cảm nhận được dao động sức mạnh đó.

Nhưng so với khả năng thứ nhất, Huyền Quy Phượng Hoàng cho rằng xác suất này cao hơn, y càng tin tưởng xác suất này sẽ xuất hiện hơn.

Dù sao nếu người ẩn nấp trong bóng tối đó, nắm giữ một loại bảo vật đáng sợ nào đó thì sao?

Nhìn như vậy, đối phương chưa chắc đã không có năng lực làm tất cả những điều đó.

Huyền Quy Phượng Hoàng cho rằng xác suất của chuyện này lớn hơn!

Nghĩ đến đây, sự cảnh giác trong mắt Huyền Quy Phượng Hoàng càng đậm hơn.

Bất kể thế nào, cho dù xác suất của chuyện này chỉ có một phần trăm, Huyền Quy Phượng Hoàng cũng phải đề phòng.

Bởi vì một khi không đề phòng, một phần trăm xác suất trở thành một trăm phần trăm, cái giá phải trả là sinh mệnh, không ai muốn trả cái giá đó.

"Nhìn như vậy, ta phải nhanh chóng rời khỏi đây rồi!" Trong lòng nảy sinh nghi ngờ, xung quanh tuy gió yên biển lặng, chỉ có một số người đang ẩn nấp ở xa, có sát ý với y, nhưng lòng Huyền Quy Phượng Hoàng không hề bình tĩnh, y muốn thay đổi sách lược trước đó.

Không nên ở đây chờ đợi, như vậy tương đương với việc gánh chịu rủi ro lớn hơn.

Huyền Quy Phượng Hoàng đối với điểm này thực ra không để ý, nhưng hiện tại, rõ ràng không nên làm như vậy.

Huyền Quy Phượng Hoàng định rời đi.

Chỉ là y vừa định rời đi, hành động này đã động đến những người bên cạnh.

Ánh mắt của những cường giả cấp Đa nguyên đó, trong nháy mắt tập trung vào người Huyền Quy Phượng Hoàng, coi Huyền Quy Phượng Hoàng là mục tiêu của mình, chỉ hận không thể diệt Huyền Quy Phượng Hoàng và thôn phệ y.

Chỉ cần diệt Huyền Quy Phượng Hoàng, thôn phệ máu thịt của y, thực lực của họ sẽ có một bước tiến dài, không chừng có thể dòm ngó cảnh giới cao hơn.

Đối với điều này, trong lòng họ vô cùng động lòng.

Bình thường, họ sẽ không có cơ hội như vậy.

Gặp phải Huyền Quy Phượng Hoàng, chỉ có thể tránh xa, vì họ không phải là đối thủ của Huyền Quy Phượng Hoàng, Huyền Quy Phượng Hoàng có thể dễ dàng giết chết họ!

Dù sao thực lực hai bên chênh lệch quá lớn, như trời với đất.

Hiện tại may mắn gặp phải chuyện này, gặp phải Huyền Quy Phượng Hoàng gần như sắp nổ tung, có lý do gì để từ chối chứ?

Họ đang chờ đợi thời cơ!

Hiện tại Huyền Quy Phượng Hoàng muốn rời đi, đã động đến tâm thần của họ.

Họ không để Huyền Quy Phượng Hoàng rời đi.

Khó khăn lắm mới có cơ hội này, họ phải nắm bắt lấy cơ hội này.

Đương nhiên, họ cũng không vì thế mà đầu óc nóng lên, trực tiếp đi tìm Huyền Quy Phượng Hoàng gây sự.

Lạc đà gầy còn lớn hơn ngựa béo, Huyền Quy Phượng Hoàng vẫn còn sức chiến đấu.

Dám vào lúc này đi tìm Huyền Quy Phượng Hoàng gây sự, nếu Huyền Quy Phượng Hoàng bị ép đến đường cùng, không chừng người ra tay lát nữa đều sẽ chết… Dù sao nếu Huyền Quy Phượng Hoàng nhất quyết muốn kéo một người xuống địa ngục, thật lòng mà nói, thật sự không có ai có thể ngăn cản đối phương!

Chỉ vì lòng tham trong lòng tác quái, họ cũng không muốn để Huyền Quy Phượng Hoàng rời đi.

Khi nhận ra Huyền Quy Phượng Hoàng muốn rời đi, những cường giả cấp Đa nguyên đó đã đưa ra một lựa chọn thống nhất, bắt đầu đi theo Huyền Quy Phượng Hoàng.

Hai bên giữ một khoảng cách nhất định, bám theo Huyền Quy Phượng Hoàng từ phía sau, vẫn đang chờ đợi thời cơ.

Điều này cũng đã thu hút sự chú ý của Huyền Quy Phượng Hoàng.

Chương 463

Y vừa mới di chuyển một khoảng cách nhất định, đã phát hiện ra ý đồ của những cường giả cấp Đa nguyên này.

"Tìm chết sao?" Sau nhiều trận đại chiến, tâm trí Huyền Quy Phượng Hoàng lúc này mệt mỏi không thể tả.

Khi nhận ra ý đồ của những cường giả cấp Đa nguyên đó, gần như không thể kiềm chế được, sát ý trong lòng đạt đến mức độ chưa từng có!

Huyền Quy Phượng Hoàng hiện tại muốn quay đầu, giết sạch những người này.

Những người này đã chạm đến giới hạn của y, coi y là mục tiêu, làm sao y có thể chịu đựng được sự tức giận trong lòng!

Chỉ là y không thể làm như vậy.

Y mệt mỏi, cảm thấy xung quanh ẩn giấu một kẻ địch, thực lực của kẻ này, không chừng còn mạnh hơn y, phải đề phòng kẻ địch này ra tay!

"Tất cả cút hết cho ta!

Đừng theo ta nữa, nếu không hôm nay các ngươi đấu đến chết.

Mặc dù trạng thái hiện tại của ta tệ, nhưng để lại mạng sống của các ngươi, ta tuyệt đối không có vấn đề gì!" Huyền Quy Phượng Hoàng lạnh lùng nói, ánh mắt của y rơi vào những người đang theo sát phía sau, định ra tay với y.

Cuối cùng y đã đưa ra lời uy hiếp, trực diện phản ứng, bảo những người này cút đi càng xa càng tốt, nếu không y tất nhiên sẽ ra tay, cho những kẻ này biết thực lực của y mạnh đến mức nào!

Đừng nói là còn mấy hơi thở, cho dù thật sự chỉ còn lại một hơi thở, diệt những người này, cũng không phải là hoàn toàn không thể!

Nghe những lời của Huyền Quy Phượng Hoàng, những cường giả cấp Đa nguyên đang bám theo phía sau y, một phần trong số họ cảm nhận được sự tức giận của Huyền Quy Phượng Hoàng, cũng như sát ý kinh người không hề che giấu.

Họ có thể cảm nhận được Huyền Quy Phượng Hoàng đã bước vào trạng thái bán điên cuồng… Một phần trong số họ do dự, họ biết cường giả cấp bậc như Huyền Quy Phượng Hoàng, thực lực rốt cuộc đáng sợ đến mức nào.

Hoặc cho dù không rõ cường giả cấp bậc này thực lực đáng sợ đến mức nào, nhưng trận đại chiến giữa đối phương và Lục Minh vừa rồi vẫn còn rõ mồn một, làm sao có thể quên được?

Cũng vì thế, khi Huyền Quy Phượng Hoàng thật sự lên tiếng uy hiếp, một phần trong số các cường giả đã thực sự rời đi.

Mặc dù họ vô cùng động lòng trước máu thịt của Huyền Quy Phượng Hoàng, muốn thôn phệ đối phương, dùng để cường đại hóa thực lực, nhưng khi đối phương thật sự lên tiếng uy hiếp, vì tính mạng, cuối cùng họ đã chọn từ bỏ.

Nhưng cuối cùng đó cũng chỉ là một phần trong số họ.

Số cường giả cấp Đa nguyên rời đi cuối cùng vẫn là số ít.

Phần lớn mọi người chọn ở lại, vì họ càng cho rằng Huyền Quy Phượng Hoàng không chống đỡ được nữa, lòng tham của họ càng lớn, muốn thôn phệ Huyền Quy Phượng Hoàng!

Cơ hội một bước lên trời đặt ngay trước mắt, không có ai có thể đối mặt với cơ hội như vậy mà không động lòng.

Điên cuồng là đa số.

Sau khi một số người còn lại chút lý trí rút lui, những cường giả cấp Đa nguyên còn lại đã hoàn toàn điên rồi, ánh mắt của họ chỉ khóa chặt vào Huyền Quy Phượng Hoàng.

Bây giờ họ chỉ hận không thể lập tức xông lên giết Huyền Quy Phượng Hoàng, thôn phệ y.

Hoặc là bản thân họ đã làm như vậy, thể hiện rõ thái độ, dần dần bao vây Huyền Quy Phượng Hoàng.

Những người không có dũng khí đã đi, những người còn lại đều muốn diệt Huyền Quy Phượng Hoàng.

Hiện tại đối với họ là một cơ hội tuyệt vời, họ không muốn bỏ lỡ cơ hội này, đã đưa ra quyết định, muốn tiếp cận Huyền Quy Phượng Hoàng, chém giết y tại đây!

Chỉ là phần lớn mọi người hành động cùng nhau, không có ai trong số họ tỏ ra quá phô trương, như vậy không khác gì tìm chết.

Bởi vì vây giết Huyền Quy Phượng Hoàng không phải là một chuyện đơn giản.

Nếu không có gì bất ngờ xảy ra, cuối cùng tất nhiên sẽ có người chết, trả giá bằng sinh mệnh.

Nếu có thể, không có ai muốn vào lúc này đi ôm lấy cái chết, đó hoàn toàn là đi ngược lại với tương lai.

Nếu thật sự như vậy, thà chọn rời đi.

"Đã cho các ngươi cơ hội tuyệt đối, nếu đã không nắm bắt, vậy thì hôm nay hãy vẫn lạc tại đây đi!" Ánh mắt tràn ngập sát ý và băng lãnh chưa từng có, Huyền Quy Phượng Hoàng vào lúc này thản nhiên nói.

Vết thương của y vô cùng nghiêm trọng, nhưng tên đã lên dây không thể không bắn.

Y không muốn đối địch với những người cấp Đa nguyên này.

Nhưng khi những người này dồn y đến cực hạn, Huyền Quy Phượng Hoàng cũng chỉ có thể ra tay.

Y không cho rằng mình sẽ thua, nhiều nhất là phải trả giá thêm một chút mà thôi.

Những người cấp Đa nguyên này không giết được y.

Phải biết rằng Lục Minh mạnh hơn còn bị y giết, huống chi là những kẻ địch yếu đuối vô cùng, từng bị y coi thường?

"Giết!

Vừa rồi giao thủ với vị cường giả vô danh đó, trạng thái của ngươi chắc chắn rất tệ, nếu không, đối mặt với sự kích động của chúng ta đã sớm ra tay rồi, sẽ không trì hoãn lâu như vậy!" Một vị cường giả cấp Đa nguyên nói, vây quanh Huyền Quy Phượng Hoàng.

Vào lúc này, y ra tay trước, tốc độ nhanh đến mức mắt thường khó có thể bắt kịp.

Cơ thể y như một vệt sáng chói lọi, văng ra những tia nước, không biết đã dính bao nhiêu nước của Vô Tận Hải.

"Ngươi nói không sai, ta biết, những sinh mệnh mạnh mẽ sâu trong Vô Tận Hải, tính tình của họ không tốt.

Theo lý, nếu có thể cùng ta một trận, vừa rồi đã ra tay với ta, nhưng ngươi lại không làm như vậy, trạng thái của ngươi chắc chắn vô cùng tệ!" Lại một danh cường giả khác lên tiếng, cũng tấn công, muốn đánh giết Huyền Quy Phượng Hoàng.

Các cường giả cấp Đa nguyên khác không nói nhiều, ánh mắt của họ bình tĩnh và kiên định không thể tưởng tượng.Nếu đã xác định mục tiêu, tự nhiên sẽ ra tay, một trận kỳ ngộ chưa từng có!

Trên mặt nước Vô Tận Hải, sóng biển cuồn cuộn.

Bởi vì vào lúc này, có rất nhiều cường giả, đang nhanh chóng giao thủ!

Huyền Quy Phượng Hoàng đối mặt với tất cả, căn bản không có đường lui.

Bị đám người này để mắt tới, nếu ở thời kỳ đỉnh phong, đám người này chỉ cần vung tay một cái là linh hồn vỡ nát.

Những người này căn bản không phải là đối thủ của y, nhưng hiện tại trạng thái của y quá tệ.

"Dù vậy, ta cũng không phải là kẻ dễ chọc!" Đối mặt với những kẻ địch này, cơ thể Huyền Quy Phượng Hoàng như một quả bóng xì hơi đột nhiên phồng lên.

Khí tức vốn có chút suy tàn, vào lúc này dần dần tăng lên.

Y đột nhiên bước tới, trực tiếp xông vào giữa đám đông cường giả cấp Đa nguyên, kẻ địch đầu tiên y xông tới!

Không sử dụng bất kỳ thần thông pháp thuật nào, không sử dụng bất kỳ sức mạnh pháp tắc nào, đối mặt với một kẻ địch, Huyền Quy Phượng Hoàng đã sử dụng sức mạnh cơ bản nhất trên thế giới này, đột nhiên đấm một quyền!

Một quyền đó, ẩn chứa thần uy mênh mông vô cùng, tinh hoa, tinh túy của sức mạnh, có thể dễ dàng phá hủy một đại thiên thế giới và vũ trụ, cường giả cấp Đa nguyên khó có thể chống đỡ!

Sự thật cũng đúng là như vậy.

Đối mặt với một đòn tấn công vô cùng đáng sợ của Huyền Quy Phượng Hoàng, một vị cường giả cấp Đa nguyên căn bản không chống đỡ nổi.

Vừa mới chạm vào, cơ thể y đã không chịu nổi đòn tấn công đáng sợ như vậy.

Trong nháy mắt… y đã tan thành mây khói.

Một cảnh tượng vô cùng đáng sợ.

Một số cường giả cấp Đa nguyên nhìn thấy cảnh này, tim cũng không nhịn được mà ngừng đập, vì họ cũng là tồn tại ở cấp bậc đó.

Huyền Quy Phượng Hoàng dễ dàng sử dụng thủ đoạn như vậy, tiêu diệt một trong số họ, vậy nếu đối phương dùng cách tương tự để đối phó với họ thì sao?

Cũng có thể dễ dàng tiêu diệt họ?

Chỉ là sự việc đã phát triển đến bước này, không có ai có thể lùi bước nữa.Nếu đã đưa ra lựa chọn, vậy chỉ có thể kiên định tiến lên!

Mặc dù cảnh tượng vừa rồi, trong lòng các cường giả cấp Đa nguyên đều để lại ấn tượng khó phai, nhưng không có ai vào lúc này chọn lùi bước, thậm chí thần thái của họ càng kiên định hơn.

Bởi vì họ hiểu, thôn phệ được tồn tại mạnh mẽ như vậy, thực lực tất nhiên sẽ có một bước tiến lớn, không chỉ dừng lại ở hiện tại.

“Thủ đoạn như vậy, số lần có thể sử dụng có hạn!” Có một vị cường giả cấp Đa nguyên kiến thức rộng rãi lên tiếng, trong đôi mắt y, có ánh sáng vàng lấp lánh, có thể nhìn thấu mọi hư ảo.

Y đã nhìn thấu một cảnh tượng kinh người.

Thủ đoạn mà Huyền Quy Phượng Hoàng sử dụng vừa rồi, tuy cực kỳ đáng sợ, nhưng do bị thương, số lần có thể sử dụng có hạn, sẽ làm vết thương của y nặng thêm.

Một câu nói này, tương đương với việc tiêm một liều thuốc an thần cho những người khác.

Các cường giả cấp Đa nguyên càng thêm không kiêng nể.

Có lẽ họ sẽ phải trả giá bằng sinh mệnh, nhưng Huyền Quy Phượng Hoàng cũng không dễ chịu gì!

"Chết!

Tất cả đều chết cho ta!" Huyền Quy Phượng Hoàng vào lúc này vô cùng tức giận.

Ánh mắt y rơi vào người ở xa, người vừa mới lên tiếng.

Chương 464

Tốc độ của y nhanh đến cực hạn, trực tiếp để lại một tàn ảnh tại chỗ.

Trong nháy mắt, y xuất hiện sau lưng người đó, ngay sau đó Huyền Quy Phượng Hoàng trực tiếp tát một chưởng về phía cơ thể đối phương.

Có thể thấy sự tức giận của y lúc này đã đạt đến đỉnh điểm.

Y vô cùng khó chịu, đối phương lén lút, nói ra những lời như vậy, chẳng lẽ đối phương… không sợ bị để mắt tới sao?

"Ta có chút hối hận rồi, đáng lẽ trước khi giao thủ với tên đó, nên giết sạch các ngươi, như vậy, bây giờ ta cũng không cần phải đối mặt với chuyện như vậy." Giọng nói của Huyền Quy Phượng Hoàng vang lên, động tác trên tay y nhanh chóng, sát lục không hề dừng lại, vì những người này đều phải chết, không có ai có thể sống.

Huyền Quy Phượng Hoàng không cho phép.

Những người này đã đưa ra quyết định, sinh mệnh của họ phải dừng lại ở đây.

Số lượng cường giả cấp Đa nguyên vây công Huyền Quy Phượng Hoàng không ngừng giảm đi, và vết thương trên người nó cũng ngày càng nghiêm trọng, dù sao số lượng đối thủ không ít, mỗi một vị đều vô cùng mạnh mẽ.

Thế nhưng số lượng cường giả cấp Đa nguyên cũng đang giảm đi nhanh chóng, từng người một ngã xuống, chết đi với tốc độ mắt thường có thể thấy được, bởi vì đối thủ của họ cũng mạnh mẽ không kém, thực lực hùng hậu, khó lòng địch lại.

Chỉ là hai bên lúc này đã giết đến đỏ mắt, không ai lựa chọn lùi bước, có chút máy móc lặp lại hành động trong tay, vết thương trên người Huyền Quy Phượng Hoàng ngày càng nhiều, đối thủ trước mặt cũng ngày càng ít, cả một vùng Vô Tận Hải đều bị nhuộm thành màu đỏ.

Dùng mũi có thể ngửi thấy mùi máu tanh kinh người, một số người dù thường xuyên giết chóc, ngửi thấy mùi vị này cũng sẽ buồn nôn, bởi vì số lượng sinh mệnh chết đi ở đây thực sự quá nhiều.

Cả một vùng biển, nếu không được quản lý, cứ duy trì trạng thái như vậy sau một trận đại chiến, thì không biết bao nhiêu năm tháng sau, có lẽ sẽ sinh ra một tồn tại đáng sợ.

Bởi vì môi trường như thế này thực sự quá dễ dàng để thai nghén ra một Huyết linh trời sinh đất dưỡng, nơi đây quả thực là được thiên nhiên ưu đãi.

Cũng không biết đã qua bao lâu, có thể là một hai giờ, cũng có thể là một hai ngày, trong Vô Tận Hải, độ sáng của bầu trời không hề thay đổi, tóm lại là sau một khoảng thời gian, trận đại chiến cuối cùng cũng có kết quả, vẽ nên một dấu chấm hết hoàn hảo.

Trên mặt Vô Tận Hải màu máu, giờ phút này có một thân hình đứng sừng sững, thân thể giống như huyền quy kia sớm đã đầy rẫy vết thương, cái mai rùa cứng rắn vô cùng gần như sắp vỡ nát.

Máu tươi điên cuồng chảy ra từ những vết thương hở, thậm chí một phần trong đó đã bị cháy khét hoàn toàn, một mùi thịt nướng điên cuồng lan tỏa, đầu lâu của nó cũng bị chém mất một nửa, xương cốt nứt toác, trông… gần như đang ở bên bờ vực của cái chết!

Huyền Quy Phượng Hoàng hiện tại, đôi cánh cũng bị bẻ gãy, trạng thái tệ hại, nửa bước chân đã đạp vào cõi luân hồi.

Chỉ là dù vết thương nghiêm trọng, nó vẫn sống sót, là kẻ chiến thắng cuối cùng của trận chiến, bên cạnh nó không còn bất kỳ sinh mệnh nào có thể đứng thẳng, bởi vì tất cả đều đã chết sạch.

"Giết sạch cả rồi, tiếp theo chỉ cần ta thôn phệ sức mạnh thuộc về chúng, trạng thái của ta sẽ nhanh chóng hồi phục." Trạng thái của nó tệ hại chưa từng có, đầu óc có một cảm giác nặng trĩu vô cùng.

Nhưng Huyền Quy Phượng Hoàng rất rõ ràng, lúc này không thể chìm vào giấc ngủ, bởi vì một khi ngủ say, đồng nghĩa với cái chết.

Cho nên nó phải thôn phệ nước biển màu máu ở đây, trong nước biển chứa đựng sức mạnh cực kỳ đáng sợ, đó là tinh hoa chi lực do vô số cường giả để lại, thôn phệ những sức mạnh này, trạng thái của nó sẽ nhanh chóng hồi phục, ít nhất có thể đạt được mười mấy phần trăm so với thời kỳ đỉnh phong.

Đây là chuyện bắt buộc phải làm, nếu không, với trạng thái hiện tại, chỉ cần xuất hiện một cường giả cấp Đa nguyên, chưa chắc nó đã đỡ nổi… một kích của đối phương!

Chỉ là, Huyền Quy Phượng Hoàng có cơ hội đó không?

Có lẽ là không, bởi vì có một người, nó đã không giết chết, hoặc là chưa giết chết hoàn toàn, người đó cũng đã thành công trở về, lúc này Huyền Quy Phượng Hoàng đã không còn sức mạnh để chống cự, chỉ có thể bị người trở về kia… giết chết!

Khi Huyền Quy Phượng Hoàng định thôn phệ sức mạnh xung quanh, khi nó biết mình sắp không trụ nổi nữa, một giọng nói đột nhiên vang lên bên tai, quen thuộc đến mức khiến người ta không muốn đối mặt.

"Những cường giả cấp Đa nguyên kia không giết được ngươi, ngươi đã thành công tiêu diệt chúng, trở thành người chiến thắng cuối

cùng.” Giọng nói vô cùng bình tĩnh truyền đến, phảng phất như chư thiên sụp đổ cũng không thể gây ra bất kỳ ảnh hưởng nào trong mắt y, một giọng nói thờ ơ với tất cả… đó chính là Lục Minh!

“Ngươi!!

Sao có thể?

Không phải ta đã giết ngươi rồi sao!

Vì sao ngươi lại xuất hiện?” Nghe thấy giọng nói của Lục Minh đột nhiên vang lên từ sau lưng, Huyền Quy Phượng Hoàng đột ngột quay người lại, ánh mắt rơi trên người Lục Minh, trong mắt tràn đầy vẻ khó tin, không dám tin đối phương sẽ xuất hiện.

Trước đó sau khi đánh giết đối phương, nó không tìm thấy năng lượng tinh hoa của hắn để lại, Huyền Quy Phượng Hoàng thực ra đã nghĩ đến một khả năng, nhưng cho rằng xác suất đó không cao, bởi vì nó có thể cảm nhận được, nó đã thật sự giết hắn, một chút cũng không giả… nhưng đối phương lại xuất hiện vào đúng lúc này.

Xin hỏi trong tình huống này, nó nên đối mặt với Lục Minh như thế nào đây?

Trạng thái của nó, đã tệ đến không thể tệ hơn, Lục Minh lại xuất hiện, và nhìn khí tức, khí thế kia, rõ ràng đang ở trạng thái đỉnh phong, trong tình huống này, nếu hai bên giao thủ.

Ừm, Huyền Quy Phượng Hoàng trực tiếp xác nhận được chân tướng cuối cùng, nó hoàn toàn không phải là đối thủ, sẽ bị Lục Minh xé thành từng mảnh trong khoảnh khắc, bởi vì trạng thái của Lục Minh, thực sự quá tốt!

“Trên thế giới này có những chuyện không thể tưởng tượng nổi, có những chuyện vượt qua sự tưởng tượng của ngươi, mặc dù ngươi đã sống không biết bao nhiêu năm tháng, đã thấy quá nhiều sự phồn

hoa và suy tàn, nhưng chung quy vẫn không phải toàn tri toàn năng." Lục Minh nhìn Huyền Quy Phượng Hoàng, nhẹ nhàng nói: "Không cần phải ngạc nhiên về chuyện này, thực ra trong lòng ngươi đã có tính toán, trước đó đã nảy sinh nghi ngờ… không phải sao?" "Nếu đã như vậy, ngươi nên sớm có chuẩn bị, trạng thái hiện tại của ngươi tệ hại, không phải là đối thủ của tôi, ngươi sẽ chết ở đây." Lục Minh vô cùng bình tĩnh tuyên án, như thể đang nói một chuyện nhỏ nhặt không quan trọng, thực tế đối với hắn đúng là như vậy, Lục Minh luôn cho rằng việc tiêu diệt đối phương không phải là chuyện khó khăn.

Việc hắn thất bại trước đó là do cố ý, nếu không cũng sẽ không lãng phí một khả năng, thực lực của hắn chung quy vẫn mạnh hơn đối phương một chút, tất cả mọi thứ sớm đã được định sẵn.

"Không thể nào là Lục Minh, Lục Minh đã bị ta giết chết rồi, ngươi là sinh mệnh Đa nguyên ở xung quanh, muốn hù dọa ta, phá vỡ phòng tuyến tâm lý cuối cùng của ta, âm mưu sau khi ta chết sẽ thôn phệ sức mạnh của ta, để lớn mạnh tu vi và tiền đồ của ngươi!!" Ánh mắt rơi trên người Lục Minh, lúc này Huyền Quy Phượng Hoàng có chút điên cuồng, căn bản không tin vào những gì đang xảy ra trước mắt, nó có một liên tưởng khác, quan trọng hơn là Lục Minh cảm thấy nó cũng khá hợp lý, có vẻ như khả năng đó thực sự tồn tại, chỉ là giả vẫn là giả, dù hợp lý đến đâu cũng không thể biến thành sự thật.

Ánh mắt Lục Minh bình tĩnh đến khó tả, hắn không biết mục đích của Huyền Quy Phượng Hoàng khi nói ra câu này, hoặc là, khi hành động tiếp theo của đối phương thực sự diễn ra, Lục Minh mới biết được mục đích của nó là gì.

Có lẽ trong lòng Huyền Quy Phượng Hoàng thực sự nghĩ như vậy, đó là suy nghĩ thật của nó, sau khi nói xong câu đó, nó sẽ có hành động tương ứng.

Ví dụ như tấn công Lục Minh không chút che giấu, dù sao trong mắt Huyền Quy Phượng Hoàng, Lục Minh lúc này là giả, do một tồn tại cấp Đa nguyên giả dạng, nếu đã như vậy, Huyền Quy Phượng Hoàng sao có thể không tấn công Lục Minh chứ?

"Chạy!" Lục Minh bình tĩnh nhìn Huyền Quy Phượng Hoàng, chờ đợi nó đưa ra lựa chọn, chỉ là cảnh tượng đáng lẽ phải xuất hiện lại không xảy ra, Huyền Quy Phượng Hoàng không tấn công Lục Minh, mà lựa chọn quay người bỏ chạy khỏi nơi này.

Tốc độ của nó cực nhanh, hóa thành một luồng ánh sáng mộng ảo rực rỡ, trong nháy mắt đã vượt qua vô số khoảng cách, cố gắng nhanh chóng rời khỏi đây.

Trong quá trình này, vết thương trên người Huyền Quy Phượng Hoàng, do tốc độ quá nhanh, khiến vết thương càng thêm nghiêm trọng, từng mảng lớn huyết nhục bong ra, máu tươi tuôn chảy, cảnh tượng thực sự kinh tâm động phách, khiến người ta kinh hãi vô cùng.

Nhưng Huyền Quy Phượng Hoàng căn bản không quan tâm đến tất cả, bởi vì nó biết vết thương trở nên nghiêm trọng không quan trọng, quan trọng là, nếu bây giờ bị Lục Minh bắt được, nó sẽ tiêu đời, thực lực của nó căn bản không địch lại Lục Minh, dù nó cho rằng Lục Minh là hàng giả… nhưng Lục Minh vẫn vô cùng mạnh mẽ.

Sự mạnh mẽ đó, với trạng thái hiện tại của nó, là điều không thể đối mặt!

Cũng vì vậy, chạy trốn là lựa chọn duy nhất lúc này, tốc độ của nó nhanh đến kinh người, như một tia cầu vồng, trong nháy mắt không biết đã đi được bao xa, dường như muốn bỏ Lục Minh lại phía sau mãi mãi, không thể theo kịp nữa.

Lục Minh lặng lẽ đứng tại chỗ, sắc mặt không hề thay đổi vì sự ra đi của Huyền Quy Phượng Hoàng, tất cả đều nằm trong dự liệu của

hắn.

Đối phương ở lại, ra tay với hắn, nằm trong dự liệu của Lục Minh, đối phương lựa chọn rời đi, khiến hắn trở tay không kịp, cũng nằm trong dự liệu của Lục Minh.

Dù sao dù Huyền Quy Phượng Hoàng cho rằng hắn là giả, nhưng đối phương vẫn có thể nhận ra sự mạnh mẽ của hắn, chiến đấu với hắn sẽ đẩy mình vào tình thế nguy hiểm, Huyền Quy Phượng Hoàng khả năng cao sẽ không đưa ra lựa chọn này.

"Nếu trạng thái của ngươi ở đỉnh phong, thậm chí chỉ còn năm sáu mươi phần trăm, ta muốn giữ ngươi lại, cũng là chuyện tuyệt đối không thể xảy ra." "Nhưng mấu chốt là, trạng thái hiện tại của ngươi không tốt như vậy, bây giờ gần như nửa bước chân đã đạp vào cõi luân hồi, một tồn tại cấp Đa nguyên bình thường cũng có thể săn giết ngươi, huống chi trong trạng thái này… là tôi?" Ánh mắt nhìn theo Huyền Quy Phượng Hoàng rời đi, khi khoảng cách giữa hai bên đạt đến một mức độ nhất định, Lục Minh bắt đầu bước đi, đồng thời một giọng nói cực kỳ trong trẻo từ miệng hắn truyền ra: "Ta của hiện tại, trạng thái đang ở đỉnh phong, ngươi muốn trốn thoát là chuyện không thể, tất cả mọi thứ sớm đã được định sẵn!" "Khi ngươi lựa chọn trở thành kẻ địch của ta, sinh mệnh của ngươi đã gắn liền với cái chết, để ta tiễn ngươi một đoạn đường, đến cái gọi là vãng sinh cực lạc!" Giọng Lục Minh bình tĩnh truyền ra, không có bất kỳ dao động cảm xúc nào, nhưng lại cho người ta cảm giác vô cùng đáng sợ, như khúc nhạc tang đi về địa ngục, thân thể Lục Minh cũng theo đó mà động, tốc độ kinh người.

Lục Minh một bước bước ra, trong thời gian ngắn đã vượt qua không biết bao nhiêu khoảng cách, một khắc sau, trực tiếp xuất hiện sau lưng Huyền Quy Phượng Hoàng.

“Chết đi!” Lục Minh đấm thẳng một quyền, trực tiếp nhắm vào lưng Huyền Quy Phượng Hoàng, trong một quyền có sức mạnh kinh người, có thể dễ dàng phá diệt một đại thiên vũ trụ, khiến một đại thiên vũ trụ tan thành tro bụi trong nháy mắt.

Cảm giác nguy hiểm kinh người bao trùm lấy tâm trí Huyền Quy Phượng Hoàng, khi Lục Minh xuất hiện sau lưng nó, nó biết mình đã rơi vào tuyệt cảnh.

Huyền Quy Phượng Hoàng thầm kêu một tiếng không ổn, hai mắt nó như muốn nứt ra, dường như có máu tươi sắp chảy ra từ đôi mắt, hơi thở của nó trong khoảnh khắc này cũng trở nên dồn dập, cảm giác bất an trong lòng đậm đặc đến mức gần như hóa thành thực chất.

Huyền Quy Phượng Hoàng muốn tránh né một đòn của Lục Minh, bởi vì trực giác mách bảo nó, một khi đối mặt với một đòn của Lục Minh, mười phần thì tám chín phần sẽ chết.

Nhưng Huyền Quy Phượng Hoàng không muốn chết, không ai muốn sinh mệnh của mình kết thúc như vậy, là một cường giả tuyệt thế đội trời đạp đất, tương lai của nó nhất định sẽ vô cùng huy hoàng, sao có thể dừng bước ở đây?

Chỉ tiếc là, dù trong lòng nó có ngàn vạn lần không tình nguyện, nhưng cuối cùng cũng vô dụng, bởi vì Lục Minh sẽ không nương tay, Lục Minh ra tay là tất sát!

Cho nên Huyền Quy Phượng Hoàng đã chết, mang theo sự bất an đậm đặc, hóa thành thực chất, cùng cảm xúc hối hận, bị một quyền của Lục Minh trực tiếp đánh xuyên qua cơ thể, trạng thái của nó không còn ở đỉnh phong, căn bản không thể chịu đựng được đòn tấn công như vậy, cũng vì thế thân thể nó trong nháy mắt sụp đổ, sinh mệnh đi đến hồi kết.

“Chết rồi, tuy ngươi mạnh mẽ, nhưng chung quy không phải đối

thủ của tôi.” Huyền Quy Phượng Hoàng đã chết, thân thể nó tan rã giữa không trung, vô số tâm huyết và huyết nhục rơi xuống, một luồng tinh khí kinh người truyền ra.

Lục Minh lặng lẽ đứng bên cạnh, nhìn tất cả, thần sắc trong mắt vẫn vô cùng bình tĩnh, không hề bị ảnh hưởng, chỉ có chút cảm khái về sự mạnh mẽ và khó nhằn của đối phương, so với hắn kỳ thực cũng không kém bao nhiêu.

Nếu không phải Lục Minh đã trả một cái giá nào đó, chôn vùi một khả năng và một mạng sống, chưa chắc Huyền Quy Phượng Hoàng đã chết dễ dàng như vậy.

Chưa chắc tất cả mọi thứ, sẽ đổi thành một kết quả khác.

Nhưng tất cả đều không còn quan trọng nữa, bởi vì Huyền Quy Phượng Hoàng đã bị Lục Minh giải quyết thành công, bây giờ Lục Minh là người chiến thắng cuối cùng, Lục Minh cũng đang thu dọn chiến lợi phẩm của mình, thi thể của Huyền Quy Phượng Hoàng.

Hài cốt của cường giả đỉnh cao, là thứ cực kỳ quý giá, Lục Minh tự nhiên sẽ không để thi thể Huyền Quy Phượng Hoàng rơi vào Vô Tận Hải, lãng phí.

Lục Minh muốn mang nó đi, luyện hóa thành một viên đại dược, hoặc một con rối kinh người vô cùng, những thứ này đều sẽ trở thành trợ lực cho hắn sau này.

Ngoài thi thể của đối phương là chiến lợi phẩm, Lục Minh còn có tinh hoa sức mạnh mà Huyền Quy Phượng Hoàng để lại sau khi chết, tinh hoa sức mạnh hiện ra như một chiếc vảy rồng, tỏa ra ánh sáng màu xanh.

Trên ánh sáng màu xanh đó, có sinh mệnh lực vô cùng dồi dào dao động, người bình thường chỉ cần ngửi một hơi, liền có thể kéo dài

tuổi thọ vạn năm, vật này cực kỳ quý giá.

Đó là tinh hoa sức mạnh của Huyền Quy Phượng Hoàng, Lục Minh biết, chỉ cần thôn phệ sức mạnh của đối phương, thực lực của hắn sẽ có tiến bộ, hiện tại Lục Minh đang tiếp cận Đệ Thất Bộ, thậm chí hắn cảm giác, sự tiếp cận này thuộc loại chỉ cách một lớp giấy cửa sổ, chỉ cần đâm thủng, thực lực sẽ có tiến bộ cực lớn.

Lục Minh biết chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo, một thời đại và kỷ nguyên đặc biệt, sẽ có những lão già quay trở lại, thậm chí có cả Đệ Bát Bộ chung cực trong truyền thuyết, thực lực của hắn phải mạnh hơn, hắn sẽ không bỏ qua cơ hội này.

Nếu không, Lục Minh sẽ ngày càng bị động, cho nên Lục Minh trịnh trọng nhận lấy tinh hoa sức mạnh của Huyền Quy Phượng Hoàng, đối phương cũng có chút tác dụng, sau khi chết đi, chung quy đã mang lại cho Lục Minh sự giúp đỡ nhất định.

Hiện tại trên tay Lục Minh, có hai tinh hoa sức mạnh đỉnh cao của cự đầu Nguyên đầu, một thuộc về Bất Tử Giả, cái còn lại là của Huyền Quy Phượng Hoàng.

Tinh hoa sức mạnh của Huyền Quy Phượng Hoàng, Lục Minh sẽ tranh thủ thôn phệ, tăng cường thực lực, nhưng tinh hoa sức mạnh của Bất Tử Giả, Lục Minh đến giờ vẫn chưa hiểu rõ, không chắc có thể thôn phệ đối phương hay không.

Cho nên Lục Minh không vội, và đang thử nghiệm nghiên cứu, Lục Minh hiện tại đã có chút manh mối, đối với tương lai, hắn có một quy hoạch không mấy rõ ràng.

Nhưng tất cả những điều này, thực ra đều không quan trọng, lúc này đối với Lục Minh, có chuyện quan trọng hơn, đó là, có nên rời khỏi Vô Tận Hải bây giờ không?

Trước đó từng nói chuyện với Huyền Quy Phượng Hoàng, đối phương mơ hồ tiết lộ, nó từ chỗ sâu trong Vô Tận Hải đến, mục đích là để đặc biệt giết chết hắn.

Theo cách nhìn đó, chỗ sâu trong Vô Tận Hải đối với Lục Minh là hang rồng miệng hổ, nếu đã như vậy, có cần thiết phải tiến vào chỗ sâu trong Vô Tận Hải không?

Chương 465

"Hay là lựa chọn rời đi đi, nơi này quá nguy hiểm rồi." Trong lòng Lục Minh nảy sinh suy nghĩ này, không phải là tâm tư lùi bước, có những chuyện biết rõ không thể làm mà lựa chọn từ bỏ, là chuyện không thể bình thường hơn.

Lục Minh tuy có một đạo tâm vô địch, nhưng không có nghĩa là hắn phải chủ động rơi vào hiểm cảnh, khi gặp phải chuyện khó đối mặt, Lục Minh cũng sẽ không cứng đối cứng, sẽ phân tích rồi đưa ra một số lựa chọn.

Lúc này Lục Minh bắt đầu đưa ra quyết định, có chút do dự, không biết nên làm thế nào, tiếp tục tiến lên?

Hay lựa chọn rời khỏi Vô Tận Hải này?

"Thực lực của ta đã rất mạnh rồi, nhưng dường như cấm khu càng xa chư thiên vạn giới, sinh mệnh tồn tại trong đó càng mạnh mẽ, dường như có ý đồ với chư thiên vạn giới, chư thiên vạn giới tiếp theo sẽ càng hỗn loạn hơn, thực lực của ta tuy mạnh, nhưng vẫn có chút không đủ dùng…" "Ta bắt buộc phải làm mạnh thực lực của mình, và bồi dưỡng thế lực của ta, trong quá trình này sẽ có nguy hiểm đi kèm, ta thậm chí có thể sẽ chết, nhưng ta dường như không có đường lui, ta dường như từ đầu đến cuối, chỉ có một lựa chọn mà thôi." Lục Minh chìm vào suy tư, vô số suy nghĩ hỗn loạn trong đầu hắn, cuối cùng Lục Minh đã đưa ra lựa chọn, mặc dù tiếp tục tiến vào chỗ sâu trong Vô Tận Hải sẽ càng nguy hiểm hơn, mức độ nguy hiểm này, chưa chắc đã thua kém lúc Lục Minh đến Luân Hồi Chi Địa trước đây, phải biết lúc đó Lục Minh suýt nữa không về được.

Nhưng Lục Minh không có lựa chọn, muốn trở nên mạnh mẽ hơn,

chỉ có thể tiến về phía trước, dù phía trước là một mảnh gai góc, cũng phải đi tiếp.

"Tôi không cần đường lui, tôi chỉ cần chưa chết, tôi sẽ luôn tiến về phía trước, nếu tôi dừng lại, kẻ địch của tôi sẽ đuổi kịp bước chân của tôi, lúc đó tôi sẽ đối mặt với những chuyện tuyệt vọng hơn, kinh khủng hơn!" Lục Minh hạ quyết tâm, không lựa chọn lùi bước, ánh mắt hắn dần trở nên kiên định hơn, đạo tâm càng hoàn mỹ không tì vết, sau khi thu dọn chiến lợi phẩm, hắn lại lên đường, tiếp tục tiến về chỗ sâu trong Vô Tận Hải.

Trên đường đi, Lục Minh càng thêm cẩn thận, không hy vọng chuyện xảy ra trước đó lại xuất hiện lần nữa, ít nhất không thể bị động như vậy nữa.

Ừm, đồng thời Lục Minh cũng không muốn đối mặt với tình huống đã xảy ra ở Luân Hồi Chi Địa, khi Lục Minh tiến về chỗ sâu trong Vô Tận Hải, nếu gặp phải loại chuyện đó hoặc có dấu hiệu, hắn sẽ không do dự lựa chọn rời đi, kiên định tiến về phía trước, không có nghĩa là muốn tìm đường chết.

Chuyện thực sự không thể làm, Lục Minh cũng sẽ không kiên định đi tiếp.

Chỗ sâu trong Vô Tận Hải, màu nước biển ở đây không phải trong suốt, không phải màu xanh lam, mà là màu đen kịt đậm đặc, phảng phất có thể hấp thụ mọi ánh sáng.

Tại đây, khi Lục Minh tiêu diệt Huyền Quy Phượng Hoàng, có một sinh mệnh cực kỳ mạnh mẽ, đột nhiên mở mắt, thân thể hình người, nhưng quá cao lớn, cả người như một ngọn núi, chỉ là thứ cấu thành cơ thể không phải huyết nhục, mà trông giống như nước biển, trông vô cùng vĩ ngạn.

Lúc này, sau khi y mở mắt ra, trong mắt mơ hồ ngưng tụ một bóng

hình, bóng hình này không phải ai khác, chính là Lục Minh.

Lục Minh phản chiếu trong mắt y, lúc này không lựa chọn rời khỏi Vô Tận Hải, sau khi gặp phải kẻ địch đáng sợ như Huyền Quy Phượng Hoàng vừa rồi, vẫn kiên định, lựa chọn tiếp tục tiến về phía trước, muốn tiến vào chỗ sâu trong Vô Tận Hải.

"Đến đây sao?

Nơi này là nơi cực độ nguy hiểm…" "Nơi như thế này, người khác sau khi cảm nhận được nguy hiểm, sẽ lựa chọn trốn thoát, hoặc là dừng lại tại chỗ, gần đó, nhưng lại to gan như vậy, tiếp tục đi sâu vào trong, thậm chí còn duy trì một tần suất không chậm." "Nói thật, người như vậy, ta là lần đầu tiên nhìn thấy." Ánh mắt y bình tĩnh, dường như bất kể xảy ra chuyện gì, cũng không thể khiến cảm xúc của y có bất kỳ biến động nào, cảm xúc của y như một tảng đá không có tình cảm, không vui vì vật, không buồn vì mình, cũng không có gợn sóng.

Chỉ là ý tứ trong lời nói có một chút, vô cùng không hiểu, vì sao Lục Minh lại lựa chọn tiếp tục tiến vào Vô Tận Hải, trước đó gặp phải Huyền Quy Phượng Hoàng, chỉ cần biết nơi này nguy hiểm, theo lý mà nói, đối phương dù không muốn rút lui khỏi Vô Tận Hải, dù sao nơi này rõ ràng có kỳ ngộ, nhưng đối phương cũng không nên dễ dàng đi sâu vào, ai biết được chỗ sâu trong Vô Tận Hải ẩn giấu nguy hiểm gì?

Nhưng Lục Minh lại không làm như vậy, lựa chọn tiến vào trong đó, thậm chí tốc độ duy trì không chậm, chỉ là cẩn thận hơn để ý xung quanh mà thôi.

"Nếu đã đưa ra lựa chọn, đến nơi này, vậy thì nên vì lựa chọn đã đưa ra, mà gánh chịu hậu quả." Sinh mệnh hình người lúc này bình tĩnh lên tiếng, trong đôi mắt y, vào lúc này, phảng phất có sức mạnh

thần bí đặc biệt xuất hiện, luồng sức mạnh đó dường như có thể khiến cả một vùng trời đất lột xác.

Tiếp tục tiến về phía trước trên Vô Tận Hải, tốc độ của Lục Minh không nhanh không chậm, vô cùng cẩn thận, bởi vì không ai có thể đảm bảo, từ chỗ sâu trong Vô Tận Hải hay từ xa sẽ lao ra một cường giả, Lục Minh trước đó chính là như vậy mới gặp phải Huyền Quy Phượng Hoàng.

Mặc dù kết quả cuối cùng, Lục Minh đã tiêu diệt đối phương, nhưng trong quá trình đó, Lục Minh cũng đã trả giá, không phải là hoàn hảo không tổn hại.

Chuyện tương tự nếu xảy ra lần nữa, Lục Minh cũng không ngại, bởi vì Lục Minh cũng đã có được thu hoạch tương xứng, tiêu diệt Huyền Quy Phượng Hoàng, lấy được tinh hoa sức mạnh của đối phương, đợi sau này thôn phệ, sẽ giúp ích cho thực lực của hắn.

Nhưng Lục Minh phải chuẩn bị tốt, ít nhất nếu lần sau, lại gặp phải chuyện tương tự, Lục Minh hy vọng sẽ không bị động như vậy, nên là bên chủ động xuất kích, chỉ có như vậy, mới có thể chiếm được tiên cơ.

"Tại sao trong lòng ta, lại đột nhiên có một cảm giác bất an?" Lục Minh vốn đang tiến về phía trước trên Vô Tận Hải, trên Vô Tận Hải, sóng biển cuồn cuộn, khi Lục Minh tiến vào Vô Tận Hải một đoạn khoảng cách, Lục Minh phát hiện Vô Tận Hải không còn bình tĩnh như vậy, trên mặt biển có sóng gợn.

Thậm chí Lục Minh có lúc có thể phát hiện một số thi thể trong những con sóng dữ dội của Vô Tận Hải, đó là thi thể của những hải thú mạnh mẽ không rõ tên.

Vào lúc này, khi trước mắt Lục Minh, một con sóng khổng lồ trên Vô Tận Hải ập xuống, Lục Minh có chút kinh ngạc phát hiện, tim hắn

trong khoảnh khắc này đập thình thịch, một cảm xúc bất an vô cùng dâng lên trong lòng hắn, phảng phất như có đại khủng bố sắp giáng lâm, ngay cả hắn cũng không thể chống cự.

Cảm giác này đến vô cùng đột ngột, Lục Minh vô cùng bất ngờ.

"Tại sao trong lòng ta lại có cảm giác như vậy, chẳng lẽ ta đã bị kẻ địch mạnh hơn nhắm tới sao?

Ẩn nấp ở gần đây sao?" Không tự giác, trong lòng Lục Minh nảy sinh suy nghĩ này, mặc dù trong cảm nhận của hắn, xung quanh sóng yên biển lặng, nhưng lỡ như đối thủ nhắm vào hắn không phải người bình thường, đối phương có thủ đoạn ẩn nấp cũng là chuyện thường.

Cho nên trong lòng Lục Minh càng thêm cẩn thận, giác quan thứ sáu của hắn sẽ không lừa dối hắn, Lục Minh vĩnh viễn tin tưởng, cho nên vô cùng thận trọng.

"Gã kia trốn ở đâu?

Mặc kệ, trong lòng ta có cảm giác bất an, ta phải tìm ra gã này mới được!" Lục Minh không tiếp tục tiến về phía trước, bởi vì trong lòng hắn có cảm giác bất an, cho rằng xung quanh khả năng cao có kẻ địch ẩn nấp, cho nên Lục Minh dừng lại tại chỗ, trong đôi mắt hắn lúc này có kim quang lóe lên, một luồng sức mạnh thần bí bao quanh đồng tử hắn, vào lúc này, hắn có thể nhìn thấu mọi hư vọng!

Lục Minh nhìn thẳng ra xung quanh, thậm chí cả trên trời và sâu trong Vô Tận Hải, muốn tìm kiếm kẻ địch ẩn nấp trong bóng tối đang rình rập hắn.

Chỉ tiếc là Lục Minh nhìn ra xung quanh, trong đôi mắt có kim quang bùng lên, trong tình huống có thể nhìn thấu mọi hư vọng, hắn không tìm thấy người đó.

Dường như người ẩn nấp trong bóng tối căn bản không tồn tại,

tất cả mọi thứ đều là giả, suy đoán của Lục Minh có sai lầm… mặc dù Lục Minh căn bản không tin điều này, bởi vì, cảm nhận của hắn sao có thể có vấn đề?

Nhưng sự thật là như vậy, tất cả quả thực đã xảy ra như thế.

"Không tìm thấy?

Đối phương nắm giữ thủ đoạn mạnh hơn sao?

Hay suy đoán của ta là sai, hoặc là vì nguyên nhân khác?" Lục Minh chìm vào suy tư, sau đó Lục Minh xác định được một điều, có lẽ suy đoán của hắn thực sự sai, hắn chỉ bị người ta nhắm tới, người đó không ra tay với hắn, hắn tìm đối phương trước, kết quả tự nhiên là không thu hoạch được gì.

"Nếu thật sự là như vậy, thì thật là lỗ, lãng phí thời gian của ta, còn nếu người đó thực sự tồn tại, và như ta suy đoán, vậy thì chỉ bị nhắm tới, cảm giác nguy cơ trong lòng ta đã bùng nổ như vậy, thực lực của hắn rốt cuộc mạnh đến mức nào?

Có đạt đến Đệ Thất Bộ, đột phá Nguyên đầu?

Đạt đến cảnh giới cao hơn?

"Nếu không phải như vậy, tại sao lại gây ra uy hiếp lớn như vậy cho ta?" Lục Minh suy tư, sắc mặt hắn dần trở nên không ổn.

Sự không ổn này là một vẻ ngưng trọng, Lục Minh luôn cảm thấy mình đoán đã gần đúng với sự thật, nhưng nếu thật sự là như vậy, Lục Minh tiếp theo sẽ gặp khó khăn, bởi vì kẻ địch của hắn, nhất định thực lực vô cùng mạnh mẽ.

Kẻ địch như vậy, Lục Minh hoàn toàn không phải là đối thủ, hai bên nếu thực sự gặp nhau, dù là một chọi một, Lục Minh cũng cảm thấy có xác suất lớn sẽ bị đối phương miểu sát, bị đối phương trực tiếp đè xuống bụi trần.

“Hy vọng không phải như vậy.” Lục Minh nội tâm bắt đầu cầu nguyện.

Nhưng Lục Minh bắt đầu chuẩn bị, hắn sẽ không thực sự đặt một số khả năng, vào việc cầu nguyện có thể bảo vệ mình, hắn bắt đầu chuẩn bị một số thứ, có những thứ, nên nắm chặt trong tay mới đúng.

Nếu không, khi gặp phải tuyệt cảnh, sẽ không có ai cho hắn cơ hội cầu nguyện, cầu nguyện cũng sẽ không thực sự giúp đỡ, giải quyết tuyệt cảnh trước mắt.

Lục Minh tiếp tục tiến về chỗ sâu trong Vô Tận Hải, trên đường đi, Lục Minh cũng bắt đầu chuẩn bị, điều chỉnh trạng thái của mình ở đỉnh phong, khí tức trên người hùng hậu, vô cùng mạnh mẽ và đáng sợ, cho người ta cảm giác, có thể rất dễ dàng phá nát một thế giới, bởi vì trong quá trình này, hắn đang thôn phệ nguyên đầu chi lực của Huyền Quy Phượng Hoàng, chính vì vậy, khí tức của Lục Minh ngày càng mạnh mẽ.

Thời gian trôi qua, cũng không biết đã bao lâu, Lục Minh tiến sâu vào Vô Tận Hải, khoảng mấy ngày, Lục Minh đột nhiên dừng bước.

Bởi vì Lục Minh phát hiện, phía trước có một hòn đảo, một hòn đảo khổng lồ vô cùng, khi Lục Minh nhìn thấy, Lục Minh phát hiện, thị lực của hắn mạnh mẽ chưa từng có, nhưng nhìn hòn đảo trong nháy mắt, không thể nhìn thấy bờ.

Nói cách khác, hòn đảo ở đó, càng giống như một lục địa khác nằm trên Vô Tận Hải, đặc biệt, cực kỳ phi phàm.

Lục Minh nhìn lên đó, Lục Minh có thể cảm nhận được, trên hòn đảo lục địa đặc biệt này, có khí tức đáng sợ hùng hậu, luồng khí tức đó so với hắn cũng không yếu hơn, thậm chí mơ hồ, còn mạnh hơn!

Luồng khí tức kia, có một cảm giác xông thẳng lên trời, đồng thời,

cũng không biết có phải là ảo giác của Lục Minh không, khi Lục Minh đến, nhìn thấy hòn đảo lục địa trước mắt, Lục Minh phát hiện… trên hòn đảo lục địa, luồng khí tức kinh khủng mà hắn cảm nhận được, đang chủ động tiến về phía này!

Nếu không cảm nhận sai, Lục Minh cảm thấy, đối phương hẳn là đang tìm hắn, nếu không, tại sao lại tiến về phía này?

Sông núi dọc ngang, từng cây cổ thụ chọc trời, trong đó thực vật sum suê rậm rạp vô cùng, nơi đây như một thế ngoại đào nguyên, giống như vùng đất phi phàm trong truyền thuyết thượng cổ, chính là hòn đảo trước mắt Lục Minh.

Nhưng tất cả đối với Lục Minh đều không quan trọng, Lục Minh chìm vào suy tư, bởi vì trong sự quan sát của Lục Minh lúc này, trên hòn đảo trước mắt, có một kẻ địch khí tức cực kỳ mạnh mẽ, đang tiếp cận nơi này!

Lục Minh cẩn thận suy nghĩ, dường như hắn không gây thù chuốc oán với ai ở đây, lần đầu tiên đến đây, đối phương có lý do gì để tìm hắn gây phiền phức chứ?

Rõ ràng không quen biết đối phương, cũng không thân thiết chút nào.

Nhưng Lục Minh dựa vào tốc độ tiếp cận của tồn tại khí tức mạnh mẽ kia, cũng như ý tứ mơ hồ mà đối phương biểu đạt.

Lục Minh có thể xác định một điều, đó là mục tiêu của đối phương chắc chắn là hắn, đối phương nhất định không có ý tốt, nếu không, khí tức của đối phương không thể cho hắn một cảm giác ngang ngược vô cùng, đối phương tuyệt đối đã coi hắn là kẻ địch, gã này hẳn là đến để săn giết!

Đến đây, Lục Minh nhíu mày thật sâu, vô cùng không hiểu tại sao,

nhưng điều này dường như cũng không quan trọng, Huyền Quy Phượng Hoàng trước đó cũng là chủ động tìm đến cửa, bây giờ chẳng qua là thêm một người mà thôi, thậm chí thêm hai ba người, dường như cũng rất rất hợp lý?

"Chỉ là tồn tại cấp bậc như ta, trong Vô Tận Hải có nhiều đến vậy sao?

Cảm giác như không cần tiền vậy, nếu không sao lại có mấy người liền." Lục Minh không nhịn được lẩm bẩm một câu, mặc dù cho đến nay, Vô Tận Hải chỉ xuất động hai người cấp bậc này, nhưng Lục Minh cảm thấy đã khoa trương rồi, phải biết khu vực Vô Tận Hải thực sự quá rộng lớn, đối phương từ nơi xa xôi lao đến, cộng thêm nhiều yếu tố khác, phải biết Lục Minh đến nơi này cũng không phải chỉ trong vài ngày ngắn ngủi.

Nhưng Lục Minh đã thấy hơn hai người cấp bậc này.

Thậm chí Lục Minh cảm thấy, tồn tại như vậy, số lượng trong Vô Tận Hải hẳn là không ít, dù sao cũng có một cơ số Đa nguyên khổng lồ vô cùng.

Trong Vô Tận Hải ẩn giấu cường giả, Lục Minh trước đó đã thấy, Huyền Quy Phượng Hoàng đã săn giết không ít, mặc dù thực lực muốn đạt đến cấp bậc của Lục Minh, không phải là số lượng lớn có thể tạo ra, nhưng vẫn có thể từ đó chứng minh một số chuyện, khiến người ta không khỏi cảm thấy lạnh sống lưng.

"Nếu không thì một hơi ra năm sáu vị, trực tiếp triển khai tuyệt sát với ta, nếu không, cứ từng người một đến, đều đều phải chết hết!" Lục Minh ánh mắt đầy hung sát, khi Lục Minh nhận ra trên hòn đảo lục địa trước mắt, có kẻ địch đang tiến về phía mình, mục đích khả năng cao là để săn giết hắn, tâm trạng của hắn tự nhiên không tốt, thậm chí có chút phẫn nộ.

Dù sao Lục Minh hiện tại là bên bị động, ai gặp phải chuyện như vậy có thể thờ ơ, cảm xúc không dao động, cơn phẫn nộ không gia tăng chứ?

Nhưng tất cả đều không quan trọng, bởi vì trong mắt Lục Minh, đối phương cứ từng người một đến, không phải một lần xuất động một lượng lớn kẻ địch, trong tình huống này, đối phương có bao nhiêu người, trong mắt Lục Minh đều là đến nộp mạng mà thôi.

Trong tình huống một chọi một, Lục Minh luôn cho rằng mình là vô địch!

"Đây không phải là nơi ngươi nên đến, rời khỏi đây, nếu ngươi lựa chọn đặt chân lên lục địa này, nhất định sẽ chết ở đây." Một giọng nói lạnh lùng vô cùng truyền đến, giữa những ngọn núi cao chót vót, có một gã khổng lồ vô cùng, từ xa di chuyển đến, tốc độ của y nhanh đến kinh người, trực tiếp đâm nát từng ngọn núi lớn, cao khoảng gần nghìn mét, thân hình cực kỳ cường tráng, trên người mọc đầy lông lá, giờ phút này vượt qua khoảng cách xa xôi, đột nhiên đáp xuống rìa hòn đảo lục địa.

Sau đó ánh mắt của gã khổng lồ, lập tức tập trung vào Lục Minh, tiếp theo một giọng nói lạnh lùng đến cực điểm, lọt vào tai Lục Minh.

Trong mắt Lục Minh, người này có ác ý với mình, chỉ là chuyện xảy ra tiếp theo, khiến Lục Minh bất ngờ, chuyện đầu tiên đối phương làm là khuyên Lục Minh rời đi, theo ý tứ trong lời nói của đối phương, chỉ cần Lục Minh không lựa chọn rời đi, Cự Nhân mới tấn công Lục Minh.

Nếu Lục Minh rời đi… dường như sẽ không ra tay với Lục Minh?

"Bảo ta rời khỏi đây?

Chương 466

Vừa rồi ta cảm giác ngươi dường như có chút ác ý với ta, xem ta là mục tiêu, nhưng bây giờ lại nói ra những lời như vậy." Lục Minh lập tức tập trung ánh mắt vào vị Cự Nhân này.

Hắn hỏi: "Có thể cho ta biết tại sao không?

Tại sao ta không thể đặt chân lên lục địa này?

Tại sao không trực tiếp ra tay với ta?

Ta có thể cảm nhận được sự khao khát của ngươi, dường như muốn ra tay với ta." "Đây là cảnh cáo với ngươi, chỉ cần ngươi bây giờ lựa chọn rời đi, ta sẽ không ra tay với ngươi, đương nhiên, nếu ngươi lựa chọn xông vào, hoặc là chạm vào giới hạn của ta, ta có thể đảm bảo ngươi không thể an toàn rời đi." Giọng nói lạnh lùng truyền ra, Cự Nhân lên tiếng, ánh mắt rơi trên người Lục Minh, vô cùng bá khí nói: "Ngươi không cần biết quá nhiều chuyện, bây giờ lựa chọn rời đi là lựa chọn chính xác nhất, cũng đừng mong biết quá nhiều từ ta, ta sẽ không nói cho ngươi biết mọi thứ." Cự Nhân vừa nói, vừa lúc này tiếp tục: "Ta cho ngươi ba giây, lập tức rời đi, nếu không ta sẽ lựa chọn ra tay với ngươi." Cự Nhân vừa nói, vừa lúc này thực sự giơ ra ba ngón tay, theo thời gian trôi qua, từ từ nắm các ngón tay lại, dường như nếu ba giây thực sự trôi qua, Lục Minh không lựa chọn rời đi, y tất nhiên sẽ ra tay với Lục Minh, giữ Lục Minh lại đây vĩnh viễn.

Lục Minh thấy cảnh này, mày nhíu càng sâu: "Xem ra ta không thể biết thêm thông tin gì từ ngươi, còn nữa, ngươi đang uy hiếp ta sao?

Dựa vào cái gì mà cho rằng, ta phải nghe theo mọi thứ của ngươi?" Lục Minh lạnh lùng nói, trong mắt không hề che giấu sát ý,

Cự Nhân hành động khó hiểu, và nói ra những lời trước đó, Lục Minh cũng không phải người không có tính khí, cơn giận trong lòng đã bị đốt cháy, Cự Nhân cứ một mực bắt Lục Minh rời đi, Lục Minh lại càng không đi, để xem đối mặt với tình huống này, Cự Nhân có thực sự lựa chọn ra tay không?

"Dù có thực sự ra tay thì đã sao, thực lực của ngươi và ta không chênh lệch nhiều, trong tình huống này, hai ta lục chiến, ta có tuyệt đối tự tin tiêu diệt ngươi, đó là chuyện chắc như đinh đóng cột." Lục Minh cực độ lạnh lùng, ánh mắt gắt gao khóa chặt vào Cự Nhân trước mắt.

Đối mặt với thái độ này của Lục Minh, sắc mặt Cự Nhân dần trở nên lạnh lùng, y đang từ từ đếm thời gian, cho Lục Minh cơ hội rời đi, nhưng nếu Lục Minh thực sự không biết điều, đợi y đếm xong thời gian, y cũng sẽ thực hiện lời hứa, tự tay tiễn Lục Minh lên đường vãng sinh luân hồi.

Ba giây không dài cũng không ngắn, tóm lại là trôi qua rất nhanh, khi ba giây trôi qua, Cự Nhân lựa chọn ra tay với Lục Minh, bởi vì trước đó y đã nói rõ mọi chuyện.

Bây giờ thời gian đã hết, tự nhiên phải ra tay với Lục Minh, xuất kích cực kỳ quả đoán, không dùng bất kỳ vũ khí nào, chỉ là một quyền ngang ngược!

"Ta đã cho ngươi cơ hội, ngươi không nắm bắt!" Một quyền bình thường, lại phảng phất như có năng lực khai thiên tích địa.

Khi Cự Nhân lựa chọn tấn công Lục Minh, một quyền đánh ra, trời đất sông núi trong khoảnh khắc này đột nhiên sụp đổ, tiếng nổ khổng lồ vô cùng truyền đi rất xa, như sấm sét, điềm báo trong lòng Lục Minh đạt đến mức chưa từng có, trong lòng hắn cực độ bất an, đòn tấn công của Cự Nhân vô cùng phi phàm.

Đòn tấn công như vậy, đối với Lục Minh, nếu trực diện đối mặt cũng sẽ bị ảnh hưởng, khó lòng chống cự, bởi vì Cự Nhân trước mắt Lục Minh tu luyện sức mạnh nhục thân, sức mạnh nắm giữ thực sự quá kinh khủng.

Một quyền như có thể khai thiên tích địa trực tiếp đánh vào đầu Lục Minh, Cự Nhân muốn đập nát đầu Lục Minh, muốn nhanh chóng giết chết Lục Minh, kết thúc trận chiến này, Cự Nhân dường như có chuyện khác phải làm.

Chỉ tiếc là, Cự Nhân muốn dựa vào một quyền, tiêu diệt Lục Minh ở đây là chuyện rất không thực tế, hoặc là, chuyện căn bản không thể xảy ra, Lục Minh nếu dễ dàng bị giết như vậy, trước đó đã bị Huyền Quy Phượng Hoàng giết rồi, sao lại đợi đến bây giờ?

"Chỉ là si tâm vọng tưởng mà thôi, chỉ ra một quyền, ngươi cho rằng có thể giết chết ta sao?

Đối với thực lực của mình, ngươi dường như quá tự tin rồi!" Giọng nói lạnh lùng của Lục Minh truyền ra, thân thể hắn ngay lập tức biến mất tại chỗ, né tránh một quyền của Cự Nhân, tiếp theo trong cơ thể Lục Minh, một khắc sau, trên bề mặt cơ thể có vô tận ngọn lửa bao quanh, lúc này Lục Minh như thể được Hỏa Diễm Chiến Thần nhập thể, Lục Minh từ từ chắp hai tay lại, đánh ra một pháp quyết cực kỳ phức tạp, sau đó trước mặt Lục Minh xuất hiện một con hỏa long, con rồng được tạo thành từ ngọn lửa nóng bỏng nhất thế gian!

Hỏa long vừa xuất hiện, miệng truyền ra một tiếng ngâm dài, tiếp theo hỏa long vẫy đuôi, thân hình trực tiếp xông lên trời như sấm sét, tốc độ nhanh đến cực hạn trực tiếp lao về phía Cự Nhân, muốn đâm chết y!

Hỏa long của Lục Minh, ngay lập tức va chạm với một quyền của Cự Nhân, tiếng động đáng sợ vang vọng xung quanh, sức mạnh càng

đáng sợ hơn trong chớp mắt lan ra xung quanh, con hỏa long của Lục Minh, trong chớp mắt bị một quyền của Cự Nhân đánh nổ, một quyền của Cự Nhân, sức mạnh chứa đựng trong đó quá phi thường.

Sức mạnh đáng sợ khi hai bên va chạm, trực tiếp tạo ra một vết nứt đỏ khổng lồ trên bầu trời, vết nứt đỏ trực tiếp lan rộng mười mấy km, trong đó có ngọn lửa cháy rực, dường như trên trời có một nơi dung nham phun trào, thực sự khiến người ta chấn động đến tê dại!

Hỏa long của Lục Minh bị đối phương một quyền đánh tan, nhưng Cự Nhân cũng vì vậy mà trả giá, đòn tấn công của Lục Minh cũng không hề tầm thường, đối phương tiêu diệt hỏa long của hắn, tự nhiên cũng phải trả giá, hoặc là một cái giá rất lớn.

Hỏa long tan rã, trong khoảnh khắc đó, nhiệt độ cao nóng bỏng tỏa ra như hoa quỳnh nở về đêm, gần như vượt qua mức mạnh nhất có thể đạt được, đã đạt đến một tầng thứ hoàn toàn mới, sức mạnh đáng sợ đó, trực tiếp đốt cháy cánh tay của Cự Nhân, sức phòng ngự của Cự Nhân mạnh mẽ phi thường, nhưng đối mặt với sức mạnh lửa cháy đáng sợ như vậy, trong khoảnh khắc đó, Cự Nhân cũng vì vậy mà trả một cái giá, khá là thảm trọng!

Cánh tay vừa ra tay lúc nãy, bây giờ bị bỏng, da trên bề mặt bong ra từng mảng lớn, máu tươi chảy ra từ đó, nhưng trong nháy mắt đã bị đốt cháy sạch, vết thương mới lộ ra trong nháy mắt bị đốt đến đông lại, một mùi thịt nướng khó tả trong khoảnh khắc này lan tỏa xung quanh.

Kết quả hiện tại, Lục Minh và Cự Nhân đều phải trả giá, lần giao thủ đầu tiên của hai bên, không ai chiếm được lợi thế quá lớn.

“Ta dường như đã đánh giá thấp ngươi, thực lực của ngươi rất mạnh.” Cúi đầu nhìn nắm đấm, nhìn chằm chằm vết thương trên đó, lớp vảy máu dày cộm, Cự Nhân nhíu mày, đối với việc một đòn không

thành công diệt sát Lục Minh, trong mắt Cự Nhân, cũng là chuyện rất bình thường, dù sao Lục Minh cũng không phải là tiểu lâu la, giết hắn cũng khó.

Nhưng lần giao thủ đầu tiên với Lục Minh, trong mắt Cự Nhân, thực lực của Lục Minh tuy không tầm thường, nhưng y mạnh hơn, theo lý mà nói y không nên bị Lục Minh đánh bị thương, điều này đủ để chứng minh Lục Minh mạnh mẽ.

Dù sao thực lực của y, được công nhận là mạnh nhất trong cùng cấp.

Trước đó có một phen phát biểu, trần trụi, không hề che giấu nguy hiểm với Lục Minh, đó là bởi vì, y có sự tự tin tuyệt đối vào thực lực của mình.

Nhưng vừa rồi, kết quả lần giao thủ đầu tiên với Lục Minh, tình huống trong dự đoán không hề xuất hiện, hai bên đều vì vậy mà trả một cái giá nào đó, không chiếm được ưu thế, thậm chí còn trở thành bên yếu thế.

“Chuyện rất bình thường, ta không phải quả hồng mềm mặc cho ngươi nắn bóp.” “Nhưng ta cảm thấy giữa chúng ta không cần thiết phải trở thành kẻ địch, dù sao chúng ta lần đầu gặp mặt, chúng ta có thể tiến hành một số giao dịch, ngươi có thể giải đáp những thắc mắc trong lòng ta, ta có thể đáp ứng một số yêu cầu của ngươi.” Lục Minh nhìn Cự Nhân, đối phương trước đó giọng điệu với Lục Minh không tốt, cho người ta một cảm giác cao cao tại thượng, cũng vì vậy Lục Minh lựa chọn giao thủ với y, mới có những cảnh tượng vừa rồi xảy ra.

Nhưng Lục Minh không muốn tiếp tục đại chiến với đối phương nữa, bởi vì Lục Minh cảm thấy không cần thiết, đối phương đã nhận được sự trừng phạt xứng đáng rồi.

Vết bỏng trên tay đối phương đủ để chứng minh tất cả, đó là một đòn cực kỳ đáng sợ của Lục Minh, dù thực lực Cự Nhân mạnh mẽ, nắm giữ thủ đoạn phi phàm, nhưng muốn xóa bỏ ảnh hưởng tiêu cực trên tay, cũng cần một thời gian dài.

Lục Minh cảm thấy, có thể thử làm một số giao dịch với đối phương, đương nhiên rồi, cũng không chắc, lỡ như Cự Nhân không nể mặt Lục Minh?

Khi cảnh tượng đó xuất hiện, mọi chuyện tự nhiên sẽ phát triển theo một hướng khác.

Nhưng nếu có thể, Lục Minh cảm thấy, hai bên duy trì một mối quan hệ hợp tác sẽ tốt hơn, cho nên mới nói ra những lời như vậy trước đó.

Nghe Lục Minh nói, sắc mặt Cự Nhân không có bất kỳ thay đổi nào, trong mắt y vẫn là sự lạnh lùng bất biến, chỉ là lúc này lại một lần nữa tấn công Lục Minh, mặc dù không nói gì, nhưng dùng hành động thực tế chứng minh, y không đồng ý với những gì Lục Minh nói.

Tốc độ của Cự Nhân nhanh phi thường, lúc này sải bước lớn, cả người như một bóng ma nhanh nhẹn, từng ngọn núi nhỏ bị đạp bằng, nhanh chóng tiếp cận Lục Minh, muốn cận chiến với Lục Minh!

Thủ đoạn Lục Minh vừa sử dụng bị Cự Nhân nhìn thấy, trong mắt Cự Nhân, sở trường của Lục Minh nên là sát thương mang tính pháp thuật, nếu đã như vậy, vậy thì cận chiến với Lục Minh, sẽ dễ dàng chiếm ưu thế hơn.

Thấy Cự Nhân không do dự lao về phía mình, muốn cận chiến, Lục Minh nheo mắt lại, đối với việc đối phương không đồng ý với những gì mình nói, cũng nằm trong dự liệu của Lục Minh, dù sao đối phương không phải người bình thường, đối phương đã quyết định một chuyện, hoặc thế lực đứng sau đối phương, đã quyết định một

chuyện, sao có thể dễ dàng thay đổi?

"Không đồng ý thì không đồng ý, chúng ta giao thủ trước đó, chẳng lẽ ngươi không nhận ra sự mạnh mẽ của ta sao?

Lại lựa chọn cận chiến với ta." "Logic này của ngươi không sai, nhưng dường như đã đánh giá thấp ta, ta sử dụng sức mạnh nguyên tố loại pháp thuật, không có nghĩa là sức mạnh nhục thân của ta yếu, ngược lại, đó cũng là một loại sức mạnh khó tưởng tượng mà ta nắm giữ, thậm chí còn cao hơn hai loại sức mạnh trước!" Lục Minh bình tĩnh nói, nhìn Cự Nhân lựa chọn cận chiến với mình, Lục Minh không né tránh, lựa chọn chiến đấu cự ly gần với đối phương.

Tốc độ của hắn cũng nhanh đến cực hạn, nhìn Cự Nhân đang ở cự ly gần, muốn cho hắn một quyền, Lục Minh cũng đánh trả, trên cánh tay hắn bao trùm ngọn lửa đáng sợ, tỏa ra nhiệt độ cao nóng bỏng, sức mạnh vô cùng đáng sợ, một hành tinh chạm vào cũng sẽ bị đốt cháy trong nháy mắt, hóa thành bụi trần.

"Hôm nay ngươi chắc chắn phải chết, không phải đối thủ của ta!

Bởi vì ngươi đã lựa chọn con đường sai lầm!" Lục Minh lớn tiếng nói, giọng như sấm sét.

Hai bên một khắc sau đột nhiên giao nhau, tiếng nổ kinh người truyền ra, tiếp theo, hai bên đều lùi lại một bước, sức mạnh của hai bên dường như ở cùng một trình độ, trong lần va chạm vừa rồi, không có ai chiếm được ưu thế, về phương diện này, hai người dường như ngang tài ngang sức.

Chỉ là trên người Lục Minh tắm trong ngọn lửa, cũng vì vậy mà trên nắm đấm của Cự Nhân xuất hiện vết bỏng, nếu tính như vậy, Lục Minh đã chiếm ưu thế, mặc dù ưu thế này gần như có thể bỏ qua.

Nhưng trong trận chiến cấp bậc này, dù chỉ một chút ưu thế, theo

thời gian trôi qua, theo biến cố của trận chiến, những ưu thế này đều sẽ tạo ra những thay đổi lớn ở giai đoạn sau, từ đó ảnh hưởng đến toàn bộ thế cục.

Nhưng những điều này đều không quan trọng, bởi vì lúc này trong mắt Cự Nhân không có gì cả, chỉ mở to hai mắt, kinh ngạc nhìn Lục Minh.

Giọng Cự Nhân mang theo chút run rẩy và khó tin, đối với những gì vừa xảy ra, trong lòng y chấn động vô cùng, bởi vì hoàn toàn không ngờ sức mạnh thể chất của Lục Minh lại mạnh mẽ như vậy, vượt ngoài dự liệu của y: "Nhục thân của ngươi mạnh mẽ như vậy, có thể đối đầu cứng rắn với ta?" "Ta vốn cho rằng ta dùng sức mạnh nhục thân, có thể trực tiếp nghiền ép ngươi, không ngờ về phương diện này, ngươi có thể ngang tài ngang sức với ta?" "Không có gì không thể tin được, người giỏi còn có người giỏi hơn, trời cao còn có trời cao hơn, sức mạnh nhục thân của ngươi tuy mạnh, nhưng không phải vô địch!" Lục Minh đáp lại một cách lạnh lùng, lúc này chủ động xuất kích, sau khi dứt lời, lựa chọn ra tay với Cự Nhân, chủ động áp sát, muốn triển khai cận chiến, Lục Minh đánh ra một bộ quyền pháp đáng sợ!

Một quyền xuất ra, nhật nguyệt tinh hà đều lấp lánh, phảng phất như sắp rơi xuống!

Mỗi một quyền Lục Minh xuất ra, đều phảng phất như một ngôi sao băng đang lóe sáng, lao về phía Cự Nhân, đòn tấn công cực kỳ đáng sợ đó có thể khai thiên, săn sao!

Cự Nhân đối mặt với đòn tấn công bùng nổ của Lục Minh lúc này, mặc dù trong lòng y có nhiều suy nghĩ, đối với việc tại sao nhục thân Lục Minh lại mạnh mẽ như vậy, thậm chí có thể sánh ngang với y, tỏ ra chấn động, nhưng lúc này quan trọng nhất là phải đỡ được đòn tấn

công của Lục Minh, nếu không, chưa chắc đã không chết ở đây.

Điều không nên xảy ra, một khi Cự Nhân chết ở đây, thì không còn gì nữa, cho nên Cự Nhân đang nghiêm túc đối phó với đòn tấn công của Lục Minh.

Đòn tấn công của Lục Minh vô cùng nhanh và mạnh, một lần xuất kích trực tiếp chiếm được tiên cơ, đánh Cự Nhân một đòn bất ngờ, hai lần trước đều là Cự Nhân ra tay trước chiếm tiên cơ, Lục Minh rơi vào thế bị động, bây giờ Lục Minh có cơ hội tự nhiên phải đảo ngược mọi thứ, khuếch đại ưu thế của mình hơn nữa.

Thậm chí Lục Minh suy nghĩ, lợi dụng sức mạnh nhục thân thuần túy để đại chiến với Cự Nhân, quá thiệt thòi rồi, có nên sử dụng sức mạnh khác không?

Dù sao Lục Minh ngoài sức mạnh nhục thân mạnh mẽ, các sức mạnh khác mà hắn nắm giữ cũng không yếu, Lục Minh gần như tương đương với một chiến sĩ toàn năng.

"Khai!" Miệng hét lớn một tiếng, Lục Minh đột nhiên hai quyền đánh vào người Cự Nhân, chiếm được ưu thế, bây giờ đang áp đảo Cự Nhân.

Tạm thời đánh lui Cự Nhân ra xa nghìn mét, Lục Minh nắm bắt cơ hội này, muốn sử dụng thủ đoạn khác… những thủ đoạn Lục Minh nắm giữ, Lục Minh cảm thấy không cần phải luôn sử dụng sức mạnh nhục thân thuần túy!

Lục Minh cảm thấy cần thiết… sử dụng các thủ đoạn khác mà hắn nắm giữ, như vậy, có thể dễ dàng khuếch đại ưu thế hơn.

Khoảng cách hai bên duy trì một mức độ nhất định, Lục Minh hiện tại đang ở giai đoạn cũ lực đã hết, tân lực chưa sinh, nắm bắt cơ hội này, Lục Minh duỗi tay trái ra, trên tay trái có một luồng sức mạnh

màu đen ngưng tụ, tiếp theo một chiếc thuyền nhỏ hư ảo đến cực điểm xuất hiện, tiếng nhạc bi thương kinh khủng ngay lập tức truyền ra, dường như từ U Minh Địa Ngục… một chiếc thuyền nhỏ đang chạy tới!

"U Minh Thuyền!" Lục Minh miệng niệm ba chữ, trong đôi mắt hắn, vào lúc này tỏa ra kim quang khó tả, khó tưởng tượng!

Lục Minh cố gắng nhìn thấu điểm yếu trên người Cự Nhân, trong mắt kim quang lóe lên, một khắc sau thực sự nhìn thấy một cảnh, tiếp theo Lục Minh đẩy mạnh U Minh Thuyền trong tay, nhắm thẳng vào điểm yếu của Cự Nhân!

Cảm giác nguy hiểm trong lòng mạnh mẽ chưa từng có, chuyện đột nhiên xuất hiện trước mắt khiến Cự Nhân kinh ngạc, hai bên vừa rồi đang cận chiến, nhưng Lục Minh đột nhiên kéo dãn khoảng cách, và sử dụng thủ đoạn quỷ dị, chuyện như vậy Cự Nhân ít trải qua, nhưng Cự Nhân lúc này biết nên làm gì.

Bất kỳ sức mạnh nào tu luyện đến cực hạn đều sẽ xảy ra biến đổi bản chất, sức mạnh thuần túy cuối cùng càng phi thường, loại sức mạnh này từng được gọi là sức mạnh mạnh nhất, ưu việt, vượt qua mọi sức mạnh về bản chất.

U Minh Thuyền tuy quỷ dị, cho người ta một cảm giác đặc biệt, dường như đến từ luân hồi, là tiếng chuông tang của địa ngục, nhưng Cự Nhân rõ ràng một điều, sử dụng sức mạnh nhục thân thuần túy, có thể đỡ được… U Minh Thuyền của Lục Minh!

Chẳng qua là phải trả một cái giá nào đó mà thôi, cái giá này, Cự Nhân cho rằng có thể chịu đựng được, hoặc là không có lựa chọn khác.

U Minh Thuyền lao về phía điểm yếu của y, đối mặt với đòn tấn công như vậy, Cự Nhân căn bản không có đường lui, mặc dù không

có điểm yếu thực sự, cái gọi là điểm yếu mà Lục Minh tấn công, là nơi cơ thể y tương đối mỏng manh, sức mạnh sở hữu không mạnh bằng những nơi khác.

Nhưng nói cách khác, đó quả thực là điểm yếu của y.

Bởi vì nếu Lục Minh thuận lợi đánh trúng những vị trí này, quả thực có thể gây ra ảnh hưởng nhất định đối với Cự Nhân, sẽ khiến thực lực của Cự Nhân giảm đi đáng kể.

Dưới lớp da của Cự Nhân, bắt đầu phát lực, từng sợi gân xanh to như rồng nổi lên, thân hình Cự Nhân thực sự quá cao lớn, khi toàn lực phát lực, trông thật dữ tợn và đáng sợ.

Cự Nhân nhìn U Minh Thuyền đang lao tới, chủ động xuất kích, không định để U Minh Thuyền trực tiếp đâm vào điểm yếu của mình, trong ánh mắt y cũng tỏa ra một tia kim quang, mặc dù không có khả năng nhìn thấu mọi hư giả, hư vọng, nhưng lại có một năng lực phi phàm hơn!

Có thể tạm thời khiến sức mạnh của Cự Nhân, tăng lên khoảng 0.8 lần!

Đừng xem thường 0.8 lần này, thực tế tăng lên mức độ này, chỉ cần tăng thêm 0.01% đã là kinh khủng, huống chi là trực tiếp tăng 0.8 lần trên cơ sở ban đầu, quả là khoa trương.

"Khai!" Miệng phát ra một tiếng gầm giận dữ, Cự Nhân một quyền hung hãn đập vào U Minh Thuyền, đòn tấn công của U Minh Thuyền, không có trí tuệ, cộng thêm Lục Minh cũng không cố ý điều khiển, cho nên nắm đấm của Cự Nhân thuận lợi đánh trúng U Minh Thuyền, hai bên đã tiến hành một cuộc va chạm kinh khủng vô cùng!

Cùng với một tiếng động như trời nứt ra truyền đến, trên một tay của Cự Nhân, ngay lập tức bị máu tươi bao phủ, U Minh Thuyền

cũng trong chớp mắt vỡ nát, hóa thành sức mạnh cực độ thuần túy, trực tiếp lan tỏa giữa không trung.

Chương 467

Cự Nhân thuận lợi phá hủy U Minh Thuyền, nhưng cũng phải trả một cái giá nhất định, tay y chảy máu, da hoàn toàn rách ra, một phần huyết nhục thậm chí còn bị mài mòn sạch sẽ, nhưng sắc mặt Cự Nhân không có bất kỳ thay đổi nào, dù đau, khóe miệng y thậm chí còn khẽ nhếch lên một nụ cười.

Bởi vì y đã thành công xóa sổ đòn tấn công của U Minh Thuyền, chặn được một đòn nhắm vào điểm yếu của Lục Minh, đối với Cự Nhân đây là một ưu thế.

Vết thương trên tay là chuyện bình thường, chỉ cần chiến đấu với người khác, làm sao có thể không bị thương chứ?

Đối với Cự Nhân, đây là chuyện không thể bình thường hơn, trực tiếp bỏ qua điểm này, bởi vì so với vết thương lúc nãy, vết thương hiện tại quá nhẹ, gần như có thể bỏ qua.

Cự Nhân chưa kịp vui mừng, khi y phá hủy U Minh Thuyền, sau lưng y đột nhiên có một bóng người lóe lên, Lục Minh lựa chọn ra tay vào lúc này, Lục Minh sử dụng U Minh Thuyền, để tấn công điểm yếu trên người Cự Nhân, không phải là thủ đoạn duy nhất Lục Minh sử dụng lúc này.

Lục Minh không phải kẻ ngốc, Cự Nhân cũng không phải kẻ ngốc, Lục Minh rõ ràng đòn tấn công của mình chỉ dựa vào U Minh Thuyền, dù U Minh Thuyền đáng sợ, nhưng đừng nói là giết Cự Nhân, ngay cả làm y bị thương, cũng khá là khó khăn.

Cho nên U Minh Thuyền được Lục Minh tạo ra, tấn công Cự Nhân, về bản chất là mồi nhử do Lục Minh để lại, hy vọng có thể thu hút sự chú ý của Cự Nhân, tạo cho mình một cơ hội ra tay tuyệt vời.

Trong quá trình này, nếu U Minh Thuyền có thể có hiệu quả tốt hơn, đó tự nhiên là tốt nhất, nhưng nếu không có hiệu quả tốt, sự tồn tại của nó về bản chất cũng đã tạo ra một ưu thế nhất định cho Lục Minh.

Dù là kết quả nào, Lục Minh đều cảm thấy sẽ hài lòng.

Sự phát triển của sự việc hiện tại, quả thực là như vậy, Lục Minh đã nắm bắt được cơ hội này, nắm bắt được khoảng trống thời gian này, sử dụng một thủ đoạn vô cùng mạnh mẽ, xuất hiện sau lưng Cự Nhân vào lúc này.

"Mở cho ta!" Kim quang trong mắt Lục Minh dao động, lan tỏa ra, hóa thành từng đạo phù văn màu vàng, trong mắt Lục Minh lúc này dường như có thể nhìn thấu hư vọng, thậm chí có thể biến những thứ giả thành thật.

Lục Minh nhìn vào sau lưng Cự Nhân, ánh mắt y lúc này dường như hóa thành lưỡi dao sắc bén thực chất, hai tay Lục Minh lúc này đột nhiên hợp lại, trên đó sức mạnh lửa ngay lập tức bùng lên, điên cuồng cháy rực, trong đó có đại khủng bố, phảng phất như là nguồn gốc của tất cả thuộc tính hỏa.

Đây không phải là toàn bộ sức mạnh, trong khoảnh khắc trường đao do hai tay Lục Minh hợp nhất được ngọn lửa bao bọc, đồng thời từng luồng từng luồng sức mạnh phi phàm hiện ra, đầu tiên là đậm đặc, gần như muốn hóa thành nước đen, cho người ta một cảm giác vô số cảm xúc tiêu cực… phảng phất như sức mạnh từ Hoàng Tuyền Địa Ngục!

Luồng sức mạnh này, trực tiếp bao bọc lấy ngọn lửa đáng sợ kia, trở thành lớp gia trì sắc bén thứ hai của nó, theo lý mà nói, hai luồng sức mạnh không tương thích thậm chí thuộc tính có chút bài xích, nên tiêu hao lẫn nhau, nhưng cảnh tượng đó không hề xuất hiện, thậm chí

lúc này còn duy trì một sự cân bằng, giữa chúng không chỉ không tiêu hao lẫn nhau, thậm chí bắt đầu tăng cường sức mạnh của đối phương.

Bởi vì chúng đến từ cùng một bản nguyên, ở cùng nhau chỉ sẽ trở nên mạnh mẽ hơn, vượt qua quá khứ, không hề suy yếu, tiêu hao lẫn nhau.

Hai luồng sức mạnh dung hợp lại với nhau, sự tăng cường giữa chúng, không phải là một cộng một đơn giản như vậy, đã vượt qua tình huống bình thường của một cộng một, đạt đến sự tích lũy theo cấp số nhân, một sự nâng cao cực kỳ đáng sợ, không thể tưởng tượng nổi, dùng văn tự đơn giản để miêu tả, có lẽ đã đạt đến bốn, năm, sáu, thậm chí còn khoa trương và phi lý hơn… quan trọng hơn, thủ đao do hai tay Lục Minh hợp nhất hóa thành, không chỉ có hai luồng sức mạnh dung hợp, ngoài sức mạnh liệt diễm ban đầu và sức mạnh địa ngục sau đó, còn có các sức mạnh khác dung hợp vào trong đó!

Đó cũng là sức mạnh từ cùng một bản nguyên, cơn gió vô hình, không biết từ đâu trực tiếp xé rách hư không, ngay lập tức trợ trưởng thế lửa và sức mạnh địa ngục, sau đó hai loại sức mạnh điên cuồng bùng cháy.

Trong môi trường nội bộ… có một giọt nước đột nhiên hiện ra!

Một luồng sức mạnh hoàn toàn mới được rót vào, không phải do sự dung hợp của vài luồng sức mạnh đã có, mà là một sự bổ sung, trong đó cũng ẩn chứa uy lực đáng sợ, tăng cường bản chất của mọi thứ, khiến nó trở nên mạnh mẽ hơn.

Sức mạnh trong lòng bàn tay Lục Minh ngày càng cường đại, một phần lớn sức mạnh mênh mông vô tận trong cơ thể hắn cũng bị rút đi để rót vào đó.

Thế giới này tuy mạnh mẽ, có những điều không thể tưởng tượng

nổi, nhưng năng lượng vẫn tuân theo định luật bảo toàn.

Lục Minh muốn bộc phát một đòn tấn công đáng sợ như vậy, tự nhiên phải trả giá bằng năng lượng tương đương, vì vậy sắc mặt hắn cũng có chút tái nhợt.

Dù sao thì, đòn tấn công đang được ngưng tụ lúc này thực sự quá kinh khủng!

Đòn tấn công đáng sợ này thậm chí còn có khả năng miểu sát cường giả cùng cấp, phải biết rằng đây là một việc cực kỳ phi thường.

Với những tồn tại ở cấp độ của Lục Minh, việc tiêu diệt kẻ địch cùng đẳng cấp đã là vô cùng khó khăn.

Đối mặt với kẻ địch ở cấp độ này, muốn giết chết đối phương cần phải trả một cái giá và sử dụng những thủ đoạn khó có thể tưởng tượng, huống chi là miểu sát?

Sức mạnh đang ngưng tụ trong tay Lục Minh đã sở hữu năng lực đó, chỉ là hắn cảm thấy vẫn còn thiếu một chút gì đó.

Bởi vì Lục Minh muốn thử một lần duy nhất tiêu diệt gọn một gã Cự Nhân, không hy vọng xuất hiện thêm biến số nào khác.

Vì nếu như vậy, trong lòng gã Cự Nhân sẽ nảy sinh cảnh giác, lần tiếp theo muốn giết y sẽ càng thêm gian nan, đối phương sẽ đề phòng những đòn tấn công kế tiếp của hắn.

Cho nên, cơ hội của Lục Minh chỉ có một lần, cần phải tăng thêm một chút át chủ bài.

Đôi khi chỉ một chút sơ suất cũng có thể ảnh hưởng đến toàn bộ cục diện trận chiến, Lục Minh muốn rót toàn bộ sức mạnh vào đó.

Hắn không hy vọng có dù chỉ một chút khả năng nào ảnh hưởng

đến kế hoạch.

Nếu có thể, Lục Minh hy vọng mọi chuyện sẽ diễn ra hoàn hảo.

Lục Minh chắp hai tay lại, sức mạnh ngưng tụ bên trong ngày càng khủng bố, một sự khủng bố khó có thể dùng lời lẽ để hình dung, một loại sức mạnh đã vượt qua tất cả.

Trong tình huống này, Lục Minh rót vào đó luồng sức mạnh cường đại hơn mà hắn nắm giữ, cũng là luồng sức mạnh cuối cùng được dung nhập ở giai đoạn hiện tại!

Mi tâm của Lục Minh đột nhiên nứt ra một khe hở, ngay sau đó một thanh tiểu kiếm từ bên trong bay ra.

Theo lẽ thường, thanh kiếm này đáng lẽ phải sắc bén vô cùng, vừa xuất hiện đã cho người ta cảm giác có thể nghiền nát cả đại thiên vũ trụ.

Dù sao đi nữa, dù chỉ là một ngọn cỏ yếu ớt nhất, khi đạt đến trình độ này, lúc xuất hiện cũng nên sở hữu năng lực chặt đứt mặt trời, mặt trăng và các vì sao.

Huống chi đây lại là một thanh tiểu kiếm bay ra từ mi tâm của Lục Minh?

Cách thức xuất hiện của thanh tiểu kiếm này đủ để chứng minh sự phi phàm của nó, có thể được ngưng tụ tại mi tâm đã tự nó chứng minh sự đáng sợ của mình.

Chỉ tiếc rằng thanh tiểu kiếm này quả thực không hề cho người ta cảm giác có thể nắm giữ nhật nguyệt tinh thần, phá diệt đại thiên thế giới.

Nó chỉ mang lại một cảm giác bình phàm vô cùng, giống như một vật tầm thường, thậm chí còn không bằng những vật phàm tục khác, vì nó không hề toát ra dù chỉ một chút cảm giác sắc bén nào.

Quá đỗi bình thường, quá đỗi tầm thường, giống như được tạc từ gỗ vậy.

Thế nhưng, trong một hoàn cảnh cực kỳ đáng sợ như thế này, sự bình phàm đó dường như lại càng làm nổi bật sự phi phàm của nó, đạt đến một tầng thứ khác!

Thanh tiểu kiếm bay ra từ mi tâm của Lục Minh, kế thừa ý chí của hắn, trong nháy mắt bay vào giữa hai lòng bàn tay đang chắp lại của Lục Minh, dung nhập vào luồng sức mạnh khủng bố đang được ngưng tụ.

Ngay sau đó, một sự biến đổi đáng sợ hơn xuất hiện.

Sản vật vốn đang được ngưng tụ từ ngọn lửa, sức mạnh địa ngục, tốc độ nhanh nhất giữa đất trời và Vô Ngân Chi Thủy, vào khoảnh khắc này, dưới sự dung nhập của thanh tiểu kiếm, đã tạo ra một sự lột xác kỳ dị.

Nó thoát khỏi trạng thái ban đầu, mơ hồ hóa thành một sợi tơ giống như kiếm, gọi là "kiếm ti".

Bề ngoài trông vẫn bình thường như vậy, không có chút uy hiếp nào, cũng không có cảm giác sắc bén đáng sợ.

Thế nhưng, bất kỳ ai khi nhìn thẳng vào sợi kiếm ti đột nhiên xuất hiện này, tuyệt đối sẽ không thể thờ ơ, mà sẽ không do dự lựa chọn lùi bước, cho dù kẻ địch của họ có mạnh mẽ đến đâu, bởi vì sợi kiếm ti này còn mạnh mẽ hơn rất nhiều.

"Khai!

Không ai có thể ngăn cản được đòn tấn công đáng sợ này của ta!" Đòn tấn công kinh khủng mà Lục Minh vừa ngưng tụ, trông có vẻ mất rất nhiều thời gian, nhưng thực tế lại không hề lãng phí lâu như vậy.

Tất cả mọi thứ được hoàn thành trong một cái chớp mắt, một hơi thở.

Lúc này, Lục Minh hai tay chắp lại, giữa lòng bàn tay nắm giữ một sợi kiếm ti mỏng manh vô cùng.

Ánh mắt Lục Minh vào khoảnh khắc này dường như trở nên có chút thành kính.

Đôi mắt có thể nhìn thấu mọi thứ của hắn dừng lại ở một vị trí nào đó sau lưng gã Cự Nhân, rồi hắn vung sợi kiếm ti trong tay, bộc phát ra đòn tấn công có thể miểu sát đối phương!

Trong khoảnh khắc Lục Minh ra tay, sợi kiếm ti trong tay chuyển động như rồng lượn, tựa như hoa quỳnh nở rộ.

Vào khoảnh khắc thực sự ra đòn, nó lập tức trút bỏ bản chất phàm tục, hung hãn đâm thẳng về phía vị trí mà Lục Minh nhắm tới, hắn muốn đâm thủng trái tim của gã Cự Nhân!

Mục tiêu của sợi kiếm ti chính là trái tim khổng lồ của gã Cự Nhân!

Cảm giác nguy cơ cực hạn vào khoảnh khắc này bao trùm lấy tâm trí gã Cự Nhân.

Tim y đập thình thịch, da dẻ toàn thân co rút lại, máu huyết trong kinh mạch phun trào như đại dương, xương cốt điên cuồng co rút, dường như muốn tiến hành một loại lột xác thần bí nào đó trong thời gian ngắn...

Cơ thể gã Cự Nhân đã đưa ra phản ứng chính xác nhất, bản năng của y đã đẩy phòng ngự thể chất lên trạng thái mạnh nhất!

Khi tất cả những điều này xảy ra, ngay cả bản thân gã Cự Nhân cũng chưa kịp phản ứng.

Dù sao thì, biến cố trên chiến trường xuất hiện quá đột ngột.

Cơ thể gã Cự Nhân đã xây dựng nên một lớp phòng ngự khủng khiếp trong tích tắc, nhưng điều đó không có nghĩa là Lục Minh không thể xuyên thủng nó.

Đòn tấn công của Lục Minh vô cùng lợi hại, phi phàm.

Vô số sức mạnh Nguyên đầu sau khi được hắn nắm giữ và lột xác trên nền tảng ban đầu đã tạo thành một tổ hợp còn kinh khủng hơn, hiệu quả hợp nhất sớm đã lớn hơn một cộng một bằng hai, hơn nữa mọi thứ đều đã được Lục Minh chuẩn bị sẵn sàng.

Chỉ dựa vào lớp phòng ngự bản năng của cơ thể, gã Cự Nhân muốn đỡ được đòn tấn công đáng sợ này của Lục Minh không phải là chuyện đơn giản.

Hay nói đúng hơn, đó là chuyện không thể.

Bởi vì khi Lục Minh đã chọn ra tay, từ khoảnh khắc đó, khi Lục Minh đã sử dụng nhiều thủ đoạn phi phàm đến vậy, nếu gã Cự Nhân chỉ dựa vào bản năng cơ thể mà đỡ được một đòn của hắn, thì chỉ có thể nói Lục Minh quá vô dụng...

Nhưng Lục Minh có phải là người vô dụng như vậy không?

Đáp án tự nhiên là không.

Tất cả đã được định đoạt, bụi đã lắng xuống, phản kháng cũng vô ích.

Gã Cự Nhân phòng ngự vô song, phản ứng bản năng đã xây dựng nên một lớp phòng ngự mạnh mẽ không thể tả nổi cho cơ thể.

Lớp phòng ngự này thậm chí còn hao tổn cả sinh mệnh lực của y ở một mức độ nào đó, tiêu hao đi tuổi thọ gần như vô tận.

Thực ra, cụm từ này chỉ là một từ trống rỗng, bởi vì một cường

giả ở cấp độ này căn bản không thể có khả năng chết già.

Chương 468

Nếu đã không thể chết già, tuổi thọ tự nhiên là vô tận, sao có thể bị hao tổn?

Nhưng tất cả những điều đó đều không quan trọng.

Điều quan trọng là, khi Lục Minh đã vận dụng thủ đoạn, áp dụng át chủ bài, tạo ra đòn tấn công cực kỳ đáng sợ vừa rồi, thì mọi thứ đã được định đoạt.

Lục Minh tất yếu là bên chiến thắng, gã Cự Nhân căn bản không thể đỡ nổi một đòn của hắn.

Kiếm ti nhanh đến cực hạn, dù là cường giả cận kề Đệ Thất Bộ cũng không thể dùng mắt thường bắt được.

Sợi kiếm ti của Lục Minh trong nháy mắt đâm vào tim gã Cự Nhân.

Lớp phòng ngự mà y dựng lên căn bản không thể cản nổi một đòn tấn công của Lục Minh.

Xương cốt cứng rắn, lớp da dẻo dai, dòng máu chảy xiết như đại dương, tất cả thậm chí không thể cản trở đòn tấn công của hắn dù chỉ một khoảnh khắc, dễ dàng bị Lục Minh phá vỡ, quét ngang!

Đòn tấn công của Lục Minh sắc bén phi thường, sợi kiếm ti của hắn dễ dàng đánh trúng trái tim gã Cự Nhân.

Khi sợi kiếm ti tiến vào tim y, sức mạnh mà nó giải phóng không còn đơn thuần là sự sắc bén nữa.

Ẩn giấu dưới luồng sức mạnh này là những nguồn năng lượng còn đáng sợ hơn: nhiệt độ nóng bỏng, sức mạnh dẫn dắt vào luân hồi, sức mạnh nặng nề tựa như có thể đè sập trời đất, và cả lực cắt sắc

bén như gió lốc.

Vào khoảnh khắc này, chúng điên cuồng càn quét trái tim của gã Cự Nhân, muốn phá hủy hoàn toàn mọi thứ bên trong!

"A a a!" Vô số luồng sức mạnh điên cuồng khuấy đảo trong cơ thể gã Cự Nhân, y bất giác thốt ra tiếng kêu gào thảm thiết.

Nỗi đau không thể tả xiết đang hành hạ cơ thể y.

Ý chí của gã Cự Nhân vốn cứng như sắt thép, nhưng nỗi đau lúc này thực sự quá mãnh liệt, đã đạt đến một giới hạn nào đó.

Dù là Cự Nhân, y cũng không thể phớt lờ nỗi đau như vậy, buộc phải đưa ra phản ứng theo bản năng.

Chỉ là, dù đang gào thét trong đau đớn, thậm chí ý thức của gã Cự Nhân có một thoáng mờ mịt, nhưng y nhanh chóng hồi phục khỏi trạng thái hỗn loạn, ngay lập tức vận dụng sức mạnh trong cơ thể để trục xuất sợi kiếm ti đã xâm nhập vào tim.

Gã Cự Nhân nhận ra mình đã bị Lục Minh tấn công lén.

Muốn sống sót, việc trục xuất sức mạnh của Lục Minh là điều bắt buộc phải làm.

Y bắt đầu kìm nén nỗi đau, cố gắng hủy diệt, loại bỏ sợi kiếm ti khỏi tim, nếu không y nhất định sẽ bỏ mạng tại đây.

Gã Cự Nhân không muốn chết, y đang tìm kiếm khả năng để sống sót, sức mạnh trong cơ thể điên cuồng tuôn trào, đạt đến mức chưa từng có.

Lục Minh đứng bên cạnh lạnh lùng quan sát.

Sau khi bộc phát ra đòn tấn công đáng sợ như vậy, hắn biết đáp án đã được xác định.

Với vô số thủ đoạn được tung ra, gã Cự Nhân căn bản không có

cách nào ngăn cản đòn tấn công này.

Mặc dù đòn tấn công này không giết chết đối phương ngay lập tức, nhưng cái gọi là "miểu sát" này, thực tế đã đẩy gã Cự Nhân nửa bước chân vào cõi luân hồi.

Sở dĩ y chưa chết ngay là vì cần một hai giây thời gian.

Khi khoảng thời gian đó trôi qua, sức mạnh trong sợi kiếm ti sẽ hoàn toàn bùng nổ, bộc phát, lúc đó gã Cự Nhân sẽ không còn hy vọng sống sót.

Thời gian nhanh chóng trôi qua một hai giây.

Gã Cự Nhân vẫn đang điên cuồng thúc đẩy sức mạnh trong cơ thể, vì y muốn sống.

Chỉ tiếc là tất cả đều vô dụng, Lục Minh căn bản không cho y cơ hội đó.

Sức mạnh của Lục Minh đã hoàn toàn bùng nổ.

Trong một hai giây vừa rồi, dù gã Cự Nhân đã điên cuồng tìm kiếm cơ hội sống sót, nhưng vẫn không thành công.

Vì vậy, sinh mệnh của y đã đi đến điểm cuối, đến tận cùng.

Gã Cự Nhân cảm thấy cơ thể mình thật nặng nề, vô số sức mạnh trong người vào khoảnh khắc này đã tan biến hết.

Y đột nhiên cảm thấy đầu mình nặng trĩu, như thể có thể gục xuống mặt đất bất cứ lúc nào.

Gã Cự Nhân có thể cảm nhận rõ ràng, khí tức của mình đang yếu đi.

Sinh mệnh lực vốn dồi dào, có thể dễ dàng hồi sinh hết vùng đại thiên thế giới này đến vùng khác, vào khoảnh khắc này lại đang tan biến với tốc độ chóng mặt.

Cuối cùng, cơ thể y nặng nề ngã xuống đất, làm tung lên một vùng bụi đất, thậm chí còn đè sập một ngọn núi lớn, biến nó thành một vùng trũng.

Sinh mệnh của gã Cự Nhân đã đi đến hồi kết, bị Lục Minh tiêu diệt.

Thực ra vào thời khắc cuối cùng, gã Cự Nhân có thể từ bỏ việc cố gắng cứu mạng mình, dồn hết sức lực để kéo Lục Minh chết cùng.

Chỉ là y đã không đưa ra lựa chọn đó, mà lại cố gắng cứu lấy mạng sống của mình, vì vậy đã bỏ lỡ cơ hội.

Cuối cùng, gã Cự Nhân không chỉ chết đi, mà thậm chí còn không thể ra tay với Lục Minh thêm một lần nữa.

Lục Minh không hề phải đối mặt với đòn phản kích lúc lâm chung của y.

Cơ thể gã Cự Nhân nằm trên mặt đất, trong một cái hố khổng lồ.

Cái hố được hình thành từ ngọn núi sụp đổ khi y chết đi, tạo thành một khu vực địa hình phức tạp.

Đầu y hơi nghiêng, ánh mắt vẫn còn lưu lại trên người Lục Minh, trên mặt y là một vẻ phức tạp chưa từng có.

Trong đó có phẫn nộ, có không hiểu, và có cả một tia giải thoát nhàn nhạt.

Gã Cự Nhân dường như rất không hiểu vì sao mình lại bị Lục Minh tiêu diệt, dù sao trận chiến giữa hai bên kết thúc quá nhanh.

Chỉ là, y dường như lại không coi đây là một chuyện xấu.

Khi không thể thoát khỏi cái chết, y chỉ có thể bị động chấp nhận tất cả.

Đối với gã Cự Nhân, đây dường như cũng là một lựa chọn không

tồi.

Điều này lại trái ngược với những gì gã Cự Nhân đã làm lúc đầu, dù sao y vừa rồi đã liều mạng sử dụng đủ loại thủ đoạn, mục đích đều là để sống sót, nhưng bây giờ sau khi chết hẳn, trong mắt lại có sự giải thoát.

Hai điều này dường như không hề liên quan, không có quan hệ nhân quả.

"Xong rồi, có vẻ hơi thuận lợi." Gã Cự Nhân ngã trên đất nghiêng đầu nhìn Lục Minh.

Người bình thường nhìn thấy cảnh này chắc chắn sẽ vô cùng kinh hãi, nhưng Lục Minh tâm lý vững vàng, những cảnh tượng kinh khủng hơn thế này hắn đã thấy không biết bao nhiêu lần, nên hắn hoàn toàn thờ ơ.

Thậm chí Lục Minh lúc này còn cảm thán, mọi chuyện quá thuận lợi.

Điều này khác với tưởng tượng ban đầu của hắn, hắn cứ ngỡ trận đại chiến với gã Cự Nhân sẽ kéo dài rất lâu.

Phải biết rằng, trận chiến trước đó với Huyền Quy và Phượng Hoàng cũng đã kéo dài không ít thời gian.

Nhưng sự thật là, trận đại chiến này căn bản không lãng phí bao nhiêu thời gian.

Hai bên gặp mặt, chỉ tốn một chút thời gian nói chuyện, ngoài ra thời gian đại chiến còn ngắn hơn.

Sau đó Lục Minh đã thành công tiêu diệt gã Cự Nhân, trở thành người chiến thắng cuối cùng của trận đấu.

Bây giờ Lục Minh có cảm giác như đang mơ.

Thực lực của gã Cự Nhân tuy mạnh, nhưng kinh nghiệm chiến đấu của y dường như không phong phú.

Nói thì nói vậy, nhưng thực tế Lục Minh sở dĩ giành được chiến thắng trong trận đấu này, lại trông có vẻ nhẹ nhàng, hoàn toàn là vì thực lực của hắn mạnh mẽ và kế hoạch chu toàn.

Lục Minh cũng đã trả một số giá, gánh chịu một số rủi ro, nếu không, trận chiến này sẽ không được giải quyết dễ dàng như vậy, làm sao có thể thật sự nhẹ nhàng như vẻ bề ngoài?

Lục Minh vừa suy nghĩ, vừa đi đến trước thi thể của gã Cự Nhân.

Sau khi tiêu diệt y, Lục Minh tự nhiên phải thu hoạch chiến lợi phẩm.

Mỗi một vị cường giả đỉnh cao sau khi chết đi, trong cơ thể đều sẽ lột xác ra một viên tinh hoa chứa đựng sức mạnh của đối phương.

Lục Minh đến trước mặt gã Cự Nhân, trong lòng bàn tay hắn bùng lên ngọn lửa hừng hực.

Ngay sau đó, ngọn lửa đáng sợ có thể thiêu đốt vạn vật được Lục Minh triệu hồi ra, rồi hắn ném thẳng ngọn lửa lên người gã Cự Nhân.

Ngọn lửa kinh hoàng trong nháy mắt đã bao trùm lấy cơ thể y, thiêu đốt.

Gã Cự Nhân không có cách nào chống cự, dù sao sinh mệnh của y đã đi đến hồi kết, bây giờ chỉ còn là một cỗ thi thể mà thôi.

Cũng vì vậy, mặc dù thân thể gã Cự Nhân cứng rắn, nhưng cũng không thể chống lại ngọn lửa của Lục Minh, nên nhanh chóng bị thiêu rụi.

Mặc dù thân thể của cường giả đỉnh cao là bảo vật cực kỳ quý giá, dù sao công dụng cũng quá nhiều, nhưng do gã Cự Nhân có hình

dạng giống con người, nên Lục Minh cuối cùng đã từ bỏ việc thu thập thân thể của đối phương.

Dù sao cũng không ăn được, Lục Minh lấy thân thể đối phương làm gì?

Ngọn lửa đáng sợ thiêu rụi thân thể gã Cự Nhân thành tro bụi.

Chương 469

Tro bụi đó rơi xuống đất, một số thực vật và động vật hấp thụ chúng, cơ thể dường như đã xảy ra một sự lột xác kỳ dị.

Nhiều năm sau, nếu những thực vật và động vật đó không chết đi, bản thân chúng sẽ thăng hoa, có một xác suất nhất định sẽ trưởng thành thành những nhân vật cực kỳ mạnh mẽ.

Dù sao thì, hôm nay chúng đã được tắm mình trong một phần sức mạnh cơ thể của một cường giả sắp đạt đến Đệ Thất Bộ, đối với chúng mà nói, đây là một kỳ ngộ kinh người!

Lục Minh không quan tâm đến những điều đó.

Ánh mắt hắn chỉ chăm chú khóa chặt vào hai vật phẩm còn lại trên mặt đất sau khi gã Cự Nhân chết đi, ngoài tro bụi ra.

Một là viên tinh thạch tỏa ra ánh sáng rực rỡ như kim cương, lúc này đang dao động với khí tức đáng sợ, to bằng đầu người, hẳn là tinh hoa sức mạnh mà gã Cự Nhân để lại sau khi chết.

Ngoài viên tinh thạch, bên cạnh nó còn có một cuốn sách dày cộp, một luồng sức mạnh hoàng đạo nồng đậm đang lơ lửng trên đó.

Sau khi gã Cự Nhân chết đi đã để lại hai thứ, tinh hoa sức mạnh nằm trong dự liệu của Lục Minh, nhưng cuốn sách kia lại không nằm trong dự liệu của hắn.

Chuyện xảy ra trước mắt cũng là lần đầu tiên Lục Minh gặp phải.

Lục Minh trước đó đã giết rất nhiều kẻ địch, mỗi một kẻ sau khi chết đều để lại tinh hoa sức mạnh, nhưng duy nhất lần này, lại có thêm một cuốn sách, khiến ánh mắt người đàn ông hơi nheo lại.

Lục Minh cảm thấy cuốn sách này không tầm thường, nếu không,

nó không nên xuất hiện ở đây.

Lục Minh trực tiếp thu lấy tinh hoa sức mạnh của gã Cự Nhân, sau đó cầm lấy cuốn sách kia.

Lục Minh cố gắng mở cuốn sách ra.

Cuốn sách này xuất hiện đột ngột, lại thêm việc đây là lần đầu tiên Lục Minh thấy một cường giả đỉnh cao bị tiêu diệt xong, trong cơ thể lại xuất hiện vật phẩm.

Lục Minh tự nhiên muốn biết cuốn sách này rốt cuộc là thứ gì.

Sức mạnh của Lục Minh không hề tầm thường, theo lý mà nói, khi hắn muốn mở cuốn sách này ra, hắn có thể dễ dàng làm được.

Nhưng sự thật lại không phải vậy.

Khi Lục Minh dùng sức lật cuốn sách, hắn không có cách nào mở nó ra được.

Các trang sách dường như dính chặt vào nhau, khi cố gắng mở ra, từ bên trong lại truyền ra một luồng sức mạnh đáng sợ hơn, đang ngăn cản Lục Minh... mở cuốn sách này ra!

"Ngăn cản ta mở cuốn sách này?

Tại sao?" Đôi mắt Lục Minh hơi nheo lại.

Đối với những gì đang xảy ra trước mắt, hắn có chút không hiểu, đặc biệt là khi hắn lật cuốn sách này, nó lại không cho phép lật.

Lẽ nào trong cuốn sách này có cất giấu bí mật gì đó?

Trong lòng thoáng qua suy nghĩ đó, Lục Minh cảm thấy càng cần thiết phải mở cuốn sách này ra, và hắn cũng làm như vậy.

Cuốn sách này rơi ra từ cơ thể kẻ địch, theo một ý nghĩa nào đó, nó kế thừa ý chí của kẻ địch.

Việc mà đối phương không muốn hắn làm, Lục Minh lại càng muốn làm cho bằng được!

Sức mạnh của Lục Minh không hề tầm thường.

Khi hắn chủ động bắt đầu lật cuốn sách này, thậm chí còn chủ động giải phóng sức mạnh của mình.

Kết quả cuối cùng tự nhiên đã được định đoạt.

Cuốn sách tuy cho người ta cảm giác như đã bị dán chặt, khó mở, nhưng dù sao nó cũng là vật chết, làm sao có thể cản được Lục Minh chứ?

Lục Minh chỉ lãng phí một chút thời gian và sức mạnh, cuối cùng...

đã thành công mở được cuốn sách này ra.

Cuốn sách được mở ra, bên trong không có nội dung gì, cả hai mặt đều trống không.

Lục Minh nhìn những trang giấy trắng, mày nhíu lại.

Hôm nay là ngày mà mày hắn nhíu lại nhiều nhất.

"Trên cuốn sách này thật sự không viết gì sao?" Lục Minh căn bản không tin điều này, hắn cảm thấy phải dùng một số biện pháp đặc biệt, chữ viết trên cuốn sách này mới có thể hiện ra trước mặt hắn.

Trên cuốn sách này chắc chắn có viết gì đó, chỉ là hiện tại bị một phương thức đặc biệt hoặc một năng lượng thần bí nào đó che đi, khiến Lục Minh không thể nhìn thấy.

"Vậy ta nên làm thế nào để chữ viết trên đó... hiện ra?" Lục Minh rơi vào trầm tư.

Khi hắn đang suy nghĩ, cuốn sách mà hắn vừa mở ra đột nhiên có biến hóa.

Sự biến đổi này xuất hiện đột ngột, khiến Lục Minh cũng không kịp phản ứng ngay lập tức.

Trên mặt sách vốn không có một chữ nào, lúc này, từ từ có một luồng sức mạnh thần bí dao động.

Nó không thuộc cùng một hệ thống với sức mạnh mà Lục Minh nắm giữ, nhưng hắn có thể cảm nhận được sự mạnh mẽ của luồng sức mạnh này.

Chủ nhân của luồng sức mạnh này, thực lực còn mạnh hơn Lục Minh!

Vì Lục Minh có thể cảm nhận rõ ràng mọi thứ, cũng vì vậy mà sắc mặt hắn thay đổi, có chút cẩn thận nhìn vào cuốn sách trước mắt.

"Ngươi giết hắn, ngươi không nên làm việc này.

Ta vốn không có ác ý với ngươi, trước đó cũng không động thủ với ngươi." Một giọng nói lạnh lùng truyền ra từ trong cuốn sách trống không.

Trên cuốn sách vốn trống không đó, mơ hồ hiện ra một khuôn mặt.

Đó là một nhân vật trông như ma quỷ, Lục Minh không thể nhìn ra y to lớn đến mức nào, dù sao trang sách chỉ có thể chiếu rọi khuôn mặt của đối phương, hắn chỉ có thể nhìn thấy một vài chi tiết trên mặt y.

Mặt y đầy vết máu, đôi mắt màu đỏ như máu, trong đó từng sợi tơ máu chằng chịt, răng y như răng nanh của mãnh thú.

Đối phương thậm chí lúc này còn đang nhai ngấu nghiến một thứ gì đó, nói năng không rõ ràng, đang truyền đạt một số thông tin cho Lục Minh.

Ánh mắt Lục Minh dừng lại trên người y.

Ánh mắt hắn bình tĩnh, nhưng cảm xúc trong lòng đã có sự thay

đổi, có chút không hiểu nổi đối phương.

"Trong Vô Tận Hải, có kẻ mang ác ý với ngươi, dù sao ngươi cũng là kẻ ngoại lai, muốn ở lại nơi này, cần phải trả một cái giá." "Nhưng không phải ai cũng mang ác ý với ngươi, hay muốn động thủ với ngươi.

Ví dụ như ta không định đối phó với ngươi, ta có thể cảm nhận được sự mạnh mẽ của ngươi, ta không muốn trở thành kẻ địch của ngươi, nhưng dường như chính ngươi đã chủ động đẩy ta về phía đối lập." Một nhân vật tựa như đến từ địa ngục lên tiếng, giọng nói của y lúc này không còn lạnh lùng nữa.

Ngược lại, nó mang đến một cảm giác đáng sợ, như thể có ai đó đang mài dao.

Tên ma quỷ này... dường như đã đưa ra một lựa chọn.

"Ngươi giết thuộc hạ của ta, bất kể là vì lý do gì, đều phải trả giá, huống chi bản thân ngươi đã sai khi cảnh báo ngươi không được tiến vào mảnh đại lục này." Ma Quỷ lên tiếng, ánh mắt y nhìn Lục Minh, không hề che giấu sát ý lúc này.

Nghe những lời của đối phương, sắc mặt Lục Minh dần thay đổi.

Từ những lời đó, hắn đã nắm bắt được một số thông tin hữu ích.

"Ý của ngươi là gã Cự Nhân vừa rồi là thuộc hạ của ngươi, ta đã giết y, cho nên ngươi muốn tìm ta gây sự, muốn giết ta phải không?" Lục Minh nhìn vào khuôn mặt in trên trang sách, giọng điệu lúc này không kiêu ngạo cũng không nóng nảy.

Hắn có thể cảm nhận được sự mạnh mẽ và đáng sợ của Ma Quỷ, thực lực của y vượt qua hắn, dường như đã vô hạn đạt đến cảnh giới tiếp theo, thậm chí có thể đã đạt đến cảnh giới tiếp theo.

Nhưng, thì sao chứ?

Bây giờ hai bên lại không ở cùng một chỗ, đối phương muốn đến đây cũng cần một khoảng thời gian nhất định, Lục Minh có lý do gì để sợ hãi?

"Ừm." Ma Quỷ lúc này lên tiếng, thừa nhận điều đó.

Ngay sau đó, Ma Quỷ duỗi hai tay ra, cố gắng thông qua một phương thức đặc biệt, từ trong trang sách bước ra, muốn trực tiếp xuất hiện bên cạnh Lục Minh, sau đó động thủ, đại khai sát giới.

Điều này nằm trong dự liệu của Lục Minh, dù sao cường giả đỉnh cao có thể dựa vào ý niệm của mình để đi đến bất cứ nơi nào.

Chỉ cần tồn tại một thứ gọi là môi giới, họ có thể dễ dàng đi đến những nơi không thể tưởng tượng nổi.

Thực lực của Ma Quỷ mạnh mẽ, việc thông qua cuốn sách này để hình chiếu đến bên cạnh Lục Minh cũng không phải là chuyện khó khăn.

Nhưng nếu Lục Minh ngăn cản thì sao?

Trong tình huống đó, Ma Quỷ có thể dễ dàng đến bên cạnh Lục Minh không?

Đáp án tự nhiên là không, đối phương không thể làm được điều đó!

Ma Quỷ muốn xuyên qua cuốn sách này, muốn trực tiếp đến bên cạnh Lục Minh.

Hai tay y phun ra huyết sắc, phảng phất như vừa giết không ít người.

Chương 470

Tay y dường như có một ma lực kỳ lạ, từ từ đặt lên trang sách mơ hồ, rồi cả cái đầu dường như muốn xuyên qua sách, các bộ phận khác trên cơ thể y lúc này cũng từ từ chen vào...

Mọi thứ đều lọt vào mắt Lục Minh.

Ánh mắt hắn bình tĩnh, tràn đầy sự thản nhiên.

Hắn cứ thế trơ mắt nhìn Ma Quỷ muốn xuyên qua sách, đến bên cạnh mình.

Khi đối phương sắp thành công, Lục Minh đã dùng một số thủ đoạn để ngăn cản y.

Hai tay hắn đặt thẳng lên cuốn sách, ngay sau đó một luồng sức mạnh cực kỳ đáng sợ trong nháy mắt tràn vào trong sách.

Lục Minh chỉ mất một khoảnh khắc đã trực tiếp phá hủy cuốn sách trong tay, biến nó thành bụi trần.

Lục Minh đã suy nghĩ từ trước, nếu Ma Quỷ muốn thông qua cuốn sách này để xuyên đến bên cạnh hắn, dùng biện pháp nào có thể thuận lợi ngăn cản đối phương?

Những thủ đoạn tương tự có thể làm được điều này, Lục Minh nắm giữ không ít.

Nhưng sau khi suy nghĩ kỹ, Lục Minh cuối cùng quyết định sử dụng phương thức ổn thỏa hơn, đó là trực tiếp phá hủy cuốn sách.

Chỉ cần mất đi môi giới, Ma Quỷ dù có nắm giữ thủ đoạn và năng lực phi thường đến đâu, cũng không thể lại xuất hiện bên cạnh Lục Minh.

Ít nhất là thông qua phương thức này, điều đó là không thể, đầy rẫy gian nan, vạn lần trở ngại.

"Bằng cách này, ngươi có thể trì hoãn thời gian của ta, nhưng đối với ngươi, đây không phải là một chuyện tốt, ngược lại là một chuyện xấu.

Điều đó có nghĩa là tiếp theo, ngươi sẽ phải đối mặt với không chỉ một kẻ địch!" Không thành công đến được bên cạnh Lục Minh, ý thức và cơ thể của Ma Quỷ, vào lúc cuốn sách sắp bị phá hủy, cũng sắp theo đó tan biến.

Giọng nói của y xa xăm truyền đến: "Ngươi vốn đã bị những kẻ khác nhắm đến, bây giờ lại thêm cả ta.

Không quá hai ba ngày, tất cả chúng ta sẽ đến bên cạnh ngươi.

Lúc đó một mình ngươi, làm sao có thể cản được nhiều người như chúng ta?

Sinh mệnh của ngươi sắp phải đặt dấu chấm hết rồi!" Giọng nói lạnh lùng vang lên, tựa như một bản án tử hình.

Sắc mặt Lục Minh không hề thay đổi, hắn căn bản không bị lời đe dọa của Ma Quỷ ảnh hưởng, nhưng những lời của đối phương hắn cũng đã nghe lọt tai.

Tiếp theo đây quả thực nên có một số biện pháp, bất kể lời của Ma Quỷ là thật hay giả.

Ý thức của Ma Quỷ từ từ tan biến, y không cố gắng đến bên cạnh Lục Minh thêm lần nữa.

Có lẽ y cảm thấy không cần thiết.

Ra tay lúc này, chưa chắc đã ảnh hưởng được đến Lục Minh, xác suất thành công lớn hơn là không thể.

Thay vì như vậy, chi bằng mấy ngày sau lại đến, lúc đó có thể đối mặt trực tiếp với Lục Minh.

Khi đó muốn làm gì, Lục Minh cũng không thể ngăn cản được.

Lục Minh cứ thế trơ mắt nhìn hư ảnh của Ma Quỷ tan biến, nhưng trước khi biến mất, trên mặt y lại nở một nụ cười.

Ánh mắt y nhìn thẳng, như xiềng xích địa ngục khóa chặt lấy Lục Minh.

Sát ý cuồn cuộn trong mắt y dường như đã khắc ghi Lục Minh vào trong đầu.

Rất nhanh, đối phương hoàn toàn biến mất, mọi thứ đều trở lại bình lặng.

Lục Minh thu lấy chiến lợi phẩm của mình, sau đó trực tiếp rời khỏi đây.

Bởi vì những lời nói vừa rồi của Ma Quỷ, khiến trong lòng Lục Minh dấy lên một cảm giác cấp bách.

Ma Quỷ đã tiết lộ cho Lục Minh một số thông tin.

Mặc dù Lục Minh không dám đảm bảo thông tin mà đối phương tiết lộ là thật hay giả, nhưng cuối cùng cũng có một chút giá trị tham khảo.

Lục Minh cảm thấy mình quả thực nên chuẩn bị.

Mặc dù Lục Minh trước đó vẫn luôn chuẩn bị, nhưng át chủ bài, có ai lại chê nhiều chứ?

Nếu có thể chuẩn bị thêm, Lục Minh tự nhiên sẽ chuẩn bị thêm.

Huống chi những lời của Ma Quỷ vừa rồi đã nói đủ rõ, Lục Minh cảm thấy đối phương không cần thiết phải lừa gạt mình, dù cho mình đã giết thuộc hạ của y.

Bây giờ Lục Minh đang đối mặt với một vấn đề: tiếp tục ở lại trên mảnh đại lục hải đảo này, hay quay trở lại Vô Tận Hải.

Trong cảm nhận của Lục Minh, sâu trong đại lục hải đảo, hắn mơ hồ cảm nhận được một luồng nguy cơ chưa từng có.

Lục Minh liên kết với lời nói của Ma Quỷ vừa rồi, nếu không phán đoán sai, thì tên Ma Quỷ đó hẳn là ở sâu trong đại lục hải đảo.

Đại lục hải đảo là địa bàn của Ma Quỷ, y là lão đại ở đây, gã Cự Nhân là do y phái đến trấn thủ rìa đại lục hải đảo.

Nhìn như vậy, mọi thứ đều hợp lý hóa, rất phù hợp với logic.

Lục Minh cũng cảm thấy mình không đoán sai, đó hẳn là sự thật.

Vì vậy, Lục Minh hiện tại đang đối mặt với hai lựa chọn.

Ma Quỷ muốn tìm Lục Minh, muốn báo thù cho thuộc hạ của y, cho nên theo lý, Lục Minh nên lập tức rời khỏi đại lục hải đảo mới phải.

Đây là lựa chọn đầu tiên mà Lục Minh phải đối mặt, ngoài lựa chọn này ra, còn có lựa chọn thứ hai.

Lựa chọn thứ hai của Lục Minh lại hoàn toàn trái ngược: tiếp tục đi sâu vào đại lục hải đảo.

Bởi vì Ma Quỷ trước đó đã từng nhắc đến một điểm, y không phải là người đầu tiên nhắm đến Lục Minh.

Nhìn như vậy, Lục Minh có một kẻ địch tiềm tàng thứ hai.

Huyền Quy và Phượng Hoàng, rất có thể là do kẻ địch thứ hai phái đến.

Vô Tận Hải rốt cuộc lớn đến đâu, Lục Minh không rõ, nhưng trong khoảng thời gian ngắn di chuyển trên Vô Tận Hải, quan sát địa hình, trong lòng hắn cũng đã có một vài suy đoán.

Vô Tận Hải có tổng cộng hai bộ phận, một bộ phận là khu vực hải đảo, bộ phận còn lại là đại dương vô biên vô tận.

Chính cái gọi là một núi không thể có hai hổ, xác suất tồn tại một vị cường giả đỉnh cao thứ hai trên hải đảo là rất thấp.

Vì vậy, nếu Lục Minh chọn tiến vào Vô Tận Hải, thì rất có khả năng sẽ nhanh chóng gặp phải người do kẻ địch thứ hai phái đến.

"Tiếp tục đi sâu vào hải đảo vậy, như thế cùng lắm ta cũng chỉ đối mặt một chọi một.

Nếu tiến vào Vô Tận Hải, lỡ như tên kia chọn truy kích ta, mà kẻ kia trong Vô Tận Hải cũng truy kích ta, vậy chẳng phải ta sẽ phải một lúc đối mặt với hai người sao?

Như vậy ta sẽ gặp nguy hiểm." Lục Minh nhanh chóng đưa ra lựa chọn.

Lựa chọn này không khó đưa ra.

Giữa hai khả năng, Lục Minh đã chọn ưu tiên đối mặt với chủ nhân hải đảo.

Nguyên nhân chỉ vì ở Vô Tận Hải, Lục Minh có xác suất lớn hơn sẽ gặp phải hai kẻ truy sát.

Chủ nhân của đại lục hải đảo và vị cường giả kia trong Vô Tận Hải không quen biết nhau, nhưng chắc chắn sẽ đều lấy Lục Minh làm mục tiêu ưu tiên.

Vì vậy, Lục Minh chọn đối mặt với một trong số họ trước, chủ nhân của đại lục hải đảo, tên Ma Quỷ vừa rồi.

Đây là lựa chọn mà Lục Minh đã đưa ra.

"Tên kia thực lực không yếu, còn mạnh hơn ta, ta phải làm sao mới có thể giết được y đây?

Dù sao y muốn tìm ta gây sự, rất có thể sẽ không đến một mình." Lục Minh không vội vàng rời đi ngay, ngược lại còn dừng lại tại chỗ, bởi vì hắn đang suy nghĩ một chuyện quan trọng.

Thông qua cuốn sách vừa rồi, Lục Minh đã cảm nhận được khí tức của Ma Quỷ.

Đối phương cho Lục Minh cảm giác rất mạnh mẽ, không hề yếu, còn mạnh hơn Lục Minh, thậm chí không chỉ mạnh hơn một chút.

Vì vậy Lục Minh đang suy nghĩ... nếu hai bên thật sự gặp mặt, mình có thật sự có thể giết được đối phương không?

Nơi này là hang ổ của đối phương, tên Ma Quỷ vừa rồi cũng ý thức được Lục Minh không hề yếu, dù sao hắn đã giết được đại tướng trấn thủ ngoài cùng của đại lục hải đảo, thực lực đến mức độ đó, tự nhiên sẽ không tồn tại suy nghĩ khinh địch.

Cũng vì vậy, đối phương rất có thể sẽ mang theo một số cường giả đến.

Dù không mạnh đến mức nào, nhưng ít nhất cũng sẽ không yếu đến mức vô lý.

Lúc đó Lục Minh, thật sự có thể đối kháng với đội hình như vậy sao?

Lục Minh tỏ ra nghi ngờ về điều này.

Mặc dù hắn có đủ tự tin vào thực lực của mình, nhưng sự tự tin này cũng không phải là tự tin mù quáng.

Những chuyện cần cân nhắc Lục Minh phải cân nhắc cho rõ ràng, nếu không lỡ như lật thuyền trong mương, thì đúng là trò cười cho thiên hạ.

Chương 471

Lục Minh sẽ không lấy tính mạng của mình ra để mạo hiểm.

“Hay là ta tìm một nơi trên đại lục hải đảo, sau đó bố trí một hiểm địa ở đó, chiếm cứ địa lợi, thử xem có thể tiêu diệt toàn bộ tên Ma Quỷ và thuộc hạ của y kéo đến không?” Lục Minh nghiêm túc suy nghĩ.

Rất nhanh, hắn phát hiện mình căn bản không có nhiều lựa chọn khác.

Thử mượn địa lợi của đại lục hải đảo dường như là lựa chọn tốt nhất của Lục Minh hiện tại.

Nếu Lục Minh không chọn như vậy, mà chỉ đơn thuần chọn đối đầu trực diện với đối phương, thì rất có thể Lục Minh sẽ xong đời.

Lục Minh tổng không thể chọn rời đi được chứ?

Thực ra đó cũng là một lựa chọn, nhưng Lục Minh trước đó đã đưa ra quyết định, nên sẽ không chọn như vậy.

Dù cho chuyện tiếp theo có tồn tại một mức độ rủi ro nhất định, nhưng rủi ro này, Lục Minh cảm thấy mình có thể gánh được.

Dù sao, nếu thành công tiêu diệt được Ma Quỷ, Lục Minh cũng sẽ có được thu hoạch kinh người.

“Ta có thể chuẩn bị theo hai hướng.” Lục Minh đại khái đã có một ý tưởng.

Hắn chọn ở lại, mượn địa lợi, thử giết chết Ma Quỷ sẽ đến tiếp theo.

Nhưng trên cơ sở này, Lục Minh cảm thấy cần phải làm một số

việc khác để có thể yên tâm hơn.

Ví dụ như chế tạo một vật phẩm có thể phớt lờ các loại quy tắc và năng lực, trong tình huống gặp phải tuyệt cảnh, có thể dịch chuyển hắn đến một khoảng cách cực xa, dùng để né tránh nguy cơ có thể xuất hiện tiếp theo.

Nhưng để chế tạo vật phẩm, át chủ bài như vậy, Lục Minh cần phải tốn một khoảng thời gian nhất định.

Lục Minh không thể đảm bảo mình có chắc chắn thành công hay không, nhưng một khi đã chọn làm như vậy, thì hắn bắt buộc phải thành công.

Sau đó Lục Minh bắt đầu lựa chọn địa điểm thích hợp.

Bởi vì Lục Minh đã đưa ra lựa chọn, những nơi phù hợp với yêu cầu của hắn thực ra rất ít.

Dù sao đây cũng là hang ổ của đối phương, đối phương đã tồn tại ở đây không biết bao nhiêu năm.

Theo lý mà nói, không có ai có thể hiểu rõ nơi này hơn y.

Những nơi thật sự có thể gây ra uy hiếp cho Ma Quỷ, Lục Minh dù có thật sự dẫn y đến, y cũng chưa chắc sẽ vào.

Mặc dù xác suất tồn tại những nơi như vậy cũng rất thấp, vì Ma Quỷ sẽ không cho phép những nơi như vậy tồn tại.

Vì vậy Lục Minh suy nghĩ một lát, sau khi tìm kiếm trong một phạm vi nhất định, đã quyết định... phải chủ động tạo ra một nơi có đủ điều kiện!

Đại lục hải đảo rộng lớn vô ngần, phạm vi thực sự quá rộng, đối với Lục Minh cũng vậy, dù thực lực hắn mạnh mẽ.

Dù sao đây cũng là địa bàn của một vị cường giả đỉnh cao, lãnh địa

của y sao có thể nhỏ được?

Lục Minh cảm thấy thực lực của Ma Quỷ rất mạnh, vượt qua mình, rất có thể đã đạt đến Đệ Thất Bộ, hoặc vô hạn tiếp cận Đệ Thất Bộ.

Dù sao y cũng mang đến cho Lục Minh cảm giác nguy cơ kinh người, nhưng cũng không phải là cảm giác tuyệt vọng.

Đây cũng là nguyên nhân chính khiến Lục Minh ở lại.

Mặc dù kẻ địch mạnh mẽ, nhưng cũng không phải hoàn toàn không có hy vọng chiến thắng, tại sao không đánh cược một lần?

Lỡ như thì sao?

Huống chi Lục Minh đang chuẩn bị để loại bỏ cái "lỡ như" đó.

Lục Minh tìm kiếm một nơi phù hợp yêu cầu trên đại lục hải đảo.

Muốn cải tạo ra một khu vực có thể gây uy hiếp cho cường giả đỉnh cao, bản thân nơi đó phải có một số tố chất nhất định.

Nếu không, Lục Minh sẽ cần phải hao phí một cái giá lớn hơn mới có thể tạo ra một nơi nguy hiểm phù hợp với yêu cầu của mình.

Lục Minh nhanh chóng chọn được một nơi.

Dù sao đây cũng là một mảnh đại lục hải đảo sâu trong Vô Tận Hải, bản thân nơi này đã là một vùng đất hiểm trở.

Nơi Lục Minh chọn là một vách núi.

Toàn bộ khu vực này là một quần sơn, từng ngọn núi cao chọc trời, đâm thẳng vào bầu trời.

Trong quần sơn có hai ngọn núi cực cao, chỉ là sau khi đạt đến một độ cao nhất định, lại bị một luồng sức mạnh thần bí nào đó chặt phẳng, biến thành một vách núi quỷ dị.

Lục Minh cảm nhận được một chút nguy cơ ở đây, trong đó hắn nhận ra một luồng kiếm ý kinh người, vô cùng mạnh mẽ.

Hẳn là vô số năm trước, ở đây đã có cường giả đại chiến, kiếm ý khủng bố đã tạo ra mảnh vách núi này.

"Lấy nơi này làm mục tiêu của ta." Lục Minh đến nơi này, sau khi tiến hành khảo sát thực địa, đã đưa ra quyết định.

Sau đó Lục Minh bắt đầu cải tạo nơi này.

Trong cơ thể hắn tuôn ra mấy luồng sức mạnh đáng sợ, muốn tạo ra ở đây một hiểm địa có thể gây nguy hiểm cho cường giả đỉnh cao.

Chỉ cần Ma Quỷ đến, dù y có mang theo một số đồng bạn, cũng chắc chắn có thể tạo thành uy hiếp đối với chúng.

Thời gian trôi qua, hiểm địa này không dễ dàng tạo ra như vậy.

Trong nháy mắt, ba ngày đã trôi qua.

Dưới sự nỗ lực của Lục Minh, mặc dù nơi nguy hiểm này không dễ tạo ra, nhưng cuối cùng cũng được hắn tạo ra thành công.

Chỉ là bề ngoài không có gì khác biệt so với trước, mọi nguy cơ và nguy hiểm đều bị Lục Minh ẩn giấu.

Trừ khi Ma Quỷ thật sự đến nơi này, tiến vào bên trong, nếu không, y sẽ không thể nhận ra sự khác thường ở đây.

Làm xong tất cả, Lục Minh yên lặng chờ đợi ở đây.

Bởi vì mấy tiếng trước, khi Lục Minh vừa bố trí xong hiểm địa ở đây, cảm giác nguy cơ trong lòng hắn đã bùng nổ, một cảm giác nguy cơ chưa từng có.

Cũng vì vậy, Lục Minh đại khái phán đoán ra, nếu không nhầm, Ma Quỷ hẳn là đang tiến lại gần đây, khoảng cách giữa hai bên không còn xa nữa!

“Sắp đến rồi sao?

Cảm giác nguy cơ trong lòng ta kinh người như vậy, thực lực của Ma Quỷ có lẽ còn mạnh hơn ta tưởng tượng.

Lần này, hẳn không phải một người, tiếp theo ta phải hành động cẩn thận một chút...” Ngồi xếp bằng trên vách núi, một cơn gió từ phương bắc thổi qua, làm lay động vạt áo của Lục Minh.

Ánh mắt hắn khẽ nhắm lại, trong mắt dường như có nhật nguyệt tinh thần, chỉ là vào khoảnh khắc này tất cả đều hoàn toàn chìm vào tĩnh lặng.

Lục Minh đang ngưng tụ chuẩn bị một đòn tấn công đáng sợ, một luồng sức mạnh ẩn giấu trong mắt hắn.

Cũng vì vậy mà Lục Minh mới duy trì trạng thái hiện tại, nhắm chặt hai mắt.

Khi Lục Minh mở mắt ra... nhất định sẽ có người phải trả giá vì điều đó, có thể là sinh mệnh, có thể là một bộ phận cơ thể nào đó, nhưng bất kể thế nào, cái giá đó chắc chắn sẽ vô cùng thảm trọng.

Ở một nơi khác, một hướng khác của đại lục hải đảo, một pháo đài bay đang bay cao trên bầu trời.

Đây là một món bảo vật đỉnh cao, không chỉ có khả năng phòng ngự và tấn công mạnh mẽ, mà tốc độ di chuyển cũng nhanh kinh người, có thể sánh ngang với một số cường giả tu hành đỉnh cao.

Quan trọng hơn là, chỉ cần tiêu hao năng lượng, nó có thể di chuyển mãi mãi.

Người sử dụng có thể tránh lãng phí sức mạnh khi đi đường.

Trên pháo đài bay đó, lúc này có ba sinh mệnh cực kỳ mạnh mẽ.

Một là Ma Quỷ, chủ nhân của hải đảo, cũng là kẻ đã đối thoại với

Lục Minh trước đó.

Lúc này y đã tìm đến tận cửa.

Ngoài Ma Quỷ ra, còn có hai sinh mệnh khác, chỉ là không giống Ma Quỷ.

Ma Quỷ duy trì hình dạng con người, nhưng mặt mũi vặn vẹo, phảng phất như ma quỷ địa ngục, còn hai sinh mệnh kia lại giống tinh linh hơn.

Một trong số đó giống như một vũ trụ thu nhỏ, lơ lửng tại chỗ, cho người ta cảm giác vô cùng đặc biệt, như thể là một hệ thống gồm nhiều loại sức mạnh không thể tưởng tượng, vô số loại sức mạnh khó tả, đang điên cuồng vận chuyển.

Sinh mệnh còn lại là một cái cây nhỏ biết đi, chỉ là hiện tại chưa cắm rễ mà thôi.

Trên thân cây mọc hai con mắt, trong đồng tử phảng phất như phản chiếu cả một thế giới.

Lá của nó không phải là lá cây xanh biếc, mà là từng ngôi sao treo lủng lẳng, trong đó có những ngôi sao nóng rực vô cùng, như mặt trời, có những tinh thể băng lạnh như mặt trăng cô tịch, thậm chí trên đó còn treo từng cái hố đen thu nhỏ!

Lúc này, ba kẻ đứng cạnh nhau, khí tức trên người đều vô cùng mạnh mẽ.

Nếu không nhìn kỹ, vị trí của hai kẻ kia hơi lùi về phía sau Ma Quỷ một chút.

Chương 472

Ma Quỷ lại là chủ nhân của đại lục hải đảo.

Nhìn như vậy, thực lực cá nhân của Ma Quỷ hẳn là mạnh hơn hai kẻ kia một chút.

Lúc này, ba kẻ đang đối thoại, bàn luận về chuyện liên quan đến Lục Minh.

"Trước đây từng quyết định không ra tay với hắn, tại sao lại đột nhiên vi phạm hiệp ước đó?

Kẻ chọn ra tay với hắn không phải là Vô Tận Hải Linh sao?" Vũ trụ sinh mệnh thể lên tiếng, giọng nói của y lộ ra vẻ vô tình nhàn nhạt, như thể không hề có tình cảm của con người, giống như một thiên thể sống, vô cùng thần bí và mạnh mẽ.

"Hắn đã săn giết gã Cự Nhân trấn thủ đại lục hải đảo, đó là người ta phái đến trấn thủ ở đó.

Nếu đã giết người của ta, thì đương nhiên phải trả giá.

Nếu không, sau này chẳng phải ai cũng có thể giết người của ta sao?" Ma Quỷ nhàn nhạt lên tiếng, ánh mắt y nhìn xa xăm.

Trong cảm nhận của y, ở đó cũng có một cảm giác nguy cơ.

Lục Minh có thể cảm nhận được cảm giác nguy cơ mà Ma Quỷ mang lại, Ma Quỷ cũng có thể cảm nhận được cảm giác nguy cơ mà Lục Minh mang lại.

Đôi khi, một số giác quan thứ sáu có thể tương thông.

Nhưng Ma Quỷ có một chút không hiểu.

Phải biết rằng lần này, y đã đặc biệt tìm người giúp đỡ, hiện tại là

ba người cùng liên thủ.

Ba người, thực lực vô cùng mạnh mẽ, Lục Minh chỉ có một mình, trong tình huống này...

Lục Minh có thể mang lại cho y cảm giác nguy cơ sao?

Mà cảm giác nguy cơ này còn rất kinh người, không phải là loại chỉ có một chút.

Ma Quỷ coi Lục Minh là nguy hiểm, dù sao đối phương đã nhanh chóng tiêu diệt thuộc hạ của y là Cự Nhân.

Nhưng Ma Quỷ bây giờ cảm thấy dường như đã đánh giá thấp Lục Minh, cảm thấy cần phải nâng mức độ nguy hiểm của hắn lên.

Dù sao thì, hiện tại ba người cùng đi tìm Lục Minh, trong tình huống này, cảm giác nguy cơ trong lòng vẫn mạnh mẽ như vậy, cho nên cần phải coi trọng Lục Minh hơn.

Biết đâu thực lực của Lục Minh còn mạnh hơn tưởng tượng, át chủ bài nắm giữ còn nhiều hơn.

Ma Quỷ cảm thấy phải tránh lật thuyền trong mương.

Mặc dù xác suất này không lớn, dù sao phe mình người đông thế mạnh, thực lực đều không yếu, nhưng đối thủ của họ cũng không phải là kẻ yếu.

"Không biết tại sao, trong lòng ta có một cảm giác nguy cơ nhàn nhạt.

Tên bị nhắm đến lần này, thực lực không hề yếu." Vũ trụ sinh mệnh thể lúc này lên tiếng, y cũng có một chút cảm giác nguy cơ tồn tại.

"Ta cũng gần giống ngươi, thậm chí cảm giác nguy cơ trong lòng ta còn mạnh hơn.

Ta thực ra không coi hắn là mục tiêu, trước đó ta đã đưa ra lựa chọn khác, nhưng hắn lại chủ động đến cửa, ta không còn cách nào khác." "Tiếp theo cẩn thận một chút, tuyệt đối đừng lật thuyền trong mương, mặc dù xác suất này không cao." Ma Quỷ lúc này lên tiếng nói, "Tên kia thực lực không yếu, đã thành công săn giết hai vị cường giả, thực lực của hắn, không chừng đã có sự đề thăng trên cơ sở ban đầu." "Không sao đâu, lần này ba vị chúng ta cùng ra tay, bất kể thực lực hắn mạnh đến đâu, cũng không thể cản được chúng ta!" Cái cây nhỏ kia lên tiếng, giọng nói của nó xa xăm truyền đến, mang theo một sự bá khí chưa từng có!

Ma Quỷ và vũ trụ sinh mệnh thể không hề phản bác cái cây nhỏ, bởi vì đối phương nói thật.

Ba người cùng ra tay, không ai có thể cản được đòn tấn công của họ, dù Lục Minh thực lực mạnh mẽ cũng không được, dù cho Lục Minh có mọi át chủ bài, bản thân thực lực cũng mạnh đến cực kỳ đáng sợ.

Nhưng không được là không được, bởi vì họ có ba người.

Giống như Ma Quỷ và vũ trụ sinh mệnh thể, trong lòng tuy có cảm giác nguy cơ, nhưng theo họ thấy, cảm giác nguy cơ này càng giống như nếu họ dồn Lục Minh vào tuyệt cảnh, đối phương sẽ điên cuồng kéo một người trong số họ xuống làm đệm lưng.

Từ đầu đến cuối, họ đều không cho rằng, chuyến đi này... sẽ không giết được Lục Minh!

"Chưa chắc đã là ba người chúng ta, biết đâu có người thứ tư, người thứ năm thì sao." Ma Quỷ cười tủm tỉm lên tiếng, đột nhiên nhắc đến một chuyện.

Vô Tận Hải Linh, đối phương cũng tham gia vào việc săn giết Lục Minh, thậm chí là kẻ đầu tiên đưa ra lựa chọn.

Đối phương trước đó thậm chí còn cử Huyền Quy và Phượng Hoàng ra, chỉ là Huyền Quy và Phượng Hoàng đã bị tiêu diệt.

Tiếp theo, đối phương cũng có khả năng sẽ xuất hiện, tham gia săn giết Lục Minh, muốn giành lấy thi thể của hắn.

Thi thể của cường giả đỉnh cao đối với chúng có tác dụng rất lớn, không chỉ có thể tăng cường thực lực bản thân, mà còn có thể chống lại quy tắc trong Vô Tận Hải.

Mặc dù ở Vô Tận Hải, nơi này không phải là một vùng cấm địa, và cách xa chư thiên vạn giới, nhưng ở đây tồn tại quy tắc sức mạnh đặc thù... không ai muốn phải chịu đựng luồng sức mạnh đó, dù là người sống trong Vô Tận Hải.

"Nếu hắn xuất hiện, chúng ta sẽ chuyển mục tiêu, không thể để hắn tranh đoạt chiến lợi phẩm với chúng ta." Cái cây nhỏ lúc này bá khí lên tiếng.

Trong ba người, duy chỉ có bản chất của y đáng lẽ phải là ôn thuận nhất, dù sao cũng là một loại đại yêu do thực vật hóa thành.

Nhưng hiện tại, tính khí của y lại là nóng nảy nhất.

Có lẽ sau khi tu luyện đến một cảnh giới nhất định, y đã hoàn toàn giải phóng bản chất trước đây không có, cũng vì vậy mà trở nên nóng nảy như vậy.

"Đúng là có lý, không ai có thể tranh đoạt chiến lợi phẩm với chúng ta.

Kẻ nào tranh đoạt chiến lợi phẩm với chúng ta, tất cả đều giết sạch!" Vũ trụ sinh mệnh thể lúc này cũng lên tiếng, có cùng suy nghĩ với cái cây nhỏ.

Ma Quỷ lúc này mặc nhận gật đầu.

Lục Minh trong mắt y là chiến lợi phẩm, không ai có thể cướp đi chiến lợi phẩm của y từ tay y, dù cho người đó là sinh mệnh do linh tính của Vô Tận Hải sinh ra.

Thực lực của đối phương tuy không yếu, nhưng y còn mạnh hơn.

"Đến rồi sao?" Ở một nơi khác, ánh mắt Lục Minh không còn bình tĩnh.

Bởi vì Lục Minh cảm nhận được ở nơi xa... có một khí tức cực kỳ đáng sợ!

Có cường giả đang tiếp cận nơi này, nếu không đoán sai, hẳn là Ma Quỷ nhắm vào hắn.

Thị lực của Lục Minh khá tốt, nhìn về phía xa, cách đây khoảng mười vạn tỷ tám nghìn dặm, hắn nhìn thấy một pháo đài bay đang bay trên không, hướng về phía này.

Hắn mơ hồ nhìn thấy trên đó có ba bóng người cực kỳ đáng sợ!

"Tổng cộng ba người, và cảm giác mà họ mang lại cho ta, thực lực không tầm thường.

Tiếp theo ta phải đối mặt với họ sao?" Lục Minh cách không nhìn ba vị kia, trong ánh mắt mang theo một tia chiến ý nhàn nhạt.

Mặc dù cảm giác nguy cơ trong lòng kinh người, nhưng trong lòng Lục Minh lại không hề có sự sợ hãi.

Lục Minh có thể cảm nhận được sự mạnh mẽ và đáng sợ của kẻ địch, nhưng đó không phải là lý do để hắn lùi bước, Lục Minh muốn chiến!

Chiếm được cái gọi là địa lợi, mặc dù không có thiên thời và nhân hòa, nhưng Lục Minh cảm thấy, chưa chắc đã không có khả năng thắng được ba người này, thậm chí khả năng này không hề thấp.

Bởi vì thực lực của ba người tuy mạnh mẽ, nhưng sau khi hai bên thật sự gặp mặt, Lục Minh nhận ra, họ vẫn đang ở Đệ Lục Bộ, đỉnh phong của Đệ Lục Bộ, chưa tiến vào Đệ Thất Bộ!

"Cùng đẳng cấp, chiến lực của ta là vô địch!

Dù đây là địa bàn của các ngươi, nhưng trận chiến hôm nay, người chiến thắng cuối cùng sẽ là ta!" Ánh mắt Lục Minh kiên định chưa từng có, hắn tin tưởng vào điều này.

Về chiến thuật khinh thị địch nhân, về chiến lược coi trọng địch nhân, Lục Minh đã phát huy điểm này đến cực điểm, hắn có đủ tự tin vào thực lực của mình.

"Bao vây!" Một giọng nói lạnh lẽo vô cùng truyền ra.

Lục Minh chưa ra tay, trong pháo đài bay kia, cái cây nhỏ đã ra tay trước.

Y nhìn thấy Lục Minh, vô cùng nóng nảy, quả quyết chọn tấn công vào lúc này.

Trên bầu trời, trên mặt đất dày đặc, cùng với giọng nói của cái cây nhỏ truyền ra, từng hạt giống hư vô như không tồn tại, vào khoảnh khắc này phảng phất như được rót vào một sức mạnh thần kỳ, trong nháy mắt bén rễ nảy mầm.

Ngay sau đó, từ trên chín tầng trời, rơi xuống từng sợi dây leo dài vạn trượng!

Trên mặt đất, từng cái cây điên cuồng sinh trưởng, tương ứng với những sợi dây leo từ chín tầng trời.

Vào lúc này, chúng dường như có một thần lực to lớn, như có ý thức chủ quan, điên cuồng lan tràn về phía Lục Minh!

Vào khoảnh khắc cái cây nhỏ bắt đầu động thủ, tất cả thực vật

trên thế giới dường như đều coi Lục Minh là mục tiêu, là kẻ địch.

Được cái cây nhỏ cung cấp sức mạnh, vào lúc này chúng điên cuồng lao về phía Lục Minh!

Chỉ trong nháy mắt, trước mắt Lục Minh đã xuất hiện vô số thực vật!

Dây leo từ chín tầng trời, cây cối từ mặt đất, chỉ là một phần trong số đó.

Ngoài ra còn có nhiều thực vật hơn, với một tư thế cực kỳ điên cuồng và đáng sợ, càn quét về phía Lục Minh, muốn trói chặt hắn lại.

Lục Minh tự nhiên không cho phép cảnh tượng này xảy ra.

Chương 473

Một khi thật sự bị trói lại, lúc đó hắn sẽ bị động.

Biết đâu không chống đỡ nổi mấy hơi thở, sẽ bị ba cường giả trước mắt trực tiếp diệt sát.

Lục Minh tự nhiên phản kháng, chống lại đòn tấn công của những thực vật này!

Trên người Lục Minh bùng lên ngọn lửa, trực tiếp khoác lên một lớp áo giáp lửa.

Bởi vì liệt hỏa khắc mộc.

Cách nói này tuy có chút vô lý, dù sao bây giờ thực lực của chúng không yếu, nhưng nếu thực lực của cả hai thật sự ở mức độ tương ứng, sự khắc chế thuộc tính cũng thực sự tồn tại.

Trên cơ thể Lục Minh bao bọc một lớp lửa, đó chỉ là bước đầu tiên hắn làm.

Xung quanh Lục Minh cũng có từng lớp lửa điên cuồng lan ra xung quanh, trong chớp mắt...

đã hình thành một vùng lãnh địa lửa!

Thực vật và lửa trong nháy mắt giao thoa vào nhau, lập tức phát ra tiếng "xèo xèo".

Đó là tiếng nổ của thực vật, cũng có tiếng "xì xì" của lửa bị dập tắt.

Tóm lại, cảnh tượng vô cùng kinh người, cực kỳ khoa trương.

"Ầm ầm ầm!" Âm thanh khổng lồ truyền ra.

Ngọn lửa của Lục Minh tuy đã chặn được phần lớn thực vật ở

bên ngoài, nhưng vẫn có một số thực vật mạnh mẽ, đột phá được lãnh địa lửa của hắn.

Trong đó có một sợi dây leo khổng lồ, từ trên trời rơi xuống, chiều dài có thể sánh với một con rồng khổng lồ.

Lúc này nó như rồng bay phượng múa, sau khi đột phá lãnh địa lửa trước mặt Lục Minh, nó quất thẳng vào cơ thể hắn!

Lục Minh nhìn thấy sợi dây leo này, tự nhiên không cho phép mình bị nó làm bị thương.

Lục Minh đứng yên tại chỗ, từ từ duỗi tay trái ra, một chưởng đánh thẳng về phía sợi dây leo.

Dây leo tuy mạnh mẽ, có thể dễ dàng giết chết cường giả cấp Đa nguyên, nhưng một chưởng của Lục Minh, nó không thể chịu nổi.

Đặc biệt là trên bàn tay của Lục Minh còn có ngọn lửa, sức mạnh vốn khắc chế đối phương, cho nên sợi dây leo trực tiếp bị Lục Minh một chưởng đánh nát bấy!

Trong nháy mắt, nó bị đốt cháy, bụi về với bụi, đất về với đất, hóa thành một nắm đất vàng.

Mặt đất dưới chân Lục Minh cũng trong nháy mắt có sự thay đổi.

Một sợi dây leo khác, từ dưới chân Lục Minh đột ngột vọt lên, ngay sau đó phạm vi của nó mở rộng vô hạn, rồi như hóa thành một cái miệng khổng lồ dữ tợn, trực tiếp nuốt chửng Lục Minh vào trong sợi dây leo!

Sợi dây leo trước đó tuy mạnh mẽ, nhưng đó chủ yếu là để thu hút Lục Minh, phân tán sự chú ý của hắn, không phải là sát chiêu chính.

Sợi dây leo đột nhiên xuất hiện dưới chân Lục Minh lúc này mới là sát chiêu thực sự.

Chỉ cần nuốt chửng, khống chế được Lục Minh, hắn sẽ vô cùng bị động.

Lúc đó một số bố cục của Lục Minh tự nhiên sẽ không dùng được nữa.

Lục Minh do không chú ý đến sợi dây leo này, nên đã trực tiếp bị cái miệng dữ tợn biến hóa từ nó nuốt chửng.

Lục Minh trực tiếp bị nhốt trong dây leo, lúc này hắn...

đã mất đi tự do!

"Thực lực tuy mạnh mẽ, nhưng dường như ta đã quá đề cao ngươi, ngươi đã khinh địch với ta.

Ta đã thành công khống chế được tên này." Thấy Lục Minh thuận lợi bị dây leo nuốt chửng, bị nhốt tại chỗ, trên mặt cái cây nhỏ lộ ra một nụ cười.

Y đã chiếm được thế chủ động tuyệt đối, ít nhất theo y thấy là như vậy, nếu không, Lục Minh sao có thể bị nuốt chửng một cách chậm chạp như vậy?

Thực lực của Lục Minh tuy mạnh mẽ, nhưng so với y cuối cùng vẫn kém hơn, nếu không cũng sẽ không bị hàng phục.

"Chiêu thức của ngươi tuy lợi hại, nhưng thực lực của tên này cũng khủng bố, hắn đã tốn một khoảng thời gian cực ngắn để thành công tiêu diệt gã Cự Nhân." "Theo lý mà nói, hắn không nên trúng chiêu, dù ngươi có ẩn giấu tốt đến đâu." Ma Quỷ lúc này lên tiếng, trên mặt y có một tia nghi ngờ nhàn nhạt.

Đối với thực lực của cái cây nhỏ, Ma Quỷ khá rõ ràng, rất mạnh, nhưng điều đó không có nghĩa là y có thể dễ dàng giải quyết Lục Minh.

Thực lực của Lục Minh cũng không yếu, là một cao thủ cực kỳ mạnh mẽ.

Nhưng vừa rồi Lục Minh lại không thoát khỏi sự khống chế của cái cây nhỏ, theo Ma Quỷ thấy thì vô cùng bất hợp lý.

Dù cho cái cây nhỏ đã đánh Lục Minh một cách bất ngờ, nhưng Ma Quỷ cho rằng, trong đó có lẽ có gian trá, tất cả mọi thứ có lẽ là do Lục Minh cố ý làm, đang toan tính một chuyện gì đó.

Vũ trụ sinh mệnh thể lúc này giữ im lặng, nhưng khẽ gật đầu, rõ ràng y cũng nghĩ như vậy.

Cả hai đều tin tưởng vào thực lực của cái cây nhỏ, nhưng đồng thời cũng sẽ không đi khinh thị Lục Minh.

"Quả thực tồn tại khả năng này, có lẽ hắn đang toan tính với ta.

Nhưng dù hắn thật sự trúng chiêu thức của ta, hay thật sự đang toan tính với ta, lần này hắn cũng tuyệt đối lật thuyền trong mương, không có khả năng thứ hai." Cái cây nhỏ không phủ nhận điểm này, trong lòng y cũng có suy đoán, y thông minh, nhưng vẫn cho rằng, mình đã chiếm được thế chủ động tuyệt đối.

Bởi vì bất kể Lục Minh có cố ý hay không, dù sao cũng chắc chắn đã trúng chiêu của y.

Cái cây nhỏ có tự tin vào thực lực của mình, đối phương chủ động rơi vào chiêu thức của y, vậy thì Lục Minh tiếp theo muốn thoát ra sẽ rất khó.

Nếu không trả một cái giá, một cái giá kinh người, khó có thể khôi phục tự do.

Nhân lúc đối phương dù có trả giá, cũng chưa chắc đã thành công.

"Cũng phải." Ma Quỷ gật đầu, tán thành lời nói của cái cây nhỏ.

“Vậy chúng ta cùng đi thôi, hắn đã bị nhốt rồi, bất kể là vì nguyên nhân gì, trước tiên chém giết hắn đã, dù sao cũng không có hại.” Vũ trụ sinh mệnh thể lúc này lên tiếng.

Ma Quỷ và cái cây nhỏ nghe xong đều gật đầu, cũng nghĩ như vậy.

Ngay sau đó, họ trực tiếp biến mất khỏi pháo đài bay, chọn lúc này trực tiếp đến đó.

Như vậy, tốc độ của họ sẽ nhanh hơn một chút.

Pháo đài bay khá quý giá, họ không muốn nó bị phá hủy.

Một khi đại chiến với Lục Minh bùng nổ, sức mạnh kinh khủng sẽ hiện ra.

Nếu đặt pháo đài bay ở giữa, thì rất có thể nó sẽ bị hư hại.

Bởi vì pháo đài bay dù có kiên cố đến đâu, cũng không thể chống lại sức mạnh của cuộc đại chiến giữa các cường giả đỉnh cao, đỉnh phong của Đệ Lục Bộ là một giới hạn khác.

Ba vị cường giả cùng nhau bước ra, tốc độ của họ như quỷ mị.

Lục Minh cố tình bị giam trong một cái miệng lớn do dây leo hóa thành.

Hắn muốn dụ ba cường giả vào phạm vi thế trận của mình.

Khoảng cách một tỷ tám mươi triệu dặm tuy không xa, nhưng lại nằm ngoài phạm vi đó.

Để cho bố cục và hiệu quả của vùng đất hiểm đã giăng sẵn từ trước phát huy tác dụng, hắn mới diễn ra những cảnh vừa rồi.

Dù cho hắn không làm vậy, khả năng cao những kẻ đó cũng sẽ bị dụ đến, nhưng Lục Minh luôn theo đuổi sự chắc chắn hơn.

Việc bị dây leo trói buộc chưa chắc đã là chuyện xấu đối với Lục

Minh, thậm chí còn là chuyện tốt, bởi vì hắn có thể nhân cơ hội này làm quen trước với sức mạnh của Tiểu Thụ.

Gã này cũng là một cường giả, việc nắm rõ sức mạnh của y đối với Lục Minh tuyệt đối không phải chuyện xấu.

Đương nhiên, Tiểu Thụ rất tự tin, cho rằng chỉ cần dây leo trói được Lục Minh, bất kể hắn cố ý hay vô tình, cũng không thể phá vỡ sự trói buộc này.

Nhưng y đã hoàn toàn xem thường Lục Minh.

Lục Minh dám làm như vậy, tự nhiên không hề sợ hãi.

Lẽ nào lại có khả năng thực sự bị nhốt sao?

Lục Minh có sự tự tin tuyệt đối rằng mình sẽ không bị trói buộc.

Chỉ cần đợi ba người kia đến gần, hắn sẽ tấn công với thế sét đánh, cho ba vị cường giả biết thế nào là đòn tấn công mà hắn đã dồn nén bấy lâu!

"Thực lực của các ngươi tuy mạnh, nhưng bất ngờ tấn công thì cũng không thể đỡ nổi một đòn của tôi!" Lục Minh tự tin vào thực lực của mình.

Lúc này, bên trong cái miệng lớn bằng dây leo, cơ thể Lục Minh đang tích tụ một luồng sức mạnh cực kỳ đáng sợ.

Lực lượng liệt diễm kinh hoàng, sức mạnh sấm sét bao la, từng luồng cuồng phong lơ lửng bên ngoài cơ thể hắn như những lưỡi dao sắc bén.

Lục Minh lúc này giống như một sát thủ ẩn mình trong bóng tối!

Thời gian trôi qua, khoảng một hơi thở sau, trên người Tiểu Thụ, Ma Quỷ và Vũ trụ sinh mệnh thể tỏa ra khí tức vô cùng đáng sợ.

Cảm giác mà họ mang lại lúc này là một sự áp đảo không gì sánh

bằng!

Chương 474

Bọn họ thậm chí không nói một lời, trực tiếp tấn công vào đám dây leo đang giam giữ Lục Minh.

Cả ba đều là những kẻ dày dạn kinh nghiệm trận mạc, sẽ không phạm phải những sai lầm sơ đẳng, không cho Lục Minh cơ hội.

Khi cần ra tay sẽ không do dự, vô cùng quyết đoán.

Dĩ nhiên, điều này cũng nằm trong dự liệu của Lục Minh, bởi vì hắn… cũng là một kẻ dày dạn kinh nghiệm trận mạc!

"Giết!" Sát ý kinh người trong mắt họ gần như cô đặc lại thành thực chất.

Ngay sau khi cả ba hành động, Lục Minh cũng quyết đoán ra tay.

Gần như cùng lúc ba người ra tay, Lục Minh cũng không chút do dự, lựa chọn hành động.

Tốc độ của hắn cực nhanh, đạt đến giới hạn chưa từng có, hóa thành một cơn gió, sử dụng một thủ đoạn chưa từng nghe thấy, trực tiếp rời khỏi nhà tù, thoát ra khỏi đám dây leo đó.

Lục Minh đã ra ngoài, cả người tiến về phía trước với tốc độ vượt qua tốc độ ánh sáng.

Mục tiêu của hắn là Tiểu Thụ, bởi vì vừa rồi đối phương đã dùng sức mạnh nhắm vào hắn, Lục Minh đã nhìn thấu được một phần bản chất sức mạnh của y.

Nhắm vào Tiểu Thụ là lựa chọn chính xác nhất đối với Lục Minh.

Hai tay Lục Minh vung lên, trong đó ẩn hiện những màu sắc mộng ảo.

Nhìn kỹ, có thể thấy lờ mờ một con rồng khổng lồ đang lơ lửng.

Con rồng lúc này ngửa mặt lên trời gầm thét, âm thanh chấn động màng nhĩ.

Con rồng đó trong nháy mắt được hai tay Lục Minh tung ra, giống như hóa thành một thanh đao dữ tợn, lao thẳng về phía Tiểu Thụ!

"Lấy ta làm mục tiêu, muốn săn giết ta ngay lúc này sao?" Tiểu Thụ cảm nhận được sự đáng sợ trong đòn tấn công của Lục Minh, giọng nói của y vang lên, mang theo chút phẫn nộ và dữ tợn: "Phải thừa nhận, gan của ngươi không phải lớn bình thường.

Đối mặt với bọn ta không chọn chạy trốn mà còn chọn phục kích ta, đây sẽ là lựa chọn sai lầm nhất trong đời ngươi!

Bởi vì ngươi sẽ phải trả giá bằng mạng sống, hôm nay… ngươi chắc chắn sẽ ngã xuống nơi này!" Tiểu Thụ vừa nói, vừa chuyển hướng đòn tấn công vốn định đánh vào nhà tù dây leo sang Lục Minh, muốn chặn lại đòn tấn công của hắn.

Đòn tấn công của Lục Minh không hề tầm thường, dù y có đối đầu cũng phải trả một cái giá nhất định.

Mặc dù bề ngoài Tiểu Thụ tỏ ra không quan tâm, thậm chí còn nói những lời bá đạo, nhưng làm sao y có thể thực sự không hề động lòng?

Ma Quỷ và Vũ trụ sinh mệnh thể cũng đồng thời đưa ra lựa chọn, tung ra những đòn tấn công kinh người.

Một luồng sức mạnh hắc ám đậm đặc, tượng trưng cho tội ác lớn nhất trên thế gian, bên trong là vô số vong hồn, từ trăm tỷ lên đến ngàn tỷ, nhe nanh múa vuốt, âm thanh mang theo sự mê hoặc như mộng ảo, muốn kéo Lục Minh xuống vực sâu, chôn vùi vào Cửu U địa ngục.

Một bên khác thì đơn thuần là vô số tinh cầu, mỗi một tinh cầu

đều lớn đến không thể tưởng tượng, có thể so sánh với từng Đại Thiên vũ trụ, rơi xuống nhanh như một trận mưa sao băng, điên cuồng truy đuổi Lục Minh!

Trong suốt quá trình này, sắc mặt Lục Minh không hề thay đổi, bởi vì tất cả mọi thứ đều nằm trong dự liệu của hắn.

Bước chân hắn chỉ càng thêm kiên định.

Giờ phút này, trong mắt hắn chỉ có một người, đó chính là Tiểu Thụ.

Trong ba người, lúc này phải có một kẻ bị thương, phải bị trọng thương, nếu không, cục diện tiếp theo sẽ bất lợi cho hắn!

Khắc sau, tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên.

Con rồng lớn và vô số dây leo của Tiểu Thụ giao nhau.

Con rồng thế như chẻ tre, dây leo của Tiểu Thụ hoàn toàn không thể cản nổi.

Dáng vẻ của con rồng thực sự quá chói mắt, mang lại cho người ta một cảm giác cuồng loạn tột độ.

Nó nhanh chóng phá tan đám dây leo, rồi lao thẳng đến Tiểu Thụ.

Trước khi đối phương kịp phản ứng, nó đã hung hăng đâm sầm vào người y, tạo ra những gợn sóng kinh người, khiến đối phương hộc máu tươi!

Trong cuộc đối đầu chớp nhoáng vừa rồi giữa Lục Minh và Tiểu Thụ, Lục Minh đã nhỉnh hơn một bậc.

Tiểu Thụ không chặn được đòn tấn công của hắn và đã bị thương.

Vết thương này tuy không quá nghiêm trọng, nhưng tuyệt đối không thể xem là vết thương nhẹ.

“Chết đi cho ta, ngươi chắc chắn phải chết!” Tiểu Thụ lúc này nổi điên.

Bị đòn tấn công của Lục Minh đánh trúng và bị thương, nếu là trong tình huống một chọi một thì còn hợp lý, nhưng bây giờ là ba người đối đầu với một người, điều này khiến Tiểu Thụ cảm thấy mất mặt, khiến y có chút điên loạn.

Tiểu Thụ sở dĩ nói ra câu này, là vì Ma Quỷ và Vũ trụ sinh mệnh thể cũng đã ra tay.

Hai người họ liên thủ tấn công, trong khi Lục Minh vừa tung ra đòn tấn công đáng sợ để va chạm với đòn của y, trong tình huống này, hắn hoàn toàn không có sức để phòng thủ, không thể nào chặn được đòn tấn công của Ma Quỷ và Vũ trụ sinh mệnh thể.

Sức mạnh của Ma Quỷ và Vũ trụ sinh mệnh thể bùng nổ, Lục Minh trong tình trạng không có bất kỳ biện pháp phòng thủ nào, làm sao có thể đỡ được?

Không thể chống lại đòn tấn công như vậy, khả năng cao sẽ chết hoặc bị trọng thương.

Lục Minh hiện đang ở trong trạng thái không phòng bị.

Theo lý, hắn chỉ có thể trơ mắt nhìn đòn tấn công của Ma Quỷ và Vũ trụ sinh mệnh thể đánh trúng cơ thể mình, sau đó bị trọng thương, để cho ba người chiếm được ưu thế cực lớn.

Thế nhưng đó là trong tình huống bình thường, khi Lục Minh không có bất kỳ sự chuẩn bị nào mà bị ba người nhắm đến và tấn công lén.

Nhưng mấu chốt là Lục Minh đã có sự chuẩn bị, đã sớm bố trí sẵn thế cục, mọi chuyện diễn ra trước mắt đều nằm trong dự liệu của hắn.

Nếu tất cả đều nằm trong dự liệu của Lục Minh, hắn tự nhiên đã có đối sách.

Khi đối mặt với tình huống này, Lục Minh biết phải dùng phương pháp gì để chiếm ưu thế.

Bố cục trước đó của hắn không phải là vô ích, những bố cục đó vào lúc này đã lộ ra nanh vuốt của chúng.

Sau khi đối đầu với Tiểu Thụ, Lục Minh hiện đang ở trong trạng thái cũ đã dùng hết sức lực.

Trong tình huống này, hắn phải đối mặt với đòn tấn công của Ma Quỷ và Vũ trụ sinh mệnh thể.

Lục Minh không chút do dự, trực tiếp vận dụng sức mạnh đã chuẩn bị từ trước.

Trong ánh mắt hắn, ngọn lửa u tối điên cuồng bùng cháy, bắt đầu kích hoạt những lá bài tẩy đã chuẩn bị.

Những lá bài tẩy đó cũng không phụ lòng Lục Minh, vào lúc này tỏa ra ánh sáng rực rỡ.

Mặt đất đột nhiên nứt ra, một khe nứt khổng lồ màu đỏ hiện ra từ lòng đất.

Ngay sau đó, một người khổng lồ giống hệt Lục Minh, nhưng thân hình lớn hơn vài phần, bước ra từ đó.

Vừa xuất hiện, y đã phát ra một tiếng gầm rú kinh thiên động địa, âm thanh vang dội như sấm sét.

Sau đó, như thể không màng đến tính mạng, y lao thẳng về phía đòn tấn công của Ma Quỷ và Vũ trụ sinh mệnh thể, muốn dùng thân mình để chống đỡ đòn tấn công của cả hai.

Các đòn tấn công của Vũ trụ sinh mệnh thể và Ma Quỷ không có

trí tuệ.

Đối mặt với người khổng lồ chủ động tìm đến cái chết, hai đòn tấn công trực tiếp đánh trúng người khổng lồ có hình dạng tương tự Lục Minh.

Sau một tiếng nổ kinh thiên động địa, người khổng lồ giống Lục Minh trực tiếp ngã xuống đất, cơ thể dần dần tan biến.

Đây là một trong những thuật bảo mệnh mà Lục Minh đã chuẩn bị từ trước, có thể giúp hắn chống lại những tổn thương chí mạng vào thời khắc quan trọng.

Vừa rồi, Lục Minh đã vận dụng nó vào thời điểm tốt nhất, quả thực đã giúp hắn đỡ được một đòn chí mạng.

"Tôi đã chuẩn bị từ trước rồi.

Các người tuy chiếm được thiên thời và địa lợi, nhưng điều đó không có nghĩa là tôi không có sức phản kháng." Sau khi làm xong tất cả, Lục Minh bình tĩnh lên tiếng.

Hắn không phải là bên chiếm ưu thế, ngược lại còn là bên yếu thế hơn.

Dù sao thì trước mắt, Lục Minh vẫn còn ba kẻ địch, chỉ là một trong số đó đã bị thương mà thôi.

Nhưng trong tình huống này, vẫn còn ba kẻ địch, tình hình không thể lạc quan được.

Nhưng thế thì đã sao?

Lục Minh đã bắt đầu xoay chuyển cục diện trận chiến.

Hắn có tự tin, chỉ cần cho hắn đủ thời gian, người chiến thắng sẽ là hắn.

Quá trình có thể có những khúc quanh, nhưng kết quả cuối cùng sẽ

không thay đổi.

"Ngươi có vài thủ đoạn đấy, có thể đỡ được đòn tấn công của bọn ta, điều này nằm trong dự liệu của ta.

Nhưng đó không phải là vốn liếng để ngươi kiêu ngạo.

Nếu ngươi định dựa vào những sức mạnh này để chống lại bọn ta, kết cục của ngươi đã được định sẵn, ngươi sẽ bị ta giết chết, hoàn toàn không thể chống cự…" Giọng nói của Ma Quỷ vang lên.

Nghe những lời của Lục Minh, giọng y mang theo một sự bá đạo chưa từng có, đã bị lời nói của Lục Minh chọc giận.

Chương 475

Ma Quỷ lúc này chủ động tiến lên, bước từng bước một.

Thân hình y cao lớn vô cùng, trên người mặc một lớp áo giáp màu máu, trên đó có những vết chằng chịt, máu tươi vẫn đang chảy.

Màu sắc của áo giáp ban đầu không phải màu máu, nhưng Ma Quỷ đã mang nó trải qua vô số trận đại chiến, tắm trong vô số máu tươi, vì vậy mà giờ đây màu sắc của áo giáp là màu máu, mang lại cảm giác dữ tợn.

Thậm chí nếu đến đủ gần, có thể ngửi thấy một mùi tanh nồng nặc, đó là vì máu tươi trên đó đã tồn tại quá lâu, quá lâu, dẫn đến việc chỉ cần khoảng cách đủ gần, có thể ngửi thấy mùi máu tươi đã biến chất.

Thực ra đây là một chuyện rất vô lý, dù sao thì thời hạn bảo quản máu tươi của cường giả không phải là dài bình thường.

Điều này cũng có thể cho thấy từ một khía cạnh khác rằng, năm tháng tồn tại của Ma Quỷ thực sự quá cổ xưa, y đã sống… không biết bao nhiêu năm tháng, bao nhiêu thời đại.

Dù là máu tươi của cường giả đỉnh cao, trên áo giáp của y cũng đã biến chất, đến đủ gần cũng có thể ngửi thấy mùi vị đặc biệt.

Ma Quỷ chủ động đến gần Lục Minh, rõ ràng là để tấn công.

Vũ trụ sinh mệnh thể, với tư cách là đồng bọn của y, tự nhiên cũng không ngoại lệ.

Giống như Ma Quỷ, trên cơ thể y, từng quả cầu tinh tú điên cuồng va chạm, tạo ra những tia lửa rung động, chứng tỏ sự bất bình trong lòng y lúc này.

Tiểu Thụ lúc này cũng đã chỉnh đốn lại tư thế.

Y đã bị thương, từ bề mặt cơ thể có thể thấy, một nửa thân thể của y đã cháy đen.

Nhưng bước chân y vẫn kiên định.

Trên một bộ phận cơ thể của y, một khuôn mặt người lặng lẽ hiện ra, biểu cảm nhân tính hóa thể hiện sự phẫn nộ lúc này, gần như ngọn lửa đang điên cuồng bùng cháy.

Từng sợi dây leo lộ ra khỏi cơ thể y, khiến y lúc này giống như có chân, bắt đầu di chuyển về phía Lục Minh, bước chân cũng rất kiên định.

“Bất kể thế nào, những việc ngươi đã làm trước đó, khi ngươi thực sự đối mặt với ta, mọi kết quả đã được định sẵn!

Ngươi không thể cản được ta, chắc chắn sẽ bại.

Ngươi có thể ra tay, bây giờ ngươi còn có cơ hội, nếu muộn hơn một chút, sẽ không còn cơ hội nữa đâu!” “Hãy cho ta thấy thực lực của ngươi, đừng cố gắng sử dụng những lá bài tẩy đó nữa, vô dụng thôi, ngươi không thể chống lại sự liên thủ của bọn ta.” Giọng của Ma Quỷ lại vang lên, như thể đang đưa ra lời phán quyết cuối cùng.

Trong mắt y tràn ngập một màu đỏ máu chưa từng có, dường như đã bước vào một trạng thái đặc biệt, một cảm giác hưng phấn dâng lên trong lòng.

Ma Quỷ đã lâu không có một trận chiến thỏa thích.

Lục Minh nghe những lời của Ma Quỷ, sắc mặt không hề thay đổi.

Là một cường giả đỉnh cao, Lục Minh sẽ không bị ngoại vật ảnh hưởng.

Mặc dù lời nói của Ma Quỷ thực ra không sai, đối mặt với sự tấn công của ba cường giả đỉnh cao, dù Lục Minh đã có sự chuẩn bị, xác suất chiến thắng thực sự cũng rất thấp.

Nhưng Lục Minh vẫn ở lại đây, bản chất đã cho thấy hắn đã sớm dự đoán được mọi thứ sẽ xảy ra, đã có sự chuẩn bị.

Trong ánh mắt hắn có một vẻ hiên ngang, hôm nay hắn muốn một mình chống vạn quân!

Nếu hôm nay người chiến thắng chỉ có một, Lục Minh vô cùng tin tưởng đó chỉ có thể là mình, không ai có thể ngăn cản hắn, hắn chắc chắn sẽ thắng.

Vũ trụ sinh mệnh thể, Tiểu Thụ và Ma Quỷ lao về phía Lục Minh, trên người họ tỏa ra từng luồng ánh sáng cực kỳ đáng sợ.

Mỗi người đều giống như thần linh từ thời thượng cổ, đặc biệt là Ma Quỷ, đứng trước hai người kia, giống như vị thần chung của họ, một vị vua.

Lục Minh đứng ở phía bên kia, đối mặt với ba người.

Bước chân của hắn cũng kiên định, không lùi lại một bước.

Khắc sau, hai bên đã bắt đầu một cuộc giao tranh cực kỳ kịch liệt.

Ma Quỷ lúc này ra tay trước, tốc độ của y nhanh đến cực hạn, áo giáp trên người vì tốc độ cực hạn mà phát ra tiếng va chạm kịch liệt.

Y không sử dụng bất kỳ thần thông, pháp thuật nào, lúc này chỉ dùng năng lực cơ bản nhất, giơ nắm đấm trái, mạnh mẽ đấm vào đầu Lục Minh!

Lực của một quyền này cũng phi thường không tầm thường, nếu một quyền này đấm vào một Đại Thiên thế giới, có thể trong nháy mắt làm nó vỡ nát.

Điều này rất bình thường, vì thực lực của Ma Quỷ thực sự quá mạnh.

Đối mặt với một quyền của Ma Quỷ, Lục Minh không hề lùi bước.

Hắn có thể cảm nhận được thực lực của Ma Quỷ rất mạnh, nhưng vẫn chưa bước ra Đệ Lục Bộ, tiến vào Đệ Thất Bộ.

Nếu đã như vậy, thì thực lực của hai bên về bản chất vẫn ở cùng một cấp độ.

Ở cùng một cấp độ, Lục Minh luôn cho rằng mình là vô địch, huống hồ hiện tại hắn đã chạm đến một chút vỏ ngoài của Đệ Thất Bộ.

"Khai!" Đối mặt với một quyền của Ma Quỷ, Lục Minh cũng dùng một quyền tương tự đánh trả.

Chỉ là trên nắm đấm của Lục Minh, tắm trong ngọn lửa cực kỳ đáng sợ, lực lượng của ngọn lửa đó có thể dễ dàng đốt trời luộc biển.

Lực lượng ngọn lửa lan tỏa ra không gian xung quanh, chỉ một tia một hào sức mạnh cũng đủ để thiêu rụi mọi thứ trên mặt đất xung quanh Lục Minh, chỉ còn lại lớp vỏ.

Đây là một cảnh tượng rất bình thường, nhưng cũng không thể tin được, bởi vì nơi Lục Minh đang chiến đấu cũng là một nơi cực kỳ phi phàm, một lục địa trên hòn đảo, một vùng đất rộng lớn sâu trong biển vô tận.

Về bản chất, đây là lục địa duy nhất trong biển vô tận!

Hai nắm đấm mạnh mẽ giao nhau giữa không trung, những gợn sóng kinh người vào lúc này điên cuồng lan tỏa.

Y phục của Lục Minh bị thổi bay, phát ra tiếng phần phật.

Áo giáp trên người Ma Quỷ va chạm cũng tạo ra âm thanh cực kỳ trong trẻo.

Hai bên bắt đầu so kè sức lực, đòn tấn công vừa rồi không ai chiếm được lợi thế, cũng không ai thất thế, hiện tại là thế quân lực địch.

Hiện tại, họ đang tiến vào một giai đoạn khác của cuộc đối đầu, giao tranh kịch liệt, chỉ là người bình thường khó có thể cảm nhận được mà thôi.

Chỉ tiếc là cuộc giao tranh như vậy, chắc chắn sẽ không kéo dài quá lâu, bởi vì trên sân, kẻ địch của Lục Minh không chỉ có Ma Quỷ, mà còn có Vũ trụ sinh mệnh thể và Tiểu Thụ.

Vũ trụ sinh mệnh thể và Tiểu Thụ không thể nào trơ mắt nhìn Lục Minh và Ma Quỷ so kè sức lực mà không làm gì.

Nếu vậy, hai người họ ở đây làm gì?

Lẽ nào đứng bên cạnh xem kịch?

Hai người họ nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, gần như không chút do dự, lựa chọn ra tay, tấn công Lục Minh.

Họ sẽ không giảng võ đức, thực lực tăng lên đến cảnh giới này, đôi khi chỉ quan tâm đến kết quả.

Giết Lục Minh có thể mang lại lợi ích kinh người, họ sẽ không do dự.

Trên mặt đất, từng sợi dây leo vào lúc này trồi lên.

Tiểu Thụ lựa chọn bùng nổ, thủ đoạn tương tự như trước, nhưng lại không giống.

Lục Minh có thể cảm nhận rõ ràng, sức mạnh chứa trong những sợi dây leo này mạnh hơn trước rất nhiều.

Sức mạnh trong dây leo so với trước đã được tăng cường, mạnh mẽ hơn, trong đó còn có một sức sống mãnh liệt.

Chỉ là sức sống này, nói một cách tương đối, làm cho dây leo mạnh mẽ hơn, có được những năng lực khó tin như phong tỏa.

Nhưng đối với Lục Minh, nó lại giống như thuốc độc cạo xương.

Nếu Lục Minh dính phải một chút, trạng thái của hắn sẽ nhanh chóng suy giảm.

Chính xác hơn, trên những sợi dây leo hiện tại, có một loại độc vô hình vô sắc.

Nếu Lục Minh thực sự chạm phải dây leo, dù cho dây leo không thể trói buộc hắn, gây ra ảnh hưởng, nhưng thực lực của hắn chắc chắn sẽ bị giảm mạnh, bởi vì hắn sẽ trúng độc… Điều này cũng khiến Lục Minh cạn lời.

Bởi vì đối phương thực sự quá âm hiểm, Tiểu Thụ đã chọn dùng độc!

Đó chỉ là một phần, chỉ là Tiểu Thụ ra tay.

Ngoài Tiểu Thụ ra, còn có Vũ trụ sinh mệnh thể.

Gã này còn ác hơn Tiểu Thụ, cơ thể y trực tiếp tan rã vào lúc này, dùng thân thể hóa thành một vùng lãnh địa, bao phủ Lục Minh vào trong đó.

Chỉ trong nháy mắt, Lục Minh cảm thấy áp lực trên người đã đạt đến ngàn vạn lần so với trước đó, cảm giác mỗi khi ra tay, trên người có một luồng lực vô hình đè lên, một cảm giác khó tả, ngượng ngùng.

“Nếu từng người một giao đấu với tôi, các người không chống đỡ được bao lâu đâu, tôi có thể trực tiếp quét ngang các người!” Lục Minh lúc này vô cùng bá khí lên tiếng, ánh mắt kiên định chưa từng

có.

Những lời Lục Minh nói, hắn luôn tin tưởng.

Lục Minh sẽ không nói khoác, bởi vì hắn không cần phải làm vậy.

Chỉ tiếc, Vũ trụ sinh mệnh thể và Tiểu Thụ hoàn toàn không cho Lục Minh cơ hội này.

Nếu họ cho Lục Minh cơ hội, mọi chuyện trước mắt sẽ không xảy ra, họ cũng sẽ không lựa chọn như vậy.

Nhưng Lục Minh sẽ tạo ra cơ hội đó… đó cũng chính là bố cục của hắn từ trước!

Chương 476

"Tuy các người sẽ không cho tôi cơ hội như vậy, dù sao cũng đã chọn cùng nhau ra tay, nhưng điều đó không có nghĩa là tôi hết cách.

Tôi có thể chủ động tạo ra cơ hội đó, để tôi có cơ hội một chọi một với các người, lúc đó các người sẽ biết những gì tôi nói hoàn toàn đúng!" Lục Minh bình tĩnh lên tiếng, bắt đầu kích hoạt hiểm địa.

Địa lợi mà hắn đã chuẩn bị từ trước, bây giờ sắp tỏa sáng.

Xung quanh Lục Minh, từng mảng không gian đột nhiên thay đổi, xuất hiện đột ngột nhưng lại không khiến người ta bất ngờ.

Ngay sau đó, sau lưng Lục Minh dường như xuất hiện một thế giới bao la vô tận, liên kết chặt chẽ với hắn.

Rồi từ trong thế giới bao la đó, đột nhiên bước ra hai bóng người, đều là Lục Minh, nhưng lại không phải, có vẻ ngoài cực kỳ giống Lục Minh, nhưng lại như đã thoát khỏi phạm vi của hắn.

Hóa thân của Lục Minh, nền tảng của hiểm địa này.

Lục Minh đã lãng phí một khoảng thời gian để luyện hóa chúng.

Bây giờ, hắn đã triệu hồi chúng ra, để chúng đi đối kháng với Vũ trụ sinh mệnh thể và Tiểu Thụ.

Thời gian tồn tại của hóa thân Lục Minh không phải là vĩnh viễn.

Hai hóa thân của Lục Minh có thời gian tồn tại hạn chế, mỗi hóa thân tối đa có thể duy trì được mười phút.

Sau mười phút, hóa thân của Lục Minh sẽ tan thành tro bụi, không còn tồn tại trên thế gian.

Nhưng trong vòng mười phút đó, hóa thân của Lục Minh sẽ luôn

tồn tại, và có sức chiến đấu cực kỳ mạnh mẽ, một loại sức chiến đấu khó có thể tưởng tượng, có thể ngang bằng, thậm chí vượt qua cả bản thể của Lục Minh!

Đương nhiên, cái chữ "vượt qua" này phải đặt trong ngoặc kép, trong tình huống bình thường là không thể, trừ phi hóa thân của Lục Minh… lựa chọn tự bạo thân thể.

Nếu không, chúng sẽ chỉ có sức chiến đấu ngang với Lục Minh hiện tại, nhưng điều đó vẫn rất khoa trương.

Chúng đã tạo ra cơ hội cho Lục Minh có thể một chọi một với Ma Quỷ.

Nếu Lục Minh có thể giải quyết Ma Quỷ trong vòng mười phút, lúc đó lại liên thủ với các hóa thân khác, có lẽ cục diện trận chiến sẽ được viết lại, lúc đó mọi thứ sẽ trở nên khác biệt.

Hai hóa thân của Lục Minh trực tiếp bước ra từ thế giới, hình dạng của họ cực kỳ giống Lục Minh.

Một trong hai hóa thân, toàn thân tắm trong ngọn lửa cực kỳ đáng sợ, như thể vừa bước ra từ dung nham.

Mở miệng ra, y trực tiếp phun ra một ngọn lửa, lửa cháy hừng hực, rơi xuống đất, hình thành một bức tường lửa.

Y cực kỳ quyết đoán lao thẳng về phía Tiểu Thụ, muốn giúp Lục Minh chặn đứng đòn tấn công của Tiểu Thụ!

Hóa thân còn lại của Lục Minh, toàn thân lơ lửng từng luồng sấm sét, sấm sét lóe lên, phát ra âm thanh cực kỳ chói tai.

Y trực tiếp đi về phía Vũ trụ sinh mệnh thể, mục tiêu là Vũ trụ sinh mệnh thể.

Trên người lôi đình hóa thân của Lục Minh, hiện lên từng tầng

thần lôi đặc biệt, bắt đầu hòa tan bố cục của Vũ trụ sinh mệnh thể, muốn tạo ra một môi trường quyết đấu công bằng cho Lục Minh, để hắn không bị ảnh hưởng bởi sức mạnh của Vũ trụ sinh mệnh thể lúc này, để sự trợ giúp từ lãnh địa của Vũ trụ sinh mệnh thể không ảnh hưởng đến thực lực của hắn.

Nếu vậy, bố cục của Lục Minh chẳng phải là vô ích sao?

"Mười phút không dài, nhưng đủ để tôi sử dụng rồi!" "Tôi nghĩ mình có thể hạ gục ngươi trong vòng mười phút!!" Áp lực trên người Lục Minh đã nhẹ đi không ít, bởi vì Tiểu Thụ và Vũ trụ sinh mệnh thể đã bị hai hóa thân cản lại.

Bây giờ Lục Minh chỉ cần chuyên tâm đối phó với Ma Quỷ, lúc này trong mắt hắn lóe lên kim quang!

Lục Minh lúc này không ngần ngại nói lớn.

Hắn và Ma Quỷ đã tách ra, vừa rồi do sự can thiệp của Tiểu Thụ và Vũ trụ sinh mệnh thể, hai bên tự nhiên không thể tiếp tục so kè sức lực, vì vậy đã bước vào giai đoạn tiếp theo.

"Thủ đoạn của ngươi, dùng phương thức này để cầm chân Thụ Vương và Vũ Trụ." Ánh mắt Ma Quỷ rơi vào hai hóa thân mà Lục Minh vừa triệu hồi ra, nhãn quang của y sắc bén và kinh người đến mức nào, trực tiếp nhìn thấu bản chất của mọi thứ.

Mặc dù vậy, trong lòng y lúc này cũng bị kinh ngạc bao phủ: "Thiên tư của ngươi quả thực khó có thể tưởng tượng, có thể nghĩ ra cách này, thậm chí còn thực sự thành công, xem ra ta đã đánh giá quá thấp ngươi rồi." "Nhưng hóa thân của ngươi, thời gian duy trì không dài, sẽ nhanh chóng tan thành tro bụi, dù sao cũng đã gánh chịu sức mạnh không nên gánh chịu!" "Như ngươi vừa nói, chỉ có mười phút.

Mười phút không phải là ngắn, nhưng muốn trong mười phút hạ

gục ta, không nghi ngờ gì là si tâm vọng tưởng, là chuyện không thể." "Mười phút hạ gục ta… vậy thì ta thử trong mười phút hạ gục ngươi xem sao!

Ta thấy xác suất thành công còn lớn hơn đấy!" Ma Quỷ chậm rãi lên tiếng, sắc mặt dần trở nên dữ tợn, thậm chí còn đưa tay trái ra, trực tiếp xé toạc mặt mình ra.

Lúc này, y dường như đã rơi vào trạng thái hưng phấn, bước vào một trạng thái cực kỳ đặc biệt.

Vừa dứt lời, Ma Quỷ lại một lần nữa ra tay.

Làn da trên mặt bị xé toạc, tỏa ra một thứ ánh sáng như hổ phách, ánh sáng đó như những lưỡi kiếm sắc bén, trực tiếp lao về phía Lục Minh, ảnh hưởng đến tâm thần của hắn.

Lục Minh bất ngờ bị ảnh hưởng.

Khi hắn thoát khỏi trạng thái đó, Ma Quỷ đã xuất hiện trước mặt Lục Minh, một chưởng của y trực tiếp ấn vào lồng ngực Lục Minh, đấm một lỗ xuyên qua ngực hắn.

Máu tươi của Lục Minh như không cần tiền mà điên cuồng tuôn ra!

Hai bên ra tay, trong một lần đối mặt, Lục Minh không chiếm được ưu thế, Ma Quỷ đã chiếm ưu thế, đánh bị thương Lục Minh… Lục Minh vừa mới nói, muốn trong mười phút giải quyết Ma Quỷ.

Nhìn tình hình hiện tại, có vẻ như lời của Ma Quỷ mới là đúng, y có khả năng trong mười phút giải quyết Lục Minh, còn lời của Lục Minh giống như lời nói suông… Đương nhiên, trong lòng Lục Minh không hề nghĩ vậy.

Dù vừa rồi bị Ma Quỷ làm cho hoảng thần, và vì thế bị y chớp lấy cơ hội, trọng thương mình, nhưng tâm thần của Lục Minh vẫn vững

như bàn thạch.

Lục Minh thậm chí còn có chút hưng phấn, bởi vì những chuyện đang trải qua trước mắt, hắn đã từng trải qua, khi còn yếu ớt… đã trải qua tất cả!

"Tôi đã lâu không trải qua cảm giác lượn lờ bên bờ vực của cái chết, ít nhất là trong tình huống một chọi một.

Bây giờ là một chọi một, ngươi thử trong mười phút hạ gục ta, tôi cũng nghĩ vậy!" "Vậy thì xem xem ai có thể hạ gục đối phương trước!" Lục Minh lên tiếng.

Khắc sau, trong cơ thể hắn, sinh mệnh lực đáng sợ điên cuồng tuôn ra, như thể không cần tiền, phun trào gần vết thương của Lục Minh, nhanh chóng chữa lành vết thương trên ngực hắn.

Từng sợi huyết nhục, từng tế bào của Lục Minh, vào lúc này đang được tái tạo, cấu trúc lại.

Chỉ trong một khoảnh khắc, vết thương trên ngực Lục Minh đã được chữa lành.

Đương nhiên, huyết nhục mới được chữa lành không kiên cố bằng ban đầu, cuối cùng vẫn có chút chênh lệch.

Nhưng nếu cho Lục Minh đủ thời gian dưỡng thương, những huyết nhục này sẽ chỉ trở nên mạnh mẽ hơn.

Bởi vì về bản chất, đã trải qua ma nạn, bất kể là thứ gì, chỉ cần trải qua ma nạn mà không bị hủy diệt, đều sẽ trở nên mạnh mẽ hơn.

Đương nhiên, mọi thứ trước mắt đều không quan trọng.

Đối với hai bên đã bước vào trạng thái chiến đấu lúc này, giết chết đối phương là lựa chọn duy nhất, cũng là chuyện quan trọng nhất hiện tại, cả hai đều đang nỗ lực phấn đấu vì điều đó.

Đặc biệt là Lục Minh, hắn bắt buộc phải hoàn thành tất cả.

Ma Quỷ có thể không hoàn thành, có thể kéo dài sau mười phút.

Sau mười phút, dù Ma Quỷ không hoàn thành, y vẫn an toàn, bởi vì Vũ trụ sinh mệnh thể và Tiểu Thụ sẽ đến viện trợ.

Nhưng Lục Minh, không có cách nào… Sau mười phút, chỉ cần hắn không giết được Ma Quỷ, Ma Quỷ sẽ nhận được sự viện trợ của Vũ trụ sinh mệnh thể và Tiểu Thụ, hai hóa thân của Lục Minh sẽ tan thành tro bụi, lúc đó Lục Minh sẽ phải đối mặt với ba kẻ địch.

Ân, giống như vừa rồi, lúc đó Lục Minh chỉ có một con đường để chọn, đó là chạy trốn, là lựa chọn duy nhất của hắn.

Lục Minh sẽ không đưa ra lựa chọn đó, vì vậy hắn bắt buộc phải giết Ma Quỷ trong vòng mười phút.

Thậm chí, cái mười phút này còn quá rộng, Lục Minh phải làm tất cả trong vòng năm, sáu phút.

Nếu không, diễn biến của trận chiến sẽ đi theo một hướng khác.

“Tôi vẫn luôn suy nghĩ một vấn đề, đó là đối mặt với kẻ địch mạnh hơn mình, làm thế nào để chiến thắng đối phương, và trong thời gian có hạn.” “Thực ra tôi vẫn chưa có được một câu trả lời tốt, chính thức như bây giờ, tôi cũng không chắc chắn có thể làm được tất cả.

Nhưng tôi lại cảm thấy, không phải lúc nào cũng cần có câu trả lời chính xác rồi mới đưa ra lựa chọn, đôi khi không thử, ai biết được tôi có thể làm được hay không?” Lục Minh chậm rãi lên tiếng, trong ánh mắt, kim quang càng thêm lấp lánh, chói mắt như hai ngôi sao Hằng tinh.

Giọng nói của hắn mang theo một sự từng trải chưa từng có.

Đồng thời khi hắn nói, từng đạo đại đạo phù văn biến đổi nhanh

chóng, giọng nói của hắn chứa đựng một sức mạnh kinh người!

Khi Lục Minh cất tiếng nói, khi ý chí của hắn truyền vào đó, tất cả mọi thứ sẽ trở nên khác biệt và phi phàm.

"Nếu đều chuẩn bị sẵn sàng rồi mới làm, tôi cảm thấy chưa chắc đã thành công.

Nếu tôi đủ tàn nhẫn, không chừng mọi thứ sẽ trở nên khác biệt.

Nếu người thành công chỉ có một, vậy thì đó chắc chắn sẽ là tôi!" Giọng của Lục Minh ngày càng lớn, gần như tiếng sấm trên trời đang điên cuồng gầm vang, từ xa dần dần đến gần bên người y, thậm chí là bên má y, hét lớn vào tai y.

Vừa dứt lời, Lục Minh cũng đã áp sát bên người Ma Quỷ.

Đối diện với cái miệng cực kỳ xấu xí trước mặt, Lục Minh một quyền trực tiếp đấm vào mặt đối phương.

Chỉ là nắm đấm của Lục Minh vừa đấm được nửa đường, đã bị một quyền của Ma Quỷ cản lại.

Ma Quỷ cũng không phải dạng vừa, làm sao có thể trơ mắt nhìn Lục Minh tấn công mà không phòng ngự, chờ hắn đấm vào mặt?

"Mang trong mình chí lớn là chuyện tốt, nhưng ai có thể chắc chắn làm được?" "Ta tò mò ngươi nắm giữ sức mạnh cường đại như vậy, tại sao không sử dụng những sức mạnh đó?

Có vẻ như ngươi thích cận chiến, liệu có phải loại sức mạnh đó đôi khi sẽ bị sức mạnh khác khắc chế?" Ma Quỷ chậm rãi lên tiếng, mở miệng ra, từng khuôn mặt người bị y phun ra.

Từng khuôn mặt người trong nháy mắt lao đến xung quanh Lục Minh, ác ý kinh hoàng lập tức bao bọc lấy hắn, xâm nhiễu tâm thần.

Chương 477

Theo Ma Quỷ thấy, khoảng cách của Lục Minh đã đủ gần, trong tình huống này có thể sử dụng một số thủ đoạn, ví dụ như thủ đoạn vừa rồi.

Chỉ cần Lục Minh trúng chiêu, mọi thứ sẽ trở nên khác biệt.

Lục Minh đừng nói là giải quyết y trong mười phút, thậm chí còn chưa chắc có thể kiên trì mười phút trước mặt y.

Dù sao thì một số thủ đoạn, Ma Quỷ rõ hơn bất kỳ ai, đó không phải là thứ người bình thường có thể chịu đựng được.

Trên những khuôn mặt người có đủ loại biểu cảm phức tạp, có khóc, có cười, có bi thương, có đau khổ, có phẫn nộ, gần như có thể là thiên nhân thiên diện.

Chúng điên cuồng bám vào người Lục Minh, rồi "miệng" hung hăng cắn vào da hắn, những lời nói độc địa cũng phát ra từ miệng chúng, dường như đang điên cuồng nguyền rủa Lục Minh.

Chỉ trong nháy mắt, Lục Minh dường như đã bị trói buộc… "Chiêu thức mạnh đấy." Từng khuôn mặt người cắn chặt vào người hắn, nhưng ánh mắt Lục Minh không hề lay động.

Hắn chỉ đột nhiên dùng lực siết chặt tay trái, ngay sau đó, trong tay hắn có ánh sáng lóe lên.

Khắc sau, trong tay Lục Minh, đã có thêm một thanh quang kiếm!

Sau đó, Lục Minh không chút do dự, trực tiếp dùng quang kiếm chém lên người mình.

Chỉ trong một hơi thở, những khuôn mặt người vốn đang cắn chặt trên người Lục Minh, toàn bộ bị hắn chém rụng.

“Mạnh hơn nữa thì đã sao, có thể ảnh hưởng đến tôi được không?” Y phục trên người hắn, vì những khuôn mặt người vừa rồi, có vẻ hơi rách nát, nhưng đối với Lục Minh, cũng không có gì to tát.

Mặc dù hiện tại có chút chật vật, nhưng so với việc giết chết một cường giả đỉnh cao, đây chỉ là chuyện bình thường.

Mặc dù hiện tại Lục Minh vẫn chưa thành công giết chết Ma Quỷ, nhưng hắn cảm thấy mình chắc chắn sẽ thành công, bởi vì hắn không có lựa chọn nào khác.

Thanh kiếm trong tay, đã chém rụng những khuôn mặt người vốn đang bám trên người hắn.

Sau khi làm xong tất cả, động tác của Lục Minh không dừng lại.

Trong mắt hắn có một vẻ bá đạo, hắn gần như không chút do dự, lại điên cuồng chém ra một kiếm.

Lần này mục tiêu của Lục Minh là Ma Quỷ trước mắt, hắn muốn chém Ma Quỷ… thành hai mảnh!

“Đoạn!” Lục Minh miệng phát ra tiếng, giống như tiếng gầm thấp lúc hoàng hôn, mang lại cho người ta cảm giác vừa từ Cửu U lại vừa từ thiên đường truyền đến.

Một kiếm ở khoảng cách gần như vậy, khi Ma Quỷ đối mặt, y đã phản ứng lại.

Dù sao thực lực của y cũng không yếu, cộng thêm trong lòng vốn đã có phòng bị, làm sao có thể không động lòng?

Chỉ là mặc dù trong lòng không phải không động lòng, cũng đã phản ứng lại, nhưng khi Ma Quỷ đối mặt với đòn tấn công như vậy, tim y đập thình thịch, máu trong người ngừng chảy… vẫn bị ảnh hưởng.

Ma Quỷ cuối cùng chỉ đành đưa tay trái ra, cố gắng dùng thân thể thuần túy để chống lại một kiếm của Lục Minh, nhưng hoàn toàn không thể cản được.

Dù thân thể của Ma Quỷ vô cùng mạnh mẽ, có thể ngang bằng với Lục Minh, nhưng mấu chốt là một kiếm của Lục Minh cực kỳ không tầm thường, cực độ phi phàm.

Dù thân thể của Ma Quỷ lợi hại, nhưng muốn đỡ được một kiếm của Lục Minh cũng rất khó, xác suất thực sự quá thấp, gần như bằng không.

Vì vậy mới có cảnh tượng xuất hiện, kết quả cũng như vậy… Một kiếm của Lục Minh có sức mạnh mở ra thiên môn, mạnh mẽ chém xuống cánh tay mà Ma Quỷ định dùng để cản.

Kèm theo đó là âm thanh như kiếm dài va chạm vào kim loại, thanh kiếm trong tay Lục Minh va chạm với cánh tay của Ma Quỷ trong thời gian vượt qua một khoảnh khắc.

Trong khoảng thời gian đó, kiếm của Lục Minh có một chút dừng lại, nhưng sau khi dừng lại, thanh kiếm trong tay hắn lại càng nhanh hơn, với lưỡi kiếm sắc bén hơn, tốc độ kinh người hơn đang lướt đi!

Cánh tay của Ma Quỷ trực tiếp bị Lục Minh chém đứt.

Ở giữa có tiếng va chạm như kim loại, đó là xương cốt của Ma Quỷ đang đối kháng với một kiếm của Lục Minh, nhưng cuối cùng cũng vô dụng, chỉ hơi trì hoãn một chút thời gian.

Lục Minh có thể tương đối thuận lợi chém đứt một cánh tay của Ma Quỷ, thậm chí thế đi của quang kiếm trong tay hắn không dừng lại, với tư thế đáng sợ hơn chém xuống lồng ngực Ma Quỷ.

Nếu có thể, Lục Minh hy vọng quang kiếm có thể chém xiên… chém Ma Quỷ thành hai mảnh!

Ma Quỷ tự nhiên sẽ không trơ mắt nhìn cảnh tượng này xảy ra.

Khi cánh tay bị Lục Minh chém đứt, Ma Quỷ nhân cơ hội này, trong cơ thể có sức mạnh bao la tuôn ra, lồng ngực lúc này chủ động nứt ra.

Ngay sau đó, một cái đầu quỷ khổng lồ, mạnh mẽ lao ra từ lồng ngực y.

Con quỷ lúc này nhe nanh múa vuốt, trên người tỏa ra hắc khí cực kỳ đáng sợ, trực tiếp lao về phía một kiếm của Lục Minh, không sợ chết, mang lại cảm giác như không màng đến tính mạng.

Con quỷ và một kiếm của Lục Minh trực tiếp va chạm vào nhau.

Một kiếm của Lục Minh vốn sắc bén, mang lại cảm giác như không gì có thể cản được.

Trước đó, cánh tay của Ma Quỷ cũng không đỡ được một đòn của Lục Minh, chỉ hơi trì hoãn một chút thời gian.

Nhưng con quỷ đã thuận lợi đỡ được một kiếm của Lục Minh, hai bên bắt đầu so kè trước ngực Ma Quỷ!

Ma Quỷ nhân cơ hội này lùi lại một bước, thoát khỏi phạm vi tấn công của quang kiếm Lục Minh.

Sau khi Ma Quỷ thoát khỏi phạm vi này, con quỷ vừa lao ra từ cơ thể y, thân thể cũng lập tức tan thành mây khói.

Con quỷ hóa thành một làn khói đen kịt, một luồng sức mạnh hắc ám cực kỳ tinh thuần, sức mạnh đó trực tiếp quay trở lại cơ thể Ma Quỷ.

Những sức mạnh này vốn thuộc về Ma Quỷ, bây giờ được y tái sử dụng.

Sau khi hấp thụ, tổn thất của Ma Quỷ sẽ ít đi một chút.

Bình thường, Ma Quỷ cũng sẽ không làm vậy, bởi vì với thực lực của y không cần phải tiết kiệm như vậy.

Nhưng bây giờ không giống, Ma Quỷ đang đại chiến với cường giả đỉnh cao, cần phải "tiết kiệm" ở nhiều phương diện, nếu không sẽ ảnh hưởng đến cục diện trận chiến.

"Lùi lại vô dụng thôi!" Giọng Lục Minh phiêu diêu vang lên, thân hình hắn khẽ động, tốc độ nhanh đến cực hạn.

Lục Minh tay cầm quang kiếm, khắc sau xuất hiện bên cạnh Ma Quỷ.

Ma Quỷ chọn lùi lại, Lục Minh chọn tiếp tục tiến lên, đến trước mặt Ma Quỷ, lại một lần nữa vung kiếm trong tay!

Độ sáng của quang kiếm trong tay Lục Minh đột ngột tăng lên, đây là cảnh tượng do sức mạnh thuần túy gây ra.

Lục Minh lại một lần nữa vung kiếm, mạnh hơn cả vừa rồi.

"Lùi lại một lúc, không phải là lùi lại mãi mãi, chỉ là để cho lần tấn công tiếp theo tốt hơn mà thôi!

Nơi này là sân nhà của ta, ngươi phải hiểu rõ!" Thấy Lục Minh lúc này có chút bức người, sắc mặt Ma Quỷ không hề thay đổi, chỉ vô cùng bình tĩnh nói, như thể đang kể một chuyện nhỏ không quan trọng.

Cùng lúc đó, trên tay Ma Quỷ có một số động tác, trời đất xung quanh Lục Minh cũng vào lúc này ào ào biến đổi!

Bầu trời vốn trong xanh, vào lúc này xuất hiện những gợn sóng kỳ dị, những đám mây màu xanh thẫm không biết từ đâu đến.

Mặt đất vốn đã bị phá hủy, kéo dài hàng chục triệu dặm, lúc này có sức mạnh màu vàng sẫm, điên cuồng tụ lại nơi này!

Ma Quỷ, với tư cách là chủ nhân nơi này, bắt đầu vận dụng địa

lợi.

Tất cả những thay đổi này đều là do y vận dụng địa lợi.

Những sức mạnh này đã hỗ trợ cho Ma Quỷ, tăng phúc cho y rất mạnh.

Ít nhất khi Lục Minh nhìn thấy bầu trời trong xanh, và sức mạnh tụ lại dưới mặt đất kéo dài hàng chục triệu dặm, sắc mặt hắn đã thay đổi.

"Quên mất một điểm, mình chỉ nghĩ ra cách kìm chân hai cường giả bên cạnh, nhưng hắn lại mượn địa lợi…" Sắc mặt Lục Minh không tốt, có chút uất ức.

Nhưng mọi thứ dường như không còn quan trọng, quan trọng là, Ma Quỷ đã làm tất cả, Lục Minh hiện tại muốn ngăn cản y là chuyện không thể, chỉ có thể bị động chịu đựng.

Hai luồng sức mạnh từ khoảng cách xa xôi, phá vỡ sự trói buộc nhất định của Lục Minh đối với Ma Quỷ, vào lúc này điên cuồng tràn vào cơ thể y.

Ma Quỷ thản nhiên tiếp nhận hai luồng sức mạnh, khí tức của y trong quá trình này tăng vọt với tốc độ mắt thường có thể thấy!

Giọng của Ma Quỷ cũng vang lên vào lúc này, to lớn vô cùng: "Dù ngươi đã nghĩ ra cách đối phó, cũng không thể ngăn cản ta, nơi này dù sao cũng là địa bàn của ta.

Nói thật, ngươi có thể làm được những chuyện trước đó đã là quá phi lý rồi, muốn phi lý hơn nữa là không thực tế!" Giọng nói vừa dứt, khí tức của Ma Quỷ đã mạnh hơn trước rất nhiều.

Không chút do dự, y chủ động lao về phía Lục Minh, đối mặt với nhát chém sắc bén của quang kiếm, Ma Quỷ lúc này dùng thân thể để chống đỡ!

Phải biết rằng trước đó, Lục Minh đã thuận lợi chém đứt một cánh tay của y.

Theo lý, y không nên lại dùng thân thể để đối kháng với Lục Minh.

Nhưng Ma Quỷ lại làm như vậy, chỉ có thể chứng minh một điểm, đó là y có một trăm phần trăm tự tin có thể đỡ được một đòn của Lục Minh.

Nếu không, chẳng khác nào đưa cổ mình ra trước mặt Lục Minh để hắn chém, rõ ràng, Ma Quỷ không ngốc đến thế.

Quang kiếm của Lục Minh và thân thể của Ma Quỷ mạnh mẽ va chạm, tất cả mọi thứ quả nhiên đã trở nên khác biệt.

Lần này, Lục Minh không thuận lợi chém xuyên qua cơ thể Ma Quỷ, hai bên bắt đầu một vòng so kè sức lực mới.

Tiếng va chạm kịch liệt vô cùng, thân thể của Ma Quỷ vào lúc này trở nên kiên cố chưa từng có, vượt qua cả trước đó, đạt đến một tầm cao mới.

Đây là một chuyện rất vô lý, phải biết rằng Ma Quỷ chỉ được "địa lợi" ở đây nuôi dưỡng, mà độ cứng của thân thể lại tăng gấp đôi.

Chương 478

Trên thế giới này có chuyện nào vô lý hơn chuyện này không?

"Trên đời này, tôi sẽ là người mạnh nhất!" Lục Minh bình tĩnh lên tiếng.

Trong cơ thể hắn, lực lượng ngọn lửa đáng sợ, lực lượng hắc ám có thể dẫn người ta sa vào địa ngục, kiếm đạo chi lực sắc bén, ẩn chứa khả năng chém đứt vạn vật thời gian, ngoài ra còn có tốc độ nhanh nhất thế giới… vân vân và còn nhiều sức mạnh cực kỳ đáng sợ khác, vào lúc này bị Lục Minh khống chế, tràn vào quang kiếm, gia trì cho quang kiếm.

Ma Quỷ có thể trở nên mạnh hơn, quang kiếm của Lục Minh cũng có thể trở nên mạnh hơn.

Lục Minh vào lúc này, đã truyền cho quang kiếm sức mạnh cường đại hơn.

Hắn muốn xem xem, bây giờ Ma Quỷ có thể đỡ được đòn tấn công như vậy không… có lẽ là không đỡ được!

Quang kiếm sắc bén vô cùng, thêm nhiều sức mạnh được rót vào, giờ đây nó trông ngũ quang thập sắc, vô số đại đạo lực, pháp tắc lực bao quanh!

"Ta bắt buộc phải đi viện trợ Ma Quỷ, không thể để tình hình tiếp tục như vậy, gã đó mạnh hơn ta tưởng!" Giọng nói vang lên, là của Vũ trụ sinh mệnh thể, hiện đang đại chiến với lôi đình hóa thân của Lục Minh.

Nhưng Vũ trụ sinh mệnh thể nhìn thấy tình hình bên cạnh, Lục Minh đang giao đấu kinh người với Ma Quỷ, Ma Quỷ không chiếm

được ưu thế.

Theo Vũ trụ sinh mệnh thể thấy, không chiếm được ưu thế chính là rơi vào thế yếu, cần phải viện trợ Ma Quỷ, nếu không, Ma Quỷ không chừng sẽ bại.

"Không cần vội, chỉ cần chúng ta có thể kiên trì mười phút, sức mạnh của hai hóa thân trước mặt này sẽ tiêu hao hết, lúc đó chúng ta có thể giúp Ma Quỷ rồi, bây giờ không cần phải vội." "Nếu chúng ta quá vội, sẽ phạm sai lầm, đối với chúng ta, có lẽ là tình huống còn tệ hơn.

Chúng ta chỉ cần giữ nguyên hiện trạng là được rồi, Ma Quỷ chắc chắn có thể cầm cự được mười phút, nếu ngay cả việc này cũng không làm được, vậy thì cứ để gã đó hạ gục đi." Giọng của Vũ trụ sinh mệnh thể vang lên, giọng của Tiểu Thụ cũng ung dung vang lên, không hề né tránh Ma Quỷ, bởi vì không cần thiết.

Nếu Ma Quỷ thực sự không làm được, vậy thì Ma Quỷ thà bị hạ gục còn hơn.

Ma Quỷ tự nhiên nghe thấy những lời của Tiểu Thụ, dù hiện tại y đang giao đấu kịch liệt với Lục Minh, nhưng vẫn liếc mắt nhìn Tiểu Thụ, "Tuy lời của ngươi không có vấn đề, nhưng làm ta rất khó chịu, quay về cần phải giải thích cho ta, nếu không ta đấm nổ đầu ngươi!" "Ta chỉ đang nói thật thôi, nếu ngay cả việc này cũng không làm được, vậy thì thà chết còn hơn, cá nhân ta vẫn luôn như vậy." Tiểu Thụ lúc này cười hì hì lên tiếng, bắt đầu phản bác Ma Quỷ.

Mối quan hệ giữa họ không phải là trên dưới, nên là ngang hàng.

Sở dĩ trước đó lấy Ma Quỷ làm chủ, là vì thực lực của y mạnh hơn họ, tự nhiên phải nghe theo kẻ mạnh hơn.

Theo Tiểu Thụ thấy, nếu hai bên thực sự giao đấu… được rồi,

khả năng cao không phải là đối thủ của Ma Quỷ, nếu không, trước đó người chủ động không phải là y, mà là "tôn giả" trong ba người.

"Không cần các ngươi giúp, ta sẽ giết hắn trong vòng mười phút!" Ma Quỷ lúc này lên tiếng, trả lời Vũ trụ sinh mệnh thể và Tiểu Thụ.

Mặc dù nhìn cục diện hiện tại y là bên yếu thế, nhưng trong lòng Ma Quỷ vô cùng tự tin, bởi vì hiện tại thực lực của y mạnh hơn.

Chiếm được cái gọi là địa lợi, sức mạnh trong cơ thể Ma Quỷ càng thêm dồi dào, sức chiến đấu của y cũng tương ứng tăng lên, đạt đến khoảng một trăm hai mươi phần trăm, trong tình huống bình thường, sự tăng trưởng này là kinh người.

"Nếu có thể, các ngươi có thể giải quyết đối thủ của mình trong vòng mười phút, có thể giúp ta thì tốt nhất!" Ma Quỷ lại nói thêm một câu, ý nói với Vũ trụ sinh mệnh thể và Tiểu Thụ rằng, mặc dù y muốn trong mười phút hạ gục Lục Minh, nhưng theo y, nếu Vũ trụ sinh mệnh thể và Tiểu Thụ có thể làm được, có thể trong mười phút hạ gục đối thủ của mình, đến viện trợ y.

Ân, đối với Ma Quỷ, có lẽ, sẽ là lựa chọn tốt hơn.

"Tự nhiên như vậy!" Vũ trụ sinh mệnh thể không giống Tiểu Thụ, không cãi nhau với Ma Quỷ, gật đầu, sắc mặt đầy nghiêm túc.

Mối quan hệ của y và Ma Quỷ tốt hơn, cũng vì vậy, mới nói ra những lời vừa rồi.

Nếu không, Vũ trụ sinh mệnh thể rảnh rỗi sinh nông nổi, nói những lời đó.

Vũ trụ sinh mệnh thể nghiêm túc chiến đấu với lôi đình hóa thân của Lục Minh trước mắt, bất kể bên Tiểu Thụ có làm được như vừa nói không, bên này y rất nỗ lực, hy vọng có thể nhanh chóng đi viện trợ Ma Quỷ.

Ở bên kia, Tiểu Thụ cũng đã bước vào trạng thái… những lời nói trước đó tuy là vậy, nhưng cũng chỉ là lời nói thôi, y, nếu có thể thực sự hạ gục hóa thân của Lục Minh, đi viện trợ Ma Quỷ, Tiểu Thụ sẽ làm, dù sao cũng liên quan đến lợi ích thiết thân, tự nhiên cũng nghiêm túc.

Nhưng quan trọng là Vũ trụ sinh mệnh thể và Tiểu Thụ đều nghiêm túc đối địch, nhưng muốn trong thời gian ngắn chiến đấu với lôi đình hóa thân và hỏa diễm hóa thân của Lục Minh, cũng là chuyện rất khó.

Dù sao thì lôi đình hóa thân và hỏa diễm hóa thân của Lục Minh cũng không phải trò đùa, đều có thực lực mạnh mẽ, cực kỳ đáng sợ.

Thậm chí hai người họ phải cẩn thận hơn, nếu không, cũng có khả năng lật thuyền trong mương, không chừng không thể trong thời gian ngắn hạ gục hai vị hóa thân, thậm chí vì quá vội vàng mà bị giết ngược.

Dù sao thì trong vòng mười phút, hai hóa thân của Lục Minh đều có chiến lực cùng cấp với họ, hoặc, hơi yếu hơn một chút, nhưng chênh lệch cũng không lớn.

Nếu Vũ trụ sinh mệnh thể và Tiểu Thụ vì thế mà coi thường hai hóa thân, vậy thì kết quả cuối cùng là bị hóa thân của Lục Minh chém giết!

"Phong mang!" Quang kiếm trong tay Lục Minh ngũ quang thập sắc, trong đó có vô số sức mạnh đáng sợ đang dâng trào, có thể quét sạch bầu trời, phá vỡ thập phương đại địa.

Sức mạnh cực kỳ đáng sợ đó, ngay cả Ma Quỷ cũng không thể coi thường!

Hiện tại, Lục Minh đang giao tranh kịch liệt với Ma Quỷ, hai bên

qua lại vô số pháp tắc chi lực, đại đạo chi lực va chạm, vết thương trên người hai bên cũng đang dần nghiêm trọng hơn.

Mặc dù khả năng hồi phục của cả hai đều mạnh đến phi lý, nhưng khả năng phá hoại còn phi lý hơn.

Vì vậy, vết thương của họ dù sẽ nhanh chóng hồi phục, nhưng tổng thể vẫn có xu hướng ngày càng nghiêm trọng hơn.

Ví dụ như cánh tay trái của Ma Quỷ bị chém đứt, thậm chí đã đến mức không thể lành lại được, bởi vì Lục Minh sử dụng quang kiếm, đã cứng rắn chém đứt cánh tay trái của Ma Quỷ năm, sáu lần.

Khả năng tự phục hồi của Ma Quỷ tuy cực kỳ mạnh mẽ, nhưng không chịu nổi trong quang kiếm của Lục Minh ẩn chứa một loại ức chế lực cực kỳ đáng sợ, khiến Ma Quỷ thậm chí không thể tự phục hồi!

Vết thương nghiêm trọng nhất trên người Ma Quỷ, là cánh tay trái bị đứt lìa, không thể phục hồi được nữa.

Còn trên người Lục Minh, vết thương nghiêm trọng nhất là một lỗ thủng gần tim, lúc này có một vết thương bị xuyên thủng… là do bàn tay như yêu mị của Ma Quỷ vừa rồi gây ra.

Trên vết thương của Lục Minh, thậm chí còn có máu đen kịt không ngừng nhỏ giọt, đó là một luồng sức mạnh đầy mục rữa, là cảm xúc tiêu cực nhất trên thế gian, không chỉ gây ra cho Lục Minh một lần tổn thương cực kỳ đáng sợ, mà còn tiếp tục gây ra tổn thương kéo dài, vĩnh viễn không ngừng nghỉ.

Lục Minh khó chịu, trong cơ thể tuôn ra sinh mệnh lực màu xanh lục đáng sợ, phong tỏa vết thương này, bởi vì Lục Minh không muốn vết thương ở đó lan rộng, sẽ ảnh hưởng rất lớn đến chiến lực của hắn, không ổn.

Thời gian trôi đi, chẳng mấy chốc, hai đạo hóa thân của Lục Minh đã trở nên mờ ảo, sắp đến giới hạn mười phút, sức mạnh của chúng gần như đã cạn kiệt.

Hóa thân của Lục Minh không phải là sau mười phút sẽ lập tức mất hết trạng thái, mà là một quá trình suy yếu dần dần.

Ban đầu, hai đạo hóa thân của Lục Minh còn có thể đánh ngang tay với Vũ trụ sinh mệnh thể và Tiểu Thụ, nhưng theo thời gian, chúng đã rơi vào thế yếu.

Đây là chuyện bình thường, dù sao thì hóa thân của Lục Minh đang phải đối đầu với hai cường giả tiệm cận Đệ Thất Bộ.

Việc chúng có thể kiên trì đến bây giờ mà không sụp đổ, tiêu tán đã là chuyện khó tin.

Lúc này, hai đạo hóa thân của Lục Minh đang gắng gượng chống đỡ.

Điều duy nhất có thể thay đổi cục diện hiện tại là Lục Minh phải chiến thắng Ma Quỷ, sau đó quay lại hỗ trợ hai hóa thân trước khi hết mười phút.

Nếu không, tất cả những gì Lục Minh làm trước đó sẽ đổ sông đổ bể, như bong bóng trong mơ.

Cuộc đại chiến giữa Lục Minh và Ma Quỷ lúc này đã bước vào giai đoạn gay cấn thực sự.

Cuộc đối đầu vô cùng khốc liệt, vết thương trên người Lục Minh ngày càng nghiêm trọng.

Ban đầu, ngực hắn bị Ma Quỷ cào ra một vết thương đáng sợ, Lục Minh phải vận dụng sinh mệnh lực dồi dào trên người mới miễn cưỡng cầm được máu.

Nhưng theo thời gian, cuộc chiến ngày càng ác liệt, sinh mệnh lực dồi dào ban đầu của Lục Minh đã không thể phong bế được vết thương khổng lồ trên ngực nữa, khiến máu tươi không ngừng tuôn ra.

Thậm chí một cánh tay của Lục Minh đã bị đánh xuyên, nhìn kỹ có thể thấy cả xương trắng óng ánh như ngọc được điêu khắc tinh xảo.

Áo của Lục Minh cũng đã hoàn toàn vỡ nát, để lộ ra thân trên gần như hoàn mỹ.

Nếu trên đó không chi chít những vết máu, có lẽ đủ để mê hoặc hàng vạn thiếu nữ.

Trạng thái của Lục Minh không tốt, nhưng Ma Quỷ thực ra cũng chẳng khá hơn, thậm chí theo một nghĩa nào đó còn thê thảm hơn, vì nửa người của y đã bị Lục Minh đánh nát.

Sức mạnh của Lục Minh thực sự đáng kinh ngạc, đồng thời hắn đã sử dụng quang kiếm chứa vô số pháp tắc, ẩn chứa sức mạnh đáng sợ nhất, ngay cả Ma Quỷ cũng không thể chống đỡ.

Thật khó để phân ra sinh tử thực sự.

Bởi vì thực lực của Lục Minh mạnh, thực lực của Ma Quỷ cũng không yếu.

Cả hai đều đã có sự chuẩn bị cho trận chiến hôm nay, muốn phân định sinh tử thực sự là vô cùng gian nan.

Nhưng Lục Minh biết, kéo dài thời gian không phải là chuyện tốt đối với hắn, đặc biệt là hai đạo hóa thân không thể chống đỡ được bao lâu nữa.

Nếu cứ tiếp tục trì hoãn, có lẽ... hôm nay hắn sẽ chết ở đây! "Phải đưa ra lựa chọn thôi, không thể tiếp tục như thế này được nữa, nếu không, tôi chắc chắn sẽ đối mặt với vận mệnh bị vây công.

Vậy thì thử tìm kiếm sự tái sinh từ trong cái chết, tuy tôi sẽ yếu đi, nhưng chỉ cần nắm bắt được cơ hội, tôi chưa chắc không thể trực tiếp giết chết gã này!" Ánh mắt Lục Minh trở nên quyết đoán, hắn đột nhiên lao nhanh về phía Ma Quỷ, trong cơ thể dâng lên một luồng sức mạnh cực kỳ đáng sợ.

Luồng sức mạnh đó thực sự khiến người ta kinh hãi, bất cứ ai cảm nhận được nó đều không thể bình tĩnh.

Đặc biệt là Ma Quỷ đang ở trước mặt Lục Minh.

Khi cảm nhận được luồng sức mạnh dồi dào đang thai nghén trong cơ thể Lục Minh, khi thấy hắn tiếp cận với tốc độ chóng mặt, trong đôi mắt y lộ ra vẻ kiên định chưa từng có, Ma Quỷ lúc đó đã chết lặng.

Bởi vì, nếu y không phán đoán sai... "Tại sao trong cơ thể ngươi lại có thể thai nghén một sức mạnh đáng sợ như vậy?" "Chết tiệt, ngươi không phải định cùng ta đồng quy vu tận, lựa chọn tự bạo đấy chứ?" Giọng nói của Ma Quỷ vang lên, mang theo sự khó hiểu và chấn động chưa từng có.

Trong lòng y đột nhiên nảy sinh suy đoán như vậy, bởi vì y đã cảm nhận được luồng sức mạnh khủng khiếp vừa xuất hiện trong cơ thể Lục Minh.

Luồng sức mạnh này không thể dự đoán được trong tình huống thông thường.

Ngay cả một cường giả đỉnh cao như Ma Quỷ cũng cần thời gian để thai nghén, phải mất vô số năm mới có thể tích tụ được sức mạnh như vậy.

Chương 479

Nhưng cơ thể Lục Minh lại phun ra sức mạnh vô tận chỉ trong nháy mắt.

Điều này chỉ có thể giải thích một điều: Lục Minh đã nén toàn bộ sức mạnh trong cơ thể lại làm một.

Và điều đó cũng chỉ có thể chỉ ra một tình huống: Lục Minh có khả năng rất cao sẽ lựa chọn tự bạo.

Nếu không, tại sao đối phương lại nén toàn bộ sức mạnh của mình lại?

Khi ý nghĩ này xuất hiện trong đầu, ngay cả Ma Quỷ cũng bị chấn động.

Trong mắt y đầy vẻ khó hiểu, không biết tại sao Lục Minh lại làm vậy.

Cục diện chiến đấu vẫn chưa ngã ngũ, vẫn còn một khoảng cách rất xa mới đến bước cuối cùng, tại sao Lục Minh lại muốn đồng quy vu tận với y?

Lục Minh không phải là không có khả năng sống sót, thậm chí khả năng đó không hề thấp.

Lục Minh bị điên rồi sao, tại sao lại đưa ra lựa chọn như vậy vào lúc này! "Ta không hiểu!" Nhìn Lục Minh đang lao tới, Ma Quỷ theo bản năng muốn lùi lại.

Ở khoảng cách gần như vậy, nếu Lục Minh lựa chọn đồng quy vu tận, lựa chọn tự bạo, Ma Quỷ cũng không muốn gánh chịu tất cả.

Khoảng cách hai bên quá gần, đặc biệt là Ma Quỷ biết trạng thái hiện tại của mình rất tệ.

Mặc dù y cảm thấy Lục Minh tự bạo ở khoảng cách gần như vậy cũng không chắc có thể giết chết y, nhưng việc khiến y bị trọng thương, cận kề cái chết là điều chắc chắn.

Ma Quỷ không muốn cảnh tượng đó xảy ra.

Một khi bị trọng thương, bất kể sau đó phải đối mặt với chuyện gì, Ma Quỷ đều không nắm chắc.

Vì vậy, y sẽ không để chuyện đó xảy ra!

Nói một câu khó nghe, Ma Quỷ cảm thấy, nếu mình bị trọng thương, không chừng sẽ bị một số kẻ nhắm tới, ví dụ như kẻ địch cũ Vô Tận Hải Linh.

Gã đó chưa biết chừng sẽ coi đây là một cơ hội tuyệt vời để giết y, sẵn sàng trả giá đắt để tiêu diệt y.

Sở dĩ y nghĩ vậy, là vì nếu y có cơ hội tương tự, Ma Quỷ cũng sẽ nắm bắt, không để cơ hội đó vuột mất.

Sau khi trọng thương, còn có Vũ trụ sinh mệnh thể và Tiểu Thụ.

Thật lòng mà nói, Ma Quỷ cho rằng hai người này chưa chắc cũng sẽ có ý đồ gì đó.

Vũ trụ sinh mệnh thể thì còn đỡ, quan hệ với Ma Quỷ vẫn luôn không tệ, nhưng Tiểu Thụ thì chưa chắc.

Thậm chí Ma Quỷ gần như chắc chắn rằng, Tiểu Thụ tất sẽ phản bội, thử ra tay giết y lúc đang trọng thương! "Gã này điên rồi!" Động tĩnh Lục Minh gây ra khá lớn, Vũ trụ sinh mệnh thể và Tiểu Thụ đều bị kinh động.

Ánh mắt của chúng nhìn sang, trong mắt cũng có vẻ kinh ngạc: "Lẽ nào hắn định cùng Ma Quỷ đồng quy vu tận sao?

Cường giả bây giờ đều điên cuồng như vậy à?" Trên mặt Vũ trụ

sinh mệnh thể và Tiểu Thụ đầy vẻ khó hiểu, không biết tại sao Lục Minh lại đưa ra lựa chọn như vậy.

Rõ ràng Lục Minh có khả năng chiến thắng, tại sao lại chọn đồng quy vu tận với Ma Quỷ?

Vũ trụ sinh mệnh thể muốn vượt qua Lôi đình hóa thân của Lục Minh đang ở trước mặt để giúp đỡ Ma Quỷ, chỉ tiếc là Lôi đình hóa thân của Lục Minh đã giữ chặt y.

Trước khi Lôi đình hóa thân của Lục Minh hoàn toàn tan biến, nó sẽ thực hiện triệt để mục đích tồn tại của mình, giữ chân Vũ trụ sinh mệnh thể bằng mọi giá.

Tiểu Thụ thì có phần khá hơn một chút, không có hành động tấn công, ngược lại trong mắt lộ ra vẻ đăm chiêu, dường như đang tính toán một khả năng nào đó.

Ánh mắt này đã bị Ma Quỷ nhìn thấy.

Trong lòng Ma Quỷ vốn đã có suy đoán, cho rằng sau khi mình trọng thương, Tiểu Thụ có lẽ sẽ thử làm một số chuyện.

Tất cả những gì đang diễn ra trước mắt càng củng cố thêm suy nghĩ của Ma Quỷ.

Cũng vì thế, y càng liều mạng giữ khoảng cách với Lục Minh.

Y không hy vọng cục diện đó xuất hiện, cho dù là Ma Quỷ, khi gặp phải tình huống xấu nhất đó, y cũng không cho rằng mình có thể thành công thoát chết.

Chỉ là Lục Minh đã quyết tâm, sao có thể để Ma Quỷ dễ dàng rút lui?

Đặc biệt là khi Lục Minh phán đoán ra Ma Quỷ đang cố gắng kéo dãn khoảng cách giữa hai bên, càng khiến Lục Minh máu nóng dâng

trào, hắn điên cuồng rút ngắn khoảng cách giữa hai người, trong lòng đã đưa ra lựa chọn.

Lúc này khoảng cách giữa Ma Quỷ và Lục Minh đã đủ gần.

Ma Quỷ muốn tránh Lục Minh, nhưng cuối cùng đó là chuyện không thực tế, bởi vì một phạm vi nhất định xung quanh thuộc về lãnh địa của Lục Minh.

Bố cục trước đó đã lãng phí một con át chủ bài của Lục Minh, nếu ngay cả việc hạn chế Ma Quỷ trong một khoảng cách nhất định cũng không làm được, chẳng phải bố cục trước đó của Lục Minh hoàn toàn vô dụng sao?

Khi khoảng cách giữa Ma Quỷ và Lục Minh đạt đến một mức độ nhất định, Lục Minh không chút do dự, trong cơ thể hắn phun ra sức mạnh vô biên, đó là sự chuẩn bị đã tích lũy từ trước, sức mạnh giải phóng khi tự bạo!

Khoảnh khắc tiếp theo, cơ thể Lục Minh như một đóa pháo hoa rực rỡ, đột ngột nổ tung.

Sức mạnh vô biên, giống như một quả bóng bay bị chọc thủng, trước đó còn ở trong trạng thái nén chặt, bây giờ lại như bị đốt cháy, hóa thành lực công kích thuần túy và lợi hại nhất thế giới, điên cuồng càn quét xung quanh.

Ma Quỷ ở trong phạm vi này, tiếp theo, sẽ phải đối mặt trực diện với toàn bộ sức mạnh khủng bố từ vụ tự bạo của Lục Minh!

Lục Minh cố ý nhắm vào, dồn một lượng lớn sức mạnh về phía Ma Quỷ, mênh mông như một tấm màn trời!

Thậm chí Lục Minh còn tính đến một khả năng, tận dụng phế vật, sử dụng hai hóa thân trước đó dùng để đối kháng Vũ trụ sinh mệnh thể và Tiểu Thụ. "Thời gian có thể chống đỡ quá hữu hạn, nếu đã như

vậy, vậy thì không bằng cùng ta lựa chọn tự bạo, như vậy, ta có xác suất lớn hơn có thể tiêu diệt ngươi!" Lục Minh hét lên một tiếng!

Giọng nói của Lục Minh vô cùng vang dội, lan truyền ra xung quanh, âm thanh của hắn gần như hóa thành sức mạnh thực chất, điên cuồng khuếch tán ra bốn phía.

Khi giọng nói của Lục Minh vang lên, Lôi đình hóa thân và Hỏa diễm hóa thân của hắn, trong cơ thể vào khoảnh khắc đó cũng khuếch tán ra sức mạnh cực kỳ dồi dào, điên cuồng cuộn trào.

Luồng sức mạnh vô biên đó, trong nháy mắt càn quét về phía đối thủ của chúng, tạm thời giam cầm họ trong một hơi thở!

Khoảng tám mươi phần trăm sức mạnh của Lôi đình hóa thân và Hỏa diễm hóa thân tự bạo, hai mươi phần trăm sức mạnh còn lại, dưới sự điều khiển của Lục Minh, trực tiếp áp chế về phía Ma Quỷ!

Ma Quỷ hiện tại bị Lục Minh nhắm vào, sức mạnh đáng sợ hóa thành đòn tấn công kinh hoàng nhất thế giới này...

Trong tình huống đó, điềm báo trong lòng Ma Quỷ gần như đạt đến mức độ chưa từng có, tim y đập thình thịch, giác quan thứ sáu nói cho y biết, nếu đối mặt trực diện với tất cả những thứ trước mắt, chắc chắn sẽ chết, phải tìm kiếm khả năng cuối cùng để sống sót! "Làm sao để sống sót?

Vậy thì từ bỏ nhục thân đi!" Một giọng nói vang lên trong đầu, tất cả bản năng của Ma Quỷ lại mách bảo y, đối mặt với tình huống trước mắt, làm thế nào để sống sót, đó là từ bỏ nhục thân hiện tại, linh hồn siêu thoát, mới có hy vọng sống sót.

Nếu không, ở khoảng cách gần như vậy, đối mặt với một cường giả đỉnh cao tự bạo, cộng thêm nhiều trận đại chiến trước đó, trong tình huống không có chuẩn bị, cho dù thực lực của Ma Quỷ mạnh mẽ

đến không thể tưởng tượng, cũng vẫn vô dụng, vẫn phải xuống hoàng tuyền, bước vào con đường vãng sinh, luân hồi.

Cái chết gần trong gang tấc, nhưng Ma Quỷ không muốn chết.

Sau khi phán đoán ra khả năng duy nhất để sống sót, Ma Quỷ đã đưa ra lựa chọn.

Sống dở còn hơn chết hẳn, nếu có thể sống sót, không một ai muốn chết, Ma Quỷ cũng vậy.

Y vô cùng quả quyết từ bỏ nhục thân của mình, dùng toàn bộ sức mạnh, hóa thành năng lực phòng ngự mạnh nhất mà y có thể thi triển, bảo vệ chặt chẽ linh hồn của mình.

Ngay sau đó, linh hồn y coi thể xác như một cây cung, sức mạnh thuần túy trên người hóa thành một mũi tên, rồi trực tiếp bắn cung ra ngoài.

Như vậy, y có thể tránh đối mặt trực diện với sức mạnh của Lục Minh ở mức tối đa!

Trong tình huống đó, xác suất sống sót cũng sẽ tăng lên.

Mặt đất xung quanh, từng ngọn núi bị san phẳng, trên bầu trời xa xôi cũng xuất hiện một rãnh nứt khổng lồ, vô số vạn năm cũng không thể lành lại.

Sức mạnh hỗn độn thuần túy vô tận từ trong đó tràn ra, phá hủy thế giới này.

Sức mạnh của Lục Minh thực sự quá khủng bố, mặc dù phần lớn nhắm vào Ma Quỷ, nhưng một phần sức mạnh lan ra cũng đủ để phá hủy thế giới này, khiến nó đang ở trong tình trạng nguy kịch!

Sức mạnh đáng sợ, trong nháy mắt oanh kích lên thể xác không có linh hồn của Ma Quỷ.

Cảnh tượng dự liệu đã xuất hiện, thể xác Ma Quỷ không có linh hồn trú ngụ, mặc dù cứng rắn vô cùng, gần như sánh ngang với bất kỳ thần binh lợi khí nào, nhưng không thể chống lại sức mạnh bùng nổ đáng sợ của Lục Minh.

Sức mạnh khủng bố vô biên, trong nháy mắt đã nghiền nát thể xác của Ma Quỷ, khiến gân cốt huyết nhục vào khoảnh khắc đó tan thành tro bụi.

Thể xác Ma Quỷ thậm chí không cầm cự được một hơi thở, đã tan thành mây khói!

Thể xác của Ma Quỷ, chỉ trong vòng một hơi thở, đã bị nghiền nát hoàn toàn, vô số huyết nhục hóa thành sức mạnh thuần túy rồi tan thành tro bụi.

Ngay cả bộ áo giáp cứng rắn vô cùng cũng bị đánh tan như bụi lượng tử trong nháy mắt, bụi về với bụi, đất về với đất, sớm đã không còn tồn tại. "Ta sống rồi!" Linh hồn của Ma Quỷ đã sống sót.

Dù sao thì lựa chọn cuối cùng của y là vô cùng chính xác, cộng thêm tất cả át chủ bài mà y có trước khi vụ nổ xảy ra, Lục Minh cuối cùng vẫn không thể giết được y.

Cường giả đỉnh cao như vậy thực sự quá khó chết.

Lúc này, y đã ở một khoảng cách xa so với thể xác bị hủy diệt, sắc mặt đầy vẻ kinh hoàng bất định.

Chương 480

Trên khối quang cầu linh hồn của Ma Quỷ, một linh hồn hư ảo vô cùng, nhưng đang hấp thu sức mạnh xung quanh với tốc độ mắt thường có thể thấy, đang dần trở nên thực chất, đang thở hổn hển, vô cùng chật vật.

Ma Quỷ đang than thở, tâm trạng bất định, vô cùng phẫn nộ, rất không hiểu tại sao Lục Minh lại đưa ra lựa chọn như vậy.

Rõ ràng Lục Minh có lựa chọn khác, nhưng lại chọn cách tồi tệ nhất, và quan trọng hơn là y thật sự suýt chết, suýt bị Lục Minh tự bạo kéo theo đồng quy vu tận.

Nếu Ma Quỷ chết như vậy, thật sự quá mất mặt.

Tuế nguyệt y tồn tại quá dài, gần như không thể đếm xuể.

Bao nhiêu năm tháng trôi qua, y không bị các đại địch giết chết, ngược lại sống đến bây giờ, từng đối thủ đều chết trước y, trong đó không thiếu những tồn tại cấp truyền kỳ.

Sau vô số năm tháng, y đã trở thành nhân vật đứng sừng sững giữa trời đất, gần như quân lâm thiên hạ, nhưng vừa rồi lại suýt bị một tiểu bối như Lục Minh giết chết.

Thậm chí Ma Quỷ còn là bên chiếm ưu thế, truy ngược nguyên nhân, chỉ vì đối phương không cần mạng... có phải quá vô lý không? "Dù sao đi nữa, ta đã trở thành người sống sót!

Tên điên đó đã đốt cháy tất cả những gì có thể đốt cháy, nếu không, ta nhất định sẽ cắt linh hồn của hắn ra, ngày đêm dùng lửa luân hồi thiêu đốt, để hắn phải chịu nỗi đau không thể chịu đựng." Ma Quỷ lúc này đang nguyền rủa, giữa trán y từng sợi tóc đen rủ xuống, đó là

biểu tượng cho sức mạnh tai ương sâu thẳm nhất trên thế giới, cũng là biểu hiện cho tâm trạng phức tạp vô cùng của Ma Quỷ.

Ma Quỷ cuối cùng vẫn không hiểu Lục Minh, bởi vì y không biết Lục Minh nắm giữ `Lượng tử vĩnh sinh pháp`, một loại sức mạnh hoàn toàn mới vượt qua cả tưởng tượng và định lý.

Khi nó mới ra đời, không ai có thể hiểu được sự khủng bố của nó, khi nó lộ ra một góc nanh vuốt, cả thế giới đều phải lùi bước. "Tiếp theo phải đối mặt với hai gã kia." Ma Quỷ cũng đang tranh thủ hấp thu sức mạnh lan tỏa xung quanh để phục hồi bản thân.

Bởi vì chuyện của Lục Minh, theo y thấy, hiện tại đã tạm thời kết thúc, tiếp theo phải đối mặt với Vũ trụ sinh mệnh thể và Tiểu Thụ đang ở trạng thái tốt.

Không chừng tiếp theo sẽ phải trải qua chuyện khá khó khăn... hai người đó chưa chắc không thử giết y!

Bởi vì chỉ cần giết chết Ma Quỷ, nuốt chửng sức mạnh của y, thực lực của Vũ trụ sinh mệnh thể và Tiểu Thụ đều sẽ có bước tiến lớn.

Đối mặt với sự cám dỗ như vậy, Ma Quỷ cảm thấy Tiểu Thụ chắc chắn sẽ phản bội.

Mặc dù quan hệ giữa Vũ trụ sinh mệnh thể và Ma Quỷ không tệ, nhưng dưới sự cám dỗ cấp độ này...

Thật lòng mà nói, nếu đổi lại là Ma Quỷ, y cảm thấy khả năng cao sẽ làm vậy, nên y cho rằng Vũ trụ sinh mệnh thể cũng sẽ làm thế.

Bởi vì cho dù Vũ trụ sinh mệnh thể thật sự do dự, nhưng với sự tồn tại của Tiểu Thụ, chắc chắn sẽ xúi giục, và Vũ trụ sinh mệnh thể tất nhiên cũng sẽ dao động.

Như vậy, Ma Quỷ sẽ phải mạo hiểm.

Ma Quỷ không muốn gánh chịu rủi ro như vậy, không một cường giả nào có thể xem thường tất cả. "Gã này thật sự quá cương quyết, lại cùng Ma Quỷ đồng quy vu tận.

Phải thừa nhận ta đã chọn sai đối thủ, thực lực của gã này mạnh hơn ta tưởng, cũng quả quyết hơn ta tưởng." "Nếu đổi lại là ta, ta cũng chưa chắc sẽ đưa ra lựa chọn như vậy, thật sự quá tàn nhẫn." Vũ trụ sinh mệnh thể và Tiểu Thụ vì không còn bị hai hóa thân của Lục Minh kéo chân, lúc này đang tiến lại gần Ma Quỷ.

Trong quá trình đó, giọng nói của Tiểu Thụ vang lên, đang cảm khái về những gì vừa xảy ra, trong giọng nói mang theo chút thổn thức. "Đúng vậy, nếu không làm thế, tất cả những gì hắn từng có đều sẽ không còn, vì sinh mệnh của hắn đã đến hồi kết, hắn đã chọn giải phóng tất cả.

Cho dù thực lực mạnh mẽ, tiệm cận Đệ Thất Bộ, nhưng trong tình huống này, cũng không còn khả năng phục sinh!" Vũ trụ sinh mệnh thể lúc này cảm khái, cơ thể y so với lúc nãy đã thu nhỏ lại không ít.

Những ngôi sao vây quanh cơ thể y so với lúc đầu chỉ còn một nửa, thậm chí một phần lớn trong số đó đã bị đánh nứt.

Lôi đình hóa thân của Lục Minh giao đấu với y không phải là dũng mãnh bình thường, gần như là lối đánh liều mạng.

Vũ trụ sinh mệnh thể cũng vì thế mà phải trả một cái giá, trạng thái lúc này cũng chẳng tốt hơn là bao.

Đương nhiên, nếu so sánh với Ma Quỷ, đó thực sự là hai thái cực, một cách nói khác, có lẽ một bên là một phần trăm, một bên là sáu bảy mươi phần trăm.

Đây cũng là nguyên nhân chính khiến Ma Quỷ trước đó có nhiều suy nghĩ như vậy. "Hai người các ngươi cách xa ta một chút!" Giọng

nói của Ma Quỷ u ám vang lên.

Khi thấy Vũ trụ sinh mệnh thể và Tiểu Thụ tiến lại gần, trong giọng điệu của y có sự dao động cảm xúc, đang từ chối hai người lại gần. "Có ý gì?" Nghe câu nói của Ma Quỷ, Vũ trụ sinh mệnh thể và Tiểu Thụ không dừng lại, vẫn tiếp tục tiến lại gần Ma Quỷ. "Đừng cố ý giả ngu, các ngươi nên hiểu ý ta bây giờ.

Trạng thái của ta hiện tại quá tệ, ta có lòng đề phòng các ngươi, là chuyện quá đỗi bình thường.

Tốt nhất là giữ khoảng cách với ta một chút, nếu không, ta cũng sẽ không do dự lựa chọn tự bạo!" "Đến lúc đó, ai cũng không được lợi, thậm chí trong tình trạng trọng thương, các ngươi sẽ bị Vô Tận Hải Linh nhắm tới.

Đừng làm chuyện không tốt." Hai mắt Ma Quỷ tràn ngập màu đỏ máu, từng mạch máu giăng đầy trong đồng tử, khí tức lúc này không ổn định, như một con thuyền nhỏ chao đảo trong cuồng phong bão táp.

Ma Quỷ đang cố gắng hết sức hấp thu sức mạnh lan tỏa xung quanh, tranh thủ thời gian hết mức có thể để phục hồi thực lực.

Mặc dù sự phục hồi như vậy, do thời gian ngắn ngủi, căn bản không thể phục hồi được bao nhiêu, nhưng theo Ma Quỷ, có thể phục hồi thêm một chút là một chút, để y có thêm một chút biện pháp đối phó với những gì sắp tới. "Ta dường như hiểu ý của ngươi rồi, ngươi không tin tưởng chúng ta sao?

Cho rằng chúng ta bây giờ sẽ nhân lúc ngươi trạng thái kém mà đánh giết, nuốt chửng sức mạnh của ngươi sao?

Suy nghĩ của ngươi có phải hơi nhiều rồi không, chúng ta dù sao cũng đã quen biết nhau nhiều năm như vậy, huống chi ta cũng rõ thực lực của ngươi rốt cuộc mạnh mẽ đến đâu, nắm giữ bao nhiêu thủ

đoạn, tại sao ta phải làm vậy?" Ý của Ma Quỷ quá rõ ràng, Vũ trụ sinh mệnh thể và Tiểu Thụ đều không phải kẻ ngốc.

Hai người dừng bước, không tiến lại gần Ma Quỷ nữa.

Trong lúc này, Tiểu Thụ lên tiếng trước, giọng điệu mang theo một chút cảm giác đau thấu tim gan, dường như bị Ma Quỷ nghi ngờ khiến nó trong lòng không vui.

Vũ trụ sinh mệnh thể ở bên cạnh không nói một lời, trong đôi mắt chỉ có sự lạnh lùng như băng sương.

Ánh mắt của y rơi trên người Ma Quỷ, rồi lại rơi trên người Tiểu Thụ, dường như đang chìm vào một loại suy tư nào đó.

Trên mặt Ma Quỷ lộ ra một nụ cười lạnh: "Không thể sao, ta cảm thấy nghi ngờ là bình thường.

Dù sao thì ta vẫn còn sống, ngươi cũng còn sống, ta không có lý do gì để không nghi ngờ ngươi.

Nếu đã như vậy, vậy chúng ta giữ một khoảng cách nhất định, đợi sau khi trạng thái của ta phục hồi, ta tự nhiên sẽ tạ tội với ngươi.

Nhưng nếu ngươi dám vi phạm những gì ta vừa nói..." "Vậy thì cứ thử xem, ta có thể trước khi chết kéo theo một hai người đệm lưng không!

Ta hy vọng bây giờ chúng ta có thể yên ổn, hiện tại có chuyện cần làm, ví dụ như thu thập chiến lợi phẩm, làm xong tất cả, chúng ta có thể nhanh chóng rút lui, bởi vì Vô Tận Hải Linh dường như sắp đến rồi!" Ma Quỷ vừa nói, vừa nhìn về phương xa, nơi đó là một nơi nào đó trong biển vô tận.

Ở phương hướng đó, Ma Quỷ cảm nhận được một luồng sức mạnh đáng sợ, đang cuộn trào về hướng này.

Có một tồn tại thực lực cực kỳ mạnh mẽ, đang ngự gió đạp sóng, lao về phía này.

Mặc dù Ma Quỷ vẫn luôn nhìn về phương xa, cảm nhận luồng sức mạnh to lớn đang đến, nhưng trong tình huống này, y vẫn cẩn thận chú ý đến tình hình nơi Vũ trụ sinh mệnh thể và Tiểu Thụ đang ở.

Dù sao thì Ma Quỷ không hề nói dối, y cảm nhận được Vô Tận Hải Linh sắp đến, người này đối với y cực kỳ nguy hiểm, đặc biệt là khi đối phương biết tình hình hiện tại của y, không chừng sẽ triển khai truy sát đến cùng.

Nhưng đối phương dù sao cũng chưa đến, Ma Quỷ phải đối phó với Vũ trụ sinh mệnh thể và Tiểu Thụ trước mắt.

Nếu ngay cả hai người này, Ma Quỷ cũng không giải quyết được, thì tất cả mọi thứ đều là vô ích, đều là bong bóng ảo ảnh mà thôi.

Nghe câu nói vừa rồi của Ma Quỷ, sắc mặt Vũ trụ sinh mệnh thể không có bất kỳ thay đổi nào, dường như đã thông suốt, hoặc có lẽ ngay từ đầu vốn không có ý nghĩ gì, chỉ lặng lẽ đứng đó.

Tiểu Thụ ở bên cạnh vẫn luôn mỉm cười, chỉ chăm chú nhìn Ma Quỷ.

Sau khi Ma Quỷ nói xong tất cả, lại thông qua phân tích lợi hại, Tiểu Thụ dường như đã đưa ra lựa chọn, dường như đã từ bỏ ý định ra tay với Ma Quỷ: "Ngươi nói dường như có chút đạo lý, tình hình hiện tại đối với chúng ta có phần không ổn.

Nếu đã như vậy, chúng ta mau chóng thu thập chiến lợi phẩm, làm xong tất cả, chúng ta mau rời đi thôi!" Tiểu Thụ chậm rãi lên tiếng, cơ thể nó từ từ cắm rễ vào lòng đất, dinh dưỡng vô tận bị Tiểu Thụ hấp thu, vết thương trên người nó đang phục hồi với tốc độ mắt thường có thể thấy.

Nhưng những vết thương này đều là ngoại thương.

Bản thân Tiểu Thụ cũng bị thương, và là đạo thương nghiêm trọng, tuy không ảnh hưởng lớn đến chiến đấu lực, nhưng có ảnh hưởng nhất định đến tiền đồ, cần một thời gian dài để tu phục vết thương nghiêm trọng.

Đương nhiên, nếu có thể nuốt chửng một cường giả đỉnh cao, hấp thu sức mạnh và đạo chủng của họ, vết thương của nó cũng sẽ phục hồi với tốc độ mắt thường có thể thấy.

Đây cũng là nguyên nhân chính khiến Tiểu Thụ trước đó có ý đồ với Ma Quỷ.

Nhưng Tiểu Thụ cuối cùng đã từ bỏ, ít nhất là trên bề mặt, ít nhất là hiện tại là như vậy, bởi vì tình thế hiện tại không mấy lạc quan.

Ma Quỷ trước đó không nói dối, y thật sự cảm nhận được có sức mạnh đáng sợ từ xa đang lao về hướng này.

Gã đó có khả năng rất cao là Vô Tận Hải Linh đã sớm nhắm vào Lục Minh.

Đối phương không phải là một mình, nếu đối phương thật sự đến... ba người họ không chừng bây giờ đều sẽ gặp nạn!

Dù sao thì ba người hiện tại, tổng thể trạng thái đều không tốt.

Tình hình hiện tại, ngay từ đầu, ba người họ cũng không ngờ tới, bởi vì họ cũng không nghĩ rằng, một Lục Minh lại có thể khiến cả đội hình trở nên như vậy, suýt chút nữa bị tiêu diệt hoàn toàn.

Chương 481

Vì vậy, một lựa chọn đã được đưa ra, hoặc nói, Tiểu Thụ và Vũ trụ sinh mệnh thể đã đưa ra lựa chọn, từ bỏ Ma Quỷ lúc này, kẻ trong mắt họ vô cùng thơm ngon.

Họ định nhanh chóng thu thập chiến lợi phẩm Lục Minh để lại, sau đó triệt để rời khỏi nơi thị phi này, bởi vì không ai có thể đảm bảo, một trận đại chiến đáng sợ, có thể sẽ bùng phát trở lại vào khoảnh khắc tiếp theo! "Vậy chúng ta mau rời đi thôi!" Ánh mắt Ma Quỷ rơi trên người Tiểu Thụ và Vũ trụ sinh mệnh thể.

Bây giờ y không chắc hai người này có thực sự từ bỏ việc giết y không, nhưng y không coi chuyện này là ưu tiên hàng đầu, y cảm nhận rõ ràng một điều quan trọng hơn.

Cũng vì thế, Ma Quỷ bắt đầu thúc giục hai người rời đi, đồng thời định giữ một khoảng cách nhất định với họ.

Trong tình huống này, việc hơi tin tưởng Vũ trụ sinh mệnh thể và Tiểu Thụ, Ma Quỷ cũng cảm thấy không phải là chuyện không thể.

Vô Tận Hải Linh thật sự sắp đến, phải mau chóng chạy trốn thôi. "Phụt!" Ma Quỷ vừa dứt lời, một âm thanh vô cùng rõ ràng đột nhiên vang vào tai Vũ trụ sinh mệnh thể và Tiểu Thụ.

Âm thanh này xuất hiện quá đột ngột, bao gồm cả Ma Quỷ, cả ba vị đều không kịp phản ứng.

Chỉ thấy sau lưng Ma Quỷ, lại đột nhiên xuất hiện một bóng người hư ảo.

Bóng người hư ảo đó cầm trên tay một thanh kiếm tỏa ra ánh sáng rực rỡ.

Âm thanh vừa rồi chính là do bóng người hư ảo đó dùng thanh kiếm rực rỡ đâm xuyên qua linh hồn Ma Quỷ phát ra!

Khi cảnh tượng này xuất hiện, cả ba người đều chết lặng, không biết bóng người hư ảo đột nhiên xuất hiện là ai, rốt cuộc là thần thánh phương nào?

Lẽ nào gã này, trước đó đã ẩn nấp xung quanh, đợi đến khi cục diện chiến đấu hiện tại kết thúc, đối phương mới ra tay thu hoạch...

Chỉ là sau khi ý nghĩ này xuất hiện trong đầu cả ba, ngay lập tức đã bị tự phủ định, bởi vì khả năng này trông có vẻ lớn nhất, nhưng thực tế lại là chuyện bất khả thi nhất.

Trước đó ở đây có đến bốn vị cường giả đỉnh cao tồn tại...

Bốn vị cường giả đỉnh cao tồn tại ở cùng một nơi, trong tình huống này, trừ phi thực lực đối phương đã bước vào Đệ Thất Bộ, nếu không, tuyệt đối không thể che giấu bản thân.

Nếu thực lực của đối phương thật sự đã tiến vào Đệ Thất Bộ, bản thân đã có thực lực có thể quét ngang bốn vị cường giả, trong tình huống đó, tại sao lại phải ẩn nấp trong bóng tối? "Rốt cuộc là ai!" Miệng Ma Quỷ phát ra tiếng rên rỉ đau đớn vô cùng.

Trong nhát kiếm của bóng người hư ảo đó, ẩn chứa lực lượng pháp tắc và đại đạo có tính hủy diệt cực kỳ đáng sợ.

Sức mạnh này, khi Ma Quỷ ở trạng thái đỉnh phong, có thể dễ dàng đối kháng và luyện hóa.

Nhưng trọng điểm là, trạng thái của Ma Quỷ hiện tại rất tệ, gần như đang ở bên bờ vực của cái chết, hiện tại là trạng thái linh hồn.

Cũng vì thế, một kiếm của bóng người hư ảo, y căn bản không chống đỡ nổi, sinh mệnh của y hiện tại đang ở giới hạn, bất cứ lúc nào cũng có thể hoàn toàn tan biến, tan thành tro bụi theo đúng nghĩa

đen.

Khi sinh mệnh của mình gần như ở giai đoạn cuối cùng, Ma Quỷ chất vấn đối phương, hy vọng trước khi chết có thể biết, người vừa ra tay với mình là ai.

Rõ ràng y đã chống đỡ thành công vụ tự bạo của Lục Minh.

Nhưng ai ngờ, núi này cao còn có núi khác cao hơn, có kẻ lựa chọn đánh lén...

Rõ ràng vừa rồi đã thuyết phục được Vũ trụ sinh mệnh thể và Tiểu Thụ không ra tay, nhưng cuối cùng lại nhận lấy kết cục sinh mệnh kết thúc. "Trước đó tôi cho rằng mình không cần ra tay, không chừng các ngươi sẽ tự nảy sinh mâu thuẫn, tự tương tàn sát, nhưng ai ngờ các ngươi lại nói nhiều như vậy, rồi cuối cùng dừng tay.

Điều đó không phù hợp với lợi ích của tôi, nên tôi đành phải ra tay, mạo hiểm một chút để ra tay." Một giọng nói quen thuộc đến vô cùng với Ma Quỷ vang lên, ngay sau đó bóng người hư ảo ngưng tụ thành thực thể, mặc một chiếc áo choàng trắng tinh khiết, trên đó khắc vô số vì sao, đạo vận khủng bố vô cùng từ người hắn tỏa ra, phảng phất như khởi đầu của mọi vị thần, mọi sự vật.

Lục Minh, người vừa ra tay... chính là hắn! "Không thể nào, ngươi vừa mới tự bạo, đốt cháy tất cả sức mạnh, cảnh tượng đó không thể là giả được, nhưng tại sao bây giờ ngươi lại xuất hiện?

Ngươi là ai?

Tại sao lại giả mạo Lục Minh!" Ma Quỷ nhìn Lục Minh đột nhiên xuất hiện, đôi mắt y đột nhiên trợn to, căn bản không tin Lục Minh trước mắt là thật.

Lục Minh thật sự, vừa rồi đã tự bạo trước mặt y, nếu không, y cũng sẽ không dễ dàng bị đánh giết như bây giờ. "Tôi căn bản không

hề giả mạo, tôi là tôi, tôi trước sau vẫn là tôi, chẳng qua là ngươi không hiểu sức mạnh của tôi mà thôi.

Sức mạnh tôi nắm giữ và của ngươi có sự khác biệt về bản chất, chuyện ngươi không làm được, tôi chưa chắc không làm được.

Ngươi sống quá lâu rồi, bản chất đã là một món đồ cổ bị bụi trần phủ kín, hoặc là theo kịp thời đại mới đang đến, hoặc là, bị thời đại này đào thải đi!" Lục Minh bình tĩnh trả lời câu hỏi của Ma Quỷ. `Lượng tử vĩnh sinh pháp` liên quan đến một loại sức mạnh hoàn toàn mới, loại sức mạnh này Ma Quỷ không thể hiểu được.

Nếu y thật sự có thể cảm ngộ được luồng sức mạnh đó, và tu luyện đến cực hạn, vậy thì có lẽ y bây giờ, đã bước vào một thế giới khác. "..." Miệng Ma Quỷ hơi hé mở, muốn nói gì đó, muốn đem những thắc mắc, những điều không hiểu trong lòng, tất cả đều hỏi ra vào lúc này.

Bởi vì Ma Quỷ trước khi chết, muốn làm một người biết rõ chân tướng, kéo dài thêm một chút thời gian, không chừng có cơ hội sống sót.

Bên cạnh, Vũ trụ sinh mệnh thể và Tiểu Thụ đang nhìn chằm chằm, trước đó có thể là kẻ địch, nhưng khi Lục Minh chưa hoàn toàn chết đi, mọi thứ chưa chắc đã vậy...

Chỉ tiếc, Lục Minh không cho y cơ hội đó.

Lời của Ma Quỷ, chỉ mới thốt ra được một từ, nội dung tiếp theo chưa kịp hiện ra, Lục Minh đã quả quyết ra tay một lần nữa.

Thanh quang kiếm đâm vào cơ thể Ma Quỷ, được Lục Minh rót vào sức mạnh còn đáng sợ hơn, gần như một nửa sức mạnh mà Lục Minh thường có.

Luồng sức mạnh này, cho dù Ma Quỷ ở trạng thái đỉnh phong,

cũng không thể chịu đựng được, cơ thể sẽ sụp đổ, sẽ tan biến trong nháy mắt.

Trong tình huống hiện tại, tự nhiên càng không thể.

Ma Quỷ ở trạng thái linh hồn, gần như không thể kháng cự lại luồng sức mạnh này.

Cũng vì thế, Ma Quỷ chỉ có thể trơ mắt nhìn, Lục Minh ra tay một lần nữa, rót sức mạnh đáng sợ vào linh hồn y, nhanh chóng phá hủy linh hồn y, sau đó trong vòng không phẩy không một hơi thở, trực tiếp triệt để tan thành tro bụi, không còn tồn tại trên thế gian này, hoàn toàn quy về địa ngục luân hồi!

Ma Quỷ với thực lực cực kỳ đáng sợ...

đã bị Lục Minh săn giết thành công!

Cảnh tượng này xuất hiện ngay trước mặt Vũ trụ sinh mệnh thể và Tiểu Thụ.

Lúc này, Vũ trụ sinh mệnh thể và Tiểu Thụ, đang với vẻ mặt đầy chấn động nhìn Lục Minh, vô cùng không hiểu, cảnh tượng vừa rồi đã xuất hiện như thế nào!

Ví dụ như, Lục Minh không phải đã tự bạo rồi sao, chắc chắn không thể là giả, nếu không, Ma Quỷ trước đó cũng sẽ không thảm như vậy, cơ thể trực tiếp nổ tung, hóa thành bụi đất bi ai, trực tiếp tan thành tro bụi.

Nhưng nếu Lục Minh đã tự bạo, vậy tại sao mọi thứ lại đảo ngược?

Lục Minh đột nhiên xuất hiện này, lại còn ở trạng thái đỉnh phong, vừa rồi lại thuận lợi đánh lén Ma Quỷ, giết chết y...

Vậy gã này là ai?

Có phải Lục Minh thật không?

Hay là có quan hệ gì với Lục Minh? "Rốt cuộc là ai!" Thực lực của Ma Quỷ, là người mạnh nhất trong số họ, lúc này lại bị giết ngay trước mặt.

Dù cho trạng thái của Ma Quỷ không tốt, nhưng vẫn khiến Vũ trụ sinh mệnh thể và Tiểu Thụ chấn động, bởi vì Ma Quỷ chết đi quá dứt khoát, cảm giác như là giả vậy.

Thậm chí trong lòng Tiểu Thụ còn có một suy đoán táo bạo, tất cả những gì vừa xảy ra có phải là do Ma Quỷ tự biên tự diễn, sợ nó và Vũ trụ sinh mệnh thể liên thủ, nuốt chửng y hiện tại, cũng vì thế mà tạo ra tất cả những gì vừa rồi, hư cấu ra một Lục Minh xuất hiện, giết y ngay trước mặt, sau đó tạo ra thời gian để y có thể thở dốc, phục hồi.

Chỉ là khả năng này, ý nghĩ này vừa nảy sinh trong đầu nó, Tiểu Thụ đã phủ nhận tất cả.

Bởi vì khả năng này cũng quá vô lý, người đã tự bạo sao có thể trọng sinh, Ma Quỷ cho dù thật sự có ý nghĩ này, cũng không thể nào tiến hành thao tác như vậy.

Bởi vì trong tình huống bình thường, ai sẽ tin tất cả những gì đã xảy ra? "Lời tôi nói đã đủ rõ ràng rồi, tôi không cần phải nói lại.

Tôi đã giải quyết xong gã đó, tiếp theo, nên đến lượt các ngươi rồi!" Sau khi giải quyết xong Ma Quỷ, ánh mắt Lục Minh rơi trên người Vũ trụ sinh mệnh thể và Tiểu Thụ trước mắt.

Cả ba đều là kẻ địch của hắn.

Sau khi tiêu diệt một trong số họ, tự nhiên sẽ đến những người còn lại.

Đặc biệt là trạng thái của Lục Minh hiện tại rất tốt, còn Tiểu Thụ

và Vũ trụ sinh mệnh thể vừa bị hai hóa thân của hắn tiêu hao, lúc này đang bị thương, trạng thái cũng không ở đỉnh phong.

Lục Minh cảm thấy, hiện tại có thể thử một chọi hai, nếu có thể, hôm nay không chừng có thể giết chết ba vị cường giả đỉnh cao.

Điều này khiến lòng Lục Minh vô cùng kích động.

Một khi thuận lợi giết chết ba vị cường giả đỉnh cao, nuốt chửng sức mạnh của họ, Lục Minh cảm thấy, chắc chắn có thể chạm đến Đệ Thất Bộ, cảnh giới chí cao vô thượng đó.

Mục đích ban đầu của Lục Minh khi đi khắp các cấm khu là để trở nên mạnh mẽ hơn, trở về chư thiên vạn giới trấn áp tất cả kẻ địch.

Đợi thực lực của Lục Minh phục hồi đến Đệ Thất Bộ, Lục Minh cảm thấy thực lực gần như đủ để làm mọi thứ.

Chương 482

Mặc dù Lục Minh cảm thấy, trong thế giới này, ẩn giấu quá nhiều bí mật, dù sao hắn đã thấy vô số cường giả nhiều hơn.

Ví dụ như Tam Nhãn Thần Vương ở Cửu Trọng Thiên Cấm Khu lúc đầu, ví dụ như những bất tử giả trong Luân Hồi Địa, đều mạnh hơn trong tưởng tượng rất nhiều.

Theo lý, họ nên là người nắm giữ chư thiên vạn giới hiện tại.

Cho dù trong chư thiên vạn giới hiện tại, có những cường giả, những Nguyên đầu đó thực lực cũng mạnh, nhưng so với những tồn tại này, hai bên có thể đối kháng.

Nếu đã như vậy, tại sao không cùng nhau nắm giữ chư thiên vạn giới?

Tại sao lại bị nhốt trong cấm khu, mất đi cái gọi là tự do?

Trong đó chắc chắn tồn tại một số nguyên nhân, có thể là một bí mật đã được chôn vùi qua vạn cổ kỷ nguyên...

Nhưng tất cả những điều đó, đối với Lục Minh đều không quan trọng.

Lục Minh hiện tại chỉ muốn tiêu diệt Vũ trụ sinh mệnh thể và Tiểu Thụ, sau đó nuốt chửng sức mạnh của chúng, tiến vào Đệ Thất Bộ chí cao vô thượng! "Ngươi có ý đồ với ta, coi ta là mục tiêu săn đuổi, dường như đã đánh giá thấp thực lực của ta, cũng như đánh giá quá cao chính mình." Sát ý của Lục Minh không hề che giấu, rõ ràng có thể thấy, trong đôi mắt hắn là màu máu, mang theo một luồng trần trụi.

Đối mặt với ánh mắt lúc này của Lục Minh, lòng Tiểu Thụ không

hề bình tĩnh.

Bởi vì nếu tất cả những gì Lục Minh thể hiện đều là thật, vậy thì trên người Lục Minh ẩn giấu một bí mật cực kỳ đáng sợ.

Sau khi lựa chọn tự bạo, lại có được mạng thứ hai, sau đó trạng thái trở lại đỉnh phong, có thể bùng nổ trận đại chiến thứ hai.

Thật lòng mà nói, điều này thậm chí đã lật đổ một số tam quan của Tiểu Thụ.

Thực lực mạnh mẽ cũng không thể chơi như vậy, không thể làm được tất cả những điều đó.

Dù sao thì cái gọi là tự bạo, là đốt cháy tất cả, bùng phát sức mạnh cường đại trong nháy mắt, hủy thiên diệt địa, tất cả đều bị đốt cháy, làm sao có thể có thêm mạng thứ hai, trọng sinh?

Cũng vì thế, Lục Minh lúc này trong mắt Tiểu Thụ và Vũ trụ sinh mệnh thể trở nên bí ẩn.

Đối với một tồn tại như vậy, không thể xem thường, thậm chí có một chút cảnh giác, đặc biệt là đối phương đã tiêu diệt Ma Quỷ mạnh nhất trong số họ, trong lòng chúng không bình tĩnh, thực sự quá bình thường!

Nhưng dù trong lòng nghĩ vậy, trên bề mặt, Tiểu Thụ vẫn không tỏ ra gì, trong đầu đang cố gắng suy nghĩ, về vô số chuyện đã từng gặp, cố gắng tìm ra tại sao Lục Minh lại có thủ đoạn như vậy.

Đồng thời, nó nhìn chằm chằm Lục Minh, một khi Lục Minh lựa chọn ra tay với nó, nó sẽ phản kháng, bởi vì không thể nào để Lục Minh đứng yên mà giết chứ?

Vũ trụ sinh mệnh thể cũng tương tự, ánh mắt y khóa chặt Lục Minh.

Một khi hành vi tiếp theo của Lục Minh có chút gió thổi cỏ lay, y đều sẽ dùng thế sét đánh để đối phó.

Lục Minh lúc này trong mắt y quá bí ẩn và mạnh mẽ, nắm giữ những thủ đoạn không thể tưởng tượng.

Vì cái mạng nhỏ của mình, y phải nghiêm túc, nếu không trời mới biết khoảnh khắc tiếp theo sẽ chết.

Dù sao thì Ma Quỷ, vừa rồi đã bị Lục Minh ngay trước mặt y, xuất hiện dưới tư thái một bóng người hư ảo, sau đó trực tiếp một kiếm kết liễu Ma Quỷ! "Hay là như thế này đi, mặc dù ngươi đã ra tay với chúng ta, nhưng cũng đã giết chết một trong ba người chúng ta, không bằng xóa bỏ mọi chuyện như thế nào?" "Kẻ địch của ngươi, không chỉ có chúng ta, lẽ nào ngươi không cảm nhận được có một luồng dao động ở sâu trong biển vô tận sao?

Đang có cường giả, hướng về phía chúng ta, mục tiêu của hắn hẳn là ngươi!

Thực lực mạnh mẽ, mạnh hơn ta, và trạng thái đang ở đỉnh phong, một khi thật sự đến, chúng ta đều sẽ gặp nạn.

Không bằng kết thúc trận chiến này, thế nào?" Đột nhiên, một giọng nói vang lên, là của Tiểu Thụ.

Sau một khoảng thời gian im lặng và suy nghĩ, nó đã đưa ra một lựa chọn, đó là từ bỏ tất cả những gì trước mắt, không còn lựa chọn tiếp tục dây dưa với Lục Minh.

Cuộc chiến không cần thiết phải tiếp tục bùng nổ, bởi vì Lục Minh quá bí ẩn, cộng thêm tư thái hiện tại mạnh mẽ, ở đỉnh phong, thực lực đơn lẻ đã vượt qua nó và Vũ trụ sinh mệnh thể.

Xa xa có Vô Tận Hải Linh đang lao về phía này, nhìn chằm chằm.

Trận chiến này không bằng nên kết thúc thôi!

Cũng vì thế Tiểu Thụ đề nghị, lựa chọn này đối với nó là thiệt, dù sao đã chết một đồng đội, Ma Quỷ thực lực mạnh mẽ.

Lục Minh rõ ràng có tiềm năng trưởng thành rất lớn, tiềm năng này vượt xa hai người bọn họ, hành động này không khác gì thả hổ về rừng.

Nhưng trọng điểm là, đây là lựa chọn tốt nhất hiện tại, không có gì tốt hơn thế...

Nói xong tất cả, ánh mắt Tiểu Thụ khóa chặt Lục Minh.

Tiểu Thụ hy vọng nhận được một câu trả lời mong muốn từ Lục Minh. "Một ý tưởng khiến tôi động lòng, như vậy, tôi không chỉ giải quyết được một kẻ địch, tôi thậm chí còn có thời gian để thở dốc, đợi sau khi tôi thở dốc xong, trạng thái phục hồi, tôi có thể quay lại giết.

Dù sao tôi cũng biết hang ổ của các ngươi ở đâu, nhưng tôi không định làm vậy..." Đối mặt với ánh mắt của Tiểu Thụ, Lục Minh lắc đầu, đôi mắt hắn đỏ ngầu, sát ý kinh khủng phản chiếu trong đó, đậm đặc đến mức gần như hóa thành thực chất, sau lưng hắn hình thành một vị Sát Thần. "Tôi cảm thấy tôi có thể mạo hiểm một chút, thử xem, có thể giết hết cả ba người các ngươi ở đây không, sau đó nuốt chửng sức mạnh của các ngươi...

Đợi sau khi nuốt chửng hết sức mạnh của các ngươi, khi kẻ địch tiếp theo trong miệng ngươi xuất hiện, tôi lại nhân cơ hội giết hắn đi, chẳng phải tôi sẽ được yên ổn mãi mãi sao?

Và thực lực của tôi cũng sẽ có bước tiến lớn, cái gọi là Đệ Thất Bộ, dường như đã trong tầm tay." Lục Minh vặn vẹo đầu mình.

Khi nói ra những lời đó, chiếc áo choàng trắng vốn khắc nhật nguyệt tinh thần, đã xảy ra một sự biến đổi đáng sợ, biến thành màu đen với tốc độ mắt thường có thể thấy, đó là màu đen kịt của máu đã

khô cạn!

Theo lý, Lục Minh bây giờ lựa chọn dừng tay là lựa chọn tốt nhất, cũng có thể tối đa hóa lợi ích của mình, và không phải gánh chịu bất kỳ rủi ro nào.

Nhưng Lục Minh không đưa ra lựa chọn đó, Lục Minh muốn thừa thắng xông lên.

Nếu có thể, Lục Minh không chỉ tiêu diệt Ma Quỷ, mà cả Vũ trụ sinh mệnh thể và Tiểu Thụ trước mắt, Lục Minh cũng không định tha, muốn tiêu diệt toàn bộ.

Nghe những lời trần trụi như vậy của Lục Minh, đối mặt với sát ý kinh người trong đôi mắt hắn lúc này, cũng như áo choàng của đối phương đều vì sát ý thuần túy của hắn mà thay đổi màu sắc, sắc mặt Tiểu Thụ dần dần tối sầm lại.

Mặt Tiểu Thụ hoàn toàn đen lại, ngọn lửa giận dữ điên cuồng bùng cháy, lan ra như một đống lửa bị đốt cháy.

Giọng nói của nó vang lên, tuyên bố lúc này nó không hề bình tĩnh: "Ngươi dường như đã đánh giá quá cao thực lực của mình, ta lại không tin, ngươi thật sự có thể làm được tất cả, lẽ nào ngươi có thể chắc thắng sao?" Tiểu Thụ vừa nói, vừa lựa chọn ra tay.

Thái độ của Lục Minh vừa rồi đã quá rõ ràng, nếu đã như vậy, vậy thì không có gì để nói nữa, cứ dùng thực lực phân định đi, xem ai mới là bên đúng.

Cùng với việc Tiểu Thụ quả quyết ra tay, Vũ trụ sinh mệnh thể lúc này cũng không đứng yên.

Hiện tại hai người họ theo đúng nghĩa đen, một người vinh thì cả hai cùng vinh, một người tổn thì cả hai cùng tổn.

Dù sao thì kẻ địch của họ, thực lực quá mạnh mẽ.

Vô Tận Hải Linh đang tiếp cận nơi này, Lục Minh trước mặt lại bí ẩn khó lường.

Vốn dĩ họ là thế lực mạnh nhất, nhưng cùng với sự tổn thất của Ma Quỷ, đã trở thành thế lực yếu nhất, phải gánh chịu rủi ro kinh người, cũng như nỗ lực, nếu không, không chừng sẽ là người ngã xuống đầu tiên!

Hai chân Tiểu Thụ hung hăng cắm rễ vào lòng đất, điên cuồng hấp thu dưỡng chất vô tận giữa trời đất.

Từng sợi dây leo điên cuồng lan ra, giống như thần tỏa liên trong truyền thuyết, lúc này, từ bốn phương tám hướng du tẩu như du long, sau đó hung hăng quấn thẳng về phía Lục Minh.

Trong sâu thẳm hư không vô tận, lúc này bị đào ra từng cái hố lớn, từng ngôi sao khổng lồ hiện ra, từng luồng sức mạnh thuộc tính kinh người từ trên đó bùng phát, giống như lúc này đã được đặt lên thần cung.

Cùng với tiếng nổ vang rền, từng ngôi sao đột nhiên rơi xuống, mục tiêu là Lục Minh... muốn đập chết Lục Minh tại đây!

Đối mặt với đòn tấn công của Tiểu Thụ và Vũ trụ sinh mệnh thể, sắc mặt Lục Minh không có bất kỳ thay đổi nào, vô cùng bình tĩnh, trong thần sắc thậm chí còn mang theo một chút khinh miệt.

Thực ra Lục Minh không hề khinh miệt Tiểu Thụ và Vũ trụ sinh mệnh thể trước mắt.

Thực lực hai người vô cùng mạnh mẽ và đáng sợ, đều là kình địch của Lục Minh.

Trong tình huống một chọi một, Lục Minh muốn tiêu diệt một trong hai người, cũng cần không ít thời gian và công sức, và không chắc có thể thành công, huống chi hiện tại, thực ra là hai người cùng

liên thủ.

Chỉ là trên bề mặt, Lục Minh phải làm như vậy, cái gọi là công tâm thuật.

Lục Minh làm chuyện này, chưa chắc có thể thành công ảnh hưởng đến Vũ trụ sinh mệnh thể và Tiểu Thụ, nhưng mà, chỉ cần có một chút khả năng, Lục Minh đều sẽ thử, đều sẽ làm như vậy, bởi vì như vậy, Lục Minh có khả năng lớn hơn, có thể giành được chiến thắng trong trận đấu.

Thực ra Lục Minh cảm thấy, nếu chết thêm hai lần nữa, việc tiêu diệt Vũ trụ sinh mệnh thể và Tiểu Thụ trước mắt hẳn là không khó.

Nhưng lúc đó, trạng thái của hắn sẽ suy yếu, chết đi hai lần có thể khiến sức mạnh của Lục Minh giảm mạnh.

Nếu Lục Minh không có kẻ địch khác thì không sao, nhưng Vô Tận Hải Linh tiếp theo có thể sẽ xuất hiện, Lục Minh không thể không đề phòng, Lục Minh không muốn làm bọ ngựa bắt ve, chim sẻ rình sau!

Cũng vì thế, Lục Minh định đối địch trước.

Nếu thật sự không được, bắt buộc phải đi đến bước đó, Lục Minh mới thử.

Trước khi khả năng đó xuất hiện, tất cả đều miễn bàn, Lục Minh định dựa vào sức mạnh hiện tại nắm giữ.

Huống chi Lục Minh cảm thấy, mình không quen thuộc với thực lực của mình, cần kẻ địch để mài giũa thực lực.

Trong một khoảng thời gian, tốc độ tăng trưởng thực lực quá nhanh, Lục Minh đều cảm thấy có chút không nắm bắt được, vừa hay bây giờ có thể mài giũa trạng thái của mình.

Phải nói một điều, nếu để Vũ trụ sinh mệnh thể và Tiểu Thụ biết ý nghĩ của Lục Minh lúc này, sợ rằng sẽ muốn tự sát, bởi vì thực sự có chút khoe khoang.

Chương 483

Thực lực của những cường giả đỉnh cao này tiến bộ rất ít, cần vô số năm tháng tích lũy mới có thể tăng lên một chút, căn bản không tồn tại việc mài giũa trạng thái.

Nhưng Lục Minh lại muốn mài giũa trạng thái.

Thật khó để giải thích, họ là người của hai chiều không gian khác nhau.

Vũ trụ sinh mệnh thể và Tiểu Thụ vừa ra tay đã là sát chiêu, đòn tấn công sắc bén như không cần sức lực, nhanh chóng lao về phía Lục Minh.

Lục Minh lặng lẽ đứng tại chỗ, áo choàng của hắn bị gió thổi bay, kêu phần phật! "Băng phong!" Miệng hắn thốt ra hai từ lạnh lẽo.

Hiện tại Lục Minh tuy một chọi hai, nhưng trạng thái của hắn ở đỉnh phong, chỉ chết một lần, khả năng chiến đấu lực giảm đi không ít, gần như ngang bằng với trước đó.

Cũng vì thế Lục Minh không hề sợ hãi, thực ra cũng không có gì phải sợ.

Cùng với hai từ từ miệng Lục Minh thốt ra, xung quanh hắn, trong một phạm vi nhất định, giống như bị đại đạo châm ngôn thay đổi.

Với tốc độ mắt thường có thể thấy, một luồng hàn khí lạnh lẽo giáng xuống, ngay sau đó trong chớp mắt, hình thành một vùng đất băng phong.

Trên mặt đất, vạn vật trở nên trơn nhẵn, đóng băng, một luồng hàn khí kinh người phun ra, bao phủ cả bầu trời, biến nơi đây thành một tuyệt địa không có sự sống!

Hàn băng lãnh địa vừa xuất hiện, sát chiêu của Vũ trụ sinh mệnh thể và Tiểu Thụ đã chậm lại không ít.

Những sợi dây leo đó vì nhiệt độ quá thấp, tốc độ đã không còn nhanh như trước, thậm chí một số sợi dây leo trực tiếp đứt gãy, vì không chịu được môi trường quá lạnh, trở nên giòn, trực tiếp gãy đôi.

Tốc độ của từng ngôi sao lớn cũng giảm mạnh, trên đó quấn quanh từng dải pháp tắc màu hổ phách xanh băng.

Những sức mạnh này kinh người, dày đặc, giống như một lời nguyền, vượt qua sức tưởng tượng của con người.

Băng phong lãnh địa của Lục Minh khiến uy lực sát chiêu của Vũ trụ sinh mệnh thể và Tiểu Thụ giảm đi, nhưng đòn tấn công cuối cùng vẫn đến trước mặt Lục Minh, lao về phía hắn.

Nhưng Lục Minh hiện tại có thể dễ dàng đối phó.

Lục Minh từ từ giơ quang kiếm lên, vô số lực lượng pháp tắc được Lục Minh rót vào trong đó.

Lúc này, quang kiếm đã sở hữu nhiều loại sức mạnh, sớm đã siêu phàm thoát tục! "Trảm!" Miệng Lục Minh khẽ ngâm một tiếng.

Lúc này hắn chủ động tiến lên một bước, trực tiếp chém quang kiếm trong tay xuống những sợi dây leo đó.

Những sợi dây leo đó vốn vô cùng lợi hại, cứng rắn không gãy, vô cùng mạnh mẽ.

Nhưng những từ ngữ miêu tả này, dùng cho những sợi dây leo đó đối với người khác mới hợp lý.

Khi mục tiêu chuyển thành Lục Minh, khi quang kiếm của Lục Minh sắp chém lên người chúng, tất cả mọi thứ thực ra đã khác, hai thái cực, trực tiếp trở nên yếu ớt không chịu nổi.

Quang kiếm trong tay Lục Minh giống như giới xích thông thiên, phòng ngự mạnh nhất thế giới cũng không thể cản được tiến công của nó.

Những sợi dây leo cứng rắn không thể phá hủy, trong nháy mắt bị quang kiếm của hắn chém đứt, ngay cả một hơi thở cũng không cầm cự nổi!

Nhưng Lục Minh một lần chỉ có thể chặn được một phần đòn tấn công.

Đòn tấn công của Tiểu Thụ, Lục Minh dùng quang kiếm trong tay hoàn mỹ chém đỡ, nhưng những ngôi sao rơi xuống của Vũ trụ sinh mệnh thể thì không có cách nào.

Lục Minh chỉ có thể dùng nhục thể cường hãn để chống đỡ.

Nhục thể của Lục Minh tuy cường hãn, thậm chí được những bất tử giả kia khen ngợi, nhưng đối mặt với đòn tấn công của một cường giả đỉnh cao, Lục Minh cũng không thể không hề hấn gì, phòng ngự hoàn hảo, đó là chuyện cực kỳ không thực tế.

Dù sao thì cường giả đỉnh cao là cường giả đỉnh cao, bất kể phương diện nào, chỉ cần bước vào cảnh giới đó, đã sở hữu lực công kích cường hãn không thể tưởng tượng.

Bất kỳ loại sức mạnh cường hãn nào, cũng không thể dễ dàng bị chống đỡ, cho dù nhục thể của người đó, cũng mạnh mẽ đến mức khó tin.

Nhục thể của Lục Minh, nhiều nhất chỉ làm suy yếu được bảy tám mươi phần trăm sát thương từ đòn tấn công tinh thần của Vũ trụ sinh mệnh thể, thậm chí còn không được.

Cũng vì thế cánh tay trái của Lục Minh trực tiếp bị xuyên thủng, máu tươi chảy ròng ròng.

Lục Minh trực tiếp bị thương, chỉ là sắc mặt Lục Minh không đổi.

Bởi vì không có gì phải thế, bị thương là chuyện quá đỗi bình thường.

Những vết thương nghiêm trọng hơn thế này Lục Minh đều đã trải qua, sao Lục Minh lại có thể vì vết thương như vậy mà sắc mặt thay đổi? "Chết cho ta!" Cánh tay bị thương, hành động và sắc mặt của Lục Minh đều không có bất kỳ thay đổi nào, hắn chủ động xuất kích, lúc này sải bước đi ra.

Lục Minh hiện tại hai tay nắm chặt quang kiếm trong tay, tốc độ nhanh đến kinh người.

Trong lãnh địa của hắn, tốc độ của đối thủ đều bị hạn chế rất nhiều, còn tốc độ của Lục Minh lại tăng lên.

Cũng vì thế, Lục Minh tự nhiên phải nắm bắt cơ hội tuyệt vời này, phải tạo ra ưu thế lớn hơn cho mình!

Lục Minh sải bước, tốc độ nhanh đến mức để lại một tàn ảnh tại chỗ.

Chỉ trong vòng một hơi thở, Lục Minh đã đến trước mặt Tiểu Thụ.

Lục Minh không chút do dự... hai tay giơ quang kiếm trong tay lên! "Lạc!" Cùng với tiếng chém kinh người, và tiếng gió bị xé toạc, quang kiếm trong tay Lục Minh đột ngột hạ xuống, ánh sáng rực rỡ từ trên quang kiếm phun ra, mơ hồ có thể thấy trên đó có một con chân long và phượng hoàng du tẩu.

Ngay sau đó, quang kiếm trong tay Lục Minh, trực tiếp chém lên người Tiểu Thụ trước mắt, cơ thể vốn dày nặng vô cùng của Tiểu Thụ, trực tiếp bị chém đôi!

Lớp vỏ cây già cỗi màu nâu sẫm đó, không thể làm quang kiếm

trong tay Lục Minh dừng lại dù chỉ một chút.

Tuy bị làm chậm lại, nhưng cuối cùng vẫn bị dễ dàng chém ra.

Ngay sau đó, Tiểu Thụ, trong nháy mắt biến thành hai nửa!

Đúng vậy, biến thành hai nửa! "Ngươi điên cuồng tấn công ta như vậy, không quan tâm đến hoàn cảnh xung quanh sao?" Cơ thể Tiểu Thụ bị chém thành hai nửa, miệng nó phát ra một tiếng hét dài.

Trên bộ phận khuôn mặt người già cỗi của cơ thể, lộ ra cái miệng cực kỳ xấu xí, "Ngươi làm ta trọng thương, thì sao chứ, lẽ nào ngươi không biết ngươi có hai kẻ địch sao?

Lẽ nào ngươi xem thường Vũ trụ sinh mệnh thể!" Giọng nói của Tiểu Thụ mang theo một chút điên cuồng, vô cùng không hiểu lựa chọn của Lục Minh.

Tại sao vừa rồi lại muốn chém nó thành hai nửa, lẽ nào không thấy Vũ trụ sinh mệnh thể, lúc đó, đang làm gì sao?

Vừa rồi Vũ trụ sinh mệnh thể đã vòng ra sau lưng Lục Minh, mở ra "miệng lớn như chậu máu", một cái miệng lớn như chậu máu được tạo thành từ vô số ngôi sao.

Cái miệng đó đã bao trùm Lục Minh vào phạm vi của nó, bất cứ lúc nào cũng có thể hạ xuống.

Lúc đó Lục Minh, không chừng sẽ bị ăn sống! "Tôi không mù, sao có thể không thấy?

Nhưng thì sao, có thể đại diện cho cái gì?

Cho dù y thật sự ăn tôi, nhưng chỉ cần trong nháy mắt đầu tiên không giết được tôi, vậy thì tất cả mọi thứ, đều không có ý nghĩa!" Giọng nói của Lục Minh không chút lưu tình vang lên, không hề hối hận vì quyết định trước đó.

Muốn đánh giết Vũ trụ sinh mệnh thể và Tiểu Thụ trước mắt, theo Lục Minh thấy, không mạo hiểm, không trải qua tuyệt cảnh khó có thể hoàn thành.

Dù sao thì Vũ trụ sinh mệnh thể và Tiểu Thụ, không phải là hạng dễ đối phó.

Muốn giải quyết khó khăn, Lục Minh cần phải mạo hiểm lớn, quá trình này thậm chí còn khó tin hơn, bởi vì Lục Minh muốn giải quyết nhanh chóng...

Lục Minh vừa rồi đã làm Tiểu Thụ trọng thương, quang kiếm trong tay trực tiếp chém Tiểu Thụ thành hai.

Mặc dù tiếp theo phải đối mặt với đòn tấn công chí mạng từ Vũ trụ sinh mệnh thể, nhưng Lục Minh không hối hận.

Theo một nghĩa nào đó, chuyện vừa rồi xảy ra, đối với Lục Minh là chuyện tốt. "Tôi phải giải quyết ngươi, bởi vì tôi không thể trong nháy mắt giết cả hai người.

Nếu đã như vậy, vậy chỉ có thể tiễn từng người một!" Lục Minh bình tĩnh lên tiếng, tay trái đột nhiên lại chém ra một kiếm, vẫn nhắm vào Tiểu Thụ.

Tiểu Thụ tuy bị chém thành hai nửa, trọng thương, nhưng cuối cùng vẫn chưa chết, thậm chí đối phương theo một nghĩa nào đó vẫn còn sống khỏe, muốn giết nó, Lục Minh cần phải tiếp tục nỗ lực.

Tay trái Lục Minh đột ngột chém ra một kiếm, tay phải Lục Minh thì năm ngón tay hung hăng nắm thành quyền, sức mạnh liệt diễm vô tận, được Lục Minh rót vào tay phải.

Lục Minh không hề lựa chọn phòng thủ trước Vũ trụ sinh mệnh thể sau lưng, một quyền của Lục Minh, mục tiêu vẫn là Tiểu Thụ trước mắt.

Lục Minh muốn tuyệt sát Tiểu Thụ trước mắt, vì điều này không tiếc để lưng cho Vũ trụ sinh mệnh thể! "Ngươi điên rồi!" Thấy mục tiêu của Lục Minh vẫn là mình, căn bản không định phòng thủ trước Vũ trụ sinh mệnh thể, mắt của Tiểu Thụ suýt chút nữa đã trợn lồi ra, càng ngày càng cảm thấy Lục Minh trước mắt có chút điên cuồng.

Vừa rồi Lục Minh đã không cần mạng, lựa chọn tự bạo, nhất quyết kéo nó và Ma Quỷ cùng xuống địa ngục.

Mặc dù cuối cùng chỉ có một mình Ma Quỷ xuống địa ngục, Lục Minh không biết dùng thủ đoạn gì, đã sống lại, nhưng thủ đoạn nghịch thiên như vậy, người có mắt đều biết căn bản không thể dùng được mấy lần.

Chương 484

Nhưng Lục Minh trong thời gian ngắn, lại muốn điên cuồng lần thứ hai, vào lúc này, hoàn toàn xem thường Vũ trụ sinh mệnh thể!

Chủ yếu là Tiểu Thụ không muốn chết.

Nếu bây giờ nó và Vũ trụ sinh mệnh thể đổi vị trí, vậy thì mọi chuyện không sao cả, nhưng trọng điểm là hiện tại nó là mục tiêu bị Lục Minh nhắm tới... khoảnh khắc tiếp theo, có lẽ sẽ chết!

Nắm đấm nóng rực của Lục Minh, cộng thêm cú kiếm mà hắn vừa bộc phát, nói thật, lại thêm trạng thái không tốt hiện giờ, Tiểu Thụ rơi vào hoài nghi, cảm thấy không chừng sẽ bị đánh chết, và xác suất này không hề thấp, bởi vì thực lực của Lục Minh... thật sự quá cường đại.

Tiểu Thụ hiện tại chỉ muốn bổ não Lục Minh ra xem, để biết rốt cuộc hắn có thứ gì, vì sao lần nào cũng phải đẩy mọi chuyện đến cực hạn, không thể từ tốn một chút, chậm rãi triển khai một trận đại chiến bình thường sao.

Phải biết rằng tình huống mà Lục Minh đang đối mặt lúc này không còn cực đoan như lúc mới bắt đầu.

Mặc dù phía xa có Vô tận hải linh đang tiếp cận, nhưng theo Tiểu Thụ thấy, dù đối phương có đến thật, mục tiêu đầu tiên của họ cũng chưa chắc là Lục Minh, không chừng sẽ là Vũ trụ sinh mệnh thể và y.

Phải biết, dù mục tiêu của Vô tận hải linh là Lục Minh, nhưng quan hệ của họ với Vũ trụ sinh mệnh thể và Tiểu Thụ cũng không tốt đẹp gì.

Nếu thật sự có cơ hội giết chết một trong hai bên, Tiểu Thụ và Vũ

trụ sinh mệnh thể mới là lựa chọn tốt nhất.

Bởi vì hiện tại trạng thái của Tiểu Thụ và Vũ trụ sinh mệnh thể đều không ổn, nếu bị xem là mục tiêu săn đuổi, xác suất thành công thật sự quá lớn.

Vô tận hải linh sẽ không hành động theo cảm tính, một khi đã đưa ra phán đoán này, khả năng lớn hơn là sẽ ra tay với Tiểu Thụ và Vũ trụ sinh mệnh thể.

Tiểu Thụ cảm thấy Lục Minh hẳn có thể phán đoán ra điểm này, cho nên lúc này không nên điên cuồng như vậy, liều mạng với y, thật sự không hợp lý.

Trong lòng Tiểu Thụ có vô số suy nghĩ, nhưng lại không thể ngăn cản hành vi của Lục Minh lúc này.

Lục Minh hiện tại chỉ muốn đánh trọng thương Tiểu Thụ, thậm chí trực tiếp giết chết y.

Chỉ có như vậy, Lục Minh mới có thể chiếm được ưu thế lớn hơn.

Nắm đấm rực lửa như một mặt trời bùng nổ, tiến sát cơ thể Tiểu Thụ, thiêu đốt đến mức thân thể y có cảm giác bỏng rát.

Thanh quang kiếm còn lại thì sắc bén vô cùng, dường như có thể cắt đứt mọi thứ.

Hai luồng sức mạnh đáng sợ trực tiếp lao về phía Tiểu Thụ.

Tiểu Thụ tự nhiên chọn cách chống cự ngoan cường, sinh mệnh lực bàng bạc hóa thành một lớp áo giáp, đây là điều duy nhất Tiểu Thụ có thể làm bây giờ.

Tình hình trước mắt đại khái là như vậy...

Tiểu Thụ không ngừng thở dài, hy vọng Vũ trụ sinh mệnh thể có

thể hiểu chuyện một chút.

Động thái lần này của Lục Minh có xác suất giết chết y không lớn, hy vọng Vũ trụ sinh mệnh thể có thể cho Lục Minh một đòn chí mạng, để gã này hiểu rõ cái giá phải trả khi xem thường đòn tấn công của y!

Sức mạnh đáng sợ bùng nổ trước lớp phòng ngự của Tiểu Thụ, chỉ trong một khoảnh khắc, phòng ngự của y đã bị xuyên thủng.

Dù sao y cũng đã trọng thương, thân thể bị chia làm hai nửa, biến thành hai cá thể độc lập.

Trong tình huống này, muốn chống đỡ một đòn của Lục Minh, nói thật, có thể cầm cự được một khoảnh khắc đã là không tồi.

Đòn tấn công của Lục Minh có xác suất rất lớn sẽ xuyên thủng trực tiếp.

Tiểu Thụ kiên trì được một khoảnh khắc, cũng dẫn đến việc Lục Minh không thể giết chết y thành công, bởi vì Lục Minh tuy tiếp tục ra tay nhắm vào y, nhưng sau lưng hắn, Vũ trụ sinh mệnh thể đã bùng nổ.

Cái miệng lớn như chậu máu đặc thù của Vũ trụ sinh mệnh thể che trời lấp đất, nuốt chửng Lục Minh vào trong bụng, vào giữa vô số vũ trụ không thể đếm xuể!!

Giây tiếp theo, cảnh vật quanh thân Lục Minh thay đổi, hắn đã vào trong cơ thể của Vũ trụ sinh mệnh thể.

Dưới tình huống này, Lục Minh tự nhiên không thể tiếp tục ra tay với Tiểu Thụ.

Việc duy nhất Lục Minh cần làm lúc này là nhanh chóng thoát ra khỏi cơ thể Vũ trụ sinh mệnh thể, bởi vì hắn có lý do không thể không làm vậy.

Ví dụ như, ở trong cơ thể Vũ trụ sinh mệnh thể không phải là chuyện tốt đối với Lục Minh, hắn dễ dàng gặp phải tình huống nguy hiểm hơn.

Vũ trụ sinh mệnh thể sẽ không mặc kệ Lục Minh ở trong cơ thể mình mà không làm gì, chắc chắn sẽ nhắm vào Lục Minh làm một số chuyện.

Tiểu Thụ cũng sẽ nhân cơ hội hồi phục, Lục Minh không muốn cho y cơ hội thở dốc.

Cho nên, khi bị Vũ trụ sinh mệnh thể nuốt vào trong cơ thể, Lục Minh đã phản ứng ngay lập tức.

Cơ thể Lục Minh tức thì cứng lại, ngay sau đó như một cây thần châm, hung hãn đâm loạn về một hướng.

Lục Minh muốn lợi dụng cơ thể cường tráng vô biên của mình, cưỡng ép tạo ra một lỗ hổng để thoát ra khỏi Vũ trụ sinh mệnh thể!

Chỉ là Lục Minh đã không thành công, ít nhất là lần đầu tiên không thành công.

Vũ trụ sinh mệnh thể dám làm chuyện như vậy, tự nhiên đã có chuẩn bị, nếu không y sẽ không làm.

Cũng vì thế mà Lục Minh không thể thoát ra ngay lập tức, dù sao Vũ trụ sinh mệnh thể cũng không phải đồ bỏ đi, mà là một cường giả.

Ở bên ngoài, vẻ mặt Vũ trụ sinh mệnh thể lộ ra một nét khó coi.

Mặc dù y đã nhốt được Lục Minh, và chặn được đòn xung kích đầu tiên của hắn, nhưng điều đó không có nghĩa là Vũ trụ sinh mệnh thể có thể kê cao gối ngủ yên.

Thậm chí hoàn toàn ngược lại, Vũ trụ sinh mệnh thể cần phải nỗ lực hơn nữa để ngăn chặn Lục Minh, bởi vì y có thể cảm nhận được

sự phản kháng kịch liệt của hắn!

Vẻ mặt y vừa rồi khó coi là vì đòn xung kích của Lục Minh quá dữ dội, y có chút không chịu nổi, sắc mặt mới có biến hóa lớn như vậy.

Bây giờ y phải xây dựng một lớp phòng ngự mới, phòng ngự bên trong.

Nếu không, Lục Minh không ngừng xung kích trong cơ thể y, đối phương có xác suất rất lớn có thể thoát ra, không chừng chẳng tốn bao nhiêu thời gian, và Vũ trụ sinh mệnh thể cũng có xác suất lớn sẽ bị trọng thương. "Gã này đang không ngừng xung kích bên trong cơ thể ta, ta phải gia cố phòng ngự trong cơ thể mình, đồng thời thử nuốt chửng sống hắn." "Nếu ta không làm gì cả, có lẽ hắn sẽ nhanh chóng thoát khỏi sự trói buộc của ta!" Sắc mặt Vũ trụ sinh mệnh thể không tốt lắm, nếu bây giờ y có một khuôn mặt người, có lẽ sẽ tái nhợt.

Ánh mắt y rơi vào Tiểu Thụ trước mặt, "Tuy trạng thái của ngươi không tốt, nhưng phải giúp ta, nếu không, gã kia có khả năng sẽ sớm lấy lại tự do!" "Đến lúc đó thật sự xảy ra, hai chúng ta không có cách nào trị hắn.

Dù chúng ta có thật sự áp chế được hắn, hắn cũng có thể chọn chạy trốn.

Một khi hắn chiếm được ưu thế, hai chúng ta có lẽ sẽ toi đời!" Vũ trụ sinh mệnh thể nói rất nghiêm túc, thần sắc mang theo chút ưu tư.

Y cảm nhận được sự khó chơi của Lục Minh.

Sớm biết Lục Minh là một nhân vật nghịch thiên như vậy, lúc đầu y đã không chọn đứng về phía đối lập với hắn.

Vũ trụ sinh mệnh thể lần đầu tiên hối hận theo đúng nghĩa, những cường giả như y... về bản chất sẽ không hối hận. "Ta hiểu cả rồi."

Nghe Vũ trụ sinh mệnh thể nói, Tiểu Thụ gật đầu.

Y sao có thể không hiểu, y cũng là khổ chủ, vừa rồi suýt chút nữa bị Lục Minh giết chết, cảnh tượng đó, Tiểu Thụ không thể nào quên.

Mặc dù thương thế của y nghiêm trọng, việc cấp bách nhất hiện giờ là phục hồi thương thế, nhưng Tiểu Thụ hiểu Vũ trụ sinh mệnh thể nói không sai.

Cũng vì thế mà Tiểu Thụ từ bỏ cơ hội thở dốc, không chọn hồi phục bản thân, mà quyết định giúp Vũ trụ sinh mệnh thể áp chế Lục Minh trước.

Tiểu Thụ đến bên cạnh Vũ trụ sinh mệnh thể, giây tiếp theo, từ trong cơ thể Tiểu Thụ phun ra sinh mệnh lực bàng bạc gần như vô tận.

Những sinh mệnh lực này tức thì được rót vào cơ thể Vũ trụ sinh mệnh thể, bồi bổ cho y.

Trạng thái của Vũ trụ sinh mệnh thể tốt lên với tốc độ mắt thường có thể thấy.

Đây là một cách để áp chế Lục Minh, khi bản thể Vũ trụ sinh mệnh thể trở nên mạnh mẽ và có xu hướng hoàn mỹ, Lục Minh tự nhiên sẽ bị áp chế.

Vũ trụ sinh mệnh thể cũng đang quan sát nội vũ trụ của mình, từng đạo pháp tắc chi lực đặc thù cùng tinh thần được sắp xếp, bắt đầu thử trấn áp Lục Minh trong cơ thể.

Bởi vì Lục Minh vẫn không từ bỏ, không ngừng muốn đột phá nội vũ trụ, nhưng Vũ trụ sinh mệnh thể sao có thể để hắn ra ngoài.

Một khi Lục Minh ra ngoài, trận đại chiến sẽ lại bùng nổ.

Đối với Vũ trụ sinh mệnh thể, trạng thái hiện giờ không tốt, cũng

không muốn đối mặt với kẻ địch như Lục Minh, cho nên Lục Minh không thể ra ngoài.

Nếu có thể, Vũ trụ sinh mệnh thể muốn trực tiếp luyện hóa Lục Minh.

Như vậy, không chỉ không cần phải trải qua những chuyện lặt vặt, những nguy hiểm không thể hình dung, mà còn có thể trực tiếp luyện hóa mọi thứ thuộc về Lục Minh, khi đó thực lực có lẽ sẽ có bước tiến lớn.

Tiểu Thụ tự nhiên cũng biết điều này, nhưng y chọn giúp Vũ trụ sinh mệnh thể.

Mặc dù y ghen tị với Vũ trụ sinh mệnh thể, nhưng vẫn phân biệt được chính phụ.

Hiện tại Vũ trụ sinh mệnh thể chỉ có thể làm như vậy, nếu không, một khi thả Lục Minh ra, cả hai chỉ có thể gặp tai ương.

Không thể vì một chút tư dục mà ngăn cản Vũ trụ sinh mệnh thể đưa ra quyết sách chính xác. "Khó mà luyện hóa hoàn toàn hắn, gã này mạnh hơn trong tưởng tượng, hiện tại nhiều nhất chỉ có thể trấn áp hắn." Vũ trụ sinh mệnh thể đã sử dụng nhiều loại năng lực, điên cuồng áp chế Lục Minh trong cơ thể mình.

Mức độ hoạt động của Lục Minh không còn như lúc đầu, dù sao hắn hiện tại đang bị cả Vũ trụ sinh mệnh thể và Tiểu Thụ cùng nhau trấn áp.

Chương 485

Trên trán Vũ trụ sinh mệnh thể rịn ra từng giọt "mồ hôi lạnh", sau một hồi phấn đấu, y lên tiếng, đem thông tin mới nhất nói cho Tiểu Thụ.

Tiểu Thụ nghe xong liền thở phào một hơi.

Mặc dù chưa thành công trấn áp Lục Minh, vì mọi thứ chỉ là tạm thời, càng chưa luyện hóa được hắn, nhưng đối với y, đây là lựa chọn tốt nhất hiện giờ. "Nếu đã như vậy, chúng ta mau chóng chuyển đi nơi khác thôi.

Nơi này không an toàn, Vô tận hải linh đang lao đến đây.

Đợi sau khi chúng đến, một khi phát hiện trạng thái của chúng ta không tốt, giữa chúng ta chắc chắn sẽ bùng nổ một trận đại chiến.

Ta bây giờ không thể chịu đựng thêm bất kỳ trận đại chiến nào nữa." Tiểu Thụ nghiêm túc nói: "Cho nên chúng ta phải di chuyển ngay, nhưng trước đó ta phải nuốt chửng tinh hoa sức mạnh mà Ma Quỷ để lại sau khi chết.

Tuy y đã chết, nhưng trước khi chết, y đã cho ta một món quà." "Chỉ cần ta nuốt chửng sức mạnh thuộc về y, dùng tinh hoa đó cường hóa tu vi của ta, lúc đó ta có thể giải quyết Lục Minh.

Chỉ cần cả hai chúng ta đều trở nên mạnh hơn, Lục Minh không thể nào chống lại chúng ta trong tình huống đó.

Dù hắn có mạnh mẽ, có thần bí đến đâu, thủ đoạn của hắn cũng không phải là vạn năng, không phải là vĩnh cửu.

Cán cân thắng lợi đã sớm nghiêng về phía chúng ta rồi!" "Đúng là như vậy." Vũ trụ sinh mệnh thể gật đầu, y cũng cho là vậy, "Chúng ta

mau rút lui thôi, ta có thể cảm nhận được khí tức bên đó ngày càng mãnh liệt, Vô tận hải linh đã gần chúng ta lắm rồi!" Hai người họ lập tức rời khỏi đây, xóa đi một số dấu vết tại đây.

Mặc dù thực lực của Vô tận hải linh cường đại, cuối cùng cũng sẽ tìm được phương hướng chính xác, nhưng cũng cần tiêu tốn một khoảng thời gian nhất định.

Khoảng thời gian này vừa hay giúp Vũ trụ sinh mệnh thể và Tiểu Thụ trì hoãn, để họ có thể nhân cơ hội này kéo dài khoảng cách với Vô tận hải linh.

Ở một phía khác, giống như Vũ trụ sinh mệnh thể và Tiểu Thụ đã nói, Vô tận hải linh lúc này quả thật đang ngày càng gần, thậm chí Vô tận hải linh đã đặt nửa bàn chân lên đại lục hải đảo này! "Ta có thể cảm nhận được khí tức bên đó, bên đó vừa mới xảy ra một trận đại chiến cực kỳ đáng sợ.

Ta trước đó nhận được tin, hình như có người đang nhắm vào cùng một mục tiêu với ta, hẳn là gã Ma Quỷ kia.

Bây giờ chiến đấu bên đó đã biến mất, lẽ nào Ma Quỷ đã bắt được mục tiêu rồi sao?" Sau khi đặt chân lên đại lục hải đảo, ánh mắt Vô tận hải linh nhìn về phía những ngọn núi cao chót vót, ý đồ xem xét tình hình chiến đấu bên phía Lục Minh.

Chỉ tiếc là trận chiến giữa các cường giả đỉnh cao đã làm nhiễu loạn khí tức xung quanh, muốn thăm dò tình hình bên đó bằng cách này là không thể, chỉ có thể đến tận nơi đó mới có thể thấy rõ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Vô tận hải linh trong lòng có suy đoán, tuy suy đoán của y là sai, nhưng nghĩ kỹ lại, suy đoán của y cũng không sai.

Bởi vì ai có thể ngờ được, Lục Minh một mình đối mặt với ba

người Ma Quỷ, lại có thể lật ngược cục diện thành ra thế này.

Thực lực của Lục Minh thật sự quá mạnh mẽ, thủ đoạn nắm giữ cũng quá nhiều, đã lật đổ quan niệm của một số cường giả đỉnh cao, rằng trong cùng cấp bậc, không có tồn tại vô địch. "Vậy thì đã sao!

Dù Ma Quỷ có bắt được mục tiêu của ta, nhưng giữa họ chắc chắn đã trải qua một trận đại chiến.

Lúc này trạng thái của cả hai bên chắc hẳn đều không tốt.

Ta nên nắm lấy cơ hội này, cướp lại mục tiêu của mình, thậm chí không chừng có thể giết chết Ma Quỷ." Vô tận hải linh không phải chỉ có một mình, bên cạnh y còn có một đồng bạn.

Vô tận hải linh có hình dáng hơi giống tinh linh trong một trò chơi nào đó ở Thủy Lam Tinh.

Bên cạnh y là một người phụ nữ nửa thân trên là người, nửa thân dưới là người cá, nữ vương của tộc người cá, thực lực phi thường mạnh mẽ, tu vi của cô chỉ yếu hơn Vô tận hải linh một chút.

Quan hệ giữa Nhân ngư nữ vương và Vô tận hải linh gần giống như quan hệ giữa Ma Quỷ và Vũ trụ sinh mệnh thể, chỉ là thân mật hơn một chút.

Họ chỉ có hai người, không giống như Ma Quỷ lúc đầu xuất hiện có ba người.

Nhưng hai người họ đã đủ mạnh mẽ, cũng vì thế mà Nhân ngư nữ vương mới có thể nói ra những lời ngông cuồng như vậy.

Bởi vì nếu đối mặt với ba người Ma Quỷ bị thương, họ thật sự không chừng có thể làm được tất cả.

Dù sao thì hai người Nhân ngư nữ vương và Vô tận hải linh liên thủ, cũng tương đương với ba người Ma Quỷ liên thủ.

Dĩ nhiên, bên chiếm thế chủ động tự nhiên là ba người Ma Quỷ, thậm chí ưu thế này còn rất lớn.

Nhưng Ma Quỷ đã bị thương, Nhân ngư nữ vương và Vô tận hải linh muốn cướp đi một người từ tay y, cũng chưa chắc không thể, chỉ cần hai người họ bằng lòng trả một cái giá nào đó, không có gì là không thể làm được.

Vô tận hải linh gật đầu, y cũng nghĩ như vậy.

Lục Minh đối với y rất quan trọng.

Là một kẻ ngoại lai, Vô tận hải linh muốn bắt hắn để biết thông tin về thế giới bên ngoài.

Quan trọng hơn là y có thể cảm nhận được sự mạnh mẽ của Lục Minh, một khi nuốt chửng Lục Minh, sẽ có lợi ích rất lớn cho thực lực của y. "Việc chúng ta đến đây đã gây ra một số động tĩnh, những động tĩnh này chắc chắn có thể bị thăm dò, nhưng cũng không sao.

Lúc đó chúng ta vào, trực tiếp đại khai sát giới, chúng ta chỉ cần nhắm vào người bị thương nặng nhất mà đánh, sau đó ép hắn đầu hàng, lúc đó trực tiếp bắt lấy kẻ ngoại lai kia." Vô tận hải linh lúc này trầm giọng nói.

Suy nghĩ của y rất tốt đẹp, và y cho rằng tỷ lệ thành công cũng rất cao.

Nhân ngư nữ vương gật đầu, sau đó hai người không do dự nữa, tiếp tục đi sâu vào đại lục hải đảo.

Thực lực hai người đều mạnh, do đó tốc độ của họ rất nhanh, cũng không mất bao lâu đã đến được đích.

Khi đến nơi, chiến trường mà Lục Minh từng ở trước đó đã tan hoang, mặt đất bị san bằng, trên bầu trời xanh thẳm còn có một khe nứt khổng lồ vô tận.

Cảnh tượng kinh người nối tiếp nhau, bất cứ ai nhìn thấy tất cả những điều này, đều không thể không xúc động. "Nơi này đã xảy ra một trận đại chiến đáng sợ, người chiến đấu ở đây vừa rồi rời đi chưa lâu, chúng ta men theo dấu vết của y mà tìm, hẳn là có thể đuổi kịp, chỉ là phải tốn thêm một chút thời gian." Đến nơi này, Nhân ngư nữ vương lên tiếng trước.

Ánh mắt cô lướt quanh bốn phía, nhanh chóng có được thông tin hữu ích.

Ánh mắt cô thuận thế rơi vào Vô tận hải linh bên cạnh: "Nhưng không biết vì sao, ta luôn cảm thấy có chút không ổn.

Nơi này dường như có cường giả đỉnh cao đã ngã xuống, hình như không phải khí tức của kẻ ngoại lai, mà giống như thuộc về ba người trên đại lục hải đảo.

Có phải ta đã sinh ra ảo giác nào đó không?" Ma Quỷ đã ngã xuống tại đây, cũng vì thế mà để lại một số khí tức.

Vũ trụ sinh mệnh thể và Tiểu Thụ trước khi đi đã che giấu những khí tức này, bởi vì chúng biết rõ, một khi Nhân ngư nữ vương và Vô tận hải linh phát hiện tình hình bên này, bộ ba thiếu mất một người, chắc chắn sẽ càng thúc ngựa không ngừng truy kích.

Cũng vì thế mà chúng đã che đậy một phần khí tức của Ma Quỷ.

Nhưng che giấu có hoàn hảo đến đâu, có kín kẽ đến đâu, khi đối mặt với sự thăm dò của hai vị cường giả đỉnh cao, cũng lộ ra một số sơ hở.

Nhân ngư nữ vương đã nhận ra một chút, chỉ là cô có chút không tin vào tất cả những điều này mà thôi.

Đổi lại là ai, cũng không thể tin được chuyện này.

Dù sao cũng phải biết kẻ ngoại lai chỉ có một người, còn Ma Quỷ

thì có tới ba.

Nói thật, đội hình như vậy nếu xảy ra chuyện, kẻ ngoại lai đáng lẽ phải bị nghiền ép, nhiều nhất chỉ có thể kiên trì một lát đã là cực hạn.

Nhưng ở đây, Lục Minh đã phản sát một người, thậm chí áp chế hai người còn lại.

Thậm chí nếu không phải vì sau đó Lục Minh muốn mạo hiểm, thử giết chết Tiểu Thụ, khiến bản thân rơi vào nguy hiểm, Lục Minh bây giờ cũng sẽ không bị nhốt.

Nhưng tất cả những điều này, nói thật, Nhân ngư nữ vương hoàn toàn không biết, hoặc là, không ai dám nghĩ đến tất cả những điều này.

Dù sao thì ba vị cường giả đỉnh cao đối đầu với một người, sao có thể thất bại được chứ?

Dù có thật sự thất bại, cũng không có lý do gì lại thua thảm như vậy! "Ta cũng cảm nhận được khí tức tương tự, luôn cảm thấy một trong ba người họ đã chết, nhưng xác suất này không lớn.

Ta cho rằng đó là ảo giác của chúng ta.

Phải biết kẻ ngoại lai chỉ có một người, và thực lực hẳn không mạnh, nhiều nhất cũng chỉ ngang ngửa với chúng ta.

Trong tình huống đó tự vệ còn khó, sao có thể phản sát một trong ba người được?" Vô tận hải linh cũng cảm nhận được tất cả.

Đối mặt với câu nói vừa rồi của Nhân ngư nữ vương, y có chút do dự, nhưng cuối cùng cũng đưa ra phán đoán, cho rằng thực lực Lục Minh tuy mạnh, nhưng đối mặt với bộ ba Ma Quỷ, bảo vệ bản thân còn khó, huống chi là phản sát một trong ba người?

Chỉ có một khả năng tồn tại, đó là nơi này đã xảy ra một trận chiến vô cùng thảm khốc.

Lục Minh, với tư cách là kẻ ngoại lai, đã trả một cái giá kinh người, trọng thương một trong ba người, khiến đối phương chảy ra lượng lớn tinh hoa.

Cũng vì thế, nơi này có khí tức thảm liệt của một cường giả, khiến họ sinh ra một sự hiểu lầm nào đó, cho rằng một trong ba người đã chết.

Khả năng này là lớn nhất.

So với hai khả năng trước, Vô tận hải linh và Nhân ngư nữ vương đều có xu hướng tin vào khả năng này, bởi vì nếu Lục Minh thật sự làm được một chọi ba, phản sát một trong số đó... chỉ có thể nói Lục Minh thật sự quá nghịch thiên! "Chúng ta tiếp tục truy kích thôi.

Bất kể là khả năng nào, hiện tại chắc hẳn đều rất thảm liệt.

Chỉ cần chúng ta có thể đuổi kịp bước chân của họ, chúng ta có thể làm hoàng tước phía sau.

Chương 486

Hai chúng ta liên thủ, bất kể bên nào chiến thắng, đối mặt với chúng ta cũng chỉ có nước cúi đầu xưng thần." Nhân ngư nữ vương chậm rãi nói, lúc này giọng điệu của cô vô cùng bá khí!

Nghe Nhân ngư nữ vương nói, Vô tận hải linh gật đầu, sau đó hai người tiếp tục lên đường, bắt đầu truy kích Lục Minh.

Họ sử dụng một phương pháp đặc thù nào đó, lấy được khí tức ở đây, men theo luồng khí tức đó, cả hai đều có lòng tin có thể đuổi kịp Vũ trụ sinh mệnh thể. "Chúng ta phải chuẩn bị trước, điều chỉnh trạng thái bản thân lên đỉnh phong, như vậy một khi chúng ta phát hiện ra họ, liền có thể lập tức ra tay!" Trong quá trình lên đường, Vô tận hải linh nói, trạng thái bản thân được điều chỉnh lên đỉnh phong.

Một đòn tùy tiện ra tay cũng là đòn đáng sợ nhất.

Ánh mắt y nóng rực, dường như đang ảo tưởng về những cảnh tượng tiếp theo, thành công làm hoàng tước rình ve sầu, trở thành người chiến thắng cuối cùng.

Nhân ngư nữ vương gật đầu, cô cũng nghĩ như vậy, cũng đã sớm bắt đầu điều chỉnh trạng thái của mình, thậm chí còn lấy vũ khí ra, đó là một cây trường thương dài, toàn bộ sự sắc bén đều được thu liễm vào bên trong!

Cây thương dài khoảng tám chín tấc, toàn thân màu xanh lam bảo thạch, trên đó khảm vô số trân châu và bảo thạch, trông vô cùng hoa lệ, vũ khí của Nhân ngư nữ vương, Bảo Thạch Lam Thương vô cùng quý giá. "Cho ta thêm năm sáu phút nữa, ta có thể lờ mờ cảm nhận được khí tức của họ, dường như đã gặp phải một số rắc rối, bây giờ tốc độ tiến lên không nhanh.

Dĩ nhiên, có lẽ họ cố ý làm vậy để chờ đợi chúng ta, lẽ nào, họ muốn cả gan phục kích chúng ta sao?" Nhân ngư nữ vương đột nhiên nói, tay cầm Bảo Thạch Lam Thương, lợi dụng khí tức lấy được từ nơi Lục Minh đại chiến trước đó, đưa ra phán đoán về cục diện trước mắt, cảm nhận được một số tình huống.

Vô tận hải linh không phải chuyên gia về phương diện này, kém hơn Nhân ngư nữ vương một chút.

Về phương diện này, y lấy Nhân ngư nữ vương làm đầu.

Lúc này nghe Nhân ngư nữ vương nói vậy, Vô tận hải linh hơi trầm tư một lát, liền vô cùng bá khí nói: "Bất kể là thật sự gặp phải tai nạn, hay là phục kích chúng ta, dù sao chúng ta cứ trực tiếp nghiền ép qua là được.

Trạng thái của họ có lẽ không ổn, chúng ta bây giờ chiếm thế chủ động, chỉ cần có thể giữ chân họ lại, đó chính là tình huống tốt nhất!" Nhân ngư nữ vương nghe vậy, gật đầu, vì đúng là như vậy.

Chỉ sợ những người đó cứ chọn cách chạy trốn, như vậy, Nhân ngư nữ vương và Vô tận hải linh muốn đuổi kịp sẽ cần thời gian rất dài, thậm chí chưa chắc đã thành công.

Dù sao đối thủ của họ cũng đang chạy về cùng một hướng.

Cộng thêm thực lực không yếu, trong tình huống này, muốn thuận lợi đuổi kịp, không phải là một chuyện dễ dàng. "Tóm lại, hãy điều chỉnh tốt trạng thái của mình, ta không hy vọng sau khi chúng ta đến đó lại gặp phải uy hiếp, một số tình huống chúng ta nên dự liệu trước." Vô tận hải linh chậm rãi nói, nhắc nhở Nhân ngư nữ vương.

Lời nói tương tự, không phải lần đầu tiên y nói.

Quan hệ của y với Nhân ngư nữ vương khá tốt, chung sống hòa hợp, không hy vọng đồng bạn xảy ra chuyện. "Yên tâm đi, ta đã chuẩn

bị xong rồi.

Lần này ta đến, có thể đánh cho họ một đòn bất ngờ, bản thân ta sẽ không bị nguy hiểm.

Ta bây giờ đang chiếm thế chủ động, nếu trong tình huống này ta còn không làm được gì, thì tu luyện đến cảnh giới hiện tại cũng vô ích." Nghe Vô tận hải linh nói, Nhân ngư nữ vương lên tiếng, phát ra tiếng cười như chuông bạc.

Trong môi trường sinh thái xung quanh, khi một số sinh mệnh nghe thấy giọng nói của cô, liền chìm vào giấc ngủ.

Giọng nói của cô dường như có một loại ma lực phi thường, người có thực lực không bằng cô sẽ trực tiếp ngủ mê đi, người ngang ngửa với cô cũng sẽ bị ảnh hưởng rất lớn.

Sự đáng sợ của Nhân ngư nữ vương cũng là nguyên nhân vì sao cô và Vô tận hải linh có thể liên thủ đối kháng với ba người Ma Quỷ. "Mẹ kiếp, có thể nào vô lý như vậy không?

Sao lại có chuyện này!

Vừa rồi không phải đã trấn áp hắn rồi sao?

Bây giờ lại bắt đầu phản kháng, ta cảm giác hắn sắp phá vỡ nội vũ trụ của ngươi rồi!" Bên phía Nhân ngư nữ vương và Vô tận hải linh đang cười nói vui vẻ, đang mong chờ những chuyện sắp xảy ra, nhưng lúc này bên phía Vũ trụ sinh mệnh thể và Tiểu Thụ lại là một tình huống khác.

Cả hai đều sắp sụp đổ, đặc biệt là Vũ trụ sinh mệnh thể lúc này, cảm giác nội vũ trụ của mình sắp nổ tung!

Vừa rồi đang yên lành đi đường, định bỏ lại Nhân ngư nữ vương và Vô tận hải linh, dù sao hai người họ cũng quá khó chơi, đối đầu với họ, đối với Vũ trụ sinh mệnh thể và Tiểu Thụ bây giờ là cửu tử nhất

sinh.

Cho nên hai người họ muốn tránh né cảnh tượng đó xuất hiện, đang liều mạng chạy xa khỏi Nhân ngư nữ vương và Vô tận hải linh.

Nhưng ai có thể ngờ được, giữa đường lại xảy ra tai nạn.

Lục Minh, người trước đó bị Vũ trụ sinh mệnh thể miễn cưỡng trấn áp trong nội vũ trụ, lại vào lúc này miễn cưỡng thoát khỏi trói buộc, bắt đầu liều mạng quậy phá trong nội vũ trụ của Vũ trụ sinh mệnh thể, muốn thoát ra khỏi đó, khôi phục thân tự do.

Nhưng cả Vũ trụ sinh mệnh thể và Tiểu Thụ đều không muốn thả hắn ra, hai người đang liều mạng trấn áp!

Khó khăn lắm mới trấn áp được Lục Minh, mới được bao lâu, đối phương lại sắp đột phá.

Chưa nói đến chuyện mất mặt, chỉ riêng việc một khi đối phương thoát khỏi trấn áp, vậy thì tiếp theo tự nhiên sẽ đại náo tứ phương.

Lúc đó Nhân ngư nữ vương cùng Vô tận hải linh đến...

Nói thật, khi cảnh tượng trước mắt xuất hiện, Vũ trụ sinh mệnh thể và Tiểu Thụ đều cho rằng mình sẽ trở thành người thảm nhất, khả năng ngã xuống quá cao, cho nên không muốn cảnh tượng đó xảy ra, phải nỗ lực trấn áp Lục Minh đang nhảy nhót!

Nhưng hai người họ vừa dừng lại, thử trấn áp Lục Minh lần nữa.

Sau đó có những lời nói vừa rồi của Tiểu Thụ, quá trình trấn áp Lục Minh lại không thuận lợi, bởi vì sự phản kháng của Lục Minh thật sự quá kịch liệt.

Tính tình Tiểu Thụ lập tức trở nên không tốt: "Trước đó ta đã truyền cho ngươi lượng lớn sinh mệnh lực, những sinh mệnh lực đó, nói thật, ngươi có dùng toàn bộ để trấn áp Lục Minh không?

Hay là ngươi đã cắt xén một phần sinh mệnh lực để hồi phục bản thân?

Rốt cuộc có làm ăn đàng hoàng không!" Giọng điệu của Tiểu Thụ có chút gay gắt, ánh mắt y nhìn vào Vũ trụ sinh mệnh thể, đột nhiên nảy sinh ý nghĩ như vậy, đối với Vũ trụ sinh mệnh thể sinh ra một sự nghi ngờ nhất định, bởi vì y cho rằng xác suất này, có một chút lớn.

Nếu không, Lục Minh không thể nào trong thời gian ngắn như vậy, thoát khỏi sự trấn áp của Vũ trụ sinh mệnh thể, đó là chuyện không hợp lý. "Ta không hề biển thủ sinh mệnh lực của ngươi.

Ta đã dùng toàn bộ sức mạnh để trấn áp Lục Minh.

Không ai rõ hơn ta về sự đáng sợ và thần bí của Lục Minh.

Đối mặt với kẻ địch như vậy, ta tự nhiên toàn tâm toàn ý đầu nhập, muốn trấn áp hắn, sao ta có thể làm những chuyện mờ ám đó được?" Đối mặt với lời chỉ trích của Tiểu Thụ, Vũ trụ sinh mệnh thể lắc đầu.

Y không làm chuyện như vậy, bởi vì y biết Lục Minh rốt cuộc khó chơi đến mức nào.

Với kẻ địch như vậy, y hận không thể sớm một chút giết chết hắn, sao có thể dùng cách khác để đối phương thoải mái, sống thêm một lúc nữa?

Tiểu Thụ nghe vậy, cảm thấy có lý.

Mặc dù vẫn có chút nghi ngờ đối với Vũ trụ sinh mệnh thể, dù sao xác suất đó không thấp, nhưng không còn nhiều như lúc đầu.

Cũng vì thế mà sắc mặt y có phần dịu đi.

Tiểu Thụ đến gần, bắt đầu đưa ra một số ý kiến.

Dù sao cũng phải trấn áp Lục Minh, bởi vì phải nhanh chóng lên

đường.

Cảm giác nguy cơ trong lòng Tiểu Thụ ngày càng mạnh.

Nếu không nhầm, Vô tận hải linh đang cùng Nhân ngư nữ vương tiếp cận bên này, phải đẩy nhanh tiến độ trấn áp Lục Minh, nếu không, không chừng Vô tận hải linh và Nhân ngư nữ vương sắp đến nơi rồi.

Thấy sắc mặt Tiểu Thụ dịu đi, Vũ trụ sinh mệnh thể hơi thở phào nhẹ nhõm, vì vừa rồi y hoảng rồi.

Lời nói của y không hoàn toàn là thật.

Vũ trụ sinh mệnh thể không nói dối hoàn toàn, trong đó có một phần là thật, một phần là giả.

Việc Lục Minh bạo động là thật, không thể hoàn toàn trấn áp hắn là thật, nhưng y quả thật đã nuốt chửng một phần sức mạnh mà Tiểu Thụ cung cấp để hồi phục trạng thái của mình, không dùng toàn bộ để trấn áp Lục Minh.

Dù sao Vũ trụ sinh mệnh thể cũng có tư tâm.

Lục Minh bị trấn áp trong cơ thể y, một khi chuyện này xảy ra tai nạn, y sẽ là người chịu trận đầu tiên.

Do đó, Vũ trụ sinh mệnh thể phải chuẩn bị nhiều hơn.

Về phần tính kế Tiểu Thụ... thực ra không thể nói như vậy.

Chuyện giữa các cường giả, sao có thể dùng chữ 'kế' để đo lường.

Hành vi này nhiều nhất chỉ là không tin tưởng đối phương mà thôi, giữa họ cũng chẳng có gì đáng tin cậy.

Phải biết trước đó Tiểu Thụ còn định nuốt chửng Ma Quỷ, giữa họ vốn không tồn tại sự tin tưởng.

Một khi phát hiện có thể nuốt chửng đồng bọn của mình, họ đều sẽ không do dự ra tay.

Dù sao so với cái gọi là quan hệ, trở nên mạnh mẽ mới là việc nên làm, cũng là việc chắc chắn sẽ làm. "Ta sẽ truyền cho ngươi thêm một ít sinh mệnh chi lực, ngươi dùng sức mạnh này để hồi phục một chút bản thân, đồng thời thử trấn áp Lục Minh.

Cảm giác bất an trong lòng ta đang tăng lên, ta cũng nghĩ không sai, Vô tận hải linh hẳn là sắp đuổi kịp rồi.

Với tư thái hiện tại của ta mà đi đối mặt với Vô tận hải linh, nói thật, cũng không khác gì tìm chết..." Ánh mắt Tiểu Thụ rơi vào Vũ trụ sinh mệnh thể, nghiêm túc nói: "Ta tin những gì ngươi nói trước đó, nhưng bây giờ tốt nhất là dùng hết mọi biện pháp để trấn áp Lục Minh, nếu không sẽ trì hoãn tiến độ của chúng ta." Lúc này, ánh mắt Tiểu Thụ lạnh đi, giọng điệu mang theo vẻ tàn nhẫn nhàn nhạt: "Có một chuyện, ta phải nói cho ngươi biết, cũng đừng trách ta quá tàn nhẫn.

Chương 487

Bây giờ ta sẽ giúp ngươi, nhưng nếu thật sự đến lúc phải từ bỏ ngươi, thực ra ta cũng sẽ không có chút do dự nào!" "Trong cơ thể ngươi đang trấn áp Lục Minh, một khi thiếu sự giúp đỡ của ta, tình huống tự nhiên không cần nói cũng biết.

Tốt nhất là ngăn chặn cảnh tượng đó xảy ra." Tiểu Thụ lạnh lùng nói, cảm xúc của y cuối cùng cũng có chút thay đổi.

Trước đó đã xảy ra nhiều chuyện như vậy, sao có thể không động lòng?

Cũng vì thế mà y nói ra những lời này, gần như là uy hiếp trắng trợn.

Vũ trụ sinh mệnh thể không nói gì, chỉ nheo mắt lại.

Tiểu Thụ có suy nghĩ như vậy, y có thể hiểu được.

Điểm mấu chốt không phải ở đây, mà là Tiểu Thụ đã trắng trợn nói ra tất cả, gần như xé toạc tấm vải che cuối cùng.

Vũ trụ sinh mệnh thể đối với điều này vô cùng không hiểu.

Nhưng điều đó không quan trọng.

Điều quan trọng là bây giờ không có lựa chọn nào tốt hơn.

Đối với Vũ trụ sinh mệnh thể, việc quan trọng nhất hiện giờ là trấn áp Lục Minh trong nội vũ trụ, sau đó tiếp tục lên đường, nếu không, một khi bị Vô tận hải linh đuổi kịp, lúc đó chắc chắn sẽ là một trận đại chiến.

Bây giờ cả hai không thể trải qua thêm một trận đại chiến nào nữa.

Vừa suy nghĩ, trong cơ thể Vũ trụ sinh mệnh thể bắt đầu thi triển từng luồng lực lượng khổng lồ, bắt đầu nhắm vào Lục Minh trong nội vũ trụ.

Tiểu Thụ đứng bên cạnh quan sát, đồng thời truyền từng luồng sức mạnh cho Vũ trụ sinh mệnh thể, giúp y đối kháng Lục Minh, đồng thời cũng đang quan sát Vũ trụ sinh mệnh thể, phán đoán lời nói trước đó của y là thật hay giả.

Mặc dù cảm thấy đối phương không cần thiết phải lừa gạt mình, nhưng y luôn cảm thấy Vũ trụ sinh mệnh thể chắc chắn đã khấu trừ một ít sức mạnh mà mình cung cấp.

Đây là điều chắc chắn...

Sở dĩ trong lòng có suy nghĩ như vậy, hoàn toàn là vì nếu Tiểu Thụ là đối phương, có lẽ cũng sẽ làm như vậy.

Nếu đã vậy, Vũ trụ sinh mệnh thể làm như vậy cũng là chuyện bình thường.

Cùng với việc Tiểu Thụ quan sát Vũ trụ sinh mệnh thể, y phát hiện thương thế của Vũ trụ sinh mệnh thể, so với tưởng tượng của Tiểu Thụ, đã hồi phục tốt hơn nhiều! "Quả nhiên không ngoài dự liệu, y tuyệt đối đã chiếm dụng một phần sức mạnh ta cung cấp, không chỉ dùng để trấn áp Lục Minh, mà còn để hồi phục bản thân!" Thông qua cảnh tượng trước mắt, Tiểu Thụ đã có phán đoán, trong lòng y dần dần trở nên lạnh lẽo và hung ác: "Làm như vậy không sai, dù sao ngươi không vì mình trời tru đất diệt.

Nhưng có một số thứ, không dễ lấy như vậy đâu.

Lấy những thứ này phải trả giá, có những cái giá, chưa chắc ngươi có thể chịu đựng được, có lẽ phải dùng mạng sống của ngươi để đổi lấy tất cả!" ...

Cảnh quay chuyển, đây là bên trong cơ thể của Vũ trụ sinh mệnh thể. "Muốn trấn áp ta, không thể nào!

Lẽ nào các ngươi không sợ, ta lại tự bạo một lần nữa sao?" Trong lòng Lục Minh có chút bất bình.

Vừa rồi bị nhốt trong cơ thể Vũ trụ sinh mệnh thể, sức mạnh bàng bạc đã áp chế hắn, khiến hắn không thể đột phá ra ngoài.

Chỉ là sau một thời gian quen thuộc với môi trường xung quanh, Lục Minh đã tìm thấy một số kẽ hở trong nội vũ trụ của Vũ trụ sinh mệnh thể, tồn tại một số vết nứt cực kỳ nhỏ.

Thông qua những vết nứt này, Lục Minh vừa rồi suýt chút nữa đã phá vỡ nội vũ trụ của Vũ trụ sinh mệnh thể, chỉ thiếu một chút nữa thôi, Lục Minh đã khôi phục được thân tự do.

Lục Minh trong lòng thở dài, thậm chí nảy ra một ý nghĩ, đó là hay là vào lúc này chọn tự bạo.

Trong tình huống này, chắc chắn có thể phá vỡ phòng ngự của Vũ trụ sinh mệnh thể, thậm chí còn tuyệt hơn, không chừng có thể trực tiếp giết chết đối phương.

Xác suất này cũng không hề thấp.

Phải biết vừa rồi, trong tình huống cận chiến với Ma Quỷ, Lục Minh đã trực tiếp làm nổ tung đối phương.

Bây giờ đổi một bối cảnh khác, Lục Minh đang ở một vị trí quan trọng hơn trong cơ thể Vũ trụ sinh mệnh thể, gần như ở ngay trung tâm cốt lõi của y.

Trong tình huống này, một khi Lục Minh chọn tự bạo, đối phương gần như không thể chống đỡ nổi.

Chỉ là ý nghĩ này chỉ lóe lên trong đầu Lục Minh.

Mặc dù Lục Minh muốn làm như vậy, vì như vậy sẽ nhất lao vĩnh dật, nhưng cuối cùng hắn vẫn không chọn làm vậy.

Bởi vì một khi chết hai lần, sau khi tái sinh lần nữa, chiến lực của hắn sẽ giảm sút.

Lần này suy yếu, so với trước đó sẽ khá rõ ràng.

Nếu không còn kẻ địch, kẻ địch đều bị giết sạch, vậy thì cũng không sao cả.

Nhưng vấn đề là, Lục Minh vẫn còn kẻ địch.

Phải biết bên ngoài còn có Tiểu Thụ, gã này thực lực cũng không yếu, mặc dù trạng thái hiện tại không tốt, nhưng gã này chưa bao giờ là một quả hồng mềm.

Khi thật sự nổi điên, Lục Minh cũng phải bị cắn mất một miếng thịt!

Nếu cuối cùng, Lục Minh chỉ còn lại một kẻ địch, hắn chưa chắc sẽ không thử làm như vậy.

Nhưng mấu chốt là, Lục Minh còn bị người khác nhắm vào.

Vô tận hải linh đang truy kích hắn.

Sự tồn tại của đám người đó, Lục Minh không rõ thực lực, nhưng biết chúng không yếu.

Sức mạnh mênh mông vô tận từ bốn phương tám hướng điên cuồng ập đến Lục Minh, ánh sao cực kỳ đáng sợ bàng bạc vô cùng, đang nhắm vào việc khiến hắn không thể hấp thu sinh mệnh lực.

Những sức mạnh này lúc này đều đang điên cuồng trấn áp Lục Minh!

Thần sắc Lục Minh không có bất kỳ thay đổi nào, từ đầu đến cuối đều bình tĩnh chưa từng có.

Bởi vì Lục Minh biết lúc này tâm tình có dao động cũng không cần thiết, chỉ cần luôn giữ vững sự bình tĩnh trong lòng là được.

Bất kỳ cảm xúc khác thường nào cũng sẽ ảnh hưởng đến phán đoán của giây tiếp theo.

Thời gian trôi qua, Lục Minh tuy bị trấn áp, nhưng hắn vẫn luôn thử đột phá nội vũ trụ của Vũ trụ sinh mệnh thể, đặc biệt là khi Lục Minh đã nhìn thấy một góc bị nứt ra, chưa chắc không có cách đột phá nội vũ trụ của Vũ trụ sinh mệnh thể.

Mặc dù đối phương đang cố gắng hết sức áp chế, nhưng thực lực của Lục Minh cũng không phải dạng vừa, mạnh mẽ vô cùng, khả năng này rất cao.

Thời gian trôi qua, Lục Minh đối kháng với luồng sức mạnh đó.

Mặc dù áp lực từ bên ngoài, theo thời gian trôi qua, đang tăng lên điên cuồng, rõ ràng Vũ trụ sinh mệnh thể và Tiểu Thụ đang nhắm vào Lục Minh, nhưng áp lực mà Lục Minh phải chịu lại ngày càng nhỏ.

Dần dần, Lục Minh đã có cơ hội thở dốc! "Tuy bây giờ ta bị áp chế, nhưng chỉ cần cho ta đủ thời gian, sớm muộn gì ta cũng có thể quen thuộc với mọi thứ ở đây, rời khỏi đây chỉ là vấn đề thời gian mà thôi." Ánh mắt Lục Minh bình tĩnh, đưa ra kết luận.

Sau một khoảng thời gian nữa, Lục Minh có thể khẳng định điều này.

Chỉ là Lục Minh... thật sự có nhiều thời gian để chờ đợi như vậy sao?

Theo lý mà nói, điểm này nên bị phủ nhận.

Dù sao một khi Vũ trụ sinh mệnh thể và Tiểu Thụ tìm được một nơi an toàn, có thể bắt đầu thử trấn áp, giết chết Lục Minh.

Lục Minh căn bản không có quá nhiều thời gian để thở dốc, từ từ tìm cơ hội rời khỏi nội vũ trụ của Vũ trụ sinh mệnh thể.

Nhưng mấu chốt là, hiện tại Vũ trụ sinh mệnh thể và Tiểu Thụ, ngay cả an toàn của bản thân cũng không thể bảo vệ, chúng hiện đang bị truy sát!

Cũng vì thế, một chuyện không thể xảy ra, cũng chưa chắc không có khả năng xuất hiện.

Thậm chí Lục Minh không chừng không cần làm thêm bước nào cũng có thể bình an rời đi, chỉ cần chờ đợi kẻ địch chủ động truy kích.

Đến lúc đó, Nhân ngư nữ vương và Vô tận hải linh sẽ chủ động viện trợ Lục Minh.

Mặc dù không nhất định là thật lòng, chỉ vì nhu cầu lợi ích, nhưng âm kém dương sai, việc giúp đỡ Lục Minh cũng đã trở thành chuyện chắc như đinh đóng cột.

Đối với tất cả những điều này Lục Minh cũng không rõ.

Dù sao thì hiện tại Lục Minh đang bị Vũ trụ sinh mệnh thể trấn áp! "Sự phản kháng của gã này thật sự quá kịch liệt, lợi hại hơn so với dự đoán của ta, ta căn bản không thể nào trấn áp nổi hắn." Bên ngoài, Tiểu Thụ và Vũ trụ sinh mệnh thể đang điên cuồng nỗ lực trấn áp Lục Minh.

Chỉ là sau khi nỗ lực một thời gian, cả hai có chút nản lòng.

Mặc dù cả hai đã dốc toàn lực, muốn trấn áp Lục Minh.

Nhưng khổ nỗi sự phản kháng của Lục Minh quá kịch liệt, không thể hoàn mỹ làm được điều này, chỉ có thể miễn cưỡng.

Với trạng thái hiện tại, muốn tiếp tục lên đường rất khó, cho nên bây giờ họ rơi vào tình thế tiến thoái lưỡng nan.

Tiểu Thụ trước đó từng nói lời nhắm vào Vũ trụ sinh mệnh thể, nếu gặp phải tình huống này thì nên đối mặt như thế nào, nhưng khi thật sự đến lúc này, thật sự không thể dễ dàng từ bỏ Vũ trụ sinh mệnh thể.

Chương 488

Một khi từ bỏ Vũ trụ sinh mệnh thể, một mình y, tiếp theo không chừng sẽ càng gian nan hơn.

Dù sao không chừng sau khi Vũ trụ sinh mệnh thể bị giết, y sẽ bị Nhân ngư nữ vương và Vô tận hải linh tiếp tục truy sát.

Đến lúc đó, một chọi hai, Tiểu Thụ có mạnh đến đâu cũng không thể đối mặt với cục diện như vậy.

Cho nên cục diện bị kẹt ở đây, cả hai đều có chút luống cuống tay chân. "Hay là, thả Lục Minh ra đi, sau đó chúng ta chọn cách chạy trốn.

Ta có thể cảm nhận rõ ràng cảm giác nguy cơ ngày càng nặng, Nhân ngư nữ vương và Vô tận hải linh đang tiếp cận đây.

Hiện tại trạng thái của ta thật sự quá tệ, nếu thật sự gặp phải họ, ta không chừng sẽ chết." Ánh mắt Vũ trụ sinh mệnh thể rơi vào Tiểu Thụ, lên tiếng.

Tiểu Thụ không do dự, mặc dù tình hình trước mắt tồi tệ, nhưng y vẫn không để Vũ trụ sinh mệnh thể làm như vậy: "Không thể đưa ra lựa chọn như vậy, dù chúng ta có thả Lục Minh, hắn cũng chưa chắc sẽ tha cho chúng ta." "Ta cảm thấy nếu chúng ta cho Lục Minh tự do, gã này không chừng sẽ nổi điên, cùng chúng ta chém giết.

Lúc đó tình huống chúng ta đối mặt sẽ ngày càng phức tạp, không bằng cứ trực tiếp trấn áp hắn đến cùng!" "Tình hình hiện tại tuy vẫn phức tạp, nhưng so với cục diện tồi tệ nhất, vẫn có thể thay đổi.

Nhưng nếu gã này ra ngoài sau đó khuấy đục hoàn toàn nước, chúng ta chỉ có thể bị động chấp nhận tình huống tồi tệ nhất.

Lúc đó có lẽ mới là bất lợi nhất đối với chúng ta." Tiểu Thụ kiên định nói, ánh mắt y nhìn chằm chằm vào Vũ trụ sinh mệnh thể.

Vũ trụ sinh mệnh thể trầm mặc, sau đó gật đầu.

Nhớ lại thái độ trước đó của Lục Minh, không hề nhượng bộ, vô cùng quả quyết, muốn "đồng quy vu tận" với y.

Thông qua cảnh tượng đó để phán đoán, Tiểu Thụ nói không sai, sau khi Lục Minh khôi phục tự do, quả thật sẽ khuấy đục nước. "Vậy tiếp theo chúng ta nên làm gì?

Tiếp tục trấn áp Lục Minh là chuyện không thực tế, bây giờ ta cũng không thể hoàn toàn tiêu diệt Lục Minh.

Ta bây giờ chỉ có thể chọn rời đi, Nhân ngư nữ vương sắp đuổi kịp rồi." Vũ trụ sinh mệnh thể nhẹ giọng nói.

Trong cơ thể y vẫn ẩn chứa sự kinh hoàng lớn, có vô số ánh sao mênh mông, thần lôi khủng bố, không ngừng chấn động, ý đồ trấn áp Lục Minh trong cơ thể.

Nếu có thể trấn áp hoàn hảo Lục Minh, hoặc là giết chết hắn luôn, thế cục khó khăn mà Vũ trụ sinh mệnh thể đang đối mặt tự nhiên sẽ tan biến.

Nhưng mấu chốt là không làm được tất cả những điều này. "Cứ hành động trước đi, chịu đựng thêm chút nữa.

Tình hình hiện tại phức tạp đến đâu, ngươi rõ hơn ta, chúng ta chỉ có thể chọn cách khắc phục tất cả." Tiểu Thụ suy nghĩ trong một hơi thở, sau đó lên tiếng.

Tiểu Thụ thật ra có một số biện pháp, nắm giữ một lá bài tẩy cực kỳ mạnh mẽ, nhưng không chọn lấy ra.

Bởi vì vật này đối với y quá quý giá, đưa cho Vũ trụ sinh mệnh

thể, Tiểu Thụ cảm thấy không đáng lắm.

Vừa rồi Vũ trụ sinh mệnh thể mới gài bẫy y, y lại không có bệnh, vì sao phải đưa lá bài tẩy cho đối phương?

Hay là cứ để Vũ trụ sinh mệnh thể chịu đựng đi, ai bảo Vũ trụ sinh mệnh thể lại chọn nuốt chửng Lục Minh.

Vũ trụ sinh mệnh thể không nói gì, thở dài, không biết lúc này nên nói gì, có chút hối hận, sớm biết đã không nuốt chửng Lục Minh!

Hai người họ tiếp tục hành động, bắt đầu chạy trốn về phía xa, tránh né sự truy sát của những người phía sau.

Trong quá trình này, Vũ trụ sinh mệnh thể một bên chịu đựng nỗi đau do sức mạnh hỗn loạn bạo động trong cơ thể gây ra, một bên khác cũng đang suy nghĩ, tiếp theo nên làm gì.

Tình hình hiện tại thật sự quá hỗn loạn, bất cứ lúc nào cũng có thể xảy ra sự kiện bất ngờ.

Vũ trụ sinh mệnh thể không thể không suy nghĩ nên làm thế nào, nếu không, nếu xảy ra một số sự cố đột xuất...

Vũ trụ sinh mệnh thể không chuẩn bị tốt đường lui, thì toi đời rồi! "Thật sự không được nữa, có thể học theo Ma Quỷ, vứt bỏ thân xác của ta, chỉ để lại linh hồn!

Nhưng không phải vạn bất đắc dĩ, nhất định không thể làm như vậy, ta nhất định phải bảo vệ tốt linh hồn của mình." Vũ trụ sinh mệnh thể thầm nghĩ.

Trong đầu y vào khoảnh khắc vừa rồi, có vô số ý nghĩ hiện lên.

Cuối cùng, y đã chuẩn bị cho mình một đường lui.

Dĩ nhiên, đường lui này chỉ có thể dùng trong tình huống vạn bất đắc dĩ.

Một khi có lựa chọn khác, Vũ trụ sinh mệnh thể sẽ không đưa ra lựa chọn này.

Bởi vì trong tình huống đó, khả năng tự bảo vệ gần như bằng không, gần như ai cũng có thể nắm bắt được y.

Thực lực Ma Quỷ cường đại, Vũ trụ sinh mệnh thể trong tình huống một chọi một, khi trạng thái cả hai đều ở đỉnh cao, tuyệt đối không phải là đối thủ của Ma Quỷ.

Nhưng Ma Quỷ vì trạng thái ở dạng linh hồn, đã trực tiếp bị Lục Minh đánh lén giết chết.

Mặc dù trong đó có một phần nguyên nhân là do Ma Quỷ vốn đã trọng thương, nhưng cũng có quan hệ mật thiết không thể tách rời với trạng thái của y, nếu không Ma Quỷ không dễ chết như vậy! "Thụ Vương có ý đồ bất chính với ta, gã này bản thân là một kẻ phản phúc, ta phải cẩn thận một chút, không thể bị hắn âm mưu được." Vũ trụ sinh mệnh thể lại nghĩ đến Tiểu Thụ.

Một loạt biểu hiện trước đó của Tiểu Thụ khiến người ta không hài lòng, rõ ràng là một kẻ sẽ đâm sau lưng đồng minh.

Người như vậy khiến Vũ trụ sinh mệnh thể cảnh giác, tiếp theo y sẽ tập trung quan sát Tiểu Thụ về phương diện này, vì Vũ trụ sinh mệnh thể không muốn bị đồng minh của mình âm mưu.

Nếu tử trận trong tay kẻ địch, đó là một chuyện đáng tiếc, nhưng cũng không hoàn toàn không thể chấp nhận.

Dù sao... thực lực không bằng người, vậy chỉ có thể chọn chờ chết.

Nhưng nếu chết sau lưng đồng minh, bị đồng minh của mình âm mưu, nói thật, bất kỳ cường giả nào cũng không thể chấp nhận tất cả những điều này.

Ở một phía khác, trong lòng Tiểu Thụ cũng đang tính toán nhỏ! "Tiếp theo Nhân ngư nữ vương và Vô tận hải linh có lẽ sẽ đuổi kịp chúng ta.

Lúc đó nếu không thể đối mặt, vậy thì mau chóng chạy trốn, trực tiếp bán đứng Vũ trụ sinh mệnh thể.

Dù sao tốc độ chạy trốn của y cũng không nhanh bằng ta, dù sao trong cơ thể y hiện tại còn đang trấn áp một vị cường giả đỉnh cao." Tiểu Thụ lên kế hoạch, trong mắt lóe lên ánh sáng mờ mịt không xác định.

Dĩ nhiên, không phải vạn bất đắc dĩ, Tiểu Thụ sẽ không từ bỏ Vũ trụ sinh mệnh thể.

Bởi vì một khi làm như vậy, tiếp theo chỉ sẽ càng ngày càng khó khăn.

Nội vũ trụ của Vũ trụ sinh mệnh thể, dù sao cũng đang trấn áp Lục Minh.

Gã này có quá nhiều bí mật, là một miếng mồi thơm.

Một khi giải mã được một số bí mật từ trên người hắn, có lẽ sẽ khiến con đường phía trước chưa biết của y trở nên rõ ràng hơn.

Cơ duyên như vậy, nói thật Tiểu Thụ thật sự không muốn từ bỏ.

Cho nên không phải vạn bất đắc dĩ, Tiểu Thụ sẽ không từ bỏ Vũ trụ sinh mệnh thể.

Nhưng y có dự định như vậy, nếu sự tình phát triển, thật sự đi đến bước đó, đưa ra lựa chọn như vậy cũng chưa chắc không được.

Bởi vì có một số thứ tuy đáng quý, nhưng vĩnh viễn không thể so sánh với mạng sống của mình!

Đồ vật không có, đều có thể tốn nhiều thời gian hơn để tìm kiếm,

để truy lùng.

Nhưng một khi mạng sống không còn, vậy thì thật sự không còn gì cả, giống như Ma Quỷ đã chết trước đó.

Thời gian trôi qua, trong lúc lòng mang ý xấu, khoảng một giờ sau...

Tiểu Thụ và Vũ trụ sinh mệnh thể cuối cùng cũng bị đuổi kịp!

Hai người họ tuy đã nỗ lực né tránh Nhân ngư nữ vương và Vô tận hải linh, nhưng vô ích.

Nhân ngư nữ vương và Vô tận hải linh cuối cùng cũng đuổi kịp.

Khoảng một tiếng rưỡi sau khi đến đại lục hải đảo, những cường giả mạnh nhất trong Vô tận hải chính thức chạm trán! "Tại sao lại chạy?

Trước kia ta đặt chân lên đại lục hải đảo, các ngươi đều là người đầu tiên tìm đến ta, sau đó xua đuổi ta rời đi." "Lần này, lần đầu tiên trong lịch sử lại chọn không xua đuổi ta, mà né tránh ta, có thể cho ta biết tại sao lại làm vậy không?" Trên mặt mang theo nụ cười như có như không, Tiểu Thụ và Vũ trụ sinh mệnh thể phát hiện Nhân ngư nữ vương và Vô tận hải linh xuất hiện trên con đường phía trước, sắc mặt họ dần trở nên lạnh lẽo.

Họ đã đủ nỗ lực, sử dụng nhiều loại thủ đoạn tăng tốc, nhưng cuối cùng vẫn bị Nhân ngư nữ vương và Vô tận hải linh đuổi kịp.

Lúc này, hai bên đối mặt, bất cứ lúc nào cũng có thể xảy ra một trận đại chiến, chỉ là Tiểu Thụ và Vũ trụ sinh mệnh thể không hy vọng trận đại chiến này xuất hiện. "Chúng ta gặp phải một số chuyện, ngươi trong lòng nên biết rõ.

Muốn hái quả từ chỗ chúng ta sao?

Tốt nhất đừng có ý nghĩ đó.

Chương 489

Mặc dù bây giờ chúng ta không muốn cùng ngươi một trận chiến, dù sao trạng thái hiện tại của chúng ta không tốt, nhưng nếu thật sự muốn cá chết lưới rách, ngươi chưa chắc có thể chiếm được lợi thế.

Tốt nhất là mau chóng rời khỏi đại lục này." Đối phó với giọng điệu chế nhạo vừa rồi của Nhân ngư nữ vương, Tiểu Thụ lúc này bước ra trước mặt Vũ trụ sinh mệnh thể, giọng nói lạnh băng truyền ra.

Ánh mắt Tiểu Thụ nhìn chằm chằm vào Nhân ngư nữ vương, khí tức trên người bùng nổ mạnh mẽ.

Sau lưng y, sức mạnh màu xanh như thác nước đổ xuống từ bầu trời, từng sợi dây leo cuồng vũ xung quanh y, như thể đang khiêu vũ.

Lúc này, Tiểu Thụ trông mạnh mẽ hơn bao giờ hết!

Vũ trụ sinh mệnh thể không nói gì, nhưng cũng ở trong trạng thái tương tự.

Toàn thân tiên quang bay lượn, từng đạo đại đạo chi lực như những sợi xích bay quanh người y.

Vô số tinh thần mênh mông lấp lánh, tựa như từng cái hố đen.

Sức mạnh xoay tròn này, đạo quả kinh người mà y nắm giữ, dưới sự bùng nổ toàn diện, sức mạnh đó quả thực sẽ khiến người ta kinh ngạc!

Tiểu Thụ và Vũ trụ sinh mệnh thể thật sự bị tìm đến tận cửa.

Trong tình huống này, cả hai đều không lùi bước, bởi vì họ biết, lùi bước cũng vô ích.

Làm như vậy, chỉ sẽ bị đánh đòn độc hơn.

Việc duy nhất có thể làm hiện giờ là bá đạo, dùng cách này để ngăn cản Nhân ngư nữ vương và Vô tận hải linh ra tay, đây là lựa chọn duy nhất hiện giờ.

Lúc này tư thái của Vũ trụ sinh mệnh thể và Tiểu Thụ là muốn liều mạng một trận, vô cùng bá đạo, có cảm giác cá chết lưới rách, không phù hợp với một số suy đoán trước đó của Nhân ngư nữ vương và Vô tận hải linh.

Cả hai cũng vì thế mà do dự, không chọn ra tay ngay lập tức.

Vũ trụ sinh mệnh thể và Tiểu Thụ chú ý đến tất cả những điều này, trong lòng cả hai dâng lên một niềm vui sướng.

Lựa chọn này là chính xác, Nhân ngư nữ vương và Vô tận hải linh đã trúng kế, thật sự không ra tay với họ.

Chỉ là tình huống này chỉ kéo dài trong một khoảnh khắc.

Nhân ngư nữ vương và Vô tận hải linh cũng không phải kẻ ngốc, nhanh chóng phản ứng lại.

Hoặc là, bất kể suy nghĩ trong lòng là thật hay giả, trước kia họ có thể đối kháng với ba người Ma Quỷ, bây giờ trước mắt chỉ có hai người, có lý do gì để lùi bước?

Đã đến đây rồi, một trận đại chiến tự nhiên không thể tránh khỏi!

Chỉ là do biểu hiện vừa rồi của Vũ trụ sinh mệnh thể và Tiểu Thụ, Nhân ngư nữ vương và Vô tận hải linh vẫn không chọn ra tay ngay lập tức.

Cả hai trước tiên do dự, sau đó bắt đầu đối thoại, Vô tận hải linh lúc này lên tiếng trước.

Vô tận hải linh nói: "Chúng ta không muốn cá chết lưới rách,

nhưng có một điểm, ta rất tò mò, tại sao bây giờ chỉ có hai ngươi, Ma Quỷ đâu?

Y đã săn được mục tiêu của ta, gã đó đặc biệt, Ma Quỷ không thể nào không chia một chén canh.

Đừng nói với ta, gã đó căn bản không đến." "Liên quan gì đến ngươi?" Nghe câu nói của Vô tận hải linh, Tiểu Thụ không do dự lên tiếng, trực tiếp đáp trả, "Ngươi hỏi ta, ta phải nói cho ngươi sao?

Có một số chuyện không thể nói cho ngươi biết!" "Ta cảm thấy cũng không cần nói nhảm nhiều, hoặc là chọn cùng chúng ta cá chết lưới rách, hoặc là chọn từ đâu đến, thì cút về đó đi!" Bên cạnh Tiểu Thụ, Vũ trụ sinh mệnh thể lắng nghe tất cả những gì Tiểu Thụ nói lúc này, trên trán có từng giọt mồ hôi lạnh hư ảo chảy xuống.

Vũ trụ sinh mệnh thể hít một hơi, trong lòng không nhịn được thầm nghĩ: "Thụ Vương thật sự quá bá khí, lời như vậy cũng dám nói, lẽ nào thật sự không sợ một trận đại chiến nổ ra sao?" Nghe Tiểu Thụ nói, Vô tận hải linh cau mày.

Lúc này Tiểu Thụ, biểu hiện càng bá khí, càng khiến y ném chuột sợ vỡ bình.

Nhưng nói thật, Vô tận hải linh cũng có tính khí.

Tiểu Thụ ba lần bốn lượt khiêu khích như vậy, khiến tâm trạng y có chút không vui.

Một trận đại chiến có lý do để bắt đầu.

Dù không vì bất kỳ lợi ích nào, Vô tận hải linh cũng phải trút giận, nếu không trong lòng y sẽ không thoải mái.

Nhân ngư nữ vương lúc này chen vào, cô có thể cảm nhận được cảm xúc của Vô tận hải linh bên cạnh dao động.

Lời nói của cô vô cùng tinh tế, như một thanh đao cong: "Tại sao không nói về chủ đề này?

Phải biết bây giờ chúng ta mới là bên chiếm ưu thế, hình như các ngươi chưa nhận rõ vị trí của mình." "Cá chết lưới rách?

Nếu thật sự đi đến bước đó, cá chết, lưới chưa chắc sẽ rách!

Còn có Ma Quỷ, hẳn là không rời đi đâu nhỉ.

Các ngươi không nói cho ta biết bây giờ y đang ở đâu, khiến trong lòng ta có một suy đoán táo bạo, y không phải là đã chết rồi chứ?

Chết trong trận đại chiến vừa rồi mà các ngươi nhắm vào kẻ ngoại lai?

Xác suất này hình như không thấp." Nhân ngư nữ vương lên tiếng, vừa nói, Nhân ngư nữ vương vừa chú ý đến biểu cảm của Tiểu Thụ và Vũ trụ sinh mệnh thể, sự thay đổi trong ánh mắt, con ngươi, thần sắc của họ.

Một khi biểu cảm của hai người có dao động bất thường, cô sẽ nhận ra ngay lập tức.

Nghe Nhân ngư nữ vương nói, trong lòng Tiểu Thụ và Vũ trụ sinh mệnh thể đều 'lộp bộp' một tiếng, bởi vì Nhân ngư nữ vương đã nói trúng điểm quan trọng.

Tất cả những gì cô nói đều vô hạn tiếp cận với tình hình thực tế, cũng là tất cả những gì họ vẫn luôn che giấu.

Khi đối phương chạm đến đáp án này, cả Tiểu Thụ và Vũ trụ sinh mệnh thể đều không thể không động lòng, cảm xúc của họ phức tạp chưa từng có.

Nhưng trên bề mặt, cả hai vẫn không thay đổi sắc mặt.

Giọng nói của Tiểu Thụ lại một lần nữa vang lên: "Nói đi nói lại,

có một số chuyện ta không nói cho ngươi biết, ngươi biết rồi thì sao?

Lẽ nào ngươi muốn ép ta nói ra đáp án sao?" "Về phần, câu nói trước đó của ngươi, cá chết, lưới chưa chắc sẽ rách... hay là thử xem sao, xem ai mới là bên chiến thắng!" Trong con ngươi của Tiểu Thụ tràn ngập màu xanh lục, khí tức toàn thân so với lúc đầu còn kinh khủng hơn.

Trên bầu trời đều bị những dây leo màu xanh lục xé ra từng vết nứt lớn, trong đó có sức mạnh mênh mông phun ra, rơi vào trong cơ thể Tiểu Thụ.

Lúc này, Tiểu Thụ đang chuẩn bị chiến đấu!

Tiểu Thụ luôn cảm thấy trận chiến hôm nay không thể tránh khỏi, y đang chuẩn bị.

Vũ trụ sinh mệnh thể cũng có suy nghĩ tương tự, cũng đang chuẩn bị, chỉ là động lực nhỏ hơn một chút mà thôi.

Chỉ là sức mạnh trong cơ thể đã đạt đến đỉnh phong, và biên độ trấn áp Lục Minh cũng lớn hơn trước.

Bởi vì một khi đại chiến bùng nổ, Vũ trụ sinh mệnh thể phải đảm bảo rằng, Lục Minh bị trấn áp trong cơ thể sẽ không thể ảnh hưởng đến y.

Một khi đối phương ảnh hưởng, Vũ trụ sinh mệnh thể biết đó là chuyện vô cùng chí mạng.

Dù sao chiến đấu với cường giả đỉnh cao, trong quá trình đó chỉ cần xuất hiện một chút sơ hở, sẽ bị đối phương nắm lấy cơ hội, sau đó một đòn tiêu diệt.

Vũ trụ sinh mệnh thể không hy vọng chết trong tình huống này.

Ánh mắt rơi vào Tiểu Thụ và Vũ trụ sinh mệnh thể, Nhân ngư nữ

vương không nhìn thấy bất kỳ dao động biểu cảm không phù hợp nào trên mặt họ.

Theo lý mà nói, dựa vào cục diện trước mắt, thực ra không nên chọn ra tay.

Dù sao hai người họ không có sơ hở, tất cả những gì nói ra, dường như đều có lợi cho họ.

Cộng thêm xác suất Ma Quỷ bị giết không lớn, hai người họ cũng có quyết tâm cá chết lưới rách, nên chọn rút lui mới đúng. "Có một khả năng nào đó không, có lúc không có sơ hở mới là sơ hở lớn nhất.

Ta cảm thấy nếu các ngươi muốn ra tay, đã sớm ra tay rồi, nhưng các ngươi lại không làm vậy.

Nhưng trạng thái bản thân lại ở đỉnh phong, dường như lúc nào cũng sẵn sàng đối phó với tất cả những gì sắp xảy ra, khiến trong lòng ta đột nhiên nảy sinh một ý nghĩ." Giọng nói của Nhân ngư nữ vương nhẹ nhàng truyền đến, cô bước đi với thân hình mảnh mai, tiếng chuông bạc từ thắt lưng cô vang lên: "Xác suất Ma Quỷ chết đi không hề thấp, có phải ta đã đoán trúng sự thật không?" "Nếu đã như vậy, trận chiến hôm nay có lý do bắt buộc phải đánh rồi.

Dù sao đây cũng là một cơ hội tuyệt vời, ai có thể bỏ qua một cơ hội tốt như vậy chứ?

Đổi lại là ngươi, ngươi có bỏ qua một cơ hội tốt như vậy không?

Dĩ nhiên, ta không chừng đã đoán sai, nhưng tất cả những điều đó đều không quan trọng.

Nếu ta thật sự đoán sai... vậy thì cứ sai đi.". "Ra tay!" Giọng nói vang lên từ miệng Nhân Ngư Nữ Vương, ngay khoảnh khắc tiếp theo, cô ta đã quyết định ra tay.

Cây trường thương tựa như hổ phách trong đôi tay được vung

mạnh ra, hung hăng đâm về phía Tiểu Thụ trước mắt.

Một thương này dường như có thể xuyên thủng cả nhật nguyệt tinh thần!

Một thương kinh khủng đâm ra từ phía xa xăm của tinh không, mang theo sức mạnh kinh người, thứ sức mạnh cổ xưa có thể dễ dàng nghiền nát mấy đại thiên vũ trụ.

Ngay khoảnh khắc Nhân Ngư Nữ Vương ra tay, Vô Tận Hải Linh cũng đồng thời lựa chọn xuất thủ.

Vốn là cộng sự hợp tác nhiều năm, tâm ý tương thông, lần liên thủ này gần như có thể gọi là thiên y vô phùng.

Chương 490

Phía sau Vô Tận Hải Linh trực tiếp xuất hiện một hình chiếu lãnh địa, đó là một đại dương mênh mông vô tận, nhìn không thấy bến bờ.

Hình chiếu Vô Tận Hải, nơi Vô Tận Hải Linh được sinh ra, là một loại sinh mệnh kỳ đặc, theo một ý nghĩa nào đó, y chính là chủ nhân của vùng biển rộng lớn này!

Hình chiếu Vô Tận Hải xuất hiện, hóa thành một lãnh địa mênh mông vô ngần, che lấp cả một khoảng không gian rộng lớn, chiến lực của Vô Tận Hải Linh nháy mắt được đẩy lên đỉnh điểm.

Lúc này, thực lực cá nhân của y mạnh đến mức khó tin.

Vô Tận Hải Linh ra tay, cả người trực tiếp dung nhập vào trong lãnh địa đó, ngay sau đó là vô cùng vô tận nước biển cuồn cuộn, lúc này trực tiếp ập về phía hai người kia, mang lại một cảm giác ngột ngạt và mạnh mẽ đến tột cùng.

Thấy Nhân Ngư Nữ Vương và Vô Tận Hải Linh không chút do dự ra tay, Tiểu Thụ phát ra một tiếng rít chói tai, những dây leo khổng lồ vô tận tựa như roi da bền chắc nhất thế gian, trên đó được phủ một loại ma lực cường hãn, vào lúc này vung ra để đối mặt với đòn tấn công của Nhân Ngư Nữ Vương và Vô Tận Hải Linh.

Vũ Trụ Sinh Mệnh Thể cũng không hề rảnh rỗi, bầu trời xa xôi lại bị xé toạc một góc dữ tợn, từng ngôi sao mênh mông vô tận được Vũ Trụ Sinh Mệnh Thể triệu hoán, vào lúc này, mang theo đạo vận kinh khủng, từng ngôi sao lớn rơi xuống, tựa như lực lượng đáng sợ nhất trên thế gian này!

Tiếng nổ kinh người vang vọng khắp mặt đất, một trận đại chiến đáng sợ vừa chạm đã nổ, trận chiến vừa bắt đầu đã tiến vào giai đoạn

kịch liệt.

Bởi vì Nhân Ngư Nữ Vương và Vô Tận Hải Linh liên thủ...

đã cảm nhận rõ ràng được một số điều khác thường!

Lúc trước do chưa giao thủ, lại thêm việc Tiểu Thụ và Vũ Trụ Sinh Mệnh Thể cố ý che giấu, nên họ không nhìn ra được trạng thái của cả hai không hề ở đỉnh phong, mà là đang bị trọng thương.

Rốt cuộc, đối với cường giả đỉnh cao, việc che giấu tình trạng của bản thân là một chuyện vô cùng đơn giản.

Nhưng khi thực sự giao thủ, có một số thứ không thể giấu được nữa, bị Nhân Ngư Nữ Vương và Vô Tận Hải Linh dễ dàng cảm nhận được.

Lúc này, trạng thái của Tiểu Thụ và Vũ Trụ Sinh Mệnh Thể cực kỳ tồi tệ. "Dường như đã bị thương rất nặng, chiến lực có thể phát huy bây giờ rất có hạn, phát huy được sáu bảy phần mười đã là không tệ rồi." "Đặc biệt là Thụ Vương, trạng thái của nó còn tệ hơn cả trong tưởng tượng của ta, tệ đến mức khó tin, gần như trọng thương rồi.

Ta cảm thấy chiến lực nó có thể phát huy còn thấp hơn Vũ Trụ Sinh Mệnh Thể nhiều, nếu kẻ kia có thể phát huy sáu bảy phần mười chiến lực, thì nó nhiều nhất cũng chỉ có thể phát huy khoảng hai ba phần mười thôi!" Nhân Ngư Nữ Vương lên tiếng, tay cầm thần khí trường thương múa lên, trông anh dũng hiên ngang.

Cô tiếp cận Tiểu Thụ, không ngừng tấn công, lúc này đã hoàn toàn áp chế đối phương.

Trong quá trình đó, Tiểu Thụ dĩ nhiên có phản kháng, nhưng phải nói rằng, chẳng có tác dụng gì lớn.

Thực lực của Tiểu Thụ cũng không yếu, nhưng mấu chốt là nó đã bị trọng thương, mà thực lực của Nhân Ngư Nữ Vương vốn đã mạnh

hơn nó một chút.

Thử hỏi trong tình huống này nên đánh thế nào?

Bị áp chế là bình thường, chưa bị đánh chết đã là may mắn lắm rồi. "Không liên quan đến ngươi." Nghe Nhân Ngư Nữ Vương chất vấn, sắc mặt Tiểu Thụ không có bất kỳ biến hóa nào, chỉ vô cùng bình tĩnh đáp. "Còn cứng miệng à?

Hy vọng ngươi có thể cứng miệng mãi như thế, à không, hình như ngươi không có cơ hội đó nữa rồi, bởi vì ta sẽ không cho ngươi cơ hội đó.

Hy vọng trước khi chết ngươi đừng cứng miệng nữa, được không?" "À đúng rồi, vết thương của ngươi tệ như vậy, thế còn Ma Quỷ thì sao?

Chẳng lẽ đúng như ta suy đoán lúc trước, thật sự bị xử lý rồi à?

Dĩ nhiên, ngươi chắc chắn sẽ không trả lời câu hỏi của ta, nhưng hình như cũng không quan trọng, bởi vì cho dù hắn chưa bị xử lý, thì bây giờ chắc chắn cũng đã trọng thương!" "Bây giờ ta giết ngươi, cho dù hắn thật sự đang trốn trong bóng tối, chưa chết, cũng chắc chắn sẽ không ra tay.

Xem ra, bây giờ ngươi cũng chẳng khác gì đã chết, xác suất chết đi không hề thấp!" Sắc mặt Nhân Ngư Nữ Vương không đổi, chỉ có chút trào phúng khi nói ra những lời này.

Tiểu Thụ nghe xong, tâm tình khó chịu, nếu không phải vì trạng thái hiện tại quá tệ, sao có thể bị dồn đến tình cảnh này!

Tiểu Thụ chỉ hừ lạnh một tiếng, dùng thái độ tương tự để đối mặt với Nhân Ngư Nữ Vương.

Rốt cuộc lúc này, nó thực sự không biết phải làm gì, nên dùng thái độ nào để đối mặt, tóm lại là tâm trạng hiện tại... vô cùng phức tạp.

"Không thể tiếp tục thế này mãi được, nếu không, ta chắc chắn không trụ được bao lâu, phải tìm cách rời khỏi đây mới được." Tiểu Thụ thở dài, biết rõ điều quan trọng nhất lúc này.

Cảm nhận được áp lực từ Nhân Ngư Nữ Vương và Vô Tận Hải Linh, trong tình huống này không còn lựa chọn nào khác, chỉ có thể chạy trốn.

Việc từ bỏ Vũ Trụ Sinh Mệnh Thể đã trở thành điều tất yếu, thậm chí còn phải đề phòng Vũ Trụ Sinh Mệnh Thể chạy trốn trước cả mình.

Người sáng suốt đều biết, đây là lựa chọn duy nhất có thể làm lúc này.

Còn về Lục Minh bên trong cơ thể Vũ Trụ Sinh Mệnh Thể... nói thật, tuy Tiểu Thụ không muốn từ bỏ, nhưng giá trị sinh mệnh của chính nó vẫn cao hơn! "Ta phải trốn thoát thế nào đây?" Ở một bên khác, giống như Tiểu Thụ đã nói, Vũ Trụ Sinh Mệnh Thể cũng đang suy nghĩ về điều này, hiện tại không có manh mối, không biết phải làm sao, nhưng nó biết trốn thoát là điều tất yếu. "Mình phải chú ý một chút, mình đang trấn áp Lục Minh, phải cẩn thận tên này, liệu hắn có gây phiền phức cho mình vào thời điểm quan trọng không." Vũ Trụ Sinh Mệnh Thể thở dài, nó hối hận rồi.

Tuy hôm nay không biết đã hối hận bao nhiêu lần, nhưng tóm lại là hối hận.

Nó phát hiện ra rằng từ khi đứng về phía đối lập với Lục Minh, mọi chuyện đều không thuận lợi.

Sớm biết như vậy, ngay từ đầu, khi Ma Quỷ mời, nó đã không nên đồng ý.

Nếu không, Vũ Trụ Sinh Mệnh Thể cũng sẽ không rơi vào tình

cảnh này. "Bên ngoài đang có đại chiến sao?

Vùng tinh không mênh mông đã nuốt ta vào trong cơ thể đang giao thủ với người khác?

Theo cách nói lúc trước, còn có một số kẻ địch khác của ta, chẳng lẽ bây giờ họ đang giao thủ sao?" Trong vũ trụ bên trong cơ thể Vũ Trụ Sinh Mệnh Thể, Lục Minh có thể cảm nhận được sự chấn động xung quanh.

Lục Minh mạnh dạn suy đoán, Vũ Trụ Sinh Mệnh Thể và Tiểu Thụ hẳn là đã gặp phải kẻ địch, hoặc là kẻ địch của chúng.

Nghĩ đến đây, trên mặt Lục Minh lộ ra một nụ cười, đây là chuyện vui, kẻ địch gặp phiền phức, Lục Minh sao lại không vui cho được? "Thật xui xẻo, nếu không mang theo ta, chúng hẳn sẽ không bị đuổi kịp nhanh như vậy đâu nhỉ?

Rốt cuộc trên đường đi, ta vẫn luôn gây ảnh hưởng." Lục Minh bình tĩnh nghĩ lại một loạt hành vi trước đó của mình.

Ừm, nếu không phải vì đã ảnh hưởng đến Tiểu Thụ và Vũ Trụ Sinh Mệnh Thể, hai kẻ đó cũng sẽ không dễ dàng bị đuổi kịp, ít nhất là không trong thời gian ngắn như vậy. "Lúc này bị đuổi kịp, và nhìn tình hình xung quanh ta, giữa chúng hẳn đã nổ ra đại chiến.

Đối với ta, đây là một cơ hội tuyệt vời.

Tuy nó không ngốc, sẽ đề phòng ta, có sự chuẩn bị, nhưng bây giờ dù sao cũng là phân thân bất thuật, muốn nhốt ta là chuyện không thể." Lục Minh đưa tay chạm vào xung quanh, cảm nhận sức mạnh sung mãn, trong đó quấn quanh từng đạo lực lượng pháp tắc đặc thù, những đạo văn lý.

Những sức mạnh này đã hạn chế Lục Minh, trấn áp hắn trong vũ trụ nội thể của Vũ Trụ Sinh Mệnh Thể.

Nhưng điều đó không quan trọng, quan trọng là, Lục Minh có thể thuận lợi thoát khốn.

Tuy Vũ Trụ Sinh Mệnh Thể vẫn đang đề phòng, cố gắng trấn áp, nhưng vô dụng, bây giờ nó đã phân thân bất thuật.

Đối với Lục Minh, đây là một cơ hội tuyệt vời, không có lý do gì không nắm bắt.

Như vậy cũng không cần phải trả giá quá lớn. "Mở!" Thấy được ánh sáng của việc thoát ra, Lục Minh không do dự, trực tiếp lựa chọn ra tay.

Sức mạnh trong cơ thể hắn bùng nổ, ngọn lửa vô tận nháy mắt bùng cháy, biến xung quanh hắn thành một lãnh địa hỏa diễm, lãnh địa hỏa diễm trực tiếp đốt cháy mọi vật chất, tựa như cột lửa ngút trời!

Cùng lúc đó, xung quanh cơ thể Lục Minh sấm chớp rền vang, trên đó mũi nhọn hiển lộ, bất kỳ vật chất nào cũng không thể cản được sự phá hoại của nó!

Xung quanh cơ thể Lục Minh, những lực lượng pháp tắc, lực lượng đạo văn lý giam cầm hắn lúc này đang liều mạng chống lại Lục Minh.

Mục đích tồn tại của chúng là để trấn áp Lục Minh, hắn muốn đi dĩ nhiên chúng không vui.

Từng luồng từng luồng sức mạnh tượng trưng cho phong ấn, phong cấm, xiềng xích, như thể không cần tiền mà điên cuồng ập về phía Lục Minh, muốn trấn áp hắn tại nơi này, khiến hắn vĩnh viễn không được yên ổn.

Sức mạnh cực độ đáng sợ, nếu là một cường giả cấp Đa nguyên bình thường ở đây, sẽ bị trấn áp ngay lập tức.

Nhưng chúng đã tìm nhầm mục tiêu, mục tiêu của chúng là Lục

Minh...

Lục Minh dĩ nhiên sẽ không giống như người bình thường, dễ dàng bị trấn áp.

Thậm chí Lục Minh còn viết lại tất cả, khiến nó biến thành một thái cực khác.

Sức mạnh bùng nổ được giải phóng từ cơ thể Lục Minh, vô số pháp tắc, lực lượng đại đạo, đối kháng với sức mạnh trấn áp.

Chỉ trong vòng một hơi thở, không những không bị đánh bại, mà thậm chí... còn ngược lại trấn áp!

Từng luồng sức mạnh thuộc về Vũ Trụ Sinh Mệnh Thể để lại đây căn bản không chịu nổi một đòn toàn lực của Lục Minh, bị Lục Minh dễ dàng trấn áp.

Vì vậy, sau khoảng vài hơi thở, xung quanh Lục Minh đã là một mớ hỗn độn, vô số loại sức mạnh hỗn tạp vào nhau.

Những sức mạnh này nếu cường giả bình thường hấp thu, cũng khó mà tiêu hóa được, khả năng cao sẽ bị "suy dinh dưỡng".

Chương 491

Luồng sức mạnh này, lưu lại trong vũ trụ nội thể của Vũ Trụ Sinh Mệnh Thể, cũng chắc chắn sẽ gây ra một số ảnh hưởng đến trạng thái của đối phương.

Chỉ là điều này không liên quan đến Lục Minh.

Vũ Trụ Sinh Mệnh Thể là kẻ địch của Lục Minh, đối phương bị ảnh hưởng, Lục Minh vui vẻ xem kịch, dĩ nhiên sẽ không giúp.

Lục Minh tìm một lối ra trong mớ hỗn loạn này, đã phá vỡ tầng giam cầm thứ nhất của Vũ Trụ Sinh Mệnh Thể, bây giờ hắn muốn rời khỏi vũ trụ này.

Đây không phải là một việc khó, ít nhất Lục Minh cảm thấy, đây không phải là một việc khó khăn.

Đôi tay hắn vào lúc này đột nhiên chắp lại, ngay sau đó ánh sáng chói mắt từ giữa hai tay hắn hiện ra, vũ khí Quang Kiếm lúc trước của Lục Minh đột nhiên xuất hiện.

Một luồng sức mạnh sắc bén vô song, hiển hiện giữa thế gian! "Xoẹt!" Lục Minh không nói một lời thừa, sau khi Quang Kiếm xuất hiện, Lục Minh trực tiếp cầm Quang Kiếm, liền chém một kiếm về phía tinh không hỗn loạn trước mắt.

Một kiếm này có sức mạnh không gì sánh được ở tứ phương vũ trụ, quả thực vô địch!

Vũ trụ nội thể của Vũ Trụ Sinh Mệnh Thể, về lý mà nói, tinh không xung quanh hắn là không thể phá hủy, không thể xóa bỏ, trên thực tế cũng đúng là như vậy.

Nhưng khi gặp Lục Minh, mọi thứ tự nhiên sẽ bị viết lại.

Quang Kiếm sắc bén vô song, nháy mắt cắt đôi vũ trụ hỗn loạn, một cánh cửa hư ảo vô cùng hiện ra trước mắt.

Lục Minh liếc mắt một cái liền nhận ra, đó là lối ra ngoài.

Lục Minh cũng không chút do dự, hắn biết bên ngoài đang xảy ra đại chiến, lúc này đi ra, tuy chưa chắc là thời cơ thích hợp, nhưng cũng tuyệt đối không quá tệ.

Đã như vậy, Lục Minh có lý do gì không ra ngoài?

Lục Minh quả quyết đi qua cánh cửa hư ảo, rời khỏi vũ trụ nội thể của Vũ Trụ Sinh Mệnh Thể.

Lục Minh muốn ra ngoài diệt sát Vũ Trụ Sinh Mệnh Thể và Tiểu Thụ.

Vừa rồi khi Lục Minh phá thông con đường ra bên ngoài của Vũ Trụ Sinh Mệnh Thể, hắn đã cảm nhận được khí tức của hai kẻ đuổi theo từ Vô Tận Hải, hai vị cường giả đó, thực lực dường như cực độ mạnh mẽ. "Mạnh mẽ nữa thì thế nào, từ khoảnh khắc đưa ra lựa chọn, trở thành kẻ địch của ta, số mệnh...

đã được định sẵn!" Sắc mặt Lục Minh vô cùng lạnh lùng, toàn thân tỏa ra ngọn lửa rực rỡ vô cùng, một lát sau lại có sấm sét cuộn trào lên, ngay sau đó trên người hắn lại có ánh sáng chói mắt lấp lánh, tôn lên hắn tựa như thần linh từ thời viễn cổ.

Lục Minh trực tiếp đi qua con đường đó, khoảnh khắc tiếp theo, không gian trước mắt Lục Minh biến đổi không ngừng, đã đến thế giới bên ngoài.

Thời không trước mắt Lục Minh biến ảo, sáng tối bất định.

Khi Lục Minh một lần nữa mở mắt ra, hắn đã nhìn thấy trận đại chiến đang diễn ra trước mắt!

Tiểu Thụ và Vũ Trụ Sinh Mệnh Thể đang liên thủ đối kháng với Nhân Ngư Nữ Vương và Vô Tận Hải Linh.

Hai bên lúc này đang đánh ngang tài ngang sức, qua lại giữa hai bên, từng dải tinh hà vỡ nát, từng dãy núi biển bị đánh sụp, thể hiện hết phong thái của cường giả.

Nhưng vào lúc này, họ lại đột nhiên dừng hành động trong tay, bởi vì đã nhận ra, Lục Minh đã giáng lâm chiến trường này! "Ra được rồi à?" Thấy Lục Minh đột nhiên xuất hiện trên chiến trường này, Tiểu Thụ kinh ngạc, đôi mắt nó trợn tròn.

Theo lý mà nói, Lục Minh bây giờ đang bị Vũ Trụ Sinh Mệnh Thể trấn áp cơ mà, sao có thể ra được?

Chẳng lẽ, Lục Minh đã phá vỡ... sự trói buộc của Vũ Trụ Sinh Mệnh Thể sao? "Không đúng, trạng thái của Vũ Trụ Sinh Mệnh Thể không đột nhiên trở nên tồi tệ, điều này cho thấy Lục Minh không phải dựa vào sức mạnh vũ phu để thoát ly khỏi vũ trụ nội thể của nó, nếu không, trạng thái của Vũ Trụ Sinh Mệnh Thể sẽ không tốt như vậy." "Nhưng Lục Minh đã lấy lại được tự do... chẳng lẽ Vũ Trụ Sinh Mệnh Thể đã chủ động thả Lục Minh ra?

Cho phép Lục Minh lấy lại được tự do sao!?" Thấy Lục Minh đột nhiên xuất hiện giữa chiến trường, Tiểu Thụ sau khi ngây người liền chìm vào suy tư.

Dựa vào cảnh tượng trước mắt, trong lòng nó đã đoán ra được sự thật.

Sự thật này cũng không khó đoán, rốt cuộc trạng thái của Vũ Trụ Sinh Mệnh Thể không tệ, khả năng lớn nhất là Vũ Trụ Sinh Mệnh Thể đã chủ động thả Lục Minh.

Nếu không, Vũ Trụ Sinh Mệnh Thể bây giờ chắc chắn đã tàn phế.

Bên trong cơ thể có người thoát ra, bên ngoài có người tấn công, Vũ Trụ Sinh Mệnh Thể sao có thể chịu nổi?

Sao có thể có trạng thái không tệ như bây giờ?

Tuy cái trạng thái không tệ này chỉ là tương đối, rốt cuộc Vũ Trụ Sinh Mệnh Thể bây giờ đang bị Nhân Ngư Nữ Vương áp chế, toàn thân đầy máu tươi.

Nhưng Vũ Trụ Sinh Mệnh Thể dù sao vẫn chưa chết, vẫn có khả năng kháng cự ngoan cường.

Tất cả những điều này, đủ để giải thích rất nhiều tình huống. "Nếu thật sự là như vậy, lá gan của Vũ Trụ Sinh Mệnh Thể cũng quá lớn rồi.

Bây giờ chúng ta đang là bên yếu thế nhất, đột nhiên thả Lục Minh ra, lỡ như hắn liên thủ với Nhân Ngư Nữ Vương, chúng ta phải làm sao?" Tiểu Thụ không nhịn được thầm nghĩ, tâm trạng nó đang dao động điên cuồng.

Khả năng này tồn tại, và xác suất không hề thấp.

Nhưng nếu đặt mình vào vị trí của Vũ Trụ Sinh Mệnh Thể, dường như nó cũng không làm sai điều gì.

Bởi vì tình huống hiện tại quá nguy hiểm, nếu không thả Lục Minh ra, một khi Lục Minh ra tay với nó, gây ra bạo động trong cơ thể nó, trong tình huống đó, Vũ Trụ Sinh Mệnh Thể sẽ bị tấn công từ cả trong lẫn ngoài.

Khả năng Vũ Trụ Sinh Mệnh Thể vẫn lạc sẽ tăng vọt đến mức độ kinh khủng.

Sau một hồi suy nghĩ, cuối cùng nó đã đưa ra lựa chọn, thả Lục Minh ra vậy.

Tình cảnh hiện tại đã đủ tồi tệ rồi, không thể tệ hơn được nữa đâu nhỉ?

Nếu thật sự như vậy, chỉ có thể lựa chọn chạy trốn, trả giá mọi thứ, rời xa nơi thị phi này! "Chào buổi tối các vị." Lục Minh giáng lâm chiến trường, như một người không có chuyện gì, toàn thân dính một ít chất lỏng.

Những chất lỏng này là khí tức dính vào Lục Minh khi bị nhốt trong vũ trụ nội thể của Vũ Trụ Sinh Mệnh Thể.

Chỉ là những chất lỏng này lúc này đang nhanh chóng tiêu tan, bởi vì Lục Minh đang xua đuổi chúng.

Những chất lỏng này sẽ ảnh hưởng đến Lục Minh, khiến chiến lực của hắn không thể bộc phát mạnh nhất trong thời gian ngắn.

Lúc này là một trận đại chiến, đã gặp phải rồi, với mối quan hệ của hắn và cả hai bên, việc nhượng bộ rõ ràng là không thể.

Đã như vậy chỉ có thể chiến.

Vì vậy Lục Minh dĩ nhiên phải điều chỉnh trạng thái của mình về tốt nhất! "Hả, kẻ ngoại lai, chưa bị giết, còn có trạng thái tốt như vậy?" Thấy Lục Minh đột nhiên xuất hiện, ánh mắt của Vô Tận Hải Linh nhìn sang.

Ánh mắt y u u, như thể hóa thành những chùm sáng thực chất, thông thiên triệt địa trực tiếp chiếu lên người Lục Minh.

Lục Minh đưa tay ra, trong lòng bàn tay hắn, một vệt sáng màu đỏ lóe lên, luồng sức mạnh này hình thành một lớp rào chắn trước mặt hắn.

Lực lượng rào chắn đột nhiên xuất hiện, trực tiếp chặn lại ánh mắt trần trụi của Vô Tận Hải Linh.

Đồng thời giọng nói của Lục Minh vang lên, mang theo một chút bất mãn nhàn nhạt: "Có thể đừng dùng ánh mắt như vậy nhìn tôi được không?" "Tìm chết à?

Tuy nhìn cục diện hiện tại, các ngươi là bên chiếm ưu thế, nhưng sau khi tôi vào chiến trường, nhắm vào các ngươi, trong tình huống ba đánh hai, chẳng lẽ các ngươi có thể đảm bảo vẫn chiếm được ưu thế sao?" Lục Minh vô cùng bình tĩnh, lại nói ra những lời đại nghịch bất đạo như vậy.

Nghe những gì Lục Minh nói, Nhân Ngư Nữ Vương lên tiếng, trong quá trình đó, cô vung cây trường thương trong tay, đẩy lùi Vũ Trụ Sinh Mệnh Thể: "Nếu vì lý do này mà nói chuyện với ta như vậy, ta khuyên ngươi bây giờ có thể cút ngay lập tức, vì đối với ta vô dụng!" "Bởi vì thêm ngươi vào, hai tên các ngươi liên thủ cũng chưa chắc có thể ảnh hưởng đến ta?

Ngươi tưởng ta là bùn nặn à?" "Ngông cuồng, ngang ngược, chẳng lẽ ngươi không nhìn ra, trạng thái của ta hiện đang ở đỉnh phong sao?" Nghe những gì Nhân Ngư Nữ Vương nói, cảm nhận sự bá đạo của đối phương, trên mặt Lục Minh lộ ra một nụ cười như có như không.

Sự ngông cuồng của Nhân Ngư Nữ Vương, Lục Minh đã cảm nhận được.

Lục Minh đang cân nhắc có nên dạy cho đối phương cách làm người hay không.

Dựa vào đâu mà đối phương lại ngông cuồng như vậy trước mặt hắn?

Còn về việc, nhắm vào Nhân Ngư Nữ Vương, nhưng đối thủ của cô ta cũng là kẻ địch của hắn.

Vũ Trụ Sinh Mệnh Thể và Tiểu Thụ lúc trước suýt chút nữa đã hại chết hắn... nhắm vào Vũ Trụ Sinh Mệnh Thể và Tiểu Thụ cũng là điều tất yếu, nhưng có một số chuyện có thể gác lại, dù sao những kẻ này đều không chạy thoát được.

Trên thế giới này không có kẻ thù vĩnh viễn, cũng không có bạn bè vĩnh viễn.

Nếu có thể, Lục Minh sẵn lòng tạm thời hợp tác với Vũ Trụ Sinh Mệnh Thể và Tiểu Thụ, như vậy, có thể giải quyết một số chuyện nhanh hơn. "Hợp tác một phen trước đã, thế nào?

Rốt cuộc hiện tại, các ngươi mới là bên mạnh nhất, nếu không đánh bại các ngươi, cả bọn ta đều không có kết cục tốt đẹp." Không để ý đến Nhân Ngư Nữ Vương và Vô Tận Hải Linh nữa, Lục Minh đưa mắt nhìn về phía Vũ Trụ Sinh Mệnh Thể và Tiểu Thụ, chậm rãi nói.

Vũ Trụ Sinh Mệnh Thể và Tiểu Thụ nghe Lục Minh nói, hai người nhìn nhau một cái, cảm thấy Lục Minh nói rất có lý.

Chương 492

Trước tiên trấn áp bên mạnh nhất đã rồi nói sau, lúc đó ba bên có thể duy trì cân bằng.

Tình huống này đối với Vũ Trụ Sinh Mệnh Thể và Tiểu Thụ lúc này là tốt nhất, không có lý do gì để từ chối, đồng ý là lựa chọn tốt nhất.

Vũ Trụ Sinh Mệnh Thể và Tiểu Thụ không phải kẻ ngốc, sau khi nhìn nhau một cái đã đưa ra lựa chọn: "Có thể, trước tiên trấn áp chúng đã rồi nói!" Hai người lên tiếng, ngay sau đó ra tay, một trận đại chiến tiếp tục nổ ra, chỉ là trong đó lại có thêm một người: Lục Minh.

Lục Minh vừa ra tay, sức mạnh đã tăng vọt đến cực hạn, mục tiêu của hắn là Nhân Ngư Nữ Vương.

Vừa rồi đối phương nói chuyện ngông cuồng như vậy, bị Lục Minh nhắm tới.

Lục Minh muốn là người đầu tiên đánh nát cô ta, nếu không, chẳng phải người ta sẽ tưởng Lục Minh không có tính khí sao?

Cường giả đỉnh cao sẽ không nổi giận với người yếu, nhưng đối với người cùng cấp, sao có thể... không có động tĩnh gì?

Đối với con kiến, mọi người đều có thể phớt lờ, nhưng đối với nhân vật cùng cấp, đối với lời nói của họ, mọi người đều sẽ suy nghĩ kỹ.

Lục Minh lúc này vô cùng bá đạo ra tay, muốn trấn áp Nhân Ngư Nữ Vương!

Lục Minh ngang ngược bá đạo ra tay, cơ thể hắn vào lúc này đột nhiên xảy ra biến hóa.

Sau một tiếng nổ dữ dội, tựa như sấm sét nổ vang bên tai, cơ thể Lục Minh, trong một sát na đã biến lớn gấp hàng chục triệu lần.

Lúc này, kích thước của hắn có thể sánh ngang với một hệ ngân hà.

Sức mạnh mạnh nhất mà Lục Minh nắm giữ, nhục thể bao gồm trong đó.

Lục Minh muốn sử dụng luồng sức mạnh này.

Lục Minh đã từng sử dụng luồng sức mạnh này, nhưng chỉ là khi đối mặt với Ma Quỷ, Lục Minh cũng không chiếm được ưu thế quá lớn.

Bởi vì Ma Quỷ cũng nắm giữ luồng sức mạnh này, lực lượng nhục thể của đối phương cũng vô song, cực độ đáng sợ.

Nhưng hiện tại, trong cảm nhận của Lục Minh, những người trước mắt, dường như không hề có lực lượng nhục thể cực mạnh!

Lục Minh có lý do gì, không sử dụng lực lượng nhục thể lợi hại nhất của mình?

Thân hình biến lớn gấp hàng chục triệu lần, Lục Minh không chút do dự ra tay, vung mạnh nắm đấm trái đang bùng cháy ngọn lửa hừng hực, trực tiếp đánh về phía Nữ Vương.

Một quyền của Lục Minh, có thể dễ dàng nghiền nát lỗ đen!

Một quyền kinh khủng, đập tới, trời đất dường như vào khoảnh khắc này đều trở nên ảm đạm.

Người bình thường đối mặt với một đòn này của Lục Minh có lẽ sẽ hoảng loạn, rốt cuộc một đòn của Lục Minh, rõ ràng không dễ chịu đựng, sức mạnh vô song.

Đối đầu với một chiêu sát thương lợi hại như vậy, đối với họ,

cũng rất dễ dàng chết đi!

Nhưng Nhân Ngư Nữ Vương không lùi.

Một là vì Lục Minh căn bản không cho đường lùi, một quyền trông như chính diện, thực tế đã bao bọc chặt chẽ tứ phía, thời gian và không gian vào khoảnh khắc này đều ngưng trệ.

Hai là vì, Nhân Ngư Nữ Vương đối với thực lực của mình, cũng có sự tự tin tuyệt đối, cho rằng có thể chặn được một đòn kinh khủng như vậy của Lục Minh.

Thậm chí trong tình huống này, cô có thể chém giết Lục Minh.

Dĩ nhiên, nói vậy có chút khoa trương, nhưng cô cho rằng có thể làm Lục Minh trọng thương.

Thử hỏi trong tình huống này, Nhân Ngư Nữ Vương có lý do gì để lùi? "Thực lực tuy mạnh mẽ, nhưng nhiều nhất cũng chỉ ngang với ta.

Dùng sức mạnh bá đạo như vậy, phóng đại nhục thể lên hàng chục triệu lần, sức mạnh của ngươi tuy sẽ có một chút tăng lên, nhưng nhược điểm của ngươi... cũng đã lớn hơn!" "Chẳng lẽ ngươi không biết điều này sao?

Điều cấm kỵ của cường giả?" "Để ta cho ngươi biết, coi thường thực lực của ta sẽ phải trả giá đắt như thế nào, sinh mệnh của ngươi sẽ khô héo, chấm dứt tại đây!" Nhân Ngư Nữ Vương trực tiếp ra tay, sử dụng trường thương, trên trường thương của cô sức mạnh màu xanh lam điên cuồng dao động, đậm đặc đến mức hóa thành thực chất.

Lúc này trên người Nhân Ngư Nữ Vương bị cuồng phong cuốn lấy, tôn lên cô như một nữ chiến thần, lúc này Nhân Ngư Nữ Vương cũng đã bùng nổ đến cực hạn!

Nhân Ngư Nữ Vương và Lục Minh đột ngột va chạm vào nhau, giữa hai bên bùng nổ sức mạnh đáng sợ, trong nháy mắt, tựa như đóa

hoa quỳnh đẹp nhất thế gian, khoảnh khắc nở rộ, không có bất kỳ sự vật nào có thể sánh bằng.

Những người khác, ví dụ như Vũ Trụ Sinh Mệnh Thể, Vô Tận Hải Linh và Tiểu Thụ, hiện tại không hề xen vào trận chiến giữa Lục Minh và Nhân Ngư Nữ Vương, bởi vì không có thời gian, họ cũng đã rơi vào đại chiến.

Vũ Trụ Sinh Mệnh Thể và Tiểu Thụ đang liên thủ tấn công Vô Tận Hải Linh, muốn trấn áp Vô Tận Hải Linh, nếu có thể, giết chết đối phương càng tốt.

Nhưng làm được điều này, thực sự rất khó.

Trạng thái của Vô Tận Hải Linh tốt hơn hai người họ, thực lực cũng mạnh hơn, hiện tại Vô Tận Hải Linh thậm chí còn mơ hồ áp chế được hai người họ.

Đừng nói giết đối phương, Vũ Trụ Sinh Mệnh Thể và Tiểu Thụ nhiều nhất chỉ có thể đảm bảo không chết, mà cũng chưa chắc...

Nhưng Vô Tận Hải Linh cũng vì vậy mà bị kéo chân, không thể xen vào trận chiến của Lục Minh và Nhân Ngư Nữ Vương.

Cũng vì vậy, trên mặt y lộ ra một chút lo lắng.

Vô Tận Hải Linh sợ rằng, Nhân Ngư Nữ Vương... sẽ thua Lục Minh.

Không phải Vô Tận Hải Linh không tin vào thực lực của Nhân Ngư Nữ Vương.

Hai người thực sự quá thân thuộc, quen biết nhau nhiều năm, quan hệ không hề tầm thường.

Đối với thực lực của Nhân Ngư Nữ Vương mạnh đến đâu, Vô Tận Hải Linh có lẽ là người trên thế giới này, ngoài chính bản thân cô

ra, là người quen thuộc nhất, biết rõ nhất.

Nhưng Vô Tận Hải Linh trên người Lục Minh, lại cảm nhận được một mùi vị đặc thù.

Người này cực độ nguy hiểm, dường như đại diện cho một loại bất tường nào đó.

Chính vì vậy, Vô Tận Hải Linh mới lo lắng, bởi vì đây là lần đầu tiên, từ trên người một vị cường giả cùng cấp, y cảm nhận được tất cả những điều này. "Phải nhanh chóng giết hai tên này!

Đi giúp Nhân Ngư Nữ Vương!" Nhìn chằm chằm vào Vũ Trụ Sinh Mệnh Thể và Tiểu Thụ trước mắt, chiến lực của Vô Tận Hải Linh vào lúc này bung ra toàn bộ.

Sức mạnh thuộc tính thủy mênh mông vô tận từ trong cơ thể y phun ra, như thể vô cùng vô tận, không cần tiền.

Vô Tận Hải Linh đang liều mạng tấn công Vũ Trụ Sinh Mệnh Thể và Tiểu Thụ, muốn giành thắng lợi nhanh nhất có thể.

Vũ Trụ Sinh Mệnh Thể và Tiểu Thụ cảm nhận được áp lực, trong lòng hai người cực độ bất đắc dĩ.

Nếu không phải vì bị trọng thương, cho dù thực lực của Vô Tận Hải Linh có mạnh đến đâu, sao có thể áp chế họ thành ra thế này?

Hai người họ dù sao cũng là cường giả đỉnh cao, theo một ý nghĩa nào đó là cùng cấp với Vô Tận Hải Linh.

Dựa vào đâu mà đối phương trong tình huống một chọi hai, có thể áp chế nhiều như vậy?

Bản thân điều này đã có thể nói lên một chuyện, nếu trạng thái của họ có thể tốt hơn, tình hình bây giờ sẽ không như vậy.

Chỉ là những suy nghĩ này không thể thay đổi được gì.

Đối với sự điên cuồng đột ngột của Vô Tận Hải Linh, hai người họ chỉ có thể nghiêm túc đối mặt, cố gắng kéo dài thời gian.

Đồng thời cũng càng thêm cẩn thận, dè dặt, bởi vì một khi xảy ra bất kỳ sơ suất nào, sinh mệnh của họ sẽ đi đến hồi kết.

Vô Tận Hải Linh sẽ không bỏ lỡ cơ hội này, tuyệt đối sẽ đem sinh mệnh của họ... triệt để chém xuống!

Ở một bên khác, Lục Minh đang điên cuồng đại chiến với Nhân Ngư Nữ Vương.

Cùng với tiếng nổ kinh thiên động địa vừa rồi vang lên, Nhân Ngư Nữ Vương và Lục Minh đã tách ra một khoảng cách.

Sau khi hai bên bùng nổ đến cực hạn, kết quả cuối cùng đã hiện ra, trên người cả hai đều có vết thương, không ai chiếm được lợi thế.

Cánh tay trái của Lục Minh bị đánh ra một vết thương sâu hoắm kinh người, trên đó bị đâm thủng một lỗ máu.

Nhìn vào, có thể dễ dàng thấy được máu thịt bên trong, từng giọt máu tươi đang chảy ra ngoài.

Trong cơ thể Lục Minh có sinh mệnh lực bàng bạc, dưới sự khống chế của hắn điên cuồng ùa về phía vết thương.

Lục Minh muốn ngăn chặn máu chảy ra từ cơ thể.

Chỉ là căn bản không có tác dụng, bởi vì tại vết thương này của Lục Minh, có một luồng sức mạnh thần bí từ Nhân Ngư Nữ Vương.

Luồng sức mạnh này hiện đang ngăn cản vết thương của Lục Minh hồi phục, thậm chí ngay cả việc cầm máu, Lục Minh cũng không làm được.

Dĩ nhiên, nếu cho Lục Minh một khoảng thời gian nhất định, để Lục Minh loại bỏ luồng sức mạnh này, vết thương này, Lục Minh

sớm muộn cũng có thể chữa lành.

Chỉ là rất đáng tiếc, Lục Minh lúc này, không có thời gian.